

S. R. E. CARDINALIS
S. BONAVENTURÆ

EX ORDINE MINORUM

EPISCOPI ALBANENSIS, DOCTORIS SERAPHICI ECCLESIAE

OPERA OMNIA

SIXTI V, PONTIFICIS MAXIMI JUSSU DILIGENTISSIME EMENDATA

ACCEDUNT

SELECTA MULTA TUM EX POSTREMA VENETA EDITIONE, TUM EX PRODROMO ERUDITISSIMO
FR. BENEDICTI A CAVALESIO ORDINIS MINORUM REFORMATI

EDITIO ACCURATE RECOGNITA

AD PURAM ET VERIOREM TESTIMONIORUM BIBLICORUM EMENDATIONEM DENUO REDUCTA

CURA ET STUDIO

A. C. PELTIER

CANONICI ECCLESIAE REMENSIS

TOMUS SEPTIMUS

Fr F2

PARISIIS

LUDOVICUS VIVÈS, BIBLIOPOLA EDITOR

VIA DELAMBRE, 9

M DCCC LXVI

BY
590
6673
2764
57

1113769

PRÆFATIONIS LOGO

Ex Prodomo ad opera omnia S. Bonaventuræ excerpta quædam.

§ I. — PHARETRA (*Prodrom.*, col. 503.).

Pharetra, seu *Loci communes*, tum morales, tum theologici, congesti ex sanctorum Patrum, aliorumque monumentis. Hujusmodi *Pharetræ* primum inter Bonaventuræ opera sibi vindicat locum, cum ipsam fuerit aggressus *in conversionis suæ primordio*. Certum ejusdem opus testantur... nomenclatores, quos inter Anonymus Stronconiensis, et Franciscus Samson, editiones ab anno 1486 conjunctim, separatimque factæ, necnon codices manuscripti numero plures, etiam vetusti, ex quibus Neapolitanus quidam singulari est mentione dignus, ntpote scriptus *a tempore Alexandri quarti Papæ*, nomenque *Bonaventuræ* expressum habens hoc modo : « Explicit liber *Pharetræ*, editus a Bonaventura, » etc.

Quanti æstimanda sit, ex eo patet, quod Ludovicus Carbo, citans scriptores pro variis meritis legendos, inter scriptores locorum communium in primis commemorat divum Bonaventuram, tomo I, opusculo xii (Edit. Ven. 1564), qui libros quatuor locorum communium ex sanctis Patribus collegit¹. Idipsum ob oculos ponet catalogus scriptorum in eadem *Pharetra* laudatorum²...

Porro, ne omnem prorsus fidem superare videatur adeo ampla codicum manuscriptorum lectio, ac eruditio tanta, in juvene Bonaventura, qui Octaviano de Martinis auctore, non amplius, quam annum suæ ætatis circiter 22, et juxta P. Joannem Hyacinthum Sbaraleam 27 numerabat, maxime *in conversionis suæ primordio*; animadvertendum est, ipsum minime fuisse mediocris ingenii, sed felicissimi, probeque vel in sæculo exculi, atque ad omnes litteras mirifice comparati, verbo nihil dissimilis angelico ingenio S. Thomæ Aquinatis, qui « 25 annos natus, Magister est appellatus, publiceque philosophos ac theologos summa cum laude est interpretatus³. » Sciendum quoque Bonaventuram adhuc juvenem tam potuisse hujusmodi opus moliri, quam aliud aggressus fuit non minus difficile adhuc adolescentulus Bruno Astensis, postea ex abbate Cassinensi episcopus Signiensis, qui obiit anno Domini 1125. Ait namque in initio *Expositionis* suæ *in Psalterium* : « Cum adhuc adolescentulus essem, exposui Psalterium, » etc. His adde etiam Joannem Picum Mirandulum adhuc « puerum, et quidem tenellum, ex Epistolis summorum Pontificum, quas Decretales vocant, Epitomen quamdam, seu Breviarium compilasse, quo omnes, concisius quam fieri potuit, sanctionum illorum sententias conclusit, consum-

¹ *Introd. in Theol.*, c. XLIII.—² Catalogum hunc in ipsius operis limine videre est infra, pag. 3-4.—³ *Breviar. Rom.*, vii, Mart., Lect. v.

matiss professoribus opus non tenue, » prout testatur Franciscus Picus Mirandulus in ejus Vita...

Ad id, quod inquirunt novissimi Editores¹ : « Quis penitus probet Bonaventuram unius anni circulo tot Patrum volumina evoluisse, quot in Pharetra complectuntur? » quodve addunt : « Incredibile omnino Bonaventuram, probationis anno, tot sub manu habuisse chirographa, quot jam laudavimus, » nempe « centum numero, eoque amplius; » pari facilitate respondeo, tam hæc probare nihil, quam probant nimis : quandoquidem hinc posset inferri, neminem alium quemcumque ipso *probationis anno* ad id valuisse, ac esse *omnino incredibile*, ut omnis alter novitius et tiro totuplicibus originalibus ab se evolutis, tam difficilem spartam ornarit. Et si alius potuit, eò magis Bonaventura, qui fatentibus ipsis Editoribus², « theologicæ Facultati vel ab adolescentulo summopere deditus erat. » Aut ergo Bonaventura *Pharetræ* hujusmodi auctor habendus, aut mortalium nemo intra *probationis annum* absolvit, adeoque nullus ejusdem auctor potest adduci. Ne autem postremum hoc admittamus, fateamur necessum est, cum P. Sbaralea, per *conversionis primordium* intelligendos *primos conversionis annos*, intra quos vel ipse Bonaventura facile potuit opus illud perficere. Quo quidem sensu accipienda sunt etiam illa verba *Legendæ S. Francisci* ab eodem Bonaventura scriptæ : « Circa conversionis suæ primordia tempore hyemali in foveam plenam glacie seipsum mergebat, » etc. Quod autem dictam *Pharetram* non compleverit intra probationis annum, sed duntaxat inceperit, satis indicare mihi videntur illa verba Prologi, quibus dicitur : « Quæ quidem postmodum, ut scivi, ordinavi, » nimirum in quatuor libros, et horum singulos in quinquaginta capitula, ob jubilæi figuram in hoc numero³. Itaque *Pharetra* hujusmodi non nisi subsecuto tempore habuit ordinem et complementum, atque intra probationis annum non fuit nisi ad summum exigua, et indigesta quædam moles, ac sylva quædam parva auctoritatum *postmodum* ordinanda, locupletanda et perficienda...

Si etiam aliquis urserit, pelagianum videri auctorem *Pharetræ*, dum illam landat sententiam : « Debet voluntas præcedere, et sic sequitur gratia; » in promptu est responsum, illam quidem laudasse, non in sensu pelagiano, quod a Bonaventura absit, sed catholico, quatenus voluntas debet intelligi prius esse, quam operari cum gratia. Unde continuo subdit : « Nam nec gratia sine voluntate aliquid operatur, nec voluntas sine gratia potest. Nam et terra non germinat nisi pluviam susceperit, nec pluvia fructificat sine terra. » Hanc sententiam tribuit divo Joanni Chrysostomo. Quod autem Auctor admiserit gratiam, quam nec Pelagiani, nec Semipelagiani concessere, demonstrant ab eodem ex Isidoro et Augustino desumpta⁴.

Id quod de B. Mariæ Virginis nondum natæ sanctificatione post conceptum adseverat ex Bernardo hisce verbis : « Si ante conceptum suum sanctificari minime potuit, quoniam non erat, sed nec in ipso conceptu propter peccatum, quod inerat, restat, quod post conceptum in utero existens sanctificationem accepisse credatur⁵; plane convenit tempori, quo Doctor noster scribere cœperat; nondum enim andiverat contrarium doceri, cum fassus

¹ Vid. tom. I, hujus nostræ editionis, pag. LV. — ² Ibid., p. XIV. — ³ Auctor *Diætæ Salutis* inter opuscula Bonaventuriana inquit (tit. x, de *Gloria Paradisi*, : « Quinquagenarius numerus in sacra Scriptura remissionem peccatorum significat. Quinquagesimo anno, qui dicitur Jubilæus, fiebat secundum legem remissio delictorum. » — ⁴ *Pharetræ* lib. II, c. VI. — ⁵ Ibid., lib. I, c. V.

fuerit : « Nullus invenitur dixisse de his, quos audivimus auribus nostris, Virginem Mariam a peccato originali fuisse immunem¹. » Audivisse tamen postea, et sententiam mutasse, dixi libro primo².

Quæ cum ita sint, nulla est ratio, cur *Pharetram* genuinum Bonaventuræ adhuc juvenis opus inficiemur, subsistuntque secus rationes a me supra indicatæ, quæ verum ejusdem factum in sensu (antea³ exposito) ipsum ostendunt.

§ II. — DECLARATIO TERMINORUM THEOLOGIE (*Prodrom.*, col. 539 et seq.).

Hoc opusculum methodicum et clarum, quod ordine congruo fere omnium theologiarum vorum definitiones descriptionesque complectitur, sanctus Bonaventura scripsisse videtur in gratiam cujusdam Fratris, qui super iis breviter informari cupiebat. Id colligitur ex illa ipsiusmet opusculi clausula : « Hæc sunt, carissime Frater, paucula, quæ pro usu et exercitio tibi relinquo : postquam, Deo dante, te iterato videro, latius tibi exponam. » Ea profecto Seraphicus Doctor in Breviloquio fusius edisserit, adeo ut hujusmodi *Declaratio* non sit nisi totius theologiæ compendium, Breviloquio præfato longe contractius ac brevius.

Neque hujus Declarationis stylus a Bonaventuriano abludit : etsi enim opponant Editores novissimi⁴ se illam legentes offendisse minus latinas voculas, nempe *productionem substantificam, essentiam divinam nullo modo divisibilem, componibilem*, idque genus similia, quæ a Bonaventuriano dicendi genere longissime abesse putant; in hoc tamen vehementer hallucinationem passi sunt, quia, ut alibi animadvertimus, et in Commentariis Sententiarum, et in Breviloquio adhibentur. Vocula etiam *vindicationis*, quam addit, et in qua non minus quam in voce *domationis* vim facit Oudin⁵, in Centiloquio usurpatur. Profecto nimis hospitem et peregrinum se præbuit in Bonaventurianis operibus ac opusculis idem Oudin⁶, dum censuit prædictas barbaras voculas *Theologis Scriptoris mediæ sæculi xiv, longe rectius convenientes, quam xiii*⁷. Quasi vero his necdum ita placuerint, ut in eorum scholas ingredi mererentur. Si legisset quoque indubios Sermones præstantissimi Doctoris Parisiensis Fratris Guiberti de Tornaco sæculi xiii, quem Alexander quartus Pontifex maximus *bis suis litteris excitavit ad scribendum*⁸, plures certe offendisset voces ex iis, quas barbaras, et *scriptoris mediæ sæculi xiv, longe rectius convenientes* appellavit, puta *carnis edomationem* in Sermone ad mulieres de ordine Humiliatarum : *vivificare, et guerram* in Sermone ad Sorores Pœnitentes, seu Filias Dei : necnon alibi *vilificationem, grossa peccata, parificare, appodiare, statum mundialem, idoneitatem, finaliter, de facili*, etc. In opusculis etiam Fratris Hugonis de Dina ejusdem sæculi xiii, deprehendere potuisset vocabula sequentia : *animalitatem, domificare, maneriem, rectificare, rectificationem, trufam, finaliter, aliquid, servificare, castificare*, etc.

Ex adeo frivola præfatorum criticorum censura quis fidem detrahat suam Mariano Florentino, et Anonymo Pistoriensi, qui memoratam *Declarationem* ceu vere Bonaventurianam testantur, adstipulantibus antiquis editionibus, atque etiam codice ms. Mantuæ? Fidem sane

¹ In librum III, *Sent.*, dist. III, part. I, art. I, q. II, in concl.: vid. supra, hujus nostræ edit. tom. IV, p. 63.
— ² Hujus nostræ edit. tom. IV, pag. XIII. — ³ Ibid., pag. IX. — ⁴ Vid., tom. I, huj. edit. p. LI, edit. Veu. Diatribæ, p. 89. — ⁵ Tom. III, col. 462. — ⁶ Ibid. — ⁷ Wadding., ad an. 1257, n. 8.

suam adjungit vir emunctæ naris P. M. Sbaralea iniquens : « *Declaratio terminorum theologiæ* verum est Seraphici Doctoris opus, et ab anno 1498 in editione Argentoratensi semper illi contributum invenitur, frustra que tentat Oudinus inania quædam objicere, ut id vel ipsi eripiat, vel saltem in dubium vertat. Nam vocem *componibilis* adhibuit ejus magister Alexander Halensis, part. 2, qu. 12, membr. 2, dum quæsit *utrum ratio componibilis conveniat omni rei*. Idem *domatio*, et *vindicatio* voces latinæ sunt ex Thesaurio linguæ latinæ, quarum altera usus est S. Thomas. »

Quod si quis opposuerit vocem *Cotus*, ubi ait : « *Cotus* est observatio opportuni temporis ad vindictam, » contendens prorsus esse inusitatam et inauditam ; ipsum ablegaverim ad Amaltheam Onomasticam Josephi Laurentii Lucensis, sacræ theologiæ doctoris, ubi ait : « *Cotos*, ira vetus, vindictæ occasionem quærens. » Illud quoque subdiderim, ad agnoscendum verum alicujus scriptoris opusculum, majorem habendam esse rationem consonantis doctrinæ, quam vocum ; faterique de præsentī opusculo ipsos novissimos Editores : « Tanta in hoc opusculo cognatio doctrinæ cernitur, quanta certe in legitimis Bonaventuræ operibus esse videtur ¹. » Non ergo rejiciendum ad incerta, sed inter legitima servandum est.

§ III. — BREVILOQUIUM (*Prodrom.*, col. 525 et seq.).

Subit animum admiratio, quod Casimirus Oudinus illud habeat velut *genuinum omnino* ², quaquam velut spuria rejecerit plura opuscula ob quasdam voces barbaras, quas ipse putat *non legi in legitimis divi Bonaventuræ operibus* ³, et ob *affectationem superlativarum vocum*, ac *similiter cadentium* ⁴. Hujusmodi autem voces sunt : *Ramificare*, *mundialiter*, *sapientialis*, *rectificare*, *habilitare*, *uniformis*, *multiformis*, *triformis*, *distinguibilis*, *virtuositas*, *æternalis*, *de facili*, etc. Etenim si *Breviloquium* ipsum vel perfunctorie legisset Oudinus, in eo passim offendisset barbaras voces, puta : *triformitatis*, *multiformitatis*, *radiositatis*, *deiformitatis*, *mititatis*, *primitatis*, *innascibilitatis*, *defectibilitatis*, *virtuositatis*, *artificiositatis*, *ductibilitatis*, *prohibitivi*, *prædictivi*, *promissivi*, *narrativi*, *reparativi*, *contentivi*, *amativi*, *detestativi*, *beatificativi*, *distinctivi*, *sequestrativi*, *diversificandi*, *subtiliandi*, *principiandi*, *originandi*, *ramificandi*, *rectificandi*, *habilitandi*, *ordinabilis*, *deordinabilis*, *incircumscriptibilis*, *distinguibilis*, *prædispositionis*, *ramificationis*, *præmiationis*, *culpæ commissivæ et offensivæ*, *damnificativæ et deformativæ*, *virtutis habilitativæ*, *vis operativæ*, *circumscripibilitate*, *præsentialiter*, *æternaliter*, *sempiternaliter*, *mundialis*, *sapientialis*, *sempiternalis*, *potentialis*, *scientialis*, *condilecti*, *superabundantiæ*, *supercælestis*, *supermaximæ*, *emanationum substantivarum*, *psalmistatus* : aliasque id genus voces a Latio exulantes, ac vel ipsam phrasim *de facili* pro adverbio *facile* in *Proæmio* ejusdem *Breviloquii*.

Offendisset quoque eam, quam ipse vocat, *affectationem superlativarum vocum*, ac *similiter cadentium*. Quippe inibi legere est : « Quadrupliciter potest quis moveri ad bonum, et removeri a malo, scilicet per præcepta potentissimæ majestatis, vel per documenta sapientissimæ veritatis, vel per exempla et beneficia innocentissimæ bonitatis ⁵, » etc. Item : « Creatorem... spiritum omnipotentissimum, justissimum, speciosissimum,

¹ Datriabæ, p. 89, huj. edit. tom. I, p. LI. — ² Tom. III, col. 401. — ³ Ibid., col. 401. — ⁴ Ibid., col. 407. —

⁵ In *Proæmio*, de latit. Sacr. Script.

optimum, beatissimumque fateamur¹. » Dein : « Unitas prima et summa... est omnipotentissima, sic et veritas sapientissima, et bonitas benevolentissima². » Insuper : « Quoniam excellentia recuperari non poterat nisi per reparatorem excellentissimum, nec amicitia reformari poterat nisi per mediatorem amicabilissimum, nec innocentia reacquiri poterat nisi per satisfactorem sufficientissimum ; excellentissimus autem reparator non est, nisi sit Deus ; amicabilissimus mediator non est, nisi sit homo ; sufficientissimus satisfactor non est, nisi sit Deus pariter et homo : congruentissima fuit nostræ reparationi incarnatio Verbi, ut sicut genus humanum in esse exierat per Verbum increatum, et in culpam inciderat per verbum inspiratum, sic a culpa resurgeret per Verbum iucarnatum³. » Præterea : « De modo autem patiendi hoc tenendum est, quod Christus passus est passione generalissima, passione acerbissima, passione ignominiosissima⁴. »

Rursum quod spectat *similiter cadentia* absque usu *superlativarum vocum*, in eodem *Breviloquio* dicitur : « Quia baptisumus est ingredientium, confirmatio pugnantium, eucharistia vires resumentium, poenitentia resurgentium, extrema unctio exeuntium, ordo novos milites introducentium, matrimonium novos milites præparantium, patet ex his sufficientia et ordo medicamentorum sacramentalium, et armorum⁵. » Quoad utrumque autem usum, et *superlativarum vocum*, et *similiter cadentium*, habetur : « Quia primum principium, eo ipso quod primum et summum, est universalissimum, et sufficientissimum, ac per hoc principium est naturarum, gratiarum et præmiorum : principium etiam potentissimum, clementissimum, et justissimum. Et licet secundum quamdam appropriationem sit potentissimum in constitutione naturarum, et clementissimum in collatione gratiarum, et justissimum in retributione stipendiorum ; tamen sigillatim singula sunt in singulis⁶. » Quod si totuplices *voces barbare, superlativæ, similiter cadentes* hactenus relatæ, nihil obsint, quominus *Breviloquium* sit *genuinum omnino*, quid, quæso, uberunt aliis opusculis ?

Sed Oudinianis gerris valere jussis, nos quoque prædictis omnibus minime obstantibus censemus idem *Breviloquium genuinum omnino*. Quippe solidissimam doctrinam complectitur, nixam auctoritate Patrum, erroribusque cum philosophorum, tum hæreticorum adversam : philosophorum, inquam, sive *ponentium æternitatem circa principium materiale*, sive *ponentium Deum produxisse inferiores creaturas per ministerium intelligentiarum*, necnon *Manichæorum ponentium pluralitatem principiorum, ac summum malum malorum omnium principium primum*⁷ : quem quidem Manichæorum errorem alibi quoque refutat, ac *pessimum* nuncupat ; quandoquidem ait : « Manichæi ponunt aliud esse principium spirituum, et incorporeum, sive invisibilem ; aliud corruptibilem, et corporalem, sive visibilem : et primum vocant Deum lucis ; secundum vocant Deum tenebrarum⁸. » Et quamvis Beausobrius contendat Dei nomen nunquam principio malo tributum a Manichæis, et mendacii incuset Ecclesiæ Patres contrarium docentes ; vide tamen validissime rejectum, ac scitissime vindicatos e contrario eosdem Patres, in insigni opere *Alphabeti Tibetani* Cl. viri Augustini Antonii Georgii Eremitæ Augustiniani⁹.

¹ Part. I, c. II. — ² Ibid., c. VI. — ³ Part. IV, c. I. — ⁴ Ibid., c. IX. — ⁵ *Breviloq.*, part. VI, c. III. — ⁶ Part. VII, c. V. — ⁷ Part. II, c. I ; part. III, c. I. — ⁸ Lib. II, dist. I, part. I, art. 2, q. 1, necnon dist. XXXIV, art. 2, q. 1, ubi ait : « Usque hodie viget hic error pessimus, quamvis sit irrationabilissimus. » — ⁹ Pag. 25 ejusd. *Alphab.*, in quo Beausobrii calumnie in S. Augustinum, aliosque Ecclesiæ Patres refutantur. Romæ, 1762, typis S. Congreg. de Propag. Fide, in-fol.

In hoc sane, uti quoque in cæteris pluribus noster Bonaventura præeuntem secutus est magnum Augustinum. Tametsi enim in eodem *Breviloquio* proferantur testimonia Hilarii, Ambrosii, Hieronymi, Isidori, Anselmi, Bernardi, Hugonis de S. Victore, etc., potissimum tamen Augustiniana doctrina refertum est: cui adeo addictum sese præbet Doctor noster Seraphicus, ut Augustinum dixerit modo *præcipuum*¹, modo *eximium Doctorem*².

Quamvis etiam Doctori nostro minus arriserit Augustini sententia circa ea, quæ in primis mundi primordiis simul facta idem Augustinus putavit, ratus omnes septem dies ad considerationem angelicam referendos, eo quod, eodem Bonaventura auctore, contrarius dicendi modus sit *magis Scripture consonus, et auctoritatibus sanctorum et qui præcesserunt, et qui secuti sunt beatum Augustinum*³; pro summo tamen suo in Augustinum respectu et observantia, in hoc ipso illum cum cæteris sanctis conciliandum censuit, inquiens: « Ex prædictis apparet sufficientia et veritas Scripture in diversis opinionibus sanctorum, scilicet Augustini et aliorum, qui sibi non contradicunt, cum veræ sint, si recte intelligantur⁴. »

Accedit ad *Breviloquii* commendationem non modicum, quod ubi S. Bonaventura in libro quarto *Sententiarum* non semel scrupulos quosdam nobis iniecit circa institutionem septem sacramentorum a Christo factam, ipsos nobis prorsus ademit in hoc *Breviloquio*, diserte pronuntians: « De institutione autem sacramentorum hoc tenendum est, quod septem sacramenta legis gratiæ Christus instituit, tanquam novi testamenti Mediator, et præcipuus Lator legis⁵. » Quod autem spectat Ecclesiæ potestatem circa sacramenta, loquitur in hæc verba: « Ecclesiæ etsi omnia sacramenta sint commissa, potissime conjugii sacramentum commissum est regulandum propter varietates, quæ circa hoc sacramentum incidere possunt, et propter morbum annexum qui est maxime infectivus, et minime tenens modum: et ideo ipsius Ecclesiæ est gradus cognitionum limitare, sicut pro tempore expedire videt, et personas legitimas, vel illegitimas judicare, et divortia facere: sed nunquam debet, nec potest matrimonium, quod legitime introductum est, annullare, quia quos Deus conjunxit, non potest homo, quantumcumque sit magnæ potentiæ, separare⁶. »

§ IV. — CENTILOQUIUM (*Prodrom.*, col. 529 et seq.)

Centiloquium dicitur quoque *Compendium theologiæ*, in quo rudem theologiæ candidatum circa generalia theologiæ principia ejus auctor instituit. Quia vero centum sectiones complectitur, ideo *Centiloquium* vocatur. Hinc ad finem præloquii legitur: « Collegi autem hoc ex dictis proborum, quæ hinc inde decerpens, in unius opusculi angustiam coarctavi: quod cum et centum recipiat sectiones, *Centiloquium* poterit appellari: cujus continentia ut facilius pateat requirenti, præmittuntur centum tituli sectionum, quæ ex quatuor partibus distinguuntur. In universo enim agitur de quatuor in præsentī opusculo, primo scilicet de malo sub ratione culpæ, secundo de malo sub ratione pœnæ, tertio de bono sub ratione gratiæ, quarto de bono sub ratione gloriæ. »

Quod hujus opusculi auctor sit Bonaventura (quidquid sit de præloquio ac forte aliis quibusdam additamentis), testantur S. Bernardinus Seneensis, Joannes Franciscus Pavinus,

¹ *Breviloq.*, part. III, c. VIII. — ² Part. VII, c. II. — ³ Part. I, c. IX. — ⁴ *Breviloq.*, part. II, c. v. — ⁵ Part. VI, c. IV. — ⁶ In fine part. VI, c. XIII.

Marianus Florentinus, Ludovicus Prutenus, Trithemius, Forestus, Marcus Ulyssiponensis, Gulielmus Eysengrenius, Petrus Rodulphius, et Anonymus Maurinus..., editiones vel ab ipsis artis typographicae incunabulis factae..., codices mss. in bibliotheca collegii Lovaniensis, Mantuae et Murbaci. Ex cognatione insuper et similitudine doctrinae ac styli, elici potest *Centiloquium* aequè ac *Breviloquium* nostro Bonaventurae adserendum, ut non immerito dixerint Romani editores : « Adeo conformis est doctrina utriusque tractatus, ut eundem et sibi maxime constantem demonstret auctorem. » Quid quod parte IV, sect. I, de Missae caeremoniis, quoad multiplices crucum, sive crucium signationes, auctor ipsissimis verbis loquitur ac Bonaventura in IV *Sent.*, dist. XII, part. I, dub. 5? Disserens parte I, sect. XXV, de timore gratuito, qui multiplicatur in servilem, initialem, et filialem, ac subdens : « De quibus alibi dicitur, scilicet in libro *de Donis*, » remittit sese non ad opusculum *de Septem Donis* impressum, sed ad ineditum, de quo suo in loco dicam. *Centiloquium* allegatur capite tertio opusculi *de Tribus Ternariis peccatorum* his verbis : « Vide in *Centiloquio* de peccato veniali latius; » id quod legere est in editionibus completioribus, etiam in novissima Veneta, nec facile putaverim additamentum, vel cujusdam interpolatoris laciniam.

Sed praestat Oudini confessionem audire : « *Centiloquium* theologicum, certum, nempe ejusdem ingenii et styli, quo antierus opusculum *Breviloquii*, quamvis voces barbaras habeat, paucas tamen, quas auctor properans admittere potuit. Appellat hoc opus idem S. Bonaventura sub initium opusculi *de Ecclesiastica Hierarchia*, ubi lectorem mittit ad ea quae scripsit de angelis in opere praecedenti his verbis ¹ : « De spiritali substantia actu et potentia a materia separata est agendum, ejus proprietates et differentias, in praecedenti opusculo traditas, poteris diligentius intueri. » Haec autem habentur parte III *Centiloquii*, sect. XIII, XIV, XV, XVI, XVII et XVII. Unde sequitur *Centiloquium* a divo Bonaventura ante opusculum *Hierarchiae Ecclesiasticae* compositum ². »

Quoad haec nihil in Oudino reprehensione dignum offendimus, nisi hoc, quod postquam ipse fassus est *Centiloquium theologicum certum, nempe ejusdem ingenii et styli, quo antierus opusculum Breviloquii*, illud ipsum, parum sibi constans, in dubium quodammodo revocaverit, inquires de *Breviloquio* et *Compendio theologiae veritatis* : « Non omnino certum est, an allegata opuscula ad S. Bonaventuram spectent, quemadmodum de Commentario illius in 4 libros *Sententiarum* constat, cui Angelus Rocca attendere debuit ³. » Sed ipse potius attendere debuisset, antea agnovisse *Breviloquium* tanquam *genuinum omnino*, ac *Centiloquium* velut *certum* : neque duo haec opuscula ab ipso confundenda erant cum *Compendio theologiae veritatis*, quod vel ipso iudice divi Bonaventurae certe non est. Si autem *Breviloquium* totuplicibus scatet vocibus barbaris, quanto plures *Centiloquium*, cum Oudinus nullas in illo, in hoc autem saltem paucas notaverit? Heic minime vacat ipsas referre; sed earum loco nomina auctorum, quos Bonaventura in eodem *Centiloquio* allegat, percensere.

Laudat ergo saepenumero de more Augustinum, necnon Ambrosium, Anselmum, Athanasium, Basilium, Bedam, Bernardum, Boetium, Cassiodorum, Chrysostomum, Damascenum, Dionysium, Hieronymum, Hilarium, Hugonem, Isidorum, Josephum historiographum,

¹ Vid. huj. tomi pag. 438, col. 1. — ² Tom. III, col. 401. — ³ Tom. III, col. 441.

Magistrum Sententiarum, Magistros, item Origenem, Orosium, Prosperum, Rabanum, Remigium, Richardum, etc. In hisce omnibus nihil est, quod Bonaventuræ nostro repugnet; quinimo quidquid traditur in prædicto *Centiloquio* apprimè cohæret traditis in *Breviloquio*. Totum divinæ gratiæ mysterium illis expedit verbis a divo Bernardo mutuatis: « Deus operatur in nobis cogitare, velle et perficere: primum sine nobis, secundum nobiscum, tertium per nos ¹. »

Verum diffiteri haud possumus, quod licet in reliquis doctrina Centiloquii sit conformis traditæ in libris *Sententiarum*; illud tamen, quod de sacramentorum institutione habetur in eodem *Centiloquio* ², discordat ab iis, quæ leguntur libro quarto *Sententiarum* ³. Fatemur etiam, quod doctrina ejusdem libri quarti ⁴ circa peccatum veniale, quod in conjugali coitu causa fornicationis vitandæ admittitur, et illa, quæ in *Centiloquio* ⁵ de eodem coitu licito ex prædicta causa, inter se cohære non videantur. Sed alibi jam diximus Bonaventuram circa hujusmodi quæstiones potuisse priorem mutare, sive temperare sententiam. Heic autem subdimus, citato loco libri quarti Doctorem nostrum in præfato coitu, ex memorata causa exercito, agnovisse peccatum veniale ex eo, quod qui ita coit cum sua uxore *non vult procreare prolem*, quando scilicet spes est prolis. Quædam namque inordinatio est secundum finem præponere finis primario, qui est prolis generatio, dum obtineri potest. Licitum vero dixisse prædictum coitum causa vitandæ fornicationis, loc. cit. *Centiloquii*, quando abest spes prolis. Conciliari etiam potest, quod in uno loco pronunciatur illicitus, et in altero licitus talis coitus, respondendo, in diverso sensu, auctore Bonaventura, et illicitum, et licitum esse: illicitum quidem, cum sub prætextu incontinentiæ præcavendæ voluptas carnalis tanquam finis actus attenditur; licitum e contrario, quædam non voluptas, sed sola periculi peccandi amotio præ oculis habetur. Cæterum cum *Centiloquii* doctrina circa hoc punctum concordant S. Antoninus ⁶ et Catechismus Romanus ⁷.

Multo magis concedimus, a Bonaventuriano scribendi genere procul videri, quod in ejusdem *Centiloquii* prologo legitur, scilicet: « In adminiculum itaque parvulorum rudis rogatus a rudibus, rudem tractatum rudibus compilavi, in quo rudium ruditas circa generalia Theologiæ saltem ruditer poterit erudiri, et ex lacte infantie ad cibum solidum, prævia Dei gratia, cum sensus industria præparari. » Quæ proin verba expendent novissimi Editores haud immerito inquirunt: « Ab hoc certe rudi scribendi genere prorsus abhorruit Bonaventura ⁸. » Hinc etiam animadvertentes apud Trithemium prætermitti prologum illum, et Centiloquium mox ab illis verbis exordiri: « Malum considerare occurrit, » plurimum moventur ut credant, hunc *Centiloquii prologum alienigenæ potius, quam Bonaventurianæ manus opus esse*. Sed opus fuisset ut etiam animadverterent, eundem videri auctorem *Prologi* ac *Centiloquii* ex illis verbis: « Collegi autem hoc ex dictis proborum, quæ hinc inde decerpens, in unius opusculi angustiam coarctavi. » Oportuisset quoque ipsos nosse, in quodam ms. codice Romano exstare idem *Centiloquium* sub nomine *Fratriſ Marchesini de Regio Lectoris sacre Theologiæ*, cum prædicto Prologo.

Itaque ad hæc cum præmissis concilianda, verisimilius censeo, hujusmodi Centiloquium

¹ *Centil.*, part. III, sect. XXXV. — ² Part. III, sect. XLVII. — ³ Dist. XXIII, art. 1, q. II. — ⁴ Dist. XXXI, art. 3, q. II. — ⁵ Part. I, sect. XXXII. — ⁶ Part. III, tit. 1, c. XX, § 5. — ⁷ Part. II, de *Matrim.* n. 13. — ⁸ *Diatrib.*, pag. 70. Vid. tom. I, hujus nostræ edit., pag. XXXVIII.

incipiens sicuti apud Trithemium, primo editum fuisse a Bonaventura, tum a F. Marchesino auctum Prologo, atque adnexa Tabula (quæ habetur in editis antiquioribus), et forte aliis etiam additamentis; ac ideo in prædito codice Romano inscribi Fratri Marchesino, ut quoad cætera sit Bonaventuræ. Profecto si memoratus Centiloquii prologus conferatur cum prologo *Mamotrepti*, sive *Mamotrecti* laudati F. Marchesini, facile patere poterit legenti, alterum cum altero non levi affinitate habere. In utroque enim auctor proficitur, ab se in gratiam rudium, ac velut infantium materno lacte indigentium, necnon ad promovendum prædicationis officium, hujusmodi opuscula compilata fuisse, ac sicut *Mamotrectum* collegisse dicit *ex laboribus aliorum*; ita quoque fatetur *Tractatum*, de quo in præsentia loquimur, *compilasse*, atque *collegisse ex dictis proborum, quæ hinc inde decerpens in unius opusculi angustiam coarctavit*. In eodem superaddendo prologo videtur quidem induisse Bonaventuræ personam, ut dicere potuerit: *Collegi autem hoc ex dictis proborum*, sed nequaquam plene assequi potuisse Bonaventurianum styllum, quin sese alienigenam proderet, ac personatum. Ex qua multa styli differentia Prologum inter et Centiloquium doctus quisque facile colligit diversitatem auctorum.

Nec mirum videatur, in prædito codice Romano hujusmodi Centiloquium inscribi Fratri Marchesino propter dictum Prologum, ac Tabulam, atque id genus superadjecta: nam etiam *Biblia pauperum* propter similem Prologum, ac Tabulam, sive ordinem alphabeticum, inscribitur F. Petro Utinensi Minoritæ apud Waddingum¹, et *Serena Conscientia in Regulam Minorum*, quæ certe composita fuit a F. Alexandro Ariosto, tribuitur Fratri Jacobo de Gremello Brixiensi ab eodem Waddingo², propterea quod ipsam cum aliis diversorum opusculis, et sua præfatione, imprimendam curaverit. Similiter ob quasdam additiones tribuitur Hartmanno Schedelio Chronicon Norimbergense, tametsi ejusdem auctor sit F. Matthias Doringus. Quocirca non ausim a communissima recedendo sententia, quæ Centiloquium pro Bonaventuriano certo habet, illud aut ad dubia, aut ad supposititia relegare.

§ V. — DE ECCLESIASTICA HIERARCHIA (*Prodrom.*, p. 533 et seq.).

Intererat ordinis heic posuisse hujusmodi *Hierarchiam*, eo quod ex hac argui posse videatur, ipsam fuisse præcedens opusculum proxime subsecutam. Sane talis est prædictorum opusculorum nexus, ut primo Doctor noster Seraphicus *Breviloquium*, dein *Centiloquium*, ac postremo *Hierarchiam Ecclesiasticam* lucubraverit. Ad verba, quæ statim ab exordio ejusdem Hierarchiæ leguntur, videlicet: « Præsens opusculum, etsi laboriosum, mihi tamen et aliis parvulis in Christo lac petentibus, ut spero, non infructuosum, offero ad ædificationem domus Domini: » ad hæc, inquam fortasse allusit Fr. Marchesinus Regiensis in Prologo præcedentis *Centiloquii* sermonem habens *de lacte infantie ad cibum solidum præparato*.

Ut ut de hoc fuerit, dicit quidem auctor *Hierarchiæ* se acturum *de proprietatibus rerum naturalium*; sed e vestigio subdit: « Quas secundum parvitatem meam nunc tropologice, nunc allegorice, necnon quandoque anagogice rebus spiritualibus comparavi, junioribus relinquens materiam exercitii, sensibilia insensibilibus, et carnalia spiritualibus coaptandi: et cum rerum naturalium proprietates ipsarum sequantur substantias, secundum ipsarum

¹ *De Script.*, pag. 291, col. 1. — ² *Ibid.*, pag. 183, col. 1.

distinctionem substantiarum et ordinem, erit distinctio et ordo proprietatum, quas in alio opusculo per se positas, et distinctas poteris per ordinem reperire. » Sed quale est hoc opusculum? Numquid, ut Romani Editores suspicantur, *vel injuria temporum Tractatus non exstans, vel Breviloquium*? Minime, sed, ut dictum supra (pag. vii), præcedens *Centiloquium*, quod indicat idem Auctor continuo subjungens: « Primo igitur de spirituali substantia actu et potentia a materia separata est agendum, cujus proprietates et differentias in *præcedenti opusculo traditas poteris diligentius intueri*. » Porro egerat Auctor *Centiloquii*, part. iii, sect. xiii, *de quatuor attributis angelorum a primordio conditionis suæ*; sect. xiv, *de prævaricatione spirituum malignorum*; sect. xv, *de confirmatione spirituum bonorum*; sect. xvi, *de diffinitionibus Angeli, Ordinis et Hierarchiæ*; sect. xvii, *de triplici divisione Hierarchiæ*; et sect. xviii, *de custodia hominum per angelos*. Ex eo etiam, quod Auctor in ipso prologo doceat *ad invisibilibus, et intellectualium contemplationem ascendere per visibilibus, et sensibilibus considerationem*, spondeatque se acturum *de proprietatibus rerum, nunc tropologice, nunc allegorice, necnon quandoque anagogice*, satis se manifestat eundem ac Auctorem *Itinerarii mentis in Deum*, opusculi *de Reductione artium ad Theologiam*, ubi similiter per inferiora ad superiora et mystica docet assurgere.

Præterea hoc opusculum testatum faciunt duo manuscripti codices (Bibliot. Bodleian. in Oxonia, et Salemii in Suevia); editiones etiam numero plures, quarum prima est Argentinensis anni 1495: neque admittendum silere de ipso ad unum omnes scriptores, cum Marianus Florentinus minime reticuerit, ipsumque laudaverint Bartholomæus de Martyribus, necnon Jauuaris de Mata¹, atque Ondinus ipse certitudinem ejus agnoverit, scripseritque: « Opusculum certum ejusdem (Bonaventuræ), cum sub operis initium alleget alia a se olim scripta, quæ reperiuntur in opusculis *Breviloquii* et *Centiloquii*, absque dubio ad S. Bonaventuram spectantibus. Præterea hoc opusculum ex lectione grave simul et eruditum est, nihil habens, quod divo Bonaventuræ subtrahi debeat.... Unde sancto Doctori, sub cujus nomine ab annis circiter ducentis impressum est, accensendum. »

Porro cum ejus confessionem jam teneamus circa hujusmodi opusculum tanquam *certum ac grave simul, et eruditum, nihil habens, quod divo Bonaventuræ subtrahi debeat*, reliquum est, ut videamus, qui evadere poterit ipsius Oudirii censuram, tametsi iis non paucis, quæ in aliis ceu supposititiis ab eodem notantur, minime careat: quandoquidem sæpe-sæpius in eo offenduntur *similiter cadentia*, et in ipso quoque videre est *illatinas et barbaras voces* haud paucas, exempli gratia, *limpiditatem, diaphaneitatem, virtuositatem, dominabilitatem, flexibilitatem, superadventum, supercelestem, superessentialem, superprincipem, superprincipalem, pontificam, causalem potentiam, virtutem potestativam, tenebram, emendam, grossitudinem, luciformem, unificam, supportationem, fecundationem, fixationem, sensificationem, unionem, intuitionem, unibilem, subijcibilem, stellum, crystallinum, prætaxatum, ordinativum, discretivum, contentivum, dimensionum, repressivum, exemplificativum, fugativum, inclinativum, informativum, vivificativum, reductivum, penetrativum, deiformiter, figurative, proportionaliter, deividos, ad præessendum, etc.* Quid

¹ In *Exposit. Morali*, in Psal. ciii, n. 4, § 2, edit. 1665.

quod nequidem vox *judicialis*¹ deest, de qua æque ac de *gehennali*, *empyreali* et *æternali* Oudinus ait : « Videant an hæ voces latinæ, et congruæ sint? An dignæ vero gravi et sancto Doctore Seraphico? » Quæ conguessisse juverit non ad extenuandum valorem hujus opusculi, quod ego quoque magni facio; sed ad infirmendam Oudini censuram ex *illatinis* et *barbaris vocibus* petitam, quam identidem contra alia plura opuscula intorquet.

Ratum tamen habeo ejusdem Oudini iudicium in eo, quod censet præsens opusculum *grave simul, et eruditum, nihil habeat, quod dīvo Bonaventuræ subtrahi debeat*; namque totuplicibus divinæ Scripturæ textibus a capite ad calcem refertum est, ut ipsam Doctor noster nedum quam diligentissime perlegisse, sed et memoriæ commisisse videatur. Neque ambigendum est, ipsum ad unguem illud implevisse, quod ejusdem Scripturæ expositorem docuit, videlicet, quod « in expositione Scripturarum nunquam poterit esse potens, nisi per assuefactionem lectionis, textum et litteram Bibliæ commendet memoriæ ». ² Ostendit quoque se diurna nocturnaue manu evolvisse Dionysium, quem præ reliquis citat, ac laudat in ipso opusculi exordio. Allegat quoque Basilium, Hieronymum, Augustinum, Gregorium, Isidorum, Bernardum; item Aristotelem, philosophos, poetam anonymum. Insuper ita agit de variis philosophorum systematibus, ut ea ad sensum mysticum reducere studeat. Tractat ergo de spiritu vitæ, qui est principium motus et operationis in corde ³. Enumerat secundum nonnullos septem cælos ⁴, disserit de cælo mobili et inquieto, cujus motus est revolubilis super medium, id est super axem, deque virtute motiva cæli, rapiente firmementum ab Oriente in Occidentem, et iterum reducente de Occidente ad Orientem ⁵, etc. Viderint igitur novissimi Editores, an « a philosophorum systematibus indagandis explicandisque semper alienus fuerit Bonaventura, » an sane « nihil sollicitus fuerit, num Sol rotet circa Terram, num e contrario Tellus circa Solem ⁶, anve « abhorruerit a statuenda anima in corde ⁷, » etc. Verum quidem est, maluisse Bonaventuram *versari in Scripturis, inque Patribus volutandis*, quam *in philosophorum scholis tempus operamque perdere*; minime tamen censuit *tempus operamque perdere* laudando placita Aristotelis, aliorumque philosophorum, atque in rem suam ipsa trahendo ⁸.

Iniquis, in hoc opusculo *Claustales* ac *Theologos* acerrime reprehendi, nec verisimile esse Bonaventuræ in virum modestissimum, eumque claustralem ac theologum, illos tantopere objurgasse. At aio ego, non increpasse claustrales, nisi illos, ex quibus *scandala plurima sæpius oriuntur*, adeo ut *ipsi Religiosi, qui per famam velut cæli relucere deberent, famæ suæ jacturam per talium insolentiam patiantur* ⁹; necnon illos *theologos* duntaxat, *qui rore cæli pluuntur, semper tamen remanent sine fructu* ¹⁰.

Dum opusculum scriberet, nondum suam sententiam mutaverat circa gloriosissimam Virginem Mariam *per sanctificationis gratiam in utero materno ab omni originalis culpæ fæditate depurata* ¹¹.

¹ Exstat hæc vox apud Cic., *pro Cluent.*; item I *de Inventione*, necnon II *de Divina*. Invenitur quoque apud ipsum Bonav. in *Centil.*, parl. III, sect. xxxiv, et apud Papiam. — ² Tom. III, col. 411. — ³ In Proem. *Brevit.*, de modo exponendi sacr. Script., huj. tom. pag. 246. — ⁴ Parl. I, c. II. — ⁵ Parl. IV, c. I. — ⁶ *Ibid.*, c. III. — ⁷ *Diatrib.*, edit. Ven., pag. 107; hujus nostræ edit., tom. I, pag. LXIV. — ⁸ *Ibid.*, pag. 166, vol. LXIII. — ⁹ *Eccles. Hier.*, part. IV, c. IX. — ¹⁰ *Ibid.* — ¹¹ *Ibid.* — ¹² *Ibid.*, c. VII, ubi tamen summam suam in ipsam devotionem demonstrat, quam et in aliis excitare conatur.

§ VI. — DE REDUCTIONE ARTIUM AD THEOLOGIAM (*Prodrom.*, col. 536.).

Opusculum hoc verum testantur nedum editiones numero plures ac pervetustæ, sed etiam, præter Ludovicum Prutenum, Ludovicum Carbonem, et Petrum Capullium, Marianus Florentinus, Trithemius, Forestus, Anonymus Pistoriensis, necnon codices mss. Cortonæ, Mantuæ, Mugelli, atque Regii, ubi codex recensetur anni 1331. Accedit, quod tradita in hoc opusculo conformia sunt iis, quæ alibi certo certius docuit sanctus Bonaventura. Nam præterquam heic ipsissimis verbis ac in Proœmio libri secundi Sententiarum definit *Rectum*, quod sit illud *cujus medium non exit ab extremis*, libro quarto Sententiarum de scientiis inferioribus in ordine ad theologiam inquit¹: « Omnia ad ipsam, sicut ad originem, possent reduci, si quis haberet peritiam juris canonici et divini. » In eodem opusculo agitur de *sex illuminationibus*, quæ *sunt in vita ista*, quæve ideo « habent vesperam, quia omnis hæc scientia destruetur: et possunt reduci ad senarium numerum formationum, sive illuminationum, in quibus factus est mundus; et succedit eis septima dies requietionis, quæ vesperam non habet, scilicet illuminationis gloriæ. » His autem similia occurrunt cum in singulari *Illuminationum*, sive *Luminarium Ecclesiæ* opere, quod certo Bonaventurianum suo loco probabimus: tum in *Itinerario mentis in Deum* itidem certissimo ejusdem Seraphici Doctoris opusculo, in quo de *senario illuminationum numero* sic habetur²: « Necesse est... ascendere ad senarium, ut sicut Deus sex diebus perfecit universum mundum, et in septimo requievit; sic minor mundus sex gradibus illuminationum sibi succedentium ad quietem contemplationis ordinatissime perducatur.

Affine quoque vel in aliis est hoc opusculum præfato Itinerario. Conferatur præsertim cum iis, quæ legere est de philosophia triplici ad finem capitis tertii ejusdem Itinerarii. Itidem haud dissimile illis, quæ præmittuntur *Ecclesiasticæ Hierarchiæ* supra laudatæ: sicut enim in hac docemur *invisibilia Dei* contemplari *per visibilibus et sensibilibus considerationem*: in ipsis rerum naturalium proprietatibus pervestigare tropologice, allegorice et anagogice res spirituales; atque ita mentem evchere, ut theologiæ iuserviant ipsa poetica, et per rerum visibilibus similitudines transferamur ad mystica; non secus in opusculo isto sic traditur modus *reducendi artes ad theologiam, ut omnes cognitiones famulentur theologiæ*, ac in omni re quæ sentitur, sive quæ cognoscitur, interius lateat ipse Deus, et præsertim in lumine, quod illuminat ad veritatem salutarem, quærat *triplex sensus mysticus et spiritualis*, nimirum *allegoricus, moralis et anagogicus*. Denique in hoc etiam convenit cum aliis verissimis divi Bonaventuræ scriptis præsens opusculum, quod in eo laudantur Dionysius, Augustinus, Gregorius, Anselmus, Bernardus, Hugo et Richardus Victorini, et etiam Horatius.

Lectionem ejus cen studio rerum divinarum accommodatam suadet eruditissimus Ludovicus Carbo³. Non indignum sancto Bonaventura opusculum censet Oudin⁴. Improbant vero et ad incerta relegant novissimi Editores⁵ ob simplicem inconditumque sermonem, et quia ejus auctor « studio partium velut abreptus, melioris notæ Patres posthabet, ut Hugonis perinde, ac Richardi a S. Victore vestigiis insistat: » ex qua affectata propensione

¹ Dist. xxv, art. 2, q. iv. Vid. tom. VI, huj. edit., p. 206. — ² Cap. I. — ³ *Introd. ad Theolog.*, c. iv. —

⁴ Tom. III, col. 401. — ⁵ *Diatrib.*, p. 408; huj. edit. tom. I, p. L-LI.

in Hugonem a S. Victore, post Oudinum suspicantur, fuisse « Victorinum aliquem canonicum regularem, qui hoc opus ad Hugonis lucernam composuerit. » Hi tamen ignorasse videntur, quod in minime dubio apud eosdem opusculo, inscripto *Incendium amoris*, sic dicitur ¹ : « Lectio hujus triplicis viæ totam continet sacram Scripturam, imo omnem fere sanam doctrinam, sicut ostensum est supra in tractatu de Reductione artium ad Theologiam. » Quid clarius (saltem in hypothesi adversariorum, qui recitata verba in sua editione adoptarunt, nihilque in iisdem addititii sunt suspicati), quid clarius, inquam, ut palam fiat, ipsissimum esse utriusque opusculi auctorem? Deinde tam procul est ab eo quod in opusculo, de quo nunc loquimur, ulla sit *affectata propensio in Hugonem a S. Victore*, ut nonnisi semel in eo citetur, sæpius autem Augustinus in libris *de Genesi ad litteram*, *de Trinitate*, etc. Neque derivari potest ea *propensio affectata* ex eo, quia ibi dicitur de Hugone, quod ipse *omnes sequitur*, videlicet Augustinum, Gregorium atque Dionysium. Nam *sequi* perinde est, ac imitari. Dicere autem Hugonem prædictorum Patrum sequacem, tam non est ipsos Hugoni posthabere, ut sit potius eosdem Hugoni præferre. Flocci ergo nihilque habenda est indicata censura.

§ VII. — DE QUATUOR VIRTUTIBUS CARDINALIBUS (*Prodrom.*, col. 537 et seq.).

Cum hoc opusculum ex una parte in Mariani Florentini, et Anonymi Pistoriensis Catalogis memoretur, contineaturque in pluribus editionibus, quarum prima mihi nota est Argentinensis an. 1495, ex altera vero eam perstringat doctrinam, quam in *Sententiarum* libro tertio ², in *Breviloquio* ³, in *Centiloquio* ⁴, necnon in *Luminaribus Ecclesiæ* ⁵, Seraaphicus Doctor tradidit, nulla est ratio cur ipsum una cum novissimis Editoribus tanquam dubium ac incertum habeamus : præsertim quia Oudinus ipse *divo Bonaventura non indignum* arbitrat ⁶.

Quamvis autem præfati Editores objectent ⁷ in eodem *plura commixta vocabula*, quæ toto Latio a Bonaventuriano stylo abludunt, ego tamen idem legens opusculum, nihil deprehendi, quod *toto Latio a Bonaventuriano stylo abludat*. Aut enim id esset propter vocabula quædam a Latio aliena, aut propter universam lectionem minus latinam, neque Bonaventura dignam. Non propter primum, quia exempli causa verbum *rectificat*, quo inibi Bonaventura utitur, in aliis quoque certissimis suis operibus adhibet. Idem dixerim de phrasi *purgati animi*, et *virtutum exemplarium*. Non propter secundum, quia omnem fere dictionem hujusmodi mutuatus est ex Macrobio, Seneca, Gregorio, Augustino atque Boetio : ex Seneca præcipue, seu potius ex auctore tractatus *de Quatuor Virtutibus Cardinalibus*, olim Senecæ adscripti ⁸, sed postea Martino episcopo Dumiensi (qui, Trithemio teste, claruit anno 540) ceu germano suo auctori ope mss. codicum restituti, ex quo bonam hujusce opellæ partem desumpsit, ut scite in illius argumento Romani Editores animadverterunt. Quid quod vel ante Romanos Editores Ludovicus Carbo, qui novit *libellum de Virtutibus* tributum Senecæ, ab aliis adjudicatum *Martino Dumiensi episcopo*, nihilo tamen minus, ceu vere *divi Bonaventuræ*, laudavit libellum *de Quatuor Virtutibus Cardinalibus* ⁹?

¹ Cap. I. — ² Dist. xxxiii. Vid. huj. edit. tom. V, pag. 42 et seq. — ³ Part. v, c. iv. — ⁴ Sect. xxxvi et xli. — ⁵ Sermon. v et vi. — ⁶ Tom. III, col. 403. — ⁷ *Diatrib.*, p. 89, huj. edit. tom. I, p. LI. — ⁸ In monumento anni 1331 refertur tanquam diu antea scriptus *Liber Senecæ de moribus, sive Summa de quatuor virtutibus*. — ⁹ *Introduc. in Theolog.*, lib. VI, c. xvi.

Unde facilis est responsio ad id, quod nonnemo contendit, hoc opusculum fuisse fere desumptum ex quinque capitulis libri quinti *Compendii Theologiae*, a capite nimirum xxxii, usque ad xxxvii, necnon ad id quod novissimi Editores subdunt: « Vix præterea dici credique potest, quam multa ad nauseam replicata sint ibi, quæ jam alias dicta fuerant. Quis porro credat Bonaventuram multis, hisque gravissimis curis distentum, tam frequenter sua in unum contraxisse Opera? » Etenim in præsentî Commentariolo non sua perstrinxit *opera, multa alias dicta ad nauseam replicando*, sed bonam partem ex laudato Seneca, sive potius Martino Dumiensi episcopo, in eandem opellam derivando; quæ cum brevissima sit, facile potuit ab eo, dum junior esset, ac nondum *gravissimis curis distentus*, citra ullam lectorum *nauseam*, et absque recocta sæpius crambe, compilari. Neque id supervacaneum, aut insolens dixeris: nam pariter junior certe fuit *Pharetræ*, ut jam diximus, compilator; et quanquam heic non dixerit nova, dixit nove, consuevitque Bonaventura vel ab se latius alibi pertractata, in compendium postea redigere, ut brevitatis studiosioribus quoquo modo consuleret.

Quod si hactenus dicta parum esse videantur, ut hocce opusculum Doctori nostro pro certo adseratur, satis tamen esse reor, ne suo moveatur loco, donec ex adverso certiora innoverint; maxime cum *eandem* (fatentibus ipsis novissimis Editoribus) *complectatur doctrinam, quam vere docuit Bonaventura*, nec proin iidem ausi fuerint ad suppositiorum sentinam rejicere. Profecto nihil magis consonat Bonaventurianæ doctrinæ, quam quod inibi dicitur de virtutibus purgati animi, et exemplaribus: « Purgati animi dicuntur, quando devictis vitiis possessor virtutum quiescit, raro insurgentibus motibus pravis primis. Exemplares dicuntur, quæ in mente divina consistunt. Nam ideæ in Deo sunt, et omnium rerum exemplar est¹. »

Modo etiam loquendi Bonaventuræ familiari per gradus, per textus insertos perque voces similiter desinentes, ille apprime similis est, quo auctor scribit²: « Prudentia in sex dividitur: in cognitionem præsentium, unde in *Proverbiis* dicitur, etc. »

§ VIII. — DE TRIBUS TERNARIIS PECCATORUM INFAMIBUS (*Prodrom.*, col. 344 et seq.)

Certum reddunt editiones ab anno saltem 1484, et inter nomenclatores Marianus Florentinus, Trithemius, Forestus, atque Anonymus Pistoriensis, tum præsertim *Centiloquium*, de quo supra³ jam satis diximus. Quippe capit tertium opusculi, de quo in præsentia sermo est, ita concluditur: « Vide in *Centiloquio* de peccato veniali latius. » Ergo perinde certum est ac *Centiloquium*.

Neque hujus duntaxat Centiloquii doctrinæ parti primæ per totum apprime cohæret, sed et doctrinæ libri secundi *Sententiarum*⁴, *Breviloquii*⁵ et *Pharetræ*⁶. Speciatim quod in præsentî opusculo traditur de singulari B. M. V. immunitate ab omni peccato veniali, non vero ab originali⁷, concordat cum doctrina libri tertii *Sententiarum*⁸. Quod etiam inibi⁹ explicetur peccatum per privationem speciei, modi et ordinis, nedum conforme est Augus-

¹ Vid. huj. tom. pag. 507, col. 1. — ² Ibid. pag. 508, col. 1. — ³ Vid. sup., p. vii. — ⁴ Dist. xxxv et xx.vi. — ⁵ Part. III, per totum. — ⁶ Lib. II, c. v. — ⁷ Cap. II. — ⁸ Dist. III, part. 1, art. 1, q. 1 et II, necnon art. 2, q. 1. — ⁹ Cap. VIII.

tino¹, sed et ipsi Bonaventuræ in libro secundo Sententiarum², et in Expositione manuscripta Parabolarum Evangelicarum.

Hinc non solum laudatur a Ludovico Carbone³, sed etiam ab Oudino censetur⁴ *divo Bonaventura non indignum*. Aiunt quidem *indignum* Editores novissimi⁵; sed quibus permoti rationibus? Nullis: quod enim *vel ex ipso opusculi titulo non levem suspicandi ansam acceperint, negandique lucubratiunculum hanc a Bonaventura elaboratam fuisse, ita non leve* ipsis est, ut mihi *levissimum* videatur; nam vocabulum *ternarii* indignum non est Bonaventura, utpote alibi⁶ ab ipso adhibitum et explicatum. Quid quod nequidem Bonaventuram dedeceat vox *dyscrasie*, inibi accepta pro *infirmirate*? Si enim græca vox Crasis (Κρᾶσις) significat temperamentum, sive proportionem quamdam primarum qualitatum existentium in elementis, ex quibus corpus conflatum est, in qua proportionem sanitas consistit; satis intelligitur infirmitas per dyscrasiam⁷, quæ illius est temperamenti sive proportionis destructio, eaque vox per metaphoram ad infirmitatem animæ potest transferri.

Quod prædicti Editores in eodem opusculo carpant quasdam *similitudines, tanquam leves*, ac *Bonaventuræ gravitate indignas*, ad explicationem peccatorum adhibitas, jam alibi⁸ contrarium evicimus, videlicet nedum Bonaventura, sed et Augustino Patre omnium gravissimo dignas. A popularibus quibusdam similitudinibus nequidem abhorruisse gravitatem S. Joannis Chrysostomi, nemo unus, qui eum legerit, ignorat.

His adde, alios in hoc opusculo non citari, quam qui in aliis legitimis D. Bonaventuræ opusculis laudantur, nempe Dionysium, et Ambrosium, sæpiusque Augustinum, tum etiam Gregorium, et Bernardum, item Glossam, necnon Aristotelem ac Tullium.

§ IX. — SPECULUM ANIMÆ (Prodrom., col. 542 et seq.)

Testatur P. Mag. Sbaralea, quod « sub eodem titulo *Speculi Animæ*, sancto Bonaventuræ contributum, prodierit primum in antiqua parvorum opusculorum ejusdem S. Doctoris editione, quam suspicatur Venetam anni 1487. » Nos alias⁹ indicavimus editiones, quarum antiquior Brixienensis anni 1495. Exstat inter mss. codices monasteriorum S. Magni et Schyrensis in Bavaria, necnon Bibliothecæ Paulinæ Lipsiæ. In Præfationis initio, ac serie hujusmodi Opusculi, potius quam *Speculum*, vocitatur *Arbor mala*, cujus proin folia, fructus, rami, truncus, et radix graphice describuntur.

¹ Lib. de Nat. Boni. — ² Dist. xxxiv, art. 1, q. 11. — ³ Introd. in Theolog., lib. VI, c. xvi. — ⁴ Tom. III, col. 404. — ⁵ Diatrib., p. 162, huj. edit. tom. I, p. LX. — ⁶ In IV Sent., dist. vi, part. I, art. 1, q. III, huj. edit. tom. V, p. 377, col. 2; necnon in Exposit. Regul. FF. Min., c. III. Vid. quoque Columellam, lib. XI, c. II, de Scrobibus.

⁷ Ibi non videtur Prodrōmi auctor animadvertisse vocem *dyscrasiam* (δυσκρᾶσις) perinde græcam esse ac κρᾶσιν, e qua etymologiam habet.

⁸ « Has similitudines non indignas censeo Bonaventura, cum ipsemet fassus fuerit¹: Augustinus ostendens periculum, quod est in multitudine venialium, comparat arenæ, comparat bestiis minutis, comparat guttis multiplicatis, comparat scabiei, » etc. Quod etiam Augustino indignæ non sint, hoc accipe ex ipso Augustino de iisdem peccatis venialibus ita loquente²: « Minuta sunt, non sunt magna: non est bestia quasi leo, ut uno morsu guttur frangat; sed et plerumque bestię minutæ multæ necant. Si projiciatur quisquam in locum pulicibus plenum, numquid non moritur ibi?... Sic et modica peccata: attenditis quia modica sunt; cavete, quia plura sunt. » Prodrōm., col. 171. — ³ Prodrōm., lib. VI.

¹ In IV Sent., dist. XVI, part. II, art. 3, q. 2. — ² Aug., serm. IX, n. 17, edit. Benedictin., tom. V, p. 60.

Recte tamen inscribi quoque potest *Speculum*, quia, ut Romani Editores in Argumento aiunt, «sicut in speculo objectarum rerum imagines apparent, et quisque in eo effigiem suam intuetur; ita in hoc tractatu capitalia vitia, eorumque propagines adeo perspicue cernuntur, ut eo sibi ante oculos mentis proposito, non mediocriter juvetur is, qui conscientiam suam examinare, et patrata scelera inquirere, eademque in memoriam revocare studet, ad integram eorum confessionem.» Hinc etiam in editione R. P. Zamoræ de eodem *Speculo* dicitur: «Hic tractatus ad confessionem sacramentalem debite faciendam dirigitur.»

Videtur præremissorum in præcedenti opusculo *De tribus ternariis peccatorum* quodammodo supplementum, cum in hoc *Speculo*, sive *Arbore mala*, agatur de *superbia*, de *concupiscentia divitiarum*, de *concupiscentia carnis*. Huic adtexitur *Epilogus prædicatorum*, ubi arbor describitur, ad cujus calcem, dum tanguntur sex species peccati in Spiritum Sanctum, dicitur: «Si quis autem plenius de singulis velit habere notitiam, ad tractatum superiorem recurat.» Porro de singulis plenius egerat idem auctor capite tertio dictæ *Arboris*, consone ad ea, quæ S. Bonaventura tradiderat in secundo *Sententiarum*¹, in *Breviloquio*², in *Centiloquio*³, in opusculo de *Puritate Conscientiæ*⁴, etc. Quod insuper ait in Præfatione de *radice malæ arboris, quæ secundum Apostolum est cupiditas*, ipsissimum est ac illud, quod idem sanctus docet in *Apologia pauperum*⁵. Persimilia itidem sunt, quæ habentur de observatione diei dominici capite secundo laudati *Speculi*, et libro tertio *Sententiarum*⁶, necnon in opusculo de *Decem Præceptis*⁷. Denum quoad usuram optime concordat *Speculum* cum citato libro tertio⁸. Fusius ab se scripta in compendium redigere idem Bonaventura consuevit.

Nihil autem convenientius, quam ut, sicut arborem vitæ⁹, ita quoque arborem criminis, sive mortis per crimen invectæ, Bonaventura noster describeret, atque ob oculos poneret. In hoc opusculo nihil citatum offenditur, quod a legitimis Doctoris Seraphici opusculis absit; in eo siquidem allegantur Ambrosius, Hieronymus, sæpesapius Augustinus, Gregorius, Isidorus, Beda, Damascenus, Bernardus, Glossa, Aristoteles, Seneca, Boetius, et Chalcedonense Concilium. Severior morum disciplina, Scriptoris summa modestia, et gravitas in eodem spectantur; nec in ipso notari potest ea vocabulorum barbaries, qua major non sit in certissimis sancti Doctoris operibus.

Ex his facilis est responsio ad Oudinii objecta. Quod enim ait inscribendum *rectius* hoc opusculum *Arbor cupiditatis, sive iniquitatis*, ab auctore ipso vocitatum hoc nomine audivimus, non ita tamen quin etiam inscribi jure potuerit *Speculum animæ*, ut a Romanis Editoribus intelleximus. Quod e vestigio subdit: «Nihil aliud continere quam definitiones et divisiones peccatorum tam principalium, quam aliorum ex illis nascentium,» falsum est; præterea enim saluberrimam morum doctrinam complectitur. Falsum itidem, quod adtexit idem Oudinus: «Non videtur spectare ad sanctum Bonaventuram, cujus sæculo hæc opuscula, quæ casuistas spectant, cognita minus erant.» Quippe Bonaventuræ sæculo probe innotuere *Summa de Casibus* Raymundi de Pennaforti, *Speculum Morale* Vincentii Bellovacensis, *Speculum Virtutum Moralium* Engelberti abbatis, *Summa de*

¹ Dist. XLIII, art. 3, q. 1. — ² Part. III, c. XI. — ³ Part. I, sect. XXVII. — ⁴ Cap. XIX. — ⁵ Respons. III, c. 1, post initium. — ⁶ Dist. XXXVII, dub. 3, huj. edit. tom. V, p. 453. — ⁷ Serm. IV. — ⁸ Cit. dist. XXXVII, dub. VII, huj. edit. tom. V, p. 456-457. — ⁹ In libro cui titulus *Lignum Vitæ*, quem suo loco edendum nobis quoque proponimus.

Virtutibus et Vitiis Guillelmi Perardi, *Summa Casuum Conscientiæ* Brochardi Argentinensis, et similia, quæ utique ad casuistas spectabant.

Opponit insuper Oudinus, in Præfatione adsumi phrasim *de facili* pro adverbio *facile*, atque in fine Præfationis ejusdem haberi: « Et de hoc ultimo primo est dicendum tanquam de grossiori; » censetque hujusmodi *barbaras expressiones olere finem sæculi xiv, vel initium sæculi xv*. Sed jam monuimus adhuc majorem barbariem spirantia ab ipsomet Bonaventura certo non semel fuisse adhibita, quodve prædictæ expressiones fuerint usurpatæ multo ante initium sæculi xv, ac etiam ante finem sæculi xiv, discimus ex Cangiano Glossario. Sane Bonaventuram, *de magnis et grossis eleemosynis* locutum fuisse in opusculo *de Paupertate Christi*, phrasim *de facili* usurpasse in *Apologia pauperum*, infra patebit; sed et phrasim eandem adhibuisse quoque in *Breviloquio* jam notavimus. Urget vocem *officiare* pro *fungi divinis in altari*, quam dicit « absque dubio non adhibitam a Bonaventura, utpote ejus tempore non consuetam, vel nondum ortam; » sed errat vehementer, nam ejus usum apud ipsum Bonaventuram legere licet in *Libello apologetico in eos, qui Ordini Fratrum Minorum adversentur*¹; necnon in alio opusculo: *Quare Fratres Minores prædicent, et confessiones audiant*². Videsis etiam laudatum Glossarium, verbo *Officiare, Officiari*³.

Stylus hujus operis ita humilis et abjectus est eidem Oudino, ut, ipso judice, « gravem et doctum hominem, qualis Bonaventura fuit, præ se non referat. » Sed qua id facilitate ab ipso affirmatur, eadem a nobis rotunde negatur; nec tantum a nobis, verum etiam a P. Sbaralea, qui adseverat in eo « nihil esse quod a Seraphici Doctoris sapientia ipsum abjudicare queat. Ut ut enim repugnet Oudinus, qui in hoc tractatu vocem *de facili* uti barbaram reprehendit, aberrat; nam et Columella, argentei sæculi scriptor, lib. VI, c. 1, dicit *ex facili* pro *facile*. Item cum carpit verbum *officiare*, non advertit dictum etiam fuisse *Beneficiare* a Leone III, epist. xi, ad Carolum Magnum, ab Hugone de Miromari Carthusiano, et a Stephano Borbone Dominicano circa tempora Divi Bonaventuræ scribentibus. Tandem vocabulum *grossiorem* illorum erat sæculorum, quo usus est Joannes XXII, in Bulla canonizationis sancti Ludovici episcopi, quem *chordam grossam* detulisse scribit. » Imo *vestem grossiorem* adhibuit quoque Severus Sulpicius⁴; *grossas vestes* sanctus Bernardus⁵; et Guibertus de Tornaco, xii sæculi scriptor, in sermone de Dedicatione Ecclesiæ, dixit: « Hæc sunt grossa peccata. » Fortius objectat Oudinus⁶, quod ejusdem operis scriptor « excuset duellum, vel excusare videatur, quod absque dubio Doctor Seraphicus nunquam fecisset, cujus ut institutum severius, ita severiorem fuisse doctrinam moralem, dubitandum non est. » Hanc Oudinianam objectionem tanti faciunt novissimi Editores, ut disserentes de eodem *Speculo* minime dubitent illud ablegare ad *quisquilias*, ac prorsus *stramineum* vocare, quasi vero a *recta morum regula* ejus scriptor recesserit, a qua tamen Seraphicum Doctorem nunquam recessisse constat. « Nam, aiunt⁷, capite primo illos a culpa eximere videtur, qui duellum crudele et exitiosum suscipiunt. Duellum, inquit, secundum jura est prohibitum: et secundum rationem, habet rationem mortalis... Dicunt

¹ Ad Quæst. 1, Resp. — ² Versus finem. — ³ Vid. Du Cange, *Glossar.* — ⁴ *Dialog.*, c. xiv. — ⁵ Versus finem vol. I, col. 1576, edit. Maur. Paris, 1719, ubi exhibetur nomenclatura vocum exoticarum in S. Bernardo. — ⁶ Tom. III, col. 418. — ⁷ *Diatrib.*, p. 103 et seq., huj. edit. tom. I, pag. Lxi.

tamen quidam, quod consuetudo excusat in hoc facto: in quam malam consuetudinem minime invehitur benignus Casuista, qui ut scripto suo auctoritatem adjungeret, illud invito Bonaventuræ adscripsit. » Ast nosse aveo ab iisdem Editoribus, num suo silentio probaverit hujusmodi consuetudinem præfati Speculi scriptor, ut *benignus Casuista dici queat*? Quinimo disertissime improbavit, continuo subjungens: « Cujus contrarium tenetur communiter a theologis et jurisperitis. » Quei ergo ipsius auctorem crediderim *benignum Casuistam*, propterea quod de duello sermonem habens, inquit: « Dicunt quidam quod consuetudo excusat in hoc facto: » tametsi e vestigio illud addiderit: « Cujus contrarium tenetur communiter a theologis et jurisperitis? »

Ex modo quidem ita loquendi Oudinus elicit ¹, « Hujus opusculi scriptorem esse ultimorum temporum, non sæculi xiii, in quo theologi scholastici non ita loquebantur, nec loqui poterant: » sed fallitur vehementer. Si enim Bonaventura *secutus est, se testante, doctrinam communem et solidam, quæ Parisiis vigeat maxime suo tempore*, ut Joannes Gerso ² scite monet; quid ei magis consentaneum, quam in præfato casu dixisse: « Cujus contrarium tenetur communiter a theologis et jurisperitis? » Nonne pariter alio in casu allegasse ³ constat « ad confirmationem doctrinæ suæ Parisienses articulos, quos per G. Parisiensem de consilio et assensu magistrorum omnium dicit fuisse damnatos et excommunicatos? » Cæterum dubitari neutiquam potest, sæculo xiii, Doctorem Seraphicum adhibere consuevisse illas loquendi formulas: « Hoc communis opinio tenet ⁴; Probabilius alii dicunt, et Magister videtur hoc sentire ⁵, » etc. Quidni dicere quoque potuerit: « Cujus contrarium tenetur communiter a theologis et jurisperitis? » Num alienum a Bonaventura allegare placita jurisperitorum? At hoc adeo alienum a Bonaventura non fuit, ut ipse de quadam *inter jurisperitos controversia* disseruerit ⁶.

An saltem a Bonaventura alienum id quod præmittitur, nempe: « Dicunt quidam quod consuetudo excusat in hoc facto: » quasi vero aut prava hujusmodi *consuetudo* non invaluerit, aut ipse non consueverit referre quod dicunt quidam? Nullo modo, cum certum sit, multo ante Gregorii XIII Bullam contra duellum, plura in Gallia, Italia, etc., duella principum auctoritate fuisse permissa, uti legere est apud Capitularia regum Franciæ, reginarum, etc. Videatur quoque apud Odoricum Raynaldum epistola Innocentii IVⁱ, anno 1252 data, et incipiens: *Consuetudo quedam*. Constat etiam, quod Bonaventura loquens de *ignorantia invincibili per culpam, ut in eo qui per culpam efficitur furiosus*, e contrario quidem, sed pari loquendi formula dixerit ⁷: « Secundum quosdam non excusat a toto. » An insolens Bonaventuræ, opinionibus quorundam relictis, communiori ac probabiliori adherere? Minime gentium, cum de præfata ignorantia invincibili adhuc enucleatius scripserit ⁸: « Si ignorantia est introducta per præambulam culpam, sicut in ebrio et furioso, quorum uterque præcipitavit se in hoc per culpam suam, sic non excusat a toto: sed ut dicit Philosophus, ebrius habet duplices maledictiones, unam pro culpa præ-

¹ Cit. tom., col. 418. — ² In epist. Lugdunum missa ad quemdam Fratrem minoreni. Idque adeo verum, ut ipse Bonaventura in *Luminaribus Ecclesiæ*, serm. xix, loquens de *Summis Magistrorum*, dixerat: « In his autem homo debet cavere, ut semper adhareat viæ inagis communi. » — ³ Idem Gerso in cit. epist. — ⁴ In IV *Sent.*, dist. xxiii, art. 1, q. 1, in corp., huj. edit. tom. VI, p. 134. — ⁵ Quæst. II, *ibid.*, p. 136. — ⁶ *ibid.*, dist. xxxvii, art. 1, q. 1, in corp., p. 227. — ⁷ In Continuat. *Annal. Ecclesiast.*, ad an. 1252, n. 31, edit. Colon. 1692. — ⁸ *Centil.*, part. I, sect. vii, huj. tom. p. 352, col. 2. — ⁹ *ibid.*, sect. xxv, p. 367, col. 2.

cedenti, aliam pro culpa sequenti. Non tamen proprie loquendo est dicendum, quod ebrius aliquid perpetrans, novam culpam committat, sed ex consequenti culpa aggravatur prima, *ut videtur magis peritis, quamvis aliqui dixerunt, quod præter culpam primam in ebrietate commissam, secundo committat novam.* » Igitur prædicti Speculi doctrina nequaquam carpenda mihi videtur.

Si quis etiam institerit, et opposuerit, inter opera Joannis Pechami, Ordinis Minorum, archiepiscopi Cantuariensis, et S. Bonaventuræ discipuli, circumferri *Speculum animæ*, adeoque jure ac merito desiderari inter Bonaventuriana opuscula *Speculum animæ* in editionibus Argentinensi an. 1495, ac Veneta 1504, nullo negotio refutatur, quia multo diversum est *Speculum animæ* Bonaventurianum a *Speculo animæ* laudati Pechami, quod incipit : *Audi, Domine, et vide.*

Ex his autem omnibus judicet æquus lector, jure an injuria de hoc opusculo scripserint novissimi Editores : « *Aliquis sit censor, qui morale hoc Speculum ad quisquilias non ablegat.* » Secus censet doctissimus Ludovicus Habertus, doctor Sorbonensis, in sua *Theologia dogmatica et morali*, ubi illud semel iterumque laudat ¹.

§ X. — DE MODO CONFITENDI ET DE PURITATE CONSCIENTIÆ (*Prodrom.*, col. 549 et seq.)

Circa hoc opusculum, cujus in *Indiculo* Gersonis, libro V, mentionem factam intelleximus, novissimos Editores audiamus ² : « *Aquinatis, inquit, nomen diu multumque præ se tulit; sed mendacissime : nam, ut perbene advertit P. Eccardus, veterum nemo fuit, qui illud Aquinati adscripserit. Typographi autem Argentoratenses per summam inscitiam in editionem opusculorum S. Bonaventuræ projecerunt : a quo tamen errore sibi caverunt Romani Editores, qui cum illud majestati Bonaventuræ repugnare vidissent, ad operum appendicem amandarunt.* » Hæc omnia a veri specie omnino aliena mihi videntur. Primo enim, cum, teste laudato Gersone, hoc opusculum adscripserint aliqui S. Thomæ, non video quei admitti possit : *Veterum nemo fuit, qui illud Aquinati adscripserit.* Concesserim tamen veteres operum Doctoris Angelici enumeratores, eosque diligentissimos, illud non commemorasse, videlicet Ptolomæum Lucensem, Nicolaum Trivetum, Bernardum Guidonis, ac nequidem S. Antoninum : necnon fateri Petrum Pellicanum legenti satis patere, ex phrasi et stylo non esse divi Thomæ. Secundo, cum idem opusculum, laudato Gersone judice, « *magis appareat ex stylo et materia, quod sit Bonaventuræ,* » non ergo *Argentoratenses per summam inscitiam in editionem opusculorum S. Bonaventuræ projecerunt.* Tertio falsum est *illum a Romanis Editoribus ad operum appendicem amandatum fuisse*, propterea quod *majestati Bonaventuræ repugnare viderint*; cum e contrario illud Gersonianum judicium ratum habuerint : « *Magis apparet ex stylo et materia, quod sit Bonaventuræ;* » ac insuper dixerint : « *Cujuslibet opus sit, legitimæ confessionis condiciones continet docte et breviter expressas.* » Igitur non propter prædictam causam *illud ad operum appendicem amandarunt*, utpote de qua ipsi ne verbum quidem fecerunt; sed quia, ut diserte suam expresserunt mentem, « *in opusculis S. Thomæ recensetur in editione Romana sub Pio V pontifice, et Joannes Trithemius S. Thomam Aquinatem ejus auctorem agnoscit.* » Atqui ex concessis *mendacissime* adscribitur divo Thomæ : ergo non *per summam insci-*

¹ Part. III, de *Contractib.*, c. XIX, § 2. — : *Distrib.*, p. 117, huj. edit. tom. I, p. LXX.

tiam, sed multo verisimilius, illud Argentoratenses alique editores S. Bonaventuræ adjudicarunt, ac inter ejus opuscula retulerunt.

Sane Romani Editores opusculum hoc non exploserunt, sed de eo tantummodo dubitarunt, sicut ad instar eorum dubius hæsit circa illud Waddingus inquires¹: « Nihil ausim definire, utrinque video adstipulari vetustas editiones et testes. » Porro ex confessione Echardi cessante jam omni dubio circa divum Thomam, consequens est, ut opinio favens divo Bonaventuræ probabilior evaserit, vel ipso gravissimo Gersonis testimonio satis firmata: cui quidem magis magisque roborandæ accedunt nedum Marianus Florentinus, Anonymus Pistoriensis, Marcus Ulyssiponensis, et Anonymus Maurinus, necnon plures editiones, quarum una in typographiæ incunabulis, absque loco, anno ac nomine typographi seorsim facta indicatur a novissimis Editoribus; sed etiam manuscripti codices bibliothecarum monast. S. Magni et Pollingani in Bavaria, et in Fonte-Columbæ, atque, sermone etrusco, in biblioth. Richardiana Florentiæ.

Oudinus autem, qui opinatur hoc opusculum nec ad Thomam, nec ad Bonaventuram spectare, sed² ad casuistam aliquem, qui sub initium sæculi xvi, vel finem sæculi xv, floruisse videtur, potius ridendus, quam confutandus apparet. Quis enim non rideat, opusculum, cujus Gerso adeo diserte mentionem facit, referri sub initium sæculi xvi, vel finem sæculi xv, quasi vero ejusdem Gersonis vita fuerit eo usque protracta? Digna quoque risu mihi videtur ab Oudino lata censura illorum verborum, quæ leguntur in eodem opusculo: « Gravius esse peccatum Bertam osculari, quam ipsam in eodem loco cum pede tangere, » utpote nixa falso supposito, quod per tactum pedis potius iræ quam luxuriæ peccatum significatur. Quid enim ridiculum magis, quam auctorem palam loqui de pedis impudico tactu, Oudinum autem putare, eum de iracundo pedis tactu loqui?

Plane auctor noster ne verbum quidem habet de tactu Bertæ cum pede ex motu iræ, sed ex solo motu luxuriæ, censetque majorem libidinis ardorem plerumque excitari in osculo Bertæ, quam in tactu ejus cum pede. Profecto verba illa: *Iste modus tangendi est magis impudicus* (loquendo nimirum de tactu Bertæ per osculum comparate ad ejus tactum per pedem) solam libidinem significare majorem in osculo, quam in tactu Bertæ cum pede, non autem ullum iræ motum innuere, cæcus sit, qui non videat. Idque in propatulo fit etiam per ea, quæ continuo ab eodem Auctore subduntur: « Unde non sufficit dicere: Tetigi Bertam impudice, sed oportet dicere locum corporis, quem tetigisti, scilicet manum, vel pectus, supra pannos, vel ad nudum; et dicas modum, scilicet cum ore, manu, pede, etc. » Numquid in his vel umbra apparet *de muliere per iram pede calcanda, vel ferienda?*

Cæterum opusculum hoc ideo huc spectare credidi, quia egregie versat confessionis materiam, quæ in Theologia morali pertractari consuevit. In eo nihil deprehenditur, quod novitium scriptorem prodat, soli enim antiquiores in ipso laudantur, Ambrosius, Hieronymus, Augustinus, Gregorius, Bernardus, etc. Nihil quod Bonaventuram dedecet, sive stylum, sive materiam spectes. *Stylum Bonaventuram redolere, multumque utile esse*, post Gersonem censet P. Sharalea. Merentur in ipso lectitari quæ scripta sunt ad improbandam nimiam, et incautam cum feminis conversationem, quæve transcribenda duxit

¹ Script. Ord. min., pag. 80. — ² Tom. III, col. 347.

P. Franciscus Longus a Coriolano Capuccinus in suo tractatu de Casibus Reservatis ¹. Laudatur etiam sub Bonaventuræ nomine a P. Francisco Pothronio, cardinali J. Bona, etc.

§ XI. — DE SEPTEM DONIS SPIRITUS SANCTI (*Prodrom.*, col. 693 et seq.).

Hoc opusculum nostro Bonaventuræ attribuit Marianus Florentinus, mss. codex Mantuanus, ac editiones ab anno 1493, inter quas etiam novissima : quibus forte suffragantur Trithemius, Forestus, Anonymus Pistoriensis, et Gulielmus Eysengrenius, qui memoriam prodiderunt eundem Bonaventuram scripsisse *de Septem Donis Spiritus sancti*. Nos tamen supposititium habemus, non propter Oudinam censuram, quam alibi jam refutavimus, quamque solide retudit, vel ante novissimos Editores, P. Casimirus Liborius Tempestius Florentinus, Minorita Conventualis; sed quia unus idemque est auctor ejus, ac postea commemorandi opusculi *de Septem Itineribus æternitatis*, videlicet Rodolphus de Bibraico Minorita, et quia certius nobis constat de alio Bonaventuræ opusculo *circa Septem Dona Spiritus sancti*, hactenus, ut putamus, inedito. His adde, quod auctor impressi non conveniat cum Bonaventuræ doctrina libro tertio Sententiarum tradita. Ille enim loquens de timore servili, ait ² : « Nec iste timor est donum Spiritus sancti ; » Bonaventura vero pronuntiat ³ : « Absque dubio timor servilis est donum Spiritus sancti. » Quid quod in edito allegationes quædam auctori familiares offenduntur, quæ in sinceris Bonaventuræ opusculis ita familiares non occurrunt ?

Hinc capere minime possumus, quei novissimi Editores, ut ut asseruerint ⁴ : « Mos nunquam Scriptorum fuit sæculi XIII, ut vel in suis firmandis, aut in alienis dogmatibus everendis ad illos confugerent, quibuscum una vixissent, » nixi tamen auctoritate Catalogi Trithemiani vindicaverint contra Oudinum, tanquam verum atque legitimum, Bonaventuræ opusculum istud, de quo loquimur, quamvis in eo producatur ⁵ testimonium Alani de Insulis, libro *de Planctu naturali*; quem Alanum scriptorem ævi XIII ipsimet pronuntiant ⁶, quemve Trithemius ⁷ claruisse putat post Bonaventuram, sub Alberto imperatore, an. 1300. Item ⁸ testimonium nedum Abbatis Vercellensis, sed et Linconensis, qui fuit Bonaventuræ cœvus, obiitque anno 1253. Cumque sæpius in eodem opusculo ⁹ laudetur etiam Aristoteles, quei præfati editores nihil suppositionis in eo suboluerunt, quum ea potissimum ratione exploserint *Summam Expositionis in Psalterium*, quia ¹⁰ sæpenumero « Aristotelem laudat auctor, ac multa ex ejus penu depromit? » Si eisdem Editoribus conjectura suppositionis fuit in opusculis, quæ Bonaventuræ nomine circumferuntur, citatio *Salustii, Senecæ, Julii Cæsaris, Catonis* ¹¹, cur in hoc opusculo nil supposititii conjectarunt, quum tamen, præter Aristotelem, in eodem citentur *Solinus, Tullius, Plato, Macrobius, Avicennas, Seneca* ¹² ? Si, ut ipsi persuaserunt sibi ¹³, alienus fuit Bonaventura

¹ Part. III, sect. 1, art. 14, a pag. 33 ad 37, edit. Venit. 1622. — ² Cap. 1, de Dono timoris. — ³ In III *Sent.*, dist. XXXIV, part. II, art. 1, q. 1, huj. edit. tom. V, p. 93. — ⁴ *Diatrib.*, pag. 103, huj. edit. tom. I, pag. LX. — ⁵ Part. I, c. IV, necnon part. II, sect. VII, c. IV, huj. tom. pag. 591, col. 2, et 638, col. 1. — ⁶ Pag. 115. — ⁷ *De Script. Eccles.*, cap. 527. — ⁸ Fabricius, in notis ad Trithemium, p. mihi 99. — ⁹ *De septem Donis in genere*, c. II ac III; item part. II, sect. 1, c. IV; sect. IV, c. 1; sect. V, c. 1; sect. VI, c. 1 et II; sect. VII, c. VII, huj. tom. pag. 586, 587, 600, 614, 618, 627, 628, 644. — ¹⁰ *Diatrib.*, pag. 106, huj. edit. tom. I, pag. LXIII. — ¹¹ *Ibid.*, pag. 91, sive LIII. — ¹² Part. II, sect. II, c. 1, pag. 602; sect. IV, c. 1, II et III, pag. 614, 615 et 616; sect. VII, c. IV, VIII et XI, pag. 639, 644 et 652. — ¹³ *Diatrib.*, pag. 107, huj. edit. tom. I, pag. 64. Locus ad quem alludit auctor *Prodromi*, non omnino, ut mihi videtur, ejusmodi sensum habet. Consulat Lector, et conferat cum pagina præcedenti, scilicet LXIII.

a philosophorum scholis, » qua veri specie adscribitur ei opusculum, ejus auctor adseverat ¹ : « Habet philosophia admirabiles delectationes, ut dicitur X *Ethicorum* ? »

Infrequens etiam est in veris scriptis Bonaventurianis ab adversariis concessis allegatio similis illi, qua hujus opusculi auctor ad comprobandum « credibile, quod angeli visitent animas in purgatorio sibi commissas, et consolentur eas, docentes eis terminum purificationis suæ, et alia eis consolatoria, » sequentes adfert conglobatos ² « sanctos doctores in libris suis, ut Gregorium, in libro IV *Dialogorum*, et Augustinum, in libro *de Civitate Dei*, et Bedam, in *Historia Anglorum*, et Isidorum, et cæteros doctores de hoc loquentes. » Missos facio Gilbertum Porretanum, heic inter egregios ecclesiasticos scriptores *super Cantica* laudatum ³, quem Bonaventura libro primo Sententiarum improbat ⁴, necnon Alexandrum Nechan ⁵, itidem *super Cantica*, quem non memini in vere Bonaventurianis editis allegatum : imo neutrius mentionem deprehendo in certa Bonaventuræ postilla manuscripta *super Canticum Canticorum*, tametsi opportunior in ea locus fuisset ipsos laudandi. Præterea quoque *Cantuariensem super Cantica* ⁶, quum per eum P. Sbaralea intelligendum existimet Joannem Pechamum, archiepiscopum Cantuariensem, ac D. Bonaventuræ discipulum, inter ejus multa opera post Joannem Pitseum Waddingus refert ⁷ *Postillam in Cantica Canticorum* incipientem : « Dissolveris, filia vaga. »

§ XII. — DE RESURRECTIONE A PECCATO AD GRATIAM (*Prodrom.*, col. 695-696.).

Novissimi Editores hoc quoque opusculum contra Oudinum inter vera et legitima S. Bonaventuræ scripta recensent ⁸ : (quorum rationes) si satis fuerint, ne hujusmodi opusculum a Bonaventuræ doctrina et stylo alienum credamus, non tamen ut a Bonaventura conscriptum arbitremur. Unde nobis fas fuerit aliquas observationes adjicere.

Et primo quidem addimus editiones Parisienses an. 1499 apud Petrum Le Dru, et an. 1502 typis Joannis Gerliel, necnon Lugdunensem apud Joannem de Platea au. 1505, utpote memoratis (ab Editoribus Venetis) antiquiores ; sed in hac Lugdunensi tractatus ille vocatur *ex dictis S. Bonaventuræ excerptus*. Quinimo in alia Veneta au. 1497, diserte affirmatur *ex scriptis D. Bonaventuræ extractus*. Secundo, si pondus auctoritatis habeant in rem hanc editiones hujusmodi, non video qua veri specie iidem Editores scripserint ⁹ : « Vera ratio cur in stabiliendis Bonaventuræ operibus audire recusemus antiqua exemplaria, vel maxime petitur ex eo, quod absque delectu, et solo typographorum judicio Bonaventuræ adscripta sint. » Tertio, si præsentī opusculo, quominus in sententia prædictorum Editorum certum ac legitimum sit, nihil obsit, et quod *in nullo nomenclatorum catalogo ponatur*, et quod *illatinis locutionibus inquinatus sit*, et quod eandem verset doctrinam, quæ actitur *in Commentariis, in Centiloquio et in Breviloquio* (addunt Editores Romani etiam *in Pharetra*), ergo hæc nequidem aliis similibus opusculis, quominus certa et legitima sint, officere queunt. Quarto, si Oudinus *nullum affert documentum, sed rem proprio cerebro constituit*, ergo peccavit in illam regulam criticam ab ipso statu-

¹ Sect. VII, c. 1, p. 636. — ² Ibid., c. VIII, p. 645. — ³ Sect. I, c. 1 et II, p. 597 et 598. — ⁴ Dist. XXVII, part. I, art. 1, q. IV, necnon dist. XXXIII, art. 1, q. I, huj. edit. tom. I, pag. 440 et 530. — ⁵ Sect. III, c. II, atque sect. VII, c. V, pag. 610 et 641. — ⁶ Parl. II, sect. VII, c. V, pag. 641. — ⁷ *De Script. Ord. Min.*, pag. 217, col. 2. — ⁸ *Diatrib.*, pag. 71 et seq., huj. edit. tom. I, pag. XL. — ⁹ Ibid., pag. 51, sive XXV-XXVI.

tam ¹, de non auferendis scriptis ulli, cui antiquitas tributa sunt, *ex proprio cerebro, absque rationibus idoneis et demonstrativis* : peccaruntque pariter in eandem regulam præfati Editores, qui *ex proprio cerebro, absque rationibus idoneis et demonstrativis* plura Doctori Seraphico abstulerunt, atque ea partim ad dubia, partim ad supposititia rejecerunt.

¹ Tom. III, col. 301.

SERIES

OPUSCULORUM QUÆ HOC SEPTIMO TOMO CONTINENTUR

I. PHARETRA	4
II. DECLARATIO TERMINORUM THEOLOGIE.	232
III. BREVILOQUIUM.	240
IV. CENTILOQUIUM.	344
V. DE ECCLESIASTICA HIERARCHIA	436
VI. DE REDUCTIONE ARTIUM AD THEOLOGIAM.	498
VII. DE QUATUOR VIRTUTIBUS CARDINALIBUS.	506
VIII. DE TRIBUS TERNARIIS PECCATORUM INFAMIBUS.	510
IX. SPECULUM ANIMÆ.	523
X. DE MODO CONFITENDI.	559
XI. DE SEPTEM DONIS SPIRITUS SANCTI	583
XII. DE RESURRECTIONE A PECCATO AD GRATIAM	653

S. R. E. CARDINALIS SANCTI BONAVENTURÆ

EPISCOPI ALBANENSIS, DOCTORIS SERAPHICI ECCLESIAE

PHARETRA ¹

OPUSCULI SEQUENTIS ARGUMENTUM

(Ex edit. Vatic.)

Auctor in Proœmio satis breviter et dilucide explicat : in eo enim utilitatem libri, divisionem, et rationem nominis, cur scilicet *Pharetra* inscribitur, facile comperies. Et quoniam in hac *Pharetra* auctoritates Doctorum variæ reconduntur, quibus velut sagittis utentes antiquum hostem dejicere possimus; sedula diligentia adhibita est iisdem conquirendis, et margini ² adjungendis pro commoditate legentium. Illud vero animadvertendum est, aliquos Doctorum libros in *Pharetra* citatos, vel hoc tempore non extare, vel alio titulo in exemplaribus impressis inscribi; et olim uni auctori adscriptos, jam hac ætate in alterius operibus recenseri. Nam, ut de singulis proferatur exemplum, libro sancti Ambrosii, quem sanctus Bonaventura *Pastorale* appellat, titulus est in editione romana de *Dignitate Sacerdotali*. Sancti Augustini in *Canonicam Jacobi expositio*, quam Auctor citat, modo non extat. Liber de *Singularitate Clericorum*, quem Augustino tribuit, in operibus Cypriani connumeratur in editione Pameliana. Quare eo recurrendum erit, ubi in margine ² citatur auctoritas, quo facilius in vulgatis libris inveniatur. Nonnullæ vero auctoritates, quæ vel propter rationes jam dictas, vel quia diligentiam superarunt, reperiri nequaquam potuerunt, asterisco notatæ sunt.

¹ Cf. Edit. Vatic., tom. VI, pag. 103; Edit. Argent., pars I, 12; Edit. Ven. an. 1611, tom. I, 12; Edit. Ven. an. 1753, tom. VII, pag. 234. — ² Quantum ad hanc nostram editionem, in ina parte paginarum.

PRÆFATIO

In conversionis meæ primordio, cum ob mentis recreationem auctoritates Sanctorum legerem, et legens varias corruptiones perciperem; placuit mihi, ut ad ipsum fontem originalium recurrerem, et ob majorem certitudinem, ipsemet aliqua perciperem, quæ postmodum, ut scivi, ordinavi: ut quæ ad meditationem, prædicationem, disputationem ibidem essent utilia, levius reperirentur. Hoc autem sciat lector, quod reperi aliquando diversos doctores unum dixisse, aliquando eundem doctorem idem in diversis libris. Distinxi autem Opusculum istud per quatuor libros, ut dicatur liber primus de personarum varietate; secundus, de principalium vitiorum et virtutum multiplicitate; tertius, de periculosis; quartus, de gratiosis. In unoquoque libro posui quinquaginta capitula, quia talis numerus jubilæi est figurativus. Opusculum autem istud *Pharetram* appellavi, quia sicut in pharetra jacula reponuntur, quibus hostis hostem ferit, vulnerat et dejicit, sic et hæ variae auctoritates fide dignorum: quas si manu operationis tenemus, hostem antiquum dejiciemus. Sciendum quoque quod, cum dico *idem*, non apponendo ubi intelligendum est, in priori libro antea posito fore. Originalia ista subscripta ipse excepi:

DE SANCTO GREGORIO.

Moralia,
Homilia super Ezechielem,
Registrum, id est Epistolas,
Homilias super Evangelia,
Pastorale,
Dialogum,
Cantica.

DE SANCTO AMBROSIO.

De Virginitate,
De Viduitate,
De Officiis,
De Patriarchis,
De Excessu Satyri,
De Fide resurrectionis,
De Hexaemeron,
De figura sæculi,
De obitu Theodosii,
Apologiam de David,
Pastorale,
Sermones,
Epistolas,
Super Lucam,
Super *Beati immaculati*.

¹ Id est, homiliarum > c, *Super Matthæum*, duplex interpretatio, una quidem Georgii Trapezuntini, altera vero Aniani Pelagiani.

DE SANCTO JOANNE CHRYSOSTOMO.

Super Matthæum bis ¹.
Super Joannem,
De compunctione,
De militia spirituali,
De militia christiana,
De eo quod non læditur homo nisi a seipso,
Sermones,
Epistolam.

DE SANCTO ISIDORO.

Etymologias,
Synonyma,
De summo bono,
De ortu et obitu antiquorum,
De Novo Testamento.

DE SANCTO CYPRIANO.

De duodecim abusibus.

DE SANCTO AUGUSTINO.

De civitate Dei,
De Trinitate,
De Doctrina christiana,
De Vita christiana,
De Disciplina christiana,

De Agone christiano,
 De confessionibus,
 De gratia Novi Testamenti,
 De Moribus Ecclesiæ,
 De Vera religione,
 De Consensu quatuor Evangelistarum,
 De Incarnatione Verbi,
 De essentia Divinitatis,
 De Magistro,
 De ordine disciplinæ,
 De opere Monachorum,
 De singularitate Clericorum,
 De octoginta tribus quæstionibus,
 De sex quæstionibus contra paganos,
 De quæstionibus Novi et Veteris Testamenti,
 De quinque Responsionibus,
 De Ecclesiasticis Dogmatibus,
 De decem Chordis,
 De Pastoribus,
 De Ovilis,
 De catechizandis rudibus,
 De mirabilibus sacræ Scripturæ,
 De moribus Manichæorum,
 De Divinatione dæmonum,
 De Soliloquiis,
 De Meditationibus.
 De Virginitate,
 De Viduitate,
 De bono conjugali,
 De conjugii adulterinis,
 De quantitate animæ,
 De duabus animabus,
 De natura boni,
 De natura et gratia,
 De correctione et gratia,
 De gratia et libero arbitrio,
 De libero arbitrio,
 De spiritu et littera,
 De vita bona,
 De perfectione justitiæ,
 De prædestinatione divina,
 De fide ad Petrum,
 Ad Orosium,
 Ad Bonifacium,
 De pœnitentia,
 De patientia,
 De perseverantia,
 Regulam,
 Enchiridion,
 De cura pro mortuis,
 De symbolo,
 De jejuniis sabbati,
 De utilitate credendi,

De laude charitatis,
 De unico baptismo,
 De baptismo parvulorum,
 De sermone Domini in monte,
 De sententia Jacobi, ad Hieronymum,
 De conflictu vitiorum,
 Super Genesim ad litteram,
 Super Genesim contra Manichæos,
 Epistolas,
 Sermones,
 De mendacio,
 Contra mendacium,
 Contra Julianum,
 Contra Adamantium,
 Contra quinque hæreses.
 Contra Donatistas,
 Contra Epistolam fundamenti,
 Contra adversarios Legis et Prophetarum.

DE SANCTO HIERONYMO.

Super Isaiam,
 Super duodecim prophetas.
 Epistolas,
 Homilias.

DE SANCTO BERNARDO.

Super Cantica,
 Super *Missus est*,
 Super *Qui habitat*,
 Super *Ecce nos*,
 De Consideratione,
 De præceptorum dispensatione,
 De libero arbitrio,
 De diligendo Deum,
 De amore Dei,
 De duodecim gradibus,
 Epistolas,
 Apologiam,
 Meditationes,
 Sermones,
 Flores.

DE SANCTO ANSELMO.

De similitudinibus,
 Meditationes.

DE CASSIODORO.

De anima.

DE SENECA.

Epistolas,
 De copia verborum,
 De clementia,
 De liberalitate,
 De spiritu et anima:
 Et aliqua de aliis libris et glossis.

PHARETRA

LIBER PRIMUS

IN QUO

DE PERSONARUM VARIETATE TRACTATUR

CAPUT PRIMUM.

De Deo.

Gregorius in *Moralibus*¹ : « Deus ipse manet intra omnia, ipse est extra omnia, ipse supra omnia, ipse infra omnia : et superior est per potentiam, et inferior est per sustentationem, et exterior per magnitudinem, et interior per subtilitatem. » Idem² : « Deus hoc est, quod habet : aeternitatem quippe habet, et ipse est aeternitas ; lucem habet, et lux sua ipse est. » Idem³ : « Omnipotens Deus, etsi plerumque mutat sententiam, consilium nunquam. » Idem⁴ : « Omnipotens Deus, quid nobis profuturum esse valeat, sciens, dissimulat exaudire dolentium vocem, ut augeat utilitatem, ut vita per poenam purgetur, et quietis tranquillitas, quæ hic inveniri non valet, alibi quaeratur. » Idem⁵ : « Omnia humana quæ justa, quæ pulchra sunt, Dei iustitiæ et pulchritudini comparata, nec justa, nec pulchra sunt, nec omnino sunt. » Idem⁶ : « Conditor noster mira dispensatione consilii, et culpas nostras respicit, et vivendi tempora impendit : ut longiora vitæ temporalis spatia aut converso fiant adjutorium muneris, aut non converso

augmentum damnationis. » Idem, in *Homiliis*⁷ : « Ubique nobis occurrit superna medicina, quia Deus et dedit homini præcepta ne peccet ; et tamen peccanti dedit remedia, ne desperet. » Idem, *super Ezechielem*⁸ : « Omnipotens Deus, qui sibi metipso dissimilis non est, ea virtute videt omnia, quæ audit omnia ; et ea virtute judicat omnia, quæ creavit omnia. » Augustinus in epistola⁹ : « Deus ubique præsens est, et ubique totus præsens, nec tamen ubique habitans, sed in templo suo. Capitur autem habitans ab aliis plus, ab aliis minus. » Idem¹⁰ : « Deus totus oculus est, totus manus, totus pes est. Totus oculus est, quia omnia videt ; totus est manus, quia omnia operatur ; totus pes, quia ubique est. » Idem¹¹ : « Non tantummodo in hoc nos adjuvat Deus, ut sciamus quid agendum sit, verum etiam ut amando agamus, quod discendo jam scimus. » Idem dicit¹² Hieronymum dixisse : « Videre Deum sicut est in natura sua, oculus hominis non potest. Nec solum homo, sed nec Angeli, nec Throni, nec Potestates, nec Dominationes, sed nec omne, quod nominatur. » Idem, *de Confessionibus*¹³ : « Pœnitent te, Deus, et non doles ;

¹ Greg., *Moral.*, lib. II, c. VIII. — ² Ibid., lib. XVI, c. XX. — ³ Ibid., c. IV. — ⁴ Ibid., lib. XIV, c. XIV. — ⁵ Ibid., lib. XXXV, c. II, non longe a princ. — ⁶ Ibid., lib. XVII, c. III. — ⁷ Idem, in *Evang.*, hom. xxv, circa fin., et *Moral.*, lib. XXXIII, c. X, post med. — ⁸ Id., in *Ezech.*, hom., xxvii, circa med. — ⁹ Aug., *ad Dardan.*,

epist. LVII, al. CLXXXVIII, c. V, n. 16, 17, quoad sensum. — ¹⁰ Id., *ad Fortunat.*, epist. CXI, al. CXLVII, c. IV, n. 14 ; et Hieron. in *Psal.* xciii. — ¹¹ Id., *ad Fidiam*, epist. CXLII. — ¹² Id., *ad Fortunat.*, epist. CXI, al. CXLVIII, c. II, n. 7. — ¹³ Id., *Confess.*, lib. I, c. IV.

irascaris, et tranquillus es; opera mutas, nec mutas consilium. » Idem ¹: « O quam excelsus es, Domine! Sed humiles corde sunt domus tuæ: tu enim erigis elisos, et non cadunt, quorum celsitudo tu es. » Idem ²: « Voluntas et potentia Dei, Deus ipse est. » Idem, *super Genesim contra Manichæos* ³: « Deum dicimus tantæ bonitatis esse, tantæ justitiæ, tantæque incorruptionis, ut neque peccet, neque alicui noceat, qui peccare noluerit, nec ipsi aliquis, qui peccare voluerit. » Idem in *Soliloquiis* ⁴: « Constanter Deo crede, eique te totum committe, quantum potes. Noli velle esse quasi proprius et in tua potestate; sed ejus clementissimi et utilissimi Domini te servum esse proficere: ita enim te ad se sublevare non desinet, nihilque tibi evenire permittet, nisi quod tibi prosit, etiamsi nescias. » Idem, *de Conjugiis adulterinis* ⁵: « Absit ut catholicus quisquam dixerit, quando suadet Spiritus sanctus, non Deum suadere: eum ipse Deus sit, et inseparabilia sint opera Trinitatis. » Idem, *de Civitate Dei* ⁶: « Patientia Dei ad poenitentiam invitat malos, sicut flagellum Dei ad patientiam erudit bonos. » Ambrosius, *super Lucam* ⁷: « Nihil præsumptum, nihil circumscriptum, nihil emensum, nihil dimensum Trinitas habet: non loco clauditur, non opinione comprehenditur, non ætate variatur. » Isidorus, *de Summo bono* ⁸: « Ille qui nos malos tolerat, non dubium est quin conversis clementer ignoscat. » Idem ⁹: « Cum de Deo nec secundum quantitatem, nec secundum qualitatem, nec secundum situm, nec secundum habitum, aut motum, aliquid digne dicatur; inest tamen ei et quodam modo latitudo charitatis, qua nos et ab errore colligit, et continet in veritate. Inest ei et longitudo qua longanimiter nos malos portat, donec

emendatos patriæ futuræ restituat. Inest ei et altitudo, per quam omnem sensum, suæ scientiæ immensitate exuperat. Inest ei et profundum, quo dammandos, inferius juxta æquitatem disponens, præordinat. » Joannes Chrysostomus, *super Mattheum* ¹⁰: « Deus invitus compellitur, et cum magno dolore, peccatores damnare. Non enim sic dolet, quia et ipse ab eis offenditur; sed quia quasi violenter cogitur perdere aliquem, qui omnes cupit salvare. » Idem ¹¹: « Deus gaudet non de suo lucro, sed de salute nostra; tristatur non de sua injuria, sed de nostra perditione. » Bernardus, in libro *de Consideratione* ¹²: « Deus amat ut charitas, novit ut veritas, sedet ut æquitas, dominatur ut majestas, regit ut principium, tuetur ut salus, operatur ut virtus, revelat ut lux, assistit ut pietas. » Idem ¹³: « Deus non partibus constat, ut corpus; non affectibus distat, ut anima; non formis substat, ut materia; non mutatur, ut omne quod factum est. » Idem, *super Qui habitat* ¹⁴: « Vigilat super nos indefessus, et pervigil ille singularis clementiæ oculus non dormit neque dormitat, qui custodit Israel. Et id quidem necesse est, quia etiam non dormit, neque dormitat, qui impugnat Israel. » Idem, in *Sermonibus* ¹⁵: « Quatuor filię magnæ misericordiæ Dei sunt: immisio amaritudinis, subtractio opportunitatis, virtus resistendi, et sanitas affectus. » Auctor *de Spiritu et Anima* ¹⁶: « Nemo de Dei pietate diffidat, quoniam major est ejus misericordia, quam nostra miseria; et quisquis ad eum toto corde clamaverit, exaudiet illum, quia misericors est. Tardius siquidem ei videtur esse peccatori veniam dare, quam ipsi peccatori veniam accipere. Sic enim festinat Deus absolvere tormenta compassionis suæ, quasi plus cruciet eum compassio miseri, quam ipsum

¹ Aug., *Confess.*, lib. XI, c. xxxi. — ² Ibid., lib. VII, c. iv. — ³ Id., *de Gen. cont. Manich.*, lib. II, c. xxix. — ⁴ Id., *Solit.*, lib. II, c. xv. — ⁵ Id., *de Conjug. Adult.*, lib. I, c. xviii. — ⁶ Id., *de Civit. Dei*, lib. I, c. viii, n. 4. — ⁷ Ambros., in *Luc.*, lib. II, c. 1, n. 43. — ⁸ Ibid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xv, sent. 8.

— ⁹ Ibid., c. II, sent. 6. — ¹⁰ Chrysost., in *Matth.*, Oper. imperf., hom. xlvi. — ¹¹ Ibid. — ¹² Bern., *de Consid.*, lib. V. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Id., in *Psal. Qui habitat*, serm. xi. — ¹⁵ Id., *de Tripl. miseria et qua miserat.* serm. — ¹⁶ *De Spir. et Anim.*, c. vi, inter oper. S. Aug., tom. VI, Append.

miserum passio sui. » Glossa : « Deus natura misericors paratus est ut salvet per clementiam, quos salvare non potest per justitiam. »

CAPUT I.

De Christo.

Gregorius, in *Moralibus* ¹ : « Nuntiante Angelo, et adveniente Spiritu sancto, mox Verbum in utero, et mox intra uterum Verbum caro : et manente incommutabili essentia Verbi, quæ ei est et cum Patre, et cum Spiritu sancto coæterna, assumpsit intra virginea viscera matris, ut impassibilis pati, et immortalis mori, et æternus ante sæcula, temporalis possit esse in fine sæculorum : ut per ineffabile sacramentum conceptu sancto, et partu inviolabili, secundum veritatem utriusque naturæ, eadem virgo et ancilla Domini esset, et mater. » Idem ² : « Ad hoc Dominus apparuit in carne, ut humanam vitam admonendo excitaret, exempla præbendo accenderet, moriendo redimeret, resurgendo repararet. » Idem ³ : « In altitudine sua divinitas a nobis, utpote parvulis, apprehendi non potuit; sed stravit se hominibus per humanitatem, et quasi in jacentem ascendimus; surrexit, et levati sumus. » Idem ⁴ : « Qui nos existere fecit ex nihilo, etiam sine sua morte revocare nos potuit a diabolica passione. Sed ut quanta esset virtus compassionis ostenderet, fieri pro nobis dignatus est, quod nos esse voluit; ut in semetipso temporaliter mortem susciperet, quam a nobis in perpetuum fugaret. » Idem ⁵ : « Mos medicinæ est, ut aliquando similia similibus, aliquando contraria contrariis curet. Nam sæpe calida calidis, et frigida frigidis; sæpe etiam calida frigidis, et frigida calidis sanare consuevit. Veniens ergo ad nos desuper medicus noster, et tantis nos inveniens languoribus op-

pressos, quiddam nobis simile, et quiddam nobis contrarium apposit. Ad homines quippe homo venit, sed ad peccatores justus. » Idem ⁶ : « Is, qui propter nos minor angelis sibi extitit, æquales nos angelis virtute suæ minorationis fecit. Unde et moriendo, docuit mortem non metui; resurgendo, docuit de vita confidi; ascendendo, de cœlestis patriæ hereditate gloriari. » Idem, *super Ezechiele* ⁷ : « Ut humanum genus a suo languore sanaret, tunc magna apparuit potentia medici, cum languor crevit ægroti. » Idem, in *Moralibus* ⁸ : « Ad hoc unigenitus Dei filius formam infirmitatis nostræ suscepit; ad hoc invisibilis non solum visibilis, sed etiam despectus apparuit; ad hoc contumeliarum ludibria, illusionum probra, passionum tormenta toleravit, ut superbum non esse hominem doceret humilis Deus. » Idem, in *Registro* ⁹ : Descendens ad inferos Christus solos illos per suam gratiam liberavit, qui eum et venturum esse crediderant (a), et præcepta ejus vivendo tenuerant (b). » Idem, in *Homilia* ¹⁰ : « Deus, qui in utero virginis incarnatus, in mundum sine peccato venerat, nihil contradictionis in semetipso tolerabat. » Joannes Chrysostomus in sermonibus ¹¹ : « Christus viator factus est, ut te sine labore faceret; ex muliere natus est, ut prævaricationem Evæ deleret; homo appellatus est, ut te deum vocaret; filius hominis dictus est, ut te in filium adoptaret Dei. » Idem ¹² : « O misericordia Christi, o Judæ dementia! Ille eum triginta denariis paciscebatur, ut venderet; et Christus ei sanguinem, quem vendidit, offerebat. » Idem ¹³ : « Non sub tecto, sed sub cœlo Christus immolabatur, ut universus aer in excelso immolatæ ovis odore a tetra munderetur. Sed et terra simile beneficium sentiebat, decursi de latere sanguinis stillatione

¹ Greg., *Moral.*, lib. XVIII, c. XXVII. — ² Ibid., lib. XXI, c. v. — ³ Ibid., lib. XVI, c. XIV. — ⁴ Ibid., lib. XX, c. XXVI. — ⁵ Ibid., lib. XXIV, c. II. — ⁶ Ibid., lib. XXVII, c. VIII. — ⁷ Id., in *Ezech.*, hom. II. — ⁸ Id., *Moral.*, lib. XXXIV, c. XVIII. — ⁹ Id., *Epist.*, lib. VI,

epist. XV, ad *Georg. et Theod.* — ¹⁰ Id., in *Evang.*, hom. XVI. — ¹¹ Chrysost., de *Cruce Domini.* — ¹² Id., de *prodit. Judæ.* — ¹³ Id., de *Cruce et Latr.*, hom. I.

(a) Cæt. edit. crediderunt. — (b) Item tenuerunt.

mundata. » Ambrosius, *de Virginitate* ¹ : « Omnia Christus est nobis. Si vulnus curare desideras, medicus est; si febris æstnas, fons est; si gravaris iniquitate, justitia est; si auxilio indiges, virtus est; si mortem times, vita est; si cælum desideras, via est; si tenebras fugis, lux est; si cibum quæris, alimentum est. *Gustate igitur* ², *et videte, quoniam Dominus suavis est.* » Idem, *super Lucam* ³ : « Me illius infantiae Christi vagientis abluunt fletus : illæ lacrymæ mea delicta laverunt. Plus igitur, Domine Jesu, debeo injuriis tuis, quibus redemptus sum, quam operibus tuis, quibus creatus sum. Non prodesset nasci, nisi redimi profuissset. » Idem ⁴ : « Non solum fidem firmat, sed et devotionem acuit, quod Christus vulnera suscepta pro nobis cœlo inferre voluit, abolere noluit, ut Deo Patri nostræ pretia libertatis ostenderet. » Augustinus, in *Meditationibus* ⁵ : « Quid est Jesus, nisi Salvator? Ergo propter temetipsum esto mihi Jesus. Noli, Domine, noli sic attendere malum meum, ut obliviscaris bonum tuum. O bone Domine, si ego commisi unde damnare potes, tu non amisisti unde salvare soles. » Idem, *de Vera Religione* ⁶ : « Nullum peccatum committi potest, nisi cum appetuntur ea quæ Christus contempsit, aut fugiuntur quæ ille sustinuit. Tota itaque vita ejus in terris per hominem, quem suscipere dignatus est, disciplina morum fuit. » Idem, *contra Julianum* ⁷ : « Caro Christi mortalitatem de mortalitate materni corporis traxit, quia mortale corpus ejus invenit; contagium vero peccati originalis non contraxit, quia concumbentis concupiscentiam non invenit. » Idem ⁸ : « Christus in carne quidem, et de carne; non tamen carnaliter, sed spiritualiter natus est. Natus est enim de Spiritu sancto ex virgine Maria : de Spiritu sancto, ut non esset in illo caro peccati; ex

virgine autem Maria, ut esset in eo similitudo carnis peccati. » Idem, *Contra quinque hæreses* ⁹ : « Fusus est sanguis medici, et factum est medicamentum frenetici. » Idem, in libro *de Pastoribus* ¹⁰ : « Ab omnibus tentationibus te eruet Dominus, si ab illo non recesserit cor tuum. Nam ad confortandum cor tuum, venit ille pati, venit ille mori, venit sputis illini, venit spinis coronari, venit opprobria sufferre, venit postremo ligno configi. Omnia hæc ille pro te; tu nihil pro illo, sed pro te. » Idem, *de Catechizandis rudibus* ¹¹ : « Omnia bona terrena contempsit homo factus Dominus Jesus, ut contemnenda monstraret; et omnia terrena mala sustinuit, quæ sustinenda præcepit, ut neque in illis quæreretur felicitas, neque in istis infelicitas timeretur. » Idem, *de Prædestinatione divina* ¹² : « Venit Filius Dei quærere, quod perierat; sanare, quod ægrotabat; erigere, quod jacebat : potestatem habens dimittere peccata, quod non debebat, donare; quod ei debebatur, ignoscere. Idem, *de Ordine disciplinæ* : « Quod hoc nostri generis corpus tantus propter nos Deus assumere, atque agere dignatus est, quanto videtur villius, tanto est clementia plenius, et a quadam ingeniosorum superbia longe lateque remotius. » Idem in *Epistola* ¹³ : « Ipsa virtus per inviolata matris virginea viscera membra infantis eduxit, quæ postea per ostia clausa membra juvenis introduxit. » Idem, *de verbis Domini* : « Multos filios Dei unicus filius Dei emit sibi fratres sanguine suo, probavit reprobatus, redemit venditus, honorificavit injuriatus, vivificavit occisus. Dubitas quod dabit tibi bona sua, qui non dedignatus est suscipere mala tua? » Idem, in sermone ¹⁴ : « Expal-matur, qui est vera palma victoria; spinis coronatur, qui spinas peccatorum venit confringere; ligatur, qui solvit compeditos; ligno suspenditur, qui erigit elisos; aceto

¹ Ambr., *de Virginit.* ad Marcell. soror., lib. III. —

² Psal. XXXIII, 9. — ³ Ambr., in Luc., lib. II, n. 41. —

⁴ Ibid., lib. X, n. 170. — ⁵ Aug., *Medit.*, c. XXXIX. —

⁶ Id., *de vera Relig.*, c. XVI. — ⁷ Id., *cont. Julian.*, lib. V, c. IX. — ⁸ Ibid., lib. VI, c. VIII. — ⁹ Id., *de*

Quinque Hæres., c. VII. — ¹⁰ Id., *de Pastorib.*, c. V. —

¹¹ Id., *de Catechiz. rud.*, c. XXII. — ¹² Id., *de Prædestin.*

et Grot., c. XIII. — ¹³ Id., *ad Volusian.*, epist. III, al. cxxxvii, n. 8. — ¹⁴ Id., *de qual. Virtut.*

potatur fons vitæ; disciplina cæditur magister aliorum; salus vulneratur; vita moritur; occidit ad tempus vitam mors, ut in perpetua vita occideretur mors. » Isidorus, *de Summo Bono*¹: « Christus, sicut peccatum, quod pœna dignum est, non admisit, ita pœnam peccati nostri suscepit: ut per inevitabilem pœnam suam, debitam aboleret culpam nostram, ut per hoc amitteret diabolus quos reos tenebat, dum unum interfecerat, qui nihil peccati admiserat. » Rabanus, in libro *de Laude Crucis*²: « Passio Christi cœlum sustentat, mundum regit, tartarum perfodit. In ea confirmantur angeli, redimuntur populi, conteruntur inimici, stabiliuntur subsistentia, animantur viventia, conservantur sentientia, illustrantur intelligentia. Inde timor ductus a pœna fideles liberat; tristitia salubris pœnitentes a peccatis munda; concupiscentia boni virtutum fructus germinat; gaudium vitæ spe confidentes lætificat. » Bernardus, *super Cantica*³: « In carne Christus et per carnem potenter ac patenter operatus est mira, locutus salubria, passus indigna. Per quæ evidenter ostendit, quia ipse sit, qui potenter sed invisibiliter omnia condidisset, sapienter regeret, benigne protegeret. » Idem⁴: « Frustra hujus sæculi sapientes de quatuor virtutibus cardinalibus tam multa disputaverunt, quas tamen apprehendere omnino nequiverunt, cum illum nescierunt, qui factus a Deo est nobis sapientia, docens prudentiam; et justitia, delicta donans; et sanctificatio, in exemplum temperantiæ, continenter vivens; et redemptio, in exemplum patientiæ fortiter moriens. » Idem⁵: « Utrumque mihi es, Domine Jesu, et speculum patiendi, et præmium patientis: utrumque fortiter provocat ac vehementer accendit. » Idem⁶: « *An ignoras quia benignitas Dei ad pœnitentiam te adducit*? Ad hoc siquidem diu suspendit sententiam ul-

tionis a contemnente, ut quandoque exhibeat remissionis gratiam in pœnitente. » Idem⁷: « Christus in carnis assumptione condescendit mihi; in culpæ vitiatione consuluit sibi; in mortis susceptione satisfacit Patri. Amicus dulcis, consiliarius prudens, adjutor fortis. Huic securus me credo, qui salvare me velit, noverit, atque possit. » Idem⁸: « Jesus mel est in ore, melos in aure, júbilus in corde. » Idem⁹: « Est inter oleum et nomen *Jesus* similitudo, in quibusdam qualitatibus olei, quod lucet, quod pascit, quod ungit: fovet ignem, nutrit carnem, lenit dolorem: lux, cibus, medicina. Vide idem de hoc nomine *Jesu*: lucet prædicatum, pascit recogitatum, lenit et ungit invocatum. » Idem¹⁰: « Ego omnino fidenter, quod ex me mihi deest, usurpo mihi ex visceribus Domini; quoniam misericordia affluunt, nec desunt foramina per quæ effluant. Foderunt manus ejus et pedes, latusque lancea perforaverunt, et per has rimas licet mihi sugere mel de petra, oleumque de saxo durissimo. » Idem¹¹: « Ego, fratres, ab ineunte mea conversione pro acervo meritorum, quæ mihi deesse sciebam, mihi fasciculum hunc colligare, et inter ubera mea collocare curavi, collectum ex omnibus anxietatibus et amaritudinibus Domini mei: primum scilicet infantilium illatarum necessitatum; deinde laborum quos pertulit in prædicando, fationum in discurrendo, vigiliarum in orando, tentationum in jejunando, lacrymarum in compatiendo, insidiarum in colloquendo; postremo periculorum in falsis fratribus, convitiarum, sputorum, colaphorum, subsannationum, exprobrationum, clavorum, horumque similium. » Idem¹²: « *Petra refugium herinacis*¹³, et revera refugium. Ubi enim est tuta firmaque requies infirmis, nisi in vulneribus Christi Salvatoris? Tanto illic securior habito,

¹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. I, c. xvi, sent. 12. — ² Raban., *de Laud. Crucis*, in declar. fig. 2. — ³ Bern., in *Cant.*, serm. ix. — ⁴ Ibid., serm. xxii. — ⁵ Ibid., serm. xlvii. — ⁶ Ibid., serm. ix. — ⁷ Rom., ii, 4. —

⁸ Bern., in *Cant.*, serm. xx. — ⁹ Ibid., serm. xv. — ¹⁰ Ibid. — ¹¹ Ibid., serm. lxi. — ¹² Ibid., serm. xliii. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Psal. ciii, 18.

quanto ille potentior ad salvandum. Fremit mundus, premit corpus, insidiatur diabolus: non cado; fundatus enim sum supra firmam petram. » Idem ¹: « *Apud Dominum misericordia, et copiosa apud eum redemptio* ²: prorsus copiosa, quia non gutta sanguinis, sed unda largitur per quinque partes corporis emanavit. *Quid tibi debuit facere, et non fecit* ³? illuminavit cæcum, solvit mutum, reduxit erroneum, reconciliavit reum. » Idem ⁴: « Omnino propter mansuetudinem, quæ in te prædicatur, currimus post te, Domine Jesu, audientes quod non spernas pauperem, peccatorem non horreas. » Idem ⁵: « Vult benignus dux devoti militis vultum et oculos in sua sustolli vulnera, ut illius ex hoc animum erigat, et exemplo sui reddat ad tolerandum fortiorum: enimvero non sentiet sua, dum illius vulnera intuebitur. » Idem in *Floribus*: « *Sitio*, inquit Dominus. Domine, quid sitis? ergone te plus cruciat sitis, quam crux? De cruce siles, et de siti clamas: *Sitio*. Quid? vestram fidem, vestram salutem, vestrum gaudium: plus animarum vestrarum, quam corporis mei cruciatus me tenet. » Idem: « Quid tibi respondeam, Domine? quid loquar, aut quid retribuam? Fecisti mihi de corpore tuo speculum animæ meæ. » Idem, in sermonibus ⁶: « Exinavit Christus semetipsum, formam servi accipiens. Filius erat, et factus est tanquam servus. Nec solam formam servi accepit, ut subesset; sed etiam mali servi, ut vapularret; et servi peccati, ut pœnam solveret, cum culpam non haberet. » Idem ⁷: « In passione Domini tria specialiter convenit intueri: opus, modum, causam. Nam in opere quidem patientia; in modo humilitas; in causa charitas commendatur. » Idem ⁸: « Quam dulciter, Domine Jesu Christe, cum hominibus conversatus es! quam abundan-

ter multa et magna bona hominibus largiri dignatus es! quam fortiter tam indigna, quam aspera, pro hominibus passus es: ita ut liceat sugere mel de petra, oleumque de saxo durissimo: duro ad verba, duriore ad verbera, durissimo ad horrenda crucis supplicia! » Idem ⁹: « Vide nunc opera Domini, quæ posuit prodigia super terram, flagellis cæsus, spinis coronatus, clavis confossus, affixus patibulo, opprobriis saturatus; omnium tamen dolorum immemor, ait ¹⁰: *Pater, ignosce (a) illis*. » Idem ¹¹: « Videns Deus homines omnino carnales effectos, tantum eis dulcedinis in carne exhibuit, ut durissimi cordis sit quisquis eum toto affectu non diligit. » Idem ¹²: « An trepidas ad Christum accedere? Frater tuus est, caro tua, per omnia tentatus absque peccato, ut misericors fieret. » Idem: « Quis cogitare suffecerit qualiter Dominus prævenit (b) nos, venerit ad nos, subvenerit nobis? Singularis illa majestas voluit mori, ut viveremus; servire, ut regnaremus; exulare, ut repatriaremur (c); et usque ad servilissima opera inclinata est, ut constitueret nos super omnia opera sua. » Anselmus, in libro *Cur Deus homo* ¹³: « Quatuor modis potest Deus facere hominem: aut de viro et femina, sicut assiduus demonstrat usus; aut nec de viro nec de femina, sicut creavit Adam; aut de viro sine femina, sicut fecit Evam; aut de femina sine viro, quod nondum fecit. Ut igitur hunc quoque modum probet suæ subjacere potestati, et hoc ad ipsum opus dilatum esse nihil convenientius, quam ut de femina sine viro assumeret humanitatem. Utrum autem de virgine, aut de non virgine dignius hoc fiat, non est opus disputare; sed sine omni dubitatione asserendum est, quia de virgine nasci Deum oportebat. » Bernardus, in *Adventu Domini* ¹⁴: « Si personam advenientis intueor, non

¹ Bern., in *Cant.* serm. xxii. — ² *Psal.* cxxix, 7. — ³ *Isa.* v, 4. — ⁴ Bern., in *Cant.*, serm. xxii. — ⁵ *Ibid.*, serm. lxi. — ⁶ *Id.*, de *pass. Dom.*, serm. iv, hebdom. pœnos. — ⁷ *Ibid.* — ⁸ *Id.*, in *die Pentec.*, serm. ii. — ⁹ *Id.*, de *pass. Dom.* — ¹⁰ *Luc.*, xxi, 34. — ¹¹ Bern.,

de *dilig. Deo.* — ¹² *Id.*, de *Nativ. B. Mar.*, serm. — ¹³ Ansel., *Cur Deus hom.*, lib. II, c. viii. — ¹⁴ Bern., de *adv. Dom.*, serm. — (a) *Vulg. dimitte.* — (b) *Cæc. edit. prævenit.* — (c) *repatriaremus.*

cipio excellentiam majestatis. Si attendam ad quos venerit, dignitatem magnitudinis expavescō. » Et sequitur ¹ : « Venit universitatis Creator et Dominus ad homines; venit medicus ad ægros, redemptor ad venditos, ad errantes via, ad mortuos vita; venit non perdere, sed salvare; solvere, non ligare. » Idem ² : « Priusquam appareret Dei humanitas, latebat ejus benignitas. Apparuit enim ejus potentia in rerum creatione; apparebat autem sapientia in earum gubernatione : sed benignitas misericordiæ maxime apparuit in humanitate. Apparuit gratia Dei Salvatoris. Nota : Quantumcumque te dejeceris, humilior Christo non eris. Esto quod pedibus incedas, fusca tunica vestiariis, pauperibus æqueris, cellam pauperum dignanter introeas : sis cæcorum oculus, pes claudorum, manus debilium, aquam ipse comportes, ligna conscindas, focum extrahas : ubi vinculum ? ubi sputum ? ubi alapæ ? ubi flagellum ? ubi patibulum ? ubi mors ? »

CAPUT III.

De Eucharistia.

Gregorius in Homiliis ³ : « Singulariter ad absolutionem nostram oblata cum lacrymis et benignitate mentis, sacri altaris hostia suffragatur : quia is, qui in se surgens a mortuis jam non moritur, adhuc per hanc in suo mysterio pro nobis iterum immolatur. » Idem in *Dialogis* ⁴ : « Quis fidelium habere dubium possit, in ipsa immolationis hora ad sacerdotis vocem cælos aperiri, in illo Jesu Christi mysterio Angelorum choros adesse, summis ima sociari, terrena cœlestibus jungi, unum quoddam ex visibilibus et invisibilibus fieri ? Sed necesse est, cum hæc agimus, nosmetipsos Deo in

cordis contritione mactemus. » Idem, infra, capitulo *de Muliere* : « Nota duo. » Idem etiam, capitulo *de Conjugatis* : « Si quis sua. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* ⁵ : « Ubicumque viderint sanguinem Domini, cum, fugiunt quidem demones, concurrunt autem Angeli : hic sanguis effusus, omnem orbem terrarum lavit. » Idem in sermone : « Indigna et fucata mente (a) mysteriorum celebrantibus secreta, a diabolo præparantur insidiæ, qui magis ac magis a se mutantur; qui non æquo animo communicare festinant. » Idem : « Sicut corporalis cibus cum ventrem invenerit adversis humoribus occupatum, amplius lædit, magis nocet, nullum præstat auxilium; ita et spiritualis cibus, si aliquem reperit malignitate pollutum, magis eum perdit, non sua natura, sed accipientis vitio. » Hieronymus in Epistola ⁶ : « Utinam omni tempore jejunare possemus, quod in *Actibus Apostolorum* diebus Pentecostes et die Dominico apostolum Paulum, et cum eo credentes fecisse legimus; Eucharistiam quoque, absque condemnatione nostri et pungente conscientia, semper possemus accipere ! » Augustinus ⁷, *de Ecclesiasticis dogmatibus* : « Quotidie Eucharistiæ communionem accipere, nec laudo, nec vitupero : omnibus tamen Dominicis diebus communicandum hortor, si tamen mens in affectu peccandi non sit. » Idem, *de Civitate Dei* ⁸ : « Corporis et sanguinis Christi sacrificium successit omnibus illis sacrificiis Veteris Testamenti, quæ immolabantur in umbra futuri. » Et post : « Pro illis omnibus sacrificiis et oblationibus, Corpus Christi offertur, et participantibus ministratur. » Bernardus, in *legenda S. Malachie* ⁹ : « Eucharistiæ plane sacramentum potens est peccata consumere, debellare obvias potestates, inferre cœlis revertentes de terra. »

¹ Bern., paulo post, et serm. in *Vigil. Nativ. Dom.* — ² Id., *de Epiph.*, serm. 1, et in *die Nativ. Dom.* —

³ Greg., in *Evang.*, hom. xxxvii. — ⁴ Id., *Dial.*, lib. iv, c. lviii, lxi. — ⁵ Chrysost., in *Joan.* —

⁶ Hier., *ad Lucinium*, epist. xxviii. — ⁷ Imo Gennad.,

de Eccl. Dog., c. liv, inter op. S. Aug. — ⁸ Aug., *de Civit. Dei*, lib. xvii, c. xx. — ⁹ Bern., *Vit. S. Malach.*, c. ii. — (a) *Edit. Ven. mentis.*

CAPUT IV.

De Cruce.

Gregorius, *super Ezechielem* ¹ : « Redemptor noster, ad passionem ductus, lignum sibi crucis ipse portavit. Et sic in sacrificio pro nobis ex humanitate est mortuus, ut tamen immortalis maneret ex divinitate. » Ambrosius, *super Beati immaculati* ² : « Crux est opprobrium perfido, fidei autem gloria, redemptio resurrectio est; quia pro nobis passus est Dominus, illo nos redemit sanguine, illa ad paradisum resurrectione vocavit. » Joannes Chrysostomus, in sermonibus ³ : « Crux nobis totius beatitudinis causa est; hæc nos a cæcitate liberavit erroris; hæc e tenebris reddidit luci; hæc debellatis inimicis quieti perpetuæ nos sociavit; hæc alienatos Deo conjunxit; hæc nos peregrinos existentes cælorum cives ostendit. » Idem ⁴ : « Crux spes Christianorum : crux resurrectio mortuorum : crux cæcorum dux; crux desperatorum vita; crux claudorum baculus : crux consolatio pauperum. » Et post : « Crux adolescentium pædagogus, crux sustentatio inopum, crux spes desperatorum, crux navigantium gubernator, crux periclitantium portus, crux obsessorum murus. » Et infra : « Crux insensatorum sapientia, crux libertas servorum, crux imperitorum philosophia, crux lex impiorum, crux prophetarum præconizatio, crux annuntiatio apostolorum, crux martyrum gloriatio, crux monachorum abstinencia, crux virginum castitas, crux gaudium sacerdotum, crux Ecclesiæ fundamentum. » Augustinus, *super Psalmos* ⁵ : « Crux finita est in pœna, sed infinita semper manet in gloria, a locis suppliciorum fecit transitum ad fontes imperatorum. Qui tantum honorem dedit penis suis,

quid servat fidelibus suis? » Isidorus, *de Summo bono* ⁶ : « Quocumque, o mens, procellis mundi involveris, lignum conscende crucis, ut a mari, id est a tempestate hujus sæculi, libereris. » Bernardus, in *Floribus* : « In cruce pendet omnis fructus vitæ, quia ipse est arbor vitæ, quæ est in medio paradisi, ipsa est longitudo et latitudo, sublimitas et profundum. Ipsa bonos colligit et remunerat : ipsa malos dispergit et condemnat : ipsa est mæstorum consolatio, æsuriuntium refectio, perfectorum gloriatio. » Rabanus, *de Laude Crucis* ⁷ : « In cruce insinuatur a morte redemptio, demonstratur saneta morum conversatio, intimatur omnium virtutum perfectio, promittitur ad æternam vitam ingressio, æternæ beatitudinis speratur adeptio, et veræ felicitatis acquisitio. » Idem ⁸ : « In te, Crux, sancti angeli gaudia sua accumulata conspiciunt; in te homines jura salutis suæ cognoscunt; in te inferi justam retributionem fraudis suæ percipiunt. Omnibus es æqua, omnibus justa. Præterita renovas, præsentia illustras, futura præmonstras, perditam requiris, quæsitam invenis, inventa custodis. » Idem ⁹ : « Tu, sancta Crux, peccatorum remissio, pietatis exhibitio, meritorum augmentatio, infirmorum remedium, laborantium auxilium, et lassorum refrigerium, sanorum incolumitas, quietorum serenitas, fortunatorum felicitas. » Idem ¹⁰ : « Tu, sancta Crux, cura ægrotos medicans, tu gaudium mæstos consolans; tu sanitas dolentes lætificans; tu status credentium recte; tu firmitas operantium bene : tu beatitudo perseverantium rite, sancta, pia, bona, justa. » Cassiodorus, *super Psalterium* ¹¹ : « Crux est humilium invicta tuitio, superbiorum abjectio, victoria Christi, perditio diaboli, infernorum destructio, celestium reformatio, mors infidelium, vita justorum. »

¹ Greg., in *Ezech.*, hom. vi, circa med. — ² Ambr., in *Psal.* cxviii, serm. xxi, n. 21. — ³ Chrysost., *de Cruce et latr.*, hom. i. — ⁴ Id., *de Cruce*, hom., circa med. — ⁵ Aug., *Enarr. in Psal.* xxxvi, conc. ii. —

⁶ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. iii, c. xxii, sent. 2. —

⁷ Raban., *de Laud. Cruc.*, declar. fig. 17. — ⁸ Ibid., declar. fig. 21. — ⁹ Ibid. — ¹⁰ Ibid. — ¹¹ Cassian., in *Psal.* iv, vers. 7.

CAPUT V.

De B. Maria.

Gregorius in Registro ¹ : « Dum unigenitus Dei existens ante sæcula ex Mariæ utero natus est homo, investigabili miraculo facta est et ancilla hominis per divinitatem, et mater Verbi per carnem. Idem, in *Moralibus* ², loquens de verbo illo, *Lucæ* primo ³ : *Virtus altissimi obumbrabit tibi* : « Quia umbra non aliter exprimitur nisi per lumen et corpus, virtus Altissimi obumbravit Mariæ, quia in ejus utero lux incorporea corpus sumpsit : ex qua videlicet obumbratione, omne in se refrigerium mentis accepit. » Idem ⁴ : « Christus non operante coitu, sed Spiritu sancto superveniente, conceptus est. Natus autem materna viscera et fecunda exhibuit, et incorrupta servavit. Ambrosius, de *Virginibus* ⁵ : « Talis fuit Maria, ut ejus unius vita, omnium disciplina sit. » Idem ⁶ : « Quicumque sibi Mariæ exoptat præmium, ejus imitetur exemplum. » Idem ⁷ : « Vidit Maria resurrectionem Domini, et prima vidit, et credidit; vidit et Maria Magdalena, quamvis adhuc ista nutaret. » Idem ⁸ : « Virgo erat Maria non solum corpore, sed et mente, quæ nullo doli ambitu sincerum adulteraret affectum, corde humilis, verbis gravis, animo prudens, loquendi parcius, legendi studiosior, non in incerto divitiarum, sed in prece pauperum spem ponens, intenta operi, verecundasermone. » Idem ⁹ : « Quando læsit Maria vultu parentes? quando dissensit a propinquis? quando fastidivit humilem? quando derisit debilem? quando vitavit inopem? Eos solum solita erat cœtus virorum invisere, quos misericordia non erubesceret, non præteriret verecundia. » Idem ¹⁰ : « Nihil torvum in oculis Mariæ, nihil in verbis

procax, nihil in actu inverecundum, non gestus fractior, non incessus lascivior, non vox petulantior, ut ipsa corporis species simulacrum fuerit mentis, figura probitatis. » Augustinus, *Contra quinque Hæreses* ¹¹ : « Sicut in transitu Mariæ non est corrupta virginitas, sic in ea non est maculata majestas. » Idem ¹² : « Unde sordes in Maria, quæ nec concipiendo, libidinem, nec pariendo, passa est dolorem? Unde sordes in domo, ad quam nullus habitator accessit? Solus ad eam Fabricator ejus et Dominus venit. » Idem ¹³ : « Eva inobediens meruit pœnam; Maria obediendo consecuta est gratiam; illa, gustando prohibitum, maledicta; hæc, credendo Angelo, benedicta. » Idem, de *Virginitate* ¹⁴ : « Beatior Maria percipiendo fidem Christi, quam concipiendo carnem Christi. » Idem ¹⁵ : « Materna propinquitas nihil Mariæ profuisset, nisi felicius Christum corde, quam carne gestasset. Ipsa quoque virginitas id eo gratior et acceptior, quia non eam conceptus Christus viro violaturo, quam conservaret, ipse præripuit; sed priusquam conciperetur, jam Deo dicatam, de qua nasceretur, elegit. » Idem ¹⁶ : « *Quomodo*, inquit ¹⁷, *fiet istud, quoniam virum non cognosco?* Quod profecto non diceret, nisi Deo virginem se ante vovisset. Sed quia hoc Israelitatum mores adhuc recusabant, desponsata est viro justo, non violenter ablatur, sed potius contra violentos custodituro quod illa jam voverat. » Idem, in sermonibus ¹⁸ : « Vera ratione censeo confitendum, Mariam in Christo et apud Christum esse : in Christo, quia ¹⁹ *in ipso vivimus; movemur, et sumus*; apud Christum, gloriosæ ad æternitatis gaudia assumptam, benignitate Christi honoratius susceptam cæteris, atque ad communem vilitatem non esse adductam post mortem, putredinis videlicet, vermis, et pulveris. » Beatus Bartholomæus, ut habetur in legenda : « Hæc prima

¹ Greg., ad *Episcopos Hibern.*, lib. IX, epist. LXI. —

² Id., *Moral.*, lib. XXXIII, c. III. — ³ *Luc.*, I, 32. —

⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXIV, c. II. — ⁵ Ambros., de

Virgin., lib. II, n. 15. — ⁶ Ibid., c. II. — ⁷ Ibid., lib. III. —

⁸ Ibid., lib. II, n. 7. — ⁹ Ibid. — ¹⁰ Ibid. — ¹¹ Aug.,

vel auctor lib. de *quinque Hæres.*, c. v. — ¹² Ibid. —

¹³ Ibid. — ¹⁴ Id., de *sanct. Virginit.*, c. III, n. 3. —

¹⁵ Ibid., c. IV, n. 4. — ¹⁶ Ibid. — ¹⁷ *Luc.*, I, 34. —

¹⁸ August., de *Assumptione Beatæ Mariæ*, c. VIII,

et est sermo XXXIV, de *Sanctis*. — ¹⁹ *Act. Apostolorum*, XXII, 28.

inter feminas hoc constituit in corde suo, ut diceret Deo: « Domine, offero tibi virginem » tatem meam, » cum hoc a nullo homine, nec verbo didicisset, nec exemplo ad imitationem invitata fuisset. » Hieronymus, in sermone ¹: « Sicut in comparatione Dei nemo bonus, ita etiam in comparatione Matris Domini nulla feminarum invenitur perfecta, quamvis virtutibus eximia comprobetur. » Idem ²: « Totam repleverat Spiritus sancti gratia, totum incanduerat divinus amor: ita ut in ea nihil esset, quod mundanus violaret affectus; sed ardor continuus et ebrietas perfusi amoris. » Idem ³: « Quidquid in Maria gestum est, totum puritas et simplicitas, totum veritas et gratia fuit, totum misericordia et justitia, quæ de cœlo prospexit. » Idem ⁴: « Maria, quia mente passa est, plus quam martyr fuit: nimirum quoniam ejus dilectio amplius fortis quam mors; quia mortem Christi suam fecit. » Idem ⁵: « Si Spiritu Dei omnis virtus angelorum constat, beatam et gloriosam Virginem, in quam supervenit Spiritus sanctus et Deus totus, ita ut portaretur novem mensibus in ejus utero, creditur ampliora promeruisse virtutum privilegia, et percepisse gratiam ab angelis etiam collaudatam. » Idem ⁶: « Si in domo Patris mansiones multæ sunt, credimus splendidiorem domum Matri Filium præstitisse, quam olim edificavit sibi domum subnixam columnis septem. » Joannes Chrysostomus, *super Matthew* ⁷: « O inæstimabilis laus Mariæ! Magis credebatur Joseph castitati ejus, quam utero ejus, et plus credidit gratiæ quam naturæ. Conceptionem manifestam videbat, et fornicationem suspicari non poterat: possibilis esse credebatur mulierem sine viro posse concipere, quam Mariam posse peccare. » Idem ⁸: « Comessatrix aut vinolenta nunquam Maria fuit, non levis, non otiosa, non cantatrix, non turpium verborum ama-

trix, sicut solent plerumque puellæ, quæ libenter talia, aut loquuntur, aut audiunt; non super virum oculos suos exultit, aut infixit aspectum. » Isidorus, *de Novo Testamento* ⁹: « Maria, quæ interpretatur *domina* sive *illuminatrix*, clara stirpe David, virga Jesse, hortus conclusus, fons signatus, mater Domini, templum Dei vivi, sacrarium Spiritus sancti. » Beda, in homiliis ¹⁰: « Jure angelico aspectu simul et affatu meruit perfrui, quæ angelicam vitam studit imitari. » Idem ¹¹: « Decebat ut, sicut per superbiam Evæ mors intravit, ita per humilitatem Mariæ panderetur introitus vitæ. » Joannes Damascenus ¹²: « Maria in domo Dei plantata, et impinguata Spiritu sancto, ut oliva fructifera omnis virtutis habitaculum facta est, ab omni vitæ hujus vitio et carnali desiderio mente desistens, et ita virginem animam observans cum corpore, quod decebat eam Deum in sinu suo suscipere. » Bernardus, *super Cantica* ¹³: « Sagitta electa est amor Christi, quæ Mariæ animam non modo confixit, sed etiam totaliter pertransivit: ut nullam in pectore virginali particulam vacuum amore relinqueret; sed toto corde, tota anima, tota virtute diligeret, et esset gratia plena. » Idem, *super Missus est* ¹⁴: « In periculis, in angustiis, in rebus dubiis, Mariam cogita, Mariam invoca; non recedat ab ore, non recedat a corde; et ut impetres orationis suffragium, non deseras conversationis exemplum. Ipsam enim sequens, non devias; ipsam rogans, non desperas; ipsam cogitans, non erras; ipsa tenente, non corruis; ipsa protegente, non metuis; ipsa duce, non fatigaris; ipsa propitia, securus ad gratiam pervenis. » Idem ¹⁵: « Quod Moysi monstratum est in rubo et igne, Aaron in virga et flore, Gedeon in vellere et rore, hoc aperte Salomon prævidit in forti muliere et ejus pretio; apertius præscivit Hieremias de femina et viro; apertissime Isaias decla-

¹ Hieron., vel fortasse Sophrionius, *serm. de Assumpt. B. Mar.*, c. ix. — ² Ibid. — ³ Ibid. — ⁴ Ibid. — ⁵ Ibid. — ⁶ Ibid. — ⁷ Chrysost., *Op. imperf. in Matth.*, hom. ii. — ⁸ Ibid. — ⁹ Isid., *de vit. et mort. Sanctor. nov. Testam.*, c. lxxviii. — ¹⁰ Beda, *in fest. Annunt.*

B. Mar. — ¹¹ Id., *in sext. fer. 4 temp. Decembris.* — ¹² Damasc., *de Fid. Orthod.*, lib. iv, c. xv. — ¹³ Bern., *in Cant. serm.* xxix, in fine. — ¹⁴ Id., *super Missus est*, hom. ii. — ¹⁵ Ibid., circa med.

ravit de virgine et Deo; et Gabriel tandem exhibuit ipsam virginem salutando. » Idem ¹: « *Ipsa conteret caput tuum*, etc. Cui hæc victoria servata est, nisi Mariæ? Ipsa proculdubio caput contrivit venenatum, quæ omnimodam maligni spiritus suggestionem tam de carnis illecebra, quam de mentis superbia deduxit ad nihilum. » Idem ²: « *Audi, filia, et vide*, etc. Inclinauit Maria aurem suam, videlicet ad obedientiam, et cor suum ad disciplinam, et oblita est populum suum et domum patris sui: quia nec populum augere prolis successione, nec domui patris sui relinquere curavit hæredem; sed quidquid honoris in populo, quidquid de paterna domo rerum terrenarum habere potuisset, omnia arbitrata est quasi stercora, ut Christum lucrificeret. » Idem ³: « *Ipsa est nobilis illa stella ex Jacob orta*, cujus radius universum orbem illuminat, cujus splendor in supernis præfulget, et inferos penetrat, terram etiam perlustrans, et calefaciens magis mentes quam corpora, fovet mentes, et excoquit vitia. » Idem in Epistola ⁴: « *Fuit procul dubio Mater Domini ante sancta*, quam nata, nec fallitur omnino sancta Ecclesia sanctum reputans ipsum nativitatis diem. » Idem ⁵: « *Decuit reginam virginum singularis privilegio sanctitatis absque omni peccato ducere vitam*, quæ dum peccati mortisque pareret peremptorem, munus vitæ et justitiæ omnibus obtineret. » Idem ⁶: « *Si ante conceptum suum sanctificari minime potuit*, quoniam non erat; sed nec in ipso conceptu ⁷, propter peccatum quod inerat; restat quod post conceptum in utero jam existens, sanctificationem accepisse credatur. » Idem, in sermone ⁸: « *Sileat misericordiam tuam*, o beata Virgo, si quis invocatam te in necessitatibus suis sibi meminerit defuisse. Nos quidem servuli tui cæteris in virtutibus congaudemus tibi; sed in hac potius nobis ipsis. Laudamus enim virginitatem

tuam, et humilitatem miramur; sed misericordia miseris sapit dulcius, quia misericordiam complectimur charius, recordamur sæpius, crebrius invocamus. Hæc est enim illa, quæ totius mundi reparationem obtinuit, et salutem omnibus impetravit. » Idem ⁹: « *Quis misericordiæ tuæ, o benedicta, longitudinem, latitudinem, sublimitatem et profundum queat investigare?* Nam longitudo ejus usque ad novissimum diem invocantibus eam subvenit universis. Latitudo ejus replet orbem terrarum, ut tua quoque misericordia plena sit omnis terra. Sic et sublimitas ejus civitatibus supernæ invenit restorationem; et profundum ejus sedentibus in tenebris et in umbra mortis obtinuit redemptionem. » Idem ¹⁰: « *Maria omnibus omnia facta est*; sapientibus et insipientibus copiosissima charitate debitrice se fecit, omnibus misericordiæ sinum aperuit, ut de plenitudine illius accipiant universi: captivos redemptionem, æger curationem, tristes consolationem, peccator veniam, justus gratiam, Angelus lætitiā, denique tota Trinitas gloriam, Filii persona carnis humanæ substantiam. » Idem: « *Fuit beata Virgo fortis in proposito*, temperans in silentio, prudeus in interrogatione, justa in confessione. » Idem ¹¹: « *In te sola, beata Virgo, rex ille dives et prædives exinanitur, et excelsus humiliatur, et immensus abbreviatur, et ab angelis minoratur, verus denique Deus et Dei filius incarnatur*. Sed quo fructu? Nempe ut omnes ejus paupertate locupletemur, ejus humilitate sublevemur, ejus minoratione magnificemur, ejus incarnatione adherentes Deo, incipiamus unus esse spiritus cum eo. » Idem: « *Mariam salutans Angelus, non solum plenam gratia, sed etiam adhuc superventurum in eam asserit Spiritum sanctum*. Ad quid, nisi ut, adveniente jam Spiritu, plena sibi; eodem superveniente, nobis quoque superplena et

hoc vid. tom. IV huj. edit. pag. XIII. — ⁸ Bern. in *Assumpt. B. Mar.*, serm. III, in fine. — ⁹ *Ibid.*, post pauca. — ¹⁰ Id., serm. II, de *B. Mar.*, ex verb. *Apoc.*, c. XII. — ¹¹ Id., in *Annonciat. Dom.*, serm. III, post med.

¹ Bern., in *Cant.*, serm. XXIX, ante med. — ² Id., sup. *Missus est*, hom. III. — ³ Id., super eodem, hom. II.

⁴ Id., ad *Canonic. Lugdun.*, epist. CLXXIV, ante med. — ⁵ *Ibid.*, paulo post. — ⁶ *Ibid.*, prope finem. — ⁷ De

supereffluens fieret? » Idem ¹ : « Advocatam præmisit peregrinatio nostra, quæ tanquam judicis mater, et mater misericordiæ, suppliciter et efficaciter salutis nostræ negotia pertractabit. » Idem ² : « Filioli, Maria peccatorum scala, Maria mea maxima fiducia est, hæc tota ratio spei meæ. Quid enim? Postne filius aut repellere te, aut sustinere repulsam, non audire, aut non audiri filius? Neutrum plane. *Invenisti*, ait Angelus, *gratiam*; et sola est gratia, qua egemus. » Idem ³ : « Non in sola Mariæ taciturnitate commendatur ejus humilitas; sed evidentius resonat in sermone. Audierat : *Quod ex te nascetur sanctum, vocabitur Filius Dei*, et nihil aliud quam ancillam ejus se esse fateatur. » Anselmus, *de Conceptu virginali* ⁴ : « Decebat enim ut illius hominis conceptio de matre purissima fieret; ut ea puritate qua major sub Deo nequit intelligi virgo illa niteret, cui Deus pater unicum filium, quem de corde suo æqualem sibi genuit, et tanquam seipsam diligebat, ita dare disponebat. » Idem, in libro *Oratorium* : « Sicut, o beatissima, omnis a te aversus, et a te despectus, necesse est ut intreat; ita ad te omnis conversus, et a te respectus, impossibile est ut pereat. » Idem : « O femina mirabiliter singularis, et singulariter mirabilis, per quam elementa renovantur, inferna remediuntur, homines salvantur, angeli redintegrantur. O femina plena et superplena gratia, de cujus plenitudinis exundantia respersa sic revirescit omnis creatura! O virgo benedicta, per cujus benedictionem benedicitur omnis creatura, non solum creatura a creatore, sed etiam creator a creatura! » Idem circa *Soliloquium* : « Loquamur, Domina, beneficiis tuis plenum esse mundum : inferna penetrant, cælos superant : per plenitudinem enim gratiæ tuæ, et quæ in inferno erant se latantur liberata, et quæ supra cælum sunt se gaudent restaurata. »

¹ Bern., *de Assumpt. B. Mar.*, serm. I., — ² Id., in *Nativ. B. Mar.*, serm., circa med. — ³ Id., *de B. Vir. Mar.*, serm. II, ex verb. *Apoc.*, c. XII. — ⁴ Anselm., *de Concept. Virgini. et pec. origin.*, c. XVIII. — ⁵ Greg.,

CAPUT VI.

De Angelis.

Gregorius, in *Moralibus* ⁶ : « Nisi angeli quædam nobis interna nuntiantes ad tempus ex aere corpora sumerent, exterioribus profecto nostris obtutibus non apparerent, nec cibos cum Abraham caperent, nisi propter nos solidum aliquid ex cælesti alimento gestarent. » Idem ⁷ : « Divinitatis celsitudinem quamvis sublevatæ videant, nec virtutes tamen angelicæ comprehendunt. » Idem ⁸ : « Certa angelorum ministeria dispensandis quibusque gentibus sunt prælata. » Idem ⁹ : « In hoc est nunc natura angelica a nostræ naturæ conditione disjuncta, quod nos et loco circumscribimur, et cæcitalis ignorantia coarctamur; angelorum vero spiritus loco quidem circumscripti sunt, sed tamen eorum scientiæ longe super nos incomparabiliter dilatantur. Interius quippe exteriusque sciendo distincti sunt, quia ipsum fontem scientiæ contemplantur. » Idem, in homilia ¹⁰ : « In hominibus omne judicium per angelos exhibetur. » Augustinus, *de Civitate Dei* ¹¹ : « Sancti angeli, quorum societati et congregationi in hac peregrinatione laboriosissima suspiramus, sicut habent permanendi æternitatem, ita cognoscendi facilitatem, et requiescendi felicitatem. » Joannes Chrysostomus, in sermone ¹² : *Factum est ut moveretur mendicis, et deportaretur ab angelis in sinum Abraham* ¹³. Tantæ pænæ pauperis sic repente deliciis commutantur, ut portaretur ab angelis, et induceretur in paradysum, ne saltem ambulans pauper Lazarus laboraret. Portatur post tantos labores, quia prius defecerat; et portatur ab angelis; non enim suffecerat ad portandum pauperi unus angelus; et propterea plures veniunt, ut

Moral., lib. XXVIII, c. IV, post med. — ⁶ *Ibid.*, lib. IX, c. X. — ⁷ *Ibid.*, lib. XVII, c. VIII. — ⁸ Lib. II, c. II, paulo post med. — ⁹ Id., in *Evang.*, hom. XXXIV. — ¹⁰ Aug., *de Civit. Dei*, lib. XI, c. XXXI. — ¹¹ Chrysost., *de Divite*, hom., c. XVI. — ¹² Luc., XVI, 22.

chorum lætitiæ faciant. » Idem, super Epistolam *ad Hebræos* ¹ : « Intellige quantus honor nobis existit, ut ad nos sicut ad amicos ministros angelos suos destinet Deus. Quamvis enim multum intersit inter angelos et homines, propinquos tamen nobis eos fecit Deus, quia nostræ salutis student, propter nos discurrunt, nobis suo funguntur officio. » Isidorus, *de summo Bono* ² : « Inest angelis mutabilitas in natura, sed facit eos incorruptos charitas sempiterna. » Idem ³ : « Inter angelos distantia potestatum est, et pro gradu dignitate ministeria eisdem sunt distributa, aliisque alii præferuntur tam culmine potestatis, quam scientia veritatis. » Hieronymus, *infra* in capitulo de homine ⁴ : « Magna dignitas, » etc. Bernardus, *super Cantica* ⁵ : « Gaudent angeli in conversione et pœnitentia peccatorum, salutem hominum sitientes, lacrymæque pœnitentium vinum eorum. » Idem ⁶ : « Non ambigo, quin angeli gratanter in palatio colligant, quem tam gratanter in sterquilino visitant. Denique lætati sunt in conversione peccatorum, et in assumptione præmiorum non agnoscent? » Idem in Epistola ⁷ : « O si quis haberet oculos apertos, quos orando Propheta puero revelavit, videret proculdubio quemadmodum præveniunt ⁸ *principes conjuncti psallentibus, in medio juvenularum tympanistiarum*; videret, inquam, qua cura, quove tripudio intersunt cantantibus, adsunt orantibus, insunt meditantibus, supersunt quiescentibus, ordinantibus et procurrantibus præsunt. » Idem, super *Qui habitat* ⁹ : « Quid sub tantis custodiibus timeamus? nec enim superari, nec seduci, minus autem seducere possunt, qui custodiunt nos in omnibus viis nostris: fideles enim sunt, prudentes sunt, potentes sunt. » Glossa ¹⁰ : « Quotidie angeli de terra longinqua, id est, de superna patria descendentes, in mundo

justos, vel inter tentationes spe cœlestium roborant, vel finito certamine, ad palmam retributionis inducunt. » Glossa ¹¹ : « Adest unicuique nostrum angelus bonus, qui regat, moneat, qui pro actibus nostris corrigendis, et miserationibus nostris exposcendis quotidie videat faciem Dei. »

De distinctione novem ordinum.

Gregorius, in *Homiliis* ¹² : « Ili, qui minima nuntiant, Angeli; qui vero suprema annuntiant, Archangeli vocantur. Hinc est, quod ad Mariam virginem non quilibet angelus, sed Gabriel archangelus mittitur. » Et *infra* : « Virtutes vocantur hi nimirum spiritus, per quos signa et miracula frequenter fiunt. Potestates vocantur hi, qui hæc potentius in suo ordine perceperunt, ut eorum ditioni virtutes adversæ subjectæ sint, quorum potestate refrænantur, ne corda hominum tantum teutare prævaleant quantum volunt. Principatus quoque vocantur, qui et ipsis quoque bonis angelorum spiritibus præsent, qui subjectis aliis, dum quæcumque sunt agenda disponunt, eis ad explenda divina mysteria principantur. Dominationes vocantur, qui etiam potestates principatuum dissimilitudine alta transcendunt. » Subinfert : « Ea ergo angelorum agmina, quæ mira potentia præeminent, pro eo quod eis cætera ad obediendum subjecta sunt, dominationes vocantur. Throni quoque illa agmina sunt vocata, quibus ad exercendum iudicium, semper Deus omnipotens præsidet. » Et *infra* : « Et sublimiora illa agmina ideo cherubim vocata sunt, quia tanto perfectiori scientia plena sunt, quanto claritatem Dei vicinius contemplantur : ut secundum creaturæ modum eo plenius omnia sciant, quo visioni conditoris sui per meritum dignitatis appropinquant. Seraphin autem *ardentes* vel *incendentes* vocantur, quæ quia sic Deo

¹ Chrysost., in *Epist. ad Hebr.*, hom. III. — ² Isid., *de Sum. Bon.*, lib. I, c. XII, sent. 2. — ³ Ibid., XIV *Sent.* — ⁴ Vid. *inf.*, c. VII. — ⁵ Bern., in *Cant.*, serm. XXX, ante med. — ⁶ Ibid., serm. VII, in fin. — ⁷ Id., *ad*

Suger. Abb., epist. LXXIII, ante med. — ⁸ *Psal.* LXVII, 7. — ⁹ Bern., serm. XXI, ante med. — ¹⁰ Gloss. in *Prov.*, c. XXV, post med. — ¹¹ Gloss. in *Num.*, XXV. — ¹² Greg., in *Evang.*, hom. XXIV, ante med.

conjuncta sunt, ut inter hæc et Deum nulli alii spiritus mediî intersint, tanto magis ardent, quanto hunc vicinius vident. Idem, in eadem homilia ¹: « Distinctæ conversationes singulorum hominum distinctis ordinibus congruunt, et in eorum sortem vel ordinem per conversationis similitudinem deputantur. Nam sunt plerique qui parva capiunt, sed tamen hæc eadem parva pie annuntiare fratribus non desistunt: isti itaque in Angelorum numerum eurrunt. Et sunt nonnulli, qui divinæ largitatis munere re-
fecti, secretorum cœlestium summa non solum capere prævalent, sed etiam aliis nuntiare: quo ergo isti, nisi in Archangelorum numerum deputantur? Et sunt alii, qui faciunt mira, signa valenter operantur: quo ergo isti, nisi ad supernarum Virtutum sortem et numerum congruunt? Et sunt nonnulli, qui etiam de obsessis corporibus malignos spiritus fugant, eosque virtute orationis et vi acceptæ potestatis ejiciunt: quo itaque isti per meritum suum, nisi inter Potestatum cœlestium numerum sortem sortiuntur? Et sunt nonnulli, qui acceptis virtutibus etiam electorum hominum merita transcendunt, cumque et bonis meliores sint, electis quoque fratribus principantur: quo ergo isti sortem suam, nisi inter Principatum numerum acceperunt? Et sunt nonnulli, qui sic in semetipsis cunctis vitiis omnibusque desideriis et illecebris dominantur, ut ipso jure munditiæ dii inter homines vocentur: quo ergo isti, nisi inter numerum Dominationum eurrunt? Et sunt nonnulli, qui dum sibi metipsis vigilantî cura dominantur, dum se sollicita intentione discentiunt, divino timori semper inhærentes, hoc in munere virtutis accipiunt, ut judicare et regere alios possint, quorum profecto mentibus divina contemplatio præsto est, in his velut in throno suo Dominus præsidens, aliorum facta examinat, et cuncta mirabiliter de sua sede dispensat: quid ergo

isti, nisi Throni sui Conditoris sunt? Quia vero Cherubin *plenitudo scientiæ* dicitur, et Paulo dicente didicimus, quia *plenitudo legis est charitas*, omnes, qui Dei ac proximi charitate cæteris amplius pleni sunt, meritorum suorum sortem inter Cherubin numeros perceperunt. Et sunt nonnulli, qui supernæ contemplationis amore accensi, in solo Conditoris sui desiderio anhelant, nihil jam in hoc mundo cupiunt, solo æternitatis amore pascuntur, terrena quæque abjiciunt, cuncta temporalia mente transcendunt, amant et ardent, atque in ipso suo amore requiescunt, amando ardent, loquendo et alios accendunt, et quos verbo tangunt, ardere protinus in Dei amore faciunt: quid ergo istos nisi Seraphin dixerim, quorum cor in ignem conversum lucet et urit? »

CAPUT VII.

De Homine.

Gregorius, in *Homiliis* ³: « Curemus, fratres carissimi, ne qua nos immunditia polluat; qui in æterna præsentia et Dei ci-
ves et angelis æquales sumus, vendicemus moribus dignitatem nostram. » Idem, in *Moralibus* ⁴: « Ad hoc in paradiso homo positus fuerat, ut si se ad Conditoris sui obedientiam vinculis charitatis astringeret, ad cœlestem patriam angelorum quandoque sine carnis morte transiret. Sic namque immortalis est eonditus, ut si non peccaret, etiam mori non potuisset, atque ex merito liberi arbitrii beatitudinem illius regionis attingeret, in qua vel peccare, vel mori non potuisset. » Idem ⁵: « Homo ab *humo* appellatus est; et quomodo valet esse sine macula, qui sponte sua ad infirmitatem concidit factus de terra? » Idem ⁶: « Non se desperet humana fragilitas; Unigeniti sanguinem consideret, et in pretio suo conspiciat quam magna est, quæ tanti valet. »

fin. — ¹ Id., *Moral.*, lib. IV, c. xxvi. — ² Ibid., lib. XII, c. xvi, in fin. — ³ Ibid., lib. XXVII, c. viii, circa fin.

¹ Greg., in *Eccl.*, hom. XLV, circa med. — ² Rom., XIII, 10. — ³ Greg., in *Evang.*, hom. VIII, circa

Augustinus, *de adulterinis Conjugiis* ¹: « Indignantur viri, si audiant adulteros viros pendere similes adulteris feminis poenas, cum tanto gravius eos puniri oportuit, quanto magis ad eos pertinet, et virtute vincere, et exemplo regere feminas christianas. » Idem, *de Trinitate*: « Justitiam sibi dare non potest homo, quam perditam non habet. Hanc enim, cum homo conderetur, accepit, et peccando utique perdidit. » Idem, *de Libero Arbitrio* ²: Ex quo incipit homo præcepti esse capax, ex illo incipit posse peccare. Duobus autem modis peccat, antequam fiat sapiens: si aut non se accommodet ad accipiendum præceptum; aut, cum acceperit, non observet. » Idem, *de Civitate Dei*: « Infantia quidem hominis non a risu, sed a fletu orditur hanc lucem; quid malorum ingressa sit, nesciens prophetat quodam modo. » Idem: « Puer a ploratu incipit, nec ridere potest, propheta calamitatis. Lacrymæ sunt testes miseriæ: non adhuc loquitur, et jam prophetat. Erubescant cantatrices ibi non flere, ubi infans, qui non est unius diei, prædicat esse flendum. » Idem, *super Genesim, contra Manichæos* ³: « Omnium animalium corpora, sive quæ in aquis, sive quæ in terra vivunt, inclinata sunt ad terram, et non sunt erecta sicut hominis corpus. Quo signatur etiam animum nostrum in superna sua, id est, in æterna spiritualia erectum esse debere. » Hieronymus, *in Matthæum* ⁴: « Magna dignitas animarum, ut unaquæque habeat ab ortu nativitatis in custodiam sui angelum delegatum. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ⁵: « In hoc sumus imago Dei, ut quod bonum ei videtur, et apud nos sit bonum; et quod ei malum videtur, et apud nos sit malum. » Idem in sermone: « Comparatus est, ait Propheta ⁶, homo jumentis insipientibus, et similis factus

est eis. Pejus est comparari, quam nasci. Naturaliter non habere rationem, tolerabile est; verum ratione decoratum, irrationali creaturæ comparari, voluntatis est crimen, non naturæ. » Bernardus, *in Meditationibus* ⁷: « Tria in mente mea invenio, per quæ Deum recolo, aspicio, concupisco. Sunt autem hæc tria: memoria, intelligentia, voluntas. » Idem, *de Consideratione* ⁸: « Homo natus ad laborem, non ad honorem. Homo natus de muliere ⁹, et ob hoc cum reatu; brevi vivens tempore, ideoque cum metu; repletur multis miseriis, et properea cum fletu: et vere multis, quia corporis et animæ simul. » Idem ¹⁰: « Attende, quid fuisti ante ortum, et quid es ab ortu usque ad occasum, ac quid eris post hanc vitam. » De primo paulo post versus:

Forma, favor populi, fervor juvenilis, opesque,
Surripuere tibi nosse, quid esset homo.

De secundo:

Post hominem vermis, post vermem fætor et horror:
Sic in non hominem vertitur omnis homo.

Idem ¹¹: « Ad imaginem et similitudinem Dei factus est homo: in imagine arbitrii libertatem, virtutem habens in similitudine. Et similitudo quidem periit: *verumtamen* ¹² in imagine pertransit homo. Imago siquidem in gehenna ipsa uri poterit, non exuri. » Idem ¹³: « Quotquot degimus in regione umbræ mortis, in infirmitate corporis, in loco tentationis, si diligenter advertimus, triplici hic incommodo miserabiliter laboramus: nam et faciles sumus ad seducendum, et debiles ad operandum, et fragiles ad resistendum. » Unde idem Bernardus ¹⁴: « Si discernere volumus inter bonum et malum, decipimur; si tentamus facere bonum, deficimus; si conamur resistere malo, dejicimur et superamur. Nec mirum, quia,

¹ Aug., *de Adult. Conj.*, lib. II, c. VIII. — ² Id., *de Lib. Arb.*, lib. III, c. XXIV. — ³ Id., *super Genes.*, lib. II, c. XVII, in fin. — ⁴ Hieron., *Comment. in Matth.*, XVIII. — ⁵ Chrysost., *de Ascens. Dom.*, serm. circa med. — ⁶ *Psal.* XLVIII, 13, 21. — ⁷ Bern., *Medit.*,

c. I, in princ. — ⁸ Id., *de Consider.*, lib. II, longe post med. — ⁹ *Job*, XIV, 1. — ¹⁰ Bern., *Medit.*, c. III, a princ. — ¹¹ Id., in *Annuntiatio. B. Mar.*, serm. I, circa med. — ¹² *Psal.* XXXVIII, 7. — ¹³ Bern., *de adv. Dom.*, serm. VII. — ¹⁴ Ibid.

ut dicitur in *Job*¹, *non est potestas super terram, quæ possit ei comparari*, scilicet adversarii nostri. » Boetius, infra² in capitulo de *Ignorantia humane nature*. Auctor de *Spiritu et anima*³: « Anima est rationalis, concupiscibilis, irascibilis. Per rationalitatem habilis est illuminari ad aliquid cognoscendum infra se, supra se, in se, juxta se. Cognoscit siquidem Deum supra se, se in se, angelum juxta se, quidquid cœli continetur ambitu infra se. Per concupiscibilitatem et irascibilitatem habilis est affici ad aliquid appetendum vel fugiendum, amandum vel odiendum. Et ideo de rationalitate omnis sensus animæ oritur, et de aliis omnis affectus. »

CAPUT VIII.

De Muliere.

Gregorius, in *Registro*⁴: « Si hora eadem, qua genuerit, actura gratias mulier intret Ecclesiam, nullo peccati pondere gravatur. Voluptas enim carnis, non dolor in culpa est. In carnis autem coniunctione voluptas est: nam in prolis prolatione gemitus. » Idem⁵: « Menstrua consuetudo mulieribus non culpa est, videlicet quia naturaliter accidit. » Idem⁶: « Si in menstrua consuetudine ad sacramentum dominici corporis et sanguinis accedere mulieres non præsumant, de sua recta consideratione laudandæ sunt. Dum vero percipiendi (a) ex religiosæ vitæ consuetudine ejusdem mysterii amore rapiuntur, reprimendæ non sunt. » Idem⁷: In Sina monte Dominus ad populum locuturus, prius eundem populum abstinere a mulieribus præcepit. Et si illi ubi Dominus per creaturam subditam hominibus loquebatur, tanta provisione est munditia corporis requisita, ut qui verba

Dei perciperent, mulieribus mixti non essent; quanto magis mulieres, quæ corpus Domini omnipotentis accipiunt, custodire in se munditiam carnis debent, ne ipsa inæstimabilis mysterii magnitudine prægraventur? » Augustinus, de *Civitate Dei*⁸: « Quod femina Adæ ex ejus latere facta est, etiam hinc satis significatum est, quam sacra mariti et uxoris debeat esse conjunctio. » Idem, de *Patientia*⁹: « Non diabolus uxorem Job, cum etiam filios abstulisset, tanquam nocendi imperitus reliquerat, quæ quantum esset necessaria tentatori jam in Eva didicerat; sed modo alterum Adam, quem per mulierem caperet, non invenerat. Cautior fuit Job in doloribus, quam Adam in nemoribus. » Idem, de *decem Chordis*¹⁰: « Illa est casta et sancta femina, et vere christiana, quæ dolet fornicantem virum; et non dolet propter carnem, sed dolet propter charitatem. » Idem, de *verbis Domini*¹¹: « Quod dolendum est, multi viri vincuntur a feminis: servant feminae castitatem, quam viri servare nolunt. » Ambrosius, de *Virginibus*¹²: « Saltat, sed adulteræ filia; quæ vero pudica, quæ casta est, filias suas religionem docet, non saltationem. » Joannes Chrysostomus, super *Mattheum*, in originali¹³: « Quid est mulier, nisi amicitiae inimica, ineffugabilis pœna, notorium malum, naturalis tentatio, desiderabilis calamitas, domesticum periculum, mali natura, boni colore depicta? Ergo si dimittere illam peccatum est, tenere autem viro tormentum est, necesse est, ut aut dimittentem adulterium faciamus, aut tenentes, quotidianas pugnas et amaritudines habeamus. » Idem¹⁴: « Sexus muliebris incautus et mollis est: incautus quidem, quia non omnia quæ videt, aut audit, cum sapientia et ratione considerat; mollis autem, quia facile flectitur, vel de malo ad bonum, vel de bono ad

¹ *Job*, xli, 24. — ² Vid. inf., lib. III, c. xxix. — ³ *De Spir. et Anim.*, c. iv, inter Op. August., append. tom. VI. — ⁴ Greg., lib. XII, epist. xxxi, ad Augustin. interro. x. — ⁵ Ibid., circa med. — ⁶ Ibid., paulo post. — ⁷ Ibid., circa fin. — ⁸ Aug., de *Civit. Dei*, lib. XII, c. xxvii, n. 4. — ⁹ Ibid., de *Patientia*, c. xii. — ¹⁰ Aug., de *decem*

Chord., c. ix. — ¹¹ Id., de *verb. Dom.*, serm. xlvi, in med. — ¹² Ambros., de *Virginib.*, lib. III, n. 31. — ¹³ Chrysost., Op. imperf. in *Matth.*, xix, hom. lxi. — ¹⁴ Ibid., hom. xlv, in *Matth.*, xxiii.

(a) Edit. Vat., Ven. et Lugd. percipiendæ.

malum. » Idem, in sermone ¹ : « Quid est speciosa mulier ? sepulchrum dealbatum, nisi fuerit casta, sobria et pudica. Pulchritudo autem est sine his virtutibus præcipitum patens, venenum insipientibus compositum. » Idem, *super Joannem* ² : « Nihil fortius muliere religiosa et prudente ad delinendum virum, et informandum ejus animum ad quodcumque voluerit. » Hieronymus, in *Epistola ad Oceanum* ³ : « Janua diaboli, via iniquitatis, scorpionis percussio, nocivumque genus feminarum est. Cum proximat stipula, incendit ignem : flammigero igne percutit femina conscientiam pariter habitantis, exurit fundamenta quoque (a) montium. » Seneca, in *Proverbio* : « Malo in consilio vincunt feminae viros. » Secundus Philosophus : « Mulier est hominis confusio, insaturabilis bestia, sollicitudo continua, indesinens pugna, quotidianum damnum, castitatis impedimentum, domus tempestatis, adulterii vas, viri et continentiae naufragium, præcipuum prælium, animal pessimum, pondus gravissimum, aspis insatiabilis, humanum mancipium. »

CAPUT IX.

De Christianis bonis.

Gregorius, in *Moralibus* ⁴ : « Ecce veritas clamat ⁵ : *Nisi quis renuntiaverit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus*. Perfectus igitur Christianus quomodo debet res terrenas jurgando defendere, quas non præcipitur possidere ? Itaque cum res proprias amittimus, si perfecte Deum sequimur in hujus vitæ itinere, a magno onere levigati sumus. » Idem, in *Registro* ⁶ : « Christianum decet, ut (b) nobilem, plus benignum quam rigidum, plus misericordem esse quam districtum, et lucrum de

damno alterius non expectare, sed recepti pretii sit sorte contentus : quatenus quidquid cessit pauperi, omnipotens ei Deus multiplicata, sicut promisit, restitutione compenset. » Augustinus, *de verbis Domini* ⁷ : « Cum Christianus coeperit bene vivere, ac fervere bonis operibus, mundumque contemnere, statim in ipsa novitate operum suorum patitur reprehensores et contradictores frigidus Christianos. Si autem perseveraverit, et eos superaverit perseverando, et non defecerit a bonis operibus, in idipsum illi jam obsequuntur, quod ante prohibebant. » Idem, *de Vita christiana* ⁸ : « Hoc est sacrificium, quod Deus super omnes hostias quærit et diligit, ut per justitiæ nostræ opera nomen suum ubique laudetur, et Deus verus esse servorum suorum actu et opere comprobetur. » Idem ⁹ : « Non solum hoc a Christiano quæritur, ut malo careat, sed ut bonum exerceat. » Isidorus, *de Etymologiis* ¹⁰ : « Non se gloriatur Christianum, qui nomen habet, et facta non habet : ubi autem nomen secutum fuerit opus, certissime ille est Christianus, qui se factis Christianum ostendit, ambulans sicut et ille ambulavit, a quo et nomen traxit. » Ambrosius, in *Epistola* ¹¹ : « Omnis, qui Christum recipit, sapiens est : qui autem sapiens est, etiam liber est : omnis igitur Christianus, et liber, et sapiens. » Joannes Chrysostomus, in *Epistola* : « Unum tantummodo Christianus judicat malum, solumque formidat Domini cœlestis offensam. » Bernardus, in *Epistola* ¹² : « Quid prodest Christum sequi, nisi contingat et consequi ? Ideo Paulus aiebat ¹³ : *Sic currite ut comprehendatis*. » Idem ¹⁴ : « Ibi tu, Christiane, fuge tui cursus profectusque metam, ubi Christus posuit suam. *Factus est, inquit* ¹⁵, *obediens usque ad mortem*. » Glossa Bedæ, *Jacobi* primo : « Ne

¹ Chrysost., in *Psal.* xxx, ante med. — ² Id., in *Joan.*, hom. lx, al. lxi, n. 4. — ³ Hieron., *ad Ocean.*, de vit. cleric. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. xxxi, c. viii. — ⁵ *Luc.*, xiv, 33. — ⁶ Greg., *ad Anthem. subdiac.*, *Epist.* lib. vii, p. ii, epist. xxxvii. — ⁷ Aug., *de verb. Dom.*, serm. xviii, post med. — ⁸ Id., *de Vil. Christ.*, c. ix,

in fin. — ⁹ Ibid., c. xviii, in princ. — ¹⁰ Isid., *Etymol.*, lib. vii, c. xiv. — ¹¹ Ambros., *ad Simplician.* *Epist.* — ¹² Bern., *ad Theod. Monach.*, epist. vi, longe post med. — ¹³ *1 Cor.*, ix, 24. — ¹⁴ Bern., *ad Abb. Garin.*, epist. ccliii, prope fin. — ¹⁵ Philip., ii, 8.

(a) *Al. fundamentaque.* — (b) *et.*

indignemini, si mali in mundo florent, si vos patimini; quia non est christianæ dignitatis in temporalibus exaltari, sed potius deprimi. Mali nihil habent in cælo; vos nihil in mundo, sed spe illius boni, ad quod tenditis, quidquid in via contingat, gaudere debetis. » Glossa : « Mansuetudo hominem spernit; humilitas (a) se omnibus subjicit: decet autem Christianum æqualibus et inferioribus affabilem esse et mitem, senioribus humilem. »

CAPUT X.

De Christianis malis.

Gregorius, in *Moralibus* ¹ : « Multos peste propriæ pravitatis obsessos, sub christiano nomine ipsa tranquillitas ecclesiasticæ pacis abscondit: quos tamen si levis persecutionis aura pulsaverit, mox extra aream velut paleas tollit. » Idem, in Registro ² : « Si veraciter Christianus esses, plus Dei iudicium quam voces hominum timeres. » Hieronymus, infra ³ in capitulo : *De stultiloquio, De turpiloquio* : « Non flagito. » Augustinus, *de decem chordis* ⁴ : « Qui non de futuro sæculo cogitat, nec propterea Christianus est, ut id, quod in fine Deus promittit, accipiat, nondum Christianus est. » Idem, *de Vita christiana* ⁵ : « Christi ille non famulus, sed subsannator et irrisor est, qui ejus se servum dicit, cui servire dissimulat. » Idem ⁶ : « Non in hoc nobis nomen tantum quod Christiani dicimur, blandiamur; sed propter hoc etiam nos iudicandos credamus, si nomen nobis frustra vendicemus alienum. » Isidorus, *de summo Bono* ⁷ : « Christianus malus secundum Evangelii doctrinam non vivit, et ipsam fidem, quam verbo colit, adorta tentatione, facile perdit. » Bernardus, *super Cantica* ⁸ : « In-

testina et insanabilis est plaga Ecclesiæ, et ideo ⁹ *in pace amaritudo ejus amarissima*. Sed in qua pace pax est, et non est: pax a paganis, pax ab hæreticis, sed non profecto a filiis. Vox plangentis Ecclesiæ etiam tempore isto ¹⁰ : *Filios enutrivit et exaltavit; ipsi autem spreverunt me, spreverunt et maculaverunt me*. » Idem, in sermone : « Nunc frustra clamat Christus de levitate oneris sui, sine causa jugum suum suave prædicat: quandoquidem et ab ipsis, qui christiano censeantur nomine, onus diaboli, et jugum carnis atque sæculi hujus delectabilius reputatur. » Idem ¹¹ : « Sicut ipsi Christum persequuntur (b), qui ab eo ulique Christiani dicuntur amici ¹² tui, Deus, et proximi adversum te appropinquaverunt et steterunt, conjurasse videtur contra te universitas populi christiani a minimo usque ad maximum. »

CAPUT XI.

De Prælati bonis.

Gregorius, in *Moralibus* ¹³ : « Pia pastor mens, quia non propriam gloriam, sed auctoris querit, ab omnibus vult adjuvari. » Idem ¹⁴ : « Nolenti mihi atque reverenti, cum grave esset altaris mysterium, etiam pondus est curæ pastoralis injunctum. » Idem, in *Dialogo* ¹⁵ : « Petri vicem et ligando et solvendo obtinent, qui locum sancti regiminis fide et moribus tenent. » Idem, in *Pastorali* ¹⁶ : « Rector semper cogitatione sit mundus, quatenus hunc nulla immunditia polluat, qui hoc suscipit officium, ut in alienis quoque cordibus pollutionis maculas tergat ¹⁷. *Mundanini*, etc. Idem ¹⁸ : « Sit rector actione præcipuus, ut vitæ viam subditis vivendo denuntiet, et grex, qui pastoris vocem moresque sequi-

¹ Greg., *Moral.*, lib. V, c. , circa med. — ² Greg., *Epist.* xxxi, lib. XII, ad Petr., subd. — ³ Non reperitur. — ⁴ Aug., *de decem Chord.*, c. iv, in princ. — ⁵ Id., *de Vit. Christ.*, c. i. — ⁶ Ibid., c. vi. — ⁷ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. ii, sent. 12. — ⁸ Bern., *in Cant.*, serm., in fin. — ⁹ Isa., xxxviii, 17. — ¹⁰ Isa., i, 2. — ¹¹ Bern., in convers. S. Pauli, serm. 1. —

¹² Psal. xxxvii, 12. — ¹³ Greg., *Moral.*, lib. XXII, c. xvi. — ¹⁴ Ibid., ad Leandr., epist. dedic. in fin. — ¹⁵ Id., *Dial.*, lib. II, c. xxiii. — ¹⁶ Id., *Pastor.*, lib. II, c. ii. — ¹⁷ Isa., lii, 11. — ¹⁸ Greg., *Pastor.*, part. II, c. iii.

(a) Edit. Vat. et Ven. add. in. — (b) Edit. Vat. Ven. Lug. prosequuntur.

tur, per exempla melius, quam per verba gradiatur. ¹ *Super montem excelsum*, etc. » Idem ² : « Sit rector discretus in silentio, utilis in verbo, ne aut tacenda proferat, aut proferenda reticescat. Nam sicut incauta locutio in errorem protrahit, ita indiscretum silentium hos, qui erudiri poterant, in errore derelinquit. » De primo in *Numeri* ³ : *Vas quod non*, etc. De secundo in *Isaia* ⁴ : *Canes muti*. Idem ⁵ : « Sit rector singulis compassione proximus, præ cunctis contemplatione suspensus, ut et per pietatis viscera in se infirmitatem cæterorum transferat, et per speculationis altitudinem semetipsum quoque invisibilia appetendo transcendat. In *Genesi* ⁶, de angelis ascendentibus et descendentibus. Idem ⁷ : « Sit rector bene agentibus per humilitatem socius, contra delinquentium vitia per zelum justitiæ erectus, ut et bonis in nullo se præferat, et, cum pravorum culpa exigit, potestatem sui priorum agnoscat. » In *Epistola ad Hebraeos* dicitur, quod tria erant in arca, scilicet manna dulcedinis, virga disciplinæ, et tabulæ scientiæ legis. Idem ⁸ : « Tales sese, qui præsumunt, exhibeant, quibus eorum subjecti occulta quæque sua prodere non erubescant : ut cum tentationum fluctus parvi tolerant, ad pastorem sui mentem, quasi ad matris suæ sinum recurrant. » Idem ⁹ : « Debet rector subtili examine bona malaque discernere, et quæ, vel quibus, quando et qualiter congruant studiose cogitare, nil proprium quærere, sed sua commoda propinquorum bona reputare. » Idem ¹⁰ : « Qui ad sollicitudinem regendarum animarum se accingit, restat ut, quibus æterna prædicat, ad providenda quoque eis temporalium necessitatum subsidia invigilet. » Idem, in *Homiliis* ¹¹ : « Causæ pensandæ sunt, et tunc ligandi atque solvendi potestas exercenda. Videndum, quæ culpa præcesserit (a), aut quæ

sit poenitentia secuta post culpam : ut quos omnipotens Deus per compunctionis gratiam visitat, illos pastoris sententia absolvat. Tunc enim vera est absolutio præsentis, cum interni arbitrium sequitur iudicis. » Idem, in *Registro* : « Prælatorum bonitas subjectorum salubris est regula. » Idem ¹² : « Sic nos fidelibus subditis tenere disciplinam debemus, sicut boni patres carnalibus filiis solent, quos et pro culpis verberibus feriunt, et tamen ipsos, quos doloribus affligunt, et habere hæredes quærunt. » Augustinus, de *Pastoribus* ¹³ : « Gloriantur pastores ; sed ¹⁴ *qui gloriatur, in Domino gloriatur*. Hoc est Christum in subditis pascere ; hoc est in Christo pascere ; hoc est propter Christum et propter subditos sibi non parere. » Idem ¹⁵ : « De bonis ovibus fiunt boni pastores. » Idem ¹⁶ : « Habemus duo quædam : unum quod christiani sumus ; alterum, quod præpositi sumus. Illud quod christiani sumus, propter nos est ; quod præpositi sumus, propter alios est. In eo quod christiani sumus, attenditur utilitas nostra ; in eo quod præpositi sumus, nonnisi aliena. » Ambrosius, in *Pastorali* ¹⁷ : « Quod sumus professione, actione potius, quam nomine demonstramus, ut nomen congruat actioni, actio respondeat nomini. Ne sit nomen inane, et crimen immane. Ne sit honor sublimis, et vita proclivis. Ne sit deifica professio, et illicita actio. Ne sit religiosus amictus, et irreligiosus profectus. Ne sit gradus excelsus, et deformis excessus. Ne habeatur in ecclesia cathedra sublimior, et conscientia sacerdotis reperiatur humilior. Ne locutionem simulemus columbinam, et mentem habeamus caninam. Ne professionem monstremus ovinam, et ferocitatem habeamus lupinam. » Idem, de *Officiis* ¹⁸ : « Decet omnes censura frugalitatis, continentiae auctoritas, et maxime eum qui ho-

¹ *Ezech.*, xl, 2. — ² *Greg.*, *Pastor.*, p. II, c. iv. — ³ *Num.*, xix, 15. — ⁴ *Isa.*, lvi, 10. — ⁵ *Greg.*, *Past.*, p. II, c. v. — ⁶ *Gen.*, xxviii, 12. — ⁷ *Greg.*, *Past.*, p. II, c. vi. — ⁸ *Ibid.*, c. v. — ⁹ *Ibid.*, c. ii. — ¹⁰ *Gloss.*, in *Cant.*, v. — ¹¹ *Id.*, in *Evang.*, hom. xxvi, ante med.

— ¹² *Greg.*, *Epist.*, lib. XII, epist. xxi, ad Augustin. interrog. 4. — ¹³ *Aug.*, de *Pastorib.*, c. xii. — ¹⁴ *I Cor.*, i, 31. — ¹⁵ *Aug.*, de *Past.*, c. xiii. — ¹⁶ *Ibid.*, c. i, in princ. — ¹⁷ *Ambros.*, de *dignit. Sacerd.*, c. iii. — ¹⁸ *Id.*, de *Offic.*, lib. II, c. xiii. — (a) *Id.* præcessit.

nore præstat, ne præeminentem virum thesauri possideant sui, et pecuniis serviat, qui præest liberis. » Idem ¹ : « Quomodo potes eum iudicare consilio superiore, quem videas inferiorem moribus? Supra me debet esse, cui me committere paro. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* : « Vis apparere sanctus, circa tuam vitam esto austerus, circa aliorum benignus; audiant te homines parva mandantem, et gravia facientem. » Idem : « Si erramus modicam poenitentiam imponentes, nonne melius est propter misericordiam dare rationem, quam propter crudelitatem succumbere poenitentem? » Isidorus, in *Synonymis* ² : « Talem te redde subditis, ut magis ameris quam timearis. Reverentia enim ex amore procedit, odium vero timor efficit. » Bernardus, in *Epistola* ³ : « Nec præceps eris in sententia, nec vehemens in vindicta; non in corrigendis remissior, non in parcendis severior, non pusillanimis in expectandis; non superfluus in victu, non notabilis in vestitu; non citus ad promittendum, non tardus ad reddendum; non prodigus dator, non tenax ad largiendum. » Idem ⁴ : « Non vos felices, quia præestis et non prodestis; imo, si non prodestis, vos infelices putate. Ut autem secure præesse possitis, subesse et vos, si cui debetis, non indignemini. Indignatio quippe subjectionis, prælationis reddit indignum. » Idem ⁵ : « Si rebus raritas pretium facit, nil in Ecclesia Dei pretiosius, nil optabilius est bono utilique pastore. Nempe rara avis est ista. » Idem ⁶ : « In alto noli altum sapere; sed humilibus consentire, nil Deo earius, nil rarius apud homines. » Idem, *super Cantica* ⁷ : « Sciant boni fidelesque præpositi languentium sibi ereditam curam animarum, non pompam rerum secularium : cumque internum murmur conjuspiciam illa-

rum querulæ vocis indicio deprehendant, et si etiam in ipsos usque ad convicia et contumelias prorumpentes, medicos se, et non dominos agnoscentes, parant confestim adversus frenesim animæ, non vindictam, sed medicinam. » Idem infra ⁸, capite *de fama* : « Validos et constantes. » Idem, *de Præcepto et dispensatione* ⁹ : « Ponant præpositi metam obedientiæ subditorum ex votis laborum suorum, non suorum desideriorum, moventes eos, non cogentes ad celsiora; condescendentes eis, cum necesse fuerit, ad remissiora; non cadentes cum eis ad deteriora. » Idem ¹⁰ : « Nil me prælatus prohibeat eorum quæ promisi, nec plus exigit quam promisi. Vota mea non augeat sine mea voluntate, nec minuat sine certa necessitate. » Idem, *de Consideratione* ¹¹ : « Præsis ut provideas, ut consulas, ut procures, ut serves. Præsis ut prosis; præsis ut ¹² *fidelis servus et prudens, quem constituit Dominus super familiam suam*. Ad quid? *ut des illis escam in tempore*, hoc est, ut dispenses, non imperes. » Idem ¹³ : « Si te agnosceis sapientibus et insipientibus non dominatorem, sed debitorem, conandum summopere tibi, et tota vigilantia considerandum, quomodo et qui non sapiunt, sapiant, et qui desipere, resipiscant. » Idem, in secunda parte Epistolarum : « Pascere tripliciter debemus : exemplo conversationis, verbo prædicationis, fructu orationis; et pascere ad mandatum Christi, ut nemo sibi huncumat honorem, sed ¹⁴ *qui vocatus fuerit a Deo tanquam Aaron*. » Idem in sermone ¹⁵ : « Quoties prælatus pro uno ex minimis Dei spirituade studium intermittit, toties pro eo spiritualiter animam suam ponit. » Idem, multa infra, *de Temperantia* ¹⁶, *de Dignitate bona, de Zelo, de Sollicitudine, de Correctione, de Æquitate* ¹⁷.

¹ Ambr., *de Offic.*, lib. II, c. XII. — ² Isid., *de Synon.*, c. penult., in princ. — ³ Bern., *ad Henric. Senon.*, epist. XLII, non longe a princ. — ⁴ Ibid., longe post med. — ⁵ Id., *ad Eug. Pap.*, epist. CCXLVIII. — ⁶ Id., *ad Hilbert. Turon.*, epist. CXXIII. — ⁷ Id., in *Cant.*, serm. XXV, in princ. — ⁸ Vid. inf., lib. IV, c. XLVII.

— ⁹ Id., *de Præc. et Dispens.*, longe ante med. — ¹⁰ Ibid., paulo ante. — ¹¹ Id., *de Consid.*, lib. III, non longe a princ. — ¹² *Matth.*, XXIV, 45. — ¹³ Bern., *de Consid.*, lib. III. — ¹⁴ *Hebr.*, V, 4. — ¹⁵ Bern., *super Ecce nos reliquimus omnia*, ante med. — ¹⁶ Vid. inf., lib. II, c. XV. — ¹⁷ Inf., lib. IV, c. XXXV-XXXIX, etc.

CAPUT XII.

De Prælati malis.

Gregorius, in *Moralibus*¹: « Unusquisque superbus rector toties ad culpam apostasie dilabitur, quoties præesse hominibus delectatus, honoris sui singularitate lætatur. » Idem, infra, in capitulo *de Stultitio-quo*², de conviciatione: « Sæpe qui in potestate sunt. » Idem³: « Cum majores ipsi voluptati deserviunt, nimirum minoribus lascivie fræna laxantur. » Idem⁴: « Hypocrita, assumpto sanctæ conversationis habitu, filiorum custodiam deserit, et temporalia quæque defendere etiam jurgiis quærit. » Idem, in *Registro*⁵: « Ita sibi regentium merita connectuntur, et plebium, ut sæpe ex culpa præsidentium deterior fiat vita subditorum; et sæpe ex demerito plebium, delinquat vita pastorum. » Idem⁶: « Quod dicere pudet, et grave tacere est, regendi rectores, et qui docendi sunt doctores, nec erubescunt videri, nec metuunt. Ducatum animarum impudenter assumunt, quibus via omnis ductoris est ignota, et quo vel ipsi gradientur, ignari sunt. » Idem de quodam abbate malo⁷: « Qui tot discipulos per suam negligentiam ad infernum duxit, reliquis nunquam præponi debuit. » Augustinus, in *Epistola*⁸: « Omnis, qui male vivit in conspectu eorum quibus præpositus est, quantum in ipso est, omnes occidit. » Idem, *de Civitate Dei*⁹: « Illo pacis ordine, quo alii aliis subiecti sunt, sicut prodest humilitas servientibus, ita nocet superbia dominantibus. » Idem, *de Pastoribus*⁹: « Sunt pastores, qui pastorum audire nomina volunt, pastorum officium implere nolunt. » Idem¹⁰: « Quisquis ita præpositus est, ut in eo, quod præpositus est, gaudeat, et honorem suum

quærat, et commoda sua sola respiciat, se pascit, non oves. » Idem¹¹: « Parum est malis pastoribus, quod oves languentes, et infirmas, et errantes, et perditas non curant; sed etiam ipsas fortes et pingues necant, quantum in ipsis est: et si illæ vivunt, de misericordia Dei vivunt; tamen, quantum ad pastores malos attinet, occidunt. Quo modo, inquis, occidunt? male vivendo, malum exemplum præbendo. » Bernardus, *de Consideratione*¹²: « Monstruosa res est, gradus summus, et animus infimus; status supremus, et gressus minimus; sedes prima, et vita ima; lingua magniloqua, et manus otiosa; sermo multus, et fructus nullus; vultus gravis, et actus levis; lingens auctoritas, et nutans stabilitas. » Idem¹³: « Simia in tecto, rex fatuus in solio suo sedens. » Idem, in *Epistola*¹⁴: « Si instar mei, qui ovis sum, pastor meus et ipse curvus graditur, vultum gerens deorsum, et terram semper respiciens, ventri solum, mente jejuniis, pabula terrena quæritans, in quo discernimur? Væ, si venerit lupo; non erit qui prævideat, qui occurrat, qui eripiat. » Idem, *super Cantica*¹⁵: « Lunum cernes simpliciter ac sine querela inter fratres conversari, quos si fratribus præesse feceris, non solum inutiliter, sed et insipienter, et nequiter agere videbis. » Idem¹⁶: « Non est hoc tempore ornare sponsam, sed spoliare; non est custodire, sed perdere; non est defendere, sed exponere; non est instruere, sed prostituere; non est pascere gregem, sed mactare et devorare, dicente de prælati Domino¹⁷: *Qui devorant plebem meam, ut cibum panis.* » Idem¹⁸: « Quomodo in pascua divinorum educet eloquiorum greges dominicos pastor idiota? Sed et si doctus quidem fuerit, non sit autem bonus, verendum ne non tam nutriat doctrina;

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXIV, c. XIV. — ² Vid. inf., lib. III, c. III. — ³ Greg., *Moral.*, lib. II, c. X. — ⁴ Ibid., lib. XXXI, c. VII, in princ. — ⁵ Ibid., *Moral.*, lib. XXV, c. XIV. — ⁶ Id., *ad Brunichild.*, *Epist.* CXIV, lib. VII. — ⁷ Id., lib. IV, *epis.* XLVIII. — ⁸ Aug., *de Civit. Dei*, lib. XIX, c. XV. — ⁹ Id., *de Past.*, lib. II, c. I, in princ. — ¹⁰ Ibid., in fin. — ¹¹ Ibid., c. IV, in

fin. — ¹² Bern., *de Consid.*, lib. II, circa med. — ¹³ Ibid., paulo ante cit. verba. — ¹⁴ Idem., *epist.* XLII, *ad Henr. Senon. Arch.* — ¹⁵ Idem., in *Cant.*, serm. XXXIII, ante med. — ¹⁶ Ibid., serm. LXXVII, non longe a princ. — ¹⁷ *Psal.* XIII, 4. — ¹⁸ Bern., in *Cant.*, serm. LXXVI, in fine.

quam vita sterilis noceat. » Idem : « ¹ Omnes quæ sua sunt, quærunt, non quæ Jesu Christi : ministri Christi sunt, et serviunt Antichristo : honorati incedunt de bonis Domini, qui Domino honorem non deferunt. Inde is, quem quotidie vides, meretricius nitor, histrionicus habitus, regius apparatus in cibis et potibus. » Idem ² : « Miror audaciam plurimorum, quos non videmus de suis vineis colligere nisi spinas et tribulos, vineis tamen dominicis etiam se ingerere non vereri : fures sunt et latrones, non custodes, neque cultores in illis. Idem ³ : « De eis dico, qui animas regere susceperunt, quod sine mirabili gemitu dicendum non est, Christi opprobria, sputa, flagella, clavos, lanceam, crucem, et mortem, hæc omnia in fornace avaritiæ conflant, et profligant in acquisitione turpis quæstus. » Idem ⁴ : « Animarum nec casus reputatur, nec salus. Non sunt profecto matres, qui cum sint de Crucifixi patrimonio nimium inercassati, impinguati, dilatali, non compatiuntur super contritione Joseph. » Idem : « Parum est nobis, » infra in capitulo *de Oblivione*. Idem ⁵ : « Quem dabis mihi de numero præpositorum, qui non plus invigilet subditorum vacuandis marsupiiis, quam vitibus extirpandis ? Ubi est, qui orando fleat iram Dei, qui prædicat annum placabilem Deo ? Leviora loquimur, graviora gravius manet iudicium. » Idem in *Sermone* ⁶ : « Utinam nostri quicumque videntur hodie pharisæi, forte enim aliqui sunt, etiamsi non facerent, saltem dicerent, quod oportet. Utinam qui sine sumptu Evangelium ponere nolunt, ponerent vel pro sumptu ! utinam vel evangelizarent, ut manducarent ! » Idem, *de Contemptu* ⁷ : « O terribilis Deus in consiliis super filios hominum, frustra ⁸ incipient miseri prælati dicere montibus : Cudite su-

per nos ; et collibus : Cooperite nos. Venient ante tribunal Christi ; audietur populorum querela gravis, accusatio dura, quorum vixere stipendiis, nec diluere peccata, quibus facti sunt duces cæci, mediatores fraudulenti. » Idem, in capite *de Ignorantia* ⁹ : « Quando excusare poterit, » etc. Glossa in *Matthæum* ¹⁰ : « Quam rarus est Domino serviens, oves Christi non ad lucrum, sed amore Christi pascens ! » Multa infra, lib. III, cap. *de Honore, de Zelo, de Doctrina, de Correctione, de Remissione, de Acceptione personæ*.

CAPUT XIII.

De subditis.

Gregorius, in *Moralibus* ¹¹ : « Cum subditorum corda superbia instigat, hoc summo pere agere nititur, ut sua acta considerare funditus negligant, et semper, tacitis cogitationibus, rectoris sui iudices fiant. » Idem ¹² : « Dum salva fide res agitur, virtutis est meritum, si quidquid superior præcipit, humiliter toleratur. Debet tamen humiliter suggeri, si forte valeat, quod displicet, emendari. » Idem in *Registro* ¹³ : « Servorum Dei humilitas in afflictionis tempore debet apparere. Qui vero se contra præpositos suos erigunt, profecto ostendunt, quia servi Dei esse continentur. » Idem ¹⁴ : « Qui paternæ adhortationis verba libenti animo suscipit, et in sinu cordis amplectitur, emendatorem se vitiorum fore proculdubio profitetur. » Idem, in *Homiliis* ¹⁵ : « Utrum juste, aut injuste obliget pastor, pastoris tamen sententia gregi timenda est : ne is, qui subest, et tamen injuste forsitan ligatur, ipsam obligationis suæ sententiam, ex alia culpa, mereatur. » Idem ¹⁶ : « Pastor vel absolvere indiscrete timeat, vel ligare. Is autem, qui sub manu pastoris est, ligari timeat juste, vel injuste,

¹ *Philipp.*, II, 21. — ² Bern., in *Cant.*, serm. XXX, circ. med. — ³ Id., serm. X, non longe a princ. — ⁴ Ibid., paulo post. — ⁵ Id., serm. LXXVII, paulo post princ. — ⁶ Idem, serm. de *Conv. ad Clericos*, c. XXXI. — ⁷ Idem, in declam. super *Ecce nos rel. omnia*, ante med. — ⁸ *Luc.*, XXIII, 30. — ⁹ Vid. inf.,

lib. III, c. CXXIX. — ¹⁰ Glossa in *Matth.*, XXIV. — ¹¹ *Greg., Moral.*, lib. XXXIV, c. XVIII, paulo ante med. — ¹² Ibid., lib. XXV, c. XIV, circa med. — ¹³ Idem in *Reg.*, lib. II, c. XXIII. — ¹⁴ Ibid., lib. IV, ind. IV, c. LIV. — ¹⁵ Idem., hom. XXVI, in *Evang.*, ante med. — ¹⁶ Ibid.

nec pastoris sui iudicium temere reprehendat; ne, etsi injuste ligatus est, ex ipsa tumidæ reprehensionis superbia, culpa, quæ non erat, fiat. » Idem, infra¹, in capitulo *de Disciplina* : « Tanto apud Dominum, » etc. Isidorus, *de summo Bono*² : « Melior est subiecta servitus, quam elata libertas. » Idem, in *Synonymis*³ : « Potiori gradui competentem reverentiam tribue, et juxta dignitatem unicuique redde honorem. » Hieronymus in (capitulo *de Obedientia*⁴) : « Servias fratribus, » etc. Augustinus, *de Natura boni*⁵ : « Injustum non est, ut improbis accipientibus nocendi potestatem, et patientia bonorum probetur, et malorum iniquitas puniatur. » Idem, *de Civitate Dei*⁶ : « Justis quidquid malorum ab iniquis dominis irrogatur, non est pœna criminis, sed examen virtutis. Proinde bonus, etiamsi serviat, liber est; malus autem, etiamsi regnet, servus est, nec unius hominis, sed, quod est gravius, tot dominorum, quot vitiorum. » Joannes Chrysostomus, super *Mattheum*⁷ : « Propter bonos sacerdotes, etiam malos honorate, ne, propter malos, etiam bonos contemnatis. » Bernardus, super *Cantica*⁸ : « Parum est esse subiectum Deo, nisi sis et omni creaturæ propter Deum : sive abbati tanquam præcellenti; sive prioribus, tanquam ab eo constitutis. Ego plus dico, subdere paribus, subdere et minoribus; sic enim decet nos, inquit Dominus⁹, omnem implere justitiam. Glossa : « Si subditi aliquid peccant, propter quod doctores a quiete surgere cogantur, non tantum pœnam peccati illius incurrunt, sed etiam puniuntur pro inquietudine doctorum. » Idem¹⁰ : « Qui doctores celestibus intentos inquietare præsumit, etiam virtutes, quas credebatur se habere, perdit. »

CAPUT XIV.

De prædicatoribus bonis.

Gregorius, in *Moralibus*¹¹ : « A bonis prædicatoribus non causa victus prædicatio impenditur, sed causa prædicationis victus accipitur : et quoties prædicantibus necessaria ab audientibus conferuntur, non solum de rerum munere, sed de conferentium gaudent mercede. » Idem : « Ille apud Deum magis in amore ejus est, qui ad ejus amorem plurimos trahit. » Idem¹² : « Humani generis Redemptor per diem miracula in uribus exhibebat, et ad orationis studium in nocte pernoctabat : ut perfectis videlicet prædicatoribus innuat, quatenus nec activam vitam amore speculationis fonditus deserant, nec contemplationis gaudia operationis nimietate penitus contemnant; sed quieti contemplantes sorbeant, quod occupati erga proximos loquentes refundant. » Hieronymus, in originali super *Hieremiam*¹³ : « Ille est doctor ecclesiasticus, qui lacrymas, non risum movet; qui corripit peccatores; qui nullum beatum, nullum dicit esse felicem. » Augustinus, *de Doctrina Christiana*¹⁴ : « Qui dicendo nititur persuadere quod bonum est, nihil horum trium spernens, ut scilicet doceat, ut delectet, et flectat; oret atque agat, ut intelligenter, libenter, obedienter audiat. » Idem¹⁵ : « Habet, ut obedienter audiat, quantacumque granditate dictionis, majus pondus vita docentis. Nam qui sapienter et eloquenter dicit, vivit autem nequiter, erudit quidem multos discendi studiosos, quamvis animæ suæ sit inutilis. » Ambrosius, *de Virginibus*¹⁶ : « Debet is, qui docet, supra eum, qui docetur, excellere. » Isidorus, *de summo Bono*¹⁷ : « Prius debet justus prædicator bene agere, ut consequenter possit bene docere. Sicut enim in numismate

¹ Vid. inf., lib. IV, c. IX. — ² Isid., *de Sum. Bon.*, lib. XXX, c. XLV, sent. 3. — ³ Idem, lib. *de Syn.*, c. XVI, in fin. — ⁴ Vid. inf., lib. II, c. XLIII. — ⁵ Aug., lib. *de Nat. bon.*, c. XXXII. — ⁶ Idem, *de Civit. Dei*, lib. IV, c. II, in fine. — ⁷ Chrys., Op. imp., hom. XLIII. — ⁸ Bern., in *Cant.*, serm. XLII, circa med. — ⁹ Matth., III, 15. — ¹⁰ Bern., in *Cant.*, serm. XLII. — ¹¹ Greg., *Moral.*, lib. XIX, c. x, non longe a princ. — ¹² Ibid.,

lib. VI, c. XV, paulo a princ. — ¹³ Hieron., in *Lamentat.*, lib. I, c. I. — ¹⁴ Aug., *de Doct. Christ.*, lib. IV, c. XVII. — ¹⁵ Ibid., c. XXVII. — ¹⁶ Ambros., *de Virgin.*, lib. II, in princ. — ¹⁷ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. XXXVI, sent. 5.

metallum, et figura, et pondus perquiritur; ita in omni doctore ecclesiastico, quem sequatur, quid doceat, quo modo vivat, inquirendum est. Per qualitatem igitur metalli doctrina, per figuram sollicitudo patrum, per pondus humilitas designatur. Qui ergo ab his tribus discrepaverit, non metallum, sed terra erit. » Bernardus, super *Cantica* ¹: « Est funiculus triplex, qui difficile rumpitur, ad extrahendas animas de carcere diaboli, et trahendas post te ad cœlestia regna: si recte sentias; si digne proloquaris; et si vivendo confirmes. » Seneca, in *Epistola* ²: « Eligamus non eos qui verba magna celeritate præcipitant, sed eos qui vita docent; qui, cum dixerint quid faciendum sit, probant hoc ipsum faciendo, quod docent; qui docent quid vitandum sit, nec unquam in eo, quod fugiendum dixerunt, deprehenduntur. Eum elige doctorem, quem magis admireris, cum videris, quam cum audieris. » Multa libro tertio, *de Doctrina* ³, de conjunctione vitæ et doctrinæ.

CAPUT XV.

De Prædicatoribus malis.

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Mens concupiscentiis exterioribus occupata, divini amoris igne non caret: et ideo ad supernum desiderium inflammare auditores suos nequeunt verba, quæ frigido corpore proferuntur. » Idem ²: « Qui mandata Dei in memoria retinet, sed nequaquam facit, is in doctrinæ suæ verbis sententias, quibus damnetur, tenet. » Idem, super *Ezechielem* ³: « Turpe est nimis ibi nos negligendo cadere, unde prædicando conati sumus alios levare. » Idem ⁴: « Non facile prædicatione prædicatoris accipitur, si levis in moribus esse videatur. Et nulla erit maturitatis ostensio, si contra adversa non affuerit operis fortitudo. » Idem,

in capitulo *de Conscientia mala*: « Scriptura sacra, » etc. Idem, in *Registro* ⁵: « Nimis iniquum est, si hi, qui prædicatorum humilitatis facti sunt, de vani nominis elatione gloriantur, cum vernus Prædicator dicat ⁶: *Mihi autem absit gloriari*, » etc. Idem ⁷: « Quod per linguam prædicamus, per exempla destruimus, dum iniqua docemus operibus, et sola voce ea, quæ sunt iusta, prætenlimus. Ossa jejuniis alterimus, et mente turgemus: corpus despectis vestibus regimus, et elatione cordis purpuram superamus: jaceamus in cinere, et excelsa nascipimus. Doctores humilitatis, duces superbiæ, ovina facie, lupinos dentes abscondimus. » Hieronymus, in *Epistola* ⁸: « Delicatus est magister, qui pleno ventre de jejuniis disputat. Accusare avaritiam et latro potest; sacerdotis Christi os cum mente concordet. » Idem ⁹: « Nec rusticus, nec simplex frater ideo se sanctum putet, si nihil noverit; nec peritus et eloquens lingua existimet sanctitatem. Multoque melius est ex duobus imperfectis, rusticitatem habere sanctam, quam eloquentiam peccatricem. » Idem, in originali super *Michæam* ¹⁰: « An non confusionis et ignominiae est, Jesum crucifixum, magistrum pauperem atque esurientem, fartis prædicare corporibus, et jejuniorum doctrinam rubente bucca tumentique ore proferre? Si in apostolorum loco et ordine sumus, non solum sermonem eorum imitemur, sed et conversationem quoque et abstinentiam. » Idem: « Rigida vita, » infra, *de Adulatione*. Isidorus, *de summo Bono* ¹¹: « Ad majoris culpæ cumulum pertinet, scire quemquam quod sequi oporteat, et sequi nolle quod sciat. » Idem ¹²: « Qui non vivit sicut docet, ipsam, quam prædicat, veritatem contemptibilem facit. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæum*: « Non poterit excusari doctor, cujus verba aliud

¹ Bern., in *Cant.*, serm. xvi, paulo a princ. — ² Senec., epist. lvi, circa med. — ³ Iuf., lib. iii, c. xxxiii. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. viii, c. xxvi, ante med. — ⁵ Ibid., lib. xv, c. vii. — ⁶ Id., in *Ezech.*, hom. xix, longe ante med. — ⁷ Ibid., hom. iii, ante

med. — ⁸ Id., *Epist.* lxxix, lib. vi. — ⁹ Gal., vi, 14. — ¹⁰ Greg., *Epist.* lxxvi, lib. iv. — ¹¹ Hieron., *ad Nepotian.*, epist. ii. — ¹² Ibid., post med. — ¹³ Id., in *Michæ.*, lib. ii, c. ii. — ¹⁴ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. ii, c. ii, sent. 10. — ¹⁵ Ibid., lib. iii, c. xxxvii, sent. 1.

sonant, aliud facta demonstrant. » Idem, *de Compunctione cordis*¹ : « Docere, et non facere, non solum nihil lucrī, sed etiam damni plurimum confert. Grandis enim condemnatio est componenti quidem sermonem suum, vitam vero suam atque operam negligentī. » Augustinus, in *Epistolis* : « Exaudi teipsum, durissime, immanissime, surdissime doctor; quid mihi lingua aurea, et cor ferreum? » Idem, *de Divinatione demonum*² : « In hominibus etiam vitæ bonæ præcepta videmus pariter a justis perversisque doceri. Nec obesse aliquid, imo et prodesse ad maiorem notitiam famamque veritatis, cum de illa etiam hi, quidquid noverint, dicunt, qui et perversis moribus contradicunt. » Bernardus, in *Sermone*³ : « *Beati*, inquit⁴, *pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur*. Considerate diligenter non pacificos, sed *pacifcos* commendari : sunt enim qui dicunt, et non faciunt. Sane quemadmodum non auditores legis justī sunt, sed factores; sic non amuntiatores pacis, sed actores beatificantur. » Seneca, in *Epistola* : « Hoc turpissimum est, quod nobis obijci solet, verba nos fari, non opera tractari. »

CAPUT XVI.

De prædicationem usurpantibus.

Gregorius, in *Pastorali*⁵ : « Sunt nonnulli, qui solerti cura spiritalia præcepta perscrutantur; sed quæ intelligendo penetrant, vivendo conculcant. Repente docent, quæ non opere, sed meditatione didicerunt; et quod verbis prædicant, moribus impugnant. » Idem⁶ : « Redemptor noster, cum in cælis sit conditor omnium, et ostensione suæ potentiae sit doctor angelorum, ante tricennale tempus magister fieri noluit hominum : ut videlicet præcipitatis et usurpantibus viam

saluberrimi timoris infunderet, cum ipse etiam, qui labi non posset, perfectæ vitæ gratiam non nisi in perfecta ætate prædicaret. » Idem, super *Ezechielem*⁷ : « Cum prima sunt adolescentiæ vel juventutis nostræ tempora, nobis adhuc a prædicatione cessandum est, ut vomer linguæ nostræ proscindere non audeat terram cordis alieni, cum non habeat duritiem et aciem incidenti. » Idem⁸ : « Adhuc nobis in infirmitatis confusione jacentibus, præberi non debet auctoritas prædicationis; sed cum jam in bono opere surgimus, cum jam recti stare cœperimus, dignum est ut ad lucrandum alios cum prædicatione mitti debeamus. » Idem, in *Moralibus*⁹ : « Infirma ætas, etiam cum recte sentit, ad prædicandum non debet incaute prosilire. » Idem : « Qui mundum deserunt, ad exteriora officia provehi non debent, nisi per humilitatem diutius in ejusdem mundi contemptu solidentur. » Isidorus, *de summo Bono*¹⁰ : « Quadrimoda est dicendi ratio, qua aut bene sentiendo, quod bene profertur; aut nihil sentiendo, nihil dicitur; aut parum sentiendo, loquacitas sola ostentatur; aut optime sentiendo, non eleganter profertur, quod intelligitur. » Bernardus, super *Cantica*¹¹ : « Canales hodie multos habemus in Ecclesia, conchas vero perpaucas. Tantæ enim charitatis sunt, per quos nobis fluentia cælestia manant, ut ante effundere, quam infundi velint; loqui, quam audire; paratiores docere, quod non didicerunt; et aliis præesse gestientes, qui se ipsos regere nesciunt. » Idem¹² : « Publice prædicare, nec monacho convenit, nec novitio expedit, nec non misso licet. » Idem¹³ : « Quod tuum est spargis et perdis, si prius quam infundaris, tu totus semiplenus festines effundere, contra legem arans in primogenito bovis, et ovis primogenitum tendens. Nimirum vita atque (a) salute, quam alteri das, te fraudas,

¹ Chrysost., *de Compunct. Cordis*, lib. I, in fine. — ² Aug., *de Divinat. Dem.*, c. VI. — ³ Bern., *de Convers. ad Clericos*, c. XXXI. — ⁴ Matth., v. 9. — ⁵ Greg., *Pastor.*, p. I, c. II, in princ. — ⁶ Ibid., p. IV, c. II, admon. 26, circa fin. — ⁷ Id., in *Ezech.*, hom. II, longe ante med. — ⁸ Ibid., hom. IX, longe ante med. —

⁹ Id., *Moral.*, lib. XI, c. V. — ¹⁰ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. XXIX, sent. 16. — ¹¹ Bern., in *Cant.*, serm. XVIII, parum a princ. — ¹² Ibid., serm. XLIV, ante med. — ¹³ Ibid., serm. XVIII, paulo a princ.

(a) *Cæst. edit.* absque.

cum sana vacuus intentione gloriæ inanis vento inflaris. » Idem : « Multi, puritate neglecta, ante loqui quam audire conati sunt, et aut graviter erraverunt nescientes de quibus loquerentur, neque de quibus affirmarent; aut turpiter vulnerunt, dum qui alios docerent, seipsos prius non docuissent. » Idem, in *Epistola*¹ : « Docere nec indocto est in promptu, nec monacho in ausu, nec peccanti in affectu. » Glossa super illud² : *Si est tibi intellectus*, etc. : « Sicut peccat, qui scit, et non vult docere proximum suum; sic qui nescit, et vult magister esse. »

CAPUT XVII.

De negligentibus prædicationem.

Gregorius, in *Pastoralibus*³ : « Quo reatu adstringantur, aspiciant, qui dum peccantibus fratribus verbum prædicationis subtrahunt, morientibus animabus vitæ remedia abscondunt. » Idem, in capitulo *de Consensu proximorum* : « Mala, » etc. Idem⁴ : « *Si quis est Domini*⁵, jungatur mihi. » Et postea subdit : « Si ille Dei dicitur, qui ad feriendam vitæ zelo divini amoris excitatur, profecto se Dei esse denegat, qui, in quantum sufficit, increpare vitam carnalium recusat. » Bernardus, super *Cantica*⁶ : « Rem profecto proximi retineas, si plenus virtutibus cum sis, forisquo nihilominus donis scientiæ et eloquentiæ adornatus, metu forte, aut segnitie, aut minus discreta humilitate, verbum bonum, quod posset prodesset multis, inutili, imo et damnabili ligas silentio. Certe⁷ *maledictus, qui frumenta abscondit, in populo.* »

CAPUT XVIII.

De auditoribus verbi Dei.

Gregorius, in *Moralibus*⁸ : « Verba sapientiæ quæ reprobi audiunt, electi non so-

lum audiunt, sed etiam degustant, ut eis in corde sapiat, quod reproborum non mentibus, sed solummodo auribus sonat. » Idem⁹ : « Plerumque discipuli incassum bona audiunt, cum ex magistri vita mala et exemplo destruuntur. » Idem, in capitulo *de Scientia mala* : « Quisquis a præceptis. » Idem super Ezechielem¹⁰ : « Quidam verbum Dei audientes, non audiunt; quoniam aurem ad sacrum eloquium ponunt, sed cor a mundi desideriis non evehunt. » Idem¹¹ : « Gloria prædicatoris, est profectus auditoris. » Idem, in *Homiliis*¹² : « Cibus mentis est sermo Dei : et quasi acceptus cibus, stomacho languente, rejicitur, quando auditus sermo in ventre memoriæ non tenetur. Sed quisquis alimenta percepta non retinet, hujus profecto vita desperatur. Per vocem auditus non instruimur, quando mens interior per spiritum non jungitur. » Idem¹³, super Ezechielem : « Tutius veritas auditur, quam prædicatur : quoniam cum auditur, cordis humilitas custoditur; cum autem prædicatur, vix non surripit cuique hominum quantulacumque jactantia, in qua utique pedes affectionis vel intentionis aliquantulum inquinantur. » Idem in *Registro*¹⁴ : « Utilis est semper docti viri allocutio : quia aut discit audiens, quod nescire se noverat; aut cognoscit, quod est amplius id, quod se et nescivisse nesciebat. » Augustinus, *de Vita beata*¹⁵ : « Si vos invitos et fastidientes alere conabor, frustra operam insumam. » Idem, *de Verbis Domini*¹⁶ : « In doctore inhonesta est causa, non facere, quod præcipit observare; in discente vero audire velle, quod nolit implere. » Idem, *de Doctrina christiana*¹⁷ : « Fit ut homines eum non obedienter audiant, qui seipsum non audit; et Dei verbum, quod eis prædicatur, simul cum ipso prædicatore contemnunt. »

lib. XII, c. viii. — ⁹ Id., in Ezech., hom. xii, circa med. — ¹¹ Ibid., hom. xviii, ante med. — ¹² Id., in Evang., hom. xv, non multo a princ. — ¹³ Est apud Aug., in Joan., tract. lvii, ante med. — ¹⁴ Idem in Reg., lib. V, ind. I, c. vi, in princ. — ¹⁵ Aug., de vit. Beat., disput. I, dici, ante med. — ¹⁶ Id., de verb. Dom., serm. III, paulo post princ. — ¹⁷ Id., de Doct. Christ., lib. IV, c. xxvii, in fine.

¹ Bern., ad Oger., epist. lxxxix. — ² Eccli., v, 14. — ³ Greg., Pastoral., p. III, c. II, admon. 26, fere in princ. — ⁴ Ibid., paulo a med. — ⁵ Erod., xxxii, 26. — ⁶ Bern., in Cant., serm. xviii, fere in princ. — ⁷ Prov., xi, 26. — ⁸ Greg., Moral., lib. XI, c. v. — ⁹ Ibid.,

Idem, in *Epistola*¹ : « Ego cum amatores sæculi intueor, nescio quando possit esse ad eorum animos sanandos opportuna prædicatione : quando enim res hujus mundi velut prosperas habent, fastu suo respuunt salubres monitiones, et quasi anilem reputant cantilenam; quando autem in adversis anguntur, magis conantur evadere unde ad præsens anguntur, quam capere unde curentur. » Idem, in *Sermone*² : « Non minus reus erit, qui verbum Dei negligenter audit, quam ille, qui negligentia sua corpus Christi in terra cadere permiserit. » Bernardus, in *Sermone*³ : « Benigne audiendum est, devote suscipiendum, sollicitè conservandum quidquid ad animarum salutem pertinet; et non sicut verbum hominum, sed sicut vere est, Dei verbum, sive sit illud consolatorium, sive comminatorium, sive etiam increpatatorium audiatur. » Glossa⁴ : « Illi soli beati sunt, qui audiunt, et mente recondunt, ut opere compleant, et opere impleant, ut vitam æternam possideant.

CAPUT XIX.

De Episcopis.

Gregorius, in *Registro*⁵ : « Episcopus cum loco mutet mentem. Non sibi credat solam lectionem et orationem sufficere, ut remotus ab aliis studeat sedere, et de manu nihil fructificare; sed largam manum habeat; necessitatem patientibus occurrat; alienam inopiam, suam credat : quia si hoc non habet, vacuum Episcopi nomen tenet. » Idem⁶ : « Tota mente fraternitas vestra se exhibere festinet in prosperis humilem, et in adversis, si quando adveniunt, cum iustitia erectam; amicam bonis, contrariam perversis : nullius unquam faciem pro veritate loquentem premens; misericordiæ operibus juxta possibi-

litem substantiæ insistens, et eisdem insistere etiam supra posse cupiens; infirmis compatiens, bene valentibus congaudens, aliena damna propria deputans, de alienis gaudiis tanquam de propriis exultans; in corrigendis vitiis sæviens, in fovendis virtutibus auditorum animum demulcens; in ira judicium sine ira tenens, in tranquillitate autem severitatis suæ sententiam non descrens. » Idem⁷ : « Valde periculosum est animæ, temere cuiquam manum imponere. » Idem, in *Pastoralibus*⁸ : « Tantum debet actionem populi actio transcendere præsolis, quantum distare solet a grege vita pastoris. Oportet namque ut metiri sese sollicitè studeat, quanta tenendæ rectitudinis necessitate constringatur, sub ejus æstimatione populus grex vocatur. » Isidorus, de *summo Bono*⁹ : « Desinat locum docendi suscipere, qui nescit docere : ignorantia quippe præsulum, vitæ non congruit subjectorum. » Idem¹⁰ : « Agnoscat episcopus servum se esse plebi; non dominum. » Idem, de *Officiis*¹¹ : « Episcopo, dum consecratur, baculus datur, ut ejus judicio subditam plebem vel regat, vel corrigit, vel infirmitates infirmorum sustineat. » Augustinus, ad *Orosium*¹² : « Sciat se non esse episcopum, qui præesse desiderat, non prodesse. » Idem, de *Civitate Dei*¹³ : « Episcopus nomen est operis, non honoris. Episcopèin (α) (ἐπισκοπῆν) enim græce, latine *superintendere* possumus dicere, ut intelligat non se esse episcopum, qui præesse dilexerit, non prodesse. » Idem, in *Sermone*¹⁴ : « Non est Episcopi servare aurum, et revocare a se mendicantis manum. » Ambrosius, in *Pastorali*¹⁵ : « Quantum præ cæteris gradus episcopalis altior est, tanto, si per negligentiam dilabatur, ruina gravior est. » Hieronymus, in originali *super Sophoniam*¹⁶ : « Qui episcopatum

¹ Bern., ad *Larg.*, epist. XXXII. — ² Id., lib. *L homil.*, hom. XXVI, paulo a princ. — ³ Bern., serm. in *fest. apost. Petr. et Paul.*, ante med. — ⁴ Gloss. Bed. in *Apoc.* — ⁵ Greg., *Epist.*, lib. V, c. CXXIX — ⁶ Ibid., lib. VI, c. CXXIX. — ⁷ Ibid., lib. IV, c. LXXXIX. — ⁸ Id., *Past.*, p. II, c. I, in princ. — ⁹ Isid., de *Sum. bon.*, lib. III, c. XXXV, sent. 1. — ¹⁰ Ibid., c. XLII,

sent. 3. — ¹¹ Id., de *Offic. Ecclæ.*, lib. II, c. V. —

¹² Aug., ad *Oros.*, quæst. ult. — ¹³ Id., de *Civ. Dei*, lib. XIX, c. XIX. — ¹⁴ Id., ad *frat. in Eremo* serm. LII, post med. — ¹⁵ Ambros., de *dignit. Sacerd.*, c. III. —

¹⁶ Hieron., in *Sophon.*, c. III.

(α) *Cæt. edit.* scopos.

(inquit ¹) *desiderat, bonum opus desiderat.* Videle quid dixerit : opus, non dignitatem. Si autem solum aspererit dignitatem, cito corruet. » Bernardus, in *Epistola* ² : « In omnibus, exemplo Apostoli, honorificabitis ministerium vestrum, ministerium, inquam, non dominium; ipsum quidem honorificabitis, non vos. Nam qui quærit quæ sua sunt, se cupit honorari, non ministerium. Honorificabitis autem non cultu vestium, non fastu equorum, non amplis ædificiis; sed moribus ornatis, studiis spiritualibus, ac bonis operibus. » Idem ³ : « In omnibus actibus suis, vel dietis, nihil suum quærat Episcopus, sed tantum aut Dei honorem, aut salutem proximorum, aut utrumque. » Idem, de *Consideratione* ⁴ : « Domum episcopi decet sanctitudo, decet modestia, decet honestas et morum disciplina.

CAPUT XX.

De Sacerdotibus bonis.

Gregorius, in *Registro* ⁵ : « Officii sacerdotalis est, ut viduis ac maritali regimine desolatis impartiri solatia debeant, ut unde in hoc mundo humano adjutorio privantur, sacerdotali tuitione possint remedia reperire. » Idem ⁶ : « Redemptor noster ad sacerdotis officium non quærit aurum, sed animas. » Idem ⁷ : « Lux gregis est flamma pastoris. Decet enim dominicum sacerdotem moribus et vita clarescere, quatenus in eo tanquam in vitæ suæ speculo plebs commissa possit et eligere quod sequatur, et videre quod corrigat. » Idem ⁸ : « Est in illusionæ nocturna valde necessaria discretio, qua subtiliter pensari debeat, ex qua re menti acciderit dormientis. Aliquando enim ex crapula; aliquando ex naturæ superfluitate, vel infirmitate; aliquando ex præcedenti cogitatione

contingit. Et quidem eum ex naturæ superfluitate vel infirmitate evenerit, omnimodo hæc illusio non est timenda, quia hanc animus pertulisse magis dolendus est, quam fecisse. Cum vero ultra modum appetitus gulæ in sumendis alimentis rapitur, atque ideo humorum receptacula gravantur, habet exinde animus aliquem reatum, non tamen usque ad prohibitionem percipiendi sancti mysterii, vel missarum solemnia celebrandi, cum fortasse aut dies festus exigit, aut exhibere ministerium, pro eo quod sacerdos alius in loco deest, ipsa necessitas compellit. Nam si adsunt alii qui implere ministerium valeant, illusio per crapulam facta a perceptione sacri mysterii prohibere non debet; sed ab immolatione sacri mysterii, ut arbitror, subtrahere se humiliter debet : si tamen dormientis mentem turpi imagine non concusserit. » Et infra : « Si vero ex turpi cogitatione vigilantis oritur illusio dormienti, patet animo suus reatus. Videt enim a qua radice inquinatio illa processerit : quia quod cogitavit sciens, hoc pertulit nesciens. Sed pensandum est, ipsa cogitatio utrum suggestionem tantum, an delectationem, vel quod majus est, peccati consensu acciderit. » Augustinus, de *Penitentia* ⁹ : « Sacerdos, cui omnis protitetur peccator, ante quem statuitur omnis languor, in nullo illorum sit judicandus, quod ipse in aliis judicare est promptus. Judicans enim alium, qui est ab aliis judicandus, condemnat seipsum. » Idem, de *Singularitate clericorum* ¹⁰ : « Contemplanini quid sit populo sancto præesse, et considerate quale sit divinis sacramentis insistere. Altario enim placere debent, qui altario vivunt, et talis convenit cura sinceritatis sacratis, qualia sunt sacramenta ipsa, quibus exhibent officia servitutis : ne contra Dominum offendant ipsi, quem tractant, aut contra populum incipiant impedire, quod

¹ *1* Tim., III, 1. — ² Bern., ad Henr. Senon., epist. XLII, paulo a princ. — ³ Ibid., longe ante med. — ⁴ Id., de *Consider.*, lib. IV, prope fin. — ⁵ Greg., *Epist.*, lib. I, epist. xvi, in princ. (Labb. Conc., tom. VI, col. 1035). — ⁶ Ibid., lib. V, c. cxviii. — ⁷ Ibid., lib. VII, epist. xxxii. (Labb. Conc., tom. VI, col. 1307).

— ⁸ Ibid., lib. XII, epist. xxxi, ad Augustin. interrogat. xi (Labb. Conc., tom. VI, col. 1575). — ⁹ Imo auctor, quisquis ille sit, lib. de ver. et fals. Penit., c. iv, inter Op. S. Aug., tom. VI, Append. — ¹⁰ Reperitur inter opera S. Cypriani, edit. Pamel.

prædicant. » Ambrosius, *super Lucam* ¹ : « Religionis insignia, arma sunt sacerdotis. » Idem, in *Epistola* ² : « Sobriam a turbis gravitatem, ac seriosam vitam, et singulare pondus conversionis, dignitas sibi vendicat sacerdotalis. Quomodo enim potest in exemplum observari a populo, qui nihil habet discretum a populo, nihil dispar in moribus a multitudine? Quid enim in te miretur, si omnia tua facta bona in semetipso recognoscat existere; si nihil in te aspiciat, quod ultra se inveniat; si ea quæ in se erubescit, in te, quem reverendum arbitrat, offendat? » Idem, *de Officiis* ³ : « Sacerdotis est, nulli nocere, prodesse velle omnibus; posse autem, solius Dei est. » Isidorus, *de Summo Bono* ⁴ : « Sacerdotis prædicatio operibus confirmanda est, ita ut quod docet verbo, instruat et exemplo. » Glossa ex Ambrosio (a) : « Non facile accusanda est persona tam alti ordinis, cum sit vice Christi. »

CAPUT XXI.

De Sacerdotibus malis.

Gregorius, in *Homilia* ⁵ : « Cui rei similes dixerim sacerdotes malos, nisi aquæ baptismatis, quæ peccata baptizatorum diluens, illos ad regnum cœleste mittit, et ipsa in cloacas descendit? » Idem, in *Pastorali* ⁶ : « Si homo apud hominem, de quo minime præsumit fieri intercessor, erubescit; qua mente apud Dominum intercessoris locum pro populo arripit, qui familiarem se ejus gratiæ esse per vitæ meritum nescit? Aut ab eo quomodo illi veniam postulat, qui utrum sibi sit placatus, ignorat? » Item in *Regist* ⁷ : « Durum est, et proculdubio a sacerdotis officio alienum, personam positam sub

necessitate negligere, et studio congregandi, indecenter inihiare pecuniis. » Idem ⁸ : « Causa sunt ruinæ populi sacerdotes mali. Quis enim se pro populo peccatis intercessor objiciat, si sacerdos, qui exorare debuerat, graviora committat? » Idem ⁹ : « In contumeliam (b) sacerdotum est, de divinis cultibus admoneri; quod enim ipsi debent exigere, turpiter exiguntur. » Ambrosius, in *Sermone* ¹⁰ : « Mendacium est, sacerdotem vel clericum se profiteri, et contraria huic ordini operari. » Idem, in *Epistola* ¹¹ : « Nihil in sacerdote tam periculosum apud Deum, tam turpe apud homines, quam quod sentiat, non libere denuntiare. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ¹² : « Vere magna confusio est sacerdotum et omnium clericorum, quando laici inveniuntur fideiores eis et justiores. Quomodo autem non sit confusio esse illos inferiores laicis, quos etiam æquales esse confusio est? » Isidorus, *de Summo Bono* ¹³ : « Sacerdotes populorum iniquitate damnantur, si eos aut ignorantes non erudiant, aut peccantes non arguant. » Idem ¹⁴ : « Multi sacerdotes metu potestatis veritatem occultant, et a bono opere, vel justitiæ prædicatione, rei alicujus formidine, aut potestatis terrenæ avertuntur. Sed heu! pro dolor! inde metuunt, quia vel amore rerum sæcularium implicantur, vel quia aliquo facinoris opere confunduntur. » Hieronymus, in *Epistola* ¹⁵ : « Violentos sacerdotes et Apostolus damnat, et vetus lex prohibet ¹⁶. Qui enim altario serviunt, vinum et siccam non bibant. Siccra hebræo sermone omnis potio nuncupatur, quæ inebriare potest. » Idem ¹⁷ : « Peccator homo si ceciderit, rogabit pro eo sacerdos, pro sacerdotis lapsu quis rogaturus est? » Idem, in originali *super Malachiam* ¹⁸ : « Ad sacerdotis pertinet

¹ Ambros., in *Luc.*, c. x, lib. VIII. — ² Id., *Epist.*, lib. III, ad *Irenæum*. — ³ Id., *de Offic.*, lib. III, c. ix. — ⁴ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. xxxvi, sent. 2. — ⁵ Greg., in *Evang.*, hom. xvii, circa fin. — ⁶ Id., *Pastor.*, p. 1, c. xi, fere in princ. — ⁷ Id., *Epist.*, lib. IV, c. lxx. — ⁸ Ibid., lib. IX, epist. lxiv, ad *Brunichid.* (Labb. *Conc.*, tom. V, col. 1477). — ⁹ Ibid., lib. III, epist. v, ad *Bonifac.* (Labb., *Conc.*, tom. V, col. 1139). — ¹⁰ Serm. xiv, de tempore,

Ambrosio ascriptus. — ¹¹ Id., ad *Theod.*, epist. lib. II, epist. xvii. — ¹² Chrysost., in *Matth.* Op. imperf., c. xxi, hom. xl. — ¹³ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. xlv, sent. 1. — ¹⁴ Ibid., c. xlv, sent. 2. — ¹⁵ Hier., ad *Nepotian.*, epist. ii. — ¹⁶ *Levit.*, x, 9. — ¹⁷ Hieron., ad *Heliod.*, epist. i. — ¹⁸ Id., in *Malach.*, c. ii.

(a) *Cæd. edit.* Ambrosius. — (b) Labb. *Conc.* contumelia.

disciplinam, interrogatum respondere de lege; qui si non doceat et respondeat, et resistentes non convincat, frustra jactat sacerdotis dignitatem, cujus opera non exhibet.» Bernardus, in *Epistola*¹: «Cernitur in nonnullis sacerdotibus vestium cultus plurimus, virtutum aut nullus aut exiguus.» Idem, in *Sermone*²: «Egressa est iniquitas a senioribus iudicibus tuis, Domine, qui videntur regere populum tuum. Non est jam dicere³: *Ut populus, sic sacerdos*; quia sic nec populus, ut sacerdos. Heu, heu, Domine Deus, quia ipsi sunt in persecutione tua primi, qui videntur in Ecclesia tua primatum diligere, et regere principatum.» Idem, de *Contemptu*⁴: «In multis multipliciter regnat fornicatio, quia puritatis Auctori, impuro corde et corpore ministrantes, non verentur stare ante Angelum Dei, qui secat medios, et disperdat; sed omnino audent Agni immaculati sacras contingere carnes, et intingere in sanguine Salvatoris manus nefarias, quibus paulo ante, pro dolor! meretrices attraxerunt; sic et altaria circumire, sic et ecclesias frequentare, psalmos decantare, cum et ejusmodi laus sit execrabilis, et⁵ *oratio fiat in peccatum.*»

CAPUT XXII.

De Clericis.

Gregorius, in *Homilia*⁶: «Clericus admonendus est, quatenus sic vivat, ut exemplum vite sæcularibus præbeat.» Idem, in *Registro*⁷: «Nequam hi, qui ordinati sunt, pereant, provideri debet quales ordinentur, ut prius aspiantur si vita eorum continens in annis plurimis fuit, si studium lectionis, si eleemosynæ amorem habuerunt.» Idem⁸: «Proculdubio Deus offenditur, si ad sacros ordines quisquam non ex merito, sed ex fa-

vore, quod absit, aut ex venalitate provehitur.» Idem⁹: «Qui post acceptum sacrum ordinem lapsus in peccatum carnis fuerit, sacro ordine ita careat, ut ad altaris ministerium ulterius non accedat.» Isidorus, in libro *Etymologiarum*¹⁰: «Cleros (κλῆρος) græce, sors vel hæreditas dicitur: propterea ergo dicti sunt clerici, quia de sorte sunt Domini, vel quia Domini partem habent.» Hieronymus, in *Epistola*¹¹: «Clerici vita, Christi debet ornari Ecclesia.» Idem: «Negotiatorem clericum, et ex inope divitem factum, ex ignobili gloriosum, quasi quamdam pestem fuge.» Idem: «Procuratores atque dispensatores domorum alienarum atque villarum, quomodo possunt esse clerici, qui proprias jubentur contemnere facultates?» Idem¹²: «Ita age et vive in monasterio, ut clericus esse merearis, ut adolescentiam tuam nulla sorde commacules, ut ad altare Christi quasi virgo de thalamo procedas, et habeas de foris bonum testimonium. Feminæ nomen tuum noverint, vultum nesciant.» Ambrosius, in *Epistola*: «Tu quicumque in clero es, Domini portio es, et possessio ejus; noli recedere de Domini tui possessione, ut dicas Domino¹³: *Possedisti renes meos, suscepisti me de utero matris meæ, et ille tibi quasi bono servo dicat*¹⁴. *Transi, et recumbe.*» Augustinus, de *Singularitate clericorum*¹⁵: «Cum Christus agnus innocens, imo ipsa cœlestis innocentia, quod est verius, tantum se contempserit pro Ecclesia, ut eam sine macula vel ulla ruga redderet illibatam, qualis est ille clericus, cui ad hoc sponsa Christi committitur, ut pro unius feminæ amore, culpam totam Ecclesiam patiat?» Joannes Chrysostomus, super *Matthæum*: «Laici delinquentes facile emendantur; clerici autem, si semel evaserint, inemendabiles sunt.» Bernardus, de *Contemptu*¹⁶:

¹ Bern., ad Henric. Sevon., *Epist.* XLII. — ² Id., in *Conv. S. Paul.*, serm. 1. — ³ Ose., IV, 4. — ⁴ Bern., *Declamat. super Ecce nos reliquimus*, etc., longe ante med. — ⁵ *Psalm.* CVIII, 7. — ⁶ Greg., in *Evang.*, hom. XVII, circa finem. — ⁷ Id., ad Januar., lib. III, *Epist.* XXVI (Labb. *Conc.*, tom. V, col. 1152). — ⁸ Id., ad Columb., lib. II, p. II, *Epist.* XLVII (Labb.

Conc., tom. V, col. 1123) — ⁹ Ibid., lib. III, *Epist.* XXVI, ubi sup. — ¹⁰ Isid., *Etymolog.*, lib. VII, c. XII. — ¹¹ Hieron., ad Nepotian., *Epist.* II. — ¹² Id., ad Rustic., *Epist.* IV. — ¹³ *Psalm.* CXXXVIII, 13. — ¹⁴ *Luc.*, XVII, 7. — ¹⁵ Est apud Cypr., edit. Pamel. — ¹⁶ Bern., *Declamat. super Ecce nos reliquimus*, etc., ante med.

« Væ, væ in domo Dei horrendum videmus. Quid? Idololatrias ministrantes. Mentior, si non idolorum servitus avaritia est; si non quibusdam etiam venter suus factus est Deus suus. Quod enim quisque præ cæteris colit, id sibi Deum constituisse perhibetur. » Idem ¹: « Res pauperum non pauperibus dare, par sacrilegio crimen esse dignoscitur. Sane patrimonia pauperum facultates sunt ecclesiarum; et sacrilega eis cupiditate snrripitur, quidquid sibi ministri et dispensatores, non utique domini vel possessores, ultra victum accipiunt et vestitum. » Idem, in *Sermone* ²: « Dilatata videtur Ecclesia, et ipse clericalis sacratissimus ordo super numerum multiplicatus est. Verum, etsi ³ *multiplicasti gentem, Domine, non magnificasti latitiam*, dum nihil minus appareat defecisse meriti, quam numeri accrescere. » Multa infra libro tertio in capitulo *de Familiaritate* ⁴.

CAPUT XXIII.

De Beneficiatis.

Gregorius, in *Registro* ⁵: « sicut Ecclesia proprias res amittere non debet, ita eam rapacitatis ardore alienas invadere non oportet. » Idem ⁶: « Laudabile studium, et conveniens est clerico et religioso, terrenis gratam Deo pacem præferre compendiis, et ex rebus transitoriis mansura semper charitatis luera mercari. » Idem ⁷, loquens de illo verbo Joannis ⁸: *Amen, amen dico vobis, quæritis me, non quia vidistis signa, sed quia ex panibus meis manducastis, et saturati estis*: « Per eorum personam Dominus illos intra sanctam Ecclesiam detestatur, qui per sacros ordines ad Dominum propinquant non in eisdem ordinibus virtutum merita, sed subsidia vitæ præsentis exquirunt; nec

cogitant quid bene vivendo imitari debeant, sed quæ concupiscendo compendia sortiantur. » Augustinus, in *Epistola*: « Si privati quæ nobis sufficiant possidemus, non sunt illa nostra, sed pauperum, quorum procuracionem quodam modo gerimus, non proprietatem nobis usurpatione damnabili vendicamus. » Idem, *de Verbis Domini* ⁹: « Clericus si non contentus stipendiis fuerit, quæ de altario, Domino jubente, consequitur, sed exercet mercimonia, intercessionem vendit, munera libenter amplectitur, hic negotiator magis potest videri, quam clericus. » Bernardus, *super Cantica* ¹⁰: « Timeant clerici, timeant ministri Ecclesiarum Dei; qui in terris sanctorum, quas possident, tam iniqua gerunt, ut stipendiis, quæ sufficere debeant, minime contenti, superflua, quibus egeni sustentandi forent, impie sacrilegeque sibi retinent, et in usus suæ superbæ atque luxuriæ victum pauperum consumere non verentur: duplici profecto iniquitate peccantes, eo quod et aliena diripiunt, et sacris, in suis vanitatibus et turpitudinibus, abutuntur. » Idem, in *Epistola* ¹¹: « Honores et dignitates ecclesiasticas non ignoro deberi his qui eas digne et secundum Deum administrare, et velint, et possint. » Et infra ¹²: « Nec cuiquam, vel adulto, plures in pluribus ecclesiis habere licet, nisi dispensatorie quidem ob magnam vel Ecclesiæ necessitatem, vel personæ utilitatem. » Idem ¹³: Quidquid præter necessarium victum, ac simplicem vestitum de altario retines, tuum non est, rapina est, sacrilegium est. » Idem ¹⁴: « Conceditur tibi, ut si bene deservis, de altario vivas; non autem ut de altario luxurieris, ut de altario superbias, ut inde compares tibi fræna aurea, sellas depictas, calcaria deaurata, varia griseaque pellicea. » Idem, *de Contemptu* ¹⁵:

¹ Bern., *Declamat. super Ecce nos reliquimus*, etc. ante med. — ² Id., *le Convers. ad Cleric.*, c. XXIX. — ³ Isa., IX, 3. — ⁴ Vid. iuf., lib. III, c. XXVI. — ⁵ Greg., *ad Bonif.*, lib. II, p. II, *Epist. XLIII* (Labb. *Conc.*, tom. V, col. 1120). — ⁶ Id., *ad Anton. et Donatian.*, lib. VII, p. II (Labb. *Conc.*, tom. V, col. 1323). —

⁷ Id., *Moral.*, lib. XVI, c. XIX. — ⁸ Joan., VI, 26. — ⁹ Aug., *de verb. Dom.*, serm. XIX. — ¹⁰ Bern., in *Cant.*, serm. XXII. — ¹¹ Id., *ad Theob.*, epist. CCLXVI. — ¹² Id., *ad Fulcon.*, epist. IV. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Id., *Declamat. super Ecce nos reliquimus*, etc., longe ante med. — ¹⁵ Ibid.

[a] Labb., laudabile et studio est religioso.

« Væ, væ tibi, clerice, mors in olla, mors in ollis carnum, mors in deliciis est : non modo quia secus introitum delectationis posita esse cognoscitur ; sed ob id maxime, quia populi peccata constat esse quæ comedis, ac si propria tibi minus sufficere viderentur. Sollicitus esto, tanquam redditurus rationem, dignos pro eis gemitus fundere, dignos agere pœnitentiæ fructus. » Idem¹ : « Quando poterit necessariis esse contentus, qui eo animo introivit, ut stipendia clerici in usus voluptatis, curiositatis et vanitatis congreget, servet, et expendat ? *Triplex* est ergo *funiculus*, qui *difficile rumpitur*, hominem miserum in perniciem trahit, qui impure intrat, indigne ministrat, et ipso fructu abutitur temporali. » Idem² : « Non ordinavit Deus his, qui Evangelio serviunt, de Evangelio quærere delicias, vel ornatum ; sed vivere, ut ait Paulus³, ex eo, ut videlicet sint contenti alimenta corporis, non gula irritamenta, vel incentiva libidinis habere ; et quibus tegantur, non quibus ornentur, accipere. » Idem⁴ : « *De altario*, inquit Apostolus⁵, *vivat*, non superbiat, non luxurietur : denique non dilectur, non contra sancti cuiusquam plane dignam omni acceptione sententiam ex clericatu ditior fiat. Non sibi de bonis Ecclesiæ ampla palatia fabricet, mutans quadrata rotundis ; nec loculos inde congreget, nec in vanitate, aut superfluitate dispergat ; non extollat de facultatibus Ecclesiæ consanguineos, aut nepotes, ne filias dixerim. »

CAPUT XXIV.

De Ambitiosis.

Gregorius, in *Registro*⁷ : « Sicut is, qui invitatus rennit, quæsitus refugit, sacris est altaribus admoventus, sic qui ultro ambit, vel importunum se ingerit, est procul-

dubio repellendus. » Idem⁸ : « Verecundum nobis est, et dicere pudet, quia sacerdotes sibi ducatum accipiunt, qui exordium religiosæ militiæ non viderunt. » Idem : « Ordinate ad ordines accedendum est : nam casum appetit, qui ad summa loci fastigia, postpositis gradibus, per abrupta ascensum quærit. » Idem, in *Pastorali*⁹ : « Nulla ars doceri præsumitur, nisi prius intenta meditatione discatur. Ab imperitis ergo pastorale magisterium qua temeritate suscipitur, quando ars artium est regimen animarum ! » Idem¹⁰. « *Ipsi regnaverunt*¹¹, et non ex me ; principes extiterunt, et non cognovi. Ex se namque, et non ex arbitrio summi Creatoris regnant ii, qui nullis fulti virtutibus, nequaquam divinitus vocati, sed sua cupiditate accensi, culmen regiminis rapiunt potius, quam assequuntur. » Idem¹² : « Sacrum officium non solum non diligit omnino, sed nescit, qui ad culmen regiminis anhelans, in occultâ meditatione cogitationis cæterorum subiectione pascitur, laude propria lætatur, ad honorem cor elevat, rerum affluentium abundantia exultat. » Idem¹³ : « Nescit laudem, cum suppetit, fugere, qui ad hanc didicit, cum deesset, anhelare. » Idem : « Quod dicere pulet, » (supra in capitulo de *Prælati malis*¹⁴). Isidorus, de *Summo Bono*¹⁵ : « Qui regimen sacerdotum contendit appetere, ante se discentiat, si vita honori sit congrua : quod si non discrepat, humiliter ad id, ad quod vocatur, accedat. Reatum quippe culpa geminat, si quis cum culpa ad sacerdotale culmen aspirat. » Idem¹⁶ : « Qui ad hoc conversionem sanctitatis prætendit, ut aliis quandoque præesse possit, iste non discipulus Christi, sed pravitatis et Antichristi sectator existit, quia non pro Deo, sed pro sæculi honore portare studet crucis Christi contumeliam et laborem. » Augustinus, de *Civitate Dei*¹⁷ : « Locus superior,

¹ Bern., Declamat. super *Eccē nos reliquimus*, etc., longe ante med. — ² *Eccle.*, IV, 12. — ³ Bern., loc. cit. — ⁴ *1 Cor.*, IX, 14. — ⁵ Bern., loc. cit. — ⁶ *1 Cor.*, IX, 14. — ⁷ Greg., lib. VII, epist. cx. — ⁸ Id., lib. IV, epist. xcvi. — ⁹ Id., *Pastor.*, p. I, c. I, in princ. —

¹⁰ Ibid. — ¹¹ *Ose*, VIII, 4. — ¹² Greg., lib. cit., c. VIII. — ¹³ Ibid., c. IX. — ¹⁴ Vid. sup., c. XII, p. 25. — ¹⁵ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XXXIV, sent. 4. — ¹⁶ Ibid., c. XIX, sent. 3. — ¹⁷ Aug., de *Civit. Dei*, lib. XIX, c. XIX.

sine quo regi populus non potest, etiamsi teneatur et administretur ut decet, tamen indecenter appetitur.» Idem, *de Trinitate*¹: «Homines diabolum tanto magis imitantur, quanto magis neglecta, vel etiam perosa justitia, potentia student, ejusque vel adep-tione lætantur, vel inflamman-tur cupiditate.» Ambrosius, *super Lucam*²: «Si Dominus Jesus propria deseruit, tu aliena cur quæris? Si Creator omnium sæculi gloriam subeunda paupertatis virtute contempsit, cur tu fastidias ad quod natus es, appetas quod indebitum est? Cur ea, quæ ad usum tibi diuturna esse non possunt, ad supplicium diuturna, deposcas? Cave insidias, cave fraudes.» Idem³: «Ordinatio mundi a Deo, opera mundi a malo: ita etiam a Deo potestatum ordinatio, a malo ambitio potestatis.» Idem⁴: «Sæpe quos vitia nulla delectant, quos nulla potuit movere luxuria, nulla avaritia subvertere, facit ambitio criminosos. Habet enim forensem gratiam, domesticum scelus, et ut dominetur aliis, prius servit.» Bernardus, *de Consideratione*⁵: «O ambitio, ambientium crux, quomodo omnes torquens, omnibus places? Nil acerbius cruciat, nil molestius inquietat; nil tamen apud miseros mortales celebrius negotiis ejus. Annon limina Apostolorum plus ambitio, quam devotio terit?» Item, *super Missus*⁶: «Quoties hominibus præesse desidero, toties Deum meum præire contendo; et tunc vere non sapio ea, quæ Dei sunt.» Idem⁷: «Videas homines pecuniosos ad honores quosque ecclesiasticos pervolare, moxque applaudere sibi sanctitatem vestium duntaxat mutatione, non mentium, et dignos se æstimare dignitate, ad quam ambiendo pervenerunt; quodque, si audeo dicere, adepti sunt nummis, attribuire meritis.» Idem, *super Cantica*⁸: «O utinam prælati

tam vigiles reperirentur ad curam, quam alacres currunt ad cathedram.» Idem⁹: «Non probe satis præesse affectas, quibus prodesse non curas; et quorum non zelus salutem, subjectionem nimis ambitiose vendicas tibi.» Idem, in *Epistola*¹⁰: «Ambitio, mater hypoerisis, latebras amat, et tenebras quærit, lucis impatiens. Ambitio spurcum vitium, in imo jacet, videt tamen omne sublime, sed videri ipsa refugit: nec mirum, optato namque nesese est careat, nisi caveat arbitros.» Idem¹¹: «Curritur in clero passim ab omni ætate et ordine, a doctis pariter et indoctis, ad ecclesiasticas curas, tanquam sine curis quisque victurus sit, cum ad curas pervenerit.» Idem, *super Qui habitat*¹²: «Radix iniquitatis ambitio, subtile malum, secretum virus, pestis occulta, doli artifex, mater hypoerisis, livoris parens, vitiolorum origo, criminum fomes, virtutum ærugo, tinea sanctitatis, excecatrix cordium, ex remediis morbos creans, generans ex medicina languorem.» Idem¹³: «Omnes quæ sua sunt quærent¹⁴, non quæ Jesu Christi: ipsa quoque ecclesiastica dignitatis officia in turpem quæstum, et tenebrarum negotia transiere: nec in his animarum salus, sed luxur quæritur divitiarum. Propter hoc tondentur, propter hoc frequentant ecclesias, missas celebrant, psalmos decantant. Pro episcopatibus et archidiaconatibus hodie decertatur, ut ecclesiarum redditus in superfluitatis et vanitatis usus dissipentur.» Idem, *de Contemptu*¹⁵: «Alius undique circuit sedulus explorator, blanditur, obsequitur, simulat et dissimulat, miseraque sibi suffragia mendicare non erubescit, manibus et pedibus repens, si quo modo tandem se ingerere queat in patrimonium Crucifixi, et bona Domini, quæ sola ex omnibus inveniuntur exposita. Nimirum peregre profectus est¹⁶, sed in plenissimo

¹ Aug., *de Trin.*, lib. XIII, c. XIII. — ² Ambros., in *Luc.*, IV, lib. IV, n. 34. — ³ Ibid., n. 29. — ⁴ Ibid., n. 31. — ⁵ Bern., *de Consider.*, lib. III, ante med. — ⁶ Id., *super Missus est*, hom. I, non longe a fine. — ⁷ Ibid., hom. IV, post med. — ⁸ Id., in *Cant.*, serm. LXXVII, ante med. — ⁹ Ibid., serm. LXIII, ante

med. — ¹⁰ Id., *ad Episc. Aquil.*, epist. CXXVI, ante med. — ¹¹ Id., *ad Henr. Senon.*, epist. XLII, post med. — ¹² Id., *super Qui habitat*, serm. VI, ante med. — ¹³ Ibid., prope fin. — ¹⁴ *Philip.*, II, 21. — ¹⁵ Bern., declam. *super Ecce nos reliquimus*. — ¹⁶ *Matth.*, XXI, 33.

die, ut sua districte repetat, rediturus. » Idem¹ : « Universos in ordinibus ecclesiasticis, cæterisque ad sanctuarium pertinentibus, honorem quærentes proprium, aut divitias, seu corporis voluptatem, postremo, quæ sua sunt, non quæ Jesu Christi, manifeste prorsus, et indubitanter non ea quæ Deus est charitas, sed aliena a Deo et omnium radix malorum cupiditas introducit. » Idem² : « *Potentes potenter tormenta patientur* »³. Ascendat superbia tua semper; sequere regem tuum; omne sublime videant oculi tui; festina multiplicare præhendas; inde ad archidiaconatum evola; deinde aspira ad episcopatum, nec ibi quidem requiem habiturus: quoniam sic itur ad astra. » Idem, in *Sermone*⁴: « O perversitas, o abusio filiorum Adam, qui, cum ascendere difficillimum sit, descendere autem facillimum, ipsi et leviter ascendunt, et descendunt difficilium, parati ad honores, ad celsitudines graduum ecclesiasticorum ipsis etiam angelicis humeris formidandos. » Idem⁵: « Curritur passim ad sacros ordines, et reverenda quoque ipsis spiritibus angelicis mysteria homines apprehendunt sine reverentia, sine consideratione. Neque enim signum regni cælestis occupare, aut illius timent inoparii gestare coronam, in quibus avaritia regnat, ambitio imperat, sedet iniquitas, luxuria dominatur, superbia principatur. »

CAPUT XXV.

De Studentibus.

Gregorius, in *Moralibus*⁶: « Ideireo nonnumquam studiosus tarditate intelligentiæ premitur, ut eo majora præmia retributionis inveniat, quo magis in studio inventionis elaborat. » Idem⁷: « A fervore mentis, vel inter spirituales inimicos, vel inter carnales quosque proximos, ipsi aliquo modo vivendi usu veterascimus, et

assumptæ novitatis speciem fuscamus. A qua tamen vetustate quotidie, si studia circumspectionis invigilent, orando, legendo, bene vivendo, renovamur. » Idem, *super Ezechielem*⁸: « Qui ideireo in sacro eloquio ea, quæ dignitatis sunt, contemplatur, ut per hoc, quod intelligit, occupari ad quæstiones possit, quia non dulcedine quæsitæ veritatis sanari appetit, sed doctus videri: iste nimirum intellectus sui pennas desuper non extendit. » Idem⁹: « In verbis sacri eloquii iste debet studii nostri ordo servari, ut hæc ideo cognoscamus, quatenus de iniquitate nostra compuncti, et cognoscentes mala quæ fecimus, ipsa vitemus, ne alia faciamus; et enim jam ex magno usu lacrymarum de peccatorum remissione cœperit esse fiducia, per verba Dei, quæ intelligimus, ad vitam quoque et alios trahamus. » Idem in *Pastorali*¹⁰: « Valde inter humana verba cor nostrum defluit; cumque indubitanter constet, quod exterius occupationum tumultibus impulsus a semetipso corruat, studere incessabiliter debet, ut per eremitionis stultium resurgat. » Idem, in *Registro*: « Dum his, quibus ædificamur, innitimur, locum sine dubio deceptionis excludimus. » Hieronymus, in originali *super Michæam*: « Non æstimes in eo te placere Deo, si sermones, id est, scripturas illius legas: tunc enim scripturæ prosunt legenti, si quod legitur, opere compleatur. » Isidorus, de *Summo Bono*¹¹: « Lector strenuus potius ad implendum quæ legit, quam ad sciendum erit promptissimus. Minus enim poena est nescire quod appetas, quam ea, quæ noveris, non implere. » Idem, in *Synonymis*¹²: « Disce quod nescis; ne doctor inutilis inveniaris, antea esto auditor, postea doctor. » Idem¹³: « In disputatione tolle certamen, tolle pertinacem vincendi defensionem: cede cito veritati, non contradicas justitiæ. » Idem¹⁴: « Disputare stude, non

¹ Bern., Declam. super *Eccē nos reliquimus*. — ² Ibid. — ³ Sap., vi, 7. — ⁴ Bern., in *Ascens. Dom.*, scum. v, prope fin. — ⁵ Id., de *Convers. ad Cleric.*, c. xlix. — ⁶ Greg., *Moral.*, lib. vi, c. vi. — ⁷ Ibid., lib. xix

c. xvi. — ⁸ Id., in *Ezech.*, hom. iv. — ⁹ Ibid., hom. x. — ¹⁰ Id., *Pastor.*, p. II, c. xi. — ¹¹ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. viii, sent. 5. — ¹² Id., de *Synon.*, c. xvi. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Ibid.

superare : plus dilige audire , quam dicere ; plus auscultare , quam loqui . » Augustinus , in *Sermone* ¹ : « Multos reperimus negligentissimos justitiæ , et avidissimos sapientiæ : hos docet Scriptura divina pervenire non posse ad id quod appetunt , nisi servando quod negligunt : *Fili* , inquit ² , *concupiscens sapientiam , conserva justitiam , et Dominus prætebit illam tibi* . » Idem , de *Civitate Dei* ³ : « Philosophiæ est finis boni : nulla est igitur causa philosophandi nisi finis boni . Quamobrem , quæ nullum boni finem sectatur , nulla philosophiæ secta dicenda est . » Idem , de *Trinitate* ⁴ : « Nec pigebit me , sicubi hæsit , quærere ; nec pudebit me , sicubi erro , discere . » Idem ⁵ : « Quisquis hæc legit , ubi pariter certus est , pergat mecum ; ubi pariter hæsitat , quærat mecum ; ubi errorem suum cognoscit , redeat ad me ; ubi meum cognoscit , revocet me . » Et post : « Et hoc placitum primum atque tutum coram Domino Deo nostro , cum omnibus gratum , quia ea , quæ scribo legunt : et in omnibus scriptis meis , maxime in his , ubi quæritur unitas Trinitatis Patris , et Filii , et Spiritus sancti : quia nec periculosius alicubi erratur , nec laboriosius aliquid quæritur , nec fructuosius aliquid invenitur . » Idem , de *Opere monachorum* ⁶ : « Quæ est ista perversitas , lectioni obtemperare nolle , dum vult ei vacare ; et dum id quod bonum est , diutius legatur , ideo facere nolle , quod legitur ? » Bernardus , super *Cantica* ⁷ : « Scias quo ordine , quo studio , quo fine quæque nosse oporteat . Quo ordine , ut id prius addiscas , quod est maturius ad salutem . Quo studio , ut id ardentius , quod est vehementius ad amorem . Quo fine , ut non ad inanem gloriam , aut propter curiositatem , aut aliquid simile ; sed tantum ad tuam et proximi ædificationem , et ad Dei gloriam . » Idem ⁸ : « Sunt qui scire volunt eo fine tantum , ut sciant , et

turpis curiositas est ; et sunt , qui scire volunt , ut sciantur ipsi , et turpis vanitas est ; et sunt item , qui scire volunt , ut scientiam suam aliis vendant , verbi causa pro pecunia et honoribus ; et turpis quæstus est : sed sunt quoque qui scire volunt , ut alios ædificent , et charitas est ; et item , qui scire volunt , ut ædificentur , et prudentia est . » Idem , in *Epistola* ⁹ : « Falleris , fili , falleris , si te putas invenire apud mundi magistros scientiam , quam soli Christi discipuli , id est mundi contemptores , Dei munere assequuntur . Non enim hanc lectio docet , sed unctio ; non littera , sed spiritus ; non eruditio , sed exercitatio in mandatis Dei . » Idem ¹⁰ : « Non recte proditur ad scientiæ limen , nisi justitiæ germen præcedat ad animam , ex quo formetur granum vitæ , et non palea vanæ gloriæ . » Idem , in *Sermonibus* ¹¹ : « Pessimus mons inflans scientia ; in quem tamen usque hodie tanta videas concupiscentia plurimos reperire filiorum Adam , ac si non noverint , quantum pater illorum illius montis ascensu descenderit ; imo , quam graviter ceciderit , quantum tota dejecta sit et conquassata posteritas . » Seneca , in *Epistola* ¹² : « Tandiu discendum est quemadmodum vivas , quandiu vivis , »

CAPUT XXVI.

De Advocatis.

Gregorius , super *Ezechielem* ¹³ : « Justus advocatus injustas causas nullo modo accipit , nec verba dare pro injustitia consentit . » Idem , super illud *Job* ¹⁴ , *De convallibus ista rapientes , cum singula reperissent , ad ea cum clamore currebant* ¹⁵ : « In valle repertis singulis cum clamore occurrere , ex subortis causarum occasionibus , etiam pro parva stirpe litigare . » Augustinus , de *Verbis Domini* ¹⁶ : « Usque adeo cupiditatis inolevit malum , ut jam ex consuetudine vendantur

¹⁰ Ibid. — ¹¹ Id. , in *Ascens. Dom.* , serm. iv. — ¹² Senec. , *Epist.* lxxvi , in princ. — ¹³ Greg. , in *Ezech.* , hom. vii. — ¹⁴ *Job* , xxx , 5. — ¹⁵ Greg. , *Moral.* , lib. xx , c. xv. — ¹⁶ Aug. , de verb. Dom. , serm. xix.

¹ Aug. , de *Annunt. Dom.* , serm. i. — ² *Ecdi.* , i , 33. — ³ Aug. , de *Civit. Dei* , lib. xix , c. i. — ⁴ Id. , de *Trinit.* , lib. i , c. ii. — ⁵ Ibid. — ⁶ Id. , de *opere Monac.* , c. xvii. — ⁷ Bern. , in *Cant.* , serm. xxxvi. — ⁸ Ibid. — ⁹ Id. , ad *Thom. de S. Audom.* , epist. cviii.

leges, corrumpantur jura, sententia ipsa venalis sit, et nulla jam causa possit esse sine causa. » Bernardus, *de Consideratione*¹: « Quotidie perstrepunt in palatio leges, sed Justiniani, non Domini. » Idem: « Certe *lex Domini immaculata, convertens animas*. Hæ autem non tam leges, quam lites sunt, et cavillationes subvertentes judicium. » Idem²: « Miror, quemadmodum religiosæ aures tuæ audire sustinent hujusmodi disputationes advocatorum, et pugnas verborum, quæ magis ad subversionem, quam ad inventionem proficiunt veritatis. Corrige pravum morem, et præcide linguas vaniloquas, et labia dolosa claudere. » Idem³: « Advocati sunt, qui docuerunt linguas suas loqui mendacium; disertī, adversus justitiam; eruditi, pro falsitate; sapientes sunt, ut faciant malum; eloquentes, ut impugnent verum. » Idem⁴: « Iniqua omnis appellatio, ad quam justitiæ inopia non coegit. Appellare, non ut graves, sed si graveris, licet. » Idem⁵: « Qui non gravatus appellat, liquet quia aut gravare intendit, aut tempus redimere. »

CAPUT XXVII.

De Religiosis bonis.

Gregorius, in *Registro*⁷: « Expediit parvo incommodo, a strepitu causarum servos Dei quietos existere, ut et utilitates collectione (a) per negligentiam non pereant, et servorum Dei mentes ad opus divinum (b) liberiores existant. » Idem: « Sicut veraciter adversus religiosos dicta crimina, digna sunt ultione plectenda; ita ab illatis nihilominus sunt absolvendi, quando nulus eos culpæ reatus astringit. » Augustinus, in *Regula*⁸: « Non debent velle omnes, quod paucos vident amplius, non quia honorantur, sed quia tolerantur, accipere;

ne contingat detestanda perversitas, ut in monasterio ubi, quantum possunt, fiunt divites laboriosi, fiant pauperes delicati. » Idem, *de Moribus Ecclesiæ*⁹: « Quis non illos miretur et prædicet, qui contemptis atque desertis mundi hujus illecebris, in communem vitam sanctissimam et castissimam congregati, simul ætatem agunt, viventes in orationibus, in lectionibus, in disputationibus, nulla superbia tumidi, nulla pervicacia turbulentī, nulla invidentia lividi; sed modesti, verecundi, placati, concordissimam vitam et intentissimam in Deum, gravissimum munus ipsi offerunt, a quo ista posse facere meruerunt. » Isidorus, in libro *Etymologiarum*¹⁰: « Religiosus, ait Cicero, a *Relego* est appellatus, quia retractat et tanquam relegit ea, quæ ad cultum divinum pertineant. » Idem, *de Summo Bono*¹¹: « Sancti viri funditus sæculo renuntiantes, ita huic mundo moriuntur, ut soli Deo vivere delectentur; quantoque ab hujus sæculi conversatione se subtrahunt, tanto internæ mentis facie præsentiam Dei, et angelicæ societatis frequentiam contemplantur. » Bernardus, *super Cantica*¹²: « Omnis in vobis, qui cæterorum infirmitates tam corporum, quam animorum non solum patienter supportat, sed insuper, scilicet si valet, juvat obsequiis, confortat alloquiis, informat consiliis; et si hoc forsitan non potest propter disciplinam, sollicitus saltem orationibus solatiari non cessat infirmos: omnis, inquam, qui talia operatur in vobis, bonum omnino inter fratres spargit odorem. » Idem¹³: « Optimum in moribus dixerim, qui in nullo prorsus aut resistat prioribus, aut invidet paribus et subjectis, vel desit in cura, vel in superbia præsit, prælati obediens, sociis congruus, subditis utiliter condescendens. » Idem, in *Epistola*¹⁴: « Conversare simpliciter inter

¹ Bern., *de Consid.*, lib. I, ante med. — ² *Psal.* XVIII, 8. — ³ Bern., *Ibid.*, post med. — ⁴ *Ibid.* — ⁵ *Ibid.*, lib. III, ante med. — ⁶ *Ibid.* — ⁷ Greg., *ad Petr. Subd.*, lib. I, *Epist.* LXVII (Labb. *Conc.*, tom. V, col. 1069). — ⁸ Aug., *Reg.* III, c. XV. — ⁹ *Ibid.*, *de Mor. Eccl.*,

c. XXXI. — ¹⁰ Isid., *Etymolog.*, lib. X. — ¹¹ *Ibid.*, *de Sum. Bon.*, l. b. III, c. XVII, sent. 1. — ¹² Bern., *in Cant.*, serm. XII, circa med. — ¹³ *Ibid.*, serm. XXIII, circa med. — ¹⁴ *Ibid.*, *ad Oger.* *epist.* LXXXVII, post med.

(a) *Labb.* cellæ, — (b) *Labb.* Dominicum,

fratres , Deo devotus , magistro subditus , senioribus obediens , junioribus obtemperans , angelis placens , verbo utilis , humilis corde , mansuetus ad omnes. » Idem , in *Sermonibus* ¹ : « Tu qui in congregatione es , bene vivis , si vivis ordinabiliter , socialiter , et humiliter : ordinabiliter tibi , socialiter proximo , humiliter Deo. » Idem : « Certum triumphati mundi testimonium est , si corpus castiges , et subicias servituti , ne perniciose libertate serviat voluptati ; si fletui præbeas oculos magis , quam curiositati ; si denique spirituali dilectione flagrans , nulli dederis animum vanitati. » Idem ² : « Quoniam spectaculum facti sumus , et angelis , et hominibus ; seminemus hominibus exemplum bonum per aperta opera bona , seminemus angelis gaudium per occulta suspiria sancta. » Idem ³ : « In congregatione positus , voluntates aliorum tuis voluntatibus anteponas , ut non solum sine querela , sed etiam cum gratia maneas inter fratres , portans omnes , orans pro omnibus , ut et de te quoque dicatur ⁴ : *Hic est fratrum amator*. » Idem : « Parum timet diabolus jejunantes , vigilantes , continentes , quia tam de istis , quam de illis multos traxit in laqueum ruinæ ; sed concordēs , et unanimiter viventes in domo Domini , conjuncti Deo , et sibi per vinculum charitatis , hi dolorem , hi timorem , hi livorem diabolo ingerunt. »

CAPUT XXVIII.

De Religiosis malis.

Gregorius , in *Moralibus* ⁵ : « Ex actione secularium confunditur actio religiosorum , dum illi etiam promittendo non servant , quæ in præceptis audiunt ; et isti vivendo ea custodiunt , in quibus nequaquam legalibus mandatis adstringuntur. » Idem ⁶ :

¹ Bern., in fest. Apost. Petr. et Pauli , serm. I , post med. — ² Id., de S. Bened. , serm. , post med. — ³ Id., in Vig. Nat. Dom. , serm. I , post med. — ⁴ H. Mach. , xv , 14. — ⁵ Greg. , *Moral.* , Præf. , c. II. — ⁶ Ibid. , lib. VIII , c. XXI , in fin. — ⁷ Ibid. , lib. XXXI , c. IV , post med. — ⁸ Id. , in *Ezech.* , hom. x , ante med. — ⁹ Aug. , de

« Sæpe nonnulli pravitate aperte vias deserunt , sanctitatis habitum sumunt ; moxque ut prima limina bene vivendi contigerint , obliiti quid fuerint , affligi jam per pœnitentiam de perpetratis nequitiis nolunt ; laudari autem de inchoata justitia appetunt ; præesse cæteris melioribus concupiscunt. Quos plerumque dum juxta votum præsens prosperitas sequitur , multo , quam prius fuerant , de sanctitatis habitu pejores fiunt. » Idem ⁷ : « Pravi homines cultum religionis assumunt , et bonorum vitam sub despectis vestibis iniquis moribus premunt. » Idem , *super Ezechielem* ⁸ : « Sæpe quosdam videmus ad vocem prædicationis , quasi ex conversione compunctos , habitum , non animum mutasse : ita ut religiosam vestem sumerent , sed anteacta vitia non calca- rent. » Augustinus ((a) in capite de *Ira* : « Melior est , etc.) Idem , de *Opere Monachorum* ⁹ : « Qui veram ostendit corporis infirmitatem , humane tractandus est ; qui autem falsam præterdit , et convinci non potest , Deo dimittendus est. » Idem ¹⁰ : « Utinam isti , qui vacare volunt manibus , omnino vacarent et linguis : neque enim tam multos ad imitationem invitarent , si eis non tantum exempla pigra , sed etiam muta proponerent. » Idem , in *Epistola* ¹¹ : « Ex quo Deo servire cœpi , quomodo difficile sum expertus meliores , quam qui in monasteriis profecerunt ; ita non sum expertus pejores , quam qui in monasteriis ceciderunt. » Isidorus , de *Summo Bono* ¹² : « Atrociter in discussione divini judicii arguendi sunt , qui quod professione spoponderunt , opere implere contempserunt. » Bernardus , super *Missus* ¹³ : « Illam , qua sæculum deseruimus , inimitatem deserentes , dum post hoc cogimur inepta denuo sectari studia sæcularium , canes efficitur revertentes ad vomitum. » Idem ¹⁴ : « Video , quod magis doleo , post

opere Monach. , c. XIX. — ¹⁰ Ibid. , c. XXII , in fine. —

¹¹ Id. , ad Cler. et Pop. Hippon. , epist. CXXXVII. —

¹² Isid. , de *Sum. Bon.* , lib. III , c. XXII , sent. 3. —

¹³ Bern. , super *Missus est* , hom. IV , prope fin. —

¹⁴ Ibid. , paulo ante. — (a) *Suppl.* vid. infra.

spretam sæculi pompam, nonnullos in schola humilitatis superbiam magis addiscere, ac sub alis mitis humilisque Magistri gravius inolescere, et impatientes fieri in clauastro amplius, quam fuissent in sæculo. Quodque magis perversum est, plerique in domo Dei non patiuntur haberi se contemptui, qui in sua domo non nisi contemptibiles esse potuerunt: ut quia videlicet, ubi a pluribus honores appetuntur, id est in sæculo, ipsi locum habere non potuerunt, nec meruerunt; saltem ibi honorabiles videantur, ubi ab omnibus honores contemnuntur. » Idem, in *Apologia*¹: « Quid facit superbia sub pannis humilitatis tuæ, Domine Jesu? Numquid non habet quo se palliet humana malitia, nisi unde involuta est Salvatoris infantia? » Idem, in *Epistola*²: « Jungant se animis, qui juncti sunt institutis. Invicem se foveant, invicem se defendant, invicem onera sua portent. Ait enim Sapiens³: *Frater adjuvans fratrem, ambo consolabuntur*. Quod si alterutrum, quod absit, se corroderint et momorderint, uonem simul ambo desolabuntur? » Idem: « Qui debitorem et procuratorem carnis se constituit, et magis ventrem sterilem pascere, quam animæ studeat benefacere, nullum religionis jugum, quantumlibet leve, quantumlibet suave videatur, ei tolerabile est. Unde contingit, ut neque hic, ubi sine murmure esse non potest, neque in futuro, ubi penam murmurationis tolerare necesse est, pacem inveniat: ubi autem non est pax, ibi nec Deus, quia⁴ *in pace factus est locus ejus*. » Idem, in *Sermonibus*⁵: « In omnibus fere religionis congregationibus sane invenire est homines pusillanimes et remissos, deficientes sub onere, virga et calcaribus indigentes: quorum remissa lætitia pusillanimis tristitia est, quorum brevis et rara compunctio, animalis cogitatio, et tepida conversatio

est: quorum obedientia sine devotione, sermo sine circumspectione, oratio sine cordis intentione, lectio sine ædificatione. » Idem⁶: « Sunt inter nos tria genera hominum, ipsaque satis incongrua et ordini, et homini qui hanc viam ingressus est. Sunt enim, qui bene incepserunt, sed defecerunt cito; et sunt, qui nunquam incepserunt, sed in sua mollitie permanserunt; et sunt qui captantur spiritu levitatis, tardi ad audiendum, veloces ad loquendum, paratissimi rursus enumerare quod faciunt. Sed quid faciunt tamen? » Idem⁷: « Magna est confusio, et magna valde, et ardentius sæculares perniciosæ desiderant, quam nos utilia; citius illi ad mortem properant, quam nos ad vitam. » Idem⁸: « De eo qui habitum habet religionis, et non vitam, Propheta inquit⁹: *Comederunt alieni robur ejus, et ipse nescivit*. Exteriores quippe superficiem intuens religiosus malus, salva sibi omnia suspicatur, non sentiens verem occultum, qui omnia interiora corrodit: manet tonsura; vestis necdum mutata est; jejuniorum regula custoditur; statutis psallitur horis; sed¹⁰ *cor eorum longe est a me*, dicit Dominus. » Idem, in *Epistola*¹¹: « Multo facilius reperies multos sæculares converti simpliciter ad bonum, quam unumquempiam de religiosis proficere de bono in melius. Rarissima enim avis in terris est, qui de gradu, quem in religione semel attigerat, modicum vel parumper ascendit. »

CAPUT XXIX.

De Novitis.

Gregorius, in *Registro*¹²: « Omnibus cujuslibet ætatis, aut officii, onerosa est novitas. » Idem¹³: « Quisquis divina inspiratione

¹ Bern., *Apolog. ad Guillelm. abb.*, paululum a princ. — ² Id., ad *Conrad. reg. Rom.*, epist. CCXLIII. — ³ Prov., XVIII, 19. — ⁴ Psal. LXX, 3. — ⁵ Bern., in *Ascens. Dom.*, serm. VI, ante med. — ⁶ Id., de *Ligno, Ferro et Stip.*, serm. — ⁷ Id., serm. ad *Frates*, post

med. — ⁸ Id., in *cap. j. j.*, serm. II, ante med. — ⁹ Ose., VII, 9. — ¹⁰ Isa., XXIX, 13. — ¹¹ Bern., ad *Richard. Fontan. abb.*, epist. XXVI. — ¹² Greg., ad *Andr.*, lib. IV, epist. XLV (Labb. *Conc.*, tom. V, col. 1201). — ¹³ Id., ad *Urbic.*, lib. V, epist. XLIX (Labb. *Conc.*, tom. V, col. 1239).

compunctus, relictis sæculi hujus actionibus, ad Deum converti festinat, ita cum charitate suscipiendus est, et blandis per omnia consolationibus refovendus, ut in ea, quam elegit, Deo adjuvante, delectetur modis omnibus conversatione persistere. » Idem ¹, *super Ezechielem* : « Nullus qui ad bonum propositum conversus adhuc id mentis teneritudine esse conspicitur, despiciatur; quia frumentum ab herba incipit, ut granum fiat. » Isidorus, *de Summo Bono* ² : « Primordia conversorum blandis refovenda sunt modis, ne si ab asperitate incipiant, exterriti ad priores lapsus recurrant. Qui enim conversum sine lenitate erudit, exasperare potius, quam corrigere novit. » Bernardus, *de Amore Dei* ³ : « Fervorem novitiorum non decent illæ misericordes in seipsos discretionēs, et districtiorum dispensationes, facilesque indulgentiæ suo judicio tribuendæ : non tamen recusandæ sunt alieno judicio. » Idem ⁴ : « A novitio in seipsum rigida debet esse censura, et districta severitas; ad regentem autem, vel consulentem, spectat paterna vel fraterna charitas et pietas : si alterum horum desit, vel in deside et tepido non spero cursus perseverantiam, vel in præcipiti timeo ruinam. » Idem ⁵ : « Animalem discretum, novitium prudentem, insipientem sapientem in cella diu posse consistere, in congregatione possedurare, impossibile est. » Idem : « Docendus est novitius sic habere corpus suum, sicut ægrum commendatum, cui etiam multum volenti inutilia sunt neganda, utilia vero etiam nolenti ingerenda; sic de corpore suo agere, sicut de non suo, sed ejus a quo pretio magno empti sumus, ut glorificemus eum in corpore nostro. » Idem, *super Qui habitat* ⁶ : « Obsecro vos, novellæ plantationes Dei, vos qui nondum exercitatos habetis sensus ad discretionem boni et mali;

nolite sequi cordis vestri judicium, nolite abundare in sensu vestro, ne vos tanquam rudes adhuc versutus ille venator decipiat. » Idem, *super Cantica* ⁷ : « Placent, fateor, in novitiis, quantum ad ea quæ in facie sunt, neglectior utique is, qui foris apparet, corporum cultus, et vestium minor cura, sermo rarior, vultus hilarior, aspectus verecundior, incessus maturior. » Idem, in *Sermonibus* ⁸ : « Ante omnia timor novitiis necessarius est quo nimirum peccata præterita possint delere, cavere futura. Timor enim Domini, ut ait Scriptura ⁹, *expellit peccatum*, sive quod admissum est, sive quod tentat intrare : expellit hoc poenitendo, illud resistendo. »

CAPUT XXX.

De Juvenibus.

Gregorius, in *Registro* ¹⁰ : « Esto sollicitus, ut pueri ad sacros ordines nullatenus admittantur, ne tanto periculosius cadant, quanto citius alta conscendere festinant. » Idem, in *Moralibus* ¹¹ : « Immensa superbia juvenum est a seniori sibi reverentiam exigere, et silentium imperare meliori. » Idem, in *Pastorali* ¹² : « Juvenes plerumque severitas admonitionis ad profectum dirigit; senes vero ad meliora opera deprecatione blanda componit. » Idem, supra ¹³ in capitulo *de Usurpantibus prædicationem*. Joannes Chrysostomus, *de Compunctione* : « Non canities laudabilis, neque juvenus culpabilis existit : multi quippe, et in juventute philosophiam demonstrarunt, et in senectute lapsi sunt. Canities sapientiæ, non capilli candidi commendantur. » Cyprianus, *de Duodecim abusionibus* ¹⁴ : « Sicut in senibus sobrietas et morum perfectio requiritur, ita in adolescentibus et juvenibus obsequium, et subjec-

¹ Greg., *super Ezech.*, hom. xv. — ² Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. viii, sent. 5. — ³ Bern., *de Nat. et Dignit. amor. div.*, c. III, circa med. — ⁴ Bern., loc. cit. — ⁵ Id., *de vit. solit.*, ad frat. de Monte Dei, ante med. — ⁶ Id., *super Qui habitat*, serm. III, in princ.

— ⁷ Id., in *Cant.*, serm. LXIII, post med. — ⁸ Id., *de Div. affection. animæ*, serm., post med. — ⁹ *Eccli.*, I, 27. — ¹⁰ Greg., *ad Columb.*, lib. II, p. II, epist. XLVII, col. 1122. — ¹¹ Id., *Moral.*, lib. IV, c. VII, vers. fin. — ¹² Id., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 2. — ¹³ Supra, c. XVI, p. 29. — ¹⁴ Cyprian., *de duod. abus.*, c. III.

tio, et obedientia rite debetur. » Ambrosius, *de Officiis*¹: « Pulchra virtus adolescentium verecundia, et suavis gratia, quæ non solum in factis, sed etiam in ipsis spectatur sermonibus. » Idem²: « Ut in senibus gravitas, in juvenibus alacritas, ita in adolescentibus verecundia velut quadam dote commendatur. » Idem, *de Virginitate*³: « Etiam cum fides tua tuta sit, juvenus tamen suspecta est. » Bernardus, *super Cantica*⁴: « Quid amabilis verecundo adolescentem quam pulchra hæc et quam splendida gemma morum in vita et vultu adolescentis! quam vere et minime dubia bonæ nuntia spei, bonæ indolis index! » Idem, *de Consideratione*⁵: « Verbosulum adolescentem, et studentem eloquentiæ, cum sapientiæ sit inanis, non aliud, quam justitiæ hostem reputes; et pro hujusmodi falsis fratribus dicit ille magister disciplinæ⁶: *Manus nemini cito imposueris.* » Idem, *de Amore Dei*⁷: « Sapientes latent, et delitescunt; pueri regnant, et principantur, et fiunt principes qui mane comedunt: et vae terræ illi. » Idem, infra, libro tertio, in capitulo *de Lætitia mala*⁸: « Eia, lætare. » Anselmus, *de Similitudinibus*⁹: « In juvene tria notantur, quibus ad probitatem venturus prænosceatur: hæc autem sunt taciturnitas, corporis continentia, et verecundia. »

CAPUT XXXI.

De Monachis bonis.

Gregorius, in *Registro*, ad quemdam Abbatem¹⁰: « Ilujus te præcepti serie comonemus, ut neque mulieres in monasterio tuo deinceps qualibet occasione permittas ascendere, neque monachos tnos sibi comatres facere. » Idem, in *Homiliis*¹¹: « Mo-

nachus reverentiam sui habitus in actu, in locutione, in cogitatione semper circumspiciat, et ea quæ mundi sunt, perfecte deserat; et quod ostendit humanis oculis habitu, hoc ante Dei oculos moribus prætendat. » Isidorus, *de Summo Bono*¹²: « Summa monachi virtus humilitas, summum vitium est superbia. » Idem¹³: « Tunc autem se quisque monachum judicet, quando se minimum omnium existimaverit, etiamsi opera majora virtutum gesserit. » Joannes Chrysostomus, *de Compunctione*: « Monachus non solum propterea dicitur monachus, quia uxorem non habet; sed quia religioni Dei et servitio ipsius mancipatus est, et cura illi est quemadmodum Deo, non sæculo placeat; et qui magis eligit castitatem, quæ Deo cara est et Spiritus sancti habitatio. » Hieronymus, in *epistola*¹⁴: « Humilitatem vestium tumentis animo non appetas: sæcularium et maxime potentum consortia evita: quid necesse est ea videre sæpius, quorum contemptu monachus esse cepisti? » Idem¹⁵: « Monachus non docentis, sed plangentis habet officium; qui vel se monachum lugeat, et Domini sui semper pavidus præstoleatur adventum; qui sciens imbecillitatem suam, et vas fragile quod portat, timet offendere ne impingat, et corruat, atque frangatur. Unde et mulierum maxime juvenicularum vitat aspectum, et in tantum castigator sui est, ut etiam quæ tuta sunt, pertimescat. » Bernardus¹⁶, *de Præcepto et Dispensatione*: « Lego in regula hæc: Consideratio penes abbatem sit, et hoc vel illud esse in providentia, vel arbitrio, seu dispositione abbatis. Ut autem pro sua voluntate aliquid mutet de regula, me ibi legisse non recolo: quinimo, inquit, omnes magistram regulam sequantur, nec ab ea temere devietur a quoquam. Ergo nec etiam ab ipso abbate. Omnes, inquit, ma-

¹ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. XVIII. — ² Ibid., c. XIII. — ³ Id., *de Virginit.*, lib. III. — ⁴ Bern., in *Cant.*, serm. LXXXVI, parum a princ. — ⁵ Id., *de Consider.*, lib. IV, circa med. — ⁶ I *Tim.*, v, 22. — ⁷ Bern., *de Nat. et Dignit. amor. div.*, c. XIV. — ⁸ Vid. inf., lib. III, c. XLV. — ⁹ Anselm., *de Similit.*, c. CXSLIX.

— ¹⁰ Greg., *ad Valentin.*, lib. III, epist. XL, col. 1161.

— ¹¹ Id., in *Evang.*, hom. XVII, circa fin. — ¹² Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. XX, sent. 1. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Hieron., epist. XIII. — ¹⁵ Id., *adv. Vigilant.*, circa fin. — ¹⁶ Bern., *de Præc. et Dispens.*, ante med.

gistrantur sequantur regulam : nemo igitur suam voluntatem. » Idem ¹ : « Super fratrum transgressiones, non super patrum traditiones constituitur, qui abbas eligitur, mandatorum cultor, ultor vitiorum. » Idem, in *epistola* ² : « Ordo noster abjectio est, humilitas, voluntaria paupertas, obedientia, pax, gaudium in Spiritu sancto. Ordo noster est esse sub magistro, sub abbate, sub regula, sub disciplina. Ordo noster est studere silentio, exerceri vigiliis, jejuniis ac orationibus, opere manuum, et super omnia excellentiorem viam tenere, quæ est charitas : porro in omnibus his proficere de die in diem, et in ipsis perseverare usque ad ultimum diem. » Idem ³ : « Quocumque de tuis inveneris tristes, pusillanimes, murmurosos, ipsorum te patrem, ipsorum te noveris esse abbatem, consolando, exhortando, increpando. Tunc enim agis opus tuum, et portas onus tuum; et portando sanas, quos sanando portas. Si quis vero ita sanus est, ut magis juvet te, quam juvetur a te : hujus te non patrem, sed fratrem ; comitem, non abbatem esse cognoscas. » Benedictus, in *Regula* ⁴ : « Magnopere debet sollicitudinem gerere abbas, et omni sagacitate et industria curare, ne aliquam de ovibus sibi creditam perdat : noverit enim infirmarum se curam suscepisse animarum, non super sanas tyrannidem. » Idem ⁵ : « Abbas non conturbet gregem sibi commissum, nec quasi libera utens potestate injuste disponat aliquid ; sed cogitet semper quia de omnibus judiciis et operibus suis redditurus est Deo rationem. » Idem ⁶ : « Oportet abbatem esse doctum lege divina, ut sciat unde proferat nova et vetera ; castum, sobrium, misericordem, ut superexaltet misericordia judicium, ut ipse idem a Domino consequatur ; odiat quoque vitia, diligat fratres. » Idem ⁷ : « Abbas in ipsis imperiis suis sit

providus et consideratus, sive secundum Deum, sive secundum sæculum sit. Opera quæ injungit, discernat, et temperet : cogitet discretionem sancti patriarchæ Jacob, dicentis ⁸ : *Si greges meos plus in ambulando fecero laborare, morientur cuncti una die.*

CAPUT XXXII.

De Monachis malis.

Gregorius, in *Dialogis* ⁹ : « Monachus qui in terra possessionem quærit, monachus non est. » Idem, in *Registro* ¹⁰ : « Si peculiaritas a monachis habetur, neque concordia, neque charitas in congregatione eadem poterit permanere. » Idem ¹¹ : « Quid est habitus monachi, nisi despectus mundi ? quomodo ergo mundum despiciunt, qui in monachi habitu positi, aurum quærent ? » Idem ¹² : « Monachorum quidem species tenetur, multa vero sub sanctitatis habitu sæcularia aguntur. » Idem : « Monachi mihi terrenæ mentis esse omnino apparuerunt, qui nimis terrenum hominem abbatem habere quæsierunt. » Isidorus, in *Etymologiis* ¹³ : « Monachus græca etymologia vocatur, eo quod singularis sit. *Monos* enim (μόνος) græce singularis dicitur. Ergo si solitarius vel singularis interpretatur vocabulum monachi, quid facit in turba, qui solus esse debet ? » Idem, de *Summo Bono* ¹⁴ : « Multi monachorum amore parentum non solum terrenis curis, sed etiam forensibus jurgiis involvuntur, et pro suorum temporali salute amicorum suas animas perdunt. » Idem ¹⁵ : « Maxime per cenodoxiam sulcivit sibi diabolus monachum, ut quem per sæculi amorem retinere non potuit, ab humilitatis culmine subtrahat, et per superbiam tumorem subditum faciat. » Joannes Chrysostomus, de *Compunctione* ¹⁶ : « Eos, qui videntur sus-

¹ Bern., de *Præc. et Dispens.*, paulo ante. — ² Id., ad *monach. Alp.*, epist. CXLII. — ³ Id., ad *Renald. Abb.*, epist. LXXIII. — ⁴ S. Benedicti *Reg.*, c. XXVII. — ⁵ Ibid., c. LXIII. — ⁶ Ibid., c. LXIV. — ⁷ Ibid. — ⁸ Gen., xxxiii, 13. — ⁹ Greg., *Dialog.*, lib. III, c. XIV. — ¹⁰ Id.,

ad *Joan.*, lib. X, epist. XXII, col. 1493. — ¹¹ Ibid. — ¹² Id., ad *Anastas.*, lib. VI, epist. XXIX, col. 1274. — ¹³ Id., tom. cit., col. 1493. — ¹⁴ Ibid., *Etymolog.*, lib. VII, c. XIII. — ¹⁵ Id., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XXI, sent. 4. — ¹⁶ Ibid., c. XXXII, sent. 8. — ¹⁷ Chrys., de *Compunct.*, lib. I.

tulisse crucem suam et sequi Christum, perlatam et spatiosam viam velle incedere, nonne tibi prodigiosum videtur? » Idem¹ : « Denique monachi cum de monasteriis requirunt, et de locis habitationum percontantur, ante omnia requirunt si requies sit in loco, si abundant omnia. » Idem, in capitulo de *Propinquitate*² : « Dico tibi, monache. » etc. Hieronymus, in *epistola*³ : « Monachum, quem senseris tibi aut semper, aut crebro de numinis loquentem accepta eleemosyna, quæ indifferenter omnibus patet, instilorem habeto potius, quam monachum. » Bernardus, in *epistola*⁴ : « Labor, et latebræ, et voluntaria paupertas, hæc monachorum insignia, hæc vitam solent nobilitare monasticam. Vestri autem oculi omne sublime vident, vestri pedes omne forum circumferunt, vestrae linguae in omnibus audiuntur consiliis, vestrae manus omne diripiunt patrimonium. » Idem, super *Canticis*⁵ : « Quale est hoc, ut in omnibus flaviis, agris, hortis, cellariisve vix reperiri possit, quod comedas vel bibas? Memento te, quaeso, monachum esse, non medicum; nec de complexionem iudicandum, sed de professione. Parce, obsecro, primum quidem quieti tuæ; parce deinde labori ministrantium tibi; parce gravamini domus; parce conscientia; conscientia dico, etsi non tuæ, parce saltem conscientia alierias. » Idem, in *Apologia*⁶ : « Miror unde inter monachos tanta intemperantia in cibis et potationibus, in vestimentis et lectisterniis, equitaturis, et construendis aedificiis inolescere potuit, quatenus ubi hæc studiosius, et voluptuosius, atque effusius fuerint, ibi ordo melius observari dicatur, et major putetur religio. » Idem⁷ : « Ecce inter monachos parcatas putatur avaritia; sobrietas, austeritas; silentium, tristitia reputatur. E contra remissio, discretio dicitur; effusio, liberalitas; loquacitas, affabilitas; calumnatio, jucunditas;

mollities vestimentorum, et equorum fastus, honestas; lectorum superfluus cultus, munditia. » Idem⁸ : « Jam de aquæ potu quid dicam? quando nec ullo quidem pacto vinum aquatum admittitur: omnes nimirum, ex quo monachi sumus, infirmos stomachos habemus, et tam necessarium Apostoli de vino utendo consilium non negligimus, modico tamen quod ille præmisit⁹, nescio cur, prætermisso. » Idem¹⁰ : « Quæritur ad induendum, non quod utilius, sed quod subtilius invenitur; non quod repellat frigus, sed quod superbiam competat; non denique, juxta regulam, quod vilius comparari potest, sed quod venustius, imo vanius poterit ostentari. Heu, me miserum qualemcumque monachum, cur adhuc vivo? Tædet animam videre ad hoc devenisse ordinem nostrum sanctum. » Idem¹¹ : « Habitus noster, quod et dolens dico, qui humilitatis solebat esse insigne, a monachis nostri temporis in signum gestatur superbiam. Vix jam in nostris provinciis invenitur, quo vestiri dignemur: miles et monachus ex eodem panno partiuntur sibi chlamidem et cucullam. Quivis de sæculo quantumlibet honoratus, etiamsi rex, etiamsi imperator ille fuerit, non tamen nostra horrebit indumenta, si sibi suo modo præparata fuerint et aptata. » Idem, super *Missus*¹² : « Ornari, non armari appetunt milites Christi, qui dum se præparare ad prælium, et contra aereas potestates prætere de paupertatis insigne debuerant, quod utique adversarii multum formidant, in mollitie vestimentorum pacis potius, quam belli præferentes indicium, ultro se suis hostibus, sine sanguine tradunt inermes. » Item, in capite de *Curiositate*, libro III : « Monachus qui sui¹³. » Idem in libro II, in capite de *Superbia*¹⁴. Idem, in *Sermonibus*¹⁵ : « Nihil turpius, quam monachus per urbes et castella discurrens, nisi cum hoc charitas cogat,

¹ Chrysost., de *Companet.*, lib. I. — ² Vid. inf., lib. III, c. xxvii. — ³ Hieron., ad *Paul.*, epist. xiii. — ⁴ Bern., ad *Henr. Senon.*, epist. xliii, in fin. — ⁵ Id., in *Cant.*, serm. xv, in fin. — ⁶ Id., *Apol.* ad *Guill. abb.*,

post med. — ⁷ Ibid. — ⁸ Ibid. — ⁹ 1 *Tim.*, v, 23. —

¹⁰ Bern., lib. cit. — ¹¹ Ibid. — ¹² Id., super *Missus est*, hom. iv, prope fin. — ¹³ Vid. inf., lib. III, c. vii. —

¹⁴ Vid. inf., lib. II, c. vi. — ¹⁵ Id., *Serm. parv.*, lxxiii.

quæ operit multitudinem peccatorum. » Anselmus, *de Similitudinibus* ¹ : « Nec cuiquam prodest habitum monachi exteriorem habere, si non studuerit et interiorem retinere. »

CAPUT XXXIII.

De Incipientibus.

Gregorius, in *Pastorali* ² : « Qui bona inchoata non consummant, dum proposita non perficiunt, etiam quæ fuerunt cœpta convellunt. » Idem ³ : « Nec malos bona imperfecta adjuvant, nec bonos mala inconsummata condemnant. » Idem, *super Ezechiele* ⁴ : « Via Dei, et inchoantibus angusta est, et perfecte jam viventibus lata. Et dura sunt, quæ contra consuetudinem spiritualiter animo proponimus; et tamen onus Dei leve est, postquam hoc ferre cœperimus. » Idem, in *Moralibus* ⁵ : « Conversorum initia bonis moribus malisque permixta sunt, quia et nova vita jam per intentionem agitur, et vetus adhuc ex usu retinetur. » Isidorus, *de Summo Bono* ⁶ : « Qui ex deteriore jam melior esse cœpit, caveat de acceptis extolli virtutibus, ne gravius per vanam gloriam corruat, quam prius per lapsum vitiorum jacebat. » Idem ⁷ : « Valet interdum conversis, pro animi salute, mutatio loci : plurimum enim, dum mutatur locus, mutatur et mentis affectus. » Augustinus, *super Genesi* : « Nulla abstinencia fit a voluntate carnali, quæ non habeat in exordio dolorem, donec in meliorem partem consuetudo flectitur. » Cassiodorus, *super Psalterium* : « Initium profectus est carnalia vitia relinquere, Domino supplicare. » Bernardus, in *sermone* ⁸ : « Solet inter primordia conversionis acius insurgere tentatio pravi consuetudinis, et vix possunt extinguere jacula ignita diaboli. »

CAPUT XXXIV.

De Proficientibus.

Gregorius, in *Moralibus* ⁹ : « Omnipotens Deus interiora decernens, ipsis spiritualibus profectibus modum ponit, ut ex hoc homo, quod apprehendere conatur et non valet, in illis se non eleve, quæ jam valet. » Idem ¹⁰ : « Ad Deum quasi tot gressibus mens accedit, quot bonis moribus proficit. » Idem ¹¹ : « Nonnulli qui ætate crescunt, ab innocentia decrescunt; electis vero, cum foris ætas corporis, intus, si dici liceat, crescit ætas virtutis. » Idem ¹² : « Si lassescere ab inchoatis bonis nolumus, valde necesse est, ut inchoare nos quotidie credamus. » Idem ¹³ : « Sancti viri quo altius apud Deum virtutum dignitate proficiunt, eo subtilius indignos se esse deprehendunt; quia dum proximi luci sunt, quidquid eos in seipsis latebat, inveniunt. » Idem, *super Ezechiele* ¹⁴ : « Quanto plus proficimus in cognitione, tanto nobis indignamur amplius de perverso opere. » Idem ¹⁵ : « Plerumque qui plus in contemplatione rapitur, contingit ut amplius in tentatione fatigetur : sicut quibusdam bene proficientibus contingere sæpe solet, quorum mentem, dum aut compunctio afficit, aut contemplatio super semetipsam rapit, statim etiam tentatio sequitur, ne de his ad quæ rapta est, extollatur. » Idem, in *Registro* ¹⁶ : « In tantum proficis, quantum tibi non studueris derogando fratribus arrogare. » Hieronymus, in *Epistola* ¹⁷ : « Oblitus posteriorum, semper priora sectaberis; nequaquam considerans, quid alii mali faciant, sed quid boni tu facere debeas. Nec peccantium ducaris multitudine, sed sanctorum exempla potius imite-

⁸ Bern., in *Assumpt. B. Mar.*, serm. IV, ante med. —

⁹ Greg., *Moral.*, lib. XII, c. 1. — ¹⁰ Ibid., lib. XV,

c. 11, post med. — ¹¹ Ibid., lib. XXI, c. XIII. — ¹² Ibid.,

lib. XXII, c. 11, circa fin. — ¹³ Ibid., lib. XXXII, c. 1,

in princ. — ¹⁴ Id., in *Ezech.*, hom. X, circa fin. —

¹⁵ Ibid., hom. XIV, ante med. — ¹⁶ Id., ad *Joan.*

Constantinop., lib. IV, epist. XXXVIII, col. 1191. —

¹⁷ Hieron., ad *Rustic.*, epist. IV, post med.

¹ Anselm., *de Similit.*, c. xc, post med. — ² Greg., *Pastor.*, p. III, c. 11, admon. 25. — ³ Ibid., admon. 31.

— ⁴ Id., in *Ezech.*, hom. XVII, circa med. — ⁵ Id.,

Moral., lib. XXXI, c. XVII. — ⁶ Isid., *de Sum. Bon.*,

lib. II, c. VIII, sent. 8. — ⁷ Ibid., c. X, sent. 7. —

ris. » Idem ¹ : « Crescat in te cum annis gratia; crescat cum ætate justitia; et fides tua eo perfectior esse videatur, quo senior es. » Augustinus, *de verbis Apostoli* ² : « Semper tibi displiceat quod es, si vis pervenire ad id quod nondum es. Nam ubi tibi placuisti, ibi remansisti. Si autem dixisti : « Sufficit, » peristi. » Idem ³ : « Semper adde, semper ambula, semper profice, noli in via deficere, noli retro ire, noli deviare. Remanet enim, qui non proficit; retro reddit, qui ad ea revolvitur, unde jam recesserat; deviat, qui apostatat. » Idem, *de Prædestinatione* ⁴ : « Cur non, inquit Cyprianus, properamus et currimus, ut patriam nostram videre, ut parentes nostros salutare possimus? Magnus illic nos carorum numerus expectat; parentum, fratrum, filiorum frequens et copiosa nos turba desiderat, jam de sua incolunitate secura, adhuc de nostra salute sollicita. » Idem, in capite *de Oratione accepta* ⁵ : « Qui didicerunt. » Bernardus, in *Epistola* ⁶ : « Aut ascendas necesse est, aut descendas : si attentas stare, ruas necesse est. » Idem, in cap. *de Verecundia*, lib. IV ⁷ : « Nolo repente. » Idem, in *sermone* ⁸ : « Ita nimirum divina solet pietas conservandæ humilitatis gratia ordinare, ut quanto plus quisque proficit, eo minus se reputet profecisse. Nam et usque ad extremum spiritualis exercitii gradum, si quis tantum proficit, aliquid ei de primi gradus imperfectione relinquitur, ut adhuc vix sibi illum adeptus videatur. » Idem : « Ubi sane in spirituali profeceris exercitio, erit nonnunquam rapi a tuo spiritu in divinum, ut incipias gaudere de bonis Domini, quia propria ante mala lugebas. » Idem ⁹ : « Minime oportet gressum sistere, et respicere retro; multo minus expedit; sed cur-

rendum nobis, et properandum, ne forte egressus ut gigas ad currendum viam suam, a nobis se Christus elonget. Sed potius providentes eum in conspectu nostro semper, et in ejus odorem (a) tracti, facilius citiusque curramus. » Auctor *de Spiritu et anima* : « Anima per odium. » Infra, lib. IV, in cap. *de Desiderio* ¹⁰.

CAPUT XXXV.

De Perfectis.

Gregorius, in *Moralibus* ¹¹ : « Magna est perfectio, suæ imperfectionis cognitio. » Idem : « Tanto quisque perfectus est, quanto perfecte sentit dolores alienos. » Idem ¹² : « Valde perfectorum est, sic de ostenso opere Auctoris gloriam quarere, ut de oblata laude privata nesciant exultatione gaudere. » Idem ¹³ : « Perfectus quisque, cum in seipso vitia vicerit, statim mentem etiam contra vulnera passionis accingit. » Idem ¹⁴ : « Ille vero perfectus est, qui ad imperfectionem proximi impatiens non est. Nam qui alienam imperfectionem ferre non valens, proximum deserit, ipse sibi testis est, quod perfecte nondum perfecit. » Idem ¹⁵ : « Perfecta vita, mortis est meditatio. » Idem ¹⁶ : « Qui perfecte Deo placere desiderant, sibi de se nil relinquant. » Augustinus, *de Spiritu et littera* ¹⁷ : « Quantum mihi videtur, in ea, quæ perficienda est, justitia multum in hac vita ille profecit, qui quam longe sit a perfectione justitiæ, proficiendo cognovit. » Idem : « Illoc perfectorum est, » etc. infra, in lib. IV, in c. *de Æquitate* ¹⁸. Idem : « Nullus perfectus, » infra, lib. IV, c. *de Sufficientia* ¹⁹. Isidorus, *de Summo Bono* ²⁰ : « Sicut falsitatis crimen a proficientibus pertimescitur, ita otiosa verba a perfectis

¹ Hieron., *ad Maur.*, epist. XIV, circa fin. — ² Aug., *de verb. Apost.*, serm. XXV, in fin. — ³ Ibid. — ⁴ Id., *de Prædest. Sa. et.*, lib. I, c. XIV. — ⁵ Vid. inf., lib. II, c. XLV. — ⁶ Bern., *ad Fratres Suevione congreg.*, epist. XCI, post med. — ⁷ Vid. inf., lib. IV, c. XIV. — ⁸ Id., *de quatuor modis orand.*, serm., ante med. — ⁹ Id., *de trib. ordin. Eccl.*, serm., ante med. — ¹⁰ Vid. inf., lib. IV, c. XLIV. — ¹¹ Greg., *Moral.*, lib. XIX,

c. VIII. — ¹² Ibid., lib. VIII, c. XXX, post med. — ¹³ Ibid., lib. VI, c. VIII, post med. — ¹⁴ Ibid., lib. V, c. XIII, circa fin. — ¹⁵ Ibid., lib. XIII, c. X. — ¹⁶ Ibid., lib. X, c. IV. — ¹⁷ *De Spr. et litt.*, c. XXVI, inter Oper. Aug. — ¹⁸ Vid. inf., lib. IV, c. XXXIX, sed non reperitur locus Augustini. — ¹⁹ Vid. inf., lib. IV, c. XX. — ²⁰ Isid., *de Sum. Bon.*, c. LXXIX, sent. 3.

(a) Cat. edit. odore.

viris sollicitè vitantur. » Idem ¹ : « Peccata quæ incipientibus levia sunt, perfectis viris gravia reputantur. » Bernardus, in *Epistola* ² : « Nemo perfectus, qui perfectior esse non appetit. » Idem ³ : « Proficiendi studium, et jugis conatus ad perfectionem, perfectio reputatur. Quod si studere perfectionem esse, perfectum est; nolle proficere, deficere est. » Idem ⁴ : « In proposito perfectionis apparere imperfectum, nævus est. » Idem ⁵ : « Habes de justo, quod lex Dei in corde ipsius, et non in codice. Nec perfectionis is gradus. Perfectus carere et necessariis paratus est. » Idem, *super Cantica* ⁶ : « Perfectus omnis reputatur, in cujus anima tria hæc congruenter atque opportune concurrere videbuntur, ut scilicet noverit gemere pro se, et exultare in Deo, et proximorum utilitatibus potens sit subvenire, placens Deo, cautus sibi, utilis proximis. »

CAPUT XXXVI.

De tribus prædictis statibus.

Gregorius, in *Moralibus* ⁷ : « Tres sunt modi conversorum, scilicet inchoatio, medietas, atque perfectio. In inchoatione autem sunt blaudimenta dulcedinis; in medio quoque tempore sunt certamina tentationis; ad extremum vero perfectio virtuosæ (a) pulchritudinis. » Idem *super Ezechielem* ⁸ : « Alia sunt virtutis exordia, aliud perfectio. » Isidorus, *de Summo Bono* ⁹ : « Tripartitus describitur esse uniuscujusque conversi profectus, scilicet : primus, corrigendi a malo; secundus, faciendi bonum; tertius, consequendi boni operis præmium. » Bernardus, in *Epistola* ¹⁰ : « Incipientium status dici potest animalis, proficientium rationalis, perfectorum spiritualis. » Idem, *super Can-*

tica ¹¹ : « Sunt hi tres animarum affectus, sive profectus, expertis duntaxat satis noti et manifesti, scilicet cum aut de actibus malis indulgentiam, aut de bonis agendis gratiam, aut ipsius etiam indultoris et benefactoris sui præsentiam (eo quidem modo, quo in corpore fragili possibile est) obtinent intueri. » Idem ¹² : « Invenit profecto apud Deum, et verecunda confessio, quo se humiliando dejiciat, et propria devotio, ubi se innovando reficiat, et jucunda contemplatio, ubi se excedendo quiescat. » Idem, in *sermone* ¹³ : « Alii vacent sanctæ contemplationi; alii dediti sint fraternæ administrationi; alii in amaritudine animæ suæ recolant annos, tanquam vulnerati dormientes in sepulcris. » Idem ¹⁴ : « Sic plane, sic opus est, ut Maria pie et sublimiter sentiat de Deo suo; Martha misericorditer et benigne de proximo; Laxarus misere et humiliter de seipso. »

CAPUT XXXVII.

De Monialibus.

Gregorius, in *Registro* ¹⁵ : « Juvenculas abbatissas fieri vehementissime prohibemus. » Ambrosius, *de Virginitate* ¹⁶ : « Aiunt plerique maturioris ætatis virgines esse velandas. Neque ego abnuo sacerdotales cautiones esse debere, ut non temere velentur. Spectet plane, spectet ætatem sacerdos : sed fidei, vel pudoris. Spectet maturitatem verecundiæ, examinet gravitatis canitium, morum senectam, pudicitiam annos, animos charitatis. » Augustinus, *de Virginitate sancta* ¹⁷ : « Non nos in virginibus prædicamus, quod virgines sunt, sed quod Deo dicatæ pia continentia virgines. Nam, quod non temere forsitan dixerim, felicius mihi videtur nupta mulier, quam virgo nuptura. » Idem ¹⁸ :

¹ Isid., *de Sum. Bon.*, c. XVIII, sent. 5. — ² Bern., *ad Drogon. Monach.*, epist. XXXIV. — ³ Id., *ad Guarin. Abb.*, epist. CCLIII, circa med. — ⁴ Id., *ad Ber. Priorem*, epist. CCXLIX. — ⁵ Id., *Vit. S. Malach.*, in præf. — ⁶ Id., in *Cant.*, serm. VI, prope fin. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. IV, c. VII, ante med. — ⁸ Id., in *Ezech.*, hom. XIV, ante med. — ⁹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II,

(a) Cæt. edit. vitiosæ.

c. II, sent. 7. — ¹⁰ Bern., *de vit. solit. ad Fratr. de Monte Dei*, ante med. — ¹¹ Id., in *Cant.*, serm. IV, ante med. — ¹² Ibid., paulo post. — ¹³ Id., in *Assumpt. B. Mar. Virg.*, serm. III, circa med. — ¹⁴ Ibid. — ¹⁵ Greg., *ad Maximian.*, lib. III, *Epist.* XI, col. 1144. — ¹⁶ Ambros., *de Virginit.*, lib. III, ante med. — ¹⁷ Aug., *de sanct. Virginit.*, c. XI. — ¹⁸ Ibid., c. VIII.

« Nulla carnis fecunditas sanctæ virginitati comparari potest. Neque enim et ipsa, quia virginitas est, sed quia Deo dicata est, honoratur. » Idem ¹ : « In vita æterna est quædam egregia gloria, non omnibus in æternum victuris, sed quibusdam ibi tribuenda : cui consequendæ parum est liberum esse a peccatis, nisi super hoc aliquid ipsi liberatori voveatur, quod non sit criminis non vovisse, sed vovisse ac reddidisse sit laudis et honoris. » Idem ² : « Pergite, sancti pueri Dei et puellæ, mares et feminæ, cœlibes et innuptæ : pergite perseveranter in finem, et laudate Dominum dulcius, quem cogitatis uberius ; sperate felicius, cui servitis instantius ; amate ardentius, cui placetis attentius : humbis accinetis, et lucernis ardentibus expectate Dominum, quando veniat a nuptiis. » Idem, *de Ecclesiasticis Dogmatibus* ³ : « Sacratæ Deo virginitati nuptias cœquari, aut pro amore castigandi corporis abstinentibus a vino, vel carnibus, nihil accrescere meriti credere, non hoc Christiani, sed Joviniani est. » Hieronymus, in *Epistola* ⁴ : « Agnosce, virgo, statum tuum, agnosce locum, agnosce propositum, Christi sponsa diceris : vide ne quid indignum ei, cui desponsata diceris, admittas. Cito rescribet repudium, si in te viderit vel unum adulterium. » Idem ⁵ : « Cave ne cui vel concupiscendi occasionem tribuas, quia sponsus tuus Deus zelans est. Criminosior est enim Christi adultera, quam mariti. » Idem ⁶ : « Romana Ecclesia apostolico sine dubio, cujus sedem obtinet, spiritu animata, tam severam statuit sententiam, ut vix vel penitentia dignam judicaret, quæ sanctificatum Deo corpus libidinosæ coinquinatione violasset. » Anastasius, in *Sermone* : « Nihil prodest corpus velare, et mentem vitiorum portentis maculare. Quid enim prodest nigris vestibus indui, et a detractioe linguam non cohibere ? »

¹ Aug., *de sanct. Virginit.*, c. XIII. — ² Ibid., c. XXVII. — ³ Imo Genuad., *de Eccles. Dogm.*, c. VI, inter opera S. Aug., tom. VIII, append. — ⁴ Hieron., *ad Mauritiū filium*, epist. XIV, circa med. — ⁵ Ibid.,

Idem : « In monasterio positæ non otio torpescant, non detractationibus, non obscœnis confabulationibus incumbant ; sed aut psalmodum modulationibus, aut manuum operationibus insistant, aut certe divinis lectionibus aurem accommodent. » Idem : « Minores natu, eas quæ provectæ sunt ætatis, obsequio sanctitatis venerentur. Provectæ quoque annis, juniores dictis et exemplis ad bene vivendum informant. Nobiles genere, nequaquam ignobilibus se præferant : scientes, quia personarum acceptor non est Deus. » Idem : « Vitaabbatissæ, velut pennatum animal, ad altum semper per desiderium evolet, per verba resonet, luceat per exemplum. » Idem : « Tales abbatissæ regendarum animarum curam suscipere debent, quæ subditis, verbis et exemplis, ducatum præbeant sanctæ religionis. » Idem : « Omnis actio abbatissæ semper sit propter Deum, et de Deo, et cogitatio in Deum ; et exceptis vitiis, quibus non compassio, sed rectitudo debetur, omnibus eam cupio esse compassibilem, omnibus gratam. » Cæsarius, in *Sermone* : « Religiosam quampiam non oportet, non decet, non expedit parentum suorum multis obligationibus implicari, aut quorumlibet extraneorum perniciose familiaritate constringi. » Idem : « Pomposa indumenta, quæ non utilitati, sed vanitati serviunt, fastidite, atque contemnite, virgines Christi sponsæ. Multæ enim, quod in moribus diligunt, hoc et in vestibus et in operibus suis ostendunt. » Cyprianus, libro *de Disciplina et habitu virginum* ⁷ : « Non computari jam poteris inter puellas et virgines Christi, quæ sic vivis et vadis, ut possis ab hominibus adamari. » Bernardus, in *Epistola* ⁸ : « Ut quid haec monacha et sanctimonialis vocata es, quæ sub sanctitatis nominibus, non tamen sancte conversata es ? Cur velum in capite mentiebatur reverentiam, et sub velo petulans oculus

Mouillium exercitia.

Abbatissæ vita et exemplum.

circa fin. — ⁸ Ibid. — ⁷ Cyprian., *de discipl. et habit. Virg.*, c. V. — ⁸ Bern., *ad Sanctimonial. quamdam*, epist. CXIV.

exhibebat impudentiam? Caput siquidem gerebas velatum, sed elatum. Sub signo verecundiæ, sermo resonabat inverecundus. Risus immoderatio, incessus lascivior, vestitus ornatio uni inflatæ magis, quam velatæ congruerent. »

CAPUT XXXVIII.

De Virginibus.

Gregorius, *super Ezechielem* ¹ : « Candida vita est carnis incorruptio, et flos virginittatis. » Idem, in *Moralibus* ² : Carnis virginittas nequaquam jussa est, sed tantummodo laudata. Nam si illa juberetur, nimirum jam conjugum in culpam verteretur. Et tamen multi virtute virginittatis pollent, ut videlicet plus impendant obsequio, quam acceperant in præcepto. » Augustinus, *de Virginittate* ³ : « Profecto habebunt magnum aliquid virgines præter cæteros in illa communi sanctorum immortalitate, quoniam habent aliquid jam non carnis in carne. » Idem ⁴ : « Non quærit in vobis amator vester pulchram carnem, sed pulchram mentem et pulchros mores, quibus frænatis et carnem. » Idem ⁵ : « Toto vobis figatur in corde, qui pro vobis fixus est in cruce : totum ipse teneat in animo vestro, quidquid voluissetis occupati connubio. » Idem ⁶ : *Virgines sunt, et sequuntur agnum quocumque ierit* ⁷. Quo ire putamus hunc agnum? Certe quo nemo eum sequi vel audeat, vel valeat, nisi vos. Quo putamus eum ire? in quos saltus et prata? Ubi, credo, gramina sunt gaudia, non gaudia hujus sæculi vana, insani et mendacis, nec gaudia qualia in ipso regno Dei cæteris non virginibus; sed a cæterorum omnium sorte distincta. » Idem ⁸ : « Gaudia virginum Christi sunt de Christo, in Christo, cum Christo, post Christum, per Christum, propter Christum. Gaudia propria virginum Christi, non sunt eadem non virginum,

quamvis Christi. Nam sunt aliis alia, sed nullis talia. » Idem ⁹ : « Sequimini agnum, et tenendo perseveranter quod vovistis ardent, facite quod potestis; ne virginittatis bonum a vobis pereat, cui facere nihil potestis, ut redeat. » Idem ¹⁰ : « Gaudeat magis puella nobilis genere, sed nobilior sanctitate, quod sit per divinum consortium præcipuam in cœlis consecutura sublimitatem, quam si esset per humanum connubium prolem in terra propagatura sublimem. » Idem, infra, lib. IV, in capit. *de Meditatione* ¹¹ : « Virginalis integritas, etc. » Idem, infra, in capite *de Connexione virtutum*, scilicet continentiae et charitatis, ibidem ¹² : « Inspicite vulnera, etc. » Idem ¹³ : « Illis virginibus in quibus est quidam placendi appetitus, aut elegantiori vestitu, quam tantæ professionis necessitas postulat, aut capitis ligamento notabili, sive tumidis umbonibus capillorum, sive tegminibus ita teneris, ut retiola subterposita appareant, his non de humilitate, sed de castitate ipsa, vel integritate pudicitiae danda præcepta sunt. » Idem ¹⁴ : « Bonum est tibi, o anima virginalis, ut sic quando virgo es, sic omnino servans in corde quod renata es, servans in carne quod nata es, concipias cum timore Domini, ut parturias spiritum salutis. Idem ¹⁵ : « Ille unius sanctæ virginis partus, omnium sanctarum virginum est decus; et ipsæ virgines cum Maria virgine matres Christi sunt, si Patris ejus voluntatem faciunt, » Idem ¹⁶ : « Quis nesciat obedientem mulierem, inobedienti virgini præponendam? » Idem ¹⁷ : « Virginittatis bonum, quantum magnum video, tanto ei ne pereat, furem superbiam pertimesco. » Hieronymus, in *Epistola* ¹⁸ : Non proderit cæterorum sanctificatione membrorum, si inveniatur vel in uno corruptio. » Idem : « An tibi de virginittatis prærogativa blandiris? Memento

¹ Greg., in *Ezech.*, hom. VI, ante med. — ² Id., *Moral.*, lib. XV, c. XII. — ³ Aug., *de sanct. Virginit.*, c. XII. — ⁴ Ibid., c. LV. — ⁵ Ibid. — ⁶ Ibid., c. XXVII. — ⁷ *Apoc.*, XIX, 4. — ⁸ Aug., *ibid.* — ⁹ Ibid., c. XXIX.

— ¹⁰ Id., *ad Pro. et Jul.*, epist. CLXXIX. — ¹¹ Vid. inf., lib. IV, c. XXVI. — ¹² Ibid., c. XLV. — ¹³ Id., *de S. Virginit.*, c. XXXI. — ¹⁴ Ibid., c. XXXVIII. — ¹⁵ Ibid., c. V. — ¹⁶ Ibid., c. XLIV. — ¹⁷ Ibid., c. LI. — ¹⁸ Hieron., *ad Mauril. fil.*, epist. XIV.

Adam et Evam virgines deliquisse, nec integritatem corporis profuisse peccantibus. » Idem ¹ : « Cum universos artus tuos mundaveris ab omni sorde peccati, et toto fueris sanctificata corpore ; tunc tibi castitatem intelligas profuturam, et cum omni fiducia palmam virginitalis expecta. » Idem ² : « Sit in te nova gravitas, honestas admirabilis, stupenda verecundia, mira patientia, virginalis incessus, et veræ pudicitie habitus, sermo semper modestus, et in suo tempore proferendus. » Idem ³ : « Virginis definitio est, sanctam esse corpore et spiritu, quia nihil proficit carnem habere virginem, si mente quis nuperit. » Idem ⁴ : « Audenter loquar ; cum omnia possit Deus, suscitare non potest virginem post ruinam. Valet quidem liberare de pœna, sed non vult coronare corruptam. » Cyprianus, in *Epistola* ⁵ : « Si Christum continentia sequitur, et regno Dei virginitas destinatur, quid est virginibus Christi cum terreno cultu, et cum ornamentis, quibus dum hominibus placere gestiunt, Deum offendant ? » Isidorus, de *Summo Bono* ⁶ : « Omne peccatum per poenitentiam recipit vulnerum sanitatem ; virginitas autem si labitur, nullatenus reparatur. » Idem ⁷ : « Virgo carne, non mente, nullum præmium habet in re promissione. » Ambrosius, de *Hortatione ad virginitatem* ⁸ : « Attende tibi, virgo, ut et tu insistas orationi, et vultus tuus assidua palleseat obsecratione. Sed ante ⁹ omnem orationem, præpara animam, ut non tu videaris tentare Deum, cum deprecaris : ut id quod oras, mores tui loquantur, fides adjuvet, opera commendent. » Idem ¹⁰ : « Nec liberio rem lætitiâ in virginibus decet esse : quæ si non habent quod defleant, fleant tamen sæculum, fleant lapsus peccantium. Etenim quæ aliorum lapsus fleverit, suos cavebit.

Fleant quod a gaudiis paradisi longius evagantur ; fleant, quia nesciant an ad illa debeant pervenire : fleant postremo, vel ipsa contemplatione, ut hic flentes, illic accipiant consolationem. » Idem ¹¹ : « Custodi ¹², virgo, vias tuas, ut non delinquas in lingua tua. Etenim bona loqui plerumque crimen est virgini. » Idem ¹³ : « Ingreditur, o virgo, mors per ostium tuum, si falsum loquaris, si turpiter, si procaciter, postremo si ubi non oportet loquaris. Clausæ sint ergo fores labiorum tuorum, et obseratum maneant vocis vestibulum. » Idem ¹⁴ : « Virgo quæ Christum requirit, non debet esse vulgaris, non debet esse in foro, non in plateis voce querula, gressu lubrica, facilis auditu, vilis aspectu. » Idem ¹⁵ : « Qui non nubunt et uxores non ducunt, sicut angeli in terris sunt : ut tribulationem carnis non sentiant, servitutem ignorent, et mundanæ negotiationis allevientur contagio, divinis rebus mente intendant : ut tanquam exuti corporis infirmitate, non quæ hominis sunt, sed quæ Dei cogitent. » Idem ¹⁶ : « Virginitas adolescentiam decet, juventutem ornat, senectutem amplificat, omnique ævo habet justitiæ suæ canos, maturitatem gravitatis, velamen pudoris, qui devotiuem non impediât, religionem augeat. » Idem, de *Virginitate* ¹⁷ : « Quid est virginalis castitas, nisi expers contagionis integritas ? » Idem ¹⁸ : « Nec mirum, o virgines, si pro vobis angeli militant, qui angelorum moribus militatis. Meretur eorum præsidium castitas virginalis, quorum meretur et vitam et mores. » Idem ¹⁹ : « Rachel, extorto osculo, flevit et gemuit. Nec flere desiisset, nisi proximum cognovisset. » Idem ²⁰ : « Considerate, quia virgines præ apostolis resurrectionem Domini videre meruerunt. » Idem ²¹ : « Claudat ora virginis pudor ; de-

¹ Hieron., ad Mauriti. fil., epist. xiv. — ² Ibid. — ³ Id., adversus Helvid., non longe a fine. — ⁴ Id., ad Eustoch., epist. xxii, ante med. — ⁵ Cyprian., de Discipl. et habit. Virg., c. iii. — ⁶ Ibid., de Sum. Bon., lib. II, c. xl, sent. 6. — ⁷ Ibid., sent. 7. — ⁸ Ambros., de hortat. ad Virginit., post med. — ⁹ Eccl., xviii, 23. — ¹⁰ Ambros., ibid., paulo post. —

¹¹ Ibid., prope fin. — ¹² Psal. xxxviii, 2. — ¹³ Ambr., de Virginit., lib. III, post med. — ¹⁴ Ibid. — ¹⁵ Id., de hortat. ad Virginit. — ¹⁶ Id., de Vid., ante med. — ¹⁷ Id., de Virginit., lib. I, ante med. — ¹⁸ Ibid., post med. — ¹⁹ Ibid., lib. III, non multum a princ. — ²⁰ Ibid., ante med. — ²¹ Ibid.

bilitatem corporis excludat religio; instituat consuetudo boni operis exercitium. Maturam igitur virginem mihi prius gravitas morum nuntiet pudore obvio, gressu sobrio, vultu modesto, et prænuntia integritatis antecedant signa virtutis. » Bernardus, *super Missus est* ¹: « Solent virgines, quæ veræ virgines sunt, semper ad omnem viri affatum pavere, et nunquam esse securæ, et, ut caveant timenda, etiam tuta pertimescere, scientes se in vasis fictilibus thesaurum portare pretiosum, et nimis arduum esse vivere inter homines ut angelum, et in terris more cœlestium conversari. » In dialogo sanctorum Basilii et Joannis: « Virgo, quæ arripuit prophetiam, cœlestemque conversationem angelorum repræsentare in terris spondit, atque in hac carne incorporeæ naturæ aggressa est implere virtutem, neque superfluos (a) egressus, neque vaniloquia usurpare permittitur; maliloqui vero et adulationis etiam nomina ignorare debet. » Glossa ²: « Altior professio virtutis altiozem debet tenere viam vivendi. Qui enim, abrenuntiato conjugio, virginitatem voto consecrant, oportet ut mores virginitatis condignos ostendant. Abstineant ab otiosis verbis, ira, rixa, detractio, habitu superfluo, et oculo impudico, comessationibus, potationibus, atque hujusmodi; vigiliis et sanctis orationibus, lectionibus, eleemosynis, et hujusmodi, vacent. »

CAPUT XXXIX.

De Viduis.

Gregorius, in *Registro* ³: « Quanto viduæ bene viventes virorum sunt solatio destitutæ, tanto eis enixius ecclesiastica est impendenda tuitio. » Idem, in cap. *de Sacerdotibus bonis* ⁴: « Officii sacerdotalis, » etc.

Augustinus, in *Epistola* ⁵: « Quamvis ad omnia membra Christi, hoc est, ad omnes qui in eum credunt, et ejus corpori mystico sociantur, sicut docuit, orare pertineat; specialiter tamen diligentior cura orationis, in Scriptura, ejus viduis invenitur injuncta. » Idem, *de Viduitate* ⁶: « Si nondum novisses Deo continentiam vidualem, exhortaremur profecto ut voveres; quia vero jam vovisti, exhortamur ut perseveres. » Idem ⁷: « Agite cursum vestrum, o viduæ, et perseveranter *currite, ut comprehendatis*: et exemplo vitæ, exhortationisque sermone, rapite in eundem cursum vestrum quascumque potueritis. » Idem, *de Vita Christiana* ⁸: « Tria esse viduarum genera, non ignorare te credo: unum, quod perfectissimum est cœlestique præmio destinatum, quod ritu illius de Evangelio ⁹ viduæ Deo *orationibus et jejuniis die noctuque* deservit; aliud vero, quod filiorum curam habet et domus, non tam dignum, nec tamen peccatis obnoxium; tertium autem genus est in epulis et deliciis, quod æternæ morti servatur. » Idem, *de Virginitate* ¹⁰: « Multas viduarum revocat a nubendo, non amor præclari propositi, sed aperti dedecoris timor, veniens et ipse de superbia, qua formidatur magis hominibus displicere, quam Deo. » Hieronymus, in *Epistola* ¹¹: « Vidua quæ marito placere desinit, et juxta Apostolum vere vidua est, nihil habet necessarium, nisi perseverantiam. Meminit pristinae voluptatis, scit quid amiserit, quo delectata sit. » Ambrosius, *de Viduis* ¹²: « Propemodum non inferioris virtutis est a conjugio abstinere, quod aliquando delectaverit, quam conjugii penitus delectamenta nescire. » Idem ¹³: « Virginitas in eo facilior est, quod carnis incentiva non novit; et viduitas in eo sollicitior, quod præteritas animo recolit voluptates. » Idem, *de Vidui-*

n. 29. — ⁰ Id., *de Bon. Viduit.*, c. XIX. — ⁷ Ibid., c. XIII.

— ⁸ I Cor., IX, 24. — ⁹ Aug., *de Vit. Christ.*, c. XIII. —

¹⁰ Luc., II, 37. — ¹¹ Aug., *de S. Virginit.*, c. XXXIV. —

¹² Hieron., *ad Furiam*, epist. X, ante med. — ¹³ Ambr.,

de Vid., in princ. — ¹⁴ Est Hieron., *ad Agerunt.*, epist. XI, ante med.

¹ Bern., *super Missus est*, hom. III, post med. — ² Gloss. ord. in III Reg., VI. — ³ Greg., *ad Anthem.*, lib. V, epist. XXXVII, col. 1234. — ⁴ Vid. sup., c. XX, p. 32. — ⁵ Aug., *ad Prob.*, epist. CXXI, al. CXXX, c. XVI,

(a) Cœl. edit. superfluos.

tate¹: « Esto, vidua, temperans et casta. Tempera te primum a vino, ut possis casta esse ab adultero; nec te ille tentabit, si te vina non tentent. Nam si Judith vidua vinum bibisset, cum adultero utique dormisset. » Idem, de Officiis²: « Quid tam decorum, quam ut vidua defuncto conjugii fidem servet? Quid etiam hoc utilius, quo regnum cœleste acquiritur? *Sunt enim³, qui se castraverunt propter regnum cœlorum.* » Idem, de Fide resurrectionis⁴: « Mulier satis pie virum luget, quæ servat pudorem, non deserit fidem. Sic enim bene defunctis officia penduntur, ut vivant in mentibus, et in affectibus perseverent. »

CAPUT XL.

De Conjugatis.

Gregorius, in Moralibus⁵: « Tunc solum conjuges in admixtione sine culpa sunt, cum non pro explenda libidine, sed pro suscipienda prole misceantur. » Idem, in Pastoralibus⁶: « Necessè est ut conjuges crebris orationibus deleant, quod pulchræ copulæ speciem admixtis voluptatibus fœdant. » Idem⁷: « Admonendi sunt conjuges, ut ea in quibus sibi aliquando displicent, et patientes invicem tolerant, et exhortantes se invicem salvent. » Idem, in Registro⁸: « Vir cum propria uxore dormiens, nisi lotus aqua, Ecclesiam intrare non debet, sed neque lotus intrare statim debet. » Et infra⁹: « Nec hoc dicentes culpam putamus esse conjugum; sed quia etiam ipsa licet admixtio conjugum, sine voluptate carnis esse non potest, a sacri loci ingressu abstinendum est, quia voluptas ipsa sine culpa esse nullatenus potest. » Idem: « Si quis sua concupiscentia cupidine voluptatis, sed solum procreandorum liberorum gratia utitur, ille profecto sive de

ingressu Ecclesiæ, sive de sumendo dominici corporis sanguinisque mysterio, suo est relinquendus iudicio, quia a nobis prohiberi non debet accipere, qui in igne positus nescit ardere. » Idem¹⁰: « Cum boni conjuges aut meritum augere desiderant, aut antea vitæ culpas defflere, ut se ad continentiam astringant, et meliorem vitam appetant licet. Si vero continentiam, quam vir appetit, uxor non sequitur, aut quam uxor appetit, vir recusat; dividi conjugium non licet, quia scriptum est¹¹: *Quod Deus conjunxit, homo non separet.* Et iterum¹²: *Mulier corporis potestatem non habet, sed vir: similiter autem, et vir sui corporis potestatem non habet, sed mulier.* Augustinus, de Bono conjugali¹³: « Concubitus necessarius causa generandi inculpabilis est, et solus ille nuptialis. Ille autem, qui ultra necessitatem istam progreditur, jam non rationi, sed libidini obsequitur. Et hunc tamen non exigere, sed reddere conjugii, ne fornicando damnabiliter peccet, ad personam conjugalem pertinet. Si autem anho tali concupiscibili subjungantur, rem faciunt non plane nuptiarum. » Idem¹⁴: « Cum ille naturalis usus, qui prolabitur ultra pacta nuptialia, id est, ultra propagandi necessitatem, venialis sit in uxore, in meretrice damnabilis; ille qui est contra naturam execrabilis fit in meretrice, sed execrabilior fit in uxore. » Idem¹⁵: « Bonæ sunt nuptiæ, in quibus tanto meliores sunt conjugati, quanto castiores ac fideiiores Deum timent: maxime si filios, quos carnaliter desiderant, spiritualiter nutriant. » Idem in Epistola¹⁶: « Mulierem conjugatam non licet dicere: « Facio quod volo de meo, cum et ipsa non sit sua, sed capitis sui, id est viri. » Idem, super Genesim ad litteram¹⁷: « Quod bonum habent nuptiæ, peccatum nunquam esse potest. Hoc autem tripartitum est, scilicet fides, proles, sacramentum. In

¹ Ambros., de Vid., circa med. — ² Id., de Officiis, lib. II, c. vi. — ³ Matth., xix, 12. — ⁴ Ambros., de fid. Resurr., longe ante med. — ⁵ Greg., Moral., lib. XXII, c. xviii. — ⁶ Id., Pastor., p. III, c. II, admonit. 26. — ⁷ Ibid. — ⁸ Id., ad Augustin., lib. XII, epist. xxxi, ad interrog. x, col. 1573. — ⁹ Ibid.,

col. 1574. — ¹⁰ Id., ad Theoctistan., lib. IX, epist. xxxix, col. 1436. — ¹¹ Matth., xix, 6. — ¹² I Cor., vii, 4. — ¹³ Aug., de Bon. Conjug., c. x. — ¹⁴ Ibid., c. xi. — ¹⁵ Ibid., c. xviii. — ¹⁶ Id., epist. cxcix, al. cclxii, n. 7. — ¹⁷ Id., de Genes., ad litt., lib. II, c. vii.

fide attenditur, ne præter vinculum conjugale cum altera vel cum altero concumbatur; in prole, ut amanter suspiciatur, benigne nutriatur, religiose educetur; in sacramento, ut conjugium non separetur, et dimissus aut dimissa, nec causa prolis, alteri conjugatur. » Idem, *contra Julianum* ¹: « Intemperans in conjugio, quid aliud nisi quidam adulter uxoris est? Omnis enim vehemens amator propriæ uxoris, adulter est. » Idem ²: « Sicut adulterium non potest esse sine bono naturæ, nec ideo est bonum; ita concubium non potest esse sine malo concupiscentiæ, nec ideo malum est. » Idem ³: Conjuges bene utentes malo concupiscentiæ, anteponunt virginibus male utentibus bono continentiæ. Idem, *de Viduitate* ⁴: « Nuptiarum bonum semper est bonum; sed in populo Dei fuit aliquando legis obsequium, nunc est infirmitatis remedium. » Idem ⁵: « Sicut manente in se sacramento regenerationis, excommunicatus quisque reus eriminis ejusecundumque, non illo sacramento caret, etiamsi nunquam reconcilietur Deo; ita manente in se vinculo fœderis conjugalis, si uxor dimittitur ob causam fornicationis, nec carebit illo vinculo fœderis, etiamsi nunquam reconcilietur viro; carebit autem, si mortuus fuerit vir ejus. » Idem: « Indignantur viri, » etc., supra, in capitulo *de Homine* ⁶. Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ⁷: « Abstine te a menstruata; abstine te a prægnante; erubescere te facere, quod animalia non faciunt. » Et infra: « Quando dies festus est et dies jejunii, serva ut impleas apostolicum præceptum ⁸: *Nolite fraudare invicem*, » etc. Ambrosius, *de Viduitate* ⁹: « Non prohibemus secundas nuptias, sed tamen non probamus sæpe repetitas. » Idem, *de Virginitate* ¹⁰: « Bonum conjugium, sed tamen a jugo tractum, et mundi jugo, ut viro potius cupiat mulier placere, quam

Deo. » Idem ¹¹: « Jactet licet se fecundo nobilis dotata partu; quo plures generavit, plus laboravit. Numerat solatia filiorum; sed numeret pariter et molestias. Nubit et plorat, qualia sunt vota quæ flentur? » Idem ¹²: « Prius utique impedimentum fecunditas carnis incipit asferre, quam fructum. Parturit enim et ægrotat, priusquam pariat: quam dulce pignus, quod a periculo incipit, et in periculis desinit; prius dolori futurum, quam voluptati? Periculis emitur, nec pro arbitrio possidetur. » Idem ¹³: « A conjugio illa nascuntur incentiva vitiorum, ut quæsitis coloribus ora depingant, dum viris displicere formidant, et de adulterio vultus, meditantur adulterium castitatis. » Isidorus in *Etymologiis* ¹⁴: « Tribus causis ducitur uxor. Prima est causa prolis, de qua legitur in Genesi ¹⁵: *Et benedixit eos dicens: Crescite et multiplicamini*. Secunda causa adjutorii, de qua ibi in *Genesi* dicitur ¹⁶: *Non est bonum esse hominem solum, faciamus ei adjutorium simile sibi*. Tertia causa incontinentiæ, unde dicit Apostolus ¹⁷: *Qui se non continet, nubat*. » Hieronymus, in *Epistola* ¹⁸: Non negamus viduas, non negamus maritatas, sanctas mulieres inveniri; sed quæ uxores esse desierunt, quæ in ipsa necessitate conjugii imitantur virginum castitatem. » Idem ¹⁹: « Ubi tympana sonant, tibia clamitat, lyra garrit, cymbala concrepant, quis ibi Dei timor? Parasitus in contumeliis gloriatur. Ingressuntur expositæ libidini victimæ, et tennitate vestium nudæ impudicis oculis ingeruntur: his infelix uxor aut lætatur, et perit; aut offenditur, et maritus in jurgia concitatur. » Idem ²⁰: « Nupta ad speculum pingitur, et in contumeliam Artificis conatur pulchrior esse, quam nata est. » Idem, in originali super illud *Joel* ²¹: *Egredditur sponsus de cubili suo*, etc.: « Ergo qui in castigatione victus, et jejunio, atque elec-

¹ Aug., *cont. Julian.*, lib. II. — ² Ibid., lib. III, c. xxiii. — ³ Ibid., lib. IV, c. viii. — ⁴ Id., *de Bon. Viduit.*, c. viii. — ⁵ Id., *de Adult. Conj.*, c. v. — ⁶ Supra, c. vii, p. 19. — ⁷ Chrysost., *Op. imperf. in Math.*, c. xix. — ⁸ I Cor., vii, 5. — ⁹ Ambros., *de Vid.*,

c. xi, n. 63. — ¹⁰ Id., *de Virg.*, lib. III, post med. —

¹¹ Ibid., lib. I, ante med. — ¹² Ibid. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Isid., *Etymol.*, lib. IX, c. viii. — ¹⁵ Gen., I, 28. — ¹⁶ Ibid., II, 18. — ¹⁷ I Cor., vii, 9. — ¹⁸ Hieron., *ode. Helvid.* — ¹⁹ Ibid. — ²⁰ Ibid. — ²¹ Id., in *Joel.*, II, 16.

mosynis dicit se agere pœnitentiam, frustra agit pœnitentiam, qui non servat castitatem; frustra hoc sermone promittit, nisi egrediat-ur de cubiculo suo, et sanctum purumque jejuniū pudica expleat pœnitentia. » Glos-
sa¹: « Quoties uxori debitum reddo, orare non possum. Quod si juxta Apostoli² sermonem *sine intermissione orandum est*, nunquam ergo mihi conjugio serviendum, ne ab oratione, cui semper instare jubeor, ulla hora præpediar. »

CAPUT XLI.

De tribus statibus prædictis.

Augustinus, in libro *de Bono conjugali*³: « Sicut bonum erat, quod Martha faciebat occupata multum circa ministerium sanctorum; sed melius, quod Maria soror ejus sedens ad pedes Domini, et audiens verbum ejus, cum ambæ hospitio recepissent: ita bonum Susannæ in conjugali castitate laudamus; sed tamen ei bonum viduæ Annæ, ac multo magis Mariæ virginis antepo-
nimus. » Idem, *de Virginitate*⁴: « Certa ratione et sanctorum scripturarum auctoritate, nec peccatum esse nuptias invenimus; sed tamen nec eas bono vel virginalis continentiæ, vel etiam vidualis abstinentiæ, æquamus. » Idem, *contra Julianum*⁵: « Vera pudicitia, sive conjugalis, sive vidualis, sive virginalis, dicenda non est, quæ non veræ fidei mancipatur. Conjuges enim, et virgines, et viduæ possunt esse, et pudicæ non esse, si contaminata voluntate mœchantur. » Hieronymus, in *Epistola*⁶: « Cum in se-
mente terræ bonæ, centesimum, et sexagesimum, et trigesimum fructum Evangelia doceant; et centenarius pro virginitatis corona primum gradum teneat, sexagenarius pro labore viduarum in secundo sit numero, tricenarius fœdera nuptiarum ipsa digito-

rum conjunctione testatur; bigamia in quo erit numero? imo extra numerum: certe in terra bona non oritur, sed in vepribus et spinetis vulpium, quæ Hero-li impiissimo comparantur. » Ambrosius, *de Viduitate*⁷: « Docemur triplicem castitatis esse virtutem: unam conjugalem, aliam viduitatis, tertiam virginitatis. »

CAPUT XLII.

De Pauperibus.

Gregorius, in *Homiliis*⁸: « Pauper cum reprehensibilis cernitur, moneri debet, et despici non debet. Si vero reprehensionis nil habet, venerari summopere sicut intercessor debet. » Idem⁹: « Cum quoslibet pauperes nonnulla reprehensibilia perpetrare conspici-
tis, nolite despiciere, nolite desperare; quia fortasse quod superfluitas tenuissimæ pravi-
tatis inquinat, caminus paupertatis purgat. » Idem¹⁰: « Quando ad fidei agone[m] venimus, luctamen contra malignos spiritus sumimus. Maligni autem spiritus nudi sunt, quia nihil in hoc mundo proprium possident. Nudi ergo cum nudis luctari debemus. Nam si vestitus quis cum nudo luctatur, citius ad terram dejicitur: quia habet unde teneatur. » Idem, in *Dialogo*¹¹: « Paupertas mentibus bonis esse solet custos humilitatis. » Idem, *super Ezechielem*¹²: « Paupertas in inopia mentis est, non in quantitate possessionis. » Idem¹³: « Cum deest terrena substantia, de qua æterno judici rationem pone-
mus, liberius ad patriam pergitimus, quia quasi in via pondere caremus. » Idem, in *Moralibus*¹⁴: « Mira securitas est cordis, aliena non quærere, sed uniuscujusque diei sufficientia contentum manere, » infra¹⁵, *de Sufficientia*, lib. IV. Idem: « Quisquis stimulo, » etc., infra¹⁶, lib. III, capitulo *de Ju-*

¹ Gloss. ord. in I Petr., III. — ² I Thess., v, 17. —

³ Aug., *de Bon. Conjug.*, c. VIII. — ⁴ Id., *de S. Virginit.*, c. XXI. — ⁵ Id., *cont. Julian.*, lib. IV, c. VIII. —

⁶ Hieron., *ad Ageruch.*, epist. XI. — ⁷ Ambros., *de Vid.*, c. IV, n. 24. — ⁸ Greg., *in Evang.*, hom. XL, post med. —

⁹ Ibid., circa med. — ¹⁰ Ibid., hom. XXII, non longe a princ. — ¹¹ Id., *Dialog.*, lib. II, c. IX, non longe a princ. — ¹² Id., *in Ezech.*, hom. XVIII, post med. —

¹³ Ibid., hom. X, post med. — ¹⁴ Id., *Moral.*, lib. XV, c. XIII, post med. — ¹⁵ Vid. inf., lib. IV, c. XX. — ¹⁶ Vid. inf., lib. III, c. XLIX.

dicio. Augustinus ¹, *de Ecclesiasticis Dogmatibus* : « Bonum est facultates cum dispensatione pauperibus erogare; melius pro intentione sequendi Dominum insimul pauperibus donare, et absolutum ab omni sollicitudine egere cum Christo. » Idem, in libro *de Cura pro mortuis*, et in libro *de Civitate Dei* ² : « Præclaras exequias in conspectu hominum exhibuit purpurato illi diviti turba famulorum; sed multo clariore in conspectu Dei ulcero illi pauperi ministerium præbuit angelorum, qui eum non extulerunt in marmoreum tumulum, sed in Abrahamæ sinum. » Idem, super Canonicam Jacobi : « Magnæ felicitatis est conditio Christianorum, quibus claritudo regni in paupertate posita est. Possidere quod cum labore acquiritur, paucorum est; contemnere quod cum fructu contemnas, omnium est. Felicitas ergo magna Christianorum, quibus datum est, ut paupertate faciant pretium regni cælorum. » Idem : « Non tibi displiceat paupertas tua; nihil enim ea potest ditius inveniri. Vis scire quam locuples sit paupertas? Cælum emit. » Joannes Chrysostomus : « Non malum aliquid æstimemus inopiam; etenim sapientiæ, et patientiæ, et omnis philosophiæ nobis magistra est inopia. » Ambrosius, in *Hexaemeron* ³ : « Justus vir, qui hic eguerit, illic abundabit : et qui hic laborem toleraverit, illic consolationem habebit. Qui autem hic receperit bona, illic mercedem eorum sperare non poterit. Paupertas enim mercedem suam reservat, census absumit. » Hieronymus, in epistola : « Vacuus viator et nudus latronis non timet insidias; securus a nocturnis furibus dormit pauper, etiamsi claustra non muniat : diviti vero suæ opes latronis imaginantur occursum et jugi sollicitudine somnum adimunt. » Idem ⁴ : « Crates ille Thebanus quondam ditissimus, cum ad philosophandum Athenas pergeret, magnum auri pondus abiecit in

mare; nec putavit se posse et virtutes simul et divitias possidere. » Bernardus, in epistola ⁵ : « Volo te esse amicum pauperum, magis autem imitatore. Ille gradus proficientium est, hic perfectorum. Amicitia namque pauperum, regis amicos constituit; sed amor paupertatis reges facit. Regnum denique cælorum pauperum est. » Idem, in sermone : « Cum tria sint genera paupertatis, necessaria, voluntaria, et simulatoria; recte dividens et recte offerens, rejecta simulatione, necessariam patiens, voluntariam amplectens, pauper efficitur spiritu. » Idem ⁶ : « Felix paupertas voluntarie relinquentium omnia, et sequentium te, Domine Jesu. Felix plane, quæ tam securos, imo gloriosos faciat in illo singulari fragore elementorum, in illo tremendo examine meritum, in illo tanto discrimine judiciorum. » Seneca, in *Epistola* ⁷ : « Cui cum paupertate bene convenit, dives est. » Idem ⁸ : « Non qui parum habet, sed qui plus cupit, pauper est. » Idem ⁹ :

Aude, hospes, contemnere opes, et te quoque dignum.

Finge Deo ¹⁰.

« Nemo alius est Deo dignus, quam qui opes contempsit : quarum possessionem tibi non interdico; sed hoc efficere volo, ut intrepidus eas possideas. » Idem ¹¹ : « Si vis vacare animo, aut pauper sis oportet, aut pauperi similis. Non potest salutare fieri studium sine fragilitatis cura. »

CAPUT XLIII.

De Divitiibus.

Gregorius, in *Homiliis* ¹² : « Quicumque bene in hoc sæculo habetis, cum vos bona egisse recolitis, valde de ipsis pertimescite, ne concessa vobis prosperitas eorundem remunerationis sit bonorum. » Idem ¹³ : « Cum pauci sint qui spiritualia dona percipiunt,

¹ Inno Gennad., c. LXXI. — ² Aug., *de Cur. pro Mort.*, c. II; *de Civit. Dei*, lib. I, c. XII. — ³ Ambr., in *Hexaem.*, lib. VI, c. VIII, prop. fin. — ⁴ Hieron., *ad Paul.* epist., ante med. — ⁵ Bern., *Epist.* cIII. —

⁶ Id., *serm.* VIII, super *Qui habitat.* — ⁷ Senec., *ad Lucil.*, epist. II. — ⁸ Ibid. — ⁹ Id., epist. XVIII, prope fin. — ¹⁰ Virg., *Æneid.*, lib. VIII. — ¹¹ Senec., epist. XVI, ante med. — ¹² Greg., in *Evang.*, hom. XL, post med. — ¹³ Ibid., hom. XX, post med.

et multi qui rebus temporalibus abundant, per hoc se divites virtutibus pauperum inserunt, quod eisdem sanctis pauperibus de suis divitiis partiuntur. » Idem¹ : « Plerumque mali eo magis contra Dominum superbiunt, quo ab ejus largitate et contra meritum ditantur; et qui provocari bonis ad meliora debuerunt, bonis pejores fiunt. » Augustinus, *de Civitate Dei*² : « Temporalibus magis utendum est, quam fruendum, ut frui mereamur æternis. Non sicut perversi, qui frui volunt nummo, uti autem Deo : quoniam non nummum propter Deum impendunt, sed Deum propter nummum colunt. » Idem : « Præclaras exequias, » etc., supra, *de Pauperibus*³. Idem, *de Verbis Domini*⁴ : « Ecce recole, dives, primordia tua : die, rogo, quid attuleris? aut si dicere erubescis, audi Apostolum dicentem⁵ : *Nihil, inquit, intulimus in hunc mundum*, utique quando nati sumus; *sed nec auferre quid possumus*, utique quando de mundo exhibimus. Nihil attulisti; nihil auferes : quid te inflas contra pauperem? Certe quando, habito casu, vetera sepulchra franguntur, ossa divitum ab ossibus pauperum non agnoscentur. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæo* : « Non propter hoc, dives, divitias accepisti, ut in lascivia columas, sed ut in elemosynam expendas. Numquid enim tua sunt, quæ habes? Quæ pauperum bona sunt, tibi credita sunt, etiamsi ex laboribus justis, vel ex hereditate paterna possessor factus fueris. » Idem, super *Joanne* : « Per innumeras mortes suorum, lætantur se cupidum ad pecuniæ januas pervenisse. Volatari namque in cæno ejus tanquam sues delectantur, et ut tauri stercus ejus evolvere. » Ambrosius, *de Officiis*⁶ : « Isti, qui in luxuria, rapina, quæstibus, honoribus, studiis sua posuerunt, spectatores magis sunt, quam præliatores. Habent lucrum laboris, fructum virtutis non

habent. » Idem, in *Hexaemeron*⁷ : « Nudi omnes nascimur, nudi morimur. Nulla discretio inter cadavera mortuorum, nisi forte quia gravius foetet divitum corpora distenta luxuria. » Idem, in *Sermone*⁸ : « In commune omnibus, divitibus atque pauperibus, terra fundata est : cur vobis jus proprium soli, divites, arrogatis? Nescit natura divites, quæ omnes pauperes generat. » Idem⁹ : Quicumque patrimonio suo tanquam possessor non utitur, qui largiri pauperi et dispensare non novit, is suarum servulus est, non dominus facultatum. » Idem¹⁰ : « Ipsum nomen considera : *Ditem* dicunt Gentiles inferni præulem, arbitrum mortis. » Hieronymus, in originali super *Abacuc*¹¹ : « *Pro iniquitate vidi tentoria Æthiopiarum*. Omnis dives, aut iniquus, aut heres iniqui. » Seneca, in *Epistola*¹² : « Libera te prius metu mortis, illa nobis grave jugum imponit; deinde metu paupertatis. Si vis scire, quam nihil in illa mali sit, compara inter se pauperum et divitum vultus; sæpius pauper et fidelis ridet. » Idem¹³ : « Horum, qui felices vocantur, hilaritas facta est aut gravis et suppurata tristitia, eoque gravior, quia interdum non licet esse miseros; sed inter ærumnas cor ipsum exedentes necesse est agere felicem. »

CAPUT XLIV.

De Potentibus.

Gregorius, in *Registro*¹⁴ : « Qui post terrenam potestatem cælestis regni gloriam cupit acquirere, ad faciendum lucrum Creatori suo debet enixius laborare : ut ad ea, quæ desiderat, operationis suæ gradibus possit ascendere. » Idem¹⁵ : « Summum in regibus bonum est, justitiam colere, ac sua unicuique jura servare, et in subjectis non sinere quod potestatis est fieri, sed quod æquum

¹ Greg., *Moral.*, lib. XI, c. II, non longe a princ. —

² Aug., *de Civit. Dei*, lib. XI, c. XXV. — ³ Sup., p. 57. — ⁴ Id., *de verb. Dom.*, serm. V. — ⁵ I Tim., VI, 7. — ⁶ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. XVI. — ⁷ Id., in *Hexaem.*, lib. VI, c. VIII. — ⁸ Id., *de Nab.*, c. I. —

⁹ Ibid., c. XV. — ¹⁰ Ibid., c. VI. — ¹¹ Hieron., in *Hab.*, III, 7. — ¹² Senec., *Epist.* LXXX, circa med. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Greg., *ad Aldiberg.*, lib. IX, epist. LIX, col. 4472. — ¹⁵ Id., *ad Theodor. et Theodeb.*, lib. VII, epist. CXXI, col. 4384.

est custodire. » Idem¹ : « Tunc regnum bene regitur, cum regnandi gloria animo non dominatur. » Idem² : « Restrīgenda sub ratione potestas est, nec quidquam est agendum, priusquam concitata ad tranquillitatem mens debeat. Nam commotionis tempore iustum putat ira, quod fecerit. » Idem, in *Pastoralis*³ : « Contra Deum præsunt potentes, si eos quos per conditionem tenent subditos, æquales sibi per naturæ consortium non agnoscunt. » Idem, in *Moralibus*⁴ : « Bene potestatem exercet, qui scit per illam super culpas erigi, scit cum illa cæteris æqualitate componi. Humana enim mens plerumque extollitur, etiam cum nulla potestate fulcitur : quanto igitur magis se in altum erigit, cum se ei etiam potestas adiungit ! » Idem⁵ : « Juncta semper esse superbia potentibus solet. » Augustinus, de *Vita christiana*⁶ : « Quo potestas sublimior est, tanto ad peccandum maior est audacia ; quia totum credit licere sibi quod potest ; et dum alterius iudicium non timent qui alios iudicant, ad peccandum præcipientes fiunt. » Idem : « Homines diabolum, » etc., supra⁷ de *Ambitiosis*. Idem, de *Mendacio*⁸ : « Nulli est injuria per potentiam vel leviter inferenda, ut ab alio gravior injuria repellatur. » Ambrosius, de *Officiis*⁹ : « Laus Domini, ubi munda possessio, et innocens familiæ disciplina. » Idem, in *Apologia*¹⁰ : « Peccavit David ut solent reges ; sed pœnitentiam gesit, flevit et ingemuit, quod non solent reges. » Isidorus, de *Summo Bono*¹¹ : « Qui recte utitur regni potestate, ita præstare se omnibus debet, ut quanto magis honoris celsitudine claret, tanto semetipsum mente magis humiliet, proponens (a) sibi exemplum humilitatis David, qui de suis meritis non tumidus, sed humiliter sese dejiciens,

dixit¹² : « *Vilior fiam plus quam factus sum, et ero humilis in oculis meis.* » Idem¹³ : « Qui recte utitur regni potestate, formam justitiæ factis magis, quam verbis instituit : ille namque nulla prosperitate erigitur, nulla adversitate turbatur ; non nititur propriis viribus, nec a Deo recedit cor ejus ; regni quoque fastigio humilis præsidet animo ; non eum delectat iniquitas, non inflamat cupiditas, sine fraudatione alicujus ex paupere divitem facit ; et quod justa potestate a populis extorquere potuerat, hoc sæpe misericordie clementia donat. » Idem, in *Synonymis*¹⁴ : « Modica est hujus sæculi gloria : caduca est et fragilis temporalis potentia. Dic, ubi sunt reges, ubi principes, ubi imperatores, ubi locupletes rerum, ubi potentes sæculi, ubi divites mundi ? Quasi umbra transierunt, velut somnium evanuerunt. » Bernardus, in *Epistola*¹⁵ : « Principis error multos involvit ; et tantis obest, quantis præest ipse. » Seneca, libro de *Clementia*¹⁶ : « Nec promiscuum habere, nec vulgarem clementiam principem decet. Nam tam omnibus ignoscere, quam nulli, malum est. » Idem¹⁷ : « Sic cum inferiore vivas, quemadmodum tecum vivere superiorem velis. » Idem, in *Epistola*¹⁸ : « Quoties in mentem tuam venerit, quantum tibi in servum tuum liceat, toties veniat etiam in mentem tuam tantumdem in te domino tuo licere. At ego, inquit, nullum dominum habeo. Respondeo, bona forsitan est fortuna, si nescis qua ætate Hecuba servire cœpit, qua Cræsus, qua Darii mater. »

CAPUT XLV.

De Judicibus.

Gregorius, in *Homiliis*¹⁹ : « Durum est, ut qui nescit tenere moderamina vitæ suæ,

¹ Greg., ad *Reccared.*, lib. VII, epist. cxxxvii, col. 1390. — ² Id., ad *Gudisc.*, lib. VIII, epist. xii, col. 1400. — ³ Id., *Pastor.*, p. III, c. III, admon. 6. — ⁴ Id., *Moral.*, lib. XXVI, c. xxvi ; *Pastor.*, p. II, c. vi. — ⁵ Id., *Moral.*, lib. XXVI, c. xix, post med. — ⁶ Aug., de *Vit. Christ.*, c. III. — ⁷ Vid. sup., c. xlii, p. 37. — ⁸ Id., de *Mend. ad Consent.*, c. xi. —

(a) Cæt. edit. præponens.

⁹ Ambros., de *Offic.*, lib. I, c. L. — ¹⁰ Id., *Apol. Dav.*, lib. I, c. iv. — ¹¹ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. xlix, sent. 1. — ¹² Id. *Reg.*, vi, 12. — ¹³ Isid., ibid., sent. 2. — ¹⁴ Id., *Synon.*, c. vii. — ¹⁵ Bern., *Epist.* cxxxvii. — ¹⁶ Senec., de *Clement.*, lib. I, c. II. — ¹⁷ Id., epist. lvi, circa med. — ¹⁸ Ibid. consequenter. — ¹⁹ Greg., in *Evang.*, hom. xxvi, ante med.

judex fiat vitæ alienæ. » Idem : « Judicare digne, » etc., in cap. *de Acceptione personarum*, lib. III⁴. Idem, in *Moralibus*⁵ : « Majora crimina et tarde credenda sunt, cum audiuntur; et citius punienda sunt, cum veraciter agnoscuntur. » Idem⁶ : « Tres sunt acceptiones munerum, ad quas ex fraude festinatur ad judicium : munus namque a corde, est captata gratia a cogitatione; munus ab ore, est gloria per favorem; munus a manu, est præmium per dationem. » Idem : « Boni te dulcem, » etc., in capit. *de Æquitate*⁷, lib. IV. Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* : « Benigni et justi judicis est suas injurias contemnere, et aliorum injurias judicare. » Idem : « Facile deviat, » etc., in capitulo *de Timore*⁸, in lib. III. Isidorus, in *Synonymis*⁹ : « Noli esse plus justus, quam justum est : omne enim quod nimis est, vitium est. » Idem : « Nullum judices, » etc., infra, lib. III, cap. *de Stultiloquio in Accusatione*⁷. Idem, *de Summo Bono*⁸ : « Neminem stultorum vel improborum oportet judicem esse. Nam stultus per ignorantiam, improbus per improbitatem corrumpit, quam didici, veritatem. » Idem⁹ : « Qui recte judicat, et præmium inde remunerationis expectat, fraudem in Deo perpetrat, quia justitiam, quam gratis partiri debuit, acceptione pecuniæ vendit. » Idem¹⁰ : « Quatuor modis judicium humanum pervertitur, timore, cupiditate, odio, amore : timore, dum metu potestatis alicujus, veritatem loqui pavescimus; cupiditate, dum præmio muneris alicujus corrumpimur; odio, dum contra quemlibet adversari molimur; amore, dum amico vel propinquis obtemperare contendimus. » Augustinus, in *Epistola*¹¹ : « Iniquum est, ut quisque judicare de alio velit, et judicari de se ipso nolit. » Idem¹² : « Imple, Christiane Judex, pii patris officium : sic succense ini-

quitati, ut consulere memineris humanitati. » Idem, in *Sermone* : « Cum judicaveris te ipsum sine adulatione, judica proximum cum dilectione. » Idem, *Contra Donatistas* : « Non facile pro uno, vel paucis, adversus innumerabiles religionis et unitatis viros, et magno ingenio et uberi doctrina præditos, nisi pertractatis pro viribus atque bene perspectis rebus, ferenda sententia est. » Idem : « Sacerdos cui omnis, » etc., supra¹³, *de Sacerdotibus bonis*. Ambrosius, in *Apologetica*¹⁴ : « Unusquisque de alio judicaturus, de seipso prius judicet, nec minora in alio errata condemnet, cum ipse graviora commiserit. » Idem¹⁵ : « Sæpe et in judicando majus peccatum judicii est, quam peccatum ipsum (a), de quo fuerit judicatum. »

CAPUT XLVI.

De Nobilitate.

Gregorius, in *Dialogis*¹⁶ : « Nonnullis solet nobilitas generis parere ignobilitatem mentis, ut minus se in hoc mundo despiciant, qui plus se cæteris aliquid esse, vel fuisse meminerint. » Hieronymus, in epistola *ad Celsantiam*¹⁷ : « Nulli te unquam de generis nobilitate præponas, nec obscuriores quasque et humili loco natas, te inferiores putes. Nescit enim religio nostra personas, nec condiciones hominum; sed animas inspicit. » Idem¹⁸ : « Sola apud Deum libertas est, non servire peccatis. Summa est apud eum nobilitas, clarum esse virtutibus. » Idem¹⁹ : « Nobilitatis tuæ tantum ad hoc memineris, ut cum claritate generis, morum sanctitate contendas. » Idem²⁰ : « Non est, quod sibi aliquis de generis nobilitate blandiatur, si ex meliori parte sit (b) servus. » Idem²¹ : « Mundanam nobilitatem non naturæ æquitas præstitit, sed cupiditatis ambitio invenit. » Idem, epist. CLIX. — ¹³ Vid. sup., c. xx, p. 32. — ¹⁴ Ambr., *Apol. Dav.*, II, c. II. — ¹⁵ Ibid. — ¹⁶ Greg., *Dialog. lib. II*, c. xxiii. — ¹⁷ Hieron., *ad Celsant.*, epist. xiv. — ¹⁸ Ibid. — ¹⁹ Id., *ad Demetr.*, epist. I, post med. — ²⁰ Ibid. — ²¹ Id., *Maurit. fil.*, epist. xiv, ultra med.

(a) *Al. ipsius.* — (b) *Cæt. edit. fil.*

¹ Vid. inf., lib. III, c. xxxviii. — ² Greg., *Moral.*, lib. XXIX, c. xiv. — ³ Ibid., lib. IX, c. xvii. — ⁴ Vid. inf., lib. IV, c. xlix. — ⁵ Vid. inf., lib. III, c. xlii. — ⁶ Isid., *Synon.*, c. xvi. — ⁷ Vid. inf., lib. III, § 6. — ⁸ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. lv, sent. 1. — ⁹ Ibid., c. lviii, sent. 1. — ¹⁰ Ibid., sent. 7. — ¹¹ Aug., *ad Pascent.*, epist. clxxiv. — ¹² Id., *ad Mar. Trib.*,

in *Homiliis* : « Ille apud Deum potior et nobilior est, non quem nobilitas generis aut dignitas sæculi, sed quem devotio fidei Deo et sancta vita commendat. » Ambrosius, in *Sermonibus* : « Nullum ad commendationem hominis conditio servitutis affert impedimentum, nec dignitas prosapiæ meritum, sed fides affert : sive liber, sive servus, omnes in Christo unum sumus. » Bernardus, in *Epistola* ¹ : « Minime quidem Deus est acceptor personarum ; nescio tamen quo pacto virtus in nobili plus placet ; an forte, quia plus claret ? Siquidem ignobilis cum caret gloria, non facile liquet, utrum quia nolit, aut quia non possit habere. Laudo tamen factam de necessitate virtutem ; plus illam, quam eligit animi libertas, non inducit necessitas. »

CAPUT XLVII.

De Militibus.

Gregorius, in *Registro* ¹ : « Summa militiæ laus inter alia bona merita hæc est, obedientiam sanctæ reipublicæ utilitatis causa exhibere, et quod sibi utiliter imperatum fuerit, obtemperare. » Joannes Chrysostomus, super *Mattheum* ² : « Inhonestum est apud Deum opus negotiationis, sive dignitatis, sive militiæ. » Ambrosius ³, super illud *Luc.*, iii ⁴, *Neminem concutiat* : « Singulis generibus hominum tribuit sanctus Joannes Baptista responsum, scilicet : publicanis, ne ultra quam præscriptum est eis, exigant ; militibus, ne calumniam faciant, ne prædam requirant : docens idcirco stipendia constituta militiæ, ne dum sumptus quæritur, prædo grassetur. » Augustinus, *de Verbis Domini* ⁵ : « Nonnulli qui aut militiæ cingulo detinentur, aut in actu sunt publico constituti, cum peccant graviter, hac solent a peccatis suis prima se voce excusare, quod militant ; et ne bene aliquando faciant, occu-

patos se malis actibus conqueruntur. » Idem ⁷ : « Non est delictum militare ; sed propter prædam militare, peccatum est. Nec rem publicam gerere criminosa est ; sed ideo agere rem publicam, ut rem familiarem angeas, potius videtur esse damnabile. » Idem, in epistola *ad Bonifacium comitem* ⁸ : « Hoc primum cogita, quando armaris ad pugnam, quia virtus tua et fortitudo corporalis, donum Dei est. Sic enim cogitabis de dono Dei non facere quidquam contra Deum. » Idem ⁹ : « Esto etiam bellando pacificus, ut eos quos expugnas, ad pacis utilitatem vincendo perducas : *Beati enim pacifici*, ait Dominus ¹⁰, *quia filii Dei vocabuntur.* » Idem ¹¹ : « Hostem pugnantem necessitas perimat, non voluntas. Et sicut bellanti et resistenti violentia redditur, ita victo, vel capto, misericordia jam debetur, maxime in quo pacis perturbatio non timetur. » Idem ¹² : « Ornet mores tuos pudicitia conjugalitatis, ornet sobrietates et frugalitatis. Valde enim turpe est, ut militem, quem non vincit homo, vincat libido ; et obruatur vino, qui non vincitur ferro. » Idem ¹³ : « Ex his quæ habes de militia, gratias age Deo tanquam fonti bonitatis, unde habes ; atque in omnibus bonis actibus tuis illi da claritatem, tibi autem humilitatem. »

CAPUT XLVIII.

De Negotiationibus.

Gregorius, in *Homiliis* ¹⁴ : « Sunt pleraque negotia, quæ sine peccato exhiberi, aut vix, aut nullatenus possunt. Quæ ergo ad peccatum implicant, ad hæc necesse est ut post conversionem animus non recurrat. » Idem ¹⁵ : « Negotium autem, quod ante conversionem sine peccato extitit, hoc etiam post conversionem repetere culpa non fuit. » Augustinus : « Studium avaritiæ, sive fraudis, proprium solet esse negotiantium facinus. »

¹ Bern., *ad Soph.*, epist. cxiii. — ² Greg., *ad Milit. Neapol.*, lib. xii, epist. xxiv, col. 1562. — ³ Chrysost., in *Matth.*, xxii, Op. imperf., hom. xli. — ⁴ Ambros., in *Luc.*, lib. ii, n. 17. — ⁵ *Luc.*, iii, 14. — ⁶ Aug., *de*

verb. Dom., serm. xix. — ⁷ Ibid. — ⁸ Id., *ad Bonif. Com.*, epist. ccv, al. clxxxix, n. 6. — ⁹ Ibid. — ¹⁰ *Matth.*, v, 9. — ¹¹ Aug., *ibid.* — ¹² Ibid. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Greg., in *Evang.*, hom. xxiv. — ¹⁵ Ibid.

Idem, super illud Psalmi¹ : *Quoniam non cognovi litteraturam*, alia littera, *negotiationes*, etc.² : « Nam avidus acquirendi pro damno blasphematur, pro pretiis rerum mentitur et pejerat. » Ambrosius, *de Virginitate*, ponit talem litteram *Cant.*, in³ : *Circumibo civitatem in foro et in plateis, et quæram quem dilexit anima mea*⁴ : « Nequaquam ibi quæramus Christum, ubi invenire non possumus. Non est Christus circumforaneus : Christus enim pax est, in foro liles : Christus justitia est, in foro iniquitas : Christus operator est, in foro inane otium : Christus charitas est, in foro residet oblectatio : Christus fides est, in foro fraus est, ac perfidia. » Idem, *de Officiis*⁵ : « Mortificetur avaritia, moriatur concupiscentia. Sanctus Dei negotiationem cognovisse se negat, quia pretiorum captare incrementa, non simplicitatis, sed versutiae est. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum*⁶ : « Fuge forum, ut nec patiaris fraudem, nec facias. » Idem⁷ : « Prima laus est Christiani, alienum esse a foro, nullam causam habere cum illo. » Idem⁸ : « Homo mercator vix aut nunquam potest placere Deo; et ideo nullus Christianus debet esse mercator; aut si voluerit esse, projiciatur ab Ecclesia Dei, dicente Psalmo⁹ : *Quoniam non cognovi negotiationes, introibo in potentias Domini*. Quemadmodum enim qui ambulat inter duos inimicos, volens amobus placere, et se commendare, sine maliloquio non potest esse : necesse est enim, ut et iste male loquatur de illo, et ille male loquatur de isto : sic qui emit et vendit, sine mendacio et perjurio esse non potest. » Idem : « Qui comparat rem, » etc., infra, *de Fœneratoribus*¹⁰. Hieronymus : « Negotiatorem clericum, » etc., supra¹¹, *de Clericis*.

CAPUT XLIX.

De Fœneratoribus.

Gregorius, in *Registro*¹² : « Nos amatoribus usurarum nulla ratione manus imponimus. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum*¹³ : « Qui comparat rem, ut illam ipsam integram et immutatam dando lucretur, ille est mercator, qui de templo Dei ejicitur. Unde super omnes mercatores plus maledictus usurarius. » Idem¹⁴ : « Si quis rem comparatam vendidit, mercator est et maledictus : quanto magis maledictus erit, qui non comparatam pecuniam, sed a Deo datam sibi, dat ad usuram ! » Idem¹⁵ : « Nihil usura turpius, nihil crudelius. Alienus enim hæc negotiatur miseria, et lucrum alterius adversitatem facit, et mercedem expetit misericordiae, velut timens ne appareat misericors; et fictione misericordiae profundior rem fodit foveam, in auxiliando conterens inopem, et in porrigendo manum expellens; et suscipiens quidem ut in portum, naufragio, autem (a) submittens hunc in vadis et in antris. » Ambrosius, in epistola¹⁶ : « Non dabis pecuniam tuam ad usuram, quoniam scriptum est¹⁷, quod is, qui non dedit pecuniam suam ad usuram, habitabit in tabernaculo Dei. Nam ille est supplantator, qui usurarum captat emolumentum. Itaque vir christianus, si habet, det pecuniam quasi non excepturus, aut certe sortem, quam dedit, recepturus. » Idem¹⁸ : « Quid durius quam ut des pecuniam tuam, ut ipse duplum exigas ? Qui simplum non habuit, quemadmodum duplum solvet ? » In *Vitis patrum* : « Cui nocetur, aut injuriatur, et voluntarie parci proximo, hic secundum naturam Christi est. Qui nec lædit, nec læditur, hic secundum naturam Adæ est. Qui vero nocet aut injuriatur, aut calumniam ingerit, aut usuras exigit, hic secundum diabolum est. » Seneca, in epistola : « Quid

¹ Psal. LXX, 15. — ² Aug., *Enarr.* in Psal. LXX, n. 17. — ³ *Cant.*, III, 2. — ⁴ Ambros., *de Virginit.*, n. 16. — ⁵ Id., *de Off.*, lib. III, c. vi. — ⁶ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. XXXIV. — ⁷ Ibid. — ⁸ Ibid., hom. XXXVIII. — ⁹ Psal. LXX, 15 juxta LXX. — ¹⁰ Cap. seq. — ¹¹ Supra, c. XXII, p. 34. — ¹² Greg., *ad Neapolit.*, lib. VIII, epist. XL. (Labb. *Conc.*, tom. V, col. 1461). — ¹³ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. XXXVIII. — ¹⁴ Ibid. — ¹⁵ Ibid., hom. V, n. 5. —

¹⁶ Ambros., lib. II, epist. XXIV. — ¹⁷ Psal. XIV, 5. —

¹⁸ Ibid. — (a) *Id.* *Id.*

fœnus, et calendarium, et usura, nisi humanæ cupiditatis extra naturam quæsitâ nomina? O miserum, si quem hæc delectant!

CAPUT L.

De Dæmonibus.

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Hostis malignus quos sanctos vigilantes minime superat, eos (a) dormientes pravius impugnat. Quem tamen hoc maligne agere superna dispensatio benigne permittit, ne in electorum cordibus ipse saltem sommus a probationis præmio vacet. » Idem ²: « Maligni spiritus certis quibusque vitiis singuli obsequi sunt credendi. » Idem ³: « Angelorum spiritus idcirco irremissibiliter peccaverunt, quia tanto robustius stare poterant, quanto eos carnis admixtio non tenebat. Homo vero idcirco post culpam veniam meruit, quia per carnale corpus, aliquid, quo semetipso minor esset, accepit. » Idem ⁴: « Angelus sua malitia cecidit; hominem vero aliena prostravit. » Idem ⁵: « Occultæ justitiæ licentia malignis spiritibus datur, ut quos volentes in peccati laqueo strangulant, in peccati pœnam etiam nolentes trahant. » Idem ⁶: « Ita Deus super omnia est, ut ipse sub nullo sit. Leviathan vero ejus celsitudinis culmen aspiciens, jus perversæ libertatis appetiit, ut præesset cæteris, et nulli subesset. » Idem ⁷: « Scimus quod immundi spiritus, qui e cœlo æthereo lapsi sunt, in hoc cœli terræque medio vagantur. Qui tanto magis corda hominum ascendere ad cœlestia invident, quanto se a cœlestibus per elationis suæ immunditiam projectos vident. » Idem ⁸: « Alius lætis, alius tristibus, alius timidis, alius elatis moribus existit. Quo ergo occultus adversarius facile capiat,

vicinis conspersioibus deceptiones parat. » Idem ⁹: « Salanæ voluntas semper iniqua est; sed nunquam potestas injusta: quia a semetipso voluntatem habet, sed a Domino potestatem. » Idem in homiliis ¹⁰: « In bonis operibus intenti, nisi contra malignos spiritus sollicitè vigilemus, ipsos irrisores patimur in pœnis, quos ad malum persuasores habemus. » Idem, in *Registro* ¹¹: « Tanto hostis callidus contra nos deceptionis molimina ardentius exquirat, quanto nos cœlesti patriæ ferventius inhiare cognoscit. » Idem, in *Dialogis* ¹²: « Malignus spiritus cogitationi, locutioni, atque operi nostro semper insistit, si fortasse quid inveniat, unde noster apud examen æterni judicis accusator existat. » Idem, in *Pastoralibus* ¹³: « Diabolus modo aliorum facta graviora, modo nihil esse quod perpetratum est, modo misericordem Deum loquitur, modo adhuc tempus subsequens et sufficiens ad penitentiam pollicetur: ut dum per hæc decepta mens ducitur, ab intentione penitentiae suspendatur: quatenus tunc bona nulla percipiat, quam nunc mala contristant. » Augustinus, *de Civitate Dei* ¹⁴: « Credendum est, esse spiritus nocendi cupidissimos, a justitia penitus alienos, superbia tumidos, invidia lividos, fallacia callidos: qui in hoc quidem aere habitant, quia de cœli superioris sublimitate dejecti, merito irregressibilis transgressionis in hoc sibi congruo velut carcere damnati sunt. » Idem ¹⁵: « Sicut ipsi mali homines in terra, sic etiam dæmones non omnia, quæ volunt, facere possunt; nisi quantum ordinatione sinitur illius, cujus judicia plena nemo comprehendit, juste nemo reprehendit. » Idem ¹⁶: « Mali angeli sua potestate potius delectati, velut suum bonum ipsi sibi essent, a superiore communi omnium beatifico bono ad propria defluerunt, et

¹ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. XIII, circa fin. —

² Ibid., lib. XV, c. XVI. — ³ Ibid., lib. IX, c. XXVIII.

— ⁴ Ibid., lib. IV, c. X. — ⁵ Ibid., lib. I, c. XVI. —

⁶ Ibid., lib. XXIV, c. XVII. — ⁷ Ibid., lib. II, c. XXV,

circa fin. — ⁸ Ibid., lib. XXIX, c. XII. — ⁹ Ibid., c. VI.

(a) *Cæt. ed.*, quo,.... eo.

— ¹⁰ Id., in *Evang.*, hom. XXXVII, circa med. —

¹¹ Greg., *ad Secundin.*, lib. VII, epist. LIV, col. 1338.

— ¹² Id., *Dialog.*, lib. III, c. XIX. — ¹³ Id., *Pastor.*,

p. II, c. II, admon. 30. — ¹⁴ Aug., *de Civit. Dei*,

lib. IX, c. XXII. — ¹⁵ Ibid., lib. II, c. XXIII, in fin. —

¹⁶ Ibid., lib. XII, c. I.

habentes elationis fastum pro excellentissima æternitate, vanitatis astutiam pro certissima veritate, studia partium pro individua charitate, superbi, fallaces, invidi effecti sunt. » Idem ¹ : « Esse natura in qua nullum bonum sit, non potest : proinde nec ipsius diaboli natura, in quantum natura est, malum quid est. » Idem : « Avertat Deus, » etc., libro II, *de Invidia* ². Leo, in sermone ³ : « Diabolus omnium discutit consuetudines, ventilat curas, scrutatur affectus; et ibi causas quærit nocendi, ubi quemque viderit studiosius occupari. » Joannes Chrysostomus, in sermone ⁴ : « Zelatur diabolus hominem, quia ipse de cœlo corruerat. Videbat enim Adam paradisi esse colonum; et inflatus invidia, induit serpentis imaginem. Incorporalis enim cum esset, corporalibus loqui non poterat. » Idem : « Diabolus non aliunde talis factus est, nisi quia primo quidem post peccatum desperatione usus est; postea vero ex desperatione in invidiam incidit et superbiam. » Cyprianus, in *Epistola* ⁵ : « Lata et spatiosa itinera vitæ lethalis : illic illecebræ et mortiferæ voluptates : illic diabolus blanditur, ut fallat; arridet, ut noceat; illicit, ut occidat. » Ambrosius, in sermonibus ⁶ : « Pater diabolus

non diligit filios suos, sed odit. Sic amat diabolus filios suos, ut perdat; sicut amat glutoporcillum, ut comedat. » Isidorus, in *Etymologiis* ⁷ : « Præsciunt dæmones futura multa, unde et solent responsa aliqua dare. Inest enim illis cognitio rerum plus quam infirmitati humanæ, partim subtilioris sensus acumine, partim experientia longissimæ vitæ, partim per Dei jussum angelica revelatione. » Idem ⁸ : « Diabolus hebraice dicitur *deorsum fluens*, quia qui quietus in cœli culmine stare contempsit, superbiæ pondere deorsum cornuus cecidit; græce vero diabolus *criminator* ⁹ dicitur. » Idem, *de Summo Bono* ¹⁰ : « Diabolus non est inmissor, sed incensor potius malarum cogitationum et omnium vitiorum. Neque enim alibi concupiscentiæ fomenta incendit, nisi ubi prius pravæ cogitationis delectationes inspexerit. » Idem ¹¹ : « Tunc contra eum, quem possidet, diabolus acrius sævit, quando se divina virtute ab eo expellendum cognoscit. » Bernardus, in sermonibus ¹². « Lædit nos iniquitas diaboli atque versutia; sed multo amplius eum nostra simplicitas et misericordia torquet, humilitatem nostram non sustinet, uritur charitate nostra, mansuetudine et obedientia cruciatur. »

¹ Aug., *de Civit. Dei*, lib. XIX, c. XIII. — ² Vid. inf., lib. II, c. VIII. — ³ Leo, *de Nativit. Dom.*, serm. VII, circa med. — ⁴ Chrysost., *de Cruce hom.*, post med. — ⁵ Cyp., *de Discipl. et hab. Virginum*. — ⁶ Serm. XLIV, *de Temp.*, inter serm. Ambrosio

adscriptos. — ⁷ Isid., *Etymol.*, lib. VIII, c. XXI. — ⁸ Ibid., paulo post. — ⁹ Scilicet a διαβάλλω. — ¹⁰ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. V, sent. 5. — ¹¹ Ibid., sent. 71. — ¹² Beru., *de Ded. Eccl.*, serm. III, ante med.

LIBER SECUNDUS

IN QUO

DE PRINCIPALIU VITIORUM ET VIRTUTUM MULTIPLICITATE

TRACTATUR

CAPUT PRIMUM.

De Tentatione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Nisi misericors Deus cum viribus tentamenta modifcet, nullus profecto est, qui malignorum spirituum insidias, non cornuens, portet. » Idem ²: « Sancta Ecclesia transire sine labore tentationis non potest tempora peregrinationis; quæ etsi foris apertos hostes non habet, intus tamen tolerat fictos fratres. » Idem: « Plerumque qui plus », etc., supra, libro I, de *Proficientibus* ³. Augustinus, contra *Julianum* ⁴: « Quia in ista humana miseria pejor hostis est cavenda superbia, ideo nimirum non penitus extinguitur in carne sanctorum continentium ista carnalis concupiscentia: ut dum pugnatur adversus eam, periculorum suorum animus admoneatur, ne securus de meritis per superbiam infletur. » Idem ⁵: « In nobismetipsis sola infirmitas est causa pugnandi; et rursus infirmitas est admonitio non superbiendi. Proinde, ut virtus, qua hic superbiiri potest, non superbiatur, eadem virtus in infirmitate tentationis perficitur. » Isidorus, de *Summo Bono* ⁶: « Diabolus serpens est lubricus, cujus si capiti, id est primæ suggestioni, non resistitur, illabitur. » Ambrosius, super *Lucam* ⁷: « Tentationem nunquam timere debemus: est enim causa victoriæ, materia

triumphorum. » Idem ⁸: « Dives ille, qui tentationem non sensit in hoc sæculo, raptus est ad inferos, et sepultus in inferno. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæum*: « Imprimis gravis et insuperabilis est impetus diaboli; quod si quis forti animo sustinerit eum, statim inveniet infirmiores. Quanto enim plus percussus fuerit, tanto magis torpescit et deficit. » Idem: « Qui murmurat de periculo tentationis, murmurat de præmio probationis: in nullo enim negotio potest requies inveniri, nisi præcesserit labor; quanto magis in spiritualibus rebus, nisi præcesserit tentatio, non potest esse probatio! » Bernardus super *Cantica* ⁹: « *Impulsus eversus sum, ut caderem, et Dominus suscepit me* ¹⁰. Quæris, quis ille sit impulsor? Non est unus. Impulsor diabolus, impulsor mundus, impulsor homo. Quis ille homo sit quæris? Quisque sui. » Idem ¹¹: « Necesse est ut veniant tentationes: quis enim ¹² coronabitur, nisi qui legitime certaverit? aut quomodo certabunt, si desit qui impugnet? Tu vero ¹³ accedens ad servitum Dei, sta in timore, et prepara animam tuam ad tentationem. Certi namque sint ¹⁴ omnes, qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem se passuros. » Idem, in sermonibus ¹⁵: « Oramus quotidie ¹⁶ ut Dei voluntas, sicut in celestibus facta est creaturis, sic fiat et in ter-

¹ Greg., *Moral.*, lib. IX, c. xxv, in fin. — ² Ibid., lib. XXXI, c. iv. — ³ Vid. sup., lib. I, c. xxxiv, p. 47.

⁴ Aug., cont. *Julian.*, lib. IV, c. II. — ⁵ Ibid. —

⁶ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. v, sent. 12. —

⁷ Ambros., in *Luc.*, IV, lib. IV, n. 37. — ⁸ Ibid. —

⁹ Bern., super *Cant.*, serm. LXXV, ante med. —

¹⁰ *Psal.* CXVII, 13. — ¹¹ Bern., ibid., serm. LXIV, in princ. — ¹² II *Tim.*, II, 5. — ¹³ *Ecclesi.*, II, 1. — ¹⁴ II *Tim.*, III, 12. — ¹⁵ Id., in *Quadrage.*, serm. VI, statim a princ. — ¹⁶ *Matth.*, VI, 10.

renis : ut sicut angelus, sic et homo adhærens Deo, unus spiritus cum eo fiat. Sed, heu ! me quot obstacula separant, quot prohibent impedimenta ! Objeit enim sese mediam malitia nostra, infirmitas nostra, concupiscentia nostra, et ignorantia nostra. » Idem ¹ : « Heu me, Domine Deus, quia undique mihi bella, undique tela volant, undique pericula, undique impedimenta. Quocumque vertam me, nulla usquam securitas est ; et quæ mulcent, et quæ molestant, timor ; et esuries, et refectio, et somnus, et vigiliæ, et labor, et requies militant contra me. »

CAPUT II.

De Cogitatione.

Gregorius, *super Ezechielem* ² : « Sic sæpe cogitationi bonæ cogitatio sinistra adiungitur, ut vix ipse qui easdem cogitationes generat, animus agnoscat. » Idem, in *Moralibus* ³ : « Tanto longius mens a necessariis cessat, quanto inania latius cogitat. » Idem ⁴ : « Sancti viri quantum agere possunt, ne exterius labantur in opere, tantum interius nequaquam agere possunt, ne unquam labantur in cogitatione. » Idem ⁵ : « Ante oculos Dei vacuæ non transvolant cogitationes nostræ, et nulla momenta temporis per animum transeunt præter retributionis actum. » Idem in *Registro* ⁶ : « Illud ab omnipotenti Deo pollutum esse in opere ostenditur, quod ex polluta cogitationis radice generatur. » Idem in *Pastorali* ⁷ : « Nihil in nobis est corde fugacius, quod a nobis toties recedit, quoties per pravas cogitationes defluit. » Isidorus, *de Summo Bono* ⁸ : « Ferre cogitationes sine perfectione vitiorum non est ad damnationem ; nec est occasio subeundi discriminis, sed potius augendæ virtutis. » Idem ⁹ : « Non est pecca-

tum, quando nolentes imaginibus nocturnis illudimur ; sed tunc est peccatum, si antequam illudamur, cogitationis affectibus prævenimur. » Idem : « Cogitatio prava delectationem, » etc., infra, libro III, c. *de Consuetudine* ¹⁰. Bernardus, *de Consideratione* ¹¹ : « In acquisitione salutis nemo tibi germanior unico matris tuæ : contra salutem propriam cogites nihil ; minus dixi, quam dixisse debueram : quidquid se cogitationi offerat, quod non quoquomodo ad tuam ipsius salutem pertineat, respuendum est. »

CAPUT III.

De Delectatione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹² : « Esse sine delectatione anima nunquam potest. Nam aut in infimis delectatur, aut in summis ; et quanto majori studio exerceatur ad summa, tanto majori fastidio torpescit ad ima ; quantoque acriori cura inardescit ad infima, tanto torpore damnabili frigescit a summis. Utraque enim simul et æqualiter amari non possunt. Qui ergo terrenarum rerum amore vincitur, in Deo nullatenus delectatur. » Idem ¹³ : « Deum apprehendere non valet, qui adhuc in delectatione peccati jacet. » Idem : « Unusquisque superbus rector, » etc., supra, lib. I, *de Prælati malis* ¹⁴. Idem ¹⁵ : « Mentem nequaquam cogitatio immunda inquinat, cum pulsatur ; sed cum hanc sibi per delectationem subiugat. » Idem ¹⁶ : « Cum culpa animum tentat, necesse est ut breviter suæ delectationis aspiat, ne ad æternam mortem iniquitas rapiat, cum constet quod ad terminum citius mortalis vita percurrat. » Idem ¹⁷ : « Sæpe bono operi dum laus humana obviat, mentem operantis immutat, quæ quamvis quæsitâ non fuerat, tamen oblata delectat. Cujus delec-

¹ Bern., in *Quadragesimæ*, serm. VI, circa med. — ² Greg., in *Ezechielem*, hom. XXI, post med. — ³ Id., *Moral.*, lib. II, c. XXVI. — ⁴ Id., lib. XI, c. XIX. — ⁵ Ibid., lib. XXVI, c. XIII. — ⁶ Id., lib. XII, epist. XXXI, ad Augustini interr., X, col. 1573. — ⁷ Id., *Pastor.*, p. III, c. II, admon. 15. — ⁸ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. VI, sent. 13. — ⁹ Ibid.

— ¹⁰ Vid. inf., lib. III, c. XII. — ¹¹ Bern., *de Consid.*, lib. II, ante med. — ¹² Greg., *Moral.*, lib. XVIII, c. VIII, in princ. — ¹³ Ibid., lib. XV, c. XVI, circa med. — ¹⁴ Vid. sup., lib. I, c. XII, p. 60. — ¹⁵ Greg., *ibid.*, lib. XXI, c. III. — ¹⁶ Ibid., lib. IX, c. XXXVI. — ¹⁷ Ibid., lib. I, c. XIX, ante med.

tatione dum mens bene operantis resolvitur, ab omni intentione intimi vigoris quanto-
cius dissipatur. » Idem ¹ : « Quisquis in hoc
mundo appetit prosperari, cæteros excedere,
rebus et honoribus tumere, huic nimirum
cura sæcularis in delectatione est, quies in
labore. » Isidorus, *de Summo Hono* ² : « Co-
gitationes illicitas ingerere, dæmonum est;
cogitationibus oblectari perversis, nostrum
est. » Augustinus, *de Verbis Apostoli* ³ :
« Quidquid peccatorum in dictis, in factis,
in cogitationibus est, non oritur nisi ex
mala cupiditate, non imputatur nisi ex illi-
cita delectatione. Huic igitur illicitæ delec-
tationi si resistamus, non regnat peccatum
in nostro mortali corpore. » Idem ⁴ : « Mor-
tua est una delectatio : sed vivit altera : et
illi dum non consentis, eam mortificas;
cum cœperis omnino non delectari, mortifi-
casti. Hæc est actio nostra; hæc est militia
nostra. »

CAPUT IV.

De Consensu.

Gregorius, in *Moralibus* ⁵ : « Concupis-
centiæ carnalis ostia dum consensus noster
aperit, ad innumera nos corruptionis mala
pertrahit. » Idem ⁶ : « Proximorum mala,
quæ quis corrigere non valet, taceat; quæ
cum corrigi loquendo possunt, silentium
consensum esse pertimescat : et si ea, quæ
tacet, tolerat, non tamen in animo virus
doloris occultet. » Idem ⁷ : « Sciendum est
aliud esse, quod animus de tentatione car-
nis patitur; aliud vero, dum per consensum
delectationibus obligatur. Plerumque enim
cogitatione prava pulsatur, sed renititur;
plerumque autem cum perversum quid concipit,
hoc intra semetipsum per consensum
desiderium volvit (a). » Idem, in *Homiliis* ⁸ :
« Ille vere Deum amat, cujus videlicet men-

tem delectatio prava ex consensu non supe-
rat. Nam tanto quisque a superno amore
disjungitur, quanto inferius delectatur. »
Augustinus, *de Mendacio* ⁹ : « Tunc consen-
simus, cum approbamus et volumus. »
Idem ¹⁰ : « Pudicitiam corporis, non consen-
tiente aut non permittente anima, nemo
violat. Quidquid enim nobis invitis contingit
in nostro corpore, nulla impudicitia est. »
Idem, in *Epistola* ¹¹ : « Bene agere, et illi-
cita non prohibere, consensus erroris est. »
Idem, *super Genesim contra Manicheos* ¹² :
« Si ratio humana censentiat, ut quod libido
commonuerit, faciendum esse decernat, ab
omni vita bona tanquam de paradiso expel-
latur homo, et jam ei peccatum imputatur,
etiamsi non sequatur factum, quoniam rea
tenetur in consensione conscientia. » Ber-
nardus, in *Meditationibus* ¹³ : « Dæmonum
est malas suggestiones ingerere, nostrum
est illis non consentire. Nam quoties resisti-
mus, diabolus superamus, angelos lætifi-
camus, Deum honoramus. » Idem, in *Ser-
mone* : « Si carnalibus distrahor desideriis,
et illis, quod absit, consensero quantum
possum, etiamsi non sequatur factum, in
morte quidem sum mortuus, utique et con-
sequenter sepeliendus in inferno. » Idem :
« Nulla est his qui sunt in Christo Jesu dam-
natio, si concupiscentiæ sensus sit absque
consensu. » Idem ¹⁴ : « Peccatum in foribus
est : nisi tu ipse aperias, non intrabit. Ap-
petitus in corde prurit, sed subter te est :
nisi tu sponte cesseris, nil necebit. Audi
consolationem : consensum cohibe, ne præ-
valeat appetitus concupiscentiæ, et imma-
culatus eris. » Idem ¹⁵ : « Potest inimicus
excitare tentationis motum; sed in te est,
si volueris, dare, vel negare consensum. »
Idem : « Nemo, fratres, » etc., infra, lib IV,
de Correptione bona ¹⁶.

¹ Greg., *Moral.*, lib. XVI, c. ult. — ² Isid., *de Sum.*
Bon., lib. II, c. xxv, sent. 5. — ³ Aug., *de verb. Apost.*,
serm. vi, al. clv, n. 1. — ⁴ Ibid., serm. xiii, al. clvi,
n. 9. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. IV, c. xxiv. — ⁶ Ibid.,
lib. X, c. iv. — ⁷ Ibid., lib. XXI, c. iiii. — ⁸ Id., in

Evang., hom. xxx. — ⁹ Aug., *de Mend. ad Consent.*,
c. xix. — ¹⁰ Ibid., — ¹¹ Id. *Epist.* clxxxii. — ¹² Id., *de*
Gen. cont. Manich., lib. II, c. xiv. — ¹³ Bern., *Medit.*,
c. xiv, post med. — ¹⁴ Id., *de sex Tribul.*, serm., post
med. — ¹⁵ Id., in *Quadrag.*, serm. v, ante med. —
¹⁶ Vid. inf., lib. IV, c. xxxviii. — (a) Al. voluit.

CAPUT V.

De Peccato.

Gregorius, *super Ezechielem* ¹ : » Quoties actu, quoties verbo, quoties cogitatione delinquimus, Deum contra nos toties irritamus. » Idem ² : » Districta sunt omnipotentis Dei judicia; et qui peccatorem diu expectat ut redeat, non redeuntem atque contemnenter gravius damnat. » Idem ³ : » Peccatum quippe quod per poenitentiam citius non deletur, aut peccatum est et causa peccati, aut peccatum simul, et causa, et pœna peccati. » Idem ⁴ : » Gravior es culpæ sunt, quæ superducta specie virtutis, virtutes se mentiuntur esse. » Idem, in *Moralibus* ⁵ : » Peccatum quod poenitentia non diluit, ipso suo pondere mox ad aliud trahit. » Idem ⁶ : » Tribus modis peccatum committitur, scilicet ignorantia, infirmitate, et studio. Et gravius quidem infirmitate, quam ignorantia, sed multo gravius studio, quam infirmitate peccatur. » Idem ⁷ : » In gravibus peccatis quis positus, cum suis premittit, aliena non diluit. » Idem, in *Pastorali* ⁸ : » Nonnunquam in parva deterius, quam in maiore culpa peccatur. Major enim, quo citius, quia sit culpa, agnoscitur, eo etiam celerius emendatur. Minor vero, dum quasi nulla creditur, eo pejor, quo et securius in usu retinetur. » Idem, in *Registro* ⁹ : » Apud homines culpa, et apud Deum pœna est, nolle quemquam bonum imitari, quod placet. » Idem ¹⁰ : » Plerumque quod in laicis culpa est, hoc crimen est in sacro ordine constitutis. » Idem : » Nonnunquam Dominus, » etc., infra, libro IV, de *Certamine* ¹¹. Augustinus, de *Confessionibus* ¹² : » Ita ad inferos, portans omnia mala,

quæ commiseram, et in te, et in me, et in alios multos, et gravia super originalis peccati vinculum. » Idem de *Civitate Dei* ¹³ : » Paucissimi sunt tantæ felicitatis, ut ab ipsa ineunte adolescentia, nulla damnabilia peccata committant. » Idem ¹⁴ : » Quæ sunt ista peccata, quæ ita impediunt perventionem ad regnum Dei, ut tamen sanctorum amicorum meritis impetrent indulgentiam? Difficillimum est invenire, periculosissimum est diffinire. » Idem : » Nunc usque adeo, » etc., infra, libro IV, de *Voluntate mala* ¹⁵. Idem, de *Spiritu et littera* ¹⁶ : » Sicut non impediunt a vita æterna justum quædam peccata venialia, sine quibus hæc vita non ducitur, sic ad salutem æternam nihil prosunt impio aliqua bona opera, siue quibus difficillime vita ejuslibet pessimi hominis invenitur. » Idem, contra *Julianum* ¹⁷ : » Diluuntur in baptismo cuncta peccata, et originaliter tracta, et ignoranter, vel scienter adjecta. » Idem ¹⁸ : » Cum non ad suum referuntur auctorem dona Dei, hoc ipso male his utentes efficiuntur injusti. » Idem, ad *Orosium* ¹⁹ : » Malum natura non est, sed privatio boni hoc nomen accepit. » Idem, de *Baptismo parvulorum* ²⁰ : » Sicut eorum, per quos renascuntur parvuli, justitiæ spiritus responsione sua trahit in eos fidem, quam voluntate propria nondum habere potuerunt; sic eorum, per quos nascuntur, caro peccati trahit in eos noxam, quam nondum vita propria contraxerunt. » Idem, in *Meditationibus* : » Certe, o miser homo, ipsa sola plus est vitanda peccati fœditas, quam quælibet tormentorum inhumanitas. » Idem, in *Epistola* ²¹ : » Quem non potest diabolus devorare seductum ad nequitiam, famam ipsius inquinare conatur, ut si fieri potest, opprobriis et malarum linguarum detractioe deficiat, et

¹ Greg., in *Ezech.*, hom. ix, post med. — ² Ibid., hom. xii, post med. — ³ Ibid. — ⁴ Ibid., hom. v, longe ante med. — ⁵ Id., *Moral.*, lib. xxv, c. ix, non mult. a princ. — ⁶ Ibid., c. xi, in princ. — ⁷ Id., præf. in lib. *Moral.*, c. iii. — ⁸ Id., *Pastor.*, p. iii, c. ii, admon. 34. — ⁹ Id., lib. v, indic. xiv, epist. cvii. — ¹⁰ Id., ad *Sabin.*, lib. viii, epist. v, col. 1398. — ¹¹ Vide inf., lib. iv, c. xi. — ¹² Aug., *Confess.*, lib. v,

c. vi. — ¹³ Id., de *Civit. Dei*, lib. xxi, c. xvi. — ¹⁴ Ibid., c. xxvii, post med. — ¹⁵ Vid. inf., lib. iv, c. i : » Nemo habet, » etc. — ¹⁶ Aug., de *Spir. et litt.*, c. xxviii. — ¹⁷ Id., cont. *Julian.*, lib. vi, c. xlv, post med. — ¹⁸ Ibid., lib. iv, c. iii. — ¹⁹ Id., ad *Oros.*, q. xxvi. — ²⁰ Id., de *Bapt. parv.*, lib. iii, c. ii. — ²¹ Id., *Epist.* cxxvii, al. lxxvii, n. i.

sic in ejus fauces ruat. Si autem famam innocentis maculare potuerit, hoc ei persuadere tentat, ut per malevolas suspiciones de fratre suo judicet, et sic ab illo implicatus absorbeat. » Idem, *de Virginitate* ¹: « Quia satagentibus vigilantibusque ne peccent, subrepunt quodammodo ex humana fragilitate peccata, quamvis parva, quamvis pauca, non tamen nulla, eadem ipsa magna fiunt, et gravia, si eis superbia incrementum et pondus adjecerit. » Idem, *de Patientia* ²: « Tanto rectius majori supplicio dignum judicaveris animum, quanto magis vitii subdit instrumenta virtutum. » Idem, *de Pœnitentia*: « Nullum peccatum adeo parvum, quod non crescat neglectum. Non enim considerandum est quid fecerit, sed quem offenderit, quam bonus est, quam benignus, quam pius. » Idem ³: « Qui peccat, et gratiam suam recuperare non amat, et nunquam curat ab eo diligi, qui totus est amor et charitas, nec ad illud tendit, unde sumpsit arrham; in Spiritum sanctum peccat, et nunquam post mortem, sicut nec vivens, consequetur veniam. » Idem, *super canonicam Joannis* ⁴: « Ista, quæ dicitur peccata levia, noli contemnere. Si contemnis quando appendis, expavesce quando numeras; multa levia faciunt unum grande. » (a) Idem (b), *de decem chordis*, et *super Joannem*; Gregorius, in *Pastorali*; Isidorus, *de Summo Bono*: Idem Augustinus: « Ex quo incipit homo » etc., supra, *de Homine* ⁵. Idem: « Voluntas aversa, » infra, libro III, *de Voluntate* ⁷. Ambrosius, *de Officiis* ⁸: « Qui non repellit a socio suo injuriam si potest, tam est in vitio, quam ille qui facit. » Idem, in *Apologia* ⁹: « Peccatum donatur per gratiam, deletur per sanguinem crucis, tegitur per charitatem. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem*: « Excogitate quan-

tum est malum, nos ex hominibus pares angelis, ad feras transponere. Venti enim servire, et pecuniarum concupiscentia destineri, et irasci, et mordere, et calcitrare, non hominum, sed ferarum est. » Isidorus, *de Summo Bono* ¹⁰: « Si unum vitium districte judicetur, et alia (c) negligantur, inanis est labor. » Idem ¹¹: « Judicio divino in reatum nequiores labuntur, qui distringere minora sua facta contemnunt. » Idem ¹²: « Majoris est culpæ manifeste, quam occulte peccare: dupliciter enim reus est qui aperte delinquit, quia et agit malum, et docet malum facere. Unde Isaias ¹³: « *Peccatum suum quasi Sodoma prædicaverunt.* » Bernardus, in *Sermonibus* ¹⁴: « Cavete ne quis parva reputet, quantumlibet parva, scienter commissa; nemo dicat in corde suo: « *Levia sunt ista; non curro corrigere; non est magnum si in his maneam venialibus minimisque peccatis.* » Hæc est impenitentia, dilectissimi, hæc blasphemia in Spiritum sanctum; blasphemia autem irremissibilis est. » Anselmus, *de Similitudinibus*: « Natura peccati est, ut non facile videatur ab illo qui eo premitur; sed mox ut cessaverit, et ab illo se alienaverit, tunc demum considerat in quanta fœditate et miseria jacuerat. » Idem: « Si hinc peccati pudorem, » etc., lib. IV, *de Innocentia* ¹⁵.

CAPUT VI.

De Superbia.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁶: « Septem principalia vitia de superbiam virulenta radice producantur, scilicet inanis gloria, invidia, ira, tristitia, avaritia, ventris ingluvies, luxuria. » Idem ¹⁷: « Scimus, quod aliquando minus est in corporis corruptionem cadere, quam cogitatione tacita ex deliberata elatione. » Idem, *de Officiis*, lib. I, c. xxxvi. — ¹⁸ Id., *Apol. Dav.*, lib. I, c. vi. — ¹⁹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xxxii, sent. 5. — ²⁰ Ibid., c. xvi, sent. 1. — ²¹ Ibid., c. x, sent. 1. — ²² Isa., III, 9. — ²³ Bern., in *Conv. S. Paul.*, serm. 1, post med. — ²⁴ Vid. inf., lib. IV, c. v. — ²⁵ Greg., *Moral.*, lib. XXXII, c. xvii. — ²⁶ Ibid., lib. XXXIII, c. xi.

¹ Aug., *de S. Virginit.*, c. L. — ² Id., *de Patient.*, c. v. — ³ Id., *de Pœnit.*, c. vii. — ⁴ Ibid., c. iv. — ⁵ Id., in *Epist. Joan.*, tract. I. — ⁶ Vid. sup., lib. I, c. vii, p. 49. — ⁷ Vid. inf., lib. III, c. i. — ⁸ Ambros.,

(a) *Cæt. edit.*, add. ad. — (b) *Suppl.* habet, seu consularatur. — (c) *Cæt. edit.* aliena.

tione peccare. Sed tamen minus superbia turpis creditur, minus peccatum a simplicibus judicatur; luxuriam vero eo magis erubescunt homines, quo simul omnes eam turpem esse noverunt. » Idem : « Quisquis superbiz, » etc., infra, libro III, de *Dijudicatione*¹. Idem² : « Cunctis superba apud se cogitatione tumentibus inest clamor in locutione, amaritudo in silentio, dissolutio in hilaritate, furor in tristitia, inhonestas in actione, honestas in imagine, erectio in incessu, rancor in responsione. Horum mens semper est ad irrogandas contumelias valida, ad tolerandas infirma, ad obediendum pigra, ad lacessendos vero alios importuna, ad ea quæ facere et debet, et pravalet, ignava, ad ea vero, quæ facere non debet, nec pravalet, parala. » Idem³ : « Ille proprium arrogantium esse vitium solet, ut et panca credant, quæ ipsi multa dixerunt; et multa credant, quæ ipsi pauca dicuntur. Qui enim sua dicere semper volunt, aliena audire non possunt. » Idem⁴ : « Tolerabilius Deo est, ut in infirmitate atque ignorantia cum humilitate quisquis jaceat, quam cum elatione cordis alta comprehendat. » Idem⁵ : « Adjuvare imbecilem, charitatis est; adjuvare vero velle potentem, elationis est. » Idem⁶ : « Per elationem plerumque et usque ad senium servata virginitas vitiatur : quia enim negligitur humilitas cordis, rectus iudex despicit etiam integritatem corporis. » Idem⁷ : « Difficile in se quisque inveteratam superbiam deprehendit, quia nimirum hoc vitium quanto magis patimur, tanto minus videmus. » Idem⁸ : « Arrogantes sicut inflantur laudibus, ita correctionibus inflammantur, et a quolibet se, vel justo, reprehendi despiciunt, moxque in malis suis formitem defensionis exquirunt. » Idem⁹ : « Omnino difficile est, ut elatio, quæ regnat

in corde, non erumpat in voce. » Idem¹⁰ : « Arrogantes grave se damnum perpeti judicant, si scientiam suam loquendi brevitate constringant. Tanto enim semetipsos credunt doctiores ostendere, quanto se potuerint multiplicitatem loquacitatis aperire. » Hieronymus, in *Epistola* : « Initium omnis peccati superbia est, quæ natione cœlestis, sublimium mentes inhabitat, sub cinere et cilicio latitans. » Idem¹¹ : « Nihil ita a pueritia vitare conatus sum, sicut tumentem animum, et erectam cervicem Dei contra se odia provocantem. Novi enim Magistrum et Dominum meum in carnis humilitate dixisse¹² : *Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde.* » Augustinus, in *Regula*¹³ : « Alia quæcumque iniquitas in malis operibus exercetur, ut fiant; superbia vero etiam bonis operibus insidiatur, ut pereant. » Idem, de *Virginitate*¹⁴ : « Mensura humilitatis cuique ex mensura ipsius magnitudinis data est, cui est valde periculosa superbia, quæ amplius amplioribus insidiatur. » Idem : « Quia satagentibus, » etc., supra in capite de *Peccato*¹⁵. Idem, de *Gratia Novi Testamenti*¹⁶ : « Superbia odit consortium, et quantum in ipso est, solus cupit eminere omnis superbus. » Idem, de *Civitate Dei*¹⁷ : « An forte corrigi pudet? Et hoc vitium non nisi superbiorum est. » Idem¹⁸ : « Superbia perverse imitatur Deum : odit namque cum sociis aequalitatem sub illo; sed imponere vult sociis dominationem suam pro illo. » Idem¹⁹ : « Facilius servitur homini, quam libidini, cum sævissimo dominatu vastet corda mortalium, ut alias omittam, libido ipsa dominandi hominibus aliis. » Idem : « Audeo dicere, » etc., infra, libro III, de *Recidivatione*²⁰. Idem in *Epistola*²¹ : « Fit miris modis in anima hominis, ut de falsa humilitate magis infletur, quam si apertius

¹ Vid. inf., lib. III, c. x. — ² Greg., *Moral*, lib. XXXIV, c. xviii, circa med. — ³ Ibid., lib. XXVI, c. xvii, circa fin. — ⁴ Ibid., lib. XVII, c. vii, circa fin. — ⁵ Ibid., c. xi, in princ. — ⁶ Ibid., lib. XXXVI, c. xiii, circa med. — ⁷ Ibid., lib. XXIV, c. xxiii. — ⁸ Ibid., lib. XXVI, c. i. — ⁹ Ibid. — ¹⁰ Ibid., c. xviii.

— ¹¹ Hieron., ad *Abig.*, epist. xxxii. — ¹² Matth., xi, 29. — ¹³ Aug., *Reg.* iij, c. v. — ¹⁴ Id., de *Virginit.*, c. xxxi. — ¹⁵ Vid. sup., p. 69. — ¹⁶ Id., ad *Hon.*, de *grat. Nov. Test.*, epist. cxx, c. xvii. — ¹⁷ Aug., de *Civit. Dei*, lib. X, c. xxix. — ¹⁸ Ibid., lib. XIX, c. xii. — ¹⁹ Ibid., c. xv. — ²⁰ Vid. inf., lib. III, c. xi. — ²¹ Aug., ad *Paul.*, epist. lxx, al. cxlii, n. 28.

superbiret. » Idem, de *Confessionibus*¹: « *Illuminati tanquam vulneratum superbum* ², et tumore meo separabar abs te, et nimis inflata facies claudebat oculos meos. » Idem ³: « Plus hostis vincitur in eo, quem plus tenet, et de quo plures tenet: plus autem superbos tenet nomine nobilitatis, et de his plures nomine auctoritatis. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* ⁴: « Superbia in nobis existente, omnis nostra vita immunda fit, etsi sobrietatem, etsi virginitatem, etsi jejunium, etsi orationes, etsi elemosynam, etsi quodcumque aliud perficiamus. » Isidorus, de *Summo Bono* ⁵: « Superbia, sicut est origo omnium criminum, ita ruina cunctarum virtutum: ipsa enim est in peccato prima, in conflictu postrema. » Idem ⁶: « Omnis peccans superbus est, eo quod faciendo vetita, contemptui habet divina praecepta. » Bernardus, de *duodecim Gradibus* ⁷: « Gloriosa res humilitas, qua ipsa quoque superbia palliare se appetit, ne vilescat. » Idem ⁸: « Arrogans de alia omni re plus sibi credit, quam aliis; de seipso plus aliis credit, quam sibi. » Idem ⁹: « Monachus presumptuosus primus in conventibus residet, in consiliis primus respondet, non vocatus accedit, non missus se intro-mittit, reordinat ordinata, reficit facta. Quidquid ipse non fecit, aut ordinavit, nec recte factum, nec pulchre aestimat ordinatum. Judicat judicantes, praedicit judicatoris. Si cum tempus adveniret non promoveatur ad prioratum, abbatem aut invidum judicat, aut deceptum. » Idem, *super Cantica* ¹⁰: Argumentum superbiae, privatio gratiae est: *humilibus* ¹¹ enim dat Deus gratiam, *superbis resistit*. Idem ¹²: « Perniciosa paupertas, penuria meritorum; presumptio autem spiritus, fallaces divitiae: et ideo ¹³

divitias et paupertatem ne dederis mihi, Domine. »

CAPUT VII.

De Vana Gloria.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁴: « Inobedientia, jactantia, hypocrisis, contentiones, pertinaciae, discordiae, et novitatum praesumptiones oriuntur de inani gloria. » Idem ¹⁵: « Quatuor sunt species, quibus omnis tumor arrogantium demonstratur: cum bonum aut a semetipsis habere se aestimant; aut, si datum desuper credant, pro suis se hoc accepisse meritis putant; aut certe cum jactant se habere, quod non habent; aut, despectis caeteris, singulariter videri appetunt habere, quod habent. » Idem: « Saepe bono operi, » etc., supra, capite de *Delectatione* ¹⁶ Idem ¹⁷: « Qui accepta bona sibi arrogat, suis contra Deum donis pugnat. » Idem ¹⁸: « In cogitatione tumidi proprii favores oriuntur, sibi que de singularitate sapientiae blanditur ipsa fatuitas. Pensat ea quae audierit, ac verba quae profert; et miratur sua, et deridet aliena. » Item: « Cuncti vanae gloriae, etc., infra, libro III, de *Dijudicatione* ¹⁹. Idem ²⁰: « Sicut labor justorum est videre prava, nec corrigere; ita gravis est labor arrogantium, si, quod sapiunt, non ostendunt. » Idem ²¹: « Quasi latrunculus est appetitus laudis humanae: qui recto itinere gradientibus ex latere jungitur, ut ex occultis educto gladio, gradientium vita trucidetur. » Idem: « Agitur ut ante justis oculis fovea mentis sit memoria virtutis, quia reminiscendo quod gessit, dum se apud se erigit, apud humilitatis auctorem cadit. » Isidorus: « Maxime per cenodoxiam, » etc., supra, de *Monachis malis* ²². Idem: « Qui ex deteriore, » etc., supra, de *Incipienti-*

¹ Aug., *Conf.*, lib. VII, c. VII. — ² *Psal.* LXXXVII, 11. — ³ Aug., *Conf.*, lib. VIII, c. IV. — ⁴ Chrysost., in *Evang. Joan.*, hom. VII, al. IX, n. 2. — ⁵ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. XXXVIII, sent. 7. — ⁶ Ibid., sent. 2. — ⁷ Bern., de *duodecim Grad.*, grad. IX. — ⁸ Ibid., grad. VI. — ⁹ Ibid., grad. VII. — ¹⁰ Id., in *Cant.*, serm. LIV, prope fin. — ¹¹ Jac., IV, 6. — ¹² Bern., in *Cant.*, serm. LXVIII, circa fin. — ¹³ *Prov.*,

xxx, 8. — ¹⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXXI, c. XVII, post med. — ¹⁵ Ibid., lib. XXII, c. IV, paululum a princ. — ¹⁶ Vid. sup., c. II, p. 66. — ¹⁷ Greg., *Moral.*, lib. IX, c. II, in princ. — ¹⁸ Ibid., lib. X, c. XIV, in princ. — ¹⁹ Vid. inf., lib. III, c. X. — ²⁰ Greg., *Moral.*, lib. XXIII, c. V, circa fin. — ²¹ Ibid., lib. VIII, c. XIII. — ²² Vid. sup., lib. I, c. XXXI, p. 45.

*bus*¹. Joannes Chrysostomus, *super Joannem* : « Gloriam vanam cupere, ingloriatio est; gloria autem vera est hanc despicere, et nullam ejus curam facere, sed ad id quod Deo placet, omnia et dicere et facere. » Idem² : « Qui omnium contemptum pecuniarum habuerunt, et nulli hujusmodi imaginationi se immiscuerunt, et magis tyrannicas corporum concupiscentias comuerunt, hi multoties capti a vana gloria omnia perdiderunt. » Idem³ : « Si laudes amamus, eas quæ a Deo sunt diligentius quæramus. Nam, quæ quidem ab hominibus est laus, qualisque quæ fuerit, simul ut apparnit, perit. » Augustinus, *de Confessionibus*⁴ : « Domine, gloria nostra tu es; propter te amemur, et verbum tuum et nomen tuum timeatur a nobis. Qui enim laudari vult ab hominibus, vituperante te, non defendetur ab hominibus, judicante te; non eripietur, damnante te. » Ambrosius, *de Officiis*⁵ : « Fortitudo gloriæ caveat appetitiam, quæ frequenter nocuit immoderatus appetita, semper autem nocuit usurpata. » Bernardus, in *Epistola*⁶ : « O stulti filii Adam, qui contemnentes pacem, et gloriam appetentes, et pacem perdunt et gloriam. »

CAPUT VIII.

De Invidia.

Gregorius, in *Moralibus*⁷ : « De invidia odium, susurratio, detractio, exultatio in adversis proximi, et afflictio in prosperis nascitur. » Idem⁸ : « Qui post puniendi sunt retributionis supplicio, nunc semetipsos afficiunt invidiæ tormento. » Idem⁹ : « Invidia iram generat; quia quanto interno livoris vulnere animus sauciatur, tanto etiam mansuetudo tranquillitatis amittitur. »

Idem¹⁰ : « Dum electi proficiunt, reprobi ad rabiem furoris et invidiæ excitantur, et bona nascentia, quæ nolunt imitari, gravius persequuntur. » Idem : « Invidi dum bonum, » etc., infra, libro tertio, *de Stultiloquio in accusatione*¹¹. Idem, in *Dialogis*¹² : « Antiquus hostis, unde bonos cernit per charitatem provehit ad gloriam, inde perversos per invidiam rapit ad poenam. » Idem, in *Homiliis*¹³ : « Quidquid in mundo concupiscimus, hoc proculdubio proximis invidemus. Videtur etenim quia nobis desit, quod alius acquiritur. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus* : « O zelus, o invidia omni malitia cumulata! Invidia ignis inextinguibilis est; etenim, sicut tinea comedit vestimentum, sic et invidia eum, qui zelatur, consumit; eum autem cui invidet, clariorem reddit. » Idem, *super Joannem* : « Invidiæ passio, et fornicatione, et adulterio multum est deterior. » Idem¹⁴ : « Invidi oculus liquatur tristitia, invidus cum morte vivit continua. » Augustinus, *de Disciplina Christiana*¹⁵ : « Avertat Deus invidiæ pestem ab animis omnium, nedum Christianorum. Vitium enim diabolicum est invidia, quo solo diabolus reus est, et inexplabiliter reus. Non enim dicitur diabolo, ut damnetur : « Quia adulterium commisisti, furtum fecisti, villam alienam rapuisti; » sed : « Quia (a) homini stanti, tu lapsus, continuo invidisti. » Idem, *de Virginitate*¹⁶ : « Superbiam sequitur invidia, tanquam tilia et pedissequa. Eam quippe superbia continuo parit, nec nunquam est superbia sine tali prole atque comite. » Hieronymus, in *Epistola*¹⁷ : « O invidia primum mordax tui, o satanæ calliditas semper sancta persequens! Isidorus, in *Synonymis*¹⁸ : « Invidia cuncta bona ardore pestifero devorat. Invidia, animæ tinea,

¹ Vid. sup., lib. I, c. xxxiii, p. 47. — ² Chrysost., in *Joan.*, hom. xxxviii, al. xxix, n. 3. — ³ Ibid., hom. xxxvii, al. xxxviii, n. 5. — ⁴ Aug., *Conf.*, lib. X, c. xxxvii. — ⁵ Amb., *de Offic.*, lib. I, c. xxxix. — ⁶ Bern., *ad Episc. Aquitan.*, epist. cxvii, post med. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. xxxi, c. xvii, post med. — ⁸ Ibid., lib. II, c. xx, circa med. — ⁹ Ibid., lib. xxi, c. xvii, post med. — ¹⁰ Ibid., lib. xxviii,

c. vii, circa fin. — ¹¹ Vid. inf., lib. III, c. iii, § 6. — ¹² Id., *Dialog.*, lib. III, c. xv, ante med. — ¹³ Id., in *Evang.*, hom. v, post med. — ¹⁴ Chrysost., in *Joan.*, hom. lv, al. lvi, n. 3. — ¹⁵ Aug., *de Discip. Christ.*, c. xiv. — ¹⁶ Id., *de S. Virginit.*, c. xv. — ¹⁷ Hieron., *ad Asell.*, epist. xcix, circa med. — ¹⁸ Isid., *Synon.*, c. ix, in princ.

(a) *Cœl. edit.* qui.

sensum comedit, pectus urit, mentem afficit, cor hominis quasi quædam pestis depascit. » Anselmus, *de Similitudinibus* ¹ : « Qui bonis alterius arridet, sanctis consentit; qui vero invidet, diabolis similis est. Si quidem magis puto esse salvationem sperandam ejus, qui parum boni facit, et factis aliorum favet, quam illius, qui multa, et invidet aliis. » Seneca, in *Proverbiis* : « Nondum felix es, si nondum turba te deridet. Nam etsi nullos tibi inimicos facit injuria, multos facit invidia. » Glossa, *super Psalmum cxxm* : « Ira et invidia iudicio carent. »

CAPUT IX.

De Ira.

Gregorius, in *Moralibus* ² : « De ira rixæ, tumor mentis, contumeliæ, clamor, indignatio, blasphemæ proteruntur. » Idem ³ : « Plerumque mentem, sub obtentu justitiæ, iræ immanitas vastat; et dum quasi sævit zelo rectitudinis, rabiem explet ira furoris. » Idem ⁴ : « Qui humanorum actuum subtili examine gressus enumerat, iram sine voce, iudicio; iram in voce, concilio; iram vero in voce atque sermone, gehennæ ignibus mancipat. » Idem ⁵ : « Plus semper ira in vindicta exigit, quam de injuria accipit. » Idem, in *Dialogis* ⁶ : « Tanto metuenda est ira iustorum, quanto et constat quia in eorum cordibus ille præsens est, qui ad inferendam ultionem, quam voluerit, invalidus non est. » Idem, in *Registro* ⁷ : « Ira, etiam cum delinquentium culpas insequitur, non debet menti nostræ quasi domina præire; sed post rationis tergum, quasi ancilla rationis, subnixius famulari. » Idem ⁸ : « Nemo potest diligere illum, quem ex ira vel odio non vult videre. » Idem ⁹ : « Ira si semel

mentem possidere cœperit, justum esse deputat etiam illud, quod crudeliter facit. » Idem, in *Pastoralibus* ¹⁰ : « Illa quæ mater est omnium custosque virtutum, per iræ vel impatientiæ vitium virtus charitatis enervatur. » Hieronymus, in originali *super Michæam* ¹¹ : « Propemodum naturale est, ut et nurus socrum, et socrus oderit nurum. » Augustinus, in *Epistola* ¹² : « Sicut acetum corrumpit vas, si diutius ibi fuerit, sic ira corrumpit cor, si in alium diem duraverit. » Idem ¹³ : « Multo melius nec juste cuiquam irascimur, quam velut juste irascendo, in alicujus odium iræ occulta facilitate dilabimur. » Idem, *de (a) Sermone Domini in monte* ¹⁴ : « Si irasci non est fas fratri suo sine causa, aut dicere : *Raca*, aut dicere : *Fatue*, multo minus fas est animo tenere aliquid, ut in odium indignatio convertatur. » Idem ¹⁵ : « Odium est ira inveterata. » Idem, *de Civitate Dei* ¹⁶ : « Iram nihil aliud esse, quam ulciscendi libidinem, veteres diffinierunt. » Idem, in *Regula* ¹⁷ : « Melior est, qui quamvis ira sæpe tentatur, tamen impetrare festinat, ut sibi dimittat, cui se fecisse agnoscit injuriam, quam qui tardius irascitur, et ad veniam petendam tardius inclinatur. Qui autem nunquam petit veniam, aut non ex animo petit, sine causa est in monasterio, etiam si inde non projiciatur. » Glossa ¹⁸ : « Si non dimiserimus ex corde, quod in nos delinquitur, etiam hoc quod per pœnitentiam dimissum erat, a nobis exigitur (b). » Cassiodorus, in *Psalmos* ¹⁹ : « Venialis ira est, quæ non ducitur ad effectum. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* : « Qui irascitur sine ratione, multis suppliciis dignus erit, voluntarie seipsum in barathra perditionis ferrens, et ante futuram gehennam, hic jam vindictam solvens. » Idem, *de Compunctio-*

¹ Anselm., *de Similit.*, c. xlv. — ² Greg., *Moral.*, lib. xxxi, c. xvii, post med. — ³ Ibid., lib. xxvi, c. xxviii, ante med. — ⁴ Ibid., lib. xxi, c. iv, circa med. — ⁵ Lib. xxviii, c. ix, circa med. — ⁶ *Dialog.*, lib. i, c. ix, circa med. — ⁷ Greg., lib. vii, indict. 2, epist. cxxvi. — ⁸ Ibid., *ad Rustician.*, indict. 1, epist. xxiii, col. 1300. — ⁹ Ibid., indict. 2, epist. cxxvi, post med. — ¹⁰ Id., *Pastoral.*, p. iii, c. ii, admon. 10,

non longe a princ. — ¹¹ Hieron., in *Michæ.*, lib. ii, c. vii. — ¹² Aug., epist. lxxxvii, al. ccx, n. 2. — ¹³ Id., *ad Prof.*, epist. cxlix. — ¹⁴ Id., *de Serm. Dom. in monte*, lib. i, c. xxi. — ¹⁵ Ibid., lib. ii, c. xxx. — ¹⁶ Id., *de Civit. Dei*, lib. xiv, c. xiv. — ¹⁷ Id., *Reg. iii*, c. xxxviii. — ¹⁸ Gloss. in *Matth.*, xviii. — ¹⁹ Cassiod., in *Psal.* iv, ante med.

(a) Cæt. edit. in. — (b) Item exigitur.

ne cordis ¹ : « Non iracundos tantum et illatæ malitiæ memores punit Deus tanquam reos; sed et eos, qui et irascentes aut offensos fratres placare negligunt et contemnunt. » Idem ² : « Osculum pacis porrigere tempore, quo sacramenta offeruntur, in usu Ecclesiæ est. Sed vereor ne plures ex nobis labiis tantummodo pacem faciant, cum tamen Christus non ex ore, sed ex corde desideret, et affectu velit proximum, non labiis saluari. » Idem ³ : « Si tantummodo non lædas eum, qui te læsit, avertas autem te ab eo, nec libenter eum videas, manet sine dubio vulnus in pectore, et iræ dolor augescit in corde. » Ambrosius, *de Officiis* ⁴ : « Si irascimur, quia affectus naturæ est, non potestatis, malum sermonem non proferamus de ore nostro, ne in culpam ruamus. » Idem ⁵ : « Is qui cito injuria illata movetur, facit se dignum judicari contumelia, dum vult ea indignus haberi. » Bernardus, in *Epistola* ⁶ : « Non irasci, ubi irascendum sit, nolle emendare peccatum est; prius vero irasci, quam irascendum sit, peccatum peccato addere est »

CAPUT X.

De Accidia.

Gregorius, in *Moralibus* ⁷ : « De tristitia, vel accidia, nascitur malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio, torpor circa præcepta, vagatio mentis circa illicita. » Idem ⁸ : « Humana anima, quia ad Deum solum appetendum facta est, omne autem quod infra Deum appetit, minus est, ideo ei jure non sufficit omne quod Deus non est. Hinc est, quod huc illucque spargitur, et ab unaquaque re fastidio impellente removetur. » Idem, in *Pastorali* ⁹ : « Plerumque piger, dum necessaria agere negligit, quædam sibi difficultia opponit, quædam vero incaute formi-

dat; et dum quasi invenit quod velut juste metuat, ostendit quod in otio quasi non juste torpescat. » Idem ¹⁰ : « Si quod mortuum in nobis est, ad vitam non accenditur; hoc etiam extinguitur, quod quasi adhuc vivum tenetur. » Idem ¹¹ : « Qui adhuc in peccatis est, conversionis fiduciam non amittit; qui vero post conversionem tepuit, etiam spem, quæ potuit esse de peccatorum conversione, subtrahit. » Augustinus, *de Confessionibus* ¹² : « Palato non sano pœna est panis, qui sano est suavis; et oculis ægris odiosa est lux, quæ puris amabilis est; et justitia tua, Domine, displicet tristibus et iniquis. » Idem : « Nullo modo decet, » etc., infra ¹³, lib. IV, *de Exercitio*. Joannes Chrysostomus, *de Compunctione cordis* ¹⁴ : « Non video, quod aliquis nostrum vera et perfecta cupidinæ cœlectium teneatur; alioquin omnia quæ videntur esse gravia, umbras putaret et risum. » Ambrosius, *super Lucam* ¹⁵ : « Disce rogare quod cupis inpetrare: fastidiosos viros cœlestium profectus munus non sequuntur. » Idem, in *Epistola* : « Sicut Dominus non vult mortem peccatoris tantum, sed ut revertatur, et vivat; ita tepidos odit, et cito ei nauseam faciunt. » Isidorus, *de Summo Bono* ¹⁶ : « Tepidus in conversatione, otiosa verba et vanas cogitationes, noxias esse non conspiciat; quod si a torpore mentis evigilaverit, ea quæ prius leviter æstimabat, confestim quasi horrenda atque atrocia pertimescit. » Idem ¹⁷ : « Dei servum sine intermissione legere, orare, et operari oportet, ne forte mentem otio deditam spiritus fornicationis surripiat. Cedit enim labori voluptas; animus autem vacante cito præoccupat. » Bernardus, in *Epistola* ¹⁸ : « Provitando otio, otiosa sectari ridiculum est. Otium autem est, quod vel nullam habet utilitatem, vel utilitatis intentionem. »

Past., p. III, c. 11, admon. 16. — ¹⁰ Ibid., admon. 25, post med. — ¹¹ Ibid., c. 12, *Aug., Conf.*, lib. VII, c. xxvii. — ¹² Ibid., lib. IV, c. iv. — ¹³ Chrysost., *de Comp. Cord.*, lib. I. — ¹⁴ Ambros., in *Luc.*, lib. IV. — ¹⁵ Ibid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. v, sent. 2. — ¹⁶ Ibid., lib. III, c. xx, sent. 5. — ¹⁷ Ber., *de vit. solit.*, epist. ad *Fratr. de Monte Dei*, ante med.

¹ Chrysost., *de Compunct. Cord.*, lib. I, ante med. — ² Ibid., paulo post. — ³ Ibid., post multa. — ⁴ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. III, in fin. — ⁵ Ibid., c. vi. — ⁶ Bern., *ad Guid. abb.*, epist. LXIX, in princ. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. III, c. xvii, post med. — ⁸ Ibid., lib. XXVI, c. xxviii, post med. — ⁹ Id.,

Idem ¹ : « Miror quod ad gustum cibi dulcissimi nauseas, ² *si tamen gustasti quam dulcis est Dominus*; aut certe nondum gustasti, et nescis quid aut quomodo sapit Christus, ideoque non appetis incognitum et inexpertum; aut si forte gustasti, et dulce non sapit, sanum non habes palatum. » Idem, *super Cantica* ³ : « Doleo aliquos nostrum gravi in sacris vigiliis depremi somno, nec cœli cives revereri, sed in præsentia principum tanquam mortuos apparere: cum tamen ipsi nostra alacritate permoti nostris interesse solemnibus delectentur. Vereor ne nostram desidiam aliquando abominantes, cum indignatione recedant. » Idem ⁴ : « Cum te tepore, accidia, vel tædio affici sentis, noli propterea diffidere, atque desistere a studio spirituali; sed juvenis require manum, trahi te obsecrans. » Idem, in *Sermonibus* ⁵ : « Tepescimus processu temporis a fervore conversionis nostræ: paulatim refrigerescit charitas, abundat iniquitas, ut, heu! consummemur in carne, qui spiritu cœperamus. » Idem ⁶ : « Quid istud negligentiae, quid pigritiae, imo quid vecordiae est, ut non crebris suspiriis et ferventissima affectione abrumperè hinc, et in illa tam felicia agmina jaculari animos studeamus? Væ nobis a duritia cordis nostri; væ nobis a peccato gentium, quas Apostolus sine affectione commemorat esse. » Seneca, in *Epistola* ⁷ : « Cito inertis otio vita torpebit, si relinquendum est quidquid offendit. » Idem ⁸ : « Otium sine litteris mors est, et vivi hominis sepultura. »

CAPUT XI.

De Avaritia.

Gregorius, in *Moralibus* ⁹ : « De avaritia proditio, fraus, fallacia, perjuria, inquietudo,

violentiae, et contra misericordiam obdurationes cordis oriuntur. » Idem ¹⁰ : « Avaritia desideratis rebus, habitis non extinguitur, sed augetur. Nam more ignis, cum ligna, quæ consumat, exceperit, magis exerescit. » Ambrosius, in *Sermonibus* ¹¹ : « Quosdam gradus cupiditas habet: quo plures ascendit, eo ad altiora festinat; unde fit gravior ruina lapsuro. » Idem, in *Epistola* ¹² : « Ibi abundantia, ubi satietas; ubi autem fames cupiditatum, ubi inexplebilis appetentia, ibi ntique paupertas. Augustinus, in *Sermonibus* ¹³ : « Non solum avarus est, qui rapit aliena; sed et ille avarus est, qui cupide servat sua. » Idem, *de Verbis Domini* ¹⁴ : « Inexplebilis est sola avaritia divitum: semper enim rapit, et nunquam satiatur: nec Deum timet, nec hominem reveretur, nec patri parit, nec matrem agnoscit, nec fratri obtemperat, nec amico fidem servat: viduam opprimit, pupillorum res invadit, liberos in servitium redigit, testimonium falsum profert; res mortui hominis occupantur, quasi non et ipsi, qui hoc faciunt, moriantur. » Idem, *de Libero Arbitrio* ¹⁵ : « Dictum est, radicem omnium malorum esse avaritiam, hoc est, plus velle, quam satis est. Tantum autem satis est, quantum sibi exigit naturæ in suo genere conservandæ modus. » Idem, *de Decem chordis* ¹⁶ : « Qua fronte venturus es ad filium tuum, qui præcessit, cui præcedenti non mittis partem suam in cœlum? An non potest mitti in cœlum? Potest prorsus. Audi ipsum Dominum dicentem ¹⁷ : *Thesaurizate vobis thesauros in cœlo*. » Isidorus, in *Etymologiis* ¹⁸ : « Avidus dictus est ab *avendo*; avere enim cupere est: hinc et avarus. Nam quid est avarum esse, nisi progredi ultra quam sufficit? Avarus enim dictus est, eo quod sit avidus auri, et nunquam opibus

¹ Bern., *ad Fulcon.*, epist. 11. — ² *1 Petr.* 11, 3. — ³ Bern., in *Cant.*, serm. vii, ante med. — ⁴ *Ibid.*, serm. xxi, ante med. — ⁵ *Id.*, in *Annuunt. Dom.*, serm. 111, circa fin. — ⁶ *Id.*, in *fest. omn. Sanct.*, sermo v, circa med. — ⁷ Senec., *Epist.* lxxxvii, statim a princ. — ⁸ *Id.*, epist. lxxxii, statim a princ.

— ⁹ Greg., *Moral.*, lib. xxxi, c. xxvii, post med. — ¹⁰ *Ibid.*, lib. xv, c. xii, circa med. — ¹¹ Ambros., *de Nab.*, c. 11, ante med. — ¹² *Idem*, *ad Simplic.*, epist. xxxviii, n. 10. — ¹³ Aug., *de Tempor.*, serm. xcvi. — ¹⁴ *Id.*, *de verb. Dom.*, serm. xxv, al. cccclxvii, n. 1. — ¹⁵ *Id.*, *de lib. Arb.*, lib. 111, c. xvii. — ¹⁶ *Id.*, *de dec. Chord.*, c. xii. — ¹⁷ *Matth.*, vi, 20. — ¹⁸ *Id.*, *Etymol.*, lib. x, verbo *Avidus*.

expleatur. » Idem, de *Summo Bono*¹ : « Qui bona mundi diligit, velit, nolit, timoris et doloris pœnæ succumbit. » Joannes Chrysostomus, super *Joannem* : « Quemadmodum in fontem mundum stercus quis immittens, totum eum immundum facit; ita et in divitias justas avaritia intrans, omnia spirare facit ab eo, qui illic est, avaritiæ fœtore. » Idem : « Non amabit proximum, qui aurum amat. » Bernardus, de *Contemptu mundi*² : « Nunc trahit sua quemque voluptas; odorem turpis lucri sectantes, questum æstimant pietatem, quorum ³ certa damnatio est. » Idem⁴ : « Utinam saperes, miser, et intelligeres, cum thesauro pecuniæ, thesaurum iræ pariter cumulari. Utinam novissima providens, animadverteres non facile per foramen acus transituros divitiarum cumulos. » Seneca, in *Epistola*⁵ : « Vidisti aliquando canem, missa a Domino frustra panis ac carnis, aperto ore captantem; quidquid accipit, protinus integrum devorat; et semper ad spem venturi hiat. » Idem⁶ : « Evenit nobis quidquid expectantibus fortuna projecit, id sine ulla voluptate dimittimus, statim ad rapinam alterius erecti et attentī, » Idem : « Quisquis de accipiendo, » etc., infra, libro tertio de *Ingratitudine*⁷.

CAPUT XII.

De Gula.

Gregorius, in *Moralibus*⁸ : « De ventris ingluvie inepta lætitia, scurrilitas, immunditia, multiloquium, hebetudo sensus circa intelligentiam oritur. » Idem⁹ : « Quinque nos modis gulæ vitium tentat : aliquando namque indigentia tempora prævenit; aliquando vero tempus non prævenit, sed cibos lautiores quærīt; aliquando quælibet sumenda præparari accuratius expetit; ali-

quando autem et qualitati ciborum, et temperi congruit, sed in ipsa ciborum quantitate sumendi mensuram refectionis excedit. Nunquam vero et abjectum est quod desiderat, et tamen ipso æstu immensi desiderii deterius peccat. Exemplum de primo in Jonatha¹⁰; de secundo in Israeliticis¹¹; de tertio in filiis Ileri¹²; de quarto in Ezechiele¹³; de quinto in Esau¹⁴. » Idem¹⁵ : « Sæpe dum quasi concivi carni parcimus, ad prælium contra nos hostem nutrimus. Eisdem namque alimentis vitia superbiunt, quibus nutritæ virtutes vivunt; et cum virtus alitur, plerumque vires vitii augentur. » Idem, in *Pastorali*¹⁶ : « Gulæ deditos, superfluitas locutionis, levitas operis atque luxuria; abstinentes vero sæpe impatientia atque tristitia, sæpe vero superbiæ culpa comitatur. » Hieronimus, in *Epistola*¹⁷ : « Difficile inter epulas servatur pudicitia : nitens cutis sordidum ostentat animum. » Idem : « Nihil sollicitius, » etc., infra, libro IV, de *Lætitia*¹⁸. Isidorus, de *Summo Bono*¹⁹ : « Ebrietas perturbationem gignit mentis, furorem cordis, flammam libidinis. Ebrietas ita mentem alienat, ut ubi sit, nesciat; unde etiam et malum non sentitur, quod per ebrietatem committitur. » Idem²⁰ : « Cui abundantia est epularum, ardentis divitis attendat supplicium, cujus tanta in inferno inter ignes erat inopia, quanta hic fuerat epularum copia. » Idem²¹ : « Qui nimium cibis utuntur, quanto magis ventrem pascunt, tanto amplius sensum mentis obtundunt. Nam Græci dixerunt, ex crasso ventre subtilem sensum gigni non posse. » Augustinus, de *Doctrina Christiana*²² : « Fieri potest, ut sine aliquo vitio crapulæ vel voracitatis pretiosissimo cibo sapiens utatur; insipiens autem foetidissima gulæ flamma in cibum vilissimum ardescat » Basilius, in *Regula* : « Sicut miles plurimo

¹ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. LXIII, sent. 2. —² Bern., super *Ecce nos reliquimus*, ante med. —³ 1 *Tim.*, VI, 5. — ⁴ Bern., loc. cit. post pauca. —⁵ Senec., *Epist.* LXXII, post med. — ⁶ Ibid. — ⁷ Vid.inf., lib. III, c. XXI. — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. XXXI,c. XVII, post med. — ⁹ Ibid., lib. XXX, c. XLIII. —¹⁰ 1 *Reg.*, XIV. — ¹¹ Num., XI. — ¹² 1 *Reg.*, II. —¹³ Ezech., XVI. — ¹⁴ Gen., XXV. — ¹⁵ Greg., *Moral.*,lib. XXX, c. XIV. — ¹⁶ Id., *Pastor.*, p. III, c. II,admon. 20. — ¹⁷ Hieron., *epist.* XLVII. — ¹⁸ Vid. inf.,lib. IV, c. XLIV. — ¹⁹ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II,c. XLIII, sent. 1 et 2. — ²⁰ Ibid., c. XLII, sent. 3. —²¹ Ibid., sent. 6. — ²² Aug., de *Doctr. Christ.*, lib. III,

c. XI.

onere prægravatus præpeditur, ita monachus vel clericus impeditur ad vigilias, cum escarum plenitudine torpescit. » Bernardus, in *Apologia*¹ : « Sanius est modico vino uti propter infirmitatem, quam multa aqua ingurgitari per aviditatem. Legitur in scientia naturali, quod inter animalia magnorum corporum, nulli dedit natura tam parvum os, secundum corporis quantitatem, sicut homini : quod factum est ad commendationem temperantiæ, et ad detestationem gulositatis. » Gregorius : « Quanto corpus impletur, tanto anima minoratur. » Unde Hieronymus² : « Qui luxuriatur, vivens mortuus est; et qui inebriatur, mortuus et sepultus. » Seneca : « Ciborum copia sublimitas impeditur. » Idem : « Ventri obediens, loco animalium vivimus, non hominum. » Bernardus³ : « Voluptas gutturi, quæ tanti hodie æstimatur, vix duorum habet longitudinem digitorum; non durat nisi quantum durat transitus ille per gulam: et pro illo transitu vult domina gula tot et tanta sibi præparari. »

CAPUT XIII.

De Luxuria.

Gregorius, in *Moralibus*⁴ : « De luxuria cæcitas mentis, inconsideratio, inconstantia, præcipitatio, amor sui, odium Dei, affectus præsentis sæculi, horror, vel desperatio futuri generatur. » Idem⁵ : « Nulla ante Dei oculos justitiæ pietatisque sunt opera, quæ corruptionis contagio monstrantur immun- da. » Idem, in *Dialogis*⁶ : « Carnalis delectatio mentem, quam inficit, obscurat, ut videre veræ lucis claritatem non valeat; sed unde inferius delectatur, inde caliginem ad superna patitur. » Augustinus⁷, de *Fide ad Petrum* : « Quia dum sibi invicem vir

mulierque miscentur ut filios gignant, sine libidine non est parentum concubitus, et ob hoc filiorum ex eorum carne nascentium non potest sine peccato esse conceptus, et peccatum in parvulos non transmittit propagatio, sed libido. » Isidorus, de *Summo Bono*⁸ : « Luxuriæ imagines, quas in veritate gessimus, sæpe dormientibus nobis in animo apparent; sed innoxia, si non concupiscendo occurrunt, id est, si non consentimus vigilantes. » Idem⁹ : « Qui nocturna illusione polluitur, etsi extra memoriam turpium cogitationum sese præsentiat inquinatum, tamen hoc, ut tentaretur, culpæ suæ tribuat, suamque immunditiam statim fletibus tergat. » Idem¹⁰ : « Deus nonnunquam dejicit occultam mentis superbiam per carnis manifestam ruinam. » Idem¹¹ : « Inter septem vitia, fornicatio maximum est scelus, quia per carnis immunditiam templum Dei violat, et tollens membra Christi, facit membra metreticis. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum*¹² : « Vitium libidinis facile ex vacantia et otio nascitur. Nam definitio amoris hæc est : Animæ vacantis passio. » Idem : « Per omnem actum carnalem, homo animalibus similis invenitur, maxime autem per usum libidinis. » Idem, *super Joannem*¹³ : « Porci sunt, qui vitam suam cænosa libidini et voluptatibus sæculi manciparunt. » Hieronymus, in originali *super Oseam*¹⁴ : « Sicut vinum et ebrietas eum, qui biberit, mentis suæ impotem facit, ita fornicatio ac voluptas pervertit sensum, animumque debilitat, et de rationali homine, brutum efficit animal. » Idem¹⁵ : « Sicut gulæ servientes habent ventrem Deum, ita qui libidini serviunt, habent Deum Beelphegor. » Idem, in originali *super Naum*, explicans verba illa¹⁶ : « *Corruent in corporibus suis*, (Septuaginta : *Infirmabuntur in corporibus suis*) : « Multi propter res vé-

¹ Bern., *Apolog.*, ad Gul. abb., ante med. — ² Hieron., ad Ocean., epist. LXXXIII, post med. — ³ Bern., de *Convers. ad Cleric.*, c. XII. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXXI, c. XXVII, post med. — ⁵ Ibid., lib. XXI, c. IX, post med. — ⁶ Id., *Dialog.*, lib. IV, c. XXXVI, circa fin. — ⁷ Imo Fulgent, de *fid. ad Petr.*,

c. II. — ⁸ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. VI, sent. 13. — ⁹ Ibid., sent. 14. — ¹⁰ Ibid., lib. II, c. XXXIX, sent. 1. — ¹¹ Ibid., sent. 20. — ¹² Chrysost., in *Matth.*, op. imperf., hom. XL. — ¹³ Est in hom. de *Cruce*, ante med. — ¹⁴ Hieron., in *Ose.*, lib. I, c. IV. — ¹⁵ Ibid., lib. II, c. IX. — ¹⁶ Id., in *Nah.*, III, 3.

nereas in corpore debilitati sunt, et cum perditione animæ carnem quoque frangunt, cui serviunt. » Glossa in *Proverbia*, super illud ¹: *Pretium scorti*: « Brevis voluptas fornicationis, et perpetua pœna fornicationis. » Interlinearis ²: « Luxuria consumit omnia bona gratiæ et naturæ. » Seneca, in *Epistola*: « Luxuria voluptas fragilis est, brevis, fastidiosa objecta; quo avidius acta est, ocius in contrarium recidens; ejus subinde necesse est, aut pœniteat, aut pudeat; in qua nihil est magnificum, aut quod naturam hominis diis proximi deceat; res humilis membrorum turpium aut vilium ministerio, exitu fœda. » Idem: « Nihil tam mortiferum ingeniis, quam luxuria. » Idem: « Vis magna mentis, blandusque animi calor, amor est; inventa gignitur, lux et otio nutritur inter læta fortunæ bona: quem si fovere atque alere desistas, cadit, brevique vires perdit extinctus suas; illicita amantur, et excidit quidquid; quisquis in primo obstitit, pepulitque amorem, tutus ac victor redit: qui blandiendo dulce nutrit vitium, sero recusat ferre, quod subit jugum. » Hieronymus: « Appetitus fornicationis anxietas est, satiety pœnitentia. » Et Paulus apostolus ait: « *Qui fornicatur, in corpus suum peccat.* » Glossa: « In fornicationis opere totus homo absorbetur a carne qui fornicatur, ut jam homo non possit animus suus esse, sed simul totus homo possit dici caro. » Et dicit quædam Glossa super Leviticum, quod cum dæmones de omni peccato gaudeant, præcipue tamen gaudent de fornicatione, quia ibi corpus et anima maculatur: et ideo maxime cavendum. »

CAPUT XIV.

De Perplexitate.

Gregorius, in *Moralibus* ⁴: « Dum mens inter minora et maxima peccata constringi-

tur, si omnino nullus sine peccato evadendi aditus patet, minora semper eligantur. » Idem ⁵: « Cum in dubiis constringimur, utiliter minimis subdimur, ne in magnis sine venia peccemus. » Isidorus, in *Synonymis* ⁶: « In malis promissis rescinde fidem, in turpi voto muta decretum. » Idem, *de Summo Bono* ⁷: « Argumenta machinationum, malarumque cogitationum semina, quæ in cordibus hominum diabolus fundit, ita sæpe undique captam implicant mentem, ut ex quacumque parte evadere quisque tentaverit, sine periculo exire non possit: veluti si jures hoc facere, quod si feceris, pecces; si non feceris, reus perjurii sis. In tanto ergo mali discrimine, ut evadendi aditus pateat, minora potius eligenda sunt, ut majora vitentur. » Augustinus, *de Mendacio* ⁸: « Illa desinunt esse peccata, quæ propter graviora vitanda suscipiuntur. Sicut enim in rebus utilibus non vocatur damnum, quod propter majus luerum amittitur, sic et in rebus sacratis non vocatur peccatum, quod admittitur, ne gravius admittatur. » Ambrosius, *de Officiis* ⁹: « Si non potest alteri subveniri, nisi alter lædatur; commodius est neutrum juvari, quam gravari alterum. »

CAPUT XV.

De Conflictu vitiorum, et virtutum.

Augustinus, in libro *de Conflictu* ¹⁰: « O quam amarus superbiæ congressus, quæ angelos de cælo projecit, homines de paradiso minavit! Superbia dicit: Certe multis, imo pene omnibus melior es, verbo, scientia, divitiis, honoribus, et cunctis, quæ carnalibus vel spiritualibus suppetunt, charismatibus. Cunctos ergo despice, cunctis teipsum superiorem attende. Humilitas respondet: Memento quia pulvis es; quia cinis es; quia putredo, et vermis es: quique, etsi altus es, nisi tanto te humilies, quanto magnus es,

Superbia
et humi-
litas.

¹ Prov., vi, 26. — ² In Luc., xv. — ³ I Cor., vi, 18. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXXII, c. xvii. — ⁵ Ibid. — ⁶ Isid., *Synon.*, c. xi. — ⁷ Id., *de Sum. Bon.*, lib. III,

c. v, sent. 21. — ⁸ Aug., *de Mend. ad Consent.*, c. xviii. — ⁹ Ambros., *de Offic.*, lib. III, c. ix. — ¹⁰ Aug., *de Confl. virt. et vit.*, c. i, II.

perdis omnino quod es. Numquid tu altior es, quam primus angelus? Numquid splendidiior in terra quam Lucifer in celo? Quod si ille de tanta sublimitate per superbiam cecidit, quomodo tu ad tantam celsitudinem superbiens de imis ascendes?

Inanis gloria, et timor Dei.

» Inanis gloria dicit : Age bonum quod vales; ostende bonum cunctis quod agis, ut bonus a cunctis dicaris, ut sanctus, et venerabilis ab hominibus prædiceris, ut Dei dilectus voceris, ut nemo te contemnat, nemo te despiciat, sed universi debitum tibi honorem persolvant. Timor Dei respondet : Si boni aliquid agis, non pro transitoriis, sed pro æternis honoribus age : occulta quod agis, in quantum vales; sit in animo tuo occultandi voluntas : et non erit de ostentatione ulla temeritas, nec criminis erit aliquando manifestare, quod semper vis celatum habere.

Simulatio et vera religio.

» Simulatio dicit : Quia nihil boni in abscondito facis, ne a cunctis cognitus detestabilis habearis, finge te foris esse, quod intra non appetis. Vera religio respondet : Imo magis satage esse, quam ostentare, quod non es. Nam hoc hominibus ostendere quod non es, quid aliud, quam damnatio est?

Contemptus, et subiectio.

» Contemptus dicit : Quis tu, ut tibi pejoribus obtemperes, deterioribus famulatum exhibeas? Te magis, quam illos decuerat imperare, qui tibi non possunt ingenio vel industria coæquari : obtempera igitur solius Dei imperio, et non sit tibi cura de aliquo. Subjectio respondet : Si Dei obtemperandum est imperio, etiam humano subdī necesse est magisterio. Ipse enim dicit ¹ : *Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit*. Ita, inquis, oporteret, si talis esset, qui loco Dei imperaret; sed non est talis, per quem Deus imperet. Sed audi Apostolum contradicentem tibi. Ait enim ² : *Non est potestas, nisi a Deo; quæ autem a Deo sunt, ordinata sunt*. Quales enim esse debeant hi, qui imperant, non est a subditis discutendum.

Invidia » Invidia dicit : In quo illo, vel illo minor

es? Cur ergo eis æqualis, vel superior non es? Quanta vales, quæ ipsi non valent? Non ergo tibi, aut superiores esse, aut æquales debent. Concordia fraterna respondet : Si cæteros virtutibus antecellis, tutius in loco infimo, quam in summo temetipsum conservas, semper enim de alto pejor fit ruina. Quod si tibi, ut asseris, quidam superiores vel æquales sunt, quid te lædit? quid te nocet? Cave prorsus ne, dum aliis locum celsitudinis invides, illum imiteris, de quo scriptum est ³ : *Invidia diaboli mors introivit in orbem terrarum : imitantur autem illum, qui sunt ex parte illius*.

Odium et dilectio.

» Odium dicit : Absit ut illum ames, quem in omnibus contrarium habes, qui tibi derogat, qui tibi insultat, qui te convitiis exasperat, qui tibi peccata tua improperat, qui te dictis, et operibus, atque honoribus semper prævenire festinat. Nisi enim ipse tibi invideret, nequaquam se tibi ita præferret. Dilectio vera respondet : Numquid quia hæc, quæ narras, odio habenda sunt in homine, propterea non est amanda Dei imago in homine? Sicut Christus, qui in cruce positus inimicos suos dilexit, et ante crucis tormentum admonuit, dicens : *Diligite inimicos vestros* ⁴, etc. Omnem ergo amaritudinem cordis evome, et quo pacto valneris, charitatis dulcedinem sume : nihil enim suavius, nihil illa beatius.

Detractio, et fraterna correctio.

» Detractio dicit : Quis potest sustinere? quis silentio valet tegere quanta ille, vel illa, prava committit, nisi forte qui consentit? Libertas justæ increpationis respondet : Nec tacenda sunt mala proximi, nec consentienda, sed charitate fraterna in faciem proximus est redarguendus. » Et infra : « Nonnunquam et errata delinquentium ad tempus silentio tegenda sunt, ut aptiori tempore corrigantur.

Ira et patientia.

» Ira dicit : Quæ erga te aguntur, æquanimiter ferri non possunt; imo hæc patienter tolerare peccatum est, quia etsi non eis cum

¹ Luc., x, 16. — ² Rom., xiii, 1. — ³ Sap., i, 24. — ⁴ Matth., v, 44.

magna exasperatione resistitur, contra te deinceps sine mensura cumulantur. Patientia respondet: Si passio Redemptoris ad mentem reducitur, nil tam durum, quod non æquo animo toleretur: *Christus*¹ enim, ut ait Petrus, *pro nobis passus est, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus*. Sed quanta sunt hæc, quæ patimur in comparatione illius? Ille enim opprobria, irrationes, contumelias, alapas, sputa, flagella, spineam coronam, crucem quoque sustinuit, atque mortem: et nos miseri ad nostram confusionem uno sermone fatigamur, uno verbo deiecimur.

Protervia et mansuetudo.

» Protervia dicit: Numquid stultis, numquid insensatis ac brutis animalibus levia verba, et non magis aspera, ut tales deest, dum delinquant, obijcienda sunt? Mansuetudo respondet: Non tua in his persuasio, sed Apostoli sequenda est præceptio²: *Seniorem ne increpaveris*. Et rursum³: *Servum Domini non oportet litigare, sed mansuetum esse ad omnes*. Quod videlicet malum proterviæ, deterius adhuc subditis, quam prælatis nocet. Sæpius enim contingit, ut leniter et cum charitatis dulcedine prolatam correctionem subditi spernant, et contra humilitatis verba, et despectionis jacula emittant.

Tumor, et satisfactio.

» Tumor mentis dicit: Testem habens Deum in cœlis, non tibi sit curæ, quid de te suspicentur homines in terris. Satisfactio debita respondet: Non est danda detrahendi occasio, non susurrandi suspicio; sed si ad sunt quæ corrigantur, manifestanda; aut certe, si desunt, humili protestatione neganda.

Torpor et ignavia, et exercitium bonum.

» Torpor et ignavia dicunt: Si lectioni continuato studio semper insistis, oculorum caliginem incurris; si indesinenter lacrymas fundis, ipsos etiam oculos amittis; si proelatis vigiliis Psalmorum census persolvis, insaniam capitis acquiris; si quotidiano labore te conficis, ad opus spiritale quando

consurgas? Exercitium bonum respondet: Quid tibi ad hæc preferenda, tam longa temporum proponis spatia? Numquid scis si die crastina vivas, imo si vel etiam unam horam in hac vita facias? An forte de tua mente excidit, quod Salvator in Evangelio dicit⁴: *Vigilate, quia nescitis neque diem, neque horam?* Quapropter discute corporis inertiam, semperque memento quia regnum cœlorum non tepidi, non molles, non desides, sed violenti, vimque facientes diripiunt.

» Cupiditas, sive avaritia, dicit: Valde sine culpa es, quod quædam habenda concupiscis, quia non multiplicare appetis, sed egere pertimescis; et quod malus alius male retineret, ipse melius expendis. Mundi contemptus respondet: Ista nec apud homines sæculares sine periculo procurantur, quia quanto quis amplius habere cœperit, tanto amplius habere concupiscit; sitque ut modum in concupiscendo non habeat, dum innumeris hujus sæculi coris deservire festinat. Si ergo sæcularibus viris ita est periculosa cupiditatis industria, quanto magis illis periculosior, qui jam habitu, et conversatione sæculares esse desierunt; qui totum, quod vivunt, Domino devoverunt! Dicis forte: Ideo a sanctis religiosisque viris plura habenda sunt, ut melius ab ipsis, quam a popularibus, erogentur Christi pauperibus. Et ego consentio; sed prælatis, non autem subjectis.

Cupiditates, et pauperes.

» Obduratio dicit: Si ea, quæ possides, egentibus tribuis, unde subjectos absque penuria nutris? Misericordia respondet: Memento quid purpurato diviti contigerit, qui non ideo damnatus est, quod aliena tulerit, sed quod egenti pauperi sua non tribuerit, et in inferno positus ad petenda minima pervenerit, qui hæc parva negavit.

Obduratio, et misericordia.

» Ventris ingluviæ, sive gula, dicit: Ad esum Dominus omnia munda creavit; et qui saturari cibo respuit, quid aliud, quam numeri concessio contradicit? Ciborum parcimonia respondet: Unum horum, quæ dicis, verum est: ne enim homo fame moreretur,

Gula et parcimonia.

¹ I Petr., II, 22. — ² I Tim., V, 1. — ³ II Tim., II, 24. — ⁴ Matth., XXV, 13.

omnia ad esum Deus munda creavit; sed ne comedendi mensuram excederet, abstinentiam imperavit, atque inter caetera sua mala saturitate, maxime panis, Sodoma periit. Quapropter, sicut aeger ad medicinam, sic ad sumendas dapes debet quisquam accedere, nequaquam scilicet in illis voluptatem appetens, sed necessitati succurrens. Ille autem plene huiusmodi vitium superat, qui in sumendis dapibus non solum parcimoniam tenet, ut scilicet refectionem corporis semper esuriens imperet, verum etiam accurtiores simul et lautiores epulas, excepta corporis infirmitate, et hospitum susceptione, contempsit.

Vana lătitia, et moderatus mœror.

» Inep̃ta lătitia dicit: Ut quid animi gaudium intus abscondis? Egrederi in publicum lătus; dic aliquid foris, unde vel tu, vel proximi rideant; fac eos lătos tua lătitia. Moderatus mœror respondet: Unde tibi inest tanta lătitia? Numquid jam diabolus viciſti? Numquid jam de exilio ad patriam venisti? An forte in oblivionem venit, quod Dominus dicit ¹: *Mundus gaudebit, vos autem contristabimini; sed tristitia vestra vertetur in gaudium*? Comprime ergo inanem lătitiam, quia nondum evasisti pœnalem ærumnam. Nonne apud omnes insanus judicatur is, qui carceralibus tenebris reclusus gaudere conatur?

Loquacitas, et silentium.

» Multiloquium dicit: Non reus ille tenebitur, qui plura quidem, sed bona loquitur; sed ille, qui saltem rara, sed mala dicere probatur. Discreta taciturnitas respondet: Verum est quod dicis; sed dum multa bona proferri videntur, sæpe contingit, ut a bonis locutio inchoans, ad prava derivet. Hoc ipsum sacra Scriptura pronuntiat, quia ² *in multiloquio non deerit peccatum*. Ac forte inter innumera verba declinanti criminosa, sed nunquam declinari poterunt inutilia atque otiosa, de quibus ratio erit in futuro reddenda. Tenendus est ergo modus in

loquendo, atque ab ipsis nonnunquam utilibus verbis parcendum.

» Luxuria dicit: Cur te in voluptate tua modo non dilatas, cum te quid sequatur, ignoras? Acceptum tempus in desideriis perdere non debes, quia quam citius pertranseat, nescis. Si enim Deus misceri hominem in voluptate carnis nolle, in ipso humani generis exordio masculum et feminam non fecisset. Carnis munditia respondet: Nolo ut ignorare te fingas, quid post hanc vitam recipias. Si enim pie et caste vixeris, sine fine gaudebis; si autem impie et luxuriose, æternis incendiis subiacebis. Inde autem magis caste vivere debes, unde quam citius tempus acceptum transeat, ignorare te dicis. » Et infra: « O quam parva est concubitus hora, quæ perditur vita futura! » Isidorus, *de Summo Bono* ³: « Interdum vitia cum virtutibus ad utilitatem configunt, ut ipso certamine vel mens exerceatur, vel ab elatione concussus animus restringatur. »

CAPUT XVI.

De Gratia.

Gregorius, in *Registro* ⁴: « Quia de gratia debemus superna præsumere, ut non simus negligentes in oratione, vel opere, voce veritatis exprimitur ⁵: *Oportet semper orare, et non deficere*. Petamus ergo orando, quæramus legendo, pulsemus operando. » Idem ⁶: « Quælibet occulta loca sine Dei gratia animam salvare non possunt. Quod aliquando in ipsis quoque erratibus conspicimus electorum. Nam Loth in perversa civitate justus fuit, in monte peccavit. » Idem, in *Moralibus* ⁷: « Cum mentem nostram elatio erigit, a nobis summi protinus compunctio amoris recedit; cum vero superna nos gratia visitat, statim per lacrymas ad sua desideria instigat. » Idem ⁸: « Quanto quisque se minus videt, tanto minus sibi displicet; et quanto

¹ Joan., xvi, 20. — ² Prov., x, 19. — ³ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xxxvii, sent. 1. — ⁴ Greg., *ad Dynam. et Avel.*, lib. VI, epist. xxxiii, col. 1279. —

⁵ Luc., xviii, 1. — ⁶ Greg., *ad Cyriac.*, lib. VI, epist. iv, col. 1253. — ⁷ Id., *Moral.*, lib. IX, c. xxxiii, in fin. — ⁸ Ibid., lib. xxxv, c. v, in princ.

majoris gratiæ lumen percipit, tanto amplius reprehensibilem se cognoscit. » Idem¹: « Justi animam gratia vocat, tentatio interrogat. » Idem²: « Quia per occultam gratiam ad amorem Dei temperata desuper mensura proficimus, quanto in nobis quotidie de Dei spiritu virtus crescit, tanto noster spiritus deficit. » Idem: « Unumquemque electum suum divina gratia tunc magis erudiendo custodit, cum eum quasi percutiens deserit. » Idem³: « Miles Dei supernæ gratiæ fretus auxilio, sic vulnera infirmitatis suæ curat, ut aliena non deserat. » Idem⁴: « Bonum quod agimus, et Dei est, et nostrum: Dei, per prævenientem gratiam; nostrum, per obsequentem liberam voluntatem. » Idem, *super Ezechielem*⁵: « Sive hi, qui electi in Testamento Veteri fuerunt, sive hi, qui in Testamento Novo secuti sunt, nimirum constat, quia omnes ex amore Trinitatis accensi sunt. Neque enim unum Deum diligenter, si ejusdem Trinitatis, quæ Deus est, gratiam non acceperunt. » Idem: « Sunt quidam, qui per donum gratiæ et ipsa intelligunt, quæ exponi a doctoribus non audierunt. » Isidorus, *de Summo Bono*⁶: « Hominis meritum superna gratia, ut inveniat, prævenit; et postquam prævenit, perficit; atque ad indignam mentem veniens, facit in ea meritum quod remuneret, quæ solum invenerat quod puniret. » Idem, in *Synonymis*⁷: « In omni opere tuo Dei auxilium posce: omnia divinæ gratiæ, divino dono ascribe: nihil meritis tuis tribuas: in virtute tua nihil præsumas. » Augustinus, *de Confessionibus*⁸: « Gratiæ tuæ deuto et misericordiæ tuæ, Domine, quod peccata mea tanquam glaciem solvesti; gratiæ tuæ deuto et quæcumque non feci mala. » Idem, *de Natura et Gratia*⁹: « Christi gratia, sine qua nec infantes, nec ætate grandes salvi

fieri possunt, non meritis redditur, sed gratis datur: propter quod *gratia* nominatur. » Idem, *de Correptione et Gratia*¹⁰: « Desiderare auxilium gratiæ, initium gratiæ est. » Idem¹¹: « Gratia sola homines liberant a malo, sine qua nullum prorsus, sive cogitando, sive volendo et amando, sive agendo, faciunt bonum. » Idem¹²: « Voluntas humana non libertate consequitur gratiam, sed gratia potius libertatem, et ut perseveret, delectabilem perpetuitatem et insuperabilem fortitudinem. » Idem, *de Quinque Responsionibus*¹³: « Opera liberi arbitrii bona, quæ ut fiant, præparantur per gratiæ præventum, nullis liberi arbitrii meritis, et ipsa faciente, gubernante et perficiente, ut abundent in libero arbitrio, non damnamus: quia ex his, vel hujusmodi, homines Dei justificati sunt, justificantur, et justificabuntur in Christo. » Idem, *de Gratia et Libero Arbitrio*¹⁴: « Carissimi, vita nostra bona nil est aliud, quam Dei gratia; et vita æterna, quæ bonæ vitæ redditur, Dei gratia est, et ipsa enim gratis datur. » Idem ibidem¹⁵: « Gratia Dei nos facit legis dilectores; lex vero ipsa sine gratia, non nisi prævaricatores. » Idem, *contra Julianum*¹⁶: « Quia caro concupiscit adversus spiritum, etiam baptizatis sanctis ingerit pugnandi necessitatem. Contra quid, nisi contra malum, non contra substantiam, sed substantiæ vitium, Dei gratia regenerante non imputandum, Dei gratia adjuvante frænandum, Dei gratia remunerante sanandum? » Idem, *de Sex Questionibus*¹⁷: Salus religionis hujus, per quam solum salus vera veraciter promittitur, nulli nunquam defuit, qui dignus fuit; et cui defuit, dignus non fuit ab exordio. Ab exordio namque propagationis humanæ usque in finem, quibusdam ad præmium, quibusdam ad judicium prædicatur. » Idem, *de Spiritu et Lit-*

¹ Greg., *Moral.*, lib. XX, c. XIX, circa med. —

² Ibid., lib. XXII, c. XIV, non longe a princ. — ³ Ibid., ib. XXI, c. XVII, ante med. — ⁴ Ibid., lib. XXXIII, c. XX. — ⁵ Id., in *Ezech.*, hom. XVI, ante med. —

⁶ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. V, sent. 1. — ⁷ Id., *Synon.*, c. XII. — ⁸ Aug., *Confess.*, lib. II, c. VII, n. 15. — ⁹ Id., *de Nat. et Grat.*, c. IV. — ¹⁰ Id., *de Corrept. et*

Grat., c. I. — ¹¹ Ibid., c. II. — ¹² Ibid., c. VIII. — ¹³ Est in *Hypognost.* sive *Hypomnest.*, inter Op. S. Aug., append. tom. X. — ¹⁴ Aug., *de Grat. et lib. Arb.*, c. VIII. — ¹⁵ Ibid., c. XVIII. — ¹⁶ Id., *cont. Julian.*, lib. II, n. 10. — ¹⁷ Id., *ad Deogr.*, epist. XLIX, al. cit., n. 15.

tera¹: « Per legem, cognitio peccati; per fidem, impetratio gratiæ contra peccatum; per gratiam, sanatio animæ et abolitio peccati; per animæ sanitatem, libertas arbitrii; per liberum arbitrium, iustitiæ dilectio; per iustitiæ dilectionem, legis operatio. » Idem²: « Lex data est, ut gratia quæreretur; gratia autem data est, ut lex impleteretur. Neque enim suo vitio non implebatur lex, sed vitio prudentiæ carnis: quod vitium per legem demonstrandum, per gratiam sanandum fuit. » Idem, *de Civitate Dei*³: « Parit civis terrenæ civitatis peccato vitiata natura; cœlestis vero civitatis cives parita peccato naturam liberans Dei gratia. » Idem, *de Pœnitentia*⁴: « Præsto semper est gratia, quæ nunquam deficit, nisi prius expulsa fuerit. Continue necessario quod suum est inspirat, si est qui recipiat. » Joannes Chrysostomus, *de Compunctione cordis*⁵: « Gratia rectas mentes diligit, et sine fuco propositum. » Idem, *super Matthæum*⁶: « Debet voluntas præcedere, et sic sequitur gratia; nam nec gratia sine voluntate aliquid operatur, nec voluntas sine gratia potest. Nam et terra non germinat, nisi pluviam susceperit, nec pluvia fructificat sine terra. » Ambrosius, *super Lucam*⁷: « Nescit tarda molimina Spiritus sancti gratia. » Auctor *de Spiritu et Anima*⁸: « Animam Dei pietas respicit, humilitas subjicit, pœnitentia reducit, iustitia deducit, obedientia conducit, perseverantia perducit, devotio introducit, puritas jungit, charitas unit. » Idem⁹: « Facultates et quasi instrumenta cognoscendi et diligendi habet anima ex natura; cognitionem vero veritatis, et ordinem dilectionis, nequaquam habet, nisi ex gratia. » Idem¹⁰: « Vasa, quæ creatrix sapientia format ut sint, adiutrix gratia replet, ne vacua sint, si strenuum operarium

invenierit. » Bernardus, *super Cantica*¹¹: « In veritate didici, nihil æque efficax esse ad gratiam promerendam, retinendam, recuperandam, quam si omni tempore inveniaris non altum sapere, sed timere. »

CAPUT XVII.

De Pœnitentia.

Gregorius, in *Homiliis*¹²: « Pœnitentiam agere, est et perpetrata mala plangere, et plangenda non perpetrare. Nam qui sic alia deplorat, ut tamen alia committat, adhuc pœnitentiam agere, aut ignorat, aut dissimulat. » Augustinus, *de Mirabilibus sacræ Scripturæ*¹³: « Qui per pœnitentiam peccata diluerit, angelicæ felicitatis consors in æternum erit. » Idem, in libro *de Pœnitentia*¹⁴: « Convertitur, qui jam totus et omnino vertitur, qui jam non tantum penas non timet, sed ad bonum Deum redire festinat. Quæ conversio si contigerit alicui etiam in fine, desperandum non est de peccatorum suorum remissione: sed quoniam vix vel raro est tam justa conversio, timendum est de sero pœnitente. » Idem¹⁵: « Pietas fidei expostulat credere, quod omnes eleemosynæ totius Ecclesiæ, et orationes, et opera iustitiæ et misericordiæ succurrant recognoscenti mortem suam, ad conversionem suam. Ideoque nemo pœnitere digne potest, quem non sustineat unitas Ecclesiæ. » Idem¹⁶: « Pœnitens omnes fructus suæ pœnitentiæ parvos habeat; nunquam sufficiat; semper doleat; semper coram Domino, ante quem peccavit, erubescat, et dolorem cum vita finiat. » Idem¹⁷: « Ubi dolor finitur, deficit et pœnitentia. » Idem¹⁸: « Pœnitens semper doleat, et de dolore gaudeat. » Idem¹⁹: « Pœnitens consideret qualitatem, et quantitatem criminis, in loco, in tempore, in perseveran-

¹ Auctor lib. *de Spir. et litt.*, c. xxx, inter Op. S. Aug., app. tom. VI. — ² Ibid., c. xiv. — ³ Id., *de Civ. Dei*, lib. XV, c. II. — ⁴ Imo auct., lib. *de ver. et fals. Pœnit.*, c. xvi, inter Op. S. Aug., append. tom. VI. — ⁵ Chrysost., *de Comp. Cord.*, lib. I. — ⁶ Id., in *Matth.* Op. imperf., hom. xxxii. — ⁷ Ambros., in *Luc.*, I, lib. II, n. 19. — ⁸ *De Spir. et Anim.*, c. xxxvi, inter Op. S. Aug., append. tom. VI. — ⁹ Ibid., c. vii. — ¹⁰ Ibid. —

¹¹ Bern., in *Cant.*, serm. LIV. — ¹² Greg., in *Evang.*, hom. xxxiv, post med. — ¹³ *De mirabil. S. Script.*, lib. I, c. II, inter Op. S. Aug., append. tom. IV, edit. Bened. — ¹⁴ Vel potius auctor lib. *de ver. et fals. Pœnit.*, c. xvii, ibid., append. tom. VI. — ¹⁵ Ibid., c. xii. — ¹⁶ Ibid., c. xiii. — ¹⁷ Ibid. — ¹⁸ Ibid. — ¹⁹ Ibid., c. xiv.

tia, in varietate, in conditione personæ, et quali hoc fecerit tentatione, et in ipsius vitii multiplici executione. » Idem : « Nunquam Dominus aliquem sanavit, » infra, *de Contritione*¹. Idem² : « Pœnitentia est quædam dolentis vindicta, puniens in se quod dolet commisisse; qui autem dolet quod detinetur in mortali corpore, desiderat quod amat, plorat quod retardat. » Idem³ : « *Qui me confessus fuerit coram hominibus*⁴, id est, omnis quantumcumque et quotiescunque peccator cujuscunque ordinis, etiam si fuerit peccator sacerdos, *confitebor et ego eum* : nam *quis invocaverit nomen Domini*, id est, secundum quod nominatur Dominus, id est, qui invocaverit eum ad se serviendo, et non contradicendo, ut forsitan sæpe fecit, *omnis*, id est, quicumque sit ille peccator, *salvus erit*. » Idem⁵ : « Pœnitentia languores sanat, leprosos curat, mortuos suscitavit, sanitatem auget et conservat; claudis gressum, aridis copiam, cæcis restituit visum, vitia fugat, virtutes exornat, mentem munit et roborat. » Idem⁶, *de Quinque Responsonibus* : « Petrum nisi Dominus respexisset, nunquam pœnitentia motus amare flevisset. Pœnitentia ergo res est optima, et perfecta, quæ defectus revocat ad perfectum. » Idem, in *Sermonibus*⁷ : « Si tunc vis agere pœnitentiam, quando jam peccare non potes, peccata te dimiserunt, non tu illa. » Idem, in *Epistola*⁸ : « Si res aliena, propter quam peccatum est, cum reddi possit, non redditur, non agitur pœnitentia, sed fingitur. Si autem veraciter agitur, non remittitur peccatum, nisi restituatur ablatum, si tamen restitui potest. » Idem : « Nemo vitam æternam, » etc., infra, libro IV, *de Desiderio*⁹. » Ambrosius : « Facilius inveni, infra, libro IV, *de Incontinentia*¹¹. Isidorus, in *Etymologiis*¹² : « Pœ-

nitentia appellata est, quasi *punitentia*, eo quod ipse homo in se pœnitendo punit quod male admisit. Nam nihil aliud agunt, qui veraciter pœnitent, nisi ut id, quod male fecerint, impunitum esse non sinant. Eo quippe modo sibi non parcentibus, ille parcit, cujus altum justumque judicium nullus contemptor evadit. » Idem, de *Summo Bono* : « Pœnitentia est medicamentum vulneris, spes salutis, per quam peccatores salvantur, per quam Deus ad misericordiam provocatur, quæ non tempore pensatur, sed profunditate luctus et lacrymarum. » Idem : « Neque unquam, » etc., infra, libro III, *de Securitate*¹³. Idem, in *Synonymis*¹⁴ : « Inanis est pœnitentia, quam sequens coinquinat culpa. » Cyprianus, in *Sermonibus*¹⁵ : « O pœnitentia, quæ peccata miserante Deo remittis, et paradysum reseras; quæ contritum sanas, omnem tristem exilaras, vitam de interitu revocas, statum restauras, honorem renovas, fiduciam reformas, gratiamque abundantiorē refundis. » Idem¹⁶ : « O pœnitentia, quid de te novi referam? omnia ligata tu solvis, omnia soluta tu reseras, omnia adversa tu mitigas, omnia contrita sanas, omnia confusa tu lucidas, omnia desperata tu animas. » Idem¹⁷ : « Pœnitentia respuit avaritiam, horret luxuriam, fugat furorem, firmat amorem, calcit superbiā, continet linguam, componit mores, odit malitiam, excludit invidiam. » Bernardus, *super Cantica*¹⁸ : « *Qui amat animam suam, perdet eam*¹⁹, sive ponendo ut martyr, sive affligendo ut penitens. » Idem, *de Duodecim gradibus*²⁰ : « Qui veraciter pœnitet, laborem pœnitentiæ non abhorret; sed quidquid sibi pro culpa, quam odit, injungitur, tacita conscientia patienter amplectitur. » Idem, in *Sermonibus* : « Si vis agere pœnitentiam, oportet membra punire, corpus affligere, te-

¹ Vid. cap. seq. — ² *De ver. et fals. Pœnit.*, c. VIII. — ³ *Ibid.*, c. V. — ⁴ *Matth.*, x, 22. — ⁵ *Rom.*, x, 13. — ⁶ *De ver. et fals. Pœnit.*, c. I. — ⁷ *Hypognost.* seu *Hypognest.*, lib. III, paulo post med., inter Op. S. Aug., append. tom. X. — ⁸ *Ad fratres in eremo*, serm. LXXI. — ⁹ *Aug., ad Maced.*, ep. LIV, al. CLIII, n. 20. — ¹⁰ *Vid. inf.*, lib. IV, c. XXIV. — ¹¹ *Ibid.*, c. V. — ¹² *Isid.*

Etymol., lib. VI, c. XVIII. — ¹³ *Vid. inf.*, lib. III, c. IX. — ¹⁴ *Isid.*, *Synon.*, c. I, prope fin. — ¹⁵ *Est apud Chrysost.*, serm. de *Pœnit.*, aule med. — ¹⁶ *Ibid.*, consequenter. — ¹⁷ *Ibid.*, paulo post. — ¹⁸ *Bern., in Cant.*, serm. XXX, post med. — ¹⁹ *Joan.*, xii, 25. — ²⁰ *Bern., de duod. grad. humil.*, grad. IX.

ipsum judicare, ut non incidas in manus Dei viventis. Justum id quidem; sed ne quid nimis; alioquin reprimendus est fervor immoderatus, ne noceat unitati, serviat indiscretioni. »

CAPUT XVIII.

De Contritione.

Gregorius, in *Registro* ¹: « Illum quem conspicis delicta fletu delere, in conspectu divinitatis non dubites misericordiam consequi: quia nullum peccantem reversum ad se despicit, qui peccatores sanguine suo redimere venit. » Idem, *super Ezechielem* ²: « Mala, quæ nos egisse meminimus, fletibus puniamus, ut per lamenta pœnitentiæ perveniamus ad carmen vitæ: ne si affligi modo pœnitendo nolumus, væ postmodum sine fine sentiamus. » Idem, in *Moralibus* ³: « Quo uberius culpa defletur, eo altior cognitio veritatis attingitur: quia ad videndum internum lumen, polluta dudum conscientia, lacrymis baptizata renovatur. » Idem: « Quilibet peccator, » etc., infra, in capite *de Justitia* ⁴. Idem ⁵: « Si nos virtus compunctionis in intimis afficit, omnis strepitus prævæ suggestionis obmutescit (a). » Idem, in *Pastoralibus* ⁶: « Quasi sus in lntosa aqua semetipsum volvit, qui dum fletibus suis vitæ munditiam subtrahit, ante Dei oculos sordidas etiam ipsas lacrymas facit. » Idem ⁷: « Qui admissa plangit, nec tamen deserit, tanto graviori culpæ se subjicit, quanto et ipsam, quam flendo impetrare potuit, veniam contemnit. » Augustinus, *de Pœnitentia* ⁸: « Sicut comes pœnitentiæ dolor est, ita lacrymæ testes doloris. » Idem, *de vera et falsa Pœnitentia* ⁹: « Qui se cognoscunt, sicut semper peccant, ita semper plorant; in tota vita sua, quæ est tentatio

super terram, plorant totam vitam suam. » Idem ¹⁰: « Nunquam aliquem Dominiis sanavit, quem omnino non liberavit. Totum enim hominem sanavit in sabbato, quia et corpus ab infirmitate, et animam ab omni peccati contagione liberavit, indicans pœnitentem oportere simul de omni crimine dolere. » Idem ¹¹: « Satis durus est, cujus mentis dolorem oculi carnis nequeunt declarare: sed sciat culpabiliter se durum, qui deflet damna corporis, vel mortem amici, et dolorem peccati non ostendit lacrymis. » Idem ¹²: « Quem pœnitet, omnino pœniteat, et dolorem lacrymis ostendat. » Idem, in libro *Meditationum*: « Da mihi, Domine, in hoc exilio panem doloris et lacrymarum, quem esurio super omnem copiam deliciarum. » Idem: « Sit pœnitentia continua, amara comes ætatis meæ, continuus dolor, insatiabilis terror vitæ meæ. » Et infra: « Si non sum dignus oculis ad cœlum levare orando, certe non sum indignus eos vel saltem excæcare plorando. » Idem, in *Confessionibus* ¹³: « Amore amoris tui, Domine, facio istud, recolens vias meas nequissimas in amaritudine recogitationis meæ, ut tu dulcescas mihi, dulcedo non fallax, dulcedo felix et secura, et colligens me a dispersione, in qua frustatim sum discissus, dum ab uno te aversus, in multa evanui. » Joannes Chrysostomus, *super Mattheum*: « Nihil ita conglutinat et unit Deo, ut pœnitentis lacrymæ. » Idem: « Quemadmodum quæ propter mundum est lætitia, tristitiam habet cohærem; et quæ secundum Deum sunt lacrymæ, lætitiâ assumunt continuam et immarcessibilem. » Idem, in *Sermonibus*: « Nemo ad Deum aliquando flens accessit, qui non, quod postulavit, accepit: nullus ab eo beneficia dolenter optavit, qui non impetraret quod voluit: ipse enim est, qui consolatur flentes, curat dolentes, in-

¹ Greg., *ad Secundum*, lib. VII, epist. LIV, col. 1341.

— ² Id., in *Ezech.*, hom. IX, prope fin. — ³ Id., *Moral.*, lib. XXVIII, c. XII. — ⁴ Inf., c. XLII.

— ⁵ Greg., *Moral.*, lib. III, c. XIX. — ⁶ Id., *Pastor.*, p. III, c. II, admon. 31. — ⁷ Ibid. — ⁸ Aug., *de Pœnit.*, inter L, Hom., hom. II. — ⁹ *De ver. et fals. Pœnit.*,

c. VIII, inter Op. S. Aug., append. tom. VI. — ¹⁰ Ibid., c. IX. — ¹¹ Ibid. — ¹² Ibid., c. X. — ¹³ Aug., *Confess.*, lib. II, c. III. — (a) *Cæt. edit.* obtumescit.

punctione cordis ¹: « Sicut impossibile est ut ignis inflammetur in aqua, ita impossibile est compunctionem vigere in deliciis: contraria enim hæc invicem sibi sunt, et peremptoria. Illa enim mater fletus, hæc mater risus: illa cor constringit, istæ dissolvunt. » Idem ²: « Sola est compunctio, quæ facit hominem horrescere purpuram, desiderare cilicium, amare lacrymas, fugere risum. » Idem ³: « Hæc est humilitati cordis vera compunctio: magna agere, et humilia loqui: juste operari, et super peccatis timere ac tremere. » Isidorus, *de summo Bono* ⁴: « Compunctio cordis est humilitas mentis cum lacrymis, exoriens de recordatione peccati, et timore iudicii. » Idem: « Qui nocturna illusionē, » etc., supra, *de Luxuria* ⁵. Idem: « Lacrymæ poenitentiae apud Deum pro baptismo reputantur; unde quamlibet sint magna delicta, et quantumvis (a) gravia, non tamen in illis Domini misericordia desperanda. » Ambrosius, *de Excessu Satyri* ⁶: « Non solus dolor lacrymas habet; habet et lætitia lacrymas suas, et pietas fletum excitat, et oratio stratum rigat. » Bernardus, *super Cantica* ⁷: « Alta suspiria testantur tristitiam animorum. » Idem ⁸: « Dies mei sicut umbra declinaverunt, et sine fructu præterierunt, impossibile est ut revocem: placeat tibi, Domine, ut recogitem eos in amaritudine animæ meæ. » Idem ⁹: « Abscindatur ferro acutæ compunctionis ulcus inveteratæ consuetudinis. » Idem, *de Contemptu mundi* ¹⁰: « Felices lacrymæ, quas benigna manus Conditoris absterget; et beati oculi, qui in talibus liquefieri fletibus elegerunt magis, quam in superbiam elevari, quam omne sublime videre, quam avaritiæ et petulantiae famulari. » Idem, *de duodecim Gradibus* ¹¹: « Quos veritas sibi innotescere, ac

per hoc vilescere facit, necesse est, ut cuncta, quæ amare solebant, et ipsi sibi amarescant. » Idem, in *Sermonibus* ¹²: « Miserere animæ tuæ, qui Deum tibi vis misereri: lava per singulas noctes lectum tuum lacrymis tuis, stratum tuum rigare memento; si compateris tibi ipsi, si laboras in gemitu poenitentiae, primus enim is gradus misericordiae est, misericordiam utique consequeris. » Idem ¹³: « Si non plangis, plane non sentis animæ vulnera, conscientiae læsionem; sed nec futura satis gaudia concupiscis, si non quotidie postulas ea cum lacrymis. » Idem ¹⁴: « Primum opus fidei per dilectionem operantis cordis compunctio est, in qua plene de intus ejiciuntur dæmonia, cum ab affectu cordis eradicantur peccata. »

CAPUT XIX.

De Confessione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁵: « Hæc sunt veræ humilitatis testimonia, scilicet et iniquitatem suam corde cognoscere, et cognitam voce confessionis integraliter aperire. » Augustinus, in *Sermonibus* ¹⁶: « Utiliter ac salubriter admonemur, ut peccata nostra debeamus jugiter et humiliter non solum Deo, sed etiam sanctis et Deum timentibus confiteri. » Idem, *de Poenitentia* ¹⁷: « Ista assidua peccata, et quodammodo quasi necessaria, assidua laventur confessione, assidua restaurentur compunctione. » Idem ¹⁸: « Fit veniale per confessionem, quod criminale erat in operatione. » Idem ¹⁹: « Quoniam verecundia magna est poena, qui erubescit pro Christo, fit dignus misericordia. Unde patet, quia quanto pluribus confitebitur in spe veniæ turpitudinem criminis, tanto facilius consequetur gratiam remissionis. » Idem ²⁰: « Qui confiteri vult peccata, ut inveniat gra-

— ¹¹ Id., *de duod. grad. Hum.*, grad. 1. — ¹² Id., *de Convers. ad Cleric.*, c. xxiv. — ¹³ Id., in *Capite Jej.*, serm. 11, post med. — ¹⁴ Id., in *Ascens. Dom.*, serm. 1. — ¹⁵ Greg., *Moral.*, lib. II, c. 13. — ¹⁶ Aug., hom. xii, al. serm. ccliii, app. tom. V. — ¹⁷ *De ver. et fals. Poenit.*, c. viii, inter Op. S. Aug., append. tom. VI. — ¹⁸ Ibid., c. x. — ¹⁹ Ibid. — ²⁰ Ibid.

¹ Chrysost., *de Comp. Cordis*, lib. II, n. 3. — ² Ibid. — ³ Ibid. — ⁴ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xii. — ⁵ Vid. sup., c. xiii. — ⁶ Ambros., *de exc. Satyr.* — ⁷ Bern., in *Cant.*, serm. xlix, post med. — ⁸ Ibid., serm. xx, statim a princ. — ⁹ Ibid., serm. xviii, post med. — ¹⁰ Id., super *Ecce nos reliquimus*, post med.

(a) *Cæt. edit.* et quamlibet sint magna delicta, quantumvis.

tiam, quærat sacerdotem scientem ligare et solvere; ne cum negligens circa se extiterit, negligatur ab illo, qui eum misericorditer monet et petit, ne ambo in foveam cadant, quam stultus evitare noluit. Tanta itaque vis confessionis est, ut si deest sacerdos, confiteatur proximo. » Idem ¹: « Qui omnino confitetur, sacerdoti meliori, quam potest, confiteatur. » Idem ²: « Ponat se pœnitens omnino in potestate iudicis, » etc., infra, *de Satisfactione* ³. Idem: « Cantus sit pœnitens, ne verecundia ductus dividat apud se confessionem, ut diversa diversis velit sacerdotibus manifestare. Quidam enim nuci celant, quæ alii manifestanda conservant: quod est se laudare, et ad hypocrisim tendere. » Idem ⁴: « Neque facilius ab inimico deijcitur, quam cum eum superbiendo imitatur; nec vehementius eum prosternimus, quam cum humilitate Dominum sequimur; nec acutiores ei dolores infigimus, quam cum plagas peccatorum nostrorum confitendo et pœnitendo sanamus. » Idem: « Peccata sive parva, sive magna sint, impunita esse non possunt, quia vel homine pœnitente, vel Deo iudicante plectuntur; cessat autem vindicta divina, si confessio præcurrit humana. » Idem, in libris *Confessionum* ⁵: « Tibi, Domine, cujus oculis nuda est abysus humanæ conscientiæ, quid occultum esset in me, etiamsi nollem confiteri tibi? Te enim absconderem mihi, non me tibi. » Idem ⁶: « Obsecro te, Deus meus, et me ipsum mihi indica, ut confitear oraturis pro me fratribus meis, quod in me sancium comperero. » Ambrosius, *de Pœnitentia* ⁷: « Qui jaces in tenebris conscientiæ, et delictorum tuorum sordibus, quasi in reorum carcere, exi foras; delictum proprium prode, ut justificeris: Ore enim ⁸ confessio fit ad salutem. » Joannes Chrysostomus, *de Compunc-*

tionis Cordis: « Habes accusatorem acerbissimum et imitem: præveni ergo eum, et obtura os ejus impudentissimum, propria sponte confitendo delicta. » Isidorus, in *Ety-mologiis* ⁹: « Confessio erroris, confessio est desinendi. Desinendum ergo a peccatis est, dum quis confessus est: confessio autem antecedit; remissio sequitur. » Isidorus, in *Synonymis* ¹⁰: « Confessio sanat, confessio justificat, confessio peccati veniam donat. Omnis spes in confessione consistit, in confessione locus misericordiæ est. » Idem ¹¹: « Vitia cordis tui revela: pravas cogitationes tuas illico manifesta: peccatum enim tuum proditum, cito curatur; crimen autem occultum tacendo ampliatur. » Idem, *de summo Bono* ¹²: « Servo Dei tanta recordatio esse debet peccati, ut ea, quæ gessit, semper lacrymans confiteatur. » Bernardus, in *Epistola* ¹³: « Ama confessionem, si affectas decorem; revera ubi confessio, ibi pulchritudo, ibi decor. Si peccata sunt, in confessione lavantur; si bona opera, confessione commendantur. Cum mala tua confiteris, sacrificium est Deo spiritus contribulatus ¹⁴: cum Dei beneficia dicis, immolas Deo sacrificium laudis ¹⁵. » Idem ¹⁶: « Absque confessione justus judicatur ingratus, et peccator mortuus reputatur: A mortuo quippe ¹⁷, tanquam qui non est, perit confessio. Confessio igitur peccatoris est vita, sed justî gloria. » Idem ¹⁸: « Sunt qui confitendo, sicut fabulam peccatorum suorum narrant historiam, et ægritudines animæ suæ sine verecundia et confusione dinumerant, et pene sine pœnitentia et affectu doloris, et ideo nihil de consolatione reportatur. Ille vero cito lacrymas invenit, et resolvitur in gemitum compunctionis, qui habet sensum doloris. » Idem, *super Cantica* ¹⁹: « Omne quod remordet conscientiam, confitere humiliter, pure, fide-

¹ De ver. et fals. pœnit., c. x, inter Op. S. Aug., append. tom. VI. — ² Ibid., c. xv. — ³ Vid. cap. seq. — ⁴ Aug., hom. L, al. serm. cccli, n. 6. — ⁵ Id., Confess., lib. X, c. 11. — ⁶ Ibid., c. xxxvii. — ⁷ Ambros., de Pœnit., lib. II, c. vii. — ⁸ Rom., x, 10. — ⁹ Ibid., Etymol., lib. VI, c. xi. — ¹⁰ Id., Synon., c. I. —

¹¹ Ibid., c. xii. — ¹² Id., de Sum. Bon., lib. II, c. xxiv, sent. 3. — ¹³ Bern., ad Soph. Virg., epist. cxiii. — ¹⁴ Psal. L, 19. — ¹⁵ Psal. xlix, 14. — ¹⁶ Bern., ibid, paulo post. — ¹⁷ Eccli., xvii, 26. — ¹⁸ Bern., de Vit. Solit., epist. — ¹⁹ Id., super Cant., serm. xvi, paulo post med.

liter. » Glossa *super Matthæum* ¹ : « Confessio peccatorum testimonium est conscientiae timentis Deum : qui enim timet iudicium Dei, peccata non erubescit confiteri. Perfectus enim timor solvit omnem pudorem. » Ibidem : « Ideo jubemur confiteri peccata, ut erubescantiam patiamur pro poena. » Seneca, in *Epistola* ² : « Somnium narrare, vigilantis est; et vitia sua confiteri, sanitatis indicium est. Expergiscamur ergo, ut errores nostros redarguere possimus. »

CAPUT XX.

De Satisfactione.

Gregorius, in *Pastorali* ³ : « Neque Deus nostris cruciatibus pascitur; sed delictorum morbos medicamentis contrariis medetur, ut qui voluptatibus delectati discessimus, rursum fletibus amaricati redeamus; et qui per illicita diffuendo cecidimus, etiam a licitis nosmetipsos restringendo surgamus. » Idem, in *Homiliis* ⁴ : « Dum a retributione ultionis ultimae esse quaedam temporis securitas videtur, debemus pensare malum quod sequitur, pensantes gemere, gementes vitare; ea, quae commisimus, peccata inde sinenter aspicere, aspicientes flere, flentes abstergere. » Augustinus, in *Regula* ⁵ : « Quicumque convitio, vel maledicto, vel etiam criminis objectu aliquem laeserit, meminerit satisfactionem quam citius curare quod fecit; et ille, qui laesus est, sine disceptatione dimittere. Si autem invicem se laeserint, invicem sibi debita relaxare debebunt. » Idem ⁶, de *Ecclesiasticis Dogmatibus* : « Poenitentia vera est poenitenda non admittere, et admissa deflere. Satisfactio poenitentiae est, causas peccatorum excidere, nec earum suggestionibus aditum praebere. » Ibidem :

« Secreta satisfactione, » etc., infra, libro IV, de *Religione* ⁷. Idem, de *Poenitentia* ⁸ : « Ponat se poenitens omnino in potestate iudicis, in arbitrio sacerdotis, nihil sibi reservans sui, ut omnia, eo jubente paratus sit facere pro recipienda vita animae, quaecumque faceret pro evitanda corporis morte. » Idem ⁹ : « Qui multos offendit peccando, multos oportet placare satisfaciendo. » Idem, in *Enchiridio* ¹⁰ : « De quotidianis levibusque peccatis, sine quibus haec vita non ducitur, quotidiana oratio fidelium satisfacit. » Idem, in *Epistola* ¹¹ : « Nihil aliud facit, quem veraciter poenitet, nisi ut id, quod male fecerat, impunitum esse non sinat. » Ambrosius, *super Lucam* ¹² : « Nemo diffidat, nemo veterum consciis delictorum praemia divina desperet : novit enim Deus mutare sententiam, si tu noveris emendare delictum. » Idem, *super Beati immaculati* ¹³ : « Tanta vis emendatae conversationis est, ut in quamdam redeat pueritiae spiritualis aetatem, quae vias erroris ignoret; et crimen, etiamsi velit, non possit admittere, quae desinitusum peccandi. » Isidorus, in *Synonymis* ¹⁴ : « Cinis es, et in cinerem reverteris : vivas ergo semper lugens, semper moerens, semper suspiria cordis emittens. » Idem, de *summo Bono* ¹⁵ : « Ille poenitentiam digne agit, qui reatum suum satisfactione legitima plangit. » Idem ¹⁶ : « Quamvis per poenitentiam propitiatio peccatorum sit, sine metu tamen homo esse non debet, quia poenitentiae satisfactio divino tantum pensatur iudicio, non humano. » Bernardus, *super Cantica* ¹⁷ : « Humilis et verecunda debet esse satisfactio, per quam emendatur superba transgressio. » Glossa *super Psalmos* ¹⁸ : « Est quaedam confusio temporalis, quae est ad horam, quae quidem prodest, scilicet perturbatio animi respicientis peccata sua,

¹ Gloss. in *Matth.*, III. — ² Senec., *Epist.* XXXIV, post med. — ³ Greg., *Pastor.*, p. III, c. II, admon. 31. — ⁴ Id., in *Evang.*, hom. XXXIX, post med. — ⁵ Aug., *Regul.*, III, c. XXXVIII. — ⁶ Imo Genad., de *Eccle. Dogmat.*, c. LIV. — ⁷ Vid. inf., lib. IV, c. X. — ⁸ De ver. et fals. Poenit., c. XV, inter Op. S. Aug., app. tom. VI.

— ⁹ Ibid., c. XII. — ¹⁰ Aug., *Enchirid.*, c. LXXI. — ¹¹ Id., ad *Maced.*, epist. LIV, al. CLIII, n. 6. — ¹² Ambros., in *Luc.*, II, lib. II. — ¹³ Id., in *Psal.* CXVIII, octonar. XXII. — ¹⁴ Isid., *Synon.*, c. VI, post med. — ¹⁵ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. XIII, sent. 6. — ¹⁶ Ibid., sent. XIII. — ¹⁷ Bern., in *Cant.*, serm. IV, post med. — ¹⁸ Gloss. in *Psal.* XXX.

et respectione horrentis, et horrore erubescens, et rubore corrigentis. »

CAPUT XXI.

De Virtute.

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Non res eadem semper est virtus, quia per momenta temporum sæpe merita mutantur actionum. » Idem ²: « Plerumque virtus cum indiscrete tenetur, amittitur; cum discrete intermittitur, plus tenetur. » Idem: « Omnes virtutes, etc., infra, lib. IV, de *Connexione* ³. Augustinus, de *Civitate Dei*: « Mihi videtur, » etc., infra, de *Charitate* ⁴. Idem: « Virtutes, quas sibi habere mens videtur, per quas imperat corpori et vitiis, ad quodlibet adipiscendum vel tenendum, nisi ad Deum retulerit, etiam ipsæ vitia sunt potius, quam virtutes. » Idem, de *Libero Arbitrio* ⁵: « Virtutes, quibus recte vivitur, magna bona sunt; species autem quorumlibet corporum, sine quibus recte vivi potest, minima bona sunt; potentia vero animæ, sine quibus recte vivi non potest, media bona sunt. Virtualibus nemo male utitur; cæteris autem bonis, id est, mediis et minimis, non solum bene, sed etiam male quisque uti potest. » Idem, de *octoginta tribus questionibus* ⁶: « Omnis ordinatio, quæ virtus etiam nominatur, est fruendis frui, et utendis uti. » Isidorus, de *Summo Bono* ⁷: « Prius vitia extirpanda sunt in homine; deinde inserendæ virtutes. Nam cohærere et conjungi non potest veritas cum mendacio, pudor cum petulantia, fides cum perfidia, castitas cum luxuria. » Idem ⁸: « Quisquis ex deteriori jam melior esse cœpit, caveat de acceptis extolli virtutibus, ne gravior per vanam gloriam corruat, quam prius ex lapsu vitiorum jacebat. » Joannes Chrysostomus, super *Joannem* ⁹: « Sicut malitia, etiam ante

gehennam, eos, qui hic eam (a) participant, cruciare consuevit, ita virtus etiam ante regnum eos, qui hic eam operantur, præparat voluptati, et cum spe optima et delectatione perpetua vivere facit. » Ambrosius, super *Lucam* ¹¹: « Non est virtus non posse peccare, sed nolle, atque ita tenere perseverantiam voluntatis, ut voluntas infantiam, usus imitetur naturam. » Bernardus, super *Canticam* ¹²: « Medium vitiorum virtus tenet, ac proinde sedula eget, non solum putatione, sed circumcisione. » Idem, in *Epistola* ¹³: « Virtus in pace acquiritur, in pressura probatur, in victoria approbatur. » Seneca, in *Epistola* ¹⁴: « Virtus non aliud est, quam recta ratio. » Idem: « Cum virtus utique medium et modus sit, æque peccatum est quod excedit, sicut quod deficit. » Idem ¹⁵: « Nulli præclusa est virtus; omnibus patet, omnes invitat, omnes admittit; non eligit parentelam, non eligit domum, non censum, nudo homine contenta est. » Idem ¹⁶: « Virtus extollit hominem, et super omnia mortalibus chara collocat eum; nec ea, quæ bona sunt, nec ea, quæ mala vocantur, aut cupit nimis, aut expavescit. » Idem ¹⁷: « Omnia ista, in quæ dominium casus et fortuna exercet, servilia sunt; pecunia, et corpus, et honores, imbecilla, fluida, mortalia; possessiones incertæ: illa rursus, quæ virtutis sunt, libera sunt, et invicta. » Idem ¹⁸: « Quemadmodum minuta lumina claritas solis obscurat, sic dolores, et molestias, ac injurias, virtus magnitudine sua elidit atque opprimit; et quocumque affulsit, ibi quidquid sine ea apparet, extinguitur. Nam non magis ullam portionem habent incommoda, cum in virtute inciderunt, quam in mari nimbis. » Idem ¹⁹: « Sola virtus præstat gaudium perpetuum, securum: etiam si quid obstat, nubium modo intervenit, quæ infra

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXVIII, c. vi. — ² Ibid. — ³ Vid. inf., lib. IV, c. XLV, in princ. — ⁴ Vid. inf., c. XXV, p. 94. — ⁵ Aug., de *Civit. Dei*, lib. XIX, c. XXV. — ⁶ Id., de *lib. Arb.*, lib. II, c. XIX. — ⁷ Id., de *LXXXIII Quest.*, q. XXX. — ⁸ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. XXXVI, sent. 6. — ⁹ Ibid., sent. 9. — ¹⁰ Chrysost., in *Joan.*, hom. XXXV, al. XXXVI, n. 2. — ¹¹ Ambros., in

Luc., XVII, lib. VIII. — ¹² Bern., in *Cant.*, serm. LVIII.

— ¹³ Id., ad *Episc. Aquil.*, epist. CXXVI, in princ. —

¹⁴ Senec., epist. CXXVI, post med. — ¹⁵ Id., de *Benefic.*,

lib. III, c. XVIII. — ¹⁶ Id., epist. LXVI, ante med. —

¹⁷ Id., epist. LXXXVII, ante med. — ¹⁸ Ibid., paulo

ante. — ¹⁹ Id., Epist. XXVII. — (a) *Al. ea.*

feruntur, nec unquam vincunt diem. » Tullius, in *Rhetoricis* ¹: « Virtus est animi habitus, naturæ modo, rationi consentaneus. »

CAPUT XXII.

De tribus Virtutibus theologicis.

Gregorius, in *Pastorali* ²: « Cum districtus iudex venerit, qui sese nobis per naturæ nostræ consortium junxit, ab eo procul dubio culpæ reatum non expetit, quem sub ejus venia fides, spes et charitas jam abscondit. » Idem, in *Moralibus* ³: « In corde nonnunquam per flagella turbatur charitas, per formidinem concutitur spes, per quæstiones pulsatur fides. Sed per Dei gratiam omnia tormentorum et insidiarum genera superantur. » Idem ⁴: « Bona summa sunt fides, spes, et charitas, quæ cum veraciter habentur, in malum inflecti non possunt. » Idem, *super Ezechielem* ⁵: « Tres sunt virtutes, sine quibus is, qui operari aliquid jam potest, salvari non potest, videlicet fides, spes, et charitas. » Idem ⁶: « Unusquisque, qui in activæ vitæ exercitio versatur, tantum credit, quantum sperat, amat, et operatur; tantum sperat, quantum credit, operatur, et amat; tantum amat, quantum credit, sperat, et operatur; tantum operatur, quantum credit, amat, et sperat. » Isidorus, in *Etymologiis* ⁷: « Tria sunt, quæ in religionis cultu ad colendum Deum in hominibus perquiruntur, scilicet fides, spes, et charitas. » Augustinus, *de Doctrina christiana* ⁸: « Homo fide, spe et charitate subnixus, et hæc tria inconcusse retinens, non indiget Scripturis, nisi ad alios instruendos. » Idem, *de Trinitate* ⁹: « Ubi sunt illa tria, propter quæ in animo ædificanda omnium divinorum librorum machinamenta consurgunt, fides, spes, charitas, nisi in animo credente quod

nondum videt, et sperante atque amante quod credit? Amatur ergo quod ignoratur, sed tamen creditur. » Idem, in *Soliloquiis*: « Deo nos fides excitat, spes erigit, charitas jungit. » Idem ¹⁰: « Sine tribus istis, scilicet fide, spe et charitate, nulla anima sanatur, ut possit Deum suum videre. » Bernardus, *de Amore Dei* ¹¹: « Potest esse ut fides et spes sint sine charitate; ut autem charitas fidem et spem in se non contineat, non potest esse. » Idem, *super Qui habitat* ¹²: « Dicit Fides: Parata sunt magna et inexcogitabilia bona a Deo fidelibus suis. Dicit Spes: Mihi illa servantur. Sed Charitas ait: Curro velociter ad illa. » Glossa ¹³: « Fide, et spe, et charitate, vere colitur Deus, et ad contemplationem pervenitur, quæ est vita æterna. »

CAPUT XXIII.

De Fide.

Gregorius, in *Homiliis* ¹⁴: « Fides earum rerum argumentum est, quæ apparere non possunt: quæ etenim apparent, jam fidem non habent, sed agnitionem. » Idem ¹⁵: « Fides non habet meritum, cui humana ratio præbet experimentum. » Idem, *super Ezechielem* ¹⁶: « Non virtutibus venit ad fidem, sed fide pertingitur ad virtutes. » Augustinus, in *homilia de Centum Orbibus*: « Deus omnibus æqualiter adest; sed ille apud Deum plus habet loci, qui plus attulerit, non argenti, sed fidei. » Idem, *Contra Julianum* ¹⁷: « Quando, Deo adjuvante, ex vera vivitur fide, ipse Deus adest, et menti illuminandæ, et concupiscentiæ superandæ, et molestiæ perferendæ. » Idem, *de Verbis Apostoli* ¹⁸: « Nullæ majores divitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi hujus major est substantia, quam est fides catholica, quæ pec-

¹ Cic., *de Invent.*, lib. II. — ² Greg., *Past.*, p. II, c. x, in fin. — ³ Id., *Moral.*, lib. II, c. xxvii, ante med. — ⁴ Ibid., lib. XXVII, c. vii, non multum a princ. — ⁵ Id., in *Ezech.*, hom. xvi, ante med. — ⁶ Ibid., hom. xxii, post med. — ⁷ Isid., *Etymol.*, lib. VIII, c. ii. — ⁸ Aug., *de Doct. Christ.*, lib. I, c. xxix. — ⁹ Id., *de Trinit.*, lib. VIII, c. iv. — ¹⁰ Id.,

Solit., lib. I, c. vi. — ¹¹ Imo Guillelm. de S. Theodor., *de Nat. et dignit. div. Amoris*, c. v. — ¹² Bern., *super Psal. Qui habitat*, serm. x. — ¹³ Gloss. in *Eccli.*, II. — ¹⁴ Greg., in *Evang.*, hom. xxvi, post med. — ¹⁵ Ibid., non multum a princ. — ¹⁶ Id., in *Ezech.*, hom. xix, ante med. — ¹⁷ Aug., *cont. Julian.*, lib. V, c. iii. — ¹⁸ Id., *de verb. Apost.*, serm. I, al. cccclxxxiv, n. 3, et *de Temp.*, serm. xviii.

catores homines salvat, cæcos illuminat, infirmos curat, catechumenos baptizat, impios justificat, pœnitentes reparat, justos augmentat, martyres coronat. » Idem¹ : « Ille credit in Christum, qui et sperat in Christum, et diligit Christum. Nam si fidem quis habet sine spe ac sine dilectione, Christum esse credit, non in Christum credit. » Isidorus, *de Summo Bono*² : « Frustra libidinosus sibi de sola fide blanditur, si bonis moribus non ornatur. » Joannes Chrysostomus, *super Mattheum*³ : « Virtus fidei in periculis securæ est, et in securitate periclitatur. » Idem : « Fides nunquam, » etc., infra, lib. IV, *de Religione*⁴. Idem, *super Joannem*⁵ : « Magnum bonum fides est, quando a calida fit mente, ab amore multo, et fervente anima. Hæc philosophos nos ostendit, hæc utilitatem humanam conculcat. » Idem : « Sufficit fides in regnum inducere; sed hæc maxime condemnare habet eos, qui vitam malam demonstrant. Qui enim scivit voluntatem Domini sui, et non fecit, plagis verberabitur multis. » Bernardus, in *Epistola*⁶ : « Multi ante Salvatoris adventum Deum omnipotentem timentes et diligentes suæ salutis gratissimum promissorem, credentes eundem in promissione fidelem, sperantes certissimum redemptorem, in hac fide et expectatione salvati sunt, licet quando, et qualiter, et quo ordine salus repromissa fieret, ignorarent. » Idem, *super Cantica*⁷ : « Quid est quod non inveniat fides? Fides enim falsi nescia, attingit inaccessa, deprehendit ignota, comprehendit immensa, apprehendit novissimâ, transcendit fines rationis humanæ, terminos experientiæ ac usum naturæ, ipsam denique æternitatem, suo illo vastissimo sinu, quodam modo circumcludit. » Idem, in *Sermonibus*⁸ : « Necesse est primo credere omnium remissionem peccatorum ha-

beri non posse, nisi per indulgentiam Dei; deinde, quod nihil prorsus habere queas operis boni, nisi etiam de hoc dederit ipse; postremo, quod vitam æternam promereri nullus potest bonis operibus suis, sed quod gratis a Deo detur vita æterna. » Idem⁹ : « Est fides alia præceptorum, alia signorum, alia promissorum, qua credimus in Deum, qua credimus Deum, et qua credimus Deo. Per fidem enim præceptorum credimus in Deum. Credere autem in Deum, est in eum sperare, et eum diligere. Per fidem autem signorum credimus Deum, qui talia potest, et omnia potest. Per fidem vero promissorum, credimus Deo, qui quidquid promittit, veraciter complet. »

CAPUT XXIV.

De Spe.

Gregorius, in *Moralibus*¹⁰ : « Spes in æternitatem animum erigit; et idcirco nulla mala, quæ exterius tolerat, sentit. » Idem¹¹ : « Tanto spes in Deum solidior surgit, quanto pro illo quisque graviora pertulerit; quia nequaquam retributionis gaudium de æternitate colligitur, quod non hic prius pia tribulatione seminatur. » Augustinus, in *Confessionibus*¹² : « Merito mihi spes valida in illo est, quod sanabis omnes languores meos, per eum qui sedet ad dexteram tuam, et te interpellat pro nobis : alioquin desperarem. Multi etiam et magni sunt languores mei; sed amplior est medicina tua. » Idem¹³ : « Væ etiam laudabili vitæ hominum, si remota misericordia discentias eam : quia vero non exquiris delicta vehementer, fiducialiter speramus aliquid apud te locum invenire indulgentiæ. » Idem, *de Gratia Novi Testamenti*¹⁴ : « Non jam desperandum est, participatione Verbi fieri posse homines filios

¹ Aug., *de verb. Dom.*, serm. LXI. — ² Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. II, sent. 8. — ³ Chrysost., in *Matth.* Op. imperf., hom. XXXVI. — ⁴ Vid. inf., lib. III, c. XIX. — ⁵ Chrysost., in *Joan.*, hom. LXII, al. LXIII, n. 3. — ⁶ Bern., ad Hug. de S. Vict., epist. LXXVII, post med. — ⁷ Idem, *super Cant.*,

serm. XIVIII, post med., et serm. LXXVI, ante med. — ⁸ Id., in *Annunt. Dom.*, serm. — ⁹ Id., *Serm. parv.*, serm. I. — ¹⁰ Greg., *Moral.*, lib. VI, c. XV, post med. — ¹¹ Ibid., lib. XX, c. XII, citra med. — ¹² Aug., *Confess.*, lib. X, c. XLII. — ¹³ Ibid., lib. IX, c. XLII. — ¹⁴ Id., *ad Honor.*, *de grat. Nov. Test.*, epist. CXX.

Dei, quando filius Dei participatione carnis, factus est filius hominis. » Isidorus, in *Ety-mologiis*¹: « Spes vocata est, quod sit spes (a) progrediendi quasi pes. » Ambrosius: « Nemo diffidat, » etc., supra, de *Satisfactione*². Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus*: « Spes est in qua salus nostra consistit, et quæ de terris animas, velut quibusdam catenis cælitus dependentibus, innexas evehit ad superna. » Bernardus, in *Sermonibus*³: « Spes triplex est; nam de fide præceptorum oritur spes veniæ; de fide signorum, spes gratiæ; et de fide promissorum, spes gloriæ. » Idem⁴: « Tria considero, in quibus tota spes mea consistit: charitatem adoptionis, veritatem promissionis, et potestatem redditionis. » Multa infra, lib. IV, de *Confidentia*⁵.

CAPUT XXV.

De Charitate.

Gregorius, in *Registro*⁶: « Credat mihi charitas tua, quia valde contristatus sum de tristitia tua, ac si in te injuriam ipse pertulissem. Dominicis enim mandatis præcipimur, proximos sicut nosmetipsos diligere, eorumque languoribus, tanquam propriis infirmitatibus, condolere. » Idem⁷: « O quam bona est charitas, quæ absentia per imaginem, præsentia sibi metipsis exhibet per amorem, divisa unit, confusa ordinat, inæqualia sociat, et imperfecta consummat! » Idem⁸: « Magistra bonorum omnium charitas, nihil sapit extraneum, nihil asperum, nihil confusum: ita exercet corda, et corroborat, ut nihil grave, nihil difficile, sed fiat totum dulce quod agitur. » Idem⁹: « Dum nos vobis per orationis opem con-

jungimus, quasi ambulantes per lubricum, vicissim manum nobis tenemus: fitque ex magna provisione charitatis, ut eo singulorum robustius charitas perfigatur (b), quo et alter altero magis (c) innotitur. » Idem: « Si me participem, » etc., infra, libro IV, de *Communitate*¹⁰. Idem¹¹: « Dum unum in redemptoris nostri corpore membrum sumus, sicut in culpa tua dilaceror, ita quoque in bona actione lætificor. » Idem¹²: « Inimici dilectio tunc veraciter custoditur, cum nec de ejus profectu deicimur, nec de ruina illius lætamur. » Idem¹³: « Charitatem recte prædicatorem egregius vinculum perfectionis vocat: quia virtutes quidem cæteræ perfectionem generant, sed tamen eas charitas ita ligat, ut ab amantis mente dissolvi jam nequeant. » Idem¹⁴: « Charitatis cum sit proprium nutrire concordiam, servare composita, dissociata conjungere, prava corrigere, et virtutes cæteras perfectionis suæ munimine solidare, quisquis in ejus radice se inseruerit, nec a viriditate deficit, nec a fructu inanescit. » Idem¹⁵: « Nec abesse credendus est, qui per dilectionis vinculum animis inhæret. » Idem, in *Moralibus*¹⁶: « Virtuti mortis dilectio comparatur, quia nimirum mentem, quam semel cepit, a dilectione mundi funditus occidit. » Idem¹⁷: « Quod valde mens amat, etiam in sermone replicat. » Idem¹⁸: « Probatio sanctitatis non est signa facere, sed unumquemque ut se diligere, de Deo autem vera cognoscere, de proximo vero meliora quam de semetipso sentire. » Idem¹⁹: « Per amorem Dei amor proximi gignitur, et per amorem proximi amor Dei nutritur. » Idem, in *Pastorali*²⁰: « Nostra sunt etiam illa bona, quæ imitari non possumus, sed

¹ Isid., *Etymol.*, lib. VIII, c. II. — ² Sup., c. XX, p. 83. — ³ Bern., *Serm. parv.*, serm. 4. — ⁴ Id., de *dilig. Deo*, c. XIV. — ⁵ Vid. inf. lib. IV, c. XLIII. — ⁶ Greg., ad *Euseb.*, lib. II, epist. XXIV, col. 1085. — ⁷ Ibid., ad *Virg. Arelat.*, lib. IV, epist. I, col. 1203. — ⁸ Ibid., ad *Syagr.*, lib. VII, epist. CXIII, col. 1376. — ⁹ Ibid., ad *Joan. Constantinop.*, lib. I, epist. XXIV, col. 1045. — ¹⁰ Inf., lib. IV, c. XXI. — ¹¹ Greg., ad *Januar. Caltarit.*, lib. VII, p. II, epist. II, col. 1311.

— ¹² Id., *Moral.*, lib. XXII, c. VI, fere in princ. — ¹³ Id., ad *Virg. Arel.*, lib. IV, epist. I, col. 1203. — ¹⁴ Id., ad *Syagr.*, lib. VII, epist. CXIII, col. 1376. — ¹⁵ Id., ad *Arg. Vapinc.*, lib. IX, epist. LXII, col. 1476. — ¹⁶ Id., *Moral.*, lib. XX, c. XII, circa fin. — ¹⁷ Ibid., lib. XXXI, non longe a princ. — ¹⁸ Ibid., c. IX, circa fin. — ¹⁹ Ibid., lib. VII, c. X, non longe a princ. — ²⁰ Id., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 11.

(a) *Al. pes.* — (b) *Labb.* robustius pes figatur. — (c) *Id.*, in alterum alter.

in aliis amamus, et amantium fiunt quæcumque amantur in nobis. Hinc ergo pensent invidi, charitas quantæ virtutis est, quæ alieni laboris opera, nostra sine labore facit. » Idem, in *Homiliis*¹ : « Vis amoris hoc agere in animo solet, ut quem ipse semper cogitat, nullum alium credat ignorare. » Idem² : « Minus proximum amare convincitur, qui non cum eo in necessitate illius etiam ea, quæ sibi sunt necessaria, partitur. » Idem : « Ille vere Deum, » etc., supra, capitulo *de Consensu*³. Idem⁴ : « Si quis quemlibet amat, sed propter Deum non amat, charitatem non habet, sed habere se simulat, sive putat. Charitas autem vera est, cum et in Deo diligitur amicus, et propter Deum diligitur inimicus. » Idem, de dilectione Conditoris⁵ : « Lingua, mens, et vita requirantur. » Idem⁶ : « Nunquam est Dei amor otiosus : operatur etenim magna, si est; si vero operari renuit, amor non est. » Idem⁷ : « Si quod impendi nobis recte volumus, hoc aliis impartimur, et quod nobis fieri nolumus, hoc aliis facere devitamus, tunc charitatis iura illæsa servamus. » Idem, *super Ezechielem*⁸ : « Tantum quisque portat proximum, quantum amat. Si enim amas, portas; si desistis amare, desistis tolerare. » Idem, *super Cantica*⁹ : « Charitas sancta cor pacificat, mentem in tentationibus roborat; et ut sedes sapientiæ sit anima iusti, quietem tribuit, et locum præparat. » Ambrosius, *de Officiis*¹⁰ : « Non minus vos diligo, quos in Evangelio genui, quam si conjugio suscepissem. Non enim vehementior est natura ad diligendum, quam gratia. » Idem¹¹ : « Plus certe diligere debemus, quos perpetuo nobiscum putamus futuros, quam quos tantum in hoc sæculo. » Isidorus, *de Summo Bono*¹² : « Quamvis nonnulli fide atque operibus sanctitatis videan-

tur esse participes, tamen quia privantur charitate fraternæ dilectionis, nullum habent incrementum virtutis. » Hieronymus, in *Epistola*¹³ : « Nihil amantibus durum, nullus difficilis labor in amore. Amemus et nos Christum, et facile videbitur omne difficile. » Idem, in *Sermonibus* : « Hoc habet proprium impatiens amor, ut quem desiderat, semper invenire se credat : ignorat siquidem iudicium, ratione multoties caret, nescit modum, nec aliud cogitare potest, quam quod diligit. Amor non accipit de impossibilitate solatium, neque ex difficultate remedium. » Augustinus, *de Doctrina Christiana*¹⁴ : « Quatuor sunt diligenda : unum, quod supra nos est; alterum, quod nos sumus; tertium, quod juxta nos est; quartum, quod infra nos est. » Idem¹⁵ : « Ille juste et sancte vivit, qui rerum integer æstimator est. Ipse autem est, qui ordinatam habet dilectionem, ne aut diligit quod non est diligendum, aut non diligit quod minus est diligendum; aut amplius diligit quod minus est diligendum; aut æque diligit quod minus vel amplius diligendum est; aut minus vel amplius, quod æque diligendum est. » Idem¹⁶ : « Omnis peccator in quantum peccator est, non est diligendus; et omnis homo, in quantum homo est, diligendus est propter Deum; Deus autem propter seipsum. Et si Deus omni homine amplius diligendus est, amplius quisque Deum debet diligere, quam seipsum. » Idem¹⁷ : « Omnes æque diligendi sunt; sed cum omnibus prodesse non possis, his potissimum consulendum est, qui pro locorum, vel temporum, vel quarumlibet rerum opportunitatibus, constricti tibi quasi quadam sorte junguntur. » Idem, *de Catechizandis rudibus*¹⁸ : « Diligamus Deum, quoniam prior dilexit nos, et filio suo unico non pepercit, sed pro nobis omnibus tradi-

¹ Greg., in *Evang.*, hom. xxv, ante med. — ² Ibid., hom. xx, circa med. — ³ Vid. sup., c. iv, p. 67.

⁴ Ibid., hom. xxxviii, circa med. — ⁵ Ibid., hom. xxx, non longe a princ. — ⁶ Ibid. — ⁷ Ibid., hom. xxxviii, circa med. — ⁸ Id., in *Ezech.*, hom. xxxv, ante med.

— ⁹ Id., *Expos. in Cant.*, l, aliquantulum a princ. —

¹⁰ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. vii. — ¹¹ Ibid., consequenter. — ¹² Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. iii, sent. 1. — ¹³ Hieron., *ad Eustoch.*, epist. xxii, versus fin. — ¹⁴ Aug., *de Doct. Christ.*, lib. I, c. xxiii. —

¹⁵ Ibid., c. xxvii. — ¹⁶ Ibid., consequenter. — ¹⁷ Ibid., c. xxviii. — ¹⁸ Id., *de Catech. Rudib.*, c. iv.

dit eum. Si amare pigebat, saltem redamare non pigeat: nulla enim est major ad amorem invitatio, quam prævenire amando; et nimis durus est animus, qui dilectionem si nolebat impendere, noluit rependere. » Idem¹: « Maxime propterea Christus advenit, ut cognosceret homo quantum Deus diligat eum; et ideo cognosceret, ut ejus dilectione, a quo prior dilectus est, inardesceret. » Idem, *de Perfectione justitiæ*²: « Perfecta charitas foras mittit timorem, et facit præcepti sarcinam levem, non solum non prementem onere ponderum, verum etiam sublevantem vice pennarum. » Idem, *de Viduitatis bono*³: « Nullo modo sunt onerosi labores amantium; sed etiam ipsi delectant, sicut venantium, aucupantium, et piscantium. » Idem⁴: « In eo, quod amatur, aut non laboratur, aut etiam labor amatur. » Idem, *de Trinitate*⁵: « Qui amat homines, aut quia justus sunt, aut ut justus sint, amare debet. Sic enim seipsum amare debet, aut quia justus est, aut ut justus sit: sic enim diligit proximum tanquam seipsum sine ullo periculo. » Idem⁶: « Nemo aliquid volens facit, quod non in corde suo prius dixerit. Quod verbum amore concipitur, sive creaturæ, sive Creatoris. » Idem, *de Moribus Ecclesiæ*⁷: « Nihil est tam durum atque ferreum, quod non amoris igne vincatur: quo cum se anima rapit in Deum, super omnem carnis naturam, libera et admiranda volitabit pennis pulcherrimis et integerrimis, quibus ad Dei amplexum amor castus innititur. » Idem⁸: « Solus se novit diligere, qui Deum diligit. » Idem⁹: « Qui diligit proximum, agit quantum potest, ut salvus corpore, salvusque animo sit; sed cura corporis ad salutem animi referenda est. » Idem, *de Spiritu et Littera*¹⁰: « Sciri aliquid et credi, et tamen non diligere

potest: diligere autem quod neque scitur, neque creditur, non potest. » Idem, *de Civitate Dei*¹¹: « Perfectum odium debet malis, qui secundum Deum vivit: sic, ut nec propter vitium oderit hominem, nec amet vitium propter hominem; sed oderit vitium, amet hominem. » Idem¹²: « Mihi videtur, quod definitio brevis et vera virtutis, est ordo amoris. » Idem, *de Conjugiis adulterinis*¹³: « Multa sunt facienda non jubente lege, sed libera voluntate: et ea sunt in nostris officiis gratiora, quæ cum liceret nobis etiam non impendere, causa tamen dilectionis impendimus. » Idem, *de Soliloquiis*¹⁴: « Impatiens animus, nec lachrymis modus fit, nisi amori detur quod amatur. » Idem, *de Verbis Apostoli*¹⁵: « Nihil sic probat amicum, quemadmodum oneris portatio. » Idem, *super primam Canonicam Joannis*¹⁶: « Talis est quisque, qualis ejus dilectio est. Terram diligis? terra es. Deum diligis? quid dicam? Deus es. Ego, inquit¹⁷, dixi: *Dii estis*. Idem¹⁸: « Charitas ut perficiatur, nascitur; cum fuerit nata, nutritur; cum fuerit nutrita, roboratur; cum fuerit roborata, perficitur; cum ad perfectum venerit, quid dicit¹⁹? *Mihi vivere Christus est, et mori lucrum*. » Idem²⁰: « Dilige, et quod vis fac. Sive taceas, dilectione tace; sive clames, dilectione clama: sive emendes, dilectione emenda; sive parcas, dilectione parce. » Idem, in *Epistola*²¹: « Diligentia charitatis, freneticum castigare, lethargicum stimulare, ambos amare: ambo offendantur, sed ambo diliguntur: ambo molestari, quandiu ægri sunt, indignantur; sed ambo sanati, gratulantur. » Idem²²: « *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua, et diliges proximum tuum sicut teipsum*. Hic Physica, quoniam omnes omnium naturarum causæ

¹ Aug., *de Catech. Rudib.*, c. IV, paulo post. — ² Id., *de Perf. justit.* — ³ Id., *de Bon. Viduit.*, c. XXI. — ⁴ Ibid., *conseq.* — ⁵ Id., *de Trinit.*, lib. VIII, c. VI. — ⁶ Ibid., lib. IX, c. VII. — ⁷ Id., *de Morib. Eccles.*, c. XXII. — ⁸ Ibid., c. XXVI. — ⁹ Ibid., c. XVIII. — ¹⁰ Id., *de Spir. et Litt.*, c. XXXVI. — ¹¹ Id., *de Civit. Dei*, lib. XIV, c. VI. — ¹² Ibid., lib. XV, c. XXII. —

¹³ Id., *de Conjug. Adulter.*, lib. I, c. XIV. — ¹⁴ Aug., *Soliloq.*, lib. I, c. I. — ¹⁵ Id., *de verb. Apost.*, serm. XIII. — ¹⁶ Id., in I *Joan.*, tract. II, n. 14. — ¹⁷ *Psal.* LXXXI, 6. — ¹⁸ Aug., lib. cit., tract. V, n. 4. — ¹⁹ *Philip.*, I, 21. — ²⁰ Aug., *ibid.*, tract. VII, n. 8. — ²¹ Id., *ad Fest.*, epist. CLXVII, al. LXXXIX, n. 6. — ²² Id., *ad Volusian.*, epist. III, al. cxxxvii, n. 17.

in Deo creatore sunt. Hic Ethica, quoniam vita bona et honesta non aliunde formatur, quam cum ea, quæ diligenda sunt, quemadmodum diligenda sunt, diliguntur, hoc est Deus, et proximus. Hic Logica, quoniam veritas lumenque animæ rationalis non nisi Deus est. » Idem ¹ : « In hac dilectione virtus non est, nisi diligere quod diligendum est. Id eligere, prudentia est : nullis inde averti molestiis, fortitudo est ; nullis illecebris, temperantia est ; nulla superbia, iustitia est. Quid autem eligamus, quod præcipue diligamus, nisi quo nihil melius invenimus ? Hoc Deus est, cui si aliquid diligendo vel præponimus, vel æquamus, nosipsos diligere nescimus. » Idem ² : « Tanto nobis melius est, quanto nos magis in illum inuis, quo nihil melius est. Inuis autem non ambulando, sed amando : quem tanto habebimus præsentiozem, quanto eumdem amorem, quo in eum tendimus, poterimus habere puriorem. » Idem ³ : « Non faciunt bonos, vel malos mores, nisi boni, vel mali amores. » Idem ⁴ : « Debet homo proximum diligere tanquam seipsum, ut quem poterit hominem, vel beneficentiæ consolatione, vel doctrinæ informatione, vel disciplinæ coercitione, secum ducat ad colendum Deum. » Idem, in libris *Confessionum* ⁵ : « Minus, Domine, te amat, qui aliquid tecum amat, quod non propter te amat. O amor, qui semper ardes, et nunquam extingueris ! Charitas, Deus meus, accende me. Continentiam jubes ; da quod jubes, et jube, quod vis. » Idem ⁶ : « Domine, amore tuo percussisti cor meum, et amavi te : sed et cælum, et terra, et omnia quæ in eis sunt, ecce undique mihi dicunt, ut amem te ; nec cessant dicere omnibus, ut inexcusabiles sint. » Idem ⁷ : Pondus non ad ima tantum est, sed ad locum suum. Ignis enim sursum tendit, deorsum lapis. » Et infra ⁸ : « Minus ordinata, inq̃uieta sunt ; ordinantur,

et quiescunt. Pondus meum amor meus : eo feror, quocumque feror. Dono tuo accendimur, et sursum ferimur : inardescimus, et imus ; ascendimus ascensiones in corde, et cantamus canticum graduum. » Idem ⁹ : « Deus meus, quid amo, cum te amo ? Non speciem corporis, non decus temporis, nec candorem lucis, non dulces melodias cantilenarum omnimodarum, non florum, et unguentorum, et aromatum suavem olentiam, non manna, et mella, non membra carnis amplexibus acceptabilia : non hæc amo, cum amo Deum meum. Et tamen amo quamdam lucem, et quamdam vocem, et quemdam odorem, quemdam cibum, et quemdam amplexum, cum amo Deum meum lucem, vocem, odorem, cibum, amplexum interioris hominis mei, ubi fulget animæ meæ, quod non rapit tempus ; et ubi olet, quod non spargit flatus ; et ubi sapit, quod non minuit edacitas ; et ubi hæret, quod non divellit satietas. » Idem, de *Laudē charitatis* ¹⁰ : « Divinarum scripturarum multiplicem abundantiam, latissimamque doctrinam sine ullo errore comprehendit, et sine ullo labore custodit, ejus cor plenum est charitate, dicente Apostolo ¹¹ : *Plenitudo legis est charitas*. Idem ¹² : « Ille tenet, et quod patet, et quod latet in divinis sermonibus, qui charitatem tenet in moribus. » Idem ¹³ : « Fratres, sectamini charitatem, dulce et salubre vinculum mentium, sine qua dives pauper est, et cum qua pauper dives est. » Idem ¹⁴ : « Charitas in adversitatibus tolerat, in prosperitatibus temperat ; in duris passionibus fortis, in bonis operibus hilaris ; in tentatione tntissima, in hospitalitate latissima ; inter veros fratres lætissima, inter falsos patientissima. » Idem ¹⁵ : « Charitas casta fuit in Susanna erga virum ; in Anna, post virum ; in Maria, præter virum ; libera in Paulo ad arguendum ; humilis in Petro ad obediendum ;

¹ Aug., ad Mac., epist. LVI, al. CLV, n. 43. — ² Ibid. — ³ Ibid. — ⁴ Ibid., n. 15. — ⁵ Id., Conf., lib. X, c. xxxi. — ⁶ Ibid., c. vi. — ⁷ Ibid., lib. XIII, c. ix. —

⁸ Ibid. — ⁹ Ibid., lib. X, c. vi. — ¹⁰ Aug., tract. de Laud. Charit. — ¹¹ Rom., xiii, 10. — ¹² Aug., loc. cit. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Ibid. — ¹⁵ Ibid.

humana in Christianis ad confitendum; divina in Christo ad ignoscendum. » Idem ¹ : « Charitas inter opprobria secura est; inter odia, benefica; inter iras, placida; inter insidias, innocens; in iniquitate, gemo; in veritate, respirans; in virtute, congratulans. » Idem, in *Meditationibus* ² : « Non melius, nec decentius, quam per dilectionem rependi potest, quod per dilectionem datum est. » Auctor de *Spiritu et Anima* ³ : « Miser ego, quantum deberem diligere Deum meum, qui me fecit cum non eram, redemit cum perieram! Non eram, et de nihilo me fecit, non lapidem, non arborem, non avem, aut aliquod de animalibus, sed voluit me esse hominem : dedit mihi vivere, sentire, discernere, et intelligere. Perieram, et ad mortalem descendit, mortalitatem suscepit, mortem sustinuit, mortem vicit, et sic me restauravit. » Idem ⁴ : « Multa sunt in me, de quibus coram Deo erubesco, et pro quibus valde illi displicere timeo : nec pro omnibus his, quod illi impendam habeo, nisi tantum ut diligam. Non enim melius, » etc., ut supra. Idem ⁵ : « Amat Deus, ut ametur; et cum amat, nihil aliud vult quam amari. Sciens ipso amore beatos, qui se amaverint, per amorem venit ad homines, venit in homines, factus est homo, et ⁶ *delicta illius esse cum filiis hominum*. Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ⁷ : « Omnis species justitiæ in malis invenitur; sed sola gratia veræ charitatis non invenitur, nisi in servis Dei. » Idem, de *Compunctione cordis* ⁸ : « Hic amantium mos est, ut amorem suum silentio tegere nequeant; sed necessariis suis et caris efferunt, et produnt, et flammæ amoris intra pectus cohibere non possunt. » Idem, *super Joannem* : « Etsi fratres insanabiliter ægrotaverint, maneamus curantes, et portemus ad invi-

cem onera : ita enim implebimus legem Christi, et promissis potiemur bonis. » Idem : « Vitam nihil ita facit claram, ut amor. » Bernardus ⁹, de *Amore Dei*, loquens de verbo illo *Lucæ* ¹⁰ : *Diliges Dominum*, etc. : « Quatuor in Deum a nobis et toti exiguntur affectus. In eo quod dicit : *Ex toto corde tuo*, totam sibi vendicat voluntatem; *in tota anima*, totum amorem; *in omnibus viribus*, virtutem designat charitatis; *in tota mente*, fruitionem sapientiæ. Primum autem horum, scilicet voluntas, ad Deum animam movet, amor promovet, charitas contemplatur, sapientia fruitur. » Idem ¹¹ : « Nihil aliud est amor, quam vehemens et bene ordinata voluntas. » Idem ¹² : « Te, Domine, velle, et vehementer velle, quod est te amare, et singulariter amare : quia amari non dignaris cum aliqua alia re, sive carnali, sive spirituali, sive terrestri, sive cœlesti, quæ non ametur pro te. Hoc demum est non velle nisi bonum, hoc est habere quæcumque vult omnia; quia habet te quis, in quantum amat te. » Idem, de *Diligendo Deo* ¹³ : « Causa diligendi Deum Deus est, modus est sine modo diligere. » Idem ¹⁴ : « Vide quo modo, imo quam sine modo a nobis Deus amari meruit : qui prior ipse dilexit nos, tantus, et tantum et gratis, tantillos et tales. » Idem ¹⁵ : « Non sine præmio diligitur Deus, etsi absque præmii intuitu sit diligendus. Vacua namque vera charitas esse non potest, nec tamen mercenaria est, ¹⁶ *quippe non quærit quæ sua sunt* : affectus est, non contractus. » Idem ¹⁷ : « Quidquid propter aliud amare videaris, id plane amas, quo amoris finis pertendit, non per quod tendit. » Idem, *super Canticam* ¹⁸ : « Quantitas uniuscujusque animæ æstimatur ex mensura charitatis, quam habet : ut, verbi gratia, quæ multum charitatis habet magna sit; quæ pa-

¹ Aug., loc. cit. — ² Id., *Medit.*, de dilig. Deo, c. vi; de *Spir. et Anim.*, c. xvii, inter Op. S. Aug. —

³ De *Spir. et Anim.*, loc. cit. — ⁴ Ibid., post med. —

⁵ Ibid., c. xxxvi. — ⁶ Prov., viii, 34. — Chrysost.,

in *Matth.* Op. imp., hom. v. — ⁷ Id., de *Comp. Cord.*, lib. i, c. v. — ⁸ Imo Guilelm. S. Theod., de *Nat. et*

dignit. div. Amor., c. 1, in princ. — ¹⁰ Luc., x, 27.

— ¹¹ De *Nat. et dign.*, etc., c. vii. — ¹² Ibid. —

¹³ Bern., de dilig. Deo, in princ. — ¹⁴ Ibid., aute med.

— ¹⁵ Ibid. — ¹⁶ I Cor., xiii, 5. — ¹⁷ Bern., de dilig.

Deo. — ¹⁸ Id., *super Cant.*, serm. xxvii, post med.

rum, parva; quæ vero nihil, nihil, dicente Apostolo ¹: *Si charitatem non habuerim, nihil sum.* » Idem ²: « Nec ignoro, quia ³ *honor regis iudicium diligit*; sed præceptum amor nec iudicium præstolatur, nec consilio temperatur, nec pudore frænatur, nec rationi subicitur. Rogo, supplico, flagito ⁴, *osculetur me osculo oris sui.* » Idem ⁵: « Ubi amor est, labor non est, sed sapor. » Idem ⁶. « Non abduci blanditiis, non seduci fallaciis, nec injuriis frangi, toto corde, tota anima, tota virtute diligere est. » Idem ⁷: « Valde mihi amandus est, per quem sum, vivo, et sapio, si ingratus non sum et indignus. Dignus plane est morte, qui tibi, Domine, recusat vivere, et mortuus est; et qui tibi non sapit, desipit: et qui curat esse, nisi propter te, pro nihilo est, et nihil est. » Idem ⁸: *Spiritus est Deus* ⁹, et concupiscit decorem animæ illius, quam forte adverte-rit in spiritu ambulanti, et curam carnis non perficientem in desiderio, præsertim cum sui amore flagrantem conspexerit. » Idem ¹⁰: « Fateor, non sustinui pondus diei et æstus; sed jugum suave, et onus leve pro beneplacito patrisfamilias porto. Opus meum vix unius horæ; et si plus, præ amore non sentio. » Idem, *de duodecim Gradibus* ¹¹: « Vere dulcis, et suavis cibus charitas, quæ fessos allevat, debiles roborat, mœstos lætificat, denique ¹² *jugum veritatis facit suave, et onus leve.* » Idem, *de Præcepto et Dispensatione* ¹³: « Fons vitæ charitas est; nec vivere animam dixerim, quæ de illo non hauserit. Haurire porro quo modo potest, nisi fuerit præsens ipsi fonti, qui charitas est, quæ Deus est? Præsens ergo Deo est, qui amat Deum, in quantum amat. » Idem, ¹⁴ in *Epistola*: « Bona mater charitas, quæ sive foveat infirmos, sive exerceat

profectos, sive arguat inquietos, diversis diversa exhibens, sicut filios diligit universos. » Idem ¹⁵: « Serve in charitate illa, quæ timorem expellit, labores non sentit, meritum non intuetur, præmium non requirit, et tamen plus omnibus urget. » Idem, in *Apologia* ¹⁶: « O quanta fiducia charitatis! Alius operatur, non amans; et alius amat, nihil operans: ille quidem opus suum perdit; istius vero charitas nunquam excidit. » Interlinearis ¹⁷: « Omnia facilia amanti. » Interlinearis ¹⁸: Nullum permittit Deus cadere, qui ei servit vero amore. »

CAPUT XXVI.

De quatuor Cardinalibus Virtutibus.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁹: « Prudentia, temperantia, fortitudo, atque iustitia, tanto perfectæ sunt singulæ, quanto vicissim sibi-
bimet junctæ. » Idem, *super Ezechielem* ²⁰: « Unusquisque tantum prudens est, quantum temperans, fortis et justus; tantum temperans, quantum prudens, fortis et justus; tantum fortis, quantum prudens, temperans et justus; tantum justus, quantum prudens, temperans et fortis. » Augustinus: « In hac dilectione, » etc., supra, *de Charitate* ²¹. Idem, *de Trinitate* ²²: « Illud, quod agit iustitia in subveniendo miseris, quod prudentia in præcavendis insidiis, quod fortitudo in perferendis molestiis, quod temperantia in coercendis delectationibus pravis, non ibi erit, ubi nihil omnino mali erit. » Idem, *de Moribus Ecclesiæ* ²³: « Illas quatuor virtutes, quarum utinam ita in mentibus vis, ut nomina in ore sunt omnium, sic etiam diffinire non dubitem, ut temperantia sit amor integrum se præbens ei quod amatur; fortitudo, amor facile tolerans omnia propter id quod amatur; iustitia, amor soli amato serviens, et

¹ I Cor., XIII, 2. — ² Bern., *super Cant.*, serm. ix, non longe a princ. — ³ Psal. xcviij, 4. — ⁴ Cant., I, 1. — ⁵ Bern., *super Cant.*, serm. lxxxv, post med. — ⁶ Ibid., serm. xx, paulo post med. — ⁷ Ibid., in princ. — ⁸ Ibid., serm. xxxi, post med. — ⁹ Joan., iv, 24. — ¹⁰ Bern., *super Cant.*, serm. xiv, post med. — ¹¹ Id., *de duod. grad. Humilit.* — ¹² Math., xi, 29. — ¹³ Bern., *de Præc. et Disp.*, versus fin. — ¹⁴ Id.,

ad Fule., epist. II, non longe a princ. — ¹⁵ Id., *ad Claræv.*, epist. cxliij, in fin. — ¹⁶ Id., *Apol. ad Guil.*, ante med. — ¹⁷ Gloss. interl. in *Isa.*, xl. — ¹⁸ In *Apoc.*, vi. — ¹⁹ Greg., *Moral.*, lib. XXII, c. I. — ²⁰ Id., in *Ezech.*, hom. xxii, post med. — ²¹ Vid. cap. præc., p. 95. — ²² Aug., *de Trinit.*, lib. XIV, c. ix. — ²³ Id., *de Mor. Eccl.*, c. xv.

propterea recte dominans; prudentia, amor ea quibus adjuvatur, ab eis quibus impeditur, sagaciter seligens. » Idem (a) : « ¹ Mihi videtur, quod definitio brevis, et vera virtutis, est ordo amoris. » Isidorus, in *Etymologiis* : « Prudentia est in rebus, qua a bonis mala discernuntur; fortitudo est, qua adversa aequanimiter tolerantur; temperantia est, qua libido concupiscentiaque rerum refrænatur; justitia, qua recte judicando, sua cuique distribuntur. » Hieronymus, in *Epistola* ² : « Vis scire quales quærat Dominus ornatus? habeto justitiam, prudentiam, temperantiam, fortitudinem: nihil hoc monili pretiosius, nihil hac gemmarum varietate distinctius. » Idem, in originali *super Naum* ³ : « Quo modo quatuor, quibus pugnamus, et tegimur, sunt scuta virtutum, prudentia, justitia, temperantia, fortitudo; ita e contrario quatuor vitia sunt, stultitia, iniquitas, luxuria, formido, quibus ab hoste percutimur. » Bernardus, de *Consideratione* ⁴ : « Justitia quærit, prudentia invenit, fortitudo vindicat, temperantia possidet. »

CAPUT XXVII.

De Prudentia.

Gregorius, in *Moralibus* ⁵ : « Cum rectitudo sanetos viros ad libertatem vocis erigit, consideratio infirmitatis propriæ in humilitate custodit. » Idem, in *Homiliis* ⁶ : « Cogitate quid facitis, recogitate quid fecistis: largitatem supernæ pietatis aspiciate, et ad misericordiæ judicem, dum adhuc expectat, cum lacrymis venite. » Idem, in *Registro* ⁷ : « Summis in rebus, citum non oportet esse consilium. » Idem ⁸ : « Via est vita præsens; et tanto quisque necesse est, ut insidiantes spiritus caveat, quanto majora virtutis dona,

quæ portat. » Idem, *super Ezechielem* ⁹ : « Restat ut, sive in verbi ministerio fatigemur, seu indigentibus nostra largiamur, seu per abstinentiam carnem domemus, seu zelo moveamur, seu per patientiam aliquando leviter irava toleremus, ut summo pere debeamus in intentione nostra discutere, quatenus omne, quod facimus, non nostro, sed Domini zelo faciamus. » Augustinus, de *Soliloquiis* ¹⁰ : « Cavendum est magnopere, dum hoc corpus agimus, ne quo sensibilibus visco pennæ nostræ impediuntur, quibus integris perfectisque opus est, ut ad illam lucem ab his tenebris evolemus. » Idem, de *Singularitate clericorum* ¹¹ : « Utilius est, ut infirmum se (b) homo cognoscat, et fortis existat, quam fortis videri velit, et infirmus emergat. » Isidorus, de *Etymologiis* ¹² : « Prudens dicitur, quasi porro videns: perspicax est enim et incertorum, prævidet casus. » Idem, in *Synonymis* ¹³ : « Quidquid boni cum discretionem feceris, virtus est; quidquid sine discretionem gesseris, vitium est. Virtus enim indiscreta pro vitio deputatur. » Idem : « Nihil juvat, » etc., infra, lib. IV, de *Exercitio* ¹⁴. Hieronymus : « Prudentia absque bonitate, » etc., infra, lib. III, de *Malitia* ¹⁵. Ambrosius, de *Officiis* ¹⁶ : « Sapiens, ut loquatur, multa prius considerat, quid dicat, et cui dicat, quo in loco, et tempore. » Bernardus, de *Consideratione* ¹⁷ : « Quantum ad considerationis attinet fructum, quatuor tibi consideranda reor: te; quæ sub te: quæ circa te; quæ supra te sunt. A te tua consideratio inchoet, ne frustra extendaris in alia, te neglecto. » Idem ¹⁸ : « Tui consideratio in tria quidem dividitur, si consideras quid, quis, a. t. qualis sis: quid in natura; quis in persona; qualis in moribus. » Idem ¹⁹ : « Consideratio mentem puri-

¹ Aug., de *Civit. Dei*, lib. XV, c. xxii. — ² Hieron., ad *Nepot.*, epist. ii, post med. — ³ Id., in *Nah.*, i. i. — ⁴ Bern., de *Consid.*, lib. I, post med. — ⁵ Greg., *Morat.*, lib. VII, c. xv. — ⁶ Id., in *Evangel.*, hom. xxxiv, prope fin. — ⁷ Id., ad *Nepot.*, lib. II, ind. 10, epist. vi, col. 1079. — ⁸ Ibid., ad *Reccared.*, lib. VII, (a) *Cast. edit.* Unde. — (b) si.

ind. 2, epist. cxxvii, col. 1389. — ⁹ Id., in *Ezech.*, hom. xii, post med. — ¹⁰ Aug., *Solit.*, lib. I, c. xiv. — ¹¹ Est apud Cyprian., edit. Pamel. — ¹² Isid., *Etymol.*, lib. X, verbo *Prudens*. — ¹³ Id., *Synon.*, c. xvi, ante med. — ¹⁴ Vid. inf., lib. IV, c. iv. — ¹⁵ Vid. inf., lib. III, c. xxiii. — ¹⁶ Ambros., de *Offic.*, lib. I, c. x. — ¹⁷ Bern., de *Consid.*, lib. II, ante med. — ¹⁸ Ibid., post pauca — ¹⁹ Ibid., lib. II, paulo post med.

ficat, regit deinde affectus, dirigit actus, corrigit excessus, componit mores, vitam honestat et ordinal. » Idem¹: « Consideratio confusa determinat, hiantia comprimit, sparsa colligit, secreta rimatur, vera investigat, verisimilia examinat, ficta et fucata explorat. Hæc est, quæ agenda præordinat, recogitat acta, ut nihil in mente resideat incorrectum. » Idem, *super Cantica*²: « Discretio est non tam virtus, quam quædam moderatrix et auriga virtutum, ordinatrixque affectuum et morum doctrix: tolle hanc, et virtus vitium erit. » Idem³: « Anima quæ amat, vigilat et observat; et beata⁴, quam Dominus invenerit vigilantem. Non transibit eam, nec præteribit ab ea; sed stabit, et loquetur ei, loqueturque amatoria, loquetur siquidem ut dilectus. » Idem, *de duodecim Gradibus*⁵: « Inquirimus veritatem in nobisipsis, in proximis, in sui natura: in nobis, nosmetipsos dijudicando; in proximis, eorum malis compatiendo; in sui natura, mundo corde contemplan-do. » Idem, in *Sermonibus*⁶: « Sedens computa quid diebus singulis acquirere valeas, certus equidem apud Deum nullum esse bonum omnino irremuneratum, nec aliquid malum impunitum; et sicut non capillum de capite, sic nec momentum de tempore periturum. » Tullius, in *Rhetoricis*⁷: « Prudentia est rerum bonarum, et malarum, et utrarumque scientia. Partes ejus memoria, intelligentia, providentia. Memoria est per quam animus repetit illa, quæ fuerunt; intelligentia, per quam ea perspicit quæ sunt; providentia, per quam futurum aliquid videtur, antequam factum sit. »

CAPUT XXVIII.

De Memoria.

Gregorius, in *Homiliis*⁸: « Cum bona, fratres, agitis, semper ad memoriam mala

acta revocate, ut dum caute culpa conspici-tur, nunquam de bono opere incaute animus lætetur. » Idem. in Registro: « Cogitationum illecebras, linguæ incontinentiam, delictorum opera ad memoriam revocemus; et dum licet, et tempus habemus, magno planctu iniquitatumstrarum maenlas de-leamus. » Idem, *super Ezechielem*⁹: « Cum mala committimus, frustra tunc ad memoriam bona nostra transacta revocamus, quoniam in perpetratione malorum nulla debet esse fiducia bonorum præteritorum. » Idem¹⁰: « Tunc nobis misericordiæ Dei miræ fiunt, cum nobis ad memoriam miseræ nostræ revocantur. » Idem, in *Moralibus*¹¹: « Patienter illatam injuriam tolerat, qui pie meminit, quod fortasse adhuc habeat, in quo debeat ipse tolerari. » Idem¹²: « Cum voluptas lubrica tentat in prosperis, hæc ipsa sunt prospera aculeo tentationis opponenda, ut eo erubescamus prava committere, quonos a Deo meminimus gratuita bona percipisse. » Idem: « Quisquis a præceptis, » etc., infra, lib. III, *de Remorsu conscientiæ*¹³. Idem¹⁴, super illud *Job*¹⁵: *Ubi eras, quando ponebam fundamenta terræ?* « Ac si justificato peccatori aperte veritas dicat: Virtutes a me acceptas tibi non tribuas. Noli contra me de meo munere extolli. Recole ubi te inveni, quando meo te timore solidavi. Ut ergo ego in te non destruiam quod construxi, ipse non cesses considerare quod in te reperi. » Isidorus, *de Summo Bono*¹⁶: « Quisquis peccatorum memoria compungitur ad lamenta, tunc Dei se visitari sciatur præsentia, quando ex eo quod se admisisse recolit, interius erubescit, suoque judicio pœnitendo jam punit. » Augustinus, *de Trinitate*¹⁷: « Mihi utile est, ut meminere virium mearum, fratresque meos admeam

¹ Bern., *de Consid.*, lib. II, conseq. — ² Id., *sup. Cant.*, serm. XLIX, circa med. — ³ Ibid., serm. LVII, statim a princ. — ⁴ *Matth.*, XXIV, 46. — ⁵ Bern., *de duod. grad.* — ⁶ Id., super *Ecce nos reliquimus*, post

med. — ⁷ Cic., *de Invent.*, lib. II. — ⁸ Greg., in *Evang.*, hom. VII, post med. — ⁹ Id., in *Ezech.*, hom. XI, post med. — ¹⁰ Ibid., hom. XVIII, post med. — ¹¹ Id., *Moral.*, lib. V, c. XXXI. — ¹² Ibid., lib. XXX, c. IX, circa med. — ¹³ Inf., lib. III, c. II. — ¹⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXX, c. VI, circa med. — ¹⁵ *Job*, XXXVIII, 7. — ¹⁶ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. XII, sent. 5. — ¹⁷ Aug., *de Trin.*, lib. III, c. XX.

ut meminerint suarum, ne ultra quam tutum est, progrediatur humana infirmitas. » Ambrosius, in *Apologia* : « Sapiens si epuletur, si cogitet, si oret ac deprecetur, ante oculos ejus semper error est propius, et momentis omnibus pulsatur culpa conscientiam, nec quiescere, nec oblivisci sinit. » Hieronymus : « Nec David, » etc., infra, lib. III, de *Familiaritate* ¹. Joannes Chrysostomus : « Quando accubueris, » etc., lib. IV, de *Discussionibus* ². Idem, super *Epistolam ad Hebræos* : « Nullum invenitur delictorum tale remedium, sicut eorum continuata memoria. » Bernardus, de *Consideratione* ³ : « Inter alia considerata, qualis sis, et qualis fueris, ad memoriam revocandum est : conerenda sunt enim posteriora prioribus, et priora sequentibus, utrumne profeceris in virtute, in sapientia, in intellectu, in suavitate morum, aut ab his forte, quod absit, defeceris. » Idem : « Tertia contemplatio, » etc., infra, lib. IV, de *Contemplatione* ⁴. Idem, in *Epistola* ⁵ : « Ille qui ad somnum, semper aliquid tecum defer in memoria, vel cogitatione, in quo placide obdormias, quod nunquam etiam somniare juvet. » Idem, super *Cantica* ⁶ : « Is qui Christo passo participat, compungitur et movetur facile ad memoriam eorum quæ pertulit, atque istius suavitatis devotionis pascitur et confortatur ad quæque salubria, honesta, pia. » Seneca, in *Epistola* ⁷ : « Aliquis vir bonus eligendus est, atque semper ante oculos habendus, ut sic tanquam illo spectante, vivamus, et omnia tanquam illo vidente faciamus. O felicem, qui sic aliquem vereri potest, ut ad memoriam quoque ejus se componat atque ordinet ! »

CAPUT XXIX.

De Intelligentia.

Gregorius, in *Moralibus* ⁸ : « Ne contra auctorem suum homo superbiat, consideret

unde huc venit, et intelligat quid sit. » Idem ⁹ : « Dum pensamus quales erga aliquos fuimus, esse circa nos tales alios minus dolemus, quia aliena injustitia in nobis vindicat, quod in se juste conscientia nostra accusat. » Idem ¹⁰ : « Qui plenissime intelligere appetit qualis est, tales nimirum debet conspiciere, qualis non est, ut ex bonorum forma metiatur quantum ipse deserto bono deformis est. » Idem ¹¹ : « Tunc vere cognoscimus bona nostra unde sint, quando, hæc quasi amittendo, sentimus quia a nobis servari non possunt. » Idem ¹² : « Sancti omnes, quando in Dei visione proficiunt, quanto magis divinitatis interna conspiciunt, tanto magis se nihil esse cognoscunt. Nusquam quippe legitur, quod Abraham cinerem et pulverem se esse professus est, nisi cum habere meruerit Dei colloquium. » Idem ¹³ : « Sancti viri ingenii virtutem ad cognoscendam infirmitatem propriam dirigunt, atque ex infirmitatis suæ melius cognitione convalescunt. » Idem ¹⁴ : « Nunquam Deus mentem deserit, quæ in peccatis se veraciter agnoscit. » Idem : « Sancti viri minime, » etc., infra, de *Exercitio*, lib. IV ¹⁵. Idem ¹⁶ : « Nemo fortitudinem suam, nisi enim rectus esse cœperit, deprehendit. Nam qui omnino perversus est, neque hoc potest videre, quod est. » Idem ¹⁷ : « Nulla est cognitio reprehensionis, si non sequantur etiam lamenta pœnitæ. » Idem ¹⁸ : « In hoc mundo dum vivimus, tunc perfecte quæ scienda sunt scimus, cum proficientes per intelligentiam, nil nos perfecte scire cognoscimus. » Idem ¹⁹ : « Vera scientia afficit, non extollit; nec superbientes, quos impleverit, sed lamentantes facit. » Idem : « Sæpe dum quosdam, » etc.,

¹ Vid. inf., lib. III, c. XXVI. — ² Vid. inf., lib. IV, c. VII. — ³ Bern., de *Consider.*, lib. II, post med. —

⁴ Vid. inf., lib. IV, c. XXVIII. — ⁵ Bern., ad *frat. de Monte Dei*, de *vit. sol.*, circa med. — ⁶ Id., in *Cant.*, serm. XX, post med. — ⁷ Senec., epist. x. — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. XVII, c. x, non longe a princ. — ⁹ Ibid., lib. XXII, c. VII, circa fin. — ¹⁰ Ibid., lib. XXIV, c. VI, ante med. — ¹¹ Ibid., lib. II, c. XXVII, ante med. — ¹² Ibid., lib. XVIII, c. XXVII, post med. — ¹³ Ibid., lib. XXII, c. II, circa fin. — ¹⁴ Ibid., c. III, post med. — ¹⁵ Vid. inf., lib. IV, c. IV. — ¹⁶ Greg., *Moral.*, lib. XXIV, c. VI. — ¹⁷ Ibid., lib. XXXV, c. V. — ¹⁸ Ibid., lib. XXVII, c. XXI. — ¹⁹ Ibid., lib. XXXI, c. X.

infra, lib. III, de *Discordia* ¹. Idem in *Registro* ²: « Bonarum mentium est, etiam ibi aliquo modo culpas suas agnoscere, ubi culpa non est. » Idem, *super Ezechielem* ³: « Recte prophetia dicitur, non quia prædicit ventura, sed quia prodit occulta. » Idem ⁴: « Spiritus prophetiæ nec semper, nec eodem modo prophetæ animum tangit. » Idem ⁵: « Aliquando prophetiæ spiritus prophetis deest, nec semper eorum mentibus præsto est: quatenus, cum hunc non habent, se hunc agnoscant ex dono habere, cum habent. » Augustinus, de *Civitate Dei* ⁶: « Tria sunt, quæ in unoquoque homine artifice spectantur, ut aliquid efficiat: natura, doctrina, usus. Natura ingenio, doctrina scientia, usus fructu dijudicandus est. » Idem ⁷: « Multa ad fidem catholicam pertinentia, dum hæreticorum callida inquietudine exagitantur, ut adversus eos defendi possint, et considerantur intelligentius, et intelliguntur clarius, et instantius prædicantur, et ab adversario mota quæstio dicendi nobis existit occasio. » Idem, de *Octoginta tribus questionibus* ⁸: « Nullum bonum perfecte noscitur, quod non perfecte amatur. » Idem, de *Doctrina Christiana* ⁹: « Disputationis disciplina ad omnia genera quæstionum, quæ in litteris sanctis sunt, per intellectum penetranda et dissolvenda plurimum valet: tantum ibi cavenda est libido rixandi. » Idem ¹⁰: « Bonorum ingeniorum insignis est indoles in verbis verum amare, non verba. » Idem, de *Bono perseverantiæ* ¹¹: « Non simus in disputationibus prompti, et in orationibus pigri. » Idem, de *Trinitate* ¹²: « Scientiam terrestrium cælestiumque rerum magni æstimare solet genus humanum, in quo profecto meliores sunt, qui huic scientiæ præponunt nosse semet-

ipsos; laudabiliorque est animus, cui nota est infirmitas sua, quam qui, ea non respecta (a), vias siderum scrutatur, ignorans viam quæ ingrediatur ad celum. » Isidorus, de *Summo Bono*: « Nihil pejus, quam culpam agnoscere, nec deslere. » Cassiodorus, in libro de *Anima* ¹³: « Nimia magnitudo est suam intelligere parvitatem; nec prævalet hoc ipsum nosse, nisi cum cœperint divina patescere. » Bernardus, in *Meditationibus* ¹⁴: « Ab exterioribus ad interiora redeam, ab inferioribus ad superiora ascendam, ut possim cognoscere unde venio, aut quo vado, quid sim, vel unde sim, ut per cognitionem mei possim pervenire ad cognitionem Dei. » Idem, in *Epistola* ¹⁵: « O ¹⁶ *utinam saperes et intelligeres, ac novissima provideres: saperes*, quæ Dei sunt; *intelligeres*, quæ mundi sunt; *provideres*, quæ inferni sunt, profecto inferna horreret, superna appeteret, quæ sunt mundi contemneret. » Idem ¹⁷: « Qui perfecte se examinando cognoscit, suo peccato nullius peccatum par æstimat, quod non sicut suum intelligit. » Idem, *super Cantica* ¹⁸: « Est quidem, quantum in se est, omnis scientia bona, quæ tamen veritati subnixæ sit: sed tu, qui cum timore et tremore tuam ipsius operari salutem pro temporis brevitate festinas, ea scire prius ampliusque curato, quæ præsenseres viciniore salutis. » Idem ¹⁹: « Annon inflationes et torsiones in conscientia sustinebit, qui hujusmodi est, sciens videlicet bonum, et non faciens? Annon respondum mortis et damnationis toties in semetipso habebit, quoties in mentem venerit sermo, quem dixit Deus, quia ²⁰ *servus sciens voluntatem domini sui, et non faciens, digne vapulabit plagis multis?* » Idem, in *Sermonibus* ²¹: « *Super omnes* ²² *docentes me intellexi*. Quare, inquam? Numquid quia bysso et pur-

¹ Vid. inf., lib. III, c. XXII. — ² Greg., ad Augustin., interrog. 10, lib. XII, epist. XXXI, col. 1573. — ³ Greg., in *Ezech.*, hom. 1, non longe a princ. — ⁴ Ibid., inf. — ⁵ Ibid., post med. — ⁶ Aug., de *Civit. Dei*, lib. XI, c. XXV. — ⁷ Ibid., lib. XVI, c. II. — ⁸ Id., de *LXXXIII Quæst.*, q. XXXV. — ⁹ de *Doct. Christ.*, lib. II, c. XXXI. — ¹⁰ Ibid., lib. IV, c. XI. — ¹¹ Id., de *bon. Persev.*, c. XXIV. — ¹² Id., de *Trinit.*, lib. IV, in

Procem. — ¹³ Cassiod., de *Anima*, c. XVIII. — ¹⁴ Bern., *Medit.*, c. I, in princ. — ¹⁵ Id., *Epist.* CCXVII. — ¹⁶ Deut., XXXII, 29. — ¹⁷ Bern., de *vit. solit.*, epist. ad *Frat. de monte Dei*, ante med. — ¹⁸ Id., in *Cant.*, serm. XXXVI, ante med. — ¹⁹ Ibid., post med. — ²⁰ Luc., XII, 47. — ²¹ Bern., in *die Bern.*, serm. III, circa med. — ²² Psal. CXVIII, 99. — (a) *At. prospecta.*

pura me indui? quia lautioribus epulis abundavi? numquid quia Platonis argutias, aut Aristotelis versutias intellexi? aut ut intelligerem laboravi? Absit, inquam, sed ¹ *quia testimonia tua exquisiri.* » Idem : « Orans sanctus quidam ² : « Deus, inquit, noverim » me, noverim te. » Brevis oratio, sed fidelis. Hæc est enim vera philosophia, et utraque cognitio prorsus necessaria ad salutem. Ex priori siquidem timor concipitur et humilitas; ex posteriore spes et charitas generatur. » Boetius : « H. manæ naturæ, » etc., infra, lib. III, *de Ignorantia* ³. Anselmus : « Primus gradus, » etc., lib. IV, *de Humilitate* ⁴. Glossa ⁵ : « Ubi majus donum scientiæ, ibi transgressor philosophi subjacet culpæ. » Seneca, in *Epistola* ⁶ : « Quare liberalibus studiis filios erudimus? Non quia virtutem dare possunt, sed quia animum ad excipiendam virtutem præparant. » Idem ⁷ : « Si perpendere te voles, sepone pecuniam, donum, dignitatem; intus teipsum considera, nec qualis sis alii crede. » Idem ⁸ : « Initium salutis, est notitia peccati. Nam qui peccare (a) nescit, corrigi non vult. »

CAPUT XXX.

De Providentia.

Gregorius, in *Moralibus* ⁹ : « Quod valde esse importabile ex dolore ostenditur, consideratione provida et remuneratione levigatur. » Idem ¹⁰ : « Is qui cuncta, priusquam veniant, conspiciat, nequaquam, postquam aliquid fecerit, poenitendo respiscit. » Idem ¹¹ : « Qui in dictis suis reprobari metuit, ipse prius debet examinare, quod dicit. » Idem ¹² : « Nihil sic ad edomandum desiderium carnalium appetitum valet, quam ut unusquisque hoc, quod vivum diligit,

mortuum penset. » Idem ¹³ : « In omni quod dicitur, necesse est ut causa, tempus et persona pensetur; si verba sententiæ veritas roborat; si hanc tempus congruum postulat; si veritatem sententiæ, et congruentiam temporis, personæ qualitas non impugnât. » Idem, *super Ezechielem* ¹⁴ : « Sanctorum actio ab omni parte circumspecta est, bona desiderabiliter providens, mala solerter cavens. Sed hoc est laboriosius, ubi sanctorum mens invigilat, ne se ante eorum oculos mala sub bonorum specie abscondant. » Idem, in *Registro* ¹⁵ : « Terribilem judicem venientem considera, et de adventu illius nunc conscientia tua contremiscat, ne tunc sine causa jam timeant, cum eorum illo cælum et terra tremuerit. » Isidorus, in *Synonymis* ¹⁶ : « Perspice quod, cui aptum sit tempori, quid, ubi, quantum, quandiu facere debeas. » Idem ¹⁷ : « Cum diu cogitaveris, tunc fac quod probaveris. » Ambrosius, in *Epistola* : « Mens bona speculatrix consiliorum suorum est; prius examinat quid decorum atque honestum. » Hieronymus : « Caveto omnes, » etc., infra, lib. IV, *de Fama* ¹⁸. Augustinus ¹⁹, *de Singularitate clericorum* : « Amator est salutis suæ, qui evitat alienæ mortis incursum; et ipse est providus, qui sollicitus fit cladibus cæterorum. » Bernardus, *de Consideratione* ²⁰ : « Non oportet ut vitia domus tuæ ultimus scias, quod quamplurimis novimus contigisse. Quapropter alius alia dispenset; de disciplina tu provide. » Idem ²¹ : « Spiritualis homo ille, qui ²² *omnia dijudicat, ut ipse a nemine judicetur*, omne opus suum trina quadam consideratione prævenit; primum quidem an liceat, deinde an deceat, postremo an expediat. » Idem ²³ : « Diligenter vero omne, quod faciendum erit, tracta apud te, et

¹ Psal. CXVIII, 22. — ² Aug., lib. *Conf.*, passim. — ³ Vid. inf., lib. I, c. XVI. — ⁴ Item, lib. IV, c. XII. — ⁵ Gloss. in *Luc.*, VI. — ⁶ Senec., *Epist.* LXXXVIII, circa med. — ⁷ Id., *Epist.* LXXX, in fin. — ⁸ Id., *Epist.* XXVII, prope fin. — ⁹ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. v, non longe a princ. — ¹⁰ Ibid., lib. IX, c. vi, non multum a princ. — ¹¹ Ibid., lib. VIII, c. II. — ¹² Ibid., lib. XVI, c. ult. — ¹³ Ibid., lib. VI,

c. XVIII, circa fin. — ¹⁴ Id., in *Ezech.*, hom. VII, non longe a princ. — ¹⁵ Id., lib. I, epist. XLII, ad *Petr. subd.*, col. 1059. — ¹⁶ Isid., *Synon.*, c. XVII, ante med. — ¹⁷ Ibid., c. XIII. — ¹⁸ Vid. inf., lib. IV, c. XLVII. — ¹⁹ Est apud Cyprian., edit. Pam., c. II. — ²⁰ Bern., *de Consider.*, lib. IV, post med. — ²¹ Ibid., lib. III, post med. — ²² I Cor., II, 15. — ²³ Bern., *de Consider.*, lib. IV, paulo ante med. — (a) *Suppl.* se.

cum his, qui te diligunt. Tracta ante factum, quia post factum sera tractatio. » Idem, in *Meditationibus* : « Habes domum, o anima; sed cito casura est domus tua, tu quoque, nisi aliam provideris, vento et pluviae exponenda. » Idem, in *Sermonibus* ¹ : « In omnibus operibus tuis memorare novissima, horrorem mortis, iudicii tremendum discrimen, ardentis gehennae metum, ab oculis cordis tui nullatenus patiaris elongari. » Idem ² : « Cum iudicium carnis ex anima pendeat, nihil carni potest utilius quam salus animae provideri, ut videlicet in tempore sit respectus illius, et socia passionis, felicitatis quoque consortium mereatur (a). »

CAPUT XXXI.

De Fortitudine.

Gregorius, in *Moralibus* ³ : « Justorum fortitudo est carnem vincere, propriis voluptatibus contraire, delectationem vitae praesentis extinguere, hujus mundi aspera pro aeternis praemiis amare, prosperitatis blandimenta contemnere, adversitatis metum corde superare. » Idem ⁴ : « Qui in auctoris sui amore roborantur, quo magis in concupita Dei fortitudine convalescunt, eo a propria virtute deficiunt; et quo robustius aeterna appetunt, eo fortius a temporalibus salubri defectione lassantur. » Idem ⁵ : « Tanto unusquisque ad fortitudinem profecisse verius demonstratur, quanto aliena mala aequanimius tolerat. » Idem, in *Registro* ⁶ : « Mores meos bene habes cognitos, quia diu porto; sed, si semel deliberavero non portare, contra omnia pericula laetus vado. » Hieronymus, in *Epistola* : « Nihil eo fortius, qui vincit diabolium; nihil imbe-

cius, quam qui a carne superatur. » Idem, in originali *super Isaiam* ⁷ : « Fortitudo atque constantia via regia est, a qua declinat ad dexteram, qui temerarius est et pertinax; ad sinistram, qui formidolosus est et pavidus. » Augustinus, *ad Hieronymum*, de sententia Jacobi Apostoli ⁸ : « Qui vera virtute fortis est, nec timere audet, nec inconsulte timet. » Ambrosius, *de Officiis* ⁹ : « Est fortis, qui se in dolore aliquo consolatur. Et revera jure ea fortitudo vocatur, enim unusquisque seipsum vincit, iram continet, nullis illecebris emollitur atque inflectitur, non adversis perturbatur, non extollitur secundis, et quasi vento quodam variarum rerum circumfertur mutatione. » Idem ¹⁰ : « Non in inferenda, sed depellenda injuria, lex virtutis est. Qui enim non repellit a socio injuriam, si potest, tam est in vicio, quam ille qui facit. » Idem ¹¹ : « Fortitudo invicta est ad labores, fortis ad pericula, rigidior adversus voluptates, dura adversus illecebras, quibus aurem deferre nesciat, nec, ut dicitur, ave dicat, pecuniam negligat, avaritiam fugiat, tanquam labem quamdam quae virtutem effeminet. » Idem, *super Lucam* ¹² : « Fortitudo animum corpusque confirmat, nec perturbari sinit timore aliquo, vel dolore. » Seneca, in *Epistola* ¹³ : « Sapiens et fortis ad omnem incursum munitus et intentus, non si paupertas, non si luctus, non si ignominia, non si dolor impetum faciat, pedem referet intrepidus, et contra illa ibit, et inter illa stabit. » Idem ¹⁴ : « Sapiens virtutem, si licebit, in divitiis explicabit; sin minus, in paupertate: in patria, si poterit; sin minus, in exilio: si poterit, imperator; sin minus, miles: si poterit, integer; sin minus, debilis. » Multa infra, lib. IV, *de Certamine* ¹⁵.

¹ Bern., in *fest. Omn. Sanct.*, serm. I, ante med. —

² Id., *super Ecce nos reliq.*, paulo ante med. —

³ Greg., *Moral.*, lib. VII, c. VIII, in princ. — ⁴ Ibid., lib. IV, c. XXX, ante med. — ⁵ Ibid., lib. V, c. XIII, circa fin. — ⁶ Id., *ad Sabinian.*, lib. VII, ind. 1,

(a) *Cæt. edit.* mereamur.

epist. I, col. 1284. — ⁷ Hieron., in *Isa.*, lib. XVI, c. LVII. — ⁸ Aug., *ad Hieron.*, epist. XXIX. — ⁹ Ambr., *de Offic.*, lib. I, c. XXXVI. — ¹⁰ Ibid., in princ. — ¹¹ Ibid., c. XXXIX. — ¹² Id., in *Luc.*, VI, lib. V. — ¹³ Senec., *Epist.* LIX, paulo ante med. — ¹⁴ Id., *Epist.* LXXXV, vers. fin. — ¹⁵ Vid. inf., lib. IV, c. XI.

CAPUT XXXII.

De Constantia.

Gregorius, in *Homiliis* ¹ : « Non nos prospera elevent, non adversa perturbent : ut qui in soliditate fidei figimur, nequaquam rerum transeuntium mutabilitate moveamur. » Idem, in *Moralibus* ² : « Sancti viri nec sustinere falsa per infirmitatem metuunt, nec læsi unquam a veritate conticescunt. » Idem ³ : « Electi ipsa, quæ fortiter tolerant, supplicia perhorrescunt, ita ut in eis uno eodemque tempore, et constantia ex virtute sit, et pavor ex carne. » Idem ⁴ : « Justi viri securitas recte leoni comparatur, quia cum contra se quoslibet insurgere conspiciat, ad mentis suæ constantiam relict; et scit quia cunctos adversantes superat, quia illum solum diligit, quem invitus nullo modo amittit. » Idem ⁵ : « Vir sanctus, quo majore persecutione premitur, eo ad prædicandam veritatem acrius instigatur : et cum constanter persecutores tolerat, ardentius ad se auditores trahere festinat. » Idem ⁶ : « Si semel in appetitu supernæ patriæ stabilitate animus figitur, minus rerum temporalium perturbatione vexatur. » Idem, *super Ezechielem* ⁷ : « Timere ab omnibus homo debuerat, si ipse auctorem omnium, ut homo, timuisset. Nam qui rationis sensum ad timorem Dei non habet, tanto in nullo timendus est, quanto hoc, quod ipse esse debuit, non est. » Idem, in *Registro* ⁸ : « Hoc certissime scito, quod placere Deo, et pravis hominibus nullus potest. In tantum ergo se existimet fraternitas tua omnipotenti Deo placuisse, quanto se perversis hominibus displicuisse cognoverit. » Idem : « Nullius vos » etc., infra, lib. IV, *de Tranquillitate* ⁹. Augustinus, in *Epistola* : « Sen-

ti de Augustino quidquid libet; sola me in oculis Dei conscientia non accuset. » Idem, *de Civitate Dei* ¹⁰ : « Virtutes habenti, magna virtus est contemnere gloriam. » Idem ¹¹ : « Qui contemnit judicium laudantium, contemnit etiam suspicantium temeritatem : quorum tamen, si vere bonus est, non contemnit salutem. » Idem, in *Sermonibus* : « Nec valde gaudere debemus quando laudamur, nec contristari quando vituperamur, quia nec dammare injuria, nec coronare potest laus falsa. » Ambrosius, *de Officiis* ¹² : « Bene sibi conscius, falsis non debet moveri; nec aestimari plus ponderis in alieno esse convitio, quam in suo testimonio. » Joannes Chrysostomus, in *Sermone* ¹³ : « Quidquid erroris habet mundus, contemno : quidquid delectabile habet, rideo : divitias non cupio, paupertatem non horresco, mortem non timeo. » Hieronymus, in *Epistola* : « Utinam, ob Dei mei nomen atque justitiam, universa me infidelium turba persequatur et tribulet : utinam in opprobrium meum solidus exurgat hic mundus : tantum ut a Christo merear laudari, et suæ pollicitationis sperare mercedem. » Idem ¹⁴ : « Gratias ago Deo meo, quod dignus sum habitus, quem mundus oderit. » Idem ¹⁵ : « Per bonam et malam famam, a dextris et a sinistris, Christi miles graditur; nec laude extolitur, nec vituperatione frangitur; non divitiis tumet, non confunditur paupertate, et læta contemnit, et tristitia. » Idem ¹⁶ : « Nec affectamus laudes hominum, nec vituperationes expavescimus : Deo enim placere curantes, minas hominum penitus non timeamus, quoniam dissipat Deus ossa eorum, qui hominibus placere desiderant. » Seneca, in *Epistola* ¹⁷ : « Honores et injuriæ vulgi in promiscuo sunt habendæ; nec his gaudendum, nec illis dolendum. » Idem : « Ani-

¹ Greg., in *Evang.*, hom. VI, circa med. — ² Id., *Moral.*, lib. VIII, c. 1. — ³ Ibid., lib. XIV, c. 1, post med. — ⁴ Ibid., lib. XXXI, c. XIV, ante med. — ⁵ Ibid., c. XV, circa med. — ⁶ Ibid., lib. XXII, c. X, circa med. — ⁷ Id., in *Ezech.*, hom. X, ante med. — ⁸ Id., ad *Maxim. Salon.*, lib. VIII, epist. XXXVI, col. 1113. — ⁹ Vid. inf., lib. IV, c. II. — ¹⁰ Aug., de

Civit. Dei, lib. V, c. XIX. — ¹¹ Ibid. — ¹² Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. V. — ¹³ Chrysost., *cum de ipsius expuls. ageretur*, in princ. — ¹⁴ Hieron., ad *Asell.*, epist. CXIX, post med. — ¹⁵ Id., ad *Nepotian.*, epist. II, post med. — ¹⁶ Id., epist. CXXII, quæ est *Prolog. in Esther*. — ¹⁷ Senec., *Epist.* XLI, circa med.

mum excellentem, constantem et moderatum, et omnia tanquam se minora transcurrentem, quidquid tinemus optamusque ridentem, cœlestis potentia agit. Non potest res tanta sine adminiculo numinis stare. » Idem ¹ : « Vir bonus, quod honeste se facturum putaverit, faciet, etiamsi laboriosum erit; faciet, etiamsi periculosum erit. Rursum quod turpe erit non faciet, etiamsi pecuniam afferret, etiamsi voluptatem. etiamsi potentiam et dignitatem : ab honesto nulla re deterrebitur, ad turpia nulla re invitabitur. » Idem ² : « Equo animo audienda sunt imperitorum convicia, et ad honesta vadenti contemnendus est ipse contemptus. »

CAPUT XXXIII.

De Patientia.

Gregorius, in *Moralibus* ³ : « Nunquam est patientiæ virtus in prosperis. Ille autem est vere patiens, qui rebus adversis atteritur, et tamen a spei suæ rectitudine non curvatur. » Idem ⁴ : « Tunc vere ostendimus, quod accepta bona recte tenuimus, cum profecto æquanimiter ad momentum sublata toleramus. » Idem ⁵ : « Quos ad fortia trahere nitimur, eorum necesse est ut infirma toleremus : quia nec jacentem erigit, nisi qui status sui rectitudinem per compassionem flectit. » Idem ⁶ : « Sancti viri patienter audiunt, etiam quæ se nunquam fecisse meminerunt, quamvis ea mala, quæ sibi ingeri conspiciunt, ab ipsis suis criminatoribus noverint perpetrata. » Idem ⁷ : « Tunc illata convicia bene toleramus, cum in secreto mentis ad mala perpetrata recurrimus. Leve quippe videbitur, quod aliena injuria percutimur, dum in actione nostra conspiciamus, quia pejus est supplicium, quod meremur. » Idem, *super Ezechielem* ⁸ :

« Linguas detrahentium, sicut nostro studio non debemus excitare, ne ipsi pereant, ita per suam malitiam excitatas debemus æquanimiter tolerare, ut nobis meritum crescat. » Idem ⁹ : « Patientia vera est, quæ etiam ipsum amat, quem portat. Nam tolerare et odisse, non est virtus patientiæ et mansuetudinis, sed velamentum furoris. » Idem, in *Dialogis* ¹⁰ : « Ego virtutem patientiæ, et signis, et miraculis majorem credo. » Idem, in *Homiliis* ¹¹ : « Tribus modis virtus patientiæ exerceri solet. Alia namque sunt, quæ a Deo; alia, quæ ab antiquo adversario; alia, quæ a proximo sustinemus. A proximo namque persecutiones, damna et contumelias; ab antiquo adversario tentamenta; a Deo flagella toleramus. » Idem ¹² : « Perfecte adversarius vincitur, quando mens nostra, et inter tentamenta diaboli a delectatione atque consensu omnibus modis refrænatur, et inter contumelias proximi custoditur ab odio, et inter flagella Dei custoditur a murmuratione. » Idem : « Patientia est, aliena mala æquanimiter perpeti; contra eum quoque, qui mala irrogat, nullo dolore morderi. » Idem ¹³ : « Ille veraciter, » etc., infra, lib. iv, de *Lætitia* ¹⁴. Joannes Chrysostomus ¹⁵, in originali super illud Matthæi : *Audistis quia dictum est : Oculum pro oculo*, etc. : « Primus gradus patientiæ est recipere injuriam; secundus, postquam recepta est, non velle vindicari; tertius est, non facere vexanti hæc quæ passus est, sed quiescere; quartus, tribuere seipsum in patiendō mala; quintus, et amplius tribuere, quam ipse vult, qui fecit; sextus, non odio habere eum, qui operatur hæc; septimus est diligere; octavus est, benefacere; nonus est, Deum pro ipso deprecari. » Idem, *super Joannem* ¹⁶ : « Non memoriam malorum habeamus in eos qui nos lædunt, sed redar-

¹ Senec., *Epist.* LXXVI, circa med. — ² Ibid., ante med. — ³ Greg., *Moral.*, lib. XI, c. XVII. — ⁴ Ibid., lib. II, c. ult. in fine. — ⁵ Ibid., lib. VII, c. VI, circa fin. — ⁶ Ibid., lib. XIII, c. I. — ⁷ Ibid., lib. XXX, c. IX, circa med. — ⁸ Id., in *Ezech.*, hom. IX, ante

med. — ⁹ Ibid., hom. XVII, post med., et hom. XX, post med. — ¹⁰ Id., *Dial.*, lib. I, c. II, post med. — ¹¹ Id., in *Evang.*, hom. XXXV, post med. — ¹² Ibid. — ¹³ Ibid., circa med. — ¹⁴ Vid. inf., lib. IV, c. XLIV. — ¹⁵ Chrysost., in *Matth.*, hom. XVIII, n. 4. — ¹⁶ Chrysost., in *Joan.*, hom. LXX, al. LXXI, n. 3.

guamus eos, et ploremus: ploratu enim digni sunt, non qui patiuntur, sed qui mala faciunt. Nam seipsos quidem maxime lædunt, et amarus calumniator, et quicumque alii aliquid malum facit; nobis autem prosunt maxime, nisi nosipsos vendicaverimus. » Augustinus *super Joannem*: « Pro dilectione Dei debemus patienter persecutiones et mundi odia sustinere: necesse est enim ut nos oderit, quos cernit nolle quod diligit. » Idem, in libro *de Patientia*¹: « Non sicut omnes qui sciunt, participes sunt scientiæ, ita nec omnes, qui patiuntur, sunt participes patientiæ. Sed qui passione recte utuntur, hi patientiæ veritate laudantur, hi patientiæ munere coronantur. » Idem²: « Inde est patientia iustorum vera, unde est in eis charitas Dei vera; et inde est patientia iniquorum falsa, unde est in eis cupiditas mundi perversa. » Idem³: « Patientia pauperum Christi, sed ditandorum heredum Christi, non peribit in æternum: non quia illic patienter ferre debeamus; sed quia pro his, quæ hic patienter pertulimus, illic æterna beatitudine perfruemur. » Idem⁴: « Job sustinens in carne dolores suos, in corde errores alienos, conjugis corripiebat insipientiam, amicos docebat sapientiam, et servabat ubique patientiam. » Idem, *de Moribus Ecclesiæ*⁵: « Perpetienda sunt vitia multitudinis, ut curentur: et prius toleranda, quam sedanda est pestilentia. » Idem, in libro *de Oribus*⁶: « Toleranda, quia toleratus es. Si semper bonus fuisti, habeto misericordiam: si aliquando malus fuisti, noli perdere memoriam. Et quis est semper bonus? Si te Deus diligenter discutiat, facilius te inveniet etiam nunc malum, quam tu te semper bonum. Ergo toleranda sunt zizania inter frumentum. » Idem: « Vis desideriorum, » etc., infra, lib. IV, *de Desiderio*⁷. Ambrosius, *super Lucam*⁸:

« Christus voluit ab apostolo suo tradi, ut tu a socio desertus, a socio proditus, moderate feras tuum errasse iudicium, perisse beneficium. » Hieronymus in *Epistola*: « Libens tunc (a) tormenta patiar, ut tunc futura mihi gloria servetur. Non enim iudicabit Dominus bis in idipsum. » Isidorus, *de Summo Bono*⁹: « Adversus convicium linguæ, fortitudo est adhibenda patientiæ, ut tentatio verbi, quæ foris impugnat, tolerantiae virtute victa discedat. » Bernardus, in *Epistola*¹⁰: « Vera patientia est pati vel agere contra quod libeat, sed non præter quod liceat. » Idem, in *Sermonibus*¹¹: « Est homo pacatus, qui bona pro bonis reddens quantum in se est, nemini vult nocere. Est alius patiens, qui non reddens malum pro malo, etiam potens est sustinere nocentem. Est enim pacificus, qui bona pro malis reddens, in promptu habet prodesse nocenti. Primus quidem parvulus est, et facile scandalizatur; nec facile, qui huiusmodi est, et in hoc sæculo nequam et pleno scandalis, poterit obtinere salutem. Secundus, ut scriptum est, in patientia sua possidebit animam suam. Nam tertius quidem non modo suam possidet, sed et multorum animas lucrificat. » Tullius, in *Rhetoricis*¹²: « Patientia est, honestatis aut utilitatis causa, rerum arduarum ac difficilem voluntaria ac diuturna persectio. »

CAPUT XXXIV.

De Perseverantia.

Gregorius, in *Registro*¹³: « Magna est contra peccatum virtus pœnitentiæ, si quis in eadem pœnitentia perseveret. » Idem: « Illa Deo nostro semper opera grata sunt, quæ a bonis, quæ cœperint, non recedunt. » Idem, in *Moralibus*¹⁴: « In cunctis vigilantanter debet se mens circumspicere, atque

¹ Aug., *de Patient.*, c. vi — ² Ibid., c. xvii. —

³ Ibid., c. xxix. — ⁴ Ibid., c. xii. — ⁵ Id., *de Morib. Eccl.*, c. xxxii. — ⁶ Id., *de Orib.*, c. v. — ⁷ Vid. inf., lib. IV, c. xxiv. — ⁸ Ambr., in *Luc.*, vi, lib. IV. —

⁹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xxix, sent. 4. —

¹⁰ Bern., *ad Adam Monach.*, epist. vii, paulo ante med. — ¹¹ Id., *de Convers. ad Clericos*, c. xxvi. —

¹² Cic., *de Invent.*, lib. II, post med. — ¹³ Greg., *ad Theoct.*, lib. IX, epist. xxxix, col. 1457. — ¹⁴ Id., *Moral.*, lib. I, c. xx. — (a) *Leg.* nunc.

in ipsa circumspectionis suæ providentia perseverare. » Idem ¹ : « Bene cœpta cunctis diebus agenda sunt, ut cum malum pugnando repellitur, ipsa boni victoria constantiæ manu teneatur. » Idem ² : « Mirum non est, si quis bona inchoet; sed valde mirabile est, si intentione recta in bono opere perduret. » Augustinus, *de Correctione et Gratia* ³ : « Prædestinatorum fides, quæ per dilectionem operatur, profecto aut omnino non deficiet, aut, si qui sunt quorum deficit, reparatur antequam vita ista finiatur; et deleta, quæ intercucurrerat, iniquitate, usque in finem perseverantia deputatur. » Idem, *de Conjugiis adulterinis* ⁴ : « Quæ rectissime voventur, cum homines voverunt, nulla conditione rumpeunda sunt, quæ siue ulla conditione voverunt. » Isidorus, *de Summo Bono* ⁵ : « Tunc Deo placet nostra conversatio; quando bonum quod inchoamus, perseveranti fine complemus. » Idem, in *Synonymis* ⁶ : « Salus inchoantibus promittitur; præmium perseverantibus datur. Non est beatus qui bonum facit; sed qui incessabiliter facit: *Qui enim perseveraverit usque in finem, salvus erit.* » Bernardus, in *Epistola* ⁷ : « Perseverantia sola meretur viribus gloriam, virtutibus coronam. Prorsus absque perseverantia nec qui pugnat victoriam, nec palmam victor consequitur. » Idem ⁸ : « Perseverantia vigor virium, virtutum consummatio est, nutrix ad meritum, mediatrix ad præmium, soror patientiæ, constantiæ filia, amica pacis, amicitiarum nodus, unanimiatis vinculum, propugnaculum sanetitatis. » Idem ⁹ : « Tolle perseverantiam, nec obsequium mercedem habet, nec beneficium gloriam, nec laudem fortitudo. Denique non qui cœperit, sed *qui perseveraverit usque in finem, salvus erit.* » Idem, in *Sermoni-*

bus ¹¹ : « Non vivit, qui superbia inflatur, qui luxuria inquinatur, qui cæteris quibuscumque inficitur pestibus; quoniam non est hoc vivere, sed magis vitam confundere, et appropinquare usque ad portas mortis. Bonam autem vitam ego puto, et mala pati, et bona facere, et sic perseverare usque ad mortem. » Seneca, in *Epistola* ¹² : « Plus operis in eo, ut proposita custodias, quam ut honesta proponas. Perseverandum est, et assiduo studio robur addendum, donec bona mens sit, quod bona voluntas est. »

CAPUT XXXV.

De Temperantia.

Gregorius, in *Moralibus* ¹³ : « Is qui præest, ea se circa subditos mensura moderetur, quatenus et arridens timeri debeat, et iratus amari : ut eum nec nimia lætitia vilem reddat, nec immoderata severitas odiosum. » Idem ¹⁴ : « Nunquam, temperantia nostra marcescit. In quantum enim ad delectationem ducimur, in tantum minus ab illicitis temperamus. » Idem, in *Homiliis* : « In talibus mentibus Dominus pascitur, quæ per respectum gratiæ temperatæ (a) corporalibus desideriis non utuntur. » Idem, in *Registro* ¹⁵ : « Romanorum semper ab antiquioribus usus fuit, post admixtionem propriæ conjugis lavari (b), et purificationem quærere, et ab ingressu ecclesiæ paululum reverenter abstinere. » Idem ¹⁶ : « Quoties ira animum invadit, mentem edoma, vince teipsum, differ tempus furoris; cum tranquilla mens fuerit, quod placet vindica. » Idem, in *Pastorali* ¹⁷ : « Cum non malitia, sed sola ignorantia, vel infirmitate delinquitur, profecto necesse est ut magno moderamine ipsa delicti correctio

¹ Greg., *Moral.*, lib. I, c. XXI. — ² Ibid., lib. XII, c. XXIV, post med. — ³ Aug., *de Corrupt. et Grat.*, c. VII, post med. — ⁴ Id., *de Conjug. Adulter.*, lib. I, c. XXIV. — ⁵ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. VII, sent. 2. — ⁶ Id., *Synon.*, c. I, in fin. — ⁷ Matth., x, 22. — ⁸ Bern., *ad Genuens.*, epist. CXXIX, ante med. — ⁹ Ibid., conseq. — ¹⁰ Ibid. — ¹¹ Id., in *fest. apost.*

Petr. et Paul., serm. I, post med. — ¹² Senec., *Epist.* XVI, fere in princ. — ¹³ Greg., *Moral.*, lib. XX, c. III. — ¹⁴ Ibid., lib. II, c. XXVII, non multum a princ. — ¹⁵ Id., *ad Augustin.*, interrog. 10, lib. XII, epist. XXXI, col. 1574. — ¹⁶ Id., *ad Leont.*, lib. VIII, epist. LI, col. 1425. — ¹⁷ Id., *Pastor.*, p. II, c. x, circa med.

(a) *Cæt. edit.* temperate. — (b) *Labb.* et lavari.

temperetur. » Augustinus, *de Libero Arbitrio*¹ : « Temperantia est afflictio coercens et cohibens appetitum ab his rebus, quæ turpiter appetuntur. » Idem, *de Confessionibus*² : « De illecebra odorum non satago nimis : cum absunt, non requiro : cum adsunt, non respuo : semper tamen carere paratus. » Idem, *de Opere Monachorum*³ : « Tanto gloriosus mens ad superiora promovetur, quanto diligentius ab inferioribus concupiscentia cohibetur. » Idem, *de Singularitate Clericorum*⁴ : « Disce nunc temperantiae modum, qui per licentiam quæris excessum. Ama feminas inter sacra solemniam, et odio habe in communione privata. » Idem, *de Moribus Ecclesiae*⁵ : « Omne officium temperantiae est exuere veterem hominem, et in Deo renovari, id est contemnere omnes corporeas illecebras laudemque popularem, totumque amorem ad invisibilia et divina conferre. » Idem⁶ : « Curiosus esse prohibemur, quod magnæ temperantiae munus est. » Isidorus, *de Summo Bono*⁷ : « Quidquid nimis et ultra modum est, perniciosum fit, studiumque suum in contrarium vertit. In omni ergo opere modum et temperamentum oportet habere. » Idem, in *Synonymis*⁸ : « In omni re tene temperamentum. Nihil intemperantius agas, nec minus, nec nimium aliquid, nec ultra quam oportet, nec infra. Etiam in bonis moderatum esse decet. » Idem⁹ : « Quæ cum temperantia fiunt, salubria sunt, et bona quævis etiam, cum immoderato usu, noxia efficiuntur. Nimietas enim omnis in vitio deputatur. » Bernardus, *de Consideratione*¹⁰ : « Non est temperantia in solis ressecandis superfluis; est etiam in admittendis necessariis. » Tullius, in *Rhetoricis*¹¹ : « Temperantia est rationis in libidinem, atque in alios non rectos

impetus animi firma et moderata dominatio : ejus partes, continentia, clementia, modestia. »

CAPUT XXXVI.

De Continentia gustus.

Gregorius, in *Moralibus*¹² : « Per abstinentiam vitia sunt extinguenda, non caro; et tanto quisque sibimet debet moderamine præesse, ut et ad culpam caro non superbiat, et tamen ad effectum rectitudinis in opere subsistat. » Idem¹³ : « Virtus abstinentiæ aut omnino nulla est, si tantum quisque corpus suum non edomat, quantum valet; aut valde inordinata est, si corpus atterit pliusquam ferre valet. » Idem, in *Pastorali*¹⁴ : « Incassum per abstinentiam corpus atteritur, si inordinatis dimissa motibus mens vitiis dissipatur. » Idem, in *Homiliis*¹⁵ : « Qui a Paradisi gaudiis per cibum cecidimus, ad hæc, in quantum possumus, per abstinentiam resurgamus. » Augustinus, *de Confessionibus*¹⁶ : « Hoc me docuisti, Domine, ut quemadmodum medicamenta, sic alimenta sumpturus accedam. Sed dum ad quietem satietatis ex indigentia molestia transeo, in ipso transitu mihi insidiatur laqueus concupiscentiæ. » Idem, *de Bono conjugali*¹⁷ : « Ad hoc justi cum opus est prandent, ut tanquam boni domini, quod bonum, et justum, et æquum est servis suis, id est corporibus suis præbeant. » Idem, in *Sermonibus*¹⁸ : « Jejunium purgat mentem, sublevat sensum, carnem spiritui subjicit, cor facit contribulatum et humiliatum, quod Deus non spernit. » Idem, in libro *de Jejunio sabbati*¹⁹ : « Sicut, quod ait Apostolus²⁰, verum est: *Malum est homini qui per offensionem manducat*; ita malum est homini qui per offensionem jejunat. » Joannes Chrysostomus, in *Acta Apostolo-*

¹ Aug., *de lib. Arbit.*, lib. I, c. xiii. — ² Id., *Confess.*, lib. X, c. xxxii. — ³ Id., *de oper. Monach.*, c. xxxii. — ⁴ Lib., *de singular. Cleric.*, reperitur apud Cyprian., edit. Pamel. — ⁵ Aug., *de Morib. Eccl.*, lib. I, c. xix. — ⁶ Ibid., c. xxi. — ⁷ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. I, c. xlv, sent. 16. — ⁸ Id., *Synon.*, c. xvi, ante med. — ⁹ Ibid., post pauca. — ¹⁰ Bern., *de Consid.*, lib. I, post med. — ¹¹ Cic., *de Invent.*, lib. II. — ¹² Greg.,

Moral., lib. xxvi, c. ult., non longe a princ. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Id., *Pastoral.*, p. III, c. ii, admon. 20, post med. — ¹⁵ Id., in *Evang.*, hom. xvi, post med. — ¹⁶ Aug., *Confess.*, lib. X, c. xxxi, ante med. — ¹⁷ Id., *de Bon. Conjug.*, c. viii. — ¹⁸ Id., *de Tempore serm.* cccxx, al. lxxiii, n. 1, in Append. — ¹⁹ Id., *ad Casul.*, epist. lxxxvi, al. xxxvi, n. 26. — ²⁰ Rom., xiv, 21, quoad sensum.

rum¹ : « Indigentia, sicut sanitatis, ita delectationis est mater. » Idem, *super Matthæum*² : « Qui jejumat, et peccat, non ad gloriam Dei jejumat nec se humiliat, sed substantiæ suæ pareit. » Idem : « Per jejunia cessat, » etc., infra, lib. IV, *de Connexione*³. Ambrosius, in *Hexaemeron*⁴ : « Jejuni hominis sputum si serpens gustaverit, moritur. Vides quanta vis jejunii sit, ut ex sputo jejunos homo terrenum serpentem interficiat : quanto magis ergo serpentem spiritualem per jejunii virtutem ! » Hieronymus, in *Epistola*⁵ : « Modicus ac temperatus cibus, et carni et animæ utilis est. » Idem⁶ : « Nonnulli, pudicam vitam appetentes, in medio itinere corruunt, dum solam abstinentioniam carniū sufficere putant, et leguminibus onerant stomachum. » Idem⁷ : « Pareus cibus et venter semper esuriens triduanis jejuniis præfertur ; et multo melius est quotidie parum, quam raro satis sumere. Pluvia enim illa optima est, quæ sensim descendit in terram ; subitus autem et nimius imber in præceps arva subvertit. » Isidorus, *de Summo Bono*⁸ : « Abstinencia et vivificat et occidit : vivificat animam, et corpus necat. » Idem⁹ : « Jejunia cum operibus bonis Deo acceptabilia sunt. Qui a cibis abstinent, et prava agunt, daemones imitantur, quibus esca non est, et nequitia semper est. » Idem¹⁰ : « Spernitur a Deo jejunium, quod in vespere repletionem ciborum reficitur. Neque enim reputanda est abstinencia, ubi fuerit ventris saturitas subsecuta. » Bernardus, in *Epistola*¹¹ : « Observandus est sumendi modus et tempus, cibi quantitas et qualitas ; fugienda quoque sunt superflua et adulterina condimenta. Observandus est modus, ut non effundat, qui comedit, animam suam super omnem cibum ; tempus, ne ante horam ;

qualitas, qualibus utitur ; communitas fraternitatis, excepta causa manifestæ infirmitatis. » Idem, in *Sermonibus*¹² : « Si gula sola peccavit, sola quoque jejundet, et sufficit ; si vero peccaverunt et membra cætera, quare non jejuent et ipsa ? Jejundet ergo oculus, qui deprædatus est animam ; jejundet auris, jejundet lingua, jejundet manus, jejundet etiam anima ipsa (supple, a propria voluntate). » Idem¹³ : « Jejunium non solum est abolitio peccatorum, sed extirpatio vitiorum ; nec solum obtinet veniam, sed meretur et gratiam ; nec solum delet peccata præterita quæ commisimus, sed etiam repellit futura quæ committere poteramus. »

CAPUT XXXVII.

De Continentia tactus.

Gregorius, in *Moralibus*¹⁴ : « Nulla sunt cætera bona, si occulti iudicis oculis, castitatis testimonio non approbantur. » Idem¹⁵ : « Nulla est castitas carnis quam non commendat suavitas mentis. » Idem, in *Pastorali*¹⁶ : « Quos onus licitum conjugii non gravat, nequaquam pondus illicitum terrenæ sollicitudinis premit ; sed tanto eos paratiores dies ultima, quanto expeditiores, inveniat : ne quo meliora agere vacantes possunt, sed tamen negligunt, eo supplicia deteriora mereantur. » Idem, in *Registro*¹⁷ : « Custodienda est munditia corporis in studiis bonæ actionis. » Ambrosius, *de Viduitate*¹⁸ : « Castitas solitudinem quærit : pudica secretum : impudica conventum. » Idem, in *Epistola*¹⁹ : « Prima castitatis victoria, est facultatem cupiditatis vincere ; quia lucri studium, tentatio pudoris est. » Augustinus, *de Virginitate sancta*²⁰ : « Sicut nemo impudice utitur corpore, nisi spiritu prius concepta nequitia ;

¹ Chrysost., in *Acta Apost.*, hom. xvi. — ² Id., in *Matth.* Op. imperf., hom. xv. — ³ Vid. inf., lib. IV, c. XLV, § 4 et 5. — ⁴ Ambros., in *Hexaem.*, lib. VI, c. XII. — ⁵ Hieron., *ad Rust. Mon.*, epist. IV, ante med. — ⁶ Id., *ad Fur.*, epist. x, paulo post med. — ⁷ Ibid., post pauca. — ⁸ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. XLIV, sent. 4. — ⁹ Ibid., sent. 8. — ¹⁰ Ibid., sent. 10. — ¹¹ Bern., *ad Frat. de Monte Dei*, epist.

circa med. — ¹² Id., in *Quadrag.*, serm. III, post med. — ¹³ Ibid., serm. IV, ante med. — ¹⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXI, c. III, fere in princ. — ¹⁵ Ibid., lib. VI, c. XVI, post med. — ¹⁶ Id., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 18, post med. — ¹⁷ Id., *ad Reccared.*, lib. VII, ind. 2, epist. CXXVI, col. 1380. — ¹⁸ Ambros., *de Vid.*, c. IX, n. 57. — ¹⁹ Id., lib. II, epist. XII. — ²⁰ Aug., *de Virginit.*, c. VIII.

ita nemo pudicitiam servat in corpore, nisi spiritui prius insita castitate. » Idem, *de Ecclesiasticis Dogmatibus*¹ : « Melior est continentia nuptiis; sed non sibi sola sufficit ad beatitudinem, si pro solo amore pudicitiae retinetur; sed si et hoc cum affectu causa vacandi Domino eligitur : alioquin divortium magis conjugii videbitur esse, quam appetitus castitatis. » Idem, *de Soliloquiis*² : « Quantum uxorem velis pingere, atque cumulare bonis omnibus, nihil mihi tam fugiendum, quam concubitum esse decrevi. Nihil enim sentio, quod magis ex arce virtutis deiciat animum virilem, quam blandimenta femineæ, corporumque ille contactus, sine quo uxor haberi non potest. » Idem, *de Civitate Dei*³ : « Ita non amittitur corporis sanctitas manente animi sanctitate, etiam corpore oppresso, sicut amittitur et corporis sanctitas, violata animi sanctitate, etiam corpore intacto. » Idem, in *Epistola*⁴ : « Quidquid in carne nec comisit, nec permisit libido patientis, solius erit culpa facientis; omnisque illa violentia non pro corruptionis turpitudine, sed pro passionis vulnere reputabitur (a). » Idem : « Pudicitiam, » etc., supra⁵, *de Consensu*. Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* : « Omnes virtutes spirituales res sunt angelicæ; præcipue tamen castitas res est angelica : per hanc enim solum singulariter homines angelis simulantur, et vincitur natura virtutibus. » Idem⁶ : « Illa est gloriosa continentia, non quam transgredi non potest necessitas, vel debilitas corporis, sed quam complectitur voluntas sancti propositi. » Hieronymus, in *Epistola*⁷ : « Grandis virtutis est et sollicitæ diligentiae, superare quod nata sis, in carne non carnaliter vivere, tecum pugnare quotidie, et inclusum hostem Argi, ut fabulæ ferunt, centum

oculis observare. » Item⁸ : « Magnus est pudicitiae labor, sed majus est præmium : temporalis custodia, sed remuneratio æterna. » « Isidorus, *de Summo Bono*⁹ : « Amanda est pulchritudo castitatis, cujus degustata delectatio dulcior invenitur, quam carnis. Castitas enim fructus est suavitatis, pulchritudo inviolata sanctorum : castitas securitas mentis, sanitas corporis. » Idem : « Nequaquam in senectute, » etc., infra, lib. IV, *de Certamine*¹⁰. Idem, in *Etymologiis*¹¹ : « Contineus non solum in castitate dicitur, sed et in cibo, et in potu, in ira quoque et vexatione mentis, et detrahendi libidine. Nam continens dicitur, quod se a multis absteineat. » Cyprianus, *de duodecim Abusionibus*¹² : « Pudicitia nobilium ornamentum est, exaltatio humilium, nobilitas ignobilium, pulchritudo debiliū, prosperitas laborantium, solamen maestorum, augmentum omnis pulchritudinis, decus religionis, defensio criminum, multiplicatio meritorum, Dei creatoris omnium amica. » Bernardus, in *Epistola*¹³ : « Quid castitate decorius, quæ mundum de immundo conceptum semine, de hoste domesticum, angelum denique de homine facit? Differunt quidem inter se homo pudicus, et angelus; sed felicitate non virtute. Nam etsi castitas illius felicius, hujus tamen cognoscitur esse fortior. » Idem¹⁴ : « Sola est castitas, quæ in hoc mortalitatis et loco et tempore, statum quemdam immortalis gloriæ repræsentat. » Item, in *Sermonibus* : « Continedum est in veritate : quidam enim continent ex necessitate, non habentes, aut loci, aut temporis, aut instrumentorum opportunitatem; quidam ex vanitate, propter favorem videlicet hominum, vel aliquod temporale commodum; quidam ex veritate, soli Deo placere cupientes. »

¹ Imo Gennad., *de Eccles. Dogm.*, c. LXIV. — ² Aug., *Soliloq.*, lib. I, c. x. — ³ Id., *de Civit. Dei*, lib. I, c. xviii. — ⁴ Id., *ad Victorian.*, epist. CXXII, al. CXL, n. 9. — ⁵ Vid. sup., hoc ipso libro, c. IV, p. 67. — ⁶ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. xxxii, post

(a) Al. deputabitur.

med. — ⁷ Hieron., *ad Fur.*, epist. x, ante med. — ⁸ Id., *ad Maur. fil.*, epist. xiv, non longe a princ. — ⁹ Id., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xl, sent. 5. — ¹⁰ Vid. inf., lib. IV, c. xi. — ¹¹ Id., *Etymol.*, lib. X, verbo *Contineus*. — ¹² Cyprian., *de duod. Abusion.*, c. v, in fine. — ¹³ Bern., *ad Henric. Senon.*, epist. XLII, ante med. — ¹⁴ Ibid., conseq.

CAPUT XXXVIII.

De Continentia visus.

Gregorius, in *Moralibus*¹ : « Ne quædam lubrica in cogitatione versemus, providendum nobis est, quod intueri non decet, quod non licet concupisci. » Idem² : « Sancti viri, cum sinistra pulsari delectatione se sentiunt, ipsa, per quæ formæ species ad mentem ingrediuntur, disciplinæ magisterio lumina restringunt, ne prævæ cogitationi visio lenocinata famuletur. » Augustinus, in *Regula*³ : « Oculi vestri, etsi jactantur in aliquam feminarum, in nulla figantur. Neque enim, quando proceditis, feminas videre prohibemini; sed appetere; vel ab ipsis appeti velle, criminis est. » Idem, de *Confessionibus*⁴ : « Resisto seductionibus oculorum meorum, ne implicentur pedes affectus mei, quibus ingredior viam tuam, Deus meus; et erigo ad te invisibiles oculos meos, ut tu evellas de laqueo pedes meos. » Idem, de *Penitentia*⁵ : « Cohibeat se a ludis, a spectaculis sæculi, qui perfectam vult consequi gratiam remissionis. Nam Dina si se cohibuisset, si inter suos remansisset, ab extraneo raptore corrupta non fuisset. » Isidorus, in *Synonymis*⁶ : « Tolle occasionem peccandi, aufer materiam delinquendi : si vis esse a fornicatione tutus, esto corpore et visione discretus. » Idem⁷ : « Peccati pudore oculos tuos attollere erubescit. Incede abjecto vultu, humiliato ore, deposita facie. » Ambrosius, de *Officiis*⁸ : « Est in oculis verecundia, ut nec videre viros femina pudica, nec videri velit. » Idem, *super Lucam*⁹ : « Quod non videris, non amabis; sed ubi caro concupierit, compatientis quoque animi constantia defatiscit, et mens consortio amoris inflectitur. »

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXI, c. 1, circa med. — ² Ibid., c. vi. — ³ Aug., *Reg.* III, c. XXI. — ⁴ Ibid., *Confess.*, lib. X, c. xxxiv. — ⁵ Lib. de ver. et fals. Penit., inter Op. S. Aug., Append. tom. VI, edit. Bened. — ⁶ Isid., *Synon.*, c. v. — ⁷ Ibid., c. vi, post med. — ⁸ Ambros., de *Offic.*, lib. I, c. xviii. — ⁹ Id., in *Luc.*, IV, lib. IV, n. 9. — ¹⁰ Bern., de *Vita solit.*, ante

Bernardus, in *Epistola*¹⁰ : « Ut te ipsum semper aspicias, ab omnibus oculis averte. » Idem, de *duodecim Gradibus*¹¹ : « Utquid audes oculos levare ad cælum, qui peccasti in cælum? Terram intueri, ut cognoscas teipsum : ipsa te tibi repræsentabit, quia terra es, et in terram ibis. Duabus tamen causis inculpabiliter oculos levas, ut petas auxilium a Deo, vel impendas proximo. » Seneca, in *Epistola*¹² : « Qui deponere vult desideria rerum omnium, quarum cupiditate flagra-verit, et oculos, et aures ab his, quæ relinquât, avertat. »

CAPUT XXXIX.

De Continentia auditus.

Gregorius, in *Moralibus*¹³ : « Necessè est, ut nec ad anres veniat, quod mens a cogitationis aditu vigilans repellat. » Augustinus, de *decem Chordis*¹⁴ : « Cur ambulamus delectati vanis canticis, nulli rei profuturis, ad tempus dulcibus, in posterum amaris? Talibus enim turpitudinibus cantionum animi humani illecti enervantur, et decidunt a virtute defluentes in turpitudinem, et propter ipsas turpitudines postea sentiunt dolores, et cum amaritudine digerunt, quod cum temporalis delectatione et dulcedine biberunt. » Hieronymus, in *Epistola*¹⁵ : « Nos ad patriam festinantes, mortiferos sirenarum cantus, surda debemus aure transire. » Idem¹⁶ : « Semper linguam tuam de bonis loqui assuesce, et auditum tuum ad bonorum magis laudem, quam ad malorum vituperationem commoda. » Idem¹⁷ : « Non licet tibi alterius vituperationem patienter audire, quia nec ab aliis optas recipi tuam. » Isidorus, in *Synonymis*¹⁸ : « Nulla aures tuas sermonum impudicitia subrepat. Vanus sermo cito pol-

med. — ¹¹ Id., de *duod. grad. Humilit.*, grad. 1. — ¹² Senec., *epist.* LX, ante med. — ¹³ Greg., *Moral.*, lib. VII, c. vi, post med. — ¹⁴ Aug., de *dec. Chord.* — ¹⁵ Hieron., *epist.* cv, quæ est Præf. in Josue. — ¹⁶ Id., ad *Maur. fil.*, *epist.* xiv, longe post med. — ¹⁷ Ibid., paulo ante. — ¹⁸ Isid., *Synon.*, c. ix, post med.

luit mentem, et facile agitur, quod libenter auditur. » Bernardus : « Verbum scurrile, » infra, lib. III, *de Stultiloquio*.

CAPUT XL.

De Clementia.

Gregorius, in *Moralibus*¹ : « Minor est virtus certaminis, foris quempiam videre mala quæ superet, et intus quod toleret non habere. Perfectæ autem mansuetudinis et clementiæ laus est, adversa perpeti, et exterius fortiter, et interius clementer. » Augustinus, in *Sermonem (a) Domini in monte*² : « Mitis est, qui cedit improbitatibus, et non resistit in malo, sed vincit in bono malo. » Idem, in *Epistola*³ : « Malis parce, vir mitis et bone; et quanto melior es, tanto mitior esto; et quanto sis celsior potestate, tanto humilior fias pietate. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum*⁴ : « Mansuetus neque irritat malum, neque irritatur a malo, neque adversus eum prævalet causa peccati, neque adversus alterum aliquando ex illo nascitur causa peccandi : sed magis contentus est injuriam pati, quam facere. » Idem⁵ : « Ille est vere mansuetus, qui cum nocitus fuerit ab alio, nec cogitat facere malum, nec facit. » Idem, *super Joannem* : « Si cogitaverimus quoniam non ei qui contristavit, sed nobisipsis largimur, cito dimitemus venenum iræ et vindictæ. » Ambrosius, in *Lucam*⁶ : « Non habet ultionis studium perfecta virtus; nec ulla est iracundia, ubi plenitudo est charitatis. » Isidorus, in *Synonymis*⁷ : « Aufer a corde fraternam offensionem; alienæ nequitiae non serves dolorem. » Idem⁸ : « Supplici oranti veniam deprecare; petenti quoque tibi veniam, libenter indulge. » Beda, in glossa, *Luc.*, ix : « Non semper in eos, qui peccant, est vindicandum; quia nunquam

amplius prodest clementia tibi ad patientiam, lapsa ad correctionem. » Seneca, *de Clementia*⁹ : « Verecundiam peccandi facit ipsa clementia regentis. » Idem¹⁰ : « Magni animi proprium est, placidum esse tranquillumque, et injurias atque offensiones spernere. » Idem¹¹ : « Clementem vocabo non in alieno dolore facilem, sed eum qui, cum suis stimulis exagitetur, non prosilit; qui intelligit magni animi esse injurias in summa potentia pati, nec quidquam esse gloriosius principe impune læso. » Idem¹² : « Nullum clementia ex omnibus magis quam principem decet. Nam pestifera vis est, valere ad nocendum. »

CAPUT XLI.

De Modestia.

Gregorius, in *Registro*¹³ : « Sic ea, quæ sunt justitiæ, foris exequor, ut ea, quæ intus amoris et dilectionis sunt, minime postponam. » Idem¹⁴ : « Omnia age blande et dulciter, ut et actio tua discreta sit, et lingua mitis. » Idem : « Cum curam rerum nobis necessitas imponit, quidam dum eas rapiunt solummodo tolerandi sunt : quidam vero servata charitate prohibendi sunt : non tamen sola cura debet esse ne nostra subtrahant, sed ne, rapientes non sua, semetipsos perdant. » Ambrosius, *de Officiis*¹⁵ : « Nec cursim ambulare honestum arbitror, nisi cum causa exigit alicujus periculi, vel justa necessitas. » Idem¹⁶ : « Magna virtus modestia, quæ cum sit etiam sui juris remissior, nihil sibi usurpans, nihil sibi vendicans, et quodam (b) modo intra suas vires contractior, dives est apud Deum. » Idem¹⁷ : « In modestia maxime tranquillitas animi, studium mansuetudinis, moderationis gratia, honestatis cura, decoris consideratio spec-

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXII, c. VII. — ² Aug., *de serm. Dom. in monte*, lib. I, c. III. — ³ Id., *ad Muced.*, epist. LXIII, al. CLIII, n. 11. — ⁴ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. IX, ante med. — ⁵ Ibid., post pauca. — ⁶ Ambros., in *Luc.*, lib. VI, c. IX. — ⁷ Isid., *Synon.*, c. VII, in fine. — ⁸ Ibid., paulo ante. — ⁹ Senec., *de Clement.*

lib. I, c. XXII. — ¹⁰ Ibid., c. III. — ¹¹ Ibid., c. XX. — ¹² Ibid., c. III. — ¹³ Greg., *ad Cyriac.* C. P., lib. VI, epist. V, col. 1255. — ¹⁴ Id., *ad Castor.*, lib. V, epist. XXXIII, col. 1232. — ¹⁵ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. XVII. — ¹⁶ Ibid., paulo ante. — ¹⁷ Ibid., c. XLIII.

(a) *Cæt. edit.* sermone. — (b) *Item* quod.

tatur et quæritur. » Augustinus, in *Regula* ¹: « In incessu, statu, habitu, et in omnibus motibus vestris nihil fiat, quod cuiusquam offendat aspectum, sed quod vestram deceat sanctitatem. » Idem, de *Vita beata* ²: « Modestia dicta est a modo, sicut a temperie temperantia: ubi autem modus est atque temperies, nec plus est quidquam, nec minus. » Idem ³: « Illud præclarum est, et non immerito diffamatur, ut hoc primum in vita esse utile, ut ne quid nimis. » Isidorus, in *Synonymis* ⁴: « Professionem tuam et habitu et incessu demonstra. Sit in gressu tuo simplicitas, in motu puritas, in gestu gravitas, in incessu honestas. » Bernardus, *super Cantica* ⁵: « Honestum, in quo animæ decorem locandum censuimus, diffiniatur: Mentis ingenuitas, sollicita servare cum conscientia bona famæ integritatem, vel juxta Apostolum ⁶, *providere bona non tantum coram Deo, sed etiam coram hominibus*. » Seneca, in *Epistola* ⁷: « Vita non est imperfecta, si est honesta. » Idem ⁸: « Nihil honestum est, quod ab invito coactoque fit. Omne honestum voluntarium est. Admisce illi pigritiam, querelam, tergiversationem, metum; quod habet in se optimum, perdit totum. » Idem ⁹: « Omne honestum injussum incoactumque est, sincerum, et nullo modo mixtum. »

CAPUT XLII.

De Justitia.

Gregorius, *super Ezechielem* ¹⁰: « Quilibet peccator conversus in fletibus, jam justus esse inchoat, cum cœperit accusare quod fecit. Cur enim justus non sit, qui contra suam injustitiam jam per lacrymas sævit? » Idem, in *Registro* ¹¹: « Turpe est defendere,

quod mihi prius non constiterit justum esse: quia ego homines propter justitiam diligo, non autem justitiam propter homines postpono. » Idem: « Justum est, ut visitatores illic consequantur stipendium, quo pro Christo suum commodare reperiuntur obsequium. » Idem in *Homiliis* ¹²: « Vera justitia compassionem habet, falsa vero dedignationem: quamvis et justī soleant recte peccatoribus indignari. Sed aliud est quod agitur typo superbæ, aliud quod zelo disciplinæ. » Augustinus, de *Mirabilitibus sacre Scripturæ* ¹³: « Perfecta justitia hæc est, sacerdotium, virginitas, et martyrium. Quæ triplex justitia in Abel primo fuit, qui et munera Deo placita obtulit, prosapiam sui generis in sæculo non reliquit, et martyrii coronam sanguinis effusione promeruit. » Idem: « Quantum mihi videtur » etc., supra, lib. I, de *Perfectis* ¹⁴. Idem, de *Vera Religione* ¹⁵: « Hæc est perfecta justitia, qua potius potiora, et minus minora diligimus. » Idem, de *Civitate Dei* ¹⁶: « Hæc in unoquoque justitia est, ut Dens obedienti homini, animus corpori, ratio vitis etiam repugnantibus imperet, vel subigendo vel resistendo, atque ut ab ipso Deo petatur et meriti gratia et venia delictorum, ac de exceptis donis gratiarum actio persolvatur. » Ambrosius, de *Virginibus* ¹⁷: « Justitia in alto quodam suggestu locata, videt exploratque omnia, quæ aliis potius nota quam sibi; non tam suas utilitates, quam publica emolumenta rimatur. » Bernardus, de *Consideratione* ¹⁸: « Justitia nec factura est utique alteri, quod sibi fieri nolit; nec quod sibi fieri velit, alteri negatura. In his nempe duobus liquet integrum esse justitiæ statum. » Idem, in *Epistola* ¹⁹: « Nunquam justus arbitratur se comprehendisse, nec unquam dicit: « Satis est; » sed semper esurit, sititque justitiam, itaut

¹ Aug., *Reg.* III, c. XX. — ² Id., de *Vit. Beat.*, disput. III, post med. — ³ Ibid., post pauca. — ⁴ Isid., *Synon.*, c. IX, circa med. — ⁵ Bern., in *Cant.*, serm. LXXXV, post med. — ⁶ Rom., XII, 17. — ⁷ Senec., *Epist.*, LXXVII, ante med. — ⁸ Ibid., epist. LXVI ante med. — ⁹ Ibid., post pauca. — ¹⁰ Greg., in *Ezech.*, hom. VII, prope fin. — ¹¹ Id., ad *Leont.*, lib. VIII, epist. LI, col. 1425. — ¹² Id., in *Evang.*,

hom. XXXVIII, non longe a princ. — ¹³ De *Mirab. S. Script.*, lib. I, c. III, inter Op. S. Aug., append. tom. III, edit. Bened. — ¹⁴ Vid. sup., lib. I, c. XXXV, p. 48. — ¹⁵ Aug., de *ver. Relig.*, c. XLVIII. — ¹⁶ Id., de *Civ. Dei*, lib. XIX, c. XXVII. — ¹⁷ Ambros., de *Virginib.*, lib. III. — ¹⁸ Bern., de *Consid.*, lib. I, post med. — ¹⁹ Id., ad *Guarin. Abb.*, epist. CCLIII, ante med.

si semper viveret, semper, quantum in se est, justior esse contenderet, semperque de bono in melius proficere totis viribus suis conaretur. » Idem, *de Contemptu*¹: « Panis animæ justitia est, et soli ² *beati qui esuriunt* illum, *quoniam ipsi saturabuntur*. Nimirum ad imaginem Dei facta est anima rationalis; et cæteris quidem omnibus rebus occupari potest, repleti omnino non potest. » Idem, in *Sermonibus*³: « Justitia virtus est, quod suum est, unicuique tribuens. Tribue ergo tuis quæ sua sunt: redde superiori, redde inferiori, redde æquali cuique quod debes. » Idem: « Habemus enim ante nos priores, post nos juniores, a dextris amicos, a sinistris inimicos. Reddamus ergo singulis quod suum est, prioribus obedientiam, junioribus doctrinam, amicis lætitiā, inimicis patientiam. » Glossa⁴: « Justitia est sua unicuique reddere, sibi et proximis, et Deo. » Tullius, in *Rhetoricis*⁵: « Justitia est habitus animi, communi utilitate conservata, suam unicuique tribuens dignitatem. »

CAPUT XLIII.

De Obedientia bona.

Gregorius, in *Moralibus*⁶: « Sola obedientia est, quæ fidei meritum possidet, sine qua infidelis quisque convincitur, etiamsi fidelis esse videatur. » Idem⁷: « Per obedientiam voluntas propria mactatur. Tanto igitur quisque Deum citius placat, quanto ante ejus conspectum, repressa arbitrii sui superbia, gladio præcepti se immolat. » Idem⁸: « Nunquam per obedientiam malum fieri debet; aliquando autem debet per obedientiam bonum quod agitur, intermitteri. Neque enim mala in Paradiso arbor exstitit, quam Deus homini, ne contingeret, interdixit. Sed, ut in melius per obedientiæ me-

ritum homo bene conditus cresceret, dignum fuerat, ut et hunc etiam a bono aliquo prohiberet: quatenus tanto verius hoc, quod ageret, bonum esse cognosceret, quanto, a bono cessans, auctori suo se subditum humiliter exhiberet. » Idem⁹: « Notandum quod dicitur¹⁰: *Ex omni ligno Paradisi edite, de ligno autem scientiæ boni et mali ne comederitis*. Qui enim ab uno bono subiectos vetat, necesse est multā concedat, ne obedientis mens funditus intereat, si a bonis omnibus omnino repulsa jejumat. » Idem¹¹: « Obedientia sola virtus est, quæ virtutes cæteras menti inserit, insertasque custodit. » Idem¹²: « Si obedientiæ palmam apprehendere nitimur, prosperis hujus sæculi ex sola jussione, adversis autem ex devotione militemus. » Idem¹³: « Debet obedientia, et in adversis aliquid ex suo habere, et in prosperis aliquid ex suo omnino non habere: quatenus et in adversis tanto sit gloriosior, quanto divinæ ordinationi etiam ex desiderio sui jungitur: et in prosperis tanto sit verior, quanto a præsentī ipsa, quam divinitus percepit gloriam, funditus mente separatur. » Idem¹⁴: « Obedientia non servili metu, sed charitatis affectu servanda est; non timore pœnæ, sed amore justitiæ. » Idem, in *Registro*¹⁵: « Pensate quantum cunctis expedit (a), ei quem nobis gratia divina prætulit, integerrimam semper in omnibus obedientiam præbere (b). » Idem¹⁶: « Vide, ut omnia absque imminutione custodias: quia de his, quæ pro servanda justitia scribo, ego absolvor, et tu si negligis, obligaris. » Idem¹⁷: « In obedientia valde est utile, si id quod disciplinæ vigor imponit, nullo cogente humilitas laudanda servaverit. » Idem, *super Ezechielem*¹⁸: « Ille recte loquitur, qui prius obediendo fecerit, quæ loquendo admonet esse faciendā. » Idem¹⁹:

¹ Bern., super *Ecce nos reliquimus*, paulo ante med. — ² *Matth.*, v, 6. — ³ Bern., in *adv. Dom.*, serm. III, ante med. — ⁴ Gloss. in *Matth.*, v, — ⁵ Cic., *de Invent.*, lib. II. — ⁶ Greg., *Moral.*, lib. XXXV, c. x, ante med. — ⁷ *Ibid.*, non longe a princ. — ⁸ *Ibid.* — ⁹ *Ibid.* — ¹⁰ *Gen.*, II, 17. — ¹¹ Greg., loc. cit. — ¹² *Ibid.* — ¹³ *Ibid.* — ¹⁴ *Ibid.* — ¹⁵ Greg., *ad Cler.*

Mediolan., lib. II, indict. II, epist. XXXIX, col. 1114. — ¹⁶ *Id.*, *ad Petr.*, lib. I, epist. XLII, col. 1059. — ¹⁷ *Id.*, *ad Felic. Sardic.*, lib. IV, epist. x, col. 1168. — ¹⁸ *Id.*, in *Ezech.*, hom. x, ante med. — ¹⁹ *Ibid.*, post med.

(a) *Labb.* Pensantes quæ cunctis expediunt. — (b) *Labb.* præbere.

« Mandata Dei pro iussione facere, servientis et obedientis est; diligendo autem facere, obedientis et amantis est. » Augustinus, *de Civitate Dei*¹: « Pax hominis et Dei est ordinata in fide sub æterna lege obedientia. » Idem²: « Obedientia in creatura rationali, mater quodam modo est omnium custosque virtutum. » Idem, *de Opere Monachorum*³: « Citius exauditur una obedientis oratio, quam decem millia contemptorum. » Isidorus, *de Summo Bono*⁴: « Non erit caro subiecta animæ, nec vitium rationi, si animus non est subiectus Conditori. Tunc autem recte subieiuntur nobis omnia quæ sub nobis sunt, si nos subijcitur ei, a quo nobis illa subiecta sunt. » Hieronymus, in *Epistola*⁵: « Bonum est obedire maioribus, parere perfectis, et post regulas Scripturarum, vitæ suæ tramitem ab aliis discere, nec præceptore uti pessimo, scilicet præsumptione sua. » Idem⁶: « Servias fratribus, hospitum pedes laves, passus injuriam taceas, præpositum monasterii timeas ut dominum, diligas ut parentem, credas tibi salutare quicquid ille præceperit, nec de majoris sententia iudices, cujus officium est obedire, et implere quæ iusta sunt. » Ambrosius, *super Lucam*⁷: « Disce, homo, Deo esse subiectus, ut non quod ipse vis, eligas, sed quod Deo scis esse placiturum. » Cyprianus, *de Duodecim Abusionibus*⁸: « Obedientia, quæ omnium disciplinarum mater est, magna exercitatione indiget, quæ sui normam studii a Christo Domino sumpsit: qui obediens Patri usque ad mortem crucis, ignominiam libenter sustinuit. » Bernardus, *de Præcepto et Dispensatione*⁹: « Quidquid vice Dei præcipit homo, quod non sit tamen certum displicere Deo, haud secus omnino accipiendum est, quam si præcipiat Deus. » Idem¹⁰: « Generalis hæc regula teneatur, ut in diffi-

cilioribus quidem agendis, obedientia gratior, quam gravior prævaricatio iudicetur; et in facilioribus minusque onerosis, contemptus damnableior, quam actus laudabilior aestimetur. » Idem: « Nil me, » etc., supra, lib. I, *de Prælati bonis*¹¹. Idem, in *Epistola*¹²: « Hoc advertendum, quod quædam sunt pura bona, quædam pura mala; et in his nullam deberi hominibus obedientiam: quoniam nec illa omittenda sunt, etiam cum prohibentur; nec ista, cum iubentur, committenda. Porro inter hæc sunt media quædam, quæ pro modo, loco, tempore, vel persona, et mala possunt esse, et bona: et in his lex posita est obedientiæ; tanquam in ligno scientiæ boni et mali, quod erat in medio Paradisi. In his profecto fas non est nostrum sensum sententiæ præscribere magistrorum: in his omnino prælatorum nec iussio, nec prohibitio contemnenda. » Idem¹³: « O monachum obedientissimum, qui ex quibuslibet seniorum verbulis ne unum quidem iota prætervolat; non attendit, quale sit quod præcipitur, contentus quia præcipitur! Et hæc est obedientia sine mora. » Idem, *de Contemptu mundi*¹⁴: « Age, cia age, qui relinquere omnia disponis, te quoque primum inter relinquenda numerare memento: imo vero maxime et principaliter abnega te ipsum, si deliberas sequi eum, qui exinanivit propter te semetipsum. » Idem, in *Sermonibus*: « Obedientia quinquepartita est: prima, opus rectum, quia non est obedientia contra Deum; secunda, voluntarium, quia quod fit ex necessitate, non est bonum; tertia, purum, ut intentio pura sit, quia si oculus simplex est, totum corpus lucidum est; quarta, discretum, ne quid nimis, aut minus: qui enim recte offert, si non recte dividat, peccat; quinta, firmum, id est, perseverans, quæ omnia claudit, et continet: nullum enim bonum sine perseverantia coronatur. Ut au-

¹ Aug., *de Civit. Dei*, lib. XIX, c. XIII. — ² Ibid., lib. XIV, c. XII. — ³ Id., *de ap. Monach.*, c. XVII. —

⁴ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. I, c. XI, sent. 11. —

⁵ Hieron., *ad Demetr.*, epist. VIII, post med. — ⁶ Id., *ad Ruf. Monach.*, epist. IV, post med. — ⁷ Ambros., in *Luc.*, XII, lib. X. — ⁸ Cyprian., *de duod. Abus.*,

c. VIII. — ⁹ Bern., *de Præc. et Disp.*, ante med. —

¹⁰ Ibid., post med. — ¹¹ Vid. sup., lib. I, c. XI, p. 24.

— ¹² Bern., *ad Adam Monach.*, ante med. — ¹³ Ibid., epist. VII, post med. — ¹⁴ Id., super *Ecce nos reliq.*, non longe a princ.

tem perseverantiam habeat murus obedientiæ, inhærere sibi debent propugnacula patientiæ. » Idem ¹: « Redde reverentiam et obedientiam prælato: quarum altera cordis, altera corporis est. Nec enim sufficit exterius obtemperare majoribus nostris, nisi ex intimo cordis affectu sublimiter sentiamus de eis. » Benedictus, in *Regula* ²: « Obedientia tunc acceptabilis erit Deo, et dulcis hominibus, si quod jubetur, non trepide, non tarde, non tepide, aut cum murmure, aut cum responso nolentis efficiatur: quia obedientia, quæ majoribus præbetur, Deo exhibetur. » Idem ³: « Obedientiæ bonum non solum abbati exhibendum est ab omnibus, sed etiam sibi invicem obediant fratres, scientes per hanc obedientiæ viam se ituros ad Deum. » Glossa interlinearis ⁴: « Obedientia est complenda sine mora, et observanda. »

CAPUT XLIV.

De Obedientia inaccepta.

Gregorius, in *Registro* ⁵: « Apud nolentis animum, quamvis sit evidens ratio parendi, tamen hoc ipsum [a], quod non vult, obstaculum obedientiæ esse solet. » Idem, in *Moralibus* ⁶: « Ille primus inobediens, mox ut superbiendo peccavit, pudenda contexit: quia enim contumeliam spiritus Deo intulit, mox contumeliam carnis invenit. » Idem ⁷: « Cum hujus mundi successus præcipitur, cum locus superior imperatur, is qui ad percipienda hæc obedit, obedientiæ sibi virtutem evacuat, si ad hæc etiam ex proprio desiderio anhelat. » Idem ⁸: « Ad detrimentum obedientia ducitur, cum mentem, ad suscipienda probra hujus sæculi, nequaquam ex parte aliqua etiam sua vota comitantur. » Idem ⁹: « Dignum profecto est, ut a Dei be-

nificiis sit extraneus, cujus nimirum jussionibus non vult esse subjectus. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem*: « Quanto leviora sunt præcepta, tanto majus supplicium his, qui non obediunt. » Augustinus, de *Confessionibus* ¹⁰: « Nemo invitus bene facit, etiamsi bonum est quod facit. » Bernardus, in *Epistola* ¹¹: « Facere malum, quolibet etiam jubente, constat non esse obedientiam, sed potius inobedientiam. » Idem ¹²: « Extorta seu coacta licentia, licentia non est, sed violentia. » Idem: « Non vos felices, » etc., supra, de *Prælati bonis* ¹³. Idem, *super Cantica* ¹⁴: « Non dabit inobedientiæ copiam sui, tantus obedientiæ amator, ut mori, quam non obedire maluerit; sed neque approbat tuæ contemplationis inane otium, qui dicit per Prophetam ¹⁵: *Laboravi sustinens*. » Idem: « Si in die jejunii, » etc., libro III, de *Voluntate* ¹⁶. Idem: *A mandatis tuis intellexi*, etc., infra, libro IV, de *Gustu* ¹⁷. Idem, de *Præcepto et Dispensatione* ¹⁸: « Imperfecti cordis et infirmæ prorsus voluntatis indicium est, statuta seniorum studiosius discutere; hæsitare ad singula, quæ injunguntur; exigere de quibusque rationem, et male suspicari de omni præcepto, cujus causa latuerit; nec unquam libenter obedire, nisi cum audire contigerit quod forte libuerit, aut cum non aliter licere seu expedire monstraverit vel aperta ratio, vel indubitata auctoritas. » Et infra: « Si, jubente seniore ut sileam, verbum mihi forte per oblivionem elabatur, reum me fateor inobedientiæ, sed venialiter. Si ex contemptu, sciens et deliberans, sponte in verba prorupero, et rupero silentii legem, prævaricatorem me constituo, et criminaliter; et si impœnitens persevero usque ad mortem, peccavi etiam damnabiliter. » Idem, in *Ser-*

¹ Bern., in *adv. Dom.*, serm. III, ante med. — ² S. Bened. *Reg.*, c. v, post med. — ³ Ibid., c. LXXI, in princ. — ⁴ Gloss. interl. in *Gen.*, XVII. — ⁵ Greg., ad *Bonif. Magnif. Afric.*, lib. III, epist. XLI, col. 1162. — ⁶ Id., *Moral.*, lib. XXVI, c. XIII, circa med. — ⁷ Ibid.,

lib. XXXV, c. x, ante med. — ⁸ Ibid. — ⁹ Ibid., lib. XI, c. x, ante med. — ¹⁰ Aug., *Confess.*, lib. I, c. XII. —

¹¹ Bern., ad *Adam Monach.*, epist. VII, ante med. — ¹² Id., ad *Oger. can. reg.*, epist. LXXVIII, ante med. —

¹³ Vid. sup., lib. I, c. XI, p. 23. — ¹⁴ Bern., *super Cant.*, serm. XLVI, circa med. — ¹⁵ Isa., I, 14. — ¹⁶ Vid. inf., lib. III, c. I. — ¹⁷ Vid. inf., lib. IV, c. XXIX. —

¹⁸ Bern., de *Præc. et Disp.*, ante med.

(a) *Labb.* ratio, hoc ipsum. *Cæt. edit.* ratio non parendi, tamen hoc ipsum.

*monibus*¹: « Sic profecto, sic multorum usque hodie pusillanimitas et perversitas exigit, ut ab eis quæri oporteat: Quid vis, ut faciam tibi? Non ipsi quærunt²: *Domine, quid me vis facere?* Considerare nempe necesse habet minister et vicarius Christi, quid sibi præcipi velit; non ipse considerat, quæ sit voluntas præceptoris. » Idem³: « Qui vel aperte, vel occulte satagit, ut quod vult ipse, hoc ei prælatus iungat, ipse se seducit, et frustra sibi blanditur de obedientia. Non enim in ea re ipse prælato, sed magis ei prælatus obedit. » Seneca, in *Epistola*⁴: « Qui imperia libens excipit, partem acerbissimam servitutis effugit, scilicet facere quod nolit. Non qui iussus aliquid facit miser est, sed qui invitus facit. » Multa infra, libro III, de *Stultiloquio* in *murmure*.

CAPUT XLV.

De Oratione accepta.

Gregorius, in *Dialogis*⁵: « Obtineri per orationem nequaquam possunt, quæ prædestinata non fuerunt: sed ea, quæ sancti viri orando efficiunt, ita prædestinata sunt, ut precibus obtineantur. » Idem, in *Registro*⁷: « Dominico die a labore terreno cessandum est, atque omni modo orationibus insistendum: ut, si quid negligentiae per sex dies agitur, per diem septimum, qui est resurrectionis dominicæ, precibus expiatur. » Idem, in *Moralibus*⁸: « Veraciter orare, est amarus in compunctione gemitus, non composita verba resonare. » Idem: « Differre solet, » infra, lib. IV, de *Desiderio*⁹. Idem, in *Homiliis*¹⁰: « Virtus veræ orationis est celsitudo charitatis. Et tunc quisque, quod recte petit, adipiscitur, cum ejus animus in petitione nec inimici odio fuscatur. » Augustinus, in *Epistola*¹¹: « Absit ab ora-

tionem multa locutio; sed non desit multa precatio, si fervens perseverat intentio. Nam multum loqui in orando, est rem necessariam superfluis agere verbis. Multum autem precari, est ad Deum, quem precamur, diuturna et pia cordis excitatione pulsare. Nam plerumque hoc negotium plus gemitibus, quam sermonibus agitur; plus fletu, quam affatu. Talis enim oratio ponit lacrymas in conspectu Dei, et gemitus noster non est absconditus ab eo. » Idem¹²: « Qui omnia per verbum condidit, in orationibus etiam humana verba non quærit. » Idem: « Qui didicerunt a Domino Jesu Christo mites esse et humiles, corde plus cogitando et orando perficiunt, quam legendo et audiendo. » Idem, in *sermone*¹³: « Dicimus: *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie*. O sapientia vera et divina providentia, quæ docuit, et *panem* solum petere, et *hodie* nominare! Hoc enim dicto, et aviditas cum avaritia tollitur, et humanæ vitæ insinuat incertum. » Idem: « Quid est oratio, nisi ascensio animæ de terrestribus ad cælestia, inquisitio supernorum, invisibilium desiderium? » Idem, in *Meditationibus*: « Obsecro, Domine, amaricatum est cor meum sua desolatione: indulcora illud tua consolatione. Obsecro, Domine, quoniam esuriens incoepi quærere te; non desinam jejunos: ad te famelicus accessi; ne recedam impastus: pauper veni ad divitem, miser ad misericordem; ne redeam vacuus et contemptus; et si, antequam comedam, suspiro, da, vel post suspiria, quod comedam. » Idem, de *Civitate Dei*¹⁴: « Quanto est quisque sanctior, et desiderii sancti plenior, tanto est ejus in orando fletus uberior. » Idem¹⁵, de *Ecclesiasticis Dogmatibus*: « Nullum credimus ad salutem, nisi Deo invitante, venire; nullum invitatum salu-

¹ Bern., in *Convers. S. Paul.*, serm. 1, post med. — ² Act. Apost., ix, 6. — ³ Bern., de *trib. or. Eccl.*, serm., circa med. — ⁴ Senec., *Epist.* LXI. — ⁵ Vid. inf., lib. III, c. III, §. 7. — ⁶ Greg., *Dial.*, lib. I, c. VIII. — ⁷ Id., ad *Civ. Rom.*, lib. XI, epist. III, col. 1512. — ⁸ Id., *Moral.*, lib. XXIII, c. XXI, circa fin. — ⁹ Vid. inf., lib. IV, c. XXIV. — ¹⁰ Greg., in

Evang., hom. XXVII, post med. — ¹¹ Aug., ad *Prob.*, epist. CXXI, c. x. — ¹² Ibid., conseq. — ¹³ De *Tempor.*, serm. CXXVI, al. LXV, n. 3, in append. Op. S. Aug. — ¹⁴ Aug., de *Civit. Dei*, lib. XX, c. XVII. — ¹⁵ Inno Gennad., de *Eccl. Dogm.*, c. LVI, inter Op. S. Aug., append. tom. VIII.

tem suam, nisi Deo auxiliante, operari; nullum, nisi orantem, auxilium promereri. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ¹ : « Sicut thymiamata bene confecta delectant hominem odorantem, sic oratio justi suavis est ante Deum. Vis autem scire dignitatem ejus? Mox, ut de ore processerit, suscipiunt eam angeli manibus suis, et offerunt ante Deum. » Ambrosius, *super Beati immaculati* ² : « Pernoctabat in oratione Dominus Jesus, non indigens precreationis auxilio, sed statuens tibi imitationis exemplum. » Idem ³ : « *Media nocte*, ait Propheta ⁴, *surgebam ad confitendum tibi super judicia justificationis tuæ*; et tu surge vel media nocte, si non potes tota nocte vigilare. » Isidorus, in *Synonymis* ⁵ : « Pernocia in oratione, et prece : incumbere nocturnis vigiliis; ad modicum clausis oculis, rursum ora. » Idem ⁶ : « Omnibus malis prævalet oratio. » Idem, *de Summo Bono* ⁷ : « Fidei Symbolum, et Dominica Oratio pro tota lege parvulis Ecclesie ad colorum regna sufficit capessenda : omnis enim latitudo Scripturarum in eadem Oratione Dominica, et Symboli brevitate concluditur. » Idem ⁸ : « Frequens oratio vitiorum impugnationem extinguit. » Idem ⁹ : « Oratio cordis est, non labiorum : neque enim verba deprecantis Deus intendit, sed orantis cor aspiciit. Quod si tacite cor oret, et vox sileat, quamvis homines lateat, Deum latere non potest, qui præsens est. » Idem ¹⁰ : « Nunquam orandum est sine gemitu. » Idem ¹¹ : « Qui vult cum Deo semper esse, frequenter debet orare, frequenter et legere. Nam cum oramus, ipsi cum Deo loquimur; cum vero legimus, Deus nobiscum loquitur. » Idem ¹² : « Oratio privatis locis opportunius funditur, magisque obtentum impetrat, dum Deo tantum

teste depromitur. » Joannes Damascenus in libro suo ¹³ : « Oratio est ascensus intellectus ad Deum, vel petitio decentium a Deo. » Bernardus, in *Epistola* ¹⁴ : « Oratio est hominis Deo adhærentis affectio, et familiaris quædam et pia allocutio, et statio illuminatæ mentis ad fruendum Deo quandiu licet. » Idem ¹⁵ : « Dum manibus pectora, genibus pavimenta tunduntur. votis et devotis precibus altaria cumulantur; dum sordent genæ lacrymis, gemitibus atque suspiriis mugiunt colla, et pro forensibus causis canticis spiritualibus sacra tecta resiliunt : nil supernis civibus magis spectare libet, nil Regi summo jucundius exhibetur. » Idem ¹⁶ : « Etsi vocis virtus sit opus, et operi tamen, et voci, et gratiam et efficaciam promeretur oratio. » Idem, *super Cantica* ¹⁷ : « Credimus angelos sanctos astare orantibus et offerre Deo preces et vota hominum, ubi tamen sine ira et disceptatione levare puras manus perspexerint. » Idem ¹⁸ : « Orando bibitur vinum spirituale latificans cor hominis, vinum scilicet Spiritus sancti, quod inebriat mentem, et carnalium voluptatum infundit oblivione, humectans interiora arentis conscientie, escas bonorum actuum digerit, et deducit per quædam animæ membra, fidem roborans, spem confortans, vegetans ordinansque charitatem, et impinguans mores. » Idem ¹⁹ : « Unicum in dubiis remedium seu refugium oratio est, et frequens gemitus ad Deum, et ut quid, quando et qualiter facere nos velit Deus, assidue nobis monstrare dignetur. » Idem, in *Sermonibus* ²⁰ : « Millia millium ministrabant ei, et decies centena millia assistebant ei. Quanta ergo cum reverentia, quanto timore, quanta illuc humilitate debet accedere, a palude sua procedens ranuncula. » Idem ²¹ : « In omnibus actionibus nostris et obser-

¹ Chrysost., in *Matth.* Op. imperf., hom. XIII, post med. — ² Ambros., in *Psal.* CXVIII, octav. VIII. —

³ Ibid. — ⁴ *Psal.* CXVIII, 62. — ⁵ Isid., *Synon.*, c. IV.

— ⁶ Ibid. — ⁷ Ibid., *de Sum. Bon.* lib. I, c. III, sent. 1. — ⁸ Ibid., lib. III, c. VII, sent. 1. — ⁹ Ibid., sent. 4. — ¹⁰ Ibid., sent. 5. — ¹¹ Ibid., c. VIII, sent. 2.

— ¹² Ibid., c. VII, sent. 37. — ¹³ Damasc., *Orthod. Fid.*

lib. III, c. XXIV. — ¹⁴ Bern., *de Vit. Solit.*, epist., post med. — ¹⁵ Id., *ad Suger. abb.*, epist. LXXVIII, ante med. — ¹⁶ Id., *ad Balaun.* epist. CCI, versus fin. —

¹⁷ Id., in *Cant.*, serm. VII, ante med. — ¹⁸ Ibid., serm. XVIII, post med. — ¹⁹ Ibid., serm. LVII, post med. — ²⁰ Id., *de qual. mod. orand.*, serm. post med.

— ²¹ Ibid., post pauca.

vantiis, multa opus est animi vigilantia, sed præcipue in oratione. » Idem ¹ : « Licet omni hora et omni loco oculi Domini super nos speculentur, maxime tamen in oratione. Licet enim semper videamur, sed tunc etiam presentamus nos et ostendimus quasi facie ad faciem, cum Domino colloquentes. » Glossa, super illud *Matthæi* ² : *Et oravit tertio eundem sermonem*, etc. : « Tribus vicibus Christus oravit, ut et nos a peccatis præteritis veniam, et a præsentibus malis tutelam, et futuris periculis cautelam a Domino oremus. » Seneca, in *Epistola* ³ : « Sic vive cum hominibus, tanquam Deus videat : sic loquere cum Deo, tanquam homines audiant. » Idem ⁴ : « Audacter roga Deum, nihil illum de alieno rogaturus es. Roga bonam mentem, bonam valetudinem animi ; deinde tunc corporis. » Multa infra, libro IV, de *Desiderio*, de *Connexione* ⁵ (a).

CAPUT XLVI.

De Oratione inaccepta.

Gregorius, in *Moralibus* ⁶ : « Gravi mens nostra confusione, orationis suæ tempore, deprimitur, si hanc aut sua operatio adhuc inquinat, aut alienæ malitiæ servatus dolor accusat. » Idem, in *Registro* ⁷ : « Ut ad aures Dei viam precibus faciatis, vigilantius studendum est, ut vestrae voces actibus adjuventur. Nam inanis fit oratio, ubi prava est actio. » Augustinus, in *Sermonibus* : « Qua fronte postulas quod promisit Deus, cum non facis quod iussit Deus ? Prius audi monitiones, et sic exige promissiones. » Idem : « *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.* Nec pro eis est efficax oratio, quorum fides sine operibus mortua est ; sed pro eis, quorum fides per dilectionem operatur. » Isidorus,

de *Summo Bono* ⁸ : « Longe a Deo est animus, qui in oratione cogitationibus sæculi fuerit occupatus. » Idem ⁹ : « Mens qualem se in oratione offert, talem post orationem se conservet. Nam nihil proficit oratio, si denuo culpa committatur, unde jam venia postuletur. » Hieronymus, in *Epistola* ¹⁰ : « Nescio qua conscientia ea lingua quis Deum rogat, qua aut mentitur, aut maledicit, aut detrahit. Labia sancta exaudit Deus ; et ipsis cito annuit precibus, quas lingua immaculata pronuntiat. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæum* ¹¹ : « Qui orat et peccat, non orat Deum, sed illudit eum. » Idem, in *Sermone* : « Tu non audis orationem tuam, et Deum vis audire precem tuam ? Flecto, inquis, genua. Curvasti quidem genua intus, sed mens tua foris vagabatur : corpus tuum intus in ecclesia, sed animus tuus foras : os quidem loquebatur, sed mens usuras cogitabat. » Beda, in *Homiliis* : « Est oratio quæ peccatum facit ; sed qui bene orat, orando quærit Deum, hic a terrenis ad superiora progrediens verticem curiæ sublimioris ascendit : qui vero de divitiis, aut honore sæculi, aut certe de inimici morte sollicitus obsecrat, ipse in infimis jacens, viles ad Deum preces mittit. » Bernardus, super *Cantica* ¹² : « Quærentes aliquid, frustrari solent, cum aut videlicet non in tempore quærunt, aut non sicut oportet, aut ubi oportet. » Idem : « Oratio peccatoris, » etc., infra, libro III, de *Discordia* ¹³. Idem ¹⁴ : « Miror valde impudentiam aliquorum, qui inter nos sunt, qui cum omnes nos sua singularitate turbaverint, sua impatientia irritaverint, sua inobedientia coinquinaverint ; audent nihilominus ad tam fœdum conscientie suæ lectulum cum orationum instantia, totius puritatis Deum invitare. Sed, sicut scriptum

¹ Bern., de *Quat. Mod. orandi*, post pauca. —

² *Matth.*, xxvi, 44. — ³ Senec., *epist.* X, in fin. —

⁴ *Ibid.*, ante. — ⁵ *Vid. inf.*, lib. IV, c. xxiv, et c. xlv, § 6. — ⁶ *Greg.*, *Moral.*, lib. X, c. xi, post med. —

⁷ *Id.*, ad *Epist. Sicil.*, lib. IX, *epist.* xlv, col. 1462.

(a) *Cæt. edit.* laudatione.

— ⁸ *Isid.*, de *Sum. Bon.*, lib. III, c. vii, sent. 8. —

⁹ *Ibid.*, sent. 6. — ¹⁰ *Hieron.*, ad *Maur. fil.*, *epist.* xiv.

— ¹¹ *Chrysost.*, in *Matth.* *Oper. imper.*, hom. xv, ante med. — ¹² *Bern.*, in *Cant.*, *serm.* lxxv, ante med. — ¹³ *Vid. inf.*, lib. III, c. xxii. — ¹⁴ *Bern.*, *ibid.*, *serm.* xlvii, circa med.

est ¹ : *Cum extenderitis manus vestras, avertam oculos meos, et cum multiplicaveritis orationem, non exaudiam.* » Idem, in *Sermone* ² : « Timida oratio cœlum non penetrat, quia restringit animum timor immoderatus, ut omnino, non dico ascendere, sed nec procedere queat. Tepida vero in ascensu languescit et deficit, eo quod non habeat vigorem. Temeraria ascendit quidem, sed resilit, resistitur enim ei; nec tantum non obtinet gratiam, sed meretur offensam. Quæ vero fidelis, et humilis, et fervens oratio fuerit, cœlum sine dubio penetrabit, unde certum est quod vacua redire non possit. » Seneca, in *Epistola* ³ : « Tunc scito te omnibus cupiditatibus esse solutum, cum eo perveneris, ut nihil Deum roges, nisi quod rogare palam possis. Nunc autem quanta dementia est hominum, qui turpissima vota Diis insusurrant, ita ut, si quis aurem admovert, statim conticescant, et quod scire hominem nolunt, Deo narrant! »

CAPUT XLVII.

De Donis.

Gregorius, in *Moralibus* ⁴ : « Donum Spiritus, quod in subjecta mente ante alia prudentiam, temperantiam, fortitudinem, et iustitiam format, eandem mentem, ut contra singula quæque tentamenta erudiat, in septem mox virtutibus temperat : ut contra stultitiam, sapientiam; contra hebetudinem, intellectum; contra præcipitationem, consilium; contra timorem, fortitudinem; contra ignorantiam, scientiam; contra duritiam, pietatem; contra superbiam, detimorem. » Idem ⁵ : « Orandum est, ne sapientia elevet; ne intellectus, dum subtiliter currit, aberret; ne consilium, dum se multiplicat, confundat; ne fortitudo, dum fiduciam præbet, præcipitet; ne scientia, dum

novit et non diligit, inflet; ne pietas, dum extra rectitudinem inclinat, intorqueat; ne timor, dum plus justo trepidat, in desperationis foveam mergat. » Idem, *super Ezechielem* ⁶ : « Est timor in mente. Sed qualis timor est, si cum eo pietas non est? Qui enim misereri proximo ignorat, qui compati ejus tribulationi dissimulat : hujus timor autem omnipotentis Dei oculus nullus est, quia non sublevatur ad pietatem. Sed sæpe pietas per inordinatam misericordiam errare solet, si forte pepercerit quæ parcenda non sunt. Peccata enim, quæ ferri gehennæ ignibus possunt, disciplinæ sunt verbere corrigenda. Ut ergo vera et ordinata sit pietas, ad gradum est alium sublevanda, id est, ad scientiam, ut sciat quid ex judicio puniat, vel quid ex misericordia dimittat. Sed quidem si sciat quid agere quisque debeat, virtutem vero agendi non habeat, nihil valet. Scientia ergo nostra crescat ad fortitudinem, ut cum viderit quid agendum sit, hoc agere per mentis fortitudinem possit. Sed sæpe fortitudo, si improvida fuerit, et minus contra vitia circumspecta, ipsa sui præsumptione in cassum ruit. Ascendat ergo ad consilium, ut prævidendo præmuniat omne, quod agere fortiter potest. Sed consilium esse non potest, si intellectus deest : quia qui non intelligit malum quod agentem gravat, quomodo potest bonum dare consilium, quod adjuvet? Itaque a consilio ascendamus ad intellectum. Sed quid, si intellectus magno quidem acumine viget, et moderari se nescit per maturitatem? Ab intellectu ergo ascendatur ad maturitatem. Ascendamus ergo per intellectum ad sapientiam, ut hoc, quod accuratius intellectus invenit, sapientia mature disponat. » Idem ⁷ : « Per timorem Dei efficiamur humiles; per pietatis studium, misericordes; per scientiam, discreti; per mentis fortitudinem, liberi; per consilium, cauti; per intellectum, providi; per sapientiam, maturi. »

¹ Isa., I, 15. — ² Bern., *de Quadrag.*, serm. IV, prope fin. — ³ Senec., *Epist.* X, prope fin. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. II, c. XXVII, ante med. — ⁵ *Ibid.*, lib. I,

c. XXIX, al. XXV. — ⁶ Id., in *Ezech.*, hom. XIX, ante med. — ⁷ *Ibid.*, circa med.

Augustinus, *super Matthæum* : « Spiritus sanctus operatione septenaria commendatur, ut sit in nobis spiritus sapientiæ et intellectus, consilii et fortitudinis, scientiæ et pietatis, et timoris Dei. Huic septenario bono, constitue e contrario septenarium malum, scilicet spiritum stultitiæ et erroris, spiritum temeritatis et ignaviæ, spiritum ignorantiae et impietatis, et spiritum superbiæ contra timorem Domini. Et ita ¹ *alii septem nequiores*. Infra, lib. III, de *Simulatione* ². »

CAPUT XLVIII.

De Beatitudine.

Augustinus, *de Moribus Ecclesiæ* ³ : « Beatus, quantum existimo, neque ille dici potest, qui non habet quod amat, qualemque sit; neque qui habet quod amat, si noxium sit; neque qui non amat, quod habet, etiamsi optimum sit. Nam et qui appetit, et adipisci non potest, cruciatur; et qui adeptus est quod appetendum non esset, fallitur; et qui non appetit quod adipiscendum esset, ægrotat. » Idem, *de Libero Arbitrio* ⁴ : « Sicut tota vita corporis anima est, sic beata vita animæ Deus est. » Isidorus, *de Summo Bono* ⁵ : « Quia sine fide impossibile est Deo placere, vere beatus est, qui et recte credendo bene vivit, et bene vivendo fidem rectam custodit. » Idem : « Salus inchoantibus, » etc., supra, *de Perseverantia* ⁶. Idem, in *Etymologiis* ⁷ : « Beatus dicitur, quasi *bene auctus*, scilicet ab habendo quod vellet, et non patiendi quod nollet. Ille autem vere beatus est, qui et habet omnia quæ vult bona, et nihil vult male : ex his enim duobus beatus homo efficitur. » Ambrosius, *super Lucam* ⁸ : « Beatus pauper qui clamavit, et Dominus exaudivit eum : pauper a crimine, pauper a vitiis, pauper in quo princeps mundi hujus nihil invenit, pau-

per illius pauperis æmulus ⁹, *qui cum dives esset, propter nos pauper factus est*. Prima ergo beatitudo est, cum deposuero omne peccatum, et exuero omnem malitiam, et simplicitate contentus fuero, inops malorum. Superest igitur, ut mores meos temperem. Quid enim mihi prodest carere sæcularibus, nisi fuero mitis atque mansuetus? Nam qui sequitur viam rectam, sequitur utique illum, qui ait ¹⁰ : « *Discite a me, quia mitis sum, et humilis corde*. » Et infra : « Mitiga affectum tuum, ut non irascaris; aut certe iratus, ne peccaveris, juxta quod scriptum est ¹¹ : *Irascimini, et nolite peccare*. Præclarum est enim motum temperare; nec minoris virtutis dicitur cohibere iracundiam, indignationemque compescere, quam omnino non irasci, cum plerumque illud lenius (a), hoc fortius æstimetur. Cum autem hoc feceris, memento quia peccator es, et lugeto peccata tua, et lugeto delicta. Et bene tertia beatitudo est peccata deflentis, quia Trinitas est, quæ peccata condonat. Abluere igitur te lacrymis, lava fletibus : si tu te ipse flevieris, alius non te flebit. Nam si Saul flevisset peccata sua, Samuel eum non flevisset. » Et post pauca subdit : « Deposui peccatum, temperavi mores, delicta deflevi; jam nunc esurire incipio, et sitire justitiam. Æger enim, dum in gravi morbo est, non esurit, quia ægritudinis dolor excludit famem. » Et mox ait : « Qui esurit, utique virium quærit augmentum. Quod autem est majus virtutis incrementum, quam norma justitiæ? Justitiam sequitur misericordia; unde dictum est ¹² : *Dispersit, dedit pauperibus : justitia ejus manet in sæculum sæculi*. Sed qui misericordiam defert, mercedem amittit, nisi mundo corde mereatur. Nam si jactantiam quærit, nullus est misericordiæ fructus. Emunda igitur interiora tuæ mentis. Sed nisi prius tu interiora tua vacuefeceris ab omni labe peccati, ne

¹ Luc., XI, 26. — ² Vid. inf., lib. III, c. XXV. —

³ Aug., *de Morib. Eccl.*, c. III. — ⁴ Aug., *de Lib. Arb.*, lib. II, c. XVI. — ⁵ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. II, sent. 2. — ⁶ Vid. sup., Huj. lib. c. XXXIV, p. 107. —

⁷ Isid., *Etymol.*, lib. X, verb. *Beatus*. — ⁸ Ambros., in *Luc.*, VI, lib. V. — ⁹ II Cor., VIII, 9. — ¹⁰ Matth., XI, 29. — ¹¹ Psal. IV, 5. — ¹² Psal. CXI, 9. — (a) *Al. lenius*.

dissensiones contentionesque ex affectu tuo prodeant, non potes aliis ferre medicinam. A temetipso igitur pacem incipe, ut cum fueris ipse pacificus, pacem aliis feras. Quomodo enim aliorum corda potes mundare, nisi tuum ante mundaveris? » Et infra : « Qui autem patitur persecutionem, in ultimo certamine constitutus probatur adversis, ut cum legitime certaverit, coronetur. » Bernardus, in *Sermonibus*¹ : « Videmus pauperes aliquos, qui si veram haberent paupertatem, non adeo pusillanimes invenirentur, utpote reges, et reges cœli. Sed hi sunt, qui pauperes esse volunt, eo tamen pacto, ut nihil eis desit; et sic diligunt paupertatem, ut nullam inopiam patiantur. Sunt et alii mites, sed quandin nihil dicitur vel agitur, nisi pro eorum arbitrio. Patebit autem quam longe sint a mansuetudine, si levis oriatur occasio turbationis. Hæc igitur mansuetudo quomodo hereditabit terram promissionis, quæ ante hereditatem deficit? Alios quoque lugentes video; sed si de corde puro et conscientia non ficta procederent illæ lacrymæ, non tam facile solverentur in risum. Nunc autem, cum abundantius otiosa et scurrilia verba profluant, quam prius lacrymæ, lacrymas huiusmodi de his esse non arbitror quibus consolatio divina promittitur; quandoquidem post illas tam facile consolatio vilis admittitur. Alii tam vehementer contra aliorum delicta zelantur, ut videri possint esurire et sitire iustitiam : quod quidem verum esset, si esset apud eos de suis quoque peccatis idem iudicium. Sed nunc² *pondus et pondus, utrumque abominatio est apud Deum* : nam contra alios tam imprudenter, quam immaniter æstuant; seipsos tam insipienter, quam inutiliter palpant. Sunt alii misericordes de his quæ ad ipsos non pertinent; qui scandalizantur, quod non datur omnibus abundanter, sic tamen ut ipsi nec in modico quidem graventur : qui si vere misericordes essent, de

suo facere deberent misericordiam; et si non possent de terrena substantia, de voluntate saltem bona darent iis, qui contra eos forte peccare viderentur, indulgentiam, darent utique dulce signum, verbum bonum. » Et infra : « Sunt etiam qui peccata sua sic confitentur, ut videri possint ex desiderio mundi cordis id agere, omnia enim in confessione lavantur, nisi quod ea, quæ ipsi dicunt aliis, ab aliis audire patienter non possunt. Sunt etiam alii qui si viderint quempiam vel leviter scandalizatum, valde solliciti sunt quomodo in pacem eum reducere possint, et ob hoc viderentur pacifici, nisi quod eorum commotio, si forte contra eos quidquam factum dictumve videbitur, tardius universis poterit difficilisque sedari : qui nimirum, si vere pacem diligerent, hand dubium, quin eam primo quærerent sibi ipsis. » Seneca, in *Epistola*³ : « Beatus non is est, quem vulgus appellat, ad quem pecunia magna confluit; sed ille cui bonum omne in animo est, erectum, et excelsum, et mutabilia caleans. »

CAPUT XLIX.

De Eleemosyna accepta.

Gregorius, in homilia super illud *Luc.*, xvi : *Facite vobis amicos*, etc. : « Si cœleste patrimonium eleemosynis emitur, pauperes non sunt audiendi ut egei, sed ut patroni exorandi. » Idem⁴ : « Ad tribuendum pigri cur estis, quando hoc, quod jacenti in terra porrigitis, sedenti in cœlo datis? Dominus ait⁵ : *Quidquid fecistis uni de his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* » Idem, in *Moralibus*⁶ : « Tunc plena est nostri cordis compassio, cum malum inopiæ pro proximo suscipere non metuimus, ut illum a passione liberemus. » Idem⁷ : « Rem quamlibet plerumque dat etiam qui non compatitur; nunquam autem qui vere compatitur,

¹ Bern., in *Adv.*, serm. iv, post med.—² *Prov.*, xx, 10.—³ Senec., *Epist.* xlv, post med.—⁴ Greg., in

Evang., hom. xl, circa fin.—⁵ *Matth.*, xxv, 40.—

⁶ Greg., *Moral.*, lib. xx, c. xxiv, non longe a primo.

—⁷ *Ibid.*, circa fin.

quod necessarium proximo conspicit, negat. » Idem, in *Pastorali* ¹ : « Nonnulli huius mundi divites, cum fame crucientur Christi pauperes, effusis largitatibus nutriunt histriones. Qui vero indigenti etiam peccatori panem suum, non quia peccator, sed quia homo est, tribuit, nimirum non peccatorem, sed pauperem justum nutrit. » Isidorus, de *Summo Bono* ² : « Verum est quod peccata omnia misericordiæ operibus expurgentur; sed si jam caveat peccare, qui misericordiam impartitur. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus* : « Melius servatur pecunia, quæ in dextera pauperis collocatur : hanc mihi non calumniator extorquet, non invidus criminatur, non latro auferet, non fur nocturnus diripiet, non servus fugam meditans invadet; sed semper est tuta, semper integra, semper salva. » Idem : « Mentem Deus misericordem requirit, non pecuniæ quantitatem. » Idem, *super Joannem* : « Eleemosyna est, quæ est ab omni eruta injustitia; hæc omnia facit munda; hæc et jejuniu melior, et terræ lectulo : et nimirum difficiliora illa et laboriosa; sed hæc lucrabiliter illuminat animam et impinguat, et bonam et speciosam facit. » Idem : « Da indigenti, et non da saltanti, ut non cum tuis pecuniis et tuam animam, et illius perdas : tu enim causa es perditionis illius. » Ambrosius, in *Epistola* : « Misericordia non de meritis judicare consuevit, sed de necessitatibus subvenire; juvare pauperem, non examinare justitiam. » Idem : « Habe, dives, hypothecas inopum sinus, habeas hypothecas viduarum domos, habeas hypothecas ora infantium orphanorum, ut dicatur tibi ³ : *Ex ore infantium, et lactentium perfecisti laudem*. » Idem, de *Officiis* ⁴ : « Perfecta liberalitas fide, causa, loco, tempore commendatur : fide, ut prius opereris circa domesticos fidei. » Idem ⁵ : « Non omnibus debemus misericordiam; sed quia plerique

fraude eam quærunt, et configunt ærumnam, ideo ubi causa manifestatur, persona cognoscitur, tempus urget, largius se debet perfundere misericordia. » Idem ⁶ : « Affectus divitem collatorem, aut pauperem facit, et pretium rebus imponit. » Idem ⁷ : « Si peregrinum sub tectum tuum inducas, si suscipias egentem, ille tibi acquirit sanctorum amicitias, et æterna tabernacula. » Idem ⁸ : « Aurum Ecclesia habet, non ut servet, sed ut eroget, et subveniat in necessitatibus. » Idem, *super Lucam* ⁹ : « Tu qui putas te manum habere sanam, cave ne avaritia, cave ne sacrilegio contrahatur; extende sæpius eam, extende ad illum pauperem, qui te obsecrat; extende, ut proximu juves, ut videat feras præsidium, eripias injuriæ, quem vides injustæ contumeliæ subjacere. » Hieronymus, in *Epistola* : « O quanta beatitudo pro parvis magna recipere, æterna pro brevibus, pro morituris semper viventia, et habere Dominum Deum debitorem! » Augustinus, *Contra quinque hæreses* ¹⁰ : « Obsecutus est Lot angelis, tanquam peregrinis, consuetudine hospititatis; liberatus a periculo civitatis, et temporale evasis incendium, et æternum consecutus est præmium. Discite ergo, Christiani, sine discretionem exhibere hospitalitatem, ne si forte cui domum clauseritis, cui humanitatem denegaveritis, ipse sit Christus. » Idem, in *Epistola* ¹¹ : « Utilius esurienti panis tollitur, si de cibo securus justitiam negligat, quam si ei panis frangitur, ut injustitiæ seductus acquiescat. » Idem, in *Sermone* ¹² : « Redime te, homo, dum vivis; redime te ipse, dum potes; redime te, inquam, dum pretium in manibus habes; redime te, ne dum te mors amara prævenierit, et vitam simul et pretium perdas. Sine causa hoc vis dimittere uxori, quæ forsitan alium habebit maritum. » Idem ¹³ : « Qui sibi aut præmium comparare, aut peccatorum desiderat indul-

¹ Greg., *Pastoral.*, p. III, c. 1, admon. 21. — ² Isid., de *Sum. Bon.*, lib. XIII, c. LXIV, sent. 7. — ³ *Psal.* VIII, 3. — ⁴ Ambr., de *Offic.*, lib. I, c. xxx. — ⁵ Ibid. — ⁶ Ibid. — ⁷ Ibid., c. xi. — ⁸ Ibid., lib. II, c. xxviii.

— ⁹ Id., in *Luc.*, VI, lib. V. — ¹⁰ Aug., de *Quinq. Hæres.*, c. IV. — ¹¹ Aug., ad *Vinc.*, epist. XLVIII. — ¹² Inter Op. S. Aug., de *Temp.* serm. CCXIX, al. CCLXXVII, n. 3, in append. tom. VI. — ¹³ Ibid.

gentiam promereri, redditis decimis de novem partibus studeat eleemosynam dare. » Idem¹: « Si decimas non habes fructuum terrenorum, quod habet agricola, quod te pascit ingenium, Dei est: inde decimas expetit, unde vivis: de militia, de negotio, de artificio tuo reide decimas. Aliud enim de terra rependimus, aliud de tonsura ovium, et de lacte. » Idem²: « Da (a) pauperibus, et habebis thesaurum in cœlo: non sine thesauro remanebis; sed quod habebis in terra sollicitus, habebis in cœlo securus. » Idem, in *Enchiridio*³ (b): « Multa sunt genera eleemosynarum, quas cum facimus, adjuvamus ut dimittantur peccata nostra. Sed ea nihil est majus, qua ex corde dimittimus, quod in nos quisque peccavit. » Leo Papa, in *Sermone*: « Magna est eleemosyna, quæ ardentium criminum globos benevolentiae suæ fonte refrigerat, et quodam irriguo largitatis obruit incendia delictorum, ut quamvis offensus deus, quamvis criminibus provocatus, cogatur liberare eleemosynis, quem disposuerat punire peccatis. » Bernardus, in *Epistola*⁴: « Vere beatus qui intelligit non super cupidum, sed⁵ super egenum et pauperem: illum, inquam, pauperem, qui invite petit, et verecunde accipit, et accipiens glorificat Patrem suum, qui in cœlis est. » Multa infra, lib. IV, de *Connexione virtutum*⁶.

CAPUT L.

De Eleemosyna inaccepta.

Gregorius, in *Registro*⁷: « Quidquid in Dei sacrificio ex scelere offertur, omnipotentis Dei non placat iracundiam, sed irritat. » Idem, in *Moralibus*⁸: « Quisquis super eum, cui aliquid tribuit, fastu se elationis

extollit, majorem culpam intrinsecus superbiendo peragit, quam, extrinsecus largiendo, mercedem acquirit. » Isidorus, in *Synonymis*⁹: « Nihil proficit, alterum inde reficis, unde alteri maciem facis: condemnat misericordia ista, non propitiatur. » Idem, de *Summo Bono*¹⁰: « Non est eleemosyna, quæ gloriæ magis causa, quam misericordiæ impartitur intuitu: quali enim intentione ab unoquoque largitur, taliter et apud Deum recipitur. » Augustinus, de *Civitate Dei*¹¹: « Sicut non fratri suo dicit: *Fatue*, qui cum hoc dicit, non ipsi fraternitati, sed peccato ejus infensus est, alioquin reus erit gehennæ ignis; ita e contrario, qui porrigit eleemosynam Christiano, non Christiano porrigit, si non in eo diligit Christum. » Idem¹², super *Psalmos*: « Qui dat eleemosynam non caret tædio interpellantis, non ut reficiat viscera indigentis, et rem, et meritum perdit. » Ambrosius, super *Lucam*: « Hospitalem esse propter remunerationem, effectus avaritiæ est. » Idem: « (Qui misericordiam defert, » etc., supra, de *Beatitudine*¹³. Joannes Chrysostomus, super *Matthæum*: « Non gaudet martyres, quando ex illis pecuniis vel eleemosynis honorantur, de quibus pauperes plorant. » Idem: « Qualis est ista justitia, munere mortuos, et spoliare viventes; de sanguine miserorum tollere, et Deo offerre? Illud non est Deo offerre, sed violentiæ suæ socium facere Deum: ac si Deus oblatam sibi pecuniam de peccato libenter accipiat, et consentiat peccato. » Bernardus, super *Canticam*¹⁴: « Non recipit Deus eleemosynam de manu raptoris, seu feneratoris; sed nec de hypocritæ quidem, qui cum facit eleemosynam, facit tuba cani ante se, ut glorificetur ab hominibus. »

¹ Aug., de *Temp.*, serm. CCXIX, al. CCLXXVII, n. 3, in append. — ² Ibid., serm. L, al. LX, n. 7. — ³ Id., *Enchirid.*, c. LXXV. — ⁴ Bern., ad *Roger. Sic. reg.*, epist. CVII. — ⁵ *Psal.* XL, 2. — ⁶ Vid. inf., lib. IV,

(a) *Cæt. edit.* Idem de. — (b) Item *Enchiridione*.

c. XLV, § 4, 6, 7. — ⁷ Greg., ad *Syagr.*, etc., lib. VII, p. II, epist. CXI, col. 1172. — ⁸ Id., *Moral.*, lib. XXI, c. XIV, post med. — ⁹ Isid., *Synon.*, c. XVIII, post med. — ¹⁰ Id., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. LXIV, sent. 7. — ¹¹ Aug., de *Civit. Dei*, lib. II, c. XXVII. — ¹² Id., in *Psal.* XLII, n. 8. — ¹³ Vid. sup., c. XLVIII, p. 121. — ¹⁴ Bern., in *Cant.*, serm. XI, post med.

LIBER TERTIUS

IN QUO

DE PERICULOSIS AGITUR

CAPUT PRIMUM.

De Voluntate.

Gregorius, in *Moralibus* ¹, super illud *Job* ²: *Involutæ sunt semitæ gressuum eorum*, etc.: « Reprobi recta quidem deliberando appetunt, sed ad consueta semper mala recurrunt. » Et infra: « Bona quidem cupiunt, sed a malis nunquam recedunt. Esse quidem humiles, sed sine despectu; esse contenti propriis, sed sine necessitate; pauperes esse volunt, sed sine defectu; esse casti, sed sine maceratione corporis; esse patientes, sed sine contumeliis volunt. Cumque adipisci quærent virtutes, sed labores virtutum fugiunt, quid aliud, quam et belli certamina in campo nesciunt, et triumphare in urbibus de bello concupiscunt? » Idem ³: « Nequaquam homo ad pravam delectationem rapitur, nisi prius per voluntarias mentis tenebras infirmetur. » Idem ⁴: « Cum quis adhuc ex timore bona agit, a malo penitus non recessit: quia eo ipso peccat, quo peccare vellet, si inulte potuisset. » Idem ⁵: « Non intuetur Dominus quantum quisquam mali valeat facere, sed quantum velit; et cum deest potestas male faciendi foris, apud se tamen tyrannus est, cui iniquitas dominatur intus. » Hieronymus, in *Epistola*: « Tantum virtuti adjicies, quantum propriæ voluntati subtraxeris. » Augustinus, de *Libero Arbitrio* ⁶: « Voluntas aversa ab incommutabili et communi bono, et conversa ad

proprium bonum, aut ad exterius, aut ad inferius, peccat. Ad proprium bonum convertitur, cum suæ potestatis vult esse; ad exterius autem, cum aliorum propria, vel quæcumque ad se non pertinent, cognoscere studet; ad inferius, cum voluptatem corporis diligit, atque ita homo superbus, et curiosus, et lascivus effectus, excipitur ab illa vita, quæ in comparatione superioris vitæ mors est. » Idem: « Voluntas mala, » etc., infra, de *quatuor affectionibus inordinatis* ⁷. Idem, de *Confessionibus* ⁸: « Ex voluntate perversa facta est libido: et dum servitur libidini, facta est consuetudo: et dum consuetudini non resistitur, facta est necessitas. » Idem, in *Epistola* ⁹: « Nimis perverse se amat, qui alios vult errare, ut error suus lateat. » Idem, de *Vera Religione* ¹⁰: « Nunc usque adeo peccatum voluntarium malum est, ut nullo modo sit peccatum, si non sit voluntarium. » Idem, de *Trinitate* ¹¹: « Mala voluntate, vel sola, miser quisque efficitur: sed miserior potestate, qua desiderium malæ voluntatis adimpletur. » Idem, de *Catechizandis Rudibus* ¹²: « In hac vita homines magnis laboribus requiem quærunt et securitatem; sed pravis cupiditatibus seducti, non inveniunt. Volunt enim requiescere in rebus inquietis: nam si in divitiis velit homo requiescere, magis superbus efficitur, quam securus. » Idem, de *Verbis Domini* ¹³: « Deus amissus, mors

¹ Greg., *Moral.*, lib. VII, c. XII. — ² *Job*, vi, 18. — ³ Greg., *Moral.*, lib. IV, c. xv, circa med. — ⁴ *Ibid.*, lib. I, c. xi. — ⁵ *Ibid.*, lib. XII, c. xx. — ⁶ Aug., de *Lib. Arb.* lib. II, c. x. — ⁷ *Vid. inf.*, huj. lib. c. xli.

— ⁸ Aug., *Confess.*, lib. VIII, c. x. — ⁹ *Id.*, ad *Marcell.*, epist. vii. — ¹⁰ *Id.*, de *ver. Relig.*, c. xlii. — ¹¹ *Id.*, de *Trinit.*, lib. XIII, c. v. — ¹² *Id.*, de *Catech. Rudib.*, c. xvi. — ¹³ *Id.*, de *verb. Dom.*, serm. vi, ad. LXII, n. 2.

animæ est : anima amissa, mors corporis est : mors corporis necessaria, mors animæ voluntaria. » Joannes Chrysostomus, *de Militia spirituali*¹ : « Scito, quia te non vincet natura corporis, neque strangulabit invitum : neque enim te obnoxium et servum faciet ex libero, nisi voluntaria tua declinatio. » Idem, *super Joannem* : « Electionis, et propriæ voluntatis est omnis malitia hominis. » Bernardus, *super Cantica*² : « Si in die jejunii mei invenitur voluntas mea, non tale jejunium elegit Sponsus; nec sapit ille jejunium meum, quod non liliū obedientiæ, sed vilium propriæ voluntatis decoxit. Ego ergo non solum de jejunio, sed de silentio, de vigiliis, de oratione, de lectione, de opere manuum, postremo de omni observatione monachi, ubi invenitur voluntas sua in ea, et non obedientia magistri, idipsum sentio. » Idem, *de Libero Arbitrio*³ : « Duo sunt, quæ injustam comprobant voluntatem : vel cum peccare, vel cum impune peccasse libet. » Idem, in *Sermonibus*⁴ : « Quid odit, aut quid punit Deus, præter propriam voluntatem? Cesset voluntas propria, et infernus jam non erit. In quem enim ignis ille deserviet, nisi in voluntatem propriam? » Idem⁵ : « Unde sunt scandala, et unde perturbatio, nisi quod propriam sequimur voluntatem, et temere, quod voluerit ipsa, in corde nostro definientes, siquo modo id prohiberi contingat, continuo in impatientiam, et murmurationem, et scandalum proni sumus? »

CAPUT II.

De Remorsu conscientiæ.

Gregorius, in *Moralibus*⁶ : « Dum nulla bonorum operum confidentia fulcitur, intuitu summa mens trepidat, quia ipsa se conscientia accusat. » Idem⁷ : « Quisquis a

præceptis dominicis discordat opere, quoties ea audit, vel legit, corde suo reprehenditur atque confunditur, quia id, quod non fecit, memoratur : nam in quo se errasse considerat, ipsa se latenter conscientia accusat. » Idem, *super Ezechielem*⁸ : « Scriptura sacra ei snavis est ad loquendum, cui interior impressa ad vivendum fuerit. Nam sermo dulcedinem non habet, quem vita reproba intra conscientiam remordet. » Isidorus, in *Synonymis*⁹ : « Nulla pœna gravior mala conscientia. Vis autem nunquam esse tristis? bene vive. » Idem, *de summo Bono*¹⁰ : « Omnia fugere poterit homo, præter cor suum : non enim potest a se quisquam recedere. Ubicumque enim abierit, reatus sui conscientia illum non derelinquit. » Idem¹¹ : « Abyssus abyssum invocare, est de judicio suæ conscientiæ ire ad judicium damnationis æternæ. » Ambrosius, *de Officiis*¹² : « Quæ pœna gravior, quam interioris vulneris conscientie? Nonne hoc magis fugiendum, quam mors, quam dispendium, quam exilium, quam debilitas, quam dolor est? » Bernardus, *de Consideratione*¹³ : « Vitiosus vitiosorum conscientias non refugit; et ubi omnes sordent, unius fœtor minime sentitur. » Idem : Annon inflationes, » etc., supra, libro II, *de Intelligentia*¹⁴. Idem, in *Sermonibus*¹⁵ : « Quis magis mortuus eo, qui portat ignem in sinu, peccatum in conscientia, nec sentit, nec excutit, nec expavescit? » Idem : « Qui conscientias », etc., infra, *de Mutabilitate*¹⁶. Seneca, in *Epistola*¹⁷ : « Quid prodest recondere se, et oculos hominum auresque vitare? Bona conscientia turbam advocat, mala, etiam in solitudine, anxia atque sollicita est. Si honesta quæ facis, omnes sciant; si turpia, quid refert neminem scire, cum tu scias? O te miserum, si contemnis hunc testem! »

¹ Chrysost., *de Milit. Spirit.*, hom. — ² Bern., in *Cant.*, serm. LXXI, versus fin. — ³ Id., *de Grat. et Lib. Arb.*, post med. — ⁴ Id., *de resurr. Dom.*, serm. III. — ⁵ Id., *Quomodo vol. nostra div. vol. tripl. subij. debeat*, Sermon., circa med. — ⁶ Greg., *Moral.*, lib. XVI, e. ix, circa med. — ⁷ Ibid., lib. XVIII, e. v,

fere in princ. — ⁸ Id., in *Ezech.*, hom. x, ante med. — ⁹ Isid., *Synon.*, e. XII, circa med. — ¹⁰ Id., *de Sum. Bon.*, lib. II, e. xxvi, sent. 2. — ¹¹ Ibid., sent. 3. — ¹² Ambros., *de Offic.*, lib. III, e. iv. — ¹³ Bern., *de Consider.*, lib. I, versus fin. — ¹⁴ Vid. sup., lib. II, e. xxix, p. 401. — ¹⁵ Id., *de resurr. Dom.*, serm. II, ante fin. — ¹⁶ Vid. inf., huj. lib. e. v. — ¹⁷ Senec., *Epist.* XLIII.

CAPUT III.

De Peccatis linguæ (a).

§ I. — De Stultiloquio.

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Stulte contra Deum loquitur, qui inter divinæ animadversionis flagella positus, justificare semetipsum conatur. » Idem ²: « Duo sunt genera locutionum, importuna valde et noxia generi humano: unum, quod curat etiam perversa laudare; aliud, quod studet semper etiam recta corrigere. » Idem ³: « Sicut plerique reticent, » etc., infra, de *Credulitate* ⁴. Idem ⁵: « Apud homines cor ex verbis; apud Deum vero verba pensantur ex corde. » Idem ⁶: « Qui verba sua metiri nesciunt, proculdubio ad otiosa dicta dilabuntur, in quibus si se minime reprehendunt, statim ad noxia et contumeliosa prosiliunt. » Idem, in *Dialogis* ⁶: « Loquendo cum sæcularibus fit, ut ab otiosis ad noxia, a levibus ad graviora veniamus; et os nostrum ab omnipotenti Domino tanto minus exaudiatur in prece, quanto amplius inquinatur stulta locutione. » Isidorus, de *summo Bono* ⁷: « Quadripartita est loquendi ratio: quia vel bonum bene, vel bonum male, seu bonum male, seu malum bene profertur. Bonum quippe bene loquitur, qui ea, quæ recta sunt, humiliter annuntiare videtur. Malum male loquitur, qui quodlibet flagitium persuadere conatur. Bonum male loquitur, qui quodcumque rectum arroganter prædicare sentitur. Malum bene loquitur, qui aliquod narrando vitium detestatur, ut ab eo homines avertantur. » Augustinus, super *Canonicam Jacobi*: « Lingua facilitatem habet motus; in udo posita est, facile in lubrico (b) labitur: quanto illa citius et facilius movetur, tanto tu adversus illam fixus esto. »

¹ Greg., *Moral.*, lib. II, c. xiv. — ² Ibid., lib. VII, c. xvii, in princ. — ³ Vid. inf., huj. lib. c. xxxi. —

⁴ Greg., *Moral.*, lib. II, c. vii. — ⁵ Ibid., lib. XVI, c. i. —

⁶ Id., *Dialog.*, lib. III, c. xxv, post med. — ⁷ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. xxix, sent. 17 et 18. —

(a) Hoc titulo et ea, quæ sequitur, octodecim paragra-phorum distinctione, carent Cæd. edit. — (b) L. lubrica.

§ II. — De Multiloquio.

Gregorius, in *Moralibus* ⁸: « Certum est, quod verbosus vir justificari nequeat. » Idem ⁹: « Mentis justitia desolatur, quando ab immoderata locutione non parcitur. » Idem, in *Pastorali* ¹⁰: « Quia murum silentii non habet, patet inimici jaculis civitas mentis; et cum se per multa verba extra semetipsam ejicit, apertam se totam adversario ostendit; quam ille tanto sine labore superat, quanto et hæc eadem, quæ vincitur, contra semetipsam per multiloquium pugnat. » In *Proverbiis* dicitur ¹¹: « Sicut urbs patens et absque murorum ambitu, ita vir qui non potest in loquendo cohibere spiritum suum. » Idem, super *Ezechielem* ¹²: « Valde difficile est, ut qui multa loquitur, non etiam mentiatur. » Isidorus, in *Synonymis* ¹³: « Loqui multum stultitia est, et vox insipientis in multiplicatione sermonis. » Idem ¹⁴: « Multiloquium non declinat peccatum; fluvius enim exundans cito colligit lutum. »

§ III. — De Nugis.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁵: « Otiosum verbum est, quod aut ratione justæ necessitatis, aut intentione piæ utilitatis caret. » Idem ¹⁶: « Qui verba, » etc., supra, eodem ¹⁶. Ambrosius, super *Beati immaculati* ¹⁷: « Non mediocre periculum est, cum habeas tanta eloquia Dei, et opera, quæ fecit in *Genesi*, in *Exodo*, in *Levitico*, *Numeris*, *Deuteronomio*, *Jesu Nave*, *Judicum*, *libro Regum atque Esdræ*, et quæ dixit, et quæ fecit in *Evangelio*, in *Actibus Apostolorum*; si, illis prætermisissis, loquaris quæ sæculi sunt, audias quæ vana sunt et otiosa. » Isidorus, in *Synonymis* ¹⁸: « Sermo vanus, vanæ conscientiae judex est. Mores enim hominis

⁸ Greg., *Moral.*, lib. X, c. ii. — ⁹ Ibid., lib. VII, c. xvii, ante med. — ¹⁰ Id., *Pastor.*, p. III, admod. 15; et *Moral.*, lib. VII, c. xvii. — ¹¹ *Prov.*, xxv, 27. —

¹² Id., in *Ezech.*, hom. XII, post med. — ¹³ Isid., *Synon.*, c. ix, in fine. — ¹⁴ Ibid., paulo post. —

¹⁵ Greg., *Moral.*, lib. VII, c. xvii, circa med. — ¹⁶ Vid. paulo ante, hac, § 1 ipsa pag. — ¹⁷ Ambros., in *Psal.*

cxviii. octon. xxii. — ¹⁸ Isid., *Synon.*, c. ix, post med.

lingua pandit; et qualis sermo ostenditur, talis et animus comprobatur. » Idem, *de summo Bono* ¹: « Vani sermones in ore Christiani non debent inveniri. Nam sicut malos mores bona colloquia corrigunt, ita prava colloquia bonos mores corrumpunt. » Joannes Chrysostomus, *super Mattheum* ²: « Omnis sermo vanus qui dicitur, immundo spiritu dictante profertur. » Hieronymus, in *Epistola*: « Quidquid non ædificat audientes, in periculum vertitur loquentium. » Bernardus, in *Apologia* ³: « Vobis convenientibus in unum, ut Apostoli verbis utar ⁴, jam non est dominicam cœnam manducare: panem quippe cœlestem nemo est qui requirat, nemo qui tribuat: nihil de Scripturis sacris quisquam loquitur, nihil de salute agitur animarum; sed nugæ, risus, et verba multa proferuntur in ventum. » Idem, *de Præcepto et Dispensatione* ⁵: « Stultiloquia et vaniloquia nunquam nisi contra mandata Dei usurpantur. Peccata quippe sunt: et Deus prohibet omne peccatum; et tamen venialia, non criminalia reputantur, excepto, cum per contemplum vertuntur in usum et consuetudinem; et tunc non peccati species, sed peccantis intentio pensatur. » Idem, *de Consideratione* ⁶: « Fugienda otiositas mater nugarum, noverca virtutum. Inter sæculares quippe nugæ sunt, in ore sacerdotis blasphemiae: interdum tamen si incidunt, ferendæ fortassis, referendæ nunquam: magis interveniendum cante et prudenter nugacitati. » Idem ⁷: « Consecrasti os tuum Evangelio; nugis igitur jam os aperire illicitum est; assuescere vero nugas loqui, sacerilegium est. *Labia sacerdotis*, ait Prophetæ ⁸, *custodiunt scientiam, et ex ore ejus requirunt legem*, non nugas, aut fabulas. » Idem ⁹: « Verbum scurrile ab ore procul sit,

et procul ab aure relegandum est. Fœde enim ad cachinnos moveris; sed fœdius alios moves. »

§ IV. — De Jactantia.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁰: « Procaces quique etiam nota jactanter proferunt, ut loquentes docti videantur. » Idem ¹¹: « Eo ipso superbiens ab integritate salutis corrui, quo jactantia cujuslibet virtutis intumescit. » Idem ¹²: « Arrogantes, si non inveniunt voces hominum, quas inhiantes expectant, ipsi scientiam suam laudantes prædicant. » Idem, in *Pastorali* ¹³: « Eligit patiens quælibet mala perpeti, quam per ostentationis vitium bona sua occulta foris publice cognosci. At contra eligit arrogans bona de se, vel falsa, jactare, ne mala possit, vel minima, perpeti. » Isidorus, *de Summo Bono* ¹⁴: « Culpabiliter manus ad hominum expandit, qui facta sua jactanter prodit. » Bernardus, *de duodecim Gradibus* ¹⁵: « Monachus jactator, aut loquatur, aut rumpeatur. Plenus est enim sermonibus, et coarctat eum spiritus uteri sui: propterea sitit et allicit (a) auditores, quibus suas jactet vanitates. »

§ V. — De Excusatione.

Gregorius, in *Homiliis* ¹⁶: « Sunt multi, qui pravitatem suam ex alienis pravitatibus tumentur. Quia enim alios talia fecisse considerant, eadem facere sibi licenter putant. » Idem, in *Moralibus* ¹⁷: « Usitatum humani generis vitium est, et latendo peccatum committere, et commissum negando abscondere, et convictum defendendo multiplicare. » Idem ¹⁸: « Sunt nonnulli, qui nequaquam defleunt quod faciunt, sed etiam laudare et defendere non desistunt. Et nimirum, cum defenditur culpa, geminatur. » Idem ¹⁹: « Su-

¹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. XXIX, sent. 5. — ² Chrysost., in *Matth.* Op. imperf. hom. XI, ante med. — ³ Bern., ad Gulielm. Abb. *Apolog.*, post med. — ⁴ 1 *Cor.*, XI, 20. — ⁵ Bern., *de Præc. et Disp.*, ante med. — ⁶ Id., *de Consider.*, lib. III, versus fin. — ⁷ Ibid., paulo post. — ⁸ *Malac.*, II, 7. — ⁹ Bern., *de Consider.*, lib. II, circa fin. — ¹⁰ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. XXII, circa med. — ¹¹ Ibid., lib. XXV,

c. VII. — ¹² Ibid., lib. XXVI, c. XVIII, post med. — ¹³ Id., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 10. — ¹⁴ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. VII, sent. 36. — ¹⁵ Bern., *de duod. grad. Humil.*, grad. IV. — ¹⁶ Greg., in *Evang.*, hom. VII, ante med. — ¹⁷ Id., *Moral.*, lib. XXII, c. IX, fere in princ. — ¹⁸ Ibid., lib. IV, c. XIX, fere in princ. — ¹⁹ Ibid., lib. XXII, c. IX, ante med.

(a) Cæt. edit. *crudelitate*, mend.

perbiæ vitium est, ut quod de se fateri quisque quasi sponte dignatur, hoc sibi dici ab aliis dedignetur. » Hieronymus, in originali super *Oseam* ¹ : « Libenter vitiiis nostris applaudimus; et superati voluptatibus, obtendimus carnis infirmitatem, aut dura majorum imperia. » Idem : « Nihil omnino agimus, » etc., infra, de *Consolatione* ². Isidorus, de *Summo Bono* ³ : « Est quorundam excusatio perversorum, qui dum pro suis facinoribus arguuntur, verba justorum pro censura declinanda obijciunt, reservantes se divino judicio, quo puniendi sunt durius, dum temporaliter contemnunt judicari ab hominibus. » Bernardus, super *Cantica* ⁴ : « In animam peccat suam, qui se excusat dum arguitur, repellens proinde a se indulgentiæ medicinam, et sic vitam sibi intercludens æternam. » Idem, de *duodecim Gradibus* ⁵ : « Multis modis sunt excusationes in peccatis; aut enim dicit, qui se excusat : Non feci, aut : Feci quidem, sed bene feci; aut : Si male, non multum male; aut : Si multum male, non mala intentione. Si autem de illa, velut Adam et Eva, convincitur, aliena suasionem excusare se nititur. » Idem, super *Qui habitat* ⁶ : « Omnes aliquando cadere necesse est, dum in hoc sæculo detinentur; sed alii quidem colliduntur, alii non ⁷, quia Dominus supponit manum suam. Verum hoc interest inter eorum casus, quod justus suscipitur a Domino, ideoque resurgit fortior; injustus autem, cum ceciderit, non adjiciet ut resurgat, imo vero aut in pudorem noxium, aut in impudentiam cadit. Aut enim excusat quod fecit, et hic est pudor adducens peccatum; aut fit ei frons metreticis, et jam nec Deum timet, nec homines reveretur. » Ambrosius, in *Apologia* ⁸ : « Aliqui homines, cum a sacerdotibus corripiuntur, peccatum suum aggravant, dum

negare cupiunt, aut defendere. » Augustinus : « Nonnulli » etc., supra, libro I, de *Militibus* ⁹. Glossa : « Malum est peccare, pejus est perseverare; sed perniciosius est, defendendo se, in Deum culpam refundere.

§ VI. — De Accusatione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁰ : « Invidi dum bonum, quod vident, accusare nequeunt, excæcati malitia malum, quod non vident, ad accusationem quærun. » Isidorus, in *Synonymis* ¹¹ : « Nullum judices suspicionis arbitrio : ante proba, et sic judica. Non enim qui accusatur, sed qui convincitur, reus est. » Augustinus, de *Sermone Domini in monte* ¹² : « Accusare vitia, officium est viro- rum honorum et benevolorum. »

§ VII. — De Murmuratione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹³ : « Si justa placere Deo scimus, pati autem nulla, nisi quæ Domino placuerint, possumus, justa sunt cuncta quæ patimur. Unde valde injustum est, si de justa passione et afflictione murmuramus. » Idem ¹⁴ : « Qui contra superpositam sibi potestatem murmurat, liquet quod illum redarguit, qui eandem homini potestatem dedit. » Idem, in *Homiliis* ¹⁵ : « Regnum cælorum nullus murmurans accipit, nec ullus qui accipit murmurare potest. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus* : « Qui murmurat de periculo tentationis, murmurat de præmio probationis. » Bernardus, de *Consideratione* ¹⁶ : « Si is, qui murmurat, secundum animam mortuus est; qui ad murmurandum instigat, quomodo vivit? » Idem, in *Sermonibus* ¹⁷ : « Nihil sic horrendum, ut murmur et dissensio in congregatione monachorum. » Idem ¹⁸ : « Si moleste cæperis sustinere, si judicare prælatum, si murmurare in corde; etiamsi exterius im-

¹ Hieron., in *Ose.*, x, lib. II. — ² Vid. inf., huj. lib. c. XIX. — ³ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XXXII, sent. 7. — ⁴ Bern., super *Cant.*, serm. XVI, post med. — ⁵ Id., de *duod. grad. Humil.*, grad. VIII. — ⁶ Id., super *Qui habitat*, serm. II, ante med. — ⁷ *Psal.* XXXVI, 24. — ⁸ Ambros., *Apol. Dav.*, lib. I, c. 1. — ⁹ Vid. sup., lib. I, c. XLVII, p. 61. — ¹⁰ Greg., *Moral.*,

lib. V, c. XIII, post med. — ¹¹ Isid., *Synon.*, c. XVI. — ¹² Aug., de *serm. Dom. in Monte*, lib. II, c. XXX. — ¹³ Greg., *Moral.*, lib. II, c. XIII, circa med. — ¹⁴ Ibid., lib. XXI, c. ult., circa fin. — ¹⁵ Id., in *Evang.*, bom. XIX, circa med. — ¹⁶ Bern., de *Consid.*, lib. III, post med. — ¹⁷ Id., *Serm. parv.*, serm. LXIII. — ¹⁸ Id., de *circumc. Dom.*, serm. III, post med.

pleas quod jubetur, non est virtus patientiæ, sed velamen malitiæ. » Glossa ¹ : « Ignis justæ ultionis in futuro illos exurciat, qui lingua inflammata a gehenna murmurant et detrahunt. »

§ VIII. — De Contentione.

Gregorius, in *Moralibus* ² : « Culpabiliores esse solent hi qui in contentione inchoant, quam qui respondent. » Idem, in *Pastorali* ³ : « Quisquis in seminando jurgia dilectionem proximorum perimit, hosti familiarius servit. » Idem ⁴ : « Hypocrita, assumpto sanctæ conversationis habitu, filiorum suorum custodiam deserit, et temporalia quæque defendere, etiam jurgiis, quærit. » Augustinus, in *Regula* ⁵ : « Lites aut nugas habeatis, aut quam celerrime finiatis, ne ira crescat in odium, et trabem faciat de festuca, et animum faciat homicidam. Sicut enim legis ⁶, Qui odit fratrem suum, homicida est. » Idem ⁷ : « Vobis a verbis durioribus pareo : quæ si emissa fuerint ex ore vestro, non pigeat ex ipso ore proferre medicamenta, unde facta sunt vulnera. » Isidorus, in *Synonymis* ⁸ : « Contentio facies odiorum accendit; pacem cordis contentio extinguit; concordiam contentio rumpit. » Seneca, in *Epistola* : « Rixa est inter competitorum. »

§ IX. — De Convitatione.

Gregorius, in *Moralibus* ⁹ : « Sæpe pravi, dum suæ vitium fortunæ finem ignorant, audenter aliorum rectitudinem lacerant : cumque contra bonos sibi auctoritatem inreparationis arripiunt, aut ea bona proferunt, quæ non videndo, sed audiendo didicerunt, aut ea mala (a) aliis mentientes ingerunt, quæ ipsi committunt. » Idem ¹⁰ : « Sæpe qui in potestate sunt, ad subjectorum passim con-

tumelias erumpunt; et hoc, quod invigilantes regimini serviunt, per linguæ procacitatem perdunt, minori scilicet rectitudine verba judicii (b) pensantes, quia qui sine causa fratrem fatuum dixerit, gehennæ se ignibus addicit (c). » Joannes Chrysostomus, de *Com-punctione cordis* ¹¹ : « Sive fatuum quis dixerit, sive vanum, sive latrouem, sive quolibet alio nomine injuriam vel maledictum fratri ingesserit; ex quolibet horum vocabulo sub maledicti titulo, gehennæ ignis suppliciiis condemnatur. » Augustinus : « Qui-cunque convitio, » etc., supra, in capite de *Satisfactione*, libro II ¹². Hieronymus, in *Epistola* ¹³ : « Nec sibi quisquam de corporis castitate supplantat, cum ¹⁴ de verbo otioso, quodcumque locuti fuerint homines, reddi-turi sint pro eo rationem in die judicii; cum etiam homicidii sit reatus convitium in fratrem. » Bernardus, in *Epistola* ¹⁵ : « Ego plagis conscientia thea nullum judico accommodatius medicamentum probris et contumeliis : non est proinde, quod pro me movear, homuncio omni opprobrio dignus, et despectione. »

§ X. — De Derisione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁶ : « Timendum est ne etiam nobis cadentibus surgat, qui a nobis stantibus irridetur, quamvis stare jam non noverit, qui non stantem noverit irridere. » Idem ¹⁷ : « Illum facit humana derisio Deo proximum, quem ab humanis pravitatibus vitæ innocentia servat alienum. »

§ XI. — De Maledictione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁸ : « Aliter maledictum profertur prætextu justitiæ; aliter livore vindictæ. » Idem ¹⁹ : « Cum sancti viri maledictionis sententiam proferunt, non ad de *Comp. cord.* lib. I. — ¹² Vid. sup., lib. II, c. xx, p. 88. — ¹³ Hieron., ad *Heliod.*, epist. I, versus fin. — ¹⁴ *Matth.*, XII, 36. — ¹⁵ Bern., ad *Eug. Pap.*, epist. cclxxx, ante med. — ¹⁶ Greg., *Moral.*, lib. V, c. viii, circa med. — ¹⁷ *Ibid.*, lib. X, c. xv. — ¹⁸ *Ibid.*, lib. IV, c. vi. — ¹⁹ *Ibid.* — (a) *Cæt. edit. præmitt.* ab. — (b) *Al. judicis.* — (c) *Adject.*

¹ Gloss. in *Num.*, I. — ² Greg., *Moral.*, lib. XXVI, c. I. — ³ *Ibid.*, *Pastor.*, p. II, admodum. 22. — ⁴ *Ibid.*, *Moral.*, lib. XXXI, c. viii, paulo post princ. — ⁵ Aug., *R. p.* III, c. xxvii. — ⁶ *Joan.*, III, 35. — ⁷ Aug., lib. modo cit., c. xxix. — ⁸ Isid., *Synon.*, c. 12, ante med. — ⁹ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. xxiii, circa med. — ¹⁰ *Ibid.*, lib. V, c. viii, ante med. — ¹¹ Chrysost.,

hanc ex voto ultionis, sed ex justitia examinis erumpunt. » Idem ¹ : « Qui maledictionibus inimicum impetunt, quid aliud in illo Deum facere volunt, nisi quod ipsi aut facere nequeunt, aut erubescunt? » Idem, in *Registro*, ad quemdam archiepiscopum ² : « Nil te ostendis de cœlestibus cogitare, sed terrenam te cogitationem habere significas, dum pro vindicta propriæ injuriæ, quod sacris regulis prohibetur, maledictum anathematis invexisti. » Idem, in *Dialogis* ³, super illud ⁴ : *Neque maledicti regnum Dei possidebunt* : « Pensa quam gravis est culpa, quæ separat a regno cœlestis vitæ. » Augustinus, de *Conflictu vitiorum et virtutum* ⁵ : « Quid de illis dicendum est, qui furore cœcitat, usque ad verba prorumpunt maledictionis, nisi hoc quod Apostolus ait : *Neque maledicti regnum Dei possidebunt*? » Et in *Proverbiis* ⁶ : *Maledictum frustra prolatum in quempiam devolvetur* : Interlinearis : « In proferentem. » Ibidem Glossa : « Est aliquid maledictum juxta divinam justitiam, ut excommunicatio. » Joannes Chrysostomus, de *Compunctione* ⁷ : « Christus orare nos pro calumniantibus jubet; nos autem insidias et dolos etiam amicis concinnamus. Christus male dicentibus benedicere jubet; nos autem e contrario, aut priores maledicimus, aut maledictis alterius multiplicata maledicta restituimus. »

§ XII. — De Detractione,

Gregorius, super *Ezechielem* ⁸ : « Perversorum derogatio, vitæ nostræ approbatio est : quia jam ostenditur aliquid justitiæ nos habere, si illis displicere incipimus, qui non placent Deo. » Idem : « Ne immoderatis, » etc., infra, de *Infamia* ⁹. Isidorus, in *Synonymis* ¹⁰ : « Detractio grave crimen est; detractio gravis damnatio est. » Idem ¹¹ :

« Nunquam detrahes, si te bene perspexeris. » Idem : « Erit ille apud Deum, » etc., infra, de *Credulitate* ¹². Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus* ¹³ : « Ad condemnandum cæteros omne vitæ nostræ tempus absumimus : a quo vitio neque sæculi hominem, neque monachum ullum facile invenias liberum. » Hieronymus, in *Epistola* ¹⁴ : « Quia homines sumus, et interdum, contra annorum maturitatem, puerorum vitiis labimur; si me vis corrigi delinquentem, aperte increpa, tantum ne occulte mordeas. » Bernardus, super *Cantica* ¹⁵ : « Unus est detractor qui loquitur, et unum tantum verbum profert; et tamen illud unum verbum, uno in momento, multitudinis audientium aures inficit, animas interficit. » Idem, de *Consideratione* ¹⁶ : « Detrahare, an detrahentem audire, quid horum damnabilius sit, non facile dixerim. » Anselmus, de *Similitudinibus* ¹⁷ : « Tria sunt genera homicidii, quæ pari plectuntur pœna; interfectio hominum, detractio proximorum, odium fraternum. » Idem ¹⁸ : « Detractio est, quoties quis aliquid ea intentione de aliquo dicit, unde ipse minus amari vel appetiari possit.

§ XIII. — De Adulatione.

Gregorius, in *Dialogis* ¹⁹ : « Moris est, ut occupato in multis animo, adulatio valde subrepat, si ab ipso cordis ostio nequaquam fuerit citius repulsa. » Idem, in *Registro* ²⁰ : « Nec novum, nec reprehensibile est in eligendo episcopo, populi se vota in duas partes dividere; sed grave est, quando in hujusmodi cansis, non ex judicio, sed ex solo favore adulationis venit electio. » Idem, in *Homiliis* : « Vix pro culpa sua quempiam aperta voce reprehendimus; et adhuc, quod est gravius, aliquando si persona in hoc

¹ Ibid., lib. XXII, circa fin. — ² Id., *ad Januar. Calar.*, lib. II, epist. xxxiv, col. 1093. — ³ Id., *Dial.*, lib. III, c. xv, circa med. — ⁴ I Cor., VI, 10. — ⁵ Aug., de *conf. Vit. et Virt.*, c. ix. — ⁶ Prov., xxvi, 2. — ⁷ Chrysost., de *Comp.*, ante med. — ⁸ Greg., in *Ezech.*, hom. ix, ante med. — ⁹ Vid. inf., *huj. lib. c. xl.* — ¹⁰ Isid., *Synon.*, c. x. — ¹¹ Ibid., paulo post. — ¹² Vid.

inf. *huj. lib. c. xxxi.* — ¹³ Est apud Chrysost., de *Comp. cord.*, lib. I. — ¹⁴ Hieron., *ad Rust.*, epist. iv. — ¹⁵ Bern., in *Cant.*, serm. xxiv, ante med. — ¹⁶ Id., de *Consider.*, lib. II, prope fin. — ¹⁷ Anselm., de *Similitud.*, c. 147. — ¹⁸ Ibid., c. 149. — ¹⁹ Greg., *Dial.*, lib. II, c. iv, circa med. — ²⁰ Greg., *ad Neapol.*, lib. VIII, epist. L, col. 1416.

mundo potens sit, ejus forsitan et errata laudantur, ne, si avertatur per iracundiam, munus subtrahat, quod impendebat. » Ambrosius, *de Officiis*¹: « Non est vera amicitia, ubi est fallax adulatio. » Idem²: « Prospiciendum est, ne adulantibus aperiamus aurem. Emolliri enim adulatione, non solum fortitudinis non esse, sed etiam ignavia videtur. » Augustinus, *de Quæstionibus Veteris et Novi Testamenti*³: « Adulator est, qui ideo dat consensum, ne offendant eum, quem optat habere propitium. » Idem, *de Trinitate*⁴: « Si inimicus insultat, ferendus est. Amicus autem, si errat, docendus est; si docet, audiendus. Laudator vero et errans confirmat errorem, et adulans illicit in errorem. » Hieronymus, in Glossa *Matthæi*⁵: « Rigida vita, et prædicatio vera, declinare debet mollium palatia, quæ frequentant mollibus induti adulates, qui ponunt pulvinaria sub cubito, qui vitam palpant peccantium, non pungunt, ut vel sic aliquid veniunt. » Bernardus: « Habet vera, » etc., infra, lib. IV, *de Amicitia*⁶. Glossa super *Psalms*⁷: « Plus nocet lingua adulatoris, quam manus persecutoris. » Seneca, in *Epistola*⁸: « Illud præcipue nos impedit, quod cito nobis placemus, si invenimus, qui nos bonos viros dicat, qui prudentes, qui sanctos, et non sumus. »

§ XIV. — De Suggestione.

Gregorius, *super Ezechielem*⁹: « Illi qui alios ad iniquitatem snadendo pertrahunt, in semetipsis ministerium dæmonum suscipiunt. » Hieronymus, in *Epistola*: « Cum de aliquibus, qui sanctum nomen profiterentur, aliquid criminis vel falsi sonuerit, vel veri patuerit, instant mali, satagunt, ambulant, ut de aliis omnibus hoc credatur. » Isidorus, *de Summo Bono*¹⁰: « Deteriores

sunt, qui sive doctrinis, sive exemplis vitæ moresque bonorum corrumpunt, his qui substantias aliorum prædique diripiunt. »

§ XV. — De Turpiloquio.

Hieronymus, in *Epistola*¹¹: « Non flagito linguæ nitorem, sed animæ puritatem. Apud Christianos enim solœcismus est, et magnum vitium, turpe quid vel narrare, vel facere. » Bernardus in *Sermonibus*¹²: « Dum otiosa tanquam minima spernimus, ad turpia interdum et inhonesta dilabimur. »

§ XVI. — De Mendacio.

Gregorius, in *Moralibus*¹³: « Deus mendacio nostro non eget, quia veritas fulciri non quærit auxilio falsitatis. » Idem¹⁴: « Summiopere cavendum est omne mendacium: quamvis nonnunquam sit aliquod genus mendacii culpæ levioris, scilicet, si quisquam beneficium præstando mentiat. » Idem¹⁵: « Incaute sunt humiles, qui se mendacio illaqueant, dum arrogantiam vitant; imo mentiendo superbiunt, qui contra veritatem se erigunt, quam relinquunt. » Idem: « Quisquis expositor, » etc., infra, lib. IV, *de Doctrina*¹⁶. Isidorus, in *Synonymis*¹⁷: « Cave mendacium in omnibus: mendacio enim fides tollitur, error inducitur, veritas aboletur. Nullum mendacium potest esse justum. » Idem, *de Summo Bono*¹⁸: « Testis falsidicus tribus est personis obnoxius: primum quidem Deo, quem perjurando contemnit; consequenter iudici, quem mentiendo fallit; postremo innocenti, quem falso testimonio lædit. » Idem¹⁹: « Nonnunquam pejus est mendacium meditari, quam loqui: nam interdum quisque incautus solet ex præcipatione loqui men-

¹ Ambros., *de Offic.*, lib. III, c. xvi. — ² Ibid., lib. I, c. xlii. — ³ *De quæst. Vet. et Nov. Test.*, q. li, inter Oper. S. Aug., tom. III, append. — ⁴ Aug., *de Trinit.*, lib. II, n. 4. — ⁵ Hieron., in *Matth.*, xi. — ⁶ Vid. inf., lib. IV, c. xv. — ⁷ In *Psal.* lxi. — ⁸ Senec., *Epist.* lx, circa med. — ⁹ Greg., in *Ezech.*, hom. ii, longe ante med. — ¹⁰ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III,

c. xxxviii, sent. 5. — ¹¹ Hieron., *adv. Helvid.*, longe ultra med. — ¹² Bern., *de tripl. gen. Cogit.*, serm., prope fin. — ¹³ Greg., *Moral.*, lib. XI, c. xiii, circa med. — ¹⁴ Ibid., lib. VIII, c. iv, non longe a princ. — ¹⁵ Ibid., lib. XVI, c. iii. — ¹⁶ Vid. inf., lib. IV, c. xxxiv. — ¹⁷ Isid., *Synon.*, c. xxi, circa princ. — ¹⁸ Id., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. lxx, sent. 2 — ¹⁹ Ibid., lib. II, c. xxx, sent. 6.

dacium; meditari autem non potest nisi per studium. » Augustinus, in *Enchiridio* ¹ (a) : « Utique verba propterea sunt instituta, non per quæ invicem se homines fallant; sed per quæ in alterius quisque notitiam cogitationes suas perferat. » Idem ² : « Mihi videtur omne mendacium esse peccatum quidem; sed multum interesse quo animo, et de quibus rebus quisque mentiat. » Idem ³ : « Omne mendacium ideo dicendum est esse peccatum, quia homo, non solum quando scit ipse quid verum sit, sed et si quando errat et fallitur sicut homo, hoc debet loqui quod animo gerit, sive illud verum sit, sive putet, et non sit. » Idem, in libro *de Mendacio* ⁴ : « Mendacium est falsa significatio vocis cum intentione fallendi. » Idem, *de Vera Religione* ⁵ : « Inest omni mentienti voluntas fallendi, etiam si ei non credatur. » Idem, *de Doctrina Christiana* ⁶ : « Nemo mentiens, in eo quod mentitur, servat fidem. Nam hoc vult utique, ut cui mentitur sibi fidem adhibeat, quam tamen ei mentiendo non servat. Omnis autem fidei violator iniquus est. »

§ XVII. — De Juratione.

Augustinus, *de Mendacio* ⁷ : « Dico vobis non jurare omnino ⁸, ne scilicet, jurando semel, ad facilitatem jurandi veniatur, ex facilitate ad consuetudinem, et ex consuetudine in perjurium decidatur. » Idem, *super Canonicam Jacobi* : « Falsa juratio exitiosa est; vera juratio periculosa; nulla segura. » Idem : « Quam grave peccatum est perjurare, compendium tibi dedit Scriptura dicens : *Noli jurare*. » Idem : « Perjurium præcipitum est : qui jurat, juxta est; qui non jurat, longe est : qui verum jurat, non peccat, sed prope est ad peccatum; sed qui non jurat, non peccat, et longe

est a peccato. » Idem : « Qui juramentum exigit ab alio, multum interest si nescit illud falsum juraturum, an scit. Si enim nescit, et ideo dicit : « Jura mihi, » ut fides ei fiat, non audeo dicere esse peccatum; tamen humana tentatio est. Si autem scit, et cogit eum jurare, homicida est : ille enim suo perjurio se perimit. » Idem, in *Epistola* ⁹ : « Sine dubio minus malum est per Deum falsum jurare veraciter, quam per Deum verum jurare fallaciter. Quanto enim, per quod juratur, magis est sanctum, tanto magis est pœnale perjurium. »

§ XVIII. — De Blasphemia.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁰ : « Filii in cordibus Deo maledicunt, cum recta nostra opera a non rectis cogitationibus prodeunt; cum bona in aperto exerunt, sed noxia in occulto moluntur. » Idem ¹¹ : « Deo quippe maledicunt, cum se et ab illo accepisse vires intelligunt, sed tamen de ejus muneribus propriam laudem quærunt. » Augustinus, *de Vera Religione* ¹² : « Blasphemia est, cum aliqua mala dicuntur de bonis. Itaque jam vulgo blasphemia est, ubi mala verba de Deo. » Glossa Augustini ¹³ : « Blasphemia est per quam de Deo ipso falsa dicuntur : et ideo pejus est blasphemare, quam pejerare : quia pejerando falsæ rei adhibetur testis Deus; blasphemando, de ipso Deo falsa dicuntur. » Idem, *super Joannem* ¹⁴ : « Flagellatus est Christus flagellis Judæorum; sed non minus flagellatur blasphemis falsorum Chrystianorum. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* : « Glorificemus Deum, non per fidem solum, sed etiam per vitam; quia aliter nequaquam erit gloria, sed blasphemia. Non enim ita blasphematur Deus a Gentili existente inquinato, ut a Christiano corrupto. » Bernardus : « Fugienda otiosi-

¹ Aug., *Enchirid.*, c. xxii. — ² Ibid., c. xviii. —

³ Aug., *Enchirid.*, c. xxii. — ⁴ Id., *de Mend.*, c. iv.

⁵ Id., *de ver. Relig.*, c. xxxiii. — ⁶ Id., *de Doctr. Christ.*, lib. i, c. xxxvi. — ⁷ Id., *de Mend.*, c. xv.

(a) Edit. Vat. *Enchiridione*. Edit. Ven. et Lugd. *Enchiridion*.

— ⁸ *Matth.*, v, 34. — ⁹ Aug., *ad Public.*, epist. cliv, al. xlvii, n. 2. — ¹⁰ Greg., *Moral.*, lib. i, c. xviii. — ¹¹ Ibid. — ¹² Est apud Aug., *de Morib. Manich.*, c. xi. — ¹³ Gloss. in *Epist. ad Ephes.*, iv, ex Aug., *ad Consent.*, c. xix. — ¹⁴ Id., in *Joan.*, tract. x n. 4.

tas, » etc., supra, *de Nugis* ¹. Idem : « Cave-
te ne quis parva, » etc., supra, lib. II, *de*
Peccato ². Glossa ³ : « Omne peccatum blasphem-
iæ comparatum, minus est. » Glossa ⁴ :
« Gravius peccat contemptor sedentis in
cælo majestatis, quam crucifixor ambulan-
tis in terra paupertatis. »

CAPUT IV.

De Occupatione.

Gregorius, in *Dialogis* ⁵ : « Multum est,
quod uniuscujusque præsulis mentem cura-
rum densitas devastat; cuique animus di-
viditur ad multa, sit minor ad singula;
tantoque ei in unaquaque re surripitur,
quanto latius in pluribus occupatur. » Idem,
in *Registro* ⁶ : « Sicut toto desiderio debe-
mus curas et occupationem hujus mundi
fugere, ita si desit qui prædicet, occupa-
tionis omnis libenti necesse est humero su-
bire. » Idem ⁷ : « Qui adhuc valetis, hujus
mundi occupationes fugite : quia quanto
quisque in eo profecerit, tanto, ut video,
ab amore Dei amplius decrescit. » Idem, in
Homiliis ⁸ : « Usu terrenæ curæ a cælesti
desiderio obdurescit animus; et dum ipso
suo usu durus efficitur, per actionem sæculi
ad ea molliri non valet, quæ pertinent ad
charitatem Dei. » Idem, in *Moralibus* ⁹ :
« Male homo vigilat, quando cum sæcula-
rium negotiorum æstus insolenter inquie-
tat. » Idem : « Plus in hoc mundo, » etc.,
infra, capitulo *de Honore* ¹⁰. Idem, *super*
Ezechielem ¹¹ : « Quibusdam pravis menti-
bus nihil est laboriosius, quam si eis præ-
cipiatur, ut in hujus mundi actibus non la-

borent. » Augustinus, *de vera Religione* ¹² :
« Amici hujus mundi tam timent ab ejus
amplexu separari, ut nihil sit eis laborio-
sius, quam hujus sæculi curis non labo-
rare. » Isidorus, *de summo Bono* ¹³ : « Quanto
quisque curis mundi majoribus occupatur,
tanto facilioribus otis premitur. » Idem ¹⁴ :
« Mundi amatores non solum ex eo rei sunt,
quod infima præ summis appetunt; verum
etiam miseri per hoc, quod cum gravi
ærumna ad ipsa desiderata pertingunt. »
Idem : « Longe a Deo, » etc., supra, lib. II,
de Oratione inaccepta ¹⁵. Ambrosius, in ser-
mone ¹⁶ : « Excitat divitem occupatum cupi-
ditas; excitat cura pervigil aliena rapiendi;
torquet invidia; mora vexat, sterilitas pro-
ventum infœcunda perturbat, sollicitas
abundantia. » Idem, in *Epistola* ¹⁷ : « Etsi
alii dives videtur, sibi pauper est, qui non
utitur eo quod habet, qui adhuc alia rapit,
alia desiderat. » Leo Papa ¹⁸ : « Diabolus om-
nium discentit consuetudines, omnium ven-
tilat curas, omnium scrutatur affectus; et
ibi causas quærit nocendi, ubi quæpiam
viderit studiosius occupari. » Bernardus, *de*
Contemptu ¹⁹ : « Sane ut exercitii spiritualis,
et curæ cordis, judicium evidens est con-
temptus exteriorum; sic eorundem sollici-
tudo, certum signum est mentis incultæ. »
Seneca, in *Epistola* ²⁰ : « Quisquis se fortui-
tis multum dedit, ingentem sibi materiam
perturbationis, et inexplicabilem facit. Una
hæc via est ad tanta vadenti, externa sive
fortuita despiciere, et honesto contentum
esse. » Idem ²¹ : « Omnia impedimenta di-
mitte, et vaca bonæ menti. Nemo enim ad
illam pervenit, fortuitis occupatus. »

¹ Vid. sup., hoc ipso cap., § 3, p. 128. — ² Vid. sup.,
lib. II, c. v, p. 69. — ³ Gloss. in *Isa.*, xviii. — ⁴ Gloss.
in *Psalm.* lxxvii. — ⁵ Greg., *Dial.*, lib. I, c. iv. — ⁶ Id., *ad*
Cyriac. C. P., lib. VI, epist. iv, col. 1252. — ⁷ Id., *ad*
Joan. excons., lib. I, epist. xxx, col. 1018. — ⁸ Id., in
Evangel., hom. xix, post med. — ⁹ Greg., *Moral.*,
lib. III, c. xii, non longe a prime. — ¹⁰ Vid. inf.,
c. xxxiv. — ¹¹ Id., in *Ezech.*, hom. x, ante med. —

¹² Aug., *de ver. Relig.*, c. xxxv. — ¹³ Isid., *de Sum.*
Bon., lib. III, c. xlviii, sent. 4. — ¹⁴ Ibid., c. lxi,
sent. 1. — ¹⁵ Vid. sup., lib. II, c. xlvii, p. 119. —
¹⁶ Ambros., *de Nabul.*, c. vi. — ¹⁷ Id., *ad Simplic.*,
lib. IV, epist. xxvii. — ¹⁸ Leo, *de Nativ. Dom.*,
serm. vii, circa med. — ¹⁹ Bern., *super Ecce nos*
relig., post med. — ²⁰ Senec., *Epist.* lxxiv, ante
med. — ²¹ Id., *Epist.* liv, post med.

CAPUT V.

De Mutabilitate.

Gregorius, in *Registro* ¹: « Si laudibus aliorum lætamur, et aliorum vituperationibus frangimur, gloriam nostram non in nobis, sed in aliorum ore posuimus. » Idem, in *Moralibus* ²: « Dum cor in adversis sperat prospera, in prosperis formidat adversa, huc illucque quibusdam fluctibus volvitur; ac per modos varios rerum, alternantium mutabilitate versatur. » Augustinus, de *Pastoribus* ³: « Hominum temerariis iudiciis plena sunt omnia; de quo enim multum desperavimus, subito convertitur, et fit optimus; de quo præsumpseramus, subito deficit, et fit pessimus. Nec timor ergo noster certus est, nec amor noster certus est. Quid sit hodie quisque, vix novit ipse homo; si autem utcumque novit ipse quid sit hodie, quid autem cras erit, nec alius, nec ipse. » Idem, in *Meditationibus*: « Heu me tantæ infelicitatis, tantæ perditionis! dum enim, quæ retro sunt obliviscens, ad ea quæ ante sunt me extendere volo, subito nescio quia miseria me relabi ad inania et noxia conspicio. » Bernardus, in *Sermonibus* ⁴: « Qui conscientias suas in alienis labiis ponunt, modo magni, modo parvi sunt, modo nulli, secundum quod adulantium linguis, vel vituperare placuit, vel laudare. » Seneca, in *Epistola* ⁵: « Illos habent inter cætera boni mores; placent sibi, et permanent. Levis est malitia; sæpe mutatur, non in melius, sed in aliud. »

CAPUT VI.

De Vagatione.

Gregorius, in *Pastorali* ⁶: « Interior est custodia cordis, quæ ordinata exterius ser-

vat membra corporis. Qui ergo statum mentis perdidit, subsequenter foras inconstantia motionis fluit; atque exteriore mobilitate indicat, quod nulla interius radice constantiæ subsistat. » Hieronymus, in *Epistola* ⁷: « De agmine columbarum crebro accipiter unam separat, quam statim invadat et lace- ret, cujus carnibus et cruore satietur; et morbidæ oves suum relinquunt gregem, et luporum faucibus devorantur. » Idem, super illud *Genesis*, secundum aliam litteram ⁸: *Egressus Cain a facie Domini habitabat in terra Naid, quod interpretatur fluctuatio* ⁹: « Quicumque enim a Domino recedit, statim sæculi fluctibus quatitur, et moventur pedes ejus. » Augustinus: « Cohibeat se, » etc., vid. sup., lib. II, de *Continencia visus* ¹⁰. Bernardus: « Nihil turpius, » etc., ut sup., lib. I, de *Monachis malis* ¹¹. Seneca, in *Epistola* ¹²: « Frequens migratio corporis, instabilis animi proprium est. Coalescere otio non potes, nisi desinas circumspicere et errare. » Idem ¹³: « Ut animum possis continere, primo corporis fugam siste; deinde remedia continuata plurimum proficiunt. » Idem ¹⁴: « Sine discere oculos tuos, sine aures assuescere sanioribus verbis: quoties processeris, in ipso transitu aliqua quæ renovent cupiditates tuas tibi occurrent. » Idem ¹⁵: « Primum argumentum compositæ vitæ existimo, posse consistere, et secum morari. » Idem ¹⁶: « Non coalescit planta, quæ sæpe transfertur. Nihil tam utile est, quod in transitu prosit. » Idem ¹⁷: « Avarior, ambitiosior, luxuriosior, imo vero crudelior et inhumanior redeo, quia inter homines fui. » Idem ¹⁸: « Nusquam est, qui ubique est. » Idem ¹⁹: « Vitam in peregrinatione agentibus hoc evenit, ut multa hospitia habeant, nullas amicitias. »

¹ Greg., ad *Theot.*, lib. IX, epist. XXXIX, col. 1452. — ² Id., *Moral.*, lib. XXII, c. x, circa med. — ³ Aug., de *Pastor.*, c. XII. — ⁴ Bern., in *Nativ. S. Joan. Bapt.*, ante med. — ⁵ Senec., *Epist.* XLVII, in fin. — ⁶ Greg., *Pastor.*, p. III, admon. 24, non longe a princ. —

⁷ Hieron., ad *Demetr.*, epist. VIII, post med. — ⁸ Gen., IV, 16. — ⁹ Hieron., ad *Damas.*, epist. CXLVI, ante med. — ¹⁰ Vid. sup., lib. II, c. XXXVIII, p. 111. — ¹¹ Vid. sup., lib. I, c. XXXII, p. 46. — ¹² Senec., *Epist.* LXIX. — ¹³ Ibid., consequenter. — ¹⁴ Ibid. — ¹⁵ Id., *Epist.* II. — ¹⁶ Ibid. — ¹⁷ Id., epist. VII, ante med. — ¹⁸ Id., *Epist.* II. — ¹⁹ Ibid. conseq.

CAPUT VII.

De Curiositate.

Gregorius, in *Registro*: « Dum incongrua dicentes audire non renuis, non solum opinionem tuam, sed gravas et animam. » Idem, in *Homiliis*¹: « Grave curiositatis est vitium, quæ dum cujuslibet mentem ad investigandam vitam proximi exterius ducit, semper ei sua intima abscondit, ut aliena sciens se nesciat; et omnis curiosi animus, quanto peritus fuerit alieni meriti, tanto fiat ignarus sui. » Idem, *super Ezechielem*²: « Sicut malus aer, assiduo flatu tractus, inficit corpus; ita perversa locutio, assidue audita, infirmantium inficit animum, ut tabescat delectatione pravi operis, assiduitate curiosi sermonis. » Idem, in *Moralibus*³: « Fit recto retributionis examine, ut qui exteriori oculo negligenter utitur, interiori cordis oculo non injuste cæretur. » Idem: « Plerumque res, » etc., ut infra, lib. IV, *de Innocentia*⁴. Augustinus, in *Confessionibus*⁵: « Cum mihi accidit, ut me amplius cantus, quam res quæ cantatur, moveat, pœnaliter me peccare confiteor; et tunc mallem non audire cantantem. » Idem⁶: « Præter concupiscentiam carnis, quæ inest in delectatione omnium sensuum, et voluptatem, cui servientes depereunt, qui longe se faciunt a te, Domine, inest animæ per eosdem sensus corporis quædam, non se oblectandi in carne, sed experiendi per carnem vana et curiosa cupiditas, nomine cognitionis et scientiæ palliata. » Idem⁷: « Pulchras formas et varias, nitidos et amœnos colores amant oculi. Non teneant hæc animam meam; teneat eam Deus, qui fecit hæc bona valde; sed ipse est bonum meum, non hæc. » Idem, *de Vera Religione*⁸: « Miseri homines, quibus cognita vilescunt, et novitatibus gaudent, libentius

discunt, quam norunt, cum tamen cognitio sit finis discendi. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus*: « In theatro non solum vides res infaustas; sed et audis spurciloquia, et ex ipso incessu meretricis et habitu moliris: ubi auditu, et cantu diabolico læduntur aures tuæ, et undique percutitur mens tua. » Isidorus, in *Synonymis*⁹: « Noli quærere, quid quisque dicat vel faciat: evita curiositatem, omitte curam, quæ ad causam tuam non pertineat. » Idem¹⁰: « Oculi, prima tela libidinis; visio, prima concupiscentia mulieris. » Idem, *de Summo Bono*¹¹: « Quidam curiosi delectantur audire quoslibet sapientes, non ut veritatem ab eis quærant, sed ut facundiam sermoniseorum cognoscant, more poetarum, qui magis compositionem verborum, quam sententiam veritatis sequuntur. » Bernardus, in *Meditationibus*¹²: « Multi multa sciunt, et seipsos nesciunt; alios inspicunt, et seipsos deserunt; Deum quærunt per ista exteriora, deserentes interiora sua, quibus interior est Deus. » Idem, *de Duodecim Gradibus*¹³: « O Dina! quid necesse est ut videas mulieres alienigenas? qua necessitate? qua utilitate? an sola curiositate? Etsi otiose vides, non tamen otiose videris. » Idem¹⁴: « Serva commissum, cave prohibitum, ne perdas concessum. Quid mulierem, tuam mortem, tam intente intueris? quid illuc tam crebro vagantia lumina jasis? » Idem¹⁵: « Nisi mens minus se curiose servaret, tua curiositas tempus vacuum non haberet. Si culpa non est, culpæ tamen occasio est, et indicium commissæ, et causa committendæ. » Idem¹⁶: « Monachus, qui sui negligens alios curiose circumspicit, dum quosdam suspicit (a) superiores, quosdam despicit inferiores; et in aliis quidem videt quod invisidet, in aliis quod irridet: inde fit ut pro mobilitate oculorum levigatus animus, nulla

¹ Greg., in *Evang.*, hom. xxxvi, ante med. — ² Id., in *Ezech.*, hom. ix, post med. — ³ Id., *Moral.*, lib. XXI, c. vi. — ⁴ Vid. inf., lib. IV, c. v. — ⁵ Aug., *Confess.*, lib. X, c. xxxiii. — ⁶ Ibid., c. xxxv, in princ. — ⁷ Ibid., c. xxxiv. — ⁸ Id., *de ver. Relig.*, c. lxi. —

⁹ Isid., *Synon.*, c. x. — ¹⁰ Ibid., c. v. — ¹¹ Id., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xxix, sent. 13. — ¹² Bern., *Medit.*, c. 1, in princ. — ¹³ Bern., *de duod. grad. Humilit.*, grad. 1, in princ. — ¹⁴ Id., paulo post. — ¹⁵ Ibid. — ¹⁶ Ibid., grad. 2.

(a) Al. suscipit, mend.

utique sui cura gravatus, modo per superbiam ad alta se erigit, modo per invidiam in ima se demergit. » Idem ¹ : « Ex insolenti corporis motu recens animæ morbus deprehenditur; quandiu enim a sui circumspectione curiosus torpescit, incuriam sui curiosam in alios facit. Qui enim seipsum ignorat, foras mittitur ut lædos pascat. » Anselmus, *de Similitudinibus* ² : « Curiositas est studium perscrutandi ea, quæ scire nulla est utilitas. » Seneca, in *Epistola* ³ : « Nil tam damnosum bonis moribus, quam in curioso spectaculo residere; tunc enim per voluptatem facilius vitia surrepunt. »

CAPUT VIII.

De Negligentia.

Gregorius, in *Moralibus* ⁴ : « Si curare parva negligimus, insensibiliter seducti, statim audenter etiam majora perpetramus. » Idem ⁵ : « Plerumque de bonis per incuriæ vitium mala nascuntur. » Idem ⁶ : « Iniquorum mentes, qui damna sua considerare negligunt, integritatem suam quasi nescientes perdunt. Amittunt namque a corde innocentiam, ab ore veritatem, a carne continentiam, et per accessum temporis ab ætate vitam. » Idem, in *Registro* ⁷ : « Cum divina præcepta nos moneant, proximos sicut nosmetipsos diligere debere, non parvæ negligentiae est præcepta Dei despiciere, et quod sibi quis metuit, alii non timere. » Idem, in *Pastorali* ⁸ : « Si a circumspectionis sollicitudine cor destituitur, vulneribus aperitur; quia hostis callidus tanto liberius pectus percutit, quanto nudum a providentiæ lorica deprehendit. » Augustinus, *de Verbis Domini* : « Sic homines negligunt vitam suam, ut nolint habere malam rem nisi ipsam. » Idem : « Tu vulnus, » etc., ut infra, libro IV,

de Taciturnitate ⁹. Idem, *de Natura et Gratia* ¹⁰ : « Cum ubique sit præsens, qui multis modis per creaturam sibi servientem aversum vocet, doceat credentem, consoletur sperantem, diligentem adhortetur, conantem adjuvet, exaudiat deprecantem : non tibi deputatur ad culpam, quod invitus ignoras, sed quod negligis quærere, quod ignoras; neque illud quod vulnerata membra non colligis, sed quod volentem sanare contemnis. » Joannes Chrysostomus, *de Compunctione Cordis* ¹¹ : « Si forte in corpore parum aliquid morbi pulsaverit, statim et medicos adhibemus, et pecuniam profundimus, et omni observantia, quæ competunt, gerimus; nec prius cessatur, quam quæ molesta sunt mitigentur. Anima vero cum quotidie vulneretur, cum per singula lanietur, uratur, præcipitetur, et modis omnibus pereat, nec parva quidem pro ea nos cura sollicitat. » Idem : « Non anima pro corpore, sed corpus pro anima factum est : qui ergo, quod primum et melius est, negligit, et quod inferius est, extollit, utrumque corrumpit. » Idem ¹² : « Certum est, quod omnes pariter corrumpat, et absumat incuria : dum nemo est, qui vel opportuna præbeat, vel importuna prohibeat. » Idem, *super Joannem* : « Omni rei magis parcere debes, quam tempori : aurum enim si contempseris, poteris rursus vel id ipsum, vel aliud recuperare; tempus vero si perdidideris, difficile id resumes. » Bernardus, in *Meditationibus* ¹³ : « Quanto diutius nos Deus expectat, ut emendemur; tanto districtius judicabit, si neglexerimus. » Idem, *de Contemptu Mundi* ¹⁴ : « Nihil pretiosius tempore; sed, heu! nihil hodie vilius aestimatur : transeunt dies salutis, et nemo recogitat. » Idem, *super Cantica* ¹⁵ : « Non curant carnales quærere, quantum desiderant invenire; cupientes consequi, sed non exequi. » Se-

¹ Bern., grad. 1, circa princ. — ² Anselm., *de Similit.*, c. XXVI. — ³ Senec., *Epist.* VII, ante med. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. X, c. IX, circa fin. — ⁵ Ibid., lib. XIII, c. XVIII, post med. — ⁶ Ibid., lib. V, c. IX, circa med. — ⁷ Id., *ad Virgil. Arelat.*, lib. IX, epist. XLIX, col. 1464. — ⁸ Id., *Pastor.*, lib. III, c. 1,

admon. 33, non longe a princ. — ⁹ Vid. inf., huj. lib. c. XXXVII. — ¹⁰ Aug., *de Nat. et Grat.*, c. XCVII, post med. — ¹¹ Chrysost., *de Comp. cord.*, lib. I, n. 1. — ¹² Ibid. — ¹³ Bern., *Medit.*, c. II, ante med. — ¹⁴ Id., *super Ecce nos reliq.*, post med. — ¹⁵ Id., in *Cant.*, serm. XXI, ante med.

neca, in *Epistola*¹ : « Nemo se judicat quidquam debere, qui tempus accepit, cum inter multa hoc unum est, cum nec gratus quidem potest reddere. »

CAPUT IX.

De Securitate.

Gregorius, in *Moralibus*² : « Nonnunquam ipsis bonis, quæ agimus, ad deterius propinquamus, quia dum lætitiâ menti pariunt, quamdam etiam securitatem gignunt; dumque mens secura redditur, in torpore laxatur. » Idem³ : « Sæpe mens, dum de virtutis suæ securitate resolvitur, insidiante adversario, inopinatè culpæ telo perforatur. » Idem : « Sæpe quem tentationis, » etc., ut infra, capite de *Remissione*⁴. Idem⁵ : « Sæpe nonnullis grave periculum incauta securitas fuit, ut callidi hostis insidias non tentati, sed jam prostrati cognoscerent. » Idem : « Plerumque res, » etc., ut infra, lib. IV, de *Innocentia*⁶. Idem : « Nonnunquam in parva, » etc., ut supra, lib. II, de *Peccato*⁷. Idem⁸ : « Quia amoris intimi calorem mens non habet, frigida deorsum jacet; ac miserando modo fit quotidie tanto securior, quanto peior. » Idem, in *Registro*⁹ : « Mater negligentiae solet esse securitas. » Augustinus, de *Conflictu*¹⁰ : « Loth exercitio malorum probatus inter Sodomitæ sanctus fuit; in monte vero, securitate corporis salvatus, cum filius peccavit. » Joannes Chrysostomus : « Virtus fidei, » etc., ut supra, lib. II, de *Fide*¹¹. Isidorus, de *Summo Bono*¹² : « Neque unquam oportet penitentem habere de peccatis securitatem. Nam securitas negligentiam parit; negligentia autem sæpe incautos ad vitia transacta reducit. »

CAPUT X.

De Dijudicatione.

Gregorius, in *Registro*¹³ : « Grave est satis et indecens, ut in re dubia certa dicatur sententia. » Idem, in *Moralibus*¹⁴ : « Fit ut, dum ad aliena dijudicanda mens ducitur, proprii iudicii lumine privetur; et eo durius contra aliena superbiat, quo sua negligentius ignorat. » Idem : « Hoc proprium, » etc., ut supra, lib. II, de *Superbia*¹⁵. Idem¹⁶ : « Quisquis superbiæ, vel invidiæ in se tyrannidem captiva mente suscepit, hoc primum damnum patitur, quod, clauso cordis oculo, iudicii æquitatem perdit. Nam cuncta quæ ab aliis bene geruntur, displicent; et sola ei, quæ ipse vel prave egerit, placent. » Idem¹⁷ : « Cuncti vanæ gloriæ sectatores, dum se omnibus præferunt, alios quidem de fatuis sensibus, alios autem de indignis meritis reprehendunt, alios enim censent nihil scire, alios non bene vivere. » Idem¹⁸ : « Sancti viri aliena opera etiam prava mirantur; sua vero etiam magna despiciunt. Reprobi vero sua, vel quæ parva sunt, admirantur; et plerumque de suis malis bona æstimant, de alienis autem bonis male sentire non cessant. » Idem : « Stulti cum prudentium, » etc., ut infra, de *Oblivione*¹⁹. Hieronymus, in *Epistola*²⁰ : « Periculosum est de servo alterius iudicare, et non facilis venia, prava dixisse de rectis. » Joannes Chrysostomus, de *Compunctione*²¹ : « In alienis delictis severi et amarissimi iudices residemus; nostras autem trabes oculis infixas propriis non videmus, qui aliena etiam minima sollicitè perscrutamur. » Idem²² : « Iudicare de alterius mente, summa difficultas est. » Augu-

¹ Senec., *Epist.* I. — ² Greg., *Moral.*, lib. I, c. xvii, al. xxxiv. — ³ Ibid., lib. IX, c. vii. — ⁴ Vid. inf., huj. lib. c. xxxvii. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. XX, c. v, non longe a princ. — ⁶ Vid. inf., lib. IV, c. v. — ⁷ Vid. sup., lib. II, c. v, p. 68. — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. IX, c. xxxiv, circa princ. — ⁹ Id., *ad Gregor. cubicular. Aug.*, lib. VI, epist. xxii, col. 1266, et *Moral.*, lib. XXIV, c. vii, ante med. — ¹⁰ Aug., de *Conf. virt. et vit.*, c. xiv. — ¹¹ Vid. sup., lib. II, c. xxiii, p. 91.

— ¹² Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. xxi, sent. 17. — ¹³ Greg., *ad Const. Mediol.*, lib. VIII, epist. xxx, col. 1409. — ¹⁴ Id., *Moral.*, lib. III, c. xviii, circa med. — ¹⁵ Vid. sup., lib. II, c. vi, p. 70. — ¹⁶ Greg., *Moral.*, lib. XXXIV, c. xviii, ante med. — ¹⁷ Ibid., lib. XXIII, c. iii, non longe a princ. — ¹⁸ Ibid., lib. XXVI, c. xxvi. — ¹⁹ Vid. inf., huj. lib. c. xxviii. — ²⁰ Hieron., *ad Asell.*, epist. xcix, non longe a princ. — ²¹ Chrysost., de *Compunct.*, lib. I. — ²² Ibid.

stinus, de *Sermone Domini in monte*¹ : « Maxime hi temere judicant de meritis alienis, et aliorum facta facile reprehendunt, qui magis amant vituperare et damnare, quam emendare et corrigere. Quod quidem vitium, vel superbiæ est, vel invidentiæ. » Bernardus, de *Contemptu*² : « Judicent tunc, et præjudicent superbiæ filii, et cum rege suo sedeant, qui sibi latera aquilonis elegit. Exaltentur et eleventur sicut cedrus Libani : transibimus, et ecce non erunt. Opprimant tunc quos possunt, blasphemant, congerant maledicta; veniant super nos opprobria exprobrantium Christo, quoniam merces nostra copiosa est in cælo. »

CAPUT XI.

De Recidivatione.

Gregorius, in *Moralibus*³ : « In unoquoque lapsu, a minimis semper incipitur, et succrescentibus, ad graviora pervenitur. » Idem⁴ : « Sæpe committunt homines mala quæ sciunt; et ideoque permittuntur decipi, ut cadant etiam in mala quæ nesciunt. » Idem⁵ : « Auget reatum culpæ sequentis, præconium gloriæ præcedentis. Nam uniuscujusque casus tanto majoris est criminis, quanto, priusquam caderet, majoris potuit esse virtutis. » Idem⁶ : « Incassum bonum agitur, si ante terminum vitæ deseratur; quia et frustra currit, qui, priusquam ad metas veniat, deficit. » Idem, in *Pastorali*⁷ : « Si, quod videtur, bonum gerendum sollicita intentione non crescit, etiam quod fuerat bene gestum, decrescit. » Idem⁸ : « Qui fortiori studio intenderit, retrospicere convincitur, si relictis bonis amplioribus ad minima retorquetur. » Idem, *super Ezechielem*⁹ : « Sicut qui a fide recedit, apostata est, ita qui ad perversum opus, quod deserit, redit,

ab omnipotenti Deo absque ulla dubietate apostata deputabitur, etiam si fidem tenere videatur. » Idem, in *Registro*¹⁰ : « Minoris excessus est veritatem non cognoscere, quam in ea agnita non manere. » Augustinus, de *Civitate Dei*¹¹ : « Audeo dicere, superbis esse utile cadere in aliquod apertum manifestumque peccatum, unde sibi displiceant, qui jam sibi placendo ceciderant. Salubrius enim Petrus sibi displicuit, quando flevit, quam sibi placuit quando præsumpsit. » Idem, in libro de *Viduitate*¹² : « In viduali et virginali continentia, excellentia muneris amplioris expetitur : qua expetita, et electa, et voti debito oblata, jam non solum capescere nuptias, sed etiam si non nubatur, velle nubere damnable est. » Idem¹³ : « Cum quisque non reddit quod non imperio compulsus, sed consilio commonitus vovit, tanto magis fraudati voti auget iniquitatem, quanto minus habet vovendi necessitatem. » Idem¹⁴ : « Plane non dubitaverim dicere lapsas animas a charitate sanctiore, quæ vovetur Deo, adulteris esse peiores. » Idem, in libro de *Verbis Apostoli*¹⁵ : « Semper adde, semper ambula, semper profice, noli in via retardare, noli retro redire, noli deviare. Remanet enim, qui non proficit; retro redit, qui ad ea relabitur, unde jam recesserat; deviat, qui apostatat. » Hieronymus, in *Epistola*¹⁶ : « De Dei virgine facta est corruptio satanæ : de sponsa Christi, facta est scortum execrabile : de templo Dei, fanum immunditiæ : de habitaculo Spiritus sancti, tugurium diaboli : quæ prius incedebas cum fiducia ut columba, nunc lates in tenebris, ut stellio. » Isidorus, de *Summo Bono*¹⁷ : « Quemadmodum ad virtutum (a) tendentes culmen non a summis inchoant, sed a modicis, ut sic sensim ad altiora pertingant; ita et qui dilabuntur ad vitia, non statim a magnis criminibus inci-

¹ Aug., de *serm. Dom. in monte*, lib. II, c. xxxv. — ² Bern., super *Ecce nos reliq.*, post med. — ³ Greg., *Moral.*, lib. XXI, c. ix. — ⁴ Ibid., lib. XI, c. vii. — ⁵ Ibid., lib. XVIII, c. xix. — ⁶ Ibid., lib. I, c. ult. in princ. — ⁷ Id., *Pastoral.*, p. III, c. i, admon. 35, circa med. — ⁸ Ibid., admon. 28, in fin. — ⁹ Id., in *Ezech.*, hom. ix, longe ante med. — ¹⁰ Id., ad *Sever. Aquilei.*,

(a) Cæt. edit. virtutem.

piunt, sed a modicis assuescunt, et sic ad maxima prouunt. » Idem¹ : « Multis argumentis insidiatur diabolus eis, qui renuntiant sæculo, ut ejus se iterum amoris substernant: gravius autem illos concupiscentiis sæculi ferit, quos post renuntiationem ad mundi amorem reduxerit. » Bernardus, in *Epistola*² : « Habet quidem Christus multos milites, qui fortissime coeperunt, steterunt, vicerunt; paucos autem qui, de fuga conversi, rursus se periculo ingesserint, quod declinaverant, rursusque fugarent hostes, quos fugiebant. » Idem³ : « Beatus es, si pugnando moriaris, quia mortuus mox coronaberis: vae autem tibi declinando pugnam; perdis enim victorias simul et coronam. » Idem⁴ : « Si proficere currere est, ubi non proficere, ibi et currere desinis: ubi vero non currere, ibi et deficere incipis: hinc plane colligitur, quia nolle proficere, non nisi deficere est. » Idem, *super Cantica*⁵ : « Septies cadit justus, et septies resurgit, si tamen cadit in die, ut se cadere videat, et cecidisse sciat, et resurgere cupiat, et requirat manum adjuvantis, et dicat⁶ : Domine, in voluntate tua præstitisti decori meo virtutem: avertisti faciem tuam a me, et factus sum conturbatus. »

CAPUT XII.

De Consuetudine.

Gregorius, in *Homiliis*⁷ : « Usitata culpa obligat mentem, ut nequaquam surgere possit ad rectitudinem. Conatur enim, et labitur: quia ubi diu sponte perstitit, ibi, etiam cum noluerit, coacta cadit. » Idem, *super Ezechielem*⁸ : « Frontem cordis in impudentiam alterit culpa frequens: ut quo crebrius committitur, eo de illa committentis animus minus verecundetur. » Idem, in *Re-*

*gistro*⁹ : « Si pravæ rei aditus, antequam diu patescat, non clauditur, usu fit latior, et erit consuetudine licitum, quod ratione et lege constat esse prohibitum. » Glossa¹⁰ : « Difficile surgit, quem moles malæ consuetudinis premit. » Isidorus, in *Synonymis*¹¹ : « Assiduitas mores facit, et jugis usus in naturam se vertit. » Idem, *de Summo Bono*¹² : « Cogitatio prava delectationem parit, delectatio consensionem, consensio actionem, actio consuetudinem, et consuetudo necessitatem. » Idem¹³ : Dum facta quædam non gravia libere ac sine metu committimus, ad pejora scelera, et horrenda, peccati consuetudine labimur. » Augustinus, *de Libero Arbitrio*¹⁴ : « Ratio æstimat luce veritatis, ut recto judicio subdat majora majoribus; usus autem consuetudine commoditatis plerumque inclinatur, ut ea pluris æstimet, quæ veritas minora convincit. » Idem, *contra Julianum*¹⁵ : « Contra istam genitalium concupiscentiam, quæ ingenta nobis est per originale peccatum, vehementius vidua, quam virgo; vehementius meretrix, quam casta esse voluerit, quam quæ semper casta confligit; et tanto amplius in ea superanda voluntas laborabit, quanto majores ei consuetudo vires dedit. » Idem, in Glossa *super Psalmos* : « Facilius est retrahi ab ingressu, quam ab arrepto itinere pravæ consuetudinis revocari. » Joannes Chrysostomus, *de Compunctione cordis* : « Consuetudine contemnendi, dum de præteritis dolor nullus est, facilius supervenientibus malis locum damus. » Ambrosius, *de Officiis*¹⁶ : « Usus cito inflectit naturam. » Seneca, in *Epistola*¹⁷ : « Mali mala sua, quod malorum ultimum est, amant. Tunc autem consummata est infelicitas, ubi turpia non solum delectant, sed etiam placent; et desinit esse remedio locus, ubi quæ fuerunt vitia mores fiunt. »

Syagr. Augustod., lib. VII, epist. cxx, col. 1383. —

¹ Isid., *De verb. Apost.*, lib. III, c. xxii, sent. 8. —
² Bern., *ad Robert.*, epist. 1, post med. — ³ Ibid.,
 prope fin. — ⁴ Id., *ad Guarin. abb.*, epist. cclm. —
⁵ Id., in *Cant.*, serm. xvii, ante med. — ⁶ Psal. xxi, x,
 8, 9. — ⁷ Greg., in *Evang.*, hom. xxxi post med. —
⁸ Id., in *Ezech.*, hom. x, longe ante med. — ⁹ Id., *ad*

Syagr. Augustod., lib. VII, epist. cxx, col. 1383. —
¹⁰ Gloss. in *Thren.*, iii, et *Joan.*, xi. — ¹¹ Isid., *Synon.*,
 c. xiii. — ¹² Id., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xxiii,
 sent. 3. — ¹³ Ibid., c. xix, sent. 1. — ¹⁴ Aug., *de Lib.*
Arbit., lib. III, c. v. — ¹⁵ Id., *cont. Julian.*, lib. VI,
 c. vii. — ¹⁶ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. xx. —
¹⁷ Senec., *Epist.* xxxix, in fin.

CAPUT XIII.

De Obstinatione.

Gregorius, in *Moralibus*¹: « Pravi audire bona patienter nequeunt; et cum vitæ emendationem negligunt, ad verba se obstinatæ responsionis accingunt. » Idem²: « Quos reatus similis sociat, concordi pertinacia etiam defensio perversa constipat, ut de facinoribus suis alterna se invicem defensione tueantur. » Augustinus, de *Agone Christiano*³: « Nolentes se, si peccaverint, corrigi, nihil aliud elegerunt, nisi cum hoc mundo damnari. » Idem, de *Vita Christiana*⁴: « Fit, ut qui homines non timent in delinquendo, in iudicio Deum iudicem sentiant, et ultorem. » Idem⁵, de *Fide ad Petrum*: « Obdurate vivit, sive qui non convertitur, desperans de indulgentia peccatorum suorum, sive qui sic de misericordia Dei sperat, ut usque in finem vitæ suæ in suorum criminum perversitate permaneat. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus*: « Peccare humanum est; permanere autem in peccatis diabolicum est. » Bernardus, de *Consideratione*⁶: « Quid est cor durum? Ipsum est, quod nec compunctione scinditur, nec pietate mollitur, nec movetur precibus: minis non cedit, flagellis duratur: ingratum ad beneficia, ad consilia infidum, ad judicia sævum, inverecundum ad turpia, impavidum ad pericula. » Idem, de *Præcepto et Dispensatione*⁷: « Elatio contemnentis, et impenitentis obstinatio, in minimis quoque mandatis culpam facit non minimam, et convertit in crimeis gravis rebellionis nævum levem simplicis transgressionis. » Idem, in *Epistola ad proprios parentes*⁸: « O dira abusio! domus ardet, ignis instat a tergo, et fugienti prohibetur egredi, evadenti sua-

detur regredi: et hoc ab his, qui in ipso incendio positi sunt, et obstinatissima dementia, ac dementissima obstinatione fugere periculum nolunt. Proh dolor! si contemnitis mortem vestram, cur appetitis et meam? » Idem in *Sermonibus*⁹: « Nonnulli dura cer vice et attrita sunt fronte, ut quo magis eis compatimur, tanto magis nostra et compassionem, et patientia abutantur. » Idem¹⁰: « Putasne Filium Dei reputat Jesum, quisquis ille est homo, qui ipsius nec terretur comminationibus, nec attrahitur promissionibus, nec præceptis obtemperat, nec consiliis acquiescit? Nonne is, si fateatur se nosse Deum, factis eum negat? porro fides sine operibus mortua est. » Idem: « Qui imperium dedit ne peccaremus, pœnitentibus statuit ut confiterentur. Excluditur itaque digne a regno Dei non omnis qui peccat, sed qui post peccatum labitur in contemptum. » Glossa¹¹: « Carnale est cadere; sed lapideum est jacere. »

CAPUT XIV.

De Desperatione.

Gregorius, in *Registro*¹²: « Diffidentia quodammodo genus est, contra hoc quod quisque prædicat torqueri mœstitia. » Idem, in *Moralibus*¹³: « Præsumptio virtutis propriæ tanto gravius in desperatione est, quanto longius ab humilitate. » Idem¹⁴: « Gravi desperationis telo mens percutitur, cum supernæ iræ tribulationibus premitur, et linguarum foris opprobriis urgetur. » Idem¹⁵: « Clausis oculis cordis eo anima præcipitatur in infimis, quo obscuratur a summis; et tanto securius mala temporalia perpetrat (a), quanto durius bona æterna desperat. » Idem¹⁶: « Deus hominem, quem benigne condidit, inique non spernit. Pensan-

¹ Greg., *Moral.*, lib. X, c. III. — ² Ibid., lib. XXIII, c. XXIV, post med. — ³ Aug., de *Agon. Christ.*, c. XXXI. — ⁴ Id., de *Vit. Christ.*, c. III. — ⁵ Inno Fulgent., c. III. — ⁶ Bern., de *Consider.*, lib. I, ante med. — ⁷ Id., de *Præc. et Disp.*, ante med. — ⁸ Id., ad *prop. Parent.*, epist. CXI, circa med. — ⁹ Id., de *resurr. Dom.*, serm. II, ante med. — ¹⁰ Id., in *Octav. Pasch.*,

serm. I, ante med. — ¹¹ Gloss. in *Matth.* XIV. —

¹² Greg., ad *Areg. Vapinc.*, lib. VII, epist. CXII, col. 1375. — ¹³ Id., *Moral.*, lib. XXII, c. V, circa fin.

— ¹⁴ Ibid., *Præf. exposit. Job.*, c. III, circa fin. — ¹⁵ Ibid., lib. XXVI, c. VIII. — ¹⁶ Ibid., c. XVI.

(a) *Cæl. edit.* penetrat.

dum est igitur, quanti est periculi transacta munera cernere, et futura desperare. » Idem : « Plerumque contingit, » etc., infra, capite de *Argutione* ¹. Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus* ² : « Utrumque periculosum est, et confidentia perversa, et desperatio. Nam confidentia nimia stantem evertit; et desperatio post lapsum non permittit exsurgere. » Idem : « Diabolus non aliunde, » etc., supra, lib. I, de *Dæmonibus* ³. Augustinus ⁴, de *Pœnitentia* : « Qui de Deo non præsumit veniam, non animadvertit plus peccato suo posse Dei clementiam. » Idem : « Inter spem, et desperationem, » etc., infra, in capite de *Morte* ⁵. Isidorus, in *Synonymis* ⁶ : « Non desperes de salute, si ad meliora converteris : qui enim veniam de peccato desperat, plus se desperatione, quam commisso scelere damnat. Desperatio namque auget peccatum, et prior est omni peccato. »

CAPUT XV.

De Dilatatione.

Gregorius, in *Moralibus* ⁷ : « Sape accelerandi boni tarditas consilium putatur; et cum expectatur, ut ex tardatione proficiat, hoc insidians mora supplantat. » Augustinus, de *Confessionibus* ⁸ : « Non erat quid responderem tibi, Domine, dicenti mihi ⁹ : Surge, qui dormis, et exsurge a mortuis, et illuminabit te Christus : et undique ostendenti te vera dicere, non erat omnino quid responderem veritate convictus, nisi tantum verba lenta et somnolenta : « Ecce modo, sine modo, sine paululum. » Sed modo et modo non habebat modum, et sine paululum in longum ibat. » Idem, de *Verbis Domini* ¹⁰ : « Scio ego, et mecum omnis homo, qui paulo attentius consideravit, neminem Deum ti-

mentem sub verbis ejus non se corrigere, nisi putat, quia plus habeat vivere : et hæc ipsa res est, quæ multos occidit, cum dicunt : « Cras, cras, » et subito ostium clauditur. Remanebunt foris cum voce corvina, quia non habent gemitum columbinum. Cras, cras, vox corvi est. » Idem, de *Civitate Dei* ¹¹ : « Si propterea quisque objurgandis et corripiendis male agentibus parcat, quia opportunius tempus inquirat, vel eisdem ipsis metuit, ne deteriores ex hoc efficiantur, vel ad bonam vitam et piam erudiendos impediant alios infirmos, et premant atque avertant a fide : non videtur esse cupiditatis occasio, sed consilium charitatis. » Idem, de *Pœnitentia* ¹² : « Quoniam multa sunt, quæ impediunt languentem, et retrahunt ; periculosum est, et interitui vicinum, ad mortem protrahere pœnitentiæ remedium. » Idem ¹³ : « Purgandus est igne purgationis, qui in aliud sæculum distulit fructum conversionis. Illic autem ignis, etsi æternus non sit, miro modo est gravis : excellit enim omnem pœnam, quam unquam quis passus est in hac vita. » Bernardus, super *Cantica* ¹⁴ : « Instar solis urentis, desiderii ardor peregrinantem in corpore animam decolorat, dum vultui gloriæ inbiantem impatientem facit repulsa, et exeruciat amantem dilatatio. » Idem, de *Contemptu* ¹⁵ : « Numquid in die iudicii miseri dicere incipient : Modo, Domine, ecce modo, sine paululum? sic enim nunc dissimulant infelices, et modo et modo non habent modum, et sine paululum in longum vadit. » Idem ¹⁶ : « Clama ad Deum, anima mea ¹⁷ : Trahe me post te, in odore unguentorum tuorum curremus : alioquin, quando eum remorandus, tepescendo, pausando consequi speras? ¹⁸ Exultabit ut gigas ad currendam viam. Milarem sine dubio diligit secutorem. »

¹ Vid. iuf., lib. huj. c. xxxvi. — ² Chrysost., de *Pœnit.*, hom. x. — ³ Vid. sup., lib. I, c. l, p. 64. — ⁴ Imo auct. lib. de ver. et fals. *Pœnit.*, c. 1, apud Augustin., append. tom. VI. — ⁵ Vid. iuf., huj. lib. c. xlviii. — ⁶ Isid., *Synon.*, c. 1, post med. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. XXXII, c. xvii, longe post med. — ⁸ Aug., *Confess.*, lib. VIII, c. v. — ⁹ *Ephes.*, v, 14. — ¹⁰ Aug.,

de verb. Dom., serm. xvi. — ¹¹ Id., *Confess.*, lib. I, c. ix. — ¹² Auctor, quisquis ille sit, lib. de vera et fals. *Pœnit.*, c. xvii, inter Op. S. Aug., append. tom. VI. — ¹³ Ibid., c. xlviii. — ¹⁴ Bern., in *Cant.*, prope fin. — ¹⁵ Id., super *Ecce nos reliq.*, post med. — ¹⁶ Ibid., multo ante. — ¹⁷ *Cant.*, 1, 3. — ¹⁸ *Psal.* xviii, 6.

CAPUT XVI.

De Voluptate.

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Qui nunc male se voluptatibus dilatat, eum post in suppliciiis poena coangustat. » Idem, in *Registro* ²: « Si pro luxu animi, atque voluptate carnis, dominico die quis lavari appetit, hoc fieri nec reliquo quolibet die concedimus. Si autem pro necessitate corporis, hoc nec dominico die prohibemus. » Hieronymus, in *Epistola* ³: « Miseriæ deliciis, et deliciæ miseriis commutantur. In nostro arbitrio est, vel divitem sequi, vel Lazarum. » Idem ⁴: « Difficile, imo impossibile est, ut præsentibus quis, et futuris fruatur bonis: ut hic ventrem, ibi mentem impleat: ut de deliciis transeat ad delicias: ut in utroque sæculo primus sit: ut in cælo et in terra appareat gloriosus. » Bernardus, de *Contemptu* ⁵: « Nunc et trahit sua quemque voluptas, et odorem turpis lucris sectantes, ⁶ *questum æstimant pietatem*: quorum damnatio certa est. » Boetius, de *Consolatione* ⁷: « Tristes esse voluptatum exitus, quisquis reminisci libidinum suarum volet, intelliget: quæ si beatos explicare possent, nihil causæ est, quin pecudes quoque beatæ esse dicantur, quarum omnis ad explendam corporalem lasciviam festinat intentio. » Interlinearis ⁸: « Nihil voluptuosum, nihil suave placet Deo; sed quod habet aliquid mordacitatis et severitatis: unde pascha cum amaritudinibus manducatur. » Glossa ⁹: « Voluptas insatiabilis est, et habita famem, non satiata tem parit. » Seneca, in *Epistola* ¹⁰: « Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe: latronum more in hoc nos amplectuntur, ut strangulent. » Multa libro II, in capite de *Luxuria* ¹¹.

CAPUT XVII.

De Carnalitate.

Gregorius in *Homiliis*: « Unde caro ad tempus suaviter vivit, inde spiritus in æternum interit. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum*: « Quid impingas, dic mihi, corpus? Numquid enim immolare te habemus? numquid apponere mensæ? » Bernardus, de *Contemptu* ¹²: « Nonnulli, cum spiritu cæperint, heu! carne consumantur. » Idem ¹³: « Hodie filii hominum animæ curam negligunt, curam autem carnis perficiunt in omni desiderio: neque enim peccare metuunt, sed puniri: nec virtuti cordis datur opera, sed valetudini corporis, imo et voluptati. » Idem, *super Cantica* ¹⁴: « Tu tibi metipsi dispensas misertus tui: suspecta est mihi, fateor, tua ipsius in te dispensatio: vereor tibi illudi, sub tegmine et nomine discretionis, a carnis prudentia. Id te saltem volo admonitum esse, ut si tibi auctoritas Apostoli placet de bibendo vino modico, quod ille adjunxit non prætermittas. » Idem ¹⁵: « Quid vos dicitis, observatores ciborum, morum neglectores, et corruptores animorum? Hippocrates, et sequaces ejus, docent animas salvas facere in hoc mundo; Christus et ejus discipuli perdere. Quemnam vos e duobus magistrum eligitis? At manifestum se facit qui sic disputat: « Hoc oculis, hoc capiti, illud » pectori, vel stomacho nocet. » Profecto unusquisque quod a suo magistro didicit, hoc in medium profert. » Idem in *Apologia* ¹⁶: « Ista charitas destruit charitatem; hæc discretio discretionem confundit; talis misericordia crudelitate plena est: quia videlicet ita corpori servitur, ut anima juguletur. Quæ etenim charitas est carnem diligere, et negligere spiritum? Quæ discretio totum dare corpori, et animæ nihil? Qualis misericordia

¹ Greg., *Moral.*, lib. XIV, c. IV, circa fin. — ² Id., *ad Civ. Rom.*, lib. XI, epist. III, col. 1511. — ³ Hier., *ad Pammach.*, epist. L, in fin. — ⁴ Id., *ad Julian.*, epist. XXXIV. — ⁵ Bern., *super Ecce nos reliq.*, ante med. — ⁶ I *Tim.*, VI. — ⁷ Boet., *de Consol. Philos.*, lib. III, prope fin. — ⁸ Gloss. interlin. in *Levit.*, II. —

⁹ Gloss. ord. in *Osc.*, IV. — ¹⁰ Senec., *Epist.* LI, in fin. — ¹¹ Vid. sup., lib. II, c. XIII, p. 77-78. — ¹² Bern., *super Ecce nos reliq.*, ante med. — ¹³ Ibid., post med. — ¹⁴ Id., in *Cant.*, serm. IV, in fin. — ¹⁵ Id., medio ante. — ¹⁶ Id., *ad Guliel. abb. Apolog.*, post med.

ancillam reficere, et dominam interficere? Nemo pro hujusmodi misericordia speret se consequi misericordiam. » Idem, in *Epistola*: « Quicumque in carne sunt, sive præter habitum, sive in habitu religionis, si verax est, imo quia verax est Apostolus ¹, Deo placere non possunt: multum enim citra perfectum proficit, imo infra imperfectum deficit, cujus gula Deus est. » Idem: « Qui debitorum, » etc., supra, libro I, de *Religiosis malis* ². Idem, in *Sermonibus* ³: « *Filii hominum* ⁴, usquequo gravi corde, et pingui corpore? ut quid diligitis vanitatem, et veritatem negligitis? Pinguedo carnis, deliciæ corporis, saturitas ventris, aut ante mortem vos deserent, aut vos in morte illas desereatis: quoniam, inquit Sanctus ⁵, cum interierit homo, non sumet omnia, neque descendet cum eo gloria ejus. » Seneca, in *Epistola* ⁶: « Cum tibi feliciter sagina cesserit, et tori creverint, nec vires unquam opimi bovis, nec pondus æquabis. Adjice nunc, quod majore sarcina animus eliditur, et minus agilis est. » Idem ⁷: « Stringe corpus, et animo laxa locum; multa sequuntur incommoda corporis deditos caræ. » Idem ⁸: « Fateor insitum esse nobis corporis nostri charitatem: fateor, nos hujus gerere tutelam: non nego indulgendum; illi serviendum nego. Multis servit, qui corpori servit, qui pro illo nimium timet, qui ad illud omnia refert. » Idem ⁹: « Sic gerere nos debemus, non tantum propter corpus vivere debeamus, sed tantum non possumus sine corpore. »

CAPUT XVIII.

De Prosperitate.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁰: « Sancti viri omnem præsentis vitæ copiam, inopiam de-

putant: quia videlicet nil extra Deum sufficit menti, quæ veraciter Deum quærit. » Idem ¹¹: « Quamvis quolibet in loco positi, cogitando, loquendo, agendo peccemus; tunc tamen per tria hæc animus effrænatus rapitur, cum mundi hujus sublevatur prosperitate. » Idem ¹²: « Non est census in crimine, sed affectus. Cuncta enim quæ Deus condidit, bona sunt. » Idem ¹³: « Solet rerum abundantia tanto magis a divino timore mentem solvere, quanto magis hanc exigit diversa cogitare. Nam dum foris per multa spargitur, stare in intimis fixa prohibetur. » Idem ¹⁴: « Qui transeuntia amplectitur, eo ipso ad decursum ducitur, quo decurrentibus implicatur. » Idem ¹⁵: « Multos sua pejus felicitas stravet, multos diuturna pax inertes reddit; eoque illos inopinatus hostis gravius percutit, quo longo quietis usu negligentes invenit. » Idem, *super Ezechielem* ¹⁶: « Abundantia superbiæ vicina est. » Idem ¹⁷: « Qui a Deo avertitur, et prosperatur, tanto perditioni fit proximus, quanto a zelo disciplinæ invenitur alienus. » Idem, in *Registro* ¹⁸: « Libere nobis non debet dari donum Dei, quod per (a) delectationem sui separat ab amore Dei, ne data danti præferamus; et dum bona percipimus etiam mali, unde crescere in ejus amore debuimus, inde a timore illius disjungamur. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum*: « Ipsa felicitas mundialium rerum, satis magnum impedimentum est animæ ad justitiam faciendam. » Idem ¹⁹: « Qui vult Deum amare, necesse est ut odiat divitias; qui autem voluerit amare divitias, necesse est ut odiat Deum. » Idem, *super Joannem* ²⁰: « Non accuso domos habentes, et agros, et pecunias, et mancipia; sed cum cautela hæc possideri volo, et cum decentia. Quid est cum decentia, nisi ut

¹ Rom., VIII, 8. — ² Vid. sup., lib. I, c. XXVIII, p. 42. — ³ Id., de verb. Apost. Non est regnum Dei esca, serm. II. — ⁴ Psal. IV, 3. — ⁵ Psal. XLVIII, 18. — ⁶ Senec., *Epist.* XV, ante med. — ⁷ Ibid., paulo post. — ⁸ Id., *epist.* XIV, in princ. — ⁹ Ibid., consequenter. — ¹⁰ Greg., *Moral.*, lib. XXII, c. II, ante med. — ¹¹ Ibid., lib. V, c. VIII, in princ. — ¹² Ibid., lib. X, c. XVII, non longe a princ. — ¹³ Ibid., lib. I,

IV, circa med. — ¹⁴ Ibid., lib. VIII, c. XXIV, in fin. — ¹⁵ Ibid., lib. XXXI, c. XVII, circa med. — ¹⁶ Id., in *Ezech.*, hom. XIX, post med. — ¹⁷ Ibid., hom. XII, circa med. — ¹⁸ Id., ad Venant. Syrac., lib. IX, *epist.* XXV, col. 444. — ¹⁹ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. XVI, parum a princ. — ²⁰ Id., in *Joan.*, hom. XVIII, post med.

(a) Cæt. edit. deest. per.

more dominorum, et non servorum, possideant ea, et non possideantur ab eis; ut utantur eis, et non abutantur? » Isidorus, in *Synonymis*¹: « Divitiæ nunquam sine peccato acquiruntur; nullus res terrenas sine peccato administrat. » Augustinus, in *Epistola*²: « Fallax in transitoriis suavis, et infructuosus labor, et perpetuus timor, et periculosa sublimitas: initium sine providentia, et finis cum pœnitentia. » Idem³: « Utaris hoc mundo tanquam non utens, ut ex bonis ejus bona facias, et non malus fias: quia et ipsa bona sunt, et a Deo bona sunt; nec dantur hominibus nisi ab illo, qui habet omnium cœlestium atque terrestrium potestatem. Sed ne putentur mala, dantur et bonis; ne putentur magna, vel summa bona, dantur et malis. Itemque auferuntur et ista bonis, ut probentur; et malis, ut crucientur. » Idem, *super Lucam*⁴: « Amor rerum terrenarum viscus (a) est pennarum spiritualium. » Idem, *de verbis Apostoli*⁵: « Aurum materia laborum, periculum possessionum, enervatio virtutum, malus dominus, proditor servus. Aurum nemo tutus habet, nisi qui semper abscondit: in perniciem domini fulget, per tenebras quæritur, per tenebras custoditur. » Idem⁶: « Aurum præbet misericordiæ materiam apud bonos animos, et novo genere lucri tunc magis prodest, quando contemnitur: ut scilicet ipsa sui conditione testetur, quoniam mala est ejus rei possessio, cujus abdicatio fructuosa. » Idem, *de Moribus Ecclesiæ*⁷: « Multo enim mirabilius non inhærere divitiis, quamvis possideas, quam omnino eas non possidere. » Ambrosius, in *Sermonibus*⁸: Merito clamat Propheta⁹: *Divitiæ si affluent, nolite cor apponere*. Quid enim prosunt, si mecum esse post mortem non possunt? Hic acquiruntur; hic re-

linquantur. Somnium igitur loquimur, non patrimonium. Unde bene ait Propheta¹⁰: *Dormierunt somnium suum, et nihil invenerunt omnes viri divitiarum in manibus suis*. Bernardus, in *Epistola*: « Bona temporalia sunt, si non amantur ut illicita: sive autem amentur, sive non amentur, non multum expediunt, quia quadam sui dulcedine cor possidentis cito subvertunt. » Idem, in *Sermonibus*¹¹: « Divitiarum amor insatiabilis. Longe enim amplius desiderio torquet animam, quam refrigeret usu suo: utpote quarum acquisitio quidem laboris, possessio vero timoris, amissio plena doloris invenitur. » Idem¹²: « Fili Adam, genus avarum et ambitiosum, audite. Quid vobis cum terrenis divitiis, et gloria temporalis, quæ nec veræ, nec vestræ sunt? Aurum enim et argentum nonne terra est rubra et alba, quam solus error hominum facit, magis reputat pretiosam? Denique si vestra sunt hæc, tollite ea vobiscum. Sed¹³ homo, cum interierit, non sumet omnia, neque descendet cum eo gloria ejus. » Idem: « Fallax felicitas est major infelicitas. » Seneca, in *Epistola*¹⁴: « Res est inquieta felicitas. »

CAPUT XIX.

De Consolatione.

Gregorius, in *Pastoralibus*¹⁵: « Offerenda est eis consolatio, quos caminus paupertatis excoquit, atque illis inferendus est timor, quos consolatio gloriæ temporalis extollit. » Idem: « Habet hoc pravorum, » etc., infra, capite de *Malitia*¹⁶. Idem: « Mens in qua, » etc., infra, libro IV, de *Fervore*¹⁷. Hieronymus, in *Epistola*¹⁸: « Nihil omnino agimus, qui nos per multitudinis exempla defendimus, et ad consolationem nostram, aliena sæpe numerantes vitia, deesse nobis dicimus, quos

Nabute, c. vi. — ⁹ *Psal.* LXI, 11. — ¹⁰ *Psal.* LXXV, 6. — ¹¹ Bern., de *Convers. ad Cleric.*, c. xii. — ¹² Id., in *Adv.*, serm. IV, circa princ. — ¹³ *Psal.* XLVIII, 18. — ¹⁴ Senec., *Epist.* XXXVI, circa princ. — ¹⁵ Greg., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 3, circa princ. — ¹⁶ Vid. inf., p. 149. — ¹⁷ Vid. inf., lib. IV, c. xxv. — ¹⁸ Hieron., ad *Celant.*, epist. XIV, ante med.

¹ Isid., *Synon.*, cap. ult., ante med. — ² Aug., ad *Lar.*, epist. LXXXII, al. CCIII. — ³ Id., ad *Bonif.*, epist. LXX, al. CCXX, n. 10. — ⁴ Id., de *verb. Dom.*, serm. XXXIII, n. 6. — ⁵ Idem, de *verb. Apost.*, serm. XXVIII, ante med. — ⁶ Ibid., paulo post. — ⁷ Id., de *Morib. Eccles.*, lib. I, c. CXIII. — ⁸ Ambros., de

(a) Apud ipsum Aug., edit. Gaume, viscum.

sequi in virtutibus debeamus. » Bernardus , in *Epistola* ¹ : « *Si caro et sanguis regnum Dei possidere non possunt*, carnalibus profecto consolationibus spirituales sociari impossibile est. » Idem : « Funes ceciderunt, » etc., infra, libro IV, *de Gustu* ². Idem in *Apologia* ³ : « Fusi sumus exterius, et de regno Dei, quod intra nos est, relictis veris ac perennibus bonis, foris quærimus vanam consolationem de vanitatibus et insaniis falsis; ac jam religionis antiquæ non solum virtutem amisimus, sed nec speciem retinemus. » Idem, super *Qui habitat* ⁴ : « Si vis habere ministerium angelorum, fuge consolationem sæculi, et tentationibus resiste diaboli : renuat consolari anima tua in aliis, si vis in Dei memoria delectari. » Idem, in *Sermonibus* ⁵ : « Vilis est et ad nihilum utilis mundi consolatio; et quod magis est metuendum, etiam veræ ac salubris consolationis est impedimentum. » Idem ⁶ : « Cujus ad alias consolationes mens inhiat, et non penitus rennit consolari in caducis et transitoriis, ipse sibi profecto cœlestis subtrahit gratiam consolationis : qui si digna devotione, pleno affectu, desiderio vehementi petere, quærere, pulsare satageret, sine dubio petens acciperet, quærens inveniret, pulsanti aperiretur. » Idem : « Alios quoque lugentes, » etc., supra, libro II, in capite *de Beatitudine* ⁷.

CAPUT XX.

De Ornatu.

Gregorius, in *Moralibus* ⁸ : « Pravi cum tegendis membris vestimenta quærunt, non solum quæ tegant, sed etiam quæ excolant, expetunt; et contra torporem frigoris non solum quæ per pinguedinem muniant, sed etiam quæ per molliem delectent; et non

solum quæ per molliem tactum mulceant, sed etiam quæ per colorem oculos seducant. » Joannes Chrysostomus, *de Compunctione* : « Nos omne tempus vitæ nostræ consumimus expoliantes dominam, et adornantes ancillam diversis ornatibus. » Augustinus, super *Matthæum* : « Qui immoderato cultu corporis atque vestitus, vel cæterarum rerum nitore præfulget, facile convincitur rebus ipsis pomparum sæculi esse sectator. » Idem, *de Doctrina christiana* ¹⁰ : « Quem judicem, mulier, veriore requirimus deformitatis tuæ, quam te ipsam quæ videri times? Si pulchra es, quid absconderis? si deformis, cur te formosam esse mentiris, nec tuæ conscientia, nec alieni gratiam oris habitura? » Idem Augustinus, *de Doctrina christiana*, loquens de fuco mulierum ¹¹ : « Tolerabiliora propenodum in adulterio crimina sunt : ibi enim pudicitia, hic natura adulteratur. » Idem, *de Doctrina christiana* ¹² : « Monentis Apostoli vox est ¹³ : *Expurgate vetus fermentum*, etc., *in azymis sinceritatis*, etc. Num sinceritas perseverat et veritas, quando quæ sincera sunt polluuntur, et colorum adulterinis fœcis in mendacium vera mutantur? Dominus tuus dixit ¹⁴ : *Non potes facere unum capillum album aut nigrum*: et tu ad vincendam Domini tui vocem, vis te esse potiorum audaci conatu, et sacrilego contemptu? Crines tuos inficis; malo præsa-gio futurorum, capillos jam tibi flammeos auspicaris. » Hieronymus, in *Epistola* ¹⁵ : « Crimen est caput, post chrismatis sanctificationem, aut croci, aut alterius pigmenti fuco vel pulvere sordidari, aut auro, vel gemmis, eujuscumque terrenæ creaturæ specie comi, quod jam cœlestis ornatus splendore refulget. » Idem ¹⁶ : « Quid facit in facie christiana purpurissus et cerussa, quorum alterum ruborem genarum labiorumque

¹ Bern., *ad Galat. abb. Apolog.*, ante med. — ² 1 Cor., xv, 50. — ³ Vid. inf., lib. IV, c. xxix. — ⁴ Bern., *ad Galat. abb. Apolog.*, post med. — ⁵ Id., super *Qui habitat*, serm. iv, ante med. — ⁶ Id., in *Fig. Nativ. Dom.*, serm. iv. — ⁷ Id., super *Ecce nos reliq.*, post med. — ⁸ Vid. sup., lib. II, c. xlviii, p. 122. — ⁹ Greg., *Moral.*, lib. xx, c. xv, ante med.

— ¹⁰ Aug., *de Doct. Christ.*, lib. IV, c. xxi, post med., ex Ambros., *de Virgin.*, lib. I, c. vi, n. 28. — ¹¹ Ibid., paulo post, ex eod. Ambrosii loco. — ¹² Ibid., ex Cyprian., *de discipl. et habit. Virgin.*, c. vii. — ¹³ 1 Cor., v, 7. — ¹⁴ Matth., v, 36. — ¹⁵ Hieron., *ad Mauril. fl.*, epist. xiv, circa med. — ¹⁶ Id., *ad Fur.*, epist. x, ante med.

mentitur, alterum candorem oris et colli, ignis juvenum, fomenta libidinum, impudicitiae mentis indicia?» Et infra: «Ornatus iste non Domini est, velamen illud Antichristi est.» Idem¹: «Qua fiducia erigit ad coelum vultus, quos Conditor non agnoscit?» Ambrosius: «Qui vult audiri,» etc., infra, lib. IV, de *Simplicitate*². Cyprianus, in *Epistola*³: «Fugiant castae virgines, et pudicae, incestarum cultus, et habitum impudicarum, lupanarium insignia, ornamentum meretricum. Hoc Deus culpat, hoc denotat. Sericum et purpuram indutae Christum induere non possunt: auro, et margaritis, et monilibus adornatae, ornamenta cordis ac pectoris perdiderunt.» Idem⁴: «Parem se in omnibus integritas virginea praestet; nec bonum cordis, corporis cultus infamet. Quid enim ornata virgo, quid compta procedit, quasi maritum habeat, aut quaerat? Timeat potius placere, si virgo est, ne periculum sui appetat (a), quae ad meliora et divina se servat.» Bernardus, in *Epistola*⁵: «Filiae Babylonis, quarum vere gloria in confusione, induuntur purpura et bysso, et subinde conscientia pannosa jacet; fulgent monilibus, et moribus sordent.» Idem, in *Apologia*⁶: «Ex cordis thesauro sine dubio procedit, quidquid foris apparet vitiosum. Vanum enim cor vanitatis notam ingerit corpori, et exterior superfluitas interioris vanitatis indicium est. Mollia indumenta molliem animi indicant: non tantum curaretur corporis cultus, nisi prius neglecta fuisset mens inculta virtutibus.» Multa supra, libro I, de *Monialibus et Conjugatis*⁷.

CAPUT XXI.

De Ingratitudine.

Gregorius, in *Registro*, de imperatore Mauritio⁸: «Valde mihi durum videtur, ut ab ejus servitio milites suos prohibeat, qui

et ei omnia tribuit, et dominari eum non solum militibus, sed etiam sacerdotibus concessit.» Joannes Chrysostomus, super *Mattheum*: «Omne bonum quod non ex amore ipsius boni faciunt homines, ingratum est ante Deum.» Augustinus, de *Viduitate*⁹: «Multi habent multa dona, et Deum nesciendo, a quo habent, impia vanitate jactantur. Nemo autem est donis Dei beatus, qui donanti extiterit ingratus.» Idem, de *Poenitentia*¹⁰: «Ingratus extitit, qui plenus virtutibus Deum omnino non timuit. In hoc enim quisque peccator fit culpabilior, quo est Deo acceptior.» Idem, de *Spiritu et Littera*¹¹: «Erit anima ingrata, si, quod illi ex Deo est, sibi tribuit, praecipueque justitiam.» Bernardus, super *Qui habitat*¹²: «Confitenti humiliter, et devote gratias agenti, non immerito ampliora beneficia promittuntur. Nam qui fidelis invenitur in modico, jure constituitur super multa; sicut e contrario accipiendis indignus est, qui fuerit de acceptis ingratus.» Idem, super *Cantica*¹³: «Ingratus reputabitur, cum discussio venerit, qui non poterit dicere cum David¹⁴: *Cantabiles mihi erant justificationes tuae, in loco peregrinationis meae.*» Idem¹⁵: «Numquid non perit, quod datur ingrato? Ingratitudo enim inimica est gratiae, perditio animae, exinanitio meritorum, virtutum dispersio, beneficiorum perditio.» Idem¹⁶: «Ingratitudo ventus est urens, fontem siccat pietatis, rorem misericordiae, et fluentia omnis gratiae.» Idem: «Quid est cor durum,» etc., supra, capite de *Obstinatione*¹⁷. Idem: «Absque confessione,» etc., supra, libro II, de *Confessione*¹⁸. Idem, in

⁶ Bern., ad *Soph. Virg.*, epist. cxiii, circa med. —

⁷ Id., ad *Guliel. abb.*, *Apolog.*, post med. — ⁸ Greg., ad *Theod. med.*, lib. II, epist. lxxv, col. 1136. — ⁹ Aug., de *Bon. Viduit.*, c. xvi. — ¹⁰ Iuno auctor, quisquis ille sit, lib. de *ver. et fals. Poenit.*, c. xiv. — ¹¹ Auctor lib. de *Spir. et Litt.*, c. xi, inter Op. S. Aug., tom. VI. —

¹² Bern., super *Psal. Qui habitat*, serm. iv, in princ. — ¹³ Id., in *Cant.*, serm. i, post med. — ¹⁴ *Psal.* cxviii, 54. — ¹⁵ Bern., in *Cant.*, serm. li, post med. —

¹⁶ Ibid., consequenter. — ¹⁷ Vid. sup., buj. lib. c. cxiii, p. 141. — ¹⁸ Vid. sup., lib. II, c. xix, p. 87. — (a) *Leg. appetat.*

¹ Hieron., ad *Fur.*, epist. x, conseq. — ² Vid. inf., lib. IV, c. xiii. — ³ Cyprian., de *discipl. et hab. Virg.*, c. vi. — ⁴ Cypr., de *discipl. et hab. Virg.*, c. vi. —

Sermone ¹ : « Ingratitudo vias obstruit gratiæ, et ubi fuerit illa, gratia accessum non invenit, locum non habet. Hinc mihi, carissimi, dolor continuus est, multaque tristitia cordi meo, quod nonnullos tam pronos ad levitatem, ad risum, ad verba otiosa et scurrilia video, ut pertimescam valde, ne forte plus quam expediat divitiarum misericordiæ immemores et ingrati super tam multis beneficiis suis, aliquando deserantur a gratia, quam non habent ut gratiam. » Idem ² : « Omdino nos sola a profectu conversationis impedit ingratitudo nostra : dum quodammodo perditum reputas qui dedit, quod ingratus accepit, cavet sibi de cætero ne tanto plura amitteret, quanto plura ingrato conferret. » Seneca, in *Epistola* ³ : « Quisquis de accipiendo semper cogitat, oblitus accepti est; nec ullum habet malum cupiditas magis, quam quod ingrata est. »

CAPUT XXII.

De Discordia.

Gregorius, in *Registro* ⁴ : « Dubium non est, bonos pravorum odia sustinere, divinisque intentos operibus, perversorum adversitatibus lacerari. » Idem ⁵ : « Quoties res aliqua pluribus agenda committitur, dum quisque dissentit ab altero, dispendiis potius quam utilitatibus aditus reseratur. » Idem ⁶ : « Mihi inimicitiam facio, si fratrum meorum iura perturbo. » Idem ⁷ : « Discordia consuevit scandala generare. » Idem, in *Moralibus* ⁸ : « Solet inter fratres major substantia, discordiæ fieri gravioris causa. » Idem ⁹ : « Eveire plerumque solet, ut non amissa charitate, et inimici nos ruina lætificent, et rursum ejus gloria siue invidia culpa nos contristet : dum et ruente eo quosdam bene

erigi credimus, et proficiente eo plerosque injuste opprimi formidamus. » Idem, in *Pastorali* ¹⁰ : « Discordes, etsi boni operis fructus in suis actionibus proferunt, profecto nulli sunt, quia non ex unitate charitatis oriuntur. » Idem ¹¹ : « Sæpe dum quosdam major scientia erigit, a cæterorum societate disjungit : et quasi quo plus sapiunt, eo a concordia virtute desipiunt. » Idem, in *Dialogis* ¹² : « Pravis moribus semper gravis est vita bonorum. » Idem, in *Homiliis* ¹³ : « Quisquis malos non tolerat, ipse sibi per intolerantiam testis est, quia bonus non est. Abel enim esse renuit, quem Cain malitia non exercebat. » Hieronymus, in *Epistola* ¹⁴ : « Nihil tam contrarium, nihil tam execrabile Deo, quam aliquem velle lædere, vel odisse; nihil tam probabile, quam omnes amare. » Idem, in *Homiliis* ¹⁵ : « Quomodo concordia parvæ res crescunt, sic discordia maximæ collabuntur. » Simile, in *Glossa Eccle.*, i. Idem, in originali *super Michæam* ¹⁶ : « Ubique insidiæ, ubique fraudulentia; innoxius sanguis effunditur præ avaritia et libidine; germanitas ignoratur. » Augustinus, *de Verbis Domini* ¹⁷ : « Non poterit habere concordiam cum Christo, qui discors voluerit esse cum Christiano. » Idem ¹⁸ : « Quid tibi discordia, Christiane? quid similitates amas, quæ Deo tuo non placent? In initio namque inimicitias in protoplastum dum serpens exerit, interficitur; dum homini invidet, ipse prosternitur; dum Adam cepit decipere, ipse primitus jugulatur. » Idem, in *Epistola* ¹⁹ : « Facile est atque proclive malos odisse, quia mali sunt; rarum autem et pium eosdem diligere, quia homines, ut in uno eodemque simulet culpam improbes, et naturam probes. » Idem, *de Confessione* ²⁰ : « Sicut amici adu-

¹ Bern., *de sept. Miseric.*, serm. II, circa princ. — ² Id., *cont. Ingratit.*, serm. ante fin. — ³ Senec., *epist. LXXIII*, statim a princ. — ⁴ Greg., *ad Columb.*, lib. VI, *epist. II*, col. 1251. — ⁵ Ibid., *ad Vianens.*, lib. I, *epist. LXXVIII*, col. 1074. — ⁶ Greg., *ad Natal. Salon.*, lib. II, iud. x, *epist. XXXVII*, col. 1036. — ⁷ Ibid., *ad Neapol.*, *epist. III*, col. 1078. — ⁸ Id., *Moral.*, lib. I, c. IV, circa fin. — ⁹ Ibid., lib. XXII,

c. VI, non longe a princ. — ¹⁰ Id., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 24, non longe a princ. — ¹¹ Ibid., admon. 13, non mult. a princ. — ¹² Id., *Dial.*, lib. II, c. III. — ¹³ Id., in *Evang.*, hom. XXXVIII, ante med. — ¹⁴ Hier., *ad Maurif. fl.*, *epist. XIV*, post med. — ¹⁵ Id., in *Matth.*, XII, ante med. — ¹⁶ Id., in *Mich.*, lib. II, c. VII. — ¹⁷ Aug., *de verb. Dom.*, serm. LVI. — ¹⁸ Ibid. — ¹⁹ Id., *ad Maced.*, *epist. LIII*. — ²⁰ Id., *Confess.*, lib. IX, c. VIII.

lantes pervertunt, sic et inimici litigantes plerumque corrigunt. » Ambrosius, de *Virginitate* ¹ : « Quot homines, tot sententiæ. » Isidorus, in *Synonymis* ² : « Odium a regno Dei separat, a cælo subtrahit, a paradiso ejicit; nec passione adimitur, nec martyrio expiatur. » Idem, de *Summo Bono* ³ : « Amicitia in rebus tantum hominis habenda est. Nam qui ea in malo utuntur, non sibi amici, sed inimici existunt. » Joannes Chrysostomus, in *Sermone* : « Zelantur mansuetum invidi, modestum superbi, probum improbi, mitem tumidi inimica emulatione laceant. » Idem, super *Matthæum* ⁴ : « Malos qui monet, offendit; incurrit odium, qui arguit criminosos. » Idem : « Inimicus manifestus, » etc., infra, de *Simulatione* ⁵. Idem : « Si inimicitia semel, » etc., infra, de *Crudelitate* ⁶. Bernardus, in *Epistola* ⁷ : « Veritas nonnunquam odium et discordiam parit. » Idem, super *Cantica* ⁸ : « Oratio peccatoris execrabilis erit; frustra quoque offert munus suum ad altare, qui conscius est sibi, quod frater suus habet aliquid adversum se. Denique non respexit Dominus ad Cain munera, eo quod non recte ambularet cum fratre suo. » Glossa ⁹ : « In perpetuum cum Cain damnabitur, qui hoc genere homicidii tenetur, ut discordet a fratribus. » Ibidem : « Omnis homicida est, qui vel ferro percutit, vel odio insequitur. » Boetius, de *Consolatione* ¹⁰ : « Quem felicitas amicum fecit, infortunium faciet inimicum. Quæ vero pestis efficacior ad nocendum, quam familiaris inimicus? » Multa supra, libro II, de *Ira* ¹¹.

CAPUT XXIII.

De Malitia.

Gregorius, in *Dialogis* ¹² : « Sunt nonnulli, qui idcirco bona facere student, ut gratiam

alienæ operationis obprobrent; nec pascuntur bono, quod faciunt, sed laude boni, quæ cæteros premunt. » Item ¹³ : « Malitia remanentium meretur, ut hi qui prodesse poterant, festine subtrahantur; et cum mundi finis appropinquat, electi tolluntur, ne deteriora videant. » Idem, in *Moralibus* ¹⁴ : « Iniquorum hominum mentes cum quædam a proximis bene gesta conspiciunt, in extenso livoris sui equineo torquentur, et gravem malitiæ suæ pœnam sustinent, cum bona in aliis tabescendo vident. » Idem ¹⁵ : « Ab Omnipotenti munus ex manu non accipitur, quod corde obligato in malitia profertur. » Idem ¹⁶ : « Habet hoc pravorum malitia, ut cum vera in se flere mala reuuit, fingat aliena. Nam quasi solatio facinoris utitur, si falsis vocibus et vita corripientis inquinetur. » Idem ¹⁷ : « Mens prava semper in laboribus est : quia aut molitur prava quæ inferat, aut metuit ne sibi ab aliis inferantur. » Idem, in *Pastorali* ¹⁸ : « Frustra indignatio, clamor et blasphemia ab exterioribus tollitur, si in interioribus vitiorum mater malitia dominatur. Et incassum foras nequitia ramus inciditur, si surrectura multiplicius intus in radice reservatur. » Ambrosius, de *Fuga sæculi* ¹⁹ : « Ubi inimicitia sunt, ibi discordia est, nocendique studium; ubi nocendi studium, ibi ponitur malitia. » Augustinus, in *Sermone* ²⁰ : « Benefacere Deus semper paratus est, sed hominum malitia prohibetur : quia a Domino Deo sibi dari vult omnia, et non vult de his, quæ possidere videtur, offerre. » Hieronymus, in originali super *Oseam* ²¹ : « Prudentia absque bonitate malitia est, et simplicitas absque ratione stultitia nominatur. » Bernardus, de *Amore Dei* : « Malitia est sapor mali. » Idem, in

¹ Ambros., de *Virginib.*, lib. II, c. vi, n. 39. — ² Isid., *Synon.*, c. viii, in fin. — ³ Id., de *Sun. Bon.*, lib. III, c. xxxi, sent. 1. — ⁴ Chrysost., ex var. loc. in *Matth.*, hom. xvi, n. 7. — ⁵ Vid. inf., huj. lib., c. xxv. — ⁶ Vid. inf., c. xxxi, p. 157. — ⁷ Bern., ad *Suger.*, epist. lxxiii, post med. — ⁸ Id., in *Cant.*, serm. lxxi, post med. — ⁹ Gloss. in 1 *Joan.*, III. — ¹⁰ Boet., de *Consol.*

Philos., lib. III, pros. 5, in fin. — ¹¹ Vid. sup., lib. II, c. ix, p. 73-74. — ¹² Greg., *Moral.* lib. I, c. x, circa med. — ¹³ Ibid., lib. IV, c. xxxvii. — ¹⁴ Ibid. lib. VI, c. iii, circa med. — ¹⁵ Ibid., lib. II, c. vii. — ¹⁶ Ibid., lib. X, c. iii. — ¹⁷ Ibid., lib. XXII, c. xxi, circa princ. — ¹⁸ Id., *Pastor.*, p. III, c. 1, admon. 10, circa princ. — ¹⁹ Ambros., de *Fug. Sæc.*, c. vii, n. 43. — ²⁰ Aug., de *Temp.*, serm. cccix, al. cclxxvii, n. 2, Append. tom. V. — ²¹ Hieron., in *Ose.*, vii, lib. II.

Sermonibus ¹ : « Alius supra se ambulat in magnis et mirabilibus ; alius extra se inutili curiositate vagatur ; alius sub se in carne ambulat , et non potest placere Deo ; alius contra se diligens iniquitatem , et odio habens animam suam. Omnis enim qui sævit in proximum , magis lædit seipsum , eo quod longe pejus sit inferre violentiam , quam sufferre. »

CAPUT XXIV.

De Crudelitate.

Gregorius, in *Registro* ² : « Valde iniquum est, ut qui te plus amaverunt, ipsi te sine causa atrociores contra se sentiant. » Idem, in *Moralibus* ³ : « Plerumque dissoluta remissio quasi mansuetudo ac pietas reputatur, et dum plus quam deest delinquentibus temporaliter parcitur, ad aeterna supplicia crudeliter reservantur. » Augustinus, in *Epistola* ⁴ : « Molestus est et crudelis videtur medicus furenti frenetico, et pater indisciplinato filio : ille ligando, ille cadendo ; sed ambo diligendo. Si autem illos negligant, et perire permittant, ista potius falsa mansuetudo, vera crudelitas est. » Idem ⁵ : « Ut constitueretur in Ecclesia, ne quisquam post alicujus criminis poenitentiam clericatum accipiat, vel ad clericatum redeat, vel in clericatu remaneat, non desperatione indulgentiæ, sed rigore factum est disciplinæ. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* ⁶ : « Sicut oleum non itaque parit lapid, ita nec crudelitas misericordiam : cum enim talem habuit radicem, non ultra eleemosyna est, quod tale est. » Idem : « Cum nos ignoremus (a) esurientem Christum, ignorabit nos et ipse misericordia indigentes : et juste, quia crudeliter fuimus in idipsum (b). » Bernardus, *super Qui habitat* ⁷ : « Quantum ego compatiar, et

si quid solatii possem impendere, quam libenter id facerem, novit ille quem nihil latet. Verumtamen si de poenarum diminutione solatium præbere voluero, crudelis et immisericors ero : quantum enim subtraham de poena, tantum de corona furabor : tantum defraudabo fructus, quantum de semente subtraxero : siquidem modica seminis detractio, non modicum est messis detrimentum. » Seneca, in *Epistola* ⁸ : « Quid opponitur elementariæ ? nonne crudelitas, quæ nihil aliud est, quam atrocitas animi in poenis exigendis ? Crudeles enim vocantur, qui puniendi causam habent, modum non habent. »

CAPUT XXV.

De Simulatione.

Gregorius, *de Moralibus* ⁹ : « Omnis hypocrita, quia vitam justitiæ simulans justorum sibi laudem arripit, alienum est profecto quod tollit. » Idem ¹⁰ : « Omnes hypocritæ, dum bonorum vitam simulant, imitationem sanctæ conversationis habent, sed veritatem sanctæ actionis non habent. » Idem, in *Pastorali* ¹¹ : « Inter hypocritas jure deputatur, qui simulatione disciplinæ ministerium regiminis vertit in usum dominationis. » Hieronymus, in *Epistola* ¹² : « Fictam humilitatem fugiens, illam sectare, quæ vera est, quam Christus docuit humilitatem, in qua non sit superbia inclusa. Multi enim hujus virtutis umbram, veritatem pauci sequuntur. Perfacile est aliquem vestem habere contemptam, salutare submissius, manus et genua deosculari, inclinato in terram capite oculisque dejectis humilitatem ac mansuetudinem polliceri, lenta voce tenuique sermones infringere, suspirare crebrius, et ad omne verbum peccatorem ac miserum se clamare. Sed si vel levi sermone offensus fuerit, continuo vide-

¹ Bern., in *Cant.*, serm. LXXXV, post med. — ² Greg., *ad Maritian.*, lib. XII, epist. XXVI, col. 1563. — ³ Id., *Moral.*, lib. XXXII, c. xxi, longe post med. — ⁴ Aug., *ad Bonif.*, epist. L, al. CLXXXV, n. 7. — ⁵ Ibid. n. 43. — ⁶ Chrysost., in *Joan.*, hom. xii, al. xiii, n. 4. — ⁷ Ultima verba hujus auctoritatis Bernardi reperiuntur

in præfatione *super Qui habitat*. — ⁸ Senec., *de Clement.*, lib. II, c. iv. — ⁹ Greg., *Moral.*, lib. V, c. xvi. — ¹⁰ Ibid., lib. XXXI, c. v, paululum a princ. — ¹¹ Id., *Pastor.*, p. II, c. vi. — ¹² Hieron., *ad Demetr.*, epist. — (a) *Leg.* ignoraverimus. — (b) in ipsum.

bis attollere supercilium, levare cervicem, et delicatum illum oris sonum insano clamore repente mutare. » Idem ¹ : « Sancta magis esse, quam videri stude : quia nihil prodest aestimari quod non sis, et duplicis peccati reatus est, non habere quod creditur, et quod non habeas simulare. » Idem, in originali *super Matthæum* : « Nunc rara fides est : aliud in labiis, aliud in corde versatur : venenum animæ linguæ mella contegunt. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ² : « Die, hypocrita, si bonum est esse malum, ut quid non vis apparere, quod es? Si autem melius est bonum esse, ut quid non vis esse quod vis apparere? » Idem ³ : « Inimicus manifestus melior est, quam amicus fictus. Ille dum timetur, facile vitatur; iste dum non cognoscitur, prævalet. » Idem : « Osculum pacis, » etc., supra, libro II, *de Ira* ⁴. Isidorus, *de Summo Bono* ⁵ : « Sæpe per simulationem amicitia colitur, ut qui non potuit aperte decipere, decipiat fraudulenter. » Idem ⁶ : « Per adversa magis, quam per prospera comprobatur, si Deus et proximus vere diligatur : quia dum adversa provenerint, tunc amicus fraudulentus detegitur. » Idem : « Qui crucem portat, » etc., infra, libro IV, *de Cruce spirituali* ⁷. Augustinus, *de Virginitate* ⁸ : « Simulatio humilitatis major superbia est. » Idem : « Simulatio dicit, » etc., supra, libro II, *de Conflictu* ⁹. Idem, *super Matthæum* : « Malus spiritus, spiritus stultitiæ; alter peyor, simulatio sapientiæ. Spiritus malus, spiritus erroris; alter peyor, simulatio veritatis. Spiritus malus, spiritus temeritatis; alter peyor, simulatio consilii. Spiritus malus, spiritus ignaviæ; alter peyor, simulatio fortitudinis. Spiritus malus, spiritus ignorantiae; alter peyor, simulatio scientiæ. Spiritus malus, spiritus impietatis; alter peyor, simulatio pietatis. Spiritus malus, spi-

ritus elationis; alter peyor, simulatio timoris. » Idem : « Cantus sit pœnitens, » etc., supra, libro II, *de Confessione* ¹⁰. Bernardus, *super Cantica* ¹¹ : « Intendere quasi in Deum, sed non propter Deum, hypocritæ plane animæ est : ejus etsi una facies decora videtur, quod ad Deum qualicumque intentione respiciat; ipsa tamen simulatio omne in ea decorum exterminat, et magis per totum ingerit fœditatem. » Idem ¹² : « Minus semper malitia palam nocuit; nec unquam bonus, nisi simulatione boni deceptus est. » Idem, in *Epistola* : « Nemo magis iram meretur, quam amicum simulans inimicus. » Idem ¹³ : « Non dicit hypocrita : *Gloria mea* ¹⁴ *testimonium conscientiae meæ* : quia etsi judicantium secundum faciem, verbo, vultu, et habitu simulatorio, eludat opinioni, sed non ejus, qui scrutatur renes et corda, fallit vel evadit judicium. » Glossa : « Ira justa est, » etc., infra, libro IV, *de Zelo bono* ¹⁵. Seneca, in *Epistola* ¹⁶ : « Omnia vitia in aperto leviora sunt. Morbi quoque tunc ad sanitatem inclinant, cum ex abdito erumpunt, atque vim suam proferunt. Avaritiam itaque et ambitionem, et cætera mala mentis humanæ, tunc perniciosissima scias esse, cum simulata sanctitate subsistunt. »

CAPUT XXVI.

De Familiaritate.

Gregorius, in *Dialogis* ¹⁷ : « Qui corpus suum continentiae dedicant, habitare cum feminis non præsumant : ne ruina menti tanto repentina subrepat, quanto ad hoc, quod male concupiscitur, etiam præsentia (a) concupitæ formæ famulatur. » Idem, in *Registro* ¹⁸ : « Legitur, quod beatus Augustinus nec cum sorore habitare consenserit, dicens :

c. xix, p. 87. — ¹¹ Bern., in *Cant.*, serm. XL, circa med. — ¹² Ibid., serm. LXVI, non longe a princ. — ¹³ Id., ad *Henr. Senon.*, epist. XLII, post med. — ¹⁴ II *Cor.*, I, 12. — ¹⁵ Vid. inf., lib. IV, c. xix. — ¹⁶ Senec., epist. LVII, post med. — ¹⁷ Greg., *Dial.*, lib. III, c. ix, non longe a princ. — ¹⁸ Id., ad *Rom.*, lib. VII, epist. XXXIX, ind. 2, col. 1329.

(a) *Cæt. edit.* præsentiae,

¹ Hieron., ad *Maurit. fil.*, epist. XIV, post med. —

² Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. xlv, circa princ. — ³ Ibid., hom. XLII, ante med. — ⁴ Vid. sup., lib. II, c. ix, p. 74. — ⁵ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. xxix, sent. 2. — ⁶ Ibid., sent. 3. — ⁷ Vid. inf., lib. IV, c. x. — ⁸ Aug., *de S. Virgin.*, c. XLIII. —

⁹ Vid. sup., lib. II, c. xv, p. 79. — ¹⁰ Vid. sup., lib. II,

« Quæ cum sorore mea sunt, sorores meæ non sunt. » Docti ergo viri cautela, magna debet nobis esse instructio : nam vitium præsumptionis est, quod fortis pavet, minus validum non timere. » Idem, *super Ezechielem*¹ : « Sicut perfecti viri perversos proximos non debent fugere, quia et eos sæpe ad rectitudinem trahunt, et ipsi ad perversitatem nunquam trahuntur; ita infirmi quique societatem debent declinare malorum, ne mala, quæ frequenter aspiciunt, et corrigere non valent, delectentur imitari. » Ambrosius, *super Lucam*² : « Quam religiosum videtur, ut commemorationem christianæ feminæ non recuses! Sed crebra inle tentatio : si attentos Deo viderit diabolus, suggerit ut decipiat. Sed tu quamvis de proposito præsumas, cave tentationem, sciens naturam. » Idem, *de Virginibus*³ : « Teritur officiis pudor, audacia emicat, risus obrepit, modestia solvitur, dum affectatur urbanitas, » Isidorus, in *Synonymis*⁴ : « Sæpe familiaritas implicat; sæpe occasio peccandi voluntatem facit. » Idem⁵ : « Melius est habere malorum odium, quam consortium. » Idem : « Sicut multa bona habet communis vita sanctorum, sic plurimum mali societates affert malorum. » Augustinus, *de Singularitate Clericorum*⁶ : « Diabolus, sicut de simplici charitate amorem conflavit illicitum, sic per societatem clericorum et mulieri inducit interitum : dum autem contentus est cedere, sic valet fortius occupare : et dum submissus patitur semetipsum præbere devictum, sic plenius vincere gloriatur. » Idem⁷ : « De clericis familiaribus erga mulieres Apostolus ait⁸ : *Gloria in turpitudine (a) eorum*. Sed dilectio est, inquit. O dilectio, quæ invidet (b) sibi! O charitas, quæ cupit se in vituperatione laudari! Grande miraculum, ut virginum charitas virgines faciat velut conjuges credi, et

conjugum charitas conjuges faciat velut virgines aestimari. » Idem⁹ : « Conversatio parilitatis non nisi corruptionem seminat, vitia pullulat, lasciviam pascit, cupidinem concipit, ignominiam parit, rabiem concitat, furiam porrigit, petulantiam nutrit, casus exaltat, ruinas ædificat. » Idem¹⁰ : « Semel dixerim, omnis inconveniens sodalitas mulierum; gluten est delictorum, et viscus toxicatus, quo diabolus homines aucupatur. » Hieronymus, in *Epistola*¹¹ : « Si pudicitiam servare quæris, feminam quam bene videris conversantem mente dilige, non corporali frequentia. » Idem¹² : « Germinant feminæ spinas cum viris habitantes, et arcana mentium acuto mucrone percutiunt. » Idem¹³ : « Nec Davide sanctior, nec Salomone potes esse sapientior. Memento semper quod paradisi columnam de possessione sua mulier eiecerit. » Idem : « Janna diaboli, » etc., supra, *de Muliere*¹⁴, lib. I. Bernardus, *super Cantica*¹⁵ : « Cum femina semper esse, et non cognoscere feminam, nonne plus est, quam mortuum suscitare? Quod minus est, non potes; et quod majus est, vis credam tibi? Quotidie latus tuum ad latus juvenulæ in mensa; lectus tuus ad lectum ejus in camera; oculus tuus ad oculos ejus in colloquio; manus tuæ ad manus ipsius in opere : et continens vis putari? Esto ut sis, sed ego suspicionem non carco. »

CAPUT XXVII.

De Propinquitate.

Gregorius, in *Moralibus*¹⁶ : « Sæpe ad avaritiam cor parentis illicit fecunditas prolis : eo enim ad ambitum congregandæ hæreditatis accenditur, quo multis hæredibus fecundatur. » Idem¹⁷ : « Ille scire Deum familiarius appetit, qui præ amore pietatis, circa med. — ¹ Philip., III, 19. — ² De Singular. Cleric., c. XXII. — ³ Ibid., c. VII. — ⁴ Hieron., ad Ocean., de vit. Clericorum, tom. IX. — ⁵ Ibid., post med. — ⁶ Id., ad Nepotian., epist. II, ante med. — ⁷ Vid. sup., lib. I, c. VIII, p. 21. — ⁸ Bern., in Cant., serm. LXV, ante med. — ⁹ Greg., Moral., lib. I, c. IV, in princ. — ¹⁰ Ibid., lib. VII, c. XIV, ante med.

¹ Greg., in Ezech., hom. VIII, post med. — ² Ambr., in Luc., lib. IV, c. IV. — ³ Id., de Virg., lib. III, c. IV. — ⁴ Isid., Synon., c. V, post med. — ⁵ Ibid., c. IX, post med. — ⁶ Est apud Cyprian., de Singular. Cleric., c. IX, post med., edit. Pamel. — ⁷ Ibid., c. XVIII,

(a) Vulg. Confusione. — (b) Cat. oclt. invadet

nescire desiderat, quos carnaliter scivit. » Idem¹ : « Gravi damno scientia divina minuitur, si cum carnis notitia partitur. Extra cognatos ergo quisque ac proximos debet fieri, si vult parenti omnium verius jungi. » Hieronymus, in *Epistola*² : « Licet sparso crine et scissis vestibus ubera, quibus te nutrierat, mater ostendat; licet in limine pater jaceat; percalcato patre perge, siccis oculis ad vexillum crucis evola. Solum pietatis genus est, in hac re esse crudelem. Veniet postea dies ille, quo victor revertaris in patriam. » Idem, in *Homiliis*³ : « Hic ordo in omni affectu necessarius est. Ama post Deum patrem, ama matrem, ama filios. Si autem necessitas venerit, amor parentum ac filiorum Dei amori comparetur, et non possit uterque servari, odium in suos, pietas in Deum est. » Joannes Chrysostomus, in *Homiliis*⁴ : « Dico tibi, monache, quid quæris matrem? Aut christiana est mater, aut non est christiana; aut sancta est, aut peccatrix. Si sancta est, gaudet, quia servis Domino; si peccatrix, dimitte illam, quia mortua est. » Idem⁵ : « Qui habet Jesum, habet et patrem, habet matrem, habet filios, habet omnem propinquitatem. Quid quæris mortuos? sequere vivum, et dimitte mortuos, ut sepeliant mortuos suos. » Isidorus, de *Summo Bono*⁶ : « Multi dum propinquorum utilitates procurant, a Dei amore se separant. Vir autem spiritualis ita prodesse debet suæ propinquitati, ut dum illis gratiam carnis præstare studet, ipse a spirituali proposito nequaquam declinet. » Idem : « Multi monachorum, » etc., supra, lib. I, de *Monachis malis*⁷. Idem⁸ : « Noveris non prohiberi pietatis officium, sed negari carnalitatis affectum : proximis enim carnaliter præstatur, quod extraneis pie impenditur. » Augustinus, in *Epistola*⁹ : « Carnalem affec-

tum, et in nobis, et in nostris, militia christiana ut perimamus hortatur; nec tamen ita ut ingratus sit quisque parentibus, et eadem ipsa beneficia, quibus in hanc vitam editus, susceptus atque nutritus est, enumerata derideat : servet potius ubique pietatem. Habent hæc locum, ubi majora non vocant. Mater Ecclesia, mater est etiam matris tuæ. » Idem, de *Viduitate*¹⁰ : « Nec ideo laudanda es, quia filios habes; sed quia eos pie nutrire atque educare studes. Ut enim tibi nascerentur, fecunditatis; ut vivant, felicitatis est; ut et instituuntur sic voluntatis est atque potestatis. » Bernardus, in *Epistola*¹¹ : « Ecclesia jubetur, ut concupiscat rex decorem ejus, oblivisci populum suum et domum patris sui. Puer Jesus inter cognatos et notos quæritur, nec invenitur. Fuge fratres tuos et tu, si tuam vis invenire salutem. Fuge, inquam, de medio Babylonis, fuge a facie gladii aquilonis. » Idem¹² : « O dirum patrem! o sævam matrem! o parentes crudeles et impios! imo non parentes, sed peremptores, quorum dolor salus pignoris, quorum consolatio mors filii est, qui me malunt perire cum eis, quam regnare sine eis. » Idem¹³ : « Configat carnes tuas divinus timor, ne decipiat carnalis amor. Blanditur, sed sub lingua ejus labor et dolor : lacrymatur, sed insidiatur, ut rapiat pauperem, rapere pauperem, dum attrahit eum. » Idem¹⁴ : « Fidelis sermo et omni acceptione dignus : etsi impium est contemnere matrem, contemnere propter Christum piissimum est. Nam qui dixit¹⁵ : *Honora patrem et matrem*, ipse etiam dixit¹⁶ : *Qui amat patrem et matrem plusquam me, non est me dignus*. » Glossa¹⁷ : « Perfecta est conversio, ubi, cum cupiditate rerum, carnalis quoque rumpitur dilectio. »

¹ Greg., *Moral.*, lib. VII, c. XIV. — ² Hieron., ad *Heliod.*, epist. I. — ³ Id., in *Matth.*, x. — ⁴ Chrysost., hom. XVIII, ex var. loc. in *Matth.* — ⁵ Ibid., paulo ante. — ⁶ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XI, sent. 3 et 4. — ⁷ Vid. sup., lib. I, c. XXXII, p. 45. — ⁸ Isid.,

loc. cit., sent. 5. — ⁹ Aug., ad *Læt.*, epist. XXXVIII, al. CCXLIII, n. 40. — ¹⁰ Id., de *Viduit. Bono*, c. XIV. — ¹¹ Bern., epist. CVII, in fin. — ¹² Id., epist. CXII, ante med. — ¹³ Id., ad *Fulc.*, epist. II, post med. — ¹⁴ Id., ad *Mag. Gall.*, epist. CV. — ¹⁵ *Exod.*, XX, 12. — ¹⁶ *Matth.*, x, 37. — ¹⁷ Gloss. in *Matth.*, IV.

CAPUT XXVIII.

De Oblivione.

Gregorius, in *Homiliis* ¹: « Nulla nos prosperitas blandiens sudeat: quia stultus viator est, qui in itinere amœna prata conspiciens, obliviseitur ire quo debet. » Idem, in *Moralibus* ²: « Stulti cum prudentium facta conspiciunt, hæc eis esse omnia reprehensibilia videntur: quia suæ imperitiæ et infirmitatis obliiti, tanto intensius de alienis iudicant, quanto sua profundius ignorant. » Idem ³: « In istis visibilibus quæ intuetur cor nostrum, extra se spargitur; et quid de se intrinsecus agatur obliviscitur, dum extrinsecus occupatur. » Idem, in *Registro* ⁴: « Sincera in dilectione, nec vires absentia, nec locum habet oblivio. » Idem, in *Pastorali* ⁵: « Sæpe nonnulli, velut obliiti quod fratribus animarum causa prælati sunt, toto cordis annisu sæcularibus causis inserviunt. » Idem ⁶: « Ex se debet unusquisque colligere, qualiter alienæ hunc oporteat imbecillitati misereri, ne contra infirmitatem proximi, si ad increpationis vocem ferventius rapiatur, oblitus sui esse videatur. » Idem ⁷: « Sæpe nonnulli, » etc., supra, lib. I, de *Religiosis malis* ⁷. Augustinus, de *Libero arbitrio* ⁸: « Melior est animus, cum obliviseitur sui, præ charitate incommutabilis Dei, vel seipsum penitus in illius comparatione contemnit. » Idem, de *Confessionibus* ⁹: « Quis dabit, Domine, mihi, ut venias in cor meum, et inebries illud, ut obliviscar mala mea, et unum bonum meum amplectar te? » Idem, in *Sermone*: « Pereuntur hac animadversione peccator, ut moriens obliviscatur sui, qui, dum viveret, oblitus est Dei. » Idem: « Væ qui derelinquunt te ducem, » etc., infra, capite de *Sapientia mala* ¹⁰. Ambrosius,

in *Apologia*: « Sentire vitalis vigoris ac muneris est: unde et ille qui errorem suum non cognoscit, insanit, furit, desipit. » Bernardus, super *Missus est* ¹¹: « Videas plerosque in Ecclesia Dei de ignobilibus nobiles, de pauperibus divites factos subito, intumescere, pristinae oblivisei abjectionis, genus quoque suum erubescere. » Idem, super *Cantica* ¹²: « Parum est nostris vigilibus, quod non servant nos, nisi et perdant: alto quippe demersi oblivionis somno, ad nullum dominicæ comminationis tonitrum expergiscuntur, ut suum ipsorum periculum expavescant. Inde est, ut non parcant suis, qui non parcant sibi, perimentes pariter, et perennes. » Idem, in *Sermone* ¹³: « Quantos videmus quasi oblitos sui, et peccatorum suorum, Dei quoque et beneficiorum ejus immemores, sic non redimere, sed amittere tempus, ut de moribus et affectionibus suis ultima apud ipsos vix mentio fiat! »

CAPUT XXIX.

De Ignorantia.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁴: « Nescire, ignorantia est; sed scire noluisse, superbia. » Idem ¹⁵: « Quo nosipsum minus agnosceimus, eo illos, quos reprehendere nitimur, plus videmus. Communia hæc mala sunt, quæ sæpe a subditis in prælatos, sæpe a prælati in subditos committuntur. » Idem ¹⁶: « Nemo bene iudicat, qui ignorat. » Idem ¹⁷: « Sæpe committunt, » etc., supra, de *Recidivatione* ¹⁸. Idem: « Seclusum ab internis gaudiis genus humanum, exigente culpa, mentis oculos perdidit; et quo meritum passibus gradiatur, nescit. Sæpe enim est donum gratiæ, quod iram deputat: et sæpe divinæ districtiōnis ira est, quod gratiam

¹ Greg., in *Evang.*, hom. xiv, circa fin. — ² Id., *Moral.*, lib. XI, c. xiii, circa med. — ³ Id., lib. XXV, c. vii, circa med. — ⁴ Id., ad *Areg. Vapinc.*, lib. IX, epist. LXII, col. 1476. — ⁵ Id., *Pastoral.*, p. II, c. vii, paulo a princ. — ⁶ Ibid., c. x, ante med. — ⁷ Vid. sup., lib. I, c. xxviii, p. 41. — ⁸ Aug., de *Lib. Arb.*, lib. III, c. xxv. — ⁹ Id., *Confess.*, lib. I, c. v. — ¹⁰ Vid.

inf., huj. lib. c. xxxii. — ¹¹ Bern., super *Missus est*, hom. iv, post med. — ¹² Id., in *Cant.*, serm. xvii, ante med. — ¹³ Id., *Cont. ingr.*, serm. ante med. — ¹⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXV, c. xi, circa med. — ¹⁵ Ibid., c. xiv, circa fin. — ¹⁶ Ibid., lib. XXVII, c. i, in fin. — ¹⁷ Ibid., lib. IX, c. vii, in princ. — ¹⁸ Vid. sup., huj. lib. c. xi, p. 139.

putat." Idem, in *Registro* ¹: « Quæ potest esse pastoris excusatio, si lupo oves comedit, et pastor nescit? » Idem ²: « Quotiescumque tam de baptismo aliquorum, vel de confirmatione, quam de ecclesiarum consecratione dubium habetur, et nec scriptis nec testibus certa ratio habetur, utrum baptizati, vel confirmati, sive ecclesiæ consecratæ sint: baptizentur tales ac confirmentur, atque ecclesiæ canonice dedificentur, ne talis dubitatio ruina fidelibus fiat: quoniam non monstratur iteratum, quod non certis indicibus ostenditur rite peractum. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ³: « Non potest eis esse excusatio condemnationis ignorantia veritatis, quibus fuit inveniendi facultas, si fuisset quærendi voluntas. Nam si veritas salus est et vita cognoscentium se, magis debet quæri, quam quærere. » Isidorus, in *Synonymis* ⁴: « Ignorantia mater errorum est; ignorantia vitiorum nutrit. » Augustinus, *super Matthæum* ⁵: « Melior est fidelis ignorantia, quam temeraria scientia. » Idem: « Cum ubique sit præsens, » etc., supra, *de Negligentia* ⁶. Idem, *de Gratia et Libero Arbitrio* ⁷: « Ideo divina præcepta data sunt, ut homo excusationem de ignorantia non haberet. » Idem, *de Trinitate* ⁸: « Error est, pro alio, alterius approbatio. » Idem: « Rem prorsus ignotam amare, omnino nullus potest. » Idem, *de Vita beata* ⁹: « Recte dicimus eorum animos, qui nullis disciplinis eruditi sunt, nihilque bonarum artium hauserunt, jejunos atque famelicos esse. » Idem, *de Conjugiis adulterinis*: « Sunt peccata ignorantium, quamvis minora peccatis scientium. » Idem ¹⁰: « Certe nullius crimen ma-

culat nescientem. » Et est interlinearis (a) *Gen.*, cap. xxi, 26: *Nescivi*. Bernardus, *de Contemptu* ¹¹: « Quando excusare ignorantia possit hominem, qui se magistrum infantium, et doctorem insipientium proficitur? Ignorans utique ignorabitur, et multos ignorare faciet, et ignorari. » Idem, *super Cantica* ¹²: « Dico omnes ignorare Deum, qui nolunt converti ad eum: neque enim ob aliud proculdubio reuunt, nisi quia gravem et severum imaginantur, qui pius est; durum et implacabilem, qui misericors est; ferum et terribilem, qui amabilis est. Et mentitur iniquitas sibi. » Idem, *de Duodecim Gradibus* ¹³: « Frustra sibi de infirmitate vel ignorantia blandiuntur, qui, ut liberior peccent, libenter ignorant; vel infirmantur. » Idem, in *Epistola* ¹⁴: « Multa scienda nesciuntur, aut sciendi incuria, aut discendi desidia, aut verecundia inquirendi: et quidem hujusmodi ignorantia non habet excusationem. » Idem: « Multi multa sciunt, » etc., supra, *de Curiositate* ¹⁵. Idem, *de Consideratione* ¹⁶: « Noveris licet omnia mysteria, noveris lata terræ, alta cæli, profunda maris; si te nescieris, eris similis ædificanti sine fundamento ruinam, non structuram. » Boetius, *de Consolatione* ¹⁷: « Humanæ naturæ ista conditio est, ut si se nosse desierit, infra bestias redigatur; si vero cum cæteris rebus semetipsum agnoscat, excellat easdem. Nam cæteris animalibus, sese ignorare, natura est; hominibus, vitio venit. » Seneca, in *Epistola* ¹⁸: « Non est extrinsecus malum nostrum, sed intra nos est, in visceribus sedet, et ideo difficulter ad sanitatem pervenimus, quia nos ægrotare nescimus.

¹ Greg., *ad Joan. C. P.*, lib. II, epist. LII, ind. II, col. 1125. — ² Ibid., *ad Felic. Messan.*, lib. XII, ind. 7, epist. xxxii, col. 1580. — ³ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. XLIV. — ⁴ Isid., *Synon.*, c. XIV. — ⁵ Aug., *de verb. Apost.*, serm. xxii, ante med. — ⁶ Vid. sup., huj. lib. c. VIII, p. 137. — ⁷ Aug., *de Grat. et Lib. Arb.* — ⁸ Aug., *de Trin.*, lib. X, c. 1. — ⁹ Id., *de Vit. beat.*, disp. 1, ante med. — ¹⁰ Id., *ad Vinc.*,

epist. XLVIII, al. XCH, n. 15. — ¹¹ Bern., *super Eccles. nos relig.*, ante med. — ¹² Id., in *Cant.*, serm. xxxviii, ante med. — ¹³ Id., *de duod. Grad.*, post med. — ¹⁴ Id., *ad Hug. de S. Viet.*, epist. lxxvii, ante med. — ¹⁵ Vid. sup., huj. lib. c. VII, p. 136. — ¹⁶ Id., *de Consider.*, lib. II, ante med. — ¹⁷ Boet., *de Consolat.*, lib. II, pros. 5, circa fin. — ¹⁸ Senec., *Epist. I.*, ante med. — (a) *Suppl. in.*

CAPUT XXX.

De Stultitia.

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Incautis sæpe ad peccati finem vertitur etiam hoc, quod pro solo studio mercedis inchoatur. » Idem ²: « Quantalibet doctrina mens polleat, gravis ejus imperitia est velle docere meliorem. » Idem ³: « Sæpe reprobi, per hoc quod unum vel minimum bonum suum incaute conspiciunt, mala multa et gravia, in quibus demersi sunt, non agnoscunt. » Idem ⁴: « Quia, testante Paulo ⁵, *sapientia hujus mundi stultitia est apud Deum*, tanto quisque amplius intus stultus fit, quanto conatur exterius sapiens videri. » Idem, in *Registro* ⁶: « Ego et minores meos, quos ab illicitis prohibeo, in bonis imitari paratus sum. Stultus enim est, qui in eo se primum æstimat, ut bona, quæ viderit, discere contemnat. » Augustinus, *de libero Arbitrio* ⁷: « Stultitia est, rerum appetendarum et vitandarum, non quælibet, sed vitiosa ignorantia. » Idem: « Si prudentes dicuntur, qui omnibus modis agunt, ut differant mortem, et vivant paucos dies; quam stulti sic vivunt, ut perdant æternam vitam? » Idem, *de Octoginta tribus questionibus* ⁸: « Quidquid casu fit, temere fit. » Idem, *de Vita beata* ⁹: « Major et miserabilior egestas nulla est, quam egere sapientia; et qui sapientia non eget, nulla re omnino egere potest. Est ergo animi egestas nihil aliud, quam stultitia. » Idem, *de Ordine disciplinæ*: « Quisquis ea sola novit, quæ corporis sensibus attingit, non solum cum Deo non esse mihi videtur, sed nec secum quidem. » Isidorus: « Neminem stultorum, » etc., supra, lib. I, *de Judiciis* ¹⁰. Bernardus,

¹ Greg., *Moral.*, lib. III, c. x, post med. — ² Ibid., lib. VI, c. xviii, circa fin. — ³ Ibid., lib. XXXIV, c. xvii, post med. — ⁴ Ibid., lib. XVIII, c. xxv, fere in princ. — ⁵ I Cor., III, 19. — ⁶ Greg., *ad Joan. Syrac.*, lib. VII, ind. 1, epist. LXIV, col. 1348. — ⁷ Aug., *de Lib. Arb.*, lib. III, c. xxiv. — ⁸ Id., *de LXXXIII Quæst.*, q. xxix. — ⁹ Id., *de Vit. beat.*, Disp. III. — ¹⁰ Vid. sup., lib. I, c. xlv, p. 60. —

de Consideratione ¹¹: « In his stulto labore consumeris, quæ non sunt nisi afflictio spiritus, evisceratio mentis, evacuatio gratiæ. » Idem, *super Cantica* ¹²: « Stultus quod vivit, mortem potius quam vitam esse censuerim. Quomodo vita cum sterilitate? » Seneca, in *Epistola* ¹³: « Inter cætera mala hoc quoque habet stultitia proprium: semper incipit vivere. Quid est autem turpius, quam senex vivere incipiens? » Idem: « Omnis stultitia laborat fastidio sui. » Idem ¹⁴: « Nihil stultitia pacati habet: tam superne illi metus est, quam infra. Utrumque trepidat latus: sequuntur pericula, et occurrunt: ad omnia pavet, imparata est, et ipsis terretur auxiliis »

CAPUT XXXI.

De Credulitate.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁵: « Error, cum virtus creditur, difficilius emendatur. » Idem ¹⁶: « Sicut plerique reticent ex timore, et tamen tacere se æstimant ex humilitate; ita nonnulli loquuntur per impatientiam elationis, et tamen loqui se credunt per libertatem rectitudinis. » Idem: « Majora crimina, » etc., infra, lib. IV, *de Æquitate* ¹⁷. Idem ¹⁸: « Arrogantes grave se damnum perpeti judicant, si scientiam suam loquendi brevitate constringunt. Tanto enim semetipsos credunt doctiores ostendere, quanto se poterunt multiplicitate loquacitatis aperire. » Idem, in *Registro* ¹⁹: « Nos ignotis hominibus passim credere non debemus. » Idem ²⁰: « Ex te aliorum causas æstima, et in quorundam adversitates falsis suspicionibus non ducaris. » Isidorus, *de summo Bono* ²¹: « Erit ille apud Deum condemnatus,

¹¹ Bern., *de Consider.*, lib. I, ante med. — ¹² Id., in *Cant.*, serm. III, ante med. — ¹³ Senec., *Epist.* XIII, circa fin. — ¹⁴ Senec., *Epist.* LIX, ante med. — ¹⁵ Greg., *Moral.*, lib. XXXII, c. xvii, longe post med. — ¹⁶ Ibid., lib. XXXIV, c. xviii, circa med. — ¹⁷ Vid. inf., lib. IV, c. xxxix. — ¹⁸ Ibid., lib. XXVI, c. xviii. — ¹⁹ Id., *ad Joan. Syrac.*, lib. VII, epist. LXV, col. 1349. — ²⁰ Ibid., lib. VIII, epist. xii, *ad Gudisc.*, col. 1400. — ²¹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. LIX, sent. 6.

qui adversus innocentem falsum testimonium, vel dicit, vel dicentibus credit. Nam non solum reus est, qui falsum de aliquo profert, sed is qui cito aurem criminibus præbet. » Joannes Chrysostomus, *de Compunctione* ¹: « Si inimicitiae semel occupaverint homines, omnia quæ fiunt, quæ dicuntur, quæ audiuntur, ita accipiuntur et intelliguntur, ut ad majores et longiores proficiant inimicitias. Si quid enim boni dicatur de inimico, non creditur; si quid autem mali, hoc solum creditur, hoc confirmatur. » Augustinus, *de Baptismo parvulorum* ²: « Si est ulla humanitas in rebus humanis, puto nos justius posse reprehendi, si ignotos homines, quos criminantur inimici, nec eorum crimen ulla testificatione demonstrant, nocentes potius quam innocentes crediderimus. » Bernardus, in *Epistola* ³: « Error est humanæ mentis, non modo bonum putare malum, et malum bonum, aut verum falsum, et e converso, sed etiam certa recipere pro dubiis, dubia pro certis. » Idem, *de Consideratione* ⁴: « Facilitas credulitatis est, cujus callidissimæ vulpeculæ magnorum neminem comperi satis cavisse versutias: inde ipsis pro nihilo iræ multæ, inde innocentium frequens abdicatio, inde præjudicia in absentes. » Idem: « Arrogans de omni alia, » etc., supra, libro II, *de Superbia* ⁵. Seneca, in *Epistola* ⁶: « Utrumque vitium est, et omnibus credere, et nulli; sed alterum honestius dixerim vitium, alterum tutius. »

CAPUT XXXII.

De Sapientia mala (a).

Gregorius, in *Moralibus* ⁷: « Ad veram sapientiam venire non possunt, qui falsæ suæ sapientiæ fiducia decipiuntur. » Idem ⁸:

¹ Chrysost., *de Compunct.*, lib. I, ante med. — ² Aug., *de unico Bapt. cont. Petil.*, c. xvi. — ³ Bern., *epist. lxxxv, ad Vic. abb.* — ⁴ Id., *de Consideratione*, lib. II, in fin. — ⁵ Vid. sup., lib. II, c. vi, p. 71. — ⁶ Senec., *Epist.* III, post med. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. XIII, c. xiv. — ⁸ Ibid., lib. XVI, c. xvii, in fin. —

(a) Cæst. edit. omitt. mala.

« Valde difficile est, ut is, qui se sapientem æstimat, mentem ad humilitatem reducat. » Idem: « Quia testante, » etc., supra, *de Stultitia* ⁹. Idem ¹⁰: « Sapientia hujus mundi infidelis est, quia mansura post mortem non est. » Idem, in *Pastorali* ¹¹: « Quo quisque melius sapit, eo deterius delinquit, et idcirco inexcensabiliter meretur supplicium, quia prudenter, si voluisset, potuit vitare peccatum. » Idem: « Sæpe dum, » etc., supra, *de Discordia* ¹². Idem, in *Registro*, de quodam monacho ¹³: « Sunt bona, quæ in eo placent; sed hoc est in illo vehemens vitium, quia valde sibi sapiens esse videtur. » Augustinus, *de Libero Arbitrio* ¹⁴: « Væ qui derelinquunt te ducem, et oberrant in vestigiis tuis; qui nutus tuos pro te amant, et obliviscuntur quid innuas. O suavissima lux purgatæ mentis sapientia! non enim cessas innuere nobis, quæ et quanta sis, et nutus tui sunt omne creaturarum decus. » Idem, *de Quantitate animæ* ¹⁵: « Odore ac sapore mire dijudicare pulmenta, et quo lacu piscis captus sit, vel quod tenue vinum sit, nosse dicere, quædam est miseranda peritia; et his artibus cum quasi crevisse anima videtur, quæ neglecta mente defluxit in sensus, nihil aliud, quam tumuisse, vel etiam contabuisse judicanda est. » Idem, *de Civitate Dei* ¹⁶: « Philosophiam si vere ac fideliter amasses, Christum Dei virtutem, et Dei sapientiam cognovisses, nec ab ejus saluberrima humilitate, tumore inflatus vanæ scientiæ, resilisses. » Idem ¹⁷: « Ineruditus liberalibus disciplinis, et omnino quantum ad philosophorum attinet doctrinas impolitus, non peritos grammatica, non armatos dialectica, non rhetorica inflatos, piscescunt enim retibus fidei ad mare hujus sæculi paucissimos misit,

⁹ Vid. sup., huj. lib. c. xxx, p. 136. — ¹⁰ Greg., *Moral.*, lib. XXXI, c. xx, circa med. — ¹¹ Id., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 23, ante med. — ¹² Vid. sup., c. xxii, p. 148. — ¹³ Greg., lib. VII, *epist. xcii, ad Fortunat. Nea.*, col. 1362. — ¹⁴ Aug., *de Lib. Arb.*, lib. II, c. xvi, n. 43. — ¹⁵ Id., *de Quant. Anim.*, c. xix, n. 33. — ¹⁶ Aug., *de Civit. Dei*, lib. X, c. xxviii. — ¹⁷ Ibid., lib. XXII, c. v.

atque ita et ex omni genere tam multos pisces, et tanto mirabiliores, quanto rariores, etiam ipsos philosophos cœpit. » Idem, *de Ordine disciplinæ* : « Astrologia est magnum religiosis argumentum, tormentumque curiosis. » Ambrosius, *de Virginitate* ¹ : « Nemo potest vestitus amictu philosophiæ, habitu scilicet sapientiæ sæcularis, Christum videre. » Hieronymus, in originali *super Isaiam* : « Omnis pompa structuraque verborum et argumenta dialectica, rediguntur ad nihilum. » Idem, in *Epistola* ² : « Dæmonum cibus est carmina poetarum, sæcularis sapientiæ vanitas, rhetoricorum pompa verborum : hæc sua omnes vanitate delectant, et dum aures versibus dulci modulatione currentibus capiunt, animam quoque penetrant, et peccatoris interna devincunt. » Bernardus, *de Duodecim Gradibus* ³ : « Sapere malum, sapere non est, sed desipere. » Idem, *de Contemptu mundi* ⁴ : « Quantos mundi sapientia maledicta supplantat, et conceptum in eis extinguit spiritum, quem voluerat vehementer Dominus accendi ! Noli, inquit, præcipitanter agere ; diu considera, diligenter intueri. Magnum est quod proponis, et opus egens multa deliberatione : experire quid possis, amico consule, ne post factum poenitere contingat. » Idem ⁵ : « Sapientia mundi, terrena, animalis, diabolica est, inimica salutis, suffocatrix vitæ, mater tepiditatis, quæ Deo solet vomitum provocare. » Idem, *super Cantica* ⁶ : « Philosophorum ventosa loquacitas non bonus est imber, qui sterilitatem magis intulit terris, quam fertilitatem. » Idem ⁷ : « Vinum sæcularis scientiæ inebriat quidem, sed curiositate, non charitate ; implens, non nutriens ; inflans, non adificans ; ingurgitans, non confortans. » Seneca, in *Epistola* ⁸ :

« Liberalium artium ostentatio, molestos, intempestivos, verbosos, sibi placentes facit. »

CAPUT XXXIII.

De Doctrina.

Gregorius, in *Moralibus* ⁹ : « Sæpe viri ferventes ingenio, dum congrua inveniunt, arroganter intumescunt ; et quod per elationis vitium plerumque contingit, eisdem acutis sensibus, quibus hostem feriunt, prosternuntur : dum in his quæ recte de Deo sentiunt, non Dei, sed suam gloriam quaerunt. » Idem ¹⁰ : « Perversi, cum vera sapiunt, recta quidem et rectis rationibus loquuntur : non ut alios audientes doceant, sed ut ipsi quanta doctrina polleant, innotescant. » Idem : « Quantalibet doctrina, » etc., supra, *de Stultitia* ¹¹. Idem, *super Ezechielem* ¹² : « De prædicationis labore laudem transitoriam quaerere, quid est aliud, quam rem magnam vili pretio venundare ? » Idem ¹³ : « Necesse est, ut semper sermo prædicantis cum auditorum debeat qualitate formari ; ne aut verecundis aspera, aut impudentibus levia loquatur. » Ambrosius, *super Lucam* ¹⁴ : « Vita verbum exigit, et acquirit ; sermo autem sine vita non dicitur sermo. » Augustinus, *de Vera Religione* ¹⁵ : « Quid adhuc oscitamus crapulam hesternam, et in mortuis pecudibus divina eloquia perscrutamur, si, quando ad disputationem venit, platonico nomine ora crepitantia, quam pectus vero Deo plenum magis habere gestimus ? » Bernardus, *super Cantica* ¹⁶ : « Væ, bene de Deo et sentire, et eloqui acceperunt, si quæstum æstiment pietatem ; si convertant ad inanem gloriam, quod ad lucra Dei acceperant erogandum ; si alta sapientes humilibus non consentiant ; paveant

¹ Ambros., *de Virginitatib.*, lib. III, post med. —

² Hieron., *ad Damas.*, epist. CXLVI, ante med. —

³ Bern., *de duod. grad. Humilit.*, grad. 1, ante med.

⁴ Id., *super Ecce nos relig.*, circa med. — ⁵ Ibid.,

conseq. — ⁶ Id., in *Cant.*, serm. LVIII, post med. —

⁷ Ibid., serm. IX, post med. — ⁸ Senec., *Epist.* LXXXVIII,

post med. — ⁹ Greg., *Moral.*, lib. III, c. III, circa med.

— ¹⁰ Ibid., lib. X, c. III, circa fin. — ¹¹ Vid. sup., huj.

lib. c. xxx, p. 156. — ¹² Greg., in *Ezech.*, hom.

xxi, post med. — ¹³ Ibid., hom. xi, post med. —

¹⁴ Ambr., in *Luc.*, vi, lib. V. — ¹⁵ Aug., *de Ver. Relig.*,

c. III. — ¹⁶ Bern., in *Cant.*, serm. XLII, versus fin.

quod in Propheta legitur, dicente Domino :
Dedi enim aurum meum, » etc.

CAPUT XXXIV.

De Honore.

Gregorius, in *Moralibus* ¹ : « Plus in hoc mundo honor, quam despectio occupat; magis prosperitatis sublimitas, quam necessitatis adversitas gravat. » Idem ² : « Transit, quod extollitur; permanet, quod punitur; et qui honoratur in via, in perventione dampnabitur; et quasi per amœna prata ad carcerem pervenit, qui per præsens vitæ prospera ad interitum tendit. » Idem ³ : « Tan-
 torum pondera unusquisque sustinere compellitur, quantis hoc mundo principatur. » Idem ⁴ : Tumoris elatio, non ordo potestatis in crimine est. Potentiam enim Deus tribuit, elationem vero potentiae malitia nostrae mentis invenit. » Idem ⁵ : « Numerari culpæ nequeunt, quæ habendæ potestatis amore perpetrantur. » Idem, in *Pastoralibus* ⁶ : « Penset quisque quid subjectus egerit, et repente cognoscet si praelatus bona agere, quæ proposuerit, possit : quia nequaquam valet in culmine humilitatem discere, qui in imis positus non desiit superbire. » Idem ⁷ : « Sæpe suscepta cura regiminis cor per diversa intuendo diverberat; et impar quisque invenitur ad singula, dum confusa mente dividitur ad multa. » Idem : « Cum rerum necessitas, » etc., infra, lib. IV, *de Dignitate* ⁸. Idem, in *Registro* : « In alto loco positus, sæpe dum exterius ab hominibus honor tribuitur, ad ima animus mergitur, quia curis discerpentibus gravatur. » Idem ⁹ : « Nec cuilibet, favente gratia, ultra quam meretur, impartior : nec ulli hoc, quod sui

juris est, ambitu stimulante denegabo (a); sed fratres meos honorare per omnia cupio, sicque studeo honore singulos subvehi, dum non sit quod alteri jure ab altero possit opponi. » Idem ¹⁰ : « Nec honorem reputo, in quo fratres meos honorem suum perdere cognosco. » Idem : « Minorem major præcedit, sicut honore, ita et crimine. » Isidorus, *de Summo Bono* ¹¹ : « Sæpe per honores quorundam mutantur et mores; et quos ante conglutinatos charitate habuerunt, postquam ad culmen honoris venerint, amicos habere despiciunt. » Idem ¹² : « Non debet honoris ducatum suscipere, qui nescit subditos tramite vitæ melioris præire. Neque enim quisque ad hoc præficitur, ut subditorum culpas corrigat, et ipse vitiis serviat. » Idem : « Qui regimen, » etc., supra, *de Ambitiosis*, lib. I ¹³. Idem, ibidem : « Qui ad hoc conversionem, » etc., supra, ibidem (b) Augustinus, in *Epistola* ¹⁴ : « Non cogito in ecclesiasticis honoribus tempora ventosa transigere; sed cogito me Principi pastorum omnium rationem de commissis ovibus redditurum. » Idem, *de Pastoribus* ¹⁵ : « Quisquis ita præpositus est, ut in eo quod præpositus est, gaudeat, et honorem suum quærat, et com-
 moda sua sola respiciat; se pascit, non oves. » Bernardus, in *Epistola* ¹⁶ : « Potestate accepta malle in malo quam in bono uti, abuli est. » Idem ¹⁷ : « Non dignum est, ut inde exigas honorem, unde refugis laborem. » Idem, *super Cantica* ¹⁸ : « Fratres, revereamur episcopos, sed vereamur labores eorum. Si labores pensamus, non affectamus honores. » Idem : « O perversitas, » etc., supra, lib. I, *de Ambitiosis* ¹⁹. Glossa ²⁰ : « Quanto gradus altior, tanto casus gravior. »

¹ Greg., *Moral.*, lib. V, c. I. — ² Ibid., lib. VI, c. IV. — ³ Ibid., lib. IX, c. X, in princ. — ⁴ Ibid., lib. XXVI, c. XIX, in fin. — ⁵ Ibid., lib. XXIV, c. XVI. — ⁶ Id., *Pastoral.*, p. I, c. IX. — ⁷ Ibid., c. IV, in princ. — ⁸ Vid. inf., lib. IV, c. XXXV. — ⁹ Greg., lib. II, epist. XXXIX, ad Dominic. Carth., ind. 10, col. 1098. — ¹⁰ Ibid., ad Eulog. Alex., epist. xxx, lib. VII, ind. 1, col. 1308. — ¹¹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III,

c. XXV, sent. 6. — ¹² Ibid., c. XXXIV, sent. 2. — ¹³ Vid. sup., lib. I, c. XXIV, p. 36. — ¹⁴ Aug., ad Max. episc. Donatist., epist. CCIII, post med. — ¹⁵ Id., *de Pastorib.*, c. XV. — ¹⁶ Bern., ad Eug., epist. CCXLV, prope fin. — ¹⁷ Id., ad Oger., epist. LXXXVII, post med. — ¹⁸ Id., in Cant., serm. XII, post med. — ¹⁹ Vid. sup., lib. I, c. XXIV, p. 38. — ²⁰ Gloss. in *Psal.* XXXVI.

(a) *Labb. Conc.* derogo. — (b) *Cat. edit.* deest supra, ibidem.

CAPUT XXXV.

De Zelo.

Gregorius, in *Moralibus* ¹ : « Apud misericordem judicem nequaquam sine venia culpa relinquitur, cum per fervorem zeli ex ejus amore peccatur. » Idem, in *Pastoralibus* ² : « Exasperatus rector, cum subditorum mentem plus se quam debuit percussisse considerat apud se, ad poenitentiam semper recurrit, ut per lamenta veniam in conspectu veritatis obtineat ex eo etiam, quod per zeli ejus studium peccat. » Isidorus, de *Summo bono* ³ : « Nimia pietas dissolutionem disciplinæ parturit, et zeli studium, dum plus est quam oportet, in iracundiæ vitium transit. » Bernardus, *super Cantica* ⁴ : « Zelus minus absque scientia efficax, minusque utile invenitur; plerumque autem et perniciosus valde sentitur. Quo zelus fervidior, vehementior spiritus, profusiorque charitas, eo vigilantiori opus est scientia, quæ zelum supprimit, spiritum temperet, ordinet charitatem. » Idem, de *Consideratione* ⁵ : « Vides omnem ecclesiasticum zelum fervere sola pro dignitate tuenda : honoribus totum datur, sanctitati nihil. » Idem : « Alii tam vehementer, » etc., supra, lib. II, de *Beatitudine* ⁶.

CAPUT XXXVI.

De Argutione.

Gregorius, in *Pastoralibus* ⁷ : « Correpti mens ad odium repente proruit, si hanc immoderata increpatio plus, quam debuit, addicit. » Idem ⁸ : « Plerumque contingit, ut dum culpa subditorum cum magna invectione corripitur, magistri lingua usque ad exces-

sus verba pertrahantur : cumque increpatio immoderate accenditur, corda delinquentium in desperatione deprimentur. » Idem, in *Moralibus* ⁹ : « Furentem, qui per invectionem carpit, quasi ei, qui non sentiat, ebrio plagas imponit. » Idem : « Justo timendum non est, » etc., infra, lib. IV, de *Timore* ¹⁰. Idem : « Sæpe qui in potestate, » etc., supra, de *Stultiloquio*, in *Convitatione* ¹¹. Idem ¹² : « Qui semper increpare appetunt, et nunquam fovere, multa plerumque increpando mentiuntur. » Isidorus, de *Summo Bono* ¹³ : « Non debet vitia aliena corripere, qui adhuc vitiorum contagionibus inservit : improbum est enim arguere quidquam in alio, quod adhuc reprehendit in semetipso. » Augustinus, in *Epistola* ¹⁴ : « Obsecro te per mansuetudinem Christi, ut si læsi te, dimittas mihi, nec me vicissim lædendo malum pro malo reddas : lædes autem me, si mihi tacueris errorem meum, quem forte inveneris in factis vel dictis meis. Nam si ea in me reprehendis, quæ reprehendenda non sunt, te lædis magis, quam me. » Idem, in *Regula* ¹⁵ : « Quando (a) necessitas disciplinæ, in moribus corrigendis, dicere vos dura verba compellit, si etiam in ipsis modum vos excessisse sentitis, non a vobis exigitur, ut a vobis subditis veniam postuletis : ne apud eos, quos oportet esse subjectos, dum nimium servatur humilitas, regendi frangatur auctoritas. Sed petenda est venia ab omnium Domino, qui novit eos, quos plus justo corripitis, quanta benevolentia diligatis. » Idem, super illa verba : *Si peccaverit in te frater tuus*, etc., ¹⁶ : « Quare illum corripis ? quia doles quod peccaverit in te ? absit : si amore tuo id facis, nihil facis ; si amore illius facis, optime facis. » Bernardus, *super Cantica* ¹⁷ : « Inhumane eorum redargnis opera, quorum onera

¹ Greg., *Moral.*, lib. X, c. v. — ² Id., *Pastor.*, p. II, c. x, post med. — ³ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. xxxiv, sent. 4. — ⁴ Bern., in *Cant.*, serm. xlix, post med. — ⁵ Bern., de *Consider.*, lib. IV, ante med. — ⁶ Vid. sup., lib. II, c. xlviii, p. 122. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. X, c. v, et *Pastoral.*, p. II, c. x, circa fin. — ⁸ Id., *Pastor.*, p. II, c. x, circa med. — ⁹ Id., *Moral.*, lib. xxx, c. vii. — ¹⁰ Vid. inf., lib. IV, c. xli.

— ¹¹ Vid. sup., huj., lib. c. III, § 9, p. 130. — ¹² Greg., *Moral.*, lib. xxiii, c. x. — ¹³ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. xxxii, sent. 1. — ¹⁴ Aug., ad Hieron., epist. xv, al. lxxiii, n. 3. — ¹⁵ Id., *Reg.* III, c. xl. — ¹⁶ Id., de verb. Dom., serm. xvi. — ¹⁷ Bern., in *Cant.*, serm. xii, post med. — (a) Cæd. edit. quanto.

refugis : temerarie objurgat virum de praelio revertentem mulier nens in domo. »

CAPUT XXXVII.

De Remissione.

Gregorius, in *Registro* ¹ : « Cum in subiecto peccatum non corrigitur, in eos qui præsumunt sententia retorquetur. » Idem ² : « Qui emendare potest, et negligit, participem se proculdubio delicti constituit. » Idem ³ : « Satis grave est, si illic contingat habere pravam actionem refugium, unde disciplinæ decet prodire censuram. » Idem : « Consentire videtur erranti, qui corrigenda ut rescari debeant non occurrit. » Idem, in *Moralibus* ⁴ : « Sæpe quem tentationis certamen superare non valuit, sua deterius securitas stravit. Nam dum lassum se quisque in otio remittit, dissolutam mentem corruptori prostituit. » Idem ⁵ : « Zeli iram quia Heli non habuit, motum contra se implacabiliter supernæ ultionis excitavit. » Idem : « Plenumque dissoluta, » etc., supra, de *Cruditelitate* ⁶. Idem ⁷ : « Dum moderari lingua otiosa verba negligit, more inolitæ remissionis capta, audax ad noxia prorumpit : et dum gulæ incumbitur, ad levitatis protinus insaniam proditur. » Idem ⁸, in *Pastorali* ⁹ : « Si inchoata bona fortis operantis manus ad perfectionem non sublevat, ipsa operandi remissio contra hoc, quod operatum est, pugnat. » Idem, *super Ezechielem* ¹⁰ : « Super ea mala, quæ propria habemus, alienas quoque mortes addimus : quia tot occidimus, quot ad mortem ire quotidie tepidi et tacentes videmus. » Isidorus, de *Summo Bono* ¹¹ : « Multos remissa conversio in pristinos errores reducit, ac vivendi tempore resolvit. Horum ergo exempla quisque con-

versus evita, ne cum timorem Dei a tepore incipis, rursus mundanis erroribus immergaris. » Augustinus, in *Sermone* : « Qui errantem non corripuerit, de negligentia judicabitur ; qui autem clam pro eo non oraverit, de perniciæ condemnabitur. » Idem, in *Regula* ¹² : « Magis innocentes non estis, si fratres vestros, quos judicando corrigere potestis, tacendo perire permittitis. » Idem ¹³ : « Tu vulnus fratris contemnis ; tu eum vides perire, et negligis ; pejor es tacendo, quam ille convitiando. » Idem, in *Epistola* : « Sicut non est beneficentiæ adjuvando efficere, ut bonum quod majus est amittatur, ita non est innocentiae parcendo sinere, ut in malum gravius incidatur. » Idem ¹⁴ : « Nichil est infelicius felicitate peccantium, qua pœnalis nutritur impunitas, et mala voluntas velut hostis interior roboratur. » Idem, de *Civitate Dei* ¹⁵ : « Illud est culpabile, quod hi, qui dissimiliter vivunt, et a malorum factis abhorrent, pareunt tamen peccatis alienis, quæ dedocere aut objurgare deberent. » Ambrosius, *super Beati immaculati* ¹⁶ : « Remissas excubias callidus insidiator irrum-pit. » Bernardus, de *Consideratione* ¹⁷ : « Mirares satis superque : episcopi ad manum habent quibus animas credant, et cui suas committant facultates non inveniunt : optimi videlicet astimatores, qui magnam de minimis, parvam aut nullam de maximis curam gerant. Sed ut liquido datur intelligi, patientius ferimus Christi jacturam, quam nostram. » Idem ¹⁸ : « De pretio escarum et numero panum cum ministris quotidiana discussio est ; rara admodum cum presbyteris celebratur collatio de peccatis populorum. Cadit asina, et est qui sublevar eam : perit anima, et nemo qui reputet : nec mirum, cum nec nostros assiduos sentiamus defectus. » Idem ¹⁹ : « Impunitas, inenræ

¹ Gregor., ad *Nobil. Sardin.*, lib. III, epist. xxiii, col. 1150. — ² Id., ad *Brunich.*, lib. IX, epist. lxiv, col. 1477. — ³ Id., ad *Rom. exarch.*, lib. IV, epist. xviii, col. 1173. — ⁴ Id., *Moral.*, lib. II, c. xxvii, circa med. — ⁵ Ibid., lib. V, c. xxxi, post med. — ⁶ Vid. sup., *huj. lib.* c. xxiv, p. 150. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. X, c. ix. — ⁸ Id., *Pastor.*, p. II, c. I, admon. 35. — ⁹ Id., in *Ezech.*, hom. xi, ante med.

— ¹⁰ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. x, sent. 1. — ¹¹ Aug., *Reg. III*, c. xliii. — ¹² Id., de *verb. Dom.*, serm. xvi, ante med. — ¹³ Id., ad *Marcell.*, epist. v, al. cxxxviii, n. 14. — ¹⁴ Id., de *Civit. Dei*, lib. I, c. ix. — ¹⁵ Bern., de *Consider.*, lib. IV, post med. — ¹⁶ Ibid., post pauca. — ¹⁷ Ibid., lib. III, circa fin.

soboles, insolentiae mater, radix impudentiae, transgressionum est nutrix : et beatus, si omni satagas cura malorum omnium primam parentem cavere incuriam. « Idem ¹ : « Impunitas ausum parit, ausus excessum. »

CAPUT XXXVIII.

De Acceptione personarum.

Gregorius, in *Homiliis* ² : « Judicare digne de subtilis nequeunt, quin subditorum causis sua vel odia, vel gratiam sequuntur. » Idem, in *Moralibus* ³ : « Quia ab internis atque invisibilibus oculis elandimus, et visibilibus pascimur, plerumque hominem non ex eo quod ipse est, sed ex his quae circa ipsum sunt, veparamur : cumque non intuemur quid ipse sit, sed quid possit, in acceptione personarum, non ex personis, sed ex rebus adjacentibus ducimur. » Isidorus, de *Summo Bono* ⁴ : « Iudices iniqui errant a veritate sententiae, dum intendunt in qualitate personae; et exulcerant saepe justos, dum improbe defendunt iniquos. » Idem ⁵ : « Dives muneribus cito corrumpit iudicem; pauper autem, dum non habet quod offerat, non solum andiri contemnitur, sed etiam contra veritatem opprimitur. » Idem : « Quatuor modis, » etc., supra, lib. I, de *Judiciis* ⁶. Hieronymus, in *Glossa Malachiae* ⁷ : « Inter omnia peccata sacerdotum, quasi maximum notatur, quod non causas, sed personas considerant, et, despecto justo paupere, injustos divites honorant. » Idem, in *Glossa Isaiae*, super illud ⁸ : *Quare attritis* : « Nostri principes, cum pauperes delinquentes publice arguant et confundant, divitibus pejora peccantibus nec tantum faciunt, in quorum domibus rapina pauperum, dum Ecclesiae opes sibi thesaurizant, et eas in delicias abutuntur, quae ad sustentatio-

nem pauperum dantur, et sibi reservant, vel propinquis distribuunt, et aliorum inopias, suas vel suorum divitias faciunt. » Idem, in homilia super *Amos* ⁹ : « Quicunque aut consanguinitate aut amicitia, et e contrario, vel hostili odio, vel inimicitia in judicando ducitur, pervertit iudicium Christi, qui est justitia. » Ambrosius, de *Officiis* ¹⁰ : « Gratia absit, causae merita discernantur : nihil sic opinionem, imo fidem gravat, quam si in judicando potentiori dones causam inferioris, vel pauperem innocentem arguas et divitem excuses reum culpae. » Idem ¹¹ : « Pronum genus hominum favere honoratoribus. » Bernardus, de *Consideratione* ¹² : « Non parvi te reum peccati aestimes, si facies peccatorum sumis, et non potius causas judicas meritum. » Seneca, in *Epistola* ¹³ : « Hoc laboramus errore, sic nobis imponitur, quod neminem aestimamus eo quo est, sed etiam adjicimus illi et ea, quibus adornatus est. Atqui cum voles veram hominis aestimationem inire, et scire qualis sit, nudum inspicere : ponat patrimonium, ponat honores, et alia fortunae mendacia; corpus ipsum exuat; animum intueri, qualis, quantusque sit, alieno, an suo magnus. »

CAPUT XXXIX.

De Scandalo.

Gregorius, super *Ezechielem* ¹⁴ : « In quantum sine peccato possumus vitare proximorum scandalum, debemus. Si autem de veritate scandalum sumitur, utilius permittitur nasci scandalum, quam veritas relinquitur. » Idem, in *Pastorali* ¹⁵ : « Scire Praelati debent, qui si perversa nunquam perpetrant, tot mortibus digni sunt, quot ad subditos suos perditionis exempla transmittunt. » Idem ¹⁶ : « Nemo amplius in Ec-

¹ Bern., de *Considerat.*, lib. IV, prope fin. — ² Greg., in *Evang.*, hom. XXVI, ante med. — ³ Id., *Moral.*, lib. V, c. 1. — ⁴ Id., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. LVII, sent. 2. — ⁵ Ibid., c. LVIII, sent. 4. — ⁶ Vid. sup., lib. I, c. XLV, p. 60 — ⁷ Hieron., in *Malach.*, II. — ⁸ *Isa.*, III, 15. — ⁹ Hieron., in *Amos*, VI. —

¹⁰ Ambros., de *Offic.*, lib. II, c. XXIV. — ¹¹ Ibid. — ¹² Bern., de *Consider.*, lib. II, circa fin. — ¹³ Senec., *Epist.* LXXVI, post med. — ¹⁴ Greg., in *Ezech.*, hom. VII, ante med. — ¹⁵ Id., *Pastoral.*, p. III, c. I, admon. 5, non longe a princ. — ¹⁶ Ibid., p. I, c. II.

eclesia nocet, quam qui perverſa agens, nomen vel ordinem ſanctitatis habet. Delinquentem namque hunc reſarguere nullus præſumit, et in exemplum culpa vehementer extenditur, quando pro reverentia ordinis peccator honoratur. » Isidorus, de *ſummo Bono* ¹: « Deteriores ſunt, qui ſive doctrina, ſive exemplis vitam moresque honorum corrumpunt, hiſ qui ſubſtantias aliorum prædicaſe diripiunt. » Auguſtinus, de *Pſtoribus*: « Parum eſt malis paſtoribus, » etc., ſupra, lib. I, de *Prælatiſ malis* ². Idem ³: « Qui in conſpectu populi male vivit, quantum in illo eſt, eum, a quo attenditur, occidit. » Idem, de *Singularitate Clericorum* ⁴: « Eleazarus maluit vitam ſuam tormentiſ obſcure, quam cuiquam magiſter perditioniſ exiſtere; et noſ, ubi nulla tormenta ſunt, fluxibus ſoliſ nolumuſ anteponere fratres ſalvandoſ, nec contenti ſumꝰ ſine ulliſ cruciatibus tam nobiſ prodeſſe, quam cæteriſ. » Idem: « Cum Chriſtuſ agnuſ, » etc., ſupra, lib. I, de *Clericiſ* ⁵. Idem: « Sicut quod ait Apoſtoluſ, » etc., ſupra, lib. I, de *Continentia guſtuſ* ⁶. Joanneſ Chryſoſtomuſ, ſuper *Joannem*: « Omnia agamuſ ne ſcandalizetur proximꝰ; vita etenim eſi valde recta fuerit, ſcandalum aliſ præbentꝰ, omne perdit. » Bernarduſ, in *Epſtola* ⁷: « Conſtat, ubi veritaſ deeſt, et ubi veritaſ neceſſaria in cauſa non eſt, nec licite ſcandalum quod a quolibet poſſe committi, nec juſte præcipi, nec innoxie conſentiri. » Idem ⁸: « Cum carpuntur vitia, et inde ſcandalum oritur, ipſe ſibi ſcandali cauſa eſt, qui fecit quod argui debeat, non ille qui arguit. » Idem ⁹: « Libenter carebo quantaſlibet etiam ſpirituali quæſtu, qui non poſſit acquiri, niſi cum ſcandalo. Ubi enim ſcandalum, ibi proculdubio charitatiſ eſt detrimentum; ubi autem diminutio charitatiſ, miror quod vel

quale poſſit ſpiritualiſ exercitiꝰ ſperari lucrꝰ. » Idem, in *Sermonibuſ* ¹⁰: « Si Dominiſ propriꝰ ſanguinem dedit in pretiꝰ redemptiſ animarꝰ, non tibi videtur graviorem ſuſtinere ab eo perſecutionem, qui ſuggeſtione mala, exemplo pernicioſo, ſcandali occaſione, avertit ab eo animas quas redemit, quam ab illo, qui ſanguinem ſuum fudit? » Idem ¹¹: « Iſ qui exemplo ſuo ad remiſſiuſ agendum cæteroſ provocat, aut ſingularitate turbat, aut inquietat euſioſitate, aut impatiencia ſua et murmuratione moleſtat, aut quocumque modo contriſtat ſpirituſ Dei, qui eſt in eiſ, ſcandalizans unum de minimiſ iſtiſ credentibuſ in eum, nonne et hic maniſte perſequitur Chriſtuſ? »

CAPUT XL.

De Infamia.

Gregoriꝰ, in *Regiſtro* ¹²: « Habet hoc propriꝰ antiqui hoſtiſ invidia, ut quos in pravorum actuum perpetratiſ, Deo ſibi reſiſtente, ſuperare non valet, opiniononeorꝰ, falſa (a) ad præſentꝰ ſimulando, dilaceret. » Idem, in *Moralibuſ* ¹³: « Sicut bonuſ odor ex virtute eſt, ſic foetor ex vitio. » Idem ¹⁴: « Graviſ eſt iniquitaſ, quando iſ, qui perverſuſ eſt, oſtendere et alioſ perverſoſ molitur, ut inde et ipſe quaſi ſanctuſ appareat, quod alioſ ſanctoſ non eſſe docuerit. » Idem ¹⁵: « Ne immoderatiſ laudibuſ elevemur, plerumque miſo Redemptoriſ noſtri moderamine, etiam detractiſionibuſ lacerari permittitur, ut cum noſtroſ laudantiſ elevat, lingua detractantiſ humiliet. » Auguſtinuſ, de *Vita communi Clericorum* ¹⁶: « Quærenteſ licentiã male faciendi, quærent ſibi exempla male viventiꝰ; et mul-

Epſt. LXXXI, ante med. — ¹⁰ Id., in *Conver. S. Paul.*, ſerm. I, ante med. — ¹¹ Ibid., poſt multum. — ¹² Greg., ad *Juſtin. Preſby.*, lib. II, epſt. XXIII, col. 1086. — ¹³ Greg., *Moral.*, lib. XIV, c. XXVI, circa med. — ¹⁴ Ibid., lib. XII, c. XXV, poſt med. — ¹⁵ Ibid., lib. XXII, c. v, circa med. — ¹⁶ Aug., de *vit. Cleric.*, ad frat. in *Eremito*, ſerm. LIII.

(a) Labb. falſaſ.

¹ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XXXVIII, ſent. 5. — ² Vid. ſup., lib. I, c. XII, p. 25. — ³ Ang., de *Pſtor.*, c. IV. — ⁴ De *Singular. Cleric.*, c. v, circa med.; eſt apud Cyprian., edit. Pamel. — ⁵ Vid. ſup., lib. I, c. XXII, p. 34. — ⁶ Vid. ſup., lib. II, c. XXXVI, p. 108. — ⁷ Bern., ad *Adam Monach.*, epſt. VII, ante med. — ⁸ Id., ad *Guliel.*, epſt. LXXVIII, poſt med. — ⁹ Id.,

tos infamant, ut socios invenisse videantur. » Idem ¹ : « Quia, ut ait Apostolus ², *spectaculum facti sumus mundo, et angelis et hominibus*, qui nos amant, quærunt quid laudent in nobis; qui autem nos oderunt, detrahunt nobis. Nos autem in medio constituti, adjuvante Domino Deo nostro, et vitam nostram et famam sic custodire debemus, ut non erubescant detractoribus laudatores. » Idem, *de Singularitate clericorum* ³ : « Pejus est quam moechia, continentiam ducere criminosam; et infamem facere sanctimoniam, blasphemiam ingerit religioni. » Ambrosius, *super Lucam* ⁴ : « Judicia hominum sæpe falluntur, ut et injustis justitiæ gratiam frequenter ascribant, et justum aut odio persequantur, aut mendacio decolorent. » Idem, in *Epistola* ⁵ : « Quid est quod magis publicum sit, quam offensa pudoris, et defloratio virginitatis? Nihil profecto, quod magis se prodat, quam castitatis dispendium. »

CAPUT XLI.

De quatuor affectionibus.

Gregorius, in *Moralibus* ⁶ : « Mens nostra a secreti interioris securo gaudio exclusa, modo spe decipitur, modo pavore vexatur, modo deficiendo dolore dejicitur, modo falsa hilaritate relevatur. » Idem ⁷ : « Quamvis Trinitatis imaginem in natura servemus, vanis tamen delectationis motibus perturbati, in conversatione nostra delinquimus : ut modis nos semper alternantibus cupido concutiat, metus frangat, lætitia mulceat, dolor affligat. » Augustinus, *de Libero Arbitrio* : « Voluntas mala, sive cupiditate rapiatur, sive timore revocetur, sive lætitia diffundatur, sive tristitia contrahatur, atque in his omnibus perturbationibus animi, quæcumque sunt, aliis vel eo tempore graviora

contemnat et perferat, potest etiam sine alterius spiritus instinctu se ipsa decipere. » Ambrosius, in *Epistola* ⁸ : « Sapiens non metu frangitur, nec potestate mutatur; non attollitur prosperis, nec tristibus mergitur. Ubi enim sapientia, ibi virtus animi, ibi constantia, ibi fortitudo. » Idem, *de Virginitate* ⁹ : « Sunt animæ, velut quatuor equi, quatuor affectiones : ira, cupiditas, voluptas, timor : quibus furentibus cum cæperit agi, nequaquam se ipsa cognoscit. » Hieronymus, in originali *super Joëlem* ¹⁰ : « Cavendum est, ne ægritudo, quasi *eruca*, nos comedat, ne *locusta* vastet, gaudio huc illicque volitans, et gestiente lætitia per diversa se jactans; ne *bruchus*, id est pavor et futurorum metus, radices sapientiæ devoret; ne *rubigo*, scilicet desiderium futurorum, res inutiles concupiscat, et nos perferat ad ruinam. » Boetius, *de Consolatione* ¹¹ :

Vivere si vis
Tramite recto,
Gaudia pelle,
Pelle timorem,
Spemque fugato,
Nec dolor adsit.

CAPUT XLII.

De Timore.

Gregorius, in *Moralibus* : « Sæpe nonnulli, dum temporalia adversa pertimescunt, distractionis æternæ animadversionem abjiciunt. » Idem ¹² : « Quisquis præsentem gloriam quærit, profecto despectum metuit : qui semper ad hœra inhiat, semper videlicet damna formidat. » Idem ¹³ : « Magna est securitas cordis, nil concupiscentiæ habere sæcularis. Nam si ad terrena concupiscenda cor inhiat, securum tranquillumque esse nullatenus potest : quia aut non habita concupiscit, ut habeat ; aut habita metuit, ne amittat. » Idem ¹⁴ : « Multos sæpe vidimus vi-

¹ Aug., *de vit. Cleric.*, ad frat. in eremo, serm. LIII.
— ² 1 Cor., IV, 9. — ³ *De Singular. Cleric.*, c. v, ante med.; est apud Cyprian., edit. Pamel. — ⁴ Ambros., in *Luc.*, lib. I, n. 18. — ⁵ Id., *Epist.* lib. VI, epist. XLVI.
— ⁶ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. xx, circa med. — ⁷ Ibid., lib. X, c. ix, circa med. — ⁸ Ambros., ad

Simplician., in *Psal.* civ. — ⁹ Id., *de Virgin.*, lib. III, post med. — ¹⁰ Hieron., in *Joel*, I, 4. — ¹¹ Boet., *de Consol. philos.*, lib. I, metr. 9. — ¹² Greg., *Moral.*, lib. X, c. xii, post med. — ¹³ Ibid., lib. XXII, c. x, circa med. — ¹⁴ Ibid., lib. XXX, c. xii, ante med.

tam quidem sanctæ conversationis appetere; sed ne hanc assequi valeant, modo irruentes casus, modo futura adversa formidare. Qui incerta mala dum quasi cauti conspiciunt, in peccatorum snorum vinculis incauti retinentur. » Idem, in *Pastorali* ¹: « Plerumque utilis apud pusillanimes proficimus, si eorum bene gesta memoramus. » Idem ²: « Ignorat mens gratiam libertatis, quam ligat servitus timoris. » Augustinus, de *Libero Arbitrio* ³: « Nulla re fruitur anima cum libertate, nisi qua fruitur cum securitate. Nemo autem securus est in his bonis, quæ potest invitus amittere. » Joannes Chrysostomus, de *Compunctione*: « Multa inhonesta et indigna committere, non paupertas, sed pusillanimitas facit. Joannes Chrysostomus, super *Matthæum* ⁴: « Facile deviat a justitia, qui in causis non Deum, sed hominem formidat. Huic peccandi differt facultatem, sed non aufert voluntatem. » Isidorus, de *Summo Bono* ⁵: « Multi cupiunt convolare ad gratiam Dei, sed timent carere oblectamentis mundi: provocat quidem eos amor Christi, sed revocat eos cupiditas sæculi. » Idem ⁶: « Qui metu potestatis veritatem occultat, ejusdem veritatis iracundiam sibi cœlitus provocat; quia plus pertimescit hominem, quam divinam metuat indignationem. » Idem: « Multi sacerdotes, » supra, libro I, de *Sacerdotibus malis* ⁷. Cassiodorus, super illud Psalmi ⁸: *Illic trepidaverunt timore*: « Sicut cautela est opportune timere, ita ignavia est inepte trepidare. » Bernardus, in *Epistola* ⁹: « Quæso te, quod memoriale virtutis, quæ laus disciplinæ, quis scientiæ profectus, vel artis fructus, trepidare timore, ubi non est timor, et timorem Domini derelinquere? Quam salubrius disceres Dominum Jesum Christum, et hunc crucifixum quam utique scientiam

haud facile, nisi qui mundo crucifixus est, apprehendit. » Idem ¹⁰: « Sicut sanctis et electis tribulatio operatur patientiam, patientia probationem, probatio spem, spes autem non confundit; sic damnandis et reprobis tribulatio parit e contrario pusillanimitatem, pusillanimitas perturbationem, perturbatio desperationem, et illa interimit. » Idem, de *Contemptu* ¹¹: « Vocat magni consilii Angelus; quid opus est, ut aliena consilia prætoleris? quis enim fidelior, quisve sapientior illo? Deduc me, Domine, et deducar; fortior esto, et invalesce. » Idem ¹²: « O si cognovissetis, miseri, et vos! Mutatis, non effugitis poenitentiam: nam malum impunitum esse non potest. Quod non punitur hic propria voluntate, punitur alibi sine fine. Misera sane et extremæ plena dementiæ commutatio, humanum declinare laborem, et paratum diabolo stridorem eligere sempiternum. » Idem: « Videmus pauperes aliquos, » etc., supra, libro II, de *Beatitudine* ¹³. Seneca, in *Epistola* ¹⁴: « Plura sunt quæ nos terrent, quam quæ premunt; et sæpius opinione, quam re laboramus. » Idem ¹⁵: « Expavescimus dubia pro certis; non servamus modum rerum; statim in timore venit scrupulus. » Idem ¹⁶: « Delicati timent mortem, cui vitam suam fecere similem. » Idem ¹⁷: « Quicumque ex illis felicibus elegeris, multa trahentibus, multa portantibus, videbis illum comiti onerique timentem. »

CAPUT XLIII.

De Dolore.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁸: « Sæpe gravitatem cordis, quasi subjuncta ex latere, tristitia sequitur, atque omne opus, quod mens bona intentione inchoat, hæc velamine

¹ Greg., *Pastoral.*, p. III, c. I, admon. 9, circa med. — ² Ibid., admon. 14, non procul a princ. — ³ Aug., de *Lib. Arb.*, lib. II, c. XIV. — ⁴ Chrysost., in *Matth.*, hom. XVI. — ⁵ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XXII, sent. 3. — ⁶ Ibid., c. XXIX, sent. 7. — ⁷ Vid. sup., lib. I, c. XXI, p. 33. — ⁸ *Psal.* XIII, t0. — ⁹ Bern.,

Epist. CVIII, ante med. — ¹⁰ Id., *Epist.* XXXII, ante med. — ¹¹ Id., super *Ecce nos reliq.*, ante med. — ¹² Ibid., ante med. — ¹³ Vid. sup., lib. II, c. XLVIII, p. 122. — ¹⁴ Senec., *Epist.* XIII, ante med. — ¹⁵ Ibid., post med. — ¹⁶ Id., *Epist.* LXXXII, ante med. — ¹⁷ Id., *Epist.* LVII, versus fin. — ¹⁸ Greg., *Moral.*, lib. I, c. XIX, ante med.

mœroris obumbrat. » Idem ¹ : « Fructum non habent lamenta, quæ student cum gemitu desiderare peritura. » Idem ² : « Unde ille luctet, qui potestatem suscipit, inde perversus quisque, qui corrigi metuit, in tristitia tenebrescit. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæum* : « Animal invidia vulneratum, non solum causa idonea, sed etiam levis occasio excitat in dolorem. » Bernardus, in *Epistola* ³ : « Non plane bonus color, si sanctorum quispiam anxie ferre abjectionem suam videatur, de qua etiam non gaudere et non gloriari minus est a perfecto. » Idem in *Sermone* : « Omnino, quantum in se est, inhonorat eum, a quo vocatus est, quisquis in ejus servitio in tristitia permanet et rancore : ea, dico, tristitia quæ secundum sæculum est, et mortem operatur. » Seneca, in *Epistola* ⁴ : « Quædam nos magis torquent, quam debent; quædam ante torquent, quam debent; quædam torquent, cum omnino non debent : sic aut angemus dolorem, aut præoccupamus, aut fingimus. »

CAPUT XLIV.

De Confidentia.

Gregorius, in *Moralibus* ⁵ : « Quasi in aquis defluentibus fundamentum ponere, est in rebus labentibus spei fiduciam velle solidare. » Augustinus, de *Singularitate Clericorum* ⁶ : « Adversa est confidentia, quæ in periculis vitam suam quasi pro certo commendat; et lubrica spes est, quæ inter fomenta peccati salvari se sperat. » Isidorus, de *Summo Bono* ⁷ : « Qui male agere non desistunt, vana spe infulgentiam de Dei pietate requirunt, quam quidem rectequirent, si ab actione prava cessarent. » Idem : « Qui hic de bono laudem appetit, spem perdit, et gloriam mercedis in futuro non reci-

pit. » Bernardus, super *Qui habitat* ⁸ : « Sunt qui sperant in Domino, sed frustra, quia sic de misericordia ejus sibi ipsis blandiuntur, ut a peccatis non emendentur. Vana est omnino spes ista; et hæc confundit, eo quod charitas desit. » Idem in *Sermonibus* ⁹ : « Est infidelis fiducia, solius utique maledictionis capax, cum videlicet in spe peccamus. » Seneca, in *Epistola* ¹⁰ : « Vitæ quæ vulgo placent, quæ casus tribuit; ad omne fortuitum bonum suspiciosi pavidique subsistite : nam fera et piscis, spe aliqua oblectante, decipitur. »

CAPUT XLV.

De Lætitia.

Gregorius, in *Moralibus* ¹¹ : « A veritatis pabulo jejuni sunt, qui in hac peregrinationis inopia lætantur. » Idem : « Quisquis in se gaudere appetit, eo ipso jam in luctu est, quo a vera lætitia recessit. » Idem ¹² : « Sæpe se bono operi lætitia immoderata subjungit; eumque plus mentem, quam decet, hilarescere exigit, ab actione bona omne pondus gravitatis repellit. » Idem ¹³ : « Prænuntia tribulationis est lætitia satietatis. » Idem, in *Homiliis* ¹⁴ : « Si qua est præsentis temporis, ita est agenda lætitia, ut nunquam amaritudo sequentis judicii recedat a memoria. » Idem ¹⁵ : « Nemo potest et hic gaudere cum sæculo, et illic regnare cum Domino. » Augustinus, de *Confessionibus* ¹⁶ : « Volentes gaudere extrinsecus, facile evanescent, et effunduntur (a) in ea quæ videntur et temporalia sunt, et imagines eorum famelica cogitatione lambunt; et o si fatigentur inedia, et dicant ¹⁷ : *Quis ostendet nobis bona?* » Idem : « Cur ambulamus, » etc., supra, de *Continentia auditus*, lib. II ¹⁸. Idem

¹ Greg., *Moral.*, lib. XI, c. v, in fin. — ² Ibid., lib. XVI, c. xxv, post med. — ³ Bern., *Epist.* cccxix, ante med. — ⁴ Senec., *Epist.* xiii, ante med. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. xxi, c. ii, non longe a princ. — ⁶ De *Singul. Cleric.* c. ii; est apud Cyprian., edit. Pamel. — ⁷ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. iv, sent. 3. — ⁸ Bern., in *Psal. Qui habitat*, serm. i, circa

med. — ⁹ Id., in *Annunt. Dom.*, serm. III. — ¹⁰ Senec., *Epist.* viii, ante med. — ¹¹ Greg., *Moral.*, lib. V, c. vii, non longe a princ. — ¹² Ibid., lib. I, c. xix, ante med. — ¹³ Ibid., lib. II, c. ix, non longe a princ. — ¹⁴ Id., in *Evang.*, hom. xxxix, ante med. — ¹⁵ Ibid., hom. xi, circa fin. — ¹⁶ Aug., *Confess.*, lib. IX, c. iv. — ¹⁷ *Psal.* iv, 6. — ¹⁸ Vid. sup., lib. II, c. xxxix, p. 111. — (a) *Cæt. edit.* offenduntur.

in *Sermonibus* : « Frequenter ridens æger, ploratur a sanis. » Idem : « Ut quid animi, » etc., supra, lib. II, de *Conflictu* ¹. Idem super *Lucam* ² : « Sæculi lætitia est impunita nequitia. » Joannes Chrysostomus, super *Mattheum* ³ : « Non dat Dominus ludere, sed diabolus. » Idem ⁴ : « En agone instat nobis difficilis, et ad invisibiles nobis virtutes collectatio instat, ad spiritualia nequitiae est prælium, ad principatus et potestates est bellum, et amabile (a) est, studentes, et vigilantes, et erectos, posse sylvestrem illum exercitum sustinere. Si ergo riserimus, et luserimus, et desides fuerimus ante certamen, propria eademus pigritia. » Basilius, in *Regula* : Jocus remissam efficit animam, et negligentem erga Dei præcepta; nec delicta sua potest ad memoriam revocare : sed obliviscens ea, non se instigat ad poenitentiam, et ita paulatim omnibus bonis privatur. » Bernardus, de *Duodecim Gradibus* ⁵ : « Inepte lætum, aut raro, aut nunquam gementem audies, lacrymantem videbis : putes, si attendas, aut sui oblitum, aut ablutum a culpis. In signis scurrilitas, in fronte hilaritas, vanitas apparet in incessu, pronus ad jocum, facilis ac promptus in risu. » Idem, in *Epistola* ⁶ : « Eia, lætare, juvenis, in adolescentia tua, ut decedente pariter cum ætate temporali lætitia, succedat, quæ te absorbeat, æterna tristitia. » Idem ⁷ : « Patriæ est, non exilii, frequentia gaudiorum, et numerositas festivitatum civis decet, non exules. » Seneca, in *Epistola* ⁸ : « Hæc, quibus delectatur vulgaris, tenuem habent ac profusoriam voluptatem, et quodcumque inventitium gaudium est, fundamento caret. »

CAPUT XLVI.

De Vita.

Gregorius, in *Moralibus* ⁹ : « Hoc ipsum nostrum vivere quotidie a vita transire est,

quia dum infantia ad pueritiam, pueritia ad adolescentiam, adolescentia ad juventutem, juvenitus ad senectutem, senectus transit ad mortem, in cursu vitæ præsentis ipsis suis augmentis ad detrimenta impellitur. » Idem ¹⁰ : « Carnales mentes idcirco præsentia diligunt, quia vita carnis quam fugitiva sit, minime perpendunt : nam si velocitatem transitus ejus aspicerent, hanc etiam prosperantem minime amarent. » Idem ¹¹ : « Hi vitam carnis quasi permanentem diligunt, qui quanta sit vitæ sequentis æternitas non attendunt; dumque soliditatem perennitatis non considerant, exilium patriam, tenebras lumen, cursum stationem putant. » Idem, in *Registro* ¹² : « Vita nostra naviganti similis est : is namque qui navigat, stet, sedeat, jaceat, vadit, quia impulsu navis ducitur. Ita ergo et nos sumus, quia sive vigilantes, sive dormientes, sive jacentes, sive ambulantes, sive volentes, sive nolentes, per momenta temporum, quotidie ad finem ducimur. » Augustinus, de *Verbis Domini* : « Scio ego, » etc. supra, capite de *Dilatione* ¹³. Idem, super *Psalms* ¹⁴ : « Omnis malus, aut ideo vivit ut corrigatur, aut ideo vivit, ut per illum bonus exerceatur. » Idem, de *Verbis Domini* ¹⁵ : « Non sunt mali dies, quos agimus in corruptela hujus carnis, inter tantas difficultates, ubi falsa voluptas, nulla gaudii securitas, timor torquens, cupiditas avida, tristitia arida? Ecce quam mali dies, et tamen rogant Deum homines, ut diu vivant. Quid est autem diu vivere, nisi diu torqueri? » Idem : « Dicimus : *Panem*, » etc., supra, lib. II, de *Oratione accepta* ¹⁶. Seneca, in *Epistola* ¹⁷ : « Nemo quam bene vivat,

Dom., serm. xxxvii, al. clxxi, n. 4. — ³ Chrysost., in *Matth.*, hom. vi, n. 6. — ⁴ *Ibid.*, n. 7. — ⁵ Bern., de *duod. grad. Humilit.*, grad. 3, circa med. — ⁶ Bern., ad *Fulc.*, epist. ii, non longe a fin. — ⁷ *Ibid.*, epist. clxxiv, post med. — ⁸ Senec., *Epist.* xxxiii, ante med. — ⁹ Greg., *Moral.*, lib. xi, c. ult., circa fin. — ¹⁰ *Ibid.*, lib. ix, c. vi, circa fin. — ¹¹ *Ibid.*, c. viii, in princ. — ¹² *Ibid.*, ad *Andream. schol.*, lib. vi, epist. xxvi, col. 1271. — ¹³ Vid. sup., huj. lib. c. xv, p. 142. — ¹⁴ Aug., *Enarr. in Psal.* liv. — ¹⁵ *Ibid.*, de *verb. Dom.*, serm. xvii, al. lxxxiv, n. 2. — ¹⁶ Vid. sup., lib. ii, c. xlv, p. 117. — ¹⁷ Senec., *Epist.* xxii, in fin.

¹ Vid. sup., lib. ii, c. xv, p. 81. — ² *Ibid.*, de *verb.*

(a) *Cat. edit.* admirabile. Chrysost. ipse ἀγαπῆτόν.

sed quandiu, curat : cum omnibus possit contingere ut bene vivant ; ut diu, nulli. » Idem ¹ : « Non vivere bonum est, sed bene vivere. Itaque sapiens vivit quantum debet, non quantum potest ; videbit ubi victurus sit, » etc., infra, lib. IV, cap. *de Sapientia*.

CAPUT XLVII.

De Miseria.

Gregorius, in *Homiliis* ² : « Fastidio nostro tabescimus, et longa inedia peste fatigamur ; et quia gustare intus nolumus paratam dulcedinem, amamus foras miseri famem nostram. » Idem, in *Moralibus* ³ : « O miseri, qui affectantes laudes hominum, in semetipsis dissipant fructus laborum ; cumque se ostendere alienis oculis appetunt, damnant quod agunt ! » Idem ⁴ : « Quod hoc, nisi humanæ vitæ miseria est, quod amissa cœlesti patria repulsus homo delectatur exilio, gravatur curis, et tamen cogitare dissimulat, quam grave sit, quia multa cogitantur ? » Idem, *super Ezechielem* ⁵ : « Necessè est, ut peccantes tunc quoque consideremus amplius miseros, quando eos inspicimus in culpa sua sine flagello derelictos. » Augustinus, *de Libero Arbitrio* ⁶ : « Quid tam opus habes misericordia, quam miser ? et quid tam indignum misericordia, quam superbus miser ? » Idem, *de Trinitate* : « Magna hominis miseria est, cum illo non esse, sine quo non potest esse. » Idem, *de Civitate Dei* : « Qui perverse amat cujuslibet naturæ bonum, etiamsi adipiscatur, ipse fit in bono malus, et miser, meliore privatus. » Isidorus : « Mundi amatores, » etc., supra *de Occupatione* ⁷. Hieronymus : « Miseriæ delicis, » etc., supra, *de Voluptate* ⁸. Ambro-

sius, *de fide Resurrectionis* ⁹ : « Quid nobis miserius, qui tanquam spoliati et nudi projicimur in hanc vitam corpore fragiles, corde lubrico, imbecillo animo, anxii ad sollicitudines, desidiosi ad labores, proni ad voluptates ? » Auctor *de Spiritu et Anima* ¹⁰ : « Jugi meditatione animum nostrum exerceamus, et consideremus miseras et necessitates nostras, labores et dolores. Lugentes enim in hanc vitam intravimus, cum labore vivimus, cum dolore et timore exituri sumus, » Bernardus, *de Libero Arbitrio* ¹¹ : « Nulla verior miseria, quam falsa lætitia. » Idem : « Quotquot degimus, » etc., supra, lib. I, *de Homine* ¹². Idem : « Oramus quotidie, » etc., supra, lib. II, *de Tentatione* ¹³. Seneca, in *Epistola* ¹⁴ : « Si cui sua non videntur amplissima, licet totius mundi dominus sit, tamen miser est. » Idem ¹⁵ : « Quid eo miserius, cui beneficia excidunt, hærent injuriæ ? Joannes Chrysostomus, super *Matthæum* ¹⁶ : « O miserimus mundus, et miserissimi qui eum sequuntur ! Semper homines mundi alta opera excluderunt a vita. Multa in capite *de Renunciatione*, lib. IV ¹⁷.

CAPUT XLVIII.

De Morte.

Gregorius, in *Homiliis* ¹⁸ : « Horam ultimam Dominus noster idecirco nobis voluit esse incognitam, ut semper possit esse suspecta : ut dum illam prævidere non possumus, ad illam sine intermissione præparemur. » Idem, in *Moralibus* ¹⁹ : « Nil sic ad edomandum desideriorum carnalium appetitum valet, quam ut unusquisque hoc, quod vivum diligit, mortuum penset. » Idem : « Malitia remanentium, » etc., supra, *de Malitia* ²⁰. Idem, *super Ezechielem* ²¹ : « Esse

¹ Senec., *Epist.* LXX, ante med. — ² Greg., in *Evang.*, hom. XXXVI, non multum a prime. — ³ Id., *Moral.*, lib. VIII, c. XXX, ante med. — ⁴ Ibid., lib. XI, c. VI, ante med. — ⁵ Id., in *Ezech.*, hom. XII, ante med. — ⁶ Aug., *de Lib. Arb.*, lib. III, c. X. — ⁷ Vid. sup., huj. lib. c. IV, p. 131. — ⁸ Ibid. sup. c. XVI, p. 143. — ⁹ Ambros., *de Fide recur.* — ¹⁰ *De Spir. et Anim.*, c. XLIX, inter Op. Aug., append. tom. VI. — ¹¹ Bern.,

de Lib. Arb., ante med. — ¹² Vid. sup., lib. I, c. VII, p. 19. — ¹³ Vid. sup., lib. II, c. I, p. 65. — ¹⁴ Senec., *Epist.* IV, versus lin. — ¹⁵ Id., *Epist.* LXXXI, post med. — ¹⁶ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. LLI. — ¹⁷ Vid. inf., lib. IV, c. XVII. — ¹⁸ Greg., in *Evang.*, hom. XIII, post med. — ¹⁹ Id., *Moral.*, lib. XVI, c. ult. — ²⁰ Vid. sup., huj. lib. c. XXIII, p. 149. — ²¹ Id., in *Ezech.*, hom. XVI, ante med.

nobis Conditor noster diem mortis nostræ incognitum voluit, ut dum semper ignoratur, semper esse proximus credatur; et tanto quisque sit ferventior in operatione, quanto et incertus est de vocatione. » Ambrosius, *de Fide Resurrectionis* ¹ : « Una est mors spiritalis, alia naturalis, tertia pœnalis. » Augustinus, *de Verbis Domini* ² : « Agnoscat se homo mortalem, ut frangat elationem : cætera nostra, et bona, et mala, incerta sunt; sola mors certa est. » Idem, *super Joannem* ³ : « Inter spem et desperationem fluctuat anima. Quid ergo egit Deus cum periclitantibus utroque morbo? Propter illos, qui desperatione periclitantur, proposuit indulgentiæ portum; propter illos, qui spe periclitantur, fecit diem mortis incertum. » Bernardus, in *Meditationibus* ⁴ : « Certum est quod morieris, et incertum est quando, aut quomodo, aut ubi. Quoniam ubique te mors expectat, tu quoque, si sapiens fueris, ubique eam expectabis. » Idem, in *Epistola* ⁵ : « O quam beati mortui, qui in Domino moriuntur, audientes a spiritu, ut requiescant jam a laboribus suis! Non hoc solum autem, sed succedit jucunditas de novitate, de æternitate securitas. » Idem ⁶ : « Bona mors justi propter requiem; melior propter novitatem; optima propter securitatem. Contra mors peccatorum pessima. Et audi unde pessima : mala siquidem in amissione mundi; pejor in separatione carnis; pessima in vermis ignisque duplici contritione. » Idem ⁷ : « In hac vita, quantum durat, compara tibi illam, quæ semper durat. Dum vivis in carne, morere mundo, ut, post mortem carnis, Deo vivere incipias. Quid enim, si considerit mors saccum corporis tui, dum te subinde circumdet lætitia? O quam beati mortui, qui in Domino moriuntur! » Idem, in *Sermonibus* ⁸ : « Quid in rebus humanis certius morte? quid hora

mortis incertius invenitur? non miseratur inopiam, non reveretur divitias, non generi cujuslibet, non moribus, non ipsi denique pareit ætati; ubique senibus est in januis, juvenibus in insidiis. » Interlinearis ⁹ : « Non debet extolli in his quæ agit, qui nescit quo modo huc venit, vel quando, et quo modo exibat. » Seneca, in *Epistola* ¹⁰ : « Junior es; non refert : non dinumerantur anni; incertum est, quo te loco mors expectat : itaque tu illam omni loco expecta. » Idem ¹¹ : « Percepit sapientiam, si quis tam securus moritur, quam nascitur : nunc vero trepidamus, cum periculum accesserit, non animus vobis, non color constat, lacrymæ nihil futuræ cadunt. Quid est turpius, quam in ipso limine securitatis esse sollicitum? Causa autem hæc est, quod inanes omnium bonorum sumus. »

CAPUT XLIX.

De Judicio.

Gregorius, in *Registro* ¹² : « Ecce mora non erit, et ardente cælo, ardente terra, coruscantibus elementis, cum angelis et archangelis, cum thronis et dominationibus, cum principatibus et potestatibus tremendus judex apparebit. » Idem, *super Ezechielem* ¹³ : « Quæ mens erit hominis, æterni judicis sententiam non formidantis? Ibi enim tunc simul cuncta peccata ante oculos deudent : ibi omnia, quæ cum delectatione acta sunt, ad memoriam cum pavore revocantur. Idem ¹⁴ : « Redemptor humani generis cum judex apparuerit, et speciosus justis, et terribilis erit injustis. Quem enim mansuetum aspicient electi, hunc eundem pavendum atque terribilem conspicient reprobi. » Idem, in *Moralibus* ¹⁵ : « Ille postmodum cum Deo judex veniet, qui hic ei

¹ Ambros., *de Fid. resurr.* — ² Aug., *de verb. Dom.*, serm. xxi, al. lxxxvii, n. 2, 3. — ³ Id., in *Joan.*, tract. xxxiii, n. 8. — ⁴ Bern., *Medit.*, c. iii, post med. — ⁵ Id., *ad Rom. subd.*, epist. cv. — ⁶ Ibid., *conseq.* — ⁷ Ibid., paulo ante. — ⁸ Id., *de Convers. ad Cleric.*, c. xiv.

— ⁹ Gloss. interlin. in *Job*, xxxviii. — ¹⁰ Senec., *Epist.* xxv, post. med. — ¹¹ Id., *Epist.* xxii, *versus fin.* — ¹² Greg., *ad Mauric.*, Aug., lib. ii, epist. lxii, indict. 41, col. 4134. — ¹³ Id., in *Ezech.*, hom. ii, post med. — ¹⁴ Id., hom. vii, *longe post med.* — ¹⁵ Id., *Moral.*, lib. xi, c. xlii, non longe a princ.

modo in prece familiaris extiterit. » Idem ¹ : « Quisquis stimulo divini amoris excitatus, hic possessa reliquerit, in iudicio procul dubio culmen judiciariæ potestatis obtinebit. » Idem ² : « Tunc cum Deo iudices veniunt, qui nunc pro Deo injuste iudicantur. » Augustinus, in *Epistola* ³ : « Cum venerit Dominus, et illuminaverit abscondita tenebrarum et manifestaverit cogitationes cordis, tunc nihil latebit proximum in proximo, nec erit quod suis quisque aperiat, et abscondat alienis. » Idem, *de Civitate Dei* ⁴ : « In illo iudicio, vel circa illud iudicium, has res didicimus esse venturas : Ieliam Thesbitum, fidem Judæorum, Antichristum persecutorem, Christum iudicaturum, mortuorum resurrectionem, bonorum malorumque discretionem, mundi conflagrationem, ejusdemque renovationem. » Idem, *de Catechizandis rudibus* ⁵ : « Jubentur servi christiani et boni fideles, dominis suis temporalibus æquanimiter fideliterque servire : quos iudicaturi sunt, si usque in finem iniquos invenerint; aut cum quibus æqualiter regnaturi sunt, si et illi ad verum Deum conversi fuerint. » Hieronymus, in originali *super Joëlem* ⁶ : « Mœrorem diei judicii, et tormenta pereuntium, ne Sol quidem et Luna, astraque cætera poterunt intueri, sed retrahent fulgorem suum, et severitatem judicantis, reddentis unicuique secundum opus suum, in caput suum aspicere non audebunt : non quo clementiora sunt Dei iudicia, sed quo omnis creatura, in tormentis aliorum, de suo iudicio pertimescat. » Idem : « Etiam qui sancti sunt, præsentiam Dei absque formidine non videntur. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ⁷ : « In illo die nihil est quod respondeamus, ubi cælum et terra, aqua, Sol et Luna, dies et noctes, et totus mundus stabit adversum nos in testimonium peccatorum

nostrorum; et si omnia taceant, tamen ipsæ cogitationes nostræ et ipsa opera specialiter stabunt ante oculos nostros, accusantes nos ante Deum, dicente Apostolo ⁸ : *Cogitationibus invicem accusantibus*, » etc. Ambrosius, *super Lucam* ⁹ : « Væ mihi est, si non peccata mea deflevero : væ mihi est, si non media nocte surrexero ad confitendum tibi, Domine : væ mihi, si dolum proximo meo fecero : væ mihi, si non locutus fuero veritatem. Ad radicem securis posita est : faciat fructum qui potest gratiæ, qui debet pœnitentiæ : adest Dominus, qui fructum requirat, secundos vivificet, steriles reprehendat (a). » Isidorus, *de Summo Bono* ¹⁰ : « Duæ sunt differentiæ, vel ordines hominum in iudicio, hoc est, electorum et reproborum, qui tamen dividuntur in quatuor. Perfectorum ordo unus est, qui cum Domino iudicat; et alius, qui iudicatur : utrique tamen cum Christo regnabunt. Similiter ordo reproborum partitur in duobus, dum qui intra Ecclesiam sunt mali, iudicandi sunt et damnandi; qui vero extra Ecclesiam inveniendi sunt, non sunt iudicandi, sed tantum damnandi. » Bernardus, *de Contemptu* ¹¹ : « Non unius civitatis, aut populi, aut regionis unius, sed universitatis iudices habent præsidere cum Christo : non solum homines, sed etiam ipsos angelos iudicabunt, qui parentem ad modicum vaporem præsentis gloriæ dedignantes et exsufflantes, improprium Christi universis præposuerunt titulis dignitatum ¹² : *Nolite timere, pusillus grex, quoniam complacuit Patri dare vobis regnum*. » Idem, in *Epistola* ¹³ : « Veniet, veniet dies iudicii, ubi et plus valebunt pura corda, quam astuta verba, et conscientia bona, quam marsupia plena, quandoquidem iudex ille nec fallitur verbis, nec flectetur donis. » Idem, *super Cantica* ¹⁴ : « Quid in Babylone tutum, si Hierusalem manet scru-

¹ Greg., *Moral.*, lib. X, c. ult., circa princ. — ² Ibid. — ³ Aug., *ad Ital.*, epist. vi, al. xxi, n. 2. — ⁴ Id., *de Civit. Dei*, lib. XX, c. xxx. — ⁵ Id., *de Catech. Rud.*, c. xx, n. 37. — ⁶ Hieron., in *Joel.*, iii. — ⁷ Chrys., in *Matth.*, Op. imperf., hom. xix. — ⁸ Rom., ii, 45.

— ⁹ Ambros., in *Luc.*, iii, lib. II, n. 76. — ¹⁰ Id., *de Sum. Bon.*, lib. I, c. xxx, sent. 10. — ¹¹ Bern., *super Ecce nos reliq.*, post med. — ¹² *Luc.*, xii, 32. — ¹³ Bern., *ad Robert.*, epist. i, circa med. — ¹⁴ Id., in *Cant.*, serm. lv, ante med. — (a) *Cat. edit.* reprehendat.

tinium? » Idem, *de Duodecim Gradibus*¹ : « Cognoscetur recte Dominus justitiam faciens, qui nunc ignoratur misericordiam quærens. » Idem, in *Sermonibus*² : « Nudi stabunt ante tribunal Christi, ut audiant vocem judicii, qui ad vocem consilii obdura-verunt aures suas. Quid enim loquitur Deus? *Agite pœnitentiam*, inquit. Multi tamen dissimulant, multi continent aures suas, et dicunt : *Durus est hic sermo*. Non sic impii, non sic, cum intonuerit sermo durus, et verbum asperum : *Ite, maledicti, in ignem æternum*. » Anselmus, in libro *Meditationum* : « O lignum aridum et inutile, æternis ignibus dignum, quid respondebis in illa die, cum exigetur a te, usque ad ictum oculi, omne tempus vivendi tibi impensum, qualiter fuerit a te expensum? Tunc quippe condemnabitur quidquid fuerit inventum in te, operis vel otii, sermonis et silentii, usque ad minimam cogitationem, etiam quod vixisti, si non fuerit ad voluntatem Dei directum. » Idem : « O angustia! hinc erunt accusantia peccata, inde terrens justitia, subtus patens horridum chaos inferni, desuper iratus iudex, intus urens conscientia, foris ardens mundus; et si justus vix salvabitur, peccator sic depressus, in quam partem se premet constrictus? Ubi latebo? ubi apparebo? Latere erit impossibile, apparere intolerabile. » Idem : « Dies iræ, dies illa, etc. Quid dormitas, anima tepida et digna evomi? Qui non expergitur, qui non tremit ad tantum tonitruum, non dormit, sed mortuus est. »

CAPUT L.

De Damnatione.

Gregorius, in *Moralibus*³ : « Fit miseris mors sine morte, finis sine fine, defectus sine defectu : quia et mors vivit, et finis semper incipit, et deficere defectus nescit : mors

perimit, et non extinguit : dolor cruciat, sed nullatenus pavorem fugat : flamma comburit, sed nequaquam tenebras discutit. » Idem⁴ : « In inferno ignis non lucet ad consolationem; et tamen, ut magis torqueat, ad aliquid lucet. Nam sequaces suos secunt in tormento reprobi flamma illustrante visuri sunt, quorum amore deliquerunt : quatenus, qui eorum vitam carnaliter contra præcepta Conditoris amarunt, ipsorum quoque interitus eos in augmentum suæ damnationis affligat. » Idem⁵ : « Sicut in domo Patris mansiones multe sunt pro diversitate virtutis, sic damnatos diverso supplicio gehennæ ignibus subiecit disparilitas criminis. » Idem, in *Homiliis*⁶ : « Ut peccatores in supplicio amplius puniantur, et eorum vident gloriam, quos contempserunt, et de illorum etiam pœna torquentur, quos inutiliter amaverunt. » Hieronymus, in originali super *Isaiam* : « In consummatione mundi, præteritarum deliciarum recordatio erit materia cruciatuum. » Augustinus, in *Sermonibus*⁷ : « Quare in inferno mors quaritur, et non invenitur? quia quibus in hoc sæculo vita offertur, et nolunt accipere, in inferno quærent mortem, et non poterunt invenire. » Idem, in *Enchiridio* (a)⁸ : « Mitissima sane omnium pœna erit eorum, qui præter peccatum, quod originale traxerunt, nullum insuper addiderunt; et in cæteris, qui addiderunt, tanto ibi quisque tolerabiliorem habebit damnationem, quanto hic minorem habuit iniquitatem. » Idem, *de Catechizandis rudibus*⁹ : « Sicut nullum gaudium rerum temporalium ex aliqua parte simile potest inveniri gaudium vitæ æternæ, quam sancti accepturi sunt; ita nullus cruciatus poenarum temporalium potest sempiternis iniquorum cruciatibus comparari. » Idem, *de Natura boni*¹⁰ : « Peccantes in suppliciis ordinantur. Quia ordinatio eorum naturæ non competit, ideo pœna est, sed quia cul-

¹ Bern., *de duod. Grad. hum.*, post med. — ² Id., *de verb. Habac.*, serm. ante fin. — ³ Greg., *Moral.*, lib. IX, c. xxxix, circa med. — ⁴ Ibid. — ⁵ Ibid., ante med. — ⁶ Id., in *Evang.*, hom. XL, post med.

— ⁷ Aug., *de Temp.*, serm. cclli, al. ccxxxix, n. 4, in app. — ⁸ Id., *Enchirid.*, c. xciii. — ⁹ Id., *de Catech. Rud.*, c. xxii. — ¹⁰ Id., *de Nat. Bon.*, c. vii.

(a) Cœl. edit. *Enchiridion*.

pæ competit, ideo justitia est. » Idem ¹: « Melius ordinatur natura, ut juste debeat in supplicio, quam ut impune gaudeat in peccato. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus*: « Excludi a bonis æternis, et alienum effici ab his, quæ præparata sunt sanctis, tantum generat cruciatum, tantum dolorem, ut etsi nulla extrinsecus pœna torqueret, hæc sola sufficeret. » Idem: « Non putemus, quia suppliciorum nimietas ipsa dabit finem dolorum; sed peccata quidem pœnas accendant, incorruptio vero animæ et corporis nullum supplicii terminum dabit. » Isidorus, in *Synonymis* ²: « Intende animo quascumque sæculi pœnas, quoscumque tormentorum dolores, quascumque dolorum acerbitates, compara hoc totum gehennæ, et leve est omne, quod pateris. » Fulgentius, in *Epistola*: « Principalia sunt duo tormenta in inferno: ibi frigus intolerabile, et calor ignis inextinguibilis. Unde in Evangelio legitur ³: *Illic erit fletus et stridor dentium*: fletus namque in liquefactione oculorum de

calore nascitur; stridor vero dentium de frigore oritur. » Bernardus, in *Epistola* ⁴: « Ob hoc proculdubio inflexibilis et obstinætæ mentis punitur æternaliter malum, licet temporaliter perpetratum, quia quod breve fuit tempore vel opere, longum esse constat in pertinaci voluntate. » Idem, in *Sermonibus*: « Singulis excessibus, singulis et membris, quæ arma fuerant iniquitatis, sua debetur pœna pro qualitate, vel quantitate commissi. In quo autem membro Creator amplius offenditur, peccator gravius torquetur. » Anselmus, *de Similitudinibus* ⁵: « Partes miseræ sunt turpitudine, ponderositas, imbecillitas, servitus, infirmitas, anxietas, vitæ brevitās, insipientia, discordia, dedecus, impotentia, timor, tristitia. » Auctor *de Spiritu et Anima* ⁶: « Quædam animæ in eisdem locis, in quibus culpam commiserunt, puniuntur; quædam vero abditis receptaculis usque ad ultimam resurrectionem continentur, sicut unaquæque digna est requie et miseria. »

¹ Aug., *de Nat. Bon.*, c. ix. — ² Isid., *Synon.*, c. i, ante med. — ³ *Matth.*, viii, 12. — ⁴ Bern., *ad Guarin.*

abb., *epist.* ccllii. — ⁵ Anselm., *de Similit.*, c. xlix. —

⁶ *De Spir. et Anim.*, inter Op. S. Aug., append. tom. vi.

LIBER QUARTUS

IN QUO

DE GRATIOSIS AGITUR

CAPUT PRIMUM.

De Voluntate.

Gregorius, in *Homiliis* ¹ : « Ante Dei oculos nunquam est vacua manus a munere, si fuerit arca cordis repleta bona voluntate. » Hieronymus, in *Epistola* ² : « Certe Christus pro animi voluntate omnia in acceptum refert. Nemo apostolis pauperior fuit, et nemo tantum pro Domino dereliquit. » Augustinus, *de vera Religione* ³ : « Tales servos suos meliores esse Deus iudicavit, si ei servirent liberaliter. Quod nullo modo fieri posset, si non voluntate, sed necessitate servirent. » Idem, *de Spiritu et Littera* ⁴ : « Nemo habet in potestate, quid ei veniat in mentem; sed consentire, vel dissentire, propriæ voluntatis est. » Idem, *Contra quinque hæreses* ⁵ : « Ad compellendum non potest esse molestus exactor, cum ad reddendum devotus est debitor. » Idem : « Nemo aliquid, » etc., supra, libro II, *de Charitate* ⁶. Idem ⁷, *de Ecclesiasticis Dogmatibus* : « Nullus sanctus et iustus caret peccato; nec tamen ex hoc desinit esse iustus vel sanctus, cum affectu teneat sanctitatem. » Idem, *de Viduitate* ⁸ : « Nostrum est velle; sed voluntas ipsa et admonetur ut surgat, et sanatur ut valeat, et dilatur ut capiat, et impletur ut habeat. » Idem, *de Soliloquiis* ⁹ : « Quanto augeat spes videndæ illius, cui vehementer

æstuo, pulchritudinis, tanto ad illam totus amor voluntasque convertitur. » Idem, *de Agone Christiano* ¹⁰ : « Omnis creatura, velit, nolit, uni Deo et Domino suo subjecta est : sed hoc admonemur, ut tota voluntate serviamus Domino Deo nostro : quoniam iustus liberaliter servit; injustus autem compeditus servit. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæum* ¹¹ : « Voluntas bonæ sic suaves sunt apud Deum, quemadmodum apud homines odoriferi flores. » Idem ¹² : « Sicut peccatum opus sine voluntate non facit, ita et iustitia ex opere non consummatur, nisi et voluntas affuerit. » Idem : « Illa est gloriosa, » etc., supra, libro II, *de Continentia tactus*. Idem ¹³ : « Debet voluntas, » etc., supra, libro II, *de Gratia* ¹⁴. » Bernardus, *de Libero Arbitrio* ¹⁵ : « Ordinatio est omnimoda conversio voluntatis ad Deum, et ex tota se voluntaria devotaque subjectio. » Idem, in *Epistola* : « *Regnum Dei intra nos est*. Quid est hoc regnum? sana et libera voluntas hominis, ita se conformans voluntati Dei, ut nihil velit quod sciat ei displicere, nihil nolit quod sciat ei placere. » Anselmus, *de Similitudinibus* ¹⁶ : « Voluntas bona est, quæ Dei voluntati subjecta est, quando id vult, quod Deus vult illam velle debere; et iusta sive recta dicitur, quando id, quod Deus vult illam velle debere, amplectitur. » Idem ¹⁷ : « Non semper velle debemus quod

¹ Greg., in *Evang.*, hom. v, circa med. — ² Hieron., *ad Exuper.*, epist. xxxv. — ³ Aug., *de ver. Relig.*, c. xiv. — ⁴ Id., *de Spir. et Lit.*, c. xxxiv. — ⁵ Id., *cont. quinq. Hæres.*, c. i. — ⁶ Vid. sup., lib. II, c. xxv, p. 94. — ⁷ Imo Gennad., *de Eccl. Dogm.*, c. lxxxv. — ⁸ Aug., *de Viduit. Bon.*, c. xvii. — ⁹ Id., *Solit.*,

lib. I, c. x. — ¹⁰ Id., *de Agon. Christ.*, c. vii. — ¹¹ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. xxxix. — ¹² Ibid., hom. xxxii. — ¹³ Vid. sup., lib. II, c. xxxvii, p. 149. — ¹⁴ Vid. ibid., c. xvi, p. 83. — ¹⁵ Bern., *de Lib. Arb.*, ante med. — ¹⁶ Anselm., *de Similit.*, c. clviii. — ¹⁷ Ibid., c. clx.

Deus vult; sed hoc velle debemus, quod Deus vult nos velle debere. »

CAPUT II.

De Tranquillitate.

Gregorius, in *Registro*¹ : « Nullius vos ibi liugna implicet, ubi conscientia non accusat. Quem enim conscientia defendit, et inter accusatores liber est; et liber, vel sine accusatione, esse non potest, si sola, quæ interius audit, conscientia accusat. » Idem, in *Moralibus*² : « Piorum conscientia grande sibi conferri præmium credunt, cum de quibusdam modo suis illicitis actionibus arguuntur. Proponunt (a) enim ante oculos cordis, quia districtum Dei iudicium tanto verius tunc super eos mitigabitur, quanto nunc acris homine arguente prævenitur. » Augustinus, de *Catechizandis Rudibus*³ : « Tu qui veram requiem, quæ post hanc vitam Christianis promittitur, quæris, etiam hic eam inter amarissimas vitæ hujus molestias suavem gustabis, si ejus, qui eam promisit, præcepta dilexeris. Cito enim senties dulciores esse fructus justitiæ, quam iniquitatis; et verius atque jucundius gaudebis de bona conscientia inter molestias, quam de mala inter delicias. » Idem, *super Genesim ad litteram*⁴ : « Etiam in ipso homine lætitia quædam bonæ conscientia paradisi est. Unde et Ecclesia in sanctis temperanter, et pie, et juste viventibus paradisi recte dicitur, pollens affluentia gratiarum castisque deliciis. » Ambrosius : « Bene sibi conscius, » etc., supra, lib. II, de *Constantia*⁵. Isidorus, de *Summo Bono*⁶ : « Semper conscientia servi Dei, humilis esse debet et tristis; ut scilicet per humilitatem non superbiat, et per humilem mœrorem cor ad lasciviam non dissolvat. » Bernardus, super

*Cantica*⁷ : « Sufficit adversum os loquentium iniqua, opinio honorum eum testimonio conscientia. » Idem⁸ : « Omnis gloria sanctorum intus, non foris est; hoc est, non in flore fœni, aut in ore vulgi, sed in Domino. » Idem, de *Consideratione*⁹ : « Perfecta cuique et absoluta excusatio est, testimonium conscientia suæ. Mihi enim pro minimo est, ut ab illis judicer, qui dicunt bonum malum, et malum bonum. » Idem : « Magnæ divitiæ, bona conscientia. Et revera, quid ditius in rebus, aut quid dulcius, quid in terra quietius, atque securius? Bona conscientia damna rerum non metuit, non verborum contumelias, non corporis cruciatus, quippe quæ et morte ipsa magis erigitur quam dejicitur. » Idem : « Bona bonæ conscientia revirescent in laboribus, non arescent; nec in morte evanescent, sed reflorescent; lætificant viventem, morientem consolantur, rescium mortuum, nec deficiunt in æternum. » Seneca, in *Epistola*¹⁰ : « Sapiens nunquam sine gaudio est; gaudium autem hoc non nascitur nisi ex virtutum conscientia. »

CAPUT III.

De Taciturnitate.

Gregorius, in *Moralibus*¹¹ : « Discrete vicissitudinum pensanda sunt tempora: ne aut, cum restringi debet lingua, per verba se inutiliter solvat; aut, cum loqui utiliter potest, semetipsam pigra restringat. » Idem¹² : « Si ab increpatione idcirco reticemus, quia contra nos insurgere derisoris odia formidamus; non jam lucra Dei quaerimus, sed nostra. » Idem : « Proximorum mala, » etc., supra, lib. II, de *Consensu*¹³. Idem¹⁴ : « Quoties auditores nostri nostra volunt quasi laudando cognoscere, non autem sua perversa

¹ Greg., ad *Constant. Mediolan.*, lib. VI, epist. XIV, col. 1261. — ² Id., *Moral.*, lib. XXVI, c. II. — ³ ug., de *Catech. Rudib.*, c. XVI. — ⁴ Id., de *Genes. ad litt.*, lib. XII, c. XXXIV. — ⁵ Vid. sup., lib. II c. XXXII, p. 104. — ⁶ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. X3, sent. 3. — ⁷ Bern.,

(a) *Cæt. edit.* præponunt.

in *Cant.*, serm. XXIV, ante med. — ⁸ Ibid., serm. XXV, post med. — ⁹ Id., de *Consider.*, lib. II, ante med. — ¹⁰ Senec., *Epist.* LIX, prope fin. — ¹¹ Greg., *Moral.*, lib. IX, c. XVII, circa fin. — ¹² Ibid., lib. XX, c. XVII, circa fin. — ¹³ Vid. sup., lib. II, c. IV, p. 67. — ¹⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXII, c. XXII, paulo post princ.

mutare, omnia taceamus: ne si ostentationis studio verbum Dei loquimur, et illorum culpa, quæ erat, esse non desinat, et nostra, quæ non erat, fiat. » Idem, in *Homiliis* ¹: « Imitatione Dei, gloriosius est tacendo injuriam fugere, quam respondendo superare. » Idem, super *Ezechielem* ²: « Quasi quoddam nutrimentum verbi est censura silentii; et recte per excrecentem quoque gratiam sermonem accipit, qui ordinate antea per humilitatem tacet. » Idem ³: « Sicut mali ideo Denm exasperant, quia loquuntur et faciunt mala; ita nonnunquam boni exasperant, quia reticent bona. » Idem, in *Pastorali* ⁴: « Qui proximi mala respiciunt, et tamen silentio linguam premunt, quasi conspectis vulneribus, usum medicaminis subtrahunt, et eo mortis auctores fiunt, quo minus, quem poterant, curare volunt (a). » Hieronymus, in *Epistola* ⁵: « Nunquam de mulierum formis disputes; nec quid in cuiusquam domo agitur, alia domus per te noverit. » Augustinus, de *Mendacio* ⁶: « Licet vel dissertori, ac disputatori, ac prædicatori rerum æternarum, vel narratori atque pronuntiatori rerum temporalium, ad ædificandam religionem atque pietatem pertinentium, occultare in tempore quidquid occultandum videtur; mentiri autem, nunquam. » Idem, de *Baptismo parvulorum* ⁷: « Ubi de re obscurissima disputatur, non adjuvantibus divinarum Scripturarum certis clarisque documentis, cohibere se debet humana præsumptio, nihil faciens in partem alteram declinando. » Idem ⁸: « Magis innocentes, » etc., supra, lib. III, de *Remissione* ⁹. Idem, ibidem ⁹: « Tu vulnus, » etc. Isidorus, in *Synonymis* ¹⁰: « Tempore congruo loquere; tempore congruo tace; non loquaris, nisi

interrogatus fueris; non dicas, priusquam audias. » Idem ¹¹: « Ab otioso sermone compesce linguam; cave fabulas ineptas; aniles fabulas non requiras; inania verba non garras. » Idem ¹²: « Vis virtutes tuas augere? prodere noli. » Idem ¹³: « Fuge videri quod esse meruisti: quod manifestando potes amittere, tacendo custodi. » Ambrosius, super *Lucam* ¹⁴: « Barior tacendi virtus, quam loquendi. » Idem, de *Officiis* ¹⁵: « Quamplures vidi loquendo in peccatum incidisse; vix quemquam tacendo: ideoque tacere nosse, quam loqui, difficilius est. » Idem ¹⁶: « Quando nobis aliquis conviciatur, lacessit, ad violentiam provocat, ad iurgium vocat; tunc silentium exerceamus, tunc mnti fieri non erubescamus. » Bernardus, de *Consideratione* ¹⁷: « Utilis semper custodia oris, quæ tamen affabilitatis gratiam non excludat. Ergo ubique frænanda lingua præceps, maxime autem in convivio. » Idem: « Nemo fratres, » etc., infra, de *Correptione* ¹⁸. Glossa in *Leviticum* ¹⁹: « Quod gula peccavit, jejunium corrigat: quod garrulitas admisit, silentium debeat; et similiter contrariis currentur contraria. »

CAPUT IV.

De Exercitio.

Gregorius, in *Registro*: « Apud Dominum non gradus elegantior, sed vitæ melioris actio comprobatur. » Idem ²⁰: « Qui ecclesiasticis famulantur obsequiis, ecclesiastica, ut possibilitas exigit, debent adipisci subsidia. » Idem ²¹: « Iustitiam, quam mente geritis, oportet coram hominibus luce operum demonstretis. » Idem, in *Moralibus* ²²: « Cum opus crescit, præmii fiducia proficit; cum vero opus torperit, spes a

¹ Greg., in *Evang.*, hom. XVIII, post med. — ² Id., in *Ezech.*, hom. XI, ante med. — ³ Ibid., hom. IX, longe post med. — ⁴ Id., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 15. — ⁵ Hieron., ad *Nepotian.*, epist. II. — ⁶ Aug., de *Mend. ad Consent.*, c. X. — ⁷ Id., de *Bapt. parvul.*, al. de *Peccator. merit. et remis.*, lib. II, c. XXXVI. — ⁸ Vid. sup., lib. III, c. XXXVII, p. 161. — ⁹ Vid. ibid. — ¹⁰ Isid., *Synon.*, c. IX. — ¹¹ Ibid.,

(a) Al. nolunt.

paulo ante. — ¹² Ibid., c. X. — ¹³ Ibid., post pauca. — ¹⁴ Ambros., in *Luc.*, XIX, lib. IX, n. 40. — ¹⁵ Id., de *Offic.*, lib. I, c. II. — ¹⁶ Ibid., c. V. — ¹⁷ Bern., de *Consider.*, lib. IV, versus fin. — ¹⁸ Vid. inf., c. XXXVIII. — ¹⁹ Glossa in *Levit.*, XXV. — ²⁰ Greg., ad *Gaudent. Nol.*, lib. IV, epist. XXVI, col. 1176. — ²¹ Id., ad *Theod.*, lib. I, c. XLVI, col. 1161. — ²² Id., *Moral.*, lib. VII, c. III, circa fin.

remuneratione lassescit. » Idem ¹: « Iste in hac vita justorum labor est, ut semetipsos inveniant; invenientes flendo atque corrigendo ad meliora perducant. » Idem ²: « Sicut malis securitas prærens labor est, ita bonis prærens labor perpetuam securitatem parit. » Idem ³: « Sancti viri minime exultant cum cognoscunt quæ faciant, sed cum faciunt quæ cognoverunt: et si intelligendo congaudent muneri largitoris, mœrentes tamen considerant debitum operis. » Idem, *super Ezechielem* ⁴: « Activa vita est panem esurienti tribuere, verbum sapientiæ nescientem docere, errantem corrigere, ad humilitatis viam superbientem proximum revocare, infirmantis curam gerere, et commissi nobis qualiter subsistere valeant, dispensare. » Idem ⁵: « Considerandum nobis est opus nostrum quale sit, quæ cogitatio in opere, quæ intentio in cogitatione. » Idem ⁶: « Quid jam de Scriptura sacra didiceris, et quantum proximum tacitus ames, in latitudine boni operis ostendes. » Idem, in *Dialogis* ⁷: « Opus ex dono est, non donum ex opere. Omne quippe opus dona præveniunt, quamvis ex subsequenti opere ipsa etiam dona succrescant. » Isidorus, in *Synonymis* ⁸: « Præcave otium; non diligas otium; non ducas vitam in otio: fatiga corpus laboribus; exerce operis cujuslibet studium. » Idem ⁹: « Gravius libido urit, quem otiosum invenerit. Cedit autem libido rebus, cedit operi, cedit industriæ et labori. » Idem, *de Summo Bono* ¹⁰: « Nihil juvat, quod inter bonum et malum sensu prudentiore discernimus, nisi opere aut male cogitata caveamus, aut bona inchoata faciamus. » Idem ¹¹: « Dei servum sine intermissione legere, orare, et operari oportet, ne forte mentem otio deditam spiritus fornicationis surripiat. Cedit enim labori voluptas; animum autem va-

cantem cito præoccupat. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ¹²: « Qui habent spiritum Dei, non sunt contenti sedere otiosi; sed ipse spiritus, qui est in eis, urget eos aliquid bonum apprehendere. » Idem, *de Compunctione* ¹³: « Merces major tibi augetur, quando non spe mercedis operaris, sed studio placendi. » Augustinus, in *Sermone* ¹⁴: « Noli esse piger in opere, cujus mercedem desideras. Si quem et tu ipse mercenarium conduxisse, non ante mercedem numerares, quam in opere exerceret. » Idem, *de Baptismo parvulorum* ¹⁵: « Propter hoc de paradiso emissus Adam contra Eden habitavit, id est contra sedem deliciarum, ut significaret, quod in laboribus, qui sunt deliciis contrarii, erudienda est caro peccati. » Idem, *de Opere monachorum* ¹⁶: « Nullo modo deest, ut in ea vita, ubi senatores fiunt laboriosi, ibi fiant opifices otiosi; et quo veniunt, relictis deliciis, qui fuerunt prædiorum domini, ibi sint rustici delicati. » Idem, in glossa super *1 Tim.*, v: « Qui ad pedes fratrum inclinatur, in corde vel excitatur, vel, si jam inerat, confirmatur humilitatis affectus. » Idem: « Vis desideriorum, » etc., infra, in *c. de Desiderio* ¹⁷. Bernardus, *de Consideratione* ¹⁸: « Si labor terret, merces invitet: unusquisque enim secundum suum laborem mercedem accipiet. » Idem, in *Epistola* ¹⁹: « Non ex foliis, non ex floribus, sed ex fructu arbor bona, malave cognoscitur: denique ²⁰: *A fructibus eorum cognoscetis eos*: opera ergo, et non verba, discernunt inter filios Dei, et filios diffidentiae. » Idem, *de Amore Dei*: « Quanvis adhuc non videat oculus, non cesset operari manus: ut qui proficere vult in magno, fidelis sit in minimo; et in eo, quod ex Conditoris largitate jam prærogatum habet, vis potestatis officium exhi-

¹ Greg., *Moral.*, lib. XI, c. XXI. — ² Ibid., lib. X, c. XII, post prime. — ³ Ibid., lib. XXII, c. III, post med. — ⁴ Id., in *Ezech.*, hom. XIV, circa med. — ⁵ Ibid., hom. XX, longe post med. — ⁶ Ibid., hom. XVII, ante med. — ⁷ Id., *Dial.*, lib. I, c. IV, ante med. — ⁸ Isid., *Synon.*, c. V. — ⁹ Ibid., paulo ante. — ¹⁰ Id., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. XXV, sent. 10. — ¹¹ Ibid., lib. III,

c. XX, sent. 5. — ¹² Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. V. — ¹³ Id., *de Compunct.*, lib. II. — ¹⁴ Aug., *de Temp.*, serm. CXLV, al. XXXVIII, n. 4. — ¹⁵ Id., *de Peccat. merit. et remiss.*, et *de Bapt. parvul.*, lib. II, c. XXXIV. — ¹⁶ Id., *de Oper. Monach.*, c. XXV. — ¹⁷ Vid. inf., c. XXIV. — ¹⁸ Bern., *de Consider.*, lib. II, ante med. — ¹⁹ Id., *Epist.* CVII, circa princ. — ²⁰ *Matth.*, VII, 16.

beat bonæ voluntatis. » Idem : « Miserere animæ, » etc., supra, lib. II, de *Contritione*¹. Seneca, in *Epistola*² : « Satis multum temporis sparsimus, incipiamus vasa in senectute colligere : in freto viximus, moriamur in portu. »

CAPUT V.

De Innocentia.

Gregorius, in *Moralibus*³ : « Plerumque res quælibet innocenti mente conspicitur, sed ipso conspectu animus concupiscentiæ gladio confoditur. Non enim David Uriæ conjugem ideo studiose respexit, quia concupiverat ; sed ideo potius concupivit, quia incaute respexit. » Idem⁴ : « Nil simplici corde felicius, quia quo innocentiam erga alios exhibet, nihil est, quod pati ab aliis formidet. » Idem⁵ : « Illum facit humana derisio Deo proximum, quem ab humanis pravitatibus vitæ innocentia servat alienum. » Idem⁶ : « Si mentis innocentia custoditur, etiam si qua foris infirma sunt, quandoque roborantur. » Idem, in *Registro*⁷ : « Sicut multorum jam experimento didicimus, in damno expenditur, quidquid cum peccato congregatur. Si igitur vultis nihil injuste perdere, summopere studete de injustitia nihil habere. In terrenis enim rebus, semper causa damni est origo peccati. » Idem⁸ : « Vosmetipsos ita, ante conspectum omnipotentis Domini, in bonis operibus debetis exhibere, ut inveniri in vestra actione nequeat, quod ab eodem Deo iudice percuti, vel homine insidiante valeat accusari. » Idem, in *Pastorali* : « Fit plerumque Deo gratior amore ardens vita post culpam, quam securitate torpens innocentia. » Ambrosius, de *Officiis* : « Hoc est innocentem esse, ignorare quod noceat ; et si circumscribitur ab

aliquo de omnibus, tamen bene judicat, qui fidem esse in omnibus arbitratur. » Idem⁹ : « Beatam vitam efficiunt tranquillitas conscientiæ, et securitas innocentiae. » Idem, de *Pœnitentia*¹⁰ : « Facilius inveni, qui innocentiam servaverint, quam qui congrue egerint pœnitentiam. » Hieronymus, in *Epistola*¹¹ : « Malitiam, odium, atque invidiam, quæ vel maxima, vel sola semina sunt nocendi, christiana a se anima propellat : neque manu tantum aut lingua, sed corde quoque custodiat innocentiam. » Idem¹² : « Tum demum lætare de innocentiae conscientia, si cum potes adjuvare non desistas. » Joannes Chrysostomus, in *Sermone* : « Gaude, innocentia, et exulta ; gaude, inquam, quia ubique illæsa es, ubique secunda. Si tentaris, proficis : si humiliaris, erigeris : si pugnas, vincis : si occideris, coronaris. » Augustinus, super *Psalmos*¹³ : « Duobus modis nocet homo ; si facit miserum, vel si deserit miserum. Innocens vero est, qui nec sibi, nec aliis nocet. » Idem, de *Civitate Dei*¹⁴ : « Absit a mente christiana, quæ in Deo suo spe posita, cujus adjutorio innititur, ut mens talis cujuslibet carnis voluptatibus ad consensum turpitudinis cedat. Quod si illa concupiscentia, vel inobedientia, quæ in membris habitat, præter nostræ voluntatis legem quasi sua lege movetur, quanto magis absque culpa est in corpore non consentientis, si absque culpa est in corpore dormientis ! » Idem¹⁵ : « Pertinet ad innocentis officium, non solum nemini malum inferre, verum etiam cohibere a peccato, vel punire peccatum : ut aut ipse, qui plectitur, corrigatur experimento, aut alii terreantur exemplo. » Idem : « Sicut non est beneficentiæ, » etc., supra, de *Remissione*¹⁶ : Idem ibidem : « Magis innocentes¹⁷, » etc. Idem, de *Vita christiana*¹⁸ : « Nihil Deo dignius, nihil carius

¹ Vid. sup., lib. II, c. xviii, p. 86. — ² Seneca, *Epist.* xix, circa princ. — ³ Greg., *Moral.*, lib. XXI, c. vi. — ⁴ Ibid., lib. XII, c. xxi, in princ. — ⁵ Ibid., lib. X, c. xv, in fin. — ⁶ Ibid., lib. V, c. xxxi, post med. — ⁷ Id., ad *Brunichild.*, lib. IX, c. LVII, col. 1470. — ⁸ Id., ad *quosd. episc. Sicil.*, lib. XI, c. xxii, col. 1523. — ⁹ Ambros., de *Offic.*, lib. II,

c. i. — ¹⁰ Id., de *Pœnit.*, lib. II, c. x. — ¹¹ Hieron., ad *Celant.*, epist. xiv, ante med. — ¹² Ibid., post pauca. — ¹³ Aug., Enarr. in *Psal.* c. — ¹⁴ Id., de *Civ. Dei*, lib. I, c. xxv. — ¹⁵ Ibid., lib. XIX, c. xvi. — ¹⁶ Vid. sup., lib. III, c. xxxvii, p. 161. — ¹⁷ Vid. ibid. — ¹⁸ Aug., de *Vit. Christ.*, c. x.

esse potest, quam ut innocentia tota observatione teneatur. Licet enim quis in aliis operibus devotus appareat, si illam non habuerit, sibi frustra blanditur. » Cassiodorus, in libro *de Anima* ¹: « Vir fixus, purus, innocuus omnes laudat, se semper accusat: ut complaceat universis, sibi soli displicet. » Bernardus, *de Consideratione* ²: « Non eris innocens, si aut punias eum, cui fortasse parcendum esset; aut parcas ei, qui fuerat puniendus. Anselmus, *de Similitudinibus* ³: « Si hinc peccati pudorem, et illinc cerne-rem inferni horrorem, et necessario uni eorum haberem immergi, prius me in infernum immergerem, quam peccatum in me immitterem. Mallem enim purus a peccato, et innocens, gehennam intrare, quam sorde pollutus colorum regna tenere: cum constet solos malos in inferno torqueri et solos bonos in cœlesti beatitudine foveri. »

CAPUT VI.

De Excusatione. ✓

Gregorius, in *Moralibus* ⁴: « Justus, etsi quid unquam delinquendo loquitur, tamen dignum non est, ut ab injustis et prave viventibus iudicetur. » Idem: « Cum quoslibet, » etc., supra, lib. I, *de Puperibus* ⁵. Augustinus, in *Epistola* ⁶: « Discamus in similitudine operum discernere animos operantium, et clausis oculis calumniemur, et benevolos pro nocentibus accusemus. » Idem, *de (a) Sermone Domini in monte* ⁷: « Ea facta, quæ dubium est quo animo fiant, in meliorem partem interpretamur. » Idem: « Non reprehendamus ea, quæ nescimus quo animo fiant, neque ita reprehendamus quæ manifesta sunt, ut desperemus sanitatem. » Bernardus, *super Cantica* ⁸: « Cave alienæ conversationis esse aut curiosus e-

plorator, aut temerarius iudex. Etiam si perperam actum quid deprehendas, nec sic iudices proximum; magis autem excusa intentionem, si opus non potes, puta ignorantiam, puta subreptionem, puta casum. Quod si omnem omnino dissimulationem rei certitudo recusat, suade nihilominus ipse tibi, et dicito apud teipsum: Vehemens fuit tentatio; quid de me illa fecisset, si accepisset in me similiter potestatem? » Idem ⁹: « Si is qui de claustro est, eum qui versatur in populo interdum minus discrete sese agere deprehendat, verbi gratia, in verbo, in cibo, in somno, in risu, in ira, in iudicio; non ad iudicandum confestim prosiliat, sed meminerit scriptum ¹⁰: *Melior est iniquitas viri, quam benefaciens mulier*. Nam tu quidem in tua custodia vigilans benefacis; sed qui juvat multos, et melius facit, et virilius. Quod si implere non sufficit absque aliqua iniquitate, id est absque quadam inæqualitate vitæ et conversationis suæ, memento quia ¹¹ *Charitas operit multitudinem peccatorum*. » Seneca, in *Epistola* ¹²: « Sapiens non vertit omnia in pejus, sed nec quærit cui imputet casum: et peccata ad fortunam potius refert; non calumniatur, nec verba, nec vultus: quidquid accidit, benigne interpretando levat. » Idem ¹³: « Semper, quidquid dubium est, humanitas inclinet in melius. »

CAPUT VII.

De Discussionē.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁴: « Justi viri, cum distractionem venturi iudicis contemplantur, peccata sua ad memoriam reducunt: deflent, quæ commiserunt: districte se iudicant, ne iudicentur. » Idem ¹⁵: « Dominum tanto quis securius expectat, quanto quotidie viam suam suspectus examinat. »

¹ Cassiod., *de Anim.*, c. XVIII, circa princ. — ² Bern., *de Consider.*, lib. II, post med. — ³ Anselm., *de Similit.*, c. CXC. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. XVII, c. XVII. — ⁵ Vid. sup., lib. I, c. XLII, p. 56. — ⁶ Aug., *ad Vinc.*, epist. XLVIII, al. XCIII, n. 7. — ⁷ Id., *de serm.* (a) Al. in.

Dom. in Monte, lib. II, c. XXVIII. — ⁸ Bern., in *Cant.*, serm. XI., prope fin. — ⁹ Ibid., serm. XII, post med. — ¹⁰ *Ecclesi.*, XLII, 14. — ¹¹ *Jac.*, V, 20. — ¹² Senec., *Epist.* LXXXI, post med. — ¹³ Ibid., post pauca. — ¹⁴ Greg., *Moral.*, lib. XI, c. XVIII. — ¹⁵ Ibid., lib. V, c. V.

Idem ¹: « Electi intra sinum cordis adversum se, quidquid se impugnat, enumerant: ibi ante oculos suos omne, quod defleant, coarcent: ibi quidquid per iram districti iudicis discerni possit, intuentur: ibi tot patiuntur supplicia, quod pati timent; nec deest in hoc iudicio mente concepto omne ministerium, quod punire reos suos plenius debeat. Nam conscientia accusat, ratio iudicat, timor ligat, dolor excruciat. » Idem ²: « Qui semetipsum prius non iudicat, quid in alio recte iudicet, ignorat. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus* ³: « Quando accubueris super stratum tuum, et neminem infestum pateris, antequam veniat tibi somnus, profer in medium codicem conscientiam tuam, et reminiscere peccata tua, si quid in verbo seu in facto, vel in cogitatione peccasti. » Augustinus, de *vera Religione* ⁴: « *Spiritualis homo omnia iudicat* ⁵, quia super omnia est, quando cum Deo est: cum illo est autem, quando purissime intelligit, et tota charitate, quod intelligit, diligit. » Idem: « Non facile, » etc., supra, libro I, de *Judiciis* ⁶. Idem, de *Verbis Domini*: « Nihil est, quod sic quisque cogitare debeat, nisi ut in semetipsum oculos convertat, se discat, se discutiat, se inspiciat, se quærat, et se inveniat: quod displicet, necet; et quod placet, optet et plantet. » Bernardus, super *Cantica* ⁷: « *Spiritualis homo omnia dijudicat, et ipse a nemine iudicatur*: iudicabo proinde mala, iudicabo et bona. Mala melioribus curabo corrigere actibus, diluere lacrymis, punire jejuniis, cæterisque sanctæ laboribus disciplinæ. In bonis de me sentiam humiliter, et juxta præceptum Domini, servum me inutilem reputabo. » Idem ⁸: « Babyloniorum manifestata sunt peccata præcedentia iudicium, et non egent scrutinio sed supplicio: mea an-

tem, qui videor monachus et hierosolymita, peccata certe occulta sunt, nomine et habitu monachali obumbrata: et idcirco necesse erit subtili ea investigari discussione. » Multa supra, libro II, de *Prudentia, de Intelligentia* ⁹. Seneca, in *Epistola* ¹⁰: « Quod homines de aliis libentissime faciunt, de te apud te male existima. Assuesce et dicere verum, et audire. » Idem ¹¹: « Clamo mecum ipse: Numera annos tuos, et pndebit eadem velle, quæ volueras puer. Hoc denique tibi citra mortis diem præsta: moriantur ante te vitia. »

CAPUT VIII.

De Mortificatione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹²: « Tanto mens melius ad superna appetenda componitur, quanto ab illicitis arctius corpus edomatur. » Idem, in *Homiliis* ¹³: « Nisi quis a semetipso deficiat, ad eum, qui supra ipsum est, non appropinquat; nec valet apprehendere quod supra ipsum est, qui nescit mactare quod est. » Augustinus, in *Regula* ¹⁴: « Carnem vestram domale jejuniis, et abstinentia escæ et potus, quantum valetudo permittit. Quando autem aliquis non potest jejunare, non tamen extra horam prandii aliquid alimentorum sumat, nisi cum ægrotat. » Idem, de *Viduitate* ¹⁵: « Facilius concupiscentia refrenatur, quæ nulla expectatione succeditur. » Idem, de *Singularitate Clericorum* ¹⁶: « Amputanda sunt omnia nobis, quæcumque igniferi fomitibus, sulphurantibus flammis scatens, fornax ebullientis carnis exæstuat; ne, vel tenuis quidem scintilla servata, majora confluet incendia. » Isidorus, de *Summo Bono* ¹⁷: « Mori oportet hominem in carne mundo, ne moriatur in anima Christo. Nam tunc quisque vivere dicitur, si

¹ Greg., *Moral.*, lib. V, c. vi. — ² *Ibid.*, lib. XIV, c. xiii, circa med. — ³ Chrysost., in *Psal.* L, hom. II. — ⁴ Aug., de *ver. Relig.*, c. xxxi. — ⁵ I Cor., II, 15. — ⁶ Vid., sup., lib. I, c. xlv, p. 60. — ⁷ Bern., in *Cont.*, serm. LV, post. med. — ⁸ *Ibid.*, paulo ante. — ⁹ Vid., sup., lib. II, c. xxvii, xxix, p. 98 et 100. — ¹⁰ Senec.,

Epist. Lxviii, ante med. — ¹¹ Id., *Epist.* xxvii, ante med. — ¹² Greg., *Moral.*, lib. XXXI, c. xvii, ante med. — ¹³ Id., in *Evang.*, hom. xxxii, ante med. — ¹⁴ Aug., *Reg.* III, c. xi et xii. — ¹⁵ Id., de *Bon. Viduit.*, c. xx. — ¹⁶ De *Singular. Cleric.*, c. xxi; est apud Cyprian., edit. Pamel. — ¹⁷ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. Lxv, sent. 6.

secundum sæculum moriens, in solo Deo vivere delectetur. » Cassiodorus, *de Anima*¹ : « Væ carni quæ hic superata non fuerit. Nam quæ in hac conversatione vincitur, illic sine dubio coronabitur. » Bernardus, in *Epistola*² : « Durius tractandum quidem est corpus, ne rebellet, ne insolescat; sic tamen ut servire sufficiat, quia ad serviendum spiritui datum est: nec sic habendum est tanquam propter illud vivamus, sed tanquam sine quo vivere non possumus. » Seneca, in *Epistola*³ : « Vetas me cælo interesse, id est, jubes me vivere capite demisso? Major sum et ad majora genitus, quam ut mancipium sim mei corporis: quod quidem non aliter aspicio, quam vinculum aliquod libertati meæ circumdatum. » Idem⁴ : « Contemptus sui corporis, certa libertas est. » Idem⁵ : « Honestum ei vile est, cui corpus nimis carum est; agatur ejus diligentissime cura, ita tamen ut, cum exigit ratio, cum dignitas, cum fides, mittendum sit in ignes. » Idem : « Hanc sanam et salubrem formam vitæ tenere, ut corpori tantum indulgeas, quantum bonæ valetudini satis est; durius etiam tractandum est, ne animo male parcat. »

CAPUT IX.

De Disciplina.

Gregorius, in *Registro*⁶ : « Cum sit proprium disciplinæ ab illicitis prohibere, et excessus culparum salubriter rescare, studiosè ejus servanda censura est. Nam si negligitur, cuncta in confusionem deveniunt, dum unus destruit, quicquid eam custodiendo alter ædificat. » Idem : « Sic nos, » etc., supra, libro I, *de Prælati bonis*⁷. Idem, in *Moralibus*⁸ : « Sancti viri, cum hujus mundi potestate fulciuntur, tanto sub majore

rem mentis disciplinam se redigunt, quanto sibi per inpatientiam potestatis suaderi illi-cita quasi licentius sciunt. » Idem⁹ : « Solus in illicitis non cadit, qui se aliquando et a licitis caute restringit. » Idem¹⁰ : « Intentioni animæ, si exterior evagatio clauditur, interior secessus aperitur. Nam quo extra se spargi propter disciplinam mens non potest, eo super se intendere per profectum potest; quia et in altum crescere arbor cogitur, quæ per ramos distendi prohibetur. » Idem¹¹ : « Mens mutabilitatis suæ pondere ad aliud semper impellitur, quam est; et nisi in statu suo arcta custodiæ disciplina teneatur, semper in deteriora dilabitur. » Idem : « Sancti viri, » etc., supra, libro II, *de Continentia visus*¹². Idem¹³ : « Tanto apud Dominum obligatiores sumus, quanto apud homines inulte peccamus. Disciplina autem nostra subditos divino judicio tanto liberiores reddit, quanto hic eorum culpas sua vindicta non deserit. » Idem : « Peccata quæ feriri, » etc., supra, libro II, *de Donis*¹⁴. Ambrosius, in *Epistola*¹⁵ : « Non natura servum facit, sed insipientia; nec manumissio liberum, sed disciplina. » Idem¹⁶ : « Si quæris vitam sapientiæ et disciplinæ: colere Deum atque ei subditum esse, sapientia est; abstinere autem a peccato, disciplina est. » Idem, *de Viduis*¹⁷ : « Prima institutionis est disciplina, culpam avertere; et secunda, virtutem infundere. » Cyprianus, *de Duodecim Abusionibus*¹⁸ : « Disciplina est ordinata morum correctio, et majorum præcedentium regularis observatio. » Bernardus, in *Epistola*¹⁹ : « O quam compositum reddit omnem puellaris corporis statum, nec non mentis habitum disciplina! cervicem submittit, deponit supercilia, componit vultum, ligat oculos, cohibet cachinnos, moderatur linguam, frenat gulam,

¹ Cassiod., *de Anim.*, c. XVIII. — ² Bern., *de Vit. Solit.*, epist., auct. med. — ³ Senec., *Epist.* LX°, post med. — ⁴ Ibid., post pauc. — ⁵ Id., *Epist.* XIV. — ⁶ Greg., *ad Chrysant. Spolet.*, lib. VII, epist. XXXV, col. 1327. — ⁷ Vid. sup., lib. I, c. XI, p. 23. — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. V, c. VIII, non longe a princ. — ⁹ Id., ibid. — ¹⁰ Ibid., lib. XXX, c. IX, post med. —

— ¹¹ Ibid., lib. XI, c. XXVI, post med. — ¹² Vid. sup., lib. II, c. XXXVIII, p. 111. — ¹³ *Moral.*, lib. XXVI, c. XIX, post med. — ¹⁴ Vid. sup., lib. II, c. XLVII, p. 120. — ¹⁵ Ambros., *ad Simplician.*, in *Psal.* CIV. — ¹⁶ Id., lib. III, epist. XX. — ¹⁷ Id., *de Vid.* — ¹⁸ Cyprian., *de duod. Abusion.*, c. XI. — ¹⁹ Bern., *ad Soph. Virg.*, epist. CIII.

sedat iram, format incessum. Talibus decet pudicitiae vestem distingui margaritis. » Idem : « Non oportet, » etc., supra, *de Providentia*, libro II¹.

CAPUT X.

De Cruce spirituali.

Gregorius, in *Homiliis*² : « Crux a cruciatu dicitur. Et duobus modis crucem Domini bajulamus, cum aut per ab continentiam carnem affligimus, aut per compassionem proximi necessitatem illius nostram putamus. » Idem, in *Moralibus*³ : « Quia Paulus nec mundi gloriam quærebat, nec a mundi gloria ipse quærebat, et se mundo, et mundum sibi, crucifixum esse gloriabatur. » Idem⁴ : « Cum vitii et concupiscentiis carnem crucifigimus, si sic gulam restringimus, ut jam de mundi gloria nil quæramus. Nam qui corpus macerat, sed honoribus anhelat, crucem carni intulit, sed mundo per concupiscentiam pejus vivit. » Augustinus, in *Glossa, Gal.*, v, super illud : *Qui Christi sunt*, etc. : « Congruit nostræ devotioni, ut qui Domini crucifixi passionem celebramus, reprimendarum carnalium voluptatum crucem nobis faciamus. » Idem, in *Sermonibus* : « Tota vita Christiani hominis, si secundum Evangelium vivat, crux atque martyrium est. » Hieronymus : « Licet sparso crine, » etc., supra, libro III, *de Propterquitate*⁵. Ambrosius, super *Lucam*⁶ : « Non amanti divitias, non amanti honores, non amanti quæ sua sunt, sed quæ Jesu Christi; non amanti quæ videntur, sed quæ non videntur; non cupido vitæ, sed ei qui festinat dissolvi et cum Christo esse, crucifixus est mundus. Hoc est enim crucem tollere, et sequi Christum, ut et nos commoriamur, et sepeliatur cum eo. » Isidorus, *de Summo Bono* : « Qui crucem portat, debet et mundo mori : nam ferre crucem,

mortificare seipsum est; ferre et non mori, simulatio hypocritarum est. » Bernardus, *de Floribus* : « Mira res : nihil formidolosius homini, quam crucem pati. Sed quare timent homines crucem? quia latrones sunt. Si latrones non essent, crucem non timerent. » Idem : « Circumire possum, Domine, cælum et terram, et mare, et aridam, et nusquam te inveniam nisi tantum in cruce : ibi dormis, ibi pascis, ibi cubas in meridie. Crux enim tua fides est, ejus latitudo charitas, longitudo longanimitas, altitudo spes, profundum timor. In hac cruce te invenit, quicumque te invenit. In hac cruce anima suspenditur a terra, et dulcia poma de ligno vitæ decerpit. » Idem, in *Apologia*⁷ : « Væ portantibus crucem non, sicut Salvator, suam, sed, sicut ille Cyrenæus, alienam. Væ citharædis citharizantibus, non, ut illi de *Apocalypsi*, in citharis suis, sed vere, ut hypocritæ, in alienis. » Idem⁸ : « Væ semel, et væ iterum pauperibus; væ, inquam, semel, et væ iterum portantibus crucem Christi, et non sequentibus Christum : quia nimirum ejus passionibus participat, humilitatem sectari negligunt. Duplici quippe contritione conterentur, qui hujusmodi sunt, cum et hic pro temporali gloria se affligant, et in futuro pro interna superbia ad æterna supplicia pertrahentur. » Idem, in *Sermonibus*⁹ : « Neminem audiamus, fratres, non carnem et sanguinem, non spiritum quemlibet descensum a cruce suadentem : persistamus in cruce, moriamur in cruce, deponamur aliorum manibus, non nostra levitate. »

CAPUT XI.

De Certamine.

Gregorius, in *Dialogis*¹⁰ : « Sine laboris certamine, non est palma victoriæ. » Idem¹¹ : « Nonnunquam Dominus eis etiam, quibus lib VI, c. VIII. — ⁷ Bern., *ad Gulielm. abb. Apolog.*, non longe a princ. — ⁸ Ibid., conseq. — ⁹ Ibid., in *S. Diem Pasch.* serm. 1, ante med. — ¹⁰ Greg., *Dial.*, lib III, c. XIX. — ¹¹ Ibid., c. XIV, post med.

¹ Vid. sup., p. 102. — ² Greg., in *Evang.*, hom. XXXVII, ante med. — ³ Id., *Moral.*, lib. V, c. III, circa fin. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. XXVI, post med. — ⁵ Vid. sup., lib III, c. XXVII, p. 153. — ⁶ Ambros., in *Luc.*, VIII,

magna dona tribuit, parva quædam reprehensibilia relinquit : ut semper habeant, contra quod bella gerant; et devictis magnis hostibus, mentem non erigant, quando eos adhuc adversarii etiam minimi fatigant. » Idem : « Vos qui viam, » etc., infra, de *Religione* ¹. Idem, in *Moralibus* ² : « Semper est ad certamen adversarii erigendus animus; semper contra occultas insidias cautela providenda. » Idem ³ : « Scio quia per infirmitatis verecundiam plerumque gravioris est certaminis commissa peccata prodere, quam non admissa vitare, et unumquodque malum, quamvis robustus videtur, tamen humiliter proclit. » Idem ⁴ : « Labor protrahitur pugnae, ut crescat corona victoriae. » Idem : « Minor est, » etc., supra, lib. II, de *Clementia* ⁵. Idem ⁶ : « In iniquitate concepti, et in delicto editi, per insitæ corruptionis molestias, pugnam nobiscum huc deferimus, quam cum labore vincamus. » Idem : « Excitatur hostis in provocationem certaminis, cum jus amiserit perversæ damnationis. » Augustinus, in *Epistola* ⁷ : « Non debet, cum præliatur, infringi, qui vult post prælium coronari, vires illo subministrante certantibus, qui præparat ineffabilia dona victoribus. » Idem : « Contra istam genitalium, » etc., supra, lib. III, de *Consuetudine* ⁸. Idem, de *Verbis Domini* : « Ecce baptizati sunt, omnes justificati sunt a peccatis : restat tamen lucta cum carne, cum mundo, et cum diabolo. Qui autem luctatur, aliquando ferit, aliquando percutitur, aliquando vincit, aliquando perimitur. » Joannes Chrysostomus, de *Comptione* ⁹ : « Nostri agonis tempus, in quo adscripti videmur, pro risu poenam habet, laudem vero pro luctu, et pro tribulationibus salutem confert. » Idem, *super Matthæum* : « Incipe resistere desideriis tuis, et tunc intelliges

quam fortes sunt spiritus desideriorum malorum, qui te persequuntur. Hæc est pugna periculosa, et hæc est gloriosa victoria, qui potuerit odisse quod amat, et amare quod odit. » Ambrosius, *super Lucam* ¹⁰ : « Corona proposita est; subeunda certamina sunt. Nemo potest, nisi vicerit, coronari : nemo potest vincere, nisi ante certaverit; ipsius quoque coronæ major est fructus, ubi major est labor. » Leo Papa, in Sermone : « Vim sibi factura est anima, ut palmam laborum, quam sibi subtrahi multis inimicis adversantibus sentit, viribus contendat eripere. » Isidorus, de *Summo Bono* ¹¹ : « Nequaquam in senectute continentes vocandi sunt, qui in juventute luxuriose vixerunt. Tales non habent præmium, quia laboris certamen non habuerunt : eos enim expectat gloria, in quibus fuerunt laboriosa certamina. » Hieronymus, in *Epistola* ¹² : « Quis sanctorum sine certamine coronatus est? Solus in deliciis Salomon fuit, et ideo forsitan corruit. » Bernardus, *super Cantica* ¹³ : « Quantumlibet in hoc corpore manens profeceris, erras, si vitia putas emortua, et non magis suppressa. Velis, nolis, intra fines tuos habitat Jebusæus; subjugari potest, non exterminari. » Idem : « Solet inter primordia, » etc., supra, lib. I, de *Incipientibus* ¹⁴.

CAPUT XII.

De Humilitate.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁵ : « Magna quæ agimus, quasi minima ducimus, cum fortiorum exempla pensamus. Sed tunc apud Deum crescunt per meritum, cum apud nosmetipsos per humilitatem decrescunt. » Idem ¹⁶ : « Quia prima stultitia angeli elatio cordis fuit, veræ sapientia efficitur hominis humilitas suæ æstimationis. Quam quisquis,

¹ Vid. inf., c. xix, p. 191. — ² Greg., *Moral.*, lib. XX, c. v, non longe a princ. — ³ Ibid., lib. XXII, c. x, circa med. — ⁴ Ibid., lib. XXVI, c. xv. — ⁵ Vid. sup., lib. II, c. xl, p. 112. — ⁶ Greg., *Moral.*, lib. XXVIII, c. ix, longe post med. — ⁷ Aug., *ad Italic.*, epist. cxxxv. — ⁸ Ibid. sup., lib. III, c. xi, p. 140. — ⁹ Chry-

sost., de *Componet.*, lib. II. — ¹⁰ Ambros., in *Luc.*, iv, lib. IV, c. iv. — ¹¹ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. xxxix, sent. 25. — ¹² Hier., *ad Eustoch.*, epist. xxii. — ¹³ Bern., in *Cant.*, serm. LVIII, post med. — ¹⁴ Vid. sup., lib. I, c. xxxiii, p. 47. — ¹⁵ Greg., *Moral.*, lib. XXX, c. ix. — ¹⁶ Ibid., lib. XXVIII, c. iii.

vel magna sapiendo, deserit, eo ipso vehementer desipit, quo seipsum nescit. » Idem ¹: « Electi, ne invite curvantur in morte, sponte curvantur in humilitate. » Idem, *super Ezechielem* ²: « Ad hoc nobis cuncta de meritis nostris incerta sunt, ut unamcertam gratiam teneamus humilitatem. » Idem, in Homiliis ³: « Miranda actio cum elatione non elevat, sed gravat. Qui enim sine humilitate virtutes congregat, in vento pulverem portat; et unde aliquid ferre cernitur, inde deterius cæcatur. » Idem, in *Dialogis* ⁴: « Mens quæ divino spiritu impletur, habet evidentissime signa sua, virtutes scilicet et humilitatem: quæ si utraque in una mente perfecte conveniunt, liquet quod de præsentia sancti Spiritus testimonium ferunt. » Idem: « Qualis quisque, » etc., infra, *de Lætitia* ⁵. Idem, in *Registro* ⁶: « Non grande est his non esse humiles, a quibus honoramur, quia et hoc sæculares quilibet faciunt, sed his maxime esse humiles debemus, a quibus aliqua patimur. Nam Psalmista dicit ⁷: *Vide humilitatem meam de inimicis meis.* » Idem ⁸: « Ab omnibus corripitur, ab omnibus emendari paratus sum; et solum mihi amicum æstimo, per cujus linguam, ante apparitionem districti iudicis, meæ maculas mentis tergo. » Idem ⁹: « Nolo, dum in hac carne sum, si qua me dixisse contigerit, ea facile hominibus innotesci. » Idem ¹⁰: « Omnes fratres sumus, unius imperatoris potestate conditi, et sanguine redempti; et ideo fratres nostros quoslibet pauperes et abjectos in nullo despiciere debemus. » Hieronymus, in originali *super Isaiam*: « Non statim multitudinis acquiescamus iudicio; sed electi in principatum, noverimus mensuram nostram, et humillemur sub potenti manu Dei, quia Dominus ¹¹ *superbis resistit, humilibus dat gratiam.* »

Augustinus, *de Virginitate* ¹²: « Humiliter ad humilem venite, si amatis; et ne discedatis ab illo, ne cadatis. Qui enim timet ab illo discedere, rogat et dicit ¹³: *Non veniat mihi pes superbiæ.* » Idem ¹⁴: « Pergite viam sublimitatis pede humilitatis: ipse exaltat humiliter sequentes, quem descendere non piguit adiacentes. » Idem ¹⁵: « Existimate aliquos in oculo superiores, quibus estis in manifesto meliores. » Idem, *de Civitate Dei* ¹⁶: « Qui vera pietate in Deum, quem diligit, credit et sperat, plus intendit in ea, in quibus sibi displicet, quam in ea, si qua in illo sunt, quæ non tam ipsi, quam veritati placent. Neque id tribuit, unde jam placere potest, nisi ejus misericordiæ, cui metuit displicere, de his sanatis gratias agens, de illis sanandis preces fundens. » Idem, *de Conflictu* ¹⁷: « Christus ¹⁸ *humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.* Si ergo tanta humilitate se deprimit divina majestas, superbire in aliquo audet aut debet humana infirmitas? » Idem, in *Epistola*: « Absit, ut non cum gratiarum actione lucris meis deputem, si fuero te docente instructus, aut emendante correctus. » Idem, *de Trinitate* ¹⁹: « Magis optabo a quolibet reprehendi, quam sive ab errante, sive ab adulante laudari. » Isidorus, *de Summo Bono*: « Superflua est humilitas eorum, qui se gessisse accusant, quod non admiserunt; qui vero sine arrogantia bona facta sua pronuntiant, proculdubio nequaquam peccant. » Idem, in *Synonymis* ²⁰: « Descende, ut ascendas; humiliare, ut exalteris, ne exaltatus humilieris. Qui enim extollitur, humiliatur; qui exaltatur, deiecitur; qui elevatur, prosternitur; qui inflatur, alliditur. » Idem ²¹: « Esto parvus in oculis tuis, ut sis magnus in oculis Dei. Tanto enim eris apud Deum pretiosior,

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXV, c. II, circa med. — ² Id., in *Ezech.*, hom. XII, ante med. — ³ Id., in *Evang.*, hom. VII, circa fin. — ⁴ Id., *Dialog.*, lib. I, c. I. — ⁵ Vid. inf., c. XLIV. — ⁶ Greg., *ad Euseb. abb.*, lib. II, p. I, epist. XXIV, col. 1087. — ⁷ *Psal.* IX, 14. — ⁸ Greg., *ad Natal. Salon.*, lib. II, p. I, epist. XXXVII, col. 1095. — ⁹ Id., *ad Joan. subd.*, lib. X, epist. XXI, col. 1493. — ¹⁰ Id., *ad Theoct.*, lib. IX, epist. XXXIX, col. 1455. — ¹¹ *Jac.*, IV, 6. — ¹² Aug., *de Virginit.* Sanct., c. LII. — ¹³ *Psal.* XXXV, 12. — ¹⁴ Aug., loc. cit. — ¹⁵ Ibid. — ¹⁶ Id., *de Civit. Dei*, lib. V, c. XX. — ¹⁷ Id., *de Conf. vit. et Virt.*, c. II. — ¹⁸ *Philip.*, II, 8. — ¹⁹ Aug., *de Trinit.*, lib. II, n. 1. — ²⁰ Isid., *Synon.*, c. VI, ante med. — ²¹ Ibid., post pauca.

quanto fueris ante oculos tuos despectior. » Joannes Chrysostomus, in *Epistola* ¹ : « Humilitas non tantum illa laudatur, quæ de conscientia peccatorum evenit; sed et illa, quæ ex virtute descendit, Deo cara est. Et quia in ea requiescit Dominus, ideo omnibus dominatur. » Idem, *super Matthæum* ² : « Humilis a nulla capitur passione : non ira hunc molestare potest, non gloriæ cupido, non æmulation, non zelotypia. Idem, *de Compunctione* ³ : « Hoc vere magnum et mirabile est, quia is, qui vere magnus est, nihil de se magni sentit, aut loquitur, sed omnium se ultimum judicat, et saltem de sola misericordia Dei sperat. » Cassiodorus, *de Anima* ⁴ : « Ad te, Domine sancte, nemo se erigendo pervenit, sed potius humiliatus ascendit : cum altissimus sis, proximior redderis supplicatione curvatis. » Bernardus, *super Cantica* ⁵ : « Oportet humiliter sentire de se, nitentem ad altiora; ne, dum supra se attollitur, cadat. » Idem ⁶ : « In anima non est plane timenda quantalibet humiliatio : horrenda autem, nimiumque pavenda vel minia temere præsumpta erectio. Quamobrem noli te, homo, comparare majoribus, noli minoribus, noli aliquibus, noli uni. » Idem ⁷ : « Appetere de humilitate laudem, humilitatis non est virtus, sed subversio. Verus humilis vilis vult reputari, non humilis prædicari : gaudet contemptu sui, hoc solo plane superbus, quod laudes contemnit. » Idem, in *Epistola* ⁸ : « Ut castitas sive charitas detur, humilitas meretur, quoniam humilibus Deus dat gratiam; servat acceptas, quia non requiescit spiritus, nisi super quietum et humilem; et servatas consummat, nam virtus in infirmitate, hoc est in humilitate, perficitur; et inimicam gratiæ, omnisque initium peccati, debellat superbiæ. » Idem ⁹ : « Humiliatio via est

ad humilitatem, sicut patientia ad pacem, sicut lectio ad scientiam. Si virtutem appetitis humilitatis, viam non refugias humiliatōnis. Nam, si non pateris humiliari, non poteris ad humilitatem provehi. » Idem ¹⁰ : « Nescio quo pacto familiaris semper humilitati propinquare solet Divinitas. Denique ipsa se induit, ut appareret hominibus; substantiam, formam, habitumque gestavit humilem, ipsius nobis commendans virtutis excellentiam, quam speciali sui voluit honorare præsentia. » Idem ¹¹ : « Sapientis est consilium ¹² : *Quanto major es, humilia te in omnibus*. Sapientiæ vero præceptum ¹³ : *Qui major est vestrum, fiet sicut minor*. Idem, *de duodecim Gradibus* ¹⁴ : « Humilitatis talis potest esse diffinitio : Humilitas est virtus qua homo vera cognitione sui ipse sibi vilescit. » Idem ¹⁵ : « Humilitatis primus gradus corde est et corpore semper humilitatem ostendere, defixis in terram aspectibus. Secundus, ut pauca, et rationabilia verba loquatur, non clamorosa voce. Tertius, ut non sit facilis aut promptus in risu. Quartus, taciturnitas usque ad interrogationem. Quintus, tenere quod communis habet monasterii regula. Sextus, credere et pronuntiare se omnibus viliorem. Septimus, ad omnia indignum et inutilem se confiteri et credere. Octavus, confessio peccatorum. Nonus, pro obedientia in duris et asperis patientiam amplecti. Decimus, ut omni obedientia subdat se majori. Undecimus, ut voluntatem propriam non delectetur implere. Duodecimus, ut Deum (a) timeat, et memor sit omnium quæ præcepit. » Anselmus, *de Similitudinibus* ¹⁶ : « Primus gradus humilitatis est, quandoque cognoscere contemptibilem se esse. Et quia sunt quidam, qui contemptibiles se esse cognoscunt, sed inde non dolent; secundus est, dolere contemptibilem se esse.

¹ Chrysost., ad Theodor. Monach., epist. vi. — ² Id., in Matth., hom. lxxvii, al. lxxv, n. 5. — ³ Id., de Compunctione, lib. II. — ⁴ Cassiodorus, de Anim., c. xix, versus fin. — ⁵ Bern., in Cant., serm. xxxiv, ante med. — ⁶ Ibid., serm. xxxvii, versus fin. — ⁷ Ibid., serm. xvi, post med. — ⁸ Id., ad Henric. Senon., epist. xlii, ante med. — ⁹ Id., ad Oger.,

epist. lxxxvii, post med. — ¹⁰ Id., ad Henric. Senon., epist. modo cit., post med. — ¹¹ Id., epist. xlii. — ¹² Eccli., iii, 20. — ¹³ Luc., xlii, 26. — ¹⁴ Bern., de duod. grad. humilit., non longe a princ. — ¹⁵ Ex S. Bened. Regula, c. vii. — ¹⁶ Anselm., de Similit., c. x et seq.

(a) Cœl. edit. eum.

Quia vero sunt alii, qui se contemptibiles dolent, sed confiteri nolunt; tertius est, confiteri se contemptibilem esse. At vero, quia rursus sunt alii, qui se contemptibiles confitentur, sed nolunt ut ita credatur; quartus est, persuadere contemptibilem se esse. Sed quia quidam contemptibiles quidem volunt credi, sed hoc sibi nolunt dici; quintus est, patienter pati ut contemptibilis dicatur. Sed quia quidam patiuntur ut contemptibiles dicantur, sed tamen pati nolunt ut contemptibiliter tractentur; sextus est, pati ut contemptibiliter tractetur. Sed quoniam et hoc quidam inviti patiuntur; septimus est, amare ut contemptibiliter tractetur: ubi postquam quis ascenderit, clara est in luce, id est in perfecta sui cognitione. » Idem : « Alterius virtutem, » etc., infra, *de Ascensione* ¹. » Glossa in *Matthæum* : « Perfecta humilitas habet tres gradus. Primus est subdere se majori, et non præferre se æquali; hic vocatur sufficiens, quia sufficit aliquem sic humiliari, et iste gradus omni justo est necessarius. Secundus gradus est subdere se æquali, nec præferre se minori; hic dicitur abundans. Tertius est subesse minori; in quo est omnis justitia. »

CAPUT XIII.

De Simplicitate.

Gregorius, in *Homiliis* ² : « Si abjectio vilis indumenti virtus non esset, Evangelista vigilanter de Joanne non diceret ³ : *Erat indutus pilis camelorum.* » Augustinus, in *Regula* ⁴ : « Non sit notabilis habitus vester; nec affectetis vestibus placere, sed moribus. » Idem : « In incessu, » etc., supra, libro II, *de Modestia* ⁵. Idem, *super Matthæum* : « Resistit Deus superbis et calamistratis; et pannosis humilibus dat gratiam. » Idem, in *Epistola* ⁶ : « Verus ornatus, maxime Christianorum et Christianarum, non tantum

fucus mendax, verum ne auri quidem vestisque pompa; sed mores boni sunt. » Idem ⁷ : « Auri circumpositio, et intorsio crinium, et cætera hujusmodi, quæ vel ad inanem pompam, vel ad illecebram formæ adhiberi solent, merito reprehensa sunt. Sed est quidam pro modulo personæ habitus matronalis, a viduali veste distinctus, qui potest fidelibus conjugatis salva religionis observantia convenire. » Et infra : « Quid enim est absurdus, quam mulierem de humili veste, viro prohibente, superbire? cui te potius expediret obtemperare candidis moribus, quam nigellis vestibus repugnare. » Idem, *de Viduitate* ⁸ : « Interiore pulchritudine Christo placete : hanc pulchritudinem studiosa cura et sollicita cogitatione componite. Non amat ille fallaciarum fucus; veris veritas delectatur, et ille, si quod legisti agnoscis, veritas vocatur. » Ambrosius, *de Officiis* ⁹ : « Non sit affectatus decor corporis; sed naturalis, sed simplex, neglectus magis quam expeditus, non pretiosis et albensibus adjutus vestimentis, sed communibus, ut honestati vel utilitati nihil desit, nihil accedat nitore. » Idem ¹⁰ : « Qui vult audiri, inclinare se debet, amota pompa, ut misericordiam Domini provocet. Habitus enim superbus nec impetrat, nec recta de se credi facit. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ¹¹ : « Omne vestimentum ad tres pertinet causas : aut ad speciem visionis, seu ad vanam gloriam; aut ad delectationem corporis; aut ad tegumentum nuditatis. Ad speciem visionis habere vestimentum, servis Dei non convenit; similiter ad delectamentum corporis, Deo servientibus non est aptum; sed quod tantum ad tegumentum nuditatis. » Hieronymus, in *Epistola* ¹² : « Sordes vestium candidæ mentis indicia sunt : vilis tunica contemptum sæculi probat, ita duntaxat, ut animus non tumeat, nec habi-

¹ Vid. inf., c. xxvii. — ² Greg., in *Evang.*, hom. xl, ante med. — ³ Marc., i, 6. — ⁴ Aug., *Regul.* i, c. xviii. — ⁵ Vid. sup., lib. II, c. xli, p. 113. — ⁶ Id., ad *Possid.*, epist. lxxviii, al. cclxv, n. 1. — ⁷ Id.,

ad *Ecdiciam*, epist. cxcix, al. cclxii, n. 9. — ⁸ Id., *de Bon. Viduit.*, c. xix. — ⁹ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. xix. — ¹⁰ Id., vel sub ejus nomine, in I ad *Tim.*, ii, post med. — ¹¹ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. ii. — ¹² Hieron., ad *Rustic. Monach.*, epist. iv.

tus sermoque dissentiat. » Bernardus, in *Epistola*¹ : « Pauperior cultus in aliis frænat concupiscentiam, in aliis circa amorem paupertatis afficit conscientiam. » Idem² : « *Si dederit*, inquit Jacob, *mihî Dominus panem ad manducandum* (a), *et vestimentum quo operiar* (b). Nota: *quo operiar*. Sic ergo et nos contenti simus vestimentis, quibus operiamur, non quibus lasciviamus, non quibus superbiamur, non quibus mulierculis similari vel placere studeamus. Idem, *super Cantica*³ : « Simplicitas candor est. Probamus a contrario : nam nævus duplicitas. Parum dixi, macula est. »

CAPUT XIV.

De Verecundia.

Gregorius, in *Moralibus*⁴ : « Sæpe cum nos a sancti desiderii exercitatione torpescere superna pietas cernit, exempla se sequentium nostris obtutibus objicit, ut mens per otium remissa, quo in aliis vigilantiam profectus considerat, eo in se pigritudinem torporis erubescat. » Idem⁵ : « Nonnunquam quidam in Dei servitio ex antea acrius debilitate roborantur, eosque ad custodienda mandata, et futurorum trahit desiderium, et impellit memoria præteritorum : ut hinc ad ventura amor provocet, illinc de præteritis verecundia instiget. » Idem⁶ : « Boni eo magis ignescunt ad desiderium requirendæ pietatis Dei, quo magis erubescunt memoriam iniquitatis suæ. » Idem⁷ : « Facile culpa corrigitur, qua erubescitur. » Idem⁸ : « Cunctos vitia ad ima pertrahunt; sed tamen quidam eo ab his facilius redeunt, quo se in eis corruisse altius erubescunt. » Idem⁹ : « Qui adhuc actibus carnalibus incumbit, necesse

est ut instruere spiritualiter proximorum mentes erubescat. » Idem, *super Ezechielem*¹¹ : « Erubescere malum, sapientiæ est; bonum vero erubescere, fatuitas. » Idem¹² : « Qui erubescit poenitendo mala quæ fecit, ad vitæ libertatem pervenit. » Ambrosius, in *Sermonibus*¹³ : « Solet citius mereri indulgentiam, qui verecundius deprecatur. In omni ergo culpa ante flendum est, quam precandum. » Idem : « Pulchra virtus, » etc., supra, libro I, *de Jovenibus*¹⁴. Idem, *de Officiis*¹⁵ : « In ipso genere canendi, prima disciplina verecundia est; imo etiam in omni usu loquendi : ut sensim quis aut psallere, aut canere, aut postremo loqui incipiat, ut verecunda principia commendent processum. » Idem¹⁶ : « Est etiam in ipso motu, gestu, incessu, tenenda verecundia : habitus enim mentis in corporis statu cernitur. » Isidorus : « Peccati pudore, » etc., supra, libro II, *de Continentia visus*¹⁷. Idem : « Quisquis peccatorum, » etc., supra, libro II, *de Memoria*¹⁸. Augustinus, *de Vita et moribus Clericorum*¹⁹ : « Fateor vobis, de pretiosa veste erubescio, quia non decet hanc professionem. » Idem²⁰ : « Quoniam verecundia magna est poena, qui erubescit pro Christo fit dignus misericordia. Unde patet, quia quanto pluribus confitebitur, in spe veniæ, turpitudinem criminis, tanto facilius consequetur gratiam remissionis. » Hieronymus, in *Epistola*²¹ : « Ornet prudentiam verecundia; et, quod præcipuum in feminis semper fuit, cunctas in te virtutes pudor superet. » Idem : « Omnino pudor, » etc., infra, *de Connexione*²². Bernardus, in *Epistola*²³ : « Nec sterilis verecundia grata est, nec humilitas præter veritatem laudabilis. » Idem, *super Cantica*²⁴ : « Verecundia specialis gloria conscientiæ est, famæ custos,

¹ Bern., *de Vita solit.*, epist., ante med. — ² Id., *ad Fulcon.*, epist. II, versus fin. — ³ Gen., XXVIII, 20. — ⁴ Bern., in *Cant.*, serm. LXXI, ante med. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. IX, c. xxxiv. — ⁶ Ibid., lib. XXVIII, c. xv. — ⁷ Ibid. — ⁸ Ibid., lib. XXXII, c. xvii, longe post med. — ⁹ Ibid., lib. V, c. vii, circa fin. — ¹⁰ Ibid., lib. VII, c. xvi. — ¹¹ Id., in *Ezech.*, hom. x, post med. — ¹² Ibid. — ¹³ Ambros., vel quicumque ille sit

iuter ipsius opera, serm. XLVII, *de Tempore*, post med. — ¹⁴ Vid. sup., lib. I, c. xxx, p. 44. — ¹⁵ Ambr., *de Offic.*, lib. I, c. xviii. — ¹⁶ Ibid. — ¹⁷ Vid. sup., lib. II, c. xxxviii, p. 141. — ¹⁸ Item c. xxviii, p. 99. — ¹⁹ Aug., *ad frat. in Erem.*, serm. LI. — ²⁰ Imo auctor, quisquis ille sit, lib. *de ver. et fals. Poenit.*, c. x, inter Op. S. Aug., Append. tom. VI. — ²¹ Hier., *ad Celant.*, epist. — ²² Vid. iuf., c. XLV. — ²³ Bern., *ad Balld. abb.*, epist. cci. — ²⁴ Id., in *Cant.*, serm. LXXXVI, ante med.

(a) Vulg. *vescendum*. — (b) Item *ad induendum*.

vita decus, virtutis sedes, virtutum primitiæ, naturæ laus, et insigne totius honestatis. » Idem¹ : « Nolo repente fieri summus, paulatim proficere volo. Quantum displicet Deo impudentia peccatoris, tantum pœnitentis verecundia placet. Citius placas eum, si mensuram tuam servaveris, et altiora te non quæsieris. » Idem : « Quid amabilius, » etc., supra, libro I, *de Juvenibus*². Idem : « Humilis et verecunda, » etc., supra, lib. II, *de Satisfactione*³. Idem, in Sermonibus⁴ : « Credo, considerantes quanta sustinuit illa majestas pro inutilibus servis, erubescamus non sustinere vel parva pro nobis. » Glossa in *Apocalypsin*⁵ : « Melius est hic erubescere coram paucis, quam in futuro coram omnibus. » Glossa : « Est quædam, » etc., supra, libro II, *de Satisfactione*⁶. »

CAPUT XV.

De Amicitia.

Gregorius, in *Moralibus*⁷ : « Cum quis in prosperitate diligitur, incertum est valde, utrum prosperitas, an persona diligatur; amissio autem felicitatis interrogat vim dilectionis. » Idem⁸ : « Qui ex adversitate proximum despicit, aperte convincitur, quod hunc in prosperis non amavit. » Idem, in *Dialogis*⁹ : « Inter amantes se amicos, magnam charitatis familiaritas ausum præbet. » Idem, in *Pastoralis*¹⁰ : « Ab illo, qui summe rectus est, eo ipso jam discrepat, quo perversorum amicitia vita nostra concordat. » Idem, in *Registro*¹¹ : « Amicorum amissio nos tanto debet tolerabilius contristare, quanto amissuros nos illos conditio mortalis exposcit. » Idem¹² : « Ut aliquid sæcularis auctoritatis loquar, cum amicis omnia trac-

tanda sunt, sed prius de ipsis. » Idem¹³ : « Nemo potest diligere, quos non vult videre. » Isidorns, in *Etymologiis*¹⁴ : « Amicus, quasi *animi* vel *amicitiæ* custos per derivationem, dictus autem proprie amicus ab *hano*, id est a catena charitatis. » Idem, *de Summo Bono*¹⁵ : « Non sunt fideles in amicitia, quos munus, non gratia copulat : hi cito deserunt, nisi semper acceperint. Dilectio enim, quæ munere glutinatur, eo suspenso dissolvitur. » Idem : « Sæpe per honores, » etc., supra, libro III, *de Honore*¹⁶. Augustinus, in *Epistola*¹⁷ : « Nemo potest veraciter amicus esse hominis, nisi fuerit ipsius primitus veritatis : quod si gratis non fiat, nullo fieri pacto potest. » Idem, *de Catechizandis Rudibus*¹⁸ : « Nulla est major ad amorem invitatio, quam prævenire amando. Et nimis durus est animus, qui dilectionem si nolebat impendere, noluit rependere. » Idem, in *Soliloquiis*¹⁹ : « Illam amicitia legem justissimam esse arbitror, qua præscribitur, ut non minus, ita nec plus quis amicum, quam seipsum diligit. » Idem²⁰ : « Tanto magis amo amicos meos, quanto magis bene utuntur anima rationali, vel certe quantum desiderant ea bene uti. » Ambrosius, *de Officiis*²¹ : « Pietatis custos amicitia est, et æqualitatis magistra, ut superior inferiori se exhibeat æqualem, et inferior superiori fidelem. » Idem²² : « Amicitia nescit superbiam. » Idem²³ : « Virtus est amicitia, non quæstus : non pecunia paratur, sed gratia : non pollicitatione pretiorum, sed concertatione benevolentia. Joannes Chrysostomus, *de Compunctione*²⁴ : « Ubi amicitia permanet, nihil facile creditur, nil facile recipitur, quod dissidium possit operari. » Hieronymus, in epistola²⁵ : « In amicis non res quæritur, sed

¹ Bern., in *Cant.*, serm. III, post med. — ² Vid. sup., lib. I, c. XXX, p. 44. — ³ Item lib. II, c. XX, p. 88. — ⁴ Bern., in *Psal. Qui habitat*, serm. VI, ante med. — ⁵ Gloss. in *Apoc.*, III. — ⁶ Vid. sup., lib. II, c. XX, p. 88. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. VII, c. X, ante med. — ⁸ Ibid. — ⁹ Id., *Dialog.*, lib. III, c. XXXVII. — ¹⁰ Id., *Pastoral.*, p. III, c. III, admon. 23, post med. — ¹¹ Id., *ad Clementin. patric.*, lib. I, epist. XI, col. 1034. — ¹² Id., *ad Venant. Cancell.*, lib. I,

epist. XXXIII, col. 1051. — ¹³ Id., *ad Rustician.*, lib. VII, parl. I, epist. XXXIII, col. 1300. — ¹⁴ Isid., *Etymol.*, verbo *Amicus*. — ¹⁵ Id., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. XXX, sent. 2. — ¹⁶ Vid. sup., lib. III, c. XXXIV, p. 159. — ¹⁷ Aug., *ad Maced.*, epist. LII. — ¹⁸ Id., *de Catech. Rudib.*, c. IV — ¹⁹ Id., *Solil.*, lib. I, c. III. — ²⁰ Ibid., c. II. — ²¹ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. XVI. — ²² Ibid. — ²³ Ibid. — ²⁴ Chrysost., *de Compunct.*, lib. I, ante med. — ²⁵ Hieron., *ad Cast.*, epist. XXXIII.

voluntas; quia alterum et ab inimicis sæpe præbatur, alterum sola charitas tribuit. » Idem ¹: « Vera illa necessitudo est, et Christi glutino copulata, quam non utilitas rei familiaris, non præsentia tantum corporum, non subdola et palpans adulatio, sed Dei timor, et divinarum Scripturarum studia conciliant. » Idem, in originali *super Michæam* ²: « Delicata est amicitia, quæ amicorum felicitatem et divitias sequitur. » Bernardus, in epistola ³: « Habet vera amicitia nonnunquam objugationem, adulationem nunquam. » Glossa in *Ecclesiasticum* ⁴: « Plena et perfecta amicitia inter perfectos viros, ejusdemque virtutis, perseverare potest, et ad hanc quibusdam gradibus pervenitur. Primus est mundanorum contemptus. Secundus, ne quis se sapientem et consultum judicans, sibi quam amico credere malit. Tertius, ut omnia, quæ utilia et necessaria aestimat, bono charitatis et pacis proponat. Quartus, ut omnino desinat ab ira. Quintus, ut iram fratris etiam irrationabilem sedare cupiat: quia alterius tristitia perniciosa est, sicut propria, nisi eam, quantum in te est, etiam de fratris mente depellas. Postremus gradus est omnium vitiolorum peremptorius, ut de hoc mundo credas te quotidie migraturum. » Seneca in epistola ⁵: « Qui utilitatis causa assumptus est, tandiu placebit, quandiu utilis erit. » Hac re florentes amicorum turba circumsidet; circa eversos solitudo est, et inde amici fugiunt ubi probantur. » Idem ⁶: « Amicum paro, ut habeam pro quo mori possim; ut habeam quem in exilium sequar; cujus me morti et opponam, et impedam. Detrahit amicitia majestatem suam, qui illam parat ad bonos casus. » Idem: « Amicos optime res secundæ parant; adversæ certissime probant. »

¹ Hieron., *ad Paulin.*, epist. ciii. — ² Id., in *Mich.*, vii, lib. II, c. vii. — ³ Bern., *ad Rom.*, epist. cclxiii, post med. — ⁴ Gloss. in *Ecclesi.*, ix. — ⁵ Senec., *Epist.* ix. — ⁶ Ibid., post pauca. — ⁷ Greg., *ad Euseb. Thess.*, lib. VI, p. II, epist. vi, col. 1313. — ⁸ Id., *ad Euloy. et Anast.*, lib. IV, epist. xxxvi, c. 1188. — ⁹ Id., *ad Leon. episc.*, ibid., epist. viii, col. 1165. — ¹⁰ Id., *ad Aut. et Dom.*, lib. VII, p. II, epist. xxvii, col. 1323.

CAPUT XVI.

De Concordia.

Gregorius, in *Registro* ⁷: « Quisquis patris heres esse desiderat, filius existere pacem custodiendo non renuat. Nam qui locum præbet discordiæ, ipse profecto tanti se muneris exortem esse constituit. » Idem ⁸: « Pacem tunc veraciter tenemus, cum superbiorum culpas charitate et justitia simul insistente persequimur; cum eos diligimus, et eorum vitia odio habemus. » Idem ⁹: « Manifestum bonitatis esse liquet indicium, in unius electione cunctorum convenire consensum. » Idem ¹⁰: « Laudabile et studio est religioso conveniens, terrenis gratam Deo pacem præferre compendiis, et ex rebus transitoriis mansura charitatis semper lucra mercari. » Idem, in *Moralibus* ¹¹: « Sicut noxium esse solet, si unitas desit bonis; ita perniciosum est, si non desit malis. Perversos quippe unitas corroborat, dñm concordat; et tanto magis incorrigibiles, quanto unanimes facit. » Idem, *super Ezechielem* ¹²: « Ita bona facere opera debemus, ut per hæc quoque cum his, cum quibus vivimus, unanimitem, in quantum recte possumus, conservemus. » Augustinus, *de verbis Domini* ¹³: « Pax est serenitas mentis, tranquillitas animi, simplicitas cordis, vinculum amoris, consortium charitatis. » Idem ¹⁴: « Pax cunctis est placida, non quærit alienum, nihil deputat suum, docet amare, quæ odisse non novit, nescit inflari. Hanc ergo qui accepit, teneat; qui perdidit, repetat; qui amisit, requirat: quoniam qui in ea non fuerit inventus, abdicatur a Patre, exheredatur a Filio, nihilominus a Spiritu sancto efficitur alienus. Respuit enim munus oblatum, qui datæ legis contempserit bonum; nec poterit ad hereditatem Domini pervenire, qui testamentum noluerit observare. » Idem, *de Ovi-*

— ¹¹ Id., *Moral.*, lib. XXXIII, c. xxxiii, post med. —

— ¹² Id., in *Ezech.*, hom. xxi, circa med. — ¹³ Aug., *de verb. Dom.*, serm. lvi. — ¹⁴ Ibid., conseq.

bus ¹: « Testamentum Dei et hereditas pax est, ut a concordibus consortibus possideatur, non a litigantibus dividatur. » Idem, de *Questionibus Veteris ac Novi Testamenti* ²: « Qui pacem suscipit Salvatoris, inimicitiam contrahit mundi. Nisi enim discordaverit a Diabolo, pacem non habebit cum Christo. » Idem, de *Civitate Dei* ³: « Tantum est pacis bonum, ut etiam in rebus terrenis atque mortalibus nihil gratius soleat audiri, nihil desiderabilius concupisci, nihil postremo possit melius inveniri. » Idem ⁴: « Pacem constat belli esse optabilem finem. » Joannes Chrysostomus, de *Com-punctione*: « Ubi pax est, ibi omnia prosperabuntur; ubi sobrietas lucet, ubi unanimitas, abstinentia coronatur. » Idem, *super Joannem* ⁵: « Est et mala concordia; est et bona dissonantia. » Ambrosius, *super Lucam* ⁶: « Fuge contentiones, dissensiones, strepitus, tumultus discordiæ, ne per portas mortis ingressus intreas. » Idem: « Sed nisi prius tu, » etc., supra, libro II, de *Beatitude* ⁷. Isidorus, de *Summo Bono*: « Pax plebis sanitas, gloria sacerdotis, et patriæ lætitia, et terror hostium, sive visibilium, sive invisibilium. » Idem: « Pax cum bonis, et bellum cum vitis semper habenda est: mala siquidem hominum impiorum odio habenda. » Bernardus, *super Cantica* ⁸: « Pacem habete, et vos nolite lædere invicem, non facto, non verbo, non signo qualicumque: ne quis forte exacerbatus, et præoccupatus a pusillanimitate spiritus et tempestate, Deum interpellare cogatur adversus eos qui se læserint et contristaverint, et prorumpere in verbum grave contingat ⁹: *Filii matris meæ pugnaverunt contra me*. Idem, in sermonibus ¹⁰: « Nisi in unitate opus tuum feceris, Deo, qui unus est, acceptus esse non poteris. Scriptum quippe

est ¹¹: *Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum*. » Idem: « Est homo pacatus, » etc., supra, libro II, de *Patientia* ¹². Idem: « Sunt etiam alii qui si viderint, » etc., supra, libro II, de *Beatitude* ¹³.

CAPUT XVII.

De Renuntiatione.

Gregorius, in *Dialogis* ¹⁴: « Despicendus a nobis hic mundus foret, etiamsi blandiretur, si rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premittitur, tanta adversitate fatigatur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quam ne diligatur, clamat? » Idem, in homiliis ¹⁵: « Fructus mundi ruina est. Ad hoc enim crescit, ut cadat; ad hoc germinat, ut quodcumque germinaverit, cladibus consumat. » Idem ¹⁶: « Si nihil in hoc mundo tam amando possidetis, etiam possidendo cuncta reliquistis. » Hieronymus: « Licet sparso crine, » etc., supra, de *Propinquitate*, libro III ¹⁷. Isidorus, in *Synonymis* ¹⁸: « Semper interna quiete frueris, si te a strepitu terrenarum actionum subtraxeris. » Idem: « Nullus sapientiam, » infra, de *Sapientia* ¹⁹. Joannes Chrysostomus, *super Mattheum* ²⁰: « Sicut difficile est arbo-rem juxta viam positam fructus suos usque ad maturitatem servare, sic difficile est virum fidelem juxta istum mundum viventem, in actibus ejus justitiam immaculatam usque ad finem tenere. Recede de via, et plantare in loco secreto, ut nec mundus tecum habeat aliquid commune, nec tu cum mundo. » Idem, *super Joannem*: « Qui pecuniarum concupiscentiam deriserunt, hi maxime sunt qui Deum, ut oportet, diligunt. » Augustinus, in epistola ²¹: « Vincula hujus mundi habent

¹ Aug., de *Ovib.*, c. XIII. — ² Id., de *Quest. Vet. et Nov. Test.*, q. XCII. — ³ Id., de *Civil. Dei*, lib. XVIII, c. XI. — ⁴ Ibid., c. XII. — ⁵ Chrysost., in *Joan.*, hom. LVI, al. LVII, n. 2. — ⁶ Ambros., in *Luc.*, IX, lib. VI. — ⁷ Vid. sup., lib. II, c. XLVIII, p. 121. — ⁸ Bern., in *Cant.*, serm. XXIX, ante med. — ⁹ *Cant.*, I, 5. — ¹⁰ Bern., in *Assumpt. B. Mar.*, serm. v, post med. —

¹¹ *Psal.* XLII, 2. — ¹² Vid. sup., lib. II, c. XXXIII, p. 106. — ¹³ Vid. ibid., c. XLVIII, p. 122. — ¹⁴ Greg., *Dialog.*, lib. III, c. XXXVIII. — ¹⁵ Id., in *Evang.*, hom. I, circa med. — ¹⁶ Ibid., hom. XXVII, circa fin. — ¹⁷ Vid. sup., lib. III, c. XXVII, p. 103. — ¹⁸ Isid., *Synon.*, c. XVIII, ante med. — ¹⁹ Vid. inf., c. XXXII. — ²⁰ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. XXXIX, ante med. — ²¹ Aug., ad *Licent.*, epist. XCIX, al. XXVI, n. 2.

asperitatem veram, jucunditatem falsam, certum dolorem, incertam voluptatem, durum laborem, timidam quietem, rem plenam miseriæ, spem beatitudinis inanem. » Idem ¹: « Quid prodest acquirere in hoc sæculo quodlibet temporale et transitorium, sive sit pecunia, sive sit voluptas ventris et gutturis, sive sit honor in laude humana? Nonne omnia fumus et ventus? Nonne omnia transeunt et currunt? Et vae his, qui hæserint transeuntibus; quoniam simul transeunt. » Idem ²: « Utilius terrena opulentia tenetur humiliter, quam superbe relinquitur. » Idem ³, de *Pœnitentia*: « In omnibus dolens, aut sua relinquat, aut saltem illa quæ sine admixtione mali non sunt administrata, ut mercatura, et militia, et alia quæ utentibus sunt nociva, ut administrationes sæcularium potestatum, nisi his utatur ex obedientiæ licentia. » Idem ⁴: « Recedat amor, » etc., infra, de *Gloria* ⁵. Bernardus, in epistola ⁶: « Voci Dei, tu, dulciori super mel et favum, si præparas aurem interiorem, fuge curam externam, ut expedito et vacante interno sensu, dicas tu cum Samuele ⁷: *Loquere, Domine, quia audit servus tuus.* » Idem ⁸: « Si sapis, si habes cor, si tecum est lumen oculorum, desine jam et ea sequi, quæ et consequi miserum est. Beatus, qui post illa non abiit, quæ possessa onerant, amata inquinant, amissa cruciant. » Idem ⁹: « Generositas sanguinis, proceritas corporis, forma elegans, juvenilis decor, prædia, palatia, inmensa supellex, infulæque dignitatum, adde et sapientiam mundi, de mundo sunt hæc, et mundus, quod suum est, diligit. Sed quousque? Non solum enim non semper, ut qui non semper erit; verum nec diu quidem. Diu siquidem ista in te mundus habere non poterit, et te quidem ipsum in brevi non habiturus. Nam ⁹ *breves dies ho-*

minis sunt. » Idem ¹⁰: « Subito procedenti de umbra ad solem, de otio ad laborem, grave cernitur omne quod incipit. Sed cum ab his dissuescere, et ad illa se paulisper assuescere cœperit, usus tollit difficultatem, invenitque facile esse, quod difficile antea putavit. » Idem ¹¹: « Falleris, o fili, » etc., supra, libro I, de *Studentibus* ¹². Idem ¹³: « Vigiliis times, » etc., infra, de *Meditatione* ¹⁴. Idem, de *Contemptu* ¹⁵: « *Ecce nos reliquimus omnia.* Bene, optime, et non ad insipientiam tibi. Nam et mundus transit, et concupiscentia ejus; et relinquere hæc magis expedit, quam ab eis relinquere. » Idem ¹⁶: « *Secuti sumus te*: nimirum quia ¹⁷ *exultavit ut gigas ad currendam viam suam.* Nec currentem sequi poteras oneratus; sed nec inutilis commutatio, pro eo qui super omnia est, omnia reliquisse: *omnia* sane dixerim: non tantum possessiones, sed etiam cupiditates, et eas maxime. » Idem, in sermonibus ¹⁸: « Convolate ad urbes refugii, ubi possitis et de præteritis agere pœnitentiam, et in præsentem obtinere gratiam, et futuram gloriam fiducialiter præstolari. Non vos retardet conscientia peccatorum, quia ubi illa abundaverit, superabundare gratia consuevit. Non potentia austeritas ipsa deterreat: neque enim condignæ sunt passiones hujus temporis ad præteritam culpam, quæ remittitur; non ad præsentem consolationem, quæ immittitur; non ad futuram gloriam, quæ promittitur. » Idem ¹⁹: « Quid, si periclitaretur castitas in deliciis, humilitas in divitiis, pietas in negotiis, veritas in multiloquio, charitas in hoc nequam sæculo? Fugite de medio Babylonis; fugite, salvate animas vestras. » Idem ²⁰: « Nil credentibus impossibile; nil amantibus difficile; nil asperum mitibus; nil humilibus arduum reperitur: quibus et gratia confert auxilium, et obediendi devotio lenit imperium. »

¹ Aug., in *Joan.*, tract. x, n. 6. — ² Id., ad *Paul.*, epist. xxxiv, al. xxxi, n. 6. — ³ De *ver. et fals. Pœnit.*, c. xv, apud August., append. tom. VI. — ⁴ Vid. inf., c. l. — ⁵ Bern., epist. cvii, versus fin. — ⁶ I *Reg.*, iii, 10. — ⁷ Bern., epist. ciii, post med. — ⁸ Id., epist. vii, circa princ. — ⁹ *Job*, xiv, 5. —

¹⁰ Bern., ad *Robert.*, epist. i, prope fin. — ¹¹ Vid. sup., lib. i, c. xxv, pag. 39. — ¹² Vid. inf., c. xxvi. — ¹³ Bern., super *Ecce nos reliquimus* circa princ. — ¹⁴ Ibid., conseq. — ¹⁵ *Psal.* xviii, 6. — ¹⁶ Bern., de *Convers. ad Cleric.*, c. xxx. — ¹⁷ Ibid. — ¹⁸ Ibid.

CAPUT XVIII.

De Solitudine. ^c

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Qui mortificare se appetit, valde ad inventam requiem contemplationis hilarescit, ut exterius mundo lateat, et cunctis exteriorum rerum perturbationibus intra sinum se intimi amoris abseondat. » Idem ²: « Prodest solitudo corporis, si solitudo est mentis. Quid prodest solitudo corporis, si solitudo defuerit cordis? Qui enim corpore remotus vivit, sed tumultibus conversationis humanæ terrenorum desideriorum cogitatione se inse-rit, non est in solitudine. Si vero prematur aliquis corporaliter popularibus turbis, et tamen nullos sæcularium tumultus in corde patiatur, non est in urbe. » Idem: « Quælibet occulta, » etc., supra, libro II, *de Gratia* ³. Idem: « Vos qui viam, » etc., infra, *de Religione* ⁴. Hieronymus, in *Epistola* ⁵: « Mihi oppidum carcer est, et solitudo paradisus. » Idem ⁶: « Infinita eremi vastitas te terret? Sed paradisum mente deambula. Quotiescumque illuc mente conscenderis, toties in eremo non eris. » Idem ⁷: « Hospitium tuum aut raro, aut nunquam mulierum pedes terant. Omnes puellas et virgines Christi, aut æqualiter ignora, aut æqualiter dilige. » Idem ⁸: « Bonus honor in Ecclesia, si a consortio clericorum longe sint feminae. Monachum, vel clericum, solitudo facit, non publicum. » Augustinus, *de Singularitate Clericorum* ⁹: « Strages pessimæ conversationis nemo prosternit, nemo caleat, nemo funestat, nisi singularis castitas sola, quæ munimen invictum est sanctimoniam, et expugnatio fortis infamiam, fortitudinis firmitas, et lasciviam petulantis infirmitas, probitatis præsidium, et improbabilitatis exci-

dium, animæ victoria, et corporis præda, ubertas gratiarum, et sterilitas criminum. » Idem ¹⁰: « Non est sine filiis cum claritate, nisi singularitas sola, quam non solum concupiscentia sua nullis sordibus maculat, sed etiam nullæ opinionis suspectæ pluralitatis infamant. Nam si castitas, quod est difficile, masculum et feminam pariter in virginitate conservet, non habet claritatem, quoniam communitas ipsa non potest nisi quibusdam probrositatum tenebris obscurari. » Bernardus, in *Epistola* ¹¹: « Cum quo Deus est, nunquam minus est solus, quam cum solus est. Tunc enim libere fruitur gaudio suo; tunc ipse suus est; ibi ad fruendum Deo in se, et se in Deo; tunc in luce veritatis, et in sereno mundi cordis, ultro patet sibi pura conscientia, et libere se infundit de Deo memoria; et illuminatur intellectus, et bono suo fruitur affectus, vel libere seipsum deflet humanæ fragilitatis defectus. » Idem, *super Cantica* ¹²: « Solus es, si non communia cogites, si non affectes præsentia, si despicias quod multi suspiciunt, si fastidias quod omnes desiderant, si jurgia devites, si damna non sentias, si non recorderis injuriarum; alioquin nec, si solus corpore es, solus es. » Cassiodorus, *de Anima* ¹³: « Nimia turba vitiorum sine certamine vincitur, quando solitudo gratiæ suffragatur. » Seneca, in *Epistola* ¹⁴: « Subducendus est a populo animus tener, et parum tenax recti: facile transitur ad plures. Socrati, et Platoni, et Lælio, excutere morem suum dissimilis multitudo potuisset. »

CAPUT XIX.

De Religione.

Gregorius, in *Registro* ¹⁵: « Vos, qui viam vitæ præsentis extra hominum frequentiam

¹ Greg., *Moral.*, lib. V, c. v, post med. — ² Ibid., lib. XXX, c. XII, ante med. — ³ Vid. sup., lib. II, c. XVI, p. 81 — ⁴ Vid. inf., c. XIX. — ⁵ Hieron., *ad Rust. Mon.*, epist., ante med. — ⁶ Id., *ad Heliod.*, epist. I, ultra med. — ⁷ Id., *ad Nepotian.*, epist. II, ante med. — ⁸ Id., *ad Ocean.*, *de vit. Cleric.*, epist. post med. — ⁹ *De Singular. Cleric.*, c. XXII, est apud Cyprian.,

edit. Pamel. — ¹⁰ Ibid., c. XXIII, ante med. — ¹¹ Bern., *de vit. solit.*, epist., longe ante med. — ¹² Id., in *Cant.*, serm. XL, prope fin. — ¹³ Cassiod., *de Anima*, c. XVIII, post med. — ¹⁴ Senec., *Epist.* VII, circa med. — ¹⁵ Greg., *ad Secundin.*, lib. VII, p. II, epist. LIV, col. 1338.

ducitis, tanto majora certamina pati necesse est, quanto ad vos ipse magister tentationum accedit. » Idem ¹ : « Melius est de ovili dominico morbosam ovem eijcere, quam unius vitio sanas amittere. » Idem ² : « Cura est sollicitudinis adhibenda, ut quæ pro quiete religiosæ conversationis fuerint ordinata, nec dissimulatio negligere, nec quædam valeat præsumptio perturbare. » Idem ³ : « Multi sunt qui possunt religiosam vitam etiam cum sæculari habitu ducere; et perique sunt, qui nisi omnia reliquerint, salvari apud Deum nullatenus possunt. » Idem ⁴ : « Religiosam vitam eligentibus congrua nos oportet consideratione prospicere, ne cujusdam necessitatis occasio, aut desides faciat, aut robur, quod absit, conversationis infringat. » Idem ⁵ : « Sicut studii nostri esse condecet, a litigiis foralibus monachos submovere, ut divinis ministeriis pie ac solerter invigilent; ita necesse est nostra provisione, quemadmodum negotia eorum disponi debeant, ordinare, ne distenta mens per varias causarum curas effluat, et ad celebrandum opus consuetum enervata torpescat. » Isidorus, in *Etymologicis* ⁶ : « *Religio* appellata est, eo quod per eam uni Deo religemus animas nostras, ad cultum divinum vinculo serviendi. » Augustinus ⁷, de *Ecclesiasticis Dogmatibus* : « Secreta satisfactione solvi crimina non negamus; sed mutato prius sæculari habitu, et confesso religionis studio per vitæ correctionem, et in jugi, imo perpetuo luctu, miserante Deo, ita duntaxat, ut contraria pro his, quæ penitet, agat. » Idem, de *Quantitate animæ* ⁸ : « Omnibus subventum velle debemus, etiam qui nos læserunt, aut lædere, aut omnino lædi volunt. Hæc est vera, hæc perfecta, hæc sola religio. »

Idem ⁹ : « Est religio vera, qua (a) se uni Deo anima, unde se peccato velut abruperat, conciliatione religat. » Idem : « Nullo modo decet, » etc. supra, de *Exercitio* ¹⁰ : Idem ¹¹ : « Non debent velle omnes, quod paucos vident amplius, non quia honorantur, sed quia tolerantur, accipere, ne contingat detestanda perversitas, ut in monasterio, ubi, quantum possunt, fiunt divites laboriosi, fiant pauperes delicati. » Idem : « Melior est, qui quamvis, » etc., supra, libro II, de *Ira* ¹². Ambrosius ¹³, in epistola : « Præferenda est religio necessitudini, pietas propinquitati. Ea est enim vera pietas, quæ præponit divina humanis, perpetua temporalibus. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæum* : « Fides nunquam senescit, et religio fatigationem non sentit. » Bernardus, de *Consideratione* ¹⁴ : « Nos in monasteriis recipimus omnes spe meliorandi; ut curia bonos facilius recipere, quam facere consuevit. » Idem, in epistola ¹⁵ : « Ubi non timetur reprehensor, securus accedit tentator, licentius perpetratur iniquitas. In conventu vero, bona si quæ facis, nemo prohibet; malum autem facere si vis, non licet. Mox enim a pluribus comperitur, arguitur, emendatur; sicut e contrario bonum cum omnes vident, mirantur, venerantur, imitantur. » Idem : « Ordo noster, » etc., supra, libro I, de *Monachis bonis* ¹⁶. Idem ¹⁷ : « Moriens vix unquam aliquis a cella in infernum descendit, quia vix unquam, nisi coelo prædestinatus, in ea usque ad mortem persistit. » Idem : « Experto credite, quia hæc via quanto arctior, quanto molestior videtur in ingressu, tanto latior, tanto jucundior invenitur in progressu. » Idem : « Qui debitorem, » etc., supra, libro I, de *Religiosis malis* ¹⁸. Idem, in *Sermonibus* :

¹ Greg., ad Euseb. *Thess.*, lib. IX, epist. LXIX, col. 1480. — ² Id., ad *Virgil. Arel.*, lib. VII, p. II, epist. CXVI, col. 1380. — ³ Id., ad *Mauric. Aug.*, lib. II, p. II, epist. LXII, col. 1133. — ⁴ Id., ad *Gratios. subd.*, ibid., epist. XVII, col. 1108. — ⁵ Id., ad *Petr. subd.*, lib. I, epist. LXVII, col. 1069. — ⁶ Isid., *Etym.*, lib. VII, c. II. — ⁷ Imo Genuad., de *Eccles. Dogm.*, c. LIII. — ⁸ Aug., de *Quant. animæ*, c. XXXIV. — ⁹ Ibid.,

c. XXXVI. — ¹⁰ Vid. sup., huj. lib. c. IV, p. 176. — ¹¹ Aug., *Regul.* 11, c. XV. — ¹² Vid. sup., lib. II, c. IX, p. 73. — ¹³ Imo auctor (forsau Euseb. Emiss.) comment. in *epist. ad Rom.*, annotat. in exord., apud Ambros. — ¹⁴ Bern., de *Consider.*, lib. IV, circa med. — ¹⁵ Id., epist. CXV, circa med. — ¹⁶ Vid. sup., lib. I, c. XXXI, p. 43. — ¹⁷ Bern., de *vit. solit.*, epist. multo ante med. — ¹⁸ Vid. sup., lib. I, c. XXVIII, p. 42. — (a) *Al.* quia.

« Qui est in mundo, fugiat ad claustrum negotiaturus; et qui in clauetro est, non dormitet, nec torpescat per acediam, tanquam piger servus et nequam. Vita enim confert meritum; locus non facit beatum. » Idem ¹: « Minus damnabile est in sæculo perire, quam in monasterio. » Idem ²: « Felix domus, et beata semper congregatio, ubi de Maria conqueritur Martha; nam Mariam Marthæ æmulari, indignum prorsus est. » Idem: « Regio australis est claustrum, vel eremus, in quo Christus suos abscondit a contradictione linguarum, postmodum admixturus consortio angelorum. » Idem: « Claustralis paradisi ad suavem spirantis austri clementiam quasi tot floribus vernat, quot virtutibus abundat. » Idem ³: « Sicut bonum noscere, sic et velle solum perfecta religio vel religiosa perfectio est. » Idem ⁴: « Nihil sic horrendum, ut murmur, et dissensio in congregatione. »

CAPUT XX.

De Sufficientia.

Gregorius, in *Registro* ⁵: « Non delectamur xenii. » Idem, in *Moralibus* ⁶: « Mira securitas est cordis, aliena non quærere, sed uniuscujusque diei sufficientia contentum manere. Ex qua videlicet securitate etiam perennis requies nascitur, quia a bona et tranquilla cogitatione ad gaudia æterna transitur. » Idem, *super Ezechielem* ⁷: « Qui alimentorum inopiam sine murmuratione tolerat, nec pro necessitate victus agit aliquid, unde anima peccati laqueum incurrat, scit esurire. » Idem ⁸: « Ille pauper est, qui eget eo quod non habet. Nam et qui non habens, habere non appetit, dives est. Paupertas quippe in inopia nentis est, non in quantitate possessionis. » Idem ⁹:

« Discamus esurire, ut nobis, propter abundantiam sequentem, nostra hic inopia placeat. Nec nos ventris necessitas ad culpam trahat, nec peccatum menti indigentia suggerat. » Angustinus, *de Soliloquiis* ¹⁰: « Sive de cibo, sive de potu, sive de balneis, cæteraque corporis voluptate nihil interroges; tantum ab eo pete, quantum valedudini opem conferre potest. » Idem, *de Vita beata* ¹¹: « Nullus perfectus aliquo eget; et quod videtur corpori necessarium, sumet, si affuerit; si non affuerit, non eum istarum rerum frangat inopia. Omnis namque sapiens fortis est. » Idem, *de Vera Religione* ¹²: « Quem delectat libertas, ab amore mutabilium rerum liber esse appetat; et quem regnare delectat, uni omnium regnatori Deo funditus adhæreat. » Bernardus, in epistola ¹³: « Surge, præcingere, tolle otium, exere vires, move brachia, complosas explica manus, exercitare in aliquo; et statim senties sola te appetere, quæ famem tollant, non fauces demulceant. Reddet quidem sapes cibis exercitium, quos tulit inertia multa; quæ respuis otiosus, post laborem sumes vel desiderio. » Seneca, in epistola ¹⁴: « Magni animi est magna contemnere, ac mediocria malle, quam nimia. Illa enim utilia vitaliaque sunt; at hæc, eo quod superfluent, nocent: sic segetem nimia sternit ubertas, et (a) rami onere franguntur. » Glossa: « Perfecta humilitas, » etc., supra, capite *de Humilitate* ¹⁵.

CAPUT XXI.

De Communitate.

Gregorius, in *Registro* ¹⁶: « Nullus vestrum, neglecta utilitate communi, suo lucro prospiciat. » Idem ¹⁷: « Si me participem ope-

post med. — ⁹ Ibid., hom. XIX, longe post med. — ¹⁰ Aug., *Soliloq.*, lib. I, c. x. — ¹¹ Id., *de Vit. Beat.*, disp. III. — ¹² Id., *de ver. Relig.*, c. XLVIII. — ¹³ Bern., *ad Robert. nep.*, epist., post med. — ¹⁴ Senec., *Epist.* XXXIX. — ¹⁵ Vid. sup., huj. lib. c. XII, p. 185. — ¹⁶ Greg., *ad Cler. Mediol.*, lib. II, p. II, epist. XXIX, col. 1113. — ¹⁷ Id., *ad Eulog. Alex.*, lib. VI, epist. XXXVII, col. 1281. — (a) Edit. Nisard, sic.

¹ Bern., in *fest. S. Mich.*, serm. II, ante med. — ² Id., in *fest. Assumpt. B. Mar.*, serm. III, ante med. — ³ Id., in *fest. Ascens. Dom.*, serm. III, ante med. — ⁴ Id., in *Sermonib. parv.*, serm. LXIII. — ⁵ Greg., *ad Felic. Messan.*, lib. I, epist. LXIV, col. 1068. — ⁶ Id., *Moral.*, lib. XV, c. XIII, post med. — ⁷ Id., in *Ezech.*, hom. XIX, post med. — ⁸ Ibid., hom. XVIII,

ratio non facit laboris vestri, me participem ebaritas facit : quia, sicut existimo, bonum proximi etiam otioso commune fit, qui de alterius actibus gaudere communiter scit. » Idem : « Melius est de ovili, » etc., supra, *de Religione* ¹. Idem : « Summa militiæ, » etc., supra, lib. I, *de Militibus* ². Idem, in *Moralibus* ³ : « Pro qualitate audientium formari debet sermo doctorum, ut et ad sua singulis congruat, et tamen a communis ædificationis arte nunquam recedat. » Joannes Chrysostomus, in Sermonibus : « Omne quod nostrum est, tunc magis nostrum erit, si sit nobis commune cum fratribus. » Idem, *super Joannem* : « Qualiter est imitatores fieri Christi, ad communem utilitatem omnia negotiantes, et non quæ nostra sunt quærentes. » Ambrosius, *de Officiis* ⁴ : « Sic Deus generari jussit omnia, ut partus omnibus communis esset, et terra foret omnium quædam communis possessio. Natura ergo jus commune generavit ; usurpatio jus fecit privatum. » Idem ⁵ : « Qui perfecte sapit, nescit sua spectare commoda, sed ad illud quod æternum est, quod decorum, atque honestum, toto affectu intendit, quærens non quod sibi utile est, sed quod omnibus. » Idem ⁶ : « Nihil judicandum utile, nisi quod in commune prosit : quomodo enim potest uni prodesse, quod omnibus nocet ? Mihi crede, non videtur, qui inutilis est omnibus, sibi utilis esse posse. » Idem : « Non sit affectatus, » etc., supra, *de Similitudine* ⁷. Idem, *super Lucam* ⁸ : « Verum est causam inopiæ nostræ videri avaritiam ; etenim volatilibus cœli idecirco sine labore pabuli usus exuberat, quod fructus, sibi communes ad escam datos, speciali quodam nesciunt vindicare dominatu. » Idem ⁹ : « Qui justus est, non negat quod est ad usum omnibus communiter datum. » Au-

gustinus, *super Actus Apostolorum* ¹⁰ : « Melior est fraternitas Christi fraternitate sanguinis : fraternitas sanguinis interdum sibi inimica est ; Christi autem fraternitas sine intermissione pacifica est : illa inter se communia dividit cum æmulatione ; hæc autem sua communicat cum gratulatione. » Idem, in *Regula* ¹¹ : « Omnia opera vestra in unum fiant, majori studio, et frequentiori alacritate, quam si vobis singulis feceritis propria ; charitas enim, de qua scriptum est ¹² : *Non querit quæ sua sunt*, sic intelligitur, quia communia propriis, non propria communibus anteponit ; et ideo quanto amplius rem communem, quam propria vestra curaveritis, tanto vos amplius proficere noveritis. » Bernardus, *de Consideratione* ¹³ : « Quæritur inter dispensatores, ut fidelis quis inveniat. Ubi necessitas urget, excusabilis dispensatio est ; ubi utilitas provocat, dispensatio laudabilis est ; utilitas, dico, communis, non propria. Nam cum nihil horum est, non plane fidelis dispensatio, sed crudelis dissipatio est. » Idem, *de Duodecim Gradiibus* ¹⁴ : « Singularis ad omnia sua strenuus, ad communia piger, vigilat in lecto, dormit in choro. » Idem : « Observandus est, » etc., supra, lib. II, *de Continentia gustus* ¹⁵. Idem, in Sermonibus ¹⁶ : « Dominus communi disciplina, communi vita, communibus studiis delectatur. Usquequo, miser, diverticula captas, et consolationes propriæ voluntatis tanto labore quæritis, tanto rubore mendicis ? Et quid faciam ? inquis. *Ejice* ¹⁷ *ancillam et filium ejus*. » Beda, in Glossa : « Qui ita vivunt, ut sint omnia communia in Domino, cœnobitæ vocantur : quæ vita tanto felicior est, quanto statum sæculi futuri imitatur, ubi omnia communia, quia Deus est omnia in omnibus, et quia ibi summa pax et securitas, civitas in qua ty-

¹ Vid. sup., *huj. lib. c. XIX*, p. 192. — ² Vid. sup., *lib. I, c. XLVII*, p. 61. — ³ Greg., *Moral.*, lib. XXX, c. III, al. IV, n. 12. — ⁴ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. XXVIII, ante med. — ⁵ *Ibid.*, lib. III, c. II. — ⁶ *Ibid.*, c. IV. — ⁷ Vid. sup., *huj. lib. c. XIII*, p. 185. — ⁸ Ambros., in *Luc.*, XII, lib. VII, n. 124. — ⁹ *Ibid.*,

VI, lib. V, n. 62. — ¹⁰ August., *d. verb. Apost.*, serm. XXVII. — ¹¹ *Id.*, *Regul.*, III, c. XXVII. — ¹² I *Cor.*, XIII, 5. — ¹³ Bern., *de Consider.*, lib. III, post med. — ¹⁴ *Id.*, *de duod. Grad.*, grad. 5. — ¹⁵ Vid. sup., lib. II, c. XXXVI, p. 109. — ¹⁶ Bern., in *Ascens. Dom.*, serm. VI, post med. — ¹⁷ *Gal.*, IV, 30.

pup hujus vitæ præcessit, Hierusalem, id est visio pacis dicta est. » Seneca, in epistola ¹ : « Non potest quisquam beate degere, qui se tantum intuetur, qui omnia ad utilitates suas convertit. Alteri vivas oportet, si tibi vis vivere. » Idem : « In hoc gaudeo aliquid dicere, ut doceam, nec me ulla res delectabit, licet sit eximia et salutaris, quod mihi uni sciturus sum. » Idem, in *Proverbiis* : « Quietissime viverent homines, si duo verba tollerentur : *meum et tuum.* »

CAPUT XXII.

De Societate.

Gregorius, in *Moralibus* ² : « Hoc unus-cujusque esse proprium solet, ut qualis ipse fuerit, tales sibi conjungi et alios velit, ut diversitatem vitæ refugiat, atque hoc imitandum imprimat, quod amat. » Idem ³ : « Sicut gravioris culpæ est, inter bonos non esse bonum, ita immensi est præconii, bonum etiam inter malos extitisse. » Idem ⁴ : « Cum in itinere comes jungitur, via quidem non detrahitur, sed tamen de societate comitis labor itineris leviatur. » Idem, *super Ezechielem* ⁵ : « Qui sancto viro adhæret, ex ejus assiduitate visionis, usu locutionis, exemplo operis accipit, ut accendatur in amorem veritatis : peccatorum suorum tenebras fugat, in desiderio lucis exardescit. » Idem, in *Registro* ⁶ : « Qui assistunt iudicibus, et sinceris erga eos dilectionibus astringuntur (a), illa eis suadere debent atque suggerere, quæ animam salvant, et opinioni non derogant (b). » Augustinus in epistola ⁷ : « Si paupertas angit, si luctus mœstificat, si dolor corporis inquietat, si ulla calamitas vexat, adsint boni homines, qui non solum gaudere cum gaudentibus, verum

etiam flere cum flentibus norunt, et salubriter alloqui, et colloqui sciunt. Per hos plurimum illa aspera leniuntur, relevantur gravia, superantur adversa. » Isidorus, *de Summo Bono* ⁸ : « Tenenda est cum sanctis viris unitas charitatis; et quantum se quisque subtrahit mundo, tanto opus est ut se associet honorum consortio. » Idem, in *Synonymis* ⁹ : « Bonorum societatem require : si fueris socius conversationis, eris et virtutis eorum. » Ambrosius, *de Officiis* ¹⁰ : « Ut æqualium usus dulcior, ita senum tutior est, qui magisterio quodam et ductu vitæ colorat mores adolescentium, et velut murice probatis inserit. » Bernardus, *de Consideratione* ¹¹ : « Interest gloriæ sanctitatis tuæ, ut quos præ oculis habes, ita ordinati sint, ita informati, quatenus totius honestatis et ordinis ipsi sint speculum, ipsi sint forma. » Idem ¹² : « Ne te dixeris sanum, dolentem latera; hoc est : ne te dixeris bonum, malis innitentem. » Idem, in epistola ¹³ : « Inter bonos bonum esse, salutem habet; inter malos vero, et laudem. Illud tantæ facilitatis est, quantæ est securitatis; hoc tantæ virtutis, quantæ et difficultatis. Quale nempe est illud : tangere piecem, et non inquinari ab ea; in igne sine læsione versari? » Idem ¹⁴ : « Omnia fac cum consilio, nec tamen omnium, aut quorumcumque, sed tantum bonorum. Bonos in consilio, bonos in obsequio, et bonos habes contubernales, qui vitæ et honestatis tuæ custodes sint et testes. » Idem ¹⁵ : « Omnes juxta Domini præceptum etiam inimici diligantur; sed ad consilium soli eligantur, qui et prudentes esse videantur, et benevoli. » Idem : « Ubi non timetur, » etc., supra, *de Religione* ¹⁶. « Seneca, in epistola ¹⁷ : « Nullius boni sine socio jucunda possessio est. » Idem : « Cum his conversare, qui te meliorem facturi sunt.

¹ Senec., *Epist.* xli, ante med. — ² Greg., *Moral.*, lib. viii, c. xxxix. — ³ Ibid., lib. i, c. i. — ⁴ Ibid., lib. v, c. xv, ante med. — ⁵ Id., in *Ezech.*, hom. v, ante med. — ⁶ Id., *ad Sever. scholast.*, lib. iv, epist. xlix, col. 1177. — ⁷ Aug., *ad Prob.*, epist. cxxi, al. cxxx, n. 4. — ⁸ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. ii, c. iii,

(a) *Lab.* obstringuntur. — (b) *Hem* et animam salvant, et opinioni non derogant.

sent. 6. — ⁹ Id., *Synon.*, c. ix, post med. — ¹⁰ Ambr., *de Offic.*, lib. i, c. xliii. — ¹¹ Bern., *de Consider.*, lib. iv, non procul a princ. — ¹² Ibid., ante med. — ¹³ Id., *Epist.* xxv, ante med. — ¹⁴ Id., *Epist.* xxviii, post med. — ¹⁵ Id., *Epist.* xliv, non longe a princ. — ¹⁶ Vid. sup., huj. lib. c. xix, p. 192. — ¹⁷ Senec., *Epist.* vi, circa med.

Illos tecum admitte, quos tu poteris meliores facere. Mutuo ista fiunt; et homines, dum docent, discunt. »

CAPUT XXIII.

De Bonitate.

Gregorius, *super Ezechielem*¹ : « Omne bonum, quod agimus, per intentionem semper ad cœlestia levemus. » Idem² : « Hi veraciter boni sunt, qui in bonitate persistere etiam inter malos possunt. » Idem, in *Registro*³ : « Quantum vos in bono profecistis, tantum bona etiam de alienis sentitis. » Idem : « Bona Deo accepta non sunt, quæ ante oculos ejus malorum admixtione maculantur. » Idem : « Bona quæ hominibus innotescunt, sine periculo vix esse possunt. » Idem, in *Dialogis*⁴ : « Multa videntur bona, sed non sunt, quia bono animo non fiunt. » Idem⁵ : « Vitæ vera æstimatio in virtute est operum, non in ostensione signorum. Nam sunt plerique, qui et signa non faciunt, signa tamen facientibus dispares non sunt. » Idem, *super Ezechielem* : « Bonum valde est quod justus tribuit, quando male agentibus libera voce contradicit. » Idem, in *Registro*⁶ : « Bonarum mentium est, et ibi aliquo modo culpas suas agnoscere, ubi culpa non est. » Idem⁷ : « Vestrum siue dubio bonum facitis, si bona volentibus opem fertis. » Augustinus, *de Verbis Domini*⁸ : « Potes aurum perdere et nolens, potes domum, potes honores, potes ipsam casu salutem; bonum vero, quo vere bonus es, nec invitatus accipis, nec invitatus amittis. » Idem in epistola⁹ : « Quis est in hac vita sine aliquo peccato? Sed cum dicimus bonum, cujus prævalent bona; illumque optimum, qui peccat minimum. » Idem, *de Natura Boni*¹⁰ : « Et omne

bonum a Deo est : omnis ergo natura a Deo est : » Idem¹¹ : « Omnia quanto magis moderata, speciosa, ordinata sunt, tanto magis bona sunt; quanto autem minus moderata, minus speciosa, minus ordinata sunt, minus bona sunt. » Idem, *de Virginitate*¹² : « Aliquando alter fructuosus est donis paucioribus, sed potioribus; alter inferioribus, sed pluribus. » Idem, *de Libero Arbitrio*¹³ : « Bonum est aliquid homo : et melius quam pecus, ex eo quod præcepti capax : et hoc melius, cum præceptum jam cepit : rursum hoc melius, cum præcepto paruit : et his omnibus melius, cum æternæ lumine sapientiæ beatus est. » Joannes Chrysostomus, *de Militia Christiana*¹⁴ : « Non agamus similem infidelibus vitam; sed a quibus fide discernimur, ab eorum studiis, etiam et moribus dividamur. » Idem in *Sermonibus*¹⁵ : « Pietati hoc proprium est, ut in tenebris fulgeat; impietas autem, etsi in lumine fuerit, tenebrescit. » Bernardus, in epistola¹⁶ : « Minime pro certo est bonus, qui melior esse non vult; et ubi incipis nolle fieri melior, ibi desinis etiam esse bonus. » Idem, *super Cantica*¹⁷ : « Non mediocris titulus profecto virtutis, inter pravos vivere bonum, et inter malignantes innocentiae retinere candorem et morum lenitatem. » Seneca, in epistola¹⁸ : « Tranquillitas animi, et expulsi erroribus absoluta libertas, quæris quæ sit ista? Non homines timere; non turpia velle, nec nimia; in seipsum maximam habere potestatem; inæstimabile bonum est suum fieri. » Idem¹⁹ : « Nulla sine Deo mens bona est. » Idem²⁰ : « Pars magna bonitatis est velle fieri bonum. » Idem : « Animus nunquam major est, quam ubi aliena seposuit, et fecit sibi pacem nihil timendo, fecit sibi divitias nihil concupiscendo. »

¹ Greg., in *Ezech.*, hom. IV, ante med. — ² Id., *Moral.*, lib. XX, c. XXIX, post med. — ³ Id., *ad Anast. Ant.*, lib. VI, epist. XXIV, col. 1269. — ⁴ Id., *Dialog.*, lib. I, c. X, ante med. — ⁵ Ibid., c. XII, circa med. — ⁶ Id., *ad Augustin.*, lib. XII, epist. XXXI, col. 1573. — ⁷ Id., *ad Virgil. et Syag.*, lib. VII, epist. CXIX, col. 1583. — ⁸ Aug., *de verb. Dom.*, serm. XII, — ⁹ Id., *ad Maced.*, epist. LTV, al. CLIII, n. 12. — ¹⁰ Id., *de*

Nat. Bon., c. XIX — ¹¹ Ibid., c. III. — ¹² Id., *de Virginit. sanct.*, c. XLIX. — ¹³ Id., *de Lib. Arb.*, lib. III, c. XXIV. — ¹⁴ Chrysostomus *de Milit. Christ.*, homil. — ¹⁵ Id., *de Cruc. et Latron.*, homil. — ¹⁶ Bern., epist. XCI, post med. — ¹⁷ Id., in *Cant.*, serm. XLVIII, ante med. — ¹⁸ Senec., *Epist.* LXXV, ante med. — ¹⁹ Id., *Epist.* LXXIII, versus fin. — ²⁰ Id., *Epist.* XXXIV.

CAPUT XXIV.

De Desiderio.

Gregorius, in *Moralibus*¹ : « Sæpe nostra desideria, quia celeriter non fiunt, exaudiuntur, et quod impleri concite petimus, ex ipsa melius tarditate prosperatur. » Idem² : « Valentiores voces, apud sacratissimas aures Dei, non faciunt verba nostra, sed desideria. » Idem³ : « Differre solet omnipotens Deus desideria petentium, ut crescant; quatenus eo magis exaudiuntur ad meritum, quo citius non exaudiuntur ad votum. » Idem⁴ : « Quisquis in solo æternitatis desiderio figitur, nec prosperitate attollitur, nec adversitate quassatur : dum nil habet in mundo, quod appetat; nil est de mundo, quod pertimescat. » Idem, *super Ezechielem*⁵ : « Vulnerata charitate ego sum. Mala salus est cordis, quæ dolorem hujus vulneris nescit. Cum vero anhelare in cœlesti desiderio jam et sentire vulnus amoris cœperit, fit anima salubrior ex vulnere, quæ prius ægrotabat ex salute. » Idem, in homilis⁶ : « Sancta desideria dilatione crescent. Si autem dilatione deficient, desideria non fuerunt. » Idem⁷ : « Augent spirituales deliciæ desiderium in mente, dum satiant; quia quanto magis earum sapor percipitur, eo amplius cognoscitur, quod avidius ametur. » Idem⁸ : « Habere hic possunt et justi bona, nec tamen hæc in recompensatione recipere : quia dum meliora, id est, æterna appetunt; eorum judicio, quælibet bona affuerint, cum sanctis desideriis aestuant, bona minime videntur. » Augustinus in epistola⁹ : « Quod dicit Apostolus¹⁰ : *Sine intermissione orate*, quid est aliud quam beatam vitam, quæ nulla nisi æterna est, ab eo, qui illam dare solum potest, sine intermissione deside-

rare? Semper hanc a Domino Deo desideremus, et semper oremus. » Idem¹¹ : « Tanto illius, quod valde magnum est; quod nec oculus vidit; quia non est color; nec auris audivit, quia non est sonus; nec in cor hominis ascendit, quia cor hominis illud debet ascendere, sumus capaciores, quanto id, quod fidelius credimus, et speramus firmius, et desideramus ardentius. » Idem¹² : « Diu orare cum vacat, id est, cum alia bonarum et necessariarum actionum non impediunt officio, quamvis et in eis desiderio semper orandum sit, non est improbum nec inutile. Neque enim ut nonnulli putant, hoc est orare in multiloquio, si diutius oretur. » Idem¹³ : « Hierusalem futuram desideramus utique : et quanto impatientius desideramus ipsam, tanto patientius sustinemus omnia propter ipsam. » Idem, *de Patientia*¹⁴ : « Vis desideriorum facit tolerantiam laborum et dolorum : et nemo, nisi pro eo quod delectat, sponte suscipit ferre quod cruciat. » Idem, *de Pœnitentia*¹⁵ : « Nemo vitam æternam incorruptibilem immortalemque desiderat, nisi eum hujus vitæ temporalis, corruptibilis mortalisque pœniteat. » Idem, in *Meditationibus*¹⁶ : « Quando venies, consolator meus quem expecto? o si quando videbo gaudium meum, quod desidero! o si satiabor, cum apparuerit gloria ejus (a), quam esurio! o si inebriabor ab ubertate domus tuæ, ad quam suspiro! » Idem, *de Verbis Domini* : « Servat tibi Deus quod non vult cito dare, ut et tu discas magna magne desiderare. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* : « Sicut ex otio desidia gignitur, ita ex actione desiderium generatur. » Bernardus, *super Cantica*¹⁷ : « Accepi, fateor, meritis potiora, sed prorsus inferiora votis. » Idem¹⁸ : « Subtractio rei, quam amas, augmentatio desiderii est; et quod ardentius desideras,

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXVI, c. xv, non longe a princ. — ² Ibid., lib. XXII, c. xiii, ante med. —

³ Ibid., lib. XX, c. xxii, circa fin. — ⁴ Ibid., lib. X, c. xii, post med. — ⁵ Id., in *Ezech.*, hom. xv, longe ante med. — ⁶ Id., in *Evang.*, hom. xxv, longe ante med. — ⁷ Ibid., hom. xxxvi, non longe a princ. —

⁸ Ibid., hom. xl, ante med. — ⁹ Aug., *ad Prob.*,

epist. cxxi, al. cxxx, n. 18. — ¹⁰ I *Thess.*, v, 17. —

¹¹ Aug., epist. cit., c. viii. — ¹² Ibid., c. xx. —

¹³ Id., *ad Paulin.*, epist. xxxiii, al. xxvii, n. 1. — ¹⁴ Id. *de Patient.*, c. iv. — ¹⁵ Est apud eumd., hom. l, al. cccli, n. 3. — ¹⁶ *Medit.*, c. xli, apud Aug., Append. tom. VI. — ¹⁷ Bern., in *Cant.*, serm. ix, circa princ. —

¹⁸ Ibid., serm. li, prope princ. — (a) *Leg. tua.*

cares ægrius. » Idem¹ : « Oportet ut sancti desiderii ardor præveniat faciem Dei ad omnem animam, ad quam est ipse venturus; qui omnem consumat rubiginem vitiorum, et sic præparet locum Domino. Et tunc scit anima quam juxta est Dominus, cum se senserit igne illo succensam. » Idem, super illud² : *Nolite me considerare*, etc. : « Urentis solis instar, » etc., supra, lib. III, de *Dilatione*³. Idem⁴ : « Modicum, et non videbitis me⁵. O modicum longum, pie Domine ! Modicum dicis, quod non videmus te. Salvum sit verbum Domini mei, longum est et multum valde : verumtamen utrumque verum, et modicum meritis, et longum votis. » Idem, in epistola⁶ : « Sicut fides ducit ad plenam cognitionem, sic desiderium ad perfectam dilectionem. Sicut dicitur⁷ : *Nisi crederitis, non intelligetis* (a); sic dici æque non absurde potest : Si non desideraveritis, non perfecte amabitis. » Auctor de *Spiritu et Anima*⁸ : « Anima, per odium mundi et sui, proficit in amorem Dei et proximi; et per contemptum temporalium et inferiorum, crescit in desiderium æternorum et superiorum. » Glossa⁹ : « Desiderium est orare; nec unquam desinit orare, qui non desinit amare. Charitas enim clamor est. »

CAPUT XXV.

De Fervore.

Gregorius, in *Moralibus*¹⁰ : « Sæpe electorum conversio plus finiendi peragit, quam inchoando proponit : et si tepidius (b) prima inchoat, ferventius extrema consummat; videlicet semper inchoare se aestimat, et idcirco infatigabiliter in novitate perdurat. » Idem¹¹ : « Illi quos fortasse despiciamus, et tarde possunt incipere, et tamen vitam nos-

tram ferventioribus studiis anteire. » Idem, super *Ezechielem* : « Mens in qua anima per amorem invisibili sponso jungitur (c), nullam præsentis sæculi consolationem recipit (d); sed ad illam, quam diligit, medullitus suspirat, fervet, anhelat, anxiat; vilis ei fit salus sui corporis, quia transfixa est vulnere amoris. » Idem : « Nisi mentis intentio ferveat, unda mundi non vincitur, per quam semper anima ad ima revocatur. » Idem : « Esse nobis, » etc., supra, lib. III, de *Morte*¹². Idem : « Tanto hostis, » etc., supra, lib. I, de *Dæmonibus*¹³. Augustinus : « Tanto illius, » etc., supra, de *Desiderio*¹⁴. Idem : « Absit ab oratione, » etc., supra, lib. II, de *Oratione accepta*¹⁵. Bernardus, super *Cantica*¹⁶ : « Virtus discretionis absque charitatis fervore jacet; et fervor vehemens absque discretionis temperamento præcipitat. » Idem : « Fervore novitiorum, » etc., supra, lib. I, de *Novitiis*¹⁷. Idem in *Sermonibus*,¹⁸ : « Si quis devotus, si quis sollicitus est, si quis spiritu fervens, caveat sibi, ne suis fidat meritis, ne suis operibus ininitatur : alioquin nec hujusmodi animi intrat gratia, nimirum qui plenus est, nec in eo jam invenit gratia locum sibi. » Idem¹⁹ : « Opera nostra in fervore agenda sunt et desiderio cordis, ut sint lucernæ ardentes in manibus nostris. » Idem, de *Contemptu* : « Tu si videris hominem in bonis operibus strenuum, et fervore conversationis hilarem, vivere in eo fidem ne dubites, indubia tenens vitæ illius argumenta; sed nonnulli, cum spiritu cøperint, heu ! carne consummantur. » Idem²⁰ : « Ut vigoris esse dignoscitur nequaquam cedere tribulationi, sed pro justitia tribulationem sustinere; sic fervori vi-

¹ Bern., in *Cant.*, serm. xxxi, ante med. — ² *Cant.*, I, 6. — ³ Vid. sup., lib. III, c. xv, p. 142. — ⁴ Bern., in *Cant.*, serm. lxxiv, ante med. — ⁵ *Joan.*, vii, 16. — ⁶ Bern., epist. xviii, circa med. — ⁷ *Isa.*, vii, 9, juxta lxx. — ⁸ De *Spir. et Anim.*, c. iv, apud Ang., app. tom. VI. — ⁹ Gloss. in *Psal.* xxxvii. — ¹⁰ *Greg. Moral.*, lib. XIX, c. xvi. — ¹¹ *Ibid.*, lib. V, c. viii, circa med. — ¹² Vid. sup., lib. III, c. xlvi, p. 163-169.

— ¹³ Vid. sup., lib. I, c. I, p. 63. — ¹⁴ Vid. cap. præc., p. 197. — ¹⁵ Vid. sup., lib. II, c. xlv, p. 117. — ¹⁶ Bern., in *Cant.*, serm. xxiii, circa med. — ¹⁷ Vid. sup., lib. I, c. xxix, p. 43. — ¹⁸ Bern., in *Annunt. Dom.*, serm. iii, prope fin. — ¹⁹ *Id.*, in *Purif. B. Mar.*, serm. II, circa med. — ²⁰ *Id.*, super *Ecc. nos reliq.*, ante med.

(a) *Vulg.* non permanebitis. — (b) *Cwl. edit.* tepidus. — (c) *Item* injungitur. — (d) *It. recepit.*

detur attribuendum, nullis capi voluptatibus, nullis illecebris enervari. »

CAPUT XXVI.

De Meditatione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹ : « Solerter animus ante actionis suæ primordia cuncta debet adversa meditari, ut semper hæc cogitans, semper contra hæc thorace patientiæ munitus, et quidquid acciderit providius superet, et quidquid non accesserit lucrum putet. » Idem ² : « Vita nostra, dum lacrymis lavatur, dum bonis operibus exerceatur, sanctis meditationibus tenditur, ad novitatem suam sine cessatione reparatur. » Idem, in *Registro* ³ : « Stude, quæso, et quotidie Creatoris tui verba meditare. Disce cor Dei in verbis Dei, ut ardentius ad æterna suspires, ut mens tua ad cœlestia gaudia majoribus desideriis accendatur. Tanto enim tunc major ei erit requies, quanto modo ab amore Conditoris sui requies nulla fuerit. » Idem, in *Homiliis* ⁴ : « Meditetur mens in proximo quod exhibeat Deo, ut perfecte mereamur in Deo gaudere cum proximo. » Isidorus, de *Summo Bono* ⁵ : « Omnis profectus ex lectione et meditatione procedit : quæ enim nescimus, ex lectione discimus, meditationibus conservamus. » Idem, in *Etymologiis* ⁶ : « Philosophia est meditatio mortis : quod magis convenit Christianis, qui sæculi ambitione calcata, conversatione disciplinabili, similitudine futuræ vitæ vivunt. » Augustinus, de *Meditationibus* ⁷ : « Quanto magis homo mala sua intelligit, tanto amplius suspirat et gemit. Meditatio siquidem parit scientiam, scientia compunctionem, compunctio devotionem, devotio commendat orationem. » Idem : « Considera, o

homo, quid tibi erat, et quid tibi factum sit ; et pensa, qui tibi hoc fecit, quanto amore dignus sit. » Idem, de *Virginitate* ⁸ : « Virginalis integritas, et per piam continentiam ab omni concubitu immunitas, angelica portio est, et in carne corruptibili incorruptionis perpetuæ meditatio. Cedat huic omnis fecunditas carnis, omnis pudicitia conjugalis. » Idem, de *Conflictu* ⁹ : « Avaritiæ morbus nunquam melius compescitur, nisi cum dies mortis sine oblivione meditatur. » Basilus, in *Regula* ¹⁰ : « Tunc aviditate cœlesti anima flagrans Christi amori copulatur, cum, in terris degens, de cœlestibus et supernis jugiter meditatur. » Bernardus, super *Cantica* ¹¹ : « Quid tam efficax ad curandum conscientiæ vulnera, nec non ad purgandum mentis aciem, quam vulnere Christi sedula meditatio ? » Idem, in epistola ¹² : « Vigilas times, et jejunia, manuumque laborem ; sed hæc levia sunt meditantis flammæ perpetuas. Recordatio deinde tenebrarum exteriorum (a) facit non horrere solitudinem (b) ; si futuram cogitas de verbis otiosis discussionem, non valde displicebit silentium : flatus æternus, et stridor ille dentium ante cordis oculos reductus, pares tibi reddet et mattam et culcitram. » Idem ¹³ : « Juge silentium, et ab omni strepitu sæcularium perpetua quies, cogit cœlestia meditari. » Glossa ¹⁴ : « *Egre dimini*, etc. Non debemus in desideriis carnis mollescere, et segnes in bono esse, sed in meditatione legis et exercitio virtutum strenui. » Auctor de *Spiritu et Anima* : « Meditatio siquidem parit scientiam, » etc., supra, in eodem. Idem ¹⁵ : « Meditatio est occultæ veritatis studiosa investigatio, et contemplatio est perspicuæ veritatis jucunda admiratio. Illam itaque divina revelatio illuminat, ut veritatem cognoscat : istam divi-

¹ Greg., *Moral.*, lib. V, c. xxxi, post med. — ² Ibid., lib. XIX, c. xxvi, post med. — ³ Id., ad *Theod. med.*, lib. IV, epist. XL, col. 1195. — ⁴ Id., in *Evang.*, hom. xxx, circa fin. — ⁵ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. VIII, sent. 3. — ⁶ Id., *Etymol.*, lib. II, c. xxv, circa med. — ⁷ De *Spir. et Anim.*, c. XLIX et L, apud Aug., append. tom. VI. — ⁸ Id., de *Virginit. sanct.*, c. XLIII.

— ⁹ De *Conflict. virt. et vit.*, c. XVI, apud Aug., App. tom. VI. — ¹⁰ Bern., in *Cant.*, serm. LXXII, post med. —

¹¹ Id., ad *Robert. nep.*, epist. v, post med. — ¹² Id., ad *Sug. abb.*, epist. LXXVIII, ante med. — ¹³ Gloss. in *Jerem.*, LI, 45. — ¹⁴ De *Spir. et Anim.*, c. XXXII apud Aug., append. tom. VI.

(a) *Cæt. edit.* exterior. — (b) *Item* solitudinem,

na inspiratio inflammat, ut eam diligit. » Seneca, in *Epistola* : « Nihil est tam difficile et arduum, quod humana mens non vincat, et in familiaritate perducit assidua meditatio. » Idem : « Hoc quotidie militare, ut possis æquo animo vitam relinquere. »

CAPUT XXVII.

De Ascensione spirituali.

Gregorius, in *Homiliis* ¹ : « In cunctis, quæ agitis, radicem boni operis humilitatem tenete; nec quibus jam superiores, sed quibus adhuc inferiores estis aspiciet; ut dum meliora vobis exempla propositis, ad majora semper ascendere ex humilitate valeatis. » Idem, in *Registro* ² : « Tanto verius intus ascenderem, quanto per convallem lacrymarum foris humiliter jacerem : at nunc multum me deprimit honor onerosus. » Isidorus, de *Summo Bono* ³ : « Qui prius in activa proficit, ad contemplationem bene ascendit : merito enim ista sustollitur, qui in illa utilis invenietur. » Bernardus, in *Epistola* ⁴ : « Multo facilius reperies multos sæculares converti ad bonum, quam unumquempiam de religiosis transire ad melius : rarissima avis in terris est, qui de gradu quem forte in religione semel attigerit, vel parum aseendat. » Idem : « Qui ascensiones in corde suo disponunt, qui de virtute in virtutem eunt, videre Deum Deorum in Sion eo facilius merentur in retributione, quo summo bono familiariter adhærere studuerunt, puriori conversationis ordine. » Idem ⁵ : « Aut ascendas necesse est, aut descendas : si attentas stare, ruas necesse est. » Idem : « Ab exterioribus, » etc., supra, lib. II, de *Intelligentia* ⁶. Idem, de *Amore Dei* ⁷ : « Cogitationes, intentiones, voluntates, affectiones, et omnia interiora mea, venite, ascendamus in montem, ubi

Dominus videt, vel videtur. Curæ, sollicitudines, anxietates, pœnæ, servitutes, expectate me hic cum asino corpore isto, donec ego cum puero, ratio scilicet cum intelligentia, usque illuc properantes, revertamur ad vos. Revertemur enim, et, heu ! revertemur quam cito. » Idem, in *Sermonibus* ⁸ : « *Scienti legem, et non facienti, peccatum est illi* ⁹ : propterea sciens quia in oratione datur bona voluntas, cum videris quæ agenda sunt, ut convalescas ad agendum quæ videris, ascende in ad orationem, ora instanter, ora perseveranter. » Idem ¹⁰ : « Sub te sit appetitus tuus, et tu domineris illius. Nam ut in cælum ascendas, prius necesse est levare te super te, carnalia calcando desideria, quæ in te militant adversum te. » Idem ¹¹ : « Perseverate in disciplina quam suscepistis, ut per humilitatem ad sublimitatem ascendatis; quia hæc est via, et non est alia præter ipsam; qui aliter vadit, cadit potius quam ascendit, quia sola est humilitas quæ exaltat, sola quæ ducit ad vitam. » Auctor de *Spiritu et Anima* ¹² : « Quia bona exteriora diu stare non possunt, jussus est homo ab exterioribus ad superiora ascendere : tantæ enim dignitatis est humana conditio, ut nullum bonum præter summum ei sufficere possit. » Idem ¹³ : « Qui interius intrans, et intrinsecus penetrans, seipsum transcendit, ille veraciter ad Deum ascendit. » Anselmus, de *Similitudinibus* ¹⁴ : « Tria necessaria sunt ascendenti; innocentia, beneficium, prælatio. Innocentia talis esse debet, ut nulli noceat; beneficium, ut omnibus prosit; prælatio, ut se omnibus inferiorem judicet. Unde Apostolus ¹⁵ : « *In humilitate superiores invicem arbitrantur*. Hæc tria debet unusquisque aliis impendere, et nihil horum sibi fieri ex debito exigere. » Idem ¹⁶ : « Alterius virtutem, non vitium;

¹ Greg., in *Evang.*, hom. VIII, in fin. — ² Id., lib. VII, epist. CXXVI, ad *Leand. Hispal.*, col. 1387.

³ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XV, sent. 3. —

⁴ Bern., epist. xcvi. — ⁵ Id., epist. xci, post. med. — ⁶ Vid. sup., lib. II, c. XXI, p. 101. — ⁷ Bern., de *Amore Dei*,

c. I, in princ. — ⁸ Id., in *Ascens. Dom.*, serm. IV, post med. — ⁹ Jac., IV, 17. — ¹⁰ Bern., serm. cit. —

¹¹ Id., serm. II, post med. — ¹² De *Spir. et Anim.*, c. XIV, apud Augustin., append. tom. VI. — ¹³ Ibid., paulo post. — ¹⁴ Anselm., de *Similit.*, c. CXVI. —

¹⁵ Philip., II, 3. — ¹⁶ Anselm., lib. cit., c. CX.

suumque vitium, non virtutem attendere debet, quisquis ad culmen humilitatis ascendere studet. »

CAPUT XXVIII.

De Contemplatione.

Gregorius, *super Ezechielem* ¹ : « Contemplativa vita est, charitatem quidem Dei et proximi tota mente retinere, ab exteriori actione quiescere, soli desiderio Conditoris inhærere : ut nihil jam agere libeat, sed calcatis curis omnibus ad videndam faciem sui Creatoris animus inardescat : ita ut jam noverit carnis corruptibilis pondus cum mœrore portare, totisque desideriis appetere illis hymnidicis angelorum ehoris interesse, admisceri cœlestibus civibus, de æterna in conspectu Dei incorruptione gaudere. » Idem ² : « Primus contemplationis gradus est, ut mens se ad se colligat ; secundus, ut videat, qualis est collecta ; tertius, ut super semetipsam surgat, ac se contemplationi auctoris invisibilis intendendo subjiciat. Sed se ad se nullo modo colligit, nisi prius didicerit terrenarum atque cœlestium imaginum phantasmata ab oculis mentis compescere, quidquid de visu, quidquid de auditu, quidquid de odoratu, quidquid de tactu et gustu corporeo cogitationi ejus occurrerit, respuere atque calcare ; et se talem quærat intus, qualis sine istis est. » Isidorus : « Sancti viri funditus, » etc., supra, *de Religiosis bonis*, lib. I³. Bernardus, *de Consideratione* ⁴ : « Potest contemplatio diffiniri : Verus intuitus animi de quacumque re, seu apprehensio veri non dubia. » Idem ⁵ : « Contemplationis species quatuor sunt. Prima et maxima contemplatio est admiratio divinæ majestatis. Hæc requirit cor purgatum, ut a vitiis liberum, atque exoneratum peccatis, facile ad superna levet, interdum quoque per aliquas mo-

rules stupore et eestasi suspensum teneat admirantem. Secunda autem necessaria est huic : est enim intuens judicia Dei, quo sane pavido aspectu dum vehementius concutit intuentem, fugat vitia, fundat virtutes, initiat sapientiam, humilitatem servat. Virtutum siquidem bonum quoddam et stabile fundamentum, humilitas nempe, si natet, illa virtutum aggregatio non nisi ruina est. Tertia contemplatio occupatur vel potius otitur circa memoriam beneficiorum ; et ne dimittat ingratum, sollicitat amantem ad amorem benefactoris. De talibus dicit Propheta ⁶ : « *Memoriam abundantie suavitatis tue eructabunt.* » Quarta, quæ retro sunt obliviscens in sola requiescit expectatione promissorum, quæ cum sit meditatio æternitatis, siquidem quæ promittuntur æterna sunt, longanimitatem animi, et perseverantiæ dat vigorem. Puto, jam facile est quatuor nostra hæc illis quatuor Apostoli ⁷ assignare : dum *longitudinem* comprehendit meditatio promissorum ; *latitudinem*, recordatio beneficiorum ; *sublimitatem*, contemplatio majestatis ; *profundum*, inspectio judiciorum. » Idem, in *Meditationibus* : « Viscus contemplationis est amor possessionum, affectus cognitionis, cupiditas honoris et voluptas carnis : quibus anima invisetur et iretur, ut non penitus contemplationis per plateas supernæ Sion discurrere possit. » Idem, *super Cantica* ⁸ : « Excedente anima, et si non vita, certe vitæ sensu, necesse est etiam ut nec vitæ tentatio sentiatur. *Quis ergo dabit mihi pennas sicut columbæ, et volabo et requiescam?* Utinam hæc morte ego frequenter cadam, ut evadam laqueos mortis ! » Seneca in *Epistola* ¹⁰ : « Quantum potes, propera, quo (a) diutius frui emendato animo et composito possis : frueris quidem, dum emendas, etiam dum componis ; alia tamen illa voluptas est, quæ percipitur a contempla-

¹ Greg., in *Ezech.*, hom. XIV circa med. — ² Ibid., hom. XVII, ante med. — ³ Vid. sup., lib. I, c. XXVII, p. 40. — ⁴ Bern., *de Consideratione*, lib. II, ante med. — ⁵ Ibid., lib. V, prope fin. — ⁶ *Psal.* CXLIV, 7.

— ⁷ *Ephes.*, III, 18. — ⁸ Bern., in *Cant.*, serm. LII, circa med. — ⁹ *Psal.* LIV, 7. — ¹⁰ Senec., *Epist.* IV, in princ.

(a) *Cat. edit.* quod.

tionē mentis ab omni labe puræ et splendide. » Idem ¹ : « Subsillire in cælum ex angulo licet : exsurge modo, et te quoque dignum Deo finges, et non auro, non argento : non potest ex hac materia imago Deo exprimi similis.

CAPUT XXIX.

De Gustu.

Gregorius, in *Moralibus* ² : « Superiora amare, jam sursum ire est : dumque magno desiderio mens ad cœlestia inhiat, miro modo hoc ipsum, quod accipere quærit, degustat. » Idem, *super Ezechielem* ³ : « Dulce est esse in rebus humanis, sed ei qui adhuc de cœlestibus gaudia nulla gustavit : quia quanto minus æterna intelligit, tanto delectabilius in temporalibus requiescit. » Idem ⁴ : « Si quis jam cordis ore gustaverit quæ sit illa dulcedo cœlestium præmiorum, qui illi hymnidici chori angelorum, quæ incomprehensibilis visio Trinitatis ; huic quanto illud dulce fit quod intus videt, tanto in amaritudinem vertitur omne, quod foris sustinet. » Idem ⁵ : « Contemplativa major est quam activa : quia hæc in usu præsentis operis laborat ; illa vero sapore intimo venturam jam requiem degustat. » Augustinus, in *Sermone* : « Cætera creatura vilescat, ut Creator in corde dulcescat. » Idem, de *Meditationibus* : « Fac, precor, me, Domine, gustare per amorem, quod gusto per agnitionem : sentiam per affectum, quod sentio per intellectum : plus tibi debeo, quam meipsum totum. Sed nec plus habeo, sed nec hoc ipsum per me totum possum reddere : trahe, Domine, in amorem tuum vel hoc ipsum quod sum. » Idem, de *Vera Religione* : « Quandiu sumus in corpore et peregrinamur a Domino, gustemus saltem quam suavis est Dominus, qui dedit nobis pignus spiritus, in quo sentiamus

ejus dulcedinem, et desideremus ipsum vitæ fontem : ubi sobria ebrietate inundemur et irrigemur ⁶ sicut lignum quod plantatum est secus decursus aquarum. » Idem : « Tu qui veram, » etc., supra, de *Tranquillitate* ⁷. Auctor de *Spiritu et Anima* : « Hæc est requies cordis nostri, cum in Dei amore per desiderium figitur : hæc est vita cordis nostri, cum Deum suum contemplatur, et ipsa sua contemplatione suaviter reficitur. » Idem ⁸ : « Anima prius sanatur, sanata introducitur, introducta reficitur. » Idem ⁹ : « Mentis visio est intelligentia, gustus sapientia : illa contemplatur, ista delectatur. » Bernardus, de *Duodecim Gradibus* ¹⁰ : « Primus cibus est humilitatis, purgatorius cum amaritudine. Secundus charitatis, consolatorius cum dulcedine. Tertius contemplationis, solidus cum fortitudine. » Idem, de *Diligendo Deo* ¹¹ : « Ex occasione frequentium necessitatum, crebris necesse est interpellationibus Deum ab homine frequentari, frequentando gustari, gustando probari, quoniam suavis est Dominus. » Idem, de *Amore Dei* ¹² : « Stans in domo solitudinis, quasi onager solitarius, et habitaculum habens in terra salsuginis, et attrahens ventum amoris mei, os meum aperio ad te, Domine, et attraho spiritum. Et nonnunquam, Domine, quasi clausis oculis ad te inhianti, mittis mihi in os cordis, quod non licet mihi scire quid sit. Saporem quidem sentio, dulcedinem adeo confortantem, ut si perficeretur in me, nihil ultra quærerem. » Idem, *super Cantica* ¹³ : « Si quem forte nostrum aliqua hora sic rapi, et sic abscondi contigerit, ut minime avocet, aut perturbet, aut sensus egens, vel cura pungens, vel culpa mordens, vel certe ea quæ difficiliter amoveantur irruentia imaginationum corporearum phantasmata, poterit quidem hic, cum ad nos redierit, glo-

¹ Senecæ, *Epist.* xxxi, prope fin. — ² Greg., *Moral.*, lib. XV, c. xxvii, in fin. — ³ Id., in *Ezech.*, hom. x, longe post med. — ⁴ Ibid. — ⁵ Ibid., hom. iii, longe ante med. — ⁶ *Psal.* 1, 2. — ⁷ Vid. sup., huj. lib.

c. 11, p. 171. — ⁸ de *Spir. et Anima*, c. xi, apud Aug., append. tom. VI. — ⁹ Ibid., c. xi. — ¹⁰ Bern., de *duod. grad. humilit.*, ante med. — ¹¹ Id., de *dilig. Deo*, post med. — ¹² Id., de *Amore Dei*, circa med. — ¹³ Id., in *Cant.*, serm. xxiii, versus fin.

riari et dicere ¹ : *Introduxit me rex in cubiculum suum* (a). » Idem ² : « A mandatis tuis intellexi, inquit ³, ut scias, nisi obedientiæ mandatorum contemplationis gustum penitus non deberi. Non ergo putes de proprio amore quietis, sanctæ obedientiæ actibus, seniorumve traditionibus præjudicium ullatenus faciendum. » Idem, in *Epistola* ⁴ : « *Funes ceciderunt mihi in præclaris* ⁵, cælestisque hereditas præclara est mihi; et terrena adulatur promissio, blanditur consolatio carnis; gustato spiritu, necesse est desipere carnem : affectanti cælestia, terrena non sapinnt : æternis inbiant, fastidio sunt transitoria. » Idem, in *Sermone* ⁶ : *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur* ⁷. Quid aliud est hæc consolatio, quam procedens de spe veniæ gratia devotionis, et suavissima delectatio boni, et gustus sapientiæ licet exiguus, quibus interim benignus Dominus afflictam refrigerat animam ? At gustus ille nihil aliud est, quam irritamentum desiderii, et incentivum amoris, sicut scriptum est ⁸ : *Qui edunt me, adhuc esurient*, » etc. Idem : « Ubi sane in spiritali, » etc., supra, *de Proficientibus*, lib. I^o. Seneca, in *Epistola* ⁹ : « Tunc animus noster habebit quo gratuletur sibi, cum emissus his tenebris in quibus volutatur, non tenui visu clara prospexerit, sed totum diem admiserit, et redditus cælo suo fuerit : cum receperit locum, quem occupavit sorte nascendi sursum. Illum vocant initia sue; erit autem illic etiam antequam hæc custodia exsolvatur, cum vitia devicerit, purusque ac levis in cogitationes divinas emicuerit. » Idem : « Philosophia animum a terrenis admittit ad divina; hæc libertas ejus est, hæc evagatio subducit interim se custodiæ in qua tenetur, et cælo reficitur. »

CAPUT XXX.

De Consolatione.

Gregorius, in *Registro* ¹¹ : « In summa tribulatione positus, sola est consolatio misericordia Creatoris. » Idem ¹² : « In Dei causis occupatus, consolatione fulciri debet, non amaritudine deprimi. » Idem : « Est mihi, bone vir, hoc ex Dei munere in magna consolatione, quod opus sanctum, quod in me non habeo, diligo in te. » Idem ¹³ : « Facilis erit consolatio, si inter flagella quæ patimur, quæcumque (b) fecimus ad memoriam delicta revocamus, atque hæc non flagella, sed dona cognoscimus (c). » Idem, de quodam episcopo : « Valde contristabar, quod de illo quædam superba cognoveram; sed quia mores suos ipse correxerat, meam tristitiam, simul meipsum vincendo, consolatus sum. » Idem, in *Moralibus* ¹⁴ : « Magna consolatio in rerum amissione est, illa tempora ad mentem reducere, quibus nos contigit res, quas perdidimus, non habuisse. » Idem ¹⁵ : « Magna est consolatio in eo quod displicet, quod illo ordinante erga nos agitur, cui non nisi justum placet. » Idem ¹⁶ : « Laborantem consolari, est pariter in labore persistere, quia sublevatio laboris est visio collaborantis. » Idem ¹⁷ : « Minus tentat probatio, quam remuneratio consolatur. » Idem : « Gravis mœror, » etc., infra, *de Dolo* ¹⁸. Idem ¹⁹ : « Festina consolatio bonorum, est consideratio finis malorum : quia dum ex eorum interitu conspiciunt malum quod evadunt, leve æstimant quidquid in hac vita patiuntur adversum. » Idem, in *Pastorali* ²⁰ : « Non flendo flere, est sic exteriora adversa plangere, ut tamen mens noverit de æternæ spei consolatione gaudere. » Isidorus, *de Summo Bo-*

¹ Cant., I, 3. — ² Bern., ibid., serm. XL, ante med. — ³ Psal., cxviii, 101. — ⁴ Bern., *Epist.* cxl, post med. — ⁵ Psal., xv, 6. — ⁶ Bern., in *fest. Omn. Sanct.*, serm. I, post med. — ⁷ Matth., v, 5. — ⁸ Eccli., xxiv, 29. — ⁹ Vid. sup., lib. I, c. xxxiv, p. 48. — ¹⁰ Senec., *Epist.* lxxix, post med. — ¹¹ Greg., lib. viii, *epist.* xxxi, ad *Libertin. expost.*, col. 1410. — ¹² Id., lib. xii, *epist.* xxx, ad *Petr. subd.*, col. 1566. — ¹³ Id.,

lib. vii, *epist.* cxxvi ad *Leand. Hispal.*, col. 1388. — ¹⁴ Id., *Moral.*, lib. II, c. xii. — ¹⁵ Ibid., c. xiii. — ¹⁶ Ibid., lib. V, c. v, non longe a princ. — ¹⁷ Ibid., lib. xxxv, c. viii. — ¹⁸ Vid. inf., c. xlii. — ¹⁹ Greg., *Moral.*, lib. xxi, c. iv, in princ. — ²⁰ Id., *Pastor.*, p. III, c. I, admon. 28, ante med. — (a) Vnlg. *cellaria sua*. — (b) *Cet. edit.* quæque fecimus, quæque. — (c) *Al. esse conspiciunt*.

no¹ : « Qui vitæ futuræ præmia diligenter excogitat, mala omnia vitæ præsentis æquanimitè portat, quoniam, ex illius dulcedine, hujus amaritudinem temperat. » Idem, in *Synonymis*² : « Intende miseriae eorum, quibus acerbe aliquid accidit : dum aliena pericula memoras, mitius tua portas ; aliorum enim exempla dolorem relevant ; alienis malis facilius consolatur homo. » Ambrosius, *de Viduis*³ : « Paratus est mœstitudini animæ fletus : oculorum miseriam conciliat, laborem minuit, dolorem alleviat, pudorem servat, nec jam miseria sibi videtur, quæ consolationem in lacrymis habet. » Bernardus, super *Qui habitat*⁴ : « In quo horum omnium speras solatii aliqui, vel auxilii invenire ? Si quæras intra te, aruit cor tuum, et oblivioni datum te reperis tanquam mortuum a corde ; si infra te, corpus quod corruptitur, aggravat animam ; si circa te, terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem. Quære ergo supra te ; sed cautus esto ventosa agmina transilire. » Idem, *de Contemptu*⁵ : « Pretiosa divina consolatio est, nec omnino tribuitur admittentibus alienam. » Idem, in *Sermonibus*⁶ : « Mentior, quod ad consolationem vestram dico, si non, ex manibus hujus peccatoris, monachorum novitiorum et conversorum animæ ad cœlorum gaudia volaverunt tam libere, quam liberatæ de carcere nostræ mortalitatis. » Idem : *Beati, qui lugent*, » etc., supra, *de Gustu*⁷.

CAPUT XXXI.

De Regratiatione.

Gregorius, in *Registro*⁸ : « Rectæ mentis est, Deum non solum in prosperis benedicere, sed etiam in adversitatibus col-

laudare. » Idem ad Episcopum exponentem grammaticam⁹ : « In uno se ore cum Jovis laudibus Christi laudes non capiunt. » Augustinus, in *Enchiridio* (a)¹⁰ : « *Misericordiam et judicium cantabo, tibi Domine*¹¹, quia nisi per indebitam misericordiam nemo liberatur, et nisi per debitum judicium nemo condemnatur. » Idem, *de Verbis Domini* : « Felix sit mundus, evertatur mundus ; benedicam Dominum, qui fecit mundum : secundum carnem bene sit, secundum carnem male sit ; benedicam Dominum in omni tempore. » Idem : « Ille in uno quoque, » etc., supra, lib. II, *de Justitia*¹². Idem, in *Epistola*¹³ : « Qui est orandus ut faciat, illi est actio gratiarum reddenda, cum fecerit. » Idem¹⁴ : « Ex his quæ habes, gratias age Deo, tanquam fonti bonitatis, unde habes ; atque in omnibus bonis actibus tuis illi da claritatem, tibi autem humilitatem. » Idem, *de Confessionibus*¹⁵ : « Tu, Domine, excita, ut laudare te delectet, quia fecisti nos ad te, et inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te. » Idem, *de Spiritu et Littera*¹⁶ : « Illa est sapientia, quæ pietas vocatur, qua colitur¹⁷ *Pater luminum*, a quo est omne datum optimum et omne donum perfectum : colitur autem sacrificio laudis actionisque gratiarum, et cultor ejus non in semetipso, sed in illo gloriatur. » Idem, *de Meditationibus* : « Gratias agamus de acceptis ; et quod nondum accepimus, eo ipso quod de acceptis ingrati non sumus, nos accepturos esse confidamus. » Idem, *de Catechizandis Rudibus*¹⁸ : « Quilquid homo fecerit, laudabilem in suis factis invenit Deum. Si recte egerit, laudabilem invenit per justitiam præmiorum ; si peccaverit, laudabilem invenit per justitiam suppliciorum ; si peccata confessus ad recte vivendum redierit, lau-

¹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. LXII, sent. 5. — ² Id., *Synon.*, c. 1, ante med. — ³ Ambros., *de Viduis*, n. 33. — ⁴ Bern., in *Psal. Qui habitat*, serm. XVI, post med. — ⁵ Id., super *Ecce nos reliquimus*, post med. — ⁶ Id., *de Quadrupl. Deb.*, ante med. — ⁷ Vid., c. præc., p. 203. — ⁸ Greg., lib. VIII, epist. XXXI, ad *Libertin. ex præf.*, col. 1410. — ⁹ Id., lib. IX, c. XLVIII,

ad *Desid. episc.*, col. 1463. — ¹⁰ Aug., *Enchirid.*, c. XCIV. — ¹¹ *Psal. c.*, l. — ¹² Vid., sup., lib. II, c. XLII, p. 113. — ¹³ Aug., ad *Vital.*, epist. CVII, al. CCXVII, n. 29, quod sensum. — ¹⁴ Id., ad *Bonif.*, epist. CCV, al. CLXXXIX, n. 8. — ¹⁵ Id., *Conf.*, lib. I, c. 1. — ¹⁶ Id., *de Spir. et Litt.*, c. XIV. — ¹⁷ *Jac.*, I, 17. — ¹⁸ Aug., *de Catech. Rudib.*, c. XXXVIII.

(a) Cat. edit. *Enchiridione*.

dabilem invenit per misericordiam indulgentiarum. » Hieronymus, in *Epistola* ¹ : « Cum psalmum dicis, cujus verba loqueris, agnosce : et in compunctione magis animi, quam in tinnulæ vocis dulcedine delectare ; lacrymas psallentis Deus magis, quam vocis gratia comprobatur. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* : « Glorificemus Deum, et per fidem, et per opera : nulla enim utilitas nobis in salutem dogmatum sanorum, corrupta nobis vita. » Idem : « Rapuit ille, gratias egisti tu pro injustitia ? et glorificasti Deum, et finitas per gratiarum actiones multas fructificasti mercedes. » Bernardus, *super Cantica* ² : « Nil aliud, dum psallitis, quem quod psallitis, cogitetis : nec solas dico vitandas cogitationes vanas et otiosas, vitandæ sunt et illæ dumtaxat, illa hora, et illo loco, quas officiales fratres, pro communi necessitate, quasi necessario frequenter admittere compelluntur : sed ne illa quidem profecto recipere consuluerim, quæ forte paulo ante in codicibus legeratis. » Idem ³ : « Moneo vos, dilectissimi, pure ac strenue divinis interesse laudibus : strenue quidem, ut sicut reverenter, ita et alacriter Domino assistatis ; non pigri, non somnolenti, non oscitantes, non parentes vocibus, non præcidentes verba dimidia, non integra transilientes, non fractis et remissis vocibus ; muliebre quiddam balba de nare sonantes ; sed virili, ut dignum est, sonitu et affectu voces sancti Spiritus depromentes. » Idem ⁴ : « Disce, in referendo gratias, non esse tardus, aut segnis : disce ad singula dona gratias agere : *Diligenter*, inquit ⁵, *considera*, quæ tibi *apponuntur*, ut nulla videlicet Dei dona debita gratiarum actione frustrentur, non grandia, non mediocria, non pusilla : denique jubemur ⁶ colligere fragmenta, ne pereant. » Idem ⁷ : « Omnis de bonis multiformis gratiæ apparentis in vobis, referatur ad

ipsum laus, laudabilius siquidem universorum auctorem et largitorem ; idque non fide, quemadmodum ab hypocritis, nec sola consuetudine, sicut a sæcularibus, sed nec necessitate quidem, ut jumenta ferendis oneribus applicantur : sed, sicut decet sanctos, sinceritate fida, devotione sollicita, hilaritate grata, non tamen dissoluta. » Idem ⁸ : « Immolantes hostias laudis, et reddentes vota nostra de die in diem, curemus omni vigilantia jungere sensum usui, affectum sensui, exultationem affectui, gravitatem exultationi, humilitatem gravitati, libertatem humilitati, quo interim liberis purgatæ mentis passibus procedamus, et excedamus per inusitatas quasdam affectiones, spirituales læticias, invisibiles amœnitates in lumine Dei, in snavitate, in Spiritu sancto. » Idem : « In quotidianis exercitiis et bellis, quæ nulla hora pie in Christo viventibus desunt a carne, a mundo, a diabolo, sicut militiam vitam hominis esse super terram incessanter experiri in vobismetipsis, quotidiana necesse est cantica pro assecutis victoriis immolari. » Idem, in *Sermonibus* : « Non tantum verbo, et lingua, sed opere, et veritate, exhibeamus nos non ingratos : non enim gratiarum dictionem, sed gratiarum actionem exigit a nobis Dominus Deus noster. » Idem ⁹ : « Oportet hominem gratiosum et devotum esse : quia libenter dona multiplicantur, si priora bene salva videntur. »

CAPUT XXXII.

De Lectione.

Gregorius, in *Registro* ¹⁰ : « Si ad consolationem nostram sacra Scriptura parata est, tanto magis debemus legere, quanto nos conspicimus sub tribulationum fasce lassari. » Idem ¹¹ : « Idcirco pictura in ecclesiis adhibetur, ut hi, qui litteras nesciunt, sal-

xiii post med. — ⁸ Ibid., conseq. — ⁹ Id., de *Evang. sept. pan.*, ante med. — ¹⁰ Greg., lib. II, p. I, epist. xxxvii, ad *Natal. Solon.*, col. 1096. — ¹¹ Id., lib. IX, epist. IX, ad *Seren. Massil.*, col. 1437.

¹ Hieron., ad *Maur. fil.*, epist. xiv, non longe a fin. — ² Bern., in *Cant.*, serm. XLVII, prope fin. — ³ Ibid., paulo ante. — ⁴ Ibid., serm. LI, post med. — ⁵ *Prov.*, xxxii, 1. — ⁶ *Joan.*, vi, 12. — ⁷ Bern., in *Cant.*, serm.

(a) Vulg. *attende quæ apposita sunt tibi.*

tem in parietibus videndo, legant, quæ legere in codicibus non valent. » Idem : « Stude, quæso, » etc., supra, *de Meditatione* ¹. Idem, in *Moralibus* ² : « Scriptura sacra mentis oculis quasi quoddam speculum opponitur, ut interna nostra facies in ipsa videatur. Ibi enim fœda, ibi pulchra nostra cognoscimus; ibi sentimus quantum proficimus; ibi docemur a profectu quam longe distamus. » Idem ³ : « Scriptura narrat gesta sanctorum, et ad imitationem provocat corda infirmorum; dumque illorum victicia facta commemorat, contra vitiorum prælia debilia nostra confirmat. » Idem ⁴ : « Quasi quadam fit lectio mentis nostræ, species considerata creaturæ. » Idem ⁵ : « Plerumque res qualibet per historiam virtus est, per significationem culpa. » Ambrosius, *de Officiis* ⁶ : « Cur non illa tempora, quibus ab ecclesia vacas, lectioni impendas? cur non Christum revisas, Christum alloquaris, Christum audias? Illum alloquimur, cum oramus; illum audimus, cum divina legimus oracula. » Idem, in *Hexaëmeron* : « Scriptura divina salutem suggerit, vitæ odorem fragrat, ut suavitatem legens capias, non præcipitii crimen incurras. » Idem : « Non medioere, » etc., supra, lib. III, *de Nugis (a)* ⁷. Hieronymus, in originali *super Joannem* ⁸ : « Difficile homines potentes, et nobiles, et divites, et multo his difficilius eloquentes credunt Deo: obcæcatur enim mens eorum divitiis, et opibus, atque luxuria; et circumdati divitiis, non possunt videre virtutes simplicitatemque Scripturæ. » Idem, in Epistola ⁹ : « Ama scientiam Scripturarum, et carnis vitia non amabis. » Idem ¹⁰ : « Orationi lectio, lectioni succedat oratio; et breve videbitur omne tempus, quod tantis dierum varietatibus occupatur. » Isidorus, *de Sum-*

mo Bono ¹¹ : « Sanctarum Scripturarum altitudo quasi montes pascuæ sunt, ad quos dum quique justorum conscenderit, pascuæ indeficientis refectionem invenisse se gaudebit. » Idem ¹² : « Geminum confert bonum sanctarum lectio Scripturarum : sive quia intellectum mentis erudit, sive quia a mundi vanitatibus abstractum hominem ad amorem Dei perducit. » Isidorus, in *Synonymis* ¹³ : « Lectio docet quid caveas, lectio ostendit quo tendas, lectione sensus augeatur, et intellectus. » Augustinus, in *Epistola* ¹⁴ : « Tanta est christianarum profunditas litterarum, ut in eis quotidie proficerem, si eas solas ab ineunte pueritia usque ad decrepitam senectutem maximo otio, summo studio, meliore ingenio conarer addiscere. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* : « Non propterea datæ sunt Scripturæ, ut in libris eas habeamus solum, sed ut in cordibus conglutinemus eas. » Idem : « Si turpilorum sordidat, et demones vocat, manifestum est quoniam spiritualis lectio sanctificat, et Spiritus affert gratiam : divinæ enim sunt incantationes (b) Scripturæ. » Bernardus, *super Cantica* ¹⁵ : « Ante carnem disciplinæ studiis edomitam, et emancipatam Spiritui, ante spretam et abjectam sæculi pompam et sarcinam, indigne ab impuris lectio sacræ Scripturæ præsumitur : quomodo nempe lux incassum circumfundit oculos cæcos vel clausos, ita ¹⁶ animalis homo non percipit ea quæ sunt spiritus Dei. »

CAPUT XXXIII.

De Sapientia. ✓

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁷ : « Neque hoc est sapere, quod intelligere; quia multi æterna quidem sapiunt, sed hæc intelligere

¹ Vid. sup., c. xxvi, p. 199. — ² Greg., *Moral.*, lib. II, c. 1. — ³ Ibid. — ⁴ Ibid., lib. XXVI, c. viii. — ⁵ Ibid., lib. III, c. xvi, fere in princ. — ⁶ Ambr., *de Offic.*, lib. I, c. xix. — ⁷ Vid. sup., lib. III, c. iii, p. 127. — ⁸ Hieron., in *Jon.*, III. — ⁹ Id., *ad Rustic.*, epist. IV. — ¹⁰ Id., *ad Lat.*, epist. vii, post med. — ¹¹ Isid., *de*

Sum. Bon., lib. I, c. xviii, sent. 2. — ¹² Ibid., lib. III, c. viii, sent. 4. — ¹³ Id., *Synon.*, c. v, prope fin. — ¹⁴ Aug., *ad Volus.*, epist. III, al. cxxxvii, n. 3. — ¹⁵ Bern., in *Cant.*, serm. I, ante med. — ¹⁶ I *Cor.*, II, 14. — ¹⁷ Greg., *Moral.*, lib. II, c. xvi.

(a) *Cæt. edit.* de Stultiloquio. — (b) incarnationes.

nequaquam possunt. » Idem, in *Registro* ¹: « Sapienter illicita superat, qui didicerit etiam non uti concessis. » Augustinus, *de Libero Arbitrio* ²: « Nemo sine sapientia beatus est: nemo enim beatus est nisi summo honore, quod in ea veritate, quam sapientiam vocamus, cernitur et tenetur. » Idem: « Vae, qui derelinquunt, » etc., supra, libro III, *de Sapientia* ³. Idem, *de Ordine Discipline*: « Quisquis omnem philosophiam fugiendam putat, nihil nos vult aliud, quam non amare sapientiam. » Idem: « Duplex est via quam sequimur: cum rerum nos obscuritas movet, aut ratione, aut certe auctoritate. Philosophia rationem promittit. » Idem: « Tria sunt genera rerum, in quibus rationabile apparet; unum est in factis ad aliquem finem relatis; alterum in discendo; tertium in delectando. Primum nos admonet nihil temere facere; secundum, recte docere; ultimum, beate contemplari. » Idem, *de Civitate Dei* ⁴: « Non est vera sapientia, quæ intentionem suam, in his quæ prudenter discernit, gerit fortiter, cohibet temperanter, justeque distribuit, non ad illum dirigit finem, ubi erit Deus omnia in omnibus, æternitate certa, et pace perfecta. » Isidorus, in *Etymologiis* ⁵: « Sapiens dictus est a sapore, quia sicut aptus est gustus ad discretionem saporis ciborum, sic sapiens ad dignoscentiam rerum atque causarum, quo unumquodque dignoscat, atque sensu veritatis discernat. » Idem, *de Summo Bono* ⁶: « Nullus sapientiam Dei plene recipit, nisi qui se ab omnium abstrahere actionum cura contendit. » Ambrosius, in *Epistola* ⁷: « Nihil peccare solius Dei est; sapientis est, et corrigere erratum, et poenitentiam agere peccati. » Idem ⁸: « Sola est sapientia libera, quæ divitibus pauperes præficit (a), et quæ servos propriis fenerari dominis fa-

cit. » Idem: « Sapiens non metu, » etc., supra, libro III, *de quatuor Affectionibus* ⁹. » Idem: « Ille vere sapit, cujus animus in Christo est, et cujus interior oculus erigitur ad superna. » Bernardus, *de Consideratione* ¹⁰: « Quid prodest, si universum mundum lucreris, te unum perdens? Elsi sapiens aliis sis, deest tibi sapientia, si tibi non fueris. » Idem, *super Cantica* ¹¹: « Nescitis, quia angelus satanæ multoties transfiguratur se in angelum lucis? Sapientia est Deus, et vult se amari non solum dulciter, sed et sapienter. » Seneca, in *Epistola* ¹²: « Sapiens videbit ubi victurus sit, cum quibus, quo, quid acturus: cogitat semper qualis vita, non quanta sit. » Idem ¹³: « Sapiens omnia examinabit secum, quid acceperit, a quo, quantum, ubi, quemadmodum. » Idem ¹⁴: « Sapiens bonorum rector, est malorum victor. » Idem ¹⁵: « Facere docet Philosophia, non dicere; et hoc exigit, ut ad legem suam quisque vivat, ne orationi vita dissentiat. » Idem ¹⁶: « Rogo atque hortor, ut philosophiam in præcordia ima (b) demittas, et experimentum profectus tui capias, non oratione, nec scripto, sed animi firmitate, cupiditatum diminutione, verba rebus proba. » Idem ¹⁷: « Affectator sapientiæ adhæret quidem in corpore suo; sed optima sui parte abest, et cogitationes suas ad sublimia intendit. » Idem: « Ad philosophiam te confer, si vis salvus esse, si securus, si beatus, denique si vis esse, quod maximum est, liber. » Idem ¹⁸: « Non est philosophia populare artificium, nec ostentatione paratum; nec in verbis, sed in rebus est; nec ad hoc adhibetur, ut cum aliqua oblectatione consumatur dies, ut dematur otio nansea: animum format et fabricat, vitam disponit, actiones regit, agenda et omittenda demonstrat. »

¹ Greg., *ad Rom.*, etc., lib. VII, p. II, epist. xxxix, col. 1329. — ² Aug., *de lib. Arbit.*, lib. II, c. ix. — ³ Vid. sup., lib. III, c. xxxii, p. 157. — ⁴ Aug., *de Civit. Dei*, lib. XIX, c. xx. — ⁵ Isid., *Etymol.*, lib. X, verbo *Sapientia*. — ⁶ Id., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. I, sent. 6. — ⁷ Annot. in *Levitic. ad Simplic.*, apud Ambros. — ⁸ In *Psal. civ.*, apud eundem. — ⁹ Vid. sup.,

lib. III, c. xli, p. 164. — ¹⁰ Bern., *de Consider.*, lib. II, ante med. — ¹¹ Id., in *Cant.*, serm. xix, prope fin. — ¹² Senec., *Epist.* lxx, ante med. — ¹³ Id., *epist.* lxxxii, non ante med. — ¹⁴ Id., *epist.* lxxxv, versus fin. — ¹⁵ Id., *epist.* xx, circa princ. — ¹⁶ Ibid. — ¹⁷ Id., *epist.* lxxv, post med. — ¹⁸ Id., *epist.* xvi, ante med.

(a) Cat. edit. præfecit. — (b) Item imo.

CAPUT XXXIV.

De Doctrina. ✓

Gregorius, *super Ezechielem* ¹ : « Quisquis expositor in explanatione sacri eloquii, ut fortasse auditoribus placeat, aliquid mentiendo componit, sua, et non Dei, verba loquitur, si tamen placendi, vel seducendi studio mentiat. Nam si in verbis dominicis virtutem requiramus, ipse aliter quam is, per quem prolata sunt, senserit, etiam si sub intellectu alio ædificationem charitatis requirat, Domini sunt verba quæ narrat : quia ad hoc solum Deus per totam nobis sacram Scripturam loquitur, ut nos ad suum et proximi amorem trahat. » Idem ² : « Pensare debet doctor, quid loquatur, cui loquatur, quando loquatur, qualiter loquatur, et quantum loquatur. Si enim unum horum defuerit, locutio apta non erit. » Idem ³ : « Loqui de Deo, quietæ valde et liberæ mentis est. Tunc namque bene dirigitur lingua in sermone, cum secure sensus quievit in tranquillitate. » Idem, in *Pastorali* ⁴ : « Clavis aperitionis est sermo correctionis : quia increpando culpam detegit, quam sæpe nescit ipse etiam qui perpetravit. » Idem, in *Moralibus* ⁵ : « Qui peccatori prædicat, tanta dispensatione componere prædicationem debet, ut non de relictâ spe timorem subtrahat, nec spe subtractâ, in solo eum timore dereelinquat. » Idem ⁶ : « Qui ad veræ prædicationis verba se præparat, necesse est ut canasarum origines a sacris paginis sumat : ut omne, quod loquitur, ad divinæ auctoritatis fundamentum revocet, atque in eo ædificium suæ locutionis firmet. » Idem, in *Homiliis* ⁷ : « Cum malorum perversitas crescit, non solum frangi prædicatio non debet, sed etiam augeri. » Idem ⁸ : « Plus est verbi pa-

bulo victuram in perpetuum mentem reficere, quam ventrem morituræ carnis terreno pane satiare. » Idem ⁹ : « Subtili occultoque iudicio, a quorundam auribus prædicatio sancta subtrahitur, quia suscitari per gratiam non merentur. » Idem, in *Registro* ¹⁰ : « Lingua nostra bonis fomentum sit, pravis aculeus, tumidos retundat, iratos mitiget, pigros exacuât, desides hortatu succendat, refugientibus suadeat, asperis blandiatur, desperatos consoletur : ut quia ductores dicimur, viam salutis gradientibus ostendamus. » Idem, in *Dialogis* ¹¹ : « Si invisibilia pensamus, nimirum constat, quia majus est miraculum prædicationis verbo atque orationis solatio peccatorem convertere, quam carne mortuum resuscitare. » Augustinus, *de consensu Evangelistarum* ¹² : « Ex Evangeliorum universa varietate verborum, rerum autem sententiarumque concordia, satis apparet salubriter nos doceri, nihil quærendum in verbis nisi loquentium veritatem, cui demonstrandæ invigilare debent omnes veridici narratores, cum de homine, vel de angelo, vel de Deo aliquid narrant. » Idem, *de Opere Monachorum* ¹³ : « Multo misericordius operatur erga animas infirmorum, qui famæ bonæ servorum Dei consulit, quam erga corpora egentium, qui panem esurientibus frangit. » Idem, *de Trinitate* ¹⁴ : « Nec trepidus ero ad proferendam sententiam meam, in qua magis amabo inspicere a rectis, quam timebo morderi a perversis : gratanter enim suscipit oculus columbinum pulcherrima et modestissima charitas; dentem autem caninum, vel evitat cautissima humilitas, vel retundit solidissima veritas. » Idem ¹⁵ : « Persuadendum erat homini, quantum nos dilexerit Deus, et quales : quantum, ne desperaremus; quales, ne superbiremus. Idem, *de Catechizandis Rudibus* ¹⁶ : « Dilectione tibi

¹ Greg., in *Ezech.*, hom. x, ante med. — ² Ibid., hom. xi, post med. — ³ Ibid., post med. — ⁴ Id., *Pastoral.*, p. II, c. iv; et ad *Joan. C. P.*, lib. I, epist. xxiv, col. 1031. — ⁵ Id., *Moral.*, lib. XXXIII, c. xi, non longe a princ. — ⁶ Ibid., lib. XVIII, c. xiv, non longe a princ. — ⁷ Id., in *Evang.*, hom. xviii, circa med. — ⁸ Ibid., hom. vi, prope fin. — ⁹ Ibid.,

hom. iv, non longe a princ. — ¹⁰ Id., ad *Areg. Vapinc.*, lib. VII, epist. cxii, col. 1375. — ¹¹ Id., *Dialog.*, lib. III, c. xvii, post med. — ¹² Aug., *de Cons. Evang.*, lib. II, c. xxviii. — ¹³ Id., *de Oper. Monach.*, c. xxii, versus fin. — ¹⁴ Id., *de Trinit.*, lib. II. — ¹⁵ Ibid., lib. IV, c. I. — ¹⁶ Id., *de Catech. Rudib.*, c. iv.

tanquam fine proposito, quo referas omnia quæ dicis, quidquid narras, ita narra, ut ille cui loqueris audiendo credat, credendo speret, et sperando amet. » Idem, *de Bono perseverantiæ* ¹: « Facile est, imo et utile, ut taceatur aliquod verum, propter incapaces. » Idem ²: « Cum res vera ita se habet, ut fiat peior, nobis eam dicentibus, illi qui capere non potest; nobis autem tacentibus, illi qui potest; quid putamus esse faciendum? nonne dicendum est potius verum, ut qui potest capere capiat, quam tacendum, ut non solum id ambo non capiant, verum etiam qui est intelligentior ipse fiat peior, quia si audiret et caperet, per illum plures disceret? Quo enim est capax ut discat, eo magis est idoneus, ut alios doceat. » Idem ³: « Non simus in disputationibus prompti, et in orationibus pigri. » Idem, in *Epistola* ⁴: « Sollicitissime cavendum est in docendo superbæ vitium: quod in discendo non ita est. » Ambrosius, *de Officiis* ⁵: « Absit pertinax in familiari sermone contentio; quæstiones enim magis excitare inanes, quam utilitatis aliquid afferre solet. Disceptatio sine ira, suavitas sine amaritudine sit, monitio sine asperitate, hortatio sine offensione. » Isidorus, in *Synonymis*: « Communia omnibus, secreta paucioribus loquere, aperta cunctis, operta paucis annuntia. » Idem, *de Summo Bono* ⁶: « Quadrimoda est dicendi ratio, quia aut bene sentiendo quid bene profertur, aut nihil sentiendo nihil dicitur, aut parum sentiendo loquacitas sola ostentatur, aut optime sentiendo non eleganter profertur quod dicitur. » Hieronymus, in *Epistola* ⁷: « Docente te in ecclesia non clamor populi, sed gemitus suscitetur: lacrymæ auditorum, laudes tuæ sint. » Idem ⁸: « Prædicator continentiae, nuptias ne conciliet. » Bernardus, *super Cantica* ⁹: « En quanta prius infundenda sunt, ut effundere

audeamus, de plenitudine, non de penuria largientes! Primo quidem compunctio, deinde devotio, tertio pœnitentiæ labor, quarto pietatis opus, quinto orationis studium, sexto contemplationis otium, septimo plenitudo dilectionis. » Idem: « Doctrina spiritus non curiositatem acuit, sed charitatem accendit. »

CAPUT XXXV.

De Dignitate.

Gregorius, in *Registro* ¹⁰: « Ad hoc locorum gradus rationis ordo distinxit, et judicia esse constituit, ut nec præpositi in opprimendos esse frustra valeant occupare subditos, nec subjectis iterum contra suos præpositos effrænata sit resultandi licentia. » Idem ¹¹: « Ad hoc divinæ dispensationis provisio gradus et diversos constituit ordines esse distinctos, ut dum reverentiam minores potioribus exhiberent, et potiores minoribus dilectionem impenderent, una concordiae fieret ex diversitate connexio, et recte officiorum gereretur administratio singulorum. » Idem: « Quia homo quod sibi tribuitur, quo iudicio disponatur, ignorat, nec ad appetendum locum superiorem procax insistere, nec ad repellendum contumax debet inveniri. » Idem, in *Pastorali* ¹²: « Virtutibus pollens coactus ad regimen veniat; virtutibus vacuus, nec coactus accedat. » Idem ¹³: « Cum rerum necessitas exposcit, pensandum valde est, ad culmen quisquis regiminis qualiter veniat; atque ad hoc rite perveniens, qualiter vivat; et bene vivens, qualiter doceat; et recte docens, infirmitatem suam quotidie quanta consideratione cognoscat: ne aut humilitas accessum fugiat, aut perventioni vita contradicat, aut vitam doctrina destituat, aut doctrinam præsumptio extollat. » Idem, in *Dialogis* ¹⁴: « Usus rectæ conver-

¹ Aug., *de Bon. Persev.*, c. xvi. — ² Ibid. — ³ Ibid., c. xxiv. — ⁴ Id., *ad Florentin.*, epist. cxxxii, al. cclxvi, n. 2. — ⁵ Ambros., *de Offic.*, lib. I, c. xxii. — ⁶ Ibid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xxix, sent. 16. — ⁷ Hieron., *ad Nepot.*, epist. II, ante med. — ⁸ Ibid. — ⁹ Bern.,

in Cant., serm. xxviii, prope fin. — ¹⁰ Greg., *ad Leon. Catan.*, lib. VII, p. I, epist. viii, col. 1291. — ¹¹ Id., *ad Epis. Gall.*, lib. IV, epist. lxi, col. 1206. — ¹² Id., *Pastoral.*, p. I, c. ix. — ¹³ Id., *ad Jo. Ravenn.*, Prolog., in *Pastor.* — ¹⁴ Id., *Dialog.*, lib. I, c. I.

sationis est, ut præesse non audeat, qui subesse non didicerit; nec obedientiam subjectis imperet, quam prælatis non novit exhibere.» Idem, in *Homiliis* ¹: « Illi debent curam pastorem suscipere, qui in suo corde sciunt fluxa luxuriæ domare: ut cum aliis fortia prædicant, ipsi desideriis mollioribus enerviter non succumbant. Idem, in *Moralibus* ²: « Nolenti mihi atque renitenti, cum grave esset altaris ministerium, etiam pondus est curæ pastoralis injunctum.» Isidorus, *de Summo Bono* ³: « Vir ecclesiasticus, et crucifigi mundo per mortificationem propriæ carnis debet, et dispensationem ecclesiastici ordinis, si ex Dei voluntate provenierit, volens quidem, sed humilis gubernandum suscipiat.» Bernardus, *super Cantica* ⁴: « Non otiose toties repetitum est ⁵: *Petre, amas me*, in commissione ovium. Ego quidem id significatum provide puto, ac si dixisset illi Jesus: Nisi testimonium tibi perhibente conscientia, quod me ames et valde perfecte ames, hoc est, plus quam tua, plus quam tuos, plus etiam quam te, ut hujus repetitionis meæ numerus impleatur, nequaquam suscipies curam hanc, ne intro mittas de ovibus meis, pro quibus utique meus effusus est sanguis.» Idem ⁶: « In prælatione opus est viro forti, spirituali, et fidei: forti, ad propulsandas injurias; spirituali, ad deprehendendas insidias; fidei, qui non, quæ sua sunt, quærat.» Idem, in *Epistola* ⁷: « In alto positum non alta sapere, difficile est, et omnino inusitatum; et quanto inusitatus, tanto gloriosius.»

CAPUT XXXVI.

De Zelo.

Gregorius, *super Ezechielem* ⁸: « Nulhum omnipotenti Deo tale est sacrificium,

quale est zelus animarum.» Idem: « Restat ut sive, » etc., supra, libro II, *de Prudentia* ⁹. Idem, in *Moralibus* ¹⁰: « Si nulla ira ex virtute surget, divinæ animadversionis impetum Phinees per gladium non placasset.» Idem ¹¹: « Aliquando necesse est ut pravis mentibus, quæ humana prædicatione corrigi nequeunt, divina flagella optari benigne debeant.» Idem: « Evenire plerumque, » etc., supra, libro III, *de Discordia* ¹². Idem ¹³: « Si sic proximos ut nos amare præcipimur, restat ut sic eorum erratibus sicut nostris vitiis irascamur.» Idem ¹⁴: « Erga errata proximorum sic mansuetudo zelum temperet, quatenus a justitiæ studio non enervet.» Augustinus, in *Epistola* ¹⁵: « Quid hic magis persequitur vitam bonorum, quam vita iniquorum; non cum cogit imitari quod displicet, sed cum cogit dolere quod videt? Quoniam coram pio vivens impie, etsi non obligat consentientem, cruciat sentientem.» Idem: « Pia est, » etc., infra, *de Dolo* ¹⁶. Bernardus, *super Cantica* ¹⁷: « Zelum tum inflammet charitas, informet scientia, firmet constantia: sit fervidus, sit circumspectus, sit invictus, nec teporem habeat, nec discretionem careat, nec timidus sit.» Idem, in *Epistola* ¹⁸: « Habeat charitas zelum; sed adhibeat pro tempore modum: severitas nunquam remissa; intermissa tamen plus proficit.» Idem ¹⁹: « Hoc vera et casta contemplatio habet, ut mentem quanto divino igne vehementer succenderit, tanto interdum repleat zelo, et desiderio acquirendi Deo qui eum similiter diligant, ut otium contemplationis pro studio prædicationis libentissime intermittat.» Glossa ²⁰: « Ira justa est, qua irascitur quis suis et alienis peccatis, videns homines confitentes Deum ore, et negantes moribus; renuntiantes sæculo verbis, et non

¹ Greg., in *Evang.*, hom. xxii, prope fin. — ² Id., ad *Leand.*, in exposit. *Job*, xiii. — ³ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. iii, c. xxxiii, sent. 4. — ⁴ Bern., in *Cant.*, serm. lxxvi, post med. — ⁵ Joan., xxi, 17. — ⁶ Bern., in *Cant.*, serm. lxxvi, versus fin. — ⁷ Id., *Epist.* xlii, post med. — ⁸ Greg., in *Ezech.*, hom. xii, longe post med. — ⁹ Vid. sup., lib. ii, c. xxviii, p. 98. —

¹⁰ Greg., *Moral.*, lib. v, c. xxxi, post med. — ¹¹ Ibid., lib. xiii, c. iii, in princ. — ¹² Vid. sup., lib. iii, c. xxii, p. 148. — ¹³ Greg., *Moral.*, lib. v, c. xxxi, post med. — ¹⁴ Ibid., lib. x, c. iv, circa med. — ¹⁵ Aug., ad *Sebast.*, epist. cxlv, al. ccxlviii, n. 1. — ¹⁶ Vid. inf., c. xliii, p. 216. — ¹⁷ Bern., in *Cant.*, serm. xx, ante med. — ¹⁸ Id., epist. xxv, prope fin. — ¹⁹ Id., serm. lvii, post med. — ²⁰ Gloss. in *Psal.* xxx.

factis; et videns fratres fratribus detrahentes, osculum dantes, et fidem non servantes.» Glossa ¹ : « Bonus zelus est fervor animi, quo mens, abjecto humano timore, pro defensione veritatis accenditur, et eo magis commendabilis, quo quælibet prava, quæ viderit, corrigere satagit; si nequit, tolerat et gemit. »

CAPUT XXXVII.

De Solitudine.

Gregorius, in *Moralibus* ² : « Sancti vi-ri, quia brevitate vite desinenter aspi- ciunt, quasi quotidie morientes vivunt; et tanto se sollicitius mansuris præparant, quanto et nulla esse transitoria ex fine sem- per pensant. » Idem ³ : « Mens tanto altius inter tentationum fluctus attollitur, quanto sollicitus ab hujus sæculi cogitatione vacuatur. » Idem ⁴ : « Magna sollicitudine ad curam nostræ meliorationis accingimur, quando id virtutis in aliis cernimus, quod non habemus. » Idem ⁵ : « Dominum tanto, » etc., supra, de *Discussiones*. Idem in *Registro* ⁶ : « Illa sollicitudo præpositorum utilis est, cautela laudabilis, in qua totum ratio agit, et furor sibi nil vindicat. » Idem ⁷ : « Quanto morti vicinior efficeris, tanto fieri sollicitior atque timidior debes. » Idem ⁸ : « Cum ho- noris augmento, cura quoque sollicitudinis debet exrescere. » Idem ⁹ : « Cum cuncta ne- gotia sollicitudine indagandæ veritatis indi- geant, tamen quæ ad dejectionem sacerdo- talium graduum spectant, sunt districtius trutinanda. » Joannes Chrysostomus, *super Mattheum* ¹⁰ : « Occupatio virilium sollicitudi- num, suggestionum voluptates plerumque excludit. » Hieronymus : « Grandis virtutis, » etc., supra, libro II, de *Continentia tactus* ¹¹.

Bernardus, *super Cantica* ¹² : « Omnis cura sanctorum, spreto ornatu cultuque superfluo exterioris sui hominis, qui certe corrumpi- tur, omni se diligentia præbet, et occupat excolendo, atque decorando interiori illi, qui ad imaginem Dei est, et renovatur de die in diem. » Idem : « Omnis de bonis, etc., » supra, de *Regratiatione* ¹³. Idem, in *Sermo- nibus* ¹⁴ : « Dignum valde est, et omnino exigit ratio æquitatis, ut quibus a constitu- tione mundi regnum paratur, ipsi etiam se- se regno parare non negligant. » Augustinus, de *Ordine discipline* : « Opera danda est op- timis moribus; Dens enim noster aliter nos exaudire non poterit, bene autem viventes facillime exaudiet. » Seneca, in *Epistola* ¹⁵ : « Perseverandum est, et assiduo studio ro- bur addendum, donec bona mens sit quod. bona voluntas est. »

CAPUT XXXVIII.

De Correptione.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁶ : « Quisque per- pendere sollicite sciat, ne luctus tempore verba increpationis inferat. » Idem ¹⁷ : « Quos de aperta infirmitate reprehendimus, super- est ut de occulte fortitudinis aestimatione veneremur. » Idem : « Ex se debet, » etc., supra, libro III, de *Oblivione* ¹⁸. Idem, in *Re- gistro* ¹⁹ : « Dum unus corripitur, plurimi emendantur. Et melius est, ut pro multo- rum salvatione unus condemnetur, quam per unius licentiam multi periclitentur. » Idem ²⁰ : « Ubi senior juvenibus exemplum ad interitum præbet, ibi districta increpa- tione feriendus est. » Isidorus, de *Summo Bono* : « Sicut peccatorem convenit argui, injustum sic, conversum exulcerari. »

¹ Glossa, in *Psal.* LXVIII. — ² Greg., *Moral.*, lib. VII, c. XIV, post med. — ³ Ibid., lib. XXI, c. XVII, ante med. — ⁴ Ibid., lib. XXIV, c. VI, post med. — ⁵ Vid. sup., c. VII, p. 478 — ⁶ Greg., ad *Gudisc.*, lib. VIII, epist. XII, col. 1400. — ⁷ Ibid., ad *Januar. Catar.*, lib. VII, p. II, epist. I, col. 1310. — ⁸ Ibid., epist. CXVIII, ad *Syagr. episc.*, col. 1377. — ⁹ Id., ad *Natal.*, *Salon.*, lib. II, p. II, epist. VIII, co. 1104. — ¹⁰ Chrysost., in

Math., Op. imperf., hom. XL. — ¹¹ Vid. sup., lib. II, c. XXXVII, p. 110. — ¹² Bern., in *Cant.*, serm. XXV, post med. — ¹³ Vid. sup., c. XXXI, p. 205. — ¹⁴ Bern., de *verb. Job. in sex tribul.*, in princ. — ¹⁵ Senec., epist. XVI, ante med. — ¹⁶ Greg., *Moral.*, lib. XIII, c. II. — ¹⁷ Ibid., lib. XXXI, c. VIII, non longe a fin. — ¹⁸ Vid. sup., lib. III, c. XXVIII, p. 154. — ¹⁹ Greg., ad *Augustin.*, lib. XII, epist. XXXI, col. 1569. — ²⁰ Id., ad *Januar. Catar.*, lib. VII, p. II, epist. I, col. 1309.

Idem ¹ : « Qui veraciter fraternam vult corripere ac sanare infirmitatem, talem se præstare fraternæ utilitati studeat, ut eum quem corripere cupit, humili corde admoneat, hoc faciens ex compassione quasi communis periculi, non forte et ipse subijciatur tentationi. » Augustinus, in *Enchiridio* (a) ² : « Qui emendat verbere in quem potestas datur, et coercet aliqua disciplina, et tamen peccatum ejus, quo ab illo læsus, aut offensus est, dimittit ex corde, vel orat ut ei dimittatur, non solum in eo quod dimittit atque orat, verum etiam in eo quod corripit, et aliqua emendatoria pœna plectit, eleemosynam dat. Multa enim bona præstantur invitis, quando eorum consulitur utilitati, non voluntati. » Idem : « Si peccaverit, » etc., supra, lib. III, de *Argutione* ³. Idem, in Epistola ⁴ : « Quantum illi laudandi atque prædicandi sunt, qui dignati non sunt cum mundo etiam florente florere; tantum increpandi et accusandi sunt, quos perire cum pereunte delectat. » Idem, de *Correptione et Gratia* ⁵ : « Corripiantur a præpositis suis subditi, correptionibus utique de charitate venientibus, pro culpæ diversitate diversis, vel minoribus, vel amplioribus : quia et ipsa, quæ damnatio nominatur, quam fecit episcopale iudicium, qua pœna in Ecclesia nulla major est, potest, si Deus voluerit, in correctionem saluberrimam cedere atque proficere. » Idem, de *Doctrina Christiana* ⁶ : « Quid locis, et tempori, et personis conveniat, diligenter attendendum est, ne temere flagitia reprehendamus. » Joannes Chrysostomus, super *Mattheum* ⁷ : « Omnis correptio similis est cæteris tentationibus. Sicut enim omnis tentatio fideles quidem magis ædificat, infideles autem amplius destruit : sic et omnis increpatio disciplinæ, religiosum hominem et

timentem meliorem facit, irreligiosum autem et malum conturbat, et ad deterius ire compellit. » Bernardus ⁸ : « Non contemnenda increpatio justî, quæ ruina peccatî, cordis sanitas est, nec non et Dei via ad animam. » Idem in *Sermonibus* ⁹ : « Nemo, fratres, vitia palpet; peccata nemo dissimulet, cum viderit ordinem deperire, vel minui disciplinam. Est enim consentire, sîlere cum arguere possis, et scimus quia similis pœna facientes maneat, et consentientes. » Glossa ¹⁰ : « Raro, et non sine magna necessitate, objurcationes sunt adhibendæ, et non nisi Dei respectu, remota ab oculo trabe, id est odio. »

CAPUT XXXIX.

De Æquitate.

Gregorius, in *Registro* ¹¹ : « Ita vos in ea, quæ Deum offendunt, et ad iracundiam provocant, districtos ac sollicitos exhibete, ut ad aliorum emendationem et vindicta culpabilem feriat, et innocentem falsa opinio non affligat. » Idem ¹² : « Manifesta peccata non sunt occulta correctione purganda, sed palam sunt arguendi, qui palam nocent : ut dum aperta objurcatione sanantur, hi qui eos imitando deliquerant, corrigantur. » Idem ¹³ : Cum increpare delinquentes noluerit, eos proculdubio pastor occidit. Ilac ergo consideratione compulsus, velis, nolis, locuturus sum : quia omni virtute aut te cupio salvari, aut de tua morte me eripi. » Idem ¹⁴ : « Sicut obstinati esse humilibus non debemus, ita districti esse superbis debemus. » Idem ¹⁵ : « Sicut perseveranti culpæ debetur jure vindicta, ita resipiscentibus est venia concedenda. » Idem : « Summum in regibus, » etc., supra, lib. I, de *Po-*

in *Matth.*, Op. imperf. — ⁸ Bern., in *Cant. serm.* LVII, circa med. — ⁹ Id., in *Nativ. Joan. Bapt. serm.*, post med. — ¹⁰ Gloss. in *Matth.*, VII. — ¹¹ Greg., ad *Virg. Arelat.*, lib. IX, epist. LXIII, col. 1477. — ¹² Id., lib. XII, epist. XXXI, post med. — ¹³ Id., ad *Tenant. cancell.*, lib. I, epist. XXXIII, col. 1050. — ¹⁴ Id., ad *Marinian. Ravenn.*, lib. VII, part. II, epist. x, col. 1317. — ¹⁵ Id., ad *Sabinian. Jodert.*, libid., p. I, epist. XII, col. 1293.

¹ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XXXII, sent. 2. — ² Aug., *Enchir.*, c. LXXII. — ³ Vid. sup., lib. III, c. XXXVI, p. 160. — ⁴ Aug., ad *Arment.*, epist. XLV, al. CXXVII, n. 1. — ⁵ Id., de *Corrept. et Grat.*, c. XV. — ⁶ Id., de *Doct. Christ.*, lib. III, c. XII. — ⁷ Chrysost., (a) Cæst. edit. *Enchiridione*.

tentibus ¹. Idem ² : « Boni te dulcem, pravi sentiant correctorem. In qua videlicet correctione hunc esse ordinem noveris observandum, ut personam diligas, et vitia persequaris : ne si aliter agere fortasse vuleris, transeat in crudelitatem correctio, et perdas quos emendare desideras. » Idem ³ : « Justitiæ et rationis ordo suadet, ut qui sua a successoribus desiderat mandata servari, prædecessoris sui proculdubio voluntatem et statuta custodiat. » Idem ⁴ : « Sicut in his, qui per ignorantiam fecerunt, culpa aliquatenus toleranda est; ita in his fortiter insequenda, qui non metuunt sciendo peccare. » Idem ⁵ : « Effectum justa postulanti-bus indulgere, et vigor æquitatis, et ordo exigit rationis, præsertim quando petentium voluntatem, et pietas adjuvat, et veritas non relinquit. » Idem ⁶ : « Sicut rationi contraria procul est abjicienda petitio; ita in his, quæ bene desiderantur, effectum non convenit negare. » Idem ⁷ : « Minorem major præcedit, sicut honore, ita et crimine : et quem major sequitur culpa, majori plectatur vindicta, et sic postea pœnitentia credatur esse fructuosa. » Idem ⁸ : « Sicut laudabile, discretumque est, reverentiam et honorem debitum exhibere prioribus, ita rectitudinis et Dei timoris est, si qua in eis correctione indigent, nulla dissimulatione postponere : ne totum, quod absit, incipiat corpus invadere, si languor non fuerit curatus in capite. » Idem ⁹ : « Manifesti excessus canonica semper moderatione premendi sunt : ut una res, et prætorum correctio, et esse regula possit futurorum. » Idem ¹⁰ : « Quoties contra ecclesiasticam quid gestum dicitur disciplinam, ne nos ante Deum culpa ex dissimulatione redarguat, irrequisitum

hoc relinquere non audemus. » Idem ¹¹ : « Sicut Ecclesia proprias res amittere non debet, ita eam rapacitatis ardore alienas invadere non oportet. » Idem ¹² : « Jurgantium controversias celeri sententia terminare, et æquitati proculdubio convenit, et vigori. » Idem ¹³ : « Sicut ab aliis nostra exigimus, ita singulis sua jura servemus. » Idem, in *Moralibus* ¹⁴ : « Majora crimina, et tarde credenda sunt, cum audiuntur, et citius punienda sunt, cum veraciter agnoscuntur. » Idem ¹⁵ : « Superiores cum per disciplinam alios feriunt, sic alienam infirmitatem debent percutere, ut etiam ad suam noverint oculos revocare. » Idem, in *Pastorali* ¹⁶ : « Aliquando subjectorum vitia prudenter dissimulanda sunt, sed quia dissimulantur, indicanda; aliquando etiam aperte cognita, mature toleranda; aliquando vero subtiliter et occulte perscrutanda, aliquando leniter arguenda; aliquando et vehementer increpanda. » Ambrosius, in *Epistola* ¹⁷ : « Hostem ferire, victoria est; reum, æquitas; innocentem, homicidium. » Augustinus, *de Civitate Dei* ¹⁸ : « Melior est animi æquitas, quam corporis sanitas. » Idem, *de unico Baptismate* ¹⁹ : « Hoc justum est, ut cum mala hominum reprobamus, quæcumque in illis bona Dei reperimus, approbemus. » Idem : « Veritate manente, quod vitiosum, quod pravum, quod falsum in unoquoque fuerit, curemus, corrigamus, emendemus, aut si non possumus, detestatum damnatumque vitemus. » Idem, *de Oribus* : « Disciplina exerceatur, judicium non præcipietur. » Idem : « Pertinet ad innocentis, » etc., supra, *de Innocentia* ²⁰. Joannes Chrysostomus, *super Joannem* : « Sive inops, sive dives fuerit quis, non

¹ Vid. sup., lib. I, c. XLIV, p. 58. — ² Greg., *ad Con. Lirin.*, lib. IX, epist. VIII, col. 1434. — ³ Id., *ad Montan.*, lib. V, epist. XII, col. 1219. — ⁴ Id., *ad Augustin.*, lib. XII, epist. XXXI, col. 1570. — ⁵ Id., *ad Aedeo. abb.*, lib. XI, epist. V, col. 1513. — ⁶ Id., *ad Joan. Panorm.*, ibid., epist. LX, col. 1546. — ⁷ Id., *ad Secundin.*, lib. VII, p. II, epist. LIV, col. 1340. — ⁸ Id., *ad Episc. Conc. Byzanc.*, lib. X, epist. XXXVI, col. 1501. — ⁹ Id., *ad Vict. Panorm.*, ibid., epist. XXXII,

col. 1499. — ¹⁰ Ibid., lib. V. — ¹¹ Id., *ad Bonif. Regit.*, lib. II, p. II, epist. XLIII, col. 1120. — ¹² Id., *ad Joan. Raven.*, ibid., p. I, epist. XXVIII, col. 1089. — ¹³ Id., *ad Cler. Mediol.*, ibid., p. II, epist. XXIX, col. 1114. — ¹⁴ Id., *Moral.*, lib. XIX, c. XIV, circa fin. — ¹⁵ Ibid., lib. XIV, c. XXIV. — ¹⁶ Id., *Pastoral.* p. II, c. 3, in princ. — ¹⁷ Ambros., lib. VI, epist. XLVIII. — ¹⁸ Aug., *de civit. Dei*, lib. XIX, c. XIII. — ¹⁹ Id., *de unic. Bapt.*, c. II, n. 3. — ²⁰ Vid. sup., c. V, p. 177.

personas attendamus, sed res scrutemur. » Bernardus, in Epistola ¹: « Si quis susurro in populo diaboli sibi assumens vicem, jurgia seminare, et pacem turbare velle repariatur, quemadmodum ille discordiæ semper est amator et auctor; huic rigidi censure remedio citius obvietur, eo quippe pessimæ, quo intimæ pesti. » Idem ²: « Malum si comprimamus tuum, reputabitur tibi ad gloriam; si alienum, ad justitiam. » Idem ³: « Melius est ut pereat unus, quam unitas. »

CAPUT XL.

De Quatuor Affectionibus.

Augustinus, de Civitate Dei ⁴: « Recta voluntas est bonus amor; et voluntas perversa, malus amor. Amor ergo inhians habere quod amatur, cupiditas est; id autem habens, eoque fruens, lætitia est; fugiens quod ei adversatur, timor est; idque si acciderit sentiens, tristitia est: proinde mala sunt ista, si malus est amor; bona, si bonus. » Idem ⁵: « Apud nos, juxta Scripturam sanamque doctrinam, cives sanctæ civitatis Dei, in hujus vitæ peregrinatione, secundum Deum viventes, metuunt, cupiuntque, dolent, gaudentque; et quia rectus est amor eorum, istas omnes affectiones rectas habent. » Idem, de Patientia ⁶: « Voluntas bona, id est, voluntas Deo fideliter subdita, voluntas sanetitate superni amoris accensa, voluntas quæ diligit Deum, et proximum propter Deum: sive amore, de quo respondet apostolus Petrus ⁷: Domine, tu scis, quia amo te; sive timore, de quo dicit Apostolus ⁸: In timore et tremore vestram ipsorum salutem operamini: sive gaudio, de quo dicit idem ⁹: Spe gaudentes, in tribulatione patientes; sive tristitia, qualem idem apostolus se dicit ¹⁰ habuisse magnam

pro fratribus suis: quæcumque amara et aspera sufferat, charitas Dei est. » Isidorus, de Summo Bono ¹¹: « Quatuor sunt qualitates affectionum, quibus mens justi tædio salubri compungitur, hoc est, memoria præteritorum facinorum, recordatio futurarum poenarum, consideratio peregrinationis in hujus vitæ longinquitate, desiderium supernæ patriæ, quo quantocius ad eam valeat pervenire. » Auctor de Spiritu et Anima: « Habet anima affectiones, quibus exercetur ad virtutes. Dolor namque de peccatis, timor de pœnis, desiderium de promissis, gaudium de præmiis, quædam exercitia sunt virtutum. » Idem ¹²: « Affectus quadripartitis esse dignoscitur, dum de eo quod amamus jam gaudemus, vel gaudendum speramus, et de eo quod odimus, jam dolemus, vel dolendum metuimus; et ab hac concupiscibilitate gaudium et spes, de irascibilitate dolor et metus oriuntur. Qui quidem quatuor affectus animæ, omnium sunt vitiorum, atque virtutum quasi quædam principia, et communis materia. » Bernardus, super Cantica ¹³: « Habent voces suas affectus, per quas se etiam, cum volunt, produnt: timor, verbi causa, meticulosas; dolor, gemebundas; amor jucundas. » Idem, in sermone, loquens de illo verbo Joel, II: Convertimini ad me in toto corde vestro ¹⁴: Convertatur amor tuus, ut omnino nihil diligas nisi Deum, aut certe propter ipsum. Convertatur etiam ad ipsum timor tuus, quia perversus est timor omnis, quo metuis aliquid præter eum, aut non propter eum. Sic et gaudium tuum et tristitia æque convertantur ad ipsum: hoc autem ita fiet, si non nisi secundum eum doleas, aut læteris. Quid enim perversum magis, quam lætari, cum malefeceris, et in rebus pessimis exultare? Sed et ea quoque, quæ secundum sæculum est, tristitia mortem operatur. »

¹ Bern., epist. cxxxix. — ² Id., epist. cc. — ³ Id., epist. cii. — ⁴ Aug., de civit. Dei, lib. XIV, c. vii. —

⁵ Ibid., c. xi. — ⁶ Id., de Patientia, c. xxv. — ⁷ Joan., xxi, 15, 16. — ⁸ Philipp., ii, 12. — ⁹ Rom., xii, 12. —

¹⁰ Rom., ix, 2. — ¹¹ Ibid., de Sum. Bono, lib. II,

c. xii, sent. 4. — ¹² De Spir. et Anim., c. iv, apud August., append. tom. VI. — ¹³ Bern., in Cant., serm. lxxvii, ante med. — ¹⁴ Id., in Quadrag., serm. II, circa med.

CAPUT XLI.

De Timore.

Gregorius, in *Moralibus* ¹: « Justo timendum non est, ne derisor, cum corripitur, contumelias inferat; sed ne tractus ad odium pejor fiat. » Idem ²: « Creator noster, qui ubique totus est, et cernens cuncta non cernitur, tanto metuendus est, quanto invisibilis permanens, de nostris actibus quando et quid decernat, ignoratur. » Idem, in *Homiliis* ³: « Tanto de se unusquisque sollicitus metuat, quanto ignorat quod restat. » Augustinus, in libro de *Penitentia* ⁴: « Timeat anima jam corrupta, docta experimento quod ignorat virgo. » Idem, de *Conjugiis adulterinis* ⁵: « Si a conjugali vinculo immunis minus appetitur vita sanctorum, exhorreatur pœna mœchorum, et timore saltem frenetur concupiscentia, si non amore eligitur continentia. » Idem, in Epistola ⁶: « Qui gehennas metuit, non peccare metuit, sed ardere: ille autem peccare metuit, qui peccatum ipsum sicut gehennam odit. » Idem, in *Regula* ⁷: « Deo vir sanctus timeat displicere, ne velit feminae male placere. Illum cogitet omnia videre, ne velit feminae male videri. » Isidorus, in *Synonymis* ⁸: « Timor expellit peccatum; timor reprimit vitium; timor cautum facit hominem atque sollicitum: ubi timor non est, ibi dissolutio vitæ est: ubi timor non est, ibi desperatio est. » Idem, de *Summo Bono* ⁹: « Sæpe quæ apud hominum judicium bona parent, apud examen diligentissimi et acutissimi iudicis reprobæ deteguntur. Ideoque omnis sanctus veretur, ne forte bonum quod agit, pro aliqua animi intentione, in oculis Dei reprobum sit. » Hieronymus, in Epistola ¹⁰:

« Ubi timor et tremor est, non ibi vocis elatio est, sed animi flebilis lacrymosa dejectio. » Idem ¹¹: « Quando iratus fuero, et aliquid mali in meo animo cogitavero, et me nocturnum phantasma deluserit, basilicas martyrum intrare non audeo: ita totus et corpore, et animo contremisco. » Idem, in originali super *Joelem* ¹²: « Nunquam tuta est humana fragilitas; sed quanto virtutibus crescimus, tanto magis timere debemus, ne de sublimibus cornuamus. » Bernardus, super *Cantica* ¹³: « Beatus homo qui semper pavidus est. Time ergo, cum arriserit gratia; time, cum abierit; time, cum denno revertetur, et hoc est semper pavidum esse. » Idem: « In veritate didici, » etc., supra, lib. II, de *Gratia* ¹⁴. Idem, in sermone ¹⁵: « Primus timor est, ne cruciemur a gehenna. Secundus, ne exclusi a visione Dei, privemur tam inestimabili gloria. Tertius replet animam omni sollicitudine, ne forte deseratur a gratia. » Idem ¹⁶: « Sicut securitas, vel desidia, causa et mater est omnium delictorum, sic timor Domini radix et custos omnium bonorum. » Idem: « Heu me, » etc., supra, libro II, de *Tentatione* ¹⁷.

CAPUT XLII.

De Dolore.

Gregorius, in *Registro* ¹⁸: « Quanto cordi nostro lætitiæ Ecclesiæ ordo inculpabiliter custoditus infundit, tanto rescissus tædium doloris imponit. » Idem ¹⁹: « Credat mihi charitas tua, quia valde contristatus sum de tristitia tua, ac si in te injuriam ipse pertulissem. » Idem, in *Moralibus* ²⁰: « In amaritudine animæ sunt omnes electi, quia

¹ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. xxiv, circa med. — ² Ibid., lib. XVI, c. xv. — ³ Id., in *Evang.*, hom. xxxviii, post med. — ⁴ *De vera et fals. penit.*, c. xv, apud Aug., Append. tom. VI. — ⁵ Aug., de *Conj. adult.*, lib. II, c. xiii. — ⁶ Id., ad *Anast.*, epist. cxliv. — ⁷ Id., *Reg.* III, c. xxi. — ⁸ Isid., *Synon.*, c. vii, in princ. — ⁹ Id., de *Sun. Bon.*, lib. II, c. xxvii, sent. 4. — ¹⁰ Hieron., ad *Mauric. fil.*,

epist. xiv. — ¹¹ Id., *adv. Vigilant.*, ultra med. — ¹² Id., in *Joel.*, II. — ¹³ Bern., in *Cant.* serm. v. — ¹⁴ Vid. sup., lib. II, c. xvi, col. 83. — ¹⁵ Id., serm. in *Dom. I post oct. Epiph.*, serm. II, post med. — ¹⁶ Id., de *Don. Spiritus sancti*, serm. — ¹⁷ Vid. sup. lib. II, c. I, p. 66. — ¹⁸ Greg., ad *Victor.*, lib. VII, p. I, epist. xv, col. 1295. — ¹⁹ Id., ad *Euseb. abb.*, lib. II, p. II, epist. xxiv, col. 1087. — ²⁰ Id., *Moral.*, lib. V, c. III, in princ.

vel punire flendo non desinunt quæ deliquit; vel gravi se mœrore afficiunt, quia longe huc a facie Conditoris projecti, adhuc in æternæ patriæ gaudiis non sunt. » Idem ¹: « Valde affligitur anima justorum, quando mali contra bonos districtas sententias intorquent, qui bene vivere ignorant, et voce sibi iustitiam vendicant, quam moribus impugnant. » Idem ²: « Gravis mœror est, duris cordibus infructuose prædicare; laborem in ostendenda veritate sumere, sed nullum de conversione audientium laboris fructum invenire. At contra, magna prædicatorum consolatio est, subsequens profectus auditorum. » Idem ³: « Anima sancta intus doloris sui gemitum tolerat; sed eo refectionis pabulum percipit, quo vis amoris per lacrymas emanat. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem*: « Cum quiddam (a) peccaverimus nos, vel alii, tunc solum tristari bonum est; cum autem in humanas circumstantias inciderimus, inutilis in nobis de reliquo tristitiæ usus. » Augustinus, *de Verbis Domini*: « Geme ut columba, et tunde pectus, et tundendo correptus esto, ne videaris non conscientiam cedere (a), sed malam conscientiam pugnis pavimentare, solidiorem reddere, non correptionem. » Idem, in *Epistola* ⁴: « Pia est ista tristitia, et si dici potest, beata miseria, vitiis alienis tribulari, non implicari; mœrere, non hære; dolore contrahi, non amore attrahi. » Idem: « Quid hic, » etc., supra, *de Zelo Bono* ⁵. Idem, *contra Julianum* ⁶: « Mentibus amicorum sanorum, fletum commovet risus freneticorum. » Idem, in *Meditationibus*: « Da mihi, Domine, in hoc exilio panem doloris, et lacrymarum, quem esurio super omnem copiam deliciarum. » Idem: « Aut continui dolores cruciabunt poenitentem vitam meam, aut æterni crucia-

tus vexabunt puniendam animam meam. » Bernardus, in *Sermonibus* ⁷: « Cum cœperis, tristitia implebit cor tuum; sed si perseveraveris, tristitia tua vertetur in gaudium. » Cassiodorus ⁸: « Lætus et lascivus spiritus obligat hominem peccato; sed spiritus contribulatus est sacrificium, quo peccatum solvitur. »

CAPUT XLIII.

De Confidentia.

Gregorius, in *Moralibus* ⁹: « Tanto animus a laboris afflictione subtrahitur, quanto per spem ad summa sustollitur. » Idem ¹⁰: « Quidquid intolerabile pusillanimitas asserit, hoc ei leve ac facile spes remunerationis ostendit. » Idem ¹¹: « Quia nunc per tribulationem seritur, ut post gaudii fructus metatur, tanto major fiducia mentem roborat, quanto hanc fortior pro veritate afflictio angustat. » Idem ¹²: « Ille bene novit in exterioribus miseriis subsistere, qui scit semper de interna spe gaudere. » Idem ¹³: « Cum jam poenitentiae lamentis culpa diluitur, et sic perpetrata planguntur, ut plangenda minime perpetrentur; magna menti fiducia nascitur, ad conspicienda supernæ retributionis gaudia cordis nostri facies levatur. Idem, *super Ezechielem* ¹⁴: « Non in fletibus, non in actibus nostris, sed in advocati nostri allegatione confidamus. » Idem ¹⁵: « Spes per desideria atque suspiria, introducit ad quietis gaudia. » Ambrosius, in *Hexaemeron*: « In gravissimis passionibus spem deponimus, fractique animo resolvimur, improvidi et inertes jacemus, cum de divina miseratione tunc sperandum amplius sit, cum præsidia humana defecerint. » Augustinus, de *Confessionibus* ¹⁶: « Nemo securus esse debet in ista vita, quæ tota tentatio nominatur, ut

¹ Greg., *Moral.*, lib. XIV, c. XII, non longe a princ.

— ² Ibid., lib. XXXV, c. IX, post med. — ³ Ibid., lib. V, c. VII, non longe a princ. — ⁴ Aug., *ad Sebast.*, epist. CXLV, al. CCXLVIII, n. 1. — ⁵ Vid. sup., c. XXXVI, p. 270. — ⁶ Aug., *cont. Julian.*, lib. IV, c. III. — ⁷ Bern.,

Ascens. Dom., serm. II, post med. — ⁸ Cassiod.,

(a) *Cæt. edit.* quiddam, — (b) *Cæt. edit.* cedere.

Exposit. in Psal. L, post med. — ⁹ Greg., *Moral.*,

lib. VI, c. VII, circa med. — ¹⁰ Ibid., lib. I, c. VII, post med. — ¹¹ Ibid., lib. X, c. XII, post med. —

¹² Ibid., lib. XIII, c. III, ante med. — ¹³ Ibid.,

lib. XVI, c. IX, circa med. — ¹⁴ Id., in *Ezech.*, hom. VII, fere in fin. — ¹⁵ Ibid., hom. XVII, post med.

— ¹⁶ Aug., *Confess.*, lib. X, c. XXXII.

qui fieri potuit ex deteriori melior, non fiat etiam ex meliore deterior: una spes, una fiducia, una firma promissio, Deus, misericordia tua. » Idem, *de Verbis Apostoli*¹: « Ipsa spes peregrinationi necessaria est, quæ consolatur in via: tolle viatori spem perveniendi, continuo franguntur vires ambulandi. » Idem, *de Verbis Domini*²: « Spes ad hoc nos hortatur, ut præsentia contemnamus, futura expectemus; ea quæ retro sunt obliviscentes, cum Apostolo in anteriora nos extendamus. Nihil itaque tam inimicum spei, quam retro aspicere. » Hieronymus, in *Epistola*³: « Cum universos artus mundaveris ab omni sorde peccati, et toto fueris sanctificata corpore, tunc tibi castitatem intelligas profuturam, et cum omni fiducia palmam virginittatis expecta. » Bernardus, in *Sermonibus*⁴: « Hæc est vera hominis fiducia, a se deficientis, et innitentis Domino Deo suo. »

CAPUT XLIV.

De Lætitia.

Gregorius, in *Moralibus*⁵: « Sancti viri, cum multa se proficere virtutum prosperitate considerant, quodam dispensationis superne moderamine, exerceri se etiam tentationibus exultant: quia tanto robustius acceptam virtutum gloriam custodiunt, quanto tentationis impulsu concussi, infirmitatem suam humiliter cognoscunt. » Idem⁶: « Quo se interioribus gaudiis animus robustius inserit, eo minus exterius dolores sentit. » Idem, in *Homiliis*⁷: « Ille veraciter patientiam servat, qui et ad tempus aliena mala sine dolore tolerat, et eadem retractans per tulisse se talia exultat. » Idem: « Si me participem, » supra, *de Communitate*⁸. Idem, in *Dialogis*⁹: « Qualis quisque apud se lateat,

contumelia illata probat. Nam sicut superbi honoribus, sic plerumque humiles sua despectione gratulantur. » Augustinus, *de Verbis Domini*¹⁰: « Quando gaudetur in Domino, non gaudetur in sæculo: vincat gaudium in Domino, donec finiatur gaudium in sæculo: gaudium in Domino semper augeatur, gaudium in sæculo semper minuat, donec finiatur. » Idem: « Tu qui veram requiem, » supra, *de Tranquillitate*¹¹: Idem, *de Confessionibus*¹²: « Est gaudium quod non datur impiis, sed eis qui te gratis colunt, Domine; quorum gaudium tu ipse es, et ipsa est beata vita gaudere ad te, de te, propter te: ipsa est, et non est altera. » Hieronymus, in *Epistola*¹³: « Nihil sollicitius providendum est, quam ut solemnem diem non tam ciborum abundantia, quam spiritus exultatione celebremus: quia valde absurdum est, nimia saturitate velle honorare martyrem, quem scimus Deo placuisse jejuniis. » Bernardus, in *Epistola*¹⁴: « Revera illud solum et verum est gaudium, quod non de creatura, sed de Creatore concipitur, et quod cum possederis, nemo tollet a te: cui comparata omnis aliunde jucunditas mœror est, omnis suavitas dolor est, omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne postremo quodcumque aliud delectare possit, molestum. » Idem, in sermone¹⁵: « Non est regnum Dei esca et potus¹⁶, sed justitia, et pax, et gaudium in Spiritu sancto: Sic fatui filii Adam, et præcipiti saltu justitiam transilientes, et pacem, rem finalem, in principium convertere, et pervertere vultis. Nemo est, qui gaudere non velit: non statit, et non erit istud; quia sicut¹⁷ non est pax impiis, sic nec gaudere, dicit Dominus¹⁸. Non sic impii, non sic: prius est justitiam facere, inquirere pacem, et persequi eam, et sic apprehendere gaudium, imo a gaudio

¹ Aug., *de verb. Apost.*, serm. xvi, al. clviii, n. 8.

— ² Id., *de verb. Dom.*, serm. xxix, al. cv, n. 7. —

³ Hieron., *ad Mauric. fil.*, epist. xiv. — ⁴ Bern., in *Anunt. Dom.*, serm. iiii, ante med. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. xxxi, c. xvi. — ⁶ Ibid., lib. x, c. xii, non longe a princ. — ⁷ Id., in *Evang.*, hom. xxxv, post med. —

⁸ Vid. sup., c. xxi, p. 193-194. — ⁹ Greg., *Dialog.*, lib. i, c. vii. — ¹⁰ Aug., *de verb. Dom.*, serm. xxxvii, al. clxxi, n. 1. — ¹¹ Vid. sup., c. ii, p. 174. — ¹² Aug., *Confess.* lib. x, c. xxii. — ¹³ Hieron., *ad Eustoch.*, epist. xix. — ¹⁴ Bern., epist. cxiv, circa princ. — ¹⁵ Id., de verbo Apost. *Non est regnum Dei esca, etc.*, ante med. — ¹⁶ Rom., xiv, 17. — ¹⁷ Isa., xlviii, 22. — ¹⁸ Psal. i, 2.

comprehendi. » Seneca, in Epistola : « Ad verum gaudium specta, et de tuo gaude. Quid autem est hoc, *de tuo* ? de teipso, et optima tui parte; corpusculum quoque, et si nihil potest fieri sine ipso, magis necessariam rem evaderem, quam magnam. »

CAPUT XLV.

De Connexione Virtutum.

Gregorius, in *Moralibus* ¹ : « Omnes virtutes, in conspectu Conditoris, vicaria ope se sublevant : ut quia una virtus sine alia, vel nulla est omnino, vel minima, vicissim sua conjunctione fulciantur. » Idem ² : « Valde singula quaelibet destituitur, si non una virtus virtuti alii suffragetur. » Ambrosius, *super Lucam* ³ : « Connexæ sunt sibi concatenatæque virtutes, ut qui unam habet, plures habere videatur. »

§ 1. — De Timore, et Spe.

Gregorius, in *Moralibus* ⁴ : « In peccatoris pectore incessanter debet spes et formido conjungi, quia incassum misericordiam sperat, si non etiam justitiam timeat; incassum justitiam meluit, si non etiam de misericordia confidat. » Idem ⁵ : « De statu suo David cadente, nemo superbiat. De lapsu etiam suo David surgente, nemo desperet. » Idem ⁶ : « Viri sancti ita mœsti sunt, ut confidant; atque ita confidunt, ut tamen ex securitate non torpeant. » Idem, in *Dialogis* ⁷ : « Oportet et de Dei nos semper miseratione confidere, et de nostra infirmitate formidare. » Idem : « Qui peccatori prædicat, » etc., supra, *de Doctrina* ⁸. Isidorus, in *Synonymis* ⁹ : « Nulla te securitas deceptum blandiatur : nulla te securitas a penitentiae intentione suspendat : incessanter in corde tuo, spes,

et formido, persistat. » Idem, *de Summo Bono* ¹⁰ : « Omnis justus spe et formidine nitet, quia nunc illum ad gaudium spes erigit, nunc illum ad formidinem timor gehennæ adducit. » Augustinus, *de Meditationibus* : « Respira, peccator, respira, ne desperes : spera in eo quem times, affuge ad eum a quo aufugisti, invoca importune quem superbe provocasti. »

§ II. — De Timore, et Gaudio.

Gregorius, in *Moralibus* ¹¹ : « Cum bona in aliis cernimus, valde necesse est ut exultationem nostræ formidini, et formidinem nostræ exultationi misceamus : quatenus et de alienis profectibus charitas gaudeat, et in suis infirmitatibus conscientia constricta contremiscat. » Idem ¹² : « Sancti viri, cum de quibusdam se vitiis ereptos hilarescunt, magno se metu etiam in ipsa exultatione concutiunt, quia etsi jam de ejuslibet procella tempestatis erepti sunt, esse se tamen adhuc in incerti maris dubiis fluctibus sciunt. » Idem ¹³ : « Sancti viri sic spe exultant, ut pavore trepident; sic pavore timent, ut spei fiducia exultent. »

§ III. — De Timore et Amore.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁴ : « Cum plus ipsi quod timeamus agnoscimus, plus nobis de Deo per internam gratiam infunditur quod amemus. » Idem ¹⁵ : « Appositis quasi quibusdam gradibus profectus nostri, mentis pedem prius per timorem in imo ponimus, et postmodum per charitatem ad alta amore levamus : ut ab eo, quo quisque timet, reprimatur, ut timeat : et ab eo, quod jam timuit, sublevetur, ut præsumat. » Augustinus, *de Virginitate* ¹⁶ : « Ama Dei bonitatem; time severitatem : utrumque te superbum esse non sinit. Amando enim times, ne amantem et amatum graviter offendas. »

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXI, c. III, non longe a princ. — ² Ibid., lib. I, c. XVI — ³ Ambros., in *Luc.*, lib. V, c. VI. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. XXXIII, c. I, non longe a princ. — ⁵ Ibid., c. X, circa fin. — ⁶ Ibid., lib. IX, c. XVIII. — ⁷ Id., *Dialog.*, lib. III, c. XVII, circa fin. — ⁸ Vid. sup., c. XXXIV, p. 208. — ⁹ Isid., *Synon.*,

c. IV, in fin. — ¹⁰ Id., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. IV, sent. 2. — ¹¹ Greg., *Moral.*, lib. IX, c. XXXV, post med. — ¹² Ibid., lib. V, c. XVII, post med. — ¹³ Ibid. — ¹⁴ Ibid., lib. XXII, c. XX, n. 48. — ¹⁵ Ibid. — ¹⁶ Aug., *de Sanct. Virginit.*, c. XXXVIII.

Idem ¹, de *Fide ad Petrum*: « Diligentes Dei misericordiam, metuentesque justitiam, nec de remissione peccatorum desperemus, nec remaneamus in peccatis. » Idem, de *Verbis Apostoli* ²: « Non intrat charitas incomitata; habet secum socium suum timorem, quem introducit ipsa, sed illum castum permanentem in sæculum sæculi. » Idem, super *primam canonicam Joannis*: « Exhorresce quod minatur Omnipotens; ama quod pollicetur Omnipotens, et vilescit omnis mundus, sive promittens, sive terrens. » Hieronymus in Epistola: « Vide ut omnia quaecumque bene facis, propter Deum facias, sciens ejus rei tantam te a Domino recepturum esse mercedem, quantum (a) ejus timoris et dilectionis causa perfeceris. » Bernardus, de *Consideratione* ³: « Sanctum facit affectio sancta, et ipsa gemina, timor Domini sanctus, et sanctas amor; his perfecte anima affecta, veluti duobus quibusdam brachiis suis Deum amplectitur, stringit et tenet, et ait: *Tenui eum, nec dimittam.* » Idem in epistola ⁴: « Mens quam semel affecerit charitas, sui juris esse non sinitur; metu it quod nescit; dolet quod non oportet; sollicitatur plusquam voluerit, et unde noluerit (b). » Idem, in sermone: « Timeamus et amemus Christum Dominum: timeamus, pro nostra indignitate; pro ipsius dignatione amemus: non dissimulemus, non excuse-mus; in medio est omnibus se offerens. »

§ IV. — De Abstinencia, et Eleemosyna.

Gregorius, in *Homiliis* ⁵: « Hoc quod tibi subtrahis, alteri largire, ut unde tua caro affligitur, inde egentis proximi caro reparatur. » Idem ⁶: « Illud jejunium Deus approbat, quod ad ejus oculos manus eleemosynarum levat, quod cum proximi dilectione agitur, quod cum pietate conditur. » Idem ⁷:

« Non Deo, sed sibi quisque jejuna, si ea quæ ad tempus sibi subtrahit, inopibus non tribuit, sed ventri postmodum offerenda custodit. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæum*: « Si jejunaveris sine eleemosyna, nihil jejunium tuum reputatur; sed ventrem implente et inebriante deterior est, qui talis est; et tanto deterior, quanto lasciva crudelitas est difficilior. » Glossa ⁸: « Deo jejuna, qui ejus amore se macerat, et, quod sibi subtrahit, alii impendit. »

§ V. — De Abstinencia et Oratione.

Augustinus, in epistola ⁹: « In jejunii, et vigiliis, et omni castigatione corporis, quam plurimum adjuvatur oratio. » Joannes Chrysostomus, super *Matthæum* ¹⁰: « Qui orat cum jejunio, duplices habet alas, et ipsis ventis leviores. Neque enim oscitat et tenditur, et torpet orans, quod patiuntur mali; sed est igne vehementior, et terra superior. Ideoque maxime hic talis dæmonibus est inimicus et hostis. Nihil enim homine orante proprie est potentius. » Idem ¹¹: « Sicut nec miles sine armis est aliquid, nec arma sine milite, sic nec oratio sine jejunio, nec jejunium sine oratione. » Isidorus, de *Summo Bono* ¹²: « Hoc est perfectum et rationabile jejunium, quando noster homo exterior jejuna, interior orat. Facilius enim per jejunium oratio penetrat cælum. » Bernardus, super *Cantica* ¹³: « Abstinebo a vino, quia in vino luxuria est; aut, si infirmus sum, modico utar juxta consilium Apostoli; abstinerebo et a carnibus, ne, dum mihi nimis carnem nutriunt, simulque et carnis nutrant vitia: panem etiam ipsum cum mensura studebo sumere, ne onerato ventre stare ad orandum tædeat. » Idem, in *Sermonibus* ¹⁴: « Oratio virtutem impetrat jejunandi, et jejunium gratiam promeretur orandi: jeju-

¹ Imo Fulgentius, de *fide ad Petr.*, c. III. — ² Aug., de *verb. Apost.*, serm. XVIII, al. CLIX, n. 9. — ³ Bern., de *Consider.*, lib. V, multo post med. — ⁴ Id., epist. LXXIV. — ⁵ Greg., in *Evang.*, hom. I, circa fin. — ⁶ Id., ibid. — ⁷ Ibid. — ⁸ Gloss. in *Matth.*, VI. —

(a) Cæt. edit. quam. — (b) Adde cum Bernardo: compatitur nolens.

⁹ Aug., ad *Prob.*, epist. CXXI, c. XVI, n. 31. — ¹⁰ Chrysost., in *Matth.*, hom. LIX. — ¹¹ Ibid., in *Matth.*, Op. imperf., hom. XV. — ¹² Isid., de *Sum. Bono.*, lib. II, c. XLIV, sent. 1. — ¹³ Bern., in *Cant.*, serm. LXVI, ante med. — ¹⁴ Id., in *Cap. jejun.*, serm. IV, ante med.

nium orationem roborat; oratio jejunium sanctificat, et Deo repræsentat. » Idem ¹; « Quid nobis jejunium proderit, si relinquatur in terra? Sublevetur ergo penna quadam orationis. » Glossa ²: « Prius est mortificare concupiscentiam, postea offerre Deo placabilia vota cordis. » Glossa ³: « Sola oratio pinguescit, quam macies corporis pascit. »

§ VI. — De Misericordia et Oratione.

Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ⁴: « In lege scriptum est ⁵: *Ne intres ante conspectum Domini vacuus*. Vacuus intrat ante Deum, qui veniens ad orationem nullam facit eleemosynam. » Idem: « Infirma est oratio, quæ eleemosynarum largitate non est munita. » Sanctus Maximus, in sermone: « Oratio quæ castitatis, justitiæ, et eleemosynarum operibus adjuvatur, excedit mundum, penetrat paradysum, evolat ad ipsum summæ majestatis, Angelo offerente, conspectum. »

§ VII. — De Misericordia et Justitia.

Gregorius, in *Registro* ⁶: « Ipsa in te dulcedo cauta sit, non remissa; correctio vero diligens sit, non severa: sed sic alterum conditur ex altero, ut et boni habeant amando quod caveant, et pravi metuendo quod diligant. » Idem: « Boni te dulcem, » etc., supra, *de Equitate*, et ibidem alia plura ⁷. Idem, in *Pastorali* ⁸: « Disciplina, vel misericordia multum destituitur, si una sine altera teneatur. Idem ⁹: « Juxta Pauli vocem, in arca tabernaculi cum tabulis virga simul et manna est, quia Scripturæ sacræ scientia in boni doctoris pectore, sicut est virga districtioris, sic est et manna dulcedinis. » Ambrosius in epistola ¹⁰: « Beatus qui et severitatem et mansuetudinem tenet,

ut altero disciplina servetur, altero innocentia non opprimatur. Nimia enim severitas extorquet plerumque crudelitate mendacium. » Idem, *de Officiis* ¹¹: « Neque severitatem esse duram convenit, neque nimiam remissionem; ne aut potestatem exercere, aut susceptum officium nequaquam implere videamur. » Isidorus, in *Synonymis* ¹²: « Impia justitia est, humanæ fragilitati non ignoscere: non ergo ama damnare, sed emendare potius et corrigere. » Idem ¹³: « Tene rigorem in discussione justitiæ, misericordiam in diffinitione sententiæ. » Idem, *de Summo Iono* ¹⁴: « Omnis qui recte judicat, stateram in manu sua gestat, in utroque penso justitiam et misericordiam portat; sed per justitiam reddit peccato sententiam, et per misericordiam peccati temperat poenam. » Joannes Chrysostomus, *super Matthæum* ¹⁵: « Justitia sine misericordia non est justitia, sed crudelitas: sic misericordia sine justitia, non est misericordia, sed fatuitas. » Bernardus, *super Cantica* ¹⁶: « Si interdum severitate opus est, paterna sit, non tyrannica; matres vos fovendo, patres corripiendo exhibeatis. » Idem, *de Consideratione* ¹⁷: « Justitiæ, ut justitia sit, temperantia modum imponit. *Noli nimis esse justus* (a), ait Sapiens ¹⁸, ostendens per hoc minime approbandam esse justitiam, quæ temperantiæ moderamine non frænatur. » Beda, in *Homiliis*: « Necesse est ut rectorem subditis, et matrem pietas, et patrem exhibeat disciplina: atque inter hæc sollicita circumspectione providendum, ne aut districtio rigida, aut pietas sit remissa. » Idem dicit beatus Gregorius in *Registro*. Glossa ¹⁹: « Vera virtus est, cum nec pietas sine justitia, nec sine pietate justitia exequitur: quæ separatæ ab invicem dilabuntur. »

¹ Bern., in *cap. jejun.*, serm. IV, conseq. — ² Gloss. in *Cant.*, III. — ³ Gloss. in *Tob.*, III. — ⁴ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. XV. — ⁵ *Exod.*, XXXIII, 15. — ⁶ Greg., *ad Con. Lirin.*, lib. IX, epist. VIII, col. 1434. — ⁷ Vid. sup., c. XXXIX, p. 213. — ⁸ Greg., *Pastoral.*, lib. II, c. VI, longe post med. — ⁹ Ibid., circa fin. — ¹⁰ Ambros., *ad Clem.*, lib. V, epist. XLII.

— ¹¹ Ambros., *de Offic.*, lib. II, c. XIV. — ¹² Isid., *Synon.*, c. XVII. — ¹³ Ibid. conseq. — ¹⁴ Id., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. IV, sent. 4. — ¹⁵ Chrysost., in *Matth.*, Op. imperf., hom. XLVI. — ¹⁶ Bern., in *Cant.*, serm. XXXIII, longe ante med. — ¹⁷ Id., *de Consoler.*, lib. II, post med. — ¹⁸ *Eccle.*, VII, 47. — ¹⁹ Gloss. in *Matth.*, I. — (a) Vulg. *Noli esse justus multum*.

§ VIII. — De Continentia et Abstinētia.

Ambrosius, *de Virginitibus* ¹ : « Cibus parimoniae, et potus abstinentiae docent vitia nescire, quia docent causas nescire vitiorum. Causa peccandi etiam justos saepe decipit : hinc populus Dei, postquam sedit manducare et bibere, Deum negavit. » Isidorus, *de Summo Bono* ² : « Libidinis ignes fomentis ciborum increscunt; corpus autem quod abstinentia frangit, lentatio non exurit : unde et tres pueros abstinentes flamma Babylonii incendii, etsi tetigit, non combussit. » Idem ³ : « Quidam continentes, sicut panem cum pondere edunt, ita et aquam cum mensura sumunt, asserentes, ad castimoniam carnis, etiam aquae abstinentiam convenire. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus* : « Per jejunia cessat pugna carnis adversus animam, et animae adversus carnem; nec ultra insurgit ancilla in dominam, nec serva superbit in liberam; sed universa haec praemia juniorum praesentia conquiescunt. »

§ IX. — De Continentia et Verecundia.

Ambrosius, *de Virginitibus* ⁴ : « Ubique in virgine comes singularum virtutum est pudor; hic individuus debet esse virginitati, sine quo non potest esse virginitas. » Idem, *de Officiis* ⁵ : « Verecundia est pudicitiae comes, cujus societate castitas ipsa tutior est. » Hieronymus, in *Sermone* : « Omnino pudor individuus virginitati esse debet, sine quo recte castitas servari non potest. » Idem, in *Epistola* ⁶ : « Sit in te nova gravitas, honestas admirabilis, stupenda verecundia, mira patientia, virginalis incessus, et verae pudicitiae habitus, sermo semper modestus, et in suo tempore proferendus. » Bernardus, *super Cantica* ⁷ : « Verecundia soror continentiae est; nullum aequae manifestum indicium columbinæ simplicitatis : et ideo om-

nino testis innocentiae est, et lampas pudicitiae mentis. »

§ X. — De Continentia et Charitate.

Gregorius, *super Ezechielem* ⁸ : « Antiquus inimicus castitatem in nobis, si sine charitate fuerit, non timet : quia nec ipse carne premitur, ut in ejus luxuria dissolvatur. » Augustinus, *de Virginitate* ⁹ : « Si nuptias contempsistis filiorum hominum, ex quibus gigneretis filios hominum, toto corde amate speciosum forma praefiliis hominum. Vacare vobis liberum est conjugalibus vinculis; sed non vacare vobis liberum est a vinculo charitatis. » Idem ¹⁰ : « Inspicite vulnera pendentes, cicatrices resurgentes, sanguinem morientis, pretium credentis, commercium redimentis. Haec quanti valeant cogitare; haec in statera charitatis appendite, et quidquid amoris nuptiis vestris impediendum habebatis, illi rependite. » Idem ¹¹ : « Illa virgo conjugatae merito praepositioni, quae nec multitudini se amandum proponit, cum amorem unius ex multitudine inquit; nec se uni componit, uno jam (a) invento, cogitans quae mundi sunt, quomodo placeat viro : sed speciosum forma praefiliis hominum sic amavit, ut quia enim sicut Maria concipere carne non posset, ei corde concepto etiam carnem integram custodiret. » Idem, *de Bono conjugali* ¹² : « Quid? inquit; si omnes velint ab omni concubitu continere, unde subsistet genus humanum? Utinam omnes hoc vellent, duntaxat in charitate de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta : multo citius Dei civitas compleretur, et acceleraretur terminus saeculi. Quid enim aliud hortari apparet Apostolum, ubi ait, cum inde loqueretur ¹³ : *Vellem omnes homines esse sicut me?* » Bernardus, in *Epistola* ¹⁴ : « Castitas sine charitate, lampas sine oleo est : subtrahere oleum, lampas non lucet :

¹ Ambros., *de Virginitib.*, lib. I. — ² Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. XLII, sent. 7. — ³ Ibid., c. LIII, sent. 8. — ⁴ Ambros., *de Virginitib.*, lib. II. — ⁵ Id., *de Offic.*, lib. I, c. XVIII. — ⁶ Hieron., *ad Mauric. fil.*, epist. XIV. — ⁷ Bernard., *in Cant.*, serm. LXXXVI,

ante med. — ⁸ Greg., *in Ezech.*, hom. VIII, longe ante med. — ⁹ Aug., *de Sanct. Virginit.*, c. LIV. — ¹⁰ Ibid. — ¹¹ Ibid., c. XI. — ¹² Id., *de Bon. Conjug.*, c. X. — ¹³ I Cor., VII, 7. — ¹⁴ Bern., epist. XLII, ante med.

— (a) Edit. Bened. uni jam componit.

tolle charitalem, castitas non placet. Sed, *O quam pulchra est*, Sapiens clamat ¹, *casta generatio cum charitate* ! » Idem, *super Cantica* ² : « Quo modo claritas, ut aiunt, Lunæ non nisi a Sole est, sic absque charitate, seu justitia, continentiae meritum nullum est. »

§ XI. — De Continentia et Humilitate.

Gregorius, in *Moralibus* ³ : « Sic mentem necesse est per munditiam erigi, ut tamen sollicitè debeat in humilitate subterni. » Idem ⁴ : « Per humilitatis custodiam servanda est munditia castitatis : si enim pie spiritus sub Deo premitur, caro illicite super spiritum non levatur. » Augustinus, *de Virginitate* ⁵ : « Sapientes virgines esse decet, ne lampades earum extinguantur : quo modo sapientes, nisi ⁶ *non alta sapientes, sed humilibus consentientes* ? » Idem : « Quia perpetua continentia, et maxime virginitas, magnum bonum est in sanctis Dei, vigilantissime cavendum est, ne superbia corumpatur. » Idem ⁷ : « Facilius sequuntur Agnum, et si non quocumque ierit, certe quousque potuerint, conjugati humiles, quam superbientes virgines. » Idem ⁸ : « Neque simulare debet virgo humilitatem, sed exhibere. Simulatio humilitatis major superbia est. » Idem, *super Joannem* : « Melior est quidem virginalis sanctitas, quam pudicitia conjugalis; quis dubitet? tamen, si tu teneris superbiam, et tua mater humilitatem, melior mater erit quam filia: non dubito præferre humilem mulierem superbæ virgini. » Ambrosius, *super Lucam* ⁹ : « Debet ut quanto castior virgo, tanto humilior sit; noverit deferre senioribus; sit magistra ejus humilitas, in qua est professio castitatis. » Bernardus, *super Missus* ¹⁰ : « Pulchra commixtio virginitatis et humilitatis: nec mediocriter placet Deo illa anima, in qua hu-

milis commendat virginitatem, et virginitas exornat humilitatem. » Idem ¹¹ : « Potes sine virginitate salvari; non potes sine humilitate: potest, inquam, placere humilis; sine humilitate autem, audeo dicere, nec virginitas Mariæ placuisset. » Idem, *super Cantica* ¹² : « Continentia non habet meritum apud Deum, quæ gloriam requirit humanam. Ideoque maxime opus est etiam puritate intentionis, quæ soli Deo mens nostra, et placere appetat, et valeat inhærere. »

§ XII. — De Actione et Contemplatione.

Gregorius, *super Ezechielem* ¹³ : « Activa in necessitate, contemplativa in voluntate est: illa in servitute, ista in libertate. » Idem ¹⁴ : « Sicut bonus est ordo vivendi, ut ab activa in contemplativam tendatur; ita plerumque a contemplativa animus ad activam reflectitur, ut per hoc quod contemplativa mentem accenderit, perfectius activa teneatur. » Idem ¹⁵ : « Amor Dei ad contemplativam, amor vero proximi pertinet ad activam. » Idem : « Contemplativa major est, » etc., supra, *de Gustu* ¹⁶. Idem, in *Moralibus* ¹⁷ : « Marthæ cura non reprehenditur, Mariæ vero etiam laudatur : quia magna sunt activæ merita, sed contemplativæ potiora. Unde nec auferri unquam Mariæ pars dicitur, quia activæ vitæ opera cum corpore transeunt, contemplativæ autem gaudia melius ex fine convalescunt. » Idem : « Inhumani generis, » etc., supra, libro I, *de Prædicatoribus bonis* ¹⁸. Idem ¹⁹ : « Qui culmen apprehendere perfectionis nituntur, cum contemplationis arcem tenere desiderant, prius se in campo operis per exercitium probant. » Isidorus, *de Summo Bono* ²⁰ : « Activa vita mundanis bene utitur; contemplativa, nec mundo renuntians, soli Deo vivere

¹ Sap., IV, 1. — ² Bern., in *Cant.*, serm. XVII, circa med. — ³ Greg., *Moral.*, lib. III, c. XVII, in fin. — ⁴ Ibid., lib. XXVI, c. XIII, ante med. — ⁵ Aug., *de Sanct. Virginit.*, c. XLII. — ⁶ Rom., XII, 16. — ⁷ Aug., lib. cit., c. LI. — ⁸ Ibid., c. XLIII. — ⁹ Ambros., in *Luc.*, I, lib. II. — ¹⁰ Bern., *super Missus* est, serm. I, in med. — ¹¹ Ibid., paulo post. — ¹² Id., in *Cant.*,

serm. VII, post med. — ¹³ Greg., in *Ezech.*, hom. III, ante med. — ¹⁴ Ibid., hom. XIV, post med. — ¹⁵ Ibid., hom. XVIII, ante med. — ¹⁶ Vid. sup., c. XXIX, p. 202. — ¹⁷ Greg., *Moral.*, lib. VI, c. XVIII. — ¹⁸ Vid. sup., lib. I, c. XIV, p. 27. — ¹⁹ Greg., *Moral.*, lib. VI, c. XVII. — ²⁰ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. III, c. xv, sent. 2.

delectatur. » Idem : « Qui prius, » etc., supra, *de Ascensione* ¹. Augustinus, *de Civitate Dei* ² : « Ex tribus illis vitæ generibus, scilicet otioso, actioso, et ex utroque composito, quamvis salva fide quisque possit in quolibet eorum vitam ducere, et ad sempiternam præmia pervenire; interest tamen quid amore teneat veritatis, quid officio charitatis impendat. Nec sic esse debet unusquisque otiosus, ut in eodem otio utilitatem non cogitet proximi; nec sic actuosus, ut contemplationem non requirat Dei. » Idem ³ : « Otium sanctum querit charitas veritatis; negotium justum suscipit necessitas charitatis. Quam sarcinam si nullus imponit, percipiente atque intendue vacandum est veritati. » Bernardus, in *Apologia* ⁴ : « Nec Jacob, nisi cognita prius Lia, desideratos Rachelis amplexus meruit obtinere. » Idem, *super Cantica* ⁵ : « Aliter sane afficitur mens fructificans Verbo, aliter fruens Verbo : illic sollicitat necessitas proximi, hic invitat suavitatis Verbi. Et quidem læta in prole mater; sed in amplexibus sponsa lætior : cara pigra filiorum; sed oscula plus delectant. » Idem ⁶ : « Ex bonis operibus in fide non ficta radicatis, recipit consolationem mens assueta quietis, quoties sibi lux, ut assolet, contemplationis subtrahitur. Idem, in *Sermonibus* ⁷ : « Bonum acquirit gradum, qui bene ministraverit proximo; forte meliorem, qui bene vacaverit Deo; optimum autem, qui perfectus est in utroque. » Idem ⁸ : « Optimam partem elegit sibi Maria, licet non minoris fortasse meriti sit apud Deum humilis conversatio Marthæ : sed de electione Maria laudatur, quoniam illa quidem omnino, quantum ad nos spectat, nobis eligenda; hæc vero, si injungitur, patienter est toleranda. » Idem ⁹ : « Absit ut qui Deo vacat, ad tumultuosam aspiret fratrum officialium

vitam. » Idem : « Felix domus, » etc., supra, *de Religione* ¹⁰ »

§ XIII. — De Scientia et Humilitate.

Gregorius, in *Moralibus* ¹¹ : « Summa cura providendum est, ne accepta sapientia, cum ignorantie tenebras illuminat, lumen humilitatis tollat, ut jam sapientia esse nequeat : quæ etsi virtute locutionis fulgeat, elationis tamen velamine cor loquentis obscurat. » Idem : « Sancti omnes, » etc., supra, *de Intelligentia*, quære libro II ¹². Idem, in *Homiliis* ¹³ : « In omne quod scit, sese mens deprimat, ne quod virtus scientiæ congregat, ventus elationis spargat. » Idem ¹⁴ : « Sancti viri, ut humilitatis in se virtutem custodiant, cum quædam mirabiliter sciunt, illud ante mentis oculos student revocare, quod nesciunt : ut dum ex parte alia infirmitatem suam considerant, ex ea parte qua perfecti sunt, eorum se animus non extollat : scientia etenim virtus est, humilitas etiam custos virtutis. » Isidorus : « In disputatione, » etc., supra, *de Studentibus*, libro I ¹⁵. Ibidem ¹⁶ : « Disputare stude, » etc.

§ XIV. — De Scientia et Charitate.

Gregorius, in *Moralibus* ¹⁷ : « Quem charitas ædificando non erigit, scientia inflando pervertit. » Idem, *super Ezechielem* ¹⁸ : « Inter charitatem et scientiam, testis est bona operatio : quæ si fortasse defuerit, profecto certum est, nec cognovisse te Deum, nec diligere proximum. » Idem : « Sæpe dum quosdam, » libro III, *de Discordia* ¹⁹. Augustinus, *super Joannem* : « Scientia cavenda est, ne inflat : ergo amate scientiam, sed anteponite charitatem, quia charitas ædificat, et non permittit inflari scientiam. » Idem, *ad Hieronymum*, de sententia Ja-

¹ Vid. sup., c. xxvii, p. 200. — ² Aug., *de Civit. Dei*, lib. XIX, c. xix. — ³ Ibid. — ⁴ Bern., *ad Guilielm. abb., Apolog.* — ⁵ Id., in *Cant.*, serm. LXXVI, versus fin. — ⁶ Ibid., serm. XXI, ante med. — ⁷ Id., in *Assumpt. B. Mar.*, serm. III, ante med. — ⁸ Id., de verb. Psal. *Audiam quid loquatur*, etc., serm., post med.

— ⁹ Id., in *Assumpt. B. Mar.*, serm. III, ante med. — ¹⁰ Vid. sup., c. XIX, p. 191. — ¹¹ Greg., *Moral.*, lib. XXVII, c. xxvii, non mult. a princ. — ¹² Vid. sup., lib. II, c. xxix, p. 100. — ¹³ Id., in *Evang.*, hom. VII, post med. — ¹⁴ Ibid. — ¹⁵ Vid. sup., lib. I, c. xxv, p. 28. — ¹⁶ Vid. ibid., p. 38-39. — ¹⁷ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. xxvi. — ¹⁸ Id., in *Ezech.*, hom. XVII, ante med. — ¹⁹ Vid. sup., lib. III, c. xxii, p. 148.

cobi¹ : « Sicut mors animam avellit a sensibus carnis, sic charitas a concupiscentiis carnalibus : huic subservit scientia, cum est utilis; nam sine illa inflat. » Idem : « Spiritualis homo, » etc., supra, de *Discussione*². Bernardus, de *Diligendo Deo*³ : « Liqueat et absque scientia dignitatem esse omnino inutilem, et scientiam absque virtute damnablem. » Idem, *super Cantica*⁴ : « Cibus indigestus, et qui bonam non habet decoctionem, malos generat humores, et corrumpit corpus, non nutrit : ita et multa scientia ingesta stomacho animæ, qui est memoria, si decocta igne charitatis non fuerit. » Idem : « Sicut bonum, » etc., supra, de *Religione*⁵.

§ XV. — De Scientia et Doctrina.

Gregorius, *super Ezechielem*⁶ : « Sancti viri amando discunt, quod docendo profuerunt. » Idem, in *Pastorali*⁷ : « Cum spiritale aliquid a subditis pastor inquiritur, valde est ignominiosum, si tunc quærat discere, cum quæstionem debet enodare. » Idem⁸ : « Plerique dum metiri se nesciunt, quæ non didicere, docere concupiscunt : qui pondus magisterii tanto levius existimant, quanto vim magnitudinis illius ignorant. » Augustinus, in *Epistola*⁹ : « Ad discendum quod opus est, nulla ætas mihi sera videri potest : quia etsi senes magis decet docere, quam discere, magis tamen volo discere, quam quod doceam, ignorare. » Joannes Chrysostomus, de *Compunctione cordis*¹⁰ : « Non confundamus divinas litteras, neque sancti Spiritus sententias propriis sententiis pervertamus. » Hieronymus, in *Epistola*¹¹ : « Multo tempore discere, ut doceas ; nec laudatoribus tuis, imo derisoribus, aurem libenter accommodes.

§ XVI. — De Vita et Doctrina.

Gregorius, in *Moralibus*¹² : « Cum a vitio caro restringitur, cum mens virtutibus exercetur, restat ut loquendo quisque doceat alios vitam, quam moribus servat. » Idem¹³ : « Spiritualis quisque prædicator studet summo opere contra maleficos rumores adversantium, et defendere loquendo quod vivit, et ornare vivendo quod dicit. » Idem, in *Pastorali* : « Illa vox libentius auditorum corda penetrat, quam dicentis vita commendat. » Idem¹⁴ : « Boni prædicatores prius propria crimina fletibus curent; et tunc, quæ aliorum sunt puniendæ, denuntient : et antequam verba exhortationis insonent, omnia quod locuturi sunt operibus elament. » Isidorus, de *Summo Bono*¹⁵ : « Tam vita quam doctrina clarere debet ecclesiasticus doctor. Nam doctrina sine vita arrogantem reddit ; vita sine doctrina inutilem facit. » Idem¹⁶ : « Unusquisque doctor, et bonæ actionis, et bonæ prædicationis habere debet studium : nam alterum sine altero non facit perfectum. » Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus*¹⁷ : « Adjicit doctrinæ auctoritatem bona vita doctoris. » Ambrosius, de *Officiis*¹⁸ : « Vir justus dietis et rebus probatur : nam si exercitatus sit sermonibus, desidiosus in operibus, prudentiam suam factis repellit. » Hieronymus, in *Epistola* : « Prius faciamus, et post doceamus, ne doctrinæ auctoritas cassis sermonibus destruat. » Augustinus, de *Confessionibus*¹⁹ : « Surgunt indocti et rapiunt cælum ; et nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce ubi volutamur in carne et sanguine? » Bernardus, in *Sermone*²⁰ : « Est tantum lucere, vanum ; tantum ardere, parum ; ardere et lucere, perfectum. »

¹ Aug., ad Hieron., epist. XXIX, al. CLXVII, n. 11 — ² Vid. sup., c. VII, p. 179. — ³ Bern., de dilig. Deo, mult. ante med. — ⁴ Id., in Cant., serm. XXXVI, circa med. — ⁵ Vid. sup., c. XIX, p. 193. — ⁶ Greg., in Ezech., hom. V, prope fin. — ⁷ Id., Pastoral., p. II, c. XI, circa fin. — ⁸ Id., ad Joan. Ravenn., Prolog. in lib. de Cura Pastor. — ⁹ Aug., ad Hieron., epist. XXVIII, al. CLXVI, n. 1. — ¹⁰ Chrysost., de Comp. Cord. lib. II. — ¹¹ Hieron., ad Rustic. Monach., epist. IV. —

¹² Greg., Moral., lib. VI, c. XVI, post med. — ¹³ Id., Pastoral., p. II, c. III, non longe a princ. — ¹⁴ Ibid., c. VI, in fin. — ¹⁵ Isid., de Sum. Bon., lib. III, c. XXXVI, sent. 1. — ¹⁶ Ibid., sent. 3. — ¹⁷ Chrysost., de Erudit. discipul., hom., post med. — ¹⁸ Ambros., de Offic., lib. II, c. II. — ¹⁹ Aug., Confess., lib. VIII, c. VIII. — ²⁰ Bern., in Nativ. S. Joan., serm. ante med.

CAPUT XLVI.

De Exemplo.

Gregorius, in *Moralibus*¹ : « Multi in tenebris vitæ præsentis, dum superiora de se exempla exhibent, astrorum more nobis desuper lucent. » Idem² : « Qui plenissime intelligere appetit qualis est, tales nimirum debet conspiciere, qualis non est : ut ex bonorum forma metiatur, quantum ipse deserto bono deformis est. » Idem³ : « Qui vitam præcedentium patrum conspicit, quid in se gemere debeat, subtilius agnoscit. » Idem : « Sæpe cum nos, » etc., supra, *de Verecundia*⁴. Idem, in *Dialogis*⁵ : « Nunquam peccatores ad lamentum poenitentiae redirent, si nulla essent bonorum exempla, quæ eorum mentem traherent. » Idem, in *Homiliis*⁶ : « De bono opere proximis præbeamus exemplum, et tamen per intentionem, qua Deo soli placere quærimus, semper optemus secretum. » Idem⁷ : « Ad amorem Dei et proximi plerumque corda audientium plus exempla, quam verba excitant. » Idem : « Qui sancto viro, » etc., supra, *de Societate*⁸. Isidorus, *de Summo Bono*⁹ : « Propterea virtutes sanctorum ad exemplum nostrum Deus proposuit, ut quanto de imitatione eorum conferri possunt nobis justitiæ præmia, tanto de perseverantia mali sint graviora tormenta. » Idem¹⁰ : « Reprobi non attendunt documenta beatorum, quæ imitentur ad melius; sed proponunt sibi exempla pravorum, quæ ad suorum morum perversitatem imitantur in pejus. » Ambrosius, *super Lucam*¹¹ : « Unius exemplo plurimi corriguntur. » Idem, *de Patriarchis*¹² : « Sanctorum vita cæteris norma vivendi est. » Idem, *de Officiis* : « Sit

nobis vita majorum disciplinæ speculum, non calliditatis commentarium. » Bernardus, in *Sermonibus*¹³ : « Sermo vivus et efficax exemplum est operis, facile faciens suadibile quod dicitur, dum monstratur facitibile quod suadetur. » Idem¹⁴ : « Nullum consilium melius arbitror, quam si exemplo tuo fratrem docere studeas quæ oporteat, quæ non oporteat fieri; provocans eum ad meliora, et consulens ei non verbo neque lingua, sed opere et veritate. » Seneca, in *Epistola*¹⁵ : « Instruenda est vita exemplis illustribus. »

CAPUT XLVII.

De Fama.

Gregorius, in *Registro*¹⁶ : « Quidquid gravare potest aut opinionem tuam, aut animam, omnino refugas, et te committere illud, nullius suasionem consentias. » Idem : « Ejus, quem videre me non licet, bona me pascit opinio. » Idem, in *Moralibus*¹⁷ : « Fama a bono opere vires accipit, et favoris gratiam quasi claritatis lumen aspergit. » Idem¹⁸ : « Dum de aliena vita lux laudis emicat, alios ad exercenda bona opera illustrat. Cumque illius opinio clara cognoscitur, huic quasi pergenti in itinere exempli lumen præbatur. » Idem¹⁹ : « Nonnunquam etiam sancti viri de bona sua opinione gaudent, cum per hanc ad meliora proficere, audientes, pensant. » Idem²⁰ : « Laus sua justos cruciat, iniquos exaltat. Sed justos, dum cruciat, purgat; iniquos, dum lætificat, reprobos monstrat. » Idem²¹ : « Virtutes proficientium in notitia cæterorum hominum, quasi suavitate fragrant odorum. » Idem²² : « Sicut ex aliena opinione proficimus, sic plerumque, si laudibus famæ nos-

¹ Greg., *Moral.*, lib. IV, c. xxii, circa med. — ² Ibid., lib. IV, c. vi, ante med. — ³ Ibid., lib. IX, c. xxxv, in fin. — ⁴ Vid. sup., c. iv, p. 186. — ⁵ Greg., *Dialog.*, lib. III, c. xxxvii, in fin. — ⁶ Id., in *Evang.*, hom. xi, non longe a princ. — ⁷ Ibid., hom. xxxix, post med. — ⁸ Vid. sup., c. xxi, p. 195. — ⁹ Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. xi, sent. 5. — ¹⁰ Ibid., sent. 2. — ¹¹ Ambros., in *Luc.*, vii, lib. V. —

¹² Id., *de Joseph Patriarch.*, n. 1. — ¹³ Bern., *de S. Bened. abb.*, serm., circa med. — ¹⁴ Id., *de Adv. Dom.*, serm. iii, post med. — ¹⁵ Senec., *epist.* lxxxiii, ante med. — ¹⁶ Greg., *ad Januar. Calarit.*, lib. VII, p. II, *epist.* II, col. 1310. — ¹⁷ Id., *Moral.*, lib. XXII, c. v, ante med. — ¹⁸ Ibid., post med. — ¹⁹ Ibid., lib. XXVI, c. III, post med. — ²⁰ Ibid., lib. XXXV, c. xiii, ante med. — ²¹ Ibid., lib. XXII, c. v, ante med. — ²² Ibid., lib. XXII, c. v, ante med.

træ intendimus, a virtute vacuumur. » Augustinus, *de Moribus et vita Clericorum*¹: « Qui nos amant, quærunt quid laudent in nobis; qui autem nos odiunt, detrahunt nobis. Nos autem in medio constituti, adjuvante Domino Deo nostro, et vitam nostram et famam sic custodire debemus, ut non erubescant detractoribus laudatores. » Idem, *de Viduitate*²: « In omnibus spiritalibus deliciis, quibus fruuntur innuptæ, sancta earum conversatio cauta etiam debet esse, ne forte cum mala vita non sit per lasciviam, mala sit fama per negligentiam. » Idem³: « Nobis est necessaria vita nostra, aliis fama nostra; et utique quod aliis ministramus misericorditer ad salutem, ad nostram quoque redundat utilitatem. » Idem: « Multo misericordius, » etc., supra, *de Doctrina*⁴. Hieronymus in epistola⁵: « Multa in utramque partem crebro fama mentitur, et tam de bonis mala, quam de malis bona falsorum ore concelebrat. » Idem⁶: « Caveto omnes suspensiones, et quidquid probabiliter fingi potest, ne fingatur, ante devita. » Idem⁷: « Fuge personas, in quibus potest malæ conversationis esse suspicio; nec paratum habeas illud de trivio: *Sufficit mihi conscientia mea: non curo, quid de me loquantur homines*. Et certe Apostolus providebat bona, non solum coram Deo, sed etiam coram hominibus, ne per illum nomen Dei blasphemaretur in gentibus. » Idem⁸: « Tenera res in feminis fama pudicitiae est: quasi flos pulcherrimus cito ad levem marcescit auram, levique flatu corrumpitur. » Bernardus, *super Cantica*⁹: « Validos et constantes necesse est esse eos, qui super alios ordinantur, nec non et longanimes in spe, atque ad superna verticem mentis attollentes, qui et bonum fidei suæ, et conversationis ubique odorem spargentes,

dicere cum Apostolo possint¹⁰: *Christi bonus odor sumus Deo in omni loco*. Idem¹¹: « Erit quidem virtus contenta candore conscientiae, ubi sequi non poterit odor famæ: cæterum odor famæ nec excusare sufficiet vitium conscientiae decoloris: providebit tamen semper, quantum in se est, homo virtutis bona, non tantum coram Deo, sed coram hominibus, ut vere sit lilium. » Idem: « Sufficit, » etc., supra, *de Tranquillitate*¹². Idem, *de Consideratione*¹³: « Interest tuæ perfectionis, et malas res, et malas pariter species devitare: in altero conscientiae, in altero famæ consulis. » Idem¹⁴: « Esto fortis in fide, decorus in gloria, et probasti te imitatore Dei. Fortitudo tua fides conscientiae est; et decor tuus splendor bonæ opinionis est. »

CAPUT XLVIII.

De Adversitate.

Gregorius, in *Registro*¹⁵: « Pœna præsens si afflicti animum convertit, finis est culpæ præcedentis; si eum ad timorem Domini minime convertit, initium est pœnæ sequentis. » Idem¹⁶: « Inter flagella positos flagellis digna committere, contra ferientem est specialiter superbire, et sævientis acrius iracundiam provocare. » Idem¹⁷: « Adversitas, quæ bonis votis obijcitur, probatio virtutis est, non indicium reprobationis. » Idem¹⁸: « In omnipotenti Deo tunc certa fiducia est, quando pro bono opere, adversitatis aliquid in hoc mundo recipitur, ut plena merces in æterna retributione servetur. » Idem¹⁹: « Ipsa malorum societas purgatio bonorum est. » Idem: « Dubium

¹ Aug., serm. LIII *ad Frat. in erem.*, al. CCCLVI, n. 1. — ² Id., *de Bon. Viduit.*, c. xxii. — ³ Ibid., paulo post. — ⁴ Vid. sup., c. xxxiv, p. 208. — ⁵ Hieron., *ad Iuffin.*, epist. cxxxi, in princ. — ⁶ Id., *ad Nepotian.*, epist. ii, ante med. — ⁷ Id., *ad Ageruch.*, epist. xi, ultra med. — ⁸ Id., *ad Salv.*, epist. ix, post med. —

⁹ Bern., in *Cant.*, serm. XLVI, non longe a princ. — ¹⁰ II Cor., II, 15. — ¹¹ Ibid., serm. LXXI, circa princ. — ¹² Vid. sup., c. II, p. 174. — ¹³ Bern., *de Consid.*, lib. III, post med. — ¹⁴ Ibid., paulo post. — ¹⁵ Greg., *ad Venant. Syrac.*, lib. IX, epist. xxv, col. 1443. — ¹⁶ Id., *ad Dominic. Carthag.*, lib. VIII, epist. xli, col. 1417. — ¹⁷ Id., *ad Reccared. reg.*, lib. VII, p. II, epist. cxxvii, col. 1389. — ¹⁸ Id., *ad Theoct.*, lib. IX, epist. xxxix, col. 1454. — ¹⁹ Ibid.

non est, » etc., supra, de *Discordia*, libro III¹. Idem, in *Moralibus* ²: « Sicut aromata fragrantiam suam, non nisi cum incenduntur, expandunt; ita sancti viri omne, quod virtutibus redolet, in tribulatione innotescunt. » Idem ³: « Flagella bonorum, aut vitia perpetrata purgant, aut quæ poterant perpetrari futura devitant. » Idem ⁴: « Cum perversum quemquam Deus omnipotens percutit, et condolendum est miseræ percutientis, et congaudendum justitiæ judicis. » Idem ⁵: « Electi uniuscujusque mens tribus vicibus, id est vel labore conversionis, vel tentatione probationis, vel formidine solutionis atteritur, atque ipsa attritione purgata liberatur. » Idem ⁶: « Pœna interrogat, si quietus quis veraciter amat. » Idem plura supra, de *Certamine* ⁷. Joannes Chrysostomus, in *Sermonibus* ⁸: « Sicut pluvia in terram descendens elevat semina, sic et tribulatio animam intrans, erigit desiderium. » Idem: « Qui adversatur, virtutem suam destruit, nobis vero per patientiam coronas operabitur. » Augustinus, de *Pastoribus* ⁹: « Si exceptus es a passione flagellorum, exceptus es a numero filiorum. » Idem, in epistola ⁹: « Terror temporalium potestatum, quando veritatem oppugnat, justis fortibus gloriosa probatio est, infirmis periculosa tentatio. » Idem, super *Genesim ad litteram*: « Ipse sibi homo in tentationibus (a) certius innotescit; et juste salus illa perpetua, quæ turpiter amissa est per voluptatem, fortiter recipitur per dolorem. » Isidorus, in *Synonymis* ¹⁰: « Adversa corporis animæ remedia sunt: ægritudo carnem vulnerat, mentem curat: languor enim vitia excoquit, languor vires libidinis frangit. » Idem, de *Summo Bono* ¹¹: « Viri sancti plus formidant prospera, quam adversa; quia Dei servos prospera deiciunt, adversa

vero erudiunt. » Bernardus, super *Qui habitat* ¹²: « Bonum mihi, Domine, tribulari, dummodo ipse sis mecum, quam regnare sine te, epulari sine te, sine te gloriari. Bonum mihi in tribulatione magis amplecti te, in camino habere te mecum, quam esse sine te vel in cœlo. *Quid enim* ¹³ *mihi est in cœlo, et a te quid volui super terram?* » Idem, super *Cantica* ¹⁴: « In petra, » etc., infra, de *Martyrio* ¹⁴.

CAPUT XLIX.

De Martyrio.

Gregorius, in *Registro* ¹⁵: « Sicut beatus Cyprianus ait, martyrem non facit pœna, sed causa. » Idem, in *Homiliis* ¹⁶: « Mori a persequente, martyrium in aperto opere est; ferre vero contumelias, et odientem diligere, martyrium est in occulta cogitatione. » Idem ¹⁷: « Habet pax nostra martyrium suum; quia et si (b) carnis colla ferro non subdimus, spirituali tamen gladio carnalia desideria trucidamus. » Isidorus, in *Etymologiis* ¹⁸: « Duo sunt genera martyrii, unum in aperta passiohe, alterum in occulta animi virtute. Nam multi hostis insidias tolerantes, et cunctis carnalibus desideriis resistentes, per hoc quod se omnipotenti Deo in corde mactaverunt, et pacis tempore martyres facti sunt. » Joannes Chrysostomus, in *Sermone* ¹⁹: « Habet paupertas martyrium suum, et egestas bene tolerata facit martyrium: sed egestas propter Christum, non propter necessitatem. » Hieronymus, in *Legenda sanctæ Paulæ* ²⁰: « Non solum effusio sanguinis in confessione martyrium reputatur, sed devotæ quoque mentis servitus

¹ Vid. sup., lib. III, c. xxii, p. 148. — ² Greg., Præf. in Expos. *Job*, c. ii. — ³ Ibid., lib. XVI, c. xix. — ⁴ Ibid., lib. XXII, c. vi, post med. — ⁵ Ibid., lib. XXIV, c. vii, longe post med. — ⁶ Id., Præf. in Expos. *Job*, c. iii. — ⁷ Vid. sup., c. xi, p. 181-182. — ⁸ Aug., de *Pastor.*, c. v. — ⁹ Id., ad *Vincent.*, epist. XLVIII,

al. XCIII, d. 20. — ¹⁰ Isid., *Synon.*, c. vii, ante med. — ¹¹ Id., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. LXII, sent. 2. — ¹² Bern., in *Psal. Qui habitat*, post med. — ¹³ *Psal.* LXXII, 25. — ¹⁴ Vid. inf., cap. seq., p. 238. — ¹⁵ Greg., ad *Episc. Hibern.*, lib. II, p. I, epist. xxxvi, col. 1094. — ¹⁶ Id., in *Evang.*, hom. xxxv, circa med. — ¹⁷ Ibid., hom. iii, in fin. — ¹⁸ Isid., *Etymol.*, lib. VII, c. xi. — ¹⁹ Hieron., ad *Eustoch.*, epist. xxvii, versus fin.

(a) *Cæt. edit.* intentionibus. — (b) *Cæt. edit.* et sic.

quotidianum martyrium est. » Idem¹: « Hæc est sola digna retributio, cum sanguis sanguine compensatur, et redempti cruore Christi pro Redemptore libenter occumbimus. Quis sanctorum sine certamine », etc., supra, *de Certamine*². Augustinus, *de Civitate Dei*³: « Quicumque, etiam non percepto regenerationis lavacro, pro Christi confessione moriuntur, tantum eis valet ad dimittenda peccata, quantum si abluerentur sacro fonte baptismatis. » Idem⁴: « Quanto erit acrior impetus belli, tanto major gloria non cedenti, tanto densior corona martyrii. » Bernardus, *super Cantica*⁵: « Stat martyr tripudians et triumphans, toto licet lacero corpore, et rimante latera ferro, non modo fert fortiter, sed alacriter sacrum e carne sua circumspicit ebullire sanguinem. Ubi ergo tunc anima martyris? Nempe in tuto, nempe in petra, nempe in visceribus Jesu. » Idem⁶: « In petra habitans, quid mirum si in modum petræ duruerit? Sed neque hoc mirum, si exul a corpore dolores non sentiat corporis: neque hoc facit stupor, sed amor. Submittitur enim sensus, non amittitur: non deest dolor, sed contemnitur. » Idem, in *Sermonibus*⁷: « Est martyrii genus, et effusio quædam sanguinis in quotidiana corporis afflictione: est etiam baptismus aliquis in compunctione cordis, et lacrymarum assiduitate. Sic quippe infirmis et pusillis corde necesse est, ut quem semel ponere pro Christo non sufficiunt, saltem mitiori quodam, sed diuturniori martyrio sanguinem fundant: sic et baptismini sacramentum, quoniam iterari non licet his, qui sæpius in multis offendunt, frequentiori ablutione suppleri. »

CAPUT L.

De Gloria.

Gregorius, in *Moralibus*⁸: « Quia in hac vita vobis est discretio operum, erit in illa

¹ Hieron., *ad Eustoch.*, epist. xii, versus fin.

proculdubio discretio dignitatum: ut secundum quod hic alius alium merito superat, illic alius alium retributione transcendat. » Idem, super illud Job⁹: *Donec impleatur risu os tuum*, etc.¹⁰: « In illa æterna patria cum justorum mens in exultationem rapitur, lingua in canticum laudis elevatur. » Idem¹¹: « Ibi uniuscujusque mentem ab alterius oculis membrorum corpulentia non abscondet; sed patebit animus, patebit corporalibus oculis ipsa corporis harmonia, sicque unusquisque tunc erit conspicibilis alteri, sicut nunc esse non potest conspicibilis sibi. » Idem¹²: « Sicut hi, qui adhuc viventes sunt, mortuorum animæ quo loco habeantur, ignorant; ita mortui vitam in carne viventium post eos, qualiter disponatur, nesciunt. Quia et vita spiritus longe est a vita carnis: et sicut corporea, atque incorporea, diversa sunt genere, ita etiam distincta cognitione. Quod tamen de animabus sanctis sentiendum non est, quia quæ intus omnipotentis Dei charitatem vident, nullo modo credendum est, quia sit foris aliquid, quod ignorent. » Idem¹³: « Quando ad ipsum fontem vitæ venerimus, erit nobis delectabiliter impressa sitis simul, atque satietas. Sed longe aberit a siti necessitas, longe a satietate fastidium: quia et sitiētes satiabimur, et satiati sitiēmus. » Idem¹⁴: « Æterna contemplatione agitur, ut omnipotens Deus, quo magis visus fuerit, eo magis diligatur. » Idem¹⁵: « In illa resurrectionis gloria, erit corpus nostrum subtile quidem per effectum spiritualis potentiae, sed palpabile per veritatem naturæ. » Idem, in *Homiliis*: « Credendum est, quod ante retributionem extremi iudicii, iniusti in requie

— ³ Vid. sup., c. xi, p. 182. — ² Aug., *de Civit. Dei*, lib. XIII, c. vii, in princ. — ⁴ Ibid., lib. XX, c. xiii, circa med. — ⁵ Bern., in *Cant.*, serm. lxi, post med. — ⁶ Ibid., conseq. — ⁷ Id., in *diem S. Pasch.*, serm. i, post med. — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. IV, c. xxxi, ante med. — ⁹ Job, viii, 21. — ¹⁰ Greg., *Moral.*, lib. VIII, c. xxxi. — ¹¹ Ibid., lib. xviii, c. xxvii, ante med. — ¹² Ibid., lib. xii, c. iv, statim a princ. — ¹³ Ibid., lib. i, c. xxviii, post med. — ¹⁴ Ibid., lib. xxy, c. vii, ante med. — ¹⁵ Ibid., lib. xiv, c. xxix, non longe a princ.

quosdam justos conspiciant, ut eos videntes in gaudio, non solum de suo supplicio, sed de eorum bono crucientur. Justi vero in tormentis semper intuentur injustos, ut hinc eorum gaudium crescat: quia malum conspiciunt quod misericorditer evaserunt, tantoque ereptori suo majores gratias referunt, quanto ipsi perpeti, si essent derelicti, vident in aliis, quod potuerunt. » Idem, in *Dialogis*: « Sicut electos beatitudo lætificat, ita credi necesse est, quod a die exitus sui ignis reprobos exurat. » Augustinus, *de Civitate Dei*¹: « Erit illius civitatis, et una in omnibus, et inseparabilis in singulis, voluntas libera, ab omni malo liberata, et impleta omni bono, fruens indesinenter æternorum jucunditate gaudiorum, oblita culparum, oblita pœnarum: nec tamen ideo suæ liberationis oblita, ut liberatori suo non sit grata. Quantum ergo attinet ad scientiam rationalem, memor erit præteritorum etiam malorum suorum; quantum autem ad experientis sensum, prorsus immemor. » Idem²: « Pax cœlestis civitatis, est ordinatissima societas fruendi Deo, et invicem in Deo. » Idem³: « Quanta erit illa felicitas, ubi nullum erit malum, nullum latebit bonum? Vacabitur Dei laudibus, qui erit omnia in omnibus. Nam quid aliud agetur, ubi neque ulla desidia cessabitur, neque ulla indigentia laborabitur? nescio. » Idem⁴: « Ipse finis erit desideriorum nostrorum, qui sine fide videbitur, sine fastidio amabitur, sine fatigatione laudabitur: hoc munus, hic affectus, hic actus profecto erit omnibus, sicut ipsa vita erit communis. » Idem: « In nobisipsis imaginem Dei contuentes tangamus, et ad illum redeamus, a quo peccando recesseramus. Ibi esse nostrum non habebit mortem; ibi nosse nostrum non habebit errorem; ibi amare nostrum non habebit offensionem. » Idem⁵: « Absit omnis

deformitas, omnis infirmitas, omnis tarditas, omnisque corruptio, et si quid aliud illud non deest regnum, in quo resurrectionis et promissionis filii aequales erunt angelis Dei, si non corpore, non ætate, certe felicitate. » Idem⁶: « Ita Deus erit notus, atque conspicuus, ut videatur spiritu a singulis nobis in singulis nobis, videatur ab altero in altero; videatur in seipso; videatur in cœlo novo, et in terra nova, atque in omni quæ tunc fuerit creatura; videatur et per corpora in omni corpore, quocumque fuerint spiritualis corporis oculi acie perveniente directi: patebunt etiam cogitationes nostræ invicem nobis. » Idem, *de Trinitate*⁷: « Contemplatio est merces fidei, cui mercedi per fidem corda mundantur, sicut scriptum est⁸: *Mundans (a) fide corda eorum*. Idem: « Illud quod agit justitia, » etc., supra, libro II, *de quatuor Virtutibus*⁹. Idem, *de Libero Arbitrio*¹⁰: « Tanta est pulchritudo justitiæ, tanta jucunditas lucis æternæ, hoc est incommutabilis veritatis atque sapientiæ, ut etiamsi non liceret in ea amplius vivere, quam unus diei mora, propter hoc solum, innumerabiles anni hujus vitæ pleni deliciis, et circumfluentia temporalium bonorum, recte meritoque contemnerentur. Non enim falso, aut parvo affectu dictum est¹¹: *Quoniam melior est dies una in atriis tuis super millia*. » Idem, in *Sermonibus*: « Tunc non peccabimus non solum factis, sed nec concupiscentiis, cum illam faciem videbimus, quæ vincit omnes concupiscentias. Tam enim dulcis est, fratres mei, tam pulchra, ut, illa visa, nihil aliud possit delectare: satiety enim erit insatiabilis: nullum fastidium: semper esuriemus, semper saturi erimus. » Idem, *de Conflictu*¹²: « Recedat amor præsentis sæculi, in quo omnes sic vivificantur, ut deinceps moriantur; et succedat amor futuri sæculi, in quo omnes sic vivi-

¹ Aug., *de Civit. Dei*, lib. XX, c. xxx. — ² Ibid., lib. XIX, c. xiii. — ³ Ibid., lib. XXII, c. xxx. — ⁴ Ibid. — ⁵ Ibid., c. xx. — ⁶ Ibid., c. xxix. — ⁷ Id., *de Trinit.*, lib. I, c. viii. — ⁸ *Act. Apost.*, xv, 9. — ⁹ Vid.

sup., lib. II, c. xxvi, p. 97. — ¹⁰ Aug., *de Lib. Arb.*, lib. III, c. xxv, versus fin. — ¹¹ *Psal.* LXXXIII, 41. — ¹² *De conflict. vit. et virt.*, c. xxvi, inter Op. S. Aug. Append. tom. VI. — (a) Vulg. *Purificans*.

ficantur, ut deinceps non moriantur : ubi nulla adversitas turbat, nulla necessitas angustat, nulla molestia inquietat; sed perennis lætitia regnat. » Joannes Chrysostomus, *super Joannem* : » Beati, et ter beati, et multoties beati, qui beata illa potiuntur requie; quemadmodum miseri, et ter miseri, et infinite miseri, qui a beatitudine illa seipsos abjiciunt, » Fulgentius, in Epistola : « Sicut per speculum vitreum trina nobis visio administratur, qua nosipsos, et ipsum speculum, et quidquid præsens adest videmus; sic per speculum divinæ charitatis, et ipsum Deum, ut est, videbimus, quantum possibile erit creaturæ, et nosipsos, et omnia alia, vera et certa scientia cognosceamus. » Bernardus, *super Cantica* ¹ : « Qui replet in bonis desiderium animæ, et ipse rationi futurus est plenitudo lucis, ipse voluntati plenitudo pacis, ipse memoriæ continuatio æternitatis. » Idem ² : « *Quare tristis es anima mea, et quare conturbas me? Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi*, cum error videlicet a ratione, a voluntate dolor, atque a memoria timor omnis recesserit; et successerit illa, quam speramus, mira serenitas, plena suavitas, æterna securitas. » Idem, in *Sermonibus* ³ : « Quemadmodum circa rationale nostrum, et scientia et ignorantia constat tanquam habitus et privatio, sic et circa concupiscibile, et desiderium, et contemptus; et circa id quod dicitur irascibile, et lætitia pariter, et ira versatur. Implebit ergo Deus rationale nostrum luce sapientiæ, ita ut penitus nobis nihil desit in ulla scientia; implebit concupiscibile nostrum fonte justitiæ, ut omnino desideremus eam, et ea penitus repleamur, sicut scriptum est ⁴ : *Beati qui esuriunt et sitiunt injustitiam, quoniam ipsi saturabuntur*; per quam justitiam quidquid respuere debet anima, respuet; et quidquid concenepiscere, concupiscet; et ex his omni-

bus magis appetet, quod magis fuerit appetendum. Jam vero quod dicitur in nobis irascibile, cum repleverit illud Deus, perfecta erit in nobis tranquillitas, et in summam jucunditatem atque lætitiā replebimur pace divina. » Idem ⁵ : Sicut replebit animas nostras Deus, cum fuerit perfecta in eis scientia, perfecta justitia, perfecta lætitia; sic replebitur majestate ejus omnis terra nostra, cum fuerit corpus immortale, agile, impassibile, configuratum denique corpori claritatis suæ. » Idem : « Æterna omnium beatorum solemnitas est facie ad faciem Deum intueri, ejus dulcedine sine fastidio satiari; ut quem semper habent, semper habere velint, ac ejus visione sine defectu perfui. » Anselmus, *de Similitudinibus* ⁶ : « Partes beatitudinis sunt pulchritudo, agilitas, fortitudo, libertas, sanitas, voluptas, longævitas, sapientia, amicitia, concordia, honor, potestas, securitas, et gaudium. Ista, ut æstimo, sunt quæ propter se, et propter quæ alia quæque ab hominibus appetuntur. Et ita notandum, quod septem priores beatitudinis partes ad corporis beatitudinem, septemque posteriores ad animam pertinent. » Idem ⁷ : « In illa vita pulchritudo justorum Solis pulchritudini, qui septempleriter quam modo sit splendidior erit, adæquabitur. » Idem ⁸ : « Velocitas nos tanta concomitabitur, ut ipsis angelis Dei æque celeres simus, qui a cœlo ad terras, et e converso, dicto citius dilabuntur. » Idem ⁹ : « In futuro sic justus fortis erit, ut etiam, si velit, terram commovere possit; et sic e converso injustus imbecillis, ut nec etiam vermes amovere queat ab oculis suis. » Idem ¹⁰ : « Gaudium erit justo, intus et extra, gaudium sursum atque deorsum, gaudium circumcirca, ubique gaudium plenum. » Idem ¹¹ : « Tunc justī scient cuncta quæ Deus facit scienda, tam ea quæ præterita, quam ea quæ postmodum sunt. Ibi

¹ Bern., in *Cant.*, serm. XI, post med. — ² Ibid., post pauca. — ³ Id., in *fest. omn. Sanct.*, serm. IV, post med. — ⁴ *Matth.*, v, 6. — ⁵ Bern., serm. cit.,

prope fin. — ⁶ Anselm., *de Similit.*, c. XLVIII. — ⁷ Ibid., c. L. — ⁸ Ibid., c. LI. — ⁹ Ibid., c. LII. — ¹⁰ Ibid., c. LXXI. — ¹¹ Ibid., c. LIX.

a singulis omnes, ibi ab omnibus singuli cognoscentur; nec quemquam omnino latebit, qua patria, qua gente, qua stirpe, quis editus fuerit, vel quid etiam in vita sua fecerit. Si autem fueris malus, vera omnino sapientia privatus, tantis urgeberis doloribus, ut non solum insipiens, verum etiam

omnino fias et amens. » Idem ¹: « In illa vita si bonus fuerit, nihil patietur quod nolit, sed agere permittetur quodcumque voluerit; si vero fuerit malus, ad omnia, quæ noluerit, cogetur; et ab omnibus, quæ voluerit, prohibebitur. »

¹ Anselm., *de Similit.*, c. LIII.

DECLARATIO

TERMINORUM THEOLOGICÆ

ARGUMENTUM

(*Ex edit. Vatic.*)

Cum omnis doctrina, ut sanctus Augustinus inquit, *de Doctrina Christiana* lib. I, cap. 1, vel rerum, vel signorum sit, resque per signa discantur; cumque, ut ibidem asserit, lib. II, cap. III, signorum, quibus inter se homines sua sensa communicant, quædam pertineant ad oculorum sensum, pleraque ad aurium, paucissima ad cæteros sensus: verba inter homines prorsus obtinuerunt principatum significandi quæcumque animo concipiuntur, si ea prodere quisque velit. Vim igitur et verborum significationem in unaquaque scientia pertractanda nosse oportere, libro *de Reprehensionibus Sophistarum*, cap. 1, docuit Aristoteles. Ex quibus facile colligitur, quantum opusculum hoc, quod *Declaratio Terminorum Theologiæ* inscribitur, ad ipsius theologiæ tractationem afferat utilitatis. In eo enim Auctor dilucide explicat terminos, quibus in præcipuis theologicæ scientiæ materiis professores theologi utuntur, ne ex illorum ignorance quisquam allucinetur, vel in perniciosos errores, quod hac de causa plerisque aliquando contigit, prolabatur. Quæ vero hoc opusculo continentur, fusi in *Breviloquio* auctor edisserit, ut ibi pro cuiusque materiæ ratione manifeste apparet. Adeo ut non tam *Declaratio Terminorum Theologiæ* sit iste *Tractatus*, quam *Compendium totius Theologiæ* compendiosissimum, longeque ipso *Breviloquio* brevius.

Divinum
personæ.

Omnipotens Deus, Pater, Filius, Spiritus sanctus, unus est Deus: nam in unitate naturæ numerali est realis pluralitas personarum: quarum prima, scilicet Pater, a nullo est producta, nec producibilis; nec genita, nec generabilis; nec spirata, nec spirabilis; nec creata, nec creabilis. Secunda persona, scilicet Filius, est genita a Patre naturali productione, naturali fecunditate intellectus per memoriam. Tertia persona, scilicet Spiritus sanctus, est spirata a Patre et Filio, non genita, nec creata, sicut

¹ Cf. Edit. Argent., an. 1495; edit. Vatic., an. 1596,

nec secunda persona est creata, nec spirata.

Essentia autem divina est summe una, id est, nullo modo divisibilis in plures essentias. Secundo est summe simplex, id est, non composita ex multis rebus distinctis a se invicem re, nec componibilis cum rebus a se re distinctis; sed quidquid est in ea, propter sui infinitatem est una res cum ea. Tertio est immensa, id est, ipsa per se ipsam est præsens omni rei, et per se ipsam (a)

Essentia
divina.

tom. VI, p. 1, p. 209; edit. Lugd. an. 1647, tom. I, p. 209; edit. Ven. an. 1754, tom. VI, p. 1, p. 9.

(a) Cæt. edit. persona per ipsam.

operatur in omni re, et manu tenet, et intelligit omnia. Quarto est æterna, id est, non incœpit, nec desinit, simul et semel omnes perfectiones indivisibiliter continet. Quinto est incommutabilis, id est, nec substantialiter, nec accidentaliter mutabilis, nec generabilis, nec corruptibilis; nec aliquo modo perfectibilis, vel defectibilis. Sexto est necessaria, id est, ipsa non potest non esse, nec aliquid ab eo deficere, et omnis sua actio est ipsa essentia, et necessaria, licet terminus actionis divinæ ad extra non sit necessarius. Septimo est prima, id est radix et fundamentum emanationum et personalium proprietatum, et omnino prima entitas, inter omnia etiam, et in divinis, et creaturis. Octavo in ea est summa fecunditas, id est, memoria perfecta ad producendum personam utramque. Nam memoria, quam dicunt intellectivam, naturam Dei dicit cum intellectu, quæ fecunda est respectu Verbi. Sed memoria, quam dicunt spirativam, naturam Dei dicit cum voluntate, quæ est fecunda respectu Spiritus sancti. Nono est in ea summa charitas, id est una numero voluntas in tribus personis, et per consequens eadem volitio, et volitum idem. Decimo est in ea summa liberalitas, id est, communicabilitas suæ essentiae et omnis infinitæ perfectionis in deitate ipsis personis, et suæ bonitatis, et influentiæ in creaturis omnibus rebus productis. Undecimo est in ea summa æqualitas, id est perfectio Patris non est major, nec minor perfectione Filii, similiter et Spiritus sancti; nec Filius est perfectionis majoris, vel minoris, quam Pater, et Spiritus sanctus. Idem dicendum de Spiritu sancto respectu Patris et Filii; nec est deitas alia in Filio, et Spiritu sancto, quam in Patre, nec e converso; nec est potestas alia in Patre, quam in Filio, et Spiritu sancto, nec maior, nec minor. Nec est duratio sive æternitas major, vel minor in Patre, quam in Filio, et Spiritu sancto. Duodecimo est in ea summa germanitas, id est, naturæ et essentiae est summa

unitas, scilicet numeralis in tribus personis; similiter et talis unitas est in omni perfectione essentiali in tribus personis, non autem in omni proprietate notionali. Tertio-decimo, est in ea summa conformitas, id est, essentialium proprietatum summa unitas et identitas, et nulla diversitas; voluntatis concordia, nulla discordia, si saltem debet dici concordia; operationum ad creaturas indivisibilitas, et omnium effectuum similis producibilitas. Quartodecimo est in ea inseparabilitas, id est, personarum simultas in existendo, et ubique præsentiam exhibendo, et omnia operando.

Emanationes duæ sunt in divinis, scilicet generatio, et spiratio. Generatio est productio substantifica per modum naturæ. Spiratio est productio substantifica per modum voluntatis. Tres hypostases, id est supposita vel personæ, sunt in divinis, scilicet Pater, et Filius, et Spiritus sanctus. Sequuntur quatuor relationes, scilicet paternitas, filiatio, processio, spiratio. Sequuntur etiam quinque notiones, scilicet innascibilitas, paternitas, filiatio, processio, spiratio. Paternitas est generatio activa; filiatio, generatio passiva; processio est spiratio passiva; spiratio est spiratio activa; innascibilitas, est proprietas nobilitatis, scilicet a nullo produci.

Proprietas personalis est, qua persona proprie et principaliter innotescit. Et sunt tres, scilicet paternitas, filiatio, spiratio passiva. Notio est, qua persona innotescit, ut distinguatur ab alia. Innascibilitas innotescit Patrem principaliter per modum negationis, et ex consequenti per modum positionis, id est, fontalis plenitudinis.

Filius dicitur *Imago*, in quantum expressa similitudo Patris. Filius dicitur *Verbum*, in quantum est similitudo expressiva. Filius dicitur *Filius*, in quantum est similitudo hypostatica. Secundo Filius dicitur *Imago*, ut similitudo conformis. Dicitur *Verbum*, ut similitudo intellectualis. Dicitur *Filius*, ut similitudo connaturalis.

Quot
sunt pro-
cessio-
nes, hy-
postases,
relatio-
nes, et
notiones
in divi-
nis.

Proprie-
tas per-
sonalis
quid et
quot-
plex.

Filius.

Spiritus
sanctus.

Spiritus sanctus dicitur *Donum*, ut datum voluntarium et præcipuum. Dicitur *Spiritus*, ut datum voluntarium et primum. Dicitur *Charitas Patris et Filii*, ut datum hypostasticum.

Quæ
prædicame-
nta
non sint
in Deo.

Prædicamenta quinque ultima non sunt in Deo, quia pertinent proprie ad corporalia. Prædicamenta quinque ultima attribuantur Deo figurative. Prædicamenta quinque prima, secundum id quod est completionis in eis, sunt in Deo, et reducuntur ad duo, scilicet substantiam, et relationem. Ideo dicuntur duo modi prædicandi in divinis, scilicet per modum substantiæ et relationis. Prædicare per modum substantiæ, est prædicare de omnibus personis simul, et singulatim, et singulariter. Prædicare vero secundum relationem, aut est non dici de omnibus, aut si de pluribus, pluraliter dici.

Essentia
divina
quomodo
essentia
et
substan-
tia dici-
tur.

Essentia divina dicitur *essentia*, in quantum communicabilis in abstracto; sed dicitur *substantia*, in quantum communicabilis in concreto.

Quinque
modi di-
cendi in
divinis.

Sunt quinque modi dicendi, simul et quærendi, in divinis: *quis*, ratione personæ; *qui*, ratione hypostasis; *quæ*, ratione notionis; *quod*, ratione substantiæ; *quid* sive *quo*, ratione essentiae.

Habitare Deum in nobis, est effectum spirituale causare in nobis, cum acceptatione per charitatem, qua Deus nos habet, et habetur a nobis. Tota Trinitas autem inhabitat in homine. *Deum apparere*, est in signo sensibili expresse significari, ut Spiritus sanctus apparuit in linguis igneis et columba. *Deum descendere*, dicit utrumque, scilicet inhabitare, vel apparere. *Deum mitti*, est cum utroque prædicto æternaliter produci. *Deum sedere in beatis*, est glorificare beatos.

Appropriare aliqua personis divinis, est ipsa communiā omnibus personis, ad notitiam propriorum personalium facientia, alicui personæ attribueretur: ut Patri unitatem, æternitatem, principationem, omnipotentiam; Filio veritatem, speciem, exempla-

tionem, omniscientiam; Spiritui sancto bonitatem, usum, finem, voluntatem.

Unum, est ens indivisum in se. *Verum*, est ens intelligibile. *Bonum*, est ens communicabile.

Deus om-
nipoten-
s.

Deus est *omnipotens*, non quod possit actus culpabiles, ut mentiri; nec actus pœnales in se recipere, ut timere; nec corporales, ut dormire; nec inconvenientes, ut facere aliquem majorem se. Est, inquam, Deus perfecte, vere, et proprie omnipotens, id est potens omnia quæ sunt alicujus potentiae, et potentiae completæ.

Potentia
duplex.

Potentia *completa* est, quæ non potest deficere, nec succumbere, nec indigere. Potentia *incompleta*, quæ potest in peccando deficere, in patiando succumbere, in corporali actione indigere. Potentia *divina* est, quæ nec est de nihilo, nec sub aliquo, nec eget aliquo, nec culpabilia potest, nec pœnalia, nec materialia.

Sapientia
multiplici-
ter dicta.

Sapientia Dei est illa, qua limpidissime Deus cognoscit omnia bona, mala, præterita, præsentia, et futura, actualia, et possibilia: et per consequens, est infinita, et incomprehensibilis nobis. Sapientia Dei dicitur *scientia*, in quantum est cognitiva omnium possibilium. Dicitur *visio*, respectu omnium actualiter existentium. Dicitur *approbatio*, in quantum est respectu bonorum. Dicitur *præscientia*, in quantum est respectu futurorum. Dicitur *dispositio*, in quantum est respectu fiendorum ab ipso Deo. Dicitur *prædestinatio*, respectu præmiandorum. Dicitur *reprobatio*, in quantum est respectu damnandorum. Dicitur *lux*, in quantum est ratio cognoscendi omnia. Dicitur *speculum*, in quantum est ratio cognoscendi visa et approbata. Dicitur *exemplar*, in quantum est ratio cognoscendi prævisa et disposita. Dicitur *liber vitæ*, in quantum est ratio cognoscendi prædestinata. Sapientia Dei est liber vitæ respectu rerum, ut redeuntium; exemplar, ut exeuntium; speculum, ut euntium; lux, respectu omnium. Ad exemplar spectat idea secundum actum prævidendi; verbum,

secundum actum proponendi; ars, secundum actum prosequendi; ratio, secundum actum perficiendi. Simplex Dei notitia est, qua cognoscit Deus bona et mala, quæ sunt, fuerunt, et erunt, et possunt esse, quæ etiam nunquam erunt. *Notitia visionis* est, qua cognoscit Deus omnia mala, quæ sunt, fuerunt et erunt. *Notitia approbationis* est, qua cognoscit tantum bona, quæ sunt, fuerunt, et erunt. Voluntas Dei dicitur ratione regulata providentia, qua omnia quæ in universo fiunt, irreprehensibiliter gubernantur.

Deus est causa efficiens mundi, ratione cuius est in creatura unitas, modus, et mensura. Deus est causa exemplaris mundi, ratione cuius est in creatura veritas, species, et numerus. Deus est causa finalis mundi, ratione cuius est in creatura bonitas, ordo, et pondus.

Liber *intus* scriptus, est Dei æterna ars et sapientia. Liber *foris* scriptus, est mundus sensibilis.

Obedientia *mera* est, quando præceptum ex se solum obligat, non ex aliqua alia causa.

Ordo angelorum, secundum Gregorium¹, est multitudo cælestium spirituum, qui inter se in aliquo munere gratiæ simulantur, sicut et in naturalium donorum munere conveniunt. *Hierarchia divina* est ipsa Trinitas increata. *Hierarchia angelica* est angelorum multorum habitudo ad invicem in scientia, actione, deiformitate, illuminatione, et in Deum ascensione. *Hierarchia ecclesiastica*, est rerum sacrarum et rationalium ordinata potestas, debitum in subditis retinens principatum. *Angelus*, est substantia incorporea, intellectualis, semper mobilis, arbitrio libera, Deo serviens, gratia, non natura immortalitatem suscipiens, id est, annihilationem (a), quia incorruptibilitatem proprie habet ex natura.

Anima est substantia spiritualis corpori, ut forma rectrix et vivificatrix, accommo-

data, et ad æternam beatitudinem principaliter ordinata. *Sensualitas* est potentia animæ, quæ sensificat corpus et movet, et appetit delectabilia corpori, et refugit nociva. *Sensus* est illa vis animæ, qua homo cognoscit res corporeas præsentēs. *Imaginatio* est illa vis animæ, quæ intuetur res corporales absentes. *Ratio* est illa vis animæ, qua anima inter bonum et malum, inter verum et falsum discernit infra se. *Intellectus* est illa vis animæ, qua anima apprehendit res immateriales et intelligibiles. *Portio animæ superior*, est ipsa anima in quantum respicit superiora. *Portio animæ inferior*, est ipsa anima in quantum respicit inferiora. *Sensus communis* est, in quo omnes sensus particulares concurrunt. *Phantasia* est virtus animæ sensitiva, quæ componit formas novas, secundum similitudinem formarum a particularibus sensibus receptorum. *Æstimatoria* est illa vis animæ qua dicimus esse sagacitatem in brutis, ut in vulpe. *Memoria* est illa vis, quæ conservat formas sensibilibus specierum. *Motiva sensitiva* est vis, qua anima singula membra corporis movet. *Intellectus speculativus* est ille qui exercetur in speculatione veri. *Intellectus practicus* est ille qui exercetur in operatione boni. *Vis animalis* est illa, qua animal corporea objecta cognoscit et appetit. *Vis vitalis* est vis motiva aeris in corpore animalis per arterias. Unde *vis naturalis* est illa, qua corpus animalis nutritur, et conservatur species. *Vis generativa* est illa, qua conservatur species. *Nutritiva* est illa qua conservatur individuum.

Oraculum est, cum in somnis apparet aliqua gravis persona, ut Deus, sacerdos, vel parens, denuntians aliquid eventurum, vel non faciendum, vel vitandum. *Visio* est, cum id quis videt quod evenit, sicut apparuit. *Somnium* est figuris tectum, et sine interpretatione intelligi non potest. *Insomnium* est, quando id quod vigilantem fatigaverat, se ingerit dormienti. *Phantasma* est,

defectio,
et ejus
poten-
tiæ.

Portio
animæ
duplex.

Oracu-
lum, vi-
sio, som-
nium, in-
somnia-
um, phantas-
ma quid.

¹ Greg., in *Evang.*, hom. XXXVIII. Vid. *Sent.*, lib. II, dist. IX, huj. edit. tom. II, p. 458.

(a) *Forsan legendum* immunitatem ab annihilatione.

quando vix dormire cœperit quis, et vigilare se existimat, et videtur aspicere irruentes super se, vel passim vagantes formas, discrepantes et varias, lætas et turbulentas.

Imago Dei in natura rationali, est similitudo expressa, tamen deficiens in aliquo, Trinitatis increatæ, consistens in memoria, intelligentia et voluntate.

Libertas a coactione est facultas rationis et voluntatis, consurgens ex deliberatione præambula, et voluntate adjuncta, et dicitur *liberum arbitrium*.

Causa est principium productivum.

Ratio causalis est regula dirigens ipsum efficiens in productione : quæ regula est *idea* in Deo, in creatura *forma naturalis*. *Rationes causales* sunt formæ ideales. *Rationes seminales* sunt formæ naturales. *Ratio primordialis* est ratio causalis, tamen cum respectu ad Deum, ut primum principium.

Vestigium Dei est creatura, repræsentans Deum in rationibus omni creaturæ communibus, ut est unitas, veritas, et bonitas.

Similitudo est conformitas Dei in gratuitis, ut fide, spe, charitate.

Imago creationis consistit in tribus potentiis animæ, et unitate substantiæ, ita quod memoria repræsentat Patrem, intelligentia Filium, et voluntas Spiritum sanctum, et unitas substantiæ repræsentat unitatem divinæ essentiae. *Imago recreationis* consistit in tribus virtutibus theologicis, et unitate gratiæ gratum facientis, ita quod fides repræsentat Filium, spes Patrem, charitas Spiritum sanctum; unitas gratiæ, unitatem essentiae. *Imago glorificationis* consistit in tribus dotibus, et unitate gloriæ : ita quod aperta visio repræsentat Filium, secreta tentio repræsentat Patrem, perfecta dilectio Spiritum sanctum, unitas gloriæ repræsentat unitatem essentiae.

Malum est privatio modi, speciei et ordinis. Nam creatura comparatur ad Deum in ratione effectus causæ efficientis, formalis, et finalis; et ratione primi, habet rationem modi; ratione secundi, habet rationem spe-

ciei; ratione tertii, habet rationem ordinis. *Malum culpæ* est carentia debitæ honestatis. *Malum pænæ* est abstinentia debitæ delectationis cum sensu sui contrarii. *Malum pugnæ* est culpa diabolo in instigando, et est pœna justo in repugnando. *Malum secundum se et in se* est quod nullo modo potest bene fieri, ut odium Dei. *Malum in se, sive in genere*, quod aliquando potest bene fieri, ut occidere hominem. *Malum ex circumstantia*, est malum quod in se est bonum, tamen propter aliquam circumstantiam annexam fit malum.

Tentare, est probare.

Peccatum originale est carentia debitæ justitiæ per inobedientiam Adæ facta, quam comitatur carentia visionis divinæ. *Peccatum actuale* est carentia debitæ justitiæ, facta (a) per inobedientiam propriæ voluntatis. *Peccatum veniale* est amor voluptatis in creatura citra Deum. *Peccatum mortale* est inobedientia mandatorum divinorum. *Delictum* est transgressio præceptorum affirmativorum. *Commissum* est transgressio præceptorum negativorum. *Præceptum affirmativum* est, quod ordinat quid debeat fieri. *Præceptum negativum* est, quod ordinat quid non debeat fieri.

Ignorantia negationis, est simpliciter aliquid non scire, sicut brutum non scit Deum. *Ignorantia privationis*, est ignorare aliquid, quod homo scire (b) potuit, et tenebatur scire. *Ignorantia dispositionis*, est non scire veritatem, et cum hoc tenere oppositam falsitatem. *Ignorantia simplex*, est nescire quæ tenetur homo scire, et ut sciat (c), facit aliquid, sed non sufficienter. *Ignorantia crassa* sive *supina*, est nescientia eorum quæ tenetur scire, et non vult (d) aliquem laborem subire, ut sciat. *Ignorantia affectata*, est nolle scire ea, ad quæ tenetur.

Peccatum cordis est transgressio legis divinæ per inordinationem intrinseci motus mentis. *Consensus* est nutus voluntatis spontaneus. *Conscientia* est naturale iudicatorium, quid faciendum, vel non faciendum (c) *Cæt. edit. non habent* et ut sciat, — (d) *Cæt. edit. velle*.

Imago
Dei in
homine.

Ratio
multi-
plex.

De pec-
cato, et
aliis ad
materi-
am de
peccato
in gene-
rali et
speciali
pertinen-
tibus.

Ignoran-
tia.

Malum
multi-
plex.

Pecca-
tum cor-
dis.

(a) *Cæt. edit. acta.* — (b) *Item postquam sciri.* —

sit. *Perplexitas* est involutio inter opposita, ita quod videtur semper vergere in peccatum, quaecumque partem eligat. *Contentio* est veritatis impugnatio, cum confidentia clamoris. *Menducium* est falsa signatio vocis cum intentione fallendi. *Jurare* est Deum invocare in testem suæ locutionis. *Perjurium* est mendacium juramento firmatum. *Adulatio* est sermo laudis, alicui exhibitus intentione placendi. *Maledicere* est alicui plagas, vel pœnas, verbo optativo imprecari. *Detractio* est famæ alienæ denigratio.

Peccatum operis.

Peccatum operis, transgressio legis divinæ per inordinationem extrinseci motus. *Superbia* est amor vel appetitus propriæ excellentiæ. *Inanis gloria* est amor laudis propriæ propter excellentiam apparentem. *Inobedientia* est voluntas fingens minorationem potestatis, nolens subiacere superioribus in debitis. *Jactantia* est voluntas, propter apparentiam, propriam potestatem ostendens. *Hypocritis* est voluntas per speciem sanctitatis se simulans fallaciter in aperto, et viliter agens in occulto.

Invidia.

Invidia est dolor, vel odium, felicitatis alienæ. Odium est voluntas affectans proximo malum, ut careat bono quod ipsum odientem contristat. *Susurratio* est voluntas loquendi, seminans discordias inter fratres.

Ira.

Ira est motus et fervor sanguinis circa cor, ex evaporatione fellis, propter appetitum vindictæ. *Fellea passio*, est subitus animi motus impatiens læsionis. *Mania* est mancus ira. *Cotus* est observatio opportuni temporis ad vindictam. *Rixa* est audax voluntas vindicandi in injuriam facti procedens. *Contumelia* est voluntas vindicans per exprobrationem malorum. *Blasphemia* est voluntas se vindicans per opprobrium Deo vel Sanctis illatum.

Acedia.

Acedia est tedium operandi bonum. *Pusillanimitas* est voluntas immoderate metuens gravedinem, in aggressu agendorum. *Desperatio* est voluntas gravedinem reprimens, de adjutorio ad perficiendum bonum diffidens, sive de remuneratione divina diffidens.

Torpor est voluntas gravedinis impatiens, tepida ad explendum inchoata.

Avaritia est amor immoderatus habendi. *Avaritia*.

Prodigalitas est superfluitas, quæ dat non danda. *Furtum* est avaritia rapiens, vel retinens rem invito Domino. *Rapina* est avaritia violenter occupans rem alienam. *Usura* est avaritia acquirens per mutuum aliquid præter sortem. *Simonia* est avaritia studiose appetens vendere, vel emere spiritualia, vel spirituali annexum. *Proditio* est voluntas per deceptionem domesticorum acquirendis inhians. *Fallacia* est voluntas per verba decipiens proximum, causa lucrandi. *Fraus* est voluntas profectum proximi decipiens, propter terrenum emolumentum.

Gula est immoderatus amor edendi.

Gula.

Luxuria est concupiscentia nimia expe-
riendæ voluptatis.

Luxuria

Peccatum ignorantie est omissio debitæ scientiæ. *Peccatum ex ignorantia* est peccatum quod committitur ignoranter, et, si non fuisset ignorantia, non fuisset commissum. *Peccatum ex industria* est aversio voluntatis malignantis a summe clemente Deo. *Peccatum ex infirmitate* est aversio voluntatis male humiliatæ, vel male in amore accensæ. *Peccatum in Deum* dicitur impietas. *Peccatum in proximum* dicitur iniquitas. *Peccatum in seipsum* dicitur impuritas.

Peccatum multplex.

Idololatria est falsa et superstitiosa protestatio majestatis divinæ in idolo. *Apostasia* est temerarius a statu fidei, vel obedientiæ, vel religionis recessus. *Schisma* est illicita dissensio eorum, inter quos debet esse unitas. *Hæresis* est recessus a vera fide. *Divinatio* est superstitiosa investigatio præscientiæ futurorum. *Necromantia* (a) est divinatio facta in cadaveribus mortuorum. *Geomantia* est divinatio facta in terra. *Hydromantia* est divinatio facta in aqua. *Æromantia* est divinatio facta in aere. *Pyromantia* est divinatio facta in igne. *Maleficium* est mulierum opus, vel ligatura alicujus rei, in damnum vel commodum ali-

(a) Cæst. edit. nigromantia.

cujus hominis. *Sortilegium* est divinatio per sortes. *Augurium* est divinatio per garritus, vel gestus avium. *Prestigium* est per quod diabolicis illusionibus oculi hominum perstringuntur, ne possint cernere verum. *Hy-pocrisis* est velle videri qualis non est.

De gra-
tia, et de
virtuti-
bus.

Gratia generaliter dicitur adjutorium di-
vinum, creaturæ liberaliter et gratis impen-
sum ad quemcumque actum indifferenter. *Gratia gratis data* est adjutorium divinitus
datum, ut quis præparet se ad suscipien-
dum Spiritus sancti donum, quo perveniat
ad statum meriti. *Gratia gratum faciens* est
adjutorium divinitus datum ad merendum.

Virtutes
theologi-
cæ.

Fides est habitus quo creduntur ea quæ
non videntur. *Spes* est virtus qua spiritualia
et æterna bona cum fiducia expectantur,
propter confidentiam meritorum præceden-
tium, et gratiam divinam. *Charitas* est vir-
tus qua diligitur Deus propter se, et proxi-
mus propter Deum. *Amor* est naturalis affec-
tio, communis rationalibus et irrationalibus.
Dilectio est affectio rationalium et intellec-
tualium.

Virtutes
cardina-
les.

Pruden-
tia.

Prudentia est notitia eorum quæ sunt
agenda, et eorum quæ sunt vitanda. *Memo-
ria* est notitia præteritorum, ut præterita
sunt. *Intelligentia* (a) est notitia præsentium.
Providentia est notitia futurorum. *Circum-
spectio* est cantela contrariorum vitiorum.
Cautio est discretio virtutis a vitio speciem
virtutis præferente. *Docilitas* est prudentia
erudiendi imperitos.

Tempe-
rantia.

Temperantia est domatio libidinum et
omnium malorum motuum, Deo hominem
incorruptum conservans. *Continentia* (b) est
regimen cupiditatis per consilii gubernationem.
Clementia est virtus per quam animus,
in odium alicujus temere concitatus, beni-
gnitate remittitur. *Modestia* est virtus qua
pudor honestatis comparat puram et stabilem
auctoritatem. *Verecundia* est observatio
honestatis in gestu et verbo.

Fortitu-
do.

Fortitudo est magnarum rerum appeti-

tio, et humilium contemptio, et cum humi-
litate laborum perpressio. *Magnanimitas* est
difficilium spontanea et rationabilis aggressio.
Fiducia est certa spes animi perducendi
ad finem rem inchoatam. *Securitas* est ha-
bitus secundum quem imminentes incom-
moditates, et rei inchoatæ affines, non for-
midantur. *Magnificentia* est magnarum re-
rum et excelsarum, cum animi ampla qua-
dam et splendidissima propositione, cogitatio
atque administratio. *Constantia* est stabilis
in bono perseverantia. *Patientia* est æqua-
nimis malorum tolerantia. *Fidentia* est in
magnis et honestis firma fiducia, et tuta
collocatio. *Perseverantia* est finalis perma-
nentia in bono.

Justitia.

Justitia est virtus qua sibi, Deo et pro-
ximo, quod suum est tribuitur. *Severitas* est
virtus debito supplicio coercens injuriam.
Liberalitas est virtus beneficiorum erogatrix.
Latria est cultus soli Deo debitus, qui fit
fide, spe et charitate. *Dulia* est servitus
creaturæ debita. *Hyperdulia* est servitus vel
cultus excellentibus creaturis debitus. *Reve-
rentia* est virtus qua personis gravibus, et
prælatione, vel officio sublimatis, debitus
cultus reverentiæ impenditur. *Pietas* est
virtus qua consanguineis et patriæ benevolis
diligens cultus impenditur. *Gratia justitiæ*
est beneficia jugi memoria recordari, et pos-
sibiliter rependere. *Vindictio* est virtus
qua omne injustum repellitur, et debite pun-
nitur. *Observantia* est virtus qua superiores
honorifice tractantur. *Veritas* est virtus qua
rebus cor et verba concordare jubentur. *In-
nocentia* est animi puritas abhorrens omnem
illationem injuriæ Deo, sibi, et proximo.
Amicitia est dilectio alicujus proximi propter
bonum ipsius proximi. *Concordia* est volun-
tatum et actionum conformitas. Misericordia
est compassio miseræ et indigentiae proxi-
mi. *Disciplina* est conversatio honesta, cui
parum est non agere malum, sed studet in
bonis suis actibus irreprehensibilis apparere.
Obedientia est obtemperatio voluntati supe-
rioris secundum regulas legis divinæ, vel

(a) Cæd. edit. add. prudentiæ. — (b) Item add. tem-
perantiæ.

humanæ. *Æquitas* est amor æqualitatis in his, in quibus æquitas esse debet. *Contemplatio* est clara et libera perspicacia ad cognoscendum divinam sapientiam, et propriam et naturalem possibilitatem. *Oratio* est ascensus mentis in Deum, sive est expressio desiderii directi in Deum, ad bonum adipiscendum, vel malum removendum, formata per verbum interius et exterius.

Sacramentum
quid et
quotu-
plex.

Sacramentum est materiale elementum oculis subjectum, similitudine repræsentans, institutione significans, significatione gratiam conferens. *Baptismus* est tinctio corporis exterior facta sub forma verborum præscripta. *Confirmatio* est signatio hominis baptizati in fronte, facta ab episcopo ad roborandum hominem in fide. *Eucharistia* est vera et realis præsentia corporis et sanguinis Christi sub speciebus panis et vini. *Pœnitentia* est absolutio hominis peccatoris pœnitentis a sacerdote, clave non errante, pœnam æternam in temporalem divinam auctoritate commutante. *Unctio extrema* est unctio hominis infirmi a sacerdote, in remissionem venialium peccatorum. *Ordo* est signaculum

quo spiritualis potestas traditur ordinato. *Matrimonium* est viri mulierisque conjunctio maritalis, inter legitimas personas individuum vitæ consuetudinem servans.

Premium substantiale consistit in visione, fruitione, tentione unius summi boni. *Premium consubstantiale* consistit in gloria corporis. *Premium accidentale* consistit in quodam decore speciali superaddito, et dicitur *aureola*. *Aurea* est ipsa beatitudo substantialis. *Aureola* est gloria incorruptionis secundum profectum trium virium animæ in carne operantium, scilicet vis irascibilis, concupiscibilis, et rationalis. *Aureola virginum* est gloria de incorruptione carnis, attestante incorruptione (a) mentis. *Aureola martyrum* est gloria de invicta sustinentia mortis pro fide, vel justitia. *Aureola prædicatorum* est gloria de incorruptione doctrinæ ad alterum prolata, mente, verbo, et exemplo.

Præ-
mium
triplex.

Aureola
multi-
plex.

Hæc sunt, charissime frater, paucula, quæ pro usu et exercitio tibi relinquo: postquam, Deo dante, te iterato videro, latius tibi exponam.

(a) Forsan legendum incorruptionem.

BREVILOQUIUM¹

OPUSCULI SEQUENTIS ARGUMENTUM

(*Ex edit. Vatic.*)

Breviloquium, quod ex eo appellatur, quia summatim ac breviter Theologiæ instituta ac præcepta exponit, in procœmium et tractatum dividitur. Procœmium sacræ Scripturæ ortum, progressum, statum, latitudinem, longitudinem, sublimitatem, profunditatem procedendi, eamque interpretandi modum demonstrat. Tractatus vero septem partibus continetur: prima est de Deo trino et uno; secunda, de creatura mundi; tertia, de corruptela peccati; quarta, de incarnatione Verbi; quinta, de gratia Spiritus sancti; sexta, de sacramentorum medicina; septima denique de statu finalis judicii. Materia primæ partis tractatur a Magistro in primo libro Sententiarum; secundæ et tertiæ, in secundo; quartæ, in tertio; quintæ, partim in secundo, et partim in tertio; sextæ vero et septimæ, in quarto. Has omnes et quidem grandes materias adeo brevi profunditate, et profunda brevitate Auctor edisserit, ut merito Joannes Gerso, par. II, tit. *Lib. leg.*, Breviloquium mira compendii arte divinitus compositum ingenue fateatur.

PROCœMIUM

Flecto genua mea ad Patrem Domini nostri Jesu Christi, ex quo omnis paternitas in cælo et in terra nominatur, ut det vobis, secundum divitias gloriæ suæ, virtute (a) corroborari per spiritum ejus in interiori homine (b), habitare Christum per fidem in cordibus vestris: in charitate radicati et fundati, ut possitis comprehendere, cum omnibus sanctis, quæ sit latitudo, longitudo, sublimitas et profundum; scire etiam supereminentem scientiæ charitatem Christi, ut impleamini in omnem plenitudinem Dei². Magnus Doctor gentium, et prædicator veritatis, divino repletus spiritu, tanquam vas

electum et sanctificatum, in hoc verbo aperit sacræ scripturæ, quæ *Theologia* dicitur, ortum, progressum et statum: insinuans ortum scripturæ attendi secundum influentiam beatissimæ Trinitatis; progressum autem, secundum exigentiam humanæ capacitatis; statum vero sive fructum, secundum superabundantiam superplenissimæ felicitatis.

Ortus namque non est per humanam investigationem, sed per divinam revelationem, quæ fluit³ a Patre luminum, ex quo omnis paternitas in cælo et in terra nominatur, a quo per filium ejus Jesum Christum manat in nos Spiritus sanctus; et per Spiri-

¹ Cf. Edit. Argent. an. 1495, p. 1; edit. Vat. an. 1596, tom. VI, p. 1, p. 5; edit. Ven. an. 1611, tom. I, p. 5; edit. Lugd. an. 1647, tom. I, p. 5; edit. Ven. an. 1754,

tom. V, p. 1.—² *Ephes.*, III, 14-19.—³ *Jac.*, I, 17.—⁴ *Ephes.*, III, 15.—(a) Cæt. edil. *virtutem*. (b) *Vulg. interiorem hominem*.

tum sanctum ¹ *dividentem*, et distribuentem dona *singulis, sicut vult*, datur fides; et ² *per fidem habitat Christus in cordibus nostris*. Hæc est notitia Jesu Christi, ex qua originaliter manat firmitas et intelligentia totius scripturæ sacræ. Unde et impossibile est, quod aliquis in ipsam ingrediatur agnoscendam, nisi prius Christi fidem habeat sibi infusam, tanquam ipsius totius scripturæ lucernam, januam, et etiam fundamentum. Est enim ipsa fides omnium supernaturalium illuminationum, quandiu ³ *peregrinamur a Domino*, et fundamentum stabiliens, et lucerna dirigens, et janua introducens: secundum cujus etiam mensuram necesse est mensurari sapientiam, nobis divinitus datam: ne quis ⁴ *sapiat plus quam oportet sapere, sed sapiat ad sobrietatem, et unicuique sicut Deus divisit mensuram fidei*. Mediante igitur hac fide, datur nobis notitia sacræ scripturæ secundum influentiam beatissimæ Trinitatis, juxta quod expresse insinuat Apostolus in prima parte auctoritatis prius inductæ.

Progressus autem sacræ scripturæ non est coarctatus ad leges ratiocinationum, et diffinitionum, et divisionum, juxta morem aliarum scientiarum; et non est coarctatus ad partem universitatis: sed potius, cum secundum lumen supernaturale procedat, ad dandam homini viatori notitiam rerum sufficientem, secundum quod expedit ei ad salutem, partim per plana verba, partim per mystica, describit totius universi continentiam quasi in quadam summa, in quo attenditur latitudo; describit excellentiam finaliter salyandorum, in quo attenditur sublimitas; describit et miseriam damnatorum, in quo profunditas consistit non solum ipsius universi, verum etiam divini judicii. Et sic describit totum universum, quantum expedit de ipso habere notitiam ad salutem, secundum ipsius *latitudinem, longitudinem,*

altitudinem et profunditatem. Ipsa etiam habet in suo progressu hæc quatuor, secundum quod posterius declarabitur, quia sic exigebat conditio capacitatis humanæ, quæ magna et multa nata est magnifice et multipliciter capere, tanquam speculum quoddam nobilissimum, in quo nata est describi non solum naturaliter, verum etiam supernaturaliter rerum universitas mundanarum, ut sic progressus sacræ scripturæ attendatur secundum exigentiam capacitatis humanæ.

Status vero, sive fructus sacræ scripturæ, non est quicumque, sed plenitudo æternæ felicitatis. Nam hæc est scriptura, in qua verba sunt vitæ æternæ; quæ ideo scripta est non solum ut credamus, verum etiam ut vitam possideamus æternam. In qua quidem videbimus, amabimus, et universaliter omnia desideria nostra implebuntur. Quibus impletis, vere tunc sciemus *supereminentem scientiæ charitatem*, et ita impleti erimus *in omnem plenitudinem Dei*. Ad quam quidem plenitudinem conatur nos divina introducere scriptura, juxta prædictæ sententiæ apostolicæ veritatem. Hoc igitur fine, hæc etiam intentione, sacra scriptura perscrutanda est et docenda, et etiam audienda. Et ut ad istum fructum et terminum recto perveniamus progressu per viam recti itineris scripturarum, inchoandum est ab exordio: hoc est, ut cum mera fide ad Patrem luminum accedamus, *flectendo genua* cordis nostri, ut ipse per Filium suum in Spiritu sancto det nobis veram notitiam Jesu Christi, et cum notitia amore ipsius, ut sic ipsum cognoscentes et amantes, et tanquam in fide solidati, et *in charitate radicati*, possimus ipsius sacræ scripturæ nosse latitudinem, longitudinem, altitudinem et profunditatem; et per hanc notitiam pervenire ad plenissimam notitiam, et excellentissimum et excessivum amorem beatissimæ Trinitatis, quo Sanctorum tendunt desideria, in quo est status et complementum omnis veri et boni.

Scriptura sacra quo fine perscrutanda.

¹ I Cor., XII, 11. — ² Ephes., III, 17. — ³ II Cor., V, 6. — ⁴ Rom., XII, 3.

De Latitudine sacrae Scripturae.

Hujus sacrae scripturae fine concupito et intento, et principio credito simul et invocato, videndus est progressus, quantum ad ipsius latitudinem, longitudinem, sublimitatem et profunditatem, secundum viam et ordinem apostolici documenti. Consistit autem ipsius latitudo in multitudine sanarum partium; longitudo vero, in descriptione temporum et aetatum; altitudo, in descriptione hierarchiarum gradatim ordinarum; profunditas, in multitudine mysticorum sensuum et intelligentiarum. Si igitur velimus latitudinem sacrae scripturae speculari, prima fronte occurrit nobis sacra scriptura secunda in duo Testamenta, scilicet Vetus, et Novum. Vetus autem occurrit cum multitudine librorum: habet enim libros legales, historiales, sapientiales et prophetales: ita quod primi sunt quinque, secundi decem, tertii quinque, quarti sunt sex; ac per hoc in universo viginti sex. Novum similiter Testamentum habet libros his correspondentes, secundum quadruplicem formam. Nam legalibus correspondet libri evangelici; historialibus, Aetus apostolici: sapientialibus, Epistolae apostolorum, et maxime Pauli; prophetalibus correspondet liber Apocalypsis: ut sic mira sit conformitas inter Vetus et Novum Testamentum, non solum in continentia sensuum, verum etiam in quadriformitate partium. In ejus figuram et consignationem, vidit Ezechiel ¹ rotam quatuor facierum, et rotam in medio rotae, quia Vetus est in Novo, et e converso. Nam in libris legalibus et evangelicis est facies leonis, propter excellentiam auctoritatis; in historialibus est facies bovis, propter exempla virtutis; in sapientialibus est facies hominis, propter prudentiam sagacem; in libris prophetalibus est facies aquilae, propter intelligentiam perspicacem.

Recte autem sacra Scriptura dividitur in Vetus et Novum Testamentum, et non in

¹ Ezech., i, 16.

theoricam et practicam, sicut Philosophia; quia cum sacra scriptura fundetur proprie super cognitionem fidei, quae virtus est et fundamentum morum, et justitiae, et totius rectae vitae, non potest in ea sequestrari notitia rerum, sive credendorum, a notitia morum. Secus autem est de Philosophia, quae non tantum de veritate morum, verum etiam agit de vero nuda speculatione considerato. Quoniam igitur Scriptura sacra est notitia movens ad bonum, et revocans a malo, et hoc est per timorem et amorem; ideo dividitur in duo Testamenta, quorum brevis differentia est timor et amor. Et quia quadrupliciter potest quis moveri ad bonum, et removeri a malo, scilicet per praecepta potentissimae majestatis, vel per documenta sapientissimae veritatis, vel per exempla et beneficia innocentissimae bonitatis, vel ex his omnibus in unum collectis; ideo tam in Novo, quam in Veteri Testamento, sunt quadriformiter traditi libri continentes sacram scripturam, secundum correspondentiam ad quatuor praemissa. Nam libri legales movent per praecepta majestatis omnipotentissimae; historiales, per exempla bonitatis innocentissimae; sapientiales, per documenta veritatis sapientissimae; prophetales movent ex omnium praeceptorum aggregatione, sicut in eis manifestissime apparet. Unde ipsi sunt quasi rememorativi totius legis, sapientiae, et doctrinae. Est igitur Scriptura sacra similis fluvio latissimo, qui ex concursu aquarum multarum aggregatur magis ac magis, secundum quod longius decurrit. Nam cum primo in Scriptura essent libri legales, postea supervenit aqua sapientiae historialium librorum; tertio vero superadvenit doctrina sapientissimae Salomonis; post hoc etiam doctrina sanctorum Prophetarum, et tandem doctrina evangelica revelata, per os carnis Christi prolata, per evangelistas conscripta, per sanctos apostolos divulgata: additis etiam documentis, quae Spiritus sanctus, super eos veniens, docuit nos per eos: ut sic omnem veritatem per Spiritum sanctum,

Quatuor modis potest quis moveri ad bonum, et revocari a malo.

Scriptura sacra fluvio similis.

juxta divinum promissum¹, edocti, omnis veritatis salutaris doctrinam Ecclesiæ Christi darent, et sacram Scripturam consummando, veritatis notitiam dilatarent.

De Longitudine sacræ Scripturæ.

Habet etiam hæc sacra scriptura longitudinem, quæ consistit in descriptione tam temporum, quam ætatum, a principio scilicet mundi, usque ad diem judicii. Describit enim per tria tempora mundum decurrere, scilicet per tempus legis naturæ, legis scriptæ, et legis gratiæ; et in his tribus temporibus septem distinguit ætates: quarum prima est ab Adam usque ad Noe, secunda a Noe usque ad Abraham, tertia ab Abraham usque ad David, quarta a David usque ad transmigrationem Babylonis, quinta a transmigratione Babylonis usque ad Christum, sexta a Christo usque ad finem mundi. Septima decurrit cum sexta, quæ incipit a quiete Christi in sepulchro, usque ad resurrectionem universalem, quando incipiet resurrectionis octava. Et sic Scriptura est longissima, quia in tractando incipit a mundi et temporis exordio in principio *Genesis*, et pervenit usque ad finem mundi et temporis, scilicet in fine *Apocalypsis*. Recte autem universum tempus, quod decurrit secundum triplicem legem, scilicet inditam interius, datam exterius, et desuper infusam, decurrit per septem ætates, et consummatur in fine sextæ, ut sic mundi decursus respondeat mundi exordio, et majoris mundi decursus respondeat decursui vitæ minoris mundi, scilicet hominis, propter quem etiam factus est. Nam prima ætas mundi, in qua facta est ipsius mundi formatio, casus dæmonum, et confirmatio angelorum, recte respondet primæ diei, in qua facta est lux, et divisa a tenebris. Secunda, in qua per arcam, et diluvium, salvati sunt boni, et delicti mali, respondet secundæ diei, in qua per firmamentum facta est distinctio aquarum ab aquis. Tertia, in qua vocatus est Abra-

ham, et inchoata Synagoga, quæ fructificare et generare debebat prolem ad Dei cultum, correspondet diei tertiæ, in qua apparuit terra, et protulit herbam virentem. Quarta, in qua vixit regnum et sacerdotium, quia David rex ampliavit cultum divinum, correspondet quartæ diei, in qua facta est formatio luminarium et stellarum. Quinta, in qua transmigrantes inter populos multos versati sunt et tribulati, correspondet diei quintæ, in qua facta est formatio piscium ex aquis. Sexta ætas, in qua natus est Christus in effigie hominis, qui vere est imago Dei, correspondet sextæ diei, in qua formatus est homo primus. Septima, in qua est quies animarum non habens finem, correspondet septimæ diei, in qua requievit Deus ab omni opere quod patrarat. Et sic distinguuntur hæ septem ætales propter insignia facta, quæ fuerunt in earum exordiis, ratione quorum correspondent diebus formationis mundi. Vocatur autem prima ætas infantia, quia sicut infantia tota oblivione deletur, sic illa prima ætas per diluvium est consumpta; secunda, pueritia: sicut enim in pueritia loqui incipimus, sic in secunda ætate facta est distinctio linguarum. Tertia dicitur adolescentia, quia sicut vis generativa tunc incipit in actum suum exire, sic (a) tunc vocatus est Abraham, et data est ei circumcisio, et facta est ei promissio de semine. Quarta dicitur juvenus, quia sicut in juventute floret hominis ætas, sic in quarta ætate sub Regibus floruit Synagoga. Quinta dicitur senectus, quia sicut in senectute vires minuuntur et decidit pulchritudo, sic et in transmigratione factum est de Judæorum sacerdotio. Sexta ætas dicitur senectus (b), quia sicut illa est quæ copulatur cum morte, habens tamen magnam lucem sapientiæ; sic sexta ætas mundi terminatur cum die judicii, et in ea viget sapientia per doctrinam Christi. Sic igitur totus ille mundus, ordinatissimo decursu, a Scriptura sacra describitur procedere, a prin-

¹ Jan., xvi, 13.

(a) Ita Edit. Lug.; Edit. Vat. et Ven. sicut. — (b) senium.

cipio usque ad finem, ad modum cujusdam pulcherrimi carminis ordinati, ubi potest quis speculari, secundum decursum temporis, varietatem, et multiplicitem, et æquitatem, et ordinem, rectitudinem et pulchritudinem multorum divinorum iudiciorum, procedentium a sapientia Dei gubernante mundum. Unde sicut nullus potest videre pulchritudinem carminis, nisi aspectus ejus feratur super totum versum; sic nullus videt pulchritudinem ordinationis et regiminis universi, nisi eam totam speculetur. Et quia nullus homo tam longævus est, quod totam possit videre oculis carnis suæ, nec futura potest per se prævidere; providit nobis Spiritus sanctus librum Scripturæ sacræ, ejus longitudo committitur se decursui regiminis universi.

De Sublimitate sacræ Scripturæ.

Habet nihilominus Scriptura sacra in suo processu sublimitatem, quæ consistit in descriptione hierarchiarum gradatim ordinarum, quæ sunt hierarchia ecclesiastica, angelica, et divina, seu subcœlestis, cœlestis, et supercœlestis : ita quod primam describit patenter, secundam aliquantulum magis occulte, et tertiam adhuc magis occulte. Ex descriptione ecclesiasticæ hierarchiæ est alta; ex descriptione angelicæ, altior; ex descriptione divinæ, altissima, ita ut pessimus dicere illud Prophetæ ¹ : *Mirabilis facta est scientia tua ex me : confortata est, et non potero ad eam*. Et hoc quidem satis recte : nam cum res habeant esse in materia, vel natura; habeant etiam esse in anima per notitiam acquisitam; habeant etiam esse in ea per gratiam; habeant etiam esse in arte æterna : Philosophia quidem agit de rebus ut sunt in natura, seu in anima, secundum notitiam naturaliter insitam, vel etiam acquisitam; sed Theologia, tanquam scientia super fidem fundata, et per Spiritum sanctum revelata, agit et de eis quæ spectant

ad gratiam, et sapientiam, et etiam ad gloriam æternam. Unde, ipsa substernens sibi philosophicam cognitionem, et assumens de naturis rerum quantum sibi opus est ad fabricandum speculum, per quod fiat repræsentatio divinorum, quasi scalam erigit, quæ in sui infimo tangit terram, et in suo cacumine tangit cælum; et hoc totum per illum unum hierarcham Jesum Christum, qui non tantum, ratione naturæ humanæ assumptæ, est hierarcha in ecclesiastica hierarchia, verum etiam in angelica, et est media persona in illa supercœlesti hierarchia beatissimæ Trinitatis : ita quod per ipsum a summo capite Deo descendit unctionis gratia, non solum ² *in barbam*, verum etiam *in oram vestimenti* : quia non tantum in Hierusalem supernam, verum etiam usque in Ecclesiam militantem. Est enim pulchritudo magna in machina mundana; sed longe major in Ecclesia, pulchritudine sanctorum charismatum adornata; maxima autem in Hierusalem superna; supermaxima autem in illa Trinitate summa et beatissima. Ideo ipsa scriptura sacra non tantum habet altissimam materiam, per quam delectat, et per quam in altum levat intelligentiam mentis; verum etiam ipsa est venustissima, et miro quodam modo intellectum nostrum delectat, et sic magis ac magis delectando assuefacit ad divinorum spectaculorum contuitus et anagogias.

De Profunditate sacræ Scripturæ.

Habet postremo ipsa sacra Scriptura profunditatem, quæ consistit in multiplicitate mysticarum intelligentiarum. Nam præter litteralem sensum, habet in diversis locis exponi tripliciter : scilicet allegorice, moraliter, et anagogice. Est autem allegoria, quando per unum factum indicatur aliud factum, secundum quod credendum est. Tropologia sive moralitas est, quando per id, quod factum est, datur intelligi aliud, quod faciendum est. Anagogia, quasi *sursus ductio*, est quando datur intelligi illud

¹ Psal. CXXXVIII, 6. — ² Psal. CXXXII, 2.

Allegoria.

Tropologia.

Anagogia.

quod desiderandum est, scilicet æterna felicitas beatorum.

Quatuor
scosuum
sacra
Scriptu-
re cou-
gruentia.

Recte autem hic triplex sensus debet esse in sacra Scriptura præter intelligentiam litteralem; quia sic competit ipsius scripturæ subjecto, ipsius auditori seu discipulo, ipsius origini, ipsius etiam fini. Subjecto, inquam, competit, quia ipsa est doctrina, quæ est de Deo, de Christo, de operibus reparationis, et de credibili. Subjectum enim illius, quoad substantiam, Deus; quoad veritatem, Christus; quoad operationem, reparationis opus; quoad omnia hæc, est ipsum credibile. Deus autem est trinus et unus: in essentia unus, in personis trinus: ideo scriptura quæ est de ipso, habet in unitate litteræ triformitatem intelligentiæ. Christus etiam cum sit unum verbum, *omnia per ipsum facta* dicuntur¹, et in ipso relucent, ita quod ejus sapientia est multiformis et una. Opera reparationis cum sint multa, omnia ad Christi oblationem principaliter habent aspectum. Credibile autem, ut credibile, diversimode relucet secundum diversum statum credentium. Ideo propter conformitatem ad omnia præmissa, sacra Scriptura in una littera multiformem parit intelligentiam. Competit etiam hoc auditori: quia nullus conveniens est ejus auditor, nisi humilis, mundus, fidelis, et studiosus. Ideo sub cortice litteræ aperte occultatur mystica et profunda intelligentia, ad comprimendum superbiam, ut ipsius profunditate in humilitate litteræ latente, et superbi comprimantur, et immundi repellantur, et fraudulentis declinentur, et negligentes excitentur ad intelligentiam mysteriorum. Et quia auditor doctrinæ istius non est unius generis, sed cujuslibet: omnes enim salvandos oportet aliqua de doctrina hac scire; ideo ipsa multiformem habet intelligentiam, ut sic omnem intellectum capiat, et omni intellectui condescendat; omnem intellectum superexcedat, et omnem intellectum, sibi diligenter intendentem, multitudine radiositate suæ illu-

Auditor
Scriptu-
re qualis
debet
esse.

minet pariter et accendat. Competit etiam principio, a quo est; quia est a Deo per Christum et Spiritum sanctum, loquentem per ora prophetarum, et aliorum, qui hanc doctrinam scripserunt. Quoniam autem Deus non tantum loquitur per verba, verum etiam per facta, quia ipsius dicere facere est, et ipsius facere dicere, et omnia creata tanquam Dei effectus innunt suam causam; ideo in Scriptura divinitus tradita non tantum debent significare verba, verum etiam facta. Christus etiam doctor, licet esset humilis in carne, altus tamen erat in deitate: ideo decebat ipsum, et ejus doctrinam, habere humilitatem in sermone cum profunditate sententiæ, ut sicut Christus fuit panniculis involutus, ita sapientia Dei in Scriptura figuris quibusdam humilibus involveretur. Spiritus etiam sanctus diversimode illustrabat, et revelationes faciebat in cordibus prophetarum; ipsum etiam nullus latere potest intellectus, qui missus erat omnem docere veritatem: ideo competeat ejus doctrinæ, ut in uno sermone multiplices laterent intelligentiæ. Competit nihilominus ipsi fini; quia Scriptura data est, ut per ipsam dirigatur homo in cognoscendis et agendis, ut tandem perveniat ad optata. Et quia omnes creaturæ ad hoc factæ sunt, ut serviant homini tendenti ad supernam patriam; ideo Scriptura assumit ipsarum creaturarum species diversas, ut sic per ipsas doceat nos sapientiam dirigentem nos ad æterna: et quia homo non dirigitur ad æterna, nisi cognitiva agnoscat verum credendum, et operativa faciat bonum operandum, et affectiva suspiret ad Deum videndum, et amandum, et perfruendum; hinc est, quod Scriptura sacra, per Spiritum sanctum data, assumit librum creaturæ, referendo in finem secundum triplicem modum intelligentiæ: ut sic per tropologiam habeamus notitiam agendorum moraliter; per allegoriam, credendorum veraciter; per anagogiam, desiderandorum delectabiliter: ut sic purgati per virtuosam operationem, illuminati per

Deus et
verbis, et
factis lo-
qui con-
suevit.

Homo
quomodo
ad æter-
na diri-
gitur.

¹ Joan., 1, 3.

radiosam fidem, et perfecti per ardentissimam charitatem, perveniamus tandem ad bravium felicitatis æternæ.

De Modo procedendi ipsius sacræ Scripturæ.

In tanta igitur multiformitate sapientiæ, quæ in ipsius sacræ Scripturæ continetur latitudine, longitudine, altitudine et profundo, unus est communis modus procedendi authenticus, videlicet intra quem continetur modus narrativus, præceptorius, prohibitivus, exhortativus, prædictivus, comminatorius, promissivus, deprecatorius, et laudativus. Et omnes hi modi sub uno modo authentico reponuntur, et hoc quidem satis recte. Quia enim hæc doctrina est ut boni fiamus et salvemur, et hoc non sit per nudam considerationem, sed potius per inclinationem voluntatis; ideo Scriptura divina eo modo debuit tradi, quo modo magis possemus inclinari. Et quia magis movetur affectus ad exempla, quam ad argumenta; magis ad promissiones, quam ad ratiocinationes; magis per devotiones, quam per definitiones: ideo scriptura ista non debuit habere modum diffinitivum, divisivum, et collectivum ad probandum passiones aliquas de subiecto ad modum aliarum scientiarum; sed oportuit quod haberet modos proprios secundum varias inclinationes animorum diversimode animos inclinantes: ut si quis non movetur per præcepta et prohibita, saltem moveatur per exempla narrata; si quis non per hæc movetur, moveatur per beneficia sibi ostensa; si quis nec per hæc movetur, moveatur per monitiones sagaces, per promissiones veraces, per comminationes terribiles, ut sic saltem excitetur ad devotionem et Dei laudem, in qua percipiat gratiam, per quam dirigatur circa opera virtutosa. Quoniam igitur hi modi narrativi non possunt fieri per viam certitudinis rationum, quia particularia gesta probari non possunt; ideo ne scriptura ista tanquam dubia vacillaret, ac per hoc minus moveret, loco certitudinis rationis providit Deus huic

scripturæ certitudinem auctoritatis, quæ adeo magna est, quod omnem perspicuitatem humani ingenii superexcellit. Et quia non est certa auctoritas ejus, qui potest fallere et falli; nullus autem sit, qui falli non possit, et fallere nesciat, nisi Deus, et Spiritus sanctus: hinc est, quod ad hoc, quod Scriptura sacra modo sibi debito esset perfecte authentica, non per humanam investigationem est tradita, sed per revelationem divinam. Ideo nihil in ipsa condemnandum tanquam inutile, nihil respuendum tanquam falsum, nihil repudiandum tanquam iniquum: pro eo quod Spiritus sanctus ejus auctor perfectissimus nihil potuit dicere falsum, nihil superfluum, nihil diminutum: et propterea *cælum et terra transibunt, verba Scripturæ sacræ non præteribunt*, quin impleantur: *Donec enim cælum et terra transeat, iota unum, aut unus apex, non præteribit a lege, donec omnia fiant*, Salvatore testante. *Qui ergo solerit ea, quæ Scriptura docet, et docuerit sic homines, hic minimus vocabitur in regno cælorum; qui autem fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in regno cælorum.*

De Modo exponendi sacram Scripturam.

Quemadmodum autem scriptura hæc specialem habet modum procedendi, sic juxta suum procedendi modum, speciali suo modo debet intelligi et exponi. Cum enim ipsa sub una littera multiplicem tegat intelligentiam, expositor debet abscondita producere in lucem, et illam eductam manifestare per aliam scripturam magis patentem: sicut si exponerem illud Psalmi: *Apprehende arma et scutum, et exurge in adjutorium mihi*, et velim explicare quæ sint arma divina, dicam, quod ejus veritas et bona voluntas: et quod ita sit, probatur per scripturam apertam. Nam et scribitur alibi: *Scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos*; et iterum: *Scuto circumdabit te veritas ejus*. Ad quod

¹ *Matth.*, xxiv, 35. — ² *Matth.*, v, 18, 19. — ³ *Psal.* xxxiv, 2. — ⁴ *Psal.* v, 13. — ⁵ *Psal.* xc, 5.

non potest quis de facili pertingere, nisi, per assuefactionem lectionis, textum et litteram Bibliæ commendet memoriæ: alioquin in expositione Scripturarum nunquam poterit esse potens. Unde sicut qui designatur prima ediscere elementa, ex quibus dictio integratur, nunquam potest cognoscere nec dictionum significatum, nec rectam legem constructionum; sic qui litteram sacræ Scripturæ spernit, ad spirituales ejus intelligentias nunquam assurgit. Attendat autem expositor, quod non ubique requirenda est allegoria, nec omnia sunt mystice exponenda. Propter quod notandum est, quod Scriptura sacra quatuor habet partes. Una est, in qua secundum litteram agit de mundanis naturis, et per illas significat reparationem nostram, sicut apparet in descriptione formationis mundi. Alia est, in qua agit de actibus et processibus illius populi Israelitici; et per illos significat reparationem generis humani. Tertia est, in qua nudis verbis significat et exprimit ea, quæ pertinent ad nostram salutem quantum ad fidem vel mores. Quarta est, in qua prænuntiat nostræ salutis mysterium, partim verbis nudis, partim ænigmaticis et obscuris. Et propterea Scriptura in his locis variis non est uniformiter exponenda.

ciat per verba nude significantia fidei veritatem, vel morum etiam honestatem: utpote si dicatur¹: « Oves pariunt gemellos fœtus, » ostendat quod oves significant ibi homines, et geminus fœtus geminam charitatem.

Tertia regula est ista: Quando aliqua scriptura habet aliquem intellectum litteralem, et spiritualem, debet disculere expositor, utrum illa attributio conveniat historico, an spirituali significato, si forte utrique non poterit convenire; si autem utrique competit, tunc litteraliter et spiritualiter debet affirmari. Si vero altero modo tantum, tunc spiritualiter solum debet intelligi: sicut sabbatum legis esse perpetuum, sacerdotium æternum, possessionem terræ æternam, et pactum circumcisionis esse æternum, quæ omnia ad spirituale significatum referenda sunt.

Ad hoc autem, quod per sacrarum scripturarum silvam, quis secure incidendo et exponendo incedat, opus est ut prius noverit ipsius sacræ scripturæ veritatem per verba explicita: videlicet, ut attendat quomodo Scriptura describat initium, progressum et consummationem duplicis corporis, quasi ex opposito se respicientium: bonorum scilicet, qui hic se humiliant, ut exaltentur sempiternaliter in futuro; et malorum, qui hic se exaltant, ut æternaliter deprimantur. Unde ipsa agit de toto universo quantum ad summum et imum, primum et ultimum, et quantum ad decursum inter medium, sub forma cujusdam crucis intelligibilis, in qua describi habet, et quodam modo videri lumine mentis, tota machina universi: ad quam quidem intelligendam oportet nosse rerum principium, scilicet Deum, ipsarum rerum creationem, lapsum, redemptionem per sanguinem Jesu Christi, reformationem per gratiam, curationem per sacramenta, et tandem retributionem per pœnam et gloriam sempiternam.

Et quia hæc doctrina tam in scriptis Sauc-

¹ Ex Cant., iv, 2.

Scripturæ sacræ quatuor partes

Tres regule exponendi sacram Scripturam ex B. Augustini verbis, de Doct. Christ., c. 7, de promptis

Quæ oportet præ cognosci ad secure exponendum Scripturam sacram.

torum, quam etiam Doctorum sic diffuse tradita est, ut ab accedentibus ad Scripturam sacram audiendam, non possit per longa tempora videri, nec audiri, propter quod etiam novi theologi frequenter ipsam Scripturam sacram exhorrent, tanquam incertam et inordinatam, et tanquam silvam opacam: rogatus a sociis, ut paupere portiuncula scientiolarum nostrarum aliquid breve in summa dicerem de veritate theologiae, eorumque precibus devictus, assensi brevilloquium quoddam facere, in quo summam non omnia, sed aliqua magis opportuna ad tenendum, breviter tangerentur, addens simul cum hoc rationem aliquam ad intelligendum, secundum quod occurrebat pro tempore. Quia vero theologia sermo est de Deo, et de primo principio, utpote quia ipsa, tanquam scientia et doctrina altissima, omnia resolvit in Deum, tanquam in princi-

Brevilo-
quii scri-
bendi
causa,
materia,
modus
proce-
dendi in
eo, et
ejusdem
divisio.

pium primum et summum: ideo in assignatione rationum, in omnibus quae in hoc toto opusculo, vel tractaculo continentur, conatus sum rationem sumere a primo principio, ut sic ostenderem veritatem sacrae Scripturae esse a Deo, et de Deo, et secundum Deum, et propter Deum: ut merito ista scientia appareat una esse, et ordinata, et *theologia* non immerito nuncupata. Si quid igitur imperfectum, vel obscurum, vel superfluum, vel minus rectum ibi fuerit, venia occupationi, et brevitati temporis, et pauperulae scientiae concedatur; si quid vero rectum, soli Deo honor et gloria referatur. Ut autem sequentia clarius elucescant, titulos particulares capitulorum praemittere curavi¹, ad faciliorem memoriam, et lucidiorem contuitum dicendorum, quae septem partitionibus, et septuaginta duobus capitulis distinguuntur.

PRIMA PARS

IN QUA

DE TRINITATE PERSONARUM ET UNITATE DEI ^(a) AGITUR

CAPUT PRIMUM.

De illis septem, de quibus est Theologia, in summa.

In principio intelligendum est, quod sacra doctrina, scilicet theologia, quae principaliter agit de primo principio, scilicet de Deo trino et uno, de septem agit in universo: scilicet de trinitate Dei, de creatura mundi, de corruptela peccati, de incarnatione Verbi, de gratia Spiritus sancti, de medicina sacramentali, et de statu finalis iudicii. Ratio autem ad intelligentiam hujus veritatis, haec est: quia cum sacra scriptura, sive theologia, sit scientia dans sufficientem notitiam de primo principio secundum sta-

tum viae, secundum quod necessarium est ad salutem, et Deus non tantum sit rerum principium, et exemplar effectivum in creatione, sed etiam reffectivum in redemptione, et perfectivum in retributione: ideo non tantum agit de Deo creatore, sed etiam de redemptore ^(b), et creatura. Et quia creatura rationalis, quae est quodammodo finis omnium, non sletit, sed suo casu indiguit reparari; ideo agit de corruptela peccati, medico, sanitate, et medicina, et tandem de curatione perfecta, quae erit in gloria,

¹ Tituli, de quibus Doctor noster, in hac editione, uniformitatis causa, remittuntur ad calcem tomi, sive Indicem.

(a) *Cæt. edil.* De Trinitate Dei. — (b) *creatore.*

Theolo-
gia de
quibus
praecipue
agit.

Theologia sola scientia est sapientia perfecta.

impiis projectis in pœnam : ideo ipsa sola est scientia perfecta, quoniam incipit a primo, quod est primum principium, et pervenit ad ultimum, quod est præmium æternum : incipit a summo, quod est Deus altissimus creator omnium, et pervenit ad infimum, quod est infernale supplicium. Ipsa etiam sola est sapientia perfecta, quæ incipit a causa summa, ut est principium causatorum, ubi terminatur cognitio philosophica; et transit per eam, ut est remedium peccatorum; et reducit in eam, ut est præmium meritorum, et finis desideriorum. Et in hac cognitione est sapor perfectus, vita et salus animarum; et ideo ad eam ad descendam inflammari debet desiderium omnium Christianorum. Ex his patet, quod licet theologia sit de tot et tam variis, est tamen scientia una, cujus subjectum, ut a quo omnia, est Deus; ut per quod omnia, Christus; ut ad quod omnia, opus reparationis; ut circa quod omnia, unicum charitatis vinculum, quo cœlestia et terrestria connectuntur; ut de quo omnia in libris canonicis comprehensa, credibile ut credibile; ut de quo omnia in libris expositorum, credibile ut intelligibile, secundum Augustinum¹ : « Quod credimus, debemus auctoritati; quod intelligimus, rationi. »

Theologia est una scientia, et quod sit ejus subjectum

CAPUT II.

Quid tenendum de trinitate personarum, et unitate essentiae.

De Trinitate tria consideranda.

Primo igitur de trinitate Dei sunt tria consideranda, scilicet : qualiter unitas substantiæ et naturæ simul stet cum pluralitate personarum; secundo, qualiter cum pluralitate apparitionum; tertio, qualiter cum pluralitate appropriatorum.

Personæ

De pluralitate ergo personarum in unitate naturæ, hoc dicat recta fides esse tenendum, scilicet quod in unitate naturæ sunt tres personæ, scilicet Pater, et Filius, et

¹ Aug., de Utilit. cred., c. xi. — ² Id., de Trinit., lib. XV, c. iv.

Spiritus sanctus : quarum **prima a nulla** est; secunda est a sola prima per generationem; tertia vero est a prima et secunda per spirationem, sive processionem : ita quod trinitas personarum non excludit ab essentia divina summam unitatem, simplicitatem, immensitatem, æternitatem, incommutabilitatem, necessitatem, et etiam primitatem; quia potius includit summam fecunditatem, charitatem, liberalitatem, æqualitatem, germanitatem, conformitatem, et inseparabilitatem : quæ omnia sana fides intelligit esse in beata Trinitate.

rum pluralitas in unitate naturæ quomodo stet.

Ratio autem hujus veritatis hæc est : quia fides, cum sit principium cultus Dei, et fundamentum ejus, quæ secundum pietatem est, doctrinæ, dicat de Deo esse sentiendum altissime et piissime. Non autem sentiret altissime, si non crederet quod Deus posset se summe communicare; non sentiret piissime, si crederet quod posset et nollet : et ideo, ut altissime et piissime sentiat, dicit Deum se summe communicare, æternaliter habendo dilectum et condilectum, ac per hoc Deum unum et trinum. Huic autem fidei, in quantum dicat de Deo piissime sentiendum esse, attestatur tota sacra Scriptura, quæ dicitur doctrina secundum pietatem; quia Deum fatetur habere prolem, quam summe diligit, Verbum sibi cœquale, quod ab æterno genuit, in quo cuncta disposuit, per quod cuncta produxit et gubernat, per quod etiam carne factum pro summa benignitate hominem redemit pretiosissimo ejus sanguine redemptumque ci-
bavit : per quod etiam in fine mundi summam misericordiam impartiendo, ab omni miseria liberabit : et per Christum omnes electi sunt filii summi Patris, in quo erit omnis pietatis consummatio, et Dei ad nos, et e converso. In quantum autem fides dicat de Deo sentiendum altissime, non tantum attestatur ei sacra Scriptura, verum etiam omnis creatura, juxta quod dicit Augustinus². Neque enim divinorum librorum tantummodo auctoritas prædicat esse Deum;

Fides dicat altissime et piissime sentiendum de Deo.

sed omnis, quæ nos circumstat, ad quam nos etiam pertinemus, universa ipsa rerum natura proclamat, habere se præstantissimum conditorem, qui nobis mentem rationemque naturalem dedit, qua viventia non viventibus, sensu prædita non sentientibus, intelligentia non intelligentibus, immortalia mortalibus, potentia impotentibus, justa injustis, speciosa deformibus, bona malis, incorruptibilia corruptibilibus, immutabilia mutabilibus, invisibilia visibilibus, incorporea corporalibus, beata miseris præferenda videamus. Ac per hoc, quoniam rebus creatis creatorem sine dubitatione præponimus, oportet, ut eum et (a) summe vivere, et cuncta sentire atque intelligere, et mori, corrumpi, mutarique non posse, nec corpus esse, sed spiritum omnipotentissimum, justissimum, speciosissimum, optimum, beatissimumque fateamur. Ecce in his duodecim includuntur altissimæ nobilitates essentialiæ divinæ. Sed post, ut ipse ostendit, hæc duodecim reducuntur ad tria, scilicet ad æternitatem, sapientiam et beatitudinem; et hæc tria ad unum, scilicet ad sapientiam, in qua includuntur mens generans, verbum nascent, et amor utrumque necens, in quibus fides dictat beatissimam consistere Trinitatem. Et quoniam summa sapientia ponit trinitatem, ponit etiam nihilominus omnes prius habitas nobilissimas condiciones, videlicet unitatem, simplicitatem et cæteras sequentes; necesse est omnes prædictas nobilitates divini Esse simul stare cum beatissima Trinitate.

CAPUT III.

De istius fidei intelligentia sana.

Ad istius autem fidei intelligentiam sanam, docet doctrina sacra, quod in divinis sunt duæ emanationes, tres hypostases, quatuor relationes, quinque notiones, et ex his tantum tres proprietates personales.

Ratio autem ad prædictorum intelligen-

(7) Cæd. edit. est.

tiam hæc est, quia cum primum et summum principium, hoc ipso quod primum, sit simplissimum; hoc ipso quod summum, sit perfectissimum: ideo perfectissime communicat, quia perfectissimum; et indivisionem omnimodam servat, hoc ipso quod simplicissimum. Et ideo, salva unitate naturæ, sunt ibi modi emanandi perfecti. Modi autem emanandi perfecti sunt duo tantum, scilicet per modum naturæ, et per modum voluntatis. Primus est generatio; secundus spiratio, sive processio; et ideo hi sunt ibi. Et quia duabus emanationibus substantificis necesse est emanare duas hypostases, necesse est etiam ponere hypostasim primo producentem ab alio non emanare, ne sit in infinitum abire: et ideo sunt ibi tres hypostases. Et quia cuilibet emanationi respondet duplex habitudo relativa; ideo sunt ibi quatuor relationes, scilicet paternitas, filiatio, spiratio et processio. Et quia per has habitudines innotescunt nobis divinæ hypostases; et præter hoc etiam hypostasis illa, in qua est prima ratio principiandi, innotescit nobis quia non producit, nam hoc est nobilitatis in ipsa: ideo quinque notiones, scilicet quatuor relationes prædictæ cum innascibilitate. Et quia qualibet personarum unam habet proprietatem, per quam principaliter innotescit; ideo tantum tres sunt proprietates personales, quæ his nominibus exprimuntur proprie et principaliter, scilicet Pater, et Filius, et Spiritus sanctus. Cum enim proprium sit Patris esse innascibilem, sive ingeneratum, esse principium non de principio, et esse Patrem: innascibilitas notificat ipsum per modum negationis, licet ex consequenti per modum positionis, quia innascibilitas in Patre ponit fontalem plenitudinem, principium non de principio, per modum positionis cum negatione; esse patrem, per modum positionis et habitudinis, proprie, complete, et determinate. Similiter cum Filius sit imago, verbum et filius; imago nominat illam personam, ut similitudinem expressam; verbum, ut similitudi-

Emanationes
duæ in
divinis.

Hypostases
tres.

Relationes
quatuor.

Notiones
quinque.

Proprietates
personales
tres.

Innascibilitas
quomodo
notificet
patrem.

Filius,
imago,
verbum.

De iis
quæ in
divinis.

nem expressivam; filius, ut similitudinem hypostaticam: rursus imago, ut similitudinem conformem; verbum, ut similitudinem intellectualem; filius, ut similitudinem connaturalem. Per hunc modum, cum proprium sit Spiritus sancti esse donum, esse nexum seu charitatem amorum, esse etiam spiritum sanctum: donum nominat ipsum, ut datum voluntarium; charitas sive nexus, ut datum voluntarium et præcipuum; spiritus sanctus, ut datum voluntarium, præcipuum et hypostaticum. Hinc est quod per hæc tria nomina, quæ sunt Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, trium personarum proprietates personales insinuantur. Hæc igitur tenenda sunt ad fidei Trinitatis intelligentiam sanam.

CAPUT IV.

De istius fidei expressione catholica.

Ad istius etiam fidei expressionem catholicam tenendum est, secundum sacrorum Doctorum documenta, quod in divinis sunt duo modi prædicandi, scilicet per modum substantiæ, et relationis; tres modi supponendi, scilicet essentiæ, personæ, notionis; quatuor modi significandi substantiam, scilicet nomine essentiæ, substantiæ, personæ, hypostasis; quinque modi dicendi, scilicet quis, qui, quæ, quod, et quid; tres modi differendi, scilicet secundum differentem modum existendi, secundum differentem modum se habendi, et secundum differentem modum intelligendi.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est, quia cum primum principium sit perfectissimum simul et simplicissimum, omnia quæ perfectionis sunt, de ipso dicuntur proprie et vere; quæ autem imperfectionis sunt, aut non dicuntur, aut, si dicuntur, secundum assumptionem humanæ naturæ dicuntur, vel transumptive. Cum igitur decem sint prædicamenta, scilicet substantia, quantitas, relatio, qualitas, actio, passio, ubi, quando, situs, et habi-

tus: quinque ultima spectant proprie ad corporalia, seu mutabilia, ideo non attribuantur Deo, nisi transumptivo modo, et figurativo: alia vero quinque præcedentia Deo attribuantur secundum id quod completionem dicunt, ita tamen quod divinam simplicitatem non impédiant. Omnia ergo hæc prædicta prædicamenta sunt idipsum, quod est illud de quo prædicantur: et ita per comparisonem ad subjectum, in quo sunt omnia, dicuntur transire in substantiam, relatione tamen excepta: quæ cum duplicem habeat comparisonem, scilicet ad subjectum in quo, ad terminum ad quem, primo modo transit, ne faciat compositionem, sed secundo modo manet, ut faciat distinctionem. Et hinc est quod substantia continet unitatem, et relatio multiplicat trinitatem: et ideo manent ibi hi tantum duo modi prædicandi differentes, de quibus datur regula.

Quæ dicuntur secundum substantiam, de omnibus dicuntur, et sigillatim, et simul, et singulariter. Quæ vero secundum relationem, aut non de omnibus dicuntur; aut, si de pluribus, pluraliter, ut *relati, distincti, similes, æquales*, propter relationem intrinsecam. Nomen autem *Trinitatis* comprehendit utrumque.

Et quoniam plures possunt esse relationes in una persona, sicut sunt plures personæ in una natura; ideo distinctio in notione non infert diversificationem personæ, nec distinctio personæ plurificationem naturæ. Et propterea non quidquid convenit essentiæ, convenit notioni, vel personæ, nec e converso: et hinc est, quod sunt ibi tres modi supponendi, de quibus talis consuevit dari regula: Supposita essentia, non supponitur notio, nec persona; et supposita notione, non supponitur essentia, nec persona; et supposita persona, non supponitur essentia nec notio, sicut patet per exempla.

Et quoniam vera distinctio est in suppositis substantiæ, manente essentia una; ideo necesse est ibi multipliciter significari sub-

Spiritus
S. donum
nexus,
charitas.

Relatio
in divi-
nis.

Regula
de modis
prædi-
candi in
divinis.

Regula
de modis
suppo-
nendi in
divinis.

Prædi-
camenta
decem
quomodo
Deo attri-
buantur.

stantiam, scilicet ut communicabilem, et incommunicabilem : ut communicabilem per modum abstractionis, per nomen *essentie*; et per modum concretionis per nomen *substantie*; ut incommunicabilem vero, vel ut distinguibilem, per nomen *hypostasis*; vel ut distinctam, per nomen *personæ*. Et aliter, scilicet vel ut distinctam qualitercumque, et sic hypostasis; vel notabiliter et perfecte, et sic persona. Exempla horum quatuor sunt in creatura, humanitas, homo, aliquis homo, Petrus. Primum essentiam, secundum substantiam, tertium hypostasim, quartum personam dicit.

Et quia in persona, quæ distinguitur, non solum est considerare eum qui distinguitur, sed illud quo distinguitur, et hoc est proprietas, sive notio; ideo necesse est quod in divinis sint quinque modi dicendi, pariter et quærendi : scilicet quis, ratione personæ; qui, ratione hypostasis, quia dicit suppositum substantiæ indistinctæ; quæ, ratione notionis; quod, ratione substantiæ; quid sive quo, ratione essentiæ.

Et quoniam omnes hi modi in unitate essentiæ radican-
tiam, quia quidquid est in Deo, est ipse Deus unus et solus, ideo non ponunt ibi differentiam, nec secundum essentiam, nec secundum esse. Et propterea sunt ibi tantum tres modi differendi, scilicet secundum modum essendi, sive emanandi, sicut differt persona a persona; secundum modos se habendi, sicut differt persona et essentia, quia una persona ad alteram refertur, et ideo distinguitur, essentia vero non refertur ad alteram, et ideo non distinguitur; secundum modos etiam intelligendi, sicut differt una proprietas substantialis ab altera, ut bonitas et sapientia. Prima differentia est perfectissima et summa quæ possit reperiri in divinis : est enim in suppositis, ita quod unum non dicitur de altero. Secunda differentia est minor, quia est in attributis; licet enim unum possit dici de altero, ut persona de essentia, aliquid tamen dicitur de uno, quod non de altero, ut

persona distinguitur et refertur, essentia vero non. Tertia vero differentia minima est, quia est in connotatis : licet enim unum de altero dicatur ad invicem, et idem possit dici de utrisque, non tamen idem connotatur utrobique, nec per idem intelligi datur utrumque. Ex primo modo differendi oritur pluralitas personarum; ex secundo modo, pluralitas prædicationum substantialium et relativarum; ex tertio pluralitas proprietatum essentialium et notionum, sive ab æterno, sive ex tempore; sive proprie, sive transumptive; sive communiter, sive appropriate. Dictorum exempla manifesta sunt. His intellectis, claret satis, et quid sentiendum, et qualiter loquendum sit de summa trinitate divinarum personarum.

CAPUT V.

De unitate divinæ naturæ in multiformitate apparitionum.

Secundo autem de pluralitate apparitionum docet divina doctrina hoc esse tenendum. Cum Deus sit incircumscripibilis, invisibilis et incommutabilis, nihilominus tamen habitat in sanctis viris specialiter. Apparuit patriarchis et prophetis, descendit de cœlis, misit etiam Filium et Spiritum sanctum ad salutem humani generis. Et licet in Deo sunt indivisa, natura, virtus et operatio Trinitatis; missio tamen, vel apparitio unius personæ, non est missio vel apparitio alterius. Licet etiam sit ibi summa æqualitas, solius tamen est Patris mittere, et non mitti; Spiritus sancti est tantummodo mitti, respectu divinarum personarum, nisi forte dicatur mittere hominem assumptum; Filii autem est mittere et mitti, sicut ex Scripturis potest colligi.

Intelligentia autem et ratio prædictorum hæc est : quia, licet primum principium sit immensum et incircumscripibile, sit incorporeum et invisibile, sit æternum et incommutabile; principium tamen est rerum spiritualium et corporalium, naturalium et gra-

Modi dicendi quinque.

Modi differendi in divinis tres.

tuitarum, ac per hoc rerum etiam mutabilium, sensibilem et circumscriptarum : per quas licet ipse sit immutabilis, insensibilis, incircumscribibilis, seipsum reddit manifestum et notum. Reddit autem se manifestum et notum generaliter per universitatem suorum effectuum ab ipso emanantium, in quibus dicitur esse per essentiam, potentiam et præsentiā, quod se extendit ad omnia creata. Reddit etiam se specialiter notum per aliquos effectus, qui in ipsum specialiter ducunt, ratione quorum dicitur habitare, apparere, descendere, mitti, et mittere. Habitare namque dicit effectum spiritualem et specialem, cum acceptione; sicut est effectus gratiæ gratum facientis, quæ est deiformis, et in Deum reducit, et Deum facit nos habere, et haberi a nobis, ac per hoc et inhabitare in nobis. Et quia gratiæ effectus communis est omnibus personis, ideo una persona non habitat sine alia, imo simul tota Trinitas. Apparere vero dicit effectum sensibilem cum expressa significatione, sicut Spiritus sanctus apparuit in columba.

Qualibet
persona
divina
potest
per se
appare-
re.

Et quoniam sicut personæ divinæ distinctæ sunt, sic distincte significari possunt, et signis, et nominibus; ideo qualibet persona potest per se apparere, et apparitio potest omnibus competere, sive insimul, sive cuilibet personæ per se. Unde quod Spiritus sanctus dicitur in linguis igneis et columba apparuisse, hoc non est propter novum vinculum, vel effectum specialem; sed propter unionem, quæ est inter signum, et signatum sibi specialiter, et modo, et origine deputatum. *Descendere* autem dicit utrumlibet effectuum prædictorum, cum inchoatione : Deus enim beatissimis angelis semper est præsens in cœlis, quia in eis semper habitat et apparet. Peccatoribus autem in terris est modo ut absens, et quantum ad gratiam, et quantum ad notitiam : ideo cum incipit apparere, vel inhabitare, de præsentē cœlis, et quasi absente nobis, fit præsens terris; et ideo licet in se non mutetur, tamen dicitur descendere nobis.

Mitti
quid di-
cat in di-
vinis, et
quibus
compe-
tat.

Mitti vero dicit effectus prædictos, cum æterna productione. Tunc enim Pater mittit Filium, cum faciendo eum nobis præsentem per notitiam, vel gratiam, insinuat quod ab ipso procedit. Et quia Pater a nullo procedit, ideo nusquam dicitur mitti. Quia vero Filius et producit, et producit, ideo mittit, et mittitur. Quia vero Spiritus sanctus æternaliter producit, sed non producit, nisi ex tempore; ideo ipsius est proprie mitti, et non mittere, nisi respectu creaturæ. Ex quo apparet, quod hæc sunt improprie et exponendæ : « Spiritus sanctus mittit se : » « Spiritus sanctus mittit Filium : » « Filius mittit seipsum : » nisi intelligatur in quantum est de Virgine natus. Patet etiam quare mittere et mitti non competit omnibus, quia licet dicat effectum in creatura, dicit tamen relationem intrinsecam : ita quod mittere dicit auctoritatem, mitti subauctoritatem, ratione productionis æternæ interius importatæ.

CAPUT VI.

De unitate divinæ naturæ in multiplicitate appropriatorum.

Tertio vero de pluralitate appropriatorum hoc docet sacra Scriptura esse tenendum, quod licet omnia essentialia omnibus personis æqualiter et indifferenter conveniant; tamen Patri dicitur appropriari unitas, Filio veritas, Spiritui sancto bonitas. Et juxta hanc sumitur secunda appropriatio Hilarii ¹, scilicet æternitas in Patre, species in imagine, et usus in munere. Et juxta hanc sumitur tertia, scilicet in Patre ratio principiandi, in Filio ratio exemplandi, in Spiritu sancto ratio finiendi. Et juxta hanc sumitur quarta, scilicet omnipotentia Patri, omni-scientia Filio, voluntas seu benevolentia Spiritui sancto. Hæc autem dicuntur appropriari, non quia tiant propria, cum semper sint communia; sed quia ducunt ad intelligentiam et notitiam propriorum, scilicet trium personarum.

¹ Hilari., de Trinit., lib. II, n. 1.

Intelligentia autem et ratio prædictorum hæc est : quia enim primum principium est nobilissimum et perfectissimum, et ideo conditiones entis nobilissimæ et generalissimæ in eo reperiuntur in summo : hæ autem sunt unum, verum, bonum, quæ non contrahunt ens secundum supposita, sed secundum rationem : nam *unum* nominat ens ut connumerabile, et hoc habet per indivisionem sui in se; *verum*, secundum quod cognoscibile, et hoc habet per indivisionem sui a propria specie; *bonum*, secundum quod communicabile, et hoc habet per indivisionem sui a propria operatione : et quia hæc triplex indivisio se habet secundum ordinem quantum ad rationem intelligendi, ita quod verum præsupponit unum, et bonum præsupponit verum et unum : hinc est quod hæc tribuuntur primo principio in summo, quia perfecta et generalia; et appropriantur tribus personis, quia ordinata; et ideo summe unum Patri, qui est origo personarum; summe verum Filio, qui est a Patre ut verbum; summe bonum Spiritui sancto, qui est ab utroque ut amor et donum.

Et quia summe unum est summe primum, quia caret omni inceptione; et quia summe verum, summe æquale et pulchrum; et quia summe bonum est summe utile et proficuum : hinc oritur secunda appropriatio Hilarii, quæ est æternitas in Patre, quia non habet principium, sed est omnino primum; species in imagine, id est in Verbo, quia summe pulchrum; usus in munere, id est, in Spiritu sancto, quia summe proficuum et communicativum. Quod per alia verba sic insinuat Augustinus¹ : « In Patre unitas; in Filio æqualitas; in Spiritu sancto unitatis æqualitatisque concordia. »

Rursus, quia summe unum et primum tenet rationem principiandi et originandi; quia summe pulchrum et speciosum tenet rationem exprimiendi et exemplandi; quia summe proficuum et bonum tenet rationem finiendi, quia bonum et finis idem : hinc

oritur tertia ratio appropriandi efficientiam Patri, exemplaritatem Filio, finalitatem Spiritui sancto.

Rursus, quia a primo et summo principio fluit omne posse; a primo et summo exemplari fluit omne scire, et ad summum finem tendit omne velle : ideo necesse est primum esse omnipotentissimum, omnisapientissimum et benevolentissimum. Unitas autem prima et summa rediens supra seipsam reditione completa et perfecta, est omnipotentissima; sic et veritas sapientissima, et bonitas benevolentissima : et hæc appropriantur, quia ordine insinuant. Voluntas enim dat præintelligere cognitionem, et voluntas et cognitio præsupponunt potentiam et virtutem, quia posse scire est aliquid posse. Ex his apparet, quæ sint appropriata, et quibus, et qua de causa. Hæc tamen ultima, scilicet potentia, et sapientia, et voluntas, sunt potissime illa ex quibus in Scripturis laudatur Trinitas summa. Et ideo de his aliquid dicendum est breviter et summatim.

CAPUT VII.

De Omnipotentia Dei.

Igitur de omnipotentia Dei, secundum doctrinam sacram, hæc tenenda sunt : videlicet quod Deus est omnipotens, ita tamen quod ei non attribuantur actus culpabiles, utpote mentiri et male velle; nec actus pœnales, ut metuere et dolere; nec actus corporales, sive materiales, ut dormire et ambulare, nisi forte transumptive; nec actus inconvenientes, utpote posse facere majorem se, vel alium Deum sibi æqualem, vel infinitum actu, et consimilia : quia, ut dicit Anselmus, quodlibet inconveniens, etiam minimum, apud Deum est impossibile. Licet autem hoc non possit, est tamen omnipotens vere, et proprie, et perfecte.

Intelligentia autem et ratio prædictorum hæc est : quia primum principium est potens potentia, quæ est potentia simpliciter; et ideo distributio addita ei, distribuit pro his, quæ

Unum,
verum,
bonum,
summe
reperiuntur
in Deo.

Deo omnipotenti
qui actus
non attribuantur.

¹ Aug., de Doct. Christ., lib. i, c. v.

Potentia
completa
quæ dicitur.

posse, est posse simpliciter. Hæc autem sunt, quæ egrediuntur a potentia completa et ordinata. Potentiam autem completam dico, quæ non potest deficere, nec potest succumbere, nec potest indigere. Potentia autem incompleta in peccando deficit, in patiando succumbit, in corporalibus actionibus indigentiam includit. Divina autem potentia, quia potentia summa et perfectissima, ideo nec est de nihilo, nec est sub aliquo, nec eget aliquo alio; ac per hoc, nec culpabilia, nec pœnalia, nec materialia potest; et hoc, quia omnipotens est potentia completa. Potentiam autem ordinatam contingit tripliciter dici: vel secundum actum; vel secundum aptitudinem ex parte creaturæ; vel secundum aptitudinem ex parte solius virtutis increatæ. Quod possibile est potentia primo modo dictæ, est non tantum possibile, sed etiam actuale. Quod secundo modo, et non primo, est possibile simpliciter, licet non actuale. Quod autem tertio modo, et non primo modo vel secundo, est possibile Deo, sed impossibile creaturæ. Quod autem nullo prædictorum modorum est possibile, sicut illud quod directe repugnat ordini secundum rationes et causas primordiales et æternas, simpliciter est impossibile: sicut quod Deus faciat aliquod actu infinitum, quod simul faciat aliquid esse et nullo modo esse, quod faciat id quod fuit non fuisse, et cætera talia, quæ posse, est contra ordinem et complementum divinæ potentia. Ex his patet, respectu quorum est divina potentia; patet etiam, quæ debent dici simpliciter possible, et quæ simpliciter impossible, et quod aliquorum impossibilitas simul stet cum vera omnipotentia.

CAPUT VIII.

De Dei Sapientia, Prædestinatione et Præscientia.

De sapientia vero Dei hæc teneunda sunt; scilicet quod ipsa divina sapientia limpidissime cognoscit omnia bona et mala, præterita, præsentia et futura, actualia et poten-

tialia, ac per hoc incomprehensibilia nobis et infinita; ita tamen quod ipsa in se nullo modo diversificatur, licet diversa nomina sortiatur. In quantum enim est cognoscitiva omnium possible, dicitur scientia, sive cognitio: in quantum est cognoscitiva omnium, quæ in universo fiunt, dicitur visio; in quantum est cognoscitiva omnium quæ bene fiunt, dicitur approbatio; in quantum est cognoscitiva eorum quæ futura sunt, dicitur præscientia sive prævisio; in quantum est cognoscitiva eorum quæ ab ipso Deo fienda sunt, dicitur dispositio; in quantum est cognoscitiva eorum quæ præmianda sunt, dicitur prædestinatio; in quantum vero est cognoscitiva eorum quæ damnanda sunt, dicitur approbatio.

Sapientia Dei unde diversa nomina sortiatur.

Et quia ipsa non tantum est cognoscitiva, sed est etiam ratio cognoscendi omnia; ideo in quantum est ratio cognoscendi omnia cognita, dicitur lux; in quantum est ratio cognoscendi visa et approbata, dicitur speculum; in quantum est ratio cognoscendi prævisa et disposita, dicitur exemplar; in quantum est ratio cognoscendi prædestinata et reprobata, dicitur liber vitæ. Est igitur liber vitæ respectu rerum, ut redeuntium; exemplar, ut exeuntium; speculum, ut euntium: lux vero, respectu omnium.

Sapientia Dei, ut est ratio cognoscendi omnia, variis nominibus dicitur.

Ad exemplar autem spectat idea, verbum, ars, et ratio: idea, secundum actum prævidendi; verbum, secundum actum proponendi; ars, secundum actum prosequendi; ratio, secundum actum perficiendi, quia superaddit intentionem finis. Quia vero hæc omnia unum sunt in Deo, ideo frequenter accipitur unum pro alio.

Et licet divina sapientia, ratione diversitatis scitorum et connotatorum, diversa sortiatur vocabula, non tamen diversificatur secundum rationem intrinsecam. Cognoscit enim contingentia infallibiliter, mutabilia immutabiliter, futura præsentialiter, temporalia æternaliter, dependentia independenter, creata increate, alia a se in se et per se. Et cum infallibiliter contingentia cognoscat,

Cognitio divina in se perfecta et immutabilis.

simul stat libertas et vertibilitas voluntatis cum prædestinatione et præscientia.

Intelligentia autem et ratio prædictorum hæc est : quoniam primum principium, hoc ipso quod primum est et summum, cognitionem habet simul simplicissimam et perfectissimam. Quia perfectissimam, ideo cognoscit omnia distinctissime, sub omnibus conditionibus quas res habent, vel habere possunt : et propterea futura scit esse futura, et præsentia præsentia ; et bona scit approbanda, mala reprobanda. Hinc est, quod diversa sortitur vocabula, secundum quod dictum est supra. Sed quia simul stat perfectio sapientiæ cum summa simplicitate ; hinc est quod omnia alia a se cognoscit in se et per se : ex quo sequitur secundum, quod creata cognoscit increate : ex quo sequitur tertium, quod dependentia cognoscit independenter : ex quo oritur quartum, quod temporalia cognoscit æternaliter : ex quo sequitur quintum, quod futura cognoscit præsentialiter : ex quo oritur sextum, quod immutabilia cognoscit immutabiliter : ex quo sequitur septimum, quod contingentia cognoscit infallibiliter. Et ita contingentia, manentia contingentia, sunt divinæ sapientiæ prorsus infallibilia, tam in contingentibus quæ subjacent naturæ, quam libertati voluntatis humanæ.

Unde qui vult hoc verum intelligere, quomodo simul stet libertas voluntatis creatæ cum infallibilitate prædestinationis æternæ, resolvendo ab hoc ultimo, procedat per illos septem gradus usque ad primum, quod primum principium perfectissime cognoscit omnia per seipsum, quod est verum certissimum : ex quo cætera prædicta ratiocinando infallibiliter concluduntur. Sicut autem divinæ cognitionis certitudo simul stat cum contingentia rerum cognitarum, quia simul est simplicissima et perfectissima divina sapientia ; sic unitas simul stat cum multiformitate rationum et idearum ex eadem causa. Quia enim perfectissima est, ideo distinctissime et perfectissime cognos-

cit universa et singula, et illa omnia distinctissime et perfectissime repræsentat : et ideo singulorum dicitur habere rationes et ideas, tanquam rerum similitudines perfectissime expressivas. Quia vero simplicissima est, ideo omnes similitudines illæ sunt unum in ipsa. Unde sicut Deus una virtute omnia producit ex tempore secundum omnimodam rerum integritatem, sic una virtute omnia exprimit sempiternaliter. Et sicut una est in Deo altissimo operatio activa secundum rem, dicuntur tamen plures rerum productiones ratione pluralitatis productorum ; sic una est veritas unius actus intelligentiæ in Deo, dicuntur tamen plures similitudines, ideæ et rationes, ratione pluralitatis idearum, vel existentium, vel futurorum, vel possibilium. Hæc autem rationes, vel ideæ, licet sint una veritas et lux in essentia, non tamen dicuntur esse una ratio vel idea. Ratio enim, vel idea, dicitur ut ad alterum, secundum rationem intelligendi : nominat enim similitudinem cogniti, quæ realiter tenet se ex parte Dei, licet, secundum rationem intelligenti, dicere videatur aliquid ex parte ideati. Si autem hujus simile in creatura requiratur, dicendum, quod hoc est ipsius exemplaris proprium : quia, sicut dictum est, simul est simplex, et infinitum, et perfectissimum : quo præintellecto, cætera consequenter innoscunt. Quia enim exemplar illud est simplicissimum et perfectissimum, ideo actus purus ; quia vero infinitum et immensum, ideo extra omne genus. Et hinc est, quod existens unum, potest esse similitudo expressiva multorum.

CAPUT IX.

De Voluntate Dei, et Providentia.

De voluntate Dei, hæc tenenda sunt, quod ipsa sic est recta, quod nullo modo possit obliquare ; sic est efficax, ut nullo modo possit impediri ; sic est una, ut tamen multiformiter habeat significari. Significatur

Quomodo stet libertas voluntatis creatæ cum infallibilitate prædestinationis æternæ.

Voluntas Dei una, efficax, et recta.

Voluntas beneplaciti per voluntatem signi significatur.

enim divina voluntas, quæ est voluntas beneplaciti, per voluntatem signi, secundum quinque differentias signorum, quæ sunt præceptio, prohibitio, consilium, impletio, permissio : secundum quæ disponuntur a voluntate beneplaciti quæcumque in universo fiunt. Est enim voluntas Dei, prima et summa causa omnium specierum et motionum. Nihil enim fit visibile aut intelligibile in ista totius creaturæ amplissima quadam universaque republica, quod non de illa imperiali aula summi Imperatoris, aut jubeatur, aut permittatur, secundum ineffabilem justitiam præmiorum atque poenarum, retributionum et gratiarum.

Providentia diuina.

Et quia ista voluntas, ratione regulata, dicitur providentia ; hinc est quod omnia, quæ in universo fiunt, aguntur et reguntur divina providentia, quæ per omnia est irreprehensibilis, quæ nihil præcipit, prohibet, vel consulit, nisi juste ; nihil agit, nisi bene ; nihil permittit injuste. Intelligentia autem et ratio prædictorum hæc est : Primum principium, cum sit summe nobile, et voluntatem habet, et nobili modo habet. Cum igitur *voluntas* de se dicat illud secundum quod in agentibus a proposito attenditur regula rectitudinis, et efficacia operationis ; necesse est quod voluntas in Deo sit rectissima et efficacissima. Ideo autem rectissima, quia idem est in Deo voluntas, et veritas ; ideo efficacissima, quia idem prorsus in Deo est voluntas, et virtus, sive potestas. Et quia non potest divina voluntas carere veritate, ideo non tantum est recta, verum etiam regula rectitudinis. Quia vero nullo modo potest carere virtute, ideo non tantum est efficax, verum etiam fons et origo totius efficaciz ; ita ut nihil sine illa possit effici, nihil contra illam possit fieri, nihil etiam sit, a quo valeat impediri. Et quia rectissima est, nullus potest esse rectus, nisi conformetur ei : nullus autem potest ei conformari, nisi voluntas illa innotescat sibi. Oportuit ergo voluntatem divinam, regulam rectitudinis, notificari nobis.

Voluntas divina regula

Rectitudo autem quædam est necessitatis, et hæc est in faciendo bonum necessarium, et declinando malum ; quædam autem est perfectionis, et hæc est in supererogando ultra debitum : et secundum hoc innotescit nobis per triplex signum, scilicet præceptionem, prohibitionem, et consilium, quod quidem significat divinum beneplacitum acceptare, tanquam justum, quod sit secundum divinum præceptum, quod declinatur secundum divinam prohibitionem, et adimpletur secundum divinum consilium. Signa vero hæc, infallibilia signa sunt divinæ voluntatis, ut est regula rectitudinis.

Rectitudo.

Rursus, quia efficacissima est, nullo modo potest aliquis aliquid efficere, nisi ipsa cooperante et coefficiente ; nullus deficere vel peccare potest, nisi ipsa juste deserente. Et secundum hoc duo sunt signa ejus, scilicet impletio, quod est signum voluntatis ut efficientis, et permissio, quod est signum voluntatis juste deserentis. Juste autem deserit, quia justum est ut sic administret res, quas condidit, ut non infringat leges, quas indidit ; et sic cooperetur rebus, quas creavit, ut tamen eas agere proprios motus sinat : et ideo si liberum arbitrium, ad utrumque vertibile de lege naturæ, in malum dimittat cadere, hoc non permittitur nisi juste. Rursus, et si per gratiam præveniat et sustentet, nulli injuriam facit : ideo non agit injuste, nec omnino juste secundum exigentiam meritorum, quia merita ad hoc non sufficiunt ; sed gratis, et misericorditer, et quodam modo juste in quantum est ex condecencia bonitatis suæ. Cum ergo damnat et reprobat, operatur secundum justitiam ; quando vero prædestinat, secundum gratiam et misericordiam, quæ non excludit justitiam. Quia ergo omnes, secundum quod de massa perditionis erant, debebant damnari, ideo plures reprobantur, quam eligantur, ut ostendatur, quod salvatio est secundum gratiam specialem, sed damnatio secundum justitiam communem. Nullus ergo potest conqueri de

Voluntas Dei efficacissima.

Nota de justitia et misericordia Dei.

divina voluntate, quia omnia agit rectissime; imo in omnibus debemus gratias agere, et honorificare regimen divinæ providentiæ. Si quis autem quærat, quare magis uni peccatori gratiam largiatur, quam alteri, hic oportet silentium imponere humanæ loquacitati, et exclamare cum Apostolo¹: *O altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ*

Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia ejus, et investigabiles viæ ejus! Quis enim cognovit sensum Domini, aut quis ejus consiliarius fuit? aut quis prior dedit illi, et retribuetur ei? Quoniam ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia. Ipsi gloria in sæcula sæculorum.

Amen.

SECUNDA PARS

IN QUA

DE CREATURA MUNDI AGITUR

CAPUT PRIMUM.

De productione mundi totalis.

Mundus
incepit
esse a
Deo per
creatio-
nem.

His summam præintellectis de trinitate personarum et unitate Dei (a), dicenda sunt aliqua de creatura mundi. Circa quam hæc tenenda sunt in summa: videlicet, quod universitas machinæ mundialis producta est in esse ex tempore, et de nihilo, ab uno primo principio solo et summo; cujus potentia, licet sit immensa, disposuit tamen² omnia in certo pondere, numero et mensura. Hæc generaliter intelligenda sunt circa rerum productionem: ex quibus et veritas colligitur, et error repudiatur. Per hoc enim quod dicitur *ex tempore*, excluditur error ponentium mundum esse æternum; per hoc quod dicitur *de nihilo*, excluditur error ponentium æternitatem circa principium materiale; per hoc quod dicitur *ab uno principio*, excluditur error³ Manichæorum, ponentium pluralitatem principiorum; per hoc quod dicitur *solo et summo*, excluditur error⁴ ponentium Deum produxisse inferiores creaturas per ministerium intelli-

gentiarum; per hoc, quod additur, *in certo pondere, numero et mensura*, ostenditur quod creatura est effectus Trinitatis creantis sub triplici genere causalitatis: efficientis, a quo est in creatura unitas, modus et mensura: exemplaris, a quo est in creatura veritas, species et numerus; finalis, a quo est in creatura bonitas, ordo et pondus. Quæ quidem reperiuntur in omnibus creaturis, tanquam vestigium Creatoris, sive corporalibus, sive spiritualibus, sive ex utrisque compositis.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia ad hoc quod sit ordo perfectus, et status in rebus, necesse est quod omnia reducantur ad unum principium, quod quidem sit primum, ut del cæteris statum, et perfectissimum, ut del cæteris omnibus complementum. Quoniam igitur primum principium, in quo est status, non potest esse nisi unum solum, si mundum producit, cum non possit ipsum producere de seipso, necesse est quod producat ipsum ex nihilo. Et quia productio ex

Mundus
ex nihilo
produc-
tus.

¹ Rom., XI, 33-36. — ² Sap., XI, 21. — ³ Aug., de Hæres.,

ad Quodvult deum, hæc. 46. — ⁴ Platonis error in Timæo. — (a) Cæf. edit. trinitate Dei, et sic supra in titulis.

nihilo ponit esse post non esse, ex parte producti, et immensitatem in virtute producente, ex parte principii; cum hoc sit solius Dei, necesse est quod creatura mundi sit producta ex tempore ab ipsa virtute immensa, agente per se et immediate. Rursus, quoniam principium perfectissimum, a quo manat perfectio universorum, necesse est agere a se, et secundum se, et propter se, et quia nullo in agendo indiget extra se; necesse est, quod habeat intentionem triplicis causæ, respectu cuiuslibet creaturæ, scilicet efficientis exemplaris, et finalis. Necesse est etiam omnem creaturam secundum hanc triplicem habitudinem comparari ad causam primam. Omnis enim creatura constituitur in esse ab efficiente, et conformatur ad exemplar, et ordinatur ad finem : ac per hoc est una vera, bona, modificata, speciosa, ordinata, mensurata, discreta et ponderata : est enim pondus inclinatio ordinativa. Et hæc quidem generaliter dicta sunt de omni creatura, sive corporea, sive incorporea, sive ex utrisque constituta, sicut ex natura humana.

CAPUT II.

De natura corporali quantum ad fieri.

Natura vero corporea nobis consideranda est quantum ad fieri, et quantum ad esse, et quantum ad operari. De natura vero corporea quantum ad fieri, hæc specialiter tenenda sunt, scilicet quod sex diebus sit in esse producta, ita quod ¹ in principio ante omnem diem creavit Deus cælum et terram. Prima vero die formata est lux; secunda, firmamentum factum est in medio aquarum; tertia die separatæ sunt aquæ a terra, et congregatæ in locum unum; quarta vero die cælum ornatum est luminaribus; quinta, aer et aqua volatilibus et piscibus; sexta, terra animalibus et hominibus; septima vero die requievit Deus, non a labore nec opere, cum usque nunc operetur, sed a no-

¹ Gen., 1, 1 et seq.

varum specierum conditione : quia omnia fecerat, vel in simili, sicut illa quæ propagantur, vel in seminali ratione, sicut illa quæ aliis modis introducuntur in esse.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia enim res manant a primo principio, et perfectissimo, tale autem est omnipotentissimum, sapientissimum et benevolentissimum : ideo oportuit quod sic producerentur in esse, ut in earum productione reluceret triplex nobilitas prædicta, et excellentia. Et ideo triformis fuit operatio divina ad mundanam machinam producendam : scilicet creatio, quæ appropriate respondet omnipotentiae; distinctio quæ respondet sapientiae; ornatus, qui respondet bonitati largissimæ. Et quoniam creatio est de nihilo, ideo fuit in principio ante omnem diem, tanquam omnium rerum et temporum fundamentum.

Rursus, quia distinctio corporum mundi attenditur secundum triplicem modum, ideo facta fuit per triduum. Est enim distinctio naturæ luminosæ a perspicua et opaca, et hæc facta est in prima die in divisione lucis a tenebris; et est distinctio naturæ perspicuæ a perspicua, et hæc facta est secunda die in divisione aquarum ab aquis; et est distinctio naturæ perspicuæ ab opaca, et hæc facta est tertia die in divisione aquarum a terris. In his autem implicite datur intelligi distinctio cælestium et elementarium, secundum quod post declarabitur. Sic igitur distinctio fieri debuit per triduum.

Et quia ornatus correspondet distinctioni, ideo similiter tribus diebus debuit consummari. Est enim ornatus naturæ luminosæ, et hic factus est quarta die in formatione stellarum, et solis, et lunæ; et est ornatus naturæ perspicuæ, et hic factus est quinta die, in qua ex aquis facti sunt pisces et aves ad ornatum aeris et aquæ; et est ornatus naturæ opacæ, scilicet terræ, et hic factus est sexta die, in qua factæ sunt bestię, facta sunt et reptilia, facta est etiam ad consumptionem omnium natura humana. Hæc

Actio
principii
perfectissimi.

Creatio
rerum.

Distinctio
partium
mundi.

Ornatus
universi.

autem omnia, licet potuerit Deus facere in instanti, maluit tamen per successionem temporum, tum propter distinctam et claram representationem potentiae, sapientiae, bonitatis; tum propter convenientem correspondentiam dierum, sive temporum et operationum; tum etiam ut, sicut in prima mundi conditione fieri debebant seminaia operum fiendorum, sic fierent et praefigurationes temporum futurorum. Unde in illis septem diebus quasi seminaliter praecessit distinctio omnium temporum, quae explicantur per decursum septem aetatum. Et hinc est, quod sex diebus operum additur septimus quietis: qui dies ¹ non scribitur habere vesperam, non quia non habuit dies illa noctem succedentem; sed ad praefigurandum animarum quietem, quae nunquam habebit finem. Si autem diceretur alio modo quod omnia essent simul facta, tunc omnes hi septem dies ad considerationem angelicam referrentur. Verumtamen primus modus dicendi est magis Scripturae consonus, et auctoritatibus Sanctorum, et qui praecesserunt, et etiam qui secuti sunt beatum Augustinum.

CAPUT III.

De natura corporali quantum ad esse.

Mundus in natura caelesti et elementari consistit. De Natura vero corporea quantum ad esse, tenendum est quod corporalis mundi machina tota consistit in natura caelesti et elementari, ita quod caelestis distincta est in tres caelos principales, scilicet empyreum, crystallinum, et firmamentum. Intra firmamentum autem, quod est caelum stellarum, continentur septem orbes septem planetarum, qui sunt Saturnus, Jupiter, Mars, Sol, Venus, Mercurius, Luna. Natura vero elementaris in quatuor sphaeras distinguitur, scilicet ignis, aeris, aquae, et terrae: et sic procedendo a summo cardine caeli usque ad centrum terrae, decem concurrunt orbes caelestes, et quatuor sphaerae elementares ex

quibus integratur et constituitur tota machina mundi sensibilis, distincte, perfecte et ordinate.

Ratio autem ad intelligentiam praedictorum haec est: quia cum natura corporalis ad perfectionem sui, et expressionem sapientiae multiformis primi principii, requirat multiformitatem formarum, sicut apparet in mineralibus, plantis et animalibus, necesse fuit ponere aliqua corpora simplicia, quae multiformiter possunt misceri ad introductionem formarum multiformium: et talis est natura subiecta contrarietati, et haec est elementaris. Necesse etiam fuit fieri naturam, per quam haberent haec contraria in mixto conciliari: et talis est natura elongata a contrarietate, cuiusmodi est natura lucis et corporis supercaelestis.

Et quoniam mixtio fieri non potest, nisi per contraria agentia, et patientia; ideo necesse fuit duplicem contrarietatem fieri in elementis, scilicet quantum ad qualitates activas, quae sunt calidum et frigidum, et quantum ad passivas, quae sunt humidum et siccum. Et quia quodlibet elementum agit, et patitur; ideo quodlibet habet duas qualitates, unam activam, et aliam passivam: ita tamen quod unam principalem et propriam, alteram accidentalem vel acquisitam: ac per hoc necesse est tantum quatuor esse elementa secundum quatuor qualitates praedictas, quadrupliciter combinatas (a).

Natura autem caelestis aut est uniformis et immobilis, et haec est empyreum, quia lux pura; aut mobilis et multiformis, et sic est firmamentum; aut mobilis et uniformis, et sic caelum medium inter empyreum et stellatum, quod est caelum crystallinum. Quantum membrum, scilicet quod sit multiforme et immobile, non potest stare, quia multiformitas disponit ad motus varietatem, non ad uniformem quietem. Sunt igitur tres caeli, quorum primum per totum est luminosum, scilicet empyreum; secundum per totum perspicuum, scilicet crystallinum;

¹ Ex Aug., ad Januar., epist. cix, al. LV, n. 17.

(a) Edit. Vat. et Ven. conebinas.

Natura
elemen-
taria ne-
cessaria.

Lucis ne-
cessitas.

Contra-
rietas
duplex in
elemen-
tis.

Natura
caelestis

tertium ex utroque conjunctum, scilicet firmamentum. Cum igitur tres sint cœli incorruptibiles, et quatuor elementa variabilia; ut fiat debita connexio, concordia et correspondentia, disposuit Deus septem orbis planetarum, qui sua varietate motuum, et incorruptibilitate formarum, quasi quoddam vinculum essent et junctura inferiorum elementarium orbium, et superiorum cœlestium, ad perficiendum et decorandum universum; quod secundum numerales proportionem ordinatum dicitur, et connexum denario cœlestium orbium et quaternario elementorum, reddentibus ipsum proportionaliter tam pulchrum, quam perfectum et ordinatum, ut suo modo suum repræsentet principium.

CAPUT IV.

De natura corporali, quantum ad operari et influere.

De natura corporali, quantum ad operari, hoc tenendum est, scilicet quod cœlestia influunt in terrestria et elementaria, quantum ad distinctivam significationem temporum, scilicet dierum, mensium, et annorum. Sic enim dicit Scriptura ¹, quod *sint in signa et tempora, et dies et annos*. Influunt etiam quantum ad effectivam productionem rerum generabilium et corruptibilium, scilicet mineralium, vegetabilium, sensibilibus, et corporum humanorum. Sic tamen sunt in signa temporum, et regimen operationum, ut non sint certa signa futurorum contingentium, nec influant super liberum arbitrium per vim constellationum, quam dixerunt aliqui philosophi esse fatum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum in corporibus cœlestibus, propter proximitatem ad primum principium, sit lux, motus, calor, et virtus: lux, ratione suæ formæ et speciei; motus, respectu superioris influentis; calor, respectu inferioris naturæ suscipientis; virtus vero,

omnibus modis prædictis: cum, inquam, ita sit, cœlestia corpora per lumen et motum sunt in distinctiones temporum, scilicet diei, secundum lucem Solis et motum firmamenti; mensis, secundum motum Lunæ in circulo obliquo anni, secundum motum Solis in eodem circulo; temporum vero, secundum varium planetarum motum, distantiam et concursum, ascensum et descensum, retrogradationem et statum, ex quibus oritur diversitas in temporibus. Per virtutem autem et calorem influunt ad productionem eorum, quæ elementis generantur, excitando, promovendo, conciliando: ita quod secundum conciliationem contrariorum ab æqualitate remotam, influunt in mineralia; secundum conciliationem ab æqualitate minus longinquam, in vegetabilia; secundum conciliationem æqualitati proximantem, in sensibilia; secundum vero conciliationem æqualem, in corpora humana, quæ disposita sunt ad nobilissimam formam, quæ est anima rationalis: ad quam ordinatur et terminatur appetitus omnis naturæ sensibilis et corporalis, ut per eam, quæ est forma ens, vivens, sentiens, et intelligens, quasi ad modum circuli intelligibilis, reducatur ad suum principium, in quo perficiatur et beatificetur. Et quoniam in illud tendit per liberum arbitrium, ideo, quantum ad arbitrii libertatem, præcellit omnem virtutem corporalem: ac per hoc cuncta nata sunt sibi servire; nihil autem sibi dominari habet, nisi solus Deus, non fatum, sive vis positionis siderum. Et propterea indubitanter verum est, quod sumus finis omnium eorum quæ sunt, et omnia corporalia facta sunt ad humanum obsequium, ut ex illis omnibus accendatur homo ad laudandum et amandum factorem universorum, cujus providentia cuncta disponuntur. Hæc autem sensibilis corporalium machina est tanquam quædam domus a summo opifice homini fabricata, donec ad domum ² veniat non manufactam in cœlis, ut sicut anima modo, ratione corporis et status meriti, nunc est in

Lumine et motu corpora cœlestia distinguunt tempora.

Calore et virtute quomodo in hæc inferiora influunt superiora corpora.

Anima rationalis, forma nobilissima.

Excellentia liberi arbitrii.

¹ Gen., 1, 14. — ² II Cor., v, 1.

terris, sic aliquando corpus, ratione animæ et status præmii, sit in cælis.

CAPUT V.

De modo describendi prædicta in sacra Scriptura.

Ex jam dictis colligitur, quod sicut Deus res ordinate condidit quantum ad tempus, et ordinate disposuit quantum ad situm; sic etiam ordinate gubernat quantum ad influentiam, et Scriptura ordinate narrat quantum ad doctrinæ sufficientiam: licet non ita explicite describat distinctionem orbium, nec cælestium, nec elementarium, et parum aut nihil dicat de moribus et virtutibus corporum superiorum, et de mixtionibus elementorum et elementorum; et quod plus est, nihil explicite narrat de conditione supernorum spirituum, maxime cum describit istud universum in esse productum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium reddat se nobis cognoscibile et per scripturam, et per creaturam: per librum creaturæ se manifestat ut principium effectivum, per librum scripturæ ut principium reparativum: et principium reparativum non potest cognosci, nisi cognoscatur et effectivum: ideo sacra scriptura, licet principaliter agat de operibus reparationis, debet nihilominus agere de opere conditionis, in quantum tamen ducit in cognitionem primi principii efficientis et rescipientis. Et ideo ipsa est cognitio sublimis et salutaris: sublimis, quia de primo principio effectivo, quod est Deus Creator; salutaris, quia de primo principio reparativo, quod est Christus Salvator et Mediator. Rursus quia sublimis est, utpote quia agit de primo principio et ente summo, ideo non descendit ad describendas speciales entium naturas, motus, virtutes et differentias; sed stat in quadam generalitate, in qua implicantur specialia, describendo scilicet conditionem mundi quantum ad dispositionem et influentiam, quoad naturam luminosam, opacam et perviam in generalitate

quadam. Et quoniam primum principium, de quo agit, habet in se ordinem naturæ in existendo, ordinem sapientiæ in disponendo, ordinem bonitatis in influendo, ita quod ordo naturæ habet in se similitudinem et æqualitatem; ordo sapientiæ considerat prioritatem et posterioritatem; ordo influentiæ, superioritatem et inferioritatem: ideo, ad insinuandum ordinem naturæ, determinat Scriptura, juxta quod Deum operari decebat, quod in principio ante temporis decursum fuerit illa triplex natura de non esse in esse producta, cum dicit: *In principio creavit Deus cælum et terram*, et: *Spiritus Dei ferebatur super aquas*: ubi nomine *cæli* insinuatur natura luminosa; nomine *terre*, natura opaca; nomine *aquæ*, natura pervia, sive perspicua, sive contrarietati subjecta, sive supra contrarietatem elevata: ubi etiam insinuatur Trinitas æterna, scilicet Pater in nomine Dei *creantis*; Filius, in nomine *principii*; Spiritus sanctus, in nomine *Spiritus Dei*. Et sic intelligendum est illud, quod dicitur: *Qui vivit in æternum, creavit omnia simul*: non quia ea creavit in chaos omnimodæ confusionis, secundum quod fixerunt poetæ, cum produxerit hanc triplicem naturam, summam in summo, mediam in medio, et infimam in infimo; nec etiam creavit in esse omnimodæ distinctionis, cum cælum esset perfectum, et terra incomposita, natura vero media, quasi medium tenens, nondum esset ad perfectam distinctionem deducta. Ad insinuandum autem ordinem sapientiæ in disponendo, determinat quod hæc triplex natura non simul fuit distincta et ornata; sed juxta triplicis naturæ creatæ exigentiam per triduum distincta, et per triduum aliud ornata: ut sicut Deus in principio triplicem naturam simul creavit in primordio temporis, sic successione temporis in triplici mensura temporis, scilicet triplicis diei, triplicem faceret distinctionem naturæ triplicis creatæ, et rursus in alio triduo, triplicem ornatum triplicis naturæ distinctæ.

¹ Gen., I, 1-2. — ² Eccli., XVII, 1.

Sacra
scriptura
cognitio
sublimis
et saluta-
ris.

Sapientia
Dei in
dispo-
nendis
rebus.

Dei boni-
tas in in-
fluendo.

Ad insinuandum vero ordinem bonitatis in influendo, determinat quod hæc triplex natura collocata est in mundo secundum *sub*, *medium*, et *supra*, juxta suam dignitatem et influentiam. Et quia luminosum plurimum habet de specie, ideo sibi debetur circumferentia; quia vero opacum minimum habet de specie, ideo sibi debetur centrum. Sed quia natura pervia tenet medium, ideo medium sortita est situm. Et quoniam natura corporis pervii et perspicui communis est naturæ cœlesti et elementari, et rursus luminosa utrique convenit; ideo recte dicitur firmamentum factum in medio aquarum: non quia aquæ super cœlos sint aquæ fluxibiles, frigida, graves et corruptibiles; sed quia subtiles, et incorruptibiles, et perviæ, et super omnem contrarietatem sublimatæ, ac per hoc cœlestis naturæ, et in cœlestibus collocandæ ratione nobilitatis formæ, collocantur etiam ratione virtutis et influentiæ.

Quia enim omnis actio corporalis in rebus inferioribus regulam, originem et vigorem sumit a natura cœlesti, cum duæ sint qualitates activæ, scilicet calidum et frigidum, et aliquod sit cœlum principaliter influens in calidum, sicut cœlum sidereum ratione luminositatis, congruum fuit quod aliquod influeret super frigidum, et sic crystallinum. Et sicut cœlum sidereum, licet influat ad calorem, non tamen est formaliter calidum; sic etiam cœlum, quod dicitur aqueum, sive crystallinum, non est essentialiter frigidum. Unde, quod sancti dicunt quod aquæ sunt ibi constitutæ ad reprimendum calorem superiorum corporum, et cætera consimilia, non secundum formalem prædicationem, sed secundum efficientiam et influentiam sunt intelligenda.

Competit ergo conditio creaturæ secundum ordinem prædictum, et ordini creatricis sapientiæ, et divinæ scripturæ, quæ est scientia sublimis. Rursus, quia ipsa est scientia salutaris, ideo non determinat de opere conditionis, nisi propter opus reparationis. Et quoniam angeli sic conditi sunt, ut la-

bentes nullatenus reparentur, sicut apparebit in sequentibus, ideo tacetur secundum litteram exteriorem angelorum lapsus et conditio, quia non debebat subsequi reparatio. Quia vero sublimitatem sacræ Scripturæ non decebat prorsus reticere de conditione sublimissimæ creaturæ; ideo sic sacra Scriptura describit rerum condiciones, juxta quod exigit scientia sublimis et salutaris, ut tamen secundum spirituales intelligentiam tota conditio litteraliter descripta spiritualiter referatur ad describendam hierarchiam, et angelicam, et ecclesiasticam. Ideo, secundum spirituales intellectum, describitur in illis tribus naturis primo productis hierarchia angelica nomine *cœli*, et ecclesiastica nomine *terræ*, et gratia, per quam irrigatur utraque, nomine *aquæ*. Rursus per septenarium numerum dierum, intelligitur septiformis Ecclesiæ status, secundum decursum septem ætatum. Per eundem etiam septenarium intelligitur septiformis conversio angelorum a creatura ad Deum: et sic ex prædictis apparet sufficientia, et veritas Scripturæ in diversis opinionibus sanctorum, scilicet Augustini et aliorum, qui sibi non contradicunt, cum veræ sint, si recte intelligantur.

CAPUT VI.

De productione supernorum spirituum.

Consequenter vero agendum est de natura spirituali et incorporea, cujusmodi est angelica; de qua considerari oportet, quantum ad conditionem supernorum spirituum, quantum ad ruinam dæmonum, et quantum ad confirmationem honorum angelorum. Sciendum est igitur, quod angelis a primordio suæ conditionis quatuor sunt attributa, scilicet simplicitas essentiae; personalis discretio, propter rationem insitam; memoria, intelligentia et voluntas; et libertas arbitrii ad eligenda bona et respuenda mala. Hæc autem quatuor attributa principalia alia quatuor comitantur, scilicet virtuositas in ope-

Angelo-
rum con-
ditio et
lapsus
cur se-
cundum
litteram
exteriori
rem ta-
cetur.

Angelica
principio
sue con-
ditionis
quatuor
attribu-
ta.

rando, officiositas in ministrando, perspicacitas in cognoscendo, et immutabilitas post electionem, sive in bono, sive in malo.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia primum principium, hoc ipso quod primum, omnia de nihilo produxit: ideo non tantum prope nihil, sed etiam prope se; non tantum substantiam a se longinquam, scilicet naturam corpoream producere debuit, verum etiam propinquam: et hæc est substantia intellectualis et incorporea, quæ hoc ipso, quod Deo similima est, simplicitatem habet naturæ, et discretionem personalem, ut Deo assimiletur ex parte substantiæ, sive communis, sive individuae. Habet etiam in mente imaginem Trinitatis secundum memoriam, intelligentiam, et voluntatem. Habet etiam voluntatis libertatem, ut assimiletur Deo ex parte potentiae, sive naturalis, sive electivæ; ut sic potentia naturalis insignita sit Dei imagine, electiva vero arbitrii libertate. Nequaquam enim perveniret meritorie ad præmium gloriosum, quod facit quemquam beatum, nisi haberet liberum voluntatis arbitrium: hoc autem esse non potest nisi in substantia rationali, quam comitatur memoria, intelligentia et voluntas. Ubi autem est ratio, oportet quod sit rationalis naturæ substantia individua. Necesse est etiam quod sit substantia spiritalis et incorporea, ac per hoc simplex, carens omni divisione quantitativa. Talis autem substantia, hoc ipso quod simplex est, virtuosa est in operando; hoc ipso quod virtuosa est et personaliter discreta, competit ei distinctio officii in ministrando; hoc ipso, quod simplex et virtuosa, competit ei perspicacitas in discernendo; hoc ipso autem, quod perspicax et simplex est, habens intellectum deiformem, ideo stabilitatem habet post electionem in electo, sive in bono, sive in malo. Et hæc conditiones ipsam generalem conditionem supernorum spirituum generaliter comitantur.

CAPUT VII.

De apostasia Dæmonum.

De apostasia vero dæmonum hoc est tenendum, scilicet quod Deus angelos omnes fecit bonos, tamen medios inter summum bonum, et commutabile bonum quod est creatum: ita quod si converterentur ad amandum quod est supra, ascenderent ad statum gratiæ et gloriæ; si vero ad bonum commutabile, quod est infra, hoc ipso ruerent in malum culpæ et pænæ: quia non est dedecus peccati sine decore justitiæ. Primus autem Lucifer inter angelos, præsumens de privato bono, privatam appetiit excellentiam, volens aliis superferri, et ideo cecidit cum cæteris consentientibus sibi. Cadens autem factus est impenitens, obstinatus, et excæcatus, et exclusus a Dei contemplatione, et deordinatus in operatione, toto nitens conamine ad subvertendum hominem per tentationem multiplicem.

Deus
quales
creavit
angelos.

Lucifer
primus
inter an-
gelos
peccavit
et cecidit.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium sit summe bonum, nihil facit nisi quod sit bonum, quia a bono non procedit nisi bonum: quod tamen fit ab ipso, hoc ipso minus est eo, et ideo non potest esse summum bonum. Fuit igitur angelus a Deo conditus bonus quidem, sed non summus; perficiendus tamen, si affectu tenderet in summum. Et quoniam per liberum arbitrium voluntatis poterat tendere in bonum summum, vel converti ad bonum privatum; Lucifer suæ pulehritudinis et altitudinis consideratione excitatus ad se diligendum et suum privatum bonum, præsumpsit de altitudine habita, et ambivit excellentiam propriam, non tamen obtentam: ac per hoc præsumendo constituit se sibi principium summum; in se ipso gloriando et ambiendo, constituit se sibi summum bonum, in seipso quiescendo. Cum autem ipse non esset summum principium, nec summum bonum; necesse fuit ut inordinato ascensu appetito,

Angeli
lapsum
que sint
consecu-
ta.

descensu rueret pari ratione, et omnes in hoc consentientes. Et quia non est dedecus peccati sine decore justitiæ, ideo statim cum cecidit in peccatum, cum ceteris adherentibus sibi, perdidit locum summum, scilicet cælum empyreum, descendens ad inum, scilicet caliginosum aerem, vel infernum: ita quod lapsus in culpam fuit per liberum arbitrium, lapsus vero in pœnam per divinum iudicium. Et quia immutabilitatem habuit post electionem, ideo statim obstinatus est in malo, et per hoc exæcatus a vero, deordinatus est in operatione, et infirmatus in virtute: ideo voluntas ejus impia, et actio aversa a Deo, conversa est ad hominis odium et invidiam; et perspicacitas rationis a vero lumine exæcata, conversa est ad deceptiones per divinationem et cantelas; et officiositas in ministrando a vero ministerio amota, conversa est ad tentamenta; et virtuositas immutata et coarctata, quantum permittitur, convertitur ad miracula facienda per transmutationes repentinas, quas facit circa corporeas creaturas. Et quia hæc omnia fuerunt deordinata per voluntatem depravatam per superbiam; ideo hæc omnia convertit ad fomentum suæ superbix, quærens ab hominibus coli, et honorari, et adorari ad modum Dei. Hinc est, quod omnia male agit: quod tamen justo iudicio Deus permittit ad vindictam malefactorum, laudem vero honorum, sicut apparebit per finale iudicium.

CAPUT VIII.

De confirmatione bonorum Angelorum.

Angeli
boni in
ipsa sua
ad Deum
conver-
sione
fuerunt
in bono
confir-
mati.

De confirmatione vero bonorum angelorum tenendum est, quod sicut angeli a Deo aversi, statim sunt obstinati per impenitentiam; sic angeli ad Deum conversi, statim fuerunt confirmati per gratiam et gloriam in voluntate; perfecte illuminati in ratione secundum cognitionem matutinam et vespertinam; perfecte fortificati in virtute, sive motiva, sive operativa; perfecte ordinati in

operatione, sive contemplativa, sive ministrativa, et hoc secundum triplicem hierarchiam, scilicet supremam, mediam, et infimam. Ad supremam autem spectant Throni, Cherubim, et Seraphim; ad mediam autem, Dominationes, Virtutes, Potestates; ad infimam vero, Principatus, Archangeli, Angeli. Ex quibus plurimi sunt in ministerium missi, et ad custodiam hominum deputati, quibus ministrant purgando, illuminando, perficiendo, secundum imperium voluntatis Dei.

Angeli
in minis-
terium
hominum
missi
quomodo
eis minis-
trant.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est, quia cum angeli, propter expressam similitudinem et propinquitatem ad primum et summum principium, habeant intellectum deiformem, et immutabilitatem, post consensum ex libertate arbitrii, divina superveniente gratia, ad summum bonum conversi, cum totaliter in Deum tenderent, per gloriam fuerunt confirmati, pariter et perfecti: ideo quantum ad voluntatem, fuerunt stabiles et felices; quantum ad rationem, perspicaces, ita ut non tantum cognoscerent res in proprio genere, sed etiam in ipsa arte æterna; ac per hoc non tantum haberent cognitionem vespertinam, sed etiam matutinam, vel etiam diurnam, propter illius lucis plenitudinem, et omnimodam puritatem, respectu cujus omnis creatura merito potest dici tenebra. Quantum autem ad virtuositatem perfecte fortificati, sive in imperando, sive in exequendo, sive in contemplando, vel assumpto corpore, vel etiam non assumpto. Quantum vero ad operationem perfectissime ordinati, ut jam non possint deordinari, nec ascendendo ad contemplationem Dei, nec descendendo ad ministrandum homini: quia cum Deum facie ad faciem contemplantur, quocumque mittantur, intra Deum currunt. Aguntur enim et agunt secundum ordinem hierarchicum in eis initiatum per naturam, et consummatum per gloriam, quæ stabiliendo liberi arbitrii vertibilitatem, illustravit perspicacitatem, ordinavit officiositatem, et roboravit virtutem, secundum quatuor attributa superius

Angeli
aguntur
et agunt
secundum
ordinem
hierar-
chicum.

Suffici-
entia
triplicis
hierar-
chie cae-
lestis.

nominata. Perspicacitas autem rationis in contemplando, aut principaliter respicit ad maiestatem divinam venerandam, aut ad veritatem intelligendam, aut ad bonitatem desiderandam: et secundum hoc sunt tres ordines in prima hierarchia, scilicet Throni, ad quos spectat reverentia; Cherubim, ad quos sapientia; et Seraphim, ad quos spectat benevolentia. Ad perfectam autem virtuositatem spectat virtus imperativa, virtus executiva et virtus expeditiva: prima ad Dominationes, secunda ad Virtutes, tertia vero ad Potestates spectat, quarum est arcere potestates contrarias. Ad perfectam vero officiositatem spectat regere, revelare, et relevare. Primum est Principatum, secundum Archangelorum, tertium Angelorum, quia custodiunt ne stantes cadant, et cadentes adjuvant ut resurgant. Et sic patet quod hæc omnia sunt in beatis angelis, secundum plus et minus, gradatim a superioribus descendendo usque ad ima. Ordo autem denominari debet ab eo, quod excellentius accipit in munere.

CAPUT IX.

De productione hominis quantum ad spiritum.

Post naturam vero corporalem et incorpoream, dicenda sunt aliqua de natura ex utrisque composita: primo ex parte mentis; secundo ex parte carnis; tertio ex parte totius hominis. De anima igitur rationali hæc in summa tenenda sunt secundum sacram doctrinam, scilicet quod ipsa est forma ens, vivens, intelligens, et libertate utens. Forma quidem eus non a seipsa, nec de divina natura, sed a Deo de nihilo per creationem in esse deducta. Forma autem vivens non ex natura extrinseca, sed seipsa; non vita mortali, sed vita perpetua. Forma vero intelligens¹ non tantum creatam, sed etiam creatricem essentiam, ad cuius imaginem facta est per memoriam, intelligentiam, et volun-

tatem. Forma libertate utens, quia semper est libera a coactione. A miseria vero et coactione libera fuit in statu innocentiae, licet non in statu naturae lapsae. Hæc libertas a coactione nihil aliud est quam facultas voluntatis et rationis, quæ sunt potentiae animæ principales.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium sit beatissimum et benevolentissimum, ideo sua summa benevolentia beatitudinem suam communicat creaturæ, non tantum spiritali et proximæ, sed etiam corporali et longinquæ. Corporali tamen et longinquæ communicat mediate, quia lex divinitatis hæc est, ut infima per media reducantur ad summa. Et ideo non tantum spiritum angelicum et separatim fecit beatificabilem, sed etiam spiritum conjunctum, scilicet humanum. Est igitur anima rationalis forma beatificabilis. Et quia ad beatitudinis præmium pervenire non est gloriosum nisi per meritum, nec mereri contingit nisi in eo, quod voluntarie et libere fit; ideo animæ rationali libertatem arbitrii dari oportuit per remotionem omnis coactionis: quia hoc est de natura voluntatis, ut nullatenus possit cogi, licet per culpam misera efficiatur et serva peccati. Rursus, quia forma beatificabilis est capax Dei per memoriam, intelligentiam, et voluntatem; et hoc est esse ad imaginem Trinitatis, propter unitatem in essentia, et trinitatem in potentiis: ideo animam hominis necesse fuit esse intelligentem Deum et omnia, ac per hoc imagine Dei insignitam. Et quia nihil beatum potest beatitudinem amittere, nihil poterat esse beatificabile, nisi esset incorruptibile et immortale: necesse igitur fuit animam rationalem immortalis vita de sui natura esse viventem. Postremo, quia omne quod ab alio beatificabile est et immortale, est mutabile secundum bene esse, et incorruptibile secundum esse; ideo anima nec a se est, nec de divina natura, quia mutabilis; nec producta de aliquo, nec per naturam generata, quia est immortalis et incorrupti-

Anima
rationalis
beatitudinis
capax.

Voluntas
cogi non
potest.

Anima
quomodo
imago
Dei.

Anima
rationalis.

¹ De Spir. et Anim., c. xxxv, inter Opera S. Augustini, tom. VI, append., edit. Benedict.

bilis. Et ita hæc forma non potest per generationem in esse introduci, quia omne naturaliter generabile est naturaliter corruptibile. Ex his apparet, qualiter finis beatitudinis necessitatem imponit prædictarum conditionum ipsi animæ ad beatitudinem ordinatæ. Quoniam autem ut beatificabilis, est immortalis; ideo cum unitur corpori mortali, potest ab eo separari: ac per hoc non tantum forma est, verum etiam hoc aliquid: et ideo non tantum unitur corpori ut perfectio, verum etiam ut motor; et sic perficit per essentiam, quia (a) movet pariter per potentiam. Et quoniam ipsa non tantum dat esse, verum etiam vivere, et sentire, et intelligere; ideo potentiam habet vegetativam, et sensitivam, et intellectivam, ita quod per potentiam vegetativam generat, nutrit, et augmentat. Generat ut quid: nutrit ut quale; augmentat ut quantum. Per sensitivam vero apprehendit sensibilia, retinet apprehensa, componit et dividit remota. Apprehendit quidem per sensitivam exterioriorem quinquepartitam, secundum correspondentiam ad quinque mundi corpora principalia; retinet per memoriam; componit et dividit per phantasiam, quæ est prima virtus collativa. Per intellectivam autem discernit verum, refugit malum, et appetit bonum: verum quidem discernit per rationalem; malum repellit per irascibilem; bonum appetit per concupiscibilem.

Rursus, quia discretio est veri cognitio, fuga et appetitus est affectio; ideo tota anima dividitur in cognitivam, et affectivam. Amplius, quoniam cognitio veri est duplex: vel veri, ut veri; vel veri, ut boni: et hoc, vel æterni, quod est supra animam; vel temporalis, quod est infra: hinc est, quod potentia cognitiva, utpote intellectus et ratio, dividuntur: ita quod intellectus in speculativum et practicum; ratio in superiorem portionem, et inferiorem: quæ potius nominant diversa officia, quam diversas potentias.

Postremo, quoniam appetitus dupliciter

(a) *Legendum quid.*

potest ad aliquid ferri, scilicet secundum naturalem instinctum, vel secundum deliberationem et arbitrium; hinc est quod potentia affectiva dividitur in voluntatem naturalem, et voluntatem electivam, quæ proprie voluntas dicitur. Et quoniam talis electio indifferens est ad utramque partem, ideo est a libero arbitrio. Et quoniam hæc indifferencia consurgit ex deliberatione præambula, et voluntate adjuncta; hinc est, quod liberum arbitrium est facultas rationis, et voluntatis: ita quod, sicut dicit Augustinus, omnes prædictas rationales potentias comprehendit. Ait enim: « Cum de libero arbitrio loquimur, non de parte animæ loquimur, sed certe de tota anima. » Ex concursu namque illarum potentiarum rationis supra seipsam redeuntis, et voluntatis concomitantis, consurgit integritas libertatis, quæ est principium meriti, vel demeriti, secundum electionem boni, vel mali.

CAPUT X.

De productione hominis quantum ad corpus.

De corpore autem humano in statu primæ conditionis tenenda sunt hæc secundum doctrinam fidei orthodoxæ: videlicet, quod corpus primi hominis sic conditum fuit, et de limo terræ formatum, ut tamen esset animæ subjectum, et suo modo proportionabile; proportionabile, inquam, quantum ad complexionem æqualem, quantum ad originationem pulcherrimam et multiformem, et quantum ad staturæ rectitudinem. Subjectum autem, ut esset obtemperans, sine rebellionem; esset etiam propagans et propagabile, sine libidine; esset vegetabile, sine defectione; esset et immutabile ad omnimodam incorruptionem, non interveniente morte; et secundum hoc datus est sibi locus paradisi terrestris in habitationem tranquillam. Formata est mulier de latere viri, in consortium et adiutorium ad propagationem immaculatam; datum est lignum vitæ ad vegetationem continuam, et tandem ad im-

Anima non tantum forma, sed hoc aliquid.

Cognitio et affectio, proprietates anime.

Potentia affectiva alia naturalis, alia electiva.

Liberum arbitrium quid.

Doctrina orthodoxa de conditione corporis humani.

mutationem perfectam per immortalitatem perpetuam.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium sit in producendo potentissimum, sapientissimum et optimum, et in omnibus effectibus suis hoc aliquo modo manifestet, potissime debuit hoc manifestare in ultimo effectu et nobilissimo: cujusmodi est homo, quem inter cæteras creaturas produxit ultimo, ut in hoc potissime appareret et reluceret divinorum operum consummatio. Ut igitur in homine manifestaretur Dei potentia, ideo fecit eum ex naturis maxime distantibus, conjunctis in unam personam et naturam: cujusmodi sunt corpus et anima, quarum unum, scilicet corpus, est substantia corporea; alterum vero, scilicet anima, substantia spiritualis et incorporea, quæ distant maxime in genere substantiæ. Ut vero ibidem manifestaretur Dei sapientia, fecit tale corpus, quod proportionem suo modo haberet ad animam. Quoniam ergo corpus unitur animæ ut perscipienti et moventi, et ad beatitudinem sursum tendenti, ideo ut conformaretur animæ vivificant, habuit complexionem æqualem, non a pondere vel mole, sed ab æqualitate naturalis justitiæ, quæ disponit ad nobilissimum modum vitæ. Ut autem conformaretur moventi per multiformitatem potentiarum, habuit multiformitatem organorum, cum summa venustate, et artificiositate, et ductibilitate, sicut patet in facie et in manu, quæ est organum organorum. Ut autem conformaretur animæ sursum tendenti ad cælum, habuit rectitudinem staturæ, et sursum erectum caput; ut sic corporalis rectitudo attestaretur rectitudini mentali. Postremo, ut in homine manifestaretur Dei bonitas et benevolentia; ideo fecit hominem absque omni macula et culpa, et absque omni pœna, sive miseria. Cum enim primum principium simul sit optimum, et justissimum: quia optimum, non debuit facere hominem nisi bonum, ac per hoc innocentem et rectum; quia vero justissimum, non debuit infligere

pœnam ei, qui nullum omnino habebat peccatum: ac per hoc illi animæ rationali tale corpus constituit, quod sibi esset ita obtemperans, ut nulla esset in eo pugna rebellionis, nulla pronitas libidinis, nulla imminutio vigoris, nulla corruptio mortis; ita etiam esset animæ conformis, ut sicut anima erat innocens, et tamen poterat cadere in culpam, sic corpus esset impassibile, et tamen posset cadere in pœnam: ideo poterat non mori, et poterat mori: poterat habere sufficientiam, et poterat habere indigentiam: poterat obtemperare, et poterat habere rebellionem et pugnam. Et propterea in statu illo corpus erat tale, ut ab eo fieret decisio seminalis ad propagationem prolis, per adminiculum sexus muliebris, pariter et comprincipiantis; fieret etiam humoris nutrimentalis consumptio, per actionem caloris; fieret nihilominus restauratio per alimentum lignorum paradisi, restaurato seu præservato per lignum vitæ humido radicali: quod quidem lignum hanc virtutem habuit, ob quam, ut dicit Augustinus¹, fuit non solum in cibum, verum etiam in sacramentum. Incorruptio igitur et immortalitas corporis Adæ principaliter veniebat ab anima, sicut a continente et influente; et a corporis bona et æquali complexione, sicut a disponente et suscipiente; a ligno autem vitæ, sicut a vegetante et adminiculante; a regimine vero divinæ providentiæ, sicut interiori conservante et exteriori protegente.

Corpus hominis quale in statu innocentium esset.

CAPUT XI.

De productione hominis, quantum ad totum conjunctum.

De toto autem homine in paradiso collocato, hæc tenenda sunt, videlicet quod datus est ei duplex sensus, scilicet interior, et exterior; scilicet mentis, et carnis. Datus est ei duplex motus, scilicet imperativus in voluntate, et executivus in corpore. Datum est ei duplex bonum, unum visibile, et alterum

De homine in paradiso collocato quid sentiendum.

¹ Aug., de Genes. ad litt., lib. VIII, c. IV et V.

invisibile. Datum est ei duplex præceptum, scilicet naturæ, et disciplinæ. Præceptum naturæ ¹: *Crescite et multiplicamini*. Præceptum disciplinæ ²: *De ligno scientiæ boni et mali ne comedas*. Juxta quæ datum est sibi quadruplex adjutorium, scilicet scientiæ, conscientiæ, synderesis, et gratiæ: ex quibus sufficienter habuit, ut posset stare in bono, et proficere; et a malo cavere, et declinare.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia primum principium fecit mundum istum sensibilem, ad declarandum seipsum, videlicet ut homo per illum, tanquam per speculum et vestigium, reduceretur in Deum artificem amandum et laudandum. Et secundum hoc duplex est liber: unus scilicet scriptus intus, qui est Dei æterna ars et sapientia; et alius scriptus foris, scilicet mundus sensibilis. Cum igitur esset una creatura, quæ sensum habebat intus ad cognitionem libri interioris, ut Angelus; et alia, quæ totum sensum habebat foris, ut quodlibet animal brutum: ad perfectionem universitatis debuit fieri creatura, quæ hoc sensu duplici esset prædita, ad cognitionem libri scripti intus, et foris, id est sapientiæ, et sui operis. Et quia in Christo simul concurrunt æterna sapientia, et ejus opus in una persona; ideo dicitur ³ *liber scriptus intus et foris*, ad reparationem generis humani. Et quia cuilibet sensui correspondet motus, ideo duplex est homini datus motus: unus secundum instinctum rationis, in mente; alius secundum instinctum sensualitatis, in carne. Primi est imperare, secundi vero est obtemperare secundum rectum ordinem; quando autem fit e converso, tunc rectitudo et regimen animæ præcipitatur de statu suo. Et quia cuilibet motui et sensui respondet appetitus ad aliquod bonum; ideo duplex bonum præparatum est homini, unum scilicet visibile, et alterum invisibile; unum temporale, et aliud æternum; unum carni,

et alterum spiritui. Ex his autem bonis Deus unum dedit, alterum promisit, ut unum gratis possideretur, alterum vero per meritum acquireretur. Et quia frustra bonum datur, nisi custodiatur; frustra promittitur, nisi ad ipsum perveniatur: ideo duplex fuit præceptum homini datum, scilicet unum naturæ ad custodiendum bonum datum, aliud disciplinæ ad promerendum bonum promissum, quod nullo modo poterat mereri melius, quam per meram obedientiam. Obedientia autem mera est, quando præceptum ex se solo obligat, non ex aliqua causa alia: et tale dicitur *præceptum disciplinæ*, quia per ipsum discitur quanta sit virtus obedientiæ, quæ suo merito ducit ad cælum, suo autem demerito præcipitatur in infernum. Non ergo datum est illud mandatum homini propter indigentiam aliquam, quam Deus haberet de humano obsequio; sed ad dandam viam merendi coronam per meram et voluntariam obedientiam.

Et quoniam homo, ratione naturæ defectivæ ex nihilo formata, nec per gloriam confirmata, poterat cadere; benignissimus Deus quadruplex contulit ei adjutorium, scilicet duplex naturæ, et duplex gratiæ. Duplicem enim indidit rectitudinem ipsi naturæ: videlicet unam ad recte judicandum, et hæc est rectitudo conscientiæ; aliam ad recte volendum, et hæc est rectitudo synderesis, cujus est remurmurare contra malum, et stimulare ad bonum. Duplicem etiam superaddit perfectionem gratiæ: unam gratiæ gratis datæ, quæ fuit scientia illuminans intellectum ad cognoscendum seipsum, et Deum suum, et mundum istum, qui factus fuerat propter ipsum; aliam vero gratiæ gratum facientis, quæ fuit charitas habitans affectum ad diligendum Deum super omnia, et proximum sicut seipsum. Et sic ante lapsum homo perfecta habuit naturalia, supervestita nihilominus gratia divina. Ex quo manifeste colligitur, quod si cecidit, non aliunde fuit, nisi ex sua culpa, quia obedire contempsit.

Obedientia mera.

Quadruplex adjutorium a Deo datum.

Synderesis officium.

Christus liber intus et foris scriptus.

¹ Gen., 1, 28. — ² Gen., 11, 17. — ³ Ezech., 11, 9; Apoc., v, 1.

CAPUT XII.

De completionē et ordinatione totius mundi consummati.

Mundi
creatura
compara-
tur li-
bro.

Ex prædictis colligi potest, quod creatura mundi est quasi quidam liber, in quo relict, repræsentatur et legitur Trinitas fabricatrix secundum triplicem gradum expressionis, scilicet per modum vestigii, imaginis, et similitudinis : ita quod ratio vestigii reperitur in creaturis omnibus; ratio imaginis, solum in intellectualibus, sive spiritibus rationalibus; et ratio similitudinis, in solis deiformibus, ex quibus, quasi per quosdam scalares gradus, natus est intellectus humanus gradatim ascendere in summum principium, quod est Deus.

Creatura
ad
creato-
rem tri-
pliciter
possunt
compara-
ri.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia cum omnes creaturæ respectum habeant et dependentiam ad suum creatorem, tripliciter possunt comparari ad ipsum, scilicet : aut sicut ad principium creativum; aut sicut ad objectum motivum, aut sicut ad donum inhabitativum. Primo modo comparatur ad ipsum omnis ejus effectus; secundo modo, omnis intellectus; tertio modo, omnis spiritus justus et Deo acceptus. Omnis enim effectus, quantumcumque parum habens de esse, habet Deum sicut principium; omnis intellectus, quantumcumque parum habens de lumine, natus est per cognitionem et amorem Deum capere; omnis spiritus justus et sanctus habet donum Spiritus sancti infusum sibi. Et quoniam creatura habere non potest Deum sicut principium, quin configuretur ei secundum unitatem, veritatem et bonitatem; nec Deum sicut objectum, quin eum capiat per memoriam, intelligentiam et voluntatem; nec Deum sicut donum infusum, quin configuretur ei per fidem, spem et charitatem,

sive per triplicem dotem : et prima conformitas est longinqua, secunda propinqua, tertia proxima : hinc est, quod prima dicitur vestigium Trinitatis; secunda, imago; tertia, similitudo. Est igitur spiritus rationalis medius inter primam, et ultimam : ita quod primam habet inferius, secundam interius, tertiam superius. Et ideo in statu innocentiae, cum imago non erat vitiata, sed deiformis per gratiam effecta, et sufficebat liber creaturæ, in quo seipsum exerceret homo ad contuendum lumen divinæ sapientiæ, ut sic sapiens esset, cum universas res videret in se, videret in proprio genere, videret in arte : secundum quod tripliciter habet esse res, scilicet in materia, vel in natura propria, in intelligentia creata, et in arte æterna. Secundum quæ tria dicit Scriptura ¹ : *Dixit Deus : Fiat, Fecit, et Factum est ita*. Propter quam etiam triplicem visionem accepit homo triplicem oculum, sicut dicit Hugo de sancto Victore, scilicet carnis, rationis, et contemplationis : carnis, quo videret mundum, et ea quæ sunt in mundo; oculum rationis, quo videret animum, et ea quæ sunt in animo; oculum contemplationis, quo videret Deum, et ea quæ sunt in Deo : et sic oculo carnis videret homo ea quæ sunt extra se; oculo rationis, ea quæ sunt intra se; oculo contemplationis, ea quæ sunt supra se. Qui quidem oculus contemplationis actum suum non habet perfectum, nisi per gloriam, quam amisit per culpam, recuperat autem per gratiam, et fidem, et Scripturarum intelligentiam, quibus meus humana purgatur, illuminatur et perficitur ad celestia contemplanda : ad quæ lapsus homo pervenire non potest, nisi prius defectus et tenebras proprias recognoscat : quod non facit, nisi ruinam humanæ naturæ diligenter consideret et attendat.

Triplex
hominis
oculus.

¹ Gen., 1, 3, 7, 9, etc.

TERTIA PARS

IN QUA

DE CORRUPTELA PECCATI AGITUR

CAPUT PRIMUM.

De origine mali in communi.

Prædeterminatis igitur breviter aliquibus de trinitate personarum et unitate Dei, et de creatura (a) mundi, restat nunc aliqua breviter tangere de corruptela peccati¹. De qua tenendum est in summa, quod peccatum non est essentia aliqua, sed defectus et corruptela, qua scilicet corrumpitur modus species et ordo in voluntate creata: ac per hoc peccati corruptio est contraria ipsi bono, non tamen habet esse nisi in bono, nec ortum trahit nisi a bono. Quod quidem bonum est liberum arbitrium voluntatis, et ipsum nec est summe malum, cum possit velle bonum; nec summe bonum, cum possit declinare in malum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia primum principium, cum sit ens a seipso, non ab alio, necesse est quod sit ens propter seipsum, ac per hoc summe bonum, nullum prorsus habens defectum. Non est igitur aliquid, nec esse potest, quod sit primum, et summe malum: quia principium primum dicit summum complementum, et summe malum dicit defectum per maximum. Quoniam ergo primum principium, ut summe ens et completum, nec in essendo, nec in operando deficere potest, nec summe malum est, nec aliquod malum est, nec aliquo modo malum principiari potest; quia tamen omnipotens est, potest bonum de non esse in esse deducere, etiam sine adminiculo alicujus materiæ. Quod et fecit,

cum creaturam finxit, cui dedit esse, vivere, intelligere et velle. Quæ quidem, quia a summo bono fuit secundum triplicis causæ habitudinem; oportuit quod haberet in sua substantia et voluntate modum, speciem, et ordinem. Nata ergo fuit agere opera sua a Deo, secundum Deum, et propter Deum: et hoc secundum modum, speciem, et ordinem sibi insitum. Sed quia de nihilo fuit et defectiva, potuit deficere ab agendo propter Deum, ut scilicet aliquid faceret propter se, non propter Deum; ac per hoc nec a Deo, nec secundum Deum, nec propter Deum: et hoc est peccatum, quod est modi, speciei et ordinis corruptivum. Quod, quia defectus est, non habet causam efficientem, sed deficientem, videlicet defectum voluntatis creatæ. Quia vero corruptio est, et non nisi boni, et omnis corruptio in re corruptibili est; ideo non nisi in bono est: ac per hoc, cum voluntas libera corrumpat in seipsa modum, speciem et ordinem, deficiendo a vero bono, peccatum omne, in quantum hujusmodi, est a voluntate sicut a prima origine, et est in voluntate sicut in proprio subjecto: quod quidem facit voluntas, quando sua defectibilitate, mutabilitate et vertibilitate, spreto bono indeficiente et incommutabili, inhæret bono commutabili. Ex quibus colligitur, quod peccatum non est appetitio malarum rerum, sed desertio meliorum; et ideo in appetitu voluntatis est modi, speciei et ordinis corruptivum; ac per hoc² adeo voluntarium, quod si non est voluntarium, jam non est peccatum. His autem præintellectis, ma-

Peccati
origo et
subjec-
tum.

¹ Cf. Aug., de Nat. boni cont. Manich., c. iv. —

² Aug., de ver. Relig., c. xiii.

(a) Cat. edit. de trinitate Dei, et creatura.

nifeste cadit impietas Manichæorum, ponentium ¹ summum malum omnium malorum principium primum. Apparet etiam quæ sit mali origo, et quid mali subiectum.

CAPUT II.

De primorum parentum tentatione.

Ad intelligendum (a) autem qualiter corruptela peccati intravit in mundum, considerare oportet lapsum primi parentis, translationem culpæ originalis, et ortum sive radicem peccati actualis. Circa lapsum igitur primi parentis hæc tria nobis occurrunt consideranda, scilicet tentatio diabolica, culpa commissæ, et pœna inflictæ. Hæc igitur de tentatione sunt tenenda, videlicet quod, cum Deus hominem condidisset in felicitate paradisi in sexu duplici, scilicet virili et muliebri, diabolus invidens homini, assumpta specie serpentina, aggressus est mulierem, primo quærendo²: *Cur præcepit vobis Deus, ne comederetis?* secundo asserendo, dicens: *Nequaquam moriemini*; tertio promittendo: *Eritis sicut dii, scientes bonum et malum*: volens ista tentatione dejicere mulierem infirmiore, et per illam postea prosternere sexum virilem: quod et fecit, Domino permittente.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia sicut primum principium est potentissimum in operando, sive in producendo, sic etiam est rectissimum in gubernando: et ideo sic res, quas condidit, administrat, ut eas agere proprios motus sinat. Quoniam igitur homo sic factus erat, ut per victoriam pugnæ perveniret ad præmium quietis æternæ, licet Deus sciret hominem tentationi succumbere, debuit tamen hominem permittere tentari ab eo, qui sciret, posset et vellet. Quoniam ergo diabolus, qui prius erat sciens et rectus, per superbiam cadendo, factus est versutus et invidus; ideo per invidiam tentare volebat,

et per astutiam sciebat: et ideo tentavit juxta quod potuit, et Deus permisit. Quod igitur in tentando speciem serpentinam assumpsit, hoc dispensationis divinæ fuit, ut non solum deprehendi ejus versutia posset, verum etiam, ut ex illa effigie versutia diabolica in tentando cunctis filiis Adæ innotescere posset. Rursus, quia tentavit de præcepto disciplinæ, hoc similiter fuit dispensationis divinæ, ut sive vinceretur, sive vinceret, cunctis innotesceret meritum obedientiæ, sive demeritum inobedientiæ. Quod autem incœpit a muliere, hoc fuit versutiae suæ, quia facilius est dejicere minus fortem. Unde et versutia hostis ex infirmiori parte aggreditur civitatem. Similiter modus, quo in tentatione processit, maximæ versutiae fuit, quia experiendo, impellendo et alliendo processit. Experientiam enim sumpsit in interrogatione, impulit in assecuratione, allexit autem in promissione. Primo enim interrogavit de causa mandati, ut rationem duceret in dubium; secundo autem, dubitatione habita³: *Ne forte moriamur*, assecravit, ut irascibilem duceret in contemptum; tertio promisit, ut concupiscibilem duceret in appetitum: et sic his tribus modis libertatem arbitrii traheret ad consensum, quæ facultas est rationis⁴ et voluntatis, complectens nihilominus tres prædictas vires, scilicet rationalem, irascibilem, et concupiscibilem: respectu quarum diabolus allexit mulierem per triplex appetibile, scilicet per scientiam, quæ est appetibilis rationali; per excellentiam ad modum Dei, quæ est appetibilis irascibili; per suavitatem ligni, quæ est appetibilis concupiscibili: et sic tentavit omne, quod erat in muliere tentabile, per omne illud quod poterat in tentationem induci, quod est triplex appetibile mundi, scilicet⁵ secundum concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum, et superbiam vitæ: secundum quæ tria attenditur omnis tentationis origo, sive a mundo, sive a carne, sive a diabolo.

(a) *Cæt. edit.* intelligentiam.

Diabolus
cur mu-
lierem
prius
tentavit.

Doctrina
de tenta-
tione pri-
morum
parentum.

¹ Aug., de Morib. Manich., c. 11, et seq. — ² Gen., 11, 4, 5. — ³ Ibid., 3. — ⁴ 1 Joan., 11, 16.

CAPUT III.

De primorum parentum transgressione.

De culpa vero primorum parentum sunt hæc tenenda : scilicet quod mulier assentiens tentationi diabolicæ, appetiit scientiam, et excellentiam ad modum Dei, appetiit nihilominus experiri suavitatem ligni vetiti, et tandem incidit in transgressionem mandati. Nec his contenta, offerendo fructum ligni vetiti, induxit virum, qui nolens suas delicias contristare, mulierem non corripuit; sed potius consensum præbuit male suadenti, et oblatum pomum gustando, effectus est transgressor divini præcepti.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia cum a primo principio, ut prædictum fuit, datus esset homini duplex sensus et appetitus respectu duplicis libri, et respectu duplicis boni, ut secundum libertatem arbitrii, homo posset ad utrumque converti; mulier, audita suggestione serpentis exteriori, non recurrit ad librum interiorem, qui legibilem se præbet recto iudicio rationis; sed potius sensum suum circa exteriorem librum tenuit, et circa exterius bonum negotiari cœpit. Et quia sensus ejus non accessit usque ad verum infallibile, appetitus ejus converti cœpit ad bonum commutabile. Appetiit igitur quod diabolus promisit, et ideo consensit ut faceret quod suggessit. Appetendo igitur excellentem scientiam, erecta est in superbiam; erecta in superbiam, hoc ipso illecta est ad gulam, ac per hoc tertio prostrata est per inobedientiam.

Primum fuit in mente; secundum in sensualitate; tertium in opere. Et sicut tentatio ab inferiori incipiens pervenit usque ad summum, quia ab auditu per appetitum pervenit ad consensum; sic e converso, deordinatio a superiori incipiens, pervenit usque ad imum, et fecit unum peccatum consummatum, quod in humana natura est omnis peccati initium et origo malorum.

Nam mulier illecta illexit virum : qui similiter ad librum exteriorem conversus, et ad bonum commutabile, nimis appretiando mulieris consortium, et suæ societatis solatium, nec mulierem voluit corripere, nec proprias delicias contristare. Et quoniam debuit eam corripere, et non corripuit, idcirco imputatur ei peccatum mulieris. Quia vero noluit suas delicias contristare, a se repellendo mulierem; incoepit nimium diligere seipsum, ac per hoc recedens a divina amicitia, incidit in gulam et inobedientiam.

Fuit ergo transgressio præcepti utrique communis, licet ex alia, et alia causa : quia non vir, sed mulier fuit seducta : in utroque tamen, scilicet viro et muliere, fuit deordinatio a summo usque ad imum, quia primo in mente fuit, sive in ratione, deinde in sensualitate, et postremo in opere. Ideo enim uterque prostratus fuit per inobedientiam, et illectus per gulam, quia uterque erectus fuit in superbiam : mulier quidem appetendo et ambiendo quod nondum acceperat; vir autem nimis amando et appretiando quod jam habebat : unde mulier manducando, credidit sublimari; Adam vero existimans se aliquid magnum, et Deo charum, minus graviter credidit se puniendum. Nondum enim expertus fuerat rigorem divinæ justitiæ et severitatis. Et sic uterque, dum inordinate erexit se supra se, cecidit miserabiliter infra se, a statu scilicet innocentiae et gratiæ, ad statum culpæ et miseriæ.

CAPUT IV.

De primorum parentum punitione.

De poena vero primorum parentum hoc est tenendum : videlicet quod vir et mulier, statim post culpam, senserunt pœnam rebellionis et erubescentiæ in carne; et ideo, ad cooperiendum verenda¹, fecerunt sibi perizoniata. Postea vero divino iudicio vir

¹ Gen., III, 7.

incurrit pœnam laboris et angustiae; pœnam famis et indigentiae; pœnam mortis et resolutionis in cinerem. Juxta quod dicitur in Scriptura ¹: *Maledicta terra in opere tuo*, etc. Mulieri vero duplicata est pœna: quia inflicta est ei pœnalitas multiplicium ærumnarum in conceptu, pœna doloris in partu, pœna quoque subjectionis ad virum in convictu: ac per hoc, secundum quod apparet, satis graviter punitum fuit peccatum illud, scilicet ligni vetiti esus, licet fuerit faciliter perpetratum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium sit prudentissimum in gubernando, et rectissimum in præsidendo, nihil prorsus inordinatum dimittit in universo: et quia culpa recte ordinatur in pœna (convenientius enim injustus dolet in supplicio, quam lætatur est in delicto, quoniam melius est dolere (a) damnum salutis, quam lætari in damno æquitatis); ideo statim in primis parentibus dedecus peccati subsecutum est decus judicii, ut quod inordinatum fuit cadendo ab ordine naturæ, caderet statim in ordinem justitiæ. Hic enim duplex ordo sic cuncta complectitur, ut quod ab uno ceci-derit, statim in alteram differentiam relata-

Quoniam ergo uterque parens superbien-do in mente, et gustando in carne, inobe-diens fuit suo superiori, justo Dei judicio factum est ut sibi fieret inobediens suum inferius, et maxime quantum ad partes illas, secundum quas est conjunctio utrius-que sexus, quæ sunt membra virtuti gene-rati-væ deservientia. Et quia hoc inerat eis non ex natura, sed ex propria culpa; ideo erubescabant, et cooperiebant se. Rursus, quia vir, spreto summo delectabili, quæsi-vit in carne delectari; ideo justo Dei judi-cio inflicta est ei labor, et defectus famis et sitis.

Postremo, quia propter bonum carnis sepe-raliter elegit a bono mentis, ideo justo

Dei judicio anima invita separatur a carne per mortem et incinerationem: ac per hoc, sicut Deus dederat homini, secundum ordi-nem naturæ, corpus subjectum animæ, pro-pagabile sine libidine, vegetabile sine de-fectione, immutabile sine morte interve-niente; sic homine peccante, secundum ordinem justitiæ factum est ut subtraheret cætera prædicta, et infligeret opposita: ut sic culpa non remaneret impunita et inordi-nata, quod nequaquam pati debet divina providentia. Et quoniam peccatum a muliere exordium sumpsit, ideo pœna ejus debuit duplicari. Quia igitur in mente superbiens fuit, subjectionem incurrit; quia lignum ad vescendum suave vidit et appetiit, dolo-rem incurrit; postremo, quia fregit jugum obedientiæ, incurrit vinculum et pondus multiplicis ærumnæ. Et sic patet quanto ordine divinæ providentiæ inflictae sunt viro pœnæ multiplices, et duplicatae in muliere, ut sic dedecus peccati non remaneret, seu esset sine decore justitiæ. Tanta est enim beatitudo justitiæ, ut nemo ab ea nisi ad miseriam possit abscedere.

CAPUT V.

De originalis peccati corruptione.

Post lapsum primi parentis, dicenda sunt aliqua de corruptione peccati originalis: circa quod primo considerandus est modus corruptionis; secundo, modus translationis; tertio, modus curationis. Modus autem quo genus humanum per originale peccatum corrumpitur, hic est: nam quilibet, per concubitum generatus, nascitur ² *natura filius iræ*, quia privatus rectitudine origi-nalis justitiæ: propter ejus absentiam in-currimus, quantum ad animam, quadru-plicem pœnam, scilicet infirmitatem, igno-rantiam, malitiam, et concupiscentiam: quæ quatuor inflictae sunt propter originale peccatum. Quas sane pœnas spirituales co-mitatur in corpore multiplex pœnalitas, multiplex defectus, multiplex labor, multi-

Modus quoque genus humanum per peccatum originale corrumpitur.

Pœna originalis peccati subsecuta.

Ordo di-vinæ jus-titiæ in pœna in-flicta primis parenti-bus pro peccato.

¹ Gen., III, 17.—² Ephes., II, 3.—(a) Suppl. ob.

plex morbus, et multiplex dolor. Ad has quoque pœnas subsequitur pœna mortis et incinerationis; pœna carentiæ visionis Dei et amissionis gloriæ cœlestis, non solum in adultis, verum etiam in parvulis non baptizatis: qui quidem parvuli pœna mitissima inter cæteros puniuntur, quia solam pœnam damni habent, sine pœna sensus.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium omnia agat a se, et secundum se, et propter se; necesse est esse optimum, et rectissimum, ac per hoc piissimum et justissimum: et inde est, quod ¹ *universæ viæ ejus misericordia et veritas*, sive judicium. Si enim Deus a principio hominem in tantis miseriis condidisset; nec pietas esset, nec justitia, quod tanta opus suum opprimeret miseria, nulla præcedente culpa. Similiter, si tantis miseriis nos repleret vel repleti permitteret sine culpa, nec pie nec juste gubernaret nos divina providentia. Si ergo certissimum est primum principium, et in producendo, et in providendo, rectissimum et clementissimum esse; necesse est, quod genus humanum taliter fecerit, ut a principio nulla esset in eo culpa, nec miseria. Necesse est etiam, quod taliter administret, ut non permittat in nobis esse miseriam, nisi propter aliquam culpam præambulam. Quoniam igitur certissimum est quod a nostra origine multiplicem contrahimus miseriam pœnæ, certum est quod omnes nascimur *natura filii iræ*, ac per hoc privati rectitudine originalis justitiæ: quam privationem vocamus originalem culpam. Et quia omnis culpa dicit recessum a bono incommutabili, et accessum ad bonum commutabile; et recedere a bono incommutabili est recedere a summa virtute, veritate et bonitate; accedere autem ad bonum commutabile, est plus debito in illud per amorem tendere: hinc est quod perdens originalem justitiam, incurrit infirmitatem, ignorantiam, malitiam et concupiscentiam.

Rursus, quia deserens bonum incommutabile propter bonum commutabile, efficitur indignus utroque; hinc est quod, ratione carentiæ originalis justitiæ, perdit anima quietem temporalem in corpore per multiplicem corruptionem et mortem, et tandem separatur a visione lucis æternæ, amittendo felicitatem gloriæ, tam in anima, quam in corpore.

Postremo, quia carentia hujus justitiæ in nascentibus, non est per motum voluntatis propriæ, nec per actualem delectationem; hinc est quod originali peccato, post hanc vitam, non debetur pœna sensus in gehenna, pro eo quod non supra condignum, sed citra, punit divina justitia, quam semper comitatur superabundans misericordia. Hoc credendum est sensisse beatum Augustinum ², licet verba ipsius exterius, propter detestationem erroris Pelagianorum, qui aliqualem felicitatem eis concedebant, aliud sentire videantur: ut enim eos reduceret ad medium, abundantius declinavit ad extremum.

Originalis peccatum cur post hanc vitam non puniatur pœna sensus.

CAPUT VI.

De originalis peccati transfusione.

Modus autem traductionis culpæ originalis videtur esse talis: quia licet anima non sit ex traduce, originalis tamen culpa ab anima Adæ transit ad animas posterorum mediante carne per concupiscentiam generata: ita quod sicut ab anima peccante infecta fuit caro Adæ, et prona effecta ad libidinem, sic caro per libidinem seminata, et secum trahens infectionem vitiosam, inficit et vitiat animam: quæ quidem infectio vitiosa in anima non tantum est pœna, sed etiam culpa. Et sic persona corrumpit naturam, et natura corrupta corrumpit personam, salva in omnibus divina justitia, cui nullo modo potest imputari infectio animæ, licet eam

Culpa omnis dicitur accessum ad bonum commutabile, et recessum ab incommutabili.

¹ *Psal.* xxiv, 10. — ² Imo Fulgentius, *de Fid.* ad

Petr., c. III et xxvii; Aug., *de verb. Apost.*, serm. xiv, al. ccxciv, n. 4.

creando infundat, et infundendo uniat eum carne infecta.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia cum primum principium fecerit hominem ad imaginem suam propter sui ipsius expressionem ; sic eum condidit ex parte corporis, ut omnes homines propagarentur a primo homine, tanquam ab uno radicali principio ; sic ex parte animæ, ut propter expressam similitudinem tam in essendo et durando, quam intelligendo et amando, immediate emanarent omnes spiritus rationales ab ipso Deo, tanquam a primo principio et immediato. Et quoniam spiritus tanquam excellentior magis accedit ad primum principium, sic condidit Deus hominem, ut spiritus præesset corpori, et corpus subesset spiritui creato, quandiu ille subesset spiritui increato ; et contra si spiritus non obediret Deo, justo Dei iudicio, corpus suum inciperet sibi rebellare. Quod et factum est, cum Adam peccavit. Sicut igitur, si Adam stetisset in obedientia Dei, corpus suum spiritui obediens esset, et tale ad posteros transmitteret, et Deus illi animam infunderet, ita quod unita corpori immortalis, et sibi obedienti, haberet ordinem justitiæ, et immunitatem omnis pænæ : sic ex quo Adam peccavit, et caro facta est rebellis spiritui, oportet quod talem ad posteros transmittat, et quod Deus secundum institutionem primariam animam infundat ; anima vero cum unitur carni rebelli, incurrit defectum ordinis naturalis justitiæ, quo debebat omnibus inferioribus imperare. Et quia anima carni unita est, oportet quod ipsam trahat, et trahatur ab ipsa : et quia ipsam non potest trahere tanquam rebellem, necesse est ut ab ipsa trahatur, et incurrat morbum concupiscentiæ : et sic incurrit simul carentiam debitæ justitiæ, et morbum concupiscentiæ. Ex quibus duobus, tanquam ex aversione et conversione, dicitur integrari secundum Augustinum et Anselmum peccatum originale. Quoniam igitur ordinatissimum fuit, quod natura humana ita conde-

retur, et quod condita sic propagaretur, et quod peccans ita puniretur, sicut prædictum est prius, ita quod in conditione servatur ordo sapientiæ ; in propagatione, ordo naturæ ; in punitione, ordo justitiæ : patet, quod non est contra divinam justitiam, si ad posteros transmittitur culpa. Rursus, quia culpa originalis peccati in animam transfundi non posset, nisi pœna rebellionis in carne præcederet ; et pœna non esset, nisi culpa præcessisset ; nec culpa præcessit a voluntate ordinata, sed inordinata, ac per hoc non a voluntate divina, sed a voluntate humana : patet, quod originalis culpæ transfusio est a peccato primi hominis, non a Deo ; non a natura condita, sed a vicio perpetrato. Et sic verum est, quod dicit Augustinus ¹, quod peccatum originale non transmittit ad posteros propagatio, sed libido.

CAPUT VII.

De originalis peccati curatione.

Postremo diligenter attende, quod modus curationis culpæ originalis est iste, scilicet, quod sic curatur culpa originalis, quod remanet pœna temporalis, sicut patet in parvulis baptizatis ; sic curatur quantum ad reatum pœnæ aternæ, quod remanet quantum ad actum, et motum concupiscentiæ ; sic curatur in parente, quod nihilominus ab eo, qui curatus est per baptismum, transmittitur in prolem originale peccatum ; sic tollitur originalis peccati macula, quod remanet sequela, cum qua oportet pugnare, quandiu vivimus in hac vita : quia in nullo prorsus extinguitur concupiscentia per gratiam communem ; quod dico propter virginem beatissimam Mariam, in qua in conceptione Filii Dei extincta fuit per gratiam singularem.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia sicut infectio derivatur in omnes a principio creato a quo fit propagatio corporum, et hoc a parte inferiori, sci-

¹ Imo Fulg., de Fid. ad Petr., c. 11.

licet carnis; sic curatio fieri habet a principio increato, a quo fit infusio animarum, et hoc a parte superiori, scilicet mentis. Quoniam igitur ex parte mentis distinctio est in hominibus, ita quod secundum illam unus non propagatur ab altero, sed immediate exit a Deo, gratia curativa menti nostræ a Deo infusa respicit unumquemque in quantum tenet rationem personæ singularis et individuae, non in quantum tenet rationem productivi secundum virtutem naturæ. Quoniam igitur originale peccatum est morbus inficiens personam pariter et naturam, personam in voluntate, naturam in carne; ideo sic curatur macula originalis in mente, quod remanet infectio, et sequela in carne.

Culpa originalis inficit personam et naturam.

Et quia homo generat non secundum quod curatus est in mente, sed secundum quod corruptus in carne; non secundum quod spiritalis, sed secundum quod carnalis; hinc est, quod quamvis sic baptizatus sit ab originali mundatus in se, transmittit tamen in prolem originale. Rursus, quia reatus pœnæ æternæ respicit deformitatem mentis et personæ, actus autem sive motus respicit inclinationem carnis et naturæ: ideo transit originale per baptismum, quantum ad reatum, et remanet quantum ad actum. Postremo quia afflictio temporalis conditionem respicit ex parte carnis, cum caro remaneat semper subiecta cuidam infectioni, remanere debet semper subiecta pœnalitati: et ideo sicut pœnalitas, et corruptio per gratiam non auferitur a carne; sic sequela illa, sive concupiscentia, et languor membrorum, simul stare potest cum gratia curativa. Et ideo quamvis paulatim minuatur, quia tamen radix non tollitur, nunquam omnino auferitur in viatore, nisi in beata Virgine per gratiam singularem. Quia enim Virgo concepit eum, qui erat expiatio omnis culpæ, ideo data fuit sibi gratia singularis, qua extincta fuit in ea radicitus omnis concupiscentia, ad concipiendum Dei Filium absque omnis peccati labe et corruptela. Nempe decens erat¹, ut ea puritate, qua major sub Deo nequit intel-

Baptizatus cur peccatum originale transmittit.

Gratia singularis B. Virginis.

ligi, Virgo illa niteret, cui Deus Pater unicum Filium, quem de corde suo genitum sibi æqualem, tanquam seipsum diligebat, ita dare disponebat, ut naturaliter esset unus idemque communis Dei Patris, et Virginis filius; et quam ipse Filius specialiter facere sibi matrem eligebat; et de qua Spiritus sanctus volebat, et operaturus erat, ut conciperetur et nasceretur ille, de quo ipse procedebat.

CAPUT VIII.

De origine peccatorum actualium.

Postquam autem dictum est de traductione peccati originalis, dicenda sunt aliqua de origine peccati actualis. De ortu igitur peccati actualis, hæc tenenda sunt in summa, videlicet, quod peccatum actuale originem trahit a libera voluntate uniuscujusque per suggestionem, delectationem, consensum, et operationem, juxta quod dicit Scriptura²: *Unusquisque tentatur a concupiscentia sua abstractus et illectus: deinde concupiscentia, cum conceperit, peccatum parit; peccatum vero, cum consummatum fuerit, generat mortem.* Si autem suggestio et delectatio sistat citra consensum, est veniale peccatum. Si vero consequatur consensus et opus in his, quæ divina lege prohibita sunt, peccatum est mortale consummatum. Quod si medio modo fit, ut consensus sine opere sit: aut quia vult in opus procedere, sed non potest, tunc voluntas pro facto reputatur, nec minus culpabilis est, quam si in ipso facto deprehenderetur; aut quia non vult in opus procedere, sed vult interius voluptari in delectatione, et tunc manducat mulier, sed non vir. Et licet non sit peccatum plene consummatum, est tamen inter mortalia computandum; quia muliere manducante, totus homo damnari meretur, quod maxime intelligi habet in peccatis carnalibus.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est: quia cum peccatum dicat re-

¹ Ansel., *de Concep. Virg., et pecc. originalis*, c. XVIII. — ² Jac., 1, 14.

Peccatum actuale quid, et quotuplex.

cessum voluntatis a primo principio, in quantum ipsa voluntas nata est agi ab ipso, et secundum ipsum, et propter ipsum; omne peccatum est inordinatio mentis sive voluntatis, circa quam nata sunt esse virtus et vitium. Peccatum igitur actuale, est actualis inordinatio voluntatis. Inordinatio autem ista, aut est tanta, quod ordinem justitiæ exterminat, et hoc modo dicitur mortale peccatum, quia natum est auferre vitam, separando ipsam a Deo, per quem vivificatur anima justa; aut est tam modica, quod ordinem illum non perimit, sed tantum in aliquo perturbat, et tunc dicitur veniale peccatum, quia de ipso adipisci possumus cito veniam, pro eo quod gratia non tollitur per ipsum, nec inimicitiam divinam incurrit homo. Est autem ordo justitiæ, ut bonum incommutabile præferatur commutabili; ut bonum honestum præferatur utili, et voluntas Dei præferatur voluntati nostræ; ut iudicium rationis rectæ præsit sensualitati humanæ. Et quoniam lex Dei istum ordinem præcepit, et velat oppositum; quando bonum commutabile præfertur æterno, et bonum utile præfertur honesto, et voluntas nostra præfertur divinæ voluntati, et sensualis appetitus præfertur rationi rectæ, tunc committitur mortale peccatum: de quo dicit Ambrosius ¹, quod est prævaricatio legis divinæ, et celestium inobedientia præceptorum, vel mandatorum. Hæc autem committitur, sive omitatur quod lex divina præcepit, sive fiat id quod prohibet. Ex quo duplex genus peccati oritur, delictum scilicet, et commissum. Quando vero bonum commutabile plus debito diligitur, sed non præfertur incommutabili, et utilitas non præfertur honestati, et voluntas nostra plus debito amatur, ita tamen quod non præfertur divinæ; et caro concupiscit, non tamen præfertur iudicio ra-

tionis rectæ: tunc non est mortale, sed veniale: quia licet hoc sit præter legem, non tamen directe est contra legem. Sensualis autem appetitus rationi rectæ non præfertur, nisi quando ei ratio consensit: et ideo peccatum mortale citra consensum non committitur. Si tamen sensualitas inordinate moveatur, cum illa inordinatio ad malum inclinet, licet ratio non consentiat, peccatum est aliquod, quia aliquo modo lædit ordinem justitiæ. Et quia in statu innocentie non movebatur sensualitas, nisi secundum rationis motum, ideo, stante homine, non poterat ibi esse veniale peccatum. Nunc autem, quia rationi repugnat sensualitas, velimus, nolimus, ideo necesse habemus committere aliquod veniale peccatum per primos motus, qui etsi particulariter et singillatim possint declinari, omnes tamen nullo modo possunt caveri: quia (a) sic sunt peccata, quod sunt etiam peccata peccati; et ideo merito dicuntur venialia, quia hoc ipso digna sunt venia. Verum quia ratio his consentire non compellitur, si post consensum delectationis consentiatur in opus, tunc est plenus consensus, ac per hoc peccatum consummatum, quia pervenit usque ad virum, id est, usque ad partem supremam rationis, ex qua pendet plenitudo consensus. Quia vero non solum in opus, verum etiam in delectationem est consensus, in quo inferior portio sequitur sensualitatem: ideo si in delectatione sensuali ratio sensualitati succumbat, mulier serpenti obtemperat: ac per hoc fit subversio recti ordinis, et ita subversio justitiæ, propter quod committitur mortale peccatum, licet minus grave: quod non solum imputatur mulieri, verum etiam viro, a quo mulier compesci debuit et cohiberi, ne obtemperaret serpenti. Et sic patet, quod in perpetratione omnis peccati actualis, fit aliquis imitatio primi peccati, secundum explanationem Doctoris præcipui Augustini ².

Peccatum mortale non committitur citra consensum.

Peccata venialia non poterant esse in statu innocentie: nunc singula vitari possunt, etsi non omnia.

¹ Ambros., *de Parad.*, c. viii. — ² Aug., *de Trinit.*, lib. XII, c. xii. — (a) Cæst. edit. qui.

CAPUT IX.

De origine et distinctione capitalium peccatorum.

Consequenter descendendum est ad ortum peccatorum in speciali : inter quæ, quædam sunt capitalia, quædam pœnalia, quædam finalia, sive irremissibilia : quasi prima, media, et postrema. Circa ortum vero peccatorum capitalium, hoc est in summa tenendum, videlicet quod peccatorum actualium, unum est initium, duplex radix, triplex fomentum, septiforme caput, sive capitale peccatum. Unum, inquam, est capitale initium, scilicet superbia, juxta quod dicit Scriptura¹ : *Initium omnis peccati superbia*. Duplex radix, scilicet timor male humilians, et amor male accendens (a). Triplex fomentum, secundum tria quæ sunt in mundo : scilicet ² *concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, et superbia vitæ*. Septiforme vero caput, scilicet superbia, invidia, ira, acidia, avaritia, gula et luxuria : inter quæ, quinque præcedentia sunt peccata spiritualia ; duo vero ultima sunt carnalia.

Ratio autem ad intelligentiam horum hæc est : quia cum peccatum mortale sit actualis a primo principio recessus ; recessus autem a primo principio non potest esse nisi per contemptum ipsius, vel in seipso, vel in suo præcepto ; contemptus autem primi principii, cum sit superbia : necesse est quod omnis mortalis peccati culpa, sive offensa, initium sumat a superbia. Quia vero nullus contemnit primum et summum principium, vel ejus præceptum per se, nisi per hoc quod aliquid aliud ab ipso vel vult acquirere, vel timet perdere : hinc est, quod necesse est omne peccatum actuale originem trahere a duplici radice, scilicet timore, et amore : qui radices sunt malorum, licet non æque primæ. Nam omnis timor ortum habet ab amore : nullus enim timet aliquid perdere, nisi quia amat illud habere : ideo per ea

habet foveri timor, per quæ fovetur et amor. Amor autem inordinatus est respectu commutabilia boni. E quoniam illud est triplex, scilicet interius, excellentia ; exterius, pecunia ; inferius, carnalis lascivia : hinc est quod necesse est esse tria peccatorum actualium radicalia fomenta, quæ superius sunt prædicta : ad quæ dum anima inordinate fertur, omnia peccata actualia oriuntur.

Et quia hoc fit secundum septiformem modum, quod octo septem sunt peccata capitalia, ex quibus generatur universitas vitiorum. Voluntas enim nostra aut deordinatur quia appetit, quod non est appetendum ; aut quia refugit, quod non est refugiendum. Si quia appetit quod non est appetendum, utpote bonum ut nunc, sive commutabile, sive apparens bonum : aut est interius, et sic est privata excellentia, quam amat superbia ; aut exterius, et sic est sufficientia, quam amat avaritia ; aut inferius, et sic aut delectabile, quia ad conservationem individui, et sic alimentum, quod est delectabile secundum gustum, et appetitur a gula ; aut quia ad conservationem speciei, et sic coitus, qui est delectabilis secundum tactum, et appetitur a luxuria. Si autem voluntas deordinatur quia refugit quod non est refugiendum, hoc potest esse tripliciter, secundum triplicem modum refugiendi. Aut enim refugit secundum perversum instinctum ipsius rationalis, et sic est invidia ; aut secundum instinctum irascibilis, et sic ira ; aut secundum instinctum concupiscibilis, et sic est acidia. Unde quia quatuor sunt principalia appetibilia, et tres vires, secundum quarum instinctum est fuga ; ideo tantum septem sunt capitalia peccata. Rursus, quia sensus appetibilis est cum delectatione, sensus autem rei fugiendæ est cum dolore ; hinc est, quod quatuor habent conjunctam lætitiā, tria vero alia habent adjunctam tristitiā et pœnam : omnia tamen dicuntur capitalia, quia deordinationes sunt principales, et multarum aliarum deordinationum sunt principia suo modo influentia. Unde licet quædam

Deductio
septem
capita-
lium pec-
catorum.

¹ Eccli., x, 15. — ² I Joan., ii, 16.

(a) Cæt. edit. accedens.

ex his principaliter fugam respiciant, habent tamen et (a) ipsa delectabilia sua. Nam invidia vult privatum bonum possidere sine socio, et ita integraliter; ira sine contrario, et ita imperturbabiliter; acidia sine labore aliquo, et ita infatigabiliter. Et quia hæc non de facili obtinentur, ideo magnum exercitium vitiorum secum trahunt ad hujusmodi, quæ appetunt, exequenda, vel ad ea, quæ respuunt, declinanda, respectu quorum dicuntur capitalia peccata, quasi capita ex quibus manant alia quamplurima.

CAPUT X.

De origine et qualitate poenaliū peccatorum.

De peccatis poenalibus hoc tenendum est, quod licet malum culpæ et malum poenæ sint diversæ malorum differentiæ, quædam tamen sic sunt peccata, quod etiam sunt poenæ peccati. Speciali namque modo peccata et poenæ peccati dicuntur illa, quæ habent adjunctum dolorem et mœstitiā, sicut acidia, invidia, et consimilia. Minus specialiter dicuntur illa, quæ habent adjunctam, vel meram depravationem naturæ, vel ignorantiam, sicut sunt illa propter quæ dicitur peccator ¹ *in reprobū sensum tradi*. Generaliter autem peccata quæ sunt inter primam apostasiam, et ultimam gehennæ poenam, et peccata possunt dici, et poenæ peccati, juxta quod dicit Gregorius ², « crimina criminibus vindicari. » Licet autem idem dicatur peccatum, et poena peccati; tenendum tamen est quod omnis poena, in quantum poena, justa est, et a Deo; nulla vero culpa justa est, nec a Deo, sed tantum a liberæ voluntatis arbitrio. Poena vero, quæ mere est poena, a Deo est inflictā; quæ vero est culpa, vel inclinans ad culpam, est contracta, vel acta.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum malum dicat recessum a primo principio, per hoc quod nocet bono: non autem nocet bono, nisi aliquid

adimendo de bono: bonum autem consistit in modo, specie, et ordine: nullum est malum, quod non sit modi, speciei et ordinis corruptivum. Ordo autem duplex est, scilicet ordo naturæ, et ordo justitiæ. Ordo autem naturæ est in bono naturali; ordo justitiæ, in bono morali. Et quia ³ bonum naturale in omni natura, bonum morale in voluntate habet consistere; ideo ordo naturæ est in omni natura, ordo autem justitiæ in voluntate electiva habet consistere. Et quia voluntas est instrumentum seipsū movens, natura vero non; hinc est, quod ordo justitiæ est ordo non tantum factus, sed etiam factivus, ordo autem naturæ est ordo factus. Quoniam ergo malum potest privare ordinem justitiæ, et ordinem naturæ; hinc est quod duplex est malum, scilicet culpæ, et poenæ. Rursus, quia ordo justitiæ est ordo voluntarius, hinc est quod malum culpæ est affectio voluntaria; malum autem poenæ est affectio involuntaria. Postremo, quia ordo justitiæ, qui inest voluntati, est ordo factivus; ideo malum culpæ, quod est ejus privatio, est malum quod facimus, et malum poenæ est malum quod patimur. Et quia non est passio, nisi naturaliter præcedat actio; nec est actio, ad quam non sequatur aliqua passio: hinc est, quod nulla est poena sine præcedente merito culpæ: nulla est et culpa, quin comitetur aliqua poena. Et quoniam quod facimus, a nobis est; quod nos vero patimur, potest esse a nobis, et ab aliis, utpote a causa superiori, vel inferiori: ideo licet omnis culpa sit a nobis, non tamen omnis poena est a nobis; imo quædam est a nobis acta, quædam inflictā, quædam contracta. Et quia eum, qui facit quod non debet, justum est pati quod debet; ideo omnis poena, in quantum poena, justa est, et a divina providentia, quia est ad culpam ordinata, et ipsius culpæ ordinativa. Quia vero passio illa potest esse per ademptionem boni naturalis, vel boni morali cum naturali;

Malum duplex.

Omnis culpa a nobis, non omnis poena a nobis.

(a) Cæd. edit. ex.

¹ Rom., 1, 28. — ² Græg., *Moral.*, lib. XXV, c. 15. — ³ Aug., de *Nat. boni*, c. IV.

hinc est quod quædam pœna est mere pœna, quædam vero est pœna et culpa : quia bonum morale, quod est justitia, non adimitur, nisi per injustitiam, quæ est culpa. Prima igitur pœna est a Deo, et secundum quod pœna, et secundum id quod est; a Deo, inquam, non institnente, sed vindicante. Secunda vero, cum sit culpa, secundum id quod culpa est, a Deo non est, nisi solum quantum ad ordinem; ipsa vero, vel est acta, si sequatur ad actuale, vel est contracta, si sequatur ad originale. Si igitur proprie accipiatur malum secundum quod est privatio boni naturalis, et affectio involuntaria, et malum quod patimur, sic non coincidit cum malo culpæ in idem, licet sit annexum eidem. Si vero accipiatur large, ut dicatur *malum* quod patimur, sive a nobis, sive aliunde, sive in natura, sive in voluntate; sic coincidunt in idem, sed non ad idem, vel secundum idem : quia quod est in se culpa, dicitur respectu præcedentis culpæ pœna; vel culpa ratione actionis, pœna dicitur esse ratione passionis. Et sic patet quo modo, pro quanto, et quare aliquid simul dicatur esse peccatum, et pœna peccati.

CAPUT XI.

De origine peccatorum finalium, quæ sunt peccata in Spiritum sanctum.

De peccatis autem finalibus, sive irremissibilibus, cujusmodi sunt peccata in Spiritum sanctum, hoc est tenendum, quod licet omne peccatum generaliter sit contra Deum trinum et unum, appropriate tamen dicitur aliquod peccatum esse in Patrem, aliquod in Filium, aliquod in Spiritum sanctum. Hoc autem peccatum in Spiritum sanctum irremissibile dicitur in hoc sæculo, et in futuro : non quia in hoc sæculo non possit dimitti, sed quia raro dimittitur, aut vix in hoc sæculo, quantum ad culpam; modicum autem, et quasi nihil, fiet remissio sibi in futuro quantum ad pœnam. Hujus autem peccati sex sunt differentię, scilicet invidia fraternæ

gratiæ, impugnatio veritatis agnitæ, desperatio, præsumptio, obstinatio mentis et impœnitentia finalis.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia cum peccatum dicat recessum a primo principio, trino et uno, omne peccatum imaginem Trinitatis deformat, et ipsam animam fœdat quantum ad triplicem potentiam, scilicet irascibilem, rationalem et concupiscibilem : et a libero arbitrio procedit, quod gerit in se insigne Trinitatis, scilicet Patris, ratione facultatis; Filii, ratione rationis; Spiritus sancti, ratione voluntatis. Licet autem hæc tria concurrant simul ad omnem culpam, quælibet tamen harum, per suum defectum, potest esse ratio deordinandi alias. Defectus autem circa facultatem est impotentia; circa rationem, est ignorantia; circa voluntatem, est malitia. Et hinc est, quod cum quædam sint peccata ex impotentia, quædam ex ignorantia, quædam ex malitia; et potentia attribuitur Patri, sapientia Filio, et voluntas Spiritui sancto : quod quædam dicuntur esse in Patrem, quædam in Filium, quædam in Spiritum sanctum. Et quoniam nihil magis est in voluntate, quam ipsa voluntas; et voluntas ipsa est origo peccati : nullum peccatum est adeo voluntarium, et mere, sicut est illud quod provenit ex corruptione existente in voluntate. Cum enim dupliciter dicatur involuntarium, scilicet per violentiam, et per ignorantiam; primum per defectum potentiæ, secundum per defectum scientiæ : quando voluntas sola corruptione sua, licet possit resistere, et sciat hoc malum esse, aliquid eligit, tunc dicitur peccare ex certa malitia : et peccatum tale mere procedit ex improbitate voluntatis liberi arbitrii. et directe impugnatur gratiam Spiritus sancti, per quam fit remissio peccati. Et quia mere procedit ex libertate arbitrii, ideo non habet colorem excusationis; et propterea modicum, et quasi nihil, debet ei, qui punitur, de pœna relaxari. Quia vero directe impugnatur gratiam Spiritus sancti, per quam fit remissio pec-

Peccatum omne deformat Trinitatis imaginem.

Involuntarium dupliciter dicitur.

Quare peccatum in Spiritum sanctum dicitur irremissibile, et quot sint ejus differentię.

cati; ideo dicitur irremissibile: non quia nullo modo possit remitti; sed quia, quantum est de se, directe est impugnativum medicamenti et remedii, per quod fieri habet remissio peccati. Et quoniam peccati remissio fit a Deo per gratiam pœnitentialem intra ecclesiasticam unitatem; ideo differentia hujus peccati accipiuntur secundum quod directe impugnant illa tria. Aut enim impugnant ipsam gratiam pœnitentialem in se; aut in comparatione ad Deum, a quo datur; aut in comparatione ad Ecclesiam, in qua suscipitur. Si in comparatione ad unitatem Ecclesiæ, sic quia unitas Ecclesiæ consistit in fide et charitate, sive in gratia et veritate; sic est duplex peccatum, scilicet invidia fraternæ gratiæ, et impugnatio veritatis agnitæ. Si in comparatione ad Deum dantem: quia ¹ *universæ viæ ejus*, quantum ad justificationem, maxime sunt *miseriordia et veritas*, sic est duplex peccatum: unum quod impugnat misericordiam, et hoc est desperatio; aliud quod impugnat justitiam, et hoc est impunitatis præsumptio. Si vero

impugnat ipsam gratiam pœnitentialem in se, vel secundum se, sic est duplex, quia gratia pœnitentialis facit resilire a peccatis commissis, et præcavere a committendis. Contra primum est obstinatio mentis; contra secundum est impœnitentia finalis, secundum quod finalis impœnitentia dicitur positum non pœnitendi: sic enim est species peccati in Spiritum sanctum. Secundum autem quod finalis impœnitentia dicit continuationem peccati usque in finem, sic est sequela omnium mortalium quæ in hac vita non remittuntur, et maxime omnium specierum peccati in Spiritum sanctum. Et sic omne peccatum initium sumit a superbia, et consummationem sive finem habet in finali impœnitentia: in quam qui pervenerit, corruit in gehennam: a qua quidem impœnitentia finali nullus peccans mortaliter potest liberari, nisi interveniat gratia mediatoris Christi: et ideo incarnationem ipsius desiderabat universitas salvandorum, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

QUARTA PARS

IN QUA

DE INCARNATIONE VERBI AGITUR

CAPUT PRIMUM.

De ratione qua decuit Verbum Dei incarnari.

Postquam prædicta sunt aliqua de trinitate personarum et unitate Dei (a), de creatura mundi, et corruptela peccati; restat nunc aliqua breviter dicere de incarnatione Verbi, per quod quidem Verbum incarnatum facta est salus, et reparatio generis humani: non

quia aliter Deus humanum genus salvare vel liberare non potuerit; sed quia nullus alius modus ita congruus et conveniens erat ipsi reparatori, et reparabili, et reparationi.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium effectivum rerum non poterat, nec decuit esse, nisi Deum, et non minus sit res conditas reparare, quam in esse producere, sicut non minus est bene esse, quam simpliciter

Prima ratio, qua probatur decuit incarnationis Verbi.

¹ Psal. xxiv, 10. — (a) Cæst. edit. de trinitate Dei.

esse; decentissimum fuit rerum principium reparativum esse Deum summum : ut, sicut omnia creaverat Deus per Verbum increatum, sic omnia repararet per Verbum incarnatum. Quoniam ergo Deus omnia fecit potenter, et sapienter, et optime sive benevolenter; decuit ut sic repararet reparanda, quod suam potentiam, sapientiam, et benevolentiam ostenderet. Quid autem potentius, quam conjungere extrema summe distantia in unam personam? Quid sapientius et congruentius, quam quod ad perfectionem totius universi fieret conjunctio primi et ultimi, Verbi scilicet Dei, quod est omnium principium, et humanæ naturæ, quæ fuit ultima omnium creaturarum? Quid benevolentius, quam quod Dominus, propter servi salutem, *accipiat* ¹ *servi formam*? Imo hoc tantæ benignitatis est, ut nihil clementius, nihil amabilius, nihil benignius cogitari possit. Convenientissimus ergo erat hic modus Deo reparatori, propter commendandam divinam potentiam, sapientiam et benevolentiam.

Rursus, quia homo, cadens in culpam, averterat se et recesserat a principio potentissimo, sapientissimo et benevolentissimo; ideo corruerat in infirmitatem, ignorantiam et malignitatem, ac per hoc de spirituali effectus carnalis, animalis et sensualis; et ideo ineptus erat ad divinam virtutem imitandam (a), ad lucem cognoscendam, ad bonitatem diligendam : ad hoc igitur quod homo ab isto statu repararetur, congruentissimum fuit ut ei condescenderet primum principium, reddendo se illi noscibile, amabile et imitabile. Et quia homo carnalis, animalis et sensualis, non noverat, nec amabat, nec sequebatur, nisi sibi proportionalia et consimilia; ideo, ad eripiendum hominem de hoc statu, Verbum caro factum est, ut ab homine, qui caro erat, et cognosci posset, et

amari, et imitari : ac per hoc, ut (b) homo Deum cognoscens, et amans, et imitans, remediaretur a morbo peccati.

Postremo, quia homo perfecte reparari non poterat, nisi recuperaret mentis innocentiam, Dei amicitiam, et suam excellentiam, qua soli Deo suberat; et hoc non potuit fieri nisi per Deum in forma servi: ideo congruum fuit Verbum incarnari. Excellentiam namque recuperare non poterat, nisi reparator esset Deus; quia si mera creatura, tunc homo esset subjectus meræ creaturæ, et sic non recuperaret statum prioris excellentiæ. Amicitiam quoque Dei recuperare non poterat, nisi per mediatorem convenientem, qui manum posset ponere in utrumque, et utrique parti conformis esset, et utriusque amicus: et ideo sicut similis Deo per divinitatem, sic similis homini per humanitatem. Innocentiam vero mentis recuperare non poterat, nisi dimissa culpa: quam dimittere non decebat divinam justitiam, nisi per satisfactionem condignam: et quia satisfacere non poterat, nisi Deus, pro toto humano genere; nec debebat nisi homo, qui peccaverat: ideo congruentissimum fuit, humanum genus reparari per Deum hominem, natum de genere Adæ. Quoniam ergo excellentia recuperari non poterat, nisi per reparatorem excellentissimum; nec amicitia reformari poterat, nisi per mediatorem amabilissimum; nec innocentia reacquiri poterat, nisi per satisfactorem sufficientissimum: excellentissimus autem reparator non est, nisi sit Deus; amabilissimus mediator non est, nisi sit homo; sufficientissimus satisfactor non est, nisi sit Deus pariter et homo: congruentissima fuit nostræ reparationi incarnatio Verbi, ut, sicut genus humanum in esse exierat per Verbum increatum, et in culpam ceciderat per verbum inspiratum, sic a culpa resurgeret per Verbum incarnatum.

Tertia
ratio.

Secunda
ratio.

¹ Philip., II, 7. — ⁴ Joan., I, 14.

(a) Cæl. edit. imitandum. — (b) et.

CAPUT II.

De incarnatione Verbi, quantum ad unionem naturarum.

Circa ipsum igitur Verbum incarnatum tria nobis considerata occurrunt, scilicet unio naturarum, plenitudo charismatum, et perpassio passionum, propter redimendum genus humanum. Circa naturarum unionem hæc tria considerata sunt ad intelligendum incarnationis mysterium, scilicet opus, modus, et tempus. De opere autem incarnationis, hæc tenenda sunt secundum fidem christianam, scilicet quod incarnatio est opus Trinitatis, per quam fit assumptio carnis a divinitate, et unio divinitatis cum carne : ita quod assumptio non tantum est carnis sensibilis, sed etiam spiritus rationalis secundam potentiam vegetandi, sentiendi et intelligendi : ita etiam quod unio non fit in unitate naturæ, sed personæ ; non humanæ, sed divinæ ; non assumptæ, sed assumentis ; non personæ cuiuslibet, sed personæ solius Verbi, in qua tanta fit unio, ut quidquid dicitur de Filio Dei, dicatur de filio hominis, et e converso, his tamen exceptis, in quibus exprimitur unio, vel claudatur negatio.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia incarnationis opus non solum est a primo principio in quantum est effectivum in producendo, verum etiam in quantum reparativum remediando, satisfaciendo, et reconciliando. Quoniam ergo incarnatio, in quantum dicit aliquem effectum, est a primo principio, quod omnia facit ratione summæ virtutis ; et substantia, virtus, et operatio unita est et indivisa omnimode in tribus personis ; hinc est, quod necesse est incarnationis operationem a tota Trinitate emanare. Quia vero est a primo principio in quantum est reparativum remediando, et totum genus humanum lapsum fuerat, et viliatum, non solum ratione animæ, verum etiam et carnis ; hinc est, quod necesse fuit

quod totum assumeretur, ut totum curaretur. Et quoniam nobis magis nota est pars carnis, et magis a Deo distat ; ut expressior fiat nominatio, et major exprimatür humiliatio, et profundior explicetur dignatio, hinc est quod opus istud non inaninatio, sed incarnatio nominatur.

Rursus, quia cum sit a primo principio in quantum est reparativum satisfaciendo ; et satisfactio non fit, nisi ab eo qui debet et potest ; et non debet nisi homo, nec potest nisi Deus : oportuit, quod in satisfactione simul esset concursus utriusque naturæ, divinæ scilicet et humanæ. Et quia impossibile est quod divina natura concurrat cum alia, sicut pars ad constitutionem tertii ; nec quod ipsa transeat in aliam naturam, nec alia natura transeat in ipsam, propter simplicitatem et immutabilitatem ipsius perfectissimam : hinc est, quod deitas et humanitas non uniuntur in unitate naturæ ; nec accidentis : uniuntur igitur in unitate personæ et hypostasis. Et quoniam divina natura in nullo supposito potest subsistere, præterquam in propria hypostasi ; ideo unio illa non potest esse in hypostasi seu persona hominis, sed Dei : ac per hoc, per illam unionem, primum principium in una suarum hypostasum fecit seipsum suppositum humanæ naturæ : et ita una tantum est ibi personalitas, et unitas personalis, ex parte scilicet assumentis.

Postremo, quia est a primo principio, ut est reparativum reconciliando ; et reconcilius est mediator ; mediatio autem proprie convenit Dei Filio : ideo et incarnatio. Mediatoris namque est esse medium inter hominem et Deum, ad reducendum hominem ad divinam cognitionem, ad divinam conformitatem, et ad divinam filiationem. Nullum autem decet magis esse medium quam personam, quæ producit et producutur, quæ est media trium personarum. Nullumque magis decet reducere hominem ad divinam cognitionem, quam Verbum, quo se Pater declarat, quod est unibile carni, sicut et

Opus incarnationis.

Incarnationis opus a tota Trinitate emanavit.

Nec debuit nisi homo, nec potuit nisi Deus nos redimere.

Convenitius fuisse filium incarnari.

verbum voci. Nullumque magis decet reducere ad divinam conformitatem, quam eum qui est imago Patris. Nullumque magis decet ad filiationem adoptivam reducere, quam filium naturalem : ac per hoc nullum magis decet fieri filium hominis, quam ipsum Filium Dei.

Regula
de com-
muni-
catione
idioma-
tum in
Christo.

Quoniam igitur idem omnino est filius hominis, et Dei, ratione incarnationis ; et quæcumque uni et eidem sunt eadem, inter se sunt eadem : hinc est quod necessario fit communicatio idiomatum, nisi sit vocabulum in quo aliqua repugnantia includatur : sicut sunt ista, in quibus includitur respectus unionis unius naturæ ad alteram, sicut *unire, incarnari, assumere, et assumi* ; vel negatio alicujus, cujus oppositum alteri competit, sicut *incipere, esse, creare, et consimilia*, in quibus instantia fertur contra regulam præhabitam, propter causam prædictam.

CAPUT III.

De Incarnatione, quantum ad modum.

De modo incarnationis hoc tenendum est, quod Angelo nuntiante Virgini mysterium incarnationis perficiendum in ipsa, Virgo credidit, appetiit, et consensit : Spiritus sanctus in eam supervenit ad sanctificandum et fecundandum, cujus virtute Virgo concepit Dei Filium, quem virgo peperit, et post partum virgo permansit. Concepit autem non solum carnem, verum etiam carnem animatam, et Verbo unitam, nulli peccato obnoxiam, sed omnino sanctam et immaculatam, ratione cujus *mater Dei dicitur*, et est dulcissima Virgo Maria.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia incarnatio est opus manans a primo principio, in quantum est reparativum modo congruentissimo, modo communissimo, et modo completissimo. Decet enim ejus sapientiam operari congrue, decet ejus largitatem operari communiter, et virtutem operari perfecte. Quoniam ergo

incarnatio est a primo principio reparante modo congruentissimo ; et congruus modus est, quod medicina ex opposito respondeat morbo, et reparatio lapsui, et remedium nocumento : eum ergo genus humanum lapsus fuerit per diabolicam suggestionem, et per consensum mulieris deceptæ, et generationem concupiscentialem, transfundentem originale in prolem : oportuit, quod e contrario hic esset Angelus bonus, suadens bonum ; et Virgo credens, et consentiens in bonum suasum ; et charitas Spiritus sancti, sanctificans et fecundans ad conceptum immaculatum : ut sic contraria contrariis curarentur, ac per hoc, sicut mulier per diabolum decepta, et per virum concupiscibiliter cognita et corrupta, transfudit in omnes culpam, morbum et mortem ; sic mulier per Angelum erudita, et per Spiritum sanctum sanctificata et fecundata, absque omni corruptione tam mentis quam corporis, prolem generaret, quæ omnibus ad ipsam venientibus daret gratiam, sanitatem et vitam.

Rursus, quia incarnatio est a primo principio reparante modo communissimo : nam per Verbum incarnatum reparatur lapsus hominum et angelorum, utpote cælestium et terrestrium, et hominum lapsus reparatur secundum utrumque sexum : ut medicamentum sit commune omnibus, decentissimum fuit quod ad incarnationis mysterium fieret concursus Angeli, mulieris, et viri : Angeli, ut denuntiantis ; mulieris Virginis, ut concipientis ; viri vero, ut conceptæ prolis : ut sic angelus Gabriel esset nuntius Patris æterni, Virgo immaculata esset templum Spiritus sancti, proles concepta esset ipsa persona Verbi : ac per hoc, in communi reparatione omnium, communis fieret concursus trium de triplici hierarchia, scilicet divina, angelica, et humana, ad insinuandum non solum trinitatem (a) Dei, verum etiam generalitatem beneficii, et liberalitatem reparatoris summi. Et quoniam liberalitas Spiritui sancto appropriatur, et sanctificatio

B. Virgo
quomodo
dicatur

(a) Suppl. in unitate.

Modus
incarna-
tionis,
quomodo
conveniens.

concep-
pisse de
Spiritu
sancto.

Virginis, in qua peracta fuit Verbi conceptio; hinc est quod, licet opus illud sit a tota Trinitate, per appropriationem tamen dicitur Virgo concepisce de Spiritu sancto.

In primo
instanti
concep-
tionis
Chr'sti
multa si-
mul con-
currunt.

Postremo, quoniam est a primo principio reparante modo completissimo; hinc est, quod in conceptione completio debita fuit in prole, fuit in conceptu, fuit et in virtute concipiente. Et quia completio debita debuit esse in prole; hinc est, quod in instanti conceptionis non tantum fuit seminis decisio, verum etiam consolidatio, configuratio, vivificatio per animam, et deificatio per deitatem unitam : et sic Virgo Dei Filium vere conciperet per unionem carnis ad deitatem, mediante spiritu rationali, per quem, tanquam per medium congruentiæ, caro erat idonea ad unionem. Quia vero completio debita debuit esse in conceptu : eum ex quatuor modis, tres modi producendi hominem præcessissent : primus nec de viro, nec de muliere, sicut in Adam; secundus de viro sine muliere, sicut in Eva; tertius de muliere et viro, sicut in omnibus concupiscibiliter natis : deuit ad complementum universi, quartum modum introduci, qui scilicet esset de muliere sine semine virili, per virtutem summi operatoris. Quia vero completio debita debuit esse in virtute; hinc est quod in conceptione Filii Dei, simul concurrunt virtus innata, virtus infusa, et virtus increata. Virtus innata materiam præparavit; virtus infusa purificando segregavit; virtus increata subito perfecit, quod non poterat a virtute creata nisi successive fieri. Et sic beatissima Virgo Maria mater fuit completissimo modo, ipsum Dei Filium concipiendo absque viro, fecundante Spiritu sancto. Et quia in mente Virginis amor Spiritus sancti singulariter ardebat; ideo in carne ejus virtus Spiritus sancti miracula faciebat, gratia scilicet partim excitante, et partim adjuvante, et partim elevante naturam, juxta quod conceptus ille mirabilis exigitur.

CAPUT IV.

De Incarnatione quantum ad plenitudinem temporum.

De tempore vero incarnationis hoc tenendum est : quod licet Deus in principio potuerit incarnari, noluit tamen nisi in fine sæculorum, præcedente lege naturæ, et lege figuræ, post patriarchas et prophetas, quibus et per quos fuit incarnatio repromissa. Post quos incarnari dignatus est, tanquam in fine temporum et plenitudinis, juxta quod dicit Apostolus ¹ : *At ubi venit plenitudo temporis, misit Deus filium suum factum ex muliere, factum sub lege, ut eos, qui sub lege erant, redimeret.*

Ratio autem ad intelligentiam horum hæc est : quia incarnatio est opus primi principii reparantis, juxta quod decet et convenit secundum libertatem arbitrii, secundum sublimitatem remedii, et secundum integritatem universi : nam sapientissimus artifex in agendo omnia hæc attendit. Quoniam ergo libertas arbitrii hoc requirit, ut ad nihil trahatur invita, sic debuit Deus genus humanum reparare, ut salutem inveniret, qui vellet quærere Salvatorem; qui vero nollet quærere Salvatorem, nec salutem per consequens inveniret. Nullus autem quærit medicum, nisi recognoscat morbum; nullus quærit doctorem, nisi recognoscat se ignorantem; nullus quærit adiutorem, nisi recognoscat se impotentem. Quia igitur homo, in principio sui lapsus, adhuc superbiebat de scientia et virtute; ideo præmisit Deus tempus legis naturæ, in quo convinceretur de ignorantia. Et post, cognita ignorantia, sed permanente superbia de virtute, qua dicebant : « Non deest qui faciat, sed deest qui jubeat; » addidit legem præceptis moralibus erudientem, et cæremonialibus aggravantem : ut habita scientia, et cognita impotentia, confugeret homo ad divinam misericordiam et gratiam postulandam, quæ data est nobis in adventu Christi : ideo post

Ratio pri-
ma de
tempore
incarna-
tionis
Domini.

¹ Gal., IV, 4.

legem naturæ, et scripturæ, subsequi debuit incarnatio Verbi.

Ratio secunda.

Rursus, quoniam sublimitas remedii requirit ut credatur fide firmissima, et ametur charitate ardentissima, tanquam mysterium secretissimum et saluberrimum; ideo congruentissimum fuit, ut ante Christi adventum præirent multa testimonia prophetarum, tam explicita in verbis, quam implicita in figuris, ut, multis et firmis testimoniis, quod erat secretum, fieret certum et indubitabile ad credendum: præirent etiam multiplicia promissa, et ardentissima desideria; ut promissum beneficium expectaretur, expectatum differretur, dilatum amplius desideraretur, et diu desideratum ferventius amaretur, et amatum gratiosius suscipere-tur, et susceptum sollicitius servaretur.

Ratio tertia.

Postremo, quoniam integritas et perfectio universi requirit ut universa sint ordinata quantum ad loca et quantum ad tempora, et hoc opus, scilicet incarnationis, erat perfectissimum inter omnia opera divina, et processus debet esse ab imperfecto ad perfectum, et non e converso: hinc est, quod opus illud debuit fieri in fine temporum, ut sicut primus homo, qui erat totius mundi sensibilis ornamentum, ultimo fuerat conditus, scilicet sexto die, ad totius completionem; sic secundus homo, totius mundi reparati complementum, in quo primum principium conjungitur cum ultimo, scilicet Deus cum limo, fieret in fine temporum, hoc est in sexta ætate, quæ est ætas apta ad exercitium sapientiæ, et ad enervationem concupiscentiæ, et ad transitum a statu turbinis ad quietem: quæ omnia competunt sextæ ætati decursus mundi propter incarnationem Filii Dei.

Quare in adventu Christi dicitur esse plenitudo temporis.

Quoniam ergo adventus Christi fuit in tempore legis et gratiæ, et in exhibitione misericordiæ repromissæ, et in principio ætatis sextæ; et hæc omnia dicunt plenitudinem, quia lex gratiæ implet legem scripturæ, et solutio promissi implet promissionem, et sexta ætas ratione perfectionis se-

narii sonat in plenitudinem: hinc est, quod in adventu Filii Dei dicitur esse plenitudo temporum, non propter hoc, quod in ejus adventu tempus finiatur, sed quia temporalia mysteria impleantur. Sicut autem Christus non debuit venire in principio temporis, quia adventus ejus nimis fuisset festinus, sic nec debuit differre usque in finem ultimum, quia tunc nimium esset tardus. Decebat enim Salvatorem, inter tempus morbi, et tempus judicii, introducere tempus remedii. Decebat Mediatorem quædam suorum membrorum præcedere, quædam sequi. Decebat ductorem perfectum tunc se ostendere, cum esset opportunitas currendi ad bravi-um: et hoc est in fine temporum, et circa terminum, et in approximatione ad finale judicium: ut per timorem judicii stimulati, et per spem præmii attracti, et per perfectionem exempli animati, vigoro- se et perfecte sequamur ducem de virtute in virtutem, usquequo perveniamus ad bravi-um felicitatis æternæ.

Christi adventus quam fuerit opportu- nus.

CAPUT V.

De plenitudine gratiæ Christi, quantum ad charismata in affectu.

Postquam innotuit nobis Verbum incarnatum quantum ad unionem naturarum, considerandum est quantum ad plenitudinem charismatum spiritualium. Circa quæ primo consideranda est plenitudo gratiæ in affectu; deinde plenitudo sapientiæ in intellectu; et postremo plenitudo meriti in opere et effectu. De plenitudine igitur gratiæ in affectu in Christo hoc tenendum est, quod in Christo a sui conceptione fuit plenitudo omnis gratiæ quantum ad gratiam singularis personæ, quantum ad gratiam capitis, et quantum ad gratiam unionis. Ita quod per gratiam singularis personæ, habuit omnis culpæ immunitatem, et quantum ad actum, et quantum ad posse: quia nec peccavit, nec peccatum potuit habere. Per gratiam unionis dignus est non tantum felicitate

In Christo a sui conceptione fuit omnis plenitudo gratiæ.

gloriæ, verum etiam adoratione latriæ, quæ est cultus reverentiæ soli Deo debitæ. Per gratiam vero capitis influit motum et sensum in universos qui ad eum accedunt, vel per fidem rectam, vel per fidei sacramenta, sive adventum ejus præcesserint, sive fuerint subsecuti. Nam ¹ *turbæ, quæ præibant, et quæ sequebantur, clamabant: Osanna (a) Filio David.*

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia reparatio est operatio primi principii, ita quod ab ipso manat secundum liberalitatem, et ad ipsum reducit secundum conformitatem; ideo oportet, quod fiat per gratiam et deformitatem. Gratia enim et manat a Deo liberaliter, et reddit hominem deiformem. Quoniam ergo reparativum principium per gratiam reparat, et omnis res plenius et perfectius est in suo fonte et origine, quam alibi; necesse est, quod in principio nostro reparativo, scilicet Christo Domino, fuerit omnis gratiæ plenitudo. Et quoniam reparativum principium in reparando non tantum tenet rationem principii, verum etiam medii, et extremi: extremi quidem, in satisfaciendo; medii, in reconciliando; et principii, in superfluendo: ideo necesse est quod in Christo fuerit plenitudo gratiæ, ratione extremi satisfaciensis, medii reconciliantis, et principii superinfluents. Quoniam igitur extremum ad satisfaciendum idoneum, necesse est esse Deo placens, ac per hoc ab omni peccato perfecte immune; et hoc non potest esse nisi per donum divinæ gratiæ in aliquo homine: necesse fuit ponere in Christo gratiam ipsam sanctificantem et confirmantem, quam vocamus gratiam singularis personæ. Rursus, quoniam medium ad reconciliandum conveniens non est, nisi habeat in se utramque naturam, superiorem et inferiorem, scilicet adorabilem et adorantem; et hoc nullo modo fieri potest, nisi per summæ dignativam et gratuitam unionem: ideo necesse est in Christo ponere gratiam super

omnem gratiam, et omnimoda reverentia venerandam, quam vocamus gratiam unionis, ratione cujus Christus homo est ² *super omnia benedictus Deus*, et ideo cultu latriæ venerandus.

Postremo, quia principium ad influendum efficax non est, nisi habeat in se plenitudinem fontalem et originalem, quæ non tantum est plenitudo sufficientiæ, sed etiam superabundantiæ; ideo necesse est Verbum incarnatum esse ³ *plenum gratiæ et veritatis*, ita quod *de plenitudine ejus accipere* valeant universi justii, sicut universa membra a capite recipiunt influentiam motus et sensus. Et propter hoc vocatur hæc gratia gratia capitis, pro eo quod, sicut caput habet in se sensuum plenitudinem, et cæteris membris est conforme, cæterisque præsidet, ac cæteris beneficium præstat influentiæ, quæ ipsi capiti connectuntur; sic Christus habens in se gratiam superabundantem, et nobis consimilis in natura, præ cæteris sanctus et justus, cæteris, qui ad ipsum accedunt, præstat beneficium gratiæ et spiritus, per quæ fit sensus et motus in spiritualibus.

Et quoniam ad ipsum accedere est per fidem, vel per fidei sacramentum, et fides Christi eadem est in præteritis, præsentibus et futuris: ideo ratio influendi in Christo ponitur respectu omnium, tam præteritorum, quam præsentium, quam etiam futurorum in Christum credentium, et in Christo renatorum, qui per fidem copulantur Christo, et per gratiam influentem fiunt membra Christi et templa Spiritus sancti, ac per hoc filii Dei Patris, connexi ad invicem per indissolubile vinculum charitatis, quod sicut distantia locorum non dividitur, sic nec diuturnitate temporum separatur: ac per hoc omnes justii, ubicumque sint, et quando-cumque fuerint, unum efficiunt corpus Christi mysticum, sensum et motum suscipiendo ab uno capite influente, secundum

In Christo cur sit ratio influendi respectu omnium.

De triplici gratia in Christo.

Gratia unioris est summa.

(a) Vulg. *Hosanna*, et sic deiiceps.

¹ *Matth.*, *xxi*, 9. — ² *Rom.*, *ix*, 5. — ³ *Joan.*, *i*, 14, 15.

fontalem, radicalem et originalem plenitudinem omnis gratiæ in Christo habitantis sicut in fonte.

CAPUT VI.

De plenitudine sapientiæ Christi in intellectu.

De plenitudine vero sapientiæ Christi in intellectu, hoc tenendum est, quod in Verbo incarnato, Christo scilicet Domino nostro, fuit omnis sapientiæ plenitudo, non solum quantum ad cognita, verum etiam quoad cognoscendi modos et differentias. In Christo namque fuit cognitio sempiternalis ex parte deitatis; cognitio sensibilis ex parte sensualitatis et carnis; cognitio scientialis ex parte mentis et spiritus. Et hæc fuit triplex, quædam scilicet per naturam, quædam per gratiam, et quædam per gloriam. Unde sapientiam habuit, et ut Deus, et ut homo, et ut comprehensor, et ut viator, et ut illuminatus per gratiam, et ut recte formatus per naturam: et ita in universo fuerunt in Christo quinque modi cognoscendi.

Plenitudo sapientiæ triplex in Christo.

Quinque modi cognoscendi in Christo.

Primus est secundum divinam naturam, et hoc modo cognovit omnia actualia, et potentialia, finita, et infinita, cognitione actuali, et comprehensiva. Secundus est per gloriam, et hoc modo cognovit omnia actualia et finita, cognitione actuali et comprehensiva; infinita vero, cognitione habituali vel excessiva. Tertius per gratiam, et hoc modo cognovit omnia spectantia ad humani generis redemptionem. Quartus est secundum naturam integram, cujusmodi fuit in Adam, et hoc modo cognovit omnia, quæ spectant ad universi constitutionem. Quintus est secundum sensibilem experientiam, et hoc modo cognovit omnia quæ veniunt ad organa sensuum, secundum quem modum dicitur quod *didicit ex his, quæ passus est, obedientiam*.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia, sicut reparativi principii est nos reparare per liberalissimam

¹ Hebr., v, 8.

gratiam; sic etiam per providentissimam sapientiam. Quod enim secundum ordinem sapientiæ conditum fuerat, non potest absque luce et ordine sapientiæ reparari; et ideo, sicut Christus debuit esse immunis ab omni culpa, sic elongatus debuit esse ab omni ignorantia, ac per hoc totaliter repletus supernæ sapientiæ luce et circumfulgentia. Quapropter cognitionem perfectam habuit secundum utramque naturam, et potentiam cognoscitivam, et secundum omnium rerum existentiam. Quia ergo res habent esse in æterna arte, et in humana mente, et in proprio genere: necesse fuit Christum habere hanc triformem rerum cognitionem. Quia vero res dupliciter potest cognosci in arte, scilicet vel ab ipso artifice, vel ab alio contemplante artem; similiter habet dupliciter cognosci in mente, etiam præter acquisitionem, quæ Christo non competit propter imperfectionem: scilicet vel secundum habitum innatum, vel secundum habitum infusum: hinc est quod necessarium fuit ad perfectam sapientiæ plenitudinem, quinque modos prædictos reperiri in Christo Deo et homine, ut in arte æterna cognosceret res, et per naturam deitatis, et per gloriam comprehensionis; in mente autem sua per habitum naturalem et innatum, sicut cognoverunt Adam, et Eva, et Angeli; et per habitum gratuitum et infusum, sicut sancti Dei per Spiritum sanctum illuminati; in proprio vero genere cognosceret via sensus, et memoriæ, et experientiæ, quæ in nobis facit rem incognitam cognosci; in Christo vero rem cognitam secundum unum modum, cognosci fecit secundum alium modum. Quoniam autem divina substantia, virtus et operatio est immensa, hinc est quod secundum primum modum, qui est per naturam deitatis, infinita actualiter comprehendit: quodam enim ineffabili modo summe infinito omnis infinitas est finita. Quia vero creaturæ quantumcumque sublimatæ finita est substantia, virtus et operatio, ita tamen quod

Res habent triplex esse.

mens humana non quiescit, nisi in bono infinito, nec tamen illud proprie comprehendit, quia infinitum non comprehenditur a finito, accepta comprehensione proprie: hinc est quod, quantum ad secundum modum cognoscendi, anima Christi per gloriam comprehensionis capit quantumcumque potest capere natura finita per bonum infinitum beatificata, cui est summe unita: ac per hoc ad finita se extendit actualiter comprehendendo, ad infinita vero habitualiter, vel etiam excedendo. Non enim potest anima Christi æquari Verbo, nec in scientia, nec in aliquo alio. Rursus, quia gratia maxime respicit opus reparationis; hinc est, quod secundum tertium modum cognoscendi per gratiam perfectissimam, cognovit Christus omnia, quæ spectant ad reparationem nostram, longe excellentius et melius, quam aliquis prophetarum, vel etiam angelorum. Amplius, quia natura hominis bene instituta, nata erat omnibus creaturis præesse, et ipsas nosse, tanquam eas quæ debeant sibi servire, sicut patuit in primi hominis conditione; hinc est quod, quantum ad quartum modum cognoscendi, cognovit Christus omnia quæ spectant ad mundanam machinam construendam, longe excellentius quam Adam. Postremo, quia sensus non est perceptivus rerum, nisi ad objecti præsentiam; hinc est quod, secundum cognitionem sensitivam, non simul cognoscebat omnia, sed modo hæc, modo illa, juxta quod opportunum erat ad reparationem humani generis faciendam.

CAPUT VII.

De plenitudine meriti Christi in effectu.

De plenitudine autem meriti Christi hoc tenendum est, quod in Christo Domino fuit omnis meriti perfectio et plenitudo: primo quantum ad eum qui merebatur, quia non tantum fuit homo, verum etiam Deus; secundo quantum ad tempus in quo merebatur, quia ab instanti conceptionis suæ usque

ad horam mortis suæ; tertio quantum ad id quod merebatur, quia per perfectissimum habitum charitatis, et perfectissimum exercitium virtutis, in orando, in agendo, et in patiendo; quarto quantum ad eum cui merebatur, quia non tantum sibi, verum etiam nobis, imo omnibus justis; quinto quantum ad illud quod merebatur nobis, quia non tantum gloriam, verum etiam gratiam et veniam; et non tantum gloriam spiritus, sed etiam stolam carnis, et apertionem januæ cœlestis; sexto quantum ad id quod merebatur sibi, quia licet non mereretur sibi glorificationem mentis, quam jam habebat, merebatur tamen glorificationem corporis, et accelerationem resurrectionis, et clarificationem sui nominis, et dignitatem judicariæ potestatis; septimo quantum ad modum, quo merebatur: cum enim tripliciter dicatur aliquis mereri: vel de indebito faciendo debitum; vel de debito faciendo magis debitum; vel de debito uno modo, faciendo debitum alio modo: omnibus his modis meruit nobis, tertio tantum modo meruit sibi, faciente hoc plenitudine gratiæ Spiritus sancti, per quam Christus simul erat beatus, et in statu merendi: ita quod super ejus meritum omnia merita nostra habent fundari.

Ratio autem ad intelligentiam horum hæc est: quia cum in principio reparativo, Christo scilicet Domino nostro, necessaria fuerit plenitudo gratiæ et sapientiæ, quæ sunt nobis origo reete et sancte vivendi; necesse est quod in Christo fuerit plenitudo et perfectio omnis meriti, secundum omnem modum plenitudinis. Quia enim in Christo fuit plenitudo gratiæ unionis, per quam erat Deus ab instanti conceptionis, habens gloriam comprehensionis, et motum liberi arbitrii; hinc est, quod necessario fuit in Christo perfectio meriti, et quantum ad excellentissimam dignitatem merentis, et quantum ad celerrimam opportunitatem temporis. Rursus, quia fuit in eo plenitudo gratiæ singularis personæ, per quam ha-

Tripli-
ter dici-
tur ali-
quis me-
reri.

Plenitu-
do meriti
in Chris-
to proba-
tur ratio-
ne tripli-
cis gra-
tiæ.

Septem
modi
merendi
in Chris-
to.

buit firmam charitatem et omnes virtutes perfectas quantum ad habitus, et exercitia; necesse fuit quod in eo esset plenitudo meriti quantum ad id per quod contingit mereri, cujusmodi est radix charitatis, et actus multiplicis virtutis. Amplius, quia fuit in eo plenitudo gratiæ capitis, per quam plenissimam habuit influentiam in membra sua; hinc est, quod plenitudinem habuit meriti, non tantum respectu sui, sed etiam respectu nostri, quibus sicut omnia spiritualia, quæ habemus, influit ratione deitatis, sic meruit ratione assumptæ humanitatis, sive sint bona status præsentis, sive æternæ felicitatis.

Postremo, quia tantorum charismatum plenitudo necessario ponebat in Christo summam et perfectam felicitatem secundum sui partem superiorem, licet dispensative propter nos esset in statu viæ; hinc est, quod perfectionem habuit meriti quantum ad id quod meruit sibi, quia non gloriam et beatitudinem animæ concreatam, quæ naturaliter in ipso omne meritum anteibat, sed solum illa cum quibus status viæ stare non poterat, sicut stolam carnis cum glorificatione suæ excellentissimæ dignitatis: hinc est, quod perfectionem habuit meriti quantum ad modum merendi. Quia enim in ipso ab instanti conceptionis fuit perfectissima plenitudo, statim omnia meruit quæ potuit mereri respectu sui: ac per hoc de debito uno modo, facere potuit debitum alio modo; de indebito autem debitum, vel de debito magis debitum facere non potuit sibi, quia nullo modo potuit in sanctitate proficere, cum a principio esset sanctissimus: fecit tamen hoc nobis, qui merito ipsius justificamur per gratiam, et proficimus in iustitia, et per æternam gloriam coronamur. Ac per hoc in merito Christi radicata sunt omnia merita nostra, sive satisfactoria pœnæ, sive meritoria vitæ æternæ: quia nec ab offensa summi boni digni sumus absolvi, nec immensitatem æterni præmii, quæ Deus est, digni sumus lucrari, nisi per meritum

Hominis Dei, cui dicere possumus et debemus¹: *Omnia opera nostra operatus es in nobis, Domine*. Ipse, inquam, est Dominus, cui Propheta dixit²: *Dixi Domino: Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non eges*.

CAPUT VIII.

De passione Christi in quantum ad statum patientis.

Postquam circa Verbum incarnatum considerata est unio naturarum, considerata est nihilominus plenitudo charismatum; deinde considerata est tolerantia passionum. Circa quam considerandus est status patientis, et modus patiendi, et exitus passionis. De statu vero patientis hæc tenenda sunt, scilicet, quod Christus assumpsit non tantum humanam naturam, sed etiam defectus circa naturam. Assumpsit enim pœnalitates corporales, ut famem, sitim et lassitudinem. Assumpsit et spirituales, ut tristitiam, gemitum et timorem. Nec tamen omnes corporales assumpsit, sicut sunt defectus ægritudinum corporalium multiformium; nec omnes spirituales, sicut sunt ignorantia, et rebelliones carnis ad spiritum; nec qualitercumque, quia sic necessitatem patiendi suscepit, ut tamen nihil pati posset invite, nec secundum voluntatem divinitatis, nec secundum voluntatem rationis: licet passio fuerit contra voluntatem sensualitatis et carnis, sicut exprimit oratio Salvatoris, quæ dicit³: *Non sicut ego volo, sed sicut tu vis*.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum principium reparativum in reconciliando, necessario habeat mediatoris officium; ideo necesse est quod habeat convenientiam cum utroque extremorum, non solum quantum ad naturam, verum etiam quantum ad ea quæ sunt circa naturam. Quoniam ergo Deus est iustus et

Christus humanam naturam assumpsit, et defectus aliquos circa eam, non tamen omnes.

Omnia merita nostra radicata in merito Christi.

¹ Isa., XXVI, 12. — ² Psal. XV, 2. — ³ Matth., XXVI, 39.

beatus, impassibilis et immortalis; homo vero lapsus est peccator et miser, passibilis et mortalis: necesse fuit mediatorem Dei et hominum, ut posset hominem reducere ad Deum, cum Deo communicare in iustitia et beatitudine, cum homine vero in passibilitate et mortalitate: ut sic habendo mortalitatem transeuntem, et beatitudinem permanentem, hominem reduceret de præsenti miseria ad vitam beatam; sicut e contra angelus malus, habendo immortalitatem cum miseria et iniustitia, fuit mediator faciens cadere in culpam et miseriam per suggestionem suam. Quoniam ergo Christus mediator debuit habere innocentiam et beatitudinem fruitionis, cum mortalitate et passibilitate; hinc est, quod simul debuit esse viator et comprehensor. De omni enim statu aliquid habuit in se, secundum quod dicitur assumpsisse de statu innocentiae peccati immunitatem; de statu naturæ lapsæ, mortalitatem; de statu vero gloriæ, beatitudinem fruitionis perfectæ.

Rursus, quoniam pœnalitates vitiosæ, sicut sunt illa quatuor propter peccatum mortale inflata, scilicet ignorantia, infirmitas, malitia et concupiscentia, stare non possunt cum perfectissima innocentia; hinc est, quod has nec assumere debuit, nec assumpsit. Quia vero pœnæ, quæ sunt exercitativæ virtutis perfectæ, et testificativæ humanitatis veræ, non simulatæ, potissimæ illæ sunt, quæ respiciunt nostram naturam in communi, sicut fames et sitis in absentia alimentis, tristitia et timor in præsentia nocuementis: hinc est, quod illas debuit assumere, et assumpsit.

Postremo, quia nullus innocens debet invitus aliquam pœnam sustinere, quia hoc esset contra ordinem divinæ iustitiæ, nullus etiam mortalis vult mori et pati, secundum appetitum naturæ, quia naturaliter refugit mortem; hinc est, quod Christus debuit habere huiusmodi pœnalitates, sic tamen ut nihil posset pati invite secundum rationem, non solum propter beatitudinem et deitatem

omnipotentem sibi unitam, per quam poterat repellere omnia; sed etiam propter perfectissimam innocentiam, qua secundum ordinem naturalis iustitiæ, nihil permittitur pati invite: sic etiam pateretur, ut etiam hoc esset contra naturalem inclinationem et appetitum naturæ, qui est in sensualitate et carne. Et hinc est, quod Christus orans secundum rationem, voluntatem carnis exprimebat, quæ passionem refugiebat, cum dicebat¹: *Transeat a me calix iste*: voluntatem rationis voluntati Patris conformabat, et appetitui carnis præponebat, cum dicebat: *Non mea voluntas, sed tua fiat*. Et sic una voluntas non erat alteri contraria, quia secundum voluntatem divinam, quod iustum erat, voluit; secundum voluntatem rationis, iustitiæ consensit; sed secundum voluntatem carnis, pœnam recusavit, sed tamen iustitiam non accusavit. Et sic unaquæque voluntas, quod suum erat operabatur, et quod ad se pertinebat, sequebatur: voluntas scilicet divina, iustitiam; voluntas rationalis, obedientiam; voluntas carnis, naturam: ac per hoc non erat in Christo colluctatio et pugna, sed pacata ordinatio, et tranquillitas ordinata.

CAPUT IX.

De passione Christi quantum ad modum patiendi.

De modo autem patiendi hoc tenendum est, quod Christus passus est passione generalissima, passione acerbissima, passione ignominiosissima, passione interemptoria, sed vivificativa. Passione, inquam, generalissima, quantum ad naturam humanam, non solum secundum omnia membra corporis principalia, verum etiam secundum omnem animæ potentiam, licet nihil pati posset secundum divinam naturam. Passus est etiam passione acerbissima, quia non solum dolendo, ut patiens per vulnera, sed etiam condolendo, ut compatiens propter nostra delicta. Passus est etiam passione

¹ *Matth.*, xxvi, 39.

ignominiosissima, et propter patibulum crucis, quæ erat supplicium pessimorum, et propter consortium iniquorum, videlicet latronum, cum quibus fuit deputatus. Passus est etiam passione interemptoria per separationem animæ a corpore, salva tamen unionem utriusque cum deitate. Anathema enim est, qui dicit Dei Filium naturam, quam semel assumpsit, aliquando reliquisse.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia reparativum principium, sicut ordinate produxit, sic et ordinate reparare debuit genus humanum. Sic igitur reparare debet, ut salva sit libertas arbitrii, salvus sit nihilominus honor Dei, salvus sit etiam ordo regiminis universi. Quia ergo reparare debuit, salva libertate arbitrii, reparavit dando exemplum efficacissimum:

Exemplum efficacissimum dedit Christus in passione.

exemplum autem illud efficacissimum est, quod invitat et informat hominem ad culmen virtutum. Nihil autem magis informat hominem ad virtutem, quam exemplum tolerandi mortem propter justitiam et obedientiam divinam, mortem, inquam, non quancumque, sed pœnalissimam. Nihil vero magis incitat, quam tanta benignitas, qua pro nobis altissimus Dei Filius absque nostris meritis, imo cum multis nostris demeritis, posuit animam suam: quæ benignitas tanto major ostenditur, quanto pro nobis graviora et abjectiora pati voluit Deus. *Qui enim¹ proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum, quo modo non etiam cum illo omnia nobis donavit?* Ex quo invitamur ad ipsum amandum, et amatum imitandum.

Satisfactio Christi.

Rursus, quia reparare debuit salvo honore Dei, ideo reparavit offerendo obsequium satisfactivum. Est autem satisfacere, honorem Deo debitum rependere. Honor autem Deo subtractus per superbiam et inobedientiam respectu rei ad quam homo astringitur, nullo modo melius restituitur, quam per humiliationem et obedientiam ad eam rem, ad quam nullatenus tenebatur. Quoniam ergo Chri-

stus Jesus, in quantum Deus, æqualis erat Patri in forma Dei; in quantum homo innocens, nullatenus erat debitor mortis, dum² *semetipsum exinanivit et factus est obediens usque ad mortem*, exolvit Deo, quæ non rapuit, per obsequium satisfactionis perfectæ, et obtulit sacrificium suavitatis summæ pro perfecta Dei placatione. Postremo, quia reparare debuit salvo ordine regiminis universi, ideo per remedium convenientissimum reparavit. Convenientissimum autem est, ut contraria contrariis curentur.

Quia ergo homo, volens esse sapiens ut Deus, peccavit in ligno vetito volens delectari, ita quod inclinatus est ad libidinem, erectus in præsumptione, ac per hoc totum genus humanum infectum est, et perdidit immortalitatem, et incurrit debitam mortem: hinc est, quod ad hoc, quod homo repararetur convenienti remedio, Deus factus homo voluit humiliari, et in ligno pati, et contra universalem infectionem pati passione generalissima; contra libidinem, passione acerbissima; contra præsumptionem, passione ignominiosissima; contra mortem debitam et invitam, pati voluit mortem non invitam, sed voluntariam.

Quia ergo generalitas corruptionis in nobis infecerat non solum corpus et animam, sed etiam omnem corporis partem, et omnem animæ potentiam; hinc est, quod Christus passus est in omni corporis parte, et in omni potentia animæ, et in superiori portione rationis, quæ summe in Deo delectabatur ut ratio, et propter unionem sui ad superius; et summe patiebatur ut natura, et propter conjunctionem ad inferius, quia Christus erat viator et comprehensor simul.

Passio Christi generalis, quia generalis fuit in nobis corruptio.

Rursus, quia libido vehementer infecerat in nobis animam et carnem, et quantum ad carnalia, et quantum ad spirituaalia peccata; hinc est, quod Christus et acerbissima passione passus est in carne, et amarissima compassus est in anima. Et quia in carne erat maxima æqualitas complexionis, et perfecta vivacitas sensuum, in

¹ Rom., VIII, 32. — ² Philip., II, 7.

Super-
biam tu-
mor du-
pliciter
conser-
git.

Chris-
tus non
fuit ho-
mo in tri-
duo mor-
tis.

anima vero summa charitas ad Deum, et summa pietas ad proximum : hinc est, quod uterque dolor fuit intensissimus. Amplius, quia tumor superbiæ aliquando consurgit interius ex præsumptione, et aliquando exterius ex ostentatione et aliena laude ; ideo, ad remediandum omnem superbiam, Christus passus est utrumque genus ignominiae, et in se patiente, et in comitatu quem habuit in passione. Postremo, quia hæc omnia non attingebant divinam naturam impassibilem, sed solum humanam ; hinc est, quod in morte Christi sic facta est divisio animæ a carne, ut tamen salva esset unitas personæ, et unio tam carnis quam animæ cum deitate. Et quia unio animæ cum corpore facit hominem, et facit vivum ; hinc est, quod Christus non fuit homo in illo triduo, licet anima et caro essent unitæ cum Verbo. Unde, quia mors in humana natura, non potuit mortem inducere in personam, quæ semper fuit viva : ideo mortua est mors in vita, et per Christi mortem *absorpta est mors in victoria*, et devictus princeps mortis : ac per hoc homo a morte, et causa mortis, per meritum mortis Christi, tanquam per medium efficacissimum liberatus.

CAPUT X.

De passione Christi quantum ad exitum passionis.

Fructus passionis Christi.

De exitu autem passionis Christi, et fructu, hæc indubitanter tenenda sunt ; quod anima Christi post passionem descendit ad infernum, sive ad limbum, ad liberationem non omnium, sed eorum qui inter membra Christi decesserunt per fidem vivam, vel per fidei sacramenta. Post hæc tertia die resurrexit a mortuis, resumendo corpus, quod primo vivificaverat, sed non tale, quale prius fuerat : quia prius fuerat passibile et mortale, postea autem resurrexit impassibile et immortale, vivens perpetuo. Deinde post quadraginta dies ascendit ad cælos,

¹ I Cor., xv, 34. — (a) *Al.* circa.

ubi super omnem creaturam exaltatus, sedet ad dexteram Dei Patris. Quod dictum intelligitur non quantum ad situm, qui non competit Deo Patri, sed quantum ad excellentiam honorum, quia scilicet residet in potioribus bonis Patris. Postremo, interjectis decem diebus, misit in Apostolos promissum Spiritum sanctum, per quem congregata est Ecclesia gentium, et ordinata secundum diversas distributiones officiorum et gratiarum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia sicut Christus, in quantum Verbum increatum, perfectissime omnia formavit ; sic in quantum incarnatum, omnia perfectissime reformare debuit. Debet enim perfectissimum principium, opus non dimittere citra (a) perfectum. Debit ergo reparatorium principium redemptionis humanæ remedium producere ad perfectum. Ad hoc autem quod esset perfectissimum, oportuit quod esset sufficientissimum et efficacissimum. Quia sufficientissimum, ideo se extendit ad cælestia, terrestria et infernalina. Quia ergo per Christum sunt infernalina recuperata, terrestria remediata, cælestia reintegrata : ita quod primum horum fecit per veniam, secundum per gratiam, et tertium per gloriam ; ideo post passionem anima descendit ad inferos, ad liberandum in inferno detentos ; deinde resurrexit a mortuis, ad vivificandum in peccatis mortuos ; ascendit ad cælos, reducendo captivitatem, ad reintegrandum Hierusalem cælestem ; misit Spiritum sanctum, ad ædificandum Hierusalem terrestrem. Quæ omnia necessario consequuntur, et exiguntur ad sufficientiam reparationis humanæ.

Rursus, quia remedium illud fuit efficacissimum, tam in eos qui Christi adventum præcesserunt, quam in eos qui sequuntur, qui tamen ad ipsum Christum accesserunt et accedunt, et ejus membra fuerunt et sunt, tales autem sunt qui adhærent ei per fidem, spem et charitatem : ideo remedium illud habere debuit efficaciam : primo in eos qui

in Christum crediderunt, credendo speraverunt, et sperando amaverunt: ac per hoc statim debuit ad inferos descendere ad ipsorum liberationem. Unde aperta janua cœli per Christi passionem, qui satisfaciendo amoverat romphæam; mutando sententiam divinam, eripuit de inferno omnia membra sua. Debuit etiam habere efficaciam præcipuam in eos qui Christi adventum sequuntur; ut attrahendo ad fidem, spem, et charitatem, tandem ad gloriam perduceret cœlestem.

Ut igitur ædificaret ad fidem, qua credimus Christum verum hominem, et verum Deum; qua etiam credimus eum voluisse nos redimere per mortem, et ad vitam nos reducere posse per resurrectionem, ideo voluit resurgere ad vitam immortalem, interjecto tamen spatio temporis debito, scilicet triginta sex horarum, in quo ostenditur, quod vere mortuus fuit: nec magis accelerare debuit, ne si citius resurgeret, crederetur quod non vere mortuus fuisset, sed se mortuum finxisset; nec amplius differre, ne si semper jaceret in morte, crederetur impotens, et quod nullos posset ad vitam revocare, ideoque resurrexit tertia die.

Amplius, ut erigeret ad spem, ad cœlestem ascendit gloriam, quam speramus. Sed quia spes non oritur, nisi ex fide immortalitatis futuræ; ideo non statim ascendit, sed spatio quadraginta dierum interjecto, in quo per multa signa et argumenta veram ostenderet resurrectionem, per quam ani-

mus solidaretur in fide, et sublevaretur ad sperandam gloriam cœlestem.

Postremo, ut inflammaret ad charitatem, misit ignem Spiritus sancti in die Pentecostes. Et quia nullus hoc igne repletur, nisi qui petit, quærit et pulsat cum instanti, et importuno spei desiderio; ideo non statim post ascensionem misit, sed decem dierum spatio interjecto, in quo discipuli jejunantes, orantes et gementes disposuerunt se ad Spiritus sancti susceptionem. Ac per hoc sicut debitam servavit horam in patiando, sic in resurgendo, sic in ascendendo in cœlum, sic in mittendo Spiritum sanctum, et propter foundationem trium virtutum prædictarum, et propter multa mysteria, quæ in his temporibus implicantur.

Et quoniam Spiritus sanctus, qui charitas est, et per charitatem habetur, est omnium origo charismatum; ideo cum descendit Spiritus sanctus, effusa est plenitudo charismatum ad corpus Christi mysticum consummandum. Et quia diversa membra debent esse in corpore perfecto, et diversorum membrorum diversa officia et exercitia, et diversorum officiorum diversa charismata; hinc est, quod ¹ *uni datur per Spiritum sermo sapientiæ, alii sermo scientiæ, alii fides, alii gratia sanitatum, alii operatio virtutum, alii prophetia, alii discretio spirituum, alii genera linguarum, alii interpretatio sermonum: quæ omnia operatur unus, atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult, secundum suam liberalissimam providentiam, et providentissimam largitatem.*

Christus sicut in passionem, sic in aliiis mysticis dehi- tam horam servavit.

Christus car-
terius die
resurre-
xit.

Ascen-
sio
Christi
nos eri-
git ad
spem
gloriam
cœlestis.

¹ 1 Cor., XII, 8-11.

QUINTA PARS

IN QUA

DE GRATIA SPIRITUS SANCTI AGITUR

CAPUT PRIMUM.

De gratia in quantum est donum divinitus datum.

Post tractatum de incarnatione Verbi, quod est origo et fons omnis doni gratuiti, dicenda sunt aliqua de gratia Spiritus sancti, quæ nobis quadrupliciter considerata occurrit : primo in quantum est donum divinitus datum ; secundo in comparatione ad liberum arbitrium ; tertio in comparatione ad habitus virtutum ; quarto in comparatione ad exercitia meritorum. De gratia igitur, in quantum est donum divinitus datum, hæc tenenda sunt, scilicet, quod ipsa est donum quod a Deo immediate donatur et infunditur. Etenim cum ipsa et in ipsa datur Spiritus sanctus qui est donum increatum, optimum et perfectum, quod ¹ *descendit a Patre luminum* per Verbum incarnatum, secundum quod Joannes in *Apocalypsi* vidit *fluvium splendidum ad modum crystalli procedere de sede Dei et Agni*. Ipsa nihilominus est donum per quod anima efficitur sponsa Christi, filia Patris æterni, et templum Spiritus sancti : quod nullo modo fit nisi ex dignativa condescensione, et condescensiva dignatione majestatis æternæ, per donum gratiæ suæ. Ipsa denique est donum quod animam purgat, illuminat et perficit ; vivificat et reformat et stabilizat ; elevat, assimilat et Deo jungit, ac per hoc acceptabilem facit : propter quod donum hujusmodi gratia gratum faciens recte dicitur, et debuit appellari.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia cum primum principium productivum pro sua summa benevolentia fecit spiritum rationalem capacem beatitudinis æternæ ; et reparativum principium capacitatem illam infirmatam per peccatum reparavit ad salutem ; et beatitudo æterna consistit in habendo summum bonum, et hoc est Deus, et bonum excellens improporcionabiliter omnem humani obsequii dignitatem : nullus omnino ad illud summum bonum dignus est pervenire, cum sit omnino supra omnes limites naturæ, nisi a Deo condescendente sibi elevetur ipse supra se. Deus autem non condescendit per sui essentiam incommutabilem, sed per suam influentiam ab ipso manantem ; nec spiritus elevatur supra se per situm localem, sed per habitum deiformem. Necesse est igitur spiritui rationali, ut dignus fiat æternæ beatitudinis, quod particeps fiat influentiæ deiformis. Hæc autem influentia deiformis, quia est a Deo, et secundum Deum, et propter Deum, ideo reddit imaginem nostræ mentis conformem beatissimæ Trinitati, non tantum secundum ordinem originis, verum etiam secundum rectitudinem electionis, et secundum quietudinem fruitionis. Et quoniam qui hoc habet, immediate ad Deum reducit, sicut immediate ei conformatur ; ideo donum illud immediate donatur a Deo, tanquam a principio influxivo, ut sicut immediate emanat a Deo Dei imago, sic immediate emanet (a) ab ipso Dei similitudo, quæ est divinæ ima-

Quo modo Deus condescendit, et nos per gratiam elevamur.

¹ Jac., I, 17. — ² Apoc., XII, 1.

(a) Cæc. edit. manus.

Gratiæ Spiritus sancti quadruplex consideratio.

Gratia gratum faciens.

ginis perfectio deiformis : et ideo dicitur imago recreationis.

Rursus, quoniam qui fruitor Deo, Deum habet; ideo cum gratia, quæ sua deiformitate disponit ad Dei fruitionem, datur donum increatum, quod est Spiritus sanctus : quod qui habet, habet Deum. Et quoniam nullus Deum habet, quin ab ipso specialiter habeatur; nullus habet, et habetur a Deo, quin ipsum præcipue et incomparabiliter diligat, et diligatur ab eo, sicut sponsa a sponso; nullus sic diligitur, quin ad æternam beatitudinis hæreditatem adoptetur pro filio : hinc est, quod gratia gratum faciens facit animam templum Dei, sponsam Christi, et filiam Patris æterni. Et quia hoc non potest esse, nisi ex summa dignatione et condescensione Dei; ideo illud non potest esse per habitum aliquem naturaliter insertum, sed solum per donum divinitus gratis infusum : quod expresse apparet, si quis ponderet quantum est esse Dei templum, Dei filium, Deo nihilominus indissolubiliter, et quasi matrimonialiter, per amoris et gratiæ vinculum copulatum.

Postremo, quia mens nostra non efficitur conformis beatissimæ Trinitati secundum rectitudinem electionis, nisi per vigorem virtutis, splendorem veritatis, et fervorem charitatis; et vigor virtutis animam purgat, stabilis et elevat; splendor veritatis animam illuminat, reformat et Deo assimilatur; fervor charitatis animam perficit, vivificat, et Deo conjungit; et ex his omnibus homo Deo placens et acceptus existit: hinc est, quod illa influentia deiformis dicitur habere omnes decem actus prædictos, ita tamen quod denominatur ab ultimo, sicut a completissimo. Dicitur enim gratia gratum faciens, quia habentem facit Deo gratum, cum non solum gratis detur a Deo, verum etiam sit secundum Deum, et propter Deum : cum ad hoc sit, ut per ipsam opus manans a Deo reveratur in Deum, in quo, ad modum circuli intelligibilis, consistit omnium spirituum rationalium complementum.

CAPUT II.

De gratia in quantum juvat ad bonum meritum.

Secundo de Spiritus sancti gratia occurrit nobis considerandum in comparatione ad liberum arbitrium, et hoc secundum duplicem modum : primo scilicet in quantum ipsa est adjutorium ad meritum; secundo vero in quantum est remedium contra peccatum. De gratia ergo Dei in quantum est adjutorium ad merendum, hæc tenenda sunt, quod cum gratia dicatur generaliter, specialiter et proprie : generaliter dicitur adjutorium divinum creaturæ liberaliter et gratis impensum, et indifferenter ad quemcumque actum, et sine hujusmodi adjutorio gratiæ nec possumus aliquid efficere, nec durare in esse; specialiter vero dicitur gratia adjutorium divinitus datum, ut quis præparet se ad suscipiendum Spiritus sancti donum, quo perveniat ad meriti statum, et talis dicitur gratia gratis data, et sine hac nullus sufficienter facit quod in se est, ut se præparet ad salutem; proprie vero gratia dicitur adjutorium datum divinitus ad merendum, quod quidem dicitur donum gratiæ gratum facientis, sine quo nullus potest mereri, nec in bono proficere, nec ad æternam pervenire salutem. Ipsa enim, tanquam radix merendi, omnia merita antecedit : propter quod dictum est, quod prævenit voluntatem, ut velit; subsequitur autem, ne frustra velit. Unde nullus ipsam mereri potest merito condigni; sed ipsa meretur augeri a Deo in via, ut aucta mereatur et perfici in patria et gloria sempiterna ab ipso Deo, cujus est gratiam infundere, augere et perficere, secundum cooperationem voluntatis nostræ, et secundum propositum sive beneplacitum prædestinationis æternæ.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia cum primum principium sua omnipotenti virtute, et benignissima largitate, creaturam omnem de nihilo pro-

Gratia
tripliciter
dicitur.

Mira-
biles ef-
fectus
gratiæ.

Gratia
gratum
faciens
quare sic
dicta.

Gratia
non ca-
dit sub
merito
de con-
digno.

duxerit (a) ad esse, ac per hoc creatura de se non habeat esse, totum autem esse habeat aliunde: sic facta fuit, ut ipsa pro sua defectibilitate semper suo principio indigeret, et primum principium pro sua benignitate influere non cessaret. Cum ergo spiritus rationalis, hoc ipso quod de nihilo est, sit in se defectivus; hoc ipso quod natura limitata et egena, sit in se recurvus, amans proprium bonum; hoc ipso quod totus a Deo, sit totaliter Deo obnoxius: et quia defectivus est, de se tendit in non esse; quia in se (b) recurvus, per se non assurgit ad rectitudinem perfectæ justitiæ; quia totaliter Deo obnoxius, et Deus bonis ejus non indiget, nihil potest facere de se et propria virtute, propter quod Deum sibi constituat debitorem, et maxime mercedis æternæ, quæ Deus est, nisi per divinam condescensionem: hinc est quod, ad hoc quod salvetur in esse, cum sit defectivus, indiget semper adjutorio divinæ præsentiae, manutentionis et influentie, per quam manuteneatur in esse: quæ quamvis sit universalis in creaturas omnes, nominatur tamen nomine gratiæ, quia non ex debito procedit, sed ex libertate bonitatis divinæ. Hinc est etiam, quod ad hoc ut se præparet ad donum supernæ gratiæ, eum sit in se (c) recurvus, indiget dono alterius gratiæ gratis datæ, maxime post naturam lapsam, per quam habilis efficiatur ab bona moralia, quæ sunt bona ex circumstantia, quæ nullo modo possunt dici bona, nisi procedant ex intentione recta, videlicet quod non propter nos, sed propter summum bonum fiant: ad quod non assurgit spiritus noster recurvus, nisi præveniatur a Deo per aliquam gratiam gratis datam. Hinc nihilominus est, quod ad hoc, quod faciat bona opera meritoria mercedis æternæ, cum totaliter sit Deo obnoxius, et debitor sui totius, indiget dono gratiæ gratum facientis, per quam Deus sibi condescendat, prius accep-

¹ Gen., iv, 4.

(a) Cat. edit. produxit. — (b) Cat. edit. non habent in se. — (c) Cat. edit. ut modo. — (d) Cat. edit. deest ad.

tans suam imaginem et voluntatem, quam operationem ex eo manantem: quia cum causa nobilior sit suo effectui, nullus potest se facere meliorem, nec facere opus Deo placens, nisi prius placeat ipse, ut Deus prius ad (d) ipsum respiciat, quam ¹ ad munera ejus. Et ideo omnis radix merendi fundatur in gratia gratum faciente, cujus est facere hominem Deo dignum: propter quod nullus potest eam mereri merito condigni, sed solum merito congrui. Ipsa autem habita meretur sui ipsius augmentum in statu viæ, per bonum ejus usum, merito condigni. Nam cum solus Deus sit ipsius gratiæ fontale principium influendi, ipse solus est principium augmentandi per modum infundentis, et gratia per modum meriti et dignitatis, et liberum arbitrium per modum cooperantis et merentis, pro eo quod liberum arbitrium cooperatur gratiæ, et, quod est gratiæ, suum facit; et ideo non tantum liberum arbitrium per gratiam meretur gratiæ augmentum in statu viæ, merito digni; verum etiam complementum in statu patriæ, merito condigni: tum propter sublimitatem doni Spiritus sancti in merito cooperantis; tum propter veracitatem Dei promittentis; tum propter vertibilitatem liberi arbitrii consentientis et finaliter perseverantis; tum propter difficultatem status merendi; tum propter dignitatem Christi nostri capitis intervenientis, quod debet glorificari cum suis membris; tum etiam propter liberalitatem Dei tribuentis, quem non decet parva reddere propter obsequium sibi fideliter obtemperantis; tum propter nobilitatem operis quod ex charitate procedit, quod tantum ponderat in conspectu judicis, quantum amor ex quo procedit, qui Deum incomparabiliter præponit omnibus creaturis, et ideo non sufficienter et competenter potest, nisi in Deo, et summo bono, remunerari. Ex quibus omnibus, tanquam ex septem rationibus, gloriam æternam merito non tantum congrui, sed etiam condigni, mereri facit gratia septiformis.

Gratia
usu cres-
cit. Ad
augmen-
tum gra-
tiæ quo-
modo
Deus,
gratiæ,
et libe-
rum ar-
bitrium
concur-
rant.

CAPUT III.

De gratia in quantum est remedium peccati.

Homo De gratia vero, in quantum est remedium
persecu- contra peccatum, hæc tenenda sunt, scilicet
dit, non quod liberum arbitrium, licet sit sub Deo
per se potestissimum, potest tamen per se in pec-
surgit. catum corrumpere; sed nullatenus potest resur-
gere sine adjutorio divinæ gratiæ, quæ di-
citur gratia gratum faciens. Illa autem gra-
tia, licet sit sufficiens remedium contra pec-
catum, non tamen infunditur adulto, nisi
adsit liberi arbitrii consensus. Ex quo collig-
itur, quod ad justificationem impii quatuor
concurrunt, scilicet infusio gratiæ, expulsio
culpæ, contritio, et motus liberi arbitrii.
Expellitur ergo culpa a Dei dono, non a li-
bero arbitrio, non tamen sine libero arbitrio.
Justifi- Nam gratiæ gratis datæ est liberum arbi-
ratio im- trium revocare a malo, et excitare ad bo-
pii qua- num; et liberi arbitrii est consentire, vel
tuor ro- dissentire; et consentientis est gratiam sus-
quiri. cipere; et suscipientis cooperari eidem, ut
tandem perveniat ad salutem.

Ratio autem ad intelligentiam prædicto-
rum hæc est: quia¹ cum primum princi-
pium, hoc ipso quod primum et potentissi-
mum, sit causativum omnium quæ fiunt in
universo, præterquam peccatorum, quæ
sunt transgressionibus legis divinæ, et cœles-
tium inobedientiæ mandatorum; nihil habet
sibi rebelle, injuriosum et offensivum, nisi
peccatum, quod contemnendo Dei præcep-
tum, et avertendo nos a bono incommuta-
bili, offendit Deum, deformat liberum arbi-
trium, perimit donum gratuitum, et obligat
ad supplicium æternum. Cum igitur defor-
matio imaginis, et peremptio gratiæ, sit
quasi annihilatio in esse moris et vitæ gra-
tuitæ; cum offensio Dei sit tantum ponde-
randa, quantus est ipse; cum reatus pœnæ
æternæ rationem teneat infiniti: impossibile
est quod homo resurgat a culpa, nisi recre-

tur in vita gratuita, nisi remittatur offensio,
et pœna relaxetur æterna. Solus igitur qui
fuit principium creativum, est et principium
recreativum et reparativum, Verbum sci-
licet Patris æternum, quod est² *Jesus Chris-
tus mediator Dei et hominum*, quod quia
omnia de nihilo creat, ideo creat seipso solo,
sine aliquo intermedio.

Quia vero recreat deformatum per vitium
culpæ, reformando per habitum gratiæ et
Justi- justitiæ; obligatum ad pœnam, absolvendo
fictio impii. per satisfactionem condignam: hinc est,
quod nos reparat sustinendo pro nobis pœ-
nam in natura assumpta, et infundendo
gratiam reformativam: quæ quoniam con-
tinuat nos suæ origini, facit nos membra
Christi; ac per hoc animam peccatricem,
quæ fuerat inimica Dei, prostibulum diaboli,
et serva peccati, facit sponsam Christi, tem-
plum Spiritus sancti, et filiam Patris æterni:
quod totum fit per gratuitam et condescen-
sivam infusionem doni gratuiti. Rursus,
quoniam Deus sic reformat, quod leges na-
turæ inditas non infirmat; ideo sic hanc
gratiam tribuit libero arbitrio, ut tamen ip-
sum non cogat, sed ejus consensus liber
maneant: et ideo ad hoc, quod culpa expella-
tur, non solum necesse est quod gratia in-
troducatur, verum etiam quod liberum ar-
bitrium in adultis (in adultis dico, quia in
parvulis sufficit fides Ecclesiæ, et meritum
Christi, et excusat impotentia sui); necesse
est, inquam, quod conformet se expulsionem
culpæ per detestationem omnium peccato-
rum, quam vocamus contritionem. Est etiam
necesse, quod conformet se introductioni
gratiæ per complacentiam et acceptionem
doni divini, quam vocamus motum liberi
arbitrii. Et sic necesse est, ista quatuor con-
currere ad justificationem impii.

Postremo, quia prædispositio ad formam
completivam debet esse ei conformis; ad
hoc quod liberum arbitrium se disponat ad
gratiam gratum facientem, indiget admini-
culo gratiæ gratis datæ: et quia gratiæ est
liberum arbitrium non cogere, sed præve-

Gratia
et libe-
rum ar-

¹ Ambros., de *Parad.*, c. viii. — ² *1 Tim.*, ii, 5.

bitrium
quomo-
do se ha-
beant.

nire, et simul utriusque est in actum pro-
dire; hinc est, quod in nostra justificatione
concurrit actus liberi arbitrii et gratiæ, con-
sone quidem et ordinate, ita quod gratiæ
gratis datæ excitare liberum arbitrium, li-
beri arbitrii autem est huiusmodi excitationi
consentire, vel dissentire; et consentientis
est ad gratiam gratum facientem se præpa-
rare, quia hoc est facere quod in se est : et
sic disposito gratia gratum faciens habet in-
fundi, cui liberum arbitrium potest coope-
rari, si vult, et tunc meretur; vel contra-
rari per peccatum, et tunc demeretur. Si
ergo cooperetur ei usque in finem, meretur
pervenire ad æternam salutem. Verum est
igitur, quod dicit Augustinus ¹, quod : « Qui
creavit te sine te, non justificabit te sine
te. » Verum est etiam, quod ² *non est vo-
lentis, neque currentis, sed Dei miserentis*.
Verum est etiam, quod nullus potest super-
bire de meritis, quia nihil in nobis Deus
præter sua dona coronat. Reservavit enim
sibi Deus munera gratiæ liberaliter largien-
da, ut discat homo non esse ingratus, nec in
se, quasi non acceperit, sed in Domino glo-
riari. Verum est etiam, quod licet liberum
arbitrium per se legem implere non possit,
nec gratiam in se efficere; inexcensabile ta-
men est, si non facit quod potest, quia gratia
gratis data semper est præsto ad commoni-
tionem, ejus adminiculo facere potest quod
in se est : quo facto, habet gratiam gratum
facientem, qua obtenta, divinam impleat
legem, et faciat voluntatem Dei : qua facta,
tandem ad beatitudinem perveniat sempi-
ternam propter opera meritoria, quæ tota-
liter sunt a gratia, totaliter etiam a libero
arbitrio, licet principius a gratia : quia,
ut dicit Augustinus ³, gratia cooperatur ad
liberum arbitrium sicut sessor ad equum :
qui quidem sessor liberum arbitrium diri-
git, deducit, et perducit ad portum æternæ
felicitatis, exercendo nos in operibus perfectæ
virtutis secundum donum ipsius gratiæ sep-
tiformis.

¹ Aug., de verb. Apost., serm. xv, al. serm. CLXIX,

CAPUT IV.

De ramificatione gratiæ in habitus virtutum.

Tertio restat agere de gratia in compara-
tione ad habitus virtutum, circa quam con-
sideranda sunt tria : primum est, qualiter
gratia una ramificatur in habitus virtutum;
secundum, qualiter ramificatur in habitus
donorum; tertium, qualiter ramificatur in
habitus beatitudinum. De ramificatione igitur
gratiæ in habitus virtutum hæc tenenda
sunt, quod cum una sit gratia gratificans
animam, septem tamen sunt virtutes gra-
tuitæ, quibus regitur vita humana : tres qui-
dem theologicæ, scilicet fides, spes et cha-
ritas; quatuor cardinales, scilicet prudentia,
temperantia, fortitudo, et iustitia, quæ uno
modo est virtus communis et generalis, alio
modo specialis et propria. Illæ autem septem
virtutes, licet sint distinctæ, et proprias
excellencias habentes, sunt tamen connexæ,
et æquales ad invicem in eodem : et licet
sint gratuitæ, per gratiam informatæ, pos-
sunt tamen fieri informes per culpam, sola
charitate excepta, et iterum reformari per
pœnitentiam adveniente gratia, quæ est ha-
bituum virtualium origo, finis et forma.

Virtu-
les sep-
tem.

Gratia
virtu-
tum ori-
go, finis
et forma.

Ratio autem ad intelligentiam prædicto-
rum hæc est : quia sicut principium pro-
ductivum, sua summa perfectione, in dando
vitam naturæ non tantum dat vivere quan-
tum ad actum primum, verum etiam quan-
tum ad actum secundum, qui est operari;
sic necesse est, quod principium reparati-
vum vitam tribuat spiritui in esse gratuito,
et quantum ad esse, et quantum ad operari.
Et quoniam unius viventis secundum unam
vitam primam membrorum multæ sunt
operationes vitales ad illius vitæ perfectam
manifestationem, cum ⁴ actus diversificen-
tur per objecta, et diversitas actuum requi-
rat diversitatem sive distinctionem ha-
bituum; hinc est, quod licet una sit gratia

c. xi, n. 13. — ² Rom., ix, 16. — ³ Aug., ad Sixt.,
epist. cv. — ⁴ Arist., de Anima, lib II, text. 33.

vivificans, ramificari tamen necessario habet in varios habitus propter varias operationes. Et quoniam quædam sunt opera moralia primaria, sicut credere; quædam media, sicut intelligere credita; quædam vero postrema, sicut videre intellecta; et in primis anima rectificatur, in secundis expeditur, in tertiis perficitur: ideo gratia gratum faciens ramificatur in habitus virtutum, quorum est animam rectificare; in habitus donorum, quorum est animam expedire; et in habitus beatitudinum, quorum est animam perficere.

Virtutum, donorum, et beatitudinum officium.

Rursus, quoniam rectitudo animæ perfecta requirit, quod ipsa rectificetur secundum duplicem faciem, scilicet superiorem, et inferiorem, et respectu sui, et respectu eorum quæ sunt ad finem; ideo necesse est animam, quantum ad superiorem faciem, in qua consistit imago Trinitatis æternæ, rectificari per tres theologicas virtutes: ut sicut imago creationis consistit in trinitate potentiarum cum unitate essentiæ, sic imago recreationis consistat (a) in trinitate habituum cum unitate gratiæ, per quos anima fertur recte in summam Trinitatem secundum tria appropriata tribus personis: ita quod fides dirigit in summe verum, credendo et assentiendo; spes in summe arduum, imitando et expectando; charitas in summe bonum, desiderando et diligendo. Necesse est etiam, quantum ad inferiorem faciem, animam rectificari per quatuor cardinales virtutes: nam prudentia rectificat rationalem; fortitudo, irascibilem; temperantia, concupiscibilem; iustitia vero rectificat omnes has vires in comparatione ad alterum. Et quia illud alterum determinate potest esse proximus; potest etiam idem homo comparari ad seipsum, ut ad alterum; potest etiam esse ipse Deus: hinc est, quod iustitia circumire dicitur omnes vires. Dicitur etiam non tantum virtus cardinalis, verum etiam generalis, comprehendens totius animæ rectitudinem, cum ipsa dicatur rectitudo vo-

Necessitas virtutum in reformatione hominis.

Iustitia non solum cardinalis, sed generalis virtus.

luntatis. Unde ipsa non tantum comprehendit virtutes ordinantes ad proximum, sicut est æquitas et liberalitas (b); verum etiam ad seipsum, sicut est poenitentia et innocentia; nec non ad Deum, sicut est latria, pietas et obedientia.

Postremo, quia omnis rectitudo virtutum, secundum esse gratuitum, manat a gratia tanquam ab origine et radice; et, secundum esse meritorium, comparatur ad charitatem sicut ad originem, formam et finem: hinc est, quod cæteræ virtutes gratiæ, quoad habitus sunt connexæ, et quoad actus meritorios sunt æquales. Hinc est etiam, quod cæteri habitus virtutum possunt esse informes, sola charitate excepta, quæ est virtutum forma. Cum enim habentur sine gratia et charitate, in quibus consistit vita virtutum, tunc sunt informes; cum autem superinfunditur gratia, tunc formantur, et decorantur, et Deo acceptabiles fiunt: sicut et colores absque luce sunt invisibiles, superveniente autem lumine fiunt lucidi, pulchri, et aspectui complacentes. Unde, quemadmodum ex luce et coloribus fit unum in ratione motivi, et una lux sufficit ad multos colores illuminandos; sic ex gratia et habitibus informibus, cum formantur, fit unum secundum rationem meritorii et gratuiti; et una nihilominus gratia sufficit ad informationem et gratificationem habituum diversorum.

Virtutes omnes possunt esse informes, charitate excepta.

CAPUT V.

De ramificatione gratiæ in habitus donorum.

De ramificatione autem gratiæ in habitus donorum hæc tenenda sunt, quod licet plurima sint dona gratiæ gratis datæ, et generaliter omnes habitus divinitus dati dona Dei non absurde dici possint, specialiter tamen et appropriate septem sunt dona Spiritus sancti, quæ enumerat et nominat Isaias¹, loquens de flore, qui processit de radice Jesse, id est, Christo: de quo dicit, quod

Septem dona Spiritus sancti.

(a) Cæd. edit. consistit. — (b) libertas.

¹ Isa., xl, 1-2.

requiescet super eum spiritus Domini, spiritus sapientiae et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiae et pietatis, et replebit eum spiritus timoris Domini. In hac autem enumeratione descendendo procedit a summo, et combinando, ut simul ostendatur donorum distinctio, connexio, origo et ordo.

Ratio autem ad intelligentiam praedictorum, haec est : quia cum principium reparativum, per summam liberalitatem, non tantum det gratiam ad rectificandum contra obliquitates vitiorum per habitus virtutum, verum etiam ad expediendum contra impedimenta symptomatum (a) per habitus donorum ; ideo purificari debent dona gratuita, secundum quod necessarium est ad expeditionis sufficientiam. Quoniam igitur anima nostra indiget septiformiter expediri, hinc est quod ex septiformi causa necesse est Spiritus sancti dona esse septiformia. Indiget namque expediri contra vitiorum obliquitates, quantum ad vires naturales, quoad superadditas virtutes, in patiendi, in agendo, in contemplando, et utroque modo.

Primo igitur, propter vitiorum obliquitates expeditissime repellendas, septem sunt dona Spiritus sancti, utpote timor, contra superbiam ; pietas, contra invidiam ; scientia, contra iram, quae quasi est quaedam insania ; fortitudo, contra acidiam, quae mentem reddit ad bona invalidam ; consilium, contra avaritiam ; intellectus, contra gulam ; et sapientia, contra luxuriam.

Secundo, propter expediendas vires naturales, debent septem dona Spiritus sancti esse. Nam irascibilis indiget expediri ad bona tam in prosperis, quam in adversis : in prosperis expeditur per timorem, in adversis per fortitudinem. Concupiscibilis autem indiget expediri quantum ad affectionem respectu proximi, et hoc fit per pietatem ; et quantum ad affectum respectu Dei, et hoc fit per gustum sapientiae. Rationalis

(a) Cael. edit. symptomatum.

vero indiget expediri in veritatis speculatione, electione et executione : per donum autem intellectus expeditur ad verum speculandum ; per donum consilii, ad verum eligendum ; per donum scientiae, ad electum exequendum ; per donum enim scientiae recte conversamur in medio nationis pravae et perversae.

Tertio, propter expedienda septem virtutum officia, septem debent esse Spiritus sancti dona. Nam timor expedit ad temperantiam : timor enim carnes configit, unde¹ : *Confige timore tuo carnes meas* ; pietas, ad veram in titiam ; scientia, ad prudentiam ; et fortitudo, ad fortitudinem, seu patientiam ; consilium, ad spem ; intellectus, ad fidem ; sapientia, ad charitatem. Unde sicut charitas est mater et consummatio omnium virtutum, sic sapientia omnium donorum, ita ut vere dicat Sapiens² : *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa, et innumeralis honestas per manus illius.*

Quarto, propter expeditionem in patiendi conformiter ad Christum, septem sunt habitus donorum. Christum autem ad patiendum movit paterna voluntas, humana necessitas, et virtutis strenuitas. Paterna quidem voluntas movit, ut cognita per intellectum, ut amata per sapientiam, ut in reverentia habita per timorem. Movit etiam nostra necessitas, ad quam cognoscendam necessaria est scientia, ad quam miserandam superadditur pietas. Movit nihilominus virtutis strenuitas, ut provida in eligendo per consilium, ut vigorosa in perferendo per fortitudinem. Et sic dona debent esse septem.

Quinto, propter expeditionem in agendo, septem dona dantur a Spiritu sancto. Nam, ad actionem expediendam, necesse habemus expediri ad declinandum a malo : quod fit per timorem. Necesse etiam habemus expediri ad proficiendum in bono duplici, vel necessitatis, vel supererogationis : circa primum expeditur per scientiam et pietatem,

¹ Psal. cxviii, 120. — ² Sap., vii, 41.

ita quod unum est dirigens, et aliud exequens; circa secundum expeditur per consilium dirigens et fortitudinem exequentem. Necessè etiam habemus quiescere in optimo, et hoc quantum ad intellectum veri, et quantum ad affectum boni : primum fit per donum intellectus; secundum, per donum sapientiæ, in quo est quies.

Ad vitam hierarchicam tres actus necessarii. Sexto, ad expeditionem in contemplando, dona Spiritus sancti in septenario numero sunt. Nam ad vitam hierarchicam et contemplativam necessarium est animam purgari, illuminari et perfici. Purgari autem oportet a concupiscentia, a malitia, ab ignorantia, ab infirmitate, seu impotentia. Primum facit timor; secundum, pietas; tertium, scientia; quartum, fortitudo. Illuminari autem indigemus in operibus reparationis, et primariæ conditionis : primum dat consilium; secundum, intellectus. Perfici autem habemus per accessum ad summum, quod consistit in uno, et hoc per donum sapientiæ : et sic arcanum contemplationis a lato consummatur quasi in cubico.

Septimo, ad expeditionem in actione et contemplatione, septem debent esse dona Spiritus sancti. Nam contemplativa, propter conversionem ad Trinitatem, tria debet habere dona expeditia, scilicet : quantum ad reverentiam majestatis, timorem; quantum ad intelligentiam veritatis, intellectum; quantum vero ad sapientiam, sive gustum bonitatis, sapientiam. Activa vero, quæ versatur in agendis et sustinendis, debet habere quatuor : scilicet pietatem ad agendum, et fortitudinem ad sustinendum, et directiva horum duorum, scilicet scientiam et consilium. Unde, quia ad expeditionem necessaria est directio, ideo fit donorum combinatio, et plurima sunt dona ad intellectum spectantia, quia lux cognitionis vehementer expedit ad dirigendos pedes in viam rectam et pacis.

¹ Psal. xxiv, 10.

CAPUT VI.

De ramificatione gratiæ in habitus beatitudinum, et per consequens, fructuum et sensuum.

De ramificatione autem gratiæ in habitus beatitudinum hæc tenenda sunt : scilicet, quod septem sunt beatitudines, quas Salvator enumerat in sermone de monte, scilicet paupertas spiritus, mititas, luctus, esuries justitiæ, misericordia, munditia cordis, et pax. Ad has vero beatitudines, propter sui perfectionem et plenitudinem, duodecim fructus Spiritus, et quinque spirituales sensus consequuntur : qui non dicunt novos habitus, sed status delectationum, et usus spiritualium speculationum, quibus replentur et consolantur spiritus virorum justorum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia cum reparativum principium sit perfectissimum, et perfectissime reparativum et reformativum per donum gratuitum; ideo gratiæ donum ab ipso manans liberaliter et abunde, ramificari debet usque ad habitus perfectionum, qui cum fini approximant, recto vocabulo nuncupantur ex nomine beatitudinum : quarum sufficientia, numerus et ordo colligitur ex integritate perfectionis, et ex modis perfectionum, et ex dispositionibus ad perfectionem.

Primo igitur ad integritatem perfectionis requiritur necessario perfectus recessus a malo, perfectus processus in bono, et perfectus status in optimo. Quoniam autem malum aut procedit ex tumore superbiæ, aut ex rancore malitiæ, aut ex languore concupiscentiæ; ideo, ad perfecte elongandum ab hoc triplici genere mali, tres sunt necessariae beatitudines : scilicet paupertas spiritus, elongans a malo tumoris; mititas, elongans a malo rancoris; et luctus, elongans a malo libidinis et languoris concupiscentialis. Quia vero perfectus processus in bono attenditur secundum divinam imitationem, et¹ *universæ viæ Domini misericordia et veritas*; hinc est, quod duplex est

Inte-
gritas
perfectionis
quibus
constet.

Tres
beatitudines
contra
triplex
malum.

beatitudo secundum has duas vias, scilicet esuries, sive zelus iustitiæ, et affectus misericordiæ. Quoniam autem status in optimo est vel per limpida cognitionem, vel per tranquillam affectionem; hinc est, quod sunt duæ ultimæ beatitudines, scilicet munditia cordis ad Deum videndum, et pax mentis ad perfecte fruendum.

Perfectio triplex.

Secundo etiam, si modi perfectionum attendantur, debent esse septem habitus beatitudinum. Nam est perfectio religionis, prælationis, et internæ sanctitudinis. Ad perfectionem autem religionis necessario requiritur abdicatio boni privati, acceptatio boni fraterni, et appetitio boni æterni. Primum fit per paupertatem spiritus; secundum, per mititatem affectus; tertium, per amaritudinem luctus. Ad perfectionem vero prælationis duo necessario requiruntur, scilicet zelus iustitiæ, et affectus misericordiæ: *Miseriordia enim¹ et veritas custodiunt regem.* Secundum hæc duo disponi debet regimen prælationis in Ecclesia militante. Ad perfectionem autem internæ sanctitudinis necessario requiritur puritas consuetudinæ, et tranquillitas totius animæ, per² *pacem Dei omnem humanum sensum exuperantem.*

Tertio, si attendantur dispositiones præambulæ, septem debent esse beatitudines. Timor enim facit recedere a malo, et a mali occasione: et quia³ *radix malorum omnium est cupiditas*, ideo timor disponit ad spiritus paupertatem, in qua simul jungitur humilitas cum paupertate, ut sic elongetur vir perfectus a fonte omnis culpæ, scilicet a superbia, et cupiditate. Et hinc est, quod paupertas spiritus est fundamentum totius perfectionis evangelicæ. Unde primo oportet hoc fundamentum sternere, qui vult ad culmen perfectionis pervenire, secundum illud⁴: *Si vis perfectus esse, vade, et vende omnia quæ habes*: ecce perfecta paupertas, quæ nihil sibi prorsus retinet; *Et sequere*

me: ecce humilitas, quæ facit quod homo⁵, *abnegando seipsum, tollat crucem suam, et sequatur Christum*, qui est totius perfectionis principalissimum fundamentum. Disponit ergo timor ad spiritus paupertatem: pietas autem ad mititatem: nam qui pie ad aliquem afficitur, nec illum irritat, nec ab illo irritatur. Scientia vero disponit ad luctum, quoniam per scientiam cognoscimus nos a statu beatitudinis relegatos in hanc vallem miseriæ et lacrymarum. Fortitudo autem disponit ad esuriam iustitiæ: qui enim fortis est, tam avide se tenet cum iustitia, ut malit a vita corporali, quam a iustitia separari. Consilium vero disponit ad misericordiam: nihil enim Deus magis consulit in Scriptura, quam facere misericordiam, quod super omnia reputat holocausta. Intellectus autem disponit ad cordis munditiam: nam speculatio veritatis mundat cor nostrum ad omnibus plantasiis. Sapientia vero disponit ad pacem: nam sapientia jungit nos summo vero et bono, in quo est fluvis et tranquillitas totius nostri rationalis appetitus.

Qua pace adepta, necessario sequitur superabundans delectatio spiritualis, quæ in duodenario fructuum Spiritus continetur, ad insinuandam superabundantiam delectationum. Est enim duodenarius numerus abundans, in quo insinuatnr spiritualium charismatum exuberantia, quibus fruitur et delectatur anima sancta: et tunc est homo ad contemplationem idoneus, et ad aspectus et amplexus sponsi et sponsæ, et qui fieri habent secundum sensus spirituales, quibus videtur Christi sponsi summa pulchritudo, sub ratione splendoris; auditur summa harmonia, sub ratione verbi; gustatur summa dulcedo, sub ratione sapientiæ comprehenditis utrumque, verbum scilicet et splendorem; odoratur summa fragrantia, sub ratione verbi inspirati in corde; astringitur summa suavitas, sub ratione Verbi incarnati inter nos habitantis corporaliter, et red-
dendis se nobis palpabile, osculabile, am-

Duodecim fructus spirituales.

¹ Prov., xx, 28. — ² Philip., iv, 7. — ³ 1 Tim., vi, 10. — ⁴ Matth., xix, 21. — ⁵ Marc., viii, 34.

plexabile, per ardentissimam charitatem, quæ mentem nostram per extasim et rap- tum transire facit ex hoc mundo ad Patrem.

Ex dictis igitur manifeste colligitur, quod habitus virtutum ad exercitium principa- liter disponunt activæ; habitus vero do- norum, ad actum contemplativæ; habitus autem beatitudinum, ad perfectionem utrius- que. Fructus vero Spiritus, qui sunt ¹ *cha- ritas, gaudium, pax, patientia, longani- mitas, bonitas, benignitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, castitas*, di- cunt delectationes consequentes opera per- fecta. Sensus vero spirituales dicunt percep- tiones mentales circa veritatem contem- plandam: quæ quidem contemplatio fuit in prophetis per revelationem quantum ad tri- plicem visionem, scilicet corporalem, ima- ginativam, et intellectualem; in aliis vero iustis reperitur per speculationem, quæ in- cipit a sensu, et pervenit usque ad imagi- nationem, et de imaginatione ad rationem, de ratione ad intellectum, et de intellectu ad intelligentiam, de intelligentia vero ad sa- pientiam, sive notitiam excessivam, quæ incipit hic in via, sed consummatur in gloria sempiterna. Ex his gradibus consistit scala Jacob, cujus cacumen attingit cælum, et thronus Salomonis, in quo residet Rex sa- pientissimus, et vere pacificus, et amorusus, ut sponsus speciosissimus, et desiderabilis totus ²: *in quem desiderant angeli prospice- re*, et ad quem suspirat desiderium sancta- rum animarum ³, *sicut cervus desiderat ad fontes aquarum*. Quo quidem desiderio fer- ventissimo ad modum ignis, spiritus noster non solum efficitur agilis ad ascensum, ve- rum etiam quadam ignorantia docta, supra se ipsum rapitur in caliginem et excessum, ut non solum cum Sponsa dicat ⁴: *In odo- rem unguentorum tuorum curremus*; sed etiam cum Propheta psallat ⁵: *Et nox illu- minatio mea in deliciis meis*. Quam noctur- nam et deliciosam illuminationem nemo

novit, nisi qui probat; nemo autem probat, nisi per gratiam divinitus datam, quæ quia nemini datur, nisi ei qui se exercet ad illam, ideo deinceps consideranda sunt exercitia meritorum.

CAPUT VII.

De exercitio gratiæ respectu credendorum.

Quarto igitur restat considerare gratiam, quantum ad exercitia meritorum. Circa quod consideranda sunt quatuor: primo de ex- citatione gratiæ in credendis, cujusmodi sunt articuli fidei; secundo in diligendis, cujusmodi sunt illa quæ spectant ad ordinem diligendi; tertio in exequendis, cujusmodi sunt præcepta legis divini; quarto in pos- tulandis, cujusmodi sunt petitiones Orationis dominicæ. De credendis autem, hæc tenenda sunt, quod licet per fidem astringamur cre- dere plurima, quæ sunt supra rationem, et generaliter omnia quæ continentur et asse- runtur in canone sacrae Scripturæ; specia- liter tamen et proprie articuli fidei dicuntur illi, qui continentur in serie Symboli apos- tolici: qui quidem uno modo sunt duodecim, si habeatur respectus ad eos qui Symbolum ediderunt, alio modo quatuordecim, si con- sideremus, quæ radicaliter sunt credenda, tanquam omnium credendorum fundamenta.

Articuli
fidei quo
modo
duode-
cim,
quomo-
do qua-
tuorde-
cim.

Ratio autem ad intelligentiam prædicto- rum hæc est: quia cum primum principium in seipso sit summe verum et bonum, in opere vero suo sit summe iustum et miseri- cors; et summe vero debeat firma assen- sio, summo bono fruens dilectio, summe iusto universalis subjectio, summe miseri- cordi fiducialis invocatio; et gratia sit ordi- nativa mentis nostræ ad primi principii cul- turam debitam: hinc est, quod ipsa dirigat et regulat ad debita et meritoria exercitia in credendis, amandis, exequendis et postulan- dis, secundum quod requirit summa veri- tas, bonitas, iustitia, et misericordia in Tri- nitate beata. Quoniam igitur veritati est credendum, et majori veritati magis est cre-

¹ Galat., v, 22-23. — ² I Petr., III, 22. — ³ Psal. XLI, 2. — ⁴ Cant., I, 3. — ⁵ Psal. CXXXVIII, 11.

dendum, et summæ veritati per consequens summe est credendum, et veritas primi principii in infinitum major est omni veritate creata, et luminosior omni lumine intellectus nostri: hinc est, quod ad hoc, quod intellectus noster sit recte ordinatus in credendis, necesse est quod plus credat summæ veritati, quam sibi, et quod se redigat in obsequium Christi; ac per hoc quod non solum credat quæ sunt secundum rationem, verum etiam quæ sunt supra rationem, et contra sensuum experientiam: quod si recusat, non exhibet summæ veritati debitam reverentiam, dum iudicium industriæ propriæ præfert dictamini lucis æternæ: quod esse non potest absque tumore superbiæ, et elationis improbandæ.

Ad fir-
miter
creden-
dum duo
sunt ne-
cessaria.

Rursus, quia veritas supra rationem, sive præter rationem, est veritas non visa, nec apparens, sed magis occulta, et ad credendum difficillima: ideo ad hoc quod firmiter credatur, necessaria est illustratio veritatis animam elevans, necessaria est etiam testificatio auctoritatis animam firmans. Primum fit per fidem infusam; secundum, per scripturam authenticam, quorum utrumque est a veritate summa per Jesum Christum, qui est Splendor et Verbum, et per Spiritum sanctum, qui veritatem ostendit, et dicit, et nihilominus credere facit: hinc est, quod auctoritas præbet fulcimentum fidei, et fides assentit auctoritati. Et quia auctoritas principaliter residet in sacra Scriptura, quæ per Spiritum sanctum est condita tota ad dirigendam fidem catholicam, hinc est, quod vera fides a Scriptura non dissonat, sed ei assentit assensione non ficta.

Postremo, quia veritas ad quam credendum arctamur per fidem, et de qua Scriptura agit principaliter, non est veritas quæcumque, sed veritas divina, vel ut est in natura propria, vel ut est in natura assumpta, nam in hujus veritatis cognitione consistit et præmium patriæ, et meritum viæ: hinc est quod articuli fidei, qui sunt fidei fundamenta, aut spectant ad divinitatem,

aut ad humanitatem. Et quoniam divinitas habet considerari in tribus personis, scilicet in Patre generante, Filio genito, et Spiritu sancto procedente; et quadriformi operatione, scilicet creatione in esse naturæ, recreatione in esse gratiæ, resurrectione in reparatione vitæ, et glorificatione in collatione gloriæ: hinc est, quod articuli spectantes ad deitatem sunt septem. Similiter, quia humanitas Christi habet considerari ut concepta de Spiritu sancto, ut nata de Virgine, ut patiens in cruce, ut descendens ad infernum, ut resurgens a morte, ut ascendens in cælum, ut veniens ad finale iudicium: hinc est, quod septem sunt articuli spectantes ad humanitatem: et sic sunt in universo quatuordecim, ad modum septem stellarum, septem candelabrorum aureorum, in quorum medio Filius hominis ambulabat.

Quoniam ergo unus est Christus in natura divina et humana, et una tantum est veritas summa, quæ est ratio credendi, una prima, summa et sola, quæ non mutatur per tempora: hinc est, quod de omnibus prædictis articulis una tantum est fides et eadem, non mutata, tam in præsentibus, quam in præteritis, quam in futuris: licet magis clara sit et explicita in eis, qui Christum sequuntur, quam in eis, qui præcesserunt ejus adventum: sicut Novum Testamentum clarius est, quam Vetus, in quibus prædicti articuli continentur. Et quia Spiritus sanctus hos articulos fidei in Scripturarum profunditate contentos, in unum compegit per duodecim apostolos, tanquam per testes firmissimos; hinc est, quod prædicti articuli in unum symbolum apostolorum collecti fuerunt. Et ideo secundum apostolos componentes, duodecim articuli dici possunt: quia quilibet apostolus in ædificationem fidei posuit unum articulum, quasi lapidem unum vivum: quod Spiritus sanctus recte præfiguravit in duodecim viris, qui duodecim lapides de Jordani alveo extraxerunt, ad altare dominicum construendum.

Distinctio articulo-
rum
fd-i.

Una et
eadem
est fides
omnium
articulo-
rum.

CAPUT VIII.

De exercitio gratiæ respectu diligendorum.

De diligendis autem hæc tenenda sunt, quod licet omnia opera divina sint valde bona, quatuor tamen ¹ proprie sunt ex charitate diligenda: scilicet Deus æternus, quod nos sumus, proximus noster, et corpus nostrum. In quorum dilectione servandus est ordo et modus, ut Deus diligatur primo, et super omnia, et propter se; secundo quod nos sub Deo, et pro Deo; tertio proximus noster, sicut et nos; quarto corpus nostrum infra nos, et infra proximum, tanquam bonum minus præcipuum. Ad hoc autem exequendum datur unus charitatis habitus, et duplex mandatum, in quo ² *pendet universitas Legis et Prophetarum*, non solum quantum ad Vetus Testamentum, verum etiam quantum ad Novum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia primum principium, hoc ipsum quod primum, est summum; et hoc ipso quod summum, est summe bonum; et hoc ipso quod summe bonum, est summe beatum et summe beatificativum; et hoc ipso quod summe beatificativum, est ipso summe fruendum; et hoc ipso quod est eo summe fruendum, summe est ei inhærendum per amorem, et in eo quiescendum tanquam in fine. Quoniam ergo amor rectus et ordinatus, qui charitas appellatur, principaliter fertur in illud bonum quo fruitur, et in quo quiescit, et hoc ipsum est ratio diligendi; hinc est, quod illud præcipue diligit tanquam beatificativum, et cætera, per consequens, quæ per illud idonea sunt beatificari. Quoniam igitur nobiscum ad beatitudinem natus est proximus pervenire, natum est etiam pervenire et corpus nostrum, tanquam beatificabile cum spiritu: hinc est, quod quatuor tanquam ex charitate diligenda esse

dicatur, scilicet Deus, et proximus, spiritus noster, et corpus nostrum.

Rursus, quoniam Deus est supra nos, tanquam bonum supremum; spiritus noster intra nos, tanquam bonum intrinsecum; et proximus noster juxta nos, tanquam bonum cognatum; corpus vero nostrum infra nos, tanquam bonum subjectum: hinc est, quod hic debet servari ordo in diligendo, ut primo Deus diligatur super omnia, et propter seipsum; secundo spiritus noster sub Deo supra omne bonum caducum; tertio proximus noster juxta nos ad consimile bonum; quarto corpus nostrum infra nos sicut bonum infimum: et in eodem gradu contineri debet corpus proximi, quia utrumque tenet rationem inferioris boni respectu spiritus nostri.

Postremo, quia amor est pondus mentis, et origo omnis affectionis mentalis, qui de facili reflectitur in se, et difficulter tendit in proximum, et difficilior elevatur in Deum: hinc est, quod licet quatuor sint diligenda ex charitate, duplex tamen datur mandatum, unum quod dirigit in Deum, aliud quod dirigit in proximum. Et quia omnia præcepta vel ad Deum referuntur, tanquam in finem, vel ad proximum, tanquam in illud quod est ad finem; hinc est, quod in his duobus mandatis clauditur collectio mandatorum, et comprehensio omnium scripturarum; charitas ipsa est radix, forma et finis virtutum, quæ jungit omnes cum ultimo fine, et ligat omnia ad invicem simul, et ordinat: ac per hoc ipsa est pondus inclinationis ordinatæ, et vinculum colligationis perfectæ: ordinem quidem servans respectu diligendorum diversorum, quantum ad affectum pariter, et effectum; unitatem autem habens in habitu quantum ad unum finem, et unum principale dilectum, quod est ratio diligendi respectu omnium aliorum dilectorum, quæ per amoris vinculum nata sunt colligari in unum Christum quantum ad caput et corpus, quod unitatem continet in se salvandorum: quæ unitas nunc inchoatur in vita, sed consummatur in æterna gloria,

Ordo servandus in dilectione.

Duobus mandatis mandata omnia clauduntur. Charitas radix, forma et finis virtutum.

Quatuor esse diligenda.

¹ Aug. de Doctr. Christ., lib. 1, c. xxiii; Mag. Sent., lib. II, dist. xxviii, § Hic potest, et dist. xxix. — ² Matth., xxi, 40.

juxta quod Dominus orat ¹: *Ut sint unum, sicut et nos unum sumus, et ego in eis, et tu in me, ut sint consummati in unum.* Qua unitate consummata per vinculum charitatis ², erit Deus omnia in omnibus, aeternitate certa, et pace perfecta. eruntque omnia per amorem communia communione ordinata, et ordinatione connexa, et connexione indissolubiliter alligata.

CAPUT IX.

De exercitiis gratia respectu agendorum, præceptorum et consiliorum.

Præ-
cepto-
rum d.
versus

De præceptis autem legis divinæ hoc tenendum est, quod in lege Mosaica sunt præcepta judicialia, figuralia, et moralia, upote decem præcepta Decalogi in duabus tabulis conscripta digito Dei. Lex autem Evangelica judicialia temperat auferendo, figuralia evacuat implendo, moralia consummat adjiciendo. Adjicit autem documenta instruendia, promissa excitantia, et consilia perficientia; quosmodi sunt consilium paupertatis, consilium obedientiæ, et consilium castitatis, ad quæ implenda invitat Dominus noster Jesus Christus eum, qui vult esse perfectus.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est, quia primum principium, sicut est summe bonum in seipso, sic est summe justum in opere suo et universo regimine disponendo. Quoniam ergo summe justus est celare justitiam, non tantum in se, verum etiam in altero; justitia autem consistit in conformando se regulis juris: hinc est, quod divinæ justitiæ est regulas justitiæ homini imprimere et exprimere, non tantum dictando per modum veritatis erudientis, sed etiam præcipiendo et obsecrando per modum voluntatis imperantis. Et quoniam gratia facit voluntatem nostram voluntati divinæ conformem, ipsius est dispendere nos ad obtemperandum et subjacendum illis regulis

justitiæ, secundum dictamen legis divinitus datæ.

Rursus, quoniam divinis imperiis dupliciter obtemperare contingit, videlicet ex timore poenæ, vel ex amore justitiæ; et primum est imperfectorum, secundum amorem perfectorum: ideo duplicem Deum homini conat legem, unam timoris, et alteram amoris: unam in servitutem generantem, et alteram in adoptionem filiorum Dei transferentem. Ac per hoc, quia timentibus et imperfectis competit, ut terreamur per judicia, et manducantur per signa, et dirigantur nihilominus per præcepta: hinc est, quod lex Mosaica, quæ est lex timoris, continet judicialia, et figuralia, et moralia. Perfectis autem et amantibus competit aperta instructio documentorum, larga promissio præmiorum, et alta perfectio consiliorum: hinc est, quod lex Evangelica continet ista tria. Et ideo dicitur lex Mosaica differre ab Evangelica: quia illa figuræ, hæc veritatis: illa lex poenæ, hæc gratiæ: illa literalis, et ista spiritualis: illa occidens, et ista vivificans: illa timoris, et ista amoris: illa servitutis, et ista libertatis: illa oneris, et ista facilitatis.

Postremo, quoniam regulæ spectantes ad justitiæ necessitatem continentur in divinis præceptis, et ³ « justitiæ est jus suum unicuique reddere; » necesse est, quod præcepta moralia quædam sint, quæ ordinent nos ad Deum, quædam ad proximum: secundum duplex charitatis præceptum, quod Spiritus sanctus voluit insinuare per duarum mysteriorum tabularum: et ideo *digito Dei scriptæ* dicuntur ⁴. Et quia Deus est trinus, Pater scilicet, et Filius, et Spiritus sanctus; cui competit summa majestas adoranda, veritas profitenda, et charitas acceptanda, secundum vim irascibilem, rationalem, et concupiscibilem, per actum operis, oris, et cordis: ideo triplex est mandatum primæ tabulæ, correspondens tribus præmissis, scilicet adorationis subjectivæ, jurationis veridicæ, et sabbatizationis sacratæ.

¹ Joen. xxi, 23. — ² Cor. xv, 25. — ³ Ins., de justit. et just., § permitt. — ⁴ Erod., xxi, 18.

Præ-
cepto-
rum d.
versus

Mosaica, et
Evangelica
lex lo-
gitur dis-
crimen.

Suffi-
cientia
præcep-
torum
Decalo-
g.

Quia vero proximus est imago Trinitatis, et ei, quantum præfert imaginem Patris, debetur pietas; in quantum imaginem Filii, debetur veracitas; in quantum imaginem Spiritus sancti, debetur benignitas: hinc est, quod septem sunt mandata, quæ ad secundam tabulam spectant. Nam penes pietatem duo sunt: unum, quod pietatem mandat, scilicet de patre honorabile, alterum, quod impietatem vetat, scilicet non occidendo. Penes veracitatem vero, quæ principaliter consistit in verbo, accipitur unum, scilicet de falso testimonio non ferendo. Penes benignitatem vero, cui opponitur cupiditas et concupiscentia, quarum utraque potest esse in opere, vel in corde, accipiuntur quatuor, scilicet: *Non machaberis; non concupisces uxorem; non faciem facies; et non concupisces rem alienam*. Et habent hæc ordinari, secundum maiora vel minora documenta, per quæ infringi potest iustitia. Et sic regulæ spectantes ad iustitiæ necessitatem, debent contineri in decem præceptis. Quoniam autem iustitia ad perfectionem pervenit, dum perfecte se elongat a malo, et quantum ad culpam, et quantum ad censuram, et omne malum oritur ex triplici radice, scilicet: *concupiscentiæ carnis, et concupiscentiæ oculorum, et superbiæ ritus*; hinc est, quod tria sunt consilia evangelica, perfecte nos elongantia a triplici radice prædicta. Quæ ideo sunt consilia, quia ut perfecte sanant recedere a malo, non solum separant ab illicitis, verum etiam a licitis et concessis, quæ possunt esse occasio mali: ac per hoc non solum iustitiam continent sufficientem, verum etiam superabundantem, secundum quod competit perfectioni Evangelicæ legis, et exercitationi gratiæ perhibentis.

CAPUT X.

De exercitiis gratiæ respectu petendorum et tradendum.

De petitionibus autem orationis Dominicæ hoc tenendum est, quod licet Deus sit liberalissimus, et promptissime ad dandum, quam nos ad accipiendum; tamen a nobis vult orari, ut occasionem habent largienti deum gratiæ Spiritus sancti. Vult autem orari, non solum oratione mentali, quæ est assensus intellectus in Deum, verum etiam vocali, quæ est petitiō decentium a Deo, non solum per nos ipsos, verum etiam per Sanctos, tanquam per adiutores nobis divinitus datos, ut quod minus digni sumus impetrare per nos, impetrare valeamus per Sanctos. Et quia *quid petimus, secundum quod se oportet, nascimur*, ne vaporemus inordinati, formam nobis tribuit Dominus et Deus noster Christus in oratione, quam composuit in qua sub septenario petitionum numero universitas comprehenditur petendorum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictarum, hæc est: quia primum principium, sicut est summe verum et bonum in seipso, sic miseriors et iustum in opere suo: et quia miserrimissimum est, ideo libentissime condescendit humane miseriæ per infusionem gratiæ suæ; quia vero simul cum hoc iustum est, ideo decem perfectum non dat, nisi desideranti: non dat gratiam, nisi se graduanti, non impendit misericordiam, nisi miseriam cognoscenti: ut salva sit libertas arbitrii, et non vilescent nobilitas domi, et integer perseveret cultus honoris divini. Quoniam ergo orantis est affectare subsidium, proprium allegare defectum, et gratias agere propter beneficium gratis datum, hinc est, quod oratio disponit ad susceptionem divinarum charismatum, et Deus orari vult ad hoc, ut munera largiatur. Rursus, quia ad hoc quod desi-

Ubi
Deus a
nobis re-
quirit
orandi
causam.

¹ *Eccl.* x, 1. — ² *Mat.* ii, 16. — ³ *Rom.* vii, 25.

⁴ *Id.* viij, 10.

derium efficaciter sursum tendat ad impetrandam dona divina, necesse est quod affectio nostra sit fervida, et cogitatio in unum collecta, et expectatio nostra sit certa et firma; et quia cor nostrum frequenter est tepidum, frequenter dispersum, frequenter etiam pavidum propter peccati remorsum, nec audens per seipsum comparere ante Dei conspectum: hinc est quod Dominus voluit nos non tantum orare mentaliter, verum etiam vocaliter, ad nostri affectus excitationem per verba, et ad recollectionem cogitationum per sensum verborum. Voluit etiam nos orare per Sanctos, et Sanctos pro nobis, ad dandam fiduciam pavidis, ut quod non audent vel non possunt impetrare per se, per idoneos impetratores oblineant: ac per hoc in orantibus humilitas conservetur, in Sanctis intercedentibus dignitas declaretur, in omnibus etiam Christi membris charitas et unitas ostendatur, qua quæ inferiora sunt ad superiora fiducialiter recurrant, et superiora inferioribus liberaliter condescendant.

Postremo, quia Deus justus et misericors exaudire non debet nisi in his, quæ spectant ad suum honorem et ad nostram salutem; hujusmodi autem sunt, quæ spectant ad præmium patriæ, et ad viaticum viæ; et prima sunt tria, et sequentia quatuor: hinc est, quod petitiones Dominicæ Orationis, quæ docent quid petere utiliter debeamus, sunt septem. Quæ enim spectant ad divinum honorem et præmium patriæ, sunt tria, scilicet intelligentia veritatis, reverentia majestatis, et concordia voluntatis. Sive, per alia verba: Vel est visio summi veri, quod non videtur nisi a mundis et a sanctis, et hæc petitur, cum dicitur: *Sanctificetur nomen tuum*, id est, tui nominis notitia perfectis sanctis et mundis donetur; vel est tentio summi ardui, quæ reges facit, et per quam regnum habetur, et hæc petitur, cum dicitur: *Adveniat regnum tuum*; vel est fruitio summi boni, quæ non datur nisi his, qui voluntates suas habent divinæ

voluntati conformes, et hæc petitur cum dicitur: *Fiat voluntas tua, sicut in celo, et in terra*. Quæ autem spectant ad transitum viæ, aut respiciunt collationem boni conferentis, aut amotionem mali nocentis. Collatio autem boni conferentis petitur in *pæne quotidiano*, sive *supersubstantiali*, in quo petitur quidquid necessarium est ad conservationem vitæ præsentis, sive secundum spiritum, sive secundum corpus. Amotio autem mali nocentis petitur in tribus petitionibus ultimis: quia omne malum aut tenet rationem præteriti, aut futuri, aut præsentis. Vel aliter, aut tenet rationem mali culpæ, aut pugnæ, aut pænæ. Primum petitur amoveri in dimissione debitorum; secundum, in victoria tentationum; tertium, et ultimum, in liberatione ab oppressione malorum. Et sic septem in universo sunt petitiones, in quibus universaliter petitur quidquid petendum est. Et hoc quidem satis rectum, ut septenarius petitionum respondeat septenario divinatorum charismatum, et donorum gratiæ septiformis. Propter quod notandum est, quod septiformem septenarium proponit nobis sacra Scriptura considerandum, scilicet vitiorum capitalium, sacramentorum, virtutum, donorum, beatitudinum, petitionum, et dotum gloriosarum, trium scilicet spiritualium, et quatuor corporalium, ut inferius apparebit. Proponit ergo septenarium vitiorum, tanquam primum, a quo debemus recedere; septenarium sacramentorum secundum, per quem debemus incedere; septenarium dotum ultimum, quem debemus appetere; septenarium petitionum penultimum, in quo debemus petere: septenarium autem virtutum; donorum et beatitudinum, triplicem intermedium, per quem debemus transire: ut sic *septies in die* laudantes nomen Domini et orantes, impetremus gratiam septiformem virtutum, donorum et beatitudinum, qua vi-

Oratio mentalis, et vocalis, et invocatio Sanctorum.

Orationis Dominicæ petitiones septem, et brevis earum summa.

Septenarius septiformis ex septem

¹ Psal. cxviii, 164.

canus septiformem pugnam vitiorum capitalium, et perveniamus ad septiformem coronam dotum gloriosarum, adjuvante

nihilominus septiformi medicina sacramentorum divinitus ad reparationem humani generis statutorum.

SEXTA PARS

IN QUA

DE MEDICINA SACRAMENTALI AGITUR

CAPUT PRIMUM.

De Sacramentorum (a) origine.

Postquam actum est de trinitate (b) Dei, de creatura mundi, de corruptela peccati, de incarnatione Verbi, et de gratia Spiritus sancti; jam nunc sexto agendum est de medicina sacramentali. Circa quam consideranda sunt septem: agendum est enim de sacramentorum origine, variatione, distinctione, institutione, dispensatione, iteratione, et unuscujusque integritate. De origine igitur sacramentorum hoc tenendum est, quod sacramenta sunt signa sensibilia divinitus instituta tanquam medicamenta, in quibus sub tegumento rerum sensibilibus divina virtus secretius operatur: ita quod ipsa ex similitudine naturali repræsentant, ex institutione significant, ex sanctificatione conferunt aliquam spiritualem gratiam, per quam anima curatur ab infirmitatibus vitiorum, et ad hoc principaliter ordinantur tanquam ad finem ultimum; valent tamen ad humiliationem, eruditionem et exercitationem, sicut ad finem qui est sub fine.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia principium reparativum, quod est Christus crucifixus, Verbum scilicet incarnatum, quod sapientissime dispensat omnia, quia divinum; et clementis-

sime curat, quia divinitus incarnatum; sic debet reparare et salvare humanum genus ægrotum, secundum quod competit ipsi ægrotanti, ægritudini et occasionem ægrotandi, et ipsius ægritudinis curationi. Ipse autem medicus est Verbum incarnatum, Deus scilicet invisibilis in natura visibili. Homo ægrotans est non tantum spiritus, nec tantum caro, sed spiritus in carne mortali. Morbus autem est originalis culpa, quæ per ignorantiam inficit mentem, et per concupiscentiam inficit carnem. Origo autem hujus culpæ, licet principaliter fuerit ex consensu rationis, occasionem tamen sumpsit a sensibus carnis. Ad hoc ergo, quod medicina correspondens esset omnibus supradictis, oportuit quod non tantum esset spiritualis, verum etiam aliquid haberet de sensibilibus signis: ut sicut hæc sensibilia fuerunt animæ occasio labendi, ita essent ei occasio resurgendi. Quoniam igitur signa sensibilia, quantum est de se, non habent efficacem ordinationem ad gratiam, licet habeant longinquam repræsentationem de sui natura; hinc est quod oportuit quod ab Auctore gratiæ instituerentur ad significandum, et benedicerentur ad sanctificandum: ut sic essent ex naturali similitudine repræsentantia; ex adjuncta institutione significantia; ex superaddita benedictione sanctificantia, et ad gratiam

Propo-
silio
agende-
rum in
sexta
parte
Brevi'o-
quii.

Sacra-
mentum
cur sen-
sibile ei-
gnum.

(a) Cæt. edit. *Sacramentali*. — (b) *Suppl.* in unitate.

præparantia, per quam curaretur et sanaretur anima nostra. Rursus, quoniam gratia curativa non datur elatis, incredulis et fastidiosis; ideo oportuit hæc signa sensibilia divinitus dari, quæ non solum sanctificarent, et gratiam conferrent, ac per hoc sanarent, verum etiam significatione erudirent, et susceptione humiliarent, et diversificatione exercitarent: ut sic per exercitationem exclusa acidia a concupiscibili, per eruditionem exclusa ignorantia a rationali, per humiliationem exclusa superbia ab irascibili, tota anima curabilis fieret a gratia Spiritus sancti, quæ reformat nos secundum has tres potentias, ad imaginem Trinitatis et Christi. Postremo, quoniam per huiusmodi signa sensibilia divinitus instituta, gratia Spiritus sancti suscipitur, et in eis ab accedentibus invenitur; hinc est, quod huiusmodi sacramenta dicuntur gratiæ vasa et causa, non quia gratia in eis substantialiter contineatur, vel causaliter efficiatur, cum in sola anima habeat collocari, et a solo Deo habeat infundi; sed quia in illis et per illa gratiam curationis a summo medico Christo ex divino decreto oportet hauriri, licet Deus non alligaverit suam gratiam sacramentis.

Ex præmissis igitur apparet, non solum quis sit sacramentorum ortus, verum etiam quis usus, et quis fructus. Nam ortus eorum est Christus Dominus; usus autem est actus exercitativus, et eruditivus, et humiliativus; fructus autem est hominum cura et salus. Patet etiam quæ sit causa efficiens sacramentorum, quia divina institutio; quæ materialis, quia signi sensibilis representatio; quæ formalis, quia gratuita sanctificatio; quæ finalis, quia hominum medicinalis curatio. Et quia denominatio fit a forma et fine, hinc est quod dicuntur sacramenta, quasi medicamenta sanctificantia: per hæc enim anima a fœditate vitiorum reducit ad sanctificationem perfectam. Et ideo, licet sint corporalia et sensibilia, sunt tamen medicinalia, et ob hoc veneranda tanquam

sancta: quia sacra significant mysteria, ad sacra præparant charismata, a sacratissimo Deo data, sacra institutione et benedictione divinitus consecrata, ad cultum sacratissimum Dei in sacra Ecclesia constituta, ut merito dici debeant sacramenta.

CAPUT II.

De Sacramentorum variatione.

De variatione autem sacramentorum hoc tenendum est, quod sacramenta ab initio ad curationem hominis sunt instituta, et semper cum morbo hominis eucurrerunt, et usque in finem sæculi perdurabunt: sed alia fuerunt in lege naturæ, alia sub lege scripta, alia sub lege gratiæ. Et in his omnibus, illa quæ posteriora sunt significatione, sunt evidentiora, et effectu gratiæ digniora. In lege enim naturæ fuerunt oblationes, sacrificia et decimationes. In lege autem scripta introducta est circumcisio, et adjuncta est expiatio, et superaddita est oblationum et decimationum et sacrificiorum multiformis distinctio. In lege autem nova statuta sunt sacramenta numero pauciora, utilitate potiora, virtute efficaciora, et præeminentia digniora, in quibus est impletio simul et evacuatio sacramentorum omnium prædictorum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia Verbum incarnatum, quod est reparationis nostræ principium, et fons et origo sacramentorum, cum sit elementissimum et sapientissimum: eo quod elementissimum est, non permisit quod curreret morbus peccati sine remedio sacramenti; eo vero quod sapientissimum, ideo iuxta dictamen suæ immutabilis sapientiæ cuncta ordinatissime gubernantis, diversa adhibuit medicamenta et varia, secundum mutationem variam temporum diversorum. Quoniam ergo ab initio, præcurrente tempore, et adventu Salvatoris magis ac magis effectus salutis crevit, et cognitio veritatis;

Sacramenta
quomodo
vasa
et causa
gratiæ.

Sacramentalis
le-
gis natu-
re, scrip-
tæ, et
gratiæ.

congruum fuit et ipsa signa salutis per successione temporum alia post alia variari : ut effectus gratiæ divinæ in salutem cresceret, simulque et ipsa significatio in ipsis signis visibilibus evidentior appareret. Et ideo primum per oblationes, postea per circumcisionem, ad ultimum per baptismalem ablationem, expiationis et justificationis sacramentum formaliter institutum est : quia ejusdem mundationis forma et similitudo in oblatione quidem occulte invenitur, in circumcisione vero evidentius exprimitur, per baptismum autem manifestius declaratur. Et hinc est quod illa primi temporis sacramenta, sicut dicit Hugo¹, fuerunt sicut veritatis umbra; mediæ temporis, sicut figura seu imago; postremi, scilicet gratiæ, sicut corpus, quia intra se veritatem et gratiam curatricem continent, quam præsentant, et præsentialiter conferunt, quod promittunt.

Rursus, quoniam præsentia veritatis et gratiæ, quæ in lege gratiæ exhibetur, ratione suæ excellentiæ et multiformitatis in opere et virtute, per unum signum exprimi non poterat, ut decebat; hinc est, quod in omni tempore et lege plura fuerunt sacramenta data, ad illam veritatem et gratiam exprimendam; sed præcipue in tempore legis figuræ, cujus est figurare, multa signa et varia præcesserunt, quæ sua varietate Christi gratiam multipliciter exprimerent, et excellentius commendarent, et multipliciter commendando nutrent parvulos, exercebant imperfectos, et duos onerando frangerent, et ad jugum gratiæ domarent, et quodammodo emollirent.

Postremo, quoniam superveniente veritate, cessat umbra; et figura prænuntians sortitur finem intentum, quo habito, cessare debet ejus usus et actus : hinc est, quod gratia superveniente, vetera sacramenta et signa impleta sunt pariter et sublata, quia signa erant prænostica futurorum, et quasi prænuntiantia de longinquo; et nova nihilo-

minus instituta tanquam demonstrativa præsentis gratiæ, et rememorativa quodam modo passionis Dominicæ, quæ fons est, et origo gratiæ curatiæ, sive in omnibus, sive in nobis, sive in his qui præcesserunt Christi adventum : sed in his qui præcesserunt, tanquam pretium promissum; in his qui sequuntur, tanquam pretium persolutum. Et quoniam non debetur gratia promissioni pretii, nisi ratione persolutionis, et abundantior debetur persoluto pretio, quam promisso; hinc est, quod passio Christi immediatus sanctificat sacramenta temporis legis novæ, et pleniori gratia in eis redundat. Propter quod illa præparaverunt et perduxerunt ad hæc, sicut via ad terminum, sicut signum ad signatum, sicut figura ad veritatem, et sicut imperfectum reducit et præparat ad perfectum.

CAPUT III.

De Sacramentorum numero et distinctione.

De distinctione autem et numero sacramentorum novæ legis, hoc tenendum est, quod ipsa sunt septem, secundum correspondentiam ad gratiam septiformem, quæ per septenarium temporis nos reducit ad principium, quietem et circulum æternitatis, sicut ad octavam resurrectionis universalis. Horum autem sacramentorum janua est Baptismus, deinde Confirmatio, Eucharistia, Pœnitentia, Unctio extrema, Ordo et Matrimonium : quod licet ultimo collocetur propter morbum concupiscentiæ annexum, ipsum tamen fuit ante omnia introductum in Paradiso, etiam ante peccatum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia principium nostrum reparativum, et curativum nostrorum morborum, Christus Dominus, Verbum incarnatum, cum sit Dei virtus, et sapientia, et misericordia nostra, sic potenter, sic sapienter, sic elementer, sic decenter sua debet instituere sacramenta in lege gratiæ, ut nihil prorsus desit curationi nostræ, quantum

Quare in omni lege plura fuerunt sacramenta.

Dignitas sacramentorum novæ legis.

Sufficiencia septem sacramentorum.

¹ Hug. de S. Vict., *Dial. de Sacram. leg. nat. et scriptæ*, longissime post med.

competit statui vitæ præsentis. Ad perfectam autem curationem ægritudinis concurrunt hæc tria, scilicet expulsio ægritudinis, introductio sanitatis, et conservatio introductæ salutis. Primum igitur, quoniam ad perfectam curationem perfecta et universalis requiritur morbi expulsio; et morbus est septiformis; triplex culpabilis, scilicet culpa originalis, mortalis, et venialis; et quadruplex pœnalis, scilicet ignorantia, malitia, infirmitas et concupiscentia; et non sanat oculus, quod sanat calcaneum, sicut dicit Hieronymus: hinc est, quod oportuit adhiberi contra hæc septenarium medicamentorum ad hunc septiformem morbum plenius expellendum, scilicet contra originalem, baptismum; contra mortalem, pœnitentiam; contra venialem, unctionem extremam; contra ignorantiam, ordinem; contra malitiam, eucharistiam; contra infirmitatem, confirmationem; et contra concupiscentiam, matrimonium, quod eam temperat et excusat.

Rat. 2. Rursus, quia perfecta curatio non potest esse sine restitutione integræ sanitatis, et sanitas animæ integra consistit in usu septem virtutum, trium scilicet theologicarum, et quatuor cardinalium; hinc est, quod ad harum usum sanum restituendum, institui oportuit septiforme sacramentum. Nam baptismus sanando disponit ad fidem, confirmatio ad spem, Eucharistia ad charitatem, pœnitentia ad iustitiam, unctio extrema ad perseverantiam, quæ est fortitudinis complementum et summa, ordo ad prudentiam, matrimonium ad temperantiam conservandam, quam maxime persequitur infirmitas carnis, sed honestas remediatur nuptiarum.

Rat. 3. Postremo, quoniam perfecta curatio esse non potest sine conservatione salutis introductæ, et salus introducta conservari non potest in conflictu certaminis, nisi in acie Ecclesiæ, quæ est ¹ *terribilis ut castrorum acies ordinata*, et hoc quidem fit per septiformis gratiæ armaturam; hinc est, quod necesse est

septem esse sacramenta. Nam ut hæc acies sit perfecte et continue communita, cum constet ex partibus corruptibilibus, indiget sacramentis munientibus, relevantibus et renovantibus; munientibus pugnantes, relevantibus cadentes, et renovantibus morientes. Sacramentum autem muniens, aut munit ingredientes, et sic est baptismus; aut stantes, et sic est confirmatio; aut exeuntes, et sic est extrema unctio. Sacramentum autem relevans, aut relevat a casu veniali, et sic est eucharistia; aut a mortali, et sic est pœnitentia. Sacramentum autem renovans, aut renovat in esse spirituali, et sic est ordo, cujus est administrare sacramenta, aut in esse naturali, et sic est matrimonium: quod quia renovat multitudinem in esse naturæ, quod est omnium fundamentum, ideo primo fuit ante omnia institutum, sive introductum, licet propter morbum concupiscentiæ annexum. Et quia minime est sanctificativum, quamvis significatione sit ² *sacramentum magnum*, inter medicamenta spiritualia ultimo collocatur, et locum sortitur extremum. Unde, quia baptismus est ingredientium, confirmatio pugnantium, eucharistia vires resumentium, pœnitentia resurgentium, extrema unctio exeuntium, ordo novos milites introducentium, matrimonium novos milites præparantium, patet ex his sufficientia et ordo medicamentorum sacramentalium, et armorum.

CAPUT IV.

De Sacramentorum institutione.

De institutione autem sacramentorum hoc tenendum est, quod septem sacramenta legis gratiæ Christus instituit, tanquam Novi Testamenti mediator, et præcipuus lator legis, in qua vocavit ad promissa æterna, dedit præcepta dirigentia, et instituit sacramenta sanctificantia. Instituit vero ea in verbis et elementis, ad evidentiam significationis, et efficaciam sanctificationis, ita quod semper habet significantiam verita-

¹ *Can't.*, vi, 3. — ² *Eph'es*, v, 32.

Matr.
monium
est
omnis
alio sa-
cramen-
ta iust-
tutem.

tis, sed non semper efficaciam curationis; non propter defectum a parte sui, sed a parte suscipientis. Instituit autem prædicta sacramenta diversimode: quædam scilicet ex eis confirmando, approbando, et consummando, ut matrimonium et pœnitentiam; quædam autem insinuando et initiando, ut confirmationem et unctionem extremam; quædam vero initiando et consummando, et in semetipso suscipiendo, ut sacramentum baptismi, eucharistiæ, et ordinis. Hæc enim tria et plene instituit, et etiam primus suscepit.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est: quia principium reparativum nostrum est Christus crucifixus, Verbum scilicet incarnatum, quod quia Verbum est Patri coæquale et consubstantiale, est verbum summæ virtutis, summæ veritatis, et summæ bonitatis, ac per hoc et summæ auctoritatis: et ideo ipse est propriè novum testamentum introducere; ipsius est etiam dare legem integram et sufficientem, secundum exigentiam summæ virtutis, et veritatis, ac bonitatis suæ. Ratione igitur summæ bonitatis, promissa proposuit beatificanti; ratione autem summæ veritatis, præcepta dedit dirigentia; ratione vero summæ virtutis, sacramenta statuit adminiculantia: ut sic per sacramenta virtus repararetur ad implenda præcepta dirigentia, et per præcepta directiva perveniretur ad promissa æterna, faciente hoc Verbo æterno Christo, scilicet Domino, in lege Evangelica, in quantum est *via, veritas et vita*.

Rursus, quoniam reparativum principium non solum est Verbum in quantum Verbum, sed etiam in quantum incarnatum, quod, hoc ipso quod incarnatum, omnibus se offert quantum ad notitiam veritatis, et omnibus digne accedentibus se exhibet ad gratiam curationis; hinc est quod *tanquam plenum gratiæ et veritatis*, ad majorem evidentiam significandi et efficaciam sanctifi-

candi, sacramenta instituit in elementis simili, et verbis: ut dum elementa oculis, et verba auribus se offerrent, qui sunt duo sensus maxime cognoscitivi, evidentiam darent significationis expressæ; deinde etiam verba sanctificarent elementa, ut plenior fieret efficacia curationis humanæ: quæ quoniam nulli datur repugnanti et impugnanti fontem gratiæ interius in corde; ideo sic instituta sunt, ut significarent semper et universaliter, non autem sanctificarent, nisi accedentes digne absque omni fictione.

Postremo, quoniam etsi Verbum incarnatum sit fons gratiæ sacramentalis, aliqua tamen gratia sacramentalis fuit ante incarnationem; aliqua vero non nisi post Spiritus sancti missionem; quædam autem medio modo se habens: hinc est, quod oportuit sacramenta institui diversimode. Nam ante incarnationem necessaria fuit compunctio pœnitentialis, generatio matrimonialis; ideo hæc duo sacramenta non de novo instituit, sed jam a se instituta, et naturali dictamine (a) quodam modo impressa consummavit et confirmavit in lege Evangelica, dum pœnitentiam prædicavit, et nuptiis interfuit, et legem conjugii approbavit, secundum quod colligitur ex diversis Evangelii locis. Ante vero Spiritus sancti missionem, nec fuit plena Spiritus sancti donatio ad confirmationem, et nominis Christi publicam confessionem, nec unctio mentis plenaria ad evolutionem: ideo hæc duo sacramenta, scilicet confirmationem et extremam unctionem, Christus solum initiavit et insinuavit: confirmationem, manum parvulis imponendo ³, et prædicando ² discipulos baptizandos Spiritu sancto; unctionem vero extremam, discipulos ad curandum mittendo, qui infirmos *ungebant oleo*, sicut dicitur in Marco ⁶. Medio autem tempore, et fuit regeneratio, et Ecclesiæ ordinatio, et spiritualis cibatio; ideo Christus hæc tria sacramenta, scilicet baptismi, eucharistiæ, et ordinis, et complete, et clare instituit: primo baptismum

(a) Cœt. edit. dictamini.

¹ Joan., XIV, 6. — ² Joan., I, 14. — ³ Matt., XIV, 13. — ⁴ Act., I, 5. — ⁵ Marc., VI, 13.

suscipiendo, deinde formam dando et cæteris publicando; ordinem vero, dando primo potestatem ligandi et solvendi peccata humani generis, et potestatem conficiendi sacramentum altaris; eucharistiam vero, comparando se grano frumenti, et conficiendo et dando discipulis, imminente passione, sacramentum corporis et sanguinis sui. Et ideo hæc tria sacramenta per Christum distincte et integre debuerunt institui, et in lege veteri multipliciter figurari, tanquam sacramenta substantialia novi testamenti, et propria legislatoris, Verbi scilicet incarnati.

CAPUT V.

De Sacramentorum dispensatione.

De dispensatione vero sacramentorum hoc tenendum est, quod potestas dispensationis sacramentorum regulariter spectat ad solum genus humanum. In omnibus autem sacramentis dispensandis, necessaria est in dispensante intentio. In aliquibus etiam necessario cum intentione requiritur ordo sacerdotalis, vel pontificalis: pontificalis, inquam, necessarius est, dispensationi confirmationis et ordinis; sacerdotalis vero, dispensationi eucharistiæ, poenitentiae, et unctionis extremæ. Baptismus autem, et matrimonium, licet ad sacerdotes spectent, possunt tamen præter ordinem sacerdotalem dispensari de facto, maxime in articulo necessitatis. His autem existentibus, sacramenta dispensari possunt a bonis, et malis; a fidelibus, et hæreticis; intra Ecclesiam, et extra: sed intra, secundum veritatem et ad utilitatem; extra vero, non ad utilitatem, licet dispensentur secundum veritatem.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est: quia reparativum principium nostrum, Verbum scilicet incarnatum, in quantum Deus et homo, sacramenta instituit ad salutem hominum, ordinavit, sicut et congruum fuit, ut hominibus dispensarentur per ministerium hominum, propter servandam conformitatem dispensatoris ad Sal-

vatorem Christum, et ad ipsum hominem salvandum. Quoniam ergo Salvator Christus humanum genus salvavit, secundum quod exigebat æquitas juris, dignitas ordinis, et securitas salutis, operatus est enim salutem nostram modo recto, ordinato et certo: hinc est quod secundum horum trium exigentiam, sacramenta commisit hominibus dispensanda. Primo igitur, quia rectitudo juris exigit ut opera hominis, secundum quod homo, non fiant præcipitanter; et opera hominis, ut ministri Christi, aliquo modo referantur ad Christum; et opera hominis, ut ministri salutis, aliquo modo referantur ad salutem, vel in generali, vel in speciali; et dispensatio sacramentorum est opus hominis ut rationalis, ut ministri Christi, et ut ministri salutis: hinc est, quod necesse est quod fiat ex intentione, qua quis intendat facere quod Christus instituit ad humanam salutem, vel saltem facere quod facit Ecclesia, in quo clauditur in generali intentio prædicta, quia ipsa Ecclesia, sicut sacramenta a Christo accepit, sic ad fidelium salutem dispensat.

Rursus, quia ordo dignitatis exigit, ut majora maioribus, minora minoribus, et media mediis committantur; et quædam sunt sacramenta, quæ præcipue respiciunt excellentiam virtutis, sive dignitatis, ut sacramentum confirmationis, et ordinis: quædam, quæ respiciunt indigentiam necessitatis, ut baptismus et matrimonium, quorum unum generat, alterum regenerat ad existentiam debitam; quædam autem media, ut eucharistia, poenitentia, et unctio extrema: hinc est quod prima, tanquam suprema, non possunt dispensari nisi ab episcopis et pontificibus, quantum est de jure communi; alia vero, tanquam infima, dispensari possunt a quibuscumque ordinibus et personis inferioribus, maxime in articulo necessitatis, quod dico ratione baptismi; media vero a solis sacerdotibus, qui inter episcopos, et inferiores personas, sunt quasi in medio constituti.

Ministri
Sacra-
mentorum.

Intentio
sacra-
mentis
necessaria.

Postremo, quia securitas salutis exigit, ut res sic fiat, ut in dubium non cadat, et nullus est, qui certus sit de bonitate et credulitate dispensatoris, et idem ipse non est certus de se ¹, *utrum odio vel amore dignus sit*: ideo si sacramenta dispensari solum possent a bonis, nullus esset certus de susceptione sacramenti, et sic oporteret semper iterari, et sic malitia unius præjudicaret alienæ salutis. Nulla etiam esset stabilitas in gradibus hierarchiæ Ecclesiæ militantis, quæ maxime consistit in sacramentis dispensandis: et ideo congruum fuit, ut sacramentorum dispensatio committeretur homini, non ratione sanctitatis, quæ variatur secundum voluntatem, sed ratione auctoritatis, quæ semper manet, quantum est de se: ac per hoc oportuit, quod se extenderet ad bonos et ad malos; ad eos, qui sunt intra, et ad eos qui sunt extra Ecclesiam. Verum, quia extra unitatem fidei et charitatis, quæ facit nos filios Ecclesiæ et membra, nullus potest salvari; ideo si sacramenta extra recipiantur, non ad salutem recipiuntur, quamvis vera sint sacramenta; sed utilia possunt fieri, si quis redeat ad sanctam matrem Ecclesiam, unicam Christi sponsam, cujus filios tantum Christus sponsus reputat dignos hæreditate æterna. Unde Augustinus, *contra Donatistas* ²: « Ecclesia Paradiso comparata, indicat nobis posse quidem baptismum ejus homines etiam foris accipere; sed salutem beatitudinis extra eam neminem vel percipere, vel tenere. Nam et flumina de fonte Paradisi, sicut Scriptura testatur, etiam foras largiter manaverunt: nominatim quippe commemorantur, per quas terras fluunt, et quod extra Paradisum constituta sunt, omnibus notum est: nec tamen in Mesopotamia, vel in Ægypto, quo illa flumina perveniunt, est felicitas vitæ, quæ in Paradiso commemoratur. Ita fit, ut cum Paradisi aqua sit extra Paradisum, beatitudo tamen non sit nisi intra Para-

disum. Sic ergo baptismus Ecclesiæ potest esse extra Ecclesiam, munus autem beatæ vitæ non nisi intra Ecclesiam reperitur, quæ super petram etiam fundata est, quæ ligandi et solvendi claves accepit. Hæc est una, quæ tenet et possidet omnem Sponsi sui et Domini potestatem, per quam conjugalem potestatem, etiam de ancillis parere filios potest: qui si non superbiant, in sortem hæreditatis vocabuntur; si vero superbiant, extra remanebunt. Magis ergo, quia pro Ecclesiæ honore atque unitate pugnamus, non tribuamus hæreticis, quicquid apud eos ejus cognoscimus; sed eos arguentes doceamus, quod extra unitatem habent, non valere ad salutem, nisi ad eandem venerint unitatem. »

CAPUT VI.

De Sacramentorum iteratione.

De iteratione autem sacramentorum, hoc tenendum est, quod licet commune sit omnibus sacramentis non iterari super eandem personam et materiam, et ex eadem causa, ne fiat contumelia sacramento; specialiter tamen tria sunt sacramenta, quæ non sunt aliquatenus iteranda, scilicet baptismus, confirmatio et ordo. In his namque tribus imprimatur triplex character interior, qui non deletur; inter quos, character baptismalis retinet fundamentum, nec alii possunt imprimi, nisi ille primitus imprimatur. Unde si quis ordinatur non baptizatus, nihil prorsus efficitur, sed est totum de novo faciendum: quia non intelligitur iteratum, quod constat non fuisse factum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia principium nostrum reparativum, Verbum scilicet incarnatum, licet ratione suæ summæ virtutis, et sapientiæ, et bonitatis, nihil agat inefficaciter, nihil inepte, nihil infructuose; potissime tamen hoc observare debet in nobilissimis operibus suis, cujusmodi sunt illa, per quæ reparatur genus humanum. Quoniam ergo

¹ Eccle., ix, 1. — ² Aug., de Bapt. cont. Donat., lib. IV, c. II.

sacramenta sunt de genere huiusmodi operum divinorum; hinc est, quod contumelia quodam modo fit eis, quando super eandem materiam et personam, et ex eadem causa iterantur : quia ex hoc ostenditur, quod prius dispensata fuerunt inefficacia, inepta et infructuosa, contra id quod exigebat ipsius reparativi principii virtus, et sapientia, et bonitas summa, quæ semper assistit ad operandum in illis, et per illa sacramenta.

Sacramentorum eorum quædam iterabilia sunt, quædam vero non.

Rursus, quoniam inter hæc sacramenta reparantia, in quibus est generaliter efficacia divinæ virtutis ad reparationem humani generis, quædam sunt quæ tantum introducta sunt propter remedia morborum; quædam etiam non solum ad hoc, sed ad statuendum, discernendum et ordinandum in Ecclesia hierarchicos gradus; et morbi possunt variari, expelli, et iterum introduci; gradus autem Ecclesiæ debent esse firmi, et solidi, et inconcussi : hinc est, quod sacramenta quæ respiciunt morbos iterabiles, habent effectus transeuntes, ac per hoc et iterabiles ratione novæ causæ. Sacramenta vero illa, quæ respiciunt gradus hierarchicos, et status fidei determinatos, necesse est quod, præter effectus remediantes, aliquos effectus tribuant permanentes, ad graduum et statuum Ecclesiæ distinctionem fixam et stabilem. Et quoniam hoc non potest fieri per data naturalia, vel dona gratuita gratum facientia, necesse est quod fiat per aliqua signa, substantiæ incorruptibili, scilicet animæ incorruptibili, a principio incorruptibili, secundum conformitatem ad incorruptibile, indelebiter et gratis impressa, quæ characteres appellantur : qui quoniam nunquam delentur, ideo nec iterari possunt nec illa sacramenta, in quibus huiusmodi characteres imprimuntur.

Triplex status fidei.

Postremo, quoniam triplex est status fidei, secundum quem habet fieri distinctio in populo Christiano, in acie ecclesiasticæ hierarchiæ, scilicet status fidei genitæ, robo-

ratæ, et multiplicatæ : secundum primum fit distinctio fidelium ab incredulis; per secundum fit distinctio fortium ab infirmis et debilibus; secundum tertium fit distinctio clericorum a laicis. Hinc est, quod illa sacramenta, quæ respiciunt triplicem fidei statum prædictum, characteres imprimunt, per quos indelebiter impressos semper distinguunt : ac per hoc nunquam iterari possunt. Quoniam ergo baptismus respicit statum fidei genitæ, in quo populus Dei distinguitur ab incredulis, ut Israelitæ ab Ægyptiis; et confirmatio respicit statum fidei roboratæ, in quo distinguitur populus fortis ab infirmis, sicut pugiles ab his, qui ad pugnam non sunt idonei; et ordo respicit statum fidei multiplicatæ, in quo distinguitur clerus a laicis, sicut levitæ ab aliis tribubus : hinc est, quod in his tantum tribus sacramentis characteres imprimuntur. Quia vero distinctio populi a non populo prima est et radicalis; hinc est, quod character baptismalis est fundamentum omnium aliorum characterum : et ideo, illo non subtrato, nihil poterit superædificari, ac per hoc oportet de novo fieri; si autem ille substernatur, alii imprimi possunt, nec nunquam ulterius iterandi sunt, nec sacramenta tria prædicta, quæ hos imprimunt, ex causa aliqua iterantur; et gravis de facto iterantibus debet pœna imponi, propter divini contumeliam sacramenti : licet alia quatuor ex causis diversis possint sine sui contumelia iterari.

Character per quæ sacramenta imprimuntur.

CAPUT VII.

De integritate Baptismi.

Jam nunc septimo loco restat videre de integritate uniuscujusque sacramenti : quæ cum sint in numero septiformi, primo dicendum est de baptismi integritate, quod est janua omnium aliorum sacramentorum. De integritate igitur sacramenti baptismi, hoc tenendum est, quod ad hoc, quod aliquis baptizetur vere et plene, requiritur

Forma
baptis-
mi.

expressio formæ vocalis a Domino institutæ, quæ est hæc : *Ego te baptizo in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti, Amen* : absque omissione vocabuli, et sine interpositione vocabuli : absque præpostestatione ordinis supradicti, et sine commutatione nominis prænotati. Requiritur etiam mersio, vel ablutio, per elementum aquæ in toto corpore, vel saltem in digniori parte : ita quod expressio et mersio fiat ab uno et eodem, et in eodem tempore : quibus concurrentibus, si non sit fictio in baptizando, datur ei gratia regenerans, et rectificans, et purificans ab omni culpa. Quod ut efficacius fiat, catechismus et exorcismus tanquam præparatorii præmittuntur tam in parvulis, quam in adultis ; ita tamen, quod in adultis requiritur fides propria, in parvulis sufficit fides aliena.

Trinitas
expressio
in bap-
tismo ne-
cessaria.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est : quia cum principium nostrum reparativum, Verbum scilicet incarnatum, tanquam perfectissimum et sufficientissimum principium, reparare habeat genus humanum per medicamenta sacramentorum, ita quod nihil sit in eis superfluum, nihil inordinatum, nihil etiam diminutum ; ita disponere debuit, quod sacramentum baptismi et alia integrarentur secundum quod exigebat sua virtus, nostra salus, et etiam noster morbus. Quoniam ergo virtus nos reparans est virtus totius Trinitatis, quam sancta mater Ecclesia credit in animo, confitetur in verbo, et proficitur in signo sub trium personarum distinctione, et proprietate, ordine, et origine naturali ; est etiam virtus passionis Christi, qui mortuus, et sepultus fuit, et die tertia resurrexit : hinc est, quod ad horum expressionem in sacramento, quod primum omnium sacramentorum est, et in quo primo et principaliter hæc virtus operatur, debuit fieri expressio Trinitatis distincta, propria et ordinata nominatione, quantum est de forma communi ; licet in tempore primitivæ Ecclesiæ potuerit fieri in nomine Christi, in quo intellectus

Baptis-
mus in
nomine

clauditur totius Trinitatis. Debuit etiam fieri propria et ordinata nominatio verbi *Baptizandi*, cum trina mersione, ad expressionem mortis Christi, et sepulturæ, et resurrectionis post triduum factæ, quantum est de congruitate. Et quia simul operatur utraque virtus, et in uno Christo Salvatore, utrumque horum debet fieri ab uno et eodem simul, et eodem tempore, propter servandam unitatem in sacramento, et significandam unitatem in nostro Mediatore.

Rursus, quoniam salus nostra requirebat inchoari per regenerationem, seu renovationem in esse gratiæ, conferentis spirituale esse, abstergendo immunditiam, effugando tenebras, et refrigerando concupiscentiam, quæ universaliter labefacta omnem hominem descendantem seminaliter ab Adam : hinc est, quod sacramentum primum, quod est regenerativum, debuit fieri in elemento quod haberet conformitatem ex naturali representatione ad triplicem effectum prædictum gratiæ inchoantis nostram salutem. Quoniam ergo aqua sua puritate mundat, sua pervietate sen diaphaneitate luminis est delativa, sua frigidityte refrigerat, et maxime communis est omnibus inter omnia liquida : hinc est, quod sacramentum regenerationis nostræ perfici debuit in elemento aquæ indifferenter ; quia omnis aqua omni aquæ est eadem specie, et etiam ne aliquis propter defectum elementi periculum salutis incurrere posset.

Christi
claudit
intellectu
tum totius
Trinitatis.

Cor bap-
tismus in
aqua fiat.

Postremo, quoniam morbus noster, contra quem principaliter est baptismus, est originale peccatum, quod animam privat vita gratiæ, et omnium virtutum rectitudine habilitante, et prout quodam modo reddit ad omne genus culpæ, et traducitur aliunde, et parvulum facit concupiscibilem, et adultum actu concupiscentem, redigit etiam in diabolicam servitutem, et in potestatem principis tenebrarum : hinc est, quod ad hoc, quod per illud sacramentum per contrarium sufficiens adhibeatur remedii medicamentum, congruit in eo dari gratiam

In bap-
tismo tri-
plex gra-
tia datur.

regenerantem contra privationem vitæ gratuita; gratiam rectificantem in septiformi virtute, contra privationem virtutis habilitativæ; gratiam purificantem ab omni culpa, contra pronitatem ad omnem deordinationem vitiosam.

Quid in parvulo, et quid in adulto ad baptismum requiratur.

Et quoniam originale peccatum trahitur aliunde, et parvulum facit concupiscibilem, et adultum actu concupiscentem, necessaria est adulto fides propria, et penitentia: sed parvulo sufficit aliena, quæ scilicet est in universali Ecclesia. Quia vero baptismus debet eruere a servitute diaboli, et de potestate principis tenebrarum, tam parvulos, quam adultos; hinc est, quod utrique exorcizari debent ad expulsionem potestatis contrariæ, utrique etiam catechizari: adulti, ut expulsa caligine erroris, informentur ad fidem; parvuli vero, ut sciant patrini, quid eos debeant edocere, ne pro humano defectu impediatur baptismatis sacramentum quominus habeat finem suum.

CAPUT VIII.

De integritate Confirmationis.

Forma sacramenti confirmationis, et materialis.

De sacramento confirmationis hoc tenendum est, quod ad ipsius integritatem requiritur forma vocalis, quæ secundum morem magis communem hæc est: *Signo te signo crucis, confirmo te chrismate salutis in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti, Amen.* Requiritur etiam chrisma, quod conficitur ex oleo olivarum et balsamo, de quo cum per manus episcopi signum crucis fronti imprimitur sub prædicta forma verborum, confirmationis suscipitur sacramentum, per quod confirmatur homo ut pugil ad nomen Christi audacter et publice confitendum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia reparativum principium nostrum, Verbum scilicet incarnatum, sicut æternaliter conceptum est in corde Patris, et temporaliter in carne sensibilibus

apparuit homini, sic neminem reparat, nisi ipsum et corde credendo concipiat, et creditum exterius confitendo depromat confessione debita: cujusmodi est confessio veridica, veritate plena, quæ non tantum est veritas speculativa, verum etiam practica. Hæc autem est in qua non tantum est adæquatio intellectus, sermonis et rei, verum etiam in qua totus homo veritati conformatur secundum intelligentiam rationis, secundum complacentiam voluntatis, et secundum adhaerentiam virtutis, ut sit ex toto corde, tota anima, et tota mente: sit *ex corde puro, conscientia bona, et fide non fictu*: et talis est confessio integra, placida et intrepida: ut sit (a) integra, ratione ejus de quo est; placida, ratione ejus coram quo fit; intrepida, ratione ejus a quo fieri habet illa confessio. Quoniam ergo ad hoc homo pusillanimis non est idoneus, nisi per manum supernæ gratiæ confirmetur; ideo ad hoc sacramentum confirmationis fuit divinitus institutum, tanquam immediate sequens baptismum.

Confessio vera christiana.

Quia vero finis imponit necessitatem iis quæ sunt ad finem, ideo integrari debet hoc sacramentum secundum exigentiam confessionis prædictæ, et suarum conditionum, trium videlicet prædictarum. Primo ergo, quoniam confessio hæc debet esse integra; et integritas confessionis non est, nisi quis constiteatur Christum verum hominem pro hominibus crucifixum, eundemque verum Dei Filium incarnatum in Trinitate Patri et Spiritui sancto per omnia cœqualem: hinc est, quod in forma vocali non tantum fit expressio actus confirmandi, verum etiam ipsius signi crucis, et nominis beatissimæ Trinitatis. Amplius, quia confessio debet esse placida ratione ejus coram quo fit; et fieri habet coram Deo et hominibus; et Deo non potest placere, nisi adsit lumen intelligentiæ, et nitor conscientiæ; nec proximis, nisi adsit odor bonæ famæ et vitæ honestæ: ideo ad horum designationem, in elemento exte-

Integritas sacramentalis confirmationis.

¹ 1 Tim., 1, 5.

(a) Cæc. edit. add. ex.

riori commiscetur oleum olivarum, quod est nitidum, et balsamum, quod est odoriferum : ut per hoc significetur, quod confessio ad quam hoc sacramentum ordinat et disponit, conjunctum debet habere nitorem conscientiae et intelligentiae, cum suavi odore tam vitae, quam famae, ne contrarietas aliqua sit inter linguam et conscientiam, vel inter linguam et famam, propter quam talis confessio non acceptetur ab homine, nec approbetur a Christo. Postremo, quoniam talis confessio debet esse intrepida, ut nec pudore, nec timore, dimittat quis dicere veritatem; et tempore persecutionis ignominiosam mortem Christi in cruce confiteri publice formidat quis, et erubescit, praecipue horrens incidere in consimilem poenam et ignominiam passionis; et hujusmodi timor et pudor potissime apparet in facie, et maxime in fronte : ideo ad omnem verecundiam et formidinem propulsandam, et manus potestativa imponitur, quae confirmet, et crux fronti imprimitur, ut non erubescat eam publice confiteri, nec formidet pro confessione nominis Christi, si opus fuerit, quantamcumque poenam vel ignominiam sustinere, tanquam verus pugil unctus ad praelium, et tanquam strenuus miles ferens in fronte regis sui signum, et crucis ejus triumphale vexillum, cum quo paratus sit penetrare hostium cuneos securus. Non enim potest crucis gloria libere praedicari, si crucis poena et ignominia formidetur; juxta quod sanctus dicebat Andreas : « Ego si crucem expavescerem, gloriam crucis minime praedicarem. »

CAPUT IX.

De integritate Eucharistiae.

De sacramento Eucharistiae hoc tenendum est, quod in hoc sacramento verum Christi corpus et verus sanguis non tantum significatur, verum etiam veraciter continetur sub duplici specie, panis scilicet et vini, tanquam sub uno, et non sub duplici sacra-

mento : hoc autem est post consecrationem sacerdotalem, quae fit in prolatione vocalis formae a Domino institutae super panem, scilicet : *Hoc est corpus meum*; super vinum vero : *Hic est calix sanguinis mei* : quibus verbis cum intentione conficienda a sacerdote prolatis, transsubstantiatur utrumque elementum secundum substantiam in corpus et sanguinem Jesu Christi, remanentibus speciebus sensibilibus, in quarum utraque continetur totaliter, non circumscriptibiliter, nec localiter, sed sacramentaliter totus Christus. In quibus etiam proponitur nobis ut eibus, quem qui digne accipit, non solum sacramentaliter, verum etiam per fidem et charitatem spiritualiter manducando, corpori Christi mystico magis incorporatur, et in seipso reficitur et purgatur; qui vero ¹ indigne accedit, *judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans sanctissimum corpus Christi*.

Ratio autem ad intelligentiam praedictorum haec est : quia principium nostrum reparativum, Verbum scilicet incarnatum, et sufficientissimum est in virtute, et sapientissimum est in sensu : ideo sic nobis contulit sacramenta, secundum quod exigit sapientia et efficientia sua. Et quia sufficientissimum est, ideo largiendo medicamenta morborum et charismata gratiarum, non tantum instituit sacramentum quod nos in esse gratiae generaret, ut baptismus, et genitos augmentaret et roboraret, ut confirmatio; verum etiam quod genitos et augmentatos enutiret, ut sacramentum Eucharistiae : propter quod haec tria sacramenta omnibus dantur, qui accedunt ad fidem. Quoniam ergo nutrimentum nostrum quantum ad esse gratuitum attenditur in unoquoque fidelium per conservationem devotionis ad Deum, dilectionis ad proximum, et delectationis intra seipsum; et devotio ad Deum exercetur per sacrificii oblationem; dilectio ad proximum, per unius sacramenti communionem; et delectatio intra seipsum,

¹ Cor., XI, 29.

Eucha-
ristia est
sacri-
cium, sa-
cramen-
tum, et
viaticum

per viatici refectionem : hinc est, quod principium nostrum reparativum istud sacramentum Eucharistiæ dedit in sacrificium oblationis, et sacramentum communionis, et viaticum refectionis.

Quia vero principium nostrum reparativum non tantum est sufficientissimum, verum etiam sapientissimum, cujus est omnia agere ordinate; ideo sic dedit et disposuit nobis sacrificium, sacramentum et viaticum exhibere, secundum quod competit tempori (a) gratiæ revelatæ, statui viæ, et capacitati nostræ. Primo igitur, quoniam tempus gratiæ revelatæ requirit quod jam non offeratur oblatio qualiscumque, sed pura, placita (b) et plenaria; et nulla alia oblatio est talis, nisi illa quæ in cruce fuit oblata, scilicet Christi corpus et sanguis : hinc est, quod necessario oportet in hoc sacramento non tantum figurative, verum etiam veraciter corpus Christi, tanquam oblationem huic tempori debitam contineri. Similiter, quia tempori gratiæ consonat, quod sacramentum communionis et dilectionis non tantum sit communionem et dilectionem significans, verum etiam ad illam inflammans, ut efficiat quod figurat; et quod maxime nos inflammât ad dilectionem mutuam, et maxime unit membra, est unitas capitis, a quo per vim amoris diffusivam, unitivam et transformativam, manat in nos dilectio mutua : hinc est, quod in hoc sacramento continetur verum Christi corpus, et caro immaculata, ut se nobis diffundens, et nos invicem uniens, et in se transformans per ardentissimam charitatem, per quam se nobis dedit, se pro nobis obtulit, et se nobis reddidit, et nobiscum existit usque ad finem mundi. Per hunc etiam modum reffectio competens statui gratiæ est reffectio spiritualis, et communis, et salutaris. Reffectio autem spiritus est verbum vitæ, ac per hoc reffectio spiritualis ipsius spiritus in carne est Verbum incarnatum, seu caro Verbi, quæ cibis est communis et salutaris : quia licet sit una, omnes tamen salvantur per ipsam.

Quia ergo non est dare alium cibum spiritualem, commune et salutiferum, nisi ipsum verum corpus Christi; hinc est, quod necesse est ipsum in hoc sacramento veraciter esse contentum, exigente hoc perfectione sacrificii placativi, sacramenti unitivi, et viatici reffectivi : quæ debent esse in tempore novi testamenti, et gratiæ revelatæ, et veritatis Christi.

Rursus, quia statui viæ non competit Christum aperte videre, propter velamen ænigmatis, et propter meritum fidei; nec convenit Christi carnem dentibus attere, et propter horrorem crudelitatis, et propter immortalitatem ipsius corporis : ideo necesse fuit corpus et sanguinem Christi tradi velatum sacratissimis symbolis, et similitudinibus congruis et expressis. Et quoniam nihil magis idoneum est ad refectionem, quam cibus panis, et potus vini; nihil est etiam magis idoneum ad significationem unitatis corporis Christi veri et mystici, quam panis factus de mundissimis granis, et vinum expressum de purissimis acinis in unum collectis : ideo sub his speciebus, magis quam sub aliis, debuit hoc sacramentum exhiberi. Et quia Christus sub illis speciebus esse debebat, non secundum mutationem factam in ipso, sed potius in eis; ideo ad prolationem duplicis verbi prædicti, in qua insinuat exigentia Christi sub speciebus illis, fit conversio substantiæ utriusque in corpus et sanguinem, remanentibus solis accidentibus, tanquam signis ipsius corporis contentivis, et etiam expressivis.

Quia vero corpus Christi beatum et gloriosum non potest dividi in partes suas, nec separari ab anima, neque a divinitate summa; ideo sub utraque specie est unus Christus, et totus, et indivisus, scilicet corpus, et anima, et Deus : ac per hoc utrobique est unum et simplicissimum sacramentum continens totum Christum. Et quoniam qualibet pars speciei significat corpus Christi; hinc est, quod totum sic est in tota specie,

Chris-
tus vere
et reali-
liter con-
tinetur
in Sacra-
mento
Eucha-
ristiæ.

Sacra-
mentum
Eucha-
ristiæ
est sub
panis et
vini spe-
ciebus
magis
quam
sub aliis
debit
exhiberi.

Chris-
tus est
sub utra-
que spe-
cie est
unus,
totus et in-
divisus.

(a) Edit. Vat. et Ven. tempore. — (b) Al. placida.

quod in qualibet ejus parte, sive sit integra, sive divisa : ac per hoc non est ibi ut circumscriptum, ut occupans locum, vel habens situm, ut perceptibile per aliquem sensum corporeum et humanum; sed omnem latens sensum, ut fides habeat locum et meritum. Propter quod etiam, ut non deprehendatur, accidentia illa habent omnem operationem, quam etiam habebant prius, licet sint præter subjectum, quandiu continent intra se Christi corpus : quod quidem est quandiu durant in suis proprietatibus naturalibus, et sunt idoneæ ad cibandum.

Postremo, quoniam capacitas nostra ad Christum efficaciter suscipiendum non est in carne, sed in spiritu; non in ventre, sed in mente; et mens Christum non attingit, nisi per cognitionem et amorem, per fidem et charitatem, ita quod fides illuminat ad recognitionem vel recordationem, et charitas inflammat ad devotionem : ideo ad hoc, quod aliquis digne accedat, oportet quod spiritualiter comedat, ut sic Christum per recordationem fidei masticet, et per devotionem amoris suscipiat : per quæ non in se transformet Christum, sed ipse potius trahatur in ejus mysticum corpus. Propter quod manifeste colligitur, quod qui tepide, indevote et inconsiderate accedit, *judicium sibi manducat et bibit*, quia tanto sacramento contumeliam facit. Et ideo consilium est his, qui se sentiunt minus mundos mente vel carne, vel etiam indevotos, ut differant, quousque parati ad esum veri agni, mundi, devoti et circumscripti accedant. Propter quod etiam hoc sacramentum præceptum est celebrari cum solemnitate præcipua, tam quantum ad locum, quam etiam ad tempus, et quantum ad verba et orationes, et quantum ad vestimenta in celebratione missarum, ut tam ipsi sacerdotes facientes, quam etiam suscipientes, percipiant gratiæ donum, per quam purgantur, illuminentur, perficiantur, reficiantur, vivificentur, et in ipsum Christum per excessivum amorem ardentissime transferantur.

CAPUT X.

De integritate Pœnitentiæ.

De sacramento pœnitentiæ hoc tenendum est, quod ¹ ipsa est secunda tabula post naufragium, ad quam naufragans per mortale peccatum recurrere potest, quandiu est in statu præsentis vitæ, quancumque, et quotiescumque divinam clementiam voluerit implorare. Ipsius autem partes integrales sunt contritio in animo, confessio in verbo, et satisfactio in facto. Ex quibus tunc pœnitentia integratur, cum peccator omnem mortalem culpam perpetratam et facto deserit, et verbo accusat, et animo detestatur, proponens nunquam iterare peccatum. His autem debito modo concurrentibus, cum absolutione facta ab eo in quo est ordo, clavis et jurisdictio, absolvitur homo a peccato, et reunitur Ecclesiæ, et reconciliatur Christo, mediante clave sacerdotali : per cujus etiam judicium non tantum fieri habet absolutio, verum etiam excommunicatio, et relaxatio, quæ proprie habet fieri ab episcopo tanquam ab Ecclesiæ sponso.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est : quia principium nostrum reparativum, Verbum scilicet incarnatum, eo ipso quod *verbum*, est fons veritatis et sapientiæ; eo ipso quod *incarnatum*, fons est pietatis et indulgentiæ : ideo reparare debet genus humanum per medicamenta sacramentorum, et præcipue contra morbum præcipuum, qui scilicet est mortale peccatum, juxta quod decet pontificem pium, medicum peritum, et judicem æquum : ut sic in curatione nostra appareat Verbi incarnati summa clementia, et summa prudentia, et summa justitia.

Primum igitur, quoniam in curatione nostra a mortali culpa per pœnitentiam apparere debet ipsius Christi Pontificis piissimi summa clementia, et summa clementia Pontificis superexcedit omnia peccata humana,

¹ Hieron., epist. LXIV.

In Pœnitentia ostenditur summa Christi clementia, prudentia et justitia.

qualiacumque et quantacumque sint, et quotiescumque fuerint perpetrata : hinc est, quod peccantes suscipere ad veniam est ipsius Pontificis clementissimi, non solum semel, nec bis, sed quotiescumque suppliciter imploraverint clementiam Dei. Et quia divina clementia tunc vere et suppliciter imploratur, quando intervenit pœnitentiæ lamentum; et ad hoc potest homo se convertere, quandiu est in statu præsens vitæ, quia convertibilis est in bonum et in malum : hinc est, quod quantumcumque, et quando-cumque, et quotiescumque peccator peccaverit, ad sacramentum pœnitentiæ potest habere refugium, per quod sibi fiat remissio peccatorum.

Rursus, quia in curatione nostra debet apparere et manifestari ipsius Christi medici peritissimi summa prudentia; et prudentia medici est in adhibendo remedia contraria, per quæ non tantum morbus auferatur, verum etiam præscindatur causa; et cum peccetur in Deum delectatione, consensu, et perpetratione, scilicet in corde, ore, et opere : hinc est, quod prudentissimus medicus instituit, ut contra deordinationem peccatoris secundum triplicem vim, scilicet affectivam (a), interpretativam, et operativam, quæ fit per delectationis complacentiam occultam, esset reformatio pœnitentis secundum triplicem vim prædictam, per dolorem pœnitentiæ conceptum in corde per compunctionem; expressum (b) in ore per confessionem; consummatum (c) in opere per satisfactionem. Et quia omnia peccata mortalia ab uno Deo avertunt, et uni gratiæ opponuntur, et unam principalem hominis rectitudinem pervertunt; hinc est quod ad hoc quod pœnitentiæ medicamentum sit sufficienter ex suis partibus integratum, necesse est quod pœnitentia habeatur de omnibus peccatis : et quantum ad præteritum, per displicentiam de perpetratis; et quantum ad præsens, per cessationem de perpetrandis; et quantum ad

futurum, per propositum nunquam recidivandi, vel in idem, vel in aliud genus peccati : ut sic totaliter recedendo a culpa per pœnitentiam, divina gratia suscipiatur, per quam obtineatur venia omnium peccatorum.

Postremo, quoniam in curatione nostra manifestari debet ipsius Christi iudicis recta iustitia; et ipsius in propria persona non est judicare ante iudicium ultimum et finale : ideo ad particularia iudicia, ante finem, iudices debuit constituere. Et quia iudices isti inter Deum offensum, et hominem offendentem, sunt quasi intermedii, ut proximi Christo, præpositi populo; Domino autem illi præcipue sunt proximi et familiares ratione officii, qui sunt ejus præcipue ministerio consecrati, scilicet sacerdotes : ideo omnibus in sacerdotali ordine constitutis, et solis, datur potestas duplicis clavis : scilicet clavis scientiæ, ad discernendum; et clavis quæ est potestas ligandi et solvendi, ad dijudicandum, et absolutionis beneficium impendendum.

Quia vero, propter confusionem vitandam, non quilibet cuilibet est prælatus in Ecclesia militante, cum ipsa ecclesiastica hierarchia debeat esse secundum potestatem iudicariam ordinata; ideo hæc potestas ligandi et solvendi concessa est, primo, uni primo et summo sacerdoti, cui collata est, tanquam summo capiti, potestas universalis; et deinde, secundum particulares ecclesias, dividitur in partes, ita quod primo in episcopos, deinde in presbyteros descendit a capite uno. Ideo licet unusquisque sacerdos habeat ordinem et clavem; ad eos tamen usus clavis tantum se extendit, qui sibi ordinarie sunt subjecti, nisi sibi ab eo, qui habet jurisdictionem ordinariam, committatur. Cum vero illa jurisdictio sit principaliter in capite summo, et deinde in episcopo, et postremo in sacerdote curato; potest quidem a quolibet eorum committi alteri, sufficienter quidem ab infimo, magis a medio, et maxime a supremo. Et quia in Pontifice summo, et etiam in episcopis est hujusmodi jurisdictio non tantum ad judicandum inter Deum et

(a) Ita Edit. Lug.; Edit. Ven. effectivam. — (b) Cæd. edit. expressam. — (c) Cæd. edit. consummatam.

Potes-
tas ligandi et sol-
vendi,
quibus et
quo mo-
do colla-
ta et dis-
tributa
in Eccle-
sia.

hominem in occulto, verum etiam ad iudicandum inter hominem et hominem in aperto, tanquam in illis, quibus commissum est Ecclesiæ regimen et custodia, sicut sponso committitur sponsa: hinc est, quod gladium habent prælati, quo possunt percutere ad juris defensionem in excommunicatione, et potestatem largiendi de thesauris meritorum Ecclesiæ, quos habent repositos et commendatos tam a capite, quam a membris, et hoc in relaxatione: ut sic, tanquam veri Dei iudices, ligandi et solvendi integram possideant potestatem, per quam impenitentes feriant, et compescant rebelles, et nihilominus absolvant et reconcilient Deo et sanctæ matri Ecclesiæ veraciter poenitentes.

CAPUT XI.

De integritate unctionis Extremæ.

De sacramento extremæ unctionis hoc in summa tenendum est, quod ipsa est sacramentum exeuntium ex hac vita, præparans et disponens ad sanitatem perfectam. Valet etiam ad delenda venialia, et ad recuperandam sanitatem præsentem, si infirmo expediat. Ad hujus autem sacramenti integritatem requiritur oleum simplex, sed consecratum; vocalis expressio orationum; inunctio infirmi in septem partibus determinatis, scilicet in oculis, auribus, naribus, labiis, manibus, pedibus, et lumbis. Nec debet illud sacramentum dari, nisi adultis et postulantibus, imminente periculo mortis, et hoc per manum et ministerium sacerdotis. Ex quo colligitur, quod inter hoc sacramentum, et confirmationem, est differentia septiformis, scilicet in efficacia, in materia, in forma, in suscipiente, in dante, in loco, et in tempore.

Differentia
extremæ
unctionis, et
confirmacionis

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est: quia principium nostrum reparativum, Verbum scilicet incarnatum, nos reparat in quantum ¹ *mediator Dei et hominum, homo Christus Jesus*; et in quantum Jesus, habet salvare; in quantum autem

Christus, scilicet (a) unctus, habet unctionis gratiam in alios derivare: hinc est, quod ipsius est in sacramentis suis unctionem membris suis tribuere salutarem. Quoniam autem anima, ad hoc quod perfecte sanctur, indiget triplici genere sanitatis, scilicet ad strennitatem actionis, ad suavitatem contemplationis, et ad felicitatem comprehensionis: et prima est intrantium in aciem Ecclesiæ; secunda est præsidentium in eadem, quorum est alios erudire; et tertia est exeuntium de eadem per mortem: hinc est, quod non solum unctionem sacramentalem instituit Dominus in confirmatione, verum etiam mediam in ordine pontificali, et extremam imminente periculo mortis.

Anima
triplici
genere
sanitatis
indiget.

Quoniam ergo finis imponit necessitatem his quæ sunt ad finem; hinc est, quod secundum exigentiam hujus finis debet hoc sacramentum operari, debet etiam integrari, suscipi et dispensari. Primum igitur, quia hujus sacramenti operatio debet regulari a fine; et finis est, quia introductum est ad salutem felicitatis perpetuæ facilius et expeditius consequendam; et hoc fit per devotionem sursum levantem, et per exonerationem a culpis venialibus, et aliis sequelis, quæ deorsum deprimunt: hinc est, quod sacramentum istud efficaciam habet, et ad devotionem excitandam, et ad venialia dimittenda, et ad peccatorum scoriæ facilius abolendam. Et quia plurimis infirmis expedit adhuc vivere ad suorum cumulum meritorum; hinc est quod sacramentum istud, et animam vigorando in bono, et exonerando a malo, frequenter etiam alleviat a morbo. Et hinc est, quod dicit beatus Jacobus ², quod *oratio fidei alvabit infirmum, et si in peccatis fuerit, dimittentur ei*.

Efficacia
extremæ
unctionis.

Rursus, quia hujus sacramenti institutio debet esse secundum exigentiam finis, et hæc est acquisitio spiritualis salutis per remissionem culpæ, et hæc salus respicit sanitatem et munditiam conscientie interioris, secundum quam judicat ille iudex cœ-

¹ 1 Tim., II, 5. — ² Jac., v, 15.

(a) Cæl. edit. non habent scilicet.

Cur
oleo sim-
pliciter con-
secrato
et oratio-
ne de-
precati-
va con-
ficiatur
extrema
unctio.

lestis : hinc est, quod in isto sacramento debet esse oleum simplex et consecratum, quia sanctitatem et nitorem designat in habitaculo conscientiae. Quia vero super istam salutem mortalis homo non habet potestatem; hinc est, quod oratio et forma vocalis exprimitur per verbum deprecativum, ad impetrandum gratiae donum. Et quoniam anima infirmitates spirituales contrahit in corpore secundum quatuor virtutes ipsius corporis regitivas, scilicet sensitivam, interpretativam, generativam, et progressivam; hinc est, quod membra his virtutibus deservientia, sunt inungenda. Quia igitur quinque sunt membra deservientia quinque sensibus, scilicet oculi visui, aures auditui, nares olfactui, manus tactui, et os gustui, et etiam alii virtuti, scilicet interpretativæ, et pedes deserviunt progressui, et lumbi generationi, quia genitalia indignum et pudendum est contrectari, et etiam nominari; hinc est, quod inunctio debet fieri in septem locis prædictis, ut sic disponatur homo per hoc sacramentum ad plenitudinem sanitatis per deletionem omnis venialis peccati.

Quare
nonies
adultis
confo-
rendum.

Minis-
ter hujus
sacra-
menti.

Postremo, quia istius sacramenti susceptio a fine dependet, et finis est velocior transitus ad cælum per depositionem omnium venialium et conversionem mentis ad Deum; ideo non debet dari nisi adultis, qui venialiter peccant; nec aliquibus nisi petentibus, qui devotione sursum eriguntur: nec aliquibus nisi in periculo constitutis, et quasi in transitu ad alium statum. Et quia hoc sacramentum est periclitantium, et tamen habet materiam sacram, scilicet oleum consecratum; hinc est, quod propter periculum evitandum communiter committi debet sacerdotibus, et propter consecrationem olei non est nisi a consecratis manibus contrectandum. Ex variatione igitur finis in confirmatione, et unctione extrema, oritur diversitas in efficacia, in materia, et in forma, in loco, et in tempore, in suscipiente, et in dispensante: in efficacia, quia illud sacramentum disponit ad melius agonizandum, hoc

ad celerius evolandum; in materia, quia illud in oleo permixto balsamo, hoc vero in oleo puro; in forma, quia illud in indicativa, hoc vero in deprecativa; in loco, quia illud in fronte, hoc vero in multiplici parte; in tempore, quia illud in sanitate, hoc vero in ægitudine; in suscipiente, quia illud non solum adultis, verum etiam parvulis, hoc vero tantum adultis; in dante, quia illud ab episcopis, hoc autem a sacerdotibus quibuscumque. Et hæc omnis diversitas a fine procedit: quia, sicut claruit, diversitas in finibus proximis diversitatem introducit in his, quæ ad fines illos habent finaliter ordinari.

CAPUT XII.

De integritate Ordinis.

De sacramento ordinis hæc in summa tenenda sunt: quod ordo est signaculum quoddam, quo spiritualis potestas traditur ordinato. Licet autem ordo sit unum de septem sacramentis, septiformis tamen est ordinis gradus. Primus est in Ostiariis, secundus in Lectoribus, tertius in Exorcistis, quartus in Acolytis, quintus in Subdiaconis, sextus in Diaconis, septimus in Sacerdotibus. Illis autem quasi per modum cujusdam præparatorii supponitur clericalis tonsura, et etiam Psalmistatus; per modum autem complementi superponitur Episcopatus, Patriarchatus, et etiam Papatus; a quibus manant ordines, et dispensari debent sub debitis signis, tam ex parte visus, quam ex parte auditus, solemnitate debita nihilominus observata, quantum ad tempus, locum, officium, et personam.

Sacra-
menti
ordinis
septem
gradus.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est: quia principium nostrum reparativum, Verbum scilicet incarnatum, quia, ut Deus et homo, sacramentorum medicamenta ad salutem hominum instituit ordinate, discrete et potestative secundum exigentiam suæ bonitatis, sapientiæ et virtutis; hinc est, quod ipsa medicamenta sacramentorum commisit hominibus dispen-

sanda, non qualitercumque; sed eo modo, quo exigebat ordo, discretio et potestas. Oportuit ergo aliquas personas ad hujusmodi officium exequendum distinguere et segregari, quibus ordinario jure potestas hujusmodi committeretur.

Et quia hujusmodi discretio non debuit fieri, nisi per signa sacra, cujusmodi sunt sacramenta; hinc est, quod debuit esse aliquod sacramentum, quod esset sacrum signaculum, ordinativum, distinctivum et potestativum, ad sacramenta cætera dispensanda modo distinctivo, potestativo et ordinativo. Et ideo ordo diffinitur signaculum quoddam, in quo spiritualis potestas traditur ordinato: ita quod simul in ejus notificatione clauduntur tria prædicta, ex quibus colligi possunt in summa, quæ ad integritatem ordinis exiguntur. Primum igitur, quoniam ordo est signaculum distinctivum, et sequestrativum ab omni populo, ut quis totaliter divino sit cultui mancipatus; ideo ordines præcedit distinctio quædam in tonsura et corona, per quam intelligitur appetituum temporalium resecatio, et mentis elevatio ad æterna, ut totus ostendatur clericus deputatus esse ad divinum cultum: ideo dicit in susceptione coronæ¹: *Dominus pars hæreditatis meæ*. Et quia talis debet esse instructus in divinis laudibus, quæ maxime consistunt in Psalmis; ideo Psalmistatus, tanquam præambulans cæteros ordines, antecedit, quem tamen largo modo Isidorus² inter ordines numeravit. Secundo vero, quia ordo est signaculum ordinativum, et in seipso etiam est ordinatum; et ordo consistit in graduum disparitate et distinctione completa, secundum quod exigit septiformis gratia, ad cujus dispensationem sacramentum ordinis principaliter ordinatur: hinc est, quod septem sunt ordines gradatim ordinati usque ad sacerdotium, in quo status est ordinum, quia ipsius est consecrare sacramentum corporis Christi, in quo est plenitudo omnium gratiarum: unde

¹ Psal. xv, 5. — ² Isid., de Eccles. Offic.

alii sex sunt tanquam subministrativi, et quasi gradus quidam, per quos ascenditur ad thronum Salomonis. Qui, et sex sunt propter numeri perfectionem, quia senarius est primus numerus perfectus; et propter hoc, quod sic exigit perfectio et sufficientia officii ministrandi. Nam oportet aliquos ministrare quasi a remotiori; aliquos, a propinquiori; et aliquos a proximo, ut nihil desit ministerio ordinato. Et quia quodlibet istorum ministeriorum geminatur secundum actum purgandi et illuminandi, hinc est quod sex sunt ordines ministeriales, et septimus omnium perfectissimus, in quo altaris conficitur sacramentum, qui consummatur in ordine uno, tanquam in termino ultimo et completo.

Postremo, quia ordo est signaculum potestativum, non tantum respectu aliorum sacramentorum dispensandorum, verum etiam respectu sui; et potestas super potestatem est potestas excellens: ideo sibi non tantum competit potestas simplex, cujusmodi est in ordine simplici, verum etiam eminentia potestatis, cujusmodi est his, quorum est ordines ordinare et dispensare. Et quia excellentia quanto magis descendit, tanto magis dilatatur; et quanto magis ascendit, tanto magis unitur: hinc est, quod plures sunt episcopi, pauciores archiepiscopi, paucissimi patriarchæ, et unus pater patrum, qui Papa merito appellatur, tanquam unus primus et summus Pater spiritualis omnium patrum, imo omnium fidelium, et hierarcha præcipuus, sponsus unicus, caput indivisum, Pontifex summus, Christi vicarius, fons, et origo, et (a) regula cunctorum principatum ecclesiasticorum: a quo tanquam a summo derivatur ordinata potestas usque ad infima Ecclesiæ membra, secundum quod exigit præcellens dignitas in ecclesiastica hierarchia.

Et quia hæc dignitas præcipue manet in ordine, ideo hoc sacramentum non debet dispensari, nisi cum magna discretione et

Ordo
hierar-
chic ec-
clesiasti-
cæ.

Sum-
mus
Pontifex
et ejus
prælati

Sacra-
mentum
ordinis
dispen-
satio

(a) Cæst. edit. deest et.

Ordo
quid.

Ton-
sura cie-
ricalis

solemnitate; ac per hoc non a quolibet, nec cuilibet, nec in quolibet loco, nec quolibet tempore, sed personis litteratis, honestis, et a cunctis irregularitatibus alienis, jejuno stomacho, loco sacro, tempore missæ; et temporibus ab ecclesiastico jure statutis debent hujusmodi ordines dispensari, et hoc ab episcopis, quibus propter eminentiam reservatur dispensatio ordinum, confirmatio per impositionem manuum, consecratio monialium et abbatum, et dedicatio ecclesiarum, quæ propter sui celebritatem non debent dispensari, nisi ab his, qui habent præminentiam potestatis.

CAPUT XIII.

De integritate Matrimonii.

Matrimonii
definitio.

De sacramento matrimonii hæc in summa tenenda sunt, quod matrimonium est conjunctio legitima maris et feminae, individua vitæ consuetudinem retinens. Hæc autem conjunctio non solum fuit post peccatum, verum etiam ante peccatum. Sed prius institutum fuit sacramentum conjugii in officium; nunc autem non solum in officium, verum etiam in remedium contra libidinis morbum. Prius significabat conjunctionem Dei et animæ; nunc autem præter hoc significat conjunctionem Christi, Ecclesiæ, et duarum naturarum in unitate personæ. Introducitur autem hæc conjunctio in esse per liberum consensum animorum ex parte utriusque personæ, exterius expressum in aliquo signo sensibili: consummari autem habet in copula carnali. Nam per verba de futuro dicitur matrimonium initiari, per verba de præsentis ratificari, sed per carnalem copulam habet consummari. Hujus autem sacramenti¹ tria sunt bona, scilicet fides, et proles, et sacramentum; et duodecim impedimenta quæ impediunt contrahendum, et dirimunt jam contractum, quæ in his versibus continentur:

Error, conditio, votum, cognatio, crimen;
Cultus disparitas, vis, ordo, ligamen, honestas;

Si sis affinis, si forte coire nequibis;
Hæc socianda vetant conjugia, juncta retractant.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est: quia principium nostrum reparativum, Verbum scilicet incarnatum, eo ipso quod *Verbum Dei*, est fons sapientiæ in excelsis; eo ipso quod *incarnatum*, est clementiæ fons in terris: et ideo eo ipso, quod *Verbum increatum*, est humani generis formativum ex summa sapientia; eo ipso quod *incarnatum*, est ipsius reformativum ex summa clementia: ideo enim humanum genus reparat per clementiam, quia prius reparabile fecit ex sapientia, quæ pro suo summo ordine exigebat, quod genus humanum faceret potens stare, potens labi, potens etiam reparari, sicut in præcedentibus ostensum fuit. Quoniam ergo Verbum Dei in sua sapientia hominem fecit, sicut et congruum fuit, potentem stare, cadere, et surgere; hinc est, quod genus humanum eo modo propagandum ordinavit, quod ex ipso modo propagandi haberet, quod manuduceret ipsum ad standum; haberet etiam, quod manuduceret ad remedium; sicut etiam in propagatione illa est aliquid per peccatum, scilicet libido, quod traducit morbum. Et quia status hominis erat ex conjunctione ipsius animæ ad Deum per amorem unitivum modo castissimo, singulari et individuo, remedium veniebat ex conjunctione divinæ naturæ et humanæ in unitatem hypostasis et personæ; unitatem, inquam, divina gratia introductam, ut singularem et individua. Hinc est, quod Deus ab initio instituit, ut propagatio fieret per conjunctionem maris et feminae individua et singularem, quæ significaret ante peccatum conjunctionem Dei et animæ, seu Dei, et subcælestis hierarchiæ; post peccatum vero conjunctionem Christi et humanæ naturæ, seu Christi, et Ecclesiæ: et ideo utrobique est sacramentum, scilicet ante et post, licet alio et alio modo, quantum ad significationem et usum.

Matrimonium
eor ab
initio in-
stitutum

¹ Aug., de Gen. ad litt., lib. III, c. vii

Cum enim esset sacramentum, antequam superveniret morbus; libido, quæ supervenit per peccatum, potius habet per matrimonium exensari, quam ipsum valeat vitare; quia non morbus medicamentum corrumpt, sed medicamentum habet curare morbum. Ex quo manifeste apparet quid sit matrimonium, et qualiter divinitus sit introductum in esse.

Rursus, quia quælibet prædictarum spiritualium unionum in sacramento matrimonii significatarum est unio unius sicut agentis et influentis, alterius sicut patientis et suscipientis, et hoc faciente amoris vinculo, qui ex mera voluntate procedit: hinc est, quod matrimonium debet esse conjunctio duplicis personæ, differentis secundum rationem agentis et patientis, scilicet virilis sexus, et muliebris, et hoc ex mero consensu voluntatis. Et quia voluntas exterius non apparet, nisi per signa ipsam exprimentia; hinc est, quod necesse est ut consensus mutuus exterius exprimatur. Quia vero consensus ut de futuro non est proprie consensus, sed ipsius promissio; consensus vero ante commixtionem non facit plenariam unionem, quia nondum sunt una caro: hinc est, quod per verba de futuro dicitur matrimonium esse initiatum; de præsentem, ratum et confirmatum; sed in carnali copula consummatum, quia tunc sunt una caro, et unum corpus fiunt: ac per hoc plene significat unionem illam, quæ est inter nos et Christum. Tunc enim plene traducitur corpus unius in corpus alterius secundum sui comparis potestatem ad procreandam prolem. Et ideo ipsius matrimonii sunt tria bona, scilicet sacramentum, propter vinculum insolubile; fides, propter debiti solutionem; proles vero, sicut effectus consequens ad utrumque.

Postremo, quia dicta conjunctio matrimonialis debet esse ex libero consensu, procedens ad copulationem personarum distantium in unam matrimonii legem, et hoc potest duodecim modis impediri; hinc est

quod duodecim sunt impedimenta matrimonii: quod patet sic. Ad matrimoniale namque consensum requiritur libertas in consentiente, et idoneitas ad conjunctionem. Sed libertas in consensu tollitur per duo, secundum duas partes involuntarii, scilicet per ignorantiam, et per violentiam. Et sic sunt duo impedimenta, scilicet error, et violentia. Libertas autem in consentiente tollitur per hoc, quod quis est alligatus alteri; et hoc vel Deo, vel homini: si Deo, hoc est vel per votum expressum, vel per aliquid quod habet votum annexum: primum est in voto; secundum in ordine. Si autem homini, hoc est dupliciter: aut per ligamen existens, aut per ligamen præcedens: primum est in ligamine, quod quis ligatus est uxori; secundum est in crimine, quando mœchus, vel mœcha, machinatus est in mortem conjugis, vel, ipso vivente, fidem de contrahendo dedit. Et sic sunt quatuor impedimenta, scilicet votum, ordo, ligamen, et crimen. Idoneitas autem ad unionem est distantia personarum conveniens, quæ tollitur per nimiam proximitatem, vel per nimiam elongationem. Nimia autem proximitas venit sive per generationem, sive per aliquid simile generationi, ut est cognatio legalis, aut spiritualis; aut venit per commixtionem sexuum, aut per contractionem sponsalium. Et sic sunt tria impedimenta, scilicet cognatio, affinitas, et publicæ justitiæ honestas. Nimia autem distantia aut attenditur quantum ad ea quæ sunt naturæ, ut cum non possunt commisceri carnaliter; aut quantum ad ea quæ sunt fortunæ, quæ non sunt in nostra potestate, ut patet cum est unus servus, et alter liber; aut quantum ad ea quæ sunt religionis christianæ, ut cum unus est baptizatus, alter vero minime. Et sic sunt tria impedimenta, scilicet impotentia coeundi, error conditionis, et disparitas religionis. Ac per hoc sunt in universo duodecim impedimenta, quæ Spiritu sancto dictante, introducta sunt in Ecclesia Dei. Cui, scilicet

Impe-
dimento-
rum ma-
trimonii
sufficien-
tia.

Consensus con-
jugum
mutuus
exterius
est ex-
primendus.

Potos-

las Ec-
clesias
al modo-
randa
matri-
monii
jura.

Ecclesiæ, etsi omnia sacramenta sunt com-
missa, potissime conjugii sacramentum com-
missum est regulandum, propter varietates
quæ circa hoc sacramentum incidere pos-
sunt, et propter morbum annexum, qui
est maxime infectivus, et minime tenens
modum: et ideo ipsius Ecclesiæ est gradus
cognitionum limitare, sicut pro tempore

expedire videt, et personas legitimas, vel
illegitimas judicare, et divortia facere. Sed
nunquam debet nec potest matrimonium,
quod legitime introductum est, annullare;
quia¹ quos Deus conjunxit, non potest
homo, quantumcumque sit magnæ poten-
tiæ, separare, cum ipsius Dei judicio judi-
candi remaneant universi.

SEPTIMA PARS

IN QUA

DE STATU FINALIS JUDICII TRACTATUR

CAPUT PRIMUM.

De Judicio in communi.

Postquam aliqua breviter dicta sunt de
trinitate (a) Dei, de creatura mundi, de corrup-
tela peccati, de incarnatione Verbi, de gratia
Spiritus sancti, et de medicina sacramentali;
restat nunc septimo, et ultimo, aliqua brevi-
ter tangere de statu finalis judicii. De quo in
summa tenendum est, quod sine dubio judi-
cium universorum futurum est, in quo Deus
Pater per Dominum nostrum Jesum Christum
judicabit vivos et mortuos, bonos et malos,
reddendo unicuique secundum exigentiam
meritorum. In hoc autem judicio fiet apertio
librorum, scilicet conscientiarum, quibus
merita et demerita universorum sibiipsis et
cæteris innotescant, faciente hoc virtute il-
lius libri vitæ, Verbi scilicet incarnati, qui
in forma divinitatis non videbitur nisi a bonis;
in forma vero humanitatis, in qua et
sententiam promulgabit, videbitur tam a
bonis, quam a malis, licet terribilis in eadem
forma appareat reprobis, et blandus justis.

¹ *Matth.*, xix, 6; *Marc.*, x, 9.

(n) *Suppl.* personarum et unitate.

Ratio autem ad intelligentiam prædicto-
rum, hæc est: quia primum principium,
cum, hoc ipso quod primum, sit a seipso,
secundum seipsum, et propter seipsum,
hoc ipso ipsum est efficiens, forma et finis,
universa produciens, regens et perficiens:
ita quod sicut producit secundum altitudi-
nem summæ virtutis, sic etiam regit se-
cundum rectitudinem veritatis, et consum-
mat secundum plenitudinem bonitatis. Quo-
niam ergo altitudo summæ virtutis requi-
rebat, ut non tantum esset productio
creaturæ ad vestigium, verum etiam ad
imaginem; non solum creaturæ irrationalis,
verum etiam rationalis; non solum creaturæ
quæ movetur secundum impetum natu-
ralem, verum etiam secundum libertatem
voluntatis; et creatura quæ est ad imagi-
nem, quia capax est Dei, est beatificabilis;
creatura rationalis, disciplinabilis; creatura
habens libertatem voluntatis, est secundum
legem justitiæ ordinabilis et deordinabilis:
hinc est, quod rectitudo veritatis legem ho-
mini imponere debuit, in qua ad beatitudi-
nem invitaret, et ad veritatem erudiret, et
ad justitiam obligaret: ita tamen quod li-

Ratio
futuri
universi
salis ju-
dicii.

bertatem voluntatis non egeret, quin pro suæ (a) libito voluntatis justitiam relinquere posset, et sequi, cum sic res, quas condidit, administret, ut eas agere proprios motus sinat. Et quia plenitudo bonitatis in consummando operatur secundum quod exigit altitudo virtutis, et rectitudo veritatis; hinc est, quod consummatio beatitudinis non datur a bonitate summa, nisi his qui servaverunt justitiam a rectitudine veritatis impositam; qui susceperunt disciplinam, ac amaverunt illam summam et perpetuam felicitatem plus, quam bona transitoria.

Et quoniam quidam hoc agunt, quidam autem oppositum, pro suarum varietate voluntatum, quæ interius occultantur, et in statu viæ secundum suum arbitrium currunt: hinc est, quod ad manifestationem altitudinis virtutis, rectitudinis veritatis, et plenitudinis bonitatis, necesse est universale judicium sequi, in quo fiant justæ retributiones præmiorum, apertæ declarationes meritorum, et irrevocabiles lationes sententiarum: ut in justis retributionibus stipendiorum, summæ bonitatis appareat plenitudo; in apertis declarationibus meritorum, veritatis appareat rectitudo; et in irrevocabilibus lationibus sententiarum, summæ virtutis et potestatis appareat altitudo. Primum igitur quoniam justa retributio respicit culpam, cui debetur pœna, vel justitiam, cui debetur gloria; et universi filii Adæ habent hanc, vel illam; hinc est, quod necesse est judicio retributionis omnes judicari, ut boni glorificentur, et impii condemnentur. Rursus, quia aperta declaratio meritorum requirit, quod simul appareat quid agendum est, et quid actum est, vel omissum a libertate voluntatis humanæ, secundum varietatem circumstantiarum: hinc est quod et libri conscientiarum aperientur, ut appareant merita; et liber vitæ, ut appareat ipsa justitia, secundum quam approbanda, vel reprobanda sunt merita illa. Et quoniam ille liber vitæ est liber in quo scripta sunt omnia simul et

lucidissime, et in conscientiis scribuntur veraciter: ideo ex concursu apertionis horum librorum fiet aperta declaratio omnium meritorum; ita quod occulta cordis ejuslibet, et sibi, et cæteris innotescant. Unde, ut vult Augustinus¹, liber ille est vis qua fiet, ut ad memoriam ejuslibet cuncta mirabiliter revocentur, ut lucide appareat æquitas divinorum judiciorum in apertissimo lumine veritatis. Postremo, quia irrevocabilis latio sententiarum debet fieri ab eo qui possit audiri et videri, et a quo non possit appellari; et videri ab universis non potest summa lux, quam tenebrosi oculi videre non possunt, pro eo quod facie ad faciem videri non potest sine deformitate mentis et jucunditate cordis: necesse est quod judex appareat in effigie creaturæ. Quia vero pura creatura auctoritatem non habet summam, a qua appellari non possit, hinc oportet quod judex noster et Deus sit, ut judicet per auctoritatem summam, et homo sit, ut videatur, et disceptet cum peccatoribus in effigie humana. Et quia una vox disceptationis terret culpabiles, et assecurat innocentes; hinc est, quod una ejusdem effigies justos lætificabit, et e contrario impios deterrebit.

Latio
senten-
tiæ irre-
vocabilis

CAPUT II.

De antecedentibus ad judicium, cujusmodi est pœna purgatoria.

Deinde in speciali circa statum finalis judicii consideranda sunt quædam, sicut præambula; quædam, sicut concomitantia; et quædam, sicut consequentia. Præambula autem sunt duo, scilicet pœna purgatorii, et suffragia ecclesiastica. Primo igitur de pœna purgatorii hoc tenendum est, quod ignis purgatorius est ignis corporalis, quantum spiritus justorum, qui in hac vita non impleverunt pœnitentiam et satisfactionem condignam, affliguntur secundum plus et minus, secundum quod plus vel

Som-
maria
doctrina
de pur-
gatorio.

¹ Aug., de civit. Dei, lib. XX, c. XIX. — (a) Al. suo.

Ratio
retribu-
tionis
præmio-
rum in
judicio.

Apertio
librorum
con-
scientiæ.

minus de cremabili secum ex hac vita traxerunt. Affliguntur autem minus graviter, quam in inferno, et gravius, quam in hoc mundo; non tamen ita graviter, quin semper sperent et sciant se in inferno non esse, licet forte, pro poenarum magnitudine, hoc aliquoties non advertant. Hac autem afflictione, ab igne corporali inflata, purgantur spiritus a reatibus, et scoriis, et etiam reliquiis peccatorum; quibus sufficienter expurgatis, immediate evolvant et introducantur in gloriam Paradisi.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium, eo ipso quod primum, sit optimum et perfectissimum; et eo ipso quod optimum, sit summe amativum boni, et summe detestativum mali, sicut summa bonitas non patitur quod bonum maneat irremuneratum, sic etiam non debet pati quod malum remaneat impunitum. Quoniam ergo viri iusti aliquando decedunt, qui in hac vita non totaliter penitentiam impleverunt, cum meritum vitæ æternæ in eis non possit remanere irremuneratum, et vitium culpæ non possit remanere impunitum, ne perturbetur pulchritudo ordinis universi, necesse est quod ipsi finaliter præmiantur, necesse est etiam quod iidem temporaliter puniantur secundum suarum culparum exigentiam et reatum.

Et quia culpa commissiva, et offensiva fuit majestatis divinæ, et damnificativa Ecclesiæ, et deformativa imaginis divinæ menti nostræ impressæ, maxime si fuit culpa mortalis, et venialis etiam disponit ad hoc; et de offensa requiritur punitio, de damno vero agenda est satisfactio, et de deformatione requirenda est expurgatio: hinc est quod necesse est, quod poena illa sit iuste punitiva, digne satisfactoria, et sufficienter expurgativa. Primum igitur, quoniam poena ista debet esse iuste punitiva, et spiritus qui, contempto bono æterno et summo, se subiecit infimo, iuste debet inferiori subijci, ut ab eis suscipiat poenam,

ex quorum occasione perpetravit culpam, et ratione quorum et Deum contempsit, et seipsum vilem fecit: hinc est, quod ordo divinæ justitiæ exigit, ut spiritus ab igne materiali habeat puniri, ut sicut secundum ordinem naturæ anima unitur corpori, ut influat vitam ipsi corpori, sic uniatur igni materiali secundum ordinem justitiæ, ut punibile punienti, a quo suscipiat poenam. Et quia viri iusti qui sunt in gratia, non sunt digni nisi poena transitoria, et tanto majori digni sunt poena, quanto majora commiserunt peccata, et minorem egerunt poenitentiam: hinc est, quod ab igne materiali puniuntur temporaliter, quidam tamen diutius, quidam vero brevius, quidam acerbius, quidam levius, secundum quod reatus exigit offensarum. Necesse enim est, ut dicat egregius doctor Augustinus¹, quod tantum urat dolor, quantum hæserat amor. Tanto enim difficilior quis purgatur, quanto medullis cordis ejus intimius amor inhæserat mundanorum. Amplius, quoniam poena illa debet esse satisfactoria, et satisfactio respicit libertatem voluntatis et statum viæ, potissime cum ibi jam non sit status mendi, et poenæ illæ minime teneant rationem voluntarii: necesse est, quod illud quod deficit ex parte libertatis in voluntate sustinente, suppleatur in acerbitate ex parte poenæ. Quia vero gratiam habent, qui purgantur, quam quidem ultra perdere non possunt; hinc est, quod nec a tristitia penitus absorberi, nec in desperationem incidere, nec in blasphemiam possunt, nec volunt aliquatenus prosilire; ac per hoc, licet graviter puniantur, longe tamen aliter et mitius, quam in inferno: et statum etiam illum indubitanter sciunt alium esse, quam istum in quo sunt illi, qui in inferno irremediabiliter cruciantur. Postremo quia poena illa debet esse expurgativa, et purgatio illa spiritualis; necesse est, vel quod ignis ille spiritualem habeat virtutem divinitus sibi datam, vel, ut magis credo, ipsa

¹ Aug., de Civit. Dei, lib. XXI, c. xxvi.

Ratio
purgato-
ris poe-
næ.

Culpæ
gravis.

Quo
modo ab
igne ma-
teriali in
purgato-
rio spiri-
tus pa-
cian-
tur.

virtus gratiæ interioris habitantis adjuncta a pœna extrinseca, ipsam animam jam pro offensis punitam, et a reatum onere alleviatam purget purgatione sufficienti, ut jam nulla remaneat dissimilitudo ad gloriam. Et quoniam tales spiritus dispositi sunt in summo ad deiformitatem gloriæ suscipiendam in se, cum janua sit aperta, et purgatio consummata, necesse est illos spiritus evolare, in quibus charitatis ignis sursum levans, et nihil retardans ex parte impuritatis animæ, vel reatus. Nec enim decet divinam misericordiam, seu justitiam, ut amplius differat gloriam, cum inveniat receptaculum idoneum, et magna sit pœna in dilatione præmiorum, nec amplius puniri debeat spiritus jam purgatus.

Animæ
purgati-
væ
statim
evolut
ad glo-
riam.

CAPUT III.

De antecedentibus ad judicium, cujusmodi sunt suffragia ecclesiastica.

De suffragiis autem ecclesiasticis hoc tenendum est, quod suffragia Ecclesiæ prosunt mortuis; suffragia dico, quæ pro mortuis Ecclesia facit, sicut sunt sacrificia, jejunia, eleemosynæ, et aliæ orationes, et pœnæ voluntarie assumptæ pro eorum culpis celerius et facilius expiandis. Prosunt autem mortuis non quibuscumque, sed mediocriter bonis, utpote illis, qui sunt in purgatorio; non valde malis, scilicet illis qui sunt in inferno; nec valde bonis, scilicet his qui sunt in cœlo: quin potius e converso eorum merita et orationes suffragantur Ecclesiæ militanti, cujus membris multa beneficia impetrant beati. Prosunt autem secundum magis et minus, vel pro diversitate meritorum in mortuis, vel pro charitate vivorum, quæ magis sollicitatur pro aliquibus, quam pro aliis; et hoc, vel ad pœnarum mitigationem, vel celeriore liberationem, secundum quod supernæ providentiæ dispensatio melius eis viderit expedire.

Ratio
suffra-
giorum

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quoniam primum principium,

cum sit optimum, ac per hoc summæ severitatis contra malum, debet pariter summæ suavitatis esse ad bonum: et ideo cum, ratione severitatis justitiæ, justi in quibus est reatus culpæ debeant post hanc vitam in purgatorio tormentari; debent etiam, ratione suavitatis misericordiæ, relevari, et habere auxilium et munimen; maxime quia in miseria sunt constituti, et suis operibus et meritis non possunt amplius se juvare: disponere igitur debuit regimen divinæ providentiæ suffragia eis conferri ab eis, qui possunt, salva tamen rectitudine justitiæ, a qua nec debet nec potest dulcedo misericordiæ dissentire, nec aliquatenus separari. Quoniam igitur rectitudo justitiæ exigit conservationem honoris divini, regiminis universi, et qualitatit meriti humani; ideo superni et primi principii providentia summa disposuit, hæc suffragia valere defunctis secundum dulcedinem misericordiæ, et rectitudinem justitiæ, servantis honoris divini dignitatem, universi regimen, et humani meriti qualitatem.

Primo igitur, quoniam in hujusmodi suffragiis servari debet justitia, quæ divini præcipue est conservativa honoris; et honor divinus nihilominus exigit opera satisfactoria et pœnalia sibi persolvi pro culpis: hinc est, quod per illa opera habent suffragia fieri, per quæ potissime fit satisfactio, et honor recompensatur Deo. Quoniam igitur hujusmodi sunt tres partes satisfactionis, jejuniū, oratio, et eleemosyna, et altaris sacrificium, in quo maxime redditur honor debitus propter placentiam illius, qui in sacrificio illo offertur; hinc est quod suffragia Ecclesiæ consistunt in hujusmodi operibus satisfactoriis, et maxime in Missis celebrandis, secundum quod Gregorius in Dialogis insinuat ¹ aliquos, propter Missarum beneficia, de pœnis magnis celerrime liberatos. Et per hoc pompâ exequiarum, et accuratio funeris, et hujusmodi non debent inter suffragia Ecclesiæ computari: propter quod et

Salu-
factionis
partes.

¹ Greg., *Dialog.* lib. IV, c. LV.

sanctus Augustinus dicit¹, quod curatio funeris, conditio sepulturæ, et pompa exequiarum, magis sunt solatia vivorum, quam subsidia mortuorum.

Amplius, quia debet ibi servari iustitia conservativa ordinis et regiminis universi, et hæc exigit ut in communicatione influentiarum salvetur ordo, et symbolum inter ea, in quibus et in quæ influentiæ illæ manant; ac per hoc inferius non debeat influere in illud quod est supra, neque in id quod est per omnimodam distantiam elongatum : hinc est quod suffragia Ecclesiæ non possunt valere his qui sunt in inferno, quia sunt a corpore Christi mystico penitus separati : unde nulla spiritualis influentia capitis ad eos pervenit, nec eis prodest, sicut nec influentia capitis prodest membris a corpore amputatis. Hinc est etiam, quod non prosunt beatis, quia sunt omnino superiores secundum statum, et jam in termino existentes non possunt ad altiora conscendere, sed magis e converso ipsi prosunt nobis, et eorum orationes, nam et hoc meruerunt in carne : ideo disposuit ordo divinus, ut etiam ipsis sanctis Dei orationes offerantur, ut et ipsi suffragentur nobis ad divina beneficia impetranda. Non prosunt ergo eis ecclesiastica suffragia, sed magis nobis prosunt sua. Restat igitur quod prosunt solis iustis, qui sunt in pœnis purgatorii. Nam ibi ratione pœnæ, et impotentia se juvandi, sunt vivis inferiores ; ratione vero iustitiæ, cæteris membris Ecclesiæ sunt conjuncti : ita ut merito eis Ecclesiæ sanctæ merita possint propter symbolum et ordinem suffragari.

Postremo, quoniam debet in his servari iustitia, quæ pensat exigentiam meritum; hinc est, quod suffragia illa, quæ communiter fiunt pro defunctis, licet omnibus bonis valeant pro modulo suo, his tamen amplius valent, qui magis meruerunt ut sibi valerent et prodessent, dum erant in statu viæ. Illa vero, quæ specialiter fiunt pro aliqui-

bus, quia intentio facientis est recta, et secundum Deum procedit, et ecclesiastica institutio absque dubio non est cassa : ideo plus valent illis, pro quibus determinate fiunt, licet etiam aliis aliquo modo communi-centur. Nec tamen possunt ita aliis subvenire, sicut illi principali personæ, pro eo quod licet sint spiritualia, tamen divina iustitia pro majori culpa majorem exigit emendam, et pro pluribus culpis plures emendas. Unde exemplum de lumine, quod æqualiter illuminat ad unam mensam sedentes, non placet; quia hujusmodi suffragia potius assimilari habent pretiis redemptivis, quam hujusmodi influentiis diffusivis. Quantum autem cuilibet determinate valeant, ille certitudinaliter diffinire habet, cujus est in reatibus, et pœnis, et suffragiis attendere pondus, numerum et mensuram.

CAPUT IV.

De concomitantibus judicium, sicut est conflagratio ignium.

Deinde aliquid dicendum est de concomitantibus judicium, quæ sunt duo, scilicet conflagratio ignium mundanorum, et resurrectio corporum. De conflagratione igitur hoc tenendum est, quod ignis præcedet faciem judicis, quo terræ facies exuretur, ita quod figura hujus mundi mundanorum ignium (a) conflagratione peribit, sicut factum est aquarum inundatione tempore diluvii. Dicitur autem * *transire figura hujus mundi*, non quantum ad destructionem totalem hujus mundi sensibilis, sed quia per actionem illius ignis omnia elementaria inflammantis, consumerentur vegetabilia, et animalia purgabantur, et immovabantur elementa, maxime aer et terra; purgabantur justi, et adurentur reprobi : quibus factis cessabit etiam motus cœli, ut sic completo numero electorum, fiat quodam modo innovatio et præmiatio corporum mundanorum.

Ratio autem ad intelligentiam prædic-

¹ Aug., de Cura pro mort. agend., c. 11. — ² I Cor., VII, 31.

(a) Cœt. ed. t. ult. et.

Suffragia Ecclesiæ quibus non prosunt.

Ecclesiæ suffragia quibus magis prosunt.

torum, hæc est : quia principium rerum universale, cum sit sapientissimum, etsi in omnibus, quæ agit, attendit ordinem sapientiæ, potissime tamen in his debet attendere quæ spectant ad consummationem : ut sic non discordet primum a medio, nec medium a postremo ; sed in cunctis congruentissime ordinatis appareat illius primi principii sapientia ordinans, et bonitas, et altitudo. Quoniam ergo Deus secundum sapientiam suam ordinatissimam cunctum mundum istum sensibilem et majorem fecit propter mundum minorem, scilicet hominem, qui inter Deum, et res istas inferiores, in medio collocatus est : hinc est, quod ut omnia sibi invicem congruant, et habitatio cum habitatore habeat harmoniam, homine bene instituto, debuit mundus iste in bono et quieto statu institui ; homine labente, debuit etiam mundus iste deteriorari ; homine perturbato, debuit perturbari ; homine expurgato, debuit expurgari ; homine innovato, debuit innovari ; et homine consummato, debuit quietari.

Com-
motio to-
lius crea-
turæ sive
mundi.

Primo ergo, quoniam mundus ille perturbari debet, homine perturbato, sicut stetit cum stante, et quodammodo cecidit cum labente ; et in futuro judicio, propter severitatem judicis ostendendam, necesse est omnium corda terreri, et peccatorum maxime, qui universorum Dominum contempserunt : ut sic omnis creatura divinum accipiat zelum, et conformetur auctori, conformetur etiam habitatori, necesse est totius orbis cardines horribilissime commoveri. Et quia nihil intensius, et velocius, et horribilius in agendo commovet alia elementa, quam ignis hinc inde ex omni parte concurrens ; hinc est, quod necesse est, quod ipsius judicis faciem ignis præcedat, non ex una parte tantum, sed ex omni parte mundi, ut sit ibi concursus ignis elementaris, et terrestris ; ignis purgatorii, et etiam infernalis : ut per infernalem, reprobi adurantur ; per purgatorium, justī purgentur ; per terrestrem, hæc terræ nascentia consumantur ; per ele-

mentarem, elementa subtilentur, et ad innovationis faciem disponantur, et simul cum hoc cætera conturbentur, ut non solum homines, et dæmones, verum etiam angeli videntes terreantur.

Rursus, quoniam mundus iste purgari debet cum homine expurgato, et homo in statu finalis temporis indiget purgari a scoria avaritiæ et malitiæ, sicut in primo tempore a facie luxuriæ ; indiget etiam purgari et velociter, et intime, et perfecte : hinc est, quod sicut mundus prius deletus est, et quodam modo purgatus, per elementum aquæ, quod est frigidum, contra ardorem et foetorem luxuriæ ; sic finalis mundus per ignem, propter refrigerium charitatis et frigus malitiæ et avaritiæ, quæ regnabunt in fine quasi in ipsius mundi senectute. Quæ quia maximæ sunt adhærentiæ, necesse est quod purgans sit actionis intimæ, violentæ et acceleratæ : quod non contingit reperiri in elemento aliò, quam in igne. Et ideo sicut factum est aquarum inundatione diluvium, sic per actionem ignis mundi sensibilis facies exuretur.

Avari-
tia et ma-
litiæ in
senec-
tute
mundi.

Amplius, quoniam mundus ille innovari debet cum homine innovato, nec innovari potest aliquid in novam formam, nisi perdat vetustam, et quodam modo disponatur dispositione nova superinducta : hinc est, quod cum ignis maxime habeat virtutem expulsivam formæ extraneæ, habeat etiam vim subtilitativam, et cœlesti naturæ cognatam : ideo per ipsum debet fieri purgatio simul et innovatio, ita quod, cum geminam habeat efficaciam, quantum ad aliquam, judicis adventum præcedet (a), quantum autem ad reliquam, habet sequi. Et cum innovatio sit ad novitatem, quæ amplius non redit ad vetustatem ; ac per hoc ad novitatem incorruptibilem, quam dare non est in potentia alicujus creaturæ : hinc est, quod licet in illa purgatione et innovatione, ignis aliquid agat per naturalem virtutem, ut inflammare, purgare, rarefacere, et subtiliare ;

Mundi
inno-
vatio.

tamen necesse est, quod cum illa virtute naturali sit virtus operans supra naturam, cujus imperio fiet conflagrationis initium, et cujus etiam virtute fiet nihilominus complementum.

Com-
pleto
mero
electo-
rum om-
nia ter-
minan-
tur.

Postremo, quoniam mundus ille debet consummari, homine consummato; et tunc est homo consummatus, quando in gloria completus erit numerus electorum, ad quem quidem statum omnia tendunt, sicut ad finem ultimum et completum: necesse est, facta completionem illius numeri, terminari et quietari motus naturæ cœlestis; necesse est etiam terminari transmutationes elementares; necesse est etiam per consequens terminari generationem, quæ est in animalibus et in plantis. Cum enim omnia ista ordinentur ad formam nobilissimam, quæ quidem est anima rationalis, posito statu in animabus (a), necesse est et statum, et complementum poni in cæteris præcedentibus. Et ideo corpora cœlestia, habita quiete et luminis plenitudine, dicuntur remunerari; elementa vero, quæ amplius non habent vim multiplicandi per transmutationem mutuam, dicuntur interire, non quantum ad substantiam, sed quantum ad actionem et passionem mutuam, et hoc maxime, quantum ad qualitates activas. Vegetabilia vero et sensibilia, quia non habent potestatem et vitam perpetuam, et durationem sempiternam, qualis competit statui illius nobilitatis, necesse est in propria natura consumi, ita tamen quod salventur in principijs, et quodam modo in simili, videlicet in homine, qui similitudinem habet cum omni genere creaturæ: et ideo in ipsius innovatione et glorificatione possunt dici omnia innovari, et quodammodo præmiari.

CAPUT V.

De concomitantibus iudicium, sicut est resurrectio corporum.

Univer-
salia re-
surrectio.

De resurrectione autem corporum hoc tenendum est, quod omnium corpora homi-

num in generali resurrectione resurgent, nulla in eis existente distantia quantum ad ordinationem temporis, sed magis quantum ad ordinationem dignitatis. Nam mali resurgent cum suis deformitatibus, et pœnalitatibus, miseriis, et defectibus, quos habuerant in statu viæ. In bonis autem natura servabitur, et vitia detrahentur, et omnes resurgent integro corpore, et plena ætate, et debita mensura membrorum, ut sic omnes sancti ¹ *occurrant in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi*. Surgent autem tam in bonis quam in malis corpora eadem numero, quæ prius, et ex eisdem partibus constituta, salva totius veritate naturæ, non solum quantum ad membra principalia, et humiditatem radicalem, verum etiam salvis capillis et cæteris membris, quæ faciunt ad decentiam corporis, ita quod in quascumque auras vel sinus naturæ pulvis humani corporis cedat, ad eam animam redibit, quæ ipsum primitus, ut viveret et cresceret, animavit.

Ratio autem ad intelligentiam prædicatorum, hæc est: quia primum principium, eo ipso quod primum et summum, est universalissimum, et sufficientissimum, ac per hoc principium est naturarum, gratiarum, et præmiorum; principium etiam potentissimum, elementissimum, et justissimum: et licet secundum quamdam appropriacionem sit potentissimum in constitutione naturarum, et elementissimum in collatione gratiarum, et justissimum in retributione stipendiorum; tamen sigillatim singula sunt in singulis, quia summa potentia, elementia et justitia nullatenus possunt ab invicem separari: et ideo in opere retributionis necesse est, quod ipsa fiat secundum quod exigit rectitudo justitiæ, et reformatio gratiæ, et completio naturæ. Quoniam ergo justitia necessario requirit, ut homo qui meruit, vel demeruit, non in anima solum, nec in corpore solum, sed in anima simul et

¹ Ephes., iv, 13.

(a) Cœl. edit. animalibus.

corpore puniatur, vel præmiatur in utroque; reformatio autem gratiæ requirit, ut totum corpus assimiletur Christo capiti, cujus corpus mortuum necessarium fuit resurgere, cum unitum esset inseparabiliter deitati; completio vero naturæ requirit, ut homo constet simul ex corpore et anima, tanquam ex materia et forma, quæ mutuam habent appetitum, et inclinationem mutuam: necesse est, resurrectionem esse futuram, exigente hanc (a) constitutione naturæ, infusione gratiæ, et retributione justitiæ, secundum quas tota universitas habet regi. Et ideo, ex his tribus, omnia clamant hominem suscitandum, ut omnis tollatur excusatio illis, qui contra hanc veritatem fidei obsurdescunt, et merito contra tales *uni-versus pugnet orbis terrarum.*

Ratio
justitiæ
Dei in
resurrec-
tione. Primo igitur, quoniam resurrectio debet esse secundum exigentiam ordinis divinæ justitiæ, et divina justitia reddit unicuique quod suum est pro loco et tempore, et omnis anima corpori semel et ad punctum temporis unita, vel habet in eo culpam, vel gratiam: necesse est quod omnes resurgant. Et quia distinctus debet esse status retributionis a statu viæ, et resurrectio spectat ad statum retributionis: ut non confundatur ordo universi, et ut fides habeat meritum, quæ credit quod non videt, et ut certius et clarius appareat æquitas divinæ justitiæ, et ut simul fiat consummatio et retributio finalis in angelis et hominibus; requirit hoc divina justitia, ut omnes resurgant simul, quantum est de lege communi. Quod dico propter Christum, et ejus beatissimam Matrem gloriosam virginem Mariam. Quia vero malis debetur pena et miseria, et bonis gloria: ideo, etsi simul resurgant in tempore, valde tamen dissimiles erunt in conditione. Nam quia malis resurrectio non est ad vitam, sed ad supplicium, necesse est quod ipsi cum infirmitatibus, et deformitatibus, et defectibus suscitentur.

Ratio Rursus, quia resurrectio debet esse se-

(a) Cæst. edit. hac.

TOM. VII.

cundum exigentiam consummationis gratiæ, et perfecta gratia facit nos conformes Christo capiti nostro, in quo nullus fuit defectus membrorum, sed perfecta ætas, et statura debita, et effigies formosa; opportunum est, quod boni suscitentur in optimis conditionibus, ac per hoc necesse est, quod in eis vitia detrahantur, et natura servetur. Opportunum etiam est, ut si aliquod membrum deerat, suppleatur; si aliqua erat superfluitas, auferatur; si aliqua membrorum deordinatio, corrigatur; si parvulus erat, ad quantitatem ætatis Christi, quam habebat in resurrectione, licet non in mole, divina virtute deducatur; si decrepitis, ad eandem ætatem reducatur; si gigas, si nanus, ad mensuram congruam limitetur: ut sic omnes integri et perfecti *occurrant in virum perfectum in mensuram ætatis plenitudinis Christi.*

Ratio
ex con-
ditione
naturæ. Postremo, quia resurrectio debet esse secundum exigentiam perfectionis naturæ, et natura spiritus rationalis exigit quod vivificetur corpus proprium, quia proprius actus in propria materia habet fieri: necesse est, quod idem corpus numero resurgat, et alioquin non esset resurrectio vera. Requirit etiam natura animæ rationalis et immortalis, quod sicut habet esse perpetuum, sic corpus habeat cui perpetuo insuat vitam: ac per hoc, corpus quod animæ unitur, ex ipsa unione ordinationem habet ad incorruptionem perpetuam: ita tamen quod illud in quo consistit substantia totius corporis, sicut sunt membra principalia, et etiam humiditas radicalis, et caro secundum speciem, habeat ordinationem necessariam; alia vero, scilicet caro secundum materiam, et partes quæ caro de bene esse corporis, habeant ordinationem de congruo: et ideo primæ partes sunt ordinatæ ad resurrectionem secundum ordinem necessitatis; aliæ vero omnes secundum ordinem congruitatis. Quem quidem ordinem quia Deus impressit naturæ, et natura non potest perficere,

¹ Sap., v, 21. — ² Ephes., iv, 13.

quia non potest mortuum suscitare, et ipsa divina Providentia nihil debuit facere frustra; necesse est, quod ipsius virtute reparatur corpus idem numero, et immortale, et ex omnibus partibus constitutum, et salva tota veritate humanæ naturæ. Cum autem hæc natura non habeat in potestate, sed solum in appetitu, quia nec idem corpus numero destructum reparare potest, cum non possit in totam rei substantiam; nec corpus immortale possit efficere, cum omne per naturam generabile sit corruptibile; nec dispersa colligere potest: necesse est, quod resurrectio non seminalibus, nec naturalibus causis, sed primordialibus attribuitur, ut fiat secundum cursum mirabilem et supernaturalem, et secundum divinæ imperium voluntatis.

CAPUT VI.

De consequentibus ad iudicium, scilicet de igne infernali.

De pœna infernali summam.

Consequenter de consequentibus ad iudicium est dicendum; quæ sunt duo, scilicet pœna infernalis, et gloria cælestis. De pœna igitur infernali hoc tenendum est, quod pœna infernalis est in loco corporali deorsum, in quo æternaliter affligentur omnes reprobi, tam homines, quam spiritus mali. Affligentur autem eodem igne corporali, qui concremabit et affliget spiritus, et etiam corpora: nec tamen corpora illa consumet; sed semper affliget alios plus, alios minus, secundum exigentiam meritorum. Huiusmodi autem afflictioni ignis conjuncta erit afflictio secundum omnes sensus; conjuncta erit pœna vermis, et carentia visionis Dei; ita quod in his pœnis erit varietas, et cum varietate acerbitas, et cum acerbitate interminabilitas, ut ad reproborum supplicium², tormentorum fumus ascendat in sæcula sæculorum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum hæc est: quia cum primum principium

summum sit, quicquid habet, habet in summo: ideo necesse est ipsum esse rectissimum. Cum ergo in retribuendo agat secundum rectitudinem; sicut contra se facere non potest, nec se negare, nec suam justitiam impugnare, sic necessario, sua rectitudine exigente, oportet quod peccatum puniatur secundum quantitatem culpæ, in his maxime, qui legem misericordiæ contemnentes, per impenitentiam impeerunt in severitatem justitiæ. Quoniam ergo severitatis justitiæ est considerare culpam non solum quantum ad radicem, verum etiam quantum ad circumstantias aggravantes; congruissimum est, ut iudex justus penas debitas ab impiis exigat usque ad ultimum quadrantem, et sic non remaneat dedecus peccati sine decore justitiæ; et sicut manifesta est potestas in creando, et sapientia in gubernando, et clementia in reparando, sic manifestetur summa justitia in puniendo. Quoniam ergo divina justitia peccatorem impium debet punire secundum exigentiam culpæ, et culpa mortalis, ad quam succedit finalis impenitentia, ipsa habet rationem deordinationis perpetuæ, deordinationis libidinosæ, deordinationis multimodæ; necesse est, quod ipsa puniatur pœnarum æternitate, acerbitate, et multiformitate.

Divinæ justitiæ severitas

Primo igitur deordinationis perpetuæ pœna debet esse perpetua, quia peccatum, quod quis committit, et de quo nunquam poenitet, perpetuo in animo durat, et a vita perpetua, scilicet Deo, separat, et a voluntate procedit, quæ in peccato vellet perpetuo delectari. Et licet delectatio illa transiens sit momentanea, quia tamen deordinatio tenet rationem perpetuitatis, pœna deordinationi respondens debet habere carentiam finis: ut sicut homo in suo perpetuo fine non apposuit a peccato recedendo, sic Deus in suo perpetuo non desistat a puniendo: et sicut homo contra infinitum peccavit, sic pœnam habeat infinitam: et quia non potest habere pœnam infinitam intensive, habeat saltem duratione: et sicut voluntas ejus post mor-

Deordinationis perpetuæ pœna.

¹ Apoc., XIV, 11.

tem semper malo adhæret sine susceptione pœnitentiæ, sic Deus semper affligat sine immutatione sententiæ, requirente hoc perpetuitate deordinationis in impiis damnatis.

Libidinosis deordinationis pœna. Rursus, quoniam deordinationis libidinosa pœna debet esse afflictiva, quia delectatio punitur per tristitiam contrariam, et spiritus rationalis in peccando convertit se ad bonum proprium, et ut nunc, et parziale libidinose amandum, et ex hoc contemnit divinum imperium et dominium : hinc est, quod ad hoc, quod illa delectatio improba perfecte puniatur, in qua simul est delectatio cum contemptu, necesse est quod ad punitionem illius contemptus et delectationis, peccator, sive sit homo, sive spiritus, præcipitur in locum infimum, et maxime a statu gloriæ longinquum, hoc est in profundissimum infernum. Necesse est etiam, quod ibi exponatur affligendus infimæ naturæ, ac per hoc non a substantia spiritali patiatur, sed a corporali, et infima, hoc est a facibus corporum mundanorum, ut in facibus defigatur, et igne, et sulphure concremetur. Et quoniam spiritus, qui per naturam præponitur corpori, et in corpus habet influere, et ipsum movere, dignitatem naturæ per culpam pervertit, et se subjicit quodam modo vilitati et nihilitati peccati; hinc est, quod secundum ordinem justitiæ debet ordinari, ut tam peccator spiritus, quam homo, igni corporeo alligetur, non ut in illum influat vitam, sed ut divino decreto suscipiat pœnam. Cum enim rei, quam horret per timorem divinitus immissum, et quam sentit per vim naturalis sensus, sit inseparabiliter alligatus, necesse est quod acriter tormentetur. Et quia ille ignis non agit nisi per dispositionem peccati, et reatus, et maculæ, ex improbitate libidinis procedentis; et hæc non est æqualiter in omnibus : hinc est, quod ab eodem igne alii cremantur plus, alii vero minus, sicut ab eodem igne aliter uritur palea, et aliter comburitur lignum. Quoniam autem illa peccati distinctio, et reatus, secundum quam actio ignis moderatur, est in

eodem uniformis, et nunquam crescit, nec decrescit, nec mutatur; hinc est, quod divino imperio ordinante, ignis ille sic agit, quod semper urit, et non consumit; semper affligit, et non interimit: quia non agit ad suæ formæ multiplicationem, sed ad pacis animæ in corpore perturbationem, sive ipsius spiritus in seipso. Unde non sit nova adeptio, sed adeptæ pacis continuatio : ut sic in eadem pœna, nec acerbitas æternitatem, nec æternitas tollat acerbitatem.

Postremo, quoniam deordinationis multimodæ pœna debet esse multimoda; et in omni peccato actuali mortali est deordinata aversio a summa luce et bonitate, et inordinata conversio ad bonum commutabile, et deordinatio voluntatis contra dictamen rationis rectæ : hinc est, quod omnes actualiter peccantes, qui erunt damnati, puniuntur pœna triplici: propter aversionem, carentia visionis Dei; propter conversionem, pœna incendii materialis; propter pugnam voluntatis et rationis, pœna vernis : ut sic ex hac multiplicitate pœnarum afflicti, et varie, et acerbe, et æternaliter cruciuntur, et ¹ *tormentorum fumus ascendat in sæcula sæculorum. Amen.*

Deordinationis multimodæ pœna.

CAPUT VII.

De consequentibus ad iudicium, scilicet gloria paradisi.

De gloria autem cœlesti hoc in summa tenendum est, quod in ipsa est præmium substantiale, consubstantiale, et accidentale. Præmium, inquam, substantiale consistit in visione, fruitione, et tentione unius summi boni, scilicet Dei : quem beati videbunt facie ad faciem, hoc est nude et sine velamine; fruuntur avide et delectabiliter; quem etiam tenebunt sempiternaliter : ut sic verificetur illud Bernardi ², quod Deus futurus est rationi plenitudo lucis, voluntati multitudo pacis, et memoriæ continuatio æterni-

Præmium beatitudinis triplex.

¹ Apoc., XIV, 11. — ² Bern., in Cant., serm. XI, post med.

tatis. Præmium vero consubstantialia consistit in gloria corporis, quæ secunda stola dicitur : qua resumpta, perfectius anima beata tendit in summum cælum. Et hæc stola consistit in quadruplici dote corporis, scilicet in dote claritatis, subtilitatis, agilitatis, et impassibilitatis : quæ erunt secundum plus et minus in diversis, secundum majoritatem et minoritatem prius habitæ charitatis. Præmium autem accidentale consistit in quodam decore speciali superadjecto, qui quidem aureola nuncupatur, et secundum Doctorum sententiam, debetur triplici generi operum, scilicet martyrio, prædicationi, et continentiae virginali. Et in omnibus prædictis servabitur gradus et distinctio, secundum exigentiam meritorum.

Ratio autem ad intelligentiam prædictorum, hæc est : quia primum principium, hoc ipso quod primum, habet summam unitatem, veritatem, et bonitatem ; et hoc ipso in eo etiam est ponere summam potentiam, sapientiam, clementiam, et iustitiam. Quoniam autem hæc invisibilia Dei manifestari decet per opera ; ideo Deus mundum istum sensibilem principians, sic produxit, sic gubernat, sic reparat, sic remunerat et consummat, quod in productione manifestetur summa potentia ; in gubernatione, summa sapientia ; in reparatione, summa clementia ; et in remuneratione, iustitia consummata. Ut ergo manifestaretur potentia ad sui ipsius laudem, et gloriam, et honorem, omnia produxit de nihilo, faciens aliquid prope nihil, scilicet materiam corporalem ; et aliquid prope se, scilicet substantiam spirituales ; et simul hæc iungens in uno homine, in unitate naturæ et personæ, scilicet rationalem animam et materiam corporalem. Ut manifestaretur sapientia, ipse quidem providentissime omnia gubernat et ordinate. Nam ipse supremum hominis regit per se ipsum, mentem scilicet quam illustrat ; et infimum, scilicet corpus, per liberum arbitrium voluntatis, ut sic corpus et corporalia quoad regimen subiaceant spiritui, spiritus

vero Deo. Ut manifestaretur clementia, lapsum hominem reparavit assumendo hominis naturam, suscipiendo pœnalitates, et tandem perferendo pœnam : ut sic summa misericordia misero misericordem faceret esse conformem ad revelationem miseræ, non solum in dignitate naturæ conditæ, verum etiam in defectibus naturæ in miseria constitutæ. Ut tandem manifestetur iustitia, retribuet unicuique secundum exigentiam meritorum, non solum malis pœnam, verum etiam iustis gloriam sempiternam. Sic enim exigit retributio æqua, et reparatio gratuita, et gubernatio ordinata, et productio virtuosa. Nam omnium horum consummatio est in fine.

Primum igitur, quoniam omnium justorum præmiatio fieri debet secundum quod exigit retributio justa, et etiam productio virtuosa ; et productio Dei fecit rationalem spiritum prope Deum, capacem Dei, capax scilicet secundum vim inditæ imaginis ipsius beatissimæ Trinitatis, cui in iustis totus hominis spiritus secundum integritatem imaginis deservivit : hinc est, quod a nullo minus Deo potest rationalis spiritus præmiari, nec impleri, nec ejus capacitas terminari : ideo in præmium datur ei deiformitas gloriæ, per quam Deo effectus conformis, et ratione ipsum videat clare, et voluntate diligat plene, et memoria retineat in æternum : ut sic anima tota vivat, tota dotetur in tribus animæ viribus, tota Deo configuretur, tota in illo requiescat : in ipso, sicut in omni bono, inveniens pacem, lucem et sufficientiam sempiternam, per quam in statu omnium honorum congregatione perfecto constituta, et æterna vita vivens, dicatur beata, et etiam gloriosa.

Rursus, quoniam retributio illa debet fieri secundum quod exigit non solum retributio justa, et productio virtuosa, verum etiam gubernatio ordinata, et Deus in productione corpus animæ alligavit, et naturali et mutuo

¹ Boet., de Consol. philos., lib. III, pros. 2, circa princ.

Dotes
corporis
quatuor.

Aureola.

Beatitudinis
nostræ
ratio.

Ratio
præmi
justo-
rum
quoad
corpos et
animam.

appetitu invicem copulavit; ad gubernationem vero subiecit, et in statu meriti fecit, ut spiritus condescenderet et intenderet corpori gubernando, propter exercitium in mendo; nec naturalis appetitus patitur, quod anima sit plene beata, nisi restituatur ei corpus, ad quod resumendum habet inclinationem naturaliter insertam; nec regiminis ordo sustinet, quod restituatur corpus spiritui beato, nisi per omnia illi conforme et subiectum, quantum potest corpus spiritui conformari: quoniam ergo spiritus est visione lucis aeternae clarificatus; ideo debet in ejus corpore claritas lucis permaxime resultare. Quia vero dilectione illius summi spiritus est summe spiritualis effectus; ideo in corpore habere debet correspondentem subtilitatem et spiritualitatem. Quia tentione aeternitatis factus est omnino impassibilis; ideo in corpore ejus debet esse impassibilitas omnimoda, tam intra, quam extra. Quia vero ex his omnibus spiritus promptissimus est ad tendendum in Deum; ideo in corpore glorioso debet summa agilitas reperiri. Quoniam igitur per has quatuor proprietates fit corpus spiritui conforme, et etiam subiectum; hinc est, quod in his quatuor praecipue dotari dicitur, ratione quorum idoneitatem habet sequi spiritum, et locari in regione caelesti, quae est regio beatorum. In istis enim proprietatibus, caelestibus corporibus assimilatur, per quas quasi gradatim distat corpus caeleste a quatuor elementis; et sic dos corporum quadruplicata et corpus in se perfectum reddit, et conforme habitationi caelesti, et spiritui beato, per quem a summo capite Deo usque in oram vestimenti, scilicet corporis, plenitudo dulcedinis et beatitudinis ebrietas redundat, et quantum est possibile, derivatur.

Postremo, quoniam illa praemiatio debet fieri secundum quod exigit retributio justa, et productio virtuosa, et gubernatio ordinata, et etiam reparatio gloriosa; et in diversis Christi membris diversa sunt charismata gratiarum non solum quantum ad interiora

dona, verum etiam quantum ad exercitia exteriora; non solum quoad habitus, verum etiam quoad status; non solum quoad perfectionem charitatis in mente, verum etiam quoad perfectionis decorem et pulchritudinem in opere corporali: hinc est, quod aliquibus membris non solum stola animae cum tribus ejus dotibus, et stola corporis cum quatuor, verum etiam excellentia quaedam decoris et gaudii debetur, propter excellentiam perfectionis et decoris habiti in corpore virtuoso. Quoniam igitur triplex est genus operis praecellentis, perfectum, et pulchrum, et spirituali forma formosum, secundum triplicem vim animae: secundum rationalem, praedicatio veritatis perducens alios ad salutem; secundum concupiscibilem, perfecta declinatio concupiscentiarum, per integritatem perpetuam continentiae virginialis; secundum irascibilem, perpassio mortis ad honorem Christi: hinc est, quod his tribus generibus justorum, scilicet praedicatoribus, virginibus et martyribus debetur illa excellentia praemii accidentalis, quod aureola nuncupatur, quod ad decorem facit, non solum animae, verum etiam corporis: quia non redditur voluntati tantum, sed operi extrinseco, substernens sibi meritum et praemium charitatis, quod consistit in septiformi dote, triplici animae, et quadruplici corporis, in quibus clauditur consummatio, integritas et plenitudo omnium bonorum spectantium ad gloriae complementum. Qualia autem et quanta sint illa, non verba mea, sed beati Anselmi ponantur. Ait enim in fine *Proslogii*¹: « Excitare nune, anima mea, et erige totum intellectum tuum, et cogita, quantum potes, quale et quantum sit illud bonum. Si enim singula bona delectabilia sunt, cogita intende, quam delectabile illud bonum, quod continet jucunditatem omnium bonorum: non qualem in rebus creatis sumus experti, sed tanto differentem, quanto differt Creator a creatura. Si enim bona est vita creata, quam bona est vita creatrix! Si jucunda est

Aureola
quibus
reddenda.

¹ Anselm., *Proslog.*, c. xxiiv.

salus facta, quam jucunda est salus, quæ fecit omnem salutem! Si amabilis est sapientia in cognitione rerum conditarum, quam amabilis est sapientia quæ omnia condit ex nihilo! Denique si multæ et magnæ delectationes sunt in rebus delectabilibus, qualis et quanta est delectatio in illo, qui fecit ipsa delectabilia!

α¹ Qui hoc bono fruetur, quid illi erit, et quid illi non erit? Certe quidquid volet, erit; et quod nolet esse, non erit. Ibi quippe erunt bona corporis et animæ, qualia ² *nec oculus vidit, nec auris audivit, nec cor hominis cogitavit*. Cur ergo per multa vagaris, homuncio, quærendo bona animæ tuæ et corporis tui? Ama unum bonum, in quo sunt omnia bona, et sufficit: Desidera simplex bonum, quod est omne bonum, et satis est. Quid enim amas, caro mea, quid desideras, anima mea? Ibi est quidquid amatis, quidquid desideratis. Si delectat pulchritudo ³ : *Fulgebunt iusti sicut Sol*. Si velocitas, aut fortitudo, aut libertas corporis, cui nihil obistere possit ⁴ : *Erunt similes angelis Dei*: quia ⁵ *seminatur corpus animale, et resurget corpus spirituale*, potestate utique, non natura. Si longa et salubris vita, ibi erit sana æternitas, et æterna sanitas; quia ⁶ *iusti in perpetuum vivunt*, et ⁷ *salus iustorum a Domino*. Si satietyas ⁸ : *Satiabuntur cum apparuerit gloria Dei*. Si ebrietas ⁹ : *Inebriabuntur ab ubertate domus Dei*. Si melodia, ibi angelorum chori concinunt sine fine Deum laudantes. Si quælibet, non immunda, sed munda voluptas ¹⁰ : *Torrente voluptatis tuæ potabis eos*, Deus. Si sapientia, ipsa Dei sapientia ostendet eis seipsum. Si amicitia, diliget Deum plus, quam seipsum; et invicem, tanquam seipsum; et Deus illos, plus quam seipsum: quia illi illum, et se invicem per illum, et ille se, et illos, per seipsum. Si concordia, omnibus illis erit una voluntas, quia nulla illis erit nisi Dei voluntas. Si potestas, omnipotentes erunt suæ voluntatis, ut Deus

suæ. Nam sicut poterit Deus quod volet per seipsum, ita poterunt illi per illum quod volent; quia sicut illi non aliud volent, quam quod ille, ita ille volet, quidquid illi volent; et quod ille volet, non poterit non esse. Si honor et divitiæ, Deus suos servos bonos et fideles supra constituet: imo filii Dei, et dii vocabuntur et erunt, et ubi erit Filius Dei, ibi erunt et illi ¹¹ : *Heredes quidem Dei, coheredes autem Christi*. Si vera securitas, certe ita certi erunt nunquam et nullatenus ista, vel potius istud bonum sibi defuturum, sicut certi erunt se non sua sponte illud amissuros, nec dilectorem Deum illud dilectoribus suis invitis oblaturum; nec aliquid Deo potentius invitos Deum et illos separaturum. Gaudium vero quale, aut quantum est, ubi tale ac tantum bonum est! Cor humanum, cor indigens, cor expertum ærumnas, imo obrutum ærumnis, quantum gauderes, si his omnibus abundares! Interroga intima tua, si capere possunt gaudium suum de tanta beatitudine sua. Sed certe si quis alius, quem omnino sicut te ipsum diligeres, eandem beatitudinem haberet, duplicaretur gaudium tuum, quia non minus gauderes pro eo, quam pro te ipso. Si vero duo, vel tres, vel multo plures idipsum haberent, tantumdem pro singulis, quantum pro te ipso gauderes, si singulos sicut te ipsum amares. Ergo in illa perfecta charitate innumerabilium angelorum, et hominum beatorum, ubi nullus minus alium, quam seipsum diligit, non aliter gaudebit quisque pro singulis aliis, quam pro seipso. Si ergo cor hominis de tanto suo bono vix capiet suum gaudium, quomodo capax erit tot et tantorum gaudiorum? Et utique, quia quantum quisque diligit aliquem, tantum de bono ejus gaudet, sicut in illa perfecta felicitate unusquisque plus amabit sine comparatione Deum, quam se et omnes alios secum; ita gaudebit plus absque æstimatione de felicitate Dei, quam de sua et omnium aliorum secum. Sed si

¹ Anselm., *Prolog.*, c. xxv. — ² I *Cor.*, II, 9. — ³ *Sap.*, III, 7. — ⁴ *Matth.*, XXII, 30. — ⁵ I *Cor.*, xv, 44.

— ⁶ *Sap.*, v, 16. — ⁷ *Psal.* xxxvi, 39. — ⁸ *Psal.* xvi, 15. — ⁹ *Psal.* xxxv, 9. — ¹⁰ *Ibid.* — ¹¹ *Rom.*, viii, 17.

Deum sic diligent toto corde, tota mente, tota anima, ut tamen totum cor, tota mens, tota anima non sufficiat dignitati dilectionis, profecto sic gaudebunt toto corde, tota mente, tota anima, ut tamen totum cor, tota mens, tota anima non sufficiat plenitudini gaudii.

«² Nondum ergo, Domine, dixi aut cognovi, quantum gaudebunt illi beati tui: utique tantum gaudebunt, quantum amabunt; tantum amabunt, quantum cognoscent te. Quantum cognoscent te, et quantum amabunt te? Certe *nec oculus vultit, nec auris audit, nec in cor hominis ascendit* in hac vita, quantum te cognoscent, et amabunt in illa vita. Oro, Deus, cognoscam te, amem te, ut gaudeam te: et si non possum ad plenum in hac vita, ut proficiam in dies, usque dum

² Anselm., *Prosl.*, c. XXVI.

veniat illud ad plenum; proficiat hic in me notitia tui, et ibi fiat plena; crescat hic amor tuus, et ibi fiat plenus; ut hic gaudium meum sit in spe magnum, et ibi sit in re plenum. Domine, per Filium tuum jubes, imo consulis petere, et promittis accipere, ut gaudium nostrum plenum sit. Deus verax, peto, accipiam, ut gaudium meum plenum sit. Peto, Domine, quod per admirabilem consiliarium nostrum consulis; accipiam, quod promittis per veritatem tuam, ut gaudium meum plenum sit. Meditetur interim inde mens mea, loquatur inde lingua mea, amet illud cor meum, sermocinetur os meum, esuriat illud anima mea, sitiatur caro mea, desideret tota substantia mea, donec intrem in gaudium Domini mei, qui est trinus et unus Deus benedictus in sæcula sæculorum. Amen. »

CENTILOQUIUM

QUOD COMPENDIUM THEOLOGIAE DICITUR

OPUSCULI SEQUENTIS ARGUMENTUM ¹

(Ex edit. Vatic.)

Ingredientem ad sacram Theologiam generalibus praeceptis instruit hoc opusculo eximius Ecclesiae Doctor : idque brevitate verborum, ac sententiarum ubertate, quibus in *Breviloquio* usus est, egregie praestat. Tractatus vero iste in partes quatuor distributus est, quæ omnes continent sectiones centum, unde *Centiloquium* sibi nomen sortitur. Prima igitur pars est de malo sub ratione culpæ; secunda de malo sub ratione pænæ; tertia de bono sub ratione gratiæ; quarta de bono sub ratione gloriæ. Ut autem notum sit perspicere volenti, quomodo *Centiloquium* et *Breviloquium* connexa sint, animadvertendum est primam et secundam partem Centiloquii, tertiæ omnino, et partim septimæ Breviloquii respondere; tertiam primæ, secundæ, quartæ, quintæ et sextæ similiter; quartam vero septimæ pro sua ratione. Adeo vero conformis est doctrina utriusque tractatus, ut eundem et sibi maxime constantem demonstret auctorem.

PROŒMIUM

Ecce descripsi eam tibi tripliciter in cogitationibus et scientia, ut ostenderem tibi firmitatem et eloquia veritatis, respondere

Præ-
tio Auc-
toris.

ex his, illis qui miserunt te ¹. Informans Sapiens in his verbis eum, qui intendit ad prædicationis officium promoveri, quatuor innuit studioso discipulo videnda, scilicet in quo est studendum, quia in trina traditione, cum dicit: *Ecce descripsi eam*, scilicet doctrinam sacram, *tripliciter*: quia ad discretionem boni et mali, informavi rationalem; ad rejectionem mali, animavi irascibilem; ad dilectionem boni, excitavi concupiscibilem. Item tripliciter doctrina sacri ca-

Sacra

nonis est descripta, quia præter litteralem sensum tribus modis traditur exponenda, scilicet moraliter sive tropologicae, allegorice, et anagogice. Tropologia, sive moralitas, est quando, per illud quod factum est, datur intelligi quod faciendum est. Allegoria est quando, per illud quod factum est, indicatur illud quod credendum est. Anagogia est, quasi *sursum ductio*, quando per unum factum intelligendum est aliud, quod desiderandum est, scilicet æterna felicitas beatorum. Secundo, de quo est conferendum, quia de audita lectione, cum addit: *In cogitationibus et scientia*, id est, ut cogites quæ audisti, et intellectum frequenter cogas

Scrip-
tura quot
modis
exponi-
tur.

¹ Cf. Edit. Argentin., anno 1495, part. I; Edit. Vatic., anno 1596, tom. VI, part. I, pag. 58; Edit. Ven., anno 1611, tom. I; Edit. Lugd., anno 1647, tom. I,

pag. 57; Edit. Ven., anno 1754, pag. 104. — ² Prov., xxxi, 21.

circa ruminationem, ut scias ubi audita et ruminata comprehendas per cognitionem. Tertio, quid proponendum in prædicatione, quia præcepta moralia, quæ sub lege naturæ, scripturæ, et gratiæ, et firma et immobilia permanserunt, et Evangelia præcipue, quæ ex ore Altissimi prodierunt, cum dicit: *Ut ostenderem tibi firmitatem et eloquia veritatis*. Quarto, per quid respondendum in interrogatione, quia per ea quæ sunt ex lectione percepta, in ratione collecta, et prædicatione concepta, cum subjungit: *Respondere ex his illis*, id est examinadoribus (a), *qui miserunt*, id est missi sunt, quo modo examinent te.

Inten-
tio Auc-
toris.

In adminiculum itaque parvulorum rudis rogatus a rudibus, rudem tractatum rudibus

compilavi, in quo rudium ruditas, circa generalia theologiæ, saltem ruditer poterit erudiri, et ex lacte infantie ad cibum solidum, prævia Dei gratia, cum sensus industria præparari. Collegi autem hoc ex dictis proborum, quæ hinc inde decerpens, in unius opusculi angustiam coarctavi. Quod cum et centum recipiat sectiones, *centiloquium* poterit appellari. Cujus continentie (b), ut facilius pateat requirenti, præmittuntur centum tituli sectionum, quæ ex quatuor partibus distinguuntur. In universo enim agitur de quatuor in præsentī opusculo: primo scilicet, de malo sub ratione culpæ; secundo, de malo sub ratione pænæ; tertio, de bono sub ratione gratiæ; quarto, de bono sub ratione gloriæ.

Centilo-
quium.
Materia
tractan-
da.

PRIMA PARS

SECTIONIBUS TRIGINTA TRIBUS COMPREHNSA

SECTIO I.

De malo culpæ in generali.

Malum considerare occurrit quantum ad diffinitionem. Quod diffiniens Augustinus ait¹: « Malum est privatio modi, speciei, et ordinis. » Ad cujus intelligentiam est notandum, quod creatura quælibet, quantumcumque modica, comparari habet ad Deum secundum triplex genus, causæ scilicet efficientis, formalis, et finalis: et sic habet modum, speciem, et ordinem. Creatura vero rationalis non solum habet modum, speciem et ordinem, prout est natura quædam, sicut cæteræ creaturæ; verum etiam prout est voluntate libera. Voluntas autem nostra, quando habet modum, speciem et ordinem, tunc est

Volun-
tas nos-
tra

bona. Tunc autem habet hæc tria, quando in operando continuatur virtuti divinæ, ut principio moventi; conformatur ei, ut regulæ dirigenti; unitur ei, ut finī quietanti. In primo est modus; in secundo est species; in tertio ordo attenditur secundum triplex genus causæ. Quandoque vero quis peccat mortaliter, discontinuatur necessario a Deo, tanquam a principio movente, quia Deus nunquam movet ad peccatum; discordat a Deo, tanquam a regula dirigente; elongatur et deordinatur a Deo, tanquam a fine quietante, ponens creaturam finem sui. Et sic malum culpæ privat et corrumpit hæc tria inseparabiliter et æqualiter, non tamen totaliter in rationali creatura, in quantum est agens voluntarie et libere ultra alias

quando
bona.

Pecca-
tum
mortale
corrumpit
modum,
speciem
et ordi-
nem.

¹ *Breviloq.*, p. III, c. 1. — ² Aug., *de Nat. boni*, c. IV.

(a) *Cat. edit.* ex his, id est ex animatoribus illis.
— (b) *Item* continentia.

creaturas. Malum vero pœnæ corrumpit hæc tria prædicta, prout enim aliis creaturis convenit in natura.

Malum
triplex.

Item consideratur malum quantum ad distinctionem : distinguitur enim malum per triplicem differentiam, scilicet in malum culpæ, sive transgressionis; malum pugnæ, sive tentationis; malum pœnæ, sive punitionis. Malum culpæ idem est, quod injustitia generalis, sive absentia debitæ honestatis, vel passio voluntaria. Malum pœnæ est absentia debitæ delectationis, cum sensu sui contrarii, sive passio involuntaria. Malum pugnæ tenet medium inter ista : nam diabolo est culpa in instigando, justo est pœna in reluctando.

Malum
subdivi-
sio.

Quantum ad subdivisionem : subdividitur enim malum in malum culpæ secundum se et per se, quod nullo modo potest bene fieri, ut odire Deum, et blasphemare Deum ; in malum in se, sive in genere, ut occidere, quod potest bene fieri propter justitiam ; in malum ex circumstantia, ut dare eleemosynam propter vanam gloriam.

Malum
introductio.

Item consideratur quantum ad introductionem : et sic malum originatur a bono, id est a voluntate et libero arbitrio non efficiente, sed deficiente ; substantificatur in bono, non enim est essentia aliqua, vel natura, sed corruptio boni, quæ non potest esse nisi in bono quod corrumpitur, id est in libera voluntate contrariatur bono. Ad quod intelligendum nota, quod malum corrumpit et perimit justitiam, id est rectitudinem voluntatis. Tria enim circa rectitudinem animæ attenduntur, scilicet : potentia rectificabilis, hanc non corrumpit ; habitus rectificans, hunc privat simpliciter, et corrumpit, scilicet gratiam et virtutes ; habilitas media, et hanc dimiunit, dum minus redditur homo habilis ad bonum per peccatum, non tamen tollit eam. Non enim opponitur malum illi habilitati ratione naturæ, cujus est, sed ratione gratiæ et virtutis, sive finis, ad quæ est.

¹ August., *Enarr. in Psalm. LV.* — ² Id., in

SECTIO II.

De tentatione.

Malum tentationis, sive pugnæ, notificatur per diffinitionem Hugonis de sancto Victore : « Tentare est callide experiri, et quasi quibusdam blandis conatibus probare. » Augustinus ¹ : « Omnis tentatio probatio est. » Cassiodorus : « Tentatio diaboli est assimilatio apparentis boni ad fallendum. » Sic etiam aliter diffinitur : « Tentatio est pulsatio ex intentione, vel proposito, ad declarandum bonum hominis, sive malum. » Multiplicatur per divisionem : potest enim tentatio considerari quantum ad motivum, et sic dividitur tentatio in eam quæ est ab hoste, a carne, et a mundo, juxta illud : « Mundus, caro, demonia, diversa movent prælia. » Item in eam, quæ est tentatio alia ab hoste, alia a carne : prima generaliter, secunda specialiter. Dividitur etiam quantum ad instrumentum ; et sic generaliter est illa divisio Gregorii : « Est quædam tentatio per vitia, quædam per flagella ; » specialiter, et sic est illa super Psalmo ² : « *Omnem escam abominata est anima eorum* : » Multiplex est tentatio, quarum prima est error, sive nescientia viæ veritatis ; secunda, difficultas vincendarum concupiscentiarum ; tertia, tedium boni ; quarta, tempestas sæculi. Quantum ad effectum : et sic generaliter est illa de qua dicitur ³ : *Tentatio vos non apprehendat nisi humana*. Tentatio alia diabolica, alia humana : diabolica malum habet exitum, quia terminatur in mortali ; humana non habet periculosum exitum, quia vel ibi est peccatum veniale, vel nulla est ibi culpa. Specialiter, et sic est illa *de Doctrina Christiana* : « Diabolus tentat aut vexando carnem, aut vulnerando naturalia, aut expoliando gratuita. » Quantum ad gradum, et sic generaliter est illa : tentatio alia exterior, alia interior ; specialiter, et sic est illa Gregorii ⁴ :

Tenta-
tionis di-
visio.

Psal. CVI, 18. — ³ I Cor., X, 13. — ⁴ Greg., in *Evang.*, hom. XVI.

« Tentatio tribus modis perficitur, scilicet suggestione, delectatione, et consensu. » Quantum ad tentandi modum : et sic est illa generaliter et implicite super Psalmum (a) *Qui habitat in adiutorio* ¹ : « Quædam tentatio est levis et occulta; quædam levis et occulta; quædam levis et manifesta; quædam gravis et manifesta. » Generaliter et explicite, sic est illa Richardi per septem membra ² : « Prima est importuna, quæ pertinaciter insistit; secunda est dubia, quæ animum dubietatis nebula involvit; tertia est subita, quæ iudicium rationis prævenit; quarta occulta, quæ deliberationis ordinem præterfugit; quinta est violenta, quæ vires nostras transcendit; sexta fraudulenta, quæ animum seducit; septima perplexa, quæ variis vitis impetit. » Si specialiter et implicite, sic est illa Augustini : « Diabolus tentat ut leo, tentat ut draco. » Si specialiter et explicite, sic est illa Gregorii *super Job* : Diabolus premendo rapit, insidiando circumvenit, minando terret, suadendo blanditur, desperando frangit, promittendo decipit. » Diversificatur autem per intentionem : nam tentat Deus ut erudiat; diabolus, ut decipiat; mundus, ut alliciat; homo, ut conciet; caro, ut inficiat.

SECTIO III.

De diffinitione peccati.

Viso de malo culpæ in generali, et de malo pugnæ quod impellit ad culpam, descendendum est ad peccatum in speciali. Circa quod tria considerare debemus, scilicet modum divisivum, modum diffinitivum, modum punitivum. Potest autem peccatum considerari formaliter, prout dicit privationem, et materialiter, prout substernit sibi aliquam actionem. Habet ergo formales diffinitiones, prout dicit privationem, per

hunc modum. Nam ut dicit recessum a bono, et sic tribus diffinitionibus quasi idem circumloquentibus diffinitur. Prima ex Augustino hæc est ³ : « Peccatum est absentia boni, ut debet esse. » Secunda ⁴ : « Peccatum est appetitio non naturarum malarum, sed desertio meliorum. » Tertia ⁵ : « Peccatum est corruptio speciei, modi et ordinis. » Aut dicit recessum a naturæ rectitudine, et sic triplex diffinitio idem circumloquens invenitur. Prima est Damasceni ⁶ : « Peccatum est ab eo, quod est secundum naturam, in id, quod est præter naturam, conversio. » Secunda est Anselmi ⁷ : « Peccatum est carentia debitæ iustitiæ. » Tertia est Augustini : « Peccatum est defectus quidam a luce veritatis, naturam non perimens, sed obscurans. » Aut dicit recessum ab omni boni complemento et perfectione, prout substernit sibi actum, et secundum hoc potest tripliciter comparari : aut ad Deum quem offendit, et sic tripliciter diffinitur. Primo, ab Augustino ⁸ contra Manichæos : « Peccatum est in præceptis veritatis, vel in ipsa veritate errare. » Secundo ab Ambrosio ⁹ : « Peccatum est prævaricatio legis divinæ, et cœlestium inobedientia mandatorum, vel præceptorum. » Tertio ab Augustino ¹⁰ : « Peccatum est dictum, vel factum, vel concupitum contra legem Dei. » Aut ad virtutem quam excludit, et sic triplex datur diffinitio de peccato. Prima est Basilii ¹¹ : « Peccatum est dispositio animæ contrarie se habens ad virtutem. » Secunda

¹ Gloss. in *Psal.* xc. — ² Richard., in *Psal.* xc, p. II. — ³ Aug., de *Civit. Dei*, lib. XI, c. ix et xxii.

— ⁴ Id., de *Nat. Boni*, c. xxxiv. — ⁵ Id., *ibid.*, c. iv.

— ⁶ Damasc., de *Fid. Orthod.*, lib. IV, c. xxi. —

(a) *Cat. edit. Psalmos.*

⁷ Anselm., de *Concept. Virg. et Peccat. origin.*, c. vi.

— ⁸ Aug., de *Lib. Arb.*, lib. I, c. xvi. — ⁹ Imo

Fulgent., de *Fid.*, c. viii. — ¹⁰ Ambros., de *Parad.*,

c. viii. — ¹¹ Aug., *cont. Faust.*, lib. XXII, c. vii. —

¹² Basil., *Orat. de Virt. et Vit.*

Augustini : « Peccatum est voluntas retinendi vel assequendi quod iustitia velat. » Tertia est etiam Augustini : « Peccatum est appetere quæ Christus contempsit, vel contemnere quæ Christus appetiit. » Aut ad bonum quod præterit, et sic tripliciter diffinitur. Primo, ab Augustino, in libro *de Civitate Dei* : « Peccatum est, male uti bono. » Secundo, ab eodem ³ : « Peccatum est uti fruendis, et frui utendis. » Tertio, etiam ab eodem ⁴ : « Peccatum est, spreto bono incommutabili, rebus commutabilibus adhærere. » Duæ autem inveniuntur diffinitiones peccati. Una hæc est : « Peccatum est actus incidens ex defectu boni. » Secunda est hæc : « Peccatum est demeritum pœnæ æternæ. »

SECTIO IV.

De peccato originali.

Peccati
divisio-
nes.

Viso de peccati diffinitione, sequitur videre de divisione. Dividitur autem peccatum in originale et actuale, veniale et mortale, delictum et commissum. Et hæ divisiones sumuntur penes causam formalem. Item in peccatum cordis, oris, et operis. Item in peccatum superbiæ sive inanis gloriæ, invidiæ, iræ, acidiæ, avaritiæ, gulæ, luxuriæ. In concupiscentiam carnis, in concupiscentiam oculorum, et superbiam vitæ. In peccatum cogitationis, delectationis, consensus, operis, et consuetudinis. Et hæ sumuntur penes causam materiale. Item peccatum aliud ex ignorantia, aliud ex infirmitate, aliud certa malitia perpetratur. Item peccatum aliud ex timore male humiliante, aliud ex amore male accendente; et hæ sumuntur penes conditiones peccantis. Item peccatum aliud in Deum, aliud in se, aliud in proximum; et hæ sumuntur penes circumstantias ejus in quem peccatur.

Primam divisionem prosequamur primo

¹ Aug., *Retract.*, lib. 1, c. xv; de *duab. Animab.*, c. xi. — ² Aug., de *ver. Relig.*, c. xvi. — ³ Id., de *Trinit.*, lib. xii, c. x, n. 15; de *LXXXIII Quæst.*, q. xxx. — ⁴ Id., de *Lib. Arb.*, lib. 1, c. xvi. —

quantum ad peccatum originale : circa <sup>tum ori-
giale.</sup> quod sunt quatuor attendenda, diffinitio, corruptio, curatio, et nominatio. Diffinitur autem peccatum originale ab Anselmo sic ⁵ : « Peccatum originale est carentia sive nuditas debitæ iustitiæ per inobedientiam Adæ facta, quam comitatur carentia visionis Dei. » Ista diffinitio est formalis, indicans hujus peccati essentiam, causam, et pœnam. Item aliter diffinitur sic : « Peccatum originale est vitium ex qualitate seminis in humana natura natum. » Ista est materialis, ostendens originalis peccati effectum et originem. Item diffinitur tertio ab Augustino sic ⁶ : « Peccatum originale est concupiscentia, vel concupiscibilitas, quæ parvulum facit concupiscibilem, adultum concupiscentem. »

Corrumpitur autem genus humanum per originale peccatum, quia licet anima non sit ex traduce, originalis tamen culpa transit ab anima Adæ ad animas posterorum, mediante carne infecta, tanquam per concupiscentiam generata, et per libidinem seminata, quæ infectionem secum trahens, animam sibi unitam inficit et vitiat, non tantum pœna, sed et culpa. Et sic homo per concubitus generatus nascitur ⁷ *natura filius iræ*, quia privatus est rectitudine divinæ iustitiæ, propter ejus absentiam incurrit, quantum ad animam, infirmitatem, ignorantiam, malitiam et concupiscentiam; quantum vero ad corpus, pœnalitates, labores, dolores, defectus, morbos multiplices : præter hæc pœnam mortis, incinerationis, pœnam carentiæ visionis Dei, et amissionis gloriæ cœlestis, tam in parvulis, quam in adultis.

Curatur autem originale peccatum per baptismum sic quantum ad culpam, quod tamen remanet quantum ad temporalem pœnam; sic curatur quantum ad reatum pœnæ æternæ, quod remanet quantum ad

Curatio
originalis
peccati.

⁵ Anselm., de *Conc. Virg. et Pec. orig.* — ⁶ Ex Aug., colligit Mag. *Sent.*, lib. iii, dist. xxx, § *Nomine autem*, huj. edit. tom. i, p. 333. — ⁷ *Ephes.*, ii, 3.

actum et motum concupiscentiæ; sic curatur in parente, quod nihilominus a curato parente transmittitur in generatam prolem; sic tollitur originalis culpæ macula, quod remanet sequela, cum qua oportet nos pugnare, quandiu vivimus in hac vita.

Originale peccatum varia sortitur vocabula Nominatur autem originale diversis vocabulis, tam ex parte culpæ, quam ex parte pœnæ. Comparatum enim ad animam, dicitur *infirmi-tas*, quia reddit animam impotentem resistere motibus. Dicitur *seditas*, quia secundum eam anima ratione corporis coinquinatur. Dicitur *proritas*, propter inclinationem appetitus ad malum. Dicitur *corruptio*, quia ducit ad nihilum, scilicet ad peccatum. Dicitur *vitium*, quia diminuit naturales virtutes. Dicitur *languor naturæ*, propter diminutionem boni naturalis et delectabilis. Comparatum vero ad corpus, dicitur *lex carnis*, quia est pœna a lege justitiæ naturaliter inflictæ. Dicitur *lex membrorum*, quia præstat aptitudinem ad faciendum opera mala. Dicitur *tyrannus*, propter dominationem quasi violentam in concupiscentiis. Dicitur *fomes*, quia est causa materialis conservandi peccatum in carne. Ambrosius, diffiniens fomitem, dicit sic: « Fomes est morbidus quidam affectus, qui commovet ad illicitum desiderium quantum ad actum generativæ et nutritivæ. Comparatum ad actus delectabiles illicitos, dicitur *concupiscentia* vel *concupiscibilitas*. Differunt tamen, quia *concupiscibilitas* dicit potentiam, *concupiscentia* vero actum. Dicitur etiam *libido*, quia sequitur quidquid libet, scilicet voluptuosas delectationes in sensu. Comparatum vero ad pœnam, ad quam obligat, dicitur *peccatum originale*, quia est carentia vel nuditas debitæ et originalis justitiæ.

SECTIO V.

De peccato actuali.

Sequitur videre de peccato actuali. Circa quod quatuor videamus, scilicet diffinitio-

nem essentialem, originalitatem, differentiam materiale, et majoritatem.

Diffinitur autem peccatum actuale sic. Peccatum actuale quid et quomodo periretur. Peccatum actuale est carentia debitæ justitiæ, facta per inobedientiam propriæ voluntatis; vel est aversio ab incommutabili bono, et ad bonum commutabile conversio. Trahit autem peccatum actuale originem a libera voluntate uniuscujusque per suggestionem, et delectationem, consensum, et operationem. Si autem suggestio et delectatio sistat citra consensum, peccatum est veniale; si autem sequatur consensus, et opus in his quæ divina lege prohibentur, peccatum est mortale consummatum. Si autem medio modo fiat, ut sit consensus sine opere, hoc potest esse dupliciter: quia aut homo vult in opus procedere, sed non potest, et tunc voluntas pro facto reputatur, nec minus culpabilis est, quam si in ipso facto deprehenderetur; aut non vult in opus procedere, sed vult interius voluptari in delectatione, et tunc, licet non sit peccatum plenarie consummatum, est tamen inter mortalia reputandum, quod maxime de peccatis carnalibus habet intelligi.

Differentiæ materiales actualis peccati sunt duæ, scilicet peccatum angeli, et hominis. Peccatum Angelis. Peccatum angeli inchoatum est in præsumptione: statim enim ut vidit suam pulchritudinem, præsumpsit; et consummatum est in ambitione, quia præsumens de se, appetiit quod est supra se; atque confirmatum est in invidiæ et odii aversione, quia ex quo non potuit hoc obtinere quod appetiit, cœpit odio et invidia contraire. Et sic, in peccato Luciferi, superbia præsumptionis fuit prima generatione, superbia ambitionis fuit prima consummatione.

Peccatum vero hominis fuit inobedientia, Peccatum hominis. ad quam præcipitavit diabolus hominem per triplex appetibile naturale, scilicet per bonum gloriosum, copiosum, et delicosum. Tentavit enim de excellentia, sufficientia, experientia sive demulcentia. Diabolus enim per mulierem volens dejicere hominem,

promisit mulieri dignitatis excellentiam, dicens¹ : *Eritis sicut dii*. Deinde subiunxit cognitionis abundantiam, dicens : *Scientes bonum et malum*. Tertio prætendit suavitatis experientiam, cum ostendit ei *lignum pulchrum visu, et ad rescendum suave*. Unde peccatum mulieris inchoatum fuit in superbia; progressum habuit in avaritia, quia non in rebus solum, sed etiam in scientia invenitur avaritia; consummatum fuit in gula. Et sic deordinatum fuit quantum ad irascibilem, appetendo alta; quantum ad rationalem, appetendo scire occulta; quantum ad concupiscibilem, volendo gustare sœvia.

Peccatum majus unum altero dicitur duodecim modis: primo, causalitate, et sic peccatum diaboli dicitur majus esse, quia ejus² *invidia mors intravit in orbem terrarum*; secundo, generalitate, et sic peccatum primi parentis fuit majus, quia se per totum genus humanum diffudit; tertio, enormitate, et sic peccatum Judæ fuit maximum, quia tradidit Dominum Salvatorem; quarto, ingratitude, et sic ejus peccatum dicitur esse majus, qui plura gratiarum dona percepit; quinto, periculositate, et sic peccatum ignorantie dicitur esse gravius, quia periculosius; sexto, inseparabilitate, et sic peccatum cupiditatis dicitur esse majus, quia cum cætera vitia cum homine connescent, sola avaritia juvenescit; septimo, importunitate, et sic superbia dicitur esse maximum peccatum, quia etiam ex bonis operibus generatur; octavo, pronitate, et sic luxuria dicitur esse gravius, ad quam homines pronius inclinantur; nono, majoris gratiæ impugnatione, et sic peccatum in Spiritum sanctum dicitur esse gravius; decimo, ratione majoris offensæ, et sic peccatum idololatriæ dicitur esse majus; undecimo, ratione majoris facilitatis resistendi, et sic peccatum Adæ fuit gravissimum; duodecimo, ratione majoris improbitatis et libidinis: et sic peccatum cujuslibet generis potest fieri majus altero.

SECTIO VI.

De peccato veniali, et mortali.

Sequitur videre de divisione peccati in veniale, et mortale. Ad cujus evidentiam tria sunt breviter attendenda, scilicet: ordo divinæ justitiæ, qui imponitur; peccatum veniale, quod contrahitur; et peccatum mortale, quod incurritur. Ordo autem divinæ justitiæ, ad quem Dominus hominem obligavit, est ut bonum incommutabile præferatur bono commutabili; ut bonum honestum præferatur bono utili; et voluntas Dei præferatur voluntati nostræ; et judicium rationis rectæ præferatur et præsit sensualitati humanæ. Peccatum vero actuale est inordinatio actualis voluntatis. Ista autem inordinatio, si est tam modica, quod ordinem istum non exterminat, quamvis in aliquo perturbet, tunc peccatum est veniale. Quod habemus pertractare breviter, quantum ad diffinitionem, distinctionem, et curationem. Diffinitur autem sic: Peccatum veniale est libido sive amor voluptatis in creatura citra Deum.

Veniale, quid et quotaplex.

Distinguitur autem veniale tripliciter. Nam quoddam est veniale ex surreptione, et ideo veniale est, quia non potest vitari tunc: et quia committitur præter rationem, semper est veniale. Quoddam est veniale ex cogitatione sine consensu: et ideo veniale, quia non plene consentitur, ut in cogitatione, et delectatione: et ideo veniale fit mortale per complacentiam et consensum. Quoddam est veniale cum delectatione et consensu, et ideo veniale est, quia non est deordinatio contra præceptum, ut ebrietas et mendacium jocosum: et istud cum sit veniale propter delectationem quæ est citra Deum, tamen potest fieri mortale propter nimiam libidinem et contemptum. Non tamen intelligendum est, quod aliquod veniale per essentiam fiat mortale, sed quia de veniali fit transitus ad mortale per com-

¹ Gen., III, 5-6. — ² Sap., II, 24.

placentiam et consensum, sive per libidinem et contemptum.

Remedia undecim contra venialia.
Curatur autem peccatum veniale per actus in quibus est aliqua humiliatio et devotio, qui quidem actus gratia informati repugnant veniali, et sic ad actum curationis, et deletionis venialium, gratiam gratum facientem coadjuvant et vigorant. Huiusmodi remedia his versibus continentur:

Confiteor, tundo, respergo, conteror, oro,
Signor, edo, dono, per quæ venialia pono,
Unctio, pœna levis, compassio, quæ sit egenis

Hæc enim remedia sunt: generalis confessio, pectoris tunsio, aquæ benedictæ aspersio, cordis contritio, Dominica Oratio, signatio ab episcopo, Eucharistiæ sumptio, offensæ condonatio, extrema unctio, levis penitentia, compassio fraterna.

Peccatum mortale.
Si autem est tanta deordinatio voluntatis, quod ordinem exterminat supradictum, tunc mortale est peccatum, quod potest considerari quantum ad diffinitionem, punitionem, et remissionem. Diffinitur autem ab Ambrosio sic: « Peccatum mortale est prævaricatio legis divinæ, et cœlestium inobedientia mandatorum, vel præceptorum. » Pœna peccati mortalis est æterna damnatio: dicitur enim mortale, quia per ipsum vitæ gratia perditur in præsentem, et vita gloriæ in futuro; et sic contrahitur mors culpæ, et infligitur mors gehennæ.

Iuste autem propter mortale, in quo quis finaliter perseverat, sempiternaliter cruciatur. Unde secundum Gregorium², quia peccator peccat in suo æterno, æternaliter est cruciandus; secundum Augustinum³ vero, quia peccat contra bonum æternum et infinitum, æternaliter puniatur.

Remedia septem contra mortale.
Curatur autem, sive remittitur mortale peccatum per septiforme remedium, scilicet per baptismum, eleemosynam, martyrium, conversionem proximorum, dimissionem injuriæ, fletum penitentiae, et per dignam Eucharistiæ sumptionem. Attende tamen quod baptismus et penitentia non solum

valent contra pœnam peccati, verum etiam contra culpam; cætera vero valent contra pœnam tantum. Unde versus:

Sunt septem, delere quibus mortalia possis;
Fons, eleemosyna, martyrium, conversio fratrum;
In te peccanti dimittere, flere reatum;
Sanguinis et carnis Christi perceptio digna.

SECTIO VII.

De ignorantia.

Sequitur videre de divisione peccati in delictum, et commissum. Prævaricatio præceptorum est *delictum*, hoc est, transgressio præceptorum affirmativorum. Prævaricatio prohibitionum est *commissum*, hoc est, transgressio præceptorum negativorum. Differentiæ delicti sunt ignorantia, omissio, negligentia. *Delictum* dicitur quasi *derelictum*, id est boni desertio. Bonum est duplex, scilicet: sciendum, cujus desertio dicitur ignorantia; et faciendum, ad quod duo requiruntur, scilicet quod fiat bonus actus, cujus desertio dicitur omissio; et quod bene fiat, id est cum debitis circumstantiis, quarum desertio dicitur negligentia.

Ignorantia et commissum.
Circa ignorantiam quadruplex divisio est attendenda. Prima est hæc: Ignorantia alia negationis, alia privationis, alia pravæ dispositionis. Ignorantia negationis est in parvulis, quæ non est culpa neque pœna, usque ad præfinitum tempus. Ignorantia privationis est in adultis, qui tempore determinato ignorant quæ possent scire, vel obliiti sunt quæ aliquando didicerunt. Ignorantia pravæ dispositionis est, qua quis opinatur contraria fidei; quæ potest erronea dici, et est in hæreticis. Prima excusata toto; secunda a parte, non a toto; tertia accusata in toto, quia perversam sequitur voluntatem.

Secunda divisio est hæc: Ignorantia alia facti, alia juris. Juris: aut juris naturalis, et hæc non excusata, cum sit scriptum in corde hominis; vel juris divini, ut Legis, Prophe-

lib. IV, c. SLIV. — ² Aug., de Civit. Dei, lib. XXI, c. XII.

¹ Ambros., de Parad., c. VIII. — ² Greg., Dialog.,

tatum, Evangelii, et doctrinæ apostolicæ, et ista accusat, sicut de magno et mortali delicto, prælatos, maxime episcopos et metropolitanos, qui tenentur de fide et spe reddere rationem. Accusat autem sicut de veniali clericos simplices et illiteratos, qui cum potuissent discere, noluerint. Laicos vero in nullo accusat, quia ad ipsos non pertinet, dummodo non contemnant. Si est juris positivi, ut legum et decretorum, solos iudices accusat. Si est ignorantia juris continentis morales constitutiones ecclesiasticas ad discernenda peccata, accusat sacerdotes et confessores. Si vero est ignorantia facti : aut indifferentis, sic sufficienter excusat; aut necessarii ad salutem, et sic aut non potest vitari, sicut in amente, qui a nativitate caruit iudicio rationis, et hæc excusat; aut potest vitari, sicut in Judæis et Paganis, qui potuerunt scire Christum passum fuisse pro salute hominum, et hæc non excusat.

Tertia
divisio.

Tertia divisio ignorantie est, quia alia est simplex, ut quando aliquis nescit quæ tenetur scire, facit tamen aliquid, sed non plene, ut illa sciat : hæc excusat a tanto, sed non a toto; alia est crassa sive supina, ut quando quis negligit scire quæ tenetur, et tamen non est determinatum ei quod teneatur scire illa : hæc minus excusat, non excusat a toto, sed a tanto; alia est affectata sive affectiva, ut quando aliquis negligit scire quæ tenetur scire, cum ei sit determinatum, quod tenetur scire illa : hæc accusat potius, quam excusat.

Quarta
divisio.

Quarta divisio est : Ignorantia alia vincibilis, alia invincibilis. Vincibilis : alia potest removeri cum magna difficultate, ut in valde hebetibus; hæc excusat a tanto, non a toto, si est de necessariis ad salutem. Alia potest removeri cum facilitate, ut in ingeniosis : hæc non excusat. Invincibilis : alia est invincibilis per naturam, ut in puero qui non utitur ratione, et in decrepito qui non discernit, et in eo qui nascitur amens : hæc excusat a toto. Alia est invincibilis per cul-

(a) *Cæt. edit. add. vel propriæ, assensus, sine sensu.*

pam, ut in eo qui per culpam efficitur furiosus : et secundum quosdam non excusat a toto.

SECTIO VIII.

De omissione et negligentia.

Viso de ignorantia, quæ est desertio debite scientiæ, sequitur videre de omissione et negligentia, quæ dicunt desertionem rei debite faciendæ. Omissio est desertio actus debiti in tempore determinato; et dicitur actus debitus, quem tenemur facere. Circa omissionem autem habemus videre quatuor actus debitos : tentionem, distinctionem, descriptionem, absolutionem. Dicitur autem omissio, derelictio actus, non circumstantiæ; actus principalis, non annexi; præcepti affirmativi, non negativi. Est autem triplex tentio, quam omittere non debemus. Quædam est ratione divinæ obligationis, et hæc est duplex : una ad agendum, ut in præceptis affirmativis, ut : *Honora patrem tuum*; alia ad non agendum, ut in præceptis negativis, sive prohibitionibus, ut : *Non occides*. Prima obligat semper, sed non ad semper, nisi pro loco et tempore. Secunda obligat semper, et ad semper. Quædam est ratione spontaneæ consensionis, ut in contractibus, votis, iuramentis, promissis, et obligatione quam facit conscientia; quædam ratione culpabilis offensionis : nam propter culpam mortalem obligatur homo, sive tenetur, ad pœnam æternalem; propter venialem vero, ad pœnam temporalem. Describitur autem tentio sic : Tentio est alieni præcepti, vel prohibitionis (a), vel culpæ, ad agendum, vel non agendum, vel patiendum obligatio : ad agendum, quantum ad præcepta affirmativa; ad non agendum, quantum ad præcepta negativa et prohibitiones; ad patiendum, quantum ad culpam. Triplex est autem absolutio prædictæ triplicis rationis, scilicet impossibilitas, dispensatio, et pœnitentia.

Omissio
quid.

Obligatio
multiplex.

Negligentia est debite circumstantiæ derelictio in bono opere faciendo. Circa quam

Negligentia
quid.

SECTIO IX.

De commissione.

Sequitur videre de commissio. De quo est breviter videndum, et adjungendum quod est transgressio legis divinæ prohibentis, quantum ad præcepta negativa. Potest autem aliquid committi contra naturam; et hoc dupliciter, scilicet: contra naturam communem hominibus et brutis, ut quod masculus pro femina sit, et hoc est peccatum sodomiticum; aut contra naturam particularem, ut in natura angelica, aut humana, et hoc est naturale iudicium dictans malum esse fugiendum, et bonum faciendum. Ista natura dictat, quod debemus Deo obedire, Deum colere et diligere. Dictat etiam quod proximo debemus facere, quod nobis volumus fieri ab eodem; et quod nobis nolumus fieri, alii non debemus irrogare. Sic largo modo, omne peccatum quod committitur, est contra naturam. Potest etiam aliquid contra legem committi; et hoc dupliciter variatur: nam lex prohibet aliquid quantum ad omne tempus, et hoc est prohibitum quia est malum, et sic sunt prohibitiones Decalogi; prohibet etiam aliquid non simpliciter, sed ad tempus, et sic sunt prohibitiones cærimonialium, et hoc est malum quia prohibitum. Committi potest etiam aliquid contra consuetudinem, et hoc est quod committitur contra mores. Proprie autem loquendo, mos non scriptus dicitur consuetudo; mos vero scriptus constitutio nominatur. Nota tamen quod facere contra consuetudinem conservativam honesti, est peccatum; facere contra consuetudinem destructivam honesti, sanctum est; facere contra consuetudinem indifferentem, malum non est. Honestum autem est, quod sua vi nos trahit, et sua dignitate nos allicit. Item nota, quod lex respicit honestum; consuetudo sive constitutio respicit utile, quod est conservativum honesti.

Peccatum contra naturam.

Peccatum contra legem.

Peccatum contra consuetudinem.

breviter sunt videnda tria, scilicet ejus originatione, denominatio, concomitatio. Oritur autem negligentia ex torpore, unde dicit Gregorius¹: « Duo sunt in bonis operibus timenda, desidia scilicet et fraus. » Desidia facit minor amor Dei; fraudem, major amor sui. Item desidia per torporem nascitur; Fraus. fraus, per privatam dilectionem. Fraus ista sic notificatur. Fraudem in opere Dei perpetrat, qui se inordinate diligens, ad remunerationis transitoriae bona festinat. Tripliciter autem fraus ista committitur: aut cum cordis humani gratia, aut favoris aura, aut cum quælibet res exterior desideratur. Ut enim bonum opus bene fiat, requiritur bonus finis; quem qui omittit, fraudatur. Requiritur et aliae circumstantiae, ut locus, tempus, modus; quas qui omittit, utique negligit. Nominatur autem duplici vocabulo, scilicet negligentia, et desidia: quæ si large accipiantur, communia sunt ad quamcumque omissionem, tam actus debiti, quam circumstantiae. Si vero accipiatur stricte per omissionem circumstantiae, tunc desidia magis respicit communem significationem. Desidia dicitur quasi *desistentia*: negligentia vero magis respicit significationem propriam, scilicet omissionem circumstantiae debitæ, quasi *non diligentia*: quæ diligentia circumstantias diligenter prosequitur. Sunt autem comites negligentiae, torpor et pigritia; quæ quamvis sint idem, tamen pigritia dicitur eo, quod pigeat difficultas laboris. Torpor vero aspicit appetitum quietis. Triplex est autem torpor sive pigritia, scilicet infirmitatis naturalis, sicut in flegmaticis, et est pœna, et non culpa; et est torpor infirmitatis acquisitæ ex culpa præcedente, ut in ebriosis et gulosis, et talis non excusat secundum quosdam; et est torpor libidinosus, et dicitur torpor captatus, et ille torpor est voluntas recusans facere bonum difficile, eo quod difficile. Et talis torpor, sive pigritia, cum sit peccatum, reprehenditur in Scripturis.

¹ Greg., *Moral.*, lib. IX, c. XVII.

SECTIO X.

*De errore, pravo iudicio, et personarum
acceptione.*

Peccatum
cor-
dis quid.

Sequitur de divisione peccati in peccatum cordis, oris, et operis. Et primo aliquid de peccato cordis breviter videamus; et primo de ejus diffinitione, postea de differentiis. Peccatum cordis sic diffinitur: Peccatum cordis est transgressio legis divinæ per inordinationem intrinseci motus mentis. Differentiæ autem ejus sunt peccatum cogitationis, delectationis, et consensus. De peccato delectationis visum est supra ¹, cum de peccato actuali ageretur. Ad peccatum cogitationis pertinet error, pravum iudicium, et acceptio personarum. Ad peccatum consensus reducitur peccatum conscientie. Quantum ad peccatum cogitationis, primo videndum est de ipsa, deinde de pravo iudicio, postremo de personarum acceptione. Cogitationum alia speculativa pure, et ista non est peccatum; alia practica, sive affectiva. Prima est in conspectu mentis, et est involuntaria, quantum est de se; secunda in aspectu cum affectu, et est voluntaria, et ideo potest esse peccatum.

Error. Error quidam est infirmantis, qualis est in febricitantibus, quibus dulcia videntur amara; quidam est infirmitatis naturalis originalis, quo corrumpitur ratio in judiciis, et frequenter deviat. Iste error, quia non est voluntarius, non est peccatum, sed pœna peccati. Quidam est error perverse voluntatis, ejus est habere falsa pro veris. Talis autem error aut est contra fidem vel bonos mores, et ille semper est peccatum. Si non est contra fidem vel bonos mores, tunc aut accidit in his quæ sunt supra iudicium humanum, ut judicare de intentionibus cordium, et sic semper est peccatum, quia tunc usurpatur quod solius Dei est; aut accidit in his, quæ subsunt iudicio humano, ut errare

in logicis, naturalibus et mathematicis, et tunc non est peccatum. Pravum iudicium recipit diffinitionem et distinctionem. Diffinitur autem sic: Pravum iudicium est ex errore proveniens temeraria sententia, vel suspicio mali de occultis aliorum. Error est habere ignota pro notis. Sententia est in asserendo (a), vel diffiniendo quod ita est. Suspicio est in opinando cum dubitatione temeraria, etiam sententiando quæ ad ipsum non pertinent. Distinguitur autem humanum iudicium secundum hunc modum: iudicium aliud est certitudinis, aliud temeritatis, aliud suspicionis. Primum, scilicet iudicium certitudinis, non est peccatum, quia de manifestis licite iudicamus. Secundum iudicium temeritatis est triplex, videlicet diffinitionis, argutionis, assertionis. Diffinitionis, cum quis de futuris male iudicat: nam de aliujus correctione desperare, et eum tantquam abjectum reprehendere, qui nunc apparet malus, cum nesciamus qualis futurus sit, temerarium iudicium est. Argutionis, cum quis iudicat de his, quæ ad eum non pertinent, de quo Paulus dicit ²: *Tu quis es, qui alienum servum iudicas?* Assertionis, cum quis iudicat de occultis. Glossa super prædictum locum: « De quibus incertum est quo animo fiant, sine periculo nemo iudicat. » Augustinus, vel Beda, super illud dictum Christi ³: *Nolite iudicare*, dicit, « hoc loco, nihil aliud nobis præcipi, nisi ut ea facta, quæ dubium est quo animo fiant, in meliorem partem interprelemur. » Primum est perniciosum; secundum præsumptuosum; tertium suspiciosum (b). Tertium iudicium, scilicet suspicionis, est triplex, scilicet: suspicionis violentæ, quando omnia signa apparent mali, nulla vel pauca boni; temerariæ, quando multa boni, pauca mali; levis, quando multa mali, pauca boni. Primo modo non est peccatum; secundo, veniale grave; tertio, veniale parvum. Nota, quod iudicium certitudinis nec veniale est, nec mortale. Iudicium temeritatis men-

Pravum
iudicium

¹ Supra, sect. v, pag. 319. — ² Rom., XIV, 4. —
³ Matth., VII, 1.

(a) Cat. edit. asserentia. — (b) superstitiosum.

saturat juxta illud Salvatoris ¹ : *In quo judicio judicaveritis, judicabimini*. Glossa : « Si quem judicaveris temerarie damnatione veniali, venialiter condemnaberis; si damnatione mortali, mortaliter condemnaberis. » Et hoc intellige sine præjudicio. Judicium suspitionis, quandiu manet in suspicione, non est mortale, nisi veniat in assertionis judicium.

Personarum
acceptio.

Circa personarum acceptionem attendendum est quantum ad diffinitionem, et differentiam triplicem. Diffinitur autem sic : Personarum acceptio est injustitia qua præfertur persona personæ propter causam indebitam. Differentiæ acceptionis personarum sunt tres. Una committitur in honoris exhibitione; de qua Jacobus dicit ² : *Fratres mei, nolite habere fidem Jesu Christi in personarum acceptione*. Alia est in judicii executione; de qua in Deuteromio ³ : *Non accipies personam in judicio*. Alia in promotione ad dignitates, quæ prohibetur in electione David, cui non prætulit Dominus fratres suos propter vultus pulchritudinem, seu propter altitudinem staturæ.

SECTIO XI.

De peccato consensus, et de peccato contra conscientiam, et de perplexitate.

Consensus
quid.

Sequitur videre de peccato consensus, ubi primo videndum est de ipso consensu, quid est; secundo, de peccato contra conscientiam; tertio, de differentiis perplexitatis. Consensus diffinitur sic : Consensus est nutus voluntatis spontaneus, vel motus animi liber sui. Et cum nihil ita sit in potestate nostra, sicut consentire, vel dissentire; hinc est, quod consummatur ibi omne peccatum. Initiatur enim in cogitatione, crescit in delectatione, perficitur vero in consensu.

Conscientia.

Ad intelligentiam, quo modo peccatur quando agitur contra conscientiam, multiplicitas conscientiæ attendenda est. Con-

scientia enim uno modo dicitur superior pars rationis, quam Græci synderesim vocant, et apud nos scintilla conscientiæ potest dici. Hæc diffinitur a Basilio sic ⁴ : « Conscientia est naturale judicatorium faciendi, vel non faciendi. » Differunt tamen secundum rationem synderesis, et conscientia; nam synderesis judicat faciendum, id est dignum fieri; conscientia vero judicat faciendum, id est debitum fieri. Alio modo dicitur conscientia habitus naturalis dictandi bonum vel malum, et sic diffinitur a Damasceno ⁵ : « Conscientia est lex intellectus nostri naturalis, opposita (a) peccato : » et secundum hoc, conscientia nunquam errat. Tertio dicitur conscientia opinio habita de agendis, vel non agendis, id est debitis fieri, vel non fieri, formata. De qua Apostolus ⁶ : *Quidam cum conscientia usque nunc idoli, quasi idolothytum manducant*. Et alibi ⁷ : *Omne quod non est ex fide, peccatum est*. Glossa : « Id est, omne quod est contra conscientiam. » Isto tertio modo, conscientia est habitus acquisitus, frequenter erroneus in judicando esse faciendum, quod non est faciendum, et e converso. Potest autem dictare conscientia, tertio modo dicta, aliquid secundum legem Dei, præter legem Dei, contra legem Dei : et est hic sermo de dictamine conscientiæ per modum præcepti sive prohibitionis, non per modum consilii vel persuasionis. Primo modo conscientia ligat simpliciter et universaliter, quia legi Dei concordat, qua conscientia ostendit esse ligatum. Secundo modo conscientia ligat, quandiu manet : unde tenetur homo vel eam deponere, vel, quod dicat, opere adimplere; utpote si dicat conscientia, quod levare festucam de terra est necessarium ad salutem. Tertio modo conscientia non ligat ad faciendum, vel non faciendum, sed potius ad se deponendum : quia cum talis conscientia sit erronea, et error ille repugnet legi divinæ, necessario,

Conscientia
erronea.

¹ *Fid. Orth.*, lib. IV, c. XXIII. — ² *1 Cor.*, VII 7. —

³ *Rom.*, XIV, 23.

(a) *Cæt. edit.* apposita.

⁴ *Matth.*, VII, 2. — ⁵ *Jac.*, II, 1. — ⁶ *Deut.*, XVI, 19. — ⁷ *Basil.*, hom. in princip. Prov. — ⁸ *Damasc.*, de

quandiu durat, ponit hominem extra statum salutis, utpote si dicat peccatrix alicui: « Moriar, si non cognoscas me: » et ille incipiat habere conscientiam de mortali, si non cognoverit peccatricem; non est in statu salutis, ipsa conscientia perdurante: quia si non cognoscit eam, peccat mortaliter contemnendo Deum, cum dietet conscientia hoc Domino displicere; si cognoscit eam, facit contra præceptum Domini.

Perplexitas triplex.

Perplexitas nascitur ex errore conscientiae. Est autem triplex perplexitas: prima est circa intelligentiam (a) verborum sacrae Scripturae, quæ videntur sibi repugnare; secunda est circa intelligentiam (b) faciendorum, de qua Paulus¹: *Quid oremus, nescimus*, etc. Tertia est inevitabilitas peccandi. Prima dissolvitur per distinctionem et considerationem causarum dicendi utrumque; secunda dissolvitur per inspirationem Spiritus sancti, quæ est unctio docens de omnibus per meritum orationis, de qua Iacobus dicit²: *Si quis indiget sapientia, postulet a Deo*, etc. Et³ *Cum ignoremus quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad te*. Tertia dissolvitur per depositionem erroneæ conscientiae.

SECTIO XII.

De mendacio, perjurio, et contentione.

Peccatum oris.

Sequitur videre de peccato oris, quod pluribus differentiis variatur. Peccata enim oris sunt mendacium, in quo veritas destruitur; perjurium, in quo veritas contemnitur; contentio, in qua (c) veritas impugnatur: est enim contentio veritatis impugnatio cum confidentia clamoris. Hæc tria præcipue sunt contra veritatem. Ista vero contra bonitatem sunt: scurrilitas, quæ est contra honestatem; vaniloquium, sive multiloquium, quod est contra utilitatem; adulatio, quæ est contra rectitudinem in laude aliena; jactantia,

quæ est contra rectitudinem in laude propria; blasphemia, quæ est contra rectitudinem in vituperium Dei; maledictum, quod est contra rectitudinem in vituperium proximi, quantum ad penam; contumelia, quæ est contra rectitudinem in vituperium proximi, quantum ad culpam apertam, quæ improprietur; detractio, quæ est contra rectitudinem in vituperium proximi, quantum ad occultam culpam.

Mendacium.

De mendacio est videre quantum ad diffinitionem, et divisionem. Diffinitur autem ab Augustino⁴ sic: « Mendacium est falsa signatio vocis, cum intentione fallendi. » Et nota, quod cum mentiri sit *contra mentem ire*, potest homo mentiri dicendo falsitatem ex certa scientia; item potest homo mentiri dicendo veritatem, quia, quamvis sit verum quod loquitur, tamen aliud sentit in conscientia. Item potest homo dicere falsum non mentiundo, nec peccando, ut quando fallitur, adhibita tamen debita diligentia. Dividitur autem mendacium divisione trimembri, scilicet in mendacium officiosum, perniciosum, jocosum. Officiosum est, quod juvat; perniciosum, quod nocet; jocosum, quod delectat. Dividitur autem divisione octimembri sic⁵: Octo sunt genera mendaciorum: primum, quod fit in doctrina religionis, ut dicere Christum non esse de Virgine Maria natum; secundum, quod nulli prodest, et alicui obest, ut mendacium tractionis, et si quis est testis falsus in causa criminali; tertium, quod alicui obest, ut prosit alii, ut quod aliquis sit testis falsus in causa pecuniaria; quartum, quod fit solum mentiendi libidine; quintum, quod fit cupiditate placendi aut delectandi suavi eloquio, ut mendacium adulationis; sextum, quod quis mentitur pro conservanda pecunia alicujus; septimum, quo quis mentitur pro conservanda vita alterius; octavum, quo quis mentitur pro conservanda castitate alterius. Nullo horum mendaciorum est men-

¹ Rom., VIII, 26. — ² Jac., I, 5. — ³ II Paralip., XX, 12. — ⁴ Aug., cont. Mend. ad Consent., c. XII. — ⁵ Cf. ibid., c. XIV.

(a) Cæt. edit. est intelligentiæ. — (b) Item est intelligentia. — (c) Cæt. edit. quo.

tiendum. Dat autem talem regulam Augustinus¹, quod quanto aliquid mendacium magis accedit (a) ad primum, tanto majus est peccatum; et quanto magis recedit a primo mendacio, tanto minus est peccatum.

Post mendacium, quo veritas destruitur, sequitur perjurium, quo veritas contemnitur. Sed quia perjurium est violatio juramenti, prius videndum est de juramento quantum ad essentiam, et sic jurare est invocare Deum in testimonium suae locutionis; quantum ad licentiam, et sic jurare licet propter pacem et justitiam conservandam, vel amicitiam confirmandam; propter veritatem astruendam, et sic Paulus frequenter jurabat; propter calumniam vitandam, sicut jurant actor et reus; propter fidelitatem servandam, sic jurant principes regi; quantum ad formam, et sic est forma concessa, ut jurare per Deum, et hæc variatur: nam in Veteri Testamento dicebatur: *Vivit Dominus*, id est per Deum vivum; in Ecclesia primitiva dicebatur: *Testis est mihi Deus*, id est testimonium Deum invoco; modo vero dicitur: *Per Deum*; et est forma non concessa, ut jurare per idola. Quantum ad comites, et sic dicitur quod juramentum tres debet comites habere, scilicet veritatem, quæ debet esse in conscientia, ut noverit ita esse; judicium, ut discrete juret, et cum deliberatione; justitiam, ut quod juratur sit licitum et honestum. Quantum ad differentias, quæ sunt duæ, scilicet juramentum assertorium, ut quando juratur vel de præsentī, vel de præterito, ita esse vel fuisse; promissorium, ut cum jurat aliquis de futuro aliquid se facturum. Modo videri potest perjurii diffinitio, quæ est talis²: Perjurium est mendacium juramento firmatum. Potest etiam videri distinctio, quæ est hæc: « Perjurium dicitur falsa juratio. » Item, perversa juratio: quod fit, quando est illicitum quod juratur. Tertio dicitur transgressio juramenti.

¹ Aug., cont. Mend. ad Consent., c. xiv. — ² Mag. Sent., lib. III, dist. xxxix; vid. sup., tom. V, pag. 198. — (a) Item accedat.

SECTIO XIII.

De adulatione, maledicto et detractioe.

Sequitur videre de adulatione, maledicto et detractioe, quæ contra rectitudinem laudis et vituperii committuntur. Adulatio autem diffinitur sic: Adulatio est sermo laudis alicui exhibitus, intentione placendi. Distinguitur autem sic: est enim quædam adulatio, quæ bonum non habitum attribuit; quædam, quæ habitum extollit, dicendo majus esse, quam sit; quædam est, quæ malum nutrit, laudando malum, et dicendo esse bonum et licitum; unde in *Psalm*o dicitur³: *Laudatur peccator in desideriis animæ suæ, et iniquus benedicitur*; quædam est, qua homo homini vult placere, non propter Deum, laude tamen vera; de qua Paulus⁴: *Si adhuc hominibus placerem*, id est placere vellem non propter Deum, *Christi servus non essem*.

Maledictum quadrupliciter variatur. Est enim maledictum surreptionis, de quo dicit Augustinus⁵: « Si enim cum omni facilitate et temeritate maledixerimus, ad minima perfinet peccata. » Lasciviæ est, cum alicui non ex animo maledicimus, de quo dicit Hieronymus: « Qui negligit oris maledici rescare consuetudinem, etsi non corde maledicat, immunditiam tamen labiorum, et oris inquinamentum incurrit. » Est et maledictum odii, quod ex malo corde procedit zelo vindictæ. Quartum est maledictum justitiæ, quod ex charitate procedit, scilicet cum alicui amico nostro maledicimus ad ejus correctionem. De his duobus ultimis dicit Gregorius⁶: « Scriptura sacra duobus modis maledictum commemorat; aliud quod approbat, aliud quod condemnat. Aliter enim profertur amore justitiæ, aliter amore vindictæ. »

Detractio sic diffinitur: Detractio est alie-

Detrac-
tio.

³ *Psal.* x, 3. — ⁴ *Galat.*, I, 10. — ⁵ *De Sanct.*, serm. xli, qui est civ, n. 3, Append. tom. V, inter Oper. S. Aug. de Anim. defunctor., ante med. — ⁶ Greg., *Moral.*, lib. IV, c. vi.

Adula-
tio quid.

næ famæ denigratio. Committitur autem sex modis, scilicet cum bonum negamus, quod novimus esse factum; vel cum taceamus, ne fiat aliis manifestum; vel cum pervertimus, dicendo illud mala intentione esse factum; item malum occultum revelando, in casu non concesso; vel augmentando, dicendo majus esse, quam sit: vel adinventiendo mendaciter malum, quod factum non fuit. Tenetur autem detractor ad restitutionem bonæ famæ, quam abstulit. Majus enim bonum aufert detractor, quam raptor: et¹ « non dimittitur peccatum, nisi restituatur ablatum. »

SECTIO XIV.

De peccato operis.

De peccato operis breviter est videndum, quantum ad diffinitionem, et distinctionem ab offensa voluntatis, et superadditionem ad malitiam voluntatis. Est autem peccatum operis transgressio legis divinæ per inordinationem extrinseci motus mentis. Ad peccatum operis reducitur peccatum consuetudinis: peccamus enim cogitatione, delectatione, consensu, verbo, opere, et consuetudine. Peccatum autem operis comparari habet ad peccatum voluntatis interioris, prout sunt conjuncta; et sic sunt unum peccatum, pro eo quod est ibi unus contemptus, et una aversio. Unum, inquam, sunt, loquendo formaliter, cum sit ibi una deordinatio prævia. Loquendo tamen materialiter, plura sunt peccata, quia plura sunt deordinata, scilicet voluntas interior, et actus exterior. Si autem hæc duo ad invicem comparentur tanquam disjuncta, ita quod unus peccet voluntate tantum, alius voluntate et opere; tunc diversa sunt peccata, non solum materialiter, sed etiam formaliter. Superaddit vero malitia operis super malitiam voluntatis, quando voluntas mala non vult in opus procedere, quia tunc non est omnino

plenus consensus. Nam si actus operis subsequatur contemptum, aversio et conversio consummantur. Si autem voluntas mala vult in opus malum procedere, sed non potest, tunc distinguendum est: nam unum peccatum majus altero tripliciter judicatur, scilicet: aut ratione majoris contemptus Dei, et sic opus non addit ad iniquitatem voluntatis; aut ratione majoris delectationis et libidinis, et sic opus aggravat, maxime quantum ad genus carnalis peccati, quo peccat quis in seipso; aut ratione majoris damnificationis, et sic opus addit ad malam voluntatem, maxime quantum ad genus peccati, quo quis peccat in proximum. Quantumcumque enim velit quis fornicari, non tantum delectatur in voluntate, quantum in opere. Et quantumcumque velit quis occidere, non tantum nocet volendo, quantum actualiter occidendo.

SECTIO XV.

De septem vitiis capitalibus in generali.

Sequitur videre de divisione peccati in septem vitia capitalia, quæ sunt: Superbia, invidia, ira, acidia, avaritia, gula, luxuria. De quibus primo videndum est in generali, deinde de singulis in speciali. In generali tria sunt in vitiis capitalibus attendenda, scilicet diversa nominatio, connexiva ordinatio, sufficiens assignatio. A beato Gregorio² et aliis doctoribus sic nominantur: « Superbia, invidia, ira, acidia, avaritia, gula, luxuria. » Ab Isidoro³ sic: « Gastrimargia, fornicatio, philargyria, tristitia, acidia, cenodoxia, superbia. »

Item superbiam quidem, et cenodoxiam sive vanam gloriam, distinxit Isidorus. Sed Gregorius conjunxit, quia idem sunt in re, differentes tantum ratione. Superbia enim dicitur, quando aliquis sibi magnus apparet intra animum, vana gloria est, quando aliquis nititur magnus apparere per laudem in facie aliorum. Similiter Isidorus distinxit acidiam, et tristitiam; sed Gregorius con-

Peccatum operis.

¹ Aug., ad Maced., epist. LIV. — ² Greg., Moral., lib. XXXI, c. XVII. — ³ Isid., in Deut., c. XVI.

junxit, quia idem sunt in re, sed differunt ratione. Idem enim motus est in acidia, et tristitia, differens ratione terminorum. Nam secundum aversionem et recessum ab arduo gravi, dicitur tristitia; secundum vero accessum et conversionem ad levia, dicitur acidia : ut quia isti est grave surgere ad matutinas, tristis avertit se; quia vero leve est ei quiescere, acidiosus convertit se.

Vitiorum
ordo
nexus.

Ordinantur autem vitia capitalia secundum connexionem, qua fit, ut unum ex altero proferatur. Nam superbus non vult subesse majoribus; vult præferri æqualibus; vult conculcare minores. Et si non potest, invidet majoribus, quia principantur; æqualibus, quia prosperantur; minoribus, quia exaltantur. Et cum sic nihil proficiat, concipit iram de facili ad majores, mediocres, et minores. Deinde decidit in acidiam, qua mentis tranquillitas perturbatur. Et tunc cum interiorem consolationem amiserit, ad exteriorem per avaritiam se convertit, et sic factus opulentus immoderate per ingluviem farcit ventrem, et postremo ad luxuriam resolvit carnem, a summo rationis vertice, usque ad carnis infimum depravatus. Sic patet quod quinque prima sunt spiritualia, duo vero ultima sunt carnalia.

Numerus
viti-
orum
capita-
lium.

Accipitur autem sufficientia septem capitalium vitiorum, penes pronitatem ad apparens bonum. Hæc autem pronitas, si est respectu boni, quod respicit spiritum secundum se, potest esse quadruplex, secundum quatuor conditiones boni, ad quod appetitus hominis inclinatur. Appetit enim quis bonum sub ratione dignitatis, et sic est superbia; aut sub ratione proprietatis, et sic est invidia; aut sub ratione securitatis, et sic est ira; aut sub ratione quietis et tranquillitatis, et sic est acidia. Si vero sit pronitas respectu boni quod respicit carnem, sive spiritum in carne, sic potest esse tripliciter. Nam spiritus carnalis appetit bonum sub ratione sufficientis, et sic est avaritia; aut sub ratione demulcentis, et sic est luxuria; aut sub ratione reficientis,

et sic est gula. Et ex hoc patet numerus et sufficientia vitiorum capitalium.

SECTIO XVI.

De differentia inter capitale vitium, initium peccati, et radicem malorum.

Attendenda est differentia inter capitale vitium, peccati initium, et radicem malorum. Capitale vitium dicitur, quia sicut caput est membrum principale et completum, et aliorum membrorum principium quantum ad motum et sensum; sic vitium quod dicitur capitale, nominat peccatum completum, a quo alia vitia oriuntur. Initium vero nominat proprie illud, in quo actus inchoatur. Radix autem illud, a quo nutrimentum trahitur, et fomentum. Unde cum peccatum nutrimentum trahat ex parte appetibilis, et deat recessum a Deo; hinc est, quod initium peccati attenditur ex parte aversionis, radix vero ex parte conversionis. Et sic aversio est ratione contemptus, conversio vero est ratione cupiditatis et libidinis. Et ideo superbia dicitur initium omnis peccati, cupiditas radix omnium malorum.

Caput
peccati.

Dicitur autem initium peccati tripliciter, sive nominatur: aut prout dicit recessum liberi arbitrii a lege majestatis, et sic superbia, sive contemptus Dei, dicitur initium peccati, quia qui præceptum transgreditur Creatoris, a superbia incipit et contemptu; aut a lege veritatis, et sic error dicitur initium peccati, quia, sicut dicit sapiens¹: « Omnis malus, ignorans. » Et vere ab ignorantia incipit et errore, quia æterna deserit pro terrenis. Aut a lege bonitatis, et sic insipientia dicitur initium peccati; unde Chrysostomus super illud Psalmi², *A facie insipientiæ meæ*, dicit³, quod omnis peccati initium insipientia est. Insipientia enim est contraria sapientiæ, in qua divina bonitas prægustatur. Merito ergo

Initium
peccati.

¹ Arist., *Ethic.*, lib. III, c. I. — ² *Psal.* xxxvii, 6. —

³ Chrysost., *in Joan.*, c. v, hom. IV.

ab insipiditate dicitur inchoare, qui potius in malitia peccati, quam in suavitate Dei elegit delectari.

Radix. Radix etiam peccati, sive mali, quæ circa peccatum dicit libidinis pronitatem, tripliciter potest sumi, scilicet : generalissime, cum dicitur : « Cupiditas, sive libido est radix omnium malorum ; » generaliter, ut cum dicitur : « Duplex est radix malorum, scilicet amor male accendens, et timor male humilians, sive deiciens : amor est respectu boni, timor respectu mali ; » minus generaliter, ut cum dicitur, quod triplex est radix peccati, scilicet ¹ concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, et superbia vitæ. Et sic patet ex prædictis, quo modo accipiatur vitium capitale. Patet etiam, quod *initium* dicitur aliquando de superbia, aliquando de errore, aliquando de insipientia. Patet nihilominus, quod aliquando dicitur una radix, aliquando duæ, aliquando tres.

SECTIO XVII.

De Superbia.

Jam de singulis vitiis capitalibus est videndum : et primo de superbia, circa quam tria sunt attendenda, scilicet diffinitio, differentia, et gradus. Superbia diffinitur sic a Bernardo ² : « Superbia est propriæ excellentiæ appetitus. » Sic ab Augustino ³ : « Superbia est amor propriæ excellentiæ. » Item ab eodem ⁴ : « Superbia est perversæ celsitudinis appetitus. »

Superbia, secundum Gregorium ⁵, habet quatuor differentias : prima est, quando homo attribuit sibi bonum, quod habet ; secunda est, quando, etsi non sibi, tamen suis meritis ; tertia est, quando jactat se habere, quod non habet ; quarta est, quando se existimat aliis prævalere. Unde versus :

A se, pro meritis, falso, plus omnibus inflat.

Secundum Anselmum ⁶, quatuor sunt exaltationis species : quædam est exaltatio in

opinione ; quædam in voluntate ; quædam in sermone ; quædam in opere. Exaltatio in opinione est, cum quis reputat se dignum episcopatu, vel aliqua dignitate, tamen nolle eam habere. Exaltatio in voluntate est, cum quis vellet habere episcopatum, tamen non reputat se dignum, vel etiam opinatur. Exaltatio in sermone est, quando nec se dignum reputat, nec vellet habere ; tamen loquitur ampullosa de aliqua scientia, ut magis appareat. Exaltatio in opere est, quando aliquis nec se dignum reputat, nec vellet habere, nec loquitur magna ; tamen exaltatur in opere, ut quando vocatur ad consilia, et hujusmodi.

Gradus superbiæ, secundum Bernardum ⁷, sunt duodecim, scilicet : curiositas, levitas mentis, inepta lætitia, jactantia, singularitas, arrogantia, præsumptio, defensio peccatorum, simulata confessio, rebellio, libertas peccandi, consuetudo. His quasi quibusdam passibus, superbus diligenter ad finem, quem intendit, pervenit. Curiositas est, quando superbus diligenter inquit rumores, scilicet quid de ipso dicatur. Levitas mentis est, quando leviter aliquis mutatur de delectatione ex verbis laudis, in tristitiam propter verba vituperii. Inepta lætitia est, quando lætatur ex defectibus et criminibus aliorum. Jactantia est, quando narrat ea quæ habet, ut laudetur. Singularitas est, quando præter consuetudinem aliqua singulariter operatur, ut solus appareat et laudetur. Arrogantia est, quando jactat se habere, quod non habet. Præsumptio est, quando ingerit se ad faciendum, quod ad eum non pertinet. Defensio peccati est, quando peccatum suum et errorem defendit, et excusat quis manifeste et aperte. Simulata confessio est, quando peccatum suum excusat occulte. Rebellio, quando dissidet, scilicet superioribus, paribus et inferioribus ; superioribus obviat,

¹ I Joan., III, 16. — ² Bern., *Epist.*, XLII, ante med.

— ³ Aug., de Gen. ad litt., lib. XI, c. XIV. — ⁴ Id., de Civit. Dei, lib. XIV, c. XIII. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. XXIII, c. IV. — ⁶ Anselm., de Similit., c. XXI. — ⁷ Bern., tract. de grad. Humil., § Primus itaque, etc.

inferiores opprimit, pares molestat et perturbat. Tunc libertas peccandi succedit, quia nec Deum timens, nec homines reverens, peccat libere, consuetus ad mala, in profundum decidens peccatorum.

SECTIO XVIII.

De inani gloria.

Sequitur videre de inani gloria, quæ idem est, quod superbia, secundum rem, ab eadem differens ratione. Circa quam breviter videnda sunt quatuor, scilicet: diffinitio, oppositio, differentiæ, et filiæ.

Inanis
gloriæ
diffinitio

Inanis gloria sic diffinitur: Inanis gloria est amor laudis propriæ, propter excellentiam apparentem. Inanis gloria ad humilitatem habet opponi. Humilitas autem quatuor habet actus, et sic habet quatuor oppositiones. Primus actus est, velle subiei; et sic opponitur superbæ large sumptæ. Secundus est, de se parva sentire; unde Augustinus dicit: « Humilitas est sensus propriæ parvitatibus; » et sic opponitur tumori, vel elationi. Tertius est, velle subesse omnibus, scilicet superioribus, paribus, et inferioribus; et sic opponitur superbæ strictæ sumptæ, quæ est amor propriæ excellentiæ. Quartus est, de se velle parva dici; et sic opponitur inani gloriæ.

Habet inanis gloria duas differentias formales, scilicet appetitum favoris, et appetitum laudis. Favor est excellentia alicujus in corde, laus in ore. Tres autem habet differentias materiales, quæ ponuntur in Hieremia, ubi dicit¹: *Non gloriatur sapiens in sapientia sua, nec fortis in fortitudine sua, nec dives in divitiis suis: sed in hoc gloriatur, qui gloriatur, scire et nosse me, dicit Dominus.* Cum gloria sit beatissimæ Trinitatis propria, non est gloriandum in sapientia, quæ attribuitur Filio; nec in fortitudine, quæ attribuitur Patri; nec in divitiis, tam temporalibus, quam spiritua-libus, quæ attribuantur Spiritui sancto.

¹ Jerem., ix, 23-24. — ² Greg., Moral., lib. XXXI,

Inanis gloriæ, secundum beatum Gregorium², septem sunt filiæ, scilicet: inobedientia, jactantia, hypocrisis, incontinentia, pertinacia, discordia, novitatum præsumptio. Inobedientia est voluntas fugiens minorationem potestatis, nolens subjacere superioribus in debitis. Jactantia est voluntas, propter apparentem potestatem propriam, se ostentans. Hypocrisis est voluntas per speciem sanctitatis se simulans fallaciter in aperto, et viliter agens in occulto, sive intentione, sive opere. Incontinentia est voluntas, per conformationem sui, ab his, qui mali sunt, laudari appetens. Pertinacia est voluntas fugiens minorationem probitatis, dicta vel facta sua irrevocabiliter defendens. Discordia est voluntas fugiens minorationem sapientiæ, ab his, quæ ab aliis dicuntur, dissentiens. Novitatum præsumptio est voluntas excedens qualitatem sui ordinis, propter apparentem novitatem scientiæ, vel sapientiæ, ostentari cupiens. Isidorus vero, distinguens inter superbiam et inanem gloriam, propter differentiam rationis, dicit³, quod de superbia oriuntur contemptus, invidia, inobedientia, blasphemia, murmuratio, detractio, et plura alia. De inani gloria vero, secundum eundem, oriuntur contentiones, hæreses, jactantia, et præsumptio novitatum.

SECTIO XIX.

De Invidia.

Sequitur videre de invidia quantum ad quinque, scilicet quantum ad diversam nominationem, diversam diffinitionem, oppositionem, differentias, et filias.

Invidia dicitur aliquando nomine iræ, ut dicitur in Genesi⁴: « *Quare irasceris (a)?* » Glossa: « Id est (b), livore torqueris ». Aliquando nomine odii, ut habetur in eodem⁵: *Oderant eum fratres*, id est invidebant.

c. XXVII. — ³ Isid., in Deut., c. xvi. — ⁴ Gen., iv, 6. — ⁵ Gen., xxxvii, 4.

(a) Vulg. iratus es. — (b) Cæt., edit. Gloss. 1.

Aliquando nomine æmulationis, sicut constat ex primo *Regum* ¹: *Affligebat eam æmula ejus*. Tamen æmulatio quatuor habet significationes hoc versiculo comprehensas:

Æmulus (a) inflatur, amat, invidet, ac imitatur.

Aliquando nomine proprio; et sic Damascenus dicit ², quod quatuor sunt species tristitiæ, scilicet acidia, quæ est tristitia aggravans; achos ³, quæ est tristitia vocem auferens; misericordia, quæ est tristitia de alieno malo; invidia, quæ est tristitia de alieno bono.

Diffinitur autem sic invidia ab Augustino ⁴: « Invidia est odium felicitatis alienæ. » A Remigio sic: « Invidia est dolor de alieno bono. » A Damasceno ⁵: « Invidia est tristitia de alienis bonis. » A Philosopho ⁶: « Invidia est tristitia in apparenti felicitate alienj us inimicorum. » Item aliter: « Invidia est dissensio ab alieno bono, existimato diminuire proprium. »

Differentiæ invidiæ materialiter assignatæ secundum Augustinum ⁷ sunt tres, scilicet invidere superioribus, paribus, et minoribus, sive inferioribus. Invidet enim homo superioribus, quia eis non æquatur; paribus, quia in melius prosperantur; inferioribus, ne ei aequentur.

Opponitur autem timor Domini superbiæ, ratione humilitatis quam generat; et pietas invidiæ, ratione charitatis ex qua generatur. Prima enim et potissima filia charitatis est pietas, quæ ad omnia valet.

Filiæ invidiæ secundum beatum Gregorium ⁸ sunt quinque, scilicet odium, susurratio, detractio, exultatio in adversis proximi, afflictio in prosperis ipsius. Odium est voluntas affectans proximo malum, ut careat contristante bono. Susurratio est voluntas loquendi seminans discordias inter

fratres, ut persequatur proximum propter ipsius bonum contristans. Detractio est voluntas famam proximorum per verba denigrans, ut destruat in aliorum opinione contristans bonum. Exultatio in adversis proximorum est voluntas procurata in proximi adversitate delectans. Afflictio in bonis proximi est voluntas procurans malum suo desiderio, per eventum prosperitatis contrariæ defraudata.

SECTIO XX.

De Ira.

Sequitur videre de ira quantum ad quatuor, scilicet quantum ad diffinitionem, oppositionem, differentias et filias.

Diffinitur autem ira a Cassiodoro sic: « Ira est animi motus concitatus ad poenam provocans inferendam. » A Rabano: « Ira est omnis malus motus ad nocendum. » Ab Augustino: « Ira est tristitia ex impotentia ulciscendi. » A Damasceno ⁹: « Ira est fervor ejus, qui circa cor est, sanguinis, ex evaporatione fellis, vel perturbatione (b) fluens (c). » Item ab eodem sic ¹⁰: « Ira est rationis velut satelles et vindex concupiscentiæ (d). Item ab eodem: « Ira est desiderium reppositionis. » A Philosopho ¹¹: « Ira est appetitus contrarii doloris, propter apparentem exanimationem; et appetitus inferendi dolorem sibi adversanti, propter illatam injuriam apparentem: » quæ quodam modo exanimat, per hoc, quod debito ordine hominem quantum ad judicium animæ privat.

Habet autem ira (e) oppositionem ad mansuetudinem ratione sui initii, quia mansuetus etiam nunquam vult incipere irasci; (f) ad iram per zelum, ratione materiæ. Sunt enim circa eandem materiam,

Fid. Orthod., lib. II, c. xvi. — ¹⁰ *Ibid.* — ¹¹ *Arist.*, *Rhet.*, lib. II, c. II.

¹ *I Reg.*, I, 6. — ² *Damasc.*, de *Fid. Orthod.*, lib. II, c. XIV. — ³ *ἄχος*. — ⁴ *Aug.*, *Enarr. in Psal.* CIV. — ⁵ *Damasc.*, loc. cit. — ⁶ *Arist.*, *Rhetor.*, lib. II, c. X et XII. — ⁷ *Aug.*, de *Gen. ad litt.*, lib. XI, c. XIII. — ⁸ *Greg.*, *Moral.*, lib. XXXI, c. XVII. — ⁹ *Damasc.*, de

(a) *Cæt. edit. Æmulator*. — (b) *Cæt. edit. returbatione*. — (c) *Item fiens*. — (d) *Item id quod est audax mentis concupiscentiæ*. — (e) *Suppl. per vitium*. — (f) *Suppl. similitudinem vero*.

scilicet circa personam, ira per vitium, et ira per zelum, quam utraque vult puniri. Sed ira per vitium vult quod persona puniatur, ut sic satietur vindicta personæ; ira vero per zelum appetit punitionem personæ, ut destruat vitium in persona. Brevis ira per zelum vult punitionem personæ cum debitis circumstantiis; ira per vitium cum indebitis. Ad patientiam vero habet ira oppositionem ratione finis, quia patientia extinguit iram, ne procedat. Nam *qui patiens est, iras mitigat suscitatas*, ut testatur Salomon¹.

Species sive differentiæ iræ sunt tres secundum Damascenum², scilicet fel, mania, cotus³. Fel, sive fellea passio, dicitur subitus animi motus impatiens læsionis. Et accidit ex parte corporis, ex commotione fellis; et ex parte animæ, ex corruptione vis irascibilis: et tunc movetur fel ad vindictam, ut expellatur tristitia. De qua dicit Augustinus: « Ira est commotio passionis illatæ. » Hæc ira cito transit. Mania dicitur manens ira, et memoriæ tradita. Cotus est ira observans tempus ad vindictam.

Filiæ iræ, secundum beatum Gregorium⁴, sunt sex, scilicet: rixa, tumor mentis, contumelia, clamor, indignatio, blasphemia. Rixa est audax vindicandi voluntas, in injuriam facti procedens. Tumor mentis est voluntas vindicandi, fugiens adversantem, propter æstimatas inimicitias. Contumelia est voluntas vindicans per exprobrationem malorum. Clamor est voluntas se vindicans in exaltando vocem per vituperium, ad aliorum aures perveniens. Indignatio est voluntas se vindicans per signum molestiæ exterius declaratum. Blasphemia est voluntas se vindicans per opprobrium Deo vel sanctis illatum. Secundum Isidorum⁵ sunt tres filiæ iræ, scilicet homicidium, clamor, indignatio; quæ sic distinguuntur: nam vindicta inferitur homicidio per manum; clamore, per os; indignatione, per signum.

¹ Prov., xv, 18. — ² Damasc., loc. cit. — ³ Κόλος,

SECTIO XXI.

De Acidia.

Sequitur videre de acidia quantum ad tria, scilicet quantum ad diffinitionem, oppositionem, et filias. Diffinitur autem sic ab Augustino: « Acidia est tædium interni boni. » A Richardo: « Acidia est torpor animi, bonum inchoare negligentis. » A Damasceno⁶: « Acidia est tristitia aggravans. » A magistris: « Acidia est diffidentia de propriis viribus et auxilio Dei implendi ardua, sive mandata. »

Opponitur autem acidia, in quantum est diffidentia implendi præcepta, virtuti spei, cujus est confidere. In quantum est tædium interni boni, ex quo generatur pusillanimitas, opponitur virtuti fortitudinis. In quantum vero, quod est facile, reputat difficile, opponitur virtuti charitatis, quæ omnia etiam difficilia facit facilia reputari. Quantum vero ad suam essentiam, quæ est tristitia, opponitur gaudio spiritus.

Acidia, secundum beatum Gregorium⁷, habet sex filias, quæ sunt videlicet malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio, torpor, vagatio mentis circa illicita. Malitia est voluntas gravedinis impatiens, machinans malum illius, quem æstimat inferentem. Rancor est voluntas ex impotentia repellendæ gravedinis amaricata, amaritudinem intus clausam per signum exterius manifestans. Pusillanimitas est voluntas immoderate metuens gravedinem in aggressu agendorum, sive de propriis viribus immoderate diffidens. Desperatio est voluntas gravedinem reprimens, de adiutorio ad perficienda agenda diffidens, sive de remuneratione divina, propter sustinentiam gravedinis quæ est in implendis præceptis, diffidens. Torpor est voluntas gravedinis impatiens, tepida, vel pigra ad expletionem

μῆνις, κότος. — ⁴ Greg., loc. cit. — ⁵ Isid., loc. cit. — ⁶ Damasc., de Fid. Orth., lib. II, c. xiv. — ⁷ Greg., Moral., lib. XXXI, c. xvii.

agendorum inchoatorum. Vagatio mentis circa illicita, est voluntas interno gaudio destituta, in rebus exterioribus illicitis quietem vel solationem quærens. Secundum Isidorum ¹ aliæ sunt filiæ tristitiæ, aliæ acidiæ. Ipse enim tristitiam vocat voluntatem, in quantum a gravi debito se avertit; acidiam vero vocat voluntatem, in quantum se ad quietem indebitam convertit. Dicit ergo: « De tristitia exeunt rancor, pusillanimitas, amaritudo, desperatio. » De acidia secundum ipsum oriuntur otiositas, somnolentia, importunitas, inquietudo mentis, corporis instabilitas, verbositas, curiositas.

SECTIO XXII.

De Avaritia.

Sequitur videre de avaritia quantum ad quinque, scilicet quantum ad diffinitionem, comparisonem, oppositionem, differentias, et filias. Augustinus, *super Genesim ad litteram*, diffinit sic avaritiam: « Avaritia est appetitus non solum pecuniæ, sed etiam altitudinis et scientiæ. » Idem, in libro *de Civitate Dei* ²: « Avaritia est libido habendi pecuniam. » Item Tullius diffinit eam sic: « Avaritia est amor immoderatus habendi. »

Comparatur autem avaritia idololatriæ; unde sæpe dicitur *idolorum servitus* in Scriptura. Hoc autem dicitur, quia cultor Dei ad Deum tripliciter comparatur, scilicet diligendo, honorando, et in ipso confidendo: quæ tria in avaro respectu pecuniæ inveniuntur et reperiuntur, propter quod avaritia non immerito dicitur servitus idolorum.

Duplex est etiam actus avaritiæ, scilicet diligere pecuniam, et retinere, sive non dare. Ratione primi actus, avaritia opponitur charitati, quæ bonum diligit incommutabile; ratione vero secundi actus, opponitur largitati, sive liberalitati, quæ dat danda, et retinet retinenda. Duplex quidem est actus largitatis, scilicet dare danda, et

retinere retinenda. Cujus duplex est extremas vitiosa, scilicet prodigalitas, quæ dat non danda, et avaritia, quæ retinet non retinenda. Largitas, sive parcitas, quod idem est, est virtus, tamen ratione actuum differens erit medietas. Si enim (a) attendatur oppositio secundum actum dandi, prodigalitas est superfluitas, quæ dat non danda; avaritia est diminutio, quæ nihil dat; largitas est medietas. Si vero ordinatur secundum actum retinendi, avaritia est superfluitas, quæ retinet retinenda, et non retinenda; prodigalitas est diminutio, quæ nihil retinet; parcitas vero est medietas.

Differentiæ avaritiæ sunt quinque, scilicet beneficii subtractio, furtum, rapina, usura, simonia. Subtractio beneficii est avaritia retinens beneficium, quod tenetur dare pauperibus in tempore necessitatis, ut dives indigenti. Furtum est avaritia retinens rem alienam invito domino. Rapina est avaritia per vim occupans rem alienam. Usura est avaritia acquirens per mutuum aliquid præter sortem. Simonia est avaritia studiose appetens vendere vel emere spiritualia, vel spirituali annexum.

Filiæ avaritiæ, secundum Gregorium ³, sunt septem, scilicet proditio, fraus, fallacia, perjurium, inquietudo mentis, violentia, obduratio contra mentis misericordiam. Proditio est voluntas per deceptionem domesticorum acquirendis inhians. Fraus est voluntas profectum proximi decipiens propter terrenum emolumentum. Fallacia est voluntas per verba decipiens proximum causa lucrandi. Perjurium est voluntas violans sacramentum et juramentum. Inquietudo mentis est voluntas cogitare non cessans, qualiter possit divitias congregare. Violentia est voluntas per vim aliorum bona rapiens. Obduratio mentis contra misericordiam est voluntas concitata adversus postulationem indigentis, ex nimio ardore pecuniæ retinendæ. Secundum Isidorum ⁴, octo sunt filiæ avaritiæ, scilicet mendacium,

(a) *Cæt. edit.* autem.

¹ Isid., in *Deut.*, c. xvi. — ² Aug., de *Civ. Dei*, lib. XIV, c. xv. — ³ Greg., loc. cit. — ⁴ Isid., loc. cit.

fraus, furtum, turpis lucri appetitus, falsa testimonia, violentia, inhumanitas, et rapacitas.

SECTIO XXIII.

De Gula.

Gula
diffinitio

Sequitur videre de gula quantum ad quatuor, scilicet quantum ad diffinitionem, oppositionem, differentias, et filias. Diffinitur autem gula quantum ad excessum in cibo sic : Gula est immoderatus amor edendi. Quantum vero ad excessum in potu dicitur ebrietas, quam diffinit Seneca ¹ sic : « Nihil aliud diffinitio ebrietatem, quam insaniam voluntariam. » Quantum vero ad excessum cibi et potus, sic potest diffiniri : Gula est immoderatus amor elementi. Item sic : Gula est immoderatus amor delectationis ejus, quæ est circa vel secundum gustum.

Secundum hoc gula potest sumi stricte pro immoderantia in cibo, et sic opponitur ei parcimonia; vel large potest accipi pro immoderantia in cibo et potu pariter, et sic opponitur ei sobrietas, quæ modum servat in utroque.

Differentiæ sive conditiones gulæ, secundum Isidorum ², sunt quatuor, scilicet quid, quantum, quando, quomodo. *Quid*, ad ipsam rem pertinet; *quando*, si ante legitimum tempus appetat; *quantum*, ad immoderantiam refertur; *quomodo*, si nimis ardentem appetat. Secundum beatum Gregorium ³, sunt quinque differentiæ, hoc versu comprehensæ :

Præpropere, laute, nimis, ardentem, studiosè.

Præpropere, pertinet ad sumpcionem cibi ante tempus; *laute*, pertinet ad cibi substantiam, cum scilicet ex se pretiosus et delicatus est; *nimis*, ad cibi quantitatem; *ardenter*, attenditur ex parte affectivæ; *studiosè*, ex parte cognitivæ. Duas istas ultimas differentias secundum beatum Grego-

¹ Senec., *Epist. ad Lucil.*, epist. LXXXIII. — ² Isid., *Sent.*, lib. II, c. XLII. — ³ Greg., *Moral.*, lib. XXX, c. XIII. — ⁴ Ibid., lib. XXXI, c. XVII. — ⁵ Isid., in *Dul.*, c. XVI.

rium ⁴, sub illa, quæ est quarto modo, apprehendit Isidorus.

Quinque sunt filiæ gulæ secundum Gregorium, scilicet inepta lætitia, scurrilitas, immunditia, multiloquium, hebetudo mentis vel sensus circa intelligentiam. Inepta lætitia est voluntas per exteriores lusus excitans libidinem in gustu, et ex ipsa postmodum excitata. Scurrilitas est voluntas per verba carnalia libidinem gustus commovens, et ex ipsa postmodum commota. Immunditia est voluntas, per nimiam cibi sumpcionem, libidinem in gustu continuare desiderans. Multiloquium est voluntas, per multiplicationem verborum, intendens in gustu conservare libidinem. Hebetudo mentis est voluntas libidine (a) conservandæ propriæ carnis absorpta, intelligere spiritualia fastidians. Secundum Isidorum ⁵, duæ sunt filiæ gulæ, scilicet comessatio, et ebrietas, quarum una in cibo attenditur, alia in potu.

SECTIO XXIV.

De Luxuria.

Sequitur videre de luxuria quantum ad diffinitionem, oppositionem, tentationem, differentias, et filias. Diffinitur sic : Luxuria est libidinosæ voluptatis appetitus. Item sic : Luxuria est concupiscentia nimia experiendæ voluptatis. Item sic : Luxuria est inordinatus appetitus illius delectationis, quæ est secundum coitum.

Luxuria
diffinitio.

Opponitur autem luxuria continentia, ejus triplex est differentia. Est enim continentia conjugalis, vidualis, et virginalis.

Quintuplex autem tentatio est luxuriæ, secundum quod in hoc versu continetur :

Tentationes.

Visus, et alloquium, contactus, et oscula, factum.

Hoc quippe ordine tentatio luxuriæ consummatur. Primo enim inchoatur in visu exteriori, sive interiori, ut in cogitatione; deinde venit ad alloquium; postea tran-

(a) Cæt. edit. libidinis.

situr ad contactum; deinde prorumpitur ad osculum; postea consummatur per factum.

D. ff. de reulie. Differentiæ luxuriæ sunt sex, scilicet fornicatio, adulterium, stuprum, sacrilegium, incestus, peccatum contra naturam. Fornicatio est luxuria, qua solutus cognoscit solutam naturali usu. Et intelligitur et solutus et soluta a vinculo conjugii, consanguinitatis, affinitatis, ordinis, et religionis, vel voti continentiae. Adulterium est luxuria, qua conjugalibus thorus violatur. Stuprum est luxuria, qua virginalis incorruptio violatur, seu defloratur. Sacrilegium hic appellatur sacræ personæ læsio per vitium luxuriæ: et melius luxuria sacrilega diceretur. Hæc est luxuria, qua votum continentiae violatur, et hoc in se, vel quando in sacris ordinibus constitutus, vel religiosus aliquis fornicatur, cum aliqua soluta, vel soluta aliqua cum religioso, vel sacerdote. Incestus est coitus contra consanguinitatem, affinitatem, vel compaternitatem commissus. Peccatum contra naturam est luxuria, qua naturalis usus coeundi maris et feminae dissipatur.

Filiæ luxuriæ, secundum Gregorium¹, sunt octo, scilicet cæcitas mentis, inconsideratio, inconstantia, præcipitatio, amor sui, odium Dei, affectus præsentis sæculi, horror sive desperatio futuri sæculi. Cæcitas mentis est voluntas fastidians et despiciens superiora et spiritualia. Inconsideratio est voluntas prævidere renuens agenda inferiora. Inconstantia agenda inferiora. Inconstantia est voluntas libidine carnis contracta, statum suum tenere non valens. Præcipitatio est voluntas aggrediens (a) quælibet impetuose. Amor sui est voluntas affectione carnis imbuta, sibi propter se super omnia adherens. Odium Dei est voluntas Deum, tanquam impedimentum propriæ voluntatis carnalis, vel voluptatis, detestans. Affectus præsentis sæculi est voluntas præsens sæculum semper manere desiderans, propter fruitionem voluptatis carnis. Desperatio,

¹ Greg., loc. cit. — ² Isid., loc. cit.

sive horror futuri sæculi, est voluntas voluptate præsentis cæcata, de æterna jucunditate desperans. Secundum Isidorum², quatuor sunt filiæ fornicationis, scilicet turpiloquia, scurrilia, Indicra, stultiloquia. Sapientiæ in sermone opponuntur stultiloquia; bonitati in sermone opponuntur alia tria. Nam cum triplex sit bonitas, scilicet utilitas, delectatio licita, et honestas: sermoni utili opponuntur ludicra; sermoni delectabili licito opponuntur scurrilia; sermoni honesto opponuntur turpiloquia.

SECTIO XXV.

De peccato ex infirmitate, et ignorantia, et industria.

Sequitur videre de divisione peccati trimembri, quæ est: Peccatum aliud ex infirmitate, aliud ex ignorantia, aliud ex certalinitate sive industria perpetratur. Quod aliis verbis dicitur in Evangelio: Est peccatum in Patrem, peccatum in Filium, peccatum in Spiritum sanctum: in Patrem, cui attribuitur potentia, peccare dicitur, quando quis peccat ex infirmitate; in Filium, cui attribuitur sapientia, qui peccat ex ignorantia; in Spiritum sanctum, cui attribuitur bonitas, qui peccat ex industria, sive ex certa malitia.

Primo videndum est de peccato ex infirmitate, quod est aversio voluntatis male humiliatæ, vel male accensæ ab infima (b) creatura, a Deo omnipotente. Duæ sunt differentiae hujus peccati effectivæ: timor male humilians, et amor male accendens. Tripliciter autem distinguitur amor, scilicet amor gratuitus, libidinosus, et naturalis. Gratuitus habet finem principalem summum bonum, scilicet incommutabilem Deum; libidinosus habet finem voluptatem, sive delectationem in creatura; naturalis habet finem necessitatem, sive utilitatem propriam. Primus est laudabilis, quia virtus; secundus vituperabilis, quia peccatum; ter-

Amor
triplex.

(a) Cæt. edit. ad aggredi. — (b) Cæt. edit. infirma.

Timor
triplex.

tius nec laudabilis, nec vituperabilis, quia naturalis est. Similiter distinguitur triplex timor, scilicet naturalis, gratuitus, libidinosus. Naturalis est passio, id est primus motus, et in testimonium humanitatis veræ fuit in Domino Jesu Christo; gratuitus multiplicatur in servilem, initialem, et filialem, de quibus alibi dicitur, scilicet in libro *de Donis*; libidinosus dividitur in humanum, quo quis eligit peccare ne lædatur in corpore, et mundanum, quo quis eligit peccare ne lædatur in possessione. Timore libidinoso homo male humiliatur; timore gratuito, bene; timore naturali, nec laudabiliter nec vituperabiliter. Item amore libidinoso homo male accenditur; amore gratuito, bene; amore naturali, indifferenter.

Ignorantia.

Peccatum ex ignorantia est aversio voluntatis ignorantis, et perpetrantis quod malum est, ab omni scientia Dei. Nota tamen, quod aliud est peccatum ex ignorantia, aliud peccatum ignorantiae. Peccatum ignorantiae, est omissio debitæ scientiæ; peccatum ex ignorantia, est peccatum quod committitur ignoranter. Est ignorantia juris, et ignorantia facti. Ignorantia facti duplex: aut adhibita debita diligentia, et hoc excusat a toto; aut non adhibita debita diligentia, et hoc excusat a tanto, et non a toto. Ignorantia juris quædam est vincibilis, quæ est culpa: hæc autem aut est ex vero consensu, ut ignorantia affectata, et ista sic ex una parte excusat, ex (a) alia magis aggravat; aut est ex negligentia et ignavia, sicut ignorantia crassa et supina, et ista, etsi aliquo modo excusat, non tamen sic excusat, quin æterno igne ardeat, sicut dicit Augustinus. Sic et ignorantia juris invincibilis potest esse duplex: aut enim est introducta per præambulam culpam, aut præter omnem culpam. Si præter omnem culpam, aut simpliciter privat cognitione juris, sicut in infantibus et furiosis, qui omnino carent usu rationis, et hæc excusat a toto: unde dicit Bernardus quod parvulis infantibus, et dormientibus

(a) Cæd. edit. et.

nihil imputatur, quod faciunt; aut non tollit omnino usum rationis, sed semiplenum, et tunc non excusat a toto, sed a tanto, sicut in his qui non plene sunt furiosi, sed habent aliquo modo aliqua intervalla lucida, et in pueris qui sunt aliquo modo capaces præcepti, licet non plene. Si autem ignorantia est introducta per præambulam culpam, sicut in ebrio et furioso, quorum uterque præcipitavit se in hoc per culpam suam, sic non excusat a toto, sed, ut dicit Philosophus ¹, ebrius habet duplices maledictiones, unam pro culpa præcedenti, aliam pro culpa sequenti. Non tamen proprie loquendo est dicendum, quod ebrius aliquid perpetrans novam culpam committat; sed ex consequenti culpa, aggravatur prima, ut videtur magis peritis, quanvis aliqui dixerunt, quod præter culpam primam in ebrietate commissam, secundo committat novam.

Peccatum ex industria, sive in Spiritum sanctum, est aversio voluntatis malignantis a summo elemento Deo. Cujus sunt sex differentiae, scilicet desperatio, præsumptio, impugnatio veritatis agnitæ, invidentia fraternæ gratiæ, obstinatio mentis, finalis impœnitentia. Quarum sufficientia accipitur sic: Istud peccatum impugnat gratiam pœnitentialem, per quam fit remissio peccati a Deo intra ecclesiasticam unitatem. Potest ergo impugnare pœnitentiam in se, et sic sunt duæ species, quia pœnitentia facit resilire a commissis, contra quod est obstinatio mentis; facit etiam præcavere a committendis, contra quod est finalis impœnitentia, id est propositum nunquam finaliter pœnitendi. Si autem impugnat gratiam pœnitentialem in comparatione ad Deum, a quo datur, sic est duplex species. Nam ² *universæ viæ Domini, misericordia et veritas*, sive justitia. Misericordiam impugnat desperatio; justitiam impugnat præsumptio. Si autem impugnat gratiam pœnitentialem in comparatione ad unitatem Ecclesiæ, in qua recipitur, sic est duplex peccatum. Nam

Peccati
in Spiritu
sancto
sex
speciei.

¹ Arist., *Ethic.*, lib. III, c. v. — ² Psal. cxlvi, 10.

unitas Ecclesiæ maxime consistit in duobus, scilicet in fide, sive veritate, contra quam est impugnatio veritatis agnitæ; et in gratia sive charitate, contra quam est invidentia fraternæ gratiæ.

SECTIO XXVI.

De idololatria, et hæresi.

Sequitur videre de divisione peccati, quæ est : peccatum aliud in Deum, aliud in proximum, aliud in se ipsum. Peccatum in Deum dicitur impietas; peccatum in proximum, iniquitas; peccatum in se ipsum, impuritas.

Primo videndum est de peccatis quibus inhonoratur divinæ majestatis omnipotentia superstitione colendi, quæ sunt idololatria, ritus judæicus, ritus saracenicus, apostasia, schisma, hæresis. Idololatria est falsa et superstitiosa protestatio majestatis divinæ in idolo. Idololatriæ duæ sunt species : una in rebus naturalibus, alia est in rebus artificialibus, sicut ostenditur in libro *Sapientiæ*¹. Committitur autem tripliciter, scilicet : protestatione cordis, ut credere de creatura quod sit omnipotens, quod est proprium Creatoris; confessione oris, ut est non solum credere, sed etiam verbis exprimere; exhibitione operis, ut fit in reverentia et in sacrificiis.

Apostasia. Triplex est apostasia, scilicet : perfidiæ, cum quis recedit a fide, ut Julianus Apostata; inobedientiæ, cum quis recedit a præceptis Ecclesiæ, et sic² : *Initium superbiæ hominis est apostatare a Deo*; irregularitatis, cum quis recedit a religione claustrali, vel clericali. Apostasia sic potest describi : Apostasia est temerarius a statu fidei, vel obedientiæ, vel religionis recessus.

Schisms. Schisma est illicita dissensio eorum, inter quos unitas esse debet, vel illicitus ab unitate dissensus. Omnis hæresis est schisma, sed non convertitur. Hæresis est recessus a fidei veritate. Item differunt schisma, et hæresis : nam hæresis addit pravum dogma.

Schisma in fine confingit aliquam hæresim : post recessum enim ab unitate Ecclesiæ, sequitur inobedientia in mandatis Ecclesiæ; in fine vero sequitur assertio, quod non est obediendum Ecclesiæ.

Hæresis idem est, quod divisio, et sic dicitur hæresis propriissime recessus a fide; proprie, falsa interpretatio Scripturarum; minus proprie, excommunicatio. Secundum hoc hæreticus dicitur multipliciter : uno modo, secundum Augustinum³, hæreticus est, qui alienus temporalis lucri, et maxime gloriæ, principatusque sui gratia falsas opiniones de fide ac novas gignit, aut sequitur : gignit, ut hæresiarchæ, Sabellius, et Arius; sequitur, ut Sabelliani, et Ariani decepti per tales. Secundum Hieronymum⁴, potest hæreticus appellari, licet ab Ecclesia non decesserit, qui aliter intelligit Scripturam, quam sensus Spiritus sancti expostulat. Tertio dicitur hæreticus quicumque a sacramentis Ecclesiæ, vel communione fidelium est divisus, ut excommunicatus, seu subversor Ecclesiæ, seu subrisor sacramentorum : unde simoniacus hæreticus reputatur.

SECTIO XXVII.

De interdicto, et duabus speciebus excommunicationis.

Sequitur de hæresi, quæ est excommunicatio, diffusius videre in speciali : et primo de interdicto, quod est excommunicationis initium. Ad quod notandum, quod nomine censuræ ecclesiasticæ intelligitur sententia interdicti, excommunicationis, et suspensionis. Proprie autem excommunicatur persona a communione sacramentorum et fidelium separata. Suspenditur etiam persona quandoque ab officio, quandoque a beneficio, quandoque ab utroque. Interdicitur locus, utputa civitas, villa, vel castrum.

In generali interdicto debent ista conferri ab Ecclesia : Baptismus parvulorum, morien-

¹ Sap., XIII, 2, 10 et seq. — ² Eccli., x, 24. — ³ Aug.,

de Utilit. Credendi, in princ. — ⁴ Hieron., in Epist. ad Galat., c. v.

tibus pœnitentia, peregrinis crucem accipientibus, ob reverentiam crucifixi, non est pœnitentia deneganda. Potest Episcopus baptizatos parvulos confirmare, semel in mense, vel septimana; populum interdictum causa prædicationis ad ecclesiam convocare. Item morientibus, si digne pœniteant, potest Eucharistia ministrari. Clerici decedentes, sine pulsatione campanarum, cessantibus solemnitatibus, cum silentio in cœmeterio sepeliri possunt, si bene servaverunt interdictum. In conventualibus ecclesiis, bini vel tres simul horas canonicas possunt legere, non cantare, januis clausis, et interdictis exclusis; et hoc ita demisse, quod exterius non possint audiri. Ex quo colligitur, quod interdicti, et multo fortius excommunicati, non debent horas intra (a) ecclesiam auscultare. Plerisque tamen religiosis indultum est, ut januis clausis, et interdictis exclusis, possint simul celebrare divina: quod hodie ad Episcopos extenditur, nisi specialiter eis prohibeatur.

Excommunicatio.

Excommunicatio vero est animadversione gladii spiritualis Ecclesiæ a communicatione sacramentorum et fidelium separatio. Excommunicationis duæ sunt species: una, quæ dicitur major, excludens a sacramentis et legitimis actibus fidelium, hoc versiculo comprehensis:

Os, orare, vale, communico, mensa negatur.

Alia, quæ dicitur minor, separans a sacramentis. Item excommunicatio quædam infligitur a jure, et hæc est conservativa, quia licet videatur esse ad libertatem Ecclesiæ conservandam, principalius tamen est ad culpam præcavendam; quædam infligitur a iudice, et hæc est curativa: nam licet videatur esse propter emendam faciendam, principalius tamen est propter contumaciam confringendam. Pœna sustinentis excommunicationem est multiplex, quæ in hoc versu continetur:

Gratia subtrahitur, magis ac magis obice rupto.
De vitio cadit in vitium, suffragia perdit.

TOM. VII.

Ecclesiæ Satanae vexandus traditur ille,
Quem ligat ex propriis anathematis ultio culpis.

Circumstantia vero præservans personam participantem cum excommunicato, ne excommunicationis vinculo involvatur, est multiplex, ut his versibus continetur:

Utile, lex, humile, res ignorata, necesse:
Hæc anathema quidem faciunt ne possit obesse.

Utilitas communicantis, ut quando petit quod sibi debetur; excommunicati, ut quando secum tractat de correctione. *Lex* matrimonii, quæ ligat virum et uxorem. *Humile*, ut filii non emancipati, servi, ancillæ, rustici, mancipii et aliis obnoxii astricti. *Res ignorata*, ut quando nescitur esse excommunicatus, cum quo participatur. *Necesse*, ut peregrini, et pauperes, ac cæteri viatores.

SECTIO XXVIII.

De duabus regulis generalibus circa excommunicationem.

Circa excommunicationem nota duas regulas generales. Prima est hæc: quicumque in clericum, vel in personam ecclesiasticam, manus injicit temere violentas, excommunicatus est. Hoc fallit in quatuordecim casibus. Primus est in apostata percusso, qui clericus ignoratur; secundus est in apostata admonito, se non corrigente; tertius est in eo qui gerit procurationem et administrationem secularium personarum; quartus est in eo qui ex loco injicit manus in clericum; quintus in magistro, qui causa disciplinæ verberat clericum; sextus in eo qui vim sibi illatam a clerico vi repellit; septimus in eo qui clericum deprehendit cum uxore, matre, vel sorore, aut filia commisceri; octavus in eo qui auctoritate suæ prælationis, vel de mandato prælati, manus injicit in clericum; nonus in senioribus Ecclesiæ; decimus in dominis; undecimus in patribus familias; duodecimus in

Casus ab excommunicatione excepti in clericis percussione.

(a) Cæt. edit. extra.

propinquis; tertiusdecimus in eo qui manus in clericum injicit depositum, et curiæ traditum; quartusdecimus, cum clericus transfert se ad vitam clericatui prorsus contrariam, ut quando fit miles, vel contrahit bigamiam.

Secunda regula est hæc : Quicumque est excommunicatus propter manus injectas in clericum violentas, pro absolutione ad sedem Apostolicam est mittendus. Hoc autem

Casus
in qui-
bus per-
cussor
solum
Apostoli-
cam ad-
re non
tenetur.

fallit in quindecim casibus. Primus est, quando percussor est in mortis articulo constitutus; secundus casus est in eo, qui justam excusationem habet, ut inimicitias capitales; tertius est in ostiario, qui necessitate officii sui aliquem clericum non enormiter percusserit; quartus in infirmo; quintus in paupere; sextus in senectute depresso; septimus in claustrali, qui enormem non intulit lacionem; octavus in muliere; nonus in eis qui sui juris non sunt; decimus in his qui sunt magnæ potentiae, et nimium delicati, ita ut laborem in emendo ad curiam non possint sustinere; undecimus in his qui non gravem lesionem, sed leviem, vel in medicam injuriam intulerunt clericis; duodecim in impubere, sive ante pubertatem, sive post postulet se absolvi; tertiusdecimus, in servo, de cujus absentia dominus nimium gravaretur, vel cum ipse servus verberaret clericum, ut materiam habeat evadendi; quartusdecimus, in (a) monialibus: quintusdecimus, in omnibus communiter viventibus.

SECTIO XXIX.

De divinatione.

Sequitur videre de peccatis, quibus inhonoratur divinæ sapientiæ altitudo superstitione sciendi, quæ sunt sortilegium, et divinatio. Ad ejus mali notitiam, est videndum quid sit divinatio, quæ sint (b) ejus species, utrum omnis divinatio sit prohibita.

Divinatio sic describitur : Divinatio est su-

perstitiosa investigatio præscientiæ futurorum. Cujus quinque sunt species, scilicet mantia, maleficium, sortilegium, augurium, præstigium. Mantia dicta est a *Mante* ¹, quæ in ea prævaluit; et hæc habet quinque species, scilicet necromantiam, quæ est divinatio facta in cadaveribus mortuorum, a *necron* ², quod est mortuus, et mantia, divinatio: geomantiam, quæ est divinatio facta in terra, a *Gea* ³, quod est terra, ut in circulo; hydromantiam, quæ est divinatio facta in aqua, ab *hydor* ⁴, quod est aqua, ut in aqua pluviali; aeromantiam, quod est divinatio facta in aere, ut in contemplativis circulis; pyromantiam, quæ est divinatio facta in igne, a *pyr* ⁵, quod est ignis. Istæ sunt species mantia. Maleficium est peritia per quam mulieres faciunt aliquas ligaturas in damnum vel incommodum alienjus, ut de crista galli, et de rana, et de imagine cum eis. Sortilegium est ratio divinandi per sortes. Usus hujus divinationis fuit in Veteri Testamento. Sorte etiam usi sunt apostoli, ante Spiritus sancti plenitudinem. Augurium est ratio divinandi per garritus animi, vel gestus, ut per volatum. Præstigium est, per quod diabolicis illusionibus oculi hominum perstringuntur, ne possint cernere quod verum est, sed phantastica figmenta, ut faciunt incantatores. Præter hos modos, sunt alii multi et plures, qui quotidie per diabolum adveniuntur.

Est etiam divinatio facta in varia inspectione Psalterii et Evangelii. Est et divinatio, quæ futura prædicat in fati et constellationibus, dicta *mathesis* ⁶, media producta. Est et divinatio facta per aurarum vel astrorum inspectionem, dies et horas custodiens in agendis, et dicitur aruspicium (c). Est quæ exa vel intestina pecudum inspicit. Est quæ in aris idolorum a dæmonibus responsa accipit. Dicitur a dem *ariolus* divinator in aris. Est quæ somnia observat. *Conjecturatro* dicitur observator in somniis; *augur* in gar-

(a) *æ. edit.* de.— (b) sunt. — (c) *Cæt. edit.* aruspex, et sic deinceps.

¹ Μαντεία. — ² Νεκρόν. — ³ Γαῖα. — ⁴ Ὑδωρ. — ⁵ Πῦρ. — ⁶ Μάθησις.

lio quid,
et quatu-
plex.

ritu avium; *maleficus*, immolans dæmonibus pueros, vel saltem lustrans, *magus* alio nomine dictus. *Incantator* est præstigiōsus fallens oculos intuentium; *pytho* (a) est ventriloquus per spiritum malignum loquens, a Pythone, vel Pythio, id est, Apolline dictus. *Divinus*, id est aruspex, id est, inspector astrorum. *Auspe*x, qui volatum avium aspicit. *Augur*, qui voces audit avium. *Estipe*x, qui exta, id est, intestina pecudum inspicit. *Astrologus*, qui in astris auguratur. *Genethliacus*, qui mores hominum prædicere conatur secundum signa sub quibus homines nascuntur: hic vulgo *mathematicus* vocatur, cuius superstitio constellatio dicitur a Latinis. *Horoscopus*, qui per horas nativatem hominum speculatur diverso et dissimili facto. *Sortilegus* est, qui sub nomine fictæ religionis, divinationis scientiam proficitur, vel ex inspectione aliquarum scripturarum prædicat futura. *Salinator*, qui dum quæcumque pars membrorum ei salierit, exinde aliquid prosperum vel triste significari prædicat.

Omnis
divinatio
damna-
bilis.

Est autem omnis divinatio deceptio et delusio diabolica; ideo maledicta a Deo, et ab Ecclesia interdicta. Nec potest ea ex voluntario commercio quisquam uti sine peccato. Aut enim est ibi peccatum infidelitatis, dum aliquid divinum diabolo attribuitur, quod Dei est; aut est peccatum idololatriæ, utpote in oblationibus et sacrificiis; aut est peccatum inobedientiæ, quia fit contra prohibitionem Dei et Ecclesiæ. Talis autem prohibitio est sancta, quia talis peccat in seipsum, dum discrimini se committit; peccat in maiestatem divinam, dum recurrit ad diabolum, quasi non sit omnipotens, omnisciens, benignus Deus Christianorum; peccat in Ecclesiam, cum commercium habeat cum illo, qui omnino præcisus est ab Ecclesia, et eidem adversatur.

¹ Richard., de *Erudit. inter. hom.*, c. XIII, p. 4. — ² Dan., VII, 6. — ³ Greg., in *Evang.*, hom. IV, longe post med.

(a) *Cæt. edit.* Phytō, et sic deinceps.

SECTIO XXX.

De hypocrisi, simonia, et sacrilegio.

Sequitur videre de peccatis quibus vilipenditur sanctitas bonitatis divinæ perversitate utendi: quod fit tripliciter, scilicet apparentis sanctitatis simulatione, ut in hypocrisi; abusione doni gratuiti, ut in simonia; violatione loci sacri, ut in sacrilegio.

Primo, de hypocrisi sunt videndæ notificationes et differentiæ. Hypocrisis sic diffinitur a Rabano: « Hypocrita est, qui vult videri quod non est, scilicet bonus, quasi alterius personæ repræsentator. » Item aliter diffinitur: Hypocrita est, qui vult videri bonus, cum non sit. Item aliter: Hypocrisis est vitium clausum, simulatione virtutis palliatum. Potest etiam hoc modo diffiniri: Hypocrisis est vitium, quo quis vult videri bonus inordinate. Species hypocrisis secundum Richardum ¹ sunt quatuor, scilicet affectatio dignitatis, affectatio libertatis, affectatio auctoritatis, affectatio potestatis. Secundum Gregorium, pardus in Daniele ² habens quatuor alas, hypocrita habens quatuor species. Prima est jactantia de bono manifesto; secunda, simulatio de bono occulto; tertia, excusatio de malo manifesto; quarta, dissimulatio de malo occulto.

Hypocri-
sis, quid,
et quotaplex.

Simonia est studiosa voluntas emendi vel vendendi aliquod spirituale, vel spirituali annexum. Hæc autem contrahitur tripliciter, secundum Gregorium ³, scilicet: munere a manu, quod est pecunia; munere ab obsequio, quod est servitus indebite impensa; munere a lingua, quod est favor. Tres autem sunt differentiæ materiales simoniæ: prima est, quando venditur spirituale, sicut sunt Ecclesiæ sacramenta; secunda est, quando venditur annexum spirituali, ut est præbenda, quæ ratione consanguinitatis, sive pretii, vel favoris, datur et obtinetur indigne; tertia est, quando venditur spirituale, et annexum spirituali, ut est prædicatio.

Simonia

Sacri-
legium.

Sacrilegium est sacræ rei violatio, vel ejusdem usurpatio, quasi *sacrilædium*. Committitur autem sacrilegium aliquando ratione personæ, ut cum religiosus vel clericus verberatur; quandoque ratione loci, ut quando ecclesiæ vel cæmeterii immunitas violatur; quandoque ratione rei, ut quando res sacra, vel sacro usui deputata, usurpatur. Circa quod est distinguendum, quia sacrilegium committitur, aut auferendo sacrum de sacro, aut sacrum de non sacro, aut non sacrum de sacro.

SECTIO XXXI.

De rapina, furto, usura, homicidio, et scandalo.

Tripli-
citer in
proxim-
um pec-
nus.

Sequitur videre de peccatis quæ committuntur in proximum, quorum tria sunt genera. Quibusdam enim læditur proximus in possessione, quæ sunt rapina, furtum, usura. Rapina est manifesta et violenta alienæ rei contrectatio. Furtum est occulta, et ignorante domino, et invito, alienæ rei contrectatio. Usura est, sub specie negotiationis, domino sciente, alienæ rei contrectatio.

Quibusdam etiam læditur in persona, ut in homicidio, et in bello. Est autem homicidium hominis occisio ab homine facta. Duplex est autem homicidium, scilicet spirituale, et corporale. Spirituale est, quo quis occiditur spiritualiter; quod fit duobus modis, scilicet: odiendo, nam ¹ *qui odit fratrem suum, homicida est*; et detrahendo, lingua enim detractoris est gladius acutus. Corporale vero homicidium est, quo quis corporaliter occiditur; quod etiam fit duobus modis, scilicet lingua, et opere: lingua tripliciter, scilicet præcipiendo, consulendo, et non defendendo; opere quadrupliciter, scilicet justitia, casu, necessitate, et voluntate.

Quibusdam vero læditur in mente pro-

ximus, ut sunt scandala. Est autem scandalum, dictum, vel factum minus rectum, præbens aliis occasionem ruinæ. *Scandalon* ² græce, latine obex. Sicut ad obicem in via positum læditur pes euntis; sic dictum vel factum minus rectum est obex infirmis in via morum. Scandalum aliquando dicitur obex, scilicet dictum vel factum minus rectum; aliquando dicitur actio sive impactio illius, qui scandalizat; aliquando dicitur casus, et ruina illius, qui scandalizatur. Unde versus:

Scan-
dalum.

Scandalon (a) æquivocat, obex, impactio, casus.

Est autem duplex differentia scandali: est enim scandalum activum, et passivum: activum, quo quis alii dat occasionem ruinæ spiritualis; passivum est ipsa ruina facta ad obicem mali exempli alterius, ut cum fornicatur quis exemplo alterius. Ad sciendum autem quæ sint (b) propter scandalum omittenda, duæ regulæ sunt notandæ: una est Bernardi, alia Hieronymi. Regula Bernardi est hæc: «*Peccamus ex infirmitate, vel ignorantia, ex certa etiam interdum malitia: cavendum est ne quid faciamus, quod sit in scandalum alienjus.*» De talibus dicit Dominus Petro ³: *Ne autem scandalizemus eos*, etc. In tertio vero casu, cum scandalum procedit ex certa malitia, non propterea est omittendum opus, vel ab opere desistendum. Unde dicit Dominus de Pharisæis scandalizatis ex malitia ⁴: *Sinite eos, cæci sunt*, etc. Regula Hieronymi est talis: «*Omne quod potest fieri, vel non fieri, salva triplici veritate, omittendum est propter scandalum.*» Non est autem omittenda veritas vitæ, doctrinæ, justitiæ, propter scandalum evitandum. Veritas vitæ pertinet ad omnes, comprehendens præcepta, prohibita, et consilia. Veritas doctrinæ pertinet ad prædicatores et magistros. Veritas justitiæ pertinet ad prælatos, comprehendens duas partes justitiæ, scilicet, severitatem in puniendo malos et reos, et liberalitatem in sustinendo justos.

(a) *Cæt. edit.* Scandalum. — (b) *Item sunt.*

¹ I Joan., III, 15. — ² Σκάνδαλον. — ³ Matth., XVII, 26. — ⁴ Matth., XV, 14.

SECTIO XXXII.

De peccato luxuriæ, et gulæ.

Sequitur videre de peccatis quibus peccat quis in seipsum : quæ sunt duo, scilicet peccatum luxuriæ deordinans generativam, et peccatum gulæ deordinans nutritivam.

Dupliciter in nosipso peccamus. Peccata quæ accidunt ex deordinatione generativæ, sunt ista, scilicet pollutio nocturna, luxuria in propria uxore, fornicatio simplex, meretricium, raptus, adulterium, incestus, vitium contra naturam. Peccata ex deordinatione nutritivæ dupliciter committuntur : manducando, et sic dicitur gulositas; et bibendo, et sic dicitur ebrietas. Quod fit quinque differentiis, ut supra ¹ dictum est, hoc versu comprehensis :

Præpropere, laute, nimis, ardentem, studiose.

Supposito quod coitus conjugalif possit esse peccatum, videndum est per distinctionem, quis coitus conjugalis est peccatum, et quis non, et quis venialis, et quis mortalis. Nota ergo, quod coitus conjugalis alius est licitus, alius est fragilis, alius est impetuosus. Licitus est triplex : quidam fit causa prolis generandæ ad cultum divinum, et hic est theosebiæ virtutis, quæ dicitur pietas : quidam causa reddendi debitum, et hic est justitiæ ; quidam causa fornicationis vitandæ, et hic est cautelæ, de quo Apostolus ² : *Unusquisque habeat suam uxorem, propter fornicationem*, vitandam snpple. Fragilis, ex fragilitate proveniens, cum quis in uxore querit conjugalem delectationem, non causa prolis habendæ, nec debiti reddendi, nec fornicationis vitandæ, sed causa delectationis in conjugæ. Et distinguitur : aut illa delectatio amatur citra Deum, et tunc culpa est venialis ; vel amatur plusquam Deus, vel æque ut Deus, et tunc peccatum est mortale. Impetuosus est, qui ex libidine sola proveniens, metas honestatis

et rationis excedit. Et ideo mortalis est quinque modis : primo, quando fit propter satiandam libidinem per blanditias meretricias ; secundo, quando fit præter naturalem modum ; tertio, quando fit in tempore prohibito ; quarto, cum fit in loco prohibito ; quinto, cum accedit vir ad prægnantem mulierem vicinam partui, aut in fluxu menstruo laborantem.

Simplex fornicatio est luxuria, qua solutus cum soluta naturali usu femina commiscetur, ita quod solutus excludit vinculum matrimonii, consanguinitatis, affinitatis, ordinis, voti, religionis ; et hoc cum muliere soluta, quæ unius vel paucorum libidini se exponit. Meretricium est commercium nefarium cum muliere, quæ multorum paret libidini. Nam meretrix proprie dicta est mulier, quæ multorum libidini se exponit. Adulterium est alterius tori violatio. Incestus est lubricum carnis contra consanguinitatem, affinitatem, votum, commissum, de quibus supra ³ dictum est.

SECTIO XXXIII.

De passionibus, sive proprietatibus peccatorum.

Ad clariorem expeditionem prædictorum, postremo videndum est de passionibus, sive proprietatibus peccatorum. Sciendum est ergo, quod ad peccatum quædam sunt antecedentia, quædam circumstantia, et quædam subsequencia. Antecedentia quædam sunt ex parte aversionis, quædam ex parte conversionis. Ex parte aversionis a Deo, sunt contemptus, omisio, ingratitude, inobedientia, et prævaricatio. Ex parte conversionis ad creaturam, sunt libido, concupiscentia, delectatio, consensus in peccatum, et prava intentio. Subsequencia sunt macula, et reatus. Circumstantia sunt illa, quæ circumstantias nominamus. Aversionem a Deo comitantur contemptus, omisio, ingratitude, inobedientia, et prævaricatio. Nam voluntas ad Deum conversa, et Deo conformis, vult quod Deus vult, et non vult,

¹ Supr., sect. XXI, pag. 365. — ² I Cor., VII, 2.—

³ Supr., sect. XXIV, pag. 366.

quod Deus non vult : et hoc debet fieri, tum quia voluntas Dei superior est simpliciter, voluntas rationalis creaturæ inferior, et ideo tenetur sequi superiorem, quod si non facit, dicitur contemnere; tum quia dignum est facere quicquid Deus vult fieri, et ideo, cum avertimur, dicimur omittere; tum quia iustum est propter accepta beneficia obsequium impendere, unde cum avertimur a Deo, dicimur ingrati; tum quia ipse est Dominus, et nos servi: ideo tenemur facere quicquid novimus ipsum velle; quod cum non facimus, dicimur inobedientes et prævaricatores: sed inobedientes, quia avertimur a voluntate Dei; prævaricatores, quia transgredimur legem ejus. Et nota quod in voluntate avertente se a Deo, contemptus, omissio, ingratitude, inobedientia, et prævaricatio, idem sunt secundum rem; differunt autem secundum rationem. Nam contemptus respicit Dei potentiam; omissio, sapientiam; ingratitude, beneficium; inobedientia, præceptum; prævaricatio, legem. Et sic, secundum ista, recessus est in frequenti aversione a Deo; elongatio vero est in obduratione.

Conversionem autem voluntatis ad creaturam comitatur libido, quæ est improbitas voluntatis, bonum creatum præeligens, et deserens increatum. Quam sequitur concupiscentia, quæ est primus motus ex fomite proveniens in sensualitatem, tendens ad delectationem illicitam. Tunc sequitur delectatio, cum inferior pars ratione condelectatur. Tertio est consensus, cum superior pars rationis non contradicit, sed assentit. Iste triplex status designatus est in prima tentatione per serpentem, mulierem, et virum. Deinde restat operis consummatio, vel adhuc est prava intentio: nam intentio est ad opus. Et sic ex parte conversionis, actuale peccatum antecedit libido, concupiscentia, delectatio, consensus in peccatum, et prava intentio.

Circumstantiæ vero dicuntur, quæ pec-

catum circumstant, quæ nos circumstantias appellamus. Est autem circumstantia, proprietas personæ, vel negotii, ex se pertinens ad laudem, vel vituperium, vel diminuendo, vel augendo, vel in aliud genus peccati trahendo. Proprietas personæ est, ut quia pulcher est homo, sapiens, bonus, et cætera hujusmodi. Et talis proprietas respondet ad quæstionem factam per *Quis*. Proprietas negotii est, quæ pertinet ad opus, et est genus operis, ut quia fecit hoc, ubi fecit, quare fecit, quo tempore fecit, et quomodo fecit. Quæ in hoc versiculo continentur:

Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo,
[quando.]

Quæ possunt in quatuordecim differentias explicari, his versibus comprehensas:

Aggravat ordo, locus, persona, scientia, tempus,
Ætas, conditio, numerus, mora, copia, causa,
Et modus in culpa, status altus, lucta pusilla.

Ex his autem, quinque respiciunt personam, scilicet scientia, ætas, conditio, ordo, et status. Tres respiciunt crimen, scilicet copia, causa, lucta pusilla. Duæ sunt adjacentes, scilicet locus et tempus.

Ad peccatum vero sequentia sunt macula, et reatus. Anima enim, cum ad creaturam convertitur, secundum Augustinum, obtenebratur, pejoratur, et destruitur. Ista autem obtenebratio, pejoratio, et destructio, idem sunt quod deformitas imaginis Dei, sive diminutio naturalis boni, sive macula, quia ex contactu spirituali inferiorum, qui est per amorem inordinatum, sordidatur imago Dei in nobis, et polluitur. Reatus vero sequitur peccatum, ratione aversionis; quia tantum bonum est Deus, sicut dicit Augustinus¹, ut nulli bene sit qui ab eo recedit. Sicut ergo ex conversione ad creaturam est macula; sic ex aversione a Deo est reatus, qui est obligatio ad pœnam. Peccatum quippe pertransit actu, sed remanet reatu, peccatum scilicet actuale.

¹ In *Sent.* ex Aug. decerptis, sent. 289.

SECUNDA PARS

QUE RECIPIT SEPTEM SECTIONS

SECTIO I.

De vulneratione naturalium.

Pœna
peccati.

Postquam visum est de malo, prout tenet rationem culpæ, videndum est de malo, in quantum tenet rationem pœnæ. Est ergo notandum, quod malum, sive peccatum, punitur pœna multiplici in præsentī, et etiam in futuro. In præsentī autem punitur quantum ad animam, et quantum ad corpus. Quantum ad animam, punitur in vulneratione naturalium, et expoliatione gratuitorum.

Vulnera, quibus vulnerata est anima propter peccatum, sunt quatuor secundum Bedam. Dicit enim quod quatuor sunt nobis inflictæ propter peccatum Adæ, scilicet infirmitas, ignorantia, malitia, et concupiscentia ex his contracta et conflata; quorum sufficientia sic accipitur. Anima, sicut dicit Augustinus, est media inter Deum et creaturas. Deus autem est omnipotens, omnisciens, summe bonus, essentia indivisus. Potentia attribuitur Patri; sapientia, Filio; bonitas, Spiritui sancto. Divisio ad Patris et Filii et Spiritus sancti pertinet unitatem. Avertens ergo se a Deo anima, et ad creaturas transiens per amorem, deserendo potentiam qua potest quidquid potest, incurrit infirmitatem; deserendo sapientiam, qua scit quidquid scit, incurrit ignorantiam; deserendo bonitatem, qua valet quidquid valet, incurrit malitiam; deserendo substantiam indivisam, incurrit concupiscentiam, qua homo dividitur in seipso, et a seipso, in tantum, ut voluntas sensualitatis voluntati non subiaceat rationis. Non enim ¹ quod

Nota.

volumus, hoc facimus bonum, cum ² caro adversus spiritum concupiscat. Est autem infirmitas ex desertione omnipotentia; impotentia resistendi malis, vel difficultas in agendis bonis. Ignorantia ex desertione summæ sapientia; est hebetudo ad cognoscendum ea quæ sunt necessaria ad salutem. Malitia ex desertione summæ bonitatis, est pronitas vel inclinatio ad malum. Concupiscentia ex desertione indivisæ substantia; est corruptio dividens appetitus, ut appetitus sensualitatis ab appetitu rationis disseciat. Peccavit siquidem per rationalem primus parens, scientiam indebitam appetendo; et ideo in rationali potentia est punitus per ignorantiam. Peccavit in concupiscibili, appetendo cibum velitum; et ideo in concupiscibili est punitus per casum in malitiam, quæ dicitur pronitas ad malum. Peccavit in irascibili, appetendo indebitam potestatem; et ideo in irascibili est punitus, cadendo in infirmitatem. Ex tribus autem prædictis, concupiscentia est conflata. Hæc autem quadruplex pœna, vulnerans animam, per originale peccatum ad posterum est transmissa.

SECTIO II.

De spoliatione gratuitorum.

Sequitur videre de spoliatione gratuitorum, qua punitur anima propter peccatum. Est autem spoliatio gratuitorum, subtractio gratiæ gratum facientis, mortificatio meriti præcedentis, frustratio sanguinis redimentis, injuria angeli promoventis, inimicitia Domini præidentis, deformatio divinæ imaginis, honoratio dæmonis, servitus peccati,

¹ Rom., VII, 15. — ² Gal., v, 17.

reatus æterni supplicii, debilitatio liberi arbitrii, elongatio superni beneficii, et provocatio omnis creaturæ Dei in ultionem inimicorum creatoris sui.

Et quia, teste Augustino, nunquam est dedecus culpæ sine decore justitiæ, nec est culpa commissa sine pœna permixta; ideo nota, quod quædam sunt sic peccata, quod etiam sunt pœna peccati. Speciali modo¹ sunt illa peccata et pœna peccati, quæ habent adjunctam mœstitionem et dolorem, sicut sunt invidia, ira, gula, et acidia. Minus specialiter dicuntur illa peccata et pœna peccati, quæ habent adjunctam meram depravationem naturæ, vel ignominiam, sicut sunt illa peccata, propter quæ dicitur homo² *tradit in reprobum sensum*. Generaliter vero peccata et pœna peccati dici possunt omnia peccata, quæ sunt inter primam apostasiam, et ultimam gehennæ pœnam. Dicit enim beatus Gregorius³, quod crimina criminibus vindicantur; et peccatum, quod per pœnitentiam non diluitur, mox suo pondere ad aliud trahit. Licet autem idem dicatur peccatum et pœna peccati, nota tamen quod omnis pœna, in quantum pœna, justa est, et a Deo est; nulla autem culpa justa est, nec a Deo est, sed tantum a liberæ voluntatis arbitrio. Pœna vero, quæ mere pœna est, a Deo est inflictæ; quæ vero culpa est, vel ad culpam inclinans, est contracta, vel acta. Et sic collige breviter, quod triplex est pœna, scilicet acta, inflictæ, et contracta. Acta est, quæ sequitur ad peccatum actuale: nam qui culpam mortalem committit, pœnam damni facit sibi, quia gratiam Dei perdit. Pœna inflictæ est, quam Deus non statuendo, sed judicando vel vindicando, peccatori infligit. Pœna contracta est, quæ sequitur ad peccatum originale.

SECTIO III.

De pœnis corporalibus.

Sequitur videre de pœnis quantum ad corpus, quas homines propter peccata pa-

tiuntur. Patiuntur autem homines propter culpam pœnas naturales: de quibus dicit beatus Gregorius, quod septem sunt sagittæ naturam hominum molestantes, scilicet frigus, calor, fames, sitis, labor, morbus, mors. Hæ sunt pœnæ naturales et generales, quæ de primis parentibus ad posteros sunt transmissæ, et in ipsis progenitoribus inchoatæ. Nam⁴ primi parentes statim post culpam senserunt pœnam rebellionis et erubescentiæ in carne: et post, divino judicio, vir incurrit pœnam laboris et angustiar, pœnam famis et indigentiar, pœnam mortis et incinerationis. Mulieri autem duplicata est pœna: quia inflictæ est ei pœnalitas multiplicium ærumnarum in conceptu, pœna doloris in partu, pœna subjectionis ad virum in convictu. Patiuntur etiam pœnas personales complures: plurimi enim filiorum Adam patiuntur in membris diminutionem, quidam superfluitatem, quidam intrinsicam corruptionem, quidam extrinsecam deformitatem, quidam sunt paralytici, quidam epileptici; et alii sunt diversis infirmitatibus, et ægritudinibus, et specialibus morbis oppressi; alii leprosi, alii a dæmonibus obsessi. Patiuntur quoque pœnas temporales: nam, teste Orosio⁵, ab Adam usque ad nos sunt sæcula transacta nunc bellis gravia, nunc morbis corrupta, nunc fame tristia, nunc terrarum motibus terribilia, nunc inundationibus aquarum insolita, nunc eruptionibus ignium metuenda, nunc ictibus fulminum plagisque grandinum sæva, nunc parricidiis flagitiisque misera.

SECTIO IV.

De locis pœnalibus.

Sequitur videre de pœna, qua punitur quis post hanc vitam. Ad cuius rei notitiam sunt quatuor attendenda, scilicet, distinctio

¹ Idem sup., *Brevil.*, p. III, sect. x. — ² *Rom.*, 1, 28. — ³ *Greg., Moral.*, lib. V, c. 1X. — ⁴ Idem sup., *Brevil.*, p. III, sect. IV. — ⁵ *Oros., Hist.*, lib. I, Præf. ad Aug.

locorum , apertio librorum , conflagratio ignium mundanorum , et triplicatio cruciatuum inflictorum.

Triplex autem locus est, sive receptaculum, post hanc vitam ad peccata hominum punienda, secundum triplex genus peccati. Est enim locus purgatorius, et hic debetur peccato veniali; est limbus, et hic debetur peccato originali; est infernus, et hic debetur peccato mortali: et creduntur esse sub terra gradatim posita ista loca, quæ aliter distingui possunt secundum differentiam quadrimembrem. Pœnalis enim locus dicitur alicui deputatus: aut secundum pœnam damni, et sic est limbus; aut secundum pœnam sensus, et sic est infernus. Utrumque autem membrorum in duo dividitur: nam qui pœna damni puniuntur, aut simpliciter et æternaliter puniuntur, et hi sunt in inferiori parte loci illius, qui dicitur limbus; aut puniuntur non æternaliter, sed ad tempus, et hi erant in superiori parte ejusdem loci, qui dicebatur Abrahæ sinus. Similiter qui pœna puniuntur, aut simpliciter et æternaliter puniuntur, et isti sunt in inferno propriè dicto; aut ad tempus puniuntur, et isti sunt in purgatorio.

Determinatur autem locus purgatorius secundum legem communem, et sic credendum est esse inferius, non superius, sicut creditur de limbo. Determinatur etiam secundum dispositionem divinam, et sic diversis diversa concessa sunt loca: vel propter eorum celeriores liberationem, ut possint aliis suam indigentiam revelare; vel propter nostram instructionem, ut cogitemus post hanc vitam quam magnum restare peccantibus cruciatum; vel propter alicujus sancti impetrationem, sicut legitur sanctus Patricius cuidam in quodam loco purgationem a Deo impetrasse.

Locus vero ¹ infernalis absque dubio est sub terra deorsum, in quo omnes reprobi æternaliter affligentur, tam homines, quam

spiritus mali, sub eodem igne materiali, qui semper affliget damnatos, nec consumet, secundum exigentiam meritorum excrucians omnes sensus. Nec solus ignis reprobos inflammabit, sed et cætera elementa confusa et permixta in reprobos convertentur: ita quod erit ibi ignis ardens, aqua congelans, aer inquietus et perturbatus, et terræ fœtor. Unde Gregorius: « In inferno erit frigus importabile, ignis inextinguibilis, fœtor intolerabilis. »

SECTIO V.

De apertione librorum.

Sequitur videre de apertione librorum, id est, conscientiarum, quæ fiet in judicio. De qua apertione tenendum est ², quod in judicio singulis aderit vis divina, qua fiet ut omnia merita, vel demerita, sibi ipsis et aliis innotescant. Sibi ipsis autem innotescant propria, ut in promptu habeant singuli ³ *cogitationes accusantes, vel etiam defendentes*. Reducentur etiam ad memoriam singulorum cogitationes, affectiones, et operationes, et intentiones, ad ostensionem divinæ justitiæ secundum statum illum, et ad ostensionem divinæ misericordiæ secundum statum transactum, vel præteritum: ad ostensionem divinæ justitiæ, retribuendo singulis, ad memoriam reducentur bona, vel mala, in quibus finaliter permanserunt, quia illa sola digna sunt retributione æterna; ad ostensionem divinæ misericordiæ, de præterito rememorabuntur mala bonorum, a quibus sunt misericorditer liberati; bona malorum, quæ eis Dominus misericorditer operatus est. Non solum autem sibi ipsis, verum etiam singulis, singulorum singula innotescant gesta, et cogitata bona, et mala, et ex tunc nota erunt et aperta omnibus. Et hoc ad certam liberationem (a) meritorum, quæ scitur in omnium actu bonorum et malorum recognitione, ita ut singuli de singulis meri-

¹ Idem sup., *Brevil.*, p. VII, sect. vi. — ² Ibid., sect. i. — ³ *Rom.*, II, 15.

(a) *Cæt. edit.* liberationem.

Triplex
locus, in
quo pu-
niuntur
peccata
post
hanc vi-
tam.

Purga-
torius lor-
cus ubi
situs.

tis aliorum valeant judicare. Ostensio quippe malorum in bonis erit ad manifestationem divinæ misericordiæ, prius sibi factæ; ostensio bonorum in eisdem erit ad manifestationem justitiæ, qua digne a Deo præmiantur. Ostensio autem bonorum in malis erit ad manifestationem divinæ misericordiæ, in hoc sæculo sibi factæ; ostensio vero malorum in eis erit ad manifestationem justitiæ, qua digne a Deo condemnantur.

Aperietur nihilominus alius liber, qui est liber vitæ, Verbum scilicet incarnatum, cujus virtute omnia ista fient, qui in forma deitatis non videbitur nisi a bonis; in forma humanitatis, in qua sententiam promulgabit, videbitur tam a malis, quam a bonis, licet in eadem forma appareat terribilis reprobis, blandus justis.

SECTIO VI.

De igne conflagrationis.

De igne conflagrationis jam modo est agendum. De hoc breviter est tenendum¹, quod ignis præcedet faciem Judicis, quo terræ facies exuretur, ita quod figura hujus mundi ignium conflagratione peribit, sicut factum est aquarum inundatione diluvium. Sicut enim prius mundus deletus est per aquam, quæ est frigida et purgativa, contra ardorem et foetorem luxuriæ, qua illud sæculum inficiebatur; sic finalis mundus per ignem, qui calidus est et consumptivus, finiri debet, contra teporem charitatis, et algorem sive frigus avaritiæ, quæ maxime regnabit in sæculi senectute. Et quia tunc hominis iniquitas punietur, necesse erit terreri corda omnium peccatorum, qui universorum Dominum contempserunt. Et quia habitaculum debet conformari suo habitatori, tunc totus mundus perturbabitur, homine perturbato, sicut stetit cum ipso stante, et quodammodo cecidit cum labente. Quia etiam tunc judicis severitas ostendi-

tur, cum divinum zelum accipit (a) omnis creatura, ut suo conformetur auctori; (b) ideo necesse erit totius orbis cardines commoveri. Et quia nihil est intensius et velocius, et horribilius in agendo et commovendo cætera elementa, quam ignis ex omni parte concurrens; hinc est, quod ipsius judicis faciem præcedet ignis, non ex utraque parte tantum, sed ex omni parte mundi, ita quod ibi erit concursus ignis elementaris, terrestris, purgatorii, et infernalis. Et tunc per infernalem reprobis adurentur; per purgatorium justis purgabuntur; per terrestrem terræ nascentia consumentur, utpote vegetabilia et animalia; per elementarem omnia subtiliabuntur, et ad innovationis faciem disponentur. Et etiam cum hoc non solum homines, sed etiam dæmones turbabuntur, et tandem homines reprobis et spiritus mali cum infernali igne in barathrum intrudentur.

SECTIO VII.

De cruciatibus inferorum.

Sequitur videre jam septimo de tribulatione cruciatuum inferorum. Ad cujus rei notitiam est tenendum², quod omnes actualiter peccantes, et in peccatis finaliter perdurantes, pœna triplici apud inferos punientur, secundum quod multimoda deordinatio est in mortali et actuali peccato: in omni quippe mortali peccato est deordinata aversio a summa luce et bonitate, et huic debetur carentia visionis Dei; est etiam deordinata conversio ad bonum commutabile, et huic debetur pœna materialis incendii; est etiam tertio deordinatio voluntatis liberæ contra dictamen rectæ rationis, et huic debetur vermis intrinsecus. Punientur etiam pœna æterna, secundum quod deordinatio in mortali peccato est perpetua. Peccatum enim, quod quis committit, et de quo nunquam pœnitet, perpetuo in anima perdurat, et a vita perpetua, scilicet Deo, perpetuo

Damnationum
torum
pœna triplex.

¹ Idem sup., *Brevit.*, p. VII, sect. IV. — ² Hæc sup., *Brevit.*, p. VII, sect. V.

(a) *Cæt. edit.* accipiet. — (b) *Item add.* et.

separat, et a voluntate procedit, quæ vellet in peccato perpetuo delectari. Et licet illa delectatio transiens sit momentanea, deordinatio tamen tenet rationem perpetuitatis: ideo pœna deordinationi respondens debet habere carentiam finis, ut sicut homo in suo perpetuo non apposuit finem a peccato recedendo, sic Deus in suo perpetuo non desistat a puniendo; et sicut contra infinitum peccavit, sic pœnam habeat infinitam; et quia infinitam pœnam non potest habere intensione, saltem infinitam pœnam habeat duratione; et sicut voluntas, post mortem, malo adhæret sine susceptione pœnitentiæ, sic Deus semper affligat sine sententiæ mutatione. Punientur nihilominus pœna acerba, secundum quod deordinatio in peccato

fuit libidinosa: delectatio enim libidinosa puniri debet per pœnam afflictivam. Et quia peccatores delectabiliter creaturæ adhæserunt, et Creatorem contumaciter contempserunt; ideo præcipitabuntur in locum infimum, et maxime a statu gloriæ longinquum, scilicet in profundissimum infernum: ubi exponentur affligendi infimæ naturæ, scilicet fœcibus corporum mundanorum, igne fumoso et sulphureo concremandi, in illo igne inseparabiliter alligandi, et ab eodem, secundum exigentiam meriti, æternaliter cruciandi, nunquam tamen substantialiter consumendi. Et sic patet, quod in pœnis damnatorum erit varietas, et cum varietate æternitas, et cum æternitate acerbitas.

TERTIA PARS

QUÆ HABET SEPTEM ET QUINQUAGINTA SECTIONES

SECTIO I.

De eo, quod est frui, et uti.

Dieto de malo culpæ, quod est fugiendum, et de malo pœnæ, quod est pertimescendum, videndum est de bono, et hoc dupliciter: primo, sub ratione meriti in viatoribus; secundo, sub ratione præmii in comprehensoribus. Ad meritum viatorum spectat cognoscere et discernere triplex bonum, scilicet bonum increatum, quod est Deus; procreatum, quod est mundus; conjugatum, quod est Christus. Deus est creator; mundus, creatura; Christus, creator et creatura¹. Deo est fruendum; mundo est utendum; Christi Dei felicitate est fruendum; Christi hominis

conformatione est utendum. Sunt ergo res quibus est fruendum, ut increatæ; sunt quibus est utendum, ut procreatæ; sunt quæ fruuntur et utuntur, ut angeli et homines. Res quibus est fruendum, faciunt nos beatos; res quibus est utendum, ad beatitudinem adjuvant viatores; res quæ fruuntur et utuntur, habent Christum Deum et hominem, ut contemplantur delectabiliter ejus divinitatem, et imitentur exemplariter ejus humanitatem. Deitas Christi maxime beatificat Angelos et Sanctos etiam comprehensores; humanitas vero ejus maxime lætificat et ædificat homines adhuc viatores. Est autem² frui, alicui rei amore inhærere propter seipsam; uti vero est id, quod in usum

¹ Aug., *de Doct. Christ.*, lib. 1, c. III. Cf. *Sent.*, lib. 1, dist. 1, hujus edit. tom. 1, p. 26, 36, 38, 44, 43.

— ² Idem sup., in *Sent.*, lib. 1, dist. 1, art. 1 et 2, q. 1, concl., tom. 1, p. 35 et 39; Aug., *de Doct. Christ.*, lib. 1, c. IV.

venerit, referre ad obtinendum illud quo fruendum est. Item ¹ fruimur cognitis, in quibus ipsa voluntas delectata conquiescit; utimur vero eis, quæ ad illud referimus, quo fruendum est. Item aliter accipit hæc duo Augustinus ² dicens: « Uti, est assumere aliquid in facultatem voluntatis; frui, est uti cum gaudio, non adhuc spei, sed jam rei. » Videndum est ergo per ordinem de his tribus; et primo, de Deo trino et uno; secundo, de mundo ex creatura triplici constituto; tertio, de Christo, et triplici ejus beneficio, scilicet doctrina vel Scriptura sacra, gratia virtutum, et medicina sacramentali.

SECTIO II.

Quid de Deo trino et uno credendum est, et intelligendum, et exprimendum.

De Deo trino et uno, secundum fidem rectam, habemus credere, intelligere, et exprimere. Credere de pluralitate personarum in unitate naturæ, hoc est ³, quod in divinis est una natura, et tres personæ, scilicet Pater, et Filius, et Spiritus sanctus: quarum prima a nulla est; secunda a prima sola est per æternam generationem; tertia a prima et secunda est per communem spirationem: ita quod personarum trinitas non præjudicat unitati, nec essentiæ unitas præjudicat trinitati. Habemus quoque intelligere ⁴, quod in divinis sunt duæ emanationes: una per modum naturæ, qua generatur Filius; alia per modum voluntatis, qua spiratur et procedit Spiritus sanctus. Tres hypostases, una Patris, una Filii, una Spiritus sancti. Quatuor relationes, scilicet paternitas, filiatio, spiratio, et processio. Quinque notiones, scilicet quatuor prædictæ relationes, et innascibilitas est quinta: ita quod innascibilitas privative, et paternitas positive, sunt duæ Patris notiones. Filiatio est notio Filii; spi-

ratio activa est communis notio Patris et Filii; processio est notio Spiritus sancti. Tres sunt etiam proprietates personales, quæ his vocabulis exprimentur, scilicet Pater, et Filius, et Spiritus sanctus. Habemus tertium mysterium divinitatis beatæ exprimere secundum duos modos prædicandi, scilicet per modum substantiæ, et per modum relationis. Omnia enim prædicamenta, dicta de Deo, transeunt in substantiam, excepta relatione, quia ratione subjecti, in quo est, transit in substantiam, ne faciat compositionem; ratione vero termini, ad quem est, manet, ut faciat distinctionem secundum tres modos supponendi, scilicet secundum modum substantiæ, notionis, et personæ, de quibus datur talis regula: quod supposita essentia, non supponitur notio, vel persona; et supposita notione, non supponitur persona, vel essentia; et supposita persona, non supponitur notio, vel essentia, secundum quatuor modos significandi substantiam, scilicet nomine essentiæ, substantiæ, hypostasis, et personæ. Horum quatuor exempla in creaturis sunt: *humanitas*, quæ essentiam; *homo*, qui substantiam; *aliquis homo*, qui significat hypostasim, sive suppositum; *Petrus*, qui dicit personam: secundum quinque modos dicendi, sive quærendi, per *quis*, *qui*, *quæ*, *quod*, et *quid*: *Quis*, ratione substantiæ; *qui*, ratione hypostasis; *quæ*, ratione notionis; *quod*, ratione substantiæ; *quid*, ratione essentiæ. Secundum tres modos differendi, scilicet secundum differentem modum existendi, sive emanandi, sicut differt persona a persona. Secundum modum differentem se habendi, sicut differt persona, et essentia, quia persona una refertur ad aliam, sed essentia non refertur. Secundum modum intelligendi, sicut differt una proprietates substantialis ab alia, ut bonitas, et sapientia.

Duo
modi
prædi-
candi in
divinis.

¹ Cf. Aug., de Trinit., lib. X, c. x. — ² Ibid., c. xi,

n. 17, cit. huj. edit. tom. I, p. 37. — ³ Idem sup., Brevit., p. I, c. II. — ⁴ Idem ibid., c. III et v.

SECTIO III.

Qualiter Deus trinus et unus manifestat se in effectibus creaturæ.

De Deo trino et uno secundum fidem catholicam est tenendum ¹, quod licet sit incommutabilis, insensibilis, incircumscriptibilis, reddit tamen se per creaturas diversas, id est, per effectus multiplices manifestum: ita quod in creaturis omnibus dicitur Deus esse quantum ad naturam, et hoc tripliciter, scilicet per essentiam, præsentiam, et potentiam: ita quod extra immensitatem divinæ essentiæ nihil manet; propter limpiditatem divinæ præsentiae nihil latet; contra infinitatem divinæ potentiae nihil valet: et sic esse competit beatissimæ Trinitati. Dicitur habitare in justis quantum ad gratiam, quæ est effectus beatissimæ Trinitatis, ad Deum reducens, et faciens nos habere Deum, et Deum haberi a nobis, ac per hoc Deus Trinitas in nobis dicitur habitare. Dicitur sedere in beatis, quantum ad gloriam, ratione cujus Deus trinus in beatorum mentibus quietatur, in quorum potestativa sedet, ut æquitas; in cognitiva lucet, ut veritas; in affectiva ardet, ut charitas. Dicitur apparere sensibiliter cum expressa significatione, sicut Spiritus sanctus in specie columbæ apparuit super Christum, et in linguis igneis super apostolos. Et quia personæ distinctæ sunt, distinctis possunt signari signis, ita quod tres simul personæ, sicut Abraham in tribus angelis dicitur apparuisse Trinitas personarum. Posunt etiam dñæ apparere, et quælibet sigillatim dicitur descendere de cœlis: et hoc cum effectus tam spiritualis, quam sensibilis inchoatione: qui quamvis in se immutabilis perseveret, tamen de absente dicitur fieri nobis præsens, quando in nobis incipit habitare per donum gratuitum, quod non videmus, sicut accidebat frequenter in Ecclesia primitiva. Dicitur mittere sive mitti cum

æterna productione. Pater siquidem mittit Filium, quando insinuat quod procedit ab ipso per æternam generationem. Pater et Filius mittunt Spiritum sanctum, cum insinuant quod procedit ab ambobus per communem spirationem. Pater non mittitur, quia a nullo procedit. Spiritus sanctus non mittit personam, sed mittitur, quia non producit, sed producitur. Filius vero mittitur, et mittit, quia producit, et producit. Dicitur incarnari per commercium divinæ naturæ et humanæ in personæ unione: quæ unio facta est tantum in persona Filii, quam tamen est tota Trinitas operata.

SECTIO IV.

De appropriatis Patri.

De Deo trino et uno, secundum fidem catholicam, est tenendum ², quod licet omnia essentialia tribus personis æqualiter et indifferenter conveniant, tamen Patri dicitur appropriari unitas, æternitas, ratio principiandi, et omnipotentia. Hæc autem quatuor dicuntur appropriari Patri, non quia fiant propria, cum omnibus personis sint communia; sed quia dicuntur in cognitione personæ Patris, quæ est origo personarum in Trinitate non habens principium, sed principians, a qua etiam fluit omne posse. Est autem Dei potentia completa ³: non potens (a) deficere, cum non sit de nihilo; non potens succumbere, cum non sit de aliquo; non potens indigere, cum nunquam careat aliquo bono. Potentia vero hominis in peccando deficit, in patiando succumbit, in corporalibus actionibus indigentiam includit. Est igitur Deus omnipotens, ita tamen, quod ei non attribuuntur actus culpabiles, ut posse mentiri, et malum facere; nec actus pœnales, ut posse metuere et dolere; nec actus materiales, sive corporales, ut possit currere et ambulare. Est etiam Dei potentia ordinata, ita quod ei non attribuuntur actus inconvenientes, ut posse facere majorem se, vel

mittere
quid.

Deus in
quibus
habitat,
sedet,
et appa-
reat.

Mittit et

¹ Hæc sup., *Brevil.*, p. I, c. v. — ² *Ibid.*, c. vi. — ³ *Ibid.*, c. vii.

(a) *Cæt. edit.* non posse.

aliud Deum æqualem sibi, vel creaturam infinitam actu : quia, sicut dicit Anselmus, quodlibet inconueniens, etiam minimum, est impossibile apud Deum.

SECTIO V.

De appropriatis Filio.

Filio appropriatur ¹ veritas, species, ratio exemplandi, et omnis scientia. Hæc autem quatuor dicuntur appropriari Filio, non quia fiant propria, cum tribus personis sint communia; sed quia ducunt in cognitionem Filii personæ, quæ est a Patre ut Verbum, quod est Patri æquale, et ideo summe pulchrum, in quo omnia prævisa et disposita exemplantur, a quo, tanquam primo et summo exemplari, fluit omne scire. Cognoscit autem ² Dei sapientia limpide omnia bona et mala, et præterita, præsentia et futura, actualia et possibilis, incomprehensibilia a nobis, et infinita: ita tamen quod in se nullo modo diversificatur, licet diversa vocabula sortiatur. Nam in quantum ipsa sapientia Dei est cognoscitiva omnium possibilium, dicitur scientia, sive cognitio; in quantum est cognoscitiva omnium quæ fiunt in universo, dicitur visio; in quantum est cognoscitiva omnium quæ bene fiunt, dicitur approbatio; in quantum est cognoscitiva omnium quæ futura sunt, dicitur præscientia, sive prævisio; in quantum est cognoscitiva eorum quæ ab ipso Deo fienda sunt, dicitur dispositio; in quantum eorum quæ præmianda sunt, dicitur prædestinatio; in quantum eorum quæ damnanda sunt, dicitur reprobatio. Possunt autem ad tria reduci vocabula ista septem, scilicet ad notitiam simplicis cognitionis, qua cognoscit Deus bona et mala, quæ sunt, fuerunt et futura sunt, et quæ possunt esse et nunquam erunt; ad notitiam visionis, qua cognoscit Deus omnia bona et mala quæ sunt, fuerunt, et futura sunt; ad notitiam approbationis, qua co-

gnoscit Deus quæ sunt, fuerunt, et futura sunt tantum bona.

SECTIO VI.

De appropriatis Spiritui sancto.

Spiritui sancto appropriatur ³ bonitas, usus, ratio finiendi, et voluntas, sive benevolentia. Hæc autem quatuor appropriantur Spiritui sancto, non quia fiant propria, cum tribus personis sint communia; sed quia ducunt in cognitionem personæ Spiritus sancti, quæ est a Patre et Filio, ut amor et donum summe proficuum et communicativum, omnis nostri desiderii finitivum, ad quod bonum, tanquam ad finem summum, tendit omne velle rationabiliter ordinatum et inclinatum. Est autem ⁴ voluntas Dei sic recta, Voluntas Dei. quod nullo modo potest obliquari; sic efficax, quod nullo modo potest retardari; sic unica, quod tamen quinque signis habet significari, quæ hoc versiculo continentur :

Imperat, et prohibet, permittit, consulit, implet.

Dicitur autem voluntas Dei, ratione regulata, *providentia*, qua omnia, quæ in universo fiunt, irreprehensibiliter gubernantur; cum nihil præcipiat, prohibeat et consulat, nisi recte; nihil agat, nisi bene; nihil permittat fieri, nisi juste. Cum autem voluntas Dei sit rectissima, nullus potest esse rectus, nisi conformetur ei; et nemo potest ei conformari, nisi sibi signis aliquibus innoscatur, tanquam regula rectitudinis prosequendæ. Est autem duplex rectitudo : quædam necessitatis, quæ consistit in faciendo bonum, ad quod est præceptum, et in declinando malum, propter quod est prohibitio; quædam est perfectionis in supererogando ultra debitum, ad quod est consilium. Est etiam voluntas Dei efficacissima, ita quod nullus potest aliquid efficere nisi ipsa efficiente, et sic est impletio in signum voluntatis. Item nullus potest deficere, vel peccare, nisi ipsa juste et merito deserente, et sic est permissio, ut signum voluntatis divinæ iustitiæ deserentis.

Rectitudo duplex.

Dei sapientia diversimode appellatur.

¹ Hæc sup., *Brevil.* p. 1, c. vi. — ² *Ibid.*, c. viii. — ³ *Ibid.*, c. vi. — ⁴ *Ibid.*, c. ix.

SECTIO VII.

De quatuor simul creatis, et de mensuris durabilium.

Postquam vidimus de bono increato, quod est Deus, videndum est de bono creato, quod est mundus. Circa productionem autem mundialis machinæ, habemus primo explicare creaturæ summitatem. Et sic dicit Beda : quod quatuor fuerunt primo creata, quæ dicuntur esse coæva, vel fuisse scilicet, natura angelica, cælum empyreum, materia quatuor elementorum, et tempus; quorum sufficientia sic accipitur. Primo debuerunt creari aliqua prima in quolibet genere creaturæ, scilicet respectu creaturarum spiritualium, et corporalium activarum, et corporalium passivarum, et etiam respectu mensurarum. Respectu creaturarum spiritualium, primo creata est natura angelica; respectu creaturarum corporalium activarum, est primo creatum cælum empyreum, de quo dicit Damascenus¹, quod est continentia omnium corporalium, et spiritualium creaturarum; respectu creaturarum corporalium passivarum, primo creata est materia quatuor elementorum; respectu mensurarum, primo creatum est tempus, quod generaliter accipitur pro mensura cujuslibet durationis habentis initium, sive finem habeat, sive non.

Ad cujus rei notitiam sciendum quod tres sunt mensurabilem, sive durabilem, mensuræ principales, scilicet æternitas, æviterinitas, et tempus proprie dictum. Æternitas est divinarum personarum duratio, quæ non habet principium neque finem : de qua dicit Boetius², quod est interminabilis vitæ tota simul et perfecta possessio. Æviterinitas est mensura eorum quæ habent principium, sed non finem, sicut sunt angeli, animæ celestis naturæ, et materia quatuor elementorum. Hæc mensura aliquando dicitur

ævum, aliquando æternitas creata. Sed quia æternitas proprie dicitur de divinis, ævum vero aliquando pro tempore invenitur; ideo ex his duobus æviterinitas nominatur. Tempus autem proprie dictum est mensura eorum quæ habent principium atque finem, sicut sunt generabilia atque corruptibilia, quæ secundum motum primi mobilis variantur, usque ad completionem numeri quatuor elementorum. Quarta vero differentia non potest esse, quæ careat principio, habens finem.

SECTIO VIII.

De veritate exprinenda cum exclusione erroris circa productionem mundi.

Secundo habemus errorem extinguere, et exprimere veritatem. Propter quod tenendum est³, quod universitas machinæ mundialis est producta in esse ex tempore : in quo excluditur error ponentium mundum æternum; ex nihilo : in quo excluditur error⁴ ponentium æternitatem circa materiale principium; ab uno principio : in quo excluditur error Manichæorum, ponentium pluralitatem principiorum; solo et summo : in quo excluditur error⁵ ponentium Deum produxisse inferiores creaturas per ministerium intelligentiarum; in certo pondere, numero et mensura : in quo ostenditur, quod creatura est effectus Trinitatis creantis sub triplici genere causalitatis : scilicet efficientis, ratione cujus est in creatura unitas, modus et mensura; exemplaris, ratione cujus est in creatura veritas, species et numerus; finalis, ratione cujus in creatura est bonitas, ordo et pondus. Omnis quippe creatura constituitur in esse ab efficiente; formatur ad exemplar; ordinatur ad finem : ac per hoc est una, vera, et bona; modificata, speciosa, et ordinata; mensurata, discreta, et ponderata. Aliis etiam vocabulis prædictus ternarius nominatur : ab Augustino, in libro *de*

¹ Damasc., *de Fid. Orthod.*, lib. II, c. vi. — ² Boet., *de Consol. philos.*, lib. V, pros. 6. — ³ Vid. sup.,

Brevil., p. II, c. I. — ⁴ Vid. Aug., *de Hæres. ad Quod vult.*, hæres. 46. — ⁵ Plat., in *Timæo*.

Anima et Spiritu, dicitur essentia, species, et usus; a Dionysio, harmonia, species, et commensuratio; item ab eodem, substantia, virtus, et operatio. Ex una ergo parte eadunt unitas, modus, essentia, substantia, mensura et commensuratio; ex una, veritas, numerus, species, virtus et harmonia; ex una, bonitas, ordo, usus, pondus et operatio. De primo autem ternario nota, quod unum nominat ens commutabile connumerabile, et hoc propter indivisionem sui in se; verum nominat ens cognoscibile, et hoc patet per indivisionem sui a propria specie; bonum nominat ens communicabile, et hoc habet per indivisionem sui a propria operatione.

SECTIO IX.

De triplici differentia creaturæ.

Creatura
triplex.

Tertio, circa productionem mundi, habemus attendere creaturæ triformitatem. Produxit enim Deus trinus et unus differentiam triplicem creaturæ. Nam produxit creaturam pure corporalem, ut est mundialis machina; creaturam pure spirituales, ut est natura angelica; creaturam ex utraque compositam, ut est natura humana. Sic enim decuit Deum producere varia et diversa, ut multiplicitas creaturæ faceret perfectionem universi: quæ consistit in amplitudine ambitus, in sufficientia ordinis, et influentialia bonitatis: ex quibus etiam divina potentia, sapientia et bonitas innotescit.

Polentia, sapientia, et bonitas Dei in creatione.

Decuit namque Deum sic res producere, ut essent ad manifestationem suæ potentiae: quæ quidem apparuit in productione creaturarum summe distantium, et earundem conjunctione, ut patet in natura humana, in qua corporeum et incorporeum uniuntur. Item decuit Deum sic res producere, ut essent in manifestationem suæ sapientiae: quæ maxime ex perfectione ordinis declaratur, qui quidem ordo necessario tria requirit, scilicet infimum, medium et supremum. Infimum fuit natura corporalis; supremum, natura spiritualis; medium, natura compo-

sita ex utraque. Item decuit Deum sic res producere, ut essent in manifestationem suæ bonitatis et benevolentiae: quæ maxime consistit in diffusionem et communicationem in alterum. Sic ergo divina bonitas communicavit actum nobilissimum, qui est vivere et intelligere, ut non tantum daret alii potentiam vivendi et intelligendi, sed etiam potentiam se communicandi alii: quod factum est in homine, in quo spiritualis vita et intellectiva perficit corporalem.

SECTIO X.

De productione machinæ mundialis.

De his tribus differentiis videndum est per ordinem, et primo ¹ de natura pure corporali, cujusmodi est machina mundialis, quæ sex diebus fuit in esse producta, ita quod in principio ante omnem diem creavit Deus cælum et terram. Prima vero die formata est lux; secunda, factum est firmamentum in medio aquarum; tertia die separata sunt aquæ a terra, et congregatae in unum locum; quarta die ornatum est cælum luminaribus; quinta die aer et aqua ornatu sunt piscibus et avibus; sexta die ornata est terra animalibus et hominibus; septima die requievit Deus a novarum specierum productione, quoniam omnia fecerat, vel in simili, sicut illa quæ propagantur; vel in ratione seminali, sicut illa quæ aliis modis introducuntur in esse.

Et sic colligitur ex prædictis quod triplex fuit operatio divina in mundi machina producenda, scilicet creatio, distinctio, et adornatio. Prima operatio appropriatur Patri; secunda Filio; tertia Spiritui sancto. Creatio fuit ex nihilo: ideo fuit in principio ante omnem diem, tanquam rerum omnium et temporum fundamentum. Distinctio vero corporum mundanorum fuit modo triplici: ideo per triduum fuit facta. Itaque prima die fuit facta distinctio naturæ luminosæ a perspicua et opaca, cum lux a tenebris est

Operatio Dei triplex in producendo mundo.

¹ Idem sup., Brevil., p. II, c. II.

distincta; secunda die est facta distinctio naturæ perspicuæ a perspicua, cum aquæ inferiores a superioribus sunt divisæ; tertia die facta est distinctio naturæ perspicuæ ab opaca, cum divisæ sunt aquæ a terra. Ornatus autem, qui distinctioni corporum correspondet, est etiam in triduo consummatus, ita quod ornatus naturæ luminosæ est factus quarta die, in formatione stellarum, et solis, et lunæ; ornatus naturæ perspicuæ factus est quinta die, in qua facti sunt pisces et aves, in aquæ et aeris ornamentum; sexta die est factus ornatus naturæ opacæ, quando factæ sunt bestię de terra, facta sunt reptilia, facta est humana natura ad consumptionem omnium prædictorum.

SECTIO XI.

De consistentia machinæ corporalis.

Consistit autem ¹ tota natura corporea maxime in duobus, scilicet in natura elementari, et cœlesti. Cœlestis distinguitur in tres cœlos principales, scilicet empyreum, crystallinum, et firmamentum. In firmamento autem, quod est cœlum, continentur septem orbes septem planetarum, qui sunt Saturnus, Jupiter, Mars, Sol, Venus, Mercurius, et Luna. Natura vero elementaris distinguitur in quatuor sphæras, scilicet Ignis, Aeris, Aquæ, et Terræ. Et sic, procedendo a summo cœli cardine usque ad centrum terræ, occurrunt nobis decem orbes cœlestes, et quatuor sphæræ elementares, ex quibus tota mundi sensibilis machina integratur: ita quod ² cœlestia influunt in terrestria et elementaria, quantum ad distinctivam significationem temporum, dierum, mensium et annorum, dicente Scriptura ³: *Sint in signa, et tempora, et dies, et annos.* Influunt etiam quantum ad effectivam productionem rerum generabilium et corruptibilium, et corporum humanorum. Sic tamen sunt in signa temporum, rerum et ope-

rationum per lucem, calorem, motum et virtutem, ut non sint certa signa contingentium futurorum, nec influant super liberum arbitrium per vim constellationum, quam dixerunt aliqui fatum esse. Et sic colligitur ex prædictis, quod Deus ordinate res condidit quantum ad tempus, ordinate disposuit quantum ad situm, ordinate gubernat quantum ad influentiam, in Scriptura sacra ordinate narrat quantum ad doctrinæ sacre sufficientiam: quæ in principio sui insinuat naturam luminosam nomine *cœli*; naturam opacam nomine *terræ*; naturam perspicuam nomine *aque*. Insinuat et beatissimam Trinitatem: Patrem, in nomine Dei *creantis*; Filium, in nomine *principii*; Spiritum sanctum, in nomine *Spiritus Dei*. Insinuat etiam nobis appropriata trium personarum: scilicet omnipotentiam Patris, in producendo; omniscientiam Filii, in distinguendo; benevolentiam Spiritus sancti, in influendo.

SECTIO XII.

De sufficientia cœlorum.

De natura cœlesti specialiter est videndum. Cœlum quidem, secundum communem acceptionem, nominat naturam perspicuam contentivam; secundum vero propriam acceptionem, nominat naturam perspicuam contentivam, nulli contrarietati subjectam. Secundum primam acceptionem, septem cœli a Rabano distinguuntur, scilicet cœlum aereum, æthereum, olympum, igneum, sidereum, aqueum, empyreum. Quorum sufficientia sic sumitur. Cœlum enim (a) natura perspicua et contentiva, aut est dativa luminis, aut receptiva. Si est dativa, aut est uniformis non mota, et sic est cœlum empyreum; aut multiformis et mota, et sic est sidereum; aut uniformis et mota, et sic est crystallinum: quarta differentia non habetur, scilicet multiformis et non mota. Si autem natura perspicua est luminis receptiva, aut est receptiva separabiliter, aut inseparabiliter:

Cœlorum numerus diversimode computatur.

¹ Idem sup., Brevil., p. I c. II. — ² Ibid., c. IV. — ³ Gen., I, 14.

(a) Suppl. si dicatur,

si inseparabiliter, aut secundum superioris superficiei circulum, et sic est olympum, quod monti appropinquat Olympo; si vero separabiliter, aut secundum superiorem partem, et sic est æthereum; aut secundum inferiorem, et sic est aerium.

Si autem dicatur cælum natura perspicua contentiva nulli contraria, sic a quibusdam octo orbes distinguuntur, scilicet septem planetarum cum octava sphaera; a quibusdam amplius eruditis, novem; ab aliis vero ulterius illustratis, decem. Horum autem sufficientia sic potest accipi. Distinctio enim cælorum, aut est per primam diversitatem formarum, aut est per dispositiones motuum et luminarium contentorum. Si per diversitatem formarum, sic distinguuntur tres cæli: aut enim in cælo viget natura perfectæ luminositatis, et sic est habile ad statum gloriæ et quietum, sic est empyreum; aut viget in eo natura perfectæ perspicacitatis, et effectivæ frigiditatis, et sic est aqueum, sive crystallinum, quod facit ad conservationem rerum corruptibilium, ideo est habile ad motum; aut viget in eo natura perfectæ perspicuitatis simul et luminositatis, et effectivæ caliditatis, et sic est sidereum, quod facit transmutationem inferiorum: ideo est multiforme, habile ad motum. Si vero cæli penes contenta luminaria distinguuntur, sic est orbium distinctio attendenda: aut enim orbis continet siderum multitudinem, et sic cælum sidereum, sive stellarum; aut continet unitatem, et sic septem planetæ septem orbibus sunt distincti, quibus regitur universitas temporum, dierum septenario dispensata.

SECTIO XIII.

De quatuor attributis angelis, cum conditione sui.

De natura pure spirituali, cujusmodi est angelica, sex per ordinem sunt videnda, scilicet: conditio angelorum omnium; prævaricatio malignorum dæmonum; confirmatio beatorum spirituum; diffinitio ali-

quorum nominum communium, non omnium; divisio hierarchiarum diversorum statuum; custoditio commissorum hominum. De conditione supernorum spirituum est tenendum, quod angelis a primordio suæ conditionis sunt quatuor attributa, scilicet simplicitas essentiae, distinctio personalis, propter rationem naturaliter insitam, memoria, intelligentia, et voluntas; et libertas arbitrii ad eligendum bonum et respuendum malum. Hæc autem quatuor principalia attributa, alia quatuor comitantur: scilicet virtuositas in operando, officiositas in ministrando, perspicacitas in cognoscendo, et immutabilitas in eligendo; immutabilitas, inquam, post electionem, sive in bono, sive in malo. Substantia quippe spiritualis et incorporea, simplex et omni carens divisione quantitatis, cujusmodi est natura angelica, hoc ipso, quod est simplex, est virtuosa in operando; hoc ipso quod est virtuosa, et personaliter discreta, competit ei distinctio officii in ministrando; hoc ipso, quod est simplex et virtuosa, competit ei perspicacitas in discernendo; hoc ipso, quod est perspicax, et simplex, et habens intellectum deiformem, habet post electionem stabilitatem in electo, sive bonum fuerit, sive malum. Sufficientia horum quatuor sic accipitur. Angelus potest considerari quadrupliciter: scilicet in se, et sic est essentiae simplicitas; ad alterum angelum, et sic est distinctio personalis; ad Deum, et sic est memoria, intelligentia et voluntas, in quibus consistit ratio imaginis; ad ea quæ ejus regimini sunt subjecta, et sic est libertas liberi arbitrii.

SECTIO XIV.

De prævaricatione spirituum malignorum.

De prævaricatione damnatorum spirituum est tenendum, quod Lucifer primus inter angelos præsumens de bono privato, appetiit privatam excellentiam, volens aliis superferri: ideo, cum omnibus adhærentibus

sibi, perdidit locum summum, scilicet cœlum empyreum, descendens in locum imum, scilicet caliginosum aerem, vel infernum. Cecidit autem in culpam per liberum arbitrium; lapsus vero in pœnam per divinum iudicium. Cadens autem factus est immutabilis per ruinam: ideo statim fuit obstinatus in malo, excæcatus a vero, deordinatus in operatione, infirmatus in virtute. Voluntas diaboli obstinata habet deformitatem, in qua est continuatio, naturæ variatio, decisio sive minoratio, ratione primæ maculæ, a cuius adhæsiōne nullatenus separatur. Habet pronitatem, in qua est continuatio quantum ad actum peccandi; tamen intervenit variatio quantum ad genus peccati. Ratio vero in diabolo est excæcata. Prædicat aliquando futura, quod dicit Augustinus¹ fieri quatuor modis, scilicet: sensus vel ingenii acrimonia; longa temporum experientia; dolosa cautela, quia proponit aliquando facere, quæ prædicat; aliena doctrina, cum ab angelis aliquid didicit, justo Dei iudicio permittente.

Car mi-
niste-
riam
diaboli
hominibus in-
terdic-
tum.

Ministerialis diaboli operatio est hominibus interdicta, tum propter peccatum infidelitatis, ne attribuat diabolo quod est Dei; tum propter peccatum idololatriæ, quia considerat diabolus aliquid sibi immolari; tum propter peccatum inobedientiæ, quia voluntarium commercium cum diabolo præciso, tam a Deo, quam ab Ecclesia prohibetur. Virtus diaboli peccati merito coarctata, quando permittitur, vertitur ad miracula facienda, propter transmutationes repentinas circa corporeas creaturas. Possunt discerni diaboli miracula a miraculis Dei veris quatuor modis, scilicet: ex parte principalis agentis, nam in miraculis Dei operatur virtus potentiæ infinitæ, in miraculis diaboli virtus creaturæ; ex parte ministri, quia miracula Dei fiunt per publicam iustitiam, scilicet per fidem justificantem, quæ publice prædicatur, vel signa publicæ iustitiæ, ut in pec-

catoribus, qui per fidem aliquando sunt miracula operati; miracula diaboli fiunt per privatos contractus et arcana quædam, quia sic inventores artis magicæ cum dæmonibus pepigerunt; ex parte finis, quia miracula Dei fiunt ad hominum utilitatem et Dei gloriam, miracula dæmonum et magorum ad deceptionem et fraudem; ex parte facti, quia miracula Dei sunt excellentia, ut suscitare mortuos, illuminare cæcos, et similia; miracula diaboli sunt vilia, ut facere muscas, bufones et serpentes.

SECTIO XV.

De confirmatione spirituum bonorum

Sequitur videre de confirmatione spirituum beatorum, de quibus tenendum est, quod aliis apostatantibus, ipsi immobiliter Domino adhæserunt: ita quod aliis per malitiam irrevocabiliter obstinatis, ipsi sunt per gratiam et gloriam in voluntate perfecte confirmati. Simul enim tempore, non natura, gratiam et gloriam conversionis et adhæsiōnis ad Deum merito perceperunt, ratione cujus fuerunt quantum ad voluntatem stabiles et felices. In ratione sunt perfecte illuminati secundum cognitionem matutinam et vespertinam. Lux quippe divina angelum illuminans ad cognitionem Dei, angelum facit lucem. Cognitio autem Dei in se dicitur dies, quia pure est lux tanquam cognitio et ratio cognoscendi. Lux autem angelica divinitus illustrata habet cognoscere creaturam, quæ respectu Dei tenebra reputatur: ideo ejus cognitio dicitur vespertina, prout cognoscitur in seipsa; dicitur matutina, prout ex illa cognitione consurgit mens angelica in laudem Dei, cognitionem illam referens ad cognitionem quam habet in Verbo (a). In virtute sunt perfecte fortificati, sive in operando, sive in exequendo; et hoc, sive assumpto corpore, sive etiam non assumpto corpore. In operatione sunt perfecte ordinati, sive contemplativa, sive administrativa. Duplex

¹ Aug., *de Div. Dæm.*, c. I et VIII; auctor de *Spir. et Anim.*, c. XXVIII. — (a) *Cæt. edit.*, add. et virtute.

Discer-
tio mira-
culorum

Angelo-
rum vis
duplex.

est enim vis angelica : contemplativa , qua contemplantur Deum ; et negotiativa , sive administrativa , qua negotiantur circa salutem hominum. Non possunt autem deordinari ascendendo ad contemplationem Dei , nec descendendo in administrando homini ; quia quocumque mittuntur , semper currunt et militant intra Deum.

SECTIO XVI.

De diffinitionibus angeli , ordinis , et hierarchia.

Sequitur videre de diffinitionibus trium vocabulorum , quæ faciunt ad notitiam angelorum , quæ sunt angelus , ordo , hierarchia. Ex multis nempe angelis ordo consurgit ; ex pluribus ordinibus saltem tribus , constituitur angelica hierarchia. Angelus diffinitur a Damasceno ¹ sic : « Angelus est substantia intellectualis , semper mobilis , arbitrio libera , incorporea , Deo ministrans , secundum gratiam , non naturam , immortalitatem suscipiens. » Ordo sic diffinitur a Gregorio ² : « Est multitudo coelestium spirituum , qui inter se in aliquo munere gratiæ simulantur , sicut et in naturalium datorum munere conveniunt. » Triplex autem invenitur diffinitio hierarchiæ , secundum quod triplex est differentia hierarchiæ , scilicet divina , angelica , et ecclesiastica. Divina sic diffinitur a Dionysio ³ : « Hierarchia est divina pulchritudo , ut simpla , ut optima , ut consummativa. » Angelica sic diffinitur ab eodem : « Hierarchia est ordo divinus , scientia et actio , deiforme , quantum est possibile , similans , et ad inditas ei divinitus illuminationes proportionabiliter in Dei similitudinem ascenden-tes. » Ecclesiastica magis- traliter sic diffinitur : « Hierarchia est rerum sacrarum et rationabilium ordinata potestas , debitum in subditis obtinens principatum. » Hæc autem diffinitio potest etiam convenire angelicæ hierarchiæ.

A Damasceno ⁴ diffinitur Angelus quantum ad substantiam , cum dicit : « Angelus est substantia incorporea ; » quantum ad virtutem , cum dicit : « Intellectualis , semper mobilis , arbitrio libera : » ubi tangitur triplex virtus angelica , scilicet cognitiva , cum dicit : *Intellectualis* ; operativa , cum dicit : *Semper mobilis* , quia infatigabiliter operatur ; imperativa , cum dicit : *Arbitrio libera*. Operatio tangitur , cum dicitur : *Deo serviens* ; duratio , cum dicitur : *gratia , non natura , immortalitatem suscipiens*. Ordo notificatur quantum ad fundamentum , cum dicitur : « Ordo est coelestium spirituum multitudo : » et quantum ad complementum , cum dicitur : « Qui inter se in aliquo munere gratiæ simulantur ; » et quantum ad dispositionem , quæ inter hæc medium tenet locum , cum dicitur : « Sicut in naturalium donorum participatione conveniunt. » Diffinitio angelicæ hierarchiæ notificat ipsam egredientem a Deo per modum imaginis , cum dicit : « Hierarchia est ordo divinus , scientia et actio : » ut ordo , id est ordinata potestas , respondeat Patri ; scientia , Filio ; actio , Spiritui sancto , secundum memoriam , intelligentiam , et voluntatem. Secundo describitur ut egrediens per modum similitudinis , cum dicitur : « Deiforme , quantum possibile est , similans , » quantum ad habitum , et ad inditas Dei divinitus illuminationes proportionabiliter in Dei similitudinem ascendens , quantum ad actum. In diffinitione hierarchiæ increatæ , ostenditur esse unitas in trinitate , cum dicitur : *Divina pulchritudo*. Pulchritudo enim ex pluralitate et æqualitate constat. Ut autem ostendatur , quod pluralitas non præjudicat unitati , dicitur : *Ut simpla* : quod unitas pluralitati , dicitur : *Ut optima* : quod unitas spectat ad perfectionem pluralitatis , et e converso , subiungitur : *Ut consummativa*.

Mag. Sentent., lib. II, dist. IX, § Hic considerandum, huj. edit. tom. II, p. 458. et colligitur, ex Greg., in Evang., hom. XXXIV. — ³ Dion., de Cæl. Hier., c. III.

— ⁴ Damasc., loc. cit.

¹ Damasc., de Fid. Orthod., lib. II, c. III. — ² Est

SECTIO XVII.

De triplici divisione hierarchiæ.

Sequitur videre de tribus divisionibus hierarchiæ. Prima est hæc : Hierarchiarum alia supercœlestis, id est divina; alia cœlestis, id est, angelica; alia subcœlestis, id est, ecclesiastica, vel humana. Omissa ecclesiastica et divina, subdividitur secunda divisione angelica hierarchia in supremam, mediam, et infimam; sive per alia vocabula, in epiphaniam, hyperphaniam, et hypophaniam. Epiphania est incalescentis actionis incendio, altioris intellectus fastigio, iudicii que libera resultatio distributa. Hyperphania est divina illuminatio sui particeps (a) interscalari reverentia insigniens, usum elocens dominandi, arcensque contrarium. Hypophania est divinum participium legibus hæc occurrens, arcana reserans, provacitate discreta. Tertia divisio est hæc : In suprema hierarchia, quæ dicitur epiphania, sunt Seraphin, Cherubin, et Throni. In media, sive hyperphania, sunt Dominationes, Virtutes, et Potestates. In infima, sive hypophania, sunt Principatus, Angeli et Archangeli.

Angelo-
rum mu-
tua actio

Aguntur quidem et agunt Angeli, secundum ordinem hierarchicum in eis initiatum per naturam, consummatum per gloriam, quæ in eis stabilivit liberi arbitrii vertibilitatem, illustravit perspicacitatem, roboravit virtuositatem, et ordinavit officiositatem. Perspicacitas rationis in contemplando, aut respicit bonitatem desiderandam, sic sunt Seraphin; aut veritatem intelligendam, sic sunt Cherubin; aut majestatem venerandam, sic sunt Throni. Ad Thronos spectat reverentia; ad Cherubin sapientia; ad Seraphin benevolentia. Ad perfectam virtuositatem spectat virtus imperativa, quæ est in Dominationibus; virtus executiva, quæ est in Virtutibus, virtus expeditiva, quæ est in Potestatibus, quarum est arcere contrarias

(a) *Cat. edit. particeps.*

potestates. Ad perfectam officiositatem spectat regere, quod faciunt Principatus; dirigere, quod faciunt Archangeli; revelare, quod faciunt Angeli.

SECTIO XVIII.

De custodia hominum per Angelos.

Jam sexto et ultimo¹ circa naturam angelicam, de custodia hominum suo regimini commissorum, est videndum. Ad cujus notitiam est notandum, quod Angeli habent ab hominibus defectum quadruplicem relevare, scilicet pravitatem ad malum, difficultatem ad bonum, longinquitatem a Domino, et tepiditatem a mente. Ad quæ quatuor designanda, quatuor nomina Angelorum, et non plura, sunt in Scriptura hominibus revelata, scilicet Raphael, qui interpretatur medicina Dei, sive sanans Dominus. Hic est missus curare Tobiam a cæcitate oculorum, et Saram ab improprio de occisione virorum. Et hoc contra duo, quæ ex originali contraximus, quæ sunt ignorantia rerum agendarum, et concupiscentia noxiarum; per quæ duo reddimur ad malum labiles. Item Gabriel, qui interpretatur fortitudo Dei, qua fortificamur et confortamur ad observantiam præceptorum Dei et ad impletionem consiliorum : in signum primi, missus est annuntiare ortum Præcursoris de conjugatis; in signum secundi, missus est annuntiare ortum Salvatoris de Virgine. Per Joannis exemplum, reddimur fortes ad expugnandum malum; per Christi beneficium et exemplum, reddimur dispositi et faciles ad bonum. Item Michael, qui interpretatur *quis ut Deus*, qui dicitur animas in cœlo Domino præsentare : propter quas de manu diaboli eruendas commisit prælium cum dracone. Hujus duas solemnitates solemniter celebramus, scilicet Apparitionis et Dicationis, in signum, quod ipse pro nobis est, dum vivimus in hoc sæculo, et dum educimur de

Raphael.

Gabriel.

Michael.

¹ Hujus sectionis doctrina fere omnis est ex Greg., in *Evangelio*, hom. XXXIV.

Uriel. exilio. Item Uriel, qui interpretatur lucens Deo, sive apparens Deo, vel ignis Dei, aut incendium Dei : quæ duplex interpretatio innuit, quod per ejus ministerium illustramur in veritate, et inflamamur in charitate. Mittuntur enim Angeli ad illuminandum nostrum intellectum, et inflammandum nostrum affectum, etsi non effective, saltem dispositive. De hoc nomine, *Uriel*, legitur in tertio Esdræ ¹, quia missus est iste angelus ad consolationem populi Dei, qui ab alienigenis premebatur.

Angelo-
rum ac-
tus circa
homi-
nem.

Habent etiam Angeli circa hominem actum triplicem frequentare, scilicet purgare, illuminare, perficere. Primus actus ordinatur ad amotionem impedimentorum; secundus actus, ad cognitionem verorum; tertius, ad dilectionem honorum. Habent tertio in hominibus effectum duplicem procreare: unum scilicet respectu boni, vel conservandi, vel acquirendi, vel augmentandi; alium respectu mali, vel deserendi, vel vitandi, vel minnendi. Habent nihilominus omnes propter ministerium humani generis militare. Quidam enim mittuntur ad nos missione exteriori; quidam mittuntur ad Angelos propter nos missione interiori, sicut illa superna agmina quæ præminent, quæ usum exterioris officii nunquam habent, tamen ad nos vel propter nos mittuntur, secundum quod dicit Apostolus ², quod *omnes sunt administratorii spiritus, in ministerium missi, propter eos qui hæreditatem capiunt salutis*. Habent quoque Angeli ad custodiam hominum deputati, ab infusione animæ usque ad egressionem de corpore, conatum diaboli contra hominem refrenare. Unde dicit beatus Hieronymus ³: « Magna dignitas animarum, ut unaquæque habeat ab ortu nativitatis in custodiam sui angelum delegatum. » Et beatus Gregorius dicit ⁴, quod « unusquisque habet unum bonum angelum sibi ad custodiam, et unum malum ad exercitium deputatum. »

SECTIO XIX.

De diffinitionibus animæ.

Restat videre de tertia differentia creaturæ, quæ composita est ex spirituali et corporali, cujusmodi est humana. Et primo, quantum ad animam; secundo, quantum ad corpus; tertio, quantum ad conjunctum. De anima humana duo sunt principaliter videnda, scilicet diffinitio, et potentiarum divisio.

Anima septem diffinitionibus diffinitur. Prima est in libro de *Motu cordis*: « Anima est substantia incorporea, intellectualis, illuminationum, quæ sunt a prima et ultima relatione, perceptiva. Secunda est Remigii: « Anima est substantia incorporea, regens corpus. » Tertia est Aristotelis, in libro de *Anima* ⁵: « Anima est actus primus corporis organici physici, potentia vitam habentis. » Quarta est Augustini ⁶: « Anima est similitudo omnium. » Quinta est similiter Augustini ⁷: « Anima est substantia quædam rationis particeps, regendo corpori accommodata. » Sexta sumitur ex *Genesi* ⁸: « Anima est deiforme spiraculum vitæ. » Septima est Senecæ: « Anima est spiritus intellectualis, in se et in corpore ad beatitudinem ordinatus. » Per primam diffinitionem notificatur anima rationalis, prout est spiritus; per secundam et tertiam, prout est anima. Copulatur enim anima, et unitur corpori, ut motor mobili, et sic est secunda; et ut perfectio perfectibili, et sic est tertia. Per alias vero quatuor, quæ sequuntur, diffinitur ut anima et spiritus, ita quod quarta est per comparisonem ad creaturas generaliter; quinta, per comparisonem ad corpus quod perficit; sexta, per comparisonem ad Deum tanquam ad suam causam efficientem: septima, per comparisonem ad Deum

¹ Esdræ, lib. IV, 4 et seq., inter apocrypha Bibliorum. — ² Hebr., 1, 44. — ³ Hieron., Comment. in

Matth., c. XVIII. — ⁴ Greg., Moral., lib. II, c. xv et xvi. — ⁵ Arist., de Anima, lib. II, text. 5. — ⁶ Iuno auctor lib. de Spir. et Anim., c. vi. — ⁷ Ibid., c. III. — ⁸ Gen., II, 7.

ut finem ultimum, citra quem non potest rationalis anima quietari.

SECTIO XX.

De divisione potentiarum animæ, secundum Magistros, in quinque membra.

Sequitur videre divisionem potentiarum animæ; ad quarum notitiam habendam, quadruplex est divisio percurrenda. Una divisio secundum Magistros est in quinque membra, scilicet in sensualitatem, sensum, imaginationem, rationem et intellectum.

Sensualitas. Sensualitas secundum Magistros est illa potentia quæ sensificat corpus, et movet, et appetit ea quæ sunt delectabilia corpori, et

Sensus. refugit nociva. Sensus est illa vis animæ, qua homo cognoscit res corporales præ-

Imaginatio. sentes. Imaginatio est illa vis animæ, quæ

Ratio. intuetur res corporales absentes. Ratio est illa vis animæ, qua anima inter bonum et malum, inter verum et falsum discernit infra se. Intellectus est illa vis animæ, qua anima apprehendit res immateriales et intelligibiles, ut animam, Angelum et Deum.

Istorum quinque membrorum sufficientia, sic potest sumi : Anima est quasi duo, sicut dicit Augustinus¹ : « Est anima, et spiritus : » anima, in quantum corpus perficit et vivificat ; spiritus, in quantum sine corpore consideratur et separata perdurat. Secundum vero quod est anima, comparatur ad corpus, et corpus ad animam ; et sic congruit anima corpori, et aptatur ei, ut influat ei vitam et sensum. Et hæc potentia animæ dicitur animæ sensualitas. Congruit etiam corpus animæ, et aptatur ei, ut per corpus perficiatur quantum ad vitam inferiorem ; et hæc potentia dicitur sensus. Sensus autem est duplex, scilicet interior, qui dicitur imaginatio ; et dicitur exterior, qui communiter dicitur sensus, ut visus, qui fit per oculum, et auditus per aurem, et sic de aliis. Ipsa vero anima, in quantum spiritus, dicitur duplicem habere aspectum : unum respectu

inferiorum, et unum respectu superiorum, secundum quod dicit Augustinus², quod anima duas habet partes, scilicet unam ad superiora respicientem, et aliam ad inferiora. Inferiorem Magistri appellant rationem ; superiorem vero, intellectum.

SECTIO XXI.

De divisione potentiarum, secundum Naturales, in tria membra.

Secunda vero divisio, secundum Naturales, est in tria membra. Secundum enim quod anima comparatur ad actus, tres sunt animæ potentiæ, ad actum triplicem ordinatæ. Tres quidem sunt actus animæ primi, scilicet vegetare, sentire, et ratiocinari. Et secundum hoc distinguitur triplex animæ potentia, scilicet vegetabilis, sensibilis, et rationalis. Nota tamen, quod vegetabilis est anima in plantis ; sensibilis est anima in brutis ; rationalis est anima in hominibus. In homine autem non sunt tres animæ, sed tres potentiæ sunt dicendæ in anima. Vegetabilis appetit esse ; sensibilis, bene esse ; rationalis, optime esse. Vegetabilis subdividitur in generativam, et nutritivam : generativa est ad conservationem esse universalis, scilicet speciei ; nutritiva est ad conservationem esse singularis, scilicet individui. Nutritivæ duplex est actus, scilicet nutrire, et iste actus semper est necessarius ; augmentare, et iste solum est necessarius usque ad rei completionem. Unde nutriuntur semper animalia ; non autem semper augmentantur. Vis sensibilis dividitur in apprehensivam, et motivam : apprehensiva dividitur in sensum particularem, et sensum communem ; sive in sensum exteriorem, et interiorem. Sensus particularis, sive exterior, dividitur in quinque sensus, scilicet visum, auditum, gustum, odoratum et tactum.

Circa istos quinque sensus tria necessario requiruntur, scilicet bonitas organi, dispositio medii, et præsentia objecti. Organum visus sunt pupillæ oculorum ; organum

In homine una tantum anima.

Tria in sensu requisita.

¹ Lib. de Spir. et Anim., c. ix. — ² Ibid., c. xi.

odoratus, sunt nares; organum auditus, sunt aures; organum gustus, lingua et palatum; organum tactus, sunt nervi totius corporis. Ista organa descendunt ab interiori parte cerebri, in qua quidem est nervus qui dicitur opticus, et descendit ad pupillas, et ramificatur in duas partes: alius descendit ad nares; alius ad aures; quidam alius ad linguam et palatum; quidam multipliciter ramificatus est organum tactus in toto corpore. Objecta vero sensuum sunt hæc: objectum visus est color, et ejus differentiae; objectum odoratus est odor, et ejus differentiae; objectum gustus, est sapor, et ejus differentiae; objectum auditus est sonus, et ejus differentiae; objectum tactus sunt elementares qualitates, ut calidum, humidum, frigidum, siccum, rarum et densum, leve et grave, asperum et lene. Media sensuum sunt hæc: aer, et aqua, et quodlibet corpus diaphanum et transparens. Illuminatum est medium in visu, aer exterior et interior est medium in auditu: auris enim concava in concavitate habet aerem intrinsecum sibi connaturalem. Vapor per aerem delatus, est medium in odoratu: res enim odorifera quasi fumum insensibilem evaporat, ex quo immutatur aer deferens odorati odorem (a). Humor salivalis est medium in gustu. Caro est medium in tactu.

Sensus interior.

Interior sensus dividitur in tres partes, secundum tres partes cerebri, quæ sunt anterior, in qua est imaginatio; media, in qua est æstimativa; postrema, in qua est memoria. Imaginatio aliquando dicitur sensus communis, aliquando imaginatio, aliquando phantasia. Sensus communis dicitur, in quantum ibi concurrunt sensus particulares quinque, tanquam lineæ ad centrum, ibique ligantur. Imaginatio dicitur, in quantum repræsentat formas prius receptas a particularibus sensibus, quamvis absentes. Phantasia, in quantum potest componere formas novas secundum similitudines eorum quæ percepit per sensus particulares. Æstimativa est illa vis

(a) Cæc. edit. odoratum.

secundum quam dicimus sagacitatem vel prudentiam in brutis, ut in vulpe, sive in aliis, in appetendis delectationibus, et refugiendis nocivis. Memoria est vis illa, quæ conservat sive retinet formas sensibilibus specierum. Vis sensibilis motiva est motivum secundum motum movens universaliter membra corporis, ut caput, brachia, et artus. Motiva pedum dicitur gressibilis, quia secundum eam movetur animal motu progressivo. Vis rationis dividitur in intellectum speculativum, qui exercetur in contemplatione veri; et practicum, qui in operatione boni. Secundum hanc duplicem radicem intellectum, dicuntur vita activa, et contemplativa.

SECTIO XXII.

De divisione potentiarum secundum Naturales et Theologos.

Tertia divisio secundum Theologos et Naturales est hæc: Potentiarum alia corporalis, id est, corporis regitiva; alia spiritualis. Corporis regitiva distinguitur in animalem, vitalem, et naturalem. Secundum has vires anima regit corpus. Vis animalis, secundum Medicos, est in cerebro; vitalis, in corde; naturalis, in hepate. Vis animalis dividitur in cognitivam, et motivam. De cognitiva dictum est supra. Motiva dividitur in irascibilem, et concupiscibilem. Motus enim animalis aut est a malo nocivo, et dicitur motus fugæ, qui est ab irascibili; aut est a bonum delectabile, et talis motus est a concupiscibili. Vis vitalis est vis motiva aeris in corpore animalis per arterias, unde est pulsus. Tanti enim caloris est cor, quod nisi refrigeraretur aere attracto per inspirationem, et emisso per respirationem, animal moreretur. Hæc eadem vis est motiva ad vocem formandam, eo modo, quo formatur vox irrationalis, ut vox avium et animalium. Vis naturalis comprehendit nutritivam, et generativam. Sed nutritiva est ad conservationem naturæ singularis; generativa est

Vis animalis.

Vis vitalis.

Vis naturalis.

ad conservationem naturæ universalis. Nutritivæ virtuti aliæ quatuor deserviunt, scilicet appetitiva, quæ appetit nutrimentum; digestiva, quæ separat conveniens, et non conveniens, in alimento; retentiva, quæ transmittit ad singulas partes corporis quod conveniens est in nutrimento, ut facta perditio restauretur; expulsiva, quæ expellit quod in nutrimento fuit inconveniens et nocivum.

Vis spiritalis.

Spiritualis autem, id est, spiritus regitiva, dividitur aliquando secundum naturam intellectivam, et affectivam; aliquando secundum officia, ut cum dividitur ratio in superiorem, et inferiorem; aliquando secundum status, ut ¹ cum dividitur in intellectum speculativum, et practicum. Speculativus intellectus extensione fit practicus, dum conjungitur voluntati et operi. Aliquando secundum aspectus, ut cum dividitur cognitiva in rationem, quæ aspiciat ad inferius; et intellectum, qui aspiciat ad par; et intelligentiam, quæ aspiciat ad superius. Aliquando secundum actus, ut cum fit divisio in inventivam, et judicativam: invenire enim, et judicare, sunt actus potentiae cognitivæ ad invicem ordinati. Aliquando secundum differentias, ut cum dividitur intellectus in agentem, et possibilem: nam prima differentia intellectus utitur anima ad abstrahendum; secunda vero ad recipiendum. Aliquando secundum diversos modos movendi, et sic est divisio voluntatis, sive appetitus, in naturalem et deliberativam. Prima est divisio principalis in intellectum et affectum, sive cognitivam et affectivam, sive in rationem et voluntatem.

Voluntas

Voluntas dicitur potentia, et sic diffinitur ab Anselmo ²: « Voluntas est instrumentum per seipsum movens. » Dicitur actus sive motus potentiae, et sic diffinitur ab Augustino ³: « Voluntas est animi motus, cogente nullo, ad aliquod admittendum, vel non

admittendum, vel adipiscendum, vel non adipiscendum. » Dicitur etiam volitum, ut cum dicit aliquis: « Haec est mea voluntas. » Sex sunt actus ad voluntatem liberam pertinentes secundum Damascenum ⁴, scilicet consilium, judicium, sententia, electio, operatio, et usus. Liberum arbitrium vult, ecce voluntas; inquit et scrutatur, ecce consilium; judicat, ecce judicium; disponit, ecce sententia; eligit, ecce electio, quæ est duobus placentibus alterum præoptare; impetum facit, ecce operatio; agit, ecce usus.

Ratio.

Ratio autem habet quinque actus: duos, per quos dirigitur in finem veri, quorum unus præcedit cognoscere, et dicitur ratiocinatio, quæ sic ⁵ ab Augustino diffinitur: « Ratiocinatio est rationis inquisitio. » Huic ratiocinationi est insitum ingenium, quod diffinitur ab Augustino ⁶: « Ingenium est illa vis animæ, sive intentio, qua se extendit anima et exercet ad incognitorum cognitionem. » Alius actus est ipsum cognoscere, quod est aspectus veri; et secundum hoc diffinitur ratio ab Augustino ⁷: « Ratio est animi aspectus, quo per seipsum verum intuetur. » Habet etiam ratio tres actus per quos dirigitur in finem boni. Primus est boni et mali discretio, sive boni et melioris; secundus est, discretionem facta, boni, sive melioris electio; tertius est dilectio. De his tribus dicit Augustinus ⁸: « Ratio est animæ aspectus, quo bonum et malum discernit, virtutes eligit, Deum diligit. »

SECTIO XXIII.

De divisione potentiarum, secundum Augustinum.

Quarta divisio potentiarum ponitur ab Augustino ⁹ in libro *de Spiritu et Anima*, quæ facit ad majorem evidentiam prædictorum. Distinguit autem vires animæ in rationalem, concupiscibilem, et irascibilem. Per rationalem est anima habilis ad cognoscen-

Tres vires animæ.

¹ Arist., *de Anima*, lib. III, text. 49. — ² Anselm., *de Lib. Arb.*, c. VII. — ³ Aug., lib. XXI, *Sent.*, sent. XIV, et *de duab. Animab.*, c. X. — ⁴ Damasc.,

de Fid. Orthod., lib. II, c. XXII. — ⁵ Lib. *de Spir. et Anim.*, c. I. — ⁶ Ibid., c. XI. — ⁷ Ibid., c. I. — ⁸ Ibid., c. XI. — ⁹ Ibid., c. IV.

dum aliquid infra se, et supra se, in se, et juxta se. Cognoscit siquidem Deum supra se, se in se, angelum juxta se, et quidquid cœli continetur ambitu, infra se. Per concupiscibilem et irascibilem habilis est affici ad aliquid appetendum vel fugiendum, amandum vel odiendum. De rationalitate omnis sensus animæ nascitur; de concupiscibilitate omnis affectus. Affectus quadripartitus esse dignoscitur, dum de eo, quod amamus, jam gaudemus, vel gaudendum speramus; vel cum de eo, quod odimus, jam dolemus, vel dolendum metuimus. Unde de concupiscibilitate gaudium et spes, de irascibilitate dolor et metus oriuntur. Qui quidem quatuor affectus animæ omnium sunt vitiorum atque virtutum quasi quædam principia, et communis materia. Affectus quidem omni operi nomen imponit. Notandum vero ¹, quod sensus animæ virtutes apprehensivæ vocantur, sive cognitivæ, quæ a rationalitate oriuntur. Quinque autem sunt progressus ad sapientiam: sensus, imaginatio, ratio, intellectus, intelligentia. Sensus est ea vis animæ, quæ rerum corporearum corporeas recipit formas, sed præsentis. Imaginatio est ea vis animæ, quæ rerum corporearum corporeas recipit formas, sed absentes. Sensus namque formas accipit in materia; imaginatio extra materiam. Et ea vis exterius formata, sensus dicitur; et eadem usque ad intimum traducta, vocatur imaginatio, quæ de sensu oritur. Ratio est ea vis animæ, quæ rerum corporearum formas, naturas, differentias; propria et accidentia omnia percipit incorporea, sed non extra corpora, nisi ratione, existentia. Abstrahit enim a corporibus, quæ fundantur in corporibus, non actione, sed consideratione. Intellectus est ea vis animæ, quæ invisibilia percipit, ut angelos, dæmones, animas, et omnem spiritum creatum. Intelligentia est ea vis animæ, quæ immediate supponitur Deo. Cernit quidem ipsum summum verum et vere

immutabile. Sic ergo anima sensu percipit corporea: imaginatione, corporum similitudines; ratione, corporum naturas; intellectu, spiritum creatum; intelligentia, spiritum increatum. Ad imaginationem, quæ dicitur sensus communis, et etiam phantasia, pertinent ea quæ vident in somnis dormientes: de quibus dicit Augustinus ², quod omnium, quæ sibi videntur videre dormientes, quinque sunt genera, scilicet oraculum, visio, somnium, insomnium, et phantasma. Oraculum est, cum in somnis parens, vel aliqua gravis persona, seu sacerdos, vel etiam Deus aliquid eventurum aperte, vel non eventurum, faciendum, vel vitandum denuntiat. Visio est, cum id quis videt, quod eodem modo, quo apparuerat, evenit. Somnium est figuris tectum, et sine interpretatione intelligi non potest. Insomnium est, quando id, quod vigilantem fatigaverat, se ingerit dormienti, sicut est cibi cura, vel potus, vel aliqua studia, vel artes, vel infirmitates. Justa infirmitates enim diversi diversa accipiunt somnia: alia enim vident sanguinei, alia cholericæ, alia melancholici, alia flegmatici. Isti enim vident rubra et varia; et illi nigra et alba. Phantasma est, quando vix dormire cœperit quis, et vigilare se existimat, et videtur aspicere irruentes in se, vel passim vagantes formas discrepantes, et varias, lætas, et turbulentas. In hoc genere est ephialtes, quem opinantur vulgares invadere dormientes, et opprimere quiescentes, quod non est nisi fumositas conscendens ad cerebrum a stomacho, vel a corde, vim comprimens animalem.

SECTIO XXIV.

De quo est anima.

Potest colligi ex prædictis, quod ³ anima est ens vivens, intelligens, ac libertate utens. Forma quidem est anima, non a seipsa, nec de divina natura, sed a Deo per creationem de nihilo in esse deducta. Forma autem vi-

¹ Hæc habentur inter Aug. Opera, lib. cit., c. xi. —

² Ibid., c. xv. — ³ Vid. sup., *Brevit.*, p. II, c. ix.

vens est non ex natura extrinseca, sed ex seipsa; non vita mortali, sed perpetua. Forma vero intelligens, non tantum creata, sed etiam per creatricem essentiam, ad cuius imaginem et similitudinem facta est. *Imago* autem nominat conformitatem in quantitate; *similitudo* vero, convenientiam in qualitate. Imago namque dicit quamdam configurationem; et illa importat figuram, quæ est quantitas in qualitate, et qualitas in quantitate. Similitudo vero dicitur rerum differentium eadem qualitas. Ex hac primaria differentia, triplex modus distinguendi inter imaginem et similitudinem assignatur: secundum Hugonem¹, imago respicit figuram, similitudo naturam; alius est modus distinguendi, quod imago est in naturalibus, similitudo in gratuitis; tertius modus, secundum Augustinum², est, quod imago est in potentia cognoscendi, similitudo in potentia diligendi. Hæc ultima est per appropriationem, pro eo quod in imagine quæ est per creationem, duæ sunt potentiæ ex parte cognitivæ, scilicet memoria et intelligentia, et una ex parte affectivæ, scilicet voluntas. E contrario autem in similitudine, quæ est per recreationem sive justificationem, duæ sunt virtutes ex parte affectivæ, scilicet spes et charitas; et una ex parte cognitivæ, scilicet fides. Et propterea ponitur imago in potentia cognitiva, similitudo in potentia affectiva. Diffinitur autem imago ab Hilario, in libro *de Synodis*³, sic: « Imago est ejus rei, ad quam coimaginatur (a), species indifferens. » Est etiam anima forma libertate utens, quia semper est libera a coactione. Hæc autem libertas a coactione nihil aliud est, quam facultas rationis et voluntatis, quæ sunt potentiæ animæ principales. Hæc autem libertas consurgit ex deliberatione præambula, et voluntate ad-

juncta; et communiter liberum arbitrium appellatur.

De quo libero arbitrio videndum est quantum ad diversam diffinitionem, et quantum ad variam denominationem. Liberum arbitrium a Philosopho sic diffinitur⁴: « Liberum de voluntate judicium. » A Bernardo⁵ sic, in libro *de Libero Arbitrio*: « Liberum arbitrium est consensus ob voluntatis inamissibilem libertatem, et rationis indeclinabile judicium. » Ab Augustino⁶ sic: « Liberum arbitrium est facultas rationis et voluntatis, qua bonum eligitur, gratia assistente, vel malum, eadem desistente. » Ab Anselmo⁷ sic: « Liberum arbitrium est potestas servandi rectitudinem propter seipsam. » Potest enim liberum arbitrium considerari quantum ad actum, et sic diffinitur a Bernardo; quantum ad actum et objectum, et sic ab Anselmo; quantum ad actum, et objectum, et finem ultimum, et sic ab Augustino. Denominatur autem ista potentia a Magistro Sententiarum⁸: « Libertas a coactione, sive necessitate, a culpa, et a miseria; » a Bernardo⁹ vero: « Libertas arbitrii, consilii, et complaciti » a Magistro Sententiarum, privative; a Bernardo, positive. Considerari enim potest libertas ista quantum ad esse, et sic dicitur a Magistro: *Libertas a coactione*, privative; a Bernardo: *Libertas arbitrii*, positive. Item, quantum ad bene esse, ad quod requiritur duplex bonum, scilicet bonum rectificans, sive ordinans, et bonum delectans, sive quietans; et excluditur duplex malum, scilicet malum deformans, et malum affligens: respectu mali deformantis, dicitur a Magistro: *Libertas a culpa*, privative; respectu boni rectificantis, dicitur a Bernardo: *Libertas consilii*, positive. Respectu mali affligentis, dicitur a Magistro: *Libertas a miseria*, privative; respectu boni quietantis, dicitur a Bernardo: *Libertas complaciti*, positive.

Liberum
arbitrium
quid, et
quale.

¹ Hug., *Annot. elucidator. in Genes.*, c. vii. —

² Lib. *de Spir. et Anim.*, c. xviii. — ³ Hilar., *de Synod.*, definit. 1, n. 13. — ⁴ Vid. sup., hujus edit. tom. iii, p. 193, *Sent.*, lib. ii, dist. xxv, in principio. —

⁵ Bern., *de Lib. Arb.*, ante med. — ⁶ Vid. sup., huj.

(a) *Cæt. edit. imaginamus.*

edit. tom. iii, p. 153, *Sent.*, lib. ii, dist. xxv, § *Lib. vero*. — ⁷ Anselm., *de Lib. Arb.*, c. xv. — ⁸ *Sent.*, lib. ii, dist. xxv, tom. iii, p. 195. — ⁹ Loc. cit.

SECTIO XXV.

De conditione humani corporis.

Sequitur videre de natura composita, hoc est humana natura quantum ad corpus. Fuit enim corpus primi hominis de limo terræ conditum et formatum, animæ subjectum et proportionabile suo modo. Proportionabile, inquam, fuit, quantum ad æqualem complexionem, et quantum ad pulcherrimam et multiformem organizationem, et quantum ad staturæ rectitudinem. Quamvis enim corpus et anima multum distent, tamen infimum spiritus et supremum corporis sunt unibilia miro modo. Spiritus enim animalis, sive rationalis, habet potentiam vivificandi, potentiam vegetandi, et potentiam sentiendi. Corpus vero habet complexionis aequalitatem, organorum multiformitatem, et spirituum subtilitatem, secundum triplicem differentiam: habet namque spiritum vitalem, spiritum naturalem, et spiritum animale. Comparando igitur complexionis aequalitatem ad potentiam vivificativam, per medium sive vinculum spiritus vitalis, optimus est nexus. Similiter comparando non solum complexionem æqualem, verum etiam organizationis perfectionem, ad potentiam vegetativam et sensitivam, mediante spiritu naturali et animali, optima est proportio et mirabilis nexus. Unde, sicut terra et ignis, quamvis multum distent, duplici tamen medio connectuntur: uno, quod magis communicat cum igne; alio, quod magis communicat cum terra: sic est in proposito intelligendum. Rursus, quoniam anima, tanquam ad beatitudinem ordinata et habilis, tendit sursum; corpus habet staturæ rectitudinem, et caput sursum erectum, ut sic rectitudini spiritus attestetur. Fuit etiam corpus animæ subieibile et subjectum, ita quod esset obtemperans sine rebellione, vegetabile sine deflectione, propagabile sine libidine. Unde datus est sibi

Paradisi terrestres locus in tranquillam habitationem; datum est ei lignum vitæ ad continuam vegetationem; formata est ei mulier de latere viri in consortium et adiutorium, ad immaculatam propagationem.

Et quia homo ex homine, sicut est in cæteris, seminaliter propagatur, de ratione seminali est aliquid adjungendum. Ad quod notandum est, quod causa et causalis ratio communis est ad principium extrinsecum et intrinsecum, quantum est de vi nominis; semen vero et ratio seminalis respicit principium intrinsecum. Possunt tamen distinguui, ut causa et ratio causalis accipiat quantum ad principium increatum; semen et ratio seminalis quantum ad principium creatum. Differunt tamen causa, et ratio causalis: quia causa dicit principium productivum; ratio vero causalis dicit regulam dirigentem illud principium in operatione sua. Similiter etiam differunt semen, et ratio seminalis. Regula autem agentis increati est forma exemplaris vel idealis; regula agentis creati est forma naturalis. Et ita rationes causales sunt formæ ideales vel exemplares; rationes vero seminales sunt formæ naturales. Et secundum hoc patet, quod rationes causales et primordiales sunt idem re, differentes solum ratione: primordiales dicuntur, per privationem prioris; causales, per positionem posterioris. Et primordiales respiciunt Deum ut (a) primum principium; causales respiciunt Deum ut (a) ultimum finem, qui est causa causarum. Similiter naturales rationes, et seminales, idem sunt re, sed differunt ratione: quia semen dicit, ut ex quo; natura, ut a quo. Ratio seminalis attenditur in quantum dicit potentiam naturæ, ut ex aliquo aliquid fiat. Vel seminalis ratio respicit inclinationem et virtutem intrinsecam, quæ movet et operatur ad effectus productionem; naturalis vero ratio concernit producentis ad productum assimilationem, et modi agendi assuetudinem.

Ratio
seminalis.Ratio-
nes cau-
sales et
primor-
diales.(a) *Œel. edit. et.*Animæ
humane
et corpo-
ris pro-
portio.

SECTIO XXVI.

De toto homine ex corpore et anima constituto.

Homini
a primo
principio data

Jam tertio est videndum de toto homine ex anima et corpore constituto. De quo doctrinaliter est tenendum, quod homini datus est duplex sensus, scilicet interior sive mentis, et exterior sive carnis. Datus est ei duplex motus, scilicet imperans in voluntate, et exequens in corpore. Datum est ei duplex bonum, unum visibile, alterum invisibile. Datum est ei duplex præceptum, scilicet naturæ, et disciplinæ. Præceptum naturæ¹: *Crescite et multiplicamini*. Præceptum disciplinæ²: *De ligno scientiæ boni et mali ne comedas*. Datum est ei quadruplex adiutorium, scilicet scientiæ, et conscientiæ, synderesis, et gratiæ. Et sic potest colligi ex prædictis, quod creatura mundi est quasi quidam liber, in quo reluct, representatur et legitur Trinitas fabricatrix secundum triplicem modum expressionis, scilicet per modum vestigi, per modum imaginis, et per modum similitudinis: ita quod ratio vestigi invenitur in creaturis omnibus; ratio imaginis, in solis intellectualibus, sive rationalibus; ratio similitudinis, in solis deformibus (a). Omnis enim creatura, Deum habens ut principium, configuratur ei per unitatem, veritatem et bonitatem, et hoc est vestigium; habens Deum ut objectum, ipsum capit per memoriam, intelligentiam et voluntatem, hæc est imago; habens Deum ut donum infusum, configuratur ei per fidem, spem et charitatem, sive per visionem, tentionem, et perfectam dilectionem: in hoc est similitudo.

Imago
triplex
in homi-
ne.

Et quia imago est expressa similitudo, et hæc in creatura rationalis secundum gradum triplicem invenitur; ampliato nomine, potest distingui triplex imago in creatura rationali, qua representatur expresse Trinitas fabricatrix. Est enim imago creationis, quæ consistit in tribus potentiis et in unitate substantiæ: ita quod memoria representat

Patrem, intelligentia Filium, et voluntas Spiritum sanctum; substantia vero animæ, cum sit una, representat divinæ essentiæ unitatem. Est etiam imago recreationis, quæ consistit in tribus virtutibus theologis, et unitate gratiæ gratum facientis: ita quod fides representat Filium; spes, Patrem; et charitas, Spiritum sanctum; unitas vero gratiæ gratum facientis representat essentiæ unitatem. Est et imago glorificationis, quæ consistit in tribus dotibus gloriosis, et unitate gloriæ: ita quod aperta visio representat Filium; secreta tentione representat Patrem; perfecta dilectio, Spiritum sanctum; unitas vero gloriæ representat unitatem essentiæ. Prima imago est animarum a Deo exeuntium per creationem; secunda est ad Deum redeuntium per justificationem; tertia est ad Deum perveniendum per glorificationem. Prima dicitur propriæ imago naturæ, et est angelorum omnium et omnium rationalium animarum; secunda dicitur similitudo gratiæ, et est angelorum conversorum et animarum iustarum, non autem dæmonum, nec hominum peccatorum; tertia dicitur deformitas gloriæ, et est angelorum sanctorum et beatarum animarum. Hæc autem tria operatur tribus vicibus per singulos hominum beatorum benignitas Salvatoris.

SECTIO XXVII.

De unionem naturarum in Christo.

Postquam vidimus de bono increato, quod est Deus, et de bono creato, quod est mundus, videndum est aliquid de bono ex utroque conjugato, quod est Christus. De quo breviter tria sunt videnda, scilicet naturarum sociatio, gratiarum exuberatio, et pænarum toleratio.

Quantum ad naturarum unionem in Christo, tenere debemus, quod in fine sæculorum, quando³ venit plenitudo temporis, post legem naturæ et scripturæ, post pa-

¹ Gen., 1, 28. — ² Gen., 11, 47. — ³ Gal., 14, 4.

(a) Cæst. edit. deformibus, mendose.

triarchas et prophetas, quibus, et per quos fuit incarnatio repromissa, dignatus est Filius Dei incarnari propter homines redimendos; et tunc Angelo nuntiante virgini Mariæ incarnationis mysterium perficiendum in ipsa, virgo credidit, appetiit, et consensit; et descendit Spiritus sanctus super eam ad sanctificandum et fecundandum; cujus virtute, virgo concepit Dei Filium, quem virgo peperit, et post partum virgo permansit. Concepit non solum carnem, verum etiam carnem animatam, et Verbo unitam, et nulli peccato obnoxiam, sed omnino sanctam et immaculatam: ratione cujus dicitur Mater Dei, et Virgo Maria. Hanc autem incarnationem fuit tota Trinitas operata. Per quam quidem incarnationem, facta est assumptio carnis a divinitate, et unio divinitatis cum carne vivificata (a) spiritu rationali, secundum potentiam vegetandi, sentiendi, et intelligendi. In hac autem incarnatione non est facta unio in unitate naturæ, sed personæ; non humanæ, sed divinæ; non assumptæ, sed assumptis; non personæ cujuslibet, sed personæ solius Verbi. Hæc vero unio tanta fuit, ut faceret Deum hominem, et hominem Deum: ita quod quicquid dicitur de Filio Dei per naturam, dicitur de filio hominis per gratiam, et e contra, exceptis his in quibus exprimitur unio, et includitur negatio. Non enim potest dici, quod humana natura divinam naturam assumpserit, vel sibi unierit, sed quod assumpta fuerit et unita. Similiter non potest dici, quod Filius Dei inceperit esse: hoc enim negatur de assumptis; sed vere dicitur de assumpto.

SECTIO XXVIII.

De perfectione gratiarum in Christo.

Sequitur videre de perfectione gratiarum quæ fuerunt in Domino Jesu Christo: de quibus tenendum est, quod in Christo, a sui conceptione, fuit plenitudo omnis gratiæ, et

(a) *Cæt. edit. vivifica.*

quantum ad gratiam singularis personæ, et quantum ad gratiam capitis, et quantum ad gratiam unionis: ita quod per gratiam singularis personæ habuit omnis peccati immunitatem, et quantum ad actum, et quantum ad posse, quia nec peccavit, nec peccare potuit. Quantum ad gratiam unionis, dignus est non solum felicitate gloriæ, verum etiam adoratione patriæ, quæ est cultus reverentiæ soli Deo debitus. Per gratiam vero capitis, influit motum et sensum in universos qui ad eum accedunt per fidem rectam, vel per fidei sacramenta, sive adventum ejus præcesserint, sive fuerint subsecuti. Christo enim considerato in se, quantum est singulare sive individuum, competit gratia ipsum sanctificans et confirmans, quam vocamus gratiam singularis personæ. In comparisonem ad Verbum unitum, competit ei gratia unionis, ratione cujus habuit superiorem naturam, et inferiorem; divinam, et humanam; adorabilem, et adorantem. In comparisonem vero ad corpus mysticum, competit ei gratia capitis hac ratione: quia sicut caput habet in se sensuum plenitudinem, et cæteris membris est conforme, cæteris membris præsidet, cæteris præstat beneficium influentiæ, quæ ipsi capiti connectuntur; sic Christus habens in se gratiæ superabundantiam, nobis consimilis in natura, præ cæteris sanctis et sanctus et justus, cæteris, qui ad ipsum accedunt, præstat beneficium gratiæ et spiritus, per quem fit sensus et motus in spiritualibus: sensus, inquam, cognitionis et veritatis; motus dilectionis et charitatis.

SECTIO XXIX.

De plenitudine sapientiæ in Christo.

Vidimus de plenitudine gratiæ, quam habuit Christus in affectu; videamus subsequenter de plenitudine sapientiæ, quam habuit in intellectu. Et sic tenendum est, quod in Verbo incarnato fuit omnis sapientiæ plenitudo, non solum ad cognita, verum etiam quantum ad modos et differentias cognos-

CAPUT XXX.

De plenitudine meriti Christi.

Sequitur videre de plenitudine meriti, quam Christus habuit in opere et effectu. Et sic est tenendum, quod in Christo Domino fuit omnis meriti perfectio et plenitudo. Primo, quantum ad eum, qui merebatur, quia non tantum erat homo, verum etiam Deus. Secundo, quantum ad tempus in quo merebatur, quia ab instanti conceptionis usque ad horam mortis. Tertio, quantum ad id quo merebatur, propter perfectissimum habitum charitatis et perfectissimum exercitium virtutis in agendo, orando, et patiando. Quarto, quantum ad eum cui merebatur, quia non tantum sibi, sed etiam nobis, imo omnibus justis. Quinto, quantum ad id quod merebatur nobis, quia non tantum gloriam, verum etiam gratiam et veniam; non tantum gloriam spiritus, verum etiam stolam carnis, et apertionem januæ cælestis. Sexto, quantum ad id quod merebatur sibi, quia licet non mereretur glorificationem mentis, quam jam habebat, merebatur tamen accelerationem resurrectionis, et glorificationem sui nominis, et dignitatem iudiciariæ potestatis. Septimo, quantum ad modum quo merebatur: cum enim dicatur tripliciter quis mereri, scilicet vel de indebito facere debitum; vel de debito facere magis debitum; vel de debito uno modo, facere debitum alio modo: omnibus his modis meruit nobis; tertio tantummodo meruit sibi, faciente ad hoc plenitudine Spiritus sancti, per quam Christus simul erat heatus et in statu merendi: ita quod supra ejus meritum omnia nostra merita habent fundari. Cum in Christo siquidem fuerit plenitudo gratiæ in affectu, et plenitudo sapientiæ in intellectu, necesse fuit quod in ipso esset plenitudo et perfectio meriti secundum omnem modum plenitudinis.

¹ *Hebr.*, v, 8.

Tribus
modis
meruit
nobis
Christus

Triplex cognitio in Christo. cendi. Fuit namque in Christo cognitio semipiternalis, ex parte divinitatis; cognitio sensibilis, ex parte sensualitatis et carnis; cognitio scientialis, ex parte mentis et spiritus. Et hæc fuit triplex: quædam per naturam; quædam per gratiam; quædam per gloriam. Unde sapientiam habuit, ut Deus, et homo; ut comprehensor, et viator; ut perfecte illuminatus per gratiam, et ut recte formatus per naturam. Et ita in universo fuerunt in Christo quinque modi sciendi, sive cognoscendi. Primus, secundum divinam naturam: et secundum hoc, cognovit omnia actualia et possibilia, finita et infinita, cognitione actuali et comprehensiva. Secundus, per gloriam: et hoc modo cognovit omnia actualia et finita, cognitione actuali; infinita vero, cognitione habituali. Tertius, per gratiam: et hoc modo cognovit omnia spectantia ad humani generis redemptionem longe excellentius et melius, quam aliquis prophetarum et angelorum. Quartus, secundum naturam integram, cujusmodi fuit in Adam: et hoc modo cognovit quæ spectant ad mundanam machinam construendam, excellentius et melius quam ipse Adam. Quintus, secundum sensibilem experientiam: et hoc modo cognovit omnia quæ veniunt ad organa sensuum, secundum quem modum dicitur ¹ quod *didicit ex his, quæ passus est, obedientiam*.

Debit quidem in Christo esse quintuplex iste modus. Nam res habent esse in æternitate, in humana mente, et in proprio genere. In arte cognovit res per naturam divinitatis, et per gloriam comprehensionis. In mente, per habitum naturalem sive innatum, sicut cognoverunt angeli; per habitum gratuitum et infusum, sicut cognoverunt sancti Dei per Spiritum sanctum illuminati. In proprio genere cognovit via sensus, memoriæ et experientiæ, quæ in nobis facit rem incognitam cognosci; in Christo autem, rem cognitam secundum unum modum, fecit per modum alium esse notam.

Triplex
cognitio
in Christo.

Quiaque
modi
sciendi
in Christo.

Cur
quintuplex
modus
sciendi
in Christo.

SECTIO XXXI.

De tolerantia passionis Domini nostri Jesu Christi.

Sequitur videre de tolerantia passionis circa Dominum Salvatorem. Sciendum est, quod Christus assumpsit non tantum naturam humanam, sed etiam defectus circa naturam humanam: assumpsit enim pœnalitates corporales, ut famem, sitim et lassitudinem; assumpsit et spirituales, ut tristitiam, gemitum, timorem et dolorem. Nec tamen omnes corporales assumpsit, sicut sunt defectus ægritudinum multiformium; nec omnes spirituales, sicut sunt ignorantia, et rebellio carnis ad spiritum, et e contra; nec eas qualitercumque assumpsit, quia sic necessitatem patiendi assumpsit, ut nihil pati posset invite, nec secundum divinitatis voluntatem, nec secundum voluntatem rationis, licet passio fuerit contra voluntatem sensualitatis et carnis.

In natura passibili sic assumpta, passus est passione generalissima quantum ad naturam humanam, quia non solum secundum omnia membra corporis principalia, verum etiam secundum omnem animæ potentiam, licet nihil pati posset secundum naturam divinam. Passus est passione acerbissima: tum propter complexionis æqualitatem; tum propter sensuum vivacitatem; tum propter suspendii continuitatem; tum quia doluit propter vulnera, ut patiens; tum quia doluit propter nostra delicta, ut compatiens. Passus est passione ignominiosissima: propter patibulum crucis, quod erat supplicium latronum et pessimorum; et propter consortium iniquorum latronum, scilicet ¹ *cum quibus reputatus est*. Passus est tandem passione interemptoria, per separationem animæ a corpore, salva tamen unione utriusque cum divinitate. Anathema enim est, qui dicit Filium Dei naturam, quam semel assumpsit, reliquisse. Peracto autem mysterio passionis, descendit anima Christi ad liberationem

eorum qui inter membra sua decesserant per fidem rectam, vel per fidei sacramenta; tertia die rediens ab inferis, corpus, quod prius vivificaverat, factum immortale et impassibile assumpsit; post quadraginta dies cœlos ascendit; interjectis decem diebus, Spiritum sanctum misit.

SECTIO XXXII.

De sacra Scriptura, quantum ad duo Testamenta.

Sequitur videre de triplici beneficio Christi: et primo de doctrina sacra, ratione cujus dicitur ² *plenus veritatis* ad homines descendisse. Doctrinam ergo sacram, sive scripturam divinam, habemus considerare quantum ad diversitatem Testamentorum, quantum ad generalitatem contentorum, et quantum ad specialitatem præceptorum. Et sic scriptura sacra in duo dividitur Testamenta, Vetus scilicet et Novum. Vetus habet multitudinem librorum: habet enim libros legales quinque, scilicet Genesim, Exodum, Leviticum, Numeri, Deuteronomium. Habet historiales decem, qui sunt Josue, Judicum, libri Regum quatuor, libri Paralipomenon duo, libri Iſaiæ tres, libri Tobiae, Judith, Esther, Job, et libri Machabæorum duo. Sapientiales sunt quinque: Parabola, Ecclesiastes, Cantica, liber Sapientiæ, et Ecclesiasticus. Prophetales sunt sex, scilicet Isaias, Hieremias, Ezechiel, Daniel, liber Psalmorum, et libri duodecim Prophetarum, qui sunt Osee, Joel, Amos, Abdias, Jonas, Micheas, Naum, Abacue, Sophonias, Aggaeus, Zacharias, Malachias.

Novum Testamentum habet etiam libros multos, scilicet Evangelia quatuor: primum, secundum Matthæum; secundum, secundum Marcum; tertium, secundum Lucam; quartum, secundum Joannem. Habet Actus Apostolorum. Habet Epistolas Pauli quatuordecim: ad Romanos unam, ad Corinthios duas, ad Galatas unam, ad Ephesios unam, ad Philippenses unam, ad Colossenses unam, ad Thessalonicenses duas, ad Titum unam,

¹ Isa., LIII, 12. — ² Joan., I, 14.

Christus humanam naturam assumpsit, et defectus aliquos circa eam, non tamen omnes.

Magnitudo passionis Christi.

Vetus Testamentum.

Novum.

ad Philemonem unam, ad Timotheum duas, ad Hebræos unam. Et septem canonicas, scilicet unam Jacobi, duas Petri, tres Joannis, unam Judæ. Habet etiam librum Apocalypsis. Novum Testamentum, et maxime quatuor Evangelia, quatuor qualitatibus secundum Hieronymum ¹ contextuntur : quæ sunt præcepta, mandata, testimonia, et exempla. Præcepta sunt ad declinandum a malis; mandata, ad faciendum bona; testimonia, ad credendum vera; exempla, ad imitandum et explendum honesta. Timor incutitur præceptis; fides roboratur testimoniis; spes erigitur exemplis; charitas consummatur mandatis.

Legis
Mosaicæ
et Evan-
gelicæ
differen-
tia.

Assignatur autem differentia inter legem Mosaicam et Evangelicam in hunc modum : quia lex Moysi dicitur lex figuræ, lex pœnæ, lex litteralis, lex occidens, lex timoris, lex servitutis, lex oneris; lex autem Evangelica dicitur lex veritatis, lex gratiæ, lex spiritalis, lex vivificans, lex amoris, lex libertatis, lex facilitatis. In lege quippe Evangelica quatuor conditiones nobilissimæ sunt adjectæ, scilicet documenta instrumentia, promissa incitantia, sacramenta adjuvantia, et consilia perferentia, quæ sunt consilium paupertatis altissimæ, castitatis mundissimæ, et obedientiæ sive humilitatis subjectissimæ.

Res de
quibus
scriptura
sacra
agit.

Agitur enim de septem in universo in sacra Scriptura tam Novi, quam Veteris Testamenti, scilicet de trinitate Dei, et de creatura mundi, de corruptela peccati, de incarnatione Verbi, de gratia Spiritus sancti, de medicina sacramentali, de statu finalis judicii. Sunt specialiter in Scriptura quatuor genera præceptorum : scilicet quædam cæremonialia, ut ² : *Non arabis in bove et asino*; quædam sacramentalia, ut de vitula rufa, et aliis sacrificiis, et circumcisione; quædam judicialia, ut ³ : *Oculum pro oculo, dentem pro dente*; quædam moralia, ut decem præcepta Decalogi.

¹ Hieron., in *Evang. Marc.*, Præf. — ² *Deut.*, xxii, 10. — ³ *Levit.*, xxiv, 20. — ⁴ Joseph., *Antiq. Jud.*, lib. III, c. iv. — ⁵ *Quest. in Exod.*, lib. II, q. 71.

SECTIO XXXIII.

De præceptis Decalogi.

Salus
hominis.

Præcepta Decalogi sunt specialiter declaranda, quæ dicuntur moralia, quia cum fide sunt ad salutem hominum necessaria. In fide enim et moribus est salus hominum constituta. Fuerunt autem conscripta digito Dei in duabus tabulis lapideis, in signum geminæ charitatis, divinæ scilicet et humanæ. De quibus breviter duo sunt videnda, scilicet ordinatio, et numeri sive sufficientiæ assignatio. Ordinantur autem a Josepho ⁴ historiographo, secundum ordinem rei gestæ, quinque in prima tabula, et quinque in secunda; secundum eundem ordinem ab Augustino ⁵, tria in prima tabula, et septem in secunda. Origenes considerans materiam eorum quæ ordinantur, distinguit primum in duo, scilicet : *Non habebis deos alienos præter me*; et : *Non facies tibi sculptile* : in quorum primo prohibetur adoratio statuæ nihil habentis simile in naturis; secundo prohibetur adoratio statuæ habentis similitudinem cum aliqua creatura. Duo vero ultima secundæ tabulæ non distinguit, reputans ea esse unum, scilicet : *Non concupisces uxorem proximi tui*; et : *Non desiderabis rem ejus*. Augustinus vero, considerans finem ad quem præcepta Decalogi ordinantur, primum non distinguit, quia utrobique secundum intentionem idololatria prohibetur; et sic ponit tantum tria in prima tabula. Præceptum vero de concupiscentia uxoris, et possessionis alienæ, distinguit in duo, quia alio fine concupiscitur uxor ad usum voluptatis, alio fine concupiscitur possessio ad usum cupiditatis : et sic septem ponit in secunda.

Augustinus ergo sequentes, qui tria ponit in prima tabula, et septem in secunda, sufficientiam numeri assignemus. In prima tabula tria fuerunt præcepta ordinantia ad Deum, quorum sufficientia potest sumi penes

Suffi-
cientia
decem
præcep-
torum.

subjectum, quod est triplex in nobis, scilicet potentia irascibilis, quæ ordinatur per præceptum de protestatione veritatis; potentia concupiscibilis, quæ ordinatur per præceptum de sabbatizatione mentis; potentia rationalis, quæ ordinatur per præceptum de adoratione (a) majestatis. Potest etiam sumi penes objectum, quod est triplex in divinis, scilicet summa majestas reverenda, respectu ejus est primum; summa veritas profutenda, respectu ejus est secundum; summa bonitas diligenda, respectu ejus est tertium. Potest sumi nihilominus penes actum intermedium, qui est triplex, scilicet: actus operis, qui exercetur in primo mandato per actualem adorationem; actus oris, qui exercetur in secundo per sermocinalem prolationem; actus cordis, qui exercetur in tertio per affectualem dilectionem. Non potest bene sabbatum, id est, quietem mentis celebrare, qui per quietem continuam non studet omne peccatum mortale declinare. In secunda tabula septem fuerunt præcepta ad proximum ordinantia, quorum sufficientia sic accipitur. Ad proximum habemus dupliciter ordinari, scilicet: per beneficentiam, et sic est primum, scilicet: *Honora patrem et matrem tuam*; per innocentiam, et sic possumus nocere proximo tripliciter, actu operis, actu oris, et actu cordis: actu operis, tribus modis, scilicet: in propria persona, et sic dicitur: *Non occides*; in persona conjuncta, et sic dicitur: *Non machaberis*; in possessione sua, et sic dicitur: *Non furaberis*. In actu oris possumus nocere proximo falsum testificando, et sic dicitur: *Non loqueris falsum testimonium contra proximum tuum*. In actu cordis possumus nocere ei dupliciter, scilicet: affectu carnalitatis, et sic dicitur: *Non concupisces uxorem proximi tui*; et affectu cupiditatis, et sic dicitur: *Non desiderabis rem ejus*. Decem præcepta per ordinem his versibus continentur:

Sperne deos, fugito perjuriam, sabbata serva.
Sit tibi patris honor, sit tibi matris amor.
Non sis occisor, mœchus, fur, testis iniquus,
Viciniq; thoruni, resque caveto suas

SECTIO XXXIV.

De præceptorum summa.

Ad majorem notitiam præceptorum est attendendum, quod est præceptum naturæ, disciplinæ, et scripturæ. Præceptum naturæ est duplex: innatum, et datum. Innatum est duplex: quoddam respectu Dei, quoddam respectu proximi. Respectu Dei est illud Deuteronomii¹, videlicet: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota mente tua, et ex tota fortitudine tua*. Respectu proximi est duplex: unum per beneficentiam, de quo Salvator²: *Quæcumque vultis ut faciant vobis homines, et vos eadem facite illis*; aliud est de innocentia, in Tobia³: *Quod ab alio oderis tibi fieri, vide ne alteri aliquando tu facias*. Datum est duplex præceptum: unum ad conservationem individui, in Genesi⁴: *Ex omni ligno Paradisi comede*; aliud est ad conservationem speciei, ibidem⁵: *Crescite, et multiplicamini*. Præceptum disciplinæ est duplex: quoddam ad probationem obedientiæ⁶: *De ligno scientiæ boni et mali ne comedas*; quoddam ad probationem fidei⁷: *Tolle filium tuum unigenitum, quem diligis, Isaac, et offeres eum mihi*.

Præcepta Scripturæ sunt in quatuor generibus comprehensa, sicut supra⁸ dictum est: quædam sunt cærimonialia; quædam sacramentalia; quædam judicialia, et moralia. Hæc quatuor genera præceptorum fuerunt in Veteri Testamento tanto multiplicato numero, ut quasi non essent plures dies in anno, nec ossa in homine, quam præcepta data Dei populo. Lex autem Evangelica superveniens, tanquam abbrevians et consummans, cærimonialia et sacramentalia evacuavit adimplendo; judicialia temperavit auferendo; moralia consummavit, consilia salutifera adjiciendo. Possunt autem omnia

Præceptum triplex.

Lex Evangelica.

¹ Deut., vi, 5. — ² Matth., vii, 12. — ³ Tob., iv, 16. — ⁴ Gen., ii, 16. — ⁵ Gen., i, 28. — ⁶ Gen., ii, 17. — ⁷ Gen., xxi, 2. — ⁸ Supra, luj. partis sect. xxxii.

(a) Cat. edit. ordinatione.

præcepta, quæ legimus in Scriptura, reduci ad tres differentias, sive membra : ut dicamus quod præceptum aliud executionis, sicut est illud quod implere tenemur ex Domini voluntate; aliud probationis, sicut fuit præceptum Abraham, ut immolaret filium, in quo requirebat Deus non opus, sed promptitudinem voluntatis; aliud instructionis, sicut quandoque curabat Dominus aliquos, et mandabat curatis ne eum in populo divulgarent. Non enim obligabat Dominus curatos, ut tacerent; sed instruebat, ut de magnis operibus laudes non captemus.

SECTIO XXXV.

De gratia in se considerata, quoad diffinitionem, divisionem et operationem.

Sequitur videre de secundo beneficio Jesu Christi, quod est gratia, ratione cujus *plenus gratia* dicitur¹ advenisse. Est autem considerare gratiam in se, et in comparatione ad habitus virtuales. In se habet considerari gratia quantum ad diversitatem diffinitionis, divisionis, nominationis, et operationis.

Diffinitur autem gratia multipliciter, secundum quod multipliciter comparatur. Comparatur autem 1° ad suum principium, et sic diffinitur ab Isidoro² : « Gratia est divinæ misericordiæ donum, per quod bonæ voluntatis est exitus. » 2° Ad suum objectum, et sic est illa (a) super Psalmos (b)³ : *Ut exhilaret faciem in oleo* : « Gratia est quidam nitor animæ, ad conciliandum sanctum amorem. » 3° Ad suum oppositum, et sic est quæ datur in Glossa super Psalmos : « Gratia est justificatio, et resciso peccatorum. » 4° Ad suum effectum, et sic est illa Chrysostomi : « Gratia est sanitas mentis, dilectio cordis. » Potest quinto comparari ad suum præmium, et sic est illa : « Gratia est similitudo gloriæ. » Secundum has omnes comparationes, assignatur diffinitio magistralis, quæ talis est : « Gratia est forma a Deo data gratis sine me-

ritis, gratum faciens habentem, et opus ejus bonum reddens. » Invenitur et alia notificatio, quæ competit gratiæ gratis datæ : « Gratia est manifestatio spiritus ad utilitatem spiritus, » sumpta ab Apostolo⁴.

Dividitur etiam gratia multipliciter, secundum quod multipliciter comparatur. Comparata enim ad suum principium, a quo est, dividitur in gratiam prædestinationis, vocationis, justificationis, et magnificationis. Primo enim Deus gratiam præparat, secundo offert (c), tertio confert, quarto complet. Comparata ad suum subjectum, in quo est, dividitur in gratiam cognitionis, voluntatis, et perfectionis, secundum triplicem potentiam, scilicet intellectivam, affectivam et operativam. Et sumitur a Bernardo in libro *de Libero Arbitrio*. Comparata ad oppositum, contra quod est, dividitur in gratiam protectionis, liberationis, extractionis (d) et salvationis, contra quadruplex malum, scilicet pugnæ, sive tentationis; miseriæ, sive persecutionis; culpæ, sive infectionis; et sequelæ, sive damnationis. A primo protegit, a secundo liberat, a tertio extrahit, a quarto salvat. Et sumitur de Isaia⁵ : *Proteget Dominus exercituum Hierusalem, protegens, et liberans, transiens, et salvans*. Comparata ad effectum, ad quem est, dividitur in gratiam prævenientem, et subsequentem; sive operantem, et cooperantem : quæ sunt duæ differentiæ gratiæ secundum effectus, quos habet in voluntate. Dicitur enim gratia præveniens, quia non est a libero arbitrio, sed infunditur ab ipso Deo; subsequens vero dicitur, vel cooperans, in quantum adjuvat liberum arbitrium respectu boni operis eliciendi.

Exprimitur autem gratia diversis vocabulis, secundum diversas intentiones nominantium. Dicitur enim gratia gratis data, et gratia gratum faciens; dicitur gratia operans, et cooperans; sive gratia præveniens, et gratia subsequens. Accipitur enim gratia

Divisio-
nes gra-
tiæ.

Gratiæ
nomina.

¹ Joan., I, 14. — ² Isid., de Diffinit., diff. 27. — ³ Psal. CIII, 15. — ⁴ I Cor., XII, 7. — ⁵ Isa., XXXI, 5.

(a) Suppl. diffinitio quæ datur in Glossa. — (b) Suppl. ad hunc locum. — (c) Cat. edit. assert. — (d) Item deest extractionis.

largissime, et sic comprehendit dona naturalia, et dona gratuita. Accipitur minus communiter, et sic comprehendit gratiam gratis datam, et gratiam gratum facientem. Et sic dicit beatus Bernardus¹, quod quædam gratia seminat cogitatum, et hæc est gratia præveniens; quædam perficit bonum, et hæc est gratia subsequens. Dicit enim in libro *de Libero Arbitrio*, quod «Deus operatur in nobis cogitare, velle, et perficere: primum sine nobis, secundum nobiscum, tertium per nos.» Et nota, quod gratia gratis data communiter a Theologis dicitur gratia quæ bonis et malis potest esse communis, et plurificatur in homine secundum munificentiam largitoris; gratia vero gratum faciens solis iustis convenit, qui sunt præditi charitate: et est in uno homine una sola, tum ratione unius principii effectivi, cui assimilatur; tum ratione unius subjecti perceptivi, quod vivificat; tum ratione unius finis ultimi completivi, ad quem gradatim ordinatur. Nam totum hominem acceptum Deo reddit, opus a libero arbitrio egrediens meritum facit, et ad unum summum bonum perducit. Accipitur tertio gratia stricte, et sic comprehendit gratiam gratum facientem, et gloriam; et tunc gratia præveniens est ipsa gratia, gratia subsequens est gloria. Et secundum hoc dicit Augustinus²: «Gratia prævenit, ut pie vivamus; subsequitur, ut cum illo semper vivamus.» Accipitur etiam magis stricte, et sic nominatur tantum gratiam gratum facientem; et tunc præveniens dicit effectum contra malum, subsequens ad bonum, vel ad bonum tantum: ita quod præveniens dicitur, secundum quod informat; subsequens, secundum quod movet, vel monet.

Gratiam
effectus.

Est duplex effectus gratiæ: unus in ingressu; alius in profectu. Et sic exponit Augustinus in libro *de Natura et Gratia*. Hæc autem gratia cum sit una, tamen multa in anima operatur. Ipsa enim animam efficit sponsam Christi, filiam Patris æterni,

et templum Spiritus sancti. Ipsa (a) animam purgat, illuminat, perficit, vivificat, reformat, et stabilis, elevat, assimilatur Deo, coniungit, ac per hoc acceptabilem Deo facit: propter quod tale donum gratia gratum faciens non immerito debuit appellari.

SECTIO XXXVI.

De gratia in comparatione ad habitus gratuitos, ut sunt virtutes in generali.

Sequitur videre de gratia in comparatione ad habitus virtuales, in quos ramificatur: qui sunt in triplici differentia. Sunt enim habitus virtutum, donorum, et beatitudinum: primi sunt ad primos motus animæ, secundi ad medios, tertii ad perfectos. Sunt enim quædam opera moralia primitiva, sicut credere; quædam media, sicut credita intelligere; quædam postrema, sicut intellecta videre. Item primi sunt respectu incipientium; secundi, respectu proficientium; tertii, respectu perfectorum. Item primi sunt ad potentias animæ rectificandas; secundi, ad expediendas; tertii, ad perficiendas.

Primo de virtutibus aliquid videamus breviter. De quibus in generali tria sunt simpliciter referenda, scilicet diffinitio, et distinctio, et connexio. Multiplex virtutis diffinitio invenitur: nam virtus accipitur communiter, proprie, et magis proprie. Communiter accepta virtus, comprehendit virtutem moralem, et naturalem; et secundum hoc comparata ad actum, diffinitur a Philosopho³, *de Cælo et Mundo*, sic: «Virtus est ultimum potentiæ de re.» Comparata ad actum et finem ultimum, diffinitur ab eodem⁴ sic: «Virtus est dispositio perfecti ad optimum.» Accepta vero proprie comprehendit moralem tantum, ad politicam et gratuitam (b) se extendens, et secundum hoc comparata ad actum diffinitur a Philosopho⁵ in *Ethicis* sic: «Virtus est habitus qui per-

Virtutis
diffinitio-
nes.

¹ Berd., tract. *de Lib. Arbitrio*. — ² Aug., *de Natura et Grat.*, c. xxxii. — ³ Arist., *de Cæl.*, text. 106. —

⁴ Id., *Phys.*, lib. VII, text. 17. — ⁵ Id., *Ethic.*, lib. II, c. vi. — (a) *Cæt. edit.* ipsam. — (b) *Fortè legendum* œconomicam.

ficit habentem, et opus ejus bonum reddit. » Comparata ad principium directivum, diffinitur ab eodem ibidem sic : « Virtus est habitus voluntarius, in mente consistens, recta ratione determinatus, prout sapiens determinavit. » Secundum hoc diffinitur a Tallio¹ : « Virtus est habitus mentis bene compositæ. » Item ab Augustino², in libro *de Quantitate animæ* : « Virtus est æqualitas quædam vitæ rationi undique consentientis. » Accepta magis proprie, comprehendit virtutem gratuitam. Et secundum hoc comparata ad finem, diffinitur ab Augustino in *Soliloquiis*³ : « Virtus est habitus ratione recta ad suum finem perveniens. » Comparata ad suum subjectum, quod informat, diffinitur ab eodem in libro *de Civitate Dei* : « Virtus est bona voluntas. » Ad actum proprium, sive complementum, diffinitur in libro *de Moribus Ecclesiæ* : « Virtus est ordo amoris, sive amor ordinatus. » Comparata ad suum principium effectivum, diffinitur ab Augustino sic⁴ : « Virtus est bona qualitas mentis, qua recte vivitur, qua nemo male utitur, quam Deus nobis sine nobis operatur. »

Sunt autem septem virtutes, quibus vita regitur christiana : tres theologicæ, scilicet fides, spes, et charitas ; quatuor cardinales, scilicet prudentia, justitia, temperantia, et fortitudo ; quarum sufficientia sic accipitur. Duplex est facies animæ, scilicet superior, quæ est respectu finis ; et inferior, quæ est respectu eorum quæ sunt ad finem. Superior habet rectificari per theologicas, et quantum ad triplex objectum quod est in divinis, et quantum ad triplex subjectum, quod est in nobis. In divinis est summa veritas, in quam nos dirigit fides in credendo et assentiendo ; summa majestas, sive largitas, in quam erigit spes in laudando et expectando ; summa bonitas, cum qua unit charitas in complectendo et diligendo. Triplex

etiam subjectum in nobis est, scilicet potentia rationalis, quæ ordinatur sive rectificatur per fidem ; irascibilis, quæ per spem ; concupiscibilis, quæ per charitatem. Inferior vero facies animæ habet rectificari per quatuor cardinales : nam prudentia rectificat rationalem ; fortitudo, irascibilem ; temperantia, concupiscibilem ; justitia rectificat omnes vires, sive virtutes, in comparatione ad alterum. In comparatione, inquam, ad proximum, rectificans omnes vires, dicitur justitia cardinalis ; in comparatione vero ad proximum, ad ipsum, et ad Deum, non solum cardinalis dicitur, sed generalis justitia, totius animæ rectitudinem comprehendens. Potest et aliter sufficientia cardinalium assignari per subjecta. Nam rationalis rectificari habet respectu sui, et sic indiget prudentia ; respectu proximi, et sic indiget justitia. Irascibilis habet rectificari contra adversa, et sic indiget fortitudine ; concupiscibilis contra prospera, et sic indiget temperantia. Habent autem virtutes esse gratuitum a gratia, tanquam ab origine et radice ; et esse meritum a charitate, tanquam a motore, forma et fine. Et ideo omnes virtutes quoad habitus sunt connexæ ; quoad habitus meritorios sunt æquales.

SECTIO XXXXVII.

De Fide.

Sequitur videre de singulis virtutibus in speciali, et primo de fide. Et primo, quantum ad ejus essentiam ; secundo, quantum ad Symboli continentiam. In se possumus considerare fidem quantum ad diffinitionem, æquivocationem, actus diversificationem, et effectus impetrationem.

Diffinitur autem fides multipliciter. Quantum ad genus proprium, diffinitur ab Augustino⁵ : « Fides est virtus, qua cre-

¹ Est inter Aug. Opera, *de Spir et Anim.*, c. IV. —

² Aug., *de Quantit. Anim.*, c. XVI. — ³ Id., *Solil.* lib. I, c. VI, n. 13. — ⁴ Colligitur ex Aug., *Retract.*, lib. I, c. IX,

et *de Lib. Arb.*, lib. II, c. XVIII et XIX. Vid. *Sent.*, lib. II, dist. XXVII, hujus edit. tom. III, p. 257. —

⁵ Aug., *Quæst. Evang.*, lib. II, c. XXXIX.

duntur ea quæ non videntur. » Quantum ad finem ultimum, ab Apostolo ¹ : « Fides est substantia rerum sperandarum, argumentum non apparentium. » A Damasceno ² : « Fides est eorum quæ sperantur hypostasis, rerum quæ non videntur redargutio. » Quantum ad objectum et primum motivum, ab Augustino : « Fides est illuminatio mentis ad summam veritatem. » Quantum ad actum proprium, a Damasceno ³ : « Fides est non inquisitus consensus. » In ordine ad subjectum, a Dionysio ⁴ : « Fides est unicuique credentium fundamentum, eos collocans in veritate. » In comparatione ad alios habitus et modum asserendi, ab Hugone ⁵ sic : « Fides est voluntaria quædam certitudo de rebus absentibus, supra opinionem et infra scientiam constituta.

Accipitur autem nomen fidei decem modis. Aliquando enim accipitur pro spon- sione, unde Apostolus ⁶ : *Primam fidem irritam fecerunt*. Aliquando pro fidelitate ⁷ : *Periit fides, et sanctus de terra*. Aliquando pro conscientia ⁸ : *Omne, quod non est ex fide, peccatum est*. Aliquando pro sacramento fidei; unde dicit Augustinus ⁹ : « Parvulos habere fidem, non est aliud, quam fidei habere sacramentum. » Aliquando pro acceptione conclusionis per rationem probatæ; et sic dicit Boetius : « Argumentum est ratio rei dubiæ faciens fidem. » Aliquando pro cognitione comprehensionis, et sic accipitur ab Apostolo ¹⁰ : *Iustitia Dei revelabitur ex fide in fidem* : Glossa : « In fidem speciei, quæ fides dicitur, quia fidentissima et certissima est. » Aliquando pro habitu fidei informis, a Jacobo ¹¹ : *Fides sine operibus mortua est*. Aliquando pro habitu fidei formatæ ¹² : *Iustus ex fide vivit*. Aliquando pro actu fidei; et sic dicit Augustinus ¹³ : « Fides est credere quod non vides. » Aliquando pro objecto fidei; unde dicitur in Symbolo ¹⁴ : *Hæc est fides catholica*.

Diversificatur autem actus fidei, qui est credere, per credere Deum, credere Deo, credere in Deum. Credere Deum et credere Deo possunt esse actus informis fidei, et formatæ. Possunt autem ad eundem actum secundum ordinem pertinere. Nam credere Deum, respicit divinam veritatem ut obiectum; credere Deo, ut motivum; credere in Deum, ut finem ultimum. Istum ultimum actum multiplicat et exponit Anselmus sic ¹⁵ : « Credere in Deum, est credendo eum amare, credendo in eum ire, ei adhærere, et credendo ejus membris incorporari. » Ad hoc enim quod fides perfecte tendat in Deum, requiritur adjunctio charitatis, quæ ordinat ad amorem Dei, et sic est prima differentia; ad operationem boni, et sic est secunda; ad perpersionem mali, et sic est tertia; ad dilectionem proximi, et sic est quarta.

Fidei attribuitur operatio miraculorum. Ipsa est enim prima virtus, quæ supra se elevat intellectum, captivans eum in obsequium Domini nostri Jesu Christi : et ideo meretur de congruo apud Deum opus arduum impetrare, ad quod se non extendit possibilitas admirantis. Et hoc est, quod tangitur in diffinitione miraculi : « Miraculum est opus arduum et insolitum, supra spem et facultatem admirantis consistens. »

Fidei operatio.

Miraculum quod dicitur calur.

SECTIO XXXVIII.

De continentia Symboli quantum ad articulos.

Sequitur de continentia Symboli : circa quod tria sunt breviter attendenda, scilicet differentia Symbolorum, sufficientia credendorum, et essentia articulorum.

Tria sunt Symbola fidei christianæ, scilicet Trium Symbola fidei. Symbolum Apostolorum; Symbolum Nicæni concilii, quod trecenti et octodecim episcopi condiderunt; et Symbolum Athanasii. Causa principalis conditionis primi fuit certa fidei traditio; causa secundi fuit certa probatio

¹ Hebr., xl, 5. — ² Damasc., de Fid. Orthod., lib. IV, c. xl. — ³ Ibid., c. xlii. — ⁴ Ibid., c. vii. — ⁵ Hug., Miscell., lib. I, c. xviii. — ⁶ I Tim., v, 12. — ⁷ Jerem., vii, 28. — ⁸ Rom., xiv, 23. — ⁹ Aug., ad Bonif.,

epist. xxiij, al. xcviij, n. 10, quoad sensum. — ¹⁰ Rom., i, 17. — ¹¹ Jac., ii, 20. — ¹² Rom., i, 17. — ¹³ Aug., in Joan., tract. xl, n. 9. — ¹⁴ Symb. Athan. — ¹⁵ Anselm., in Epist. ad Rom., c. iv.

¹ Idem habetur in *Hexaem.*, serm. VIII, et *Diæt. Salut.*, c. III.

etiam septem respectu humanitatis Christi, juxta septem actus principales, quos ad reparationem nostram Dominus Deus ordinavit. Primus fuit incarnari, habens suum articulum : *Qui conceptus est de Spiritu sancto*. Secundus fuit nasci, habens suum articulum : *Natus ex Maria virgine*. Tertius fuit pretium pro nobis solvere, habens suum articulum : *Passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus, et sepultus*. Quartus fuit inferos visitare, habens suum articulum : *Descendit ad inferna*. Quintus fuit infernum spoliare, habens suum articulum : *Tertia die resurrexit a mortuis*. Sextus fuit cœlestia transcendere, habens suum articulum : *Ascendit ad cœlos, sedet ad dexteram Dei Patris omnipotentis*. Septimus erit venire ad iudicium, habens suum articulum : *Inde venturus est iudicare vivos et mortuos*. Et sic sunt septem articuli respectu humanitatis Christi. Diffinitur autem a Richardo articulus sic : « Articulus est indivisibilis veritas de Deo, aretans nos ad credendum. » Ab Isidoro vero sic : « Articulus est perceptio veritatis divinæ, tendens in ipsam. » Prima diffinitio non tantum convenit articulo formato, sed etiam informi.

SECTIO XXXIX.

De Spe.

Sequitur videre de spe : circa quam possumus considerare quatuor, scilicet diffinitionem, æquivocationem, actus excellentiam, et cum fide differentiam. Spes, in quantum est nomen affectionis, diffinitur a Philosopho : « Spes est suspicio futuri boni. » In quantum est nomen virtutis, tribus diffinitionibus notificatur. Prima est hæc : « Spes est virtus, qua spiritualia et æterna bona sperantur, id est, cum fiducia expectantur. » Ista spiritualia bona possunt intelligi venia peccatorum, gratia meritorum, et gloria præmiorum, ut dicatur quædam spes veniæ, quædam gratiæ, quædam gloriæ.

^o Arist., *Rhet.*, lib. II, c. v. — ² Mag. *Sent.*, lib. III,

Secunda hæc est : « Spes est certa expectatio futuræ beatitudinis, veniens ex Dei gratia, et meritis præcedentibus. » Tertia est Augustini hæc : « Spes est virtus, qua quis se ad illud, quod credit, perventurum præsumit.

Accipitur autem multiformiter nomen spei. Aliquando enim nominat affectionem, secundum quod dicit Boetius :

Gaudia pelle,
Pelle timorem,
Spemque fugato,
Nec dolor adsit.

Aliquando nominat habitum virtutis, et tunc spes non habet ortum ex meritis, sed ex ea merita oriuntur. Aliquando nominat virtutis actum, et tunc spes oritur ex intuitu meritorum. Nemo enim recte se sperat ad beatitudinem perventurum, nisi qui Deo servit, vel servire proponit. Aliquando nominat virtutis statum, et tunc spes ex meritis concomitantibus habet ortum, juxta illud Pauli : *Probatio operatur spem*, id est, certitudinem secundum Glossam : ad quam certitudinem per bona opera, et maxime per adversorum tolerantiam pervenitur. Aliquando nominat virtutis terminum, sive objectum, id est, rem speratam, scilicet beatitudinem sempiternam, et tunc spes ex gratia et meritis præcedentibus habet ortum. Et sic spes virtus, secundum primam acceptionem sui, præcedit merita; secundum ultimam, sequitur; secundum duas intermedias, sequitur et præcedit.

Habet autem spes excellentiam in actu suo. Nam habens potentiam irascibilem pro subjecto, virtutum habitus præsupponit, quibus supereminet, ut regia. Habet enim irascibilis detestari mala culpæ, tolerare mala pœnæ, aggredi terribilia, erigi ad ardua. Ad detestationem culpæ alienæ, requirit iram per zelum; ad detestationem culpæ propriæ, requirit pœnitentiam; ad perpressionem malorum pœnæ, requirit pa-

Excel-
lencia
spei in
suo actu.

dist. xxvi, hujus edit. tom. IV, p. 561. — ³ Boet., *de Consol. Philos.*, lib. I, metr. 7. — ⁴ Rom., v, 4.

Articu-
lus quid.

Spei de-
finitio-
nes.

tientiam; ad aggressionem terribiliū, habet fortitudinem, et tunc ad expectationem æternæ beatitudinis per spem erigitur, a Deo liberaliter repromissæ.

Fidei et
spei dif-
ferentia.

Assignatur autem inter fidem, et spem, differentia per hunc modum. Nam ¹ fides est bonarum rerum, et malarum; spes tantum bonarum. Est etiam fides rerum præteritarum, præsentium et futurarum; spes tantum futurarum. Item fides est rerum propriarum et alienarum; spes est solummodo propriarum.

SECTIO XL.

De Charitate.

Defini-
tio cha-
ritatis.

Sequitur videre de charitate: circa quam debes considerare diffinitionem, distinctionem, perfectionem, diligibilibus sufficientiam, et ordinis exigentiam. Charitas tripliciter diffinitur. Nam comparata ad objectum, diffinitur in *Sententiis* a Magistro ²: « Charitas est dilectio, qua diligitur Deus propter se, et proximus propter Deum. » Comparata ad actum proprium, qui est vivere et adhærere, diffinitur ab Augustino sic ³: « Charitas est rectissima animi affectio, conjungens nos Deo. » Vel: « Charitas est virtus, qua Deum videmus, eo quod frui desideramus. » Vel: « Charitas est vita, copulans amantem cum amato. » Comparata ad habitum sibi injunctum, diffinitur ab Apostolo ⁴: *Charitas est finis præcepti de corde puro, et conscientia bona, et fide non ficta.*

Distinc-
tio.

Distinguitur enim inter amorem, et dilectionem, et charitatem. Nam amor competit rationalibus, et irrationalibus creaturis; dilectio vero et charitas tantum rationalibus dicitur convenire. Item inter dilectionem, et charitatem, differentia invenitur: Nam dilectio, quasi *de diversis electio*, rationalibus convenit, sive justis, sive injustis; charitas vero solum est iustorum.

Perfectio Est autem in charitate, præ cæteris vir-

tutibus, perfectio et dignitas specialis. Nam cum sit forma virtutum, non potest esse informis triplici ratione: una ex parte objecti, idem enim habet pro objecto et pro fine: inseparabilis enim est a fine, ratione cujus est perfectio quantum ad meritum in virtute; alia ex parte subjecti, ipsa enim est regula rectificans voluntatem, qua rectificata, tota anima recte vivit; tertia est ex parte causæ, habet enim similitudinem cum Spiritu sancto, a quo est, qui etiam charitas dicitur, sive amor a quo inseparabilis est: et ideo esse informis omnino non potest.

Quatuor autem sunt ex charitate diligenda secundum Augustinum ⁵: unum, quod est supra nos, scilicet Deus; alterum, quod nos sumus; tertium, quod juxta nos, scilicet proximus; quartum, quod infra nos est, scilicet humanum corpus. Horum quatuor sufficientia sic accipitur. Ex charitate diligere, est summum bonum optare dilecto. Qui ergo ex charitate diligit, aut optat summum bonum ipsi Deo, et sic est primum membrum; aut sibi ipsi, et sic est secundum membrum; aut simili, et sic est tertium; aut sibi inhærenti, et sic est quartum. Est autem Deus diligendus primo super omnia propter se; nos secundo, pro Deo, et sub Deo; proximus noster tertio, sicut nos, et ex quo nos, quia affectu et effectū; ad quod nos, quia ad gratiam in præsentī, et ad gloriam in futuro; in quo nos, quia in bono; propter quod nos, quia propter Deum. Quarto corpus nostrum, infra nos et proximum, tanquam bonum minus præcipuum. Ad hæc autem exequenda datur nobis unius charitatis habitus, et duplex mandatum, in quo pendet universitas Novi et Veteris Testamenti. Assignat autem Ambrosius ⁶, præter supradictum, alium ordinem diligendi: ut primo Deum, secundo nosmetipsos, tertio parentes, deinde filios et fratres, postea domesticos, demum inimicos diligamus.

Suffi-
cientia
diligibi-
lium.

¹ Aug., *Enchirid.*, c. viii. — ² *Sent.*, lib. iii, dist. vii, huj. edit. tom. I, p. 272. — ³ Aug., *de Morib.*

Ecl., c. i. — ⁴ *1 Tim.*, i, 5. — ⁵ Aug., *de Doct. Christ.*, lib. i, c. xxiii. — ⁶ Habetur apud Mag. *Sent.*, lib. iii, dist. xxix, § *Quibus obviat*, huj. edit. tom. iv, p. 644.

SECTIO XLI.

De Prudentia.

Sequitur videre de virtutibus cardinalibus, et primo de prudentia; circa quam tria sunt breviter videnda, scilicet diffinitio, specierum collectio, et actuum variatio. Prudentia diffinitur, sive describitur ab Augustino¹: « Prudentia est amor, ea quibus adjuvatur in Deum, ab his quibus impeditur, sagaciter discernens. A Gregorio sic: « Prudentia est cognitio vitandarum rerum, et appetendarum. » A Tullio² in *Rhetoricis* sic: « Prudentia est rerum bonarum, et malarum, et utrarumque scientia. » Ab eodem *de Officiis*³: « Prudentia est cognitio imitandarum, fugiendarumque scientia rerum. » Ab eodem in libro *de Reque mentis* sic: « Prudentia est rerum bonarum, et malarum, cum alterarum dilectione, et reliquarum detestatione scientia. »

Partes sive species prudentiæ secundum Tullium⁴ in *Rhetoricis* sunt tres, scilicet memoria. Intelligentia, et providentia. Memoria est, per quam animus aspiciat ea quæ fuerunt intelligentia est, per quam perspicit ea, quæ sunt. Providentia est, per quam futurum aliquid videtur, antequam factum sit. Seneca videtur concordare Tullio in his tribus, dicens: « Si prudens es, animus tuus tribus temporibus dispensatur. Præsentia ordina, futura provide, et præterita recordare. » Secundum dogma Philosophorum, prudentia dividitur in quatuor species, scilicet providentiam, circumspectionem, cautionem, et docilitatem. Providentia est præsens notio, futurorum pertractatus eventum. Circumspectio est contrariorum vitiorum cautela. Cautio est discernere a virtutibus vitia, virtutum speciem præferentia. Docilitas est prudentia erudiendi imperitos.

Actos. Secundum Augustinum⁵ habet prudentia

plures actus. Nam prudentia scit quid debeat facere: prudentia est scire quid possit: prudentia est in eligendis: prudentia est nihil penitendum appetere, et nihil præter justum velle facere. Secundum Macrobiū⁶, prudentia est mundum istum, et omnia quæ in mundo sunt, divinorum contemplatione despicere, et omnem animi cogitationem in sola divina dirigere. Prudentia est ad rationis normam, quæ cogitat quæque agit, universa dirigere, et nihil præter rectum velle facere, humanisque actibus tanquam rationis arbitrio providere. Prudentiæ insunt ratio, intellectus, circumspectio, providentia, docilitas, agnitio. Item prudentia, in homine jam purgato, est divina non quasi in electione præferre, sed sola nosse. Officium etiam prudentiæ est, ex præteritis et præsentibus futura pendere. Unde dicit Boetius⁷ in libro *de Consolatione Philosophiæ*: « Non quod ante oculos est situm sufficit intueri; rerum exitus prudentia melitur. Circumspectionis officium est, per diligentem considerationem, inter contraria vitia medium tenere. »

SECTIO XLII.

De Temperantia.

Sequitur videre de temperantia quantum ad tria, scilicet quantum ad diffinitionem, specierum assignationem, et actuum variationem. Temperantia describitur a Tullio in *prima Rhetorica*⁸: « Temperantia est rationis in libidine, atque in alios non rectos impetus animi, firma et moderata dominatio. » Item ab eodem in libro *de Officiis*⁹: « Temperantia est dominium rationis in libidinem, et in motus alios importunos. » Ab Augustino, in libro *de Moribus Ecclesiæ*¹⁰: « Temperantia est amor Deo sese integrum incorruptumque conservans. » A Macrobio¹¹: « Temperantis est, nihil appetere penitendum, in nullo legem moderationis excedere,

Temperantia
diffinitiones.

¹ Aug., de *Morib. Eccl.*, c. xv. — ² Cic., de *Invent.*, lib. II. — ³ Id., de *Offic.*, lib. I, in fine. — ⁴ Id., de *Invent.*, lib. II. — ⁵ Lib. de *Spir. et Anim.*, c. xx. —

⁶ Macrobi., in *Sonn. Scip.*, lib. I. — ⁷ Boet., de *Consol. Philos.*, pros. I. — ⁸ Cic., de *Invent.*, lib. II. — ⁹ Id., de *Offic.*, lib. I. — ¹⁰ Aug., de *Morib. Eccl.*, c. xv. — ¹¹ Macrobi., in *Sonn. Scip.*, lib. I.

sub jugo rationis cupiditatem domare. » Ab Augustino ¹ : « Temperantia est affectio coercens et cohibens appetitum ab his rebus quæ turpiter appetuntur. »

Partes temperantiæ, secundum Tullium in *prima Rhetorica* ², sunt tres, scilicet continentia, elementia, et modestia. Continentia est, per quam cupiditas consilii gubernatione regitur. Clementia est virtus, per quam animus in odium alicujus temere concitatus, benignitate remittitur. Hæc secundum Tullium. Secundum Senecam vero ³ : « Clementia est temperantia animi in potestate ulciscendi, vel superioris lenitas adversus inferiorem in pœnis constituendis. » Modestia secundum Tullium est, per quam pudor honestatis puram et stabilem comparat auctoritatem. Auctoritas in hac descriptione stabilis, appellatur gravitas perseverans. Secundum dogma Philosophorum, partes temperantiæ sunt, quæ fœdis motibus dominantur, quæ sunt modestia, verecundia, abstinencia, castitas, honestas, moderantia, parcitas, sobrietas, pudicitia. Modestia est, quæ facit cultum, et motum, et omnem nostram occupationem, ultra defectum et citra excessum sistere. Verecundia est in gestu et verbo honestatem servare. Abstinencia et honestas, moderantia et parcitas, et sobrietas edulii, cohibent nutrimenta. Abstinencia est, statutum terminum prandendi non prævenire. Honestas est, nec lautiores cibos quærere, nec in apparatu operam dare. Moderantia est, nimium ciborum appetitum rationis imperio revocare. Parcitas est, mensuram refectionis non excedere. Sobrietas est, excessum in potu cohibere. Hujus officium est, arcere mala ebrietatis. Castitas est abstinencia ab omni coitu illicito : quæ est triplex, scilicet conjugalis, vidualis, et virginalis. Virginitas est, secundum Augustinum ⁴, in carne corruptibili perpetuæ incorruptionis medi-

tatio. Pudicitia est, moderamine rationis prestantiam domare.

Actus temperantiæ, secundum Augustinum ⁵, sunt contra prospera, non præsumere quod non possit, exerceri in utendis, terrenas cupiditates non tantum reprimere, sed penitus oblivisci. Secundum Macrobius ⁶, temperantia est omnia relinquere, in quantum natura patitur, quæ corporis usus requirit.

SECTIO XLIII.

De Fortitudine.

Sequitur videre de fortitudine quantum ad diffinitionem, specierum assignationem, et actuum variationem. Fortitudo sic describitur a Tullio in *prima Rhetorica* ⁷ : « Fortitudo est considerata periculorum susceptio, et laborum perpessio. » Item ab eodem in *secunda Rhetorica* ⁸ : « Fortitudo est magnarum rerum appetitio, et humilium contemptio, et cum ratione utilitatis laborum perpessio. » Item ab eodem : « Fortitudo est rationalis aggressio terribilium, cum constanti eorum perpessione. » Secundum Aristotelem ⁹ : « Fortitudo est virtus difficillimorum in passionibus operativa gratia boni. » Augustinus ¹⁰, de *Moribus Ecclesiæ* : « Fortitudo est amor facile omnia tolerans propter id quod amatur. » Fortitudo etiam aliter describitur : « Fortitudo est firmitas animi contra molestias sæculi. » Et sumitur de Matthæo ¹¹ (a) : *Erant quatuor millia*, etc.

Partes fortitudinis, sive species, secundum Tullium sunt quatuor, scilicet magnificentia, fidentia, patientia, et perseverantia. Macrobius ¹² septem ponit partes fortitudinis, scilicet magnanimitatem, fiduciam, securitatem, magnificentiam, constantiam, patientiam, firmitatem. Secundum dogma aliquorum, fortitudo est virtus restringens impetum adversitatis. Hujus partes sunt quæcum-

¹ Aug., de *Lib. Arb.*, lib. I, c. XLIII. — ² Cic., de *Invent.*, lib. II. — ³ Senec., de *Clem.*, lib. II, c. III. — ⁴ Aug., de *Virginit.*, c. XLIII. — ⁵ Lib. de *Spir. et Anim.*, c. XX. — ⁶ Macrobi., in *Sonn. Scip.*, lib. I. — ⁷ Cic., de *Invent.*, lib. II. — ⁸ Id., lib. III, ad *Herenn.*

— ⁹ Arist., *Ethic.*, lib. III, c. VII et VIII. — ¹⁰ Aug., de *Morib. Eccl.*, c. XV. — ¹¹ Matth., XV, 38. — ¹² Macrobi., in *Sonn. Scip.*, lib. I.

(a) Forte legend. de Glossa in Matthæum.

que hæc efficiunt, quæ sunt magnanimitas, fiducia, securitas, magnificentia, constantia, patientia, fidentia, et perseverantia. Magnanimitas est difficilem spontanea et rationalis aggressio. Fiducia est certa spes animi perducendi ad finem rem inchoatam. Securitas est habitus secundum quem imminentes incommoditates et rei inchoatæ affines non formidantur. Magnificentia, secundum Tullium ¹, est rerum magnarum et excelsarum cum animi ampla quadam et splendiddissima propositione cogitatio atque administratio. Secundum Macrobius ²: « Magnificentia est difficilem et præclarorum consummatio. » Constantia est stabilitas animi firma, et in proposito perseverans. Patientia est virtus contumeliarum et omnis adversitatis æquanimiter mala portans. Item aliter: Patientia est æquanimis malorum illatorum tolerantia. Gregorius ³: « Vera patientia est, aliena mala æquanimiter perpeti, et contra eum, qui mala irrogat, nullo animi dolore moveri. » Item aliter diffinitur: Patientia est omnium molestiarum aliunde illatarum victoriosa perpassio. Fidentia est virtus per quam, magnis et honestis in rebus, multum ipse animus se in fiducia collocavit. Perseverantia, secundum Tullium ⁴, est ratione bene considerata stabilis et perpetua permansio. Magistratim sic describitur: Perseverantia est permanentia in bono diuturna, sive finalis. Nota quod constantia est permanentia in proposito; perseverantia est permanentia in bono, sive continuatio boni. Constantia cavet levem transitum a proposito in propositum; perseverantia vero discontinuationem vel imperfectionem respectu debiti finis.

Secundum Augustinum ⁵: « Actus fortitudinis est contra adversa facere quod possit, constans in tolerandis, nihil nisi turpia timere, et quicquid agimus, vel cogitamus, ad rationis normam dirigere. »

¹ Cic., *de Invent.*, lib. II. — ² Macrobius, loc. proxime cit. — ³ Greg., in *Evangel.*, hom. xxxv, non multum ante med. — ⁴ Cic., loc. proxime cit. — ⁵ Lib. *de Spir. et Anim.*, c. xx. — ⁶ Cic., *de Invent.*, lib. II.

SECTIO XLIV.

De Justitia.

Sequitur videre de justitia quantum ad diffinitionem, specierum assignationem, et actionum progressionem. Justitia diffinitur sic a Tullio in *prima Rhetorica* ¹: « Justitia est habitus animi, communi utilitate servata, suam unicuique tribuens dignitatem. » Macrobius ²: « Justitia est unicuique servare quod suum est. » Augustinus, libro *de Libero arbitrio* ³: « Justitiam quid dicam esse, nisi virtutem qua sua cuique tribuuntur? » Super Matthæum ⁴: *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam* (a): « Justitia est sua cuique tribuere, sibi, proximo, et Deo. » Seneca: « Quid est justitia, nisi naturæ tacita conventio, in adiutorium multorum inventa? » Idem: « Justitia divina lex est, et vinculum societatis humanæ. » Isidorus: « Justitia est ordo et æquitas, qua homo cum unaquaque re bene ordinatur. » Anselmus ⁵: « Justitia est rectitudo voluntatis propter se servata; » propter se, rectitudinem scilicet. Item aliter diffinitur sic: Justitia est virtus conservatrix humanæ societatis, et vitæ communis. Augustinus ⁶, *de Moribus Ecclesiæ*: « Justitia est amor soli amato serviens, et propterea recte dominans ceteris quæ homini subiecta sunt. A Magistris sic ⁷: « Justitia est constans et perpetua voluntas, jus suum unicuique tribuens. »

Justitia, secundum quosdam, dividitur in severitatem, et liberalitatem. Severitas est virtus debito supplicio coercens injuriam. Liberalitas est virtus beneficiorum erogatrix, quæ pro affectu benignitas, pro effectum beneficentia nominatur: et consistit hæc virtus tota in tribuendo. Benignitate vero dividunt in septem partes, scilicet in religionem, pietatem, innocentiam, amicitiam, reveren-

— ¹ Macrobius, loc. cit. — ² Aug., *de Lib. Arb.*, lib. I, c. xiii. — ³ Matth., v, 5. — ⁴ Anselm., *de Verit.*, c. xiii. — ⁵ Aug., *de Morib. Eccl.*, lib. XV. — ⁶ *Instit. de Justit. et Jure*, in princ.

(a) *Suppl.*, Glossa.

tiam, concordiam, misericordiam. Alii dividunt in innocentiam, amicitiam, concordiam, pietatem, religionem, affectum et humanitatem. Secundum Tullium in *prima Rhetorica*¹ : « Ad justitiam pertinent religio, pietas, gratia, vindictio, observantia, et veritas : » addo pro nunc disciplinam et obedientiam.

Religio est virtus quæ superioris cujusdam naturæ, quam divinam vocant, curam cæremoniamque affert. Hæc Græce dicitur *Latria*, quæ sic describitur : *Latria* est cultus Deo debitus et exhibitus. Vel : *Latria* est voluntas impendendi Deo cultum debitum. Impenditur autem cultus debitus Deo corde per fidem, spem et charitatem; ore per adorationem, laudationem, benedictionem, et gratiarum actionem; opere per oblationem, purificationem et geniculationem. Hujus primum officium est perpetrati sceleris pœnitere; secundum est temporalium mutabilitatem parvi pendere; tertium, vitam nostram ex toto Deo committere; quartum, veritatem servare. Nota tamen, quod *dulia* aliquando idem est, quod *latria*; stricte tamen et proprie accipitur pro reverentia sanctis, sive personis sublimibus exhibenda. Quæ sic describitur : *Dulia* est servitus, vel cultus creaturæ debitus et exhibitus. Et videtur idem esse cum reverentia posita in prima divisione justitiæ, quæ sic describitur : Reverentia est virtus personis gravibus, vel aliqua prælatione sublimatis, debitæ honorificationis cultum exhibens. Deo autem debetur *latria*, sanctis *dulia*, beatæ Virgini Mariæ *hyperdulia*.

Pietas. Pietas est virtus per quam sanguine conjunctis patriæque benevolis officium et diligens tribuitur cultus. Gratia est virtus in qua amicitiarum et beneficiorum alterius memoria, et remunerandi voluntas continetur. Vindictio est virtus per quam vis aut injuria, et omnino omne quod obfuturum est, defendendo aut ulciscendo propulsatur. Ob-

servantia est virtus per quam homines in aliqua dignitate, cultu quodam et honore dignantur. Veritas est virtus per quam immutata ea quæ sunt, aut quæ ante fuerunt, aut futura sunt, dicuntur. Innocentia est puritas animi, injuriæ omnem illationem abhorrens. Hæc virtute dii placantur. Amicitia est voluntas bona erga aliquem, causa illius qui diligitur, cum ejus pari intentione a quo diligitur. Hujus primum officium est idem velle, et idem nolle; alterum secreto admonere, et palam laudare. Concordia est virtus concives et compatriotas in eodem jure et cohabitatione, et spontanee metiens. Misericordia est virtus per quam animus super calamitate afflictorum movetur. Hæc virtus nihil humanum a se alienum putat; aliorum damna vel commoda, sua æstimat. Disciplina, secundum Cyprianum, est morum ordinata correctio, et majorum præcedentium patrum regularis observatio. Secundum Hugonem de sancto Victore : « Disciplina, est conversatio bona et honesta, cui parum est non malum facere; sed studet in his, quæ bene agit, per cuncta irreprehensibilis apparere. » Idem : « Disciplina est omnium membrorum motus ordinatus, et dispositio decens in omni habitu et actione. » Bernardus² : « Disciplina cervicem submittit, deponit supercilia, vultum componit, ligat oculos, cachinnos cohibet, moderatur linguam, gulam frænât, iram sedat, format incessum. » Obedientia sic describitur : Obedientia est voluntas faciendi præceptum, vel mandatum superiorum. Item sic : Obedientia est obtemperatio secundum regulam sacræ Scripturæ majoribus quibuscumque debita. Vel sic : Obedientia est spontaneum et rationabile propriæ voluntatis sacrificium. Vel sic : Obedientia est pio studio propriæ voluntatis abnegatio. Augustinus : « Citius exauditur una obedientis oratio, quam decem millia contemptoris. » Æquitas est amor æqualitatis in his, in quibus debet esse æqualitas (a).

¹ Cic., *de Invent.*, lib. II. — ² Bern., *ad Sophiam*, *epist. cxii*, in fine.

(a) *Cæf. edit.* qualitas.

Innocentia.

Obedientia.

De justitia dicit Prosper : « Justitia est quædam animi nobilitas, suam cuique tribuens dignitatem, superioribus reverentiam, paribus concordiam, inferioribus disciplinam, Deo obedientiam, sibi ipsi sanctimoniam, inimico patientiam, et misero compassionem. » Secundum Augustinum ¹ : « Actus justitiæ est scire quid debeat reddere; non velle plus, quam possit distribuere; omnem animi cognitionem ad solum Deum dirigere et erigere, eumque, tanquam nihil aliud sit, sola mentis acie intueri. » Secundum alios² autem est etiam actus justitiæ ad unam consentire viam, uniuscujusque virtutis obsequium servare, unicuique quod suum est reddere; item cum superna et divina mente sociari, ut servet cum ea perpetuum fœdus imitando.

SECTIO XLV.

De septem donis Spiritus sancti.

Septem sunt dona Spiritus sancti, quæ enumerat Isaias³ : scilicet donum sapientiæ, et intellectus, donum consilii, et fortitudinis, donum scientiæ, et pietatis, et donum timoris Domini. Habemus autem videre de donis divinis, quæ Spiritui sancto attribuntur, tria : scilicet specialem sufficientiam, singularem consistentiam, et generalem differentiam.

Suffi-
cientia
specialis
donorum.

Specialis sufficientia habituum prædictorum sic accipitur. Dona Spiritus sancti specialiter sunt, vel principaliter, ad expediendas potentias animæ in agendo. Habemus autem expediri quantum ad declinationem mali, et sic est donum timoris; item quantum ad operationem boni, et hoc dupliciter : nam aut est bonum necessitatis, ad quod expeditur per donum pietatis, ejus regimen directivum est donum scientiæ; aut est bonum supererogationis, ad quod expeditur per donum fortitudinis, ejus regimen est donum consilii.

¹ Lib. *de Spir. et Anim.*, c. xx. — ² Plot., *de Virt.*, Enn. 1, et ex eo Maerob., in *Sonn. Scip.*, lib. 1. —

Ad majorem horum donorum evidentiam, attendenda est consistentia actuum singulorum. Nota ergo primo, quod sapientia communiter accepta dicit cognitionem generalem rerum divinarum et humanarum, secundum Augustinum⁴ et Philosophum⁵, qui dicit, quod sapiens est, qui novit omnia. Minus communiter dicit cognitionem rerum æternarum, unde Apostolus⁶ : *Alii datur sermo sapientiæ*, id est cognitio æternorum. Proprie dicit cognitionem qua colitur Deus fide, et spe, et charitate : unde Job⁷ : *Pietas (a) ipsa est sapientia*. Magis proprie nominat cognitionem Dei experimentalem, et sic est unum de septem donis Spiritus sancti, ejus actus consistit in degustando suavitatem Dei. Qui quidem actus partim est cognitivus, partim affectivus : ita quod in cognitione inchoatur, et in affectione consummatur. Item habemus quiescere in optimo per intelligentiam virtutis, et sic est donum intellectus; et per affectionem bontatis, et sic est donum sapientiæ.

Scientia.

Scientia etiam dicitur tribus modis. Quædam enim est scientia consistens in intellectu pure speculativo, fundata super principia rationis, ut est scientia acquisita, sive humana philosophia. Quædam est consistens in intellectu inclinato ab affectu (a), fundata super principia juris naturalis, ordinans ad rectam et honestam vitam, ut est scientia prudentiæ virtutis. Quædam est consistens in intellectu inclinato a fide, et inclinante ad operationem bonam, fundata super principia fidei, habens ortum a donis spiritualis gratiæ, ut est donum scientiæ, ejus actus præcipuus est dirigere in agendis secundum existentiam regulæ fidei, et imitationem Christi.

De dono intellectus tene, quod ejus actus consistit in contemplatione non solum creatricis essentiæ, verum etiam in contemplatione spiritualis creaturæ. Habetur quidem

Intellectus.

³ Isa., xi, 1 et seq. — ⁴ Aug., *de Trinit.*, lib. XIV, c. 1.

— ⁵ Arist., *Metaph.*, lib. I, c. 11. — ⁶ I Cor., xii, 8. —

⁷ Job, xxviii, 28.

(a) Vulg. *Timor Domini*. — (b) *Cæt. edit.* effectus.

cognitio de Deo sub ratione veri tripliciter : scilicet per simplicem ascensum , et sic est fides faciens assentire ; per rationis administrum , et sic intellectus donum , cujus est credita per rationem intelligere ; per simplicem contuitum , et sic est munditia cordis , cujus est videre Deum. Etenim ad intelligendum credita non adjuvatur homo per rationes sumptas a conditionibus.

Consilium. De dono consilii tene, quod consilium aliquando dicit actum consiliandi ; aliquando dicit illud ad quod terminatur ille actus ; aliquando dicit habitum qui expedit et dirigit animam ad eligendum prosequenda , et vitandum fugienda. Habitus autem dirigens , si sit respectu eligibilium quæ sunt necessitatis , est prudentiæ , quæ dirigit ad talia , licet minus excellenter , quam scientia quæ est donum. Si autem eligibilia sint arduitatis et difficultatis , est donum consilii. Potest quippe homo dirigi in electione vel secundum regulam juris naturalis , et sic est prudentia ; vel secundum regulam juris divini , et sic est donum consilii , cujus est dirigere in electionem prosequendorum , et fugam vitandorum.

Fortitudo. De dono fortitudinis est tenendum , quod ejus actus consistit in sustentia passionum , et aggressionem arduorum. Aggredi autem ardua , sive perpeti passiones , potest homo dupliciter : vel propter justitiæ et honestatis conservationem , et sic respicit virtutem fortitudinis ; vel propter Christi perfectam imitationem , et sic respicit donum fortitudinis. Primum est de dictamine juris naturalis ; secundum , de dictamine juris divini. Actus ergo doni fortitudinis attenditur penes promptam et expeditam tolerantiam passionum.

Pietas. De dono pietatis tene , quod pietas attenditur erga Deum , et est idem quod latría ; erga parentes , et est pars justitiæ , secundum regulam juris naturalis , et secundum obligationem necessitatis ; attenditur etiam erga proximum Dei imagine insignitum , et sic est Spiritus sancti donum. Sed nota quod

misericiendi virtus attendit in proximo conformitatem in natura , et necessitatem in miseria , prævio dictamine juris naturalis , secundum regulam prudentiæ ; pietas vero attendit in proximo divinam imaginem , prævio dictamine juris divini , secundum regulam doni scientiæ. Ex dono ergo pietatis est homo benevolus cuilibet creaturæ Dei imagine insignitæ. Talis autem benevolentia pro loco et tempore exit aliquando in compassionis affectum , aliquando in operis beneficium. Actus ergo pietatis præcipuus est , facere hominem benevolum respectu cujuslibet proximi , in quantum gerit imaginem Creatoris.

De dono timoris tene , quod ejus actus generalis est resilire ab arduo. Et potest definiri communiter omnis timor sic : Timor est resilió ab aliquo arduo , vel eccellente. Si autem illud arduum est in genere boni , tunc est resilió cum reverentia. Si autem in genere mali , tunc est resilió cum fuga. Damascenus ¹ dicit timorem esse expectatorem futuri mali. Augustinus , diffiniens timorem , dicit ² : « Timor est fuga animi , ne amittat id quod habet. » Timoris donum tria intuetur , scilicet : pœnam , ut eam fugiat , et sic est timor servilis ; offensam , ut eam caveat , et sic est timor initialis , qui unum habet oculum ad pœnam , et unum ad offensam ; majestatem summam , ut ei reverenter subiaceat , et sic est timor filialis , cui duplex respectus est , unus in refugiendo offensam , ne separetur a Deo ; alius est principalior in reverendo Deum , et iste permanet in beatis. Distinguuntur autem sex timoris differentiæ , secundum quod a triplici principio habet ortum. Habet enim ortum a natura , et sic est timor naturalis ; a libidine , sive concupiscentia , et hoc vel ex nimio amore sui , et sic est timor humanus ; vel ex nimio amore suorum , et sic est timor mundanus ; a gratia , et hoc vel a gratia gratis data , et sic est timor servilis ; vel a gratia gratum fa-

Timor.

Timoris species.

¹ Damasc. , de Fid. Orthod. , lib. II , c. xii , in fine. —

² Aug. , de LXXXIII Quest. , q. xxxiii.

ciente, scilicet inchoata, et sic est timor initialis; aut a gratia perfecta, et sic est timor (a) filialis. Et iste dicitur amicus, vel amicalis, quia timet voluntatum dissensionem; castus, quia timet sponsi complexus separationem; filialis, quia timet patris indignationem; sanctus, quia timet in omnibus iniquationem.

Diffi-
ren-
tia
genera-
lis dono-
rum.

De Spiritus sancti donis nota differentiam generalem. Nam quoddam donum est a Spiritu sancto, et nunquam cum Spiritu sancto; sic est timor servilis, in quo viget voluntas peccandi, si impunitas speraretur. Quoddam a Spiritu sancto, et nunquam sine Spiritu sancto; et sic est donum charitatis, et gratiæ gratum facientis. Quoddam est a Spiritu sancto, et potest esse cum Spiritu sancto, et sine Spiritu sancto, ut est donum scientiæ, et donum prophetiæ, cæteræ gratiæ gratis datæ.

SECTIO XLVI.

De beatitudinibus, et vita activa, cum operibus misericordiæ; et de vita contemplativa cum oratione, et duodecim fructibus, et quinque sensibus.

Septem sunt beatitudines, quas enumerat Salvator in monte, scilicet paupertas spiritus, mititas, luctus, esuries iustitiæ, affectus misericordiæ, munditia cordis, et pax. Circa beatitudines habemus videre numerum, sufficientiam, vitæ duplicis excellentiam, usus duplicis consequentiam. Sunt autem beatitudines numero septem, quarum ratio et sufficientia sic accipitur: Beatitudines sunt ad potentias animæ perficiendas. Ad integram autem perfectionem tria præcipua requiruntur, scilicet perfectus recessus a malo, perfectus profectus in bono, et perfectus status in optimo. Malum autem procedit aut a tumore superbiæ, a quo elongamur per pauperatatem spiritus; aut ex rancore malitiæ, a quo elongamur per mititatem; aut ex languore concupiscentiæ, a quo elongamur per luctum. Perfectus autem

profectus, vel processus in bono, est secundum imitationem divinam. *Universæ autem viæ Domini sunt misericordia et veritas*, quæ pro iustitia ponitur. Deum justum per esuriam iustitiæ imitatur; Deo misericordi per effectum misericordiæ conformamur. Perfectus status in optimo est per limpidam cognitionem in vero, et sic est munditia cordis, ad videndum Deum; et per tranquillam affectionem in bono, et sic est pax mentis, ad fruendum Deo. Habitus virtutum disponunt ad exercitium vitæ activæ; habitus donorum, ad otium vitæ contemplativæ; habitus beatitudinum, ad perfectionem faciunt utriusque.

De his duabus vitis, signatis per Liam et Rachel, per Petrum et Joannem, per Martham et Mariam, dicit Beda: « Activa panem corporalem esurienti, vel panem doctrinæ ignoranti porrigit, errantem corrigit, superbum ad humilitatem revocat, quæ singulis expediunt dispensat. Contemplativa charitatem Dei et proximi retinet; sed ab exteriori operatione quiescit, soli Conditoris desiderio inhaeret, et calcatis omnibus curis, ad videndum faciem Creatoris inardescit, et desiderat misceri supernis civibus, de æterna Domini incorruptione gaudentibus. Est autem triplex proprietas in utraque, secundum quas mutuo excedunt. Prima proprietas activæ est diligentia utilitatis et necessitatis publicæ, respectu rationalis; secunda est charitas erga proximum, cum compassionem, respectu concupiscibilis; tertia est fecunditas bonorum operum in agendo, cum perfectione patientiæ, respectu irascibilis. In his contemplativa excedit ab activa. Prima proprietas contemplativæ est contuitus pulchritudinis summæ maiestatis, cum delectatione, respectu rationalis; secunda est quies cum securitate, respectu irascibilis; tertia est munditia cordis, cum bonitate, respectu concupiscibilis. In his contemplativa excedit activam.

Ad activam pertinent opera misericordiæ,

De do-
plici vita

Opera

¹ Psal. xxiv, 10.— (a) Leg. charitas sive amor.

Beati-
tudinum
enumera-
tio et
suffi-
cientia.

miseri-
cordia
corpora-
lia. tam corporalia, quam spiritualia. Corporalia sunt septem, hoc versiculo comprehensa :

Visito, poto, cibo, redimo, tego, colligo, condo :

Quorum sufficientia sic accipitur. Homo est substantia animata : per hoc tangitur, 1°, vegetabilis, quæ indiget restauratione calidi et siccī, et hoc per cibum ; frigidi et humidi, et hoc per potum. 2° Sensibilis, et huic est necessarium duplex operimentum propter exteriora nociva : remotum, et est hospitium ; propinquum, et hoc est vestimentum. 3° Rationalis, et sic est substantia libera, nata habere libertatem a carcere, vel ab infirmitate : et sic est contra intrusionem in carcere, vel in lecto, visitatio ; et a servitute, et contra hanc est redemptio. 4° Mortalis, et sic inest ei mors, propter quam, sive post quam indiget sepultura.

Spiritualia quoque sunt septem, hoc versiculo comprehensa :

Instrue, consule, castiga, solare, remitte, fer, ora :

Opera
miseri-
cordia
spiritua-
lia. Quorum sufficientia sic accipitur. Defectus spiritualis in proximo si non potest relevari nisi per Deum, tunc adhibenda est oratio ; si potest relevari per hominem, et est cognitivæ, ut ignorantia cognoscendorum, tunc est instructio ; si est ignorantia agendorum, tunc est consilium. Si vero est affectivæ, aut est culpa commissæ in te, et sic est remissio ; aut in alios, et sic est correctio. Si est poena, aut est relevandus verbo, et sic est consolatio ; aut facto, et sic est supportatio.

Contem-
platio. Ad contemplativam pertinet oratio. Unde de contemplativa videndum est quantum ad diffinitionem, gradum, distinctionem, et contentam sub ea orationem. Contemplatio sic diffinitur : Contemplatio est verus certusque intuitus de quacumque re. A Richardo ¹ sic : « Contemplatio est libera mentis perspicacia in sapientiæ spectacula cum admiratione suspensa. » Vel sic : « Contem-

platio est perspicax et liber animi intuitus in res perspiciendas usquequaque diffusus. » Bernardus ponit sex gradus contemplationis, qui sunt vacatio, intuitio, admiratio, dilectio, delectatio, anhelatio. Augustinus ², de *Quantitate animæ*, ponit septem gradus, sive actus. Primus dicitur animatio ; secundus, sensus ; tertius, ars ; quartus, virtus ; quintus, tranquillitas ; sextus, ingressio ; septimus, contemplatio. De oratione videndum est quantum ad diffinitionem in generali, quantum ad assignationem petitionum Orationis dominicæ in speciali. Oratio sic describitur ab Augustino ³ : « Oratio est pius mentis affectus in Deum directus. » A Joanne Damasceno sic ⁴ : « Oratio est ascensus intellectus in Deum. » Idem : « Oratio est expressio desiderii directi in Deum propter bonum adipiscendum, vel malum removendum, formata per verbum interius et exterius. » Et magistraliter sic : « Oratio est ostensio voluntatis nostræ ei, a quo impetrare speramus id quod desideramus. » Gregorius ⁵ : « Veraciter orare, est in compositione amoris gemitus et non composita verba resonare. »

Jam descendendum est ad orationem, quam Dominus composuit : in qua, sub septenario petitionum, comprehenditur universitas petendorum, et quantum ad ea quæ spectant ad præmium patriæ, et quantum ad ea quæ spectant ad meritum viæ. Quæ spectant ad præmium patriæ, sunt : Intelligentia veritatis, sive aperta visio veri, quæ petitur ibi : *Sanctificetur nomen tuum*, id est : Notitia tui nominis personis sanctis et mundis donetur. Reverentia majestatis, sive secunda tentio summi ardui, quæ reges facit, et per quam habetur regnum, quæ petitur ibi : *Adveniat regnum tuum*. Concordia voluntatis, sive perfecta fruitio summi boni, quæ petitur ibi : *Fiat voluntas tua sicut in cælo et in terra*. Quæ spectant ad meritum

Oratio
Dominica.

¹ Richard., *Benjam. Maj. de Contempl.*, c. IV, p. I. — ² Aug., de *Quantit. Anim.*, c. XXXIII. — ³ Iuno auct.

lib. de *Spir. et Anim.*, c. IV, inter Aug. Oper., ap. Iund. tom. VI. — ⁴ Damasc., de *Fid. Orthod.*, lib. III, c. XXIV. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. XXXIII, c. XXI, in fine.

sive transitum viæ, aut respiciunt collationem boni, aut amotionem mali. Collatio boni petitur in *pane quotidiano* sive *super-substantiali*, in quo petitur quidquid necessarium est ad conservationem vitæ præsentis, tam secundum spiritum, quam secundum corpus. Amotio mali petitur in tribus sequentibus. Est autem malum triplex: quoddam tenet rationem præteriti, quoddam præsentis, et quoddam futuri. Sive quoddam est malum culpæ, sive transgressionis; quoddam est malum pænæ, sive tentationis; quoddam est malum pænæ, sive tribulationis. Primum petitur amoveri in dimissione delictorum; secundum, in victoria tentationum; tertium, in liberatione ab oppressione adversorum¹.

Perfectionem beatitudinum consequitur duplex usus, scilicet quinque sensuum spiritualium, et duodecim fructuum spiritus. Sensus spirituales sunt visus, auditus, gustus, odoratus, et tactus. Visu videtur sponsi Christi summa pulchritudo sub ratione splendoris; auditu auditur Christi summa harmonia sub ratione verbi; gustu gustatur Christi summa dulcedo sub ratione sapientiæ, comprehendentis verbum et splendorem; odoratu odoratur Christi summa fragrantia sub ratione verbi inspirati in corde; tactu astringitur et palpatur Christi summa suavitas sub ratione Verbi incarnati, inter homines habitantis. Fructus vero spiritus sunt² *charitas, gaudium, pax, patientia, longanimitas, bonitas, benignitas, fides, mansuetudo, modestia, continentia, et castitas*. Non sunt autem sensus, neque fructus, per se habitus: sed fructus dicunt affectuales delectationes circa bonitatem Sponsi degustandam; sensus autem dicunt intellectuales perceptiones circa veritatem Sponsi contemplandam. Quæ contemplatio fuit in prophetis per revelationem quantum ad triplicem visionem, scilicet corporalem, imaginariam sive spirituales, et intel-

tualem. In aliis vero justis reperitur per speculationem, quæ incipit a sensu, et pervenit ad imaginationem; de imaginatione, ad rationem; de ratione, ad intellectum; de intellectu, ad intelligentiam; de intelligentia, ad sapientiam, sive notitiam excessivam: et sic assistitur vero Salomoni.

SECTIO XLVII.

De Sacramentis in generali.

Jam videndum est de tertio beneficio Jesu Christi, quod est sacramentalis medicina³. De sacramentis ergo primo videamus in generali; postea de singulis in speciali. In generali habemus videre de sacramentorum institutione, diffinitione, ordinatione, iteratione, sufficientia et præcellentia.

Institutio sacramentorum Deum decuit, et nobis expediens fuit. Decuit quidem divinam misericordiam nobis providere remedia, non solum quæ faciunt ad remissionem culpæ, sed etiam pænæ. Decuit divinam justitiam, quæ a nobis exigit aliquam humiliationem, quam exhibemus per signorum sensibilium observationem. Decuit divinam sapientiam, quæ in sensibilibus decrevit remedia invenire, ex quibus contingit naturam hominis interire. Nobis expediens fuit: quoniam enim eramus cæci quoad rationalem, ideo data sunt sacramenta sensibilia ad eruditionem; quoniam eramus elati quoad irascibilem, ideo data sunt sacramenta corporalia ad humiliationem; quoniam eramus proni ad malum quoad concupiscibilem, ideo data sunt sacramenta plura ad exercitationem.

Sacramentum sic diffinitur in Sententiis⁴: « Sacramentum est invisibilis gratiæ visibilis forma, cujus similitudinem gerit, et causa existit. » Hugo de sancto Victore sic diffinit⁵: « Sacramentum est materiale elementum subjectum oculis, similitudine re-

¹ Vid. nostri Doctoris *Expositionem in cap. sextum, Matth* — ² *Gal.*, v, 22-23. — ³ Materia hujus sectionis

habetur supra, *Brevil.* parte vii, a c. 1, usque ad vii. — ⁴ *Sent.*, lib. IV, dist. 1, huj. edit. tom. V, p. 244. — ⁵ *Hug., de Sacram.*, lib. I, p. IX, c. 11.

Triplex
malum.

Quia
quo sen-
sus.

Fructus
spiritus.

Institu-
tio sacra-
mento-
rum.

Diffini-
tio.

præsentans, institutione significans, significatione gratiam conferens.

Ordinantur autem sacramenta sic : Baptismus, confirmatio, Eucharistia, pœnitentia, extrema unctio, ordo, et matrimonium. Quinque prima respiciunt personam; ordo et matrimonium Ecclesiam. Ordo patet sic : nam baptismus est ad vulnerum curationem; confirmatio, ad curationis habitæ conservationem; Eucharistia, ad habitæ et conservatæ promotionem; pœnitentia, ad curationis perditæ reparationem; extrema unctio, ad venialium expiationem quoad culpam, et pœnæ debitæ partem remittendam; ordo est respectu personarum generantium spiritualiter; matrimonium est generantium corporaliter. Et utraque generatio est Ecclesiæ necessaria, ne deficiat in gratia et natura.

Iteratio.

Quatuor autem sunt sacramenta quæ possunt iterari, vel potius frequentari, scilicet Eucharistia, pœnitentia, extrema unctio, et matrimonium. Baptismus autem, et confirmatio, et ordo non iterantur, quia in eis tres characteres indelébilis imprimuntur, quibus, secundum diversos status fidei, homines ab hominibus distinguuntur. Nam secundum statum fidei genitæ, est character baptismalis, secundum quod fideles ab infidelibus distinguuntur. Secundum statum fidei roboratæ, est character confirmationis, distinctivus fortium ab infirmis. Secundum statum fidei jam multiplicatæ, est character ordinis, quo clerici a laicis distinguuntur.

Sufficiens.

Sufficientia sacramentorum sic accipitur. Sacramenta sunt medicamenta contra morbum. Morbus autem est duplex, scilicet morbus culpæ, et morbus pœnæ. Morbus culpæ est duplex, scilicet originalis culpæ, contra quam est baptismus; et actualis culpæ, quæ etiam geminatur : nam quædam est culpa actualis mortalis, contra quam est

pœnitentia; quædam actualis venialis, contra quam est extrema unctio. Morbus pœnæ est quadruplex, scilicet ignorantia, contra quam est ordo; malitia, contra quam est Eucharistia; infirmitas, contra quam est confirmatio; concupiscentia, contra quam est matrimonium. Sacramenta sunt etiam adjuvamenta, quia sunt in adiutorium septem virtutum : in adiutorium fidei, est baptismus; in adiutorium spei, est extrema unctio; in adiutorium charitatis, Eucharistia; in auxilium prudentiæ, ordo; in auxilium temperantiæ, matrimonium; in auxilium fortitudinis, confirmatio; in auxilium iustitiæ, pœnitentia. Sunt quoque sacramenta armamenta Ecclesiæ militantis, quæ in *Canticis* dicitur, *terribilis, ut castrorum acies ordinata*. Et quidem *terribilis*, quia fortis et munita per sacramentum confirmationis; *acies*, quia conjuncta et unita per sacramentum Eucharistiæ; *ordinata*, per ordinem. Ex hac acie quidam subtrahuntur per mortem; ad hos restaurandos est matrimonium : quidam prosternuntur per culpam; ad hos relevandos est pœnitentia. Hanc aciem quidam ingrediuntur, ut præliantur, et hoc per baptismum; quidam egrediuntur, ut coronentur, et hoc per extremam unctionem.

Præcellentia.

Dicitur autem unum sacramentum aliud præcellere quinque modis, scilicet : propter significationem, sic matrimonium præcellit, quia significat unionem naturarum in Christo; propter continentiam, et sic excedit Eucharistia; propter efficaciam, et sic excedit baptismus; propter dignitatem dispensativam, et sic confirmatio, quæ a solis pontificibus dispensatur; propter majorem, digniorem et nobiliorem gradum in quo ponit, et sic dicitur ordo major. Unde versus :

Major in effectu baptismus, corpus in esse.
Conjugium signo, majori Chrisma ministro.
Nobiliore gradu præcellere dicitur ordo.

¹ Cant., vi, 3.

SECTIO XLVIII.

De Baptismo.

Nunc de sacramentis singulis est videndum ¹. Et primo de baptismo quantum ad diffinitionem, significationem, formæ expressionem, effectus collationem, nominis distinctionem, et operis completionem. Baptismus, secundum quod est nomen elementi significantis et sanctificantis virtute verbi, diffinitur ab Hugone sic ²: « Baptismus est aqua diluendis criminibus sanctificata. » Secundum vero quod est actus, vel usus elementi, diffinitur a Magistro in Sententiis ³: « Baptismus est extinctio corporis exterior, facta sub forma verborum præscripta. » Secundum autem quod accipitur pro sacramento, et re sacramenti, quæ est character, diffinitur a Damasceno ⁴: « Baptismus est vitæ spiritualis principium, sigillum et custodia, et illuminatio mentis. » Et tangitur hic quadruplex conditio characteris: quia enim præparat ad gratiam Dei, dicitur vitæ spiritualis principium; quia distinguit gregem Domini, dicitur sigillum; et quia indelebiter perseverat, dicitur custodia; quia spiritualiter disponit ad fidem, dicitur illuminatio mentis. Secundum quod accipitur pro sacramento, diffinitur a Dionysio ⁵: « Baptismus est regenerationis sacramentum, secundum quod prius subsistit in anima, animales spiritualiter formans motus ad operationem divinorum eloquiorum et actionum, et ad (a) cælestis quietis anagogem (b) iter faciens. » In hac diffinitione tangitur res sacramenti, quæ est gratia vivificans animam, cum dicitur: *Secundum quod prius subsistit in anima*. Tangitur habilitatio potentiarum per virtutem: primo quantum ad activam, cum dicitur: *Formans animales motus*; secundo quoad contempla-

tivam, cum dicitur: *Et cælestis quietis anagogem*.

Quantum ad significationem nota, quod in baptismo, sicut in cæteris sacramentis, est aliquid quod est tantum sacramentum, sive signum significans, ut elementum visibile; aliquid est res tantum significata, ut gratia curans; aliud quod est sacramentum et res signata, ut character.

Forma, quando puer immergitur, exprimitur est hæc: *Ego baptizo te in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen*. Hæc forma debet exprimi sine omissione vocali, sine intermissione vocabuli, sine præposteratione ordinis supradicti, et sine commutatione ordinis prænominati.

Effectus autem, qui recipitur in Baptismo ab homine humiliter accedente, est characteris impressio, gratiæ infusio, et innocentiae restitutio, cæli apertio. Gratia, i quam, infunditur regenerans, rectificans, et purificans ab omni culpa originali et actuali, tam mortali, quam veniali, absolvens nihilominus a pœna æternali, et ab omni pœna satisfactoria temporalis.

Distinguitur autem triplex baptismus, scilicet fluminis, fluminis et sanguinis. In baptismo fluminis, qui est per pœnitentiam et Spiritus sancti gratiam, purificamur a culpa. In baptismo fluminis, purificamur a culpa, et a satisfactoria pœna. In baptismo sanguinis, purificamur ab omni miseria. Non sunt autem, baptismus fluminis et sanguinis, sacramenta, cum in eis deficiant quæ conveniunt sacramento, scilicet representatio ex similitudine, significatio ex institutione, et sanctificatio ex verbi prolatione.

Quantum ad integritatem sacramenti, sufficiunt verbum et elementum. Quantum ad solemnitatem, præmittuntur, tanquam præparatoria, catechismus et exorcismus in parvulis et adultis: ita tamen, quod in adultis requiritur fides propria, in parvulis sufficit aliena. Quantum ad veritatem, requi-

¹ Idem supra, *Brevil.*, p. VII, c. viii — ² Hug., *de Sacr.*, lib. I, p. VI, c. ii. — ³ *Sent.*, lib. IV, dist. III, huj. edit. tom. V, p. 295. — ⁴ Damasc., *de Fid. Orthod.*, lib. IV, c. x. — ⁵ Dion., *de Eccles. Hier.*, c. II.

(a) Cæt. edit. deest ad. — (b) *Lege* fruitionem, et sic deinceps.

ritur baptizantis recta intentio; et quantum ad utilitatem baptizati, fictionis depositio.

SECTIO XLIX.

De Confirmatione.

Sequitur videre de confirmatione ¹, quantum ad formam, quantum ad materiam, quantum ad dispensationem, quantum ad gratiæ collationem, et quantum ad significationem. Forma in confirmatione servanda est hæc: *Signo te signo crucis, et confirmo te chrismate salutis, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen.* In hac forma exprimitur duplex actus, quia in hoc sacramento datur gratia ad robur fidei quantum ad confirmationem in corde, et quantum ad liberam confessionem in ore. Unus actus respicit liberam Crucifixi confessionem, quasi semper feren-² tam in fronte; alter respicit firmam stabilitatem in corde.

Materia. Materia in hoc sacramento est chrisma confectum ex oleo olivarum et balsamo. Oleum, propter nitorem, significat fidem interiorem ex bona conscientia; balsamum, propter odorem, significat dignam et laudabilem confessionem in evidentiâ: et hoc secundum correspondentiam ad duplicem actum in forma expressum.

Dispensatio. Istud autem sacramentum a solis episcopis dispensatur: quod si alii præsumunt, nihil faciunt. Quia enim, tam in confirmatione, quam in ordine, datur gratiæ plenitudo; propter hoc hæc duo sacramenta per eos solummodo dispensantur, qui gerunt auctoritatis plenitudinem.

Gratia. Gratia quæ confertur in confirmatione, est gratia gratum faciens. Gratia autem gratum faciens dicitur dupliciter: aut gratum faciens de non grato, et talis est gratia baptismalis, et pœnitentialis; aut est magis gratum faciens de jam grato, et talis gratia datur in confirmatione, quæ gratiam prius receptam ampliat et confirmat.

¹ Vid. sup., *Brevil.*, p. VII, c. VIII. — ² Vid. *ibid.*, c. IX. — ³ *Joan.*, XII, 24; XV, 1.

In isto sacramento aliud est quod est tantum signum, ut est forma audibilis, et materia visibilis; aliud est quod est tantum res, ut est gratia corroborans et confirmans; aliud est, quod est res et signum, ut est character.

Significatio.

SECTIO L.

De Eucharistia.

Sequitur videre de Eucharistia ², et hoc quantum ad integritatem, significationem, repræsentationem, manducationem et operationem. De integritate et necessitate hujus sacramenti sunt quatuor, scilicet ordo sacerdotalis, intentio consecrandi, materia debita, et forma verborum præscripta.

Materia. Materia hujus sacramenti est panis de frumento, et vinum de vite. Ille enim cibus inter omnes cibos et inter omnes potus est convenientior et communior, efficacior et sanior. Ideo Dominus se comparavit ³ grano frumenti et ligno vitis. Et ideo in his duabus speciebus confecit, et conficiendi in constituit, ad innendum quod corpus suum, sub hoc sacramento contentum ut cibus non est cibus qualiscumque, sed cibus conveniens, cibus communis, cibus efficax, cibus sanus. Vino miscetur aqua, quæ significat populum, et, per conjunctionem sui cum vino, significat membrorum cum capite unitatem. Per vinum autem significatur unio membrorum ad invicem.

Forma. Forma panem est hæc: *Hoc est enim corpus meum.* Super vinum vero est hæc: *Hic est calix sanguinis mei.* Hujus autem formæ positio est singularis. Est enim verbum operativum, non operatione successiva, sed instantanea, et operativum non alicujus rei novæ, vel non existentis; sed terminus ejus est, quod ens actu completum, et non mutatum, et ad id terminatum, ut est alterius signum, id est, corporis Christi mystici: et hoc totum fit virtute Verbi increati, adjuncto ministro circa materiam nihil agente. Quia ergo hic sermo

Eucharistia innogritar.

Materia.

Forma.

est conversivus et operativus, operatur circa substantiam panis : ideo pronomen demonstrat substantiam panis sub accidentibus quæ aspici possunt oculis; et tangitur id quod convertitur per subjectum, sicut (a) id in quod convertitur per prædicatum. Quia vero terminus operationis est ens actu non innovatum, debet ibi poni verbum essendi, non fiendi. Quia vero subito fit conversio, ita quod simul est fieri, et factum esse; ideo præsens verbum instantaneum, non futurum ibi ponitur, *est* scilicet, et non *erit*. Quia vero operatio terminatur ad corpus verum, ut est signum corporis mystici, in quo est diversitas operationum, dicitur *corpus*, et non *caro* : quia corpus est heterogeneum, non homogeneous; caro vero homogenea. Quia vero hæc operatio fit virtute Verbi increati adjuncti (b), et ut conjuncti (c), dicitur *meum*, non in persona sacerdotis, sed Christi Verbi, scilicet increati. Quoniam autem minister nihil operatur circa materiam, nec immutat; ideo nihil plus est de forma. Unde si minister nec tangat, nec frangat, dummodo consecrare intendat, et verba dicat, confectum est.

Significatio. Quantum ad significationem tene, quod in hoc sacramento est aliud tantum signum, ut species visibilis panis et vini; aliud tantum res, ut corpus Christi mysticum; aliud res et signum, ut corpus Christi verum, quod est res signata per panem ex diversis granis confectum, et sanguis per vinum ex diversis racemis expressum, et signum corporis mystici. Quia enim corpus partes habet heterogeneous, diversas operationes in Ecclesia significat.

Representatio. In hoc sacramento fit representatio Dominice passionis. Unde fiunt significationes septem vicibus, propter passionem Domini exprimendam. Prima vice fiunt tres propter trinam Christi traditionem, scilicet a Deo, Juda, et Judæo. In secunda vice fiunt quinque, propter quinque personas, quæ in tra-

ditione fuerunt : quæ fuerunt persona traditi; persona tradentis Judæ; personæ ementium, quæ fuerunt tres, scilicet pontifices, scribæ et pharisæi. In tertia vice duæ, propter duplicem conversionem duplicis elementi, scilicet panis et vini. In quarta vice fiunt quinque, propter quinque plagas. In quinta vice fiunt duæ, propter vincula quibus fuit ligatum corpus, et propter flagella quibus usque ad sanguinem fuit flagellatum. In sexta vice fiunt tres, propter crucifixionem factam linguis Judæorum, quando ter clamaverunt : *Crucifige*. In septima vice fiunt tres cruces de corpore super calicem, propter tres cruciatus, scilicet propassionis, passionis, et compassionis; et duæ alteræ, propter aquam et sanguinem, quæ de Christi latere profluxerunt.

Manducatio. Duo autem sunt modi manducandi illud sacramentum, scilicet sacramentalis et spiritualis, quorum distinctio oritur a triplici principio : primo a dispositione sumentium : quidam enim accedunt male dispositi, et hi manducant sacramentaliter; quidam bene, et hi spiritualiter, et sacramentaliter. Secundo, a modo sumendi : quidam enim sumunt ore carnis, et hi sacramentaliter; quidam ore cordis, et hi spiritualiter. Unde duplex os, duplex manducatio. Tertio, a duplici re hujus sacramenti : duæ quippe sunt essentia hujus sacramenti, scilicet corpus Christi verum, et gratia in corpore mystico faciens unionem, quarum una sine altera sumi potest. Manducare autem sacramentaliter, est manducare sacramentum ut sacramentum. Ad quod quatuor requiruntur : cibi existentia; ejus ad cibatum naturalis convenientia, ut scilicet sumatur ab homine, non a mure; intentio, et illius intentionis regulatio per fidem. Spiritualis manducatio habet duo, scilicet : suo modo masticationem, quæ consistit in recognitione cibi, scilicet carnis Christi pro nobis expositæ in pretium redemptionis et cibum refectionis; habet etiam incorporationem, quæ consurgit ex tali recogitatione, dum reco-

(a) *Cæt. edit. ald.* in — (b) *Cæt. edit. adjuncta.* —
(c) *Item conjuncta.*

gitans ardore afficitur charitatis, et ei, de quo recogitat, jungitur, et sic incorporatur; et dum incorporatur, reficitur, et magis assimilatur.

Operatio Spiritualis autem operatio, sive efficacia hujus sacramenti, est unire: non de novo, sed jam unitos per gratiam magis unire. Digne enim accedentem reddit ferventiorē, ut carbo ignitus; et fortiorē, ut bonus cibus. Et ut istam efficaciam habeat in sumente, primo oportet ipsum sumentem cibum istum ab aliis discernere per fidem; secundo hospitium præparare per sui probationem; tertio in hospitium paratum recipere cum honore et devotione. Et talis dicitur digne accedere. Nota de hostiæ fractione versus:

Hostia dividitur in partes; tincta beatos,
Plene sicca notat vivos, servata sepultos.

Fractio est passio; partes fractæ, tres justorum differentię. Quidam regnant in cælo; hi per tinctam: quidam securi expectant in sepulcris, hi per eam quæ antiquitas servabatur; quidam pugnant in mundo, hi per siccam partem hostiæ figurantur.

SECTIO LI.

De Pœnitentia.

Pœnitentiæ definitio. Sequitur videre de pœnitentia¹, quantum ad diversam diffinitionem, diversam nominationem, integrationem, justificationem, et significationem. Pœnitentia, quantum ad actum principalem, sic diffinitur: Pœnitentia est prima virtus, perimens veterem hominem. Ambrosius: « Pœnitentia est dolor et amaritudo animæ, pro peccatis quæ quisque commisit. » Augustinus²: « Pœnitentia est quædam dolentis vindicta, semper puniens in se, quod dolet commisisse. » Item diffinitur, quantum ad actum annexum, sic ab Ambrosio³: « Pœnitentia est præterita mala plangere, et plangenda iterum non commit-

tere. » Gregorius⁴: « Pœnitentia est anteacta mala deflere, et flenda non committere. » Item sic⁵: « Pœnitentia est virtus, vel gratia, qua commissa mala cum emendationis proposito plangimus et odimus, et plangenda ulterius committere nolumus. » Diffinitur etiam, quantum ad effectum, a Damasceno sic: « Pœnitentia est ab eo quod est præter naturam, in id quod est secundum naturam, conversio. » Item, super illud *Matthæi*⁶: *Pœnitentiam agite*: « Pœnitentia est correctio malæ mentis. » Augustinus⁷: « Pœnitentia est quædam res optima et perfecta, omnes defectus revocans ad perfectum. »

Pœnitentia diversis vocabulis nominatur, secundum quod diversa contra peccati maculam operatur. Expellit enim peccati actualis maculam, quæ animam deformat, potentiam ad malum inclinat, sive dehabilitat, naturam vulnerat, actu liberæ voluntatis committitur, cum delectatione et libidine perpetratur. Delere autem culpam ut deformantem, est gratiæ reformantis; ut dehabilitantem, est virtutis habilitantis; ut vulnerantem, est sacramenti curantis; ut actu voluntatis commissam, per actum similiter voluntatis; ut cum delectatione et libidine perpetratam, cum passione contraria. Ideo pœnitentia recte dicitur gratia, virtus, sacramentum, actus et passio.

Partes pœnitentiæ integrantes, sive integrales, sunt cordis contritio, oris confessio, et operis satisfactio.

Cordis contritio est dolor voluntarie pro peccatis assumptus. Oris confessio debito modo facta, debet habere sexdecim conditiones, his versibus comprehensas:

Sit simplex, humilis confessio, pura, fidelis;
Sitque frequens, nuda, discreta, libens, verecunda;
Integra, secreta, lacrymabilis, accelerata;
Fortis et accusans, et sit parere parata.

In quatuor casibus, secundum magistros, Quando sit iteranda
est confessio iteranda. Duo sunt ex parte sa-

¹ Vid. sup., *Brevil.*, p. VII, c. x. — ² Imo auctor lib. de ver. et fals. Pœnit., c. viii — ³ Vid. sup., *Scat.*, lib. IV, dist. xiv, huj. edit. tom. V, p. 553. — ⁴ Greg., in *Evang.*, hom. xxxiv, post med. — ⁵ Mag.

Scat., lib. IV, dist. xiv, supr., tom. V, p. 567. — ⁶ *Matth.*, iv, 17. — ⁷ Imo auctor *Hypognost.*, lib. III.

confes-
sio.

cerdotis : quorum priorum primus est propter enormitatem sceleris, ob quam est confitens ad superiorem remittendus ab eo, si voluerit, iterum audiendus; secundus est propter ignorantiam sacerdotis, quia tunc est quærendus peritus, sciens solvere et ligare, cui sunt iterum peccata detegenda. Duo vero sunt ex parte confitentis : quorum primus est propter malitiam fictionis, ut si accessit cum voluntate peccandi, vel aliquod peccatum scienter in conscientia reservavit; secundus est propter contemptum satisfactionis, ut quando satisfacere negligit et contemnit. In duobus ultimis casibus, si vadit ad alium sacerdotem, vel eundem interjectu temporis jam oblitum, debet homo mala sua iterum confiteri. Et sic ex parte sacerdotis est duplex defectus, scilicet quia non potest absolvere, vel quia nescit; ex parte etiam confitentis est duplex defectus, scilicet quia contemnit sacerdotis absolutionem, aut ligationem. Sunt alii duo casus, de quibus est controversia inter doctores : unus est de peccati alicujus oblivione; alius, de recidivatione. Sed potest dici, quod in his duobus casibus iterum omnia peccata confiteri sit consilium, non præceptum. Quinque autem sunt casus, in quibus est confitens ad episcopum mittendus, vel super eo episcopus consulendus. Primus est de penitentia solemnī, quæ ab ipso debet imponi, et per enim penitens reconciliari. Secundus est de excommunicationis, quod non potest sacerdos aliquando absolvere. Tertius est, cum invenerit sacerdotem, irregularitate contracta, propter quam debet ad episcopum mittere confitentem, qui si potest, eum absolvat, vel cum litteris suis ad Papam mittat. Quartus est de incendiariis. Quintus est, si sit consuetudo in aliquo episcopatu, quod certa crimina ad episcopum mittantur, ut homicidium et sacrilegium, et iste casus non est generalis. Satisfacere, ut dicit Augustinus ¹, « est peccatorum causas excidere, et eorum suggestionibus aditum

Rémissio peccatorum ad superiorem.

non indulgere. » Anselmus ² vero dicit : « Satisfacere est debitum Deo reddere. » Partes autem satisfactionis tres communiter assignantur, scilicet jejunium, eleemosyna, et oratio. Jejunium est contra carnis concupiscentiam; eleemosyna, contra cupiditatem oculorum; oratio est contra superbiam vitæ. Item, jejunium ordinat nos ad nosipsos; eleemosyna, ad proximos; oratio vero, ad Deum. Item per orationem reconciliamur Deo, cui secundum Augustinum ³, per jejunium et eleemosynam, facimus duas alas.

Quatuor autem ad justificationem impii requiruntur : duo ex parte Dei, scilicet gratiæ infusio, et culpæ expulsio; et duo ex parte impii, scilicet motus liberi arbitrii consonans gratiæ advenienti, et cordis contritio concordans gratiæ culpam expellenti. Hæc autem quatuor præcedit attritio, scilicet ad justificationem præparatio, quæ est motus fidei et doloris, quamvis longo tempore semiplenus. Tanguntur autem hæc quatuor supradicta in illo versu ⁴ : *Commovisti terram, et conturbasti eam : sana contritiones ejus, quia commota est.* Gratiæ quippe adveniēns in animam, commovet rationem, secundum quod est potestas vel potentia liberi arbitrii; et conturbat voluntatem per contritionem; et postmodum sanat per peccati expulsionem. Et horum redditur duplex ratio, scilicet commotio rationis, et conturbatio mentis, quæ præcessit : unde subditur : *Quia commota est.* Unde commotio dicitur a *con* (a), quod est simul, quia tunc omnes vires super se punguntur, et moventur ad bonum.

In sacramento penitentiae est aliquod quod est tantum signum, ut exterior penitentia secundum institutionem Ecclesiæ : in qua est sacerdotis absolutio, tanquam formale; et confitentis humiliatio, sive quantum ad actum contritionis, sive quantum ad verbum accusationis, sive quantum ad pœnam satisfactionis, tanquam materiale; aliud, quod est

Significatio.

¹ Imo Gennad., de Eccles. Dogmat., c. LIV. — (a) Pro cum.

² Anselm., Cur Deus homo, c. XI. — ³ Ang., Enarr. in Psal. XLII, n. 8. — ⁴ Psal. LIX, 4.

tantum res, ut peccati remissio perfecta; aliud, quod est res et signum, ut pœnitudo interior.

SECTIO LII.

De Unctione Extrema.

Sequitur de unctione extrema¹: circa quam septem breviter sunt videnda, scilicet, quæ materia, quæ forma, quis dispensator, quis susceptor, quæ efficacia, quæ ad confirmationem differentia, et quæ significatio- nis convenientia.

Materia. Materia hujus sacramenti est oleum sim-
Forma. plex, sed consecratum ab episcopo. Forma vero est vocalis expressio orationum in ordinaris contentarum. Hujus sacramenti dispensatio sacerdotibus competit ex officio, et hoc confirmat auctoritas, et ratio. Auctoritas, dicente Jacobo²: *Quis infirmatur? inducat presbyteros.* Ratio etiam hoc confirmat, quia cum materia hujus sacramenti sit oleum ab episcopo consecratum, consecratis debet manibus contrectari. Et sic, cum sit medicina periclitantium, non ad solos episcopos pertinet. Oleum autem consecratum non ad aliquos laicos se extendit. Debent autem illud sacramentum suscipere soli infirmi ratione utentes, quia scilicet potuerunt peccare venialiter, vel etiam peccaverunt, et hoc in mortis articulo existentes. Et sic patet, quod nec infantibus, nec naturaliter stultis debet extrema unctio dispensari, nec intransibis justum bellum, quia sacramenta Ecclesiæ non sequuntur fortunam, sed respiciunt naturam; nec etiam per sententiam condemnatis, quia tales, qualitercumque damnati, in Ecclesiæ facie sunt infames; nec mediocriter infirmantibus, quia adhuc possunt venialia iterare.

Efficacia Est autem hujusmodi sacramentum tam finaliter, quam efficaciter contra venialia ordinatum, et quantum ad remissionem culpæ, et quantum ad dimissionem partis pœnæ.

Valet etiam consequenter ad recuperandam corporis sanitatem, si expediat infirmanti. Et quia venialia efficaciter tunc curantur, quando sic delentur, quod non amplius iterantur; tunc debet adhiberi ista medicina, quando desperatur de infirmantis vita. Si tamen contingat eum restitui sanitati, potest et debet, propter venialia iterata, medicina venialium iterari. Et quia venialia peccata per organa sensuum maxime contrahuntur, ideo partes tribus potentiis servientes inunguntur. Est enim triplex potentia secundum quam anima regit corpus, et etiam contrahit justum morbum, scilicet sensitiva, generativa et progressiva. Sensitiva deservit os, oculi, nares, aures, et manus; generativæ, lumbi; progressivæ, pedes. Et secundum hoc est infirmus in septem corporis partibus inungendus, scilicet in labiis, in oculis, in manibus, in auribus, in naribus, in lumbis, in pedibus.

Ex prædictis colligitur, quod inter hoc sacramentum, et sacramentum confirmationis, est differentia septiformis: scilicet in efficacia, in materia, in forma, in suscipiente, in dante, in loco, et in tempore. Nota tamen quod unctio quæ fit in chrismate, dicitur unctio principalis quadruplici ratione: scilicet ratione loci, quia fit in fronte; ratione ministri, quia ab episcopo; ratione elementi, quia de oleo mixto cum balsamo; ratione effectus, propter abundantiam gratiæ, quia ibi datur Paraclitus in magna abundantia. Juxta quod nota, quod chrismate inunguntur baptizati in vertice, confirmandi in fronte, pontifices in capite, reges, ut dicitur, in scapulis.

In sacramento extremæ unctionis, secundum exigentiam sacramentalis significationis, est aliquid quod est tantum signum, ut exterior unctio; aliud quod est tantum res, ut venialis morbi curatio; aliud quod est res et signum, ut ipsa devotionis excitatio in anima, quæ non est aliud, nisi quædam spiritualis unctio.

Diff-
rentia
hujus sa-
cramen-
ti, et
confir-
mationis

Signi-
ficatio.

¹ Vid. supr., *Brevil.*, p. VII, c. XI. — ² *Jac.*, v, 14.

SECTIO LIII.

De Ordine.

Sequitur videre de sacramento ordinis¹, quantum ad præparationem consignationis, quantum ad ordinis diffinitionem, quantum ad characteris impressionem, quantum ad debitam dispensationem, quantum ad rectam susceptionem, quantum ad significationem, et quantum ad status consummationem.

Prima
tonsura.

Qui sunt ad ordines ecclesiasticos assumendi, primo assignantur signaculo divino, distinctivo, et instructivo. Nam tondentur in capite, quod est membrum præ cæteris nobile. Et quia tonsura tam superius, quam inferius facta, formam habet coronæ, quæ est signum dignitatis regiæ, innuitur, quod qui taliter ab aliis distinguuntur, ad officium nobile, scilicet ad regale sacerdotium, assumuntur. Non tantum autem tale signum est signum distinctionis, sed etiam instructionis. In tali enim tonsura est superfluitatis amotio: in quo instruuntur clerici quid vitandum, quia superfluitas terrenorum. Est etiam summitatis capitis denudatio: in quo instruuntur quid amandum, quia felicitas supernorum. Est figuræ orbicularis impressio: in quo instruuntur quomodo conversandum est, quia figura orbicularis est simplicissima, capacissima, et pulcherrima: ad innuendum, quod taliter coronati debent (a) simplificari in intentione, amplificari in dilectione, pulchrificari in castificatione.

Ordo
quid et
quotu-
plex.

Ordo sic diffinitur: Ordo est signaculum, in quo spiritualis potestas traditur ordinato. Cum enim septem sint ordines, scilicet ordo janitorum, lectorum, exorcistarum, acolytorum, subdiaconorum, diaconorum et sacerdotum: in ordine sacerdotali datur potestas conficiendi corpus Christi verum, et absolvendi corpus Christi mysticum: et hic ordo, tanquam nobilissimus, debet habere alios sibi ministrantes, respectu duplicis po-

testatis. In conficiendo corpus Christi verum, sibi serviunt subdiaconi et diaconi, ita quod potestas et officium subdiaconi est in accipiendi hostias a plebe; potestas et officium diaconi est easdem a (b) subdiacono susceptas sacerdoti offerre. In absolvendo autem corpus Christi mysticum, quatuor minores subserviunt sacerdoti: ita quod potestas et officium janitorum est ad locum sacrum admittere; lectorum est documentum præbere; exorcistarum est auxilium præstare; acolytorum est exempla monstrare. Hoc officio septiformi Dominus usus fuit: fuit namque ostiarius, quando facto flagello ejecit negotiantes de templo; fuit lector, quando legit in synagoga, assumpto libro; fuit exorcista, quando saliva sua tetigit linguam surdi et muti; ostendit se acolytum, quando dixit (c): *Ego sum lux mundi*²; fuit subdiaconus, quando lavit pedes discipulorum, et linteo se præcinxit; fuit diaconus, quando post cenam corpus et sanguinem suum discipulis suis dispensavit; fuit sacerdos, dum seipsum in ara crucis obtulit, idem sacerdos et hostia, et etiam quando in cena pacem in corpus, et vinum in sanguinem commutavit.

Character, cum sit signaculum impressum, distinctivum, perpetuum, Christo configurativum, imprimitur in quolibet ordine: non idem, sed diversus; ordine congruo, non necessario, cum unus possit recipi, quamvis indebite, alio prætermisso: ita quod, cum perventum fuerit gradatim ad ordinem sacerdotis, in quo est status, quamvis septem sint gradus, unus est tantum ordinis sacramentum, sicut unam dicimus epistolam, quamvis habeat multas partes. In quolibet autem ordine character imprimitur in eo signo, quod majorem habet similitudinem ad signatum, et in quo principalis potestas, quam ordo respicit, significatur tradi ordinato. Ad quam significandam (d)

Chara-
cter im-
pressus.

¹ Vid. sup., *Brevil.*, p. VII, c. xli. — ² *Joan.*, viii, 12.

(a) Ita Edit. Lugd., Edit. Vat. et Ven. dicunt. — (b) Item deest a. — (c) Cat. edit. dicit. — (d) Edit. Vat. et Ven. significandum.

duo concurrunt exterius, scilicet traditio alicujus instrumenti, et expressio vocalis verbi, ut in signo visibili simul et audibili significetur dari: et hæc duo sunt essentialia et intrinseca ordinis sacramento.

Debet autem dispensari hoc sacramentum cum magna discretionem et solemnitate: ac per hoc non a quolibet, nec cuilibet, nec in quolibet loco, nec quolibet tempore; sed sub debitis signis, tam ex parte visus, quam ex parte auditus, ut dictum est: solemnitate nihilominus observata, quantum ad tempus et locum, officium et personam.

Requiritur autem multiplex conditio, ut digne et debite suscipiatur ordinis sacramentum, scilicet: ex parte originis, ut non sit filius sacerdotis, vel spurius, vel etiam solemniter pœnitens; a corporis parte, ut non sit corpore vitiatum, dæmoniaco, epileptico; a parte actionis, ut non sit homicida, vel aliter enormis peccator; a parte conditionis, ut non sit servus; a parte conversationis, ut non sit curialis; a parte conjugationis, ut non sit bigamus; a parte sexus, ut non sit mulier, quæ non potest ordinari, nec de jure, nec de facto; a parte sensus, ut non sit infantulus, in quo nondum viget iudicium rationis.

In hoc sacramento est aliud quod est tantum signum, ut exterior operatio in traditione alicujus instrumenti et expressione verbi; aliud, quod est tantum res, ut spiritalis potestatis collatio; aliud, quod est res et signum, ut interior character impressio. Collige ex prædictis, quod septem sunt ordines, et non plures: quatuor sunt minores, qui dicuntur non sacri, quia post eorum susceptionem potest clericus conjugari; tres majores, scilicet subdiaconatus, diaconatus et presbyteratus, in quo est status ordinum. Hi dicuntur sacri, quia post eorum susceptionem non licet ordinatis carnali operi deservire, cum sint totaliter divino cultui dedicati. Et sic patet, quod psalmistatus non est ordo, sed officium annexum ordini; nec episcopatus est ordo, sed dignitatis nomen

et officii. Colligas in unum nomina tam ordinum, quam officiorum, et dignitatem, ut devenias ad unum hierarcham ecclesiasticæ hierarchiæ, et sic procede: Psalmista, Ostiarius, Lector, Exorcista, Acolytus, Subdiaconus, Diaconus, Presbyter, Archipresbyter, Episcopus, Archiepiscopus, Patriarcha, Pontifex summus.

Ecclesiastica hierarchia.

SECTIO LIV.

De Matrimonio.

Sequitur videre de sacramento matrimonii¹, quantum ad diffinitionem, quantum ad institutionem, et quantum ad contractionem, quantum ad divisionem, quantum ad significationem, quantum ad bonum proveniens, et quantum ad impedimentum prohibens.

Matrimonium diffinitur sic: Matrimonium est viri mulierisque conjunctio maritalis inter legitimas personas, individuum vitæ consuetudinem retinens. Est autem institutum matrimonium a Deo in officium, in remedium, et in sacramentum, vel signum: in officium, inquam, procreandæ prolis, etiam in statu naturæ institutæ; in remedium, contra impulsus libidinis, in statu naturæ lapsæ; in sacramentum, sive signum insolubilis conjunctionis naturarum in Christo, divinæ scilicet, et humanæ. Circa contractionem matrimonii nota, quod per sponsalia de futuro initiatur; per mutuum consensum, inter legitimas personas per verba de præsentem expressum, ratificatur; per carnalem copulam subsequentem consummatur. Circa sponsalia nota, quod ante septennium contracta de jure non valent; post septennium vero tenent. Et hæc quatuor modis contrahuntur: scilicet simplici promissione, fidei datione, sive juramenti interpositione, datis arrhis sponsalitiis, et annuli subarrhatione.

Contractus matrimonii.

¹ Materia hujus sectionis et duarum sequentium habetur supr., *Brevil.*, p. VII, c. XIII.

Debita dispensatio ordinis.

Ordinem suscipientis conditiones.

Significatio.

Impedimenta
sponsalia.

Sic autem (a) contracta octo modis solvuntur. Primus est, voto solemniter superveniente, ut si alter sponsorum intret religionem; secundus est, superveniente matrimonio, ut si cum alia contrahat de præsenti; tertius est, superveniente affinitate, ut si cognoscat aliam consanguineam sponsæ suæ, et hoc possit fama vel facto probari; quartus est, incurabili infirmitate superveniente, puta lepræ, vel mutilatione alicujus membri; quintus est, altero se absentante, ut cum vadit in regionem longinquam, sine licentia alterius; sextus est, altero fornicante; septimus est, utroque volente, scilicet cum ambo consentiunt, et mutuo se absolvent; octavus est, minore petente, ut quando contracta sunt sponsalia inter duos, quorum unus est in ætate debita, alter non. Duobus primis modis solvuntur sponsalia ipso facto; consequentibus vero, per judicium Ecclesiæ. Duplex est autem effectus sponsalium contractuum: unus est obligatio propter promissionem: unde tales compellendi sunt ad matrimonium contrahendum, nisi timeatur uxoricidium, vel interveniat aliquis casuum prædictorum; alius effectus est publicæ honestatis justitia, quæ est, quod nullus consanguineorum sponsi potest contrahere cum sponsa, vel e converso.

Triplex
modus
separandi
conjuges.

Conjuncti matrimonialiter per Ecclesiam tripliciter separantur: aut simpliciter quantum ad vinculum, cum ostenditur, propter impedimentum, legitimum non fuisse conjugium inter eos; aut separantur ad tempus ad pœnitentiam faciendam, ut quando contra interdictum Ecclesiæ contraxerunt; aut separantur simpliciter quantum ad tempus in pœnam, propter aliquod crimen contra substantiam matrimonii perpetratum, ut, quando alter conjugum fornicatur, tunc si petat innocens cum probatione adulterii, absolvitur per Ecclesiam a mutua cohabitatione uxoris, et debiti redditione. Sunt autem septem casus, in quibus potest adultera

excipere contra petentem divortium. Primus est, si fornicari convincitur; secundus est, si eam prostituat; tertius, cum credebatur virum in bello esse defunctum, et nupsit alteri; quartus, si cognita est ab altero latenter, quem credebatur esse virum suum; quintus est, si fuit vi oppressa; sextus est, quando post adulterium reconciliavit eam sibi, et petiit debitum; septimus est rarior casus, ut si infidelis repudiavit uxorem, et illa nubat (b) alteri: si veniat ad fidem, debet eam recipere, non obstante quod fuit fornicata.

In matrimonio ratificato est aliud quod est tantum signum, ut consensus exterior, per verba aut nutus expressus; aliud quod est tantum res, ut unio Dei et animæ per gratiam, quæ tamen est separabilis per peccati mortalis transgressionem, sicut illud matrimonium est separabile per ingressum in religionem (c); aliud quod est res et signum, ut consensus interior animorum. In matrimonio consummato est tantum signum, consensus exterior; tantum res, unio naturalium inseparabilis in Christo; res et signum, consensus mutuos animorum.

Tria sunt bona conjugii¹, scilicet bonum fidei, bonum prolis, bonum sacramenti. Fides est, quod suam cognoscat, et non aliam: et hoc est bonum moris cadens in genere honesti. Bonum prolis cadit in genere conferentis: confert enim proles ad speciei conservationem, et ad numeri perfectionem. Bonum sacramenti cadit in genere delectabilis: tanta est enim ibi unio, ut propter uxorem relinquat homo patrem et matrem. Et sic patet, quod tria sunt in electione secundum Philosophum, scilicet honestum, conferens, et delectabile. In hoc triplici genere sunt bona conjugii distributa; et sunt hæc bona numero tria, quia ad hoc, quod in matrimonium sit completum, tria potissime requiruntur, scilicet institutio, usus et fructus. Ratione institutionis, est bonum sacramenti; ratione usus debiti, est bonum fidei;

Significatio.

Triabona conjugii.

(a) Edit. Vat. et Ven. aut. — (b) Cæd. edit. nubet. — (c) Edit. Vat. et Ven. religione.

¹ Ita Aug., de Gen. ad litt., lib. IX, c. vii.

ratione fructus conferentis, est bonum pro-
lis.

SECTIO LV.

De impedimentis matrimonii in generali.

Circa impedimenta matrimonii, quia frequenter occurrunt, est specialiter insistentum. De quibus est tenendum, quod quædam sunt quæ impediunt ex congruitate, sicut Ecclesiæ interdictum, et feriarum tempus: et ista dicuntur impedire contrahendum, sed non dirimere jam contractum. Quædam impediunt de necessitate, quia non stat cum eis matrimonii sacramentum: unde sic impediunt matrimonium contrahendum, quod etiam dirimunt jam contractum. Hæc autem sunt numero duodecim, quæ versibus istis continentur:

Error, conditio, votum, cogualio, crimen;
Cultus disparitas, vis, ordo, ligamen, honestas;
Si sis affinis, si forte coire nequibus;
Hæc socianda vetant connubia, juncta retractant.

Tria sunt ex parte causæ efficientis, quæ est consensus, ad quem concurret ratio et voluntas. Contra actum rationis est error; contra actum voluntatis est vis, sive violentia; contra actum utriusque est conditio servitutis, quæ impedit partim propter defectum libertatis, partim propter errorem. Tria ex parte causæ materialis. Nam matrimonium est conjunctio voluntarie introducta inter personas antea non conjunctas: unde conjuncti in proximitate ad matrimonium sunt inepti. Conjunguntur autem quidam consanguinitate, quidam affinitate, quidam publicæ justitiæ honestate quæ contrahitur ex sponsalibus per verba de præsentī. Et sic sunt tria impedimenta, scilicet cognatio, affinitas, et honestas. Tria sunt ex parte causæ formalis, quia matrimonium est vinculum in quo est mutua potestas viri et uxoris. Hæc autem potestas impeditur, quando alter tradit potestatem corporis sui alii, adhuc vivente proprio, et sic est ligamen; aut quia dedicavit se Deo, et sic est ordo; aut

quia mancipavit se Deo et prælato, et sic est votum. Tria autem ultima sunt ex parte causæ finalis. Nam matrimonium est ad procreandam prolem ad cultum Dei, vel saltem in remedium tempestatis. Contra rationem generandi, vel remedii, est impotentia coeundi; contra cultum Dei, qui est in fide, est cultus disparitas; contra cultum Dei, qui est in moribus, est criminis enormitas.

Circa impedimentum quod provenit ex errore, attendendum est, quod error potest esse circa personam, et circa proprietates personæ. Error circa personam consensum tollit, et matrimonium impedit: ut si qui (a) credit consentire in Mariam, de qua cogitat sensu interiori, consentit in Margaretam, quæ offertur sensui exteriori. Si autem sit error circa proprietates personæ, non propter hoc matrimonium impeditur: ut si quis (b) credat accipere divitem et nobilem, quam postea deprehendit ignobilem et pauperem.

De proprietatibus autem personæ accipitur conditio servitutis, quæ impedit matrimonium contrahendum, et dirimit jam contractum. Circa quod nota, quod triplex potest esse error conditionis: scilicet parus, ut cum servus credit accipere liberam, et accipit ancillam, talis error non impedit; aut conditionis melioris, ut cum scilicet credit accipere ancillam, et accipit liberam, nec iste error impedit; aut conditionis deterioris, ut cum credit accipere liberam, cum sit liber, et accipit ancillam, talis impedit contrahendum, et dirimit jam contractum, nisi velit in eam libere consentire.

Circa votum nota diffinitionem Hugonis: «Votum est testificatio promissionis factæ spontaneæ, quæ Deo, et de his quæ Deo pertinent, fieri debet.» Item aliter diffinitur: Votum est melioris boni conceptio, cum deliberatione formata. Est autem duplex votum: simplex, et solemne. Simplex est, in quo non est in prælatum translata potestas: impedit contrahendum, sed non dirimit jam contractum. Solemne votum est, quod solemniza-

¹ Hug., de Sacram., lib. II, p. XII, c. III.

(a) Cæd. edit. deest qui. — (b) Item deest quis.

tur ordinis sacri susceptione, professionis emissione, habitus professorum assumptione, cum aliis quæ ostendunt hominem professum: impedit contrahendum, dirimit jam contractum.

Crimen. Circa crimen nota, quod in septem generibus criminum denegatur connubium. Primum est adulterium cum occisione mulieris, seu uxoris, et (a) fideidatione de ducenda uxore adultera, propria defuncta, vel cum contractione de facto; secundum est incestus; tertium est raptus sponsæ alterius; quartum est de eo, qui insidians matrimonio, filium suum de sacro fonte levavit; quintum est de eo, qui occidit presbyterum; sextum est de eo qui occidit propriam uxorem, sive persequendo culpam adulterii, sive persequendo personam ratione odii; septimum est solemniter pœnitens. In omnibus istis dispensatur, præterquam in primo, quod respicit determinatam personam. Nam adulterium cum uxoricidio, vel cum fideidatione, vel contractione de facto, respectu illius personæ impedit contrahendum, et dirimit jam contractum.

Impotentia coeundi. Item impotentia naturalis coeundi, si est temporalis, non impedit. Si est perpetua, impedit; et dirimit, si præcedit matrimonium. Si autem sequatur matrimonium, non dirimit. Sic etiam de sectis dicitur.

Ordo. Ordo sacer triplex impedit contrahendum, et dirimit jam contractum; minores ordines neutro modo, si voluerit ordinatus Ecclesiæ deservire.

Cultus disparitatis. De cultus disparitate nota, quod infidelis dicitur aliquando, quia caret fide, non tamen fidei sacramento, ut hæretica baptizata: talis disparitas impedit contrahendum, et non dirimit jam contractum. Aut est infidelis, carens fidei sacramento: et talis disparitas impedit et dirimit, etiamsi mulier sit fidelis, quia caret baptismo, qui est janua sacramentorum.

Via. Circa vim, sive violentiam, tene, quod coactio potest fieri vi, sive metu. Vis est (a) *Cæt. edit. scilicet.*

majoris rei impetus, qui repelli non potest, ut cum quis capitur, trahitur, ligatur: talis vis impedit et dirimit. Metus est instantis periculi trepidatio. Metus autem est duplex, scilicet levis, et justus. Levis est, qui non cadit in constantem virum, ut quando parva est comminatio, vel per hominem parva potentem: coactio per hunc modum, sive metus, non dirimit, nec impedit. Justus metus est, qui potest cadere in constantem virum, ut quando verisimile est, quod malum inferet, qui minatur: et talis coactio tollit consensum, et secundum jura impedit matrimonium, et dirimit jam contractum.

Ligamen. Circa ligamen nota, quod quantumcumque fiat divortium inter conjuges, propter crimen adulterii, quantum ad thorum et cohabitationem, manent personæ sic separatæ innubiles cum aliis: cum inter eos, quando vixerint ambo, permaneat indissolubile vinculum et ligamen.

Honestas. Circa honestatem publicæ justitiæ nota, quod qui contrahit sponsalia cum aliqua post septennium, et decedit ante consummatum matrimonium, ex tali honestate retrahuntur consanguinei sponsi defuncti a contractione matrimonii cum relicta: et hæc honestas impedit contrahendum, et dirimit jam contractum.

SECTIO LVI.

De impedimentis affinitatis et cognationis in speciali; et primo de affinitate.

De duobus impedimentis, quæ restant, specialiter est videndum, scilicet de affinitate, et cognatione. Et primo de affinitate: circa quam primo est notanda triplex differentia; secundo notanda est triplex notula. Differt ergo primo inter esse affinem, et consanguineum; consanguinitas enim venit ex carnis propagatione; affinitas autem, ex carnali commixtione, præsupposita consanguinitate, quæ diffinitur sic: « Affinitas est proximitas personarum ex carnali copula proveniens, omni carens parentela; » *quan-*

Affinitatis, et consanguinitatis, differentia triplex.

tum est de se, supple. Unde si quis cognoscit mulierem, efficitur affinis omnibus consanguineis mulieris, et e contra. Secundo differt inter affinitatem genus, et gradus: Nam genus attenditur penes plurificationem commixtionis carnis; gradus vero, ex parte sanguinis et propagationis: propter quod dicebatur antiquitus:

Mutat nupta genus, sed generata gradum.

Erant enim quondam tria genera affinitatis. Primum erat ex consanguinitate, et prima carnis commixtione. Verbi gratia: Si frater tuus contraxit cum Maria, illa erat tibi affinis in primo genere. Secundum erat ex affinitate et secunda carnis commixtione: ut si Maria, mortuo fratre tuo, contraxit cum Martino, ipse erat tibi affinis in secundo genere. Tertium erat ex secunda affinitate, et tertia carnis commixtione: ut, si Martinus, defuncta Maria, contraxit cum Guillota, ipsa Guillota erat tibi affinis in tertio genere. Et sic nupta mutabat genus. Generata vero, sive propagata, mutabat gradum: nam si Maria, mortuo fratre tuo, ex Martino filiam generasset, illa filia fuisset tibi affinis in secundo gradu, quasi neptis, et non in secundo genere. Hodie vero cessant illa tria genera, præter primum; et filia generata ex cognata tua ex alio viro nihil dicitur tibi attingere. Et sic tertio differt, utrum mulier affinis generet ex consanguineo, vel extraneo. Nam si generet ex consanguineo, proles genita attinet tibi gradu consanguinitatis; si vero ex extraneo, attinet tibi proles genita gradu affinitatis, ut dictum est secundum jura antiqua; secundum vero jura moderna, nihil tibi attinet proles illa.

Notula
triplex.

His visis, tres notulæ sunt ponendæ: quarum prima est, quod in primo genere affinitatis, non licet contrahere usque ad quartum gradum inclusive, sicut et de consanguinitate dicitur. Si autem quartum gradum velis agnoscere, recurre ad personam me-

diantem qua affinitas est contracta; et quoto gradu distat ab illa, tanto gradu distat a persona, cui est affinis: ut si contraxisti cum muliere, factus es affinis consanguineis mulieris; et quoto gradu aliquis est consanguineus mulieris tuæ, toto gradu est tibi affinis; et si attinet tibi in quarto gradu consanguinitatis, attinet tibi in quarto gradu affinitatis. Et sicut non licet uxori tuæ contrahere cum tali, ita nec tibi. Secunda est, quod ex quo affinitas est contracta, mortua persona mediante qua est contracta, nihilominus manet, quia sicut vinculum consanguinitatis est perpetuum, sic etiam affinitatis. Tertia est, quod affinitas non solum contrahitur per coitum conjugalem, sed etiam per fornicatorium¹.

SECTIO LVII.

De cognatione triplici.

Sequitur videre de cognatione: quæ distinguitur triplex, scilicet carnalis, spiritalis, et legalis. De singulis videndum est per ordinem. Et primo de carnali, circa quam primo ponenda est triplex diffinitio. Ergo videndum est quid sit consanguinitas, et quo modo diffinitur. Secundo adjungenda est triplex notula.

Primo consanguinitas est vinculum personarum ab eodem stipite descendentium, carnali propagatione contractum. Secundo videndum est, quid sit linea: Linea est ordinata collectio personarum consanguinitate junctarum, ab eodem stipite descendentium, diversos gradus continens. Et quia ordo potest attendi quantum ad id quod est supra, vel ad id quod est infra, vel ad id quod est iuxta; tres lineæ assignantur: quædam ascendendum, in qua sunt gradus isti: pater et mater, avus et avia, proavus et proavia, abavus et abavia, atavus et atavia; quædam est descendendum, in qua sunt filius et filia, nepos et neptis, pronepos

Consanguinitas.

Linea.

¹ Nota tamen quod ex decreto concilii Tridentini de Reformatione matrimonii, sess. xxiv, c. iv, affini-

tas ex fornicatione ad secundum gradum hodie restringitur.

et proneptis, abnepos et abneptis, atnepos et atneptis; quædam est transversalium, in qua sunt duo fratres, filii duorum fratrum, nepotes duorum fratrum. Tertio videndum est, quid sit gradus: Gradus est habitudo personarum distantium, qua cognoscitur quota generis differentia duæ personæ differunt, seu distant inter se.

Gradus.
quid.

Notulae
tres.

Nunc ponendæ sunt tres notulae: quarum prima est, quod non licet contrahere cum aliqua consanguinea usque ad quartum gradum inclusive; secunda est, quod toto gradu personæ descendentes a stipite distant a se invicem, quoto distant a stipite; tertia est, quod quando personæ inæqualiter distant a stipite, utpote una in secundo gradu, alia in quinto, quod linea consanguinitatis et gradus computari debet secundum differentiam personæ magis remotæ.

Cognatio
spiritualis.

Circa cognitionem spirituales, primo videndum est quid sit. Est autem cognatio spiritualis propinquitas, sive proximitas, proveniens ex sacramentali donatione, vel ad id tentione. Secundo videndæ sunt ejus differentia, quæ sunt tres: compaternitas, quæ est inter patrem spirituales et patrem carnalem; paternitas, quæ est inter patrem qui suscipit, et eum qui suscipitur, sive sit masculus, sive femina; fraternitas, quæ est inter filium spirituales et filium carnalem¹, universaliter et præcise: non enim se extendit nisi ad eum qui suscipitur. Tertio videndum est, quot modis contrahitur; quia dupliciter, scilicet: indirecte, ut cum alter conjugum fit compater alicujus per actum conjugis²; directe, ut cum aliquis fit compater alicujus per actum proprium, ut quando

¹ Hoc ultimum cognitionis spiritualis genus abolitum est a concilio Tridentino, sess. xxiv, decret. *de Reform. Matrim.*, c. ii. — ² Iste modus contrahendi cognitionem spirituales non admittitur a concilio Tridentino. — ³ Post concilium Tridentinum jam non contrahitur nisi per Baptismum.

ipse personaliter de fonte suscipit filium alicujus. Secundum istum duplicem modum intelligi istos versus:

Quæ mihi, vel cujus (a) natum de fonte levavit,
Hæc mea commater, fieri mea sed (b) nequit uxor.
Si qua meæ natum non ex me fonte levavit,
Hanc post fata meam (c) non inde vetabor habere.

Contrahitur autem hæc cognatio per catechismum, baptismum, et confirmationem³: sed per catechismum adeo exiliter, ut vix impediatur matrimonium contrahendum, non autem dirimit jam contractum; per baptismum vero et confirmationem contracta cognatio spiritualis, secundum triplicem differentiam supradictam, impedit contrahendum et dirimit jam contractum.

Modo videndum est breviter de cognitione legali, quæ sic describitur: Cognatio legalis est proximitas proveniens ex adoptione. Triplex autem oritur cognatio per adoptionem: una est quasi descendens, quæ attenditur inter adoptantem, et filiam, vel neptem adoptatam, et inter ipsos non potest contrahi matrimonium; alia est quasi a latere, quæ attenditur inter filium naturalem, et filiam adoptivam, et isti, quandiu sunt in potestate patris, non possunt matrimonio conjungi, emancipati vero possunt matrimonio copulari; alia est quasi affinitas quædam, quæ attenditur inter adoptatum, et uxorem adoptantis, vel inter adoptantem et uxorem adoptati: inter istas non potest matrimonium celebrari. Nota quod carnalis cognatio sumitur penes legem naturalem; spiritualis, penes divinam; legalis, penes legem humanam. Prima respicit bonum naturæ; secunda, bonum gratiæ; tertia, bonum fortunæ: prima, corpus; secunda animam; tertia, conjunctum.

Cognatio
legalis.

(a) *Cæt. edit. add. mea.* — (b) *Cæt. edit. deest sed.* — (c) *Cæt. edit. functam.*

QUARTA PARS

QUÆ TRIBUS SECTIONIBUS EST CONTENTA

SECTIO I.

De triplici differentia præmii.

Postquam visum est de bono, in quantum tenet rationem meriti; videndum est jam ultimo de bono, in quantum tenet rationem præmii. Circa quod breviter sunt tria videnda, scilicet triplicis præmii differentia, viæ expedientia, et gaudii sufficientia. Quantum ad primum, tenendum est, quod triplex præmium legitur in Scriptura, scilicet præmium quod dicitur aureola; et præmium quod dicitur fructus; et præmium quod dicitur aurea. Aurea est merces incorruptibilis et æterna, veritate et bonitate. Comparatur autem talis merces aureæ propter tria: aurea enim est corona de auro: corona autem debetur filio regis. In qua etiam, quantum est in se, non est reperire principium neque finem. Et materia de qua est, scilicet aurum, est inter cætera metalla maxime incorruptibile. Præmio ergo, quod dicitur aurea, præmiantur, qui transeunt ad regni hereditatem, ad Dei æternitatem, ad sui soliditatem, sive incorruptibilitatem. Hoc autem præmium debetur cuilibet virtuti, et præcipue redditur charitati, et aliis virtutibus gratia charitatis. Nam si finalis charitas amittatur, illud præmium nulli datur. Et quia est bonum increatum, de quo percipitur ista merces, dicitur (a) nunc aurea, nunc præmium substantiale, nunc bonum essentielle.

Aureola vero est gloria incorruptionis, secundum profectum trium virium animæ, vel in carne operantium. Tres quippe natu-

rales potentiae, scilicet rationalis, irascibilis, concupiscibilis, in actus perfectissimos egrediuntur respectu carnis tribus virtutibus informatæ, scilicet prudentia, temperantia, et fortitudine. Temperantia habet suum perfectissimum actum, et difficillimum, qui est semper servare carnem suam integram, absque omni contagione venereæ actionis, quod faciunt virgines: ratione cujus debetur eis aureola virginum. Fortitudo habet suum actum difficillimum, quem in carne transigit (b), et exercet mediante carne, uti est sustinere mortem pro justitia et veritate; quod faciunt martyres: ratione cujus debetur eis aureola martyrum. Prudentia quoque habet actum suum difficillimum, quem transigit (c) et exercet in carne, quæ aggravat animam: et hic est docere alios in fide et moribus, quod faciunt doctores: ratione cujus debetur eis aureola prædicatorum. Aureola igitur virginum est gloria de incorruptione carnis, attestante incorruptionem (d) mentis. Aureola martyrum est gloria de invicta sustinentia mortis, usquequo aliquis perseveraverit usque ad mortem pro fide et justitia patienter. Aureola prædicatorum est gloria de incorruptione doctrinæ ad alterum prolata, verbo, et mente, et exemplo. De hac aureola prædicatorum dicitur¹: *Quæ est mea spes, aut gaudium, aut corona gloriæ? nonne vos ante Deum?* In signum hujus triplicis aureolæ debitæ tribus generibus salvandorum, præmittuntur in aliquibus ecclesiis antiphonis beatæ Mariæ versiculi, in signum aureolæ virginum; antiphonis beati Pauli Apostoli, pro prædicatoribus; antiphonis

Ritos.

(a) Cat. edit. add. autem. — (b) Cat. edit. transigit. — (c) Item transigit. — (d) Item incorruptione.

¹ 1 Thess., 11, 19.

beati Laurentii martyris, pro martyribus. Et nota, quod pro quatuor datis maximis, quæ dat homo justus Deo, ab eo recipit quatuor dona maxima. Nam pro bona voluntate informata charitate, recipit auream; pro bona doctrina fidei et morum, recipiunt prædicatores aureolam; pro sustinentia mortis, recipiunt martyres suam; pro incorruptione carnis, virgines habent suam aureolam.

Præ-
mium
fructus,

Præmium quod dicitur fructus, attenditur secundum unum prædictorum, scilicet secundum continentiam virginalem. Et diversificatur fructus, secundum quod diversificatur continentia. Est enim continentia conjugalis, abstinens se ab omni coitu illicito, non tamen ab omni coitu. Huic respondet fructus tricesimus, in quo est denarius, qui æterna significat, et ternarius trium bonorum conjugii, scilicet proles, fidei, et sacramenti, quæ ad denarium referuntur. Est continentia vidualis, abstinens se ab omni coitu in carne corrupta, respectu temporis et personæ, a posteriori tantum: cui respondet fructus sexagesimus, in quo est denarius æterna significans, et senarius operum, in quibus propter denarium æternorum debent viduæ exerceri secundum Apostolum¹: quorum operum primum est reddere parentibus vicem; secundum est instare obsecrationibus et orationibus; tertium est filios educare; quartum, pauperes hospitio recipere; quintum, sanctorum pedes lavare; sextum, tribulationem patientibus subministrare. Est tertio continentia virginalis abstinens se in carne incorrupta, respectu cujuslibet temporis et personæ, ab omni coitu: cui respondet fructus centesimus, qui constat ex denario in se ducto. Iste quidem competit virginibus, quæ in terra manentes, angelicam ducunt vitam, et tantum interius sibi vacant propter æternum bonum, quod est denarium in se ducte. Castitas conjugalis bene excolit terram suam, vidualis melius, virginalis optime.

Et nota quod cum virginitas sit in carne corruptibili perpetuæ incorruptionis meditatio, virginitas tria dicit: primum est abstinencia ab omni coitu illicito; secundum est abstinencia ab omni coitu licito; tertium est integritas mentis et carnis. Quantum ad primum, dicit habitum virtutis: huic debetur aurea. Quantum ad secundum, dicit virtutis statum: huic debetur fructus centesimus. Quantum ad tertium, dicit decorem: huic debetur aureola. Fructus autem in virginibus determinat ante se aureolam; aureola vero præsupponit auream. Voluntati enim continendi propter Deum debetur aurea; sed cum additur in carne incorrupta, superadditur ei aureola, quia sic est continentia in suo summo. Ulterius cum additur respectu cujuslibet temporis et personæ, debetur ei fructus centesimus.

SECTIO II.

De expeditia ad præmium.

Sequitur videre de his, quæ animam expediunt ad gloriæ supplementum. Retardatur enim anima exuta, quamvis gratia finali informata, dupliciter, ne totaliter feratur in Deum, scilicet propter cremabile, quod secum traxit, et propter corpus suum socium, quod dimisit. Contra primum expeditur per Ecclesiæ orationes et suffragia viatorum; contra secundum expeditur per consummationem justitiæ, sive per remunerationem corporum resumptorum. Primo ergo videamus qualiter animabus in purgatorio retardatis valeant suffragia viatorum; et post, de resurrectione mortuorum.

Prosunt autem Ecclesiæ suffragia defunctis, non quibuscumque, sed mediocriter bonis, utpote illis qui sunt in purgatorio; non valde malis, ut illis qui sunt in inferno; nec valde bonis, ut illis qui sunt in paradiso, sed potius eorum orationes et merita militanti Ecclesiæ suffragantur, quia nobis adhuc miseris multa per eos beneficia impetrantur. Prosunt autem suffragia sic im-

Suffra-
gia pro
defunc-
tis.

Effectus

¹ 1 Tim., v, 4 et seq.

Sex
opera vi-
dualis
castitatis

suffragiorum.

pensa secundum magis et minus, vel pro diversitate meritorum in mortuis, vel pro sollicitudine charitatis in vivis. Prosunt, inquam, ad pœnarum mitigationem, vel ad celeriores liberationem, prout divina providentia voluerit dispensare. Suffragia autem, quæ valent præcipue in remedium defunctorum, his versibus continentur :

Missa frequens, crebræque preces, jejunia sacra,
Prosunt defunctis, prodest eleemosyna sancta.

Cum autem per divina munera et propria merita, necnon et aliena suffragia, animæ ad gloriam transierint angelorum; adhuc tamen, secundum Sanctos, propter naturalem inclinationem ad corpus, a contemplatione plena et fruitione perfecta retardantur.

Resurrectio generalis.

Unde videndum est de resurrectione, de qua secundum fidem catholicam est tenendum, quod omnia corpora hominum resurgent in generali judicio, non existente in eis distantia quantum ad ordinem temporis, sed potius quantum ad ordinem dignitatis. Mali enim non in melius mutabuntur; sed in bonis natura servabitur, et vitia atque defectus detrahentur. Omnes quippe resurgent in integro corpore, plena ætate, debita mensura membrorum, in eisdem corporibus numero, et eisdem partibus constitutis, salva totius veritate naturæ, non solum quantum ad membra principalia et humiditatem radicalem, verum etiam salvis capillis et membris cæteris, quæ ad corporis decentiam pertinebunt: ita quod in quascumque auras pulvis humani corporis dispersus fuerit, ad eandem redibit animam, quæ hominem prius, ut viveret et cresceret, animavit. Et quia electi debent esse conformes primogenito mortuorum, id est Domino nostro Jesu Christo, in quo nullus fuit omnino defectus; necesse erit, ut si aliquod membrorum deerat, suppleatur; et si aliqua superfluitas inerat, auferatur; si aliqua membrorum inordinatio, corrigatur; si parvus erat, ad quantitatem ætatis Christi, quam habebat

parvulus, in ratione, quamvis non in mole, virtute divina deducatur; si decrepitus, ad eandem ætatem deveniet; si gigas, ad eandem; si nanus deficiens, ad mensuram congruam limitetur: ut sic omnes sancti et integri et perfecti occurrant ¹ *in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi.*

Erunt autem in corporibus electorum quatuor conditiones nobilissimæ, quæ dotes dicuntur, in quibus cætera bona includuntur. Quæ quidem dotes sunt claritas, agilitas, impassibilitas, et subtilitas: quæ sic corpus perficiunt, quod ordinant ad animæ actionem, quæ duplex est, scilicet cognitio, et dilectio. Claritas habet ordinem ad cognitionem; aliæ tres dotes, ad dilectionem. Consistit autem dilectio, quæ est delectatio magna, in conjunctione convenientis cum convenienti. Est itaque agilitas, ut conjungatur anima Deo; impassibilitas, ut non retrahatur; subtilitas, ut nihil interponatur inter diligens et dilectum. Potest autem sumi sufficientia harum dotum penes causam materiale sic: Corpus humanum quatuor habet defectus ex quatuor elementis, quibus componitur et subsistit. Ab aqua habet passibilitatem, quæ est elementum fluidum: contra hunc defectum habet impassibilitatem. A terra habet opacitatem: contra quam habet claritatem. Ab igne, qui consumit, habet animalitatem, secundum quam alimoniis reddit ponderosum: contra quem defectum habet agilitatem. Ab aere, qui cedit cuilibet impellenti, habet infirmitatem: contra quam habet subtilitatem sive penetrabilitatem, per quam corpori glorioso erit pervium omne durum.

Dotes
quatuor
beatorum
corporum.

SECTIO III.

De sufficientia gaudii.

Jam ad gaudii sufficientiam est tertio, sive ultimo transeundum. Circa quam breviter est attendendum, quod gaudium sufficiens

¹ *Ephes.*, iv, 13.

Tres do-
tes ani-
mæ glo-
riosæ.

perficitur et completur in tribus dotibus animæ, quæ sunt aperta visio summi veri, certa tentio summi ardui, perfecta dilectio summi boni. In primo perficitur rationalis; in secundo, irascibilis; in tertio, concupiscibilis. Primum est præmium fidei; secundum, præmium spei; tertium, præmium charitatis. Sunt autem quidam ternarii in superiori facie animæ, quibus ab imo sui usque ad summum Dei pervenit, et quiescit. Sunt tria subjecta, scilicet tres potentiae naturales: rationalis, irascibilis, et concupiscibilis; quæ tanquam fundamenta bonis spiritualibus substituuntur. Sunt tres habitus virtutum theologiarum, scilicet fidei, spei, et charitatis; quæ a Deo gratis ad informationem trium virium prædictarum infunduntur, et quibus ipsæ potentiae diriguntur. Sunt tres actus qui a prædictis potentiis, mediantibus tribus habitibus supradictis, scilicet tribus virtutibus theologis, eliciuntur: scilicet credere, assentiendo summæ veritati propter se, et super omnia; sperare, intendendo summæ largitati propter se, et super omnia; diligere, complectendo summam bonitatem propter se, et super omnia.

Sunt tria objecta ad quæ tres actus egredientes a tribus potentiis virtute trium habituum terminantur: ista autem objecta sunt veritas increata, majestas increata, et bonitas: ita quod summum verum est objectum fidei; summum arduum est objectum spei; summum bonum est objectum charitatis. Verum, inquam, sub ratione veri; arduum, sub ratione ardui; bonum, sub ratione boni. Et respiciunt hæc omnia statum et meritum viatorum. Sunt etiam tria præmia, scilicet cognitio, sive intelligentia veritatis infallibilis; possessio, sive permanentia dignitatis inamissibilis; dilectio, sive complacentia bonitatis infatigabilis. Et sic potest colligi ex prædictis, quod in gloria cælesti erit præmium substantiale, consubstantiale, et accidentale. Substantiale, et ex parte animæ, consistit in Dei visione aperta, Dei tentione secunda, Dei dilectione perfecta: et hæc est prima stola. Consubstantiale, ex parte corporis, consistit in claritate, impassibilitate, agilitate, et subtilitate: et hæc est secunda stola. Accidentale consistit in tribus aureolis, quæ non sunt omnium salvandorum.

Præ-
mium
triplex.

OPUSCULUM DE ECCLESIASTICA HIERARCHIA¹

ARGUMENTUM

(Ex edit. Vatic.)

Præsens Opusculum quadripartitum est : cujus prima pars agit de tribus primæ hierarchiæ ordinibus; secunda, de tribus ordinibus hierarchiæ secundæ; tertia, de tribus ordinibus hierarchiæ tertiæ; quarta, de cœli et cœlestium corporum proprietatibus. Continent autem singulæ partes singularem et valde utilem doctrinam iis præsertim, qui regimini præsent, dum modum ostendit Auctor quo se superioribus spiritibus conformare debeant tam subditi quam prælati pro sua quique ratione. Lector tamen animadvertere debet præcedens Opusculum a S. Bonaventura hic in principio citatum, in quo se de rerum ordine et distinctione egisse ait, illud non esse quod in ultima editione Veneta *de Mystica Theologia* inscriptum huic proxime præponitur, tum quod in eo de his non agit, tum quod an Bonaventuræ sit ab aliquibus in dubium revocetur, tum denique quod in antiquis impressis non est. is Opusculorum ordo. Quare vel injuria temporum tractatus ille non extat, vel fortasse *Breviloquium* est, in cujus secunda parte de productione, et distinctione rerum agitur, et si conjecturæ aliquis locus est, fortasse Auctor statim post *Breviloquium*, hoc scripsit².

PRIMA PARS

DE TRIBUS ORDINIBUS PRIMÆ HIERARCHIÆ³

CAPUT PRIMUM.

De nomine Angeli, et quod eo varia in Scriptura significentur.

Invisibilia Dei, per ea, quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur, ut ait Apostolus⁴,

¹ Cf. Edit. Argentin., an. 1491, p. 11, 29; edit. Vat. seu Rom. an. 1596, tom. VII, p. 264; edit. Ven. an. 1611,

semperiterna quoque ejus virtus et divinitas. A magnitudine enim spectei et creature

tom. II, 38; edit. Ven. an. 38; edit. Ven. an. 1754, tom. V, p. 195; edit. Lugdun. an. 1647, tom. II, p. 255. — ² Vid. quæ in antecessum tomi hujus ex Proëdromo dicta sunt. — ³ Tituli capitulum quatuor partis hujus, qui in cæteris editionibus hoc loco leguntur, remittuntur ad calcem hujus tomi, scilicet ad Indicem materiarum; et sic de titulis aliarum partium.

— ⁴ Rom, 1, 20.

cognoscibiliter poterat Creator horum videri, ait ¹ Sapiens. Ex quo apparet manifeste, quod humanus intellectus ad invisibilem et intellectualium contemplationem ascendere non poterit, nisi per visibilem et sensibilem considerationem dirigatur. « Impossibile namque est, ut dicit Dionysius ², aliter nobis lucere divinum radium, nisi varietate sacrorum velaminum anagogice circumvelatum. » Ideo Theologia poeticis sacris informationibus usa est, ut ex rerum visibilem similitudinibus allegoricæ locutiones et mystici intellectus transumptiones formen- tur, et sic sensibilibus et visibilibus spiritualia et invisibilia coaptentur. Hujus rei gratia præsens opusculum, etsi laboriosum mihi, tamen et aliis parvulis in Christo lac petentibus, ut spero, non infructuosum, offero ad ædificationem domus Domini, qui est sublimis et gloriosus in sæcula sæculorum. In quo agitur de proprietatibus rerum naturalium, quas secundum parvitatem meam, nunc tropologice, nunc allegorice, nec non quandoque anagogice rebus spiritualibus comparavi, junioribus relinquens materiam exercitii sensibilia insensibilibus, et carnalia spiritualibus coaptandi. Et cum rerum naturalium proprietates ipsarum sequantur substantias, secundum ipsarum distinctionem substantiarum et ordinem erit distinctio et ordo proprietatum, quas in alio opusculo per se positas et distinctas, poteris per ordinem reperire.

Primo igitur de spirituali substantia actu et potentia a materia separata est agendum, cujus proprietates et differentias, in præcedenti opusculo traditas, poteris diligentius intueri. Sed quantum ad præsens spectat negotium, est notandum, quod inter principalem et propriam significationem, *Angelus* metaphorice ad significandum diversa in sacra Scriptura est transumptus, quia, ut beatus ait Gregorius ³, nomine *Angeli*, nunc

Christus, nunc justus, nunc gratia seu virtus, figuratiter nuncupatur.

Christus igitur, ratione assumptæ humanitatis, dicitur *Angelus* propter missionem. Angelus enim mittit, et mittitur; sic Christus a Patre in mundum missus est. Unde dicit Isaias ⁴: *Quem mittam? et quis ibit nobis?* et in Matthæo ⁵: *Non sum missus, nisi ad oves domus Israel.* Et in Joanne ⁶: *Honifico eum, qui me misit.* Et in Exodo ⁷: *Mittam vobis angelum præcursorem, ut ejiciam Amorrhæum, etc.* Et ibidem ⁸: *Ecce ego mitto angelum meum, qui procedat te, et custodiat te in via, et introducat in terram, etc.* Unde Christus sic missus more angeli alios misit, juxta illud Matthæi ⁹: *Ecce ego mitto vos sicut oves;* et Lucas ¹⁰: *Rogate dominum messis, ut mittat operarios, etc.* Ideo dicitur in libro Judicum ¹¹: *Dixit Angelus Domini ad Gedeonem: Vade, et scito, quod misero te, et liberabis Israel.* Et in Hieremia ¹²: *Ad omnia quæcumque mittam te, etc.*

Secundo, propter illuminationem: Angelus enim illuminat, et illuminatur; sic Christus, divinitatis lumine repletus, ad illuminandum sedentes in tenebris et umbra mortis mundo est datus, ut dicit Joannes ¹³: *Lux in tenebris lucet, etc.* Et Isaias ¹⁴: *Dedit te in lucem gentium, ut sis salus, etc.* Et in Apocalypsi ¹⁵: *Vidi angelum alium descendentem de cælo habentem potestatem magnam, et terra illuminata est a gloria ejus, etc.* Et in Actibus ¹⁶: *Angelus Domini astitit, et lumen refulsit in habitaculo carceris.* Nam ubi Christus est, tenebra esse non potest.

Tertio, propter purgationem: quia angelus purgat et purgatur; et Christus in matris utero divina virtute ab omni immunditia fomitis est purgatus, et actu et potentia ab omni corruptione vitii liberatus, et fide corda credentium purificat, et ad totius

¹ *Sup.*, XIII, 5. — ² Dion. Areop., *de Eccles. Hier.*, c. I, n. 5. — ³ Greg., in *Evang.*, hom. VI, quoad sensum, et *Moral.*, lib. XXIV, c. II. — ⁴ *Isa.*, VI, 8. — ⁵ *Matth.*, XV, 24. — ⁶ *Joan.*, VIII, 42, 49. — ⁷ *Exod.*,

XXXIII, 2. — ⁸ *Ibid.*, XXXIII, 20. — ⁹ *Matth.*, X, 16. —

¹⁰ *Luc.*, X, 2. — ¹¹ *Judic.*, VI, 14. — ¹² *Jerem.*, I, 7. —

¹³ *Joan.*, I, 5. — ¹⁴ *Isa.*, XLIX, 6. — ¹⁵ *Apoc.*, XVIII, 1.

— ¹⁶ *Act.*, XII, 7.

munditiæ puritatem nos informat. In cujus rei figura dixit Angelus ad Manue¹ : *Abstineat puer ab omni immundo : vinum et siceram*, etc. Isaïas² : *Volavit unus ad me ex seraphim*, et dixit : *Ecce tetigi labia tua, et auferetur iniquitas tua, et mundabitur peccatum tuum*.

Quarto, propter perfectionem : quia angelus perficit et perficitur ; et Christus non solum est purgatus a ma'o, imo perfectus est in omni bono, et est causa totius nostræ perfectionis, juxta illud Lucæ³ : *Perfectus omnis erit, si fuerit (a) sicut magister ejus*. Unde in signum summæ perfectionis, omnia terrena fugere docuit. In cujus rei figuram dixit Angelus ad Jacob⁴ : *Surge, egredere de terra hac, revertere in terram nativitatis tuæ*, etc. Hic angelus est Christus, qui monet ut de terrenis fugiamus, et in terram viventium ingredi festinemus.

Quinto, propter médiationem : nam angelus inter Deum et homines est medius ; et hoc congruit Christo, qui est Mediator Dei et hominum, mundum scilicet Deo reconcilians, et ad Patris amicitiam nos reducens, et pro nobis continue intercedens. Unde dicit Joannes⁵ : *Advocatum habemus apud Patrem Christum Jesum, qui⁶ interpellat pro nobis*. Et Job⁷ : *Si fuerit pro eo angelus loquens, miserebitur ejus, et dicet : Libera animam ejus, ne descendat in corruptionem*.

Sexto, propter mysticam refectionem : nam Angelus, divino alimento repletus, nos reficit ; et Christus, Patris complendo voluntatem, reficitur. Unde Joannes dicit⁸ : *Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus*, etc. Et sic refectus, et spiritualiter et sacramentaliter nos reficere non destitit, juxta illud Sapientiæ⁹ : *Angelorum escam nutritivisti populum tuum, et paratum panem de cælo prestitisti*. Et tertio Regum¹⁰ :

Tetigit eum Angelus, et dixit : Surge, et comede.

Septimo, propter inferiorem regimen sive gubernationem : angelorum enim regimini hæc inferiora deputantur, ut dicitur in Ecclesiastico¹¹ : *In unamquamque gentem præposuit rectores*, etc.; et hoc Angelo magni consilii, id est, Christo convenit, qui omnium electorum mentes in sua custodia suscipit et tutela, ut dicitur in Joanne¹² : *Quos dedisti mihi, ego custodivi, et nemo ex eis perit, nisi filius perditionis*, etc. Et in Ecclesiaste (b)¹³ : *Ne dicas coram Angelo : Non est providentia*, etc. Et in Exodo¹⁴ : *Tollens se Angelus Domini, qui præcedebat castra filiorum Israel, abiit post illos*, etc.: quia Christus, qui omnes præcessit doctrina et exemplo, omnes sequitur custodiæ beneficio; ait enim Psalmista¹⁵ : *Immitit Angelus Domini*, etc. Bernardus¹⁶ : « O quam desiderant cives angelici civitatis suæ ruinam restaurari ! o quam solliciti ut veniant lapides vivi ! Quomodo discurrunt medii inter nos et Deum, gemitus nostros portantes ! Non dedignantur nobis fieri socii, qui pro nobis jam sunt ministri. Expectat nos creata jam illa multitudo. Væ tibi, quicumque es, qui redire jam desideras ad lutum, reverti ad vomitum. In quovis diversorio angelo tuo reverentiam age, ne audeas illo præsentē, quod me vidente non auderes. »

Nomine *Angeli* justus intelligitur, et præcipue vir spiritualis et religiosus; et omnis litteratus, seu prælatus (c), Angelo comparatur. Sic Joannes Baptista, propter prædicationis excellentiam, et spiritualis vitæ eminentiam, *Angelus* a Domino nuncupatur in Matthæo¹⁷ : *Hic est de quo scriptum est. Ecce ego mitto angelum meum*, etc. Item Joannes, in Apocalypsi¹⁸. *Rectores septem Ecclesiarum Angelos vocat*, et Paulus¹⁹. *Spectaculum facti sumus mundo, et angelis*,

Angli
nomina
justus
quando-
que in-
telligitur

¹ Judic., XIII, 4. — ² Isa., VI, 7. — ³ Luc., VI, 40. — ⁴ Gen., XXXI, 43. — ⁵ I Joan., II, 1. — ⁶ Rom., VIII, 34. — ⁷ Job., XXXIII, 24. — ⁸ Joan., IV, 34. — ⁹ Sap., XVI, 20. — ¹⁰ III Reg., XIX, 5. — ¹¹ Eccli., XVII, 14. — ¹² Joan., XVII, 12. — ¹³ Eccle., V, 5. — ¹⁴ Exod.,

XIV, 19. — ¹⁵ Psal. XXXVIII, 8. — ¹⁶ Bern., Medit., c. VI. — ¹⁷ Matth., XI, 10. — ¹⁸ Apoc., I, II et III, passim. — ¹⁹ I Cor., IV, 9. — (a) Vulg. sit. — (b) Cæc. edit. Ecclesiastico. — (c) Edit. Ven. ad l. pro.

et hominibus. Et alibi ¹: *An nescitis, quia angelos judicabimus?* Et rursus ²: *Mulier habeat velamen super caput suum propter angelos.*

Justi
propter
septem
compara-
ntur.

Comparantur autem viri justi angelis propter septem. Primo, propter munditiam cordis, et puritatem conversationis: nam Angelus ab omni corpulentia et conditione carnea est separatus. *Spiritus enim* ³ *car-nem et ossa non habet.* Sic vir justus nihil habet in se admixtionis carnalis delectationis; imo sicut adeptus ab omni carne separatur, ut dicitur ⁴ in Ecclesiastico, et in Psalmo ⁵: *Qui facit angelos suos spiritus*, etc. Ideo legitur Angelus carnes consumpsisse: *Extendit*, inquit ⁶ in libro Judicum, *Angelus Domini summitatem virgæ, et tetigit carnes, ascenditque ignis de petra, et carnes azymosque panes consumpsit.* Vir enim spiritualis, cum virga penitentiae, quidquid in eo carnalitate est, consumere solet, et per omnia abolere.

Item secundo, propter limpiditatem divinae cognitionis: Angelus enim deiformem habet intellectum. Unde sicut ejus intellectus Deo immediate conjungitur, et influentia occulti luminis illustratur, sic vir justus suum sensum et intellectum Deo reddit conformem, et non de se præsumit; sed ut amplius mereatur per fidem illuminari, et perfectius divinis instrui, se Deo subicere non postponit. Ait enim Apostolus ⁷: *Destruentes per arma spiritualia omnem altitudinem extollemem se adversus scientiam Dei, et in captivitatem redigentes omnem intellectum in obsequium Christi.* Et ad Timotheum ⁸: *Quod manifestatum est in carne, justificatum est in spiritu, apparuit angelis, prædicatum est in gentibus.*

Item tertio propter humilitatem subjectionis: nam inferior angelus subest superiori, et obedit sine murmure et indignatione, quia superior præest sine tyrannica

inferiorum oppressione. In quo notatur, quanta debeat conformitas esse inter imperium prælatorum, et obedientiam subditorum. Nam sicut prælatorum monere est cum mansuetudine, ita subditorum est humiliter justis jussionibus obedire, sicut dicitur ad Hebræos ⁹: *Obedite præpositis vestris, et subjacete eis. Ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri, ut cum gaudio hoc faciant, (a) non gementes.* Unde in signum talis obedientiae dicitur in Zacharia ¹⁰: *Alius angelus egrediebatur in occursum angeli qui loquebatur in me, et dixit: Curre, et loquere ad puerum istum, etc.* Ecce cum quanto moderamine major præcipit, et cum quanta humilitate alter ejus imperio acquiescit. Et Petrus in Canonica ¹¹: *Animas nostras castificantes in obedientia charitatis et fraternitatis amore, simplici ex corde.*

Item quarto, propter rectitudinem intentionis: nam Angelus, ut dicit Gregorius, in omni suo opere Deum inspicit, et nihil aliud, quam divinae voluntatis reglam, diligit vel requirit. Ita enim exteriora divino nutu angeli peragunt, quod mentis aciem ab ipso non deflectunt. Ideo dicitur in Mattheo ¹², quod *Angeli eorum semper vident faciem Patris.* Gregorius: « Semper videntis omnia faciem intuentur, qui nulla intentionis dissimilitudine ab ipsius præsentia removentur. » Et in secundo Regum ¹³: *Tu, Domine mi, quasi angelus Dei es, fac quod beneplacitum est tibi:* quia qui Deum vera intentione cordis diligit, ab ipsius voluntatis beneplacito non recedit.

Item quinto, propter sedulitatem et diligentiam administrationis: angelus enim ad sanctorum ministerium continue deputatur, et substantiae suae agilitate ad peragendum quaelibet injuncta subito concitatur. *Omnes enim* ¹⁴ *sunt administratori spiritus (b) missi propter eos, qui capiunt hæreditatem salu-*

¹ I Cor., VI, 3. — ² I Cor., XI, 10. — ³ Luc., XXIV, 39. — ⁴ Eccl., XLVII, 2. — ⁵ Psal., CIII, 4. — ⁶ Judic., VI, 21. — ⁷ II Cor., X, 4. — ⁸ I Tim., III, 16. — ⁹ Hebr., XII, 27. — ¹⁰ Zach., II, 4. — ¹¹ I Petr., I, 22.

— ¹² Matth., XVIII, 10. — ¹³ II Reg., XIX, 27. — ¹⁴ Hebr., I, 14.

(a) Vulg. add. et. — (b) Item add. in ministerium.

tis. Sic absque dubio viri angelici angelorum numero ascribuntur, qui pro aliorum salute laboris ministeria assumere non verentur. Ideo dicit Isaias ¹: *Ite, Angeli veloces, ad populum*, etc. Unde magnum obtingit angelorum officium, qui docendo et inducendo vitæ exemplo, ad Deum errantes alliciunt et convertunt. De quo Iacobus ²: *Qui converti fecerit peccatorem ab errore viæ suæ, animam ejus salvabit a morte*, etc. Talis fuit angelus qui dixit ad Agar ³: *Revertere et humiliare sub manu dominæ tuæ, et noli timere*, etc. Talis etiam fuit angelus, de quo dicit Manue ⁴: *Obsecro, Domine, ut mittas angelum, ut veniat iterum, et doceat nos, quid de puero, qui nasciturus est, facere debeamus*.

Item sexto, propter continuitatem dulcedinis contemplationis: Angelus enim sic administrando Deo servit, quod propter hominum servitium a contemplationibus intimis non recedit, ut dicit Gregorius ⁵: « Nam quandocumque ad exteriora exeunt, ab interiori contemplatione non recedunt, quia illum semper aspiciunt, qui præsens est quocumque vadunt. Sic vir spiritualis taliter circa exteriora se occupat, ut devotionis spiritum non extinguat. Unde quando extrinsecus per bonorum exercitationes operum fatigatur in corpore, intrinsecus reficitur in mente. » Unde in Osea dicitur ⁶: *In fortitudine sua directus est cum angelo, et invaluit ad angelum et confortatus est, flevit et rogavit eum*. Et in Genesi ⁷: *Vidit angelos descendentes, et ascendentes per scalam*, etc. Scala, sicut ibi dicit Glossa, cujus cacumen tangebatur cælum, significat Christum, qui est via recta perducens ad Deum: per hanc scalam descendunt viri spirituales cum angelis ministrando, ascendunt et contemplando. Unde dicitur in Daniele ⁸: *Millia millium ministrabant*, etc. Et Joannes: *Videbitis angelos ascendentes, et descendentes super Filium hominis*.

Item septimo, propter fixum et stabilem motum dilectionis, quo amor angelicus tanquam ignis sine termino in Deum movetur; ideo sæpius angeli in specie ignis leguntur apparuisse, ut in Exodo ⁹ apparuit Dominus, id est Angelus in quo erat Dominus, *in flamma ignis de medio rubi, et videbatur quod rubus ardebat, et non comburebatur* (a), etc. Rubus est vir spiritualis spinis poenitentiae circumplexus; medium rubi est cor viri justii, de cujus medio erumpere debet flamma inextinguibilis charitatis. Unde dicitur in Canticis ¹⁰: *Lampades ejus lampades ignis atque flammarum*. Et in Psalmo ¹¹: *Ministros suos facit flammam ignis*. Hoc igne cor accensum ardet, et non comburitur, quia nulla adversitate flagitatur, nullo etiam mortis metu ab illo, quem diligit, separatur. Unde secundo Regum legitur ¹²: *Sicut angelus Domini, sic est dominus meus Rex, qui nec benedictione, nec maledictione movetur*. Ideo dicitur in Actis ¹³: *Angelus Domini apparuit Moysi in igne rubi*. Et in libro Judicum ¹⁴: *Angelus Domini cum flamma pariter ascendit in cælum*.

Item angelus dicitur gratia Dei, sive virtus. Hunc angelum Dominus mittit, quando alieni gratiam infundit: ideo dicitur in Daniele ¹⁵: *Angelus Domini descendit in fornacem*, etc. Omnis enim æstus concupiscentiæ, ac fomitis incentivum extinguitur, quando angelus in fornacem mittitur, id est quando divina gratia cordi infunditur, et virtus animæ inspiratur. Virtus enim dicitur quasi *virum tuens*, vel quasi *virrens intus*: quoniam duplicem habet effectum, nam animam suam præsentia tuetur ac conservat, et ornat atque decorat, sicut angelus hominem custodit et servat, animam etiam illuminat, perficit et informat. Ideo dicitur in Actis ¹⁶: *Viderunt vultum Stephani, quasi vultum*

Angeli
nomine
gratia
Dei sive
virtus si-
gnifica-
lar.

sensu. — ⁶ Ose., XII, 4. — ⁷ Gen., XXVIII, 12. — ⁸ Dan., VII, 10. — ⁹ Exod., III, 2. — ¹⁰ Cant., VIII, 6. — ¹¹ Psal., CIII, 4. — ¹² II Reg., XIV, 17. — ¹³ Act., V, 19. — ¹⁴ Judic., XIII, 20. — ¹⁵ Dan., III, 49. — ¹⁶ Act., VI, 15.

¹ Isa., XVIII, 2. — ² Jac., V, 20. — ³ Gen., XVI, 9. — ⁴ Judic., XIII, 8. — ⁵ Greg., Moral., lib. I, c. II, in

(a) Vulg. arderet... combureretur.

angeli. Et in libro Esther ¹: *Vidi te, Domine, quasi angelum Dei: valde enim mirabilis es; et facies tua plena gratiarum.* Dicitur ergo gratia angelus Dei, per quem mens humana perfectissime custoditur (a), per quem peccatum expellitur, et potestas dæmonum in anima evacuatur. Unde dicitur in Exodo ²: *Angelus meus præcedet te, et custodiet te in via, et ejiciet Amorrhæum, Cananæum, etc.* Septem nomina gentium ponit, per quæ septem principalia peccata intelligit, quæ superveniens gratia ejicit penitus et excludit. Et sunt novem genera gratiarum, quæ comparisonem habent ad novem ordines angelorum, et quarum usu ad angelorum æqualitatem pervenitur.

Prima igitur gratia est gratia dilectionis sive charitatis, de qua Lucas ³: *Si diligitis eos, qui vos diligunt, quæ est vobis gratia?* Et Joannes ⁴: *Majorem gratiam non habeo, quam ut audiam filios meos in veritate ambulare.* Ista gratia a Domino animæ immissa, ipsam inflammat, et per fervorem amoris, ordini Seraphim ipsam assimilat et conformat. Unde in Luca dicitur ⁵: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo, nisi ut ardeat?* Et in Threnis ⁶: *De excelso misit ignem in ossibus meis.*

Secunda gratia est gratia sapientiæ et divinæ cognitionis, de qua in Proverbiis ⁷: *Inveniens (b) gratiam et disciplinam bonam coram Deo et hominibus.* Et in Ecclesiastico ⁸: *In me omnis gratia vitæ et veritatis.* Et in Proverbiis ⁹: *Super aurum et argentum est gratia bona.* Et in Ecclesiastico ¹⁰: *Vir sapiens amabilem se faciet; gratiæ autem factorum effundentur.* Hæc gratia mentem illuminat, et intuitum animæ ad Deum videndum per fidem habilitat et informat: Unde Psalmista ¹¹: *Præceptum Domini lucidum, illuminans oculos.* Per hanc gratiam ordo Cherubim in anima collocatur, quando

mens a sensu carnali abstracta, ad susceptionem divini luminis per cognitionem veritatis præparatur. Et hoc intellexit Psalmista cum dixit ¹²: *Ascendit super Cherubim, et volavit, etc.* Et Ezechiel ¹³: *Tu Cherubim plenus sapientia, et decore.*

Tertia gratia est contemplationis, sive spiritualis delectationis, quæ ex plenitudine divinæ dilectionis et cognitionis in anima generatur. De hac dicitur in Exodo ¹⁴: *Domine, si inveni gratiam coram te, ostende mihi faciem tuam, etc.* Et in Ecclesiastico ¹⁵: *Gratiam et speciem desiderabit oculus, et super hoc virides sationes.* Hæc gratia mentem quietat et pacificat, et velut sedem quietissimam ad divini superadventus susceptionem præparat et coaptat; et sic Thronorum ordinem repræsentat. Anima etiam justæ sedes sapientiæ est; dicitur enim (c) in Ecclesiastico ¹⁶: *Thronus meus in columna nubis.* Columna nubes est anima per contemplationem suspensa et elevata, in qua Dei Filius tanquam in throno requiescit.

Quarta gratia est benignæ severitatis, sive severæ liberalitatis, ad bene præessendum. Magna enim gratia Dei est, quod prælati sic exequantur contra delinquentes justitiam, ut benignitatem et misericordiam non dimittant. Unde dicitur in Ecclesiastico ¹⁷: *Curam illorum habe, ut ornamentum gratiæ accipias, et coronam ac dignitatem consequaris.* Et alibi iterum ¹⁸: *Retribuet gratiam, qui offert similaginem; et qui facit misericordiam, offert sacrificium.* Et rursum ¹⁹: *Sunt homines misericordiæ invenientes gratiam in oculis omnis carnis, etc.* Hæc gratia ordinat prælatos respectu suorum subditorum, ut sciant qualiter se debeant inferioribus conformare, et sine tyrannide dominari. Ideo dicitur adhuc in Ecclesiastico ²⁰: *Rectorem te posuerunt; noli extolli, esto in illis quasi unus ex ipsis:* et sic configuratur ordini Do-

¹ Esth., xv, 16, 17. — ² Exod., xxiii, 23. — ³ Luc., vi, 32. — ⁴ Illi Joan., 4. — ⁵ Luc., xii, 49. — ⁶ Thren., i, 13. — ⁷ Prov., iii, 4. — ⁸ Eccli., xxiv, 25. — ⁹ Prov., xxii, 1. — ¹⁰ Eccli., xx, 13. — ¹¹ Psal. xviii, 9. — ¹² Psal. xvi, 10. — ¹³ Ezech., xxviii, 12. —

¹⁴ Exod., xxxiv, 9. — ¹⁵ Eccli., xl, 22. — ¹⁶ Eccli., xxiv, 7. — ¹⁷ Eccli., xxxii, 3. — ¹⁸ Eccli., xxxv, 4. — ¹⁹ Eccli., xlv, 27. — ²⁰ Eccli., xxxii, 1.

(a) A'. custodiatur. — (b) Vulg. Invenies. — (c) Al. etiam.

minationum. Apostolus etiam ad Colossenses ¹: *Domini, quod justum est, facite servis vestris, scientes, quia et vos Dominum habetis in cælis.* Et Petrus ²: *Non ut dominantes in clero, sed forma gregis facti ex animo; et cum venerit Princeps pastorum, percipietis immarcescibilem coronam gloriæ.*

Quinta gratia est humilitatis ad obediendum, de qua dicitur in Ecclesiastico ³: *Quanto magnus es, tanto plus te humilia in omnibus, et coram Deo invenies gratiam; quoniam magna est potentia Dei solius, et ab humilibus honoratur.* Et Petrus ⁴: *Humilibus dat gratiam.* Hæc gratia ordinat subditos respectu suorum superiorum, ut debitam reverentiam eis impendant. Unde dicitur in Ecclesiastico ⁵: *Audi tacens, et pro reverentia accedet tibi bona gratia;* et sic per hanc gratiam ordini Principatum anima conformatur. Magnus enim princeps est, cui propria voluntas non principatur. Ait Ecclesiasticus ⁶: *Principatus sensati stabilis erit.* Et Job ⁷: *Senes assurgentes stabant, et principes cessabant loqui, et digitum superponebant ori suo,* etc. Et in Genesi ⁸: *Princeps Dei es apud nos.* Et Psalmista ⁹: *Præveniant principes conjuncti psallentibus,* etc.

Sexta gratia est patientiæ et longanimitatis, de qua Petrus ¹⁰: *Hæc est gratia, si propter Dei conscientiam sustinet quis tristitias patienti in juste. Quæ enim gratia est, si peccantes suffertis?* Et in Ecclesiastico ¹¹: *In dolore sustine, et in humilitate tua patientiam habe.* Hæc gratia docet resistere temptationibus, et adversas dæmonum coercere potestates. Unde Ecclesiastes ¹²: *Si spiritus potestatem habentis ascenderit super te, ne dimiseris locum tuum.* Locum suum dimittit, qui per impatientiam dæmoni cedit, cum dicat Jacobus (a) ¹³: *Resistite diabolo, et fugiet a vobis.* Unde per patientiam confor-

matur homo ordini Potestatum. Maxima enim potestas est per patientiam seipsum, mundum et diabolum superare. Unde in Proverbiis ¹⁴: *Melior est vir patiens viro forti, et qui dominatur animo suo, expugnatore urbium.* Et in libro Machabæorum ¹⁵: *Accingimini, viri potentes,* etc. Et in Psalmo ¹⁶: *Accingere gladio tuo super femur tuum, potentissime.*

Septima gratia est pudicitæ et castitatis; ait enim Sapiens ¹⁷: *Nemo potest esse continens, nisi Deus det, et hoc Dei donum est.* Gratia enim super gratiam, est mulier sancta et pudorata, ut dicitur ¹⁸ in Ecclesiastico. Item in Deuteronomio ¹⁹: *Si non inveniet mulier gratiam coram viro suo propter aliquam fæditatem, abominabilis erit mulier hujusmodi.* Gratia enim Dei luxurioso penitus denegatur. Hæc gratia hominem facit virtuosum, ut viriliter omnes motus sensualitatis rebellantes conterat, et allidat. Unde Psalmista ²⁰: *Viriliter agite, et confortetur cor vestrum.* Et hæc virtus refertur ad ordinem Virtutum, quorum (b) est officium naturam lapsam vel corruptam miraculose reparare. Non enim est majus miraculum, quam in carne præter carnem vivere: hoc enim non est humanæ naturæ, sed angelicæ, ut dicit ²¹ Hieronymus. Et Psalmista ²²: *Dextera Domini fecit virtutem, dextera Domini,* etc.

Octava gratia est eloquentiæ ad docendum, de qua Psalmista ²³: *Diffusa est gratia in labiis tuis.* Et habetur etiam in Proverbiis ²⁴: *Propter gratiam labiorum, habebit amicum regem.* Et in Ecclesiastico ²⁵: *In labiis sensati invenietur gratia.* Hæc gratia ordinat animam ad gradum Archangelorum, quorum est docere. Unde in Daniele ²⁶: *Gabriel, fac intelligere visionem.* Et alibi ²⁷: *Egressus sum ut docerem te, et intelligeres.*

¹ Coloss., IV, 1. — ² I Petr., V, 3. — ³ Eccli., XXXI, 1. — ⁴ I Petr., V, 5. — ⁵ Eccli., XXXII, 9. — ⁶ Eccli., X, 1. — ⁷ Job, XXIX, 9. — ⁸ Gen., XXIII, 6. — ⁹ Psal., LXVII, 26. — ¹⁰ I Petr., II, 19. — ¹¹ Eccli., II, 4. — ¹² Eccl., X, 4. — ¹³ Jac., IV, 7. — ¹⁴ Prov., XVI, 32. — ¹⁵ I Mach., III, 58. — ¹⁶ Psal., XLIV, 4. — ¹⁷ Sap., VIII,

21. — ¹⁸ Eccli., XXVI, 19. — ¹⁹ Deut., XXIV, 1. — ²⁰ Psal., XXX, 25. — ²¹ Hieron., ad Demetriad., epist. VIII, post med. — ²² Psal., CXVII, 16. — ²³ Psal., XLIV, 3. — ²⁴ Prov., XXII, 11. — ²⁵ Eccli., XXI, 19. — ²⁶ Dan., VIII, 16. — ²⁷ Dan., IX, 22.

(a) *Al. deest Jacobus.* — (b) *Leg. quarum.*

Et Malachias ¹ : *Labia sacerdotum custodiunt (a) scientiam, etc.*

Nona est gratia misericordiæ et pietatis ad compatiendum, de qua in Ecclesiastico ² : *Eleemosyna gratiam hominis conservabit quasi pupillam.* Et alibi ³ : *Fatuo, id est avaro, non erit amicus, et non erit gratia in bonis illius.* Hæc gratia conformat mentem ordini Angelorum, qui omnes suas gratias nobis communicant, qui bonis nostris congratulantur. Unde Lucas ⁴ : *Majus gaudium, etc.*; et nostris miseriis compatiuntur. Isaias ⁵ : *Angeli pacis amare fletum.* Et in libro Judicum ⁶ : *Ascendit Angelus ad locum fletum.*

Hierarchia triplex.

Cum secundum Dionysium Hierarchia sit sacrarum et rationalium rerum ordinata potestas, debitum in subditis retinens principatum; manifestum est triplicem esse hierarchiam secundum triplicem ordinatam a Deo potestatem, scilicet divinam, angelicam, et humanam. Est itaque prima hierarchia supercælestis sive divina, quæ consistit in tribus increatis personis. Secunda est cælestis, sive angelica, quæ compleitur in bonis angelis et beatis. Tertia est subcælestis, scilicet humana, quæ in prædestinatis hominibus perficitur, et præcipue in prælatis. Hæc autem hierarchia humana ad similitudinem cælestis hierarchiæ ordinata est et disposita, et secundum majorem vel minorem gratiæ sive potestatis perceptionem, in majori vel minori, sive in excellentiori et inferiori gradu ordinatissime constituta. Unde in Job dicitur ⁷ : *Numquid nosti ordinem cæli? aut rationem ejus pones in terra?* etc. Nosse cæli ordinem, est cognoscere supernarum virtutum ordinatissimam dispositionem; ejus rationem in terra ponere, est vitam et officium hominum, quandiu in terra sunt, secundum similitudinem cælestium spirituum sancte et reve-

renter ordinare. Unde novem sunt ordines ordinandorum, sicut novem sunt sancti ordines angelorum. Est enim ordo Episcoporum, Presbyterorum, Diaconorum, Subdiaconorum, Acolytorum, Exorcistarum, Lectorum, Psalmistatus, et Ostiariorum. Sicut Moysi dictum est ⁸ : *Inspice, et fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est;* et in Sapientia dicitur ⁹ : *Dixisti me ædificare templum et altare, secundum similitudinem sancti tabernaculi, quod præparasti ab initio, etc.*; et primo Paralipomenon ¹⁰. *Omnia, inquit David, evenerunt ad me scripta manu Domini, ut intelligerem opera exemplaris: nostra itaque exemplaria sunt sanctorum angelorum agmina ordinata, ut scilicet secundum ipsorum ordinationem, distinctionem et operationem nostram, quantum possibile est, ordinemus conversationem.* Ut igitur illa omittamus, ratione difficultatis et prolixitatis, quæ dicit Dionysius in *Ecclesiastica Hierarchia*, hoc sufficiat de hoc ista vice, quod Ecclesia militans in suis membris disponitur secundum similitudinem Ecclesiæ triumphantis; et hoc quoad ordinationem, quoad scientiam, et quoad actionem. Est enim hierarchia, ut dicit Dionysius ¹¹, « ordo divinus, scientia et actus, deiformi (b) similans, et ad inditas ei divinitus illuminationes proportionaliter ascendens. » In ordine notatur distinctio illorum, qui per ordinatum officium a Domino majorem vel minorem recipiunt potestatem. In scientia notatur discretio; in actione vero ministerium. Sine ordine enim præsumptio est actio; sine actione, negligentia est ordo; sine scientia et discretionem, est actio reprehensibilis, et ordo inutilis. Et ideo tam in ordine, quam scientia et actione, et hominum, et angelorum potestas Dei uniformitatem (c) imitatur, et secundum modum et mensuram suæ illuminationis in ordine suo proficit, et recte discernendo, et

¹ Malach., II, 7. — ² Eccli., XVII, 18. — ³ Eccli., XX, 17. — ⁴ Luc., XV, 10. — ⁵ Isa., XXXIII, 7. — ⁶ Judic., II, 4. — ⁷ Job., XXXVIII, 33. — ⁸ Exod., XXV, 40. — ⁹ Sap., IX, 8. — ¹⁰ I Paral., XXVII, 19. — ¹¹ Dion. Areop., de Cælest. Hier., c. III, n. 1.

(a) Vulg. *Sacerdotis custodient.* — (b) *Al* deiforme. *Interpr. Corderii* : « Actio quæ ad deiformitatem, quantum fas est, accedit. » — (c) *Leg.* Deiformitatem.

bene operando, ad Dei conformitatem, quantum possibile est, ascendit; tum (a) vero angelorum hierarchiæ humana hierarchia (b) per imitationem et vitæ conformationem assimilatur (c), dum tres electorum hominum ordines secundum trinas conditiones sive differentias, singulis appropriatas, comparantur. Et hi tres salvandorum status significantur per illos tres, quos dicit Ezechiel liberandos ¹: *Si fuerint*, inquit, *in civitate hi tres viri*, scilicet Daniel, Noe, et Job, *num liberabunt animas suas?* Daniel, qui abstinentiæ merito obtinuit intelligentiam visionum, typum gerit claustralium et religiosorum, qui continue gratia et excellentia abstinentiæ, qua non solum abstinere ab illicitis, verum etiam a licitis concessis, merentur amplius illuminari. Noe autem, qui arcam gubernavit, formam gerit prælatorum, per quorum scientiam, et regiminis industriam, electi in arca Ecclesiæ constituti, a diluvii, id est, peccati periculo merentur liberari. Per Job vero, cætus activorum, et conjugatorum numerus poterit designari, pietatis operibus et misericordiæ comprobatus: Job enim fuit conjugatus.

Tres igitur sunt ordines electorum, scilicet religiosorum, sive contemplativorum, prælatorum, et activorum. De his dicitur in Luca ²: *Duo erunt in lecto, in agro, et in mola*. Nam illi, qui sunt contemplativi, in cubiculo divinæ suavitatis requiescunt; qui vero prælati sunt, in agro regiminis, correctionis et prædicationis officio se exponunt; sed qui vero subditi sunt et activi, laborem molæ non renuunt, et a boni exercitio non desistunt, etc. Iste igitur triplex status salvandorum per quamdam appropriationem videtur esse comparabilis triplici statui angelorum, inter quos, secundum ordinum differentiam, quidam sunt primi, quidam vero ultimi, et quidam intermedii. Primi quidem ordines, hierarchici debent esse tres ordines, scilicet angeli de ordine Se-

raphim, qui amoris incendio præ cæteris fuerunt; Cherubim quoque, qui cognitionis privilegio gaudent; et Throni, qui justitiæ perpendiculari aliis præminent. Angelis horum trium ordinum, qui officio et dignitate sunt cæteris sublimiores, comparabiles sunt viri summæ perfectionis, religiosi videlicet et claustrales, qui tanto majoris meriti æstimantur, quanto ad altiorem vitæ perfectionem ex voti proposito obligantur: et ideo nomen et officium angelorum qui Deo sunt viciniore, sibi vendicant, qui amoris incendio inflammati, ac sapientiæ dono præditi, divinæ justitiæ se conformant. Unde dicuntur Seraphim, id est, ardentes vel incendentes, propter intensionem (d) et fervorem charitatis; Cherubim, propter plenitudinem cælestis sapientiæ, et cognitionem divinæ veritatis; Throni vero, propter amorem justitiæ, et perpendicularum æquitatis.

CAPUT II.

De Seraphim.

Dicuntur igitur primo Seraphim, quia angeli illius ordinis, divini amoris incendio præ cæteris inflammati, aliorum sunt inflammativi. Sic religiosi, quasi ignei, illos ad amorem Dei et proximi inflammant, ad quorum corda, nunc verbo, nunc exemplo appropinquant. Dicitur enim in Ecclesiastico ³: *Surrexit Helias sicut ignis, et sermo ejus sicut facula ardebat*. Et in Luca ⁴: *Nonne cor nostrum ardens erat in nobis?* etc. Et ideo angeli ordinis Seraphim non solum dicuntur calidi, imo perfervidi. Nam qui fervet caloris violentia, nunc extra se jactatur, nunc supra se tollitur: sic mens religiosa, in Dei amore fervida, nunc supra se per devotionem rapitur; infra etiam, ut quando sui ipsius obliviscitur; nunc ad proximum inflammandum diffunditur et dilatatur, in se stare non valens; nunc volens alios attrahere et

Seraphim sunt inflammativi.

¹ Ezech., XIV, 20. — ² Luc., XVII, 34, 35. — ³ Eccli., XLVIII, 1. — ⁴ Luc., XXI, 33.

(a) Al. tunc. — (b) Al. hierarchiæ, quibus. — (c) Al. deest assimilatur. *Locus iste mutius est*. — (d) Al. incensionem

sibi incorporare, satagit et conatur. Unde dicitur in Job ¹ : *Fervens et fremens absorbebit terram.* Et Psalmus ² : *Qui facit angelos suos spiritus, et ministros suos flammam ignis.* Et in Apocalysi ³ : *Vidi angelum, cujus facies erat ut sol, et pedes ejus ut columna ignis.* Ideo dicitur in Isaia ⁴ : *Volavit ad me unus ex Seraphim, et in manu ejus calculus ignitus, quem tulerat de altari, et tetigit os meum, etc.*

Sera-
phim
suos mo-
tivi.

Item secundo, quia in se mobiles, aliorum sunt motivi; unde et volasse leguntur in Isaia. Sic religiosi spiritu divinæ dilectionis moti, mobiles sunt jussis superiorum, sine moræ dispendio obtemperando, et aliis exemplum obedientiæ relinquendo. Tales perficere imperata non procrastinant; sed velut volucres, ad omne, quod præcipitur, advolant et festinant. Ideo de veloci talium obedientia dicitur in Isaia ⁵ : *Qui sunt isti, qui ut nubes volant?* Et alibi ⁶ : *Ite, Angeli veloces.* Et in Sapientia ⁷ : *Omnibus mobilibus mobiliter est sapientia.* Et in Ezechiele ⁸ : *Quocumque ibat spiritus rote, levabantur sequentes eum. Spiritus enim vitæ, etc.* Spiritus vitæ est charitas, quæ vita est animæ: *Qui enim non diligit, manet in morte*, ut dicit Joannes. Spiritus quidem vitæ principium est motus et operationis in corde: unde si fuerit spiritus vitæ in corde, mobile efficit hominem, et agilem ad quamlibet victoriosam actionem. De tali dicitur in Proverbiis ⁹ : *Vidisti hominem velocem in opere suo?* etc.

Sera-
phim
acuti et
penetra-
tivi.

Item tertio acuti sunt et penetrativi: penetrant enim contemplando ad interiora velaminis, id est, ad secretissima Deitatis: sic contemplativorum affectus per desiderium semper in Deum tendit, et extra se non effluens, ad aliud præter ipsum, et extra ipsum non divertit. Unde dicitur in Ecclesiastico ¹¹ : *Girum cæli circūvivi sola, et profundum abyssi penetravi.* Et ad Corinthios ¹² :

¹ Job, xxxix, 24. — ² Psal. ciii, 4; Hebr., i, 7. — ³ Apoc., i, 4. — ⁴ Isa., vi, 6. — ⁵ Isa., lx, 8. — ⁶ Isa., xviii, 2. — ⁷ Sap., vii, 24. — ⁸ Ezech., i, 20. — ⁹ I Joan., iii, 44. — ¹⁰ Prov., xxii, 29. — ¹¹ Eccli.,

Spiritus omnia scrutatur, etiam profunda Dei. Et Job ¹³ : *Omne pretiosum vidit oculus ejus, profunda fluviorum scrutatus, etc.* Tam acutus et penetrativus fuit Paulus, quod in perscrutatione cœlestium arcanorum usque ad cœlum tertium introivit. Unde in libro Sapientiæ dicitur inter alia ¹⁴, quod spiritus sapientiæ est acutus.

Item quarto sunt inferiorum et suppositorum reductivi: quia quos Seraphim igne charitatis accendunt, ad Deum, qui sursum est, deducunt et convertunt. Sic affectus viri spiritualis, igne charitatis succensus, nunc se extendit ad Deum per contemplationem, nunc vero ad proximum per compassionem. Ad Deum movetur, ut in eo conquiescat; ad proximum, ut ipsum ad Deum revocet et reducat. Unde Jacobus ¹⁵ : *Si erraverit quis a veritate, et converterit eum aliquis, scire debet, etc.* Et in Exodo ¹⁶ : *Si erraverit bos vel asinus, reduc eum, etc.*

Sera-
phim in-
feriorum
reducti-
vi.

Item quinto activi et exemplificativi, quia non solum inferiores accendunt, verum etiam et ordinate diligendi formam tribuunt: quia angelos inferiores informant qualiter per amorem perfectum redeant in Deum, et secundum superiora proficiant et incedant. Et hoc proprie religiosi congruit, quos Dominus sæcularibus posuit in exemplum, ut secundum ipsorum imitationem mores pravorum corrigant, et contemptis terrenis, cœlestia appetant et acquirant. Sic et Isaia ¹⁷ nudus et discalceatus, datus est in signum et portentum Ægyptiis, et Æthiopibus, et quibusdam aliis. Vita itaque religiosorum exemplar est mundanorum. Similiter vita et conversatio sancta prælatorum, forma est et reformatio vitæ subditorum. Unde dicitur in Deuteronomio ¹⁸ : *Describet sibi re Deuteronomium legis, et accipiet exemplar a sacerdotibus leviticæ tribus, et habebit secum, etc.* Et Zacharias ¹⁹ : *Adam exemplum meum ab adolescentia mea.* Et in Joanne,

Sera-
phim ac-
tivi et
exempli-
ficativi.

xxiv, 8. — ¹² I Cor., i, 40. — ¹³ Job, xxviii, 11. — ¹⁴ Sap., vii, 22. — ¹⁵ Jac., v, 19-20. — ¹⁶ Exod., xiii, 4. — ¹⁷ Isa., xi, 2. — ¹⁸ Deut., xvii, 18. — ¹⁹ Zach., xiii, 5.

dicit ¹ Jesus (a) : *Exemplum dedi vobis*, etc. Et Paulus ² : *Esto exemplum fidelium in verbo, in fide et in castitate*. Mali autem, sanctorum angelorum omisso exemplo, se exhibent exemplar perditionis, sicut Achaz, qui ³ misit exemplar altaris Damasci in Hierusalem. Quod quidem videntur facere aliqui de modernis, qui huic (b) sæculo nequam se conformant, relictis et abjectis patrum et regulæ institutis, ut dici possit illud Job ⁴ : *Posuit me quasi in proverbium vulgi, et exemplum sum*. Relinquant aliis exemplum culpæ : erunt posteris exemplum pænæ, sicut dicit Ezechiel ⁵ : *Eris opprobrium et blasphemia, et exemplum et stupor cunctis gentibus*. Et Petrus ⁶ : *Civitatem Sodomorum in cinerem redigens eversione damnavit, exemplum eorum, qui impie acturi sunt, ponens*, etc. Et canonica Judæ ⁷ : *Civitates finitimæ simili modo exornate, et abeuntes post carnem alteram, factæ sunt exemplum, ignis æterni pœnam sustinentes*.

Item sexto, angeli ordinis Seraphim sunt holocausti purgativi : quia non solum sunt purgati a corruptione mali, imo ab imperfectione omnis boni, in quibus nulla adest mali corruptio, nec deesse alicujus boni perfectio comprobatur : et hoc potissime congruit viris angelicis et perfectis, qui se Domino medullatum holocaustum penitus obtulerunt; qui velut angeli ignei, in se etiam levioris culpæ maculam non admittunt; imo omnem mali speciem in se et in aliis annihilant, et consumunt. Ideo dicit Malachias ⁸ : *Erit quasi ignis conflans, et sedebit, et purgabit filios Levi*. Et in Ecclesiastico ⁹ : *De negligentia purga te cum paucis*. Nec solum sunt puri et immunes a corruptione mali, verum etiam ab imperfectione boni, ut dicitur in Deuteronomio ¹⁰ : *Perfectio tua et doctrina tua viro sancto*, etc. Sic etiam dictum est Abraham ¹¹ :

Ambula coram me, et esto perfectus. Ideo dicunt Seraphim ad Isaïam ¹² : *Auferetur iniquitas tua, et peccatum tuum purgabitur* : in quo notatur purgatio omnis mali. Et sequitur in eodem capite : *Adhuc erit decimatio, et convertetur, et erit in ostensionem* (c) *sicut terebinthus, et sicut quercus expandens ramos suos : semen sanctum erit, quod steterit in ea*. Ecce perfectio totius boni, quæ consequitur purgationem mali.

Item septimo sunt illuminativi, et omnis tenebrose obscuritatis fugativi : luciformem enim et illuminativam habent proprietatem, ut dicit Dionysius ¹³ : quod viris spiritualibus potissime convenit, quos Deus velut luminaria in firmamento, id est, in Ecclesia collocavit, quibus dicitur ¹⁴ : *Vos estis lux mundi*; et ideo omnes tenebras in se et in aliis discutunt, et lucis spirituales radios undique circumspargunt, juxta illud Job ¹⁵ : *Per quam viam spargitur lux*? Et ad Ephesios ¹⁶ : *Ut filii lucis ambulate in dilectione*. Et ad Philippenses ¹⁷ : *Inter quos lucetis tanquam luminaria*, etc. Et Daniel ¹⁸ : *Fulgebunt justi*, sive docti, *sicut splendor firmamenti*, etc. Nomine igitur Seraphim, qui Deo immediatus conjunguntur, et in divinis laudibus voces frequentius emittere dignoscuntur, viri religiosi et spirituales non immerito intelliguntur, qui viciniore sunt Deo per contemplationem et laudis continuationem, sicut dicitur in Isaïa ¹⁹ : *Clamabant alter ad alterum, et dicebant : Sanctus, Sanctus, Sanctus*, etc. Et propter charitatis incensionem, cujus excessus sive incensio plus exigitur in ipsis quam in aliis, præsertim cum ipsi sint altare Domini, in quorum corde et corpore jube sacrificium Domino immolatur; et ideo ignis in hoc altari est continue accendendus, ut patet in Levitico ²⁰ : *Ignis*, etc.

De istis autem angelis ordinis Seraphim,

De Sc.

¹ Joan., xiii, 15. — ² 1 Tim., iv, 12. — ³ IV Reg., xvi, 10. — ⁴ Job, xvii, 6. — ⁵ Ezech., v, 15. — ⁶ II Petr., ii, 6. — ⁷ Jud., 7. — ⁸ Malach., iii, 3. — ⁹ Eccli., vii, 34. — ¹⁰ Deut., xxxiii, 8. — ¹¹ Gen., xvii, 1. — ¹² Isa., vi, 7, 13. — ¹³ Dion. Areop., de

Cæl. Hier., c. vii. — ¹⁴ Matth., v, 14. — ¹⁵ Job, xxxviii, 24. — ¹⁶ Ephes., v, 8. — ¹⁷ Philip., ii, 15. — ¹⁸ Dan., xii, 3. — ¹⁹ Isa., vi, 3. — ²⁰ Levit., vi, 12. (a) Al. Joannes dicit. — (b) Al. hoc. — (c) Edit. Ven. ostensione.

raphim
septem
dicta
Isaiæ ex-
plican-
tur.

septem specialiter exprimuntur, scilicet quod stabant, quod duo erant quæ stabant, quod bis sex alas habebant, quod se velabant, quod volabant, quod clamando requiem non habebant, quod tollentes lapideum ignitum de altari, labia Isaiæ emundabant. Ista omnia exiguntur in viris angelicis et spiritualibus quoad statum perfectionis. Quod namque duo fuisse dicuntur, refertur ad mutuæ cohabitationis associationem, sive ad mutuam geminæ charitatis exhibitionem; quia inter pauciores, quam inter duos, esse non potest ostensio charitatis. Ideo dicitur in Luca ¹: *Misit binos et binos, ante faciem suam*, etc. Et Ecclesiastes ²: *Melius est duos esse simul quam unum; habent enim emolumentum societatis suæ*, etc. Ideo duo angeli missi sunt simul in Sodomam, ut habetur in Genesi ³, quorum unus gentem perversam subverteret, alter vero justum Lot cum sua familia liberaret. Ad utrumque ministerium complendum unus angelus sufficisse potuisset; duos tamen simul misit Dominus, ut societatem mutuam in angelis et hominibus commendaret, et ad augmentum et conservationem charitatis societatem esse necessariam demonstraret. Ideo dicit Psalmista ⁴: *Ecce quam bonum*, etc. Ideo dicuntur ⁵ duo fuisse in agro, duo in lecto.

Quod autem secundo super templum stabant, scilicet quod non sedebant, non jacebant, sed fixi et erecti super utrumque pedem stabant, refertur ad erectam affectionis et intentionis elevationem ad cœlestia, et ad fixam ac immobilem æternorum contemplationem. Unde dicitur in Psalmo ⁶: *Stantes erant pedes nostri in atriis tuis, Hierusalem*. Et in Hieremia ⁷: *State super rias vestras, et videte, et interrogate, quæ sit riva bona?* Et in Psalmo ⁸: *Mane astabo tibi, et videbo*. Et Habacuc ⁹: *Super custodiam meam stabo*, etc. Et in Sapientia ¹⁰: *Cælum attingebat stans in terra*. Ideo dicitur ¹¹ An-

gelum stetisse juxta aram templi, etc., in Apocalypsi.

Tertio bis senas alas habebant, quia sex erant uni, sex alteri: et hoc habet referri ad plenitudinem operum charitatis et misericordiæ, quæ necessario super observationem decalogi supererogantur, quibus viri spirituales, velut duodecim pennis sive alarum fulcimentis, a terrenis ad cœlestia elevantur. Sex itaque alæ unius, sunt sex opera misericordiæ, quæ exhibentur proximo respectu corporis: reficere esurientem, potare sitientem, cooperire nudum vestimentum non habentem, visitare infirmantem, recolligere pauperem transeuntem hospitio, sepelire morientem. De quibus dicitur in Matthæo ¹², et in Tobia ¹³. Sex vero alæ alterius, sunt sex opera spiritualia proximo exhibita ex parte mentis, scilicet convertere errantem, instruere ignorantem, ad gratiam suscipere pœnitentem, diligere persequentem, arguere delinquentem, defendere innocentem. Talibus alis, a dextris et a sinistris, electorum mentes ad cœlestia elevantur, sicut dicitur in Psalmo ¹⁴: *Si sumpsero pennas meas diluculo*, etc. Et Ezechiel ¹⁵: *Pennæ eorum erant junctæ alterius ad alterum*, etc. Et in Apocalypsi ¹⁶: *Datæ sunt ei alæ, ut volaret in desertum a facie draconis persequentis*.

Quod autem Seraphim velabant faciem et pedes, refertur ad humilem religiosorum intentionem. Non enim intendunt sua merita propter hominum laudem publicare, sicut faciunt hypocritæ, qui stant in angulis platearum orantes, *ut videantur ab hominibus*, ut dicitur in Matthæo ¹⁷; sed, ut Deo placeant, qui videt in abscondito, student bona, quæ faciunt, occultare. *Nesciat sinistra tua, quid faciat dextera*, ut dicit idem Matthæus ¹⁸. Caput itaque, corpus et pedes velant et tegunt, qui nec in principio, nec in fine, nec in medio, de bonis, quæ faciunt,

¹ Luc., x, 1. — ² Eccle., iv, 9. — ³ Gen., xix, 1. — ⁴ Psal. cxxxii, 1. — ⁵ Luc., xvii, 35. — ⁶ Psal. cxxi, 2. — ⁷ Jerem., vi, 16. — ⁸ Psal. v, 4. — ⁹ Hab., ii, 1. — ¹⁰ Sap., xviii, 16. — ¹¹ Apoc., viii, 3. — ¹² Matth.,

xxv, 35 et seq. — ¹³ Tob., i et seq. — ¹⁴ Psal. cxxxviii, 9. — ¹⁵ Ezech., i, 9. — ¹⁶ Apoc., xii, 14. — ¹⁷ Matth., vi, 5. — ¹⁸ Ibid., 3.

laudari appetunt ab hominibus, vel requirunt.

Seraphim quinto dicuntur volasse, et hoc refertur ad perfectionem justorum, et meritum multiplicationem. Nam avis volans, per multiplicatum alarum motum, et sæpius iteratum, aera petens, a terra se elongat: sic viri sancti non per otium et torporem, imo per bonorum operum exercitium et laborem, relictis terrenis, cœlestibus appropinquant. Psalmista ¹: *Quis mihi dabit penas?* etc.

Clamor sexto Seraphim jugem significat divinæ laudis sine intermissione continuationem: sic continue prorumpunt electi ex desiderio videndi Deum. Idem Psalmista ²: *Ad videndum in bonitate electorum tuorum, ad letandum in letitia gentis tuæ, ut lauderis cum hæreditate tua.* Clamabant autem Seraphim: *Sanctus, Sanctus, Sanctus.* Ideo enim prorumpunt electi, præcipue religiosi, in triplicem laudem Dei, quia ipse Sanctus sanctorum electos suos sanctificat, ab amore mundanorum separando; et separatos, in via meritum promovendo; et in fine jam sanctificados, per sanctificationis consummationem in gloria præmiando. Est itaque jugiter laudandus, quia efficit hominem sanctum et mundum in pœnitentia, sanctiorem in justitia, sanctissimum vero in gloria sempiterna. De hac sanctificatione dicitur in Joanne ³: *Sanctifica eos in veritate, ut et ipsi sanctificati sint et consummati in unum, sicut ego et tu unum sumus.*

Quod vero septimo labia Isaïæ polluta cum calculo tangebant et mundabant, habet referri ad sanctorum et religiosorum misericordiam et compassionem, qua per gratiam ipsos sanctificantem in se purgati, sæcularibus etiam et aliis immundis peccatoribus compatientes, ferventissimis et devotissimis orationum suffragiis, eorum sanctificationi cooperantur. Sic Moyses ⁴ suis precibus Mariam leprosam et immundam, sanitati et

munditiæ restituit. Et in Job dicitur ⁵: *Servus meus Job orabit pro vobis, faciem ejus suscipiam, ut vobis non imputetur stultitia.* Et sequitur: *Conversus est Dominus ad pœnitentiam Job, cum oraret pro amicis suis,* etc. Ex quo patet manifeste, quod multum cooperantur bonorum suffragia ad peccatorum justificationem et emendationem. Et hæc de ordine Seraphim dicta sufficiant.

CAPUT III.

De Cherubim.

Sicut viri perfecti configurantur ordini Seraphim propter excellentiam ferventissimæ dilectionis; ita assimilantur ordini Cherubim propter plenitudinem sapientiæ; et prærogativam limpidissimæ cognitionis, quæ in viris spiritualibus dignoscitur præ cæteris relucere. *Cherubim* quippe plenitudo sapientiæ interpretatur: quod absque dubio viris spiritualibus convenit, per quorum corda spiritus sapientiæ affluentissime (a) se diffundit. Unde Apostolus ⁶: *Sapientiam loquimur inter perfectos, sed non sapientiam principum hujus sæculi, quæ destruetur; sed loquimur sapientiam in mysterio absconditam; quam nemo principum hujus mundi cognovit,* etc. Istius sapientiæ cœlestis radius per Spiritum sanctum in cordibus virorum spiritualium diffunditur, sicut ibidem sequitur: *Nobis autem revelavit Deus per Spiritum sanctum suum, quia Spiritus scrutatur omnia,* etc. Hæc sapientia non est mundana quæ inflat, sed illa quæ ædificat. Prima enim est terrena, de qua dicitur in Luca ⁷: *Prudentiores sunt filii hujus sæculi filiis lucis:* et hæc est in avaris et negotiosis. Præterea est animalis, de qua ad Romanos ⁸: *Prudentia carnis mors est:* hæc est in voluptuosis, quia vera sapientia *non invenitur in terra suavitè viventium,* ut dicit ⁹ Job. Est insuper diabolica, et hæc est in superbis, et in iavi-

¹ *Psal.* LIV, 7. — ² *Psal.* CV, 5. — ³ *Joan.*, XVII, 17-19. — ⁴ *Num.*, XII. — ⁵ *Job*, XLII, 8, 10. — ⁶ *1 Cor.*, II,

6 et seq. — ⁷ *Luc.*, XVI, 8. — ⁸ *Rom.*, VIII, 6. — ⁹ *Job*, XXVIII, 13. — (a) *Cat. edit.* affluentissimæ.

dis, de quibus Isaias ¹: *Væ qui sapientes estis in oculis vestris*, etc. Et in Hieremia ²: *Sapientes sunt ut faciant mala. Sed in malevolam animam non introibit sapientia*, ut dicitur ³ in Sapientia. Ideo ad veram et permanentem sapientiam, quæ desursum est, recurrendum est. Hæc enim est *pudica, pacifica, modesta*, etc., ut dicit ⁴ Jacobus. Nam mentem, quam inhabitat, purificat, et pacificat, et quietat. Et ideo istius sapientiæ plenitudo, perfectorum mentes angelis ordinis Cherubim purificat et configurat. Ideo in Malachia ⁵: *Labia sacerdotis custodiunt scientiam, et legem requirunt ex ore ejus, quia angelus Domini exercituum est*. Et in hujus rei figuram dicitur in Exodo ⁶: *Duos quoque Cherubim facies ex utraque parte oraculi: Cherub unus erit in latere uno, et Cherub alter in latere altero*, etc. Istud oraculum est cor humanum, in quo oportet Deum adorare *in spiritu et veritate*, sicut dicitur ⁷ in Joanne. In quo quasi a sinistris erigitur Cherub quoad scientiam in humanis, ut scilicet sciamus qualiter in medio hujus prævæ et perversæ nationis sapienter conversemur; in alia vero parte debet esse Cherub quoad sapientiam necessariam in divinis, ut scilicet secundum spiritum divinæ sapientiæ nos cœlestibus conformemur. Et sic Cherubim vocabulum in præsentem et in futuro scientiam significat.

Cherubim dici possunt viri perfecti.

Possunt itaque viri perfecti dici Cherubim, propter multa quæ, secundum traditionem beati Dionysii, istis angelis specialiter appropriantur, et primo propter deificam visionem. Ideo enim Deividi dicuntur, quia divini luminis influentia primo et principaliter irradiantur, qua in Dei visione sublimiori gloria extolluntur. Et hoc ideo: nam viri spirituales, angelis quidem cherubim comparabiles, Deum vident per cognitionem, et per conscientiam munditiam sibi adhærent inseparabiliter per amorem, et sic

de numero Cherubim efficiuntur, ad quorum æquiparantiam se devenisse vitæ et gratiæ merito dignoscunt. Unde dicitur in primo Paralipomenon ⁸: *Aurum purissimum dedit, ut fieret ex eo similitudo Cherubim, secundum opera exemplaris*, etc. Aurum purissimum puram significat conscientiam, et mundam, quæ in viris spiritualibus potissime invenitur, propter quam vita angelicæ in eis (a) similis potissime reperitur. Nam nulla creatura puritati angelicæ in præsentem poterit adæquari, quæ ipsius angeli (b) puritatem, quantum in se fuerit, contempserit imitari.

Item secundo, propter singularem divini luminis susceptionem, quia lux divina super ipsos transfusa, ipsos singulariter illuminat, ut omnibus sub se constitutis ipsis median- tibus evidentissime se ostendat. Propter quod Cherubim plena fuisse oculis leguntur ⁹, quia viri angelis cherubim comparati, circumspectionis gratia et providentiæ dono circumdati, sunt undique luminosi, ut non solum propria, verum etiam et aspiciant vigilantem studio aliena. Et ideo forsitan facies Cherubim mutuo se leguntur respexisse, quia unusquisque alterius debet esse oculus, et alieno periculo velut proprio cum discretionis moderamine contrarie.

Item tertio, propter sibi iufusæ sapientiæ communicationem. Nam occultum supremæ sapientiæ donum sive lumen, quod divinitus accipiunt, ad alios transfundunt: sic justi talentum quod ex Dei dispensatione recipiunt, non ponunt *sub modio* ¹⁰, *sed super candelabrum*, quod omnibus, quantum in se est, communicant æqualiter et exponunt. Ideo dicit Sapiens ¹¹: *Sacramenta Dei non abscondam, sed ponam in lucem scientiam, et non preteribo veritatem*, etc. Verum erubescere possunt invidi et æmul, qui donum Dei nituntur sibi solum vindicare. Contra quod est illud Numeri ¹²: *Quid inquit,*

¹ Isa., v, 21. — ² Jerem., iv, 22. — ³ Sap., i, 4. — ⁴ Jac., ii, 17. — ⁵ Malach., ii, 7. — ⁶ Exod., xxv, 18, 19. — ⁷ Joan., iv, 24. — ⁸ 1 Paral., xxviii, 17. —

⁹ Ezech., i, 18; x, 12; Apoc., iv, 6, 8. — ¹⁰ Matth., v, 15. — ¹¹ Sap., vi, 24. — ¹² Num., xi, 29.

(a) Cœl. edit. angelica in ea. — (b) Angelicam.

cemularis pro me? Quis tribuat ut omnis populus prophetet, et de singulis spiritum suum?

Item quarto, propter divinæ quietis præparationem. Unde Dionysius¹ eos divinæ quietis hospites sive receptores cognominat. Ex eo enim quod lumen capiunt, locus luminis fiunt. Qui igitur per amorem et quietem conscientiae Deo desuper venienti in suo affectu locum præparant, angelis cherubim se conformant. Ideo forsân dicitur sedere super Cherubim, quia quos quietos, humiles, et mansuetos inveniet, in ipsis familiarius requiescet, sicut dicit Isaias²: *Requiescet super eum*, etc. Et Psalmista³: *In pace factus est locus ejus*, etc. Isaias⁴: *Super quem requiescet spiritus meus, nisi super mansuetum*, etc.

Item quinto, propter immediatam secretæ Dei sapientiæ circuitionem. Nam angeli cherubim immediate quidem Deo assistunt per incommutabilitatem contemplationis et veritatis; circumeunt tamen semper admirando et laudando incomprehensibilem profunditatem divinæ majestatis: nam quanto contemplationis acie profundius divinitatis secreta comprehendere satagunt, tanto se minus comprehendisse per omnia recognoscunt. Sic revera est de perfectis, qui nondum se comprehendisse arbitrantur; imo quanto videntur esse virtutibus et gratiis perfectiores, tanto se reputant omnibus inferioribus; et cum aliqui reputant eos usque ad Dei secretiora jam penetrasse, vix putant se adhuc talia inchoasse, juxta illud Ecclesiastici⁵: *Cum consumnaverit homo, tunc incipit* (a). Et in Luca⁶: *Cum omnia bene feceritis, dicatis: Servi inutiles*, etc.

Item sexto, propter deifici alimenti unificam repletionem: quia non esset per omnia beatus angelorum status, si multa de secretis Dei caperet intellectus, et tamen vacui remanerent in affectu. Ideo dicit, quod multa

quidem et inaudita de Dei secretis intelligunt, sed singuli summam repletionem spiritali, qua Deo incorporantur, inveniunt, et per internam dulcedinem divinæ voluntati uniti, ab ipso non recedunt. Sic viri spirituales, multa capientes intellectu, (b) uberius se et alios reficiunt, quanto profundiora de occultis divinæ sapientiæ apprehendunt. Ideo dicitur in Hieremia⁷: *Inebriabo animas sacerdotum pinguedine*, etc. Et in Isaia⁸: *Audite*, etc. Istius alimenti dulcedinem tanto justî perfectius recipiunt et sentiunt, quanto sensus corporis et affectiones cordis purius custodiunt atque regunt. Ideo Abraham prius angelorum pedes abluebat, quos temperato cibo reficere disponebat, ut dicitur in Genesi⁹: *Afferam pauxillum aquæ, et laventur pedes vestri*, etc. Soli enim boni et mundi ad esum angelicum admittuntur. Et Sapiens¹⁰: *Præparasti populo tuo escam angelorum*, etc.

Item septimo, propter situs collocationem. Nam supernæ virtutes ex parte dexteræ collocantur; dæmones vero sinistram tenere videntur, juxta illud Ezechielis¹¹: *Cherubim stabant a dextris domus*, etc. Et hoc est proprium electorum et perfectorum, ut sint filii dexteræ, sicut mundani filii sunt sinistræ. Nam oves a dexteris, hœdi vero a sinistris in judicio locabuntur, ut dicitur¹² in Matthæo. In cujus rei figuram Abraham dexteram tenuit, Loth vero tenens sinistram in Sodomam declinavit, ut legitur¹³ in Genesi. Ideo etiam posuit Jacob manum dexteram super caput Ephraim, sinistram vero super caput Manasse, ut dicitur¹⁴ in Genesi. Manasse oblivio, Ephraim vero frugifer vel fructificatio interpretatur. Qui hic gaudent bonis temporalibus, quibus applaudit mundus, sunt Ephraim, et putant se dexteram felicitatis obtinere, juxta illud Psalmi¹⁵: *Beatum dixerunt populum, cui hæc sunt*. Religiosi vero, quos obliviscitur et abjicit mundus,

¹ Dion., de Cæl. Hier., c. vii. — ² Isa., xi, 1. —

³ Psal. lxxv, 3. — ⁴ Isa., lxxvi, 2. — ⁵ Eccli., xviii, 6.

⁶ Luc., xvii, 10. — ⁷ Jerem., xxxi, 14. — ⁸ Isa., lv, 2-3. — ⁹ Gen., xviii, 4. — ¹⁰ Sap., xvi, 20. —

¹¹ Ezech., x, 3. — ¹² Matth., xxv, 33. — ¹³ Gen., xiii, 12. — ¹⁴ Gen., xlviii, 17. — ¹⁵ Psal. cxlvi, 15.

(a) Vulg. incipiet. — (b) Suppl. tanto.

sinistram habere partem a reprobis opinantur, dicente Sapientia ¹: *Hi sunt, quos aliquando habuimus in derisum*, etc.; sed in fine cancellabuntur manus, quia mali sinistram cum rubore obtinebunt, boni vero cum honore dexteram obtinuisse se gaudebunt, quando dicitur ²: *Amice, ascende superius; et erit tibi gloria coram simul discumbentibus*, aliis incipientibus obtinere novissimum locum cum rubore.

Item octavo, propter inferiorum excitationem. Nam angeli ordinis Cherubim inferiores angelos excitant in divinæ contemplationis admirationem; et quod de Deo per cognitionis donum percipiunt, inferioribus innotescunt. Et hoc convenit Religiosis, et verbo et exemplo sæculares allicere ad laudem et cognitionem Creatoris; nam dicit Scriptura ³: *Cum ambularent Cherubim, ibant pariter, et rotæ juxta ea, et cum eleventur alas suas ut exaltarentur de terra, non residebant rotæ, sed juxta erant, stantibus illis stabant*, etc. Ex quo manifestum est, quod ex profectu vel defectu Religiosorum et Clericorum dependet profectus vel defectus laicorum, juxta illud ⁴: *Et nunc, fratres, vos qui estis presbyteri in populo Dei, ex vobis pendet anima illorum*.

Item nono; propter divinæ voluntatis manifestationem. Nam, mediantibus angelis cherubim divina voluntas in superioribus innotescit. Ideo dicitur ⁵: *Audiebat vocem loquentis ad se de propitiatorio, quod erat super arcam inter duas alas Cherubim, inde et loquebatur ei*. Sic Religiosi et litterati viri sunt quasi interpretes Dei ad aures simplicium laicorum, et ipsorum laicorum ad aures Dei. Moyses retulit verba Domini ad populum, et vice versa, populi ad Deum, ut dicitur ⁶ in Exodo. Et sonus alarum Cherubim erat quasi sonus aquarum multarum, quasi vox sublimis Dei, ut dicitur ⁷ in Ezechiele. Nam perfecti verba populorum refe-

runt ad Deum in oratione et gratiarum actione, et verbum Dei annuntiant populo in prædicatione. Videant igitur, quod fideles sint interpretes, non amore, non odio vel timore alicujus personæ, (a) divinum consilium peccatoribus occultantes. Talis interpres fuit Paulus, qui dicit ⁸: *Nihil subtrahi vobis utilium, quin annuntiarem vobis, et docerem, publice testificans omnibus penitentiam et fidem*, etc.

Item decimo, propter specialem custodiæ paradisi deputationem. Nam Cherubim, velut janitoribus, custodia januæ paradisi fuit deputata, ut patet in Genesi ⁹: *Collocavit Cherubim, et flammam gladium versatilem, ad custodiendam viam ligni vitæ*. Et hoc videtur esse proprium officium Religiosorum, et Doctorum, et Prælatorum, ut tam ex vitæ merito, quam ex officio, viam arctam quæ ducit ad vitam in se custodiant, et aliis ostendere non desistant, ut dicere possint illud Hieremiæ ¹⁰: *Hæc est via, ambulate in ea*; sed non debet esse sine gladio versatili et flammeo vir perfectus.

CAPUT IV.

De Thronis.

Tertius ordo primæ hierarchiæ vocatur ordo Thronorum, in quibus divina justitia potissime requiescit, per quorum ministerium divinæ æquitatis excellentia, benigne et sapienter judicans, universa hominibus innotescit, sicut dicit Psalmus ¹¹: *Sedes super Thronum, qui judicas justitiam*. Et Ecclesiasticus ¹²: *Unus est Altissimus, Creator omnium, potens, et metuendus nimis, sedens super Thronum, dominans Deus*. Unde hi angeli, in quibus Deus residet, et cuncta subjecta ordinat et disponit, dicuntur Throni, quia sicut thronus subjicitur residenti, sic angeli illius ordinis divinæ justitiæ sunt subjecti: ex quo præsentis aucto-

¹ Sap., v, 3. — ² Luc., xiv, 10. — ³ Ezech., x, 16. — ⁴ Judith., viii, 21. — ⁵ Num., vii, 89. — ⁶ Exod., xix, 7, 8. — ⁷ Ezech., i, 24. — ⁸ Act., xx, 20. —

⁹ Gen., iii, 25. — ¹⁰ Jerem., vi, 16. — ¹¹ Psal., ix, 5. —

¹² Eccli., i,

(a) Cæd. edit. hic add. et.

ritas declaratur, et ipsorum subjectorum Thronorum, id est, angelorum humilitas commendatur. Nam ¹ *super humiles spiritu Dominus requiescit* (a) : et ideo viri spirituales et perfecti, sive sint Religiosi, sive Prælati, significantur per Thronos ratione justitiæ et humilitatis, sicut per Cherubim propter excellentiam sapientiæ, et sicut per Seraphim ratione charitatis. Nam illa quæ de Thronis per appropriationem dicuntur, in viris sanctis per imitationem divinæ justitiæ inveniuntur.

De proprietatibus autem Thronorum dicit Dionysius ², quod sunt sedes Dei altissimi compactæ, id est, convenienter conjunctæ, ab omni liberæ subjectione, divini superadventus susceptivæ, deiferæ, et ab omni extremitate remotæ, etc. Et hæ conditiones, quamvis proprie dicantur de angelis tertii ordinis, conveniunt tamen per appropriationem viris sanctis, qui possunt dici viri ignei vel flammæ quoad perspicuitatem cognitionis et fervorem charitatis, juxta illud Danielis ³ : *Thronus ejus flamma ignis* : ibi Glossa Origenis : « Thronus Dei sunt Monachi et Eremitæ, et consimiles, qui in uno loco degentes, Deo militare student, nec per loca discurrunt; in quorum quietis cordibus quiescit Deus : qui bene flamma nuncupantur, quia dilectione Dei et proximi, et desiderio cœlestis patriæ inflammantur.

Dicuntur etiam Throni eburnei propter munditiam cordis, et candorem innocentie castitatis. Unde significantur per Thronum eburneum, quem fecit Salomon ⁴ *de ebore grandem*, ut patet in secundo Paralipomenon ⁵, et tertio Regum. Nam in cordibus eburneis, id est mundis et castis, Dominus requiescit, qui ⁶ *pascitur inter lilia, donec inclinetur umbra, et aspiret dies*. Et ideo in virginali utero, velut in throno eburneo, divinitas novem mensibus requievit, juxta illud ⁷ : *Venter tuus eburneus, distinctus*

sapphiris : ille, inquam, venter, de quo Lucas ait ⁸ : *Beatus venter qui te portavit*, etc. Qui utique fuit eburneus venter vel thronus, quantum ad extinctionem fomitis et concupiscentiæ, tam originalis quam actualis, et quoad privilegium continentie singularis.

Item sunt Throni gemmei, variis scilicet gemmis et lapidibus pretiosis insigniti, quantum ad mentis constantiam et patientiæ firmitatem. Unde dicitur in Ezechiele ⁹ : *Similitudo Throni quasi aspectus sapphiri*. Et in Apocalypsi ¹⁰ : *Sedes erat posita in cælo, et super sedem sedens, et aspectus ejus quasi aspectus lapidis smaragdi*. Sapphirus est solidus lapis cœlestis et aerei coloris, et significat illos qui firmi sunt et stabiles contra extrinsecas mundi tribulationes, et hoc ob spem æternorum et honorum cœlestium futurorum, sicut fecit Eleazarus, qui dixit ¹¹ : *Domine, tu scis quia cum a morte possem liberari, duos corporis sustineo cruciatus; secundum animam vero* (b) *propter timorem tuum hæc libenter patior*. Smaragdus vero, qui lapis est mundus, et contra impetuosum sanguinis fluxum utilis, significat illos qui in amore castitatis roborati, innatas reprimunt in se corporis passiones, sicut fecit Apostolus quando dixit ¹² : *Castigo corpus meum, et in servitutem redigo*, etc. Jaspis vero, qui est gemma fugans phantasmata, illos significat, qui tentationes dæmonum superant, et ipsorum phantasticas vincunt illusiones et declinant, sicut Apostolus, qui dixit ¹³ : *Non ignoramus cogitationes ejus*, etc. Et talibus gemmis, id est, viris solidis in fide et opere virtuosis, præparat Dominus thronum suum, sicut dicitur de Hierusalem cœlesti ¹⁴ : *Thronus Dei*, dicebatur in Matthæo. Et in Tobia ¹⁵ : *Ex sapphiro et smaragdo edificabitur, et ex lapide pretioso*, etc.

Item Throni sunt nubi per compassio-

— ¹ I Sa., LXVI, 2. — ² Dion., de Cœl. Hier., c. VII. — ³ Dan., VII, 9. — ⁴ II Paral., IX, 21. — ⁵ III Reg., X, 18. — ⁶ Cant., II, 16; IV, 6. — ⁷ Cant., IV, 14. — ⁸ Luc., XI, 27. — ⁹ Ezech., I, 26. — ¹⁰ Apoc., IV, 3.

(a) Vulg. *Ad quem respiciam, nisi ad pauperculum et contritum spiritu?* etc. — (b) Cœt. Edit. secundum aliam vero translationem.

Sapphi-
rus.

Smar-
gus.

Jaspis.

nem et pietatem, in quibus Dominus residens, velut de quibusdam nubibus pluens, per ipsas subvenit miseriis afflictorum. Unde in Ecclesiastico ¹: *Speciosa est Dei misericordia in tempore tribulationis, quasi nubes pluviae in tempore siccitatis*. Et in Proverbiis ²: *Misericordia et veritas custodiunt regem, et roborabitur clementia thronus ejus*. De hoc throno dicitur in Ecclesiastico ³: *Thronus meus in columna nubis*.

Item justi dicuntur throni Domini, sed quasi aurei per incorruptibilem justitiam, et inflexibilem æquitatem: nam aurum incorruptibile est et vix flexibile; sic justitia, de qua in Sapientia ⁴: *Justitia perpetua est, et immortalis*, etc. Et in eadem ⁵: *Justi in perpetuum vivant*. Et ideo in eis velut in throno aureo, firmo et solido, Dominus requiescit, sicut Assuerus, qui in throno aureo et in solio regni sui residebat. Et in Proverbiis ⁶: *Aufer iniquitatem et impietatem de vultu regis, et firmabitur*.

Possunt etiam dici justi throni siderei, sive stellei, et hoc per tranquillitatem conscientiae, et perfectam cordis humilitatem. Nam quanto hominis conscientia humiliando se magis indignum reputat, tanto circa cœlestia obtinenda amplius se coaptat, et ad Deum in se suscipiendum tanto est habilior, quanto in sui consideratione humilior judicatur. Ideo dicit Psalmista ⁷: *Thronus ejus sicut Sol in conspectu meo, et sicut Luna perfecta*, etc. Sol quidem et Luna computantur inter sidera, quæ quamvis corporali dimensione et virtuali effectui et operatione sint maxima, tamen minima secundum sensus aspectum judicantur. Et hoc humilibus congruit, qui quanto in mundo minus reputantur, tanto sunt majores, juxta illud Sapientiae ⁸: *Habituimus eos in derisum, et in similitudinem improperii, et finem illorum sine honore; et ecce quomodo computati sunt inter filios Dei*, etc.

Sancti itaque viri, qui tam multiplici causa Dei dicuntur throni, angelis tertii ordinis comparantur, propter altissimæ paupertatis professionem. Nam illud reputamus altius, quod est a centro remotius. Tales sunt *pauperes spiritu*, quorum ⁹ *est regnum cœlorum*; qui enim terrenis nihil commune possident, et ideo superiorem in cœlestibus locum habent, sicut dicit Apostolus ¹⁰: *Altissima eorum paupertas abundavit in divitiis simplicitatis eorum*, etc. Alta quidem est paupertas, quæ tollit superflua; altior, quæ distribuit et licita et permessa; sed altissima sibi subtrahit etiam necessaria, sicut illa vidua ¹¹, quæ in gazophylacio de suis necessariis duo dedit minuta. Altus est igitur pauper spiritu superflua abiciens, sicut Abraham, qui dixit ¹²: *Juro tibi (a)*, etc. Altior vero a licitis abstinens, sicut David ¹³, qui abstinuit ab aqua quando sitivit. Sed altissimus est, ea quæ videntur necessaria, non admittens, juxta illud Isaïæ ¹⁴: *Sustollam te super altitudinem terræ, et cibabo te hereditate Jacob patris tui*, etc.

Item Throni angelici (b) sunt compacti, id est, convenienter aptati et conjuncti, quia mutuae charitatis juncturam, aliqua relaxante injuria (c), non deserunt, sed secundum naturæ suæ et gratiæ capacitatem Deum supervenientem aptissime recipiunt, et receptum de se ulterius non repellunt. Et hoc convenit sanctis viris et perfectis, ut sint compacti sicut throni per mutuae charitatis et affectionis indissolubilem compaginationem, sed in omnibus se Deo coaptantes, sibi in suis affectibus immutabilem præparent mansionem. Unde Paulus ¹⁵: *Crescamus in charitate in illo qui est caput, ex quo totum corpus ipsi compactum est, et (d) conexum per omnem juncturam*, etc. Nam in illis, qui sunt uniti, et compacti in charitate, sine omni scissura

¹ Eccli., xxxv, 26. — ² Prov., xx, 28. — ³ Eccli., xxiv, 7. — ⁴ Sap., i, 15. — ⁵ Sap., v, 16. — ⁶ Prov., xxv, 5, quoad sensum. — ⁷ Psal. lxxxviii, 38. —

⁹ Sap., v, 3. — ¹⁰ Matth., v, 3. — ¹¹ II Cor., viii, 2. — ¹² Marc., xii, 41. — ¹³ Gen., xiv, 22. — ¹⁴ II Reg., xliii, 16. — ¹⁵ Ica., lviii, 14. — ¹⁶ Ephes., iv, 15.

(a) Vulg. *Levo manum meam*, etc. — (b) *Al.* angeli. — (c) *Edit. Ven.* injuriam. — (d) *E.*

et affectionis separabilitate, Deus pacis requiescit, etc.

Item ab omni ignominiosa subjectione sunt liberi, quantum ad omnimodam servitutis peccati evacuationem. Nam Throni, quamvis Deo sint subditi, non tamen serviliter sunt oppressi; et tanto magis sunt liberi, quanto ei magis sunt subjecti, cui servire est regnare, etc. Servitus itaque nimis ignominiosa et turpis est peccare. Nam *qui facit peccatum, servus est peccati*, ut dicit ¹ Salvator. Deo vero subijci, et ejus jussis obtemperare, summa est libertas, et jam cum Christo in spiritu conregnare. Et ad Romanos ²: *Liberati a peccato, servi facti estis justitiæ*, etc. Veri ergo servi sunt, in quorum mentibus per malitiam regnat diabolus; sed vere liberi sunt, quorum corda per gratiam inhabitat Deus.

Item sunt deiferi per legis divinæ voluntariam supportationem: nam tunc Deum ferre dicimur, quando fidei suæ præceptis voluntarie subjicimur. Ideo ait Apostolus ³: *Glorificate et portate Deum in corde et corpore vestro*. Tunc ergo throni Deum ferimus, quando præceptorum suorum onera comportamus. Unde in Canticis ⁴: *Ferculum fecit sibi Salomon*, etc.

Item divini superadventus sunt susceptivi, et hoc per omnimodam voluntatis cum Deo conformationem. Nam ad illos Deus sine obstaculo pervenit, ubi contradictionem voluntatis improbe non agnoscit: et ideo thronum cordis oportet disponere et aptare, si ipsum in nobis voluerimus habitare, quia legitur in libro Sapientiæ ⁵: *Non habitat in corpore subdito peccatis*. Et ideo sola domus cordis est præparanda et ornanda, ne forsitan ad nos declinans recedat, eo quod thronum vel sedem paratam non inveniat. In figuram hujus dicitur quarto Regum ⁶: *Vir Dei sanctus est iste qui transit per nos; faciamus ergo ei cœnaculum, et*

ponamus in eo lectulum, mensam, et sellam, et candelabrum, ut, cum venerit, maneat apud nos, etc.

Item Throni angelici ab omni extremitate sunt remoti, quia ei, qui sine fine et principio est, in quo non est reperire extremitatem, immediate sunt conjuncti: et hoc refertur ad virtutis meditationem, sive virtutis existentis in medio electionem, quam viri sancti angelorum exemplo eligunt, et ab extremitate vitiorum (a) se subtrahentes, ad virtutis medium tendunt, et bonis æternis, quia sine extremitate sunt, per virtutis opera se conjungunt. In medio se tenendo proficiunt, quia per fidem et charitatem Mediatori Dei et hominum adhærendo, ab ipso per voluntatis discrepantiam non recedunt. In medio se tenent, qui omnibus indifferenter, sine acceptione personæ, justitiam exhibent. Dicitur enim in libro Paralipomenon ⁷: *Non est apud Deum iniquitas, neque personarum acceptio, neque cupido munerum*, etc. Et in Proverbiis ⁸: *Accipere personam impij in judicio, non est bonum*, etc. Ili medium non tenent, sed ad extremitatem tendunt, et ideo throni Dei non sunt. Et iterum ⁹: *Multi colunt personam potentis, et amici sunt munerum tribuentis*. Et Isaïas ¹⁰: *Corruit in platea veritas, et causa pauperis non potuit ingredi ad eos*. Boni vero et electi ideo throni Dei sunt, quia pauperibus, sicut divitibus, æqualiter se exponunt. Unde dicitur in Proverbiis ¹¹: *Qui in veritate judicat pauperes, thronus ejus in æternum firmabitur*, etc.

Item Throni angelici Deo præsidenti non coacte, sed spontaneæ sunt subjecti, et ideo eorum ministerium potius est felicitatis, quam necessitatis; et hoc refertur ad voluntariam electorum obedientiæ subjectionem: coacta enim servitia Deo non placent. Unde Paulus ¹²: *Non ex necessitate, sed ex hilaritate*, etc. Et in Psalmo ¹³: *Voluntarie sacrificabo tibi*, etc. Et in Exodo ¹⁴: *Obtulerunt*

¹ Joan., viii, 34. — ² Rom., vi, 18. — ³ I Cor., vi, 20. — ⁴ Cant., iii, 9. — ⁵ Sap., i, 4. — ⁶ IV Reg., iv, 20. — ⁷ II Paral., xix, 7. — ⁸ Prov., xviii, 5. — ⁹ Prov., xix, 6. — ¹⁰ Isa., lix, 14. — ¹¹ Prov., xxix, 14. —

¹² II Cor., ix, 7. — ¹³ Psal., lxxxviii, 8. — ¹⁴ Exod., xxxv, 21.

(a) Virorum.

mente promptissima et devota primitias Domino, etc. In corde itaque devoto, et ex devotione ad obediendum prompto, Dominus suaviter, velut in throno, requiescit. In cujus rei figuram Spiritus sanctus sicut columba descendit, et requievit super caput Domini, quando Joanni voluntarie subditus ab ipso voluit baptizari; ait enim Joannes¹: *Vidi Spiritum, quasi columbam, de cælo descendentem, et manentem super eum, etc.* Patet itaque ex prædictis, quia in viris sanctis et religiosis ille triplex ordo cælestis per quamdam assimilationem configuratur: ex quibus convincitur, quod subsequentis hierarchiæ triplex ordo in bonis rectoribus prælatis per quamdam expressam similitudinem reperitur. Nam media hierarchia continet Dominationes, Virtutes et Potestates, secundum Dionysii ordinationem. Nam Dominationes usum dominandi edocent; Virtutes vigorem conformandi se Deo inferioribus viriliter exhibent; Potestates malitiam adversariorum cohibent atque arcant. Istis tribus angelorum ordinibus, quorum nomina sonant in dominium, virtutem, et potesta-

tem, omnis prælationis auctoritas correspondet. Nam omnis prælatio est propter tria principaliter a Domino ordinata, quia per ipsos vult Deus homines per fidem veritatis, et mores sanctitatis, ad Dei similitudinem reformare, vel lites rescindere, ac discordes ad concordiam revocare, aut coercere rebelles, et malitiam reformare. Ad morum disciplinam et correctionem est instituta dignitas sacerdotalis; ad reformandam concordiam inter homines, et pacem conservandam, ordinata est auctoritas judiciaria; ad malitiam coercendam, concessa est potestas sæcularis, imperialis scilicet et regalis. Prima auctoritas est pure spiritualis; tertia est pure temporalis; sed media est mediocris, scilicet partim spiritualis, partim temporalis. Illi igitur qui præeminent in ministerio pontificali, sive sacerdotali, assimilantur ordini Dominationum; qui vero ex officio præcellunt in auctoritate judiciali, conformitatem habent cum ordine Virtutum; sed qui alios transcendunt in potentia sæculari, configurantur ordini Potestatum, de quibus per ordinem aliqua sunt breviter in medium proferenda.

SECUNDA PARS

DE TRIBUS ORDINIBUS SECUNDÆ HIERARCHIÆ

CAPUT PRIMUM.

De Dominationibus.

Dominationes itaque dicuntur angeli primi ordinis mediæ hierarchiæ. Sic autem secundum Isidorum² nuncupantur, quia inferioribus angelis dominantes, eos instruunt et informant, qualiter in prælationis officio debeant subditos ad deificam similitudinem

revocare, et sine tyrannide subditorum facta liberaliter ordinare. Unde dicit Dionysius³: « Nominatio Dominationum absolutam et liberam anagogen absque ulla tyrannica dissimilitudine, liberaliter severam, et ab omni subjectione ignominiosa remotam declarat; » quasi dicat: Sicut per anagogen, id est, per excellentiam universalem, super alios angelos sine subjectione elewantur, ita per nullam tyrannidem ad depressionem aliorum inclinantur. Quorum dominatio et

¹ Joan., 1, 32. — ² Isid., *Etymol.*, lib. VII, c. v. — ³ Dion., *de Cæl. Hier.*, c. III.

liberalis est et severa : liberalis in benignitate ; severa in potestate : et hoc proprie convenit Prælati, qui in spiritualibus singulariter dominantur, sicut sacerdotibus et episcopis, qui in spirituali officio judicantur omnibus digniores. Dicuntur itaque illi qui præsent pure in spiritualibus dominationes : quia verum dominium est, quando superantur vitia, ac virtuosa opera in regno animæ, sive Ecclesiæ, dominantur. Non autem possunt extirpari mala, ut bona efficaciter dominentur, nisi per Prælatorum ministerium, quibus cœlitus collata est auctoritas, ut per ipsorum officium, et sacramentorum mysterium evacuentur vitia, et mores in hominibus corrigantur, et sic subditorum mentes per morum disciplinam ad deiformem similitudinem reformatur. Et ideo apud Prælatos animarum istius dominationis auctoritas a Domino est relicta, ut ipsis cooperantibus, peccati servitus penitus auferatur, et vera libertas spiritus electis mentibus per ipsorum ministerium conferatur. Unde dicitur in libro Sapientiæ ¹ : *In sapientia tua constituisti hominem, ut dominaretur creature tue, quæ a te facta est, ut disponas orbem terræ in æquitate, et in directione cordis et in justitia*, etc.; quasi dicat : Ideo dominium homini super hominem contulisti, ut cor aversi hominis per injustitiam, mediante justitia, ad Deum iterato (a) dirigatur. Recognoscant igitur pontifices Christi ac sacerdotes, quod a Dominatore universæ terræ receperunt supremum dominium, et a diebus sæculi, non solum hominibus, imo et angelicis spiritibus penitus inauditus : quia, ut dicit Bernardus ², « nec regibus, nec sæculi hujus potestatibus, legitur attributum, ut illud conficiat quotidie consecratus in sacerdotem in altari, quod Dei Filius divinitatis virtute perfecit in cœna paschali, ubi fuit remunerationis, cibans et cibis, conviva et

convivium, offerens et oblatum. » Istud donum Prælati est collatum, non ad turpem quæstum extorquendum, nec ad superbiendum, vel subditos qualitercumque opprimendum; sed potius ad veræ libertatis statum, per sacerdotum officium et sacramentorum mysterium ³ reducendum. Et hoc dicit Zacharias ⁴ : *Sedebit, et dominabitur, et erit sacerdos in solio suo, et erit consilium pacis inter eos, et erunt coronæ memoriales in templo Domini*. Dicuntur igitur Christi sacerdotes *dominationes*, non quia debent dominari in clero, ut superbiant, sed ut formam gregi ex animo se ostendant, et ad angelorum conformitatem verbo et exemplo promoveant subditos et adducant, juxta illud Petri ⁵ : *Non ut dominantes in clero*, etc.

Illi igitur, qui plenam in spiritualibus a Domino receperunt auctoritatem, non immerito Dominationibus conformantur, et hoc præcipue propter illa, quæ appropriata de istis angelis recitantur. Primo propter clericalis auctoritatis libertatem : nam in hoc istorum angelorum dignitas consistit, quod nullius pedestris subjectionis oppressione oppressa sit, ut dicit ⁶ Dionysius : et hoc quidem clero convenit, qui libertatem non modicam, laicis omnino et pedestribus incomparabilem, a Domino recipere meruit, ut dici possit illud Psalmi ⁷ : *Non fecit taliter omni nationi*. Unde omnium jumentorum, et reptilium, et etiam volatilium dominatio, est universaliter clericis et viris spiritualibus attributa, ut dicitur in Genesi ⁸ : *Dominamini piscibus et volucribus*, etc. Et in Deuteronomio ⁹ : *Dominaberis omnibus nationibus, et nullus tibi dominabitur*.

Item secundo, propter præessendi modum, et dominandi qualitatem. Nam angeli illius ordinis sic inferioribus præsent, quod nullam tyrannicam violentiam illis, qui sibi

Episcopi quomodo Dominationibus conformantur.

¹ Sap., ix, 2. — ² Bern., serm. de cœna Domini. —

³ Forsan ministerium vel ministracionem. — ⁴ Zach.,

(a) Edit. Ven. iteratio.

vi, 13. — ⁵ I Petr., v, 3. — ⁶ Dion., de Cœl. Hier., c. viii. — ⁷ Psal. cxlvii, 20. — ⁸ Gen., i, 28. —

⁹ Deut., xv, 6.

subjecti sunt, inferunt; sed simpliciter eis in omnibus condescendunt: quod utique clericis convenit, ut taliter se habeant circa laicos, quod eorum vita videatur habere conformitatem ad angelos supradictos.

Item tertio, propter ipsorum clericorum cœlestem intentionem, sive intentionis puritatem. Nam isti angeli dicuntur a Dionysio¹ sursum activi, quia conversi ex suo ordine, alios inferiores convertunt, et perfecti in se alios perficiunt, et alios ex suo lumine illuminare satagunt et intendunt: et istud manifestum est esse angelicum, ut illi qui præsunt verbo et exemplo alliciant convertendos, et perficiant perficiendos, ut sic cortina cortinam trahat, et qui audit, dicat: *Veni*, sicut dicitur² in *Apocalypsi*; et in *Ecclesiastico*³: *qualis est Dominus, vel rector civitatis, tales sunt qui habitant in ea*, etc.

Item quarto, propter officii clericalis necessarium liberalitatem. Nam angeli istius ordinis dicuntur liberales et severi, quia benignitatem habent et severitatem in liberalitate: sic et prælati ordinis ecclesiastici liberales sunt in casu necessario, pariter et severi: liberales quidem et benigni circa humiles et providentes; duri vero circa reprobos et rebelles: quia quos non possunt censura ecclesiastica reducere ad veritatem vitæ per benignitatem, nituntur reducere per severitatem. Sic legitur Apostolus fecisse ad *Titum*⁴, et ad *Timotheum*, cum dixit⁵: *Increpa, obsecra*, etc.

Item quinto, propter quorundam vitæ et morum sæcularium disparitatem: quia, sicut dicuntur angeli Dominationum, omni scilicet dissimilitudine segregati; quia nihil indecens, nihil inhonestum divinæ similitudini contrarium in angelis illius ordinis invenitur, et hoc utique angelicæ puritati consonum est, ut qui alios tangunt, et aliis corrigendo dominantur, non subiaceant vitis, quibus verborum morsibus adversan-

tur, sicut faciunt illi: *Qui prædicant non furandum, furantur; et qui dicunt non mæchandum, mæchantur*, ut dicit Apostolus⁶. De quibus etiam Isaias⁷: *Audite, illusores, qui dominamini super populum meum*. Tales sunt hypocritæ, qui multa dicunt et imponunt aliis, et suum digitum non apponunt. Qui utique illusores sunt, quia decipiunt quibus adulantur, juxta illud Isaiæ⁸: *Popule meus, qui te beatum dicunt*, etc.

Item sexto, propter status potestatum dominabilitatem. Nam illi veri sunt domini, qui ita dominantur aliis, quod sunt etiam domini propriæ voluntatis, sicut de istis angelis dicit Dionysius⁹, quod sunt veram dominationem indesinenter desiderantes: quod utique istis congruit, qui ita aliis præsunt, quod propriæ conscientiæ dominium non omittunt; de quibus dicitur in Proverbiis¹⁰: *Melior est patiens viro forti; et qui dominatur*, etc. Nequaquam enim sunt reputandi dominatores hominum aliorum, qui servi sunt vitiorum; dicitur enim in Genesi¹¹: *Sub te erit appetitus tuus, et tu dominaberis illius*. Et alibi¹²: *Sub potestate viri eris et ipse dominabitur tui*.

Item septimo, propter fixam et stabilem affectus immutabilitatem, sicut dicitur de Dominationibus: et ad nullum vane apparens, sed ad vere existens totaliter sunt conversi, quia ad nullum inane et transitorium se convertunt, sed semper illum, qui verus est, Deum scilicet, aspiciunt, et sibi in omnibus placere concupiscunt. Non igitur clericis convenit vanitates et insanias mundi falsas aspicere, qui Dominatori vero semper debent assistere, et dominatorum vel dominationum nomen, vel officium, se æstimant obtinere. Ideo dicit Tobias¹³: *Nunquam in tuo sensu superbiam dominari permitte*, etc.

Patet igitur, quod dignitas clericalis, quæ,

¹ Dion., ubi supra. — ² *Apoc.*, xxii, 20. — ³ *Eccli.*, x, 2. — ⁴ *Tit.*, i, 13. — ⁵ *11 Tim.*, iv, 2. — ⁶ *Rom.*, ii,

21. — ⁷ *Isa.*, xxviii, 14. — ⁸ *Isa.*, lli, 42. — ⁹ Dion., ubi supra. — ¹⁰ *Prov.*, xvi, 32. — ¹¹ *Gen.*, iv, 7. — ¹² *Gen.*, ii, 16. — ¹³ *Tob.*, iv, 14.

in sua radice considerata, est penitus spiritualis, merito est consona ordini Dominationum (a), quæ sic præcedit alios inferiores ordines, quod illos illuminat, perficit et purgat, et tamen ab illis non illuminatur, nec perficitur, nec purgatur: quia, sicut spiritus dignitate et officio præcellit corpus, sic potestas spiritualis dignior est quam sæcularis, et ideo bene sortitur nomen dominationis. Unde regalis potestas subjacet potestati et auctoritati spirituali, sicut in prima Canonica Petri dicitur ¹: *Vos estis gens sancta, regale sacerdotium*, etc. Nam temporale regnum, velut quoddam adjectum, subjacet (b) sacerdotio in novo testamento: sed in veteri testamento, sacerdotium subfuit regno; unde dicitur in Exodo ²: *Elegi eos in populum peculiarem, in sacerdotale regnum*, etc.: ubi regnum ponitur substantive, sed sacerdotium adjective, et ideo reges tunc poterant amovere ab officio summos sacerdotes, sicut Salomon ³ amovit Abiathar. Jam vero possunt sacerdotes et pontifices ex causa amovere reges, et deponere imperatores, sicut sæpius accidit et visum est, quando scilicet eorum malitia hoc exigit, et reipublicæ necessitas sic requirit. Summus vero Pontifex, penes quem prima in terris residet auctoritas, non a rege, non a principe sæculari, non ab homine judicatur; sed solius Dei judicio reservatur. *Spiritualis* enim ⁴ *solo judicat omnia, et a nemine*, nisi a solo Deo, *judicatur*. Sed ut possint tales personæ liberius spiritualibus vacare, ut nunc per verbi vitæ prædicationem, nunc vero per sacramentorum ministrationem populum sibi subditum ad deiformem similitudinem reformare, necesse fuit alios assumere in partem sollicitudinis, qui in diversis negotiis et causis eis assisterent, et onus eorum supportarent. Temporalia enim spiritualibus sunt annexa,

et de facili spirituale officium impedirent, nisi causas et lites, ex temporalibus orientes, aliqui per justitiam deciderent et definirent. Ideo dixit Jethro ad Moysen ⁵: *Ultra vires est negotium: solus sustinere non poteris: esto tu populo in his quæ ad Deum pertinent, ut referas quæ dicuntur ad Deum, ostendasque ceremonias et ritum colendi Deum, viamque per quam ingredi debeant, et opus quod facere debeant. Provide ergo viros potentes et timentes Deum, in quibus sit veritas, et qui oderint avaritiam: et constitue ex eis, qui judicent populum in omni tempore; leviusque tibi sit, partito in alios onere*. Et tales sunt decani, præpositi, archidiaconi, et quicumque judices, sive ordinarii, sive delegati, qui lites sopiunt, et decidentes causas, discordes ad concordiam revocant et reducant: et tales sua officia provide et viriliter exequentes, conformitatem habent cum ordine Virtutum, qui sequitur ordinem Dominationum: nam sine virtute non potest tale expediri officium.

CAPUT II.

De Virtutibus.

Virtutes itaque dicuntur angeli secundi ordinis mediæ hierarchiæ: qui sic vocantur, ut dicit Dionysius ⁶, propter fortem et immutabilem virilitatem, ad susceptionem divinorum illuminationum nullatenus infirmam, sed viriliter in Dei imitationem reductam, deiformitatem (c) morum non derelinquentem, sed firmiter ferentem in superessentiali et potentificam (d) virtutem, deiformiter proveniente. Hæc omnia figurative intellecta, sunt ad illos, qui judicandi recipiunt potestatem, reterenda. Nam ut pax et concordia in Christi Ecclesia habeatur, justitia a Domino esse ordinata. Justitia enim et pax se invicem concomitantur; nam dicit Psalmista ⁷: *Suscipient montes pacem populo, et colles justitiam*: quia non esset pax in montibus, id est, in superbis hominibus, nisi esset justitia in collibus, id est, in bonis,

¹ *Petr.*, II, 9. — ² *Exod.*, XIX, 6. — ³ *III Reg.*, II, 5. — ⁴ *I Cor.*, II, 15. — ⁵ *Exod.*, XVIII, 18, 22. — ⁶ *Dion., de Cæl. Hier.*, c. VIII. — ⁷ *Psal.*, LXXI, 3.

(a) *Al.* Dominationis. — (b) Subjacet. — (c) Deiformem. — (d) Pontificam.

et humilibus praelatis ac iudicibus, in quibus virilitas sive virtuositas angelica requiritur, ut nec benedictione, nec maledictione a recitudine justitiæ moveantur, sicut de David, de quo in secundo Regum ¹: *Tu autem, Domine mi Rex, es sicut angelus Dei, qui nec maledictione, nec benedictione moveatur.* Fortis igitur, et virilis debet esse iudex, ne timore, odio vel amore, a vigore justitiæ deflectatur. Ideo datur consilium in Ecclesiastico ²: *Noli quærere fieri iudex, nisi virtute valeas irrumpere iniquitates, ne forte expavescas faciem potentis.* Et in Sapientia ³: *Audite, reges et iudices, qui iudicatis terram: vobis data est virtus ab Altissimo*, etc. Et iterum in Ecclesiastico ⁴: *Homines divites in virtute, pulchritudinis studium habentes, pacificantes in domibus suis.* Sunt igitur virtutes quoad virilem justitiæ executionem, ut dicitur in Psalmo ⁵: *Viriliter agite.*

Item, propter virtuosam justitiæ defensionem: nam dicitur in Ecclesiastico ⁶: *Pro justitia agonizare, et usque ad mortem certa pro justitia*, etc. Nam quando subditi vident praelatos pusillanimes et trepidos, de facili perterrentur, ut dicitur in Zacharia ⁷: *Percutiam pastorem*, etc. Hieronymus: « Hunc scito vere (a) esse christianum, qui nec metuit, nec concupiscit. » Ideo dicitur in Ezechiele ⁸: *Ut adamantem et silicem posuite, ne timeas eos*, etc. In silice duro, et adamante solido et omnis ferri attractivo, significatur iudicis constantia et fortitudo, cui semper associanda est patientiæ mansuetudo, quæ quandoque attrahit etiam in malitia obstinatos. Viriliter igitur dicuntur viri angelici Virtutum cœlestium imitatores esse justitiæ propugnatores, ne dici possit illud Ezechielis ⁹: *Non ascendistis ex adverso, non opposuistis, eos*, etc.

Item Virtutibus cœli comparantur, propter divinæ sapientiæ imitationem, quam semper debent iudices in suis sententiis prae oculis retinere. Humana enim justitia divinam debet, prout est possibile, imitari, et, ne erret per ignorantiam, divino lumine illustrari. Ideo dicitur in libro Sapientiæ ¹⁰: *Diligite lumen sapientiæ, qui præestis populis*, etc.: ne dicatur illud Hieremiæ ¹¹: *Forsitan pauperes et stulti ignorant (b) viam Domini, et iudicium Dei sui. Ibo igitur*, etc. Et Isaias ¹²: *Nescierunt saturitatem, ipsi pastores ignoraverunt intelligentiam.* Et ideo dicitur de Virtutibus, quod viriliter per susceptionem illuminationum redeuntur ad Dei imitationem. Nam qui a Deo illuminantur, sine offendiculo ipsius justitiam exequuntur; et hoc est quod dicit Psalmista ¹³: *Domine, in lumine vultus tui ambulabunt, et in justitia tua exaltabuntur.*

Item, propter celerem causæ pauperum determinationem: nam vera justitia, cum fuerit nota iudici, non est ab executione retardanda, imo statim definienda et promulganda: et hoc præcipue in causis pauperum, quarum dilatio eis multipliciter est nociva. Et ideo dicitur, quod Virtutes deiformem motum non derelinquunt, quia virtuosus iudex, cognita causa pauperis, judicare non differunt; sicut nec Deus, de quo dicitur ¹⁴: *Dominus non elongabit, sed iudicabit justos, et faciet iudicium, et fortissimus non habebit in illis patientiam*, etc. Nam sine moræ dispendio sunt innocentes absolventi, rei vero puniendi.

Item, per voluntariam avaritiæ fugam, et munerum declinationem: nam munerum cupiditas multum solet enervare vires iudiciorum. Ideo præcipitur in Exodo ¹⁵: *Non accipies munera, quæ excecant etiam prudentes, et subvertunt verba justorum.* Et in Deuteronomio ¹⁶: *Non accipies personam neque munera, quia excecant*, etc. Et ideo eis congruit, quod dicitur de Virtutibus,

¹ II Reg., XIV, 17. — ² Eccli., VII, 6. — ³ Sap., VI, 2. — ⁴ Eccli., XLIV, 6. — ⁵ Psal., XXX, 25. — ⁶ Eccli., IV, 33. — ⁷ Zach., XIII, 7. — ⁸ Ezech., III, 9. — ⁹ Ezech., XIII, 5. — ¹⁰ Sap., VI, 23. — ¹¹ Jerem., I, 4, 5.

(a) Cœt. edit. nullum. — (b) Vulg. pauperes sunt et stulti, ignorantes.

— ¹² Isa., LVI, 11. — ¹³ Psal., LXXXVIII, 16. — ¹⁴ Eccli., XXXV, 22. — ¹⁵ Exod., XXIII, 8. — ¹⁶ Deut., X, 17.

quod ad pontificam et superessentialem virtutem perveniunt, id est, in suis motibus et operibus solum Deum, et non proprium commodum attendunt. Sic virtuosus iudex et praelati nihil faciunt propter lucrum, sed omnia peragunt propter Deum : quia non hominum est iudicium, sed divinum, ut patet in secundo Paralipomenon : *Videte, inquit* ¹, *quid faciatis : non enim hominum exercetis iudicium, sed Dei, etc.*

Item, propter celerem et virilem oppressorum liberationem : nam iudex virtuosus innocenter oppressos viriliter eripit, et facienti injuriam totis viribus se opponit. Prælati enim et iudices angeli sunt, et angelorum officium gerunt, quorum ministerium est dæmones coercere a violentia, et ab obsessis corporibus viriliter remove, juxta illud Tobiae ² : *Apprehendit Raphael (a) dæmonium, etc.* Et in Daniele ³ : *Misit Deus angelum suum, et conclusit ora leonum, etc.* Tanquam dæmones sunt crudeles impii tyranni, innocentum et pauperum oppressores, de quibus Isaia ⁴ : *Dabo eos in manus dominorum crudelium, etc.* Et Hieremias ⁵ : *Crudelis est, et non miserebitur.* Et ideo virtuosum est talium insolentiam reprimere, et (b) oppressos per justitiam liberare. Unde in Proverbiis ⁶ : *Erue eos qui ducuntur ad mortem. Quod si dixeris : Vires mihi non suppetunt, etc.* Et Job ⁷ : *Eo quod liberassem pauperem vociferantem, et pupillum cui non erat adjutor : conterebam molas iniqui, et de faucibus illius, etc.* Et in primo Regum ⁸ : *Pascebat servus tuus gregem patris sui, et veniebat leo vel ursus et tollebat arietem de grege, et persequerbar illos, et percutiebam, et eruebam de ore eorum, etc.* Et ideo dicitur in Isaia ⁹ : *Judicate pupillo, subvenite oppresso.* Item, propter alienæ famæ, vel pecuniæ ablatae et debita, vel subtractæ, plenariam restitutionem : et in hoc assimilatur eorum officium ministerio Virtutum, quia

per angelos illius ordinis sunt miracula ; et membra corporis, a suis usibus depauperata et depravata, in statum pristinum restaurantur. Et hoc convenit iudicibus et Prælati, famam proximi injuste læsam, et possessionem vel pecuniam vi ablatam, integre restaurare per sententiam, et ipsos læsores ad satisfactionem compellere, et emendam. Et hoc figuratur in libro Regum ¹⁰ : *Eruit David omnia quæ tulerant Amalechitæ, nec defuit quidquam de spoliis ; sed omnia quæcumque rapuerant, retulit et reduxit.* Et alibi ¹¹ : *Ovem reddet in quadruplum, etc.* Sic Salomon, audita causa duarum mulierum super raptu pueri, reddidit infantem matri suæ. Et tantum de Ecclesiasticis.

CAPUT III.

De Potestatibus.

Sicut autem praelati spirituales, et iudices in suis officiis conformitatem habent ad Dominationes et Virtutes, sic reges et principes sæculares cœlestes debent imitari Potestates. Nam Potestates dicuntur angeli, quorum potentia speciali adversæ potestates coercentur, ne tantum lædant, quantum desiderant. Unde dicit Dionysius ¹² : « Sanctarum Potestatum cognominatio docet potentem, et bene ornatam et inconfusam circa divinas susceptiones ordinationem, non tyrannice inferiora virtute potestativa præcipitantem, sed potenter in divina reducentem, et ad pontificam causalem potentiam, quantum fas est, assimilantem, et ad Deum, qui princeps est omnis potestatis, secundum hierarchicam dispositionem inferiora convertentem, divinam et lucentem potentiam in inferioribus resplendere facientem, etc. Unde angeli illius ordinis refrænant et coercent omnes hierarchicam prælationis et subjectionis ordinationem impediētes. Unde prælationis potestatem a subditis contemni non permittunt, et subditos per violentiam ab iniquis

Principes sæculares Potestates comparantur.

¹ II Paral., xix, 6. — ² Tob., viii, 3. — ³ Dan., vi, 22. — ⁴ Isa., xix, 4. — ⁵ Jerem., vi, 23. — ⁶ Prov., xxiv, 11, 12. — ⁷ Job, xxix, 12. — ⁸ I Reg., xvii, 35. (a) Edit. Ven. Rachel, mend. — (b) Cat. edit. add. ut.

— ⁹ Isa., i, 17. — ¹⁰ I Reg., xxx, 18. — ¹¹ II Reg., xii, 6. — ¹² Dion., de Cæl. Hier., c. viii.

dominis opprimi non sinunt; imo omni injuriæ istorum et illorum obviant potentissime, et resistunt. In his omnino debent reges et principes sæculares sanctas et cælestes intueri potestates, scilicet ut sapienter regant, ordinate vivant, et potenter malum reprimant et vindicent, innocentibus parcant, et injuriam fieri personis miseris non permittant; ut etiam de suscepta potestate non superbiant, sed potius humilibus condescendant. Istæ conditiones in habentibus potestatem requiruntur, quia hujusmodi reges et principes a Deo recepisse potestatem hujusmodi dignoscuntur.

Ordinata igitur erit potestas sæcularis, et secundum similitudinem cælestium potestatum disposita, si in potestate constituti fuerint sapientes, scilicet non secundum voluntatis impetum, sed secundum rationis gubernaculum in singulis procedentes, sicut dicitur in Proverbiis ¹: *Audiens sapiens sapientior erit, et intelligens gubernacula possidebit*. Ideo Salomon in principio regni sui petivit sapientiam, dicens ²: *Domine Deus, tu me fecisti regnare pro patre meo, et ego sum puer parvulus, ignorans egressum et introitum meum. Da (a) ergo servo tuo cor docile, ut possit judicare populum tuum, et discernere inter bonum et malum, etc.* Sicut enim nec in spirituali jurisdictione, sic nec in temporalis, sine sapientia et discretione est agendum. Ideo præcipitur in Deuteronomio ³: *Cum sederit rex in solio regni sui, faciet sibi describi Deuteronomii verba, et accipiat (b) exemplar a Sacerdotibus leviticæ tribus, et habebit secum, etc.* Ideo pro vetæ ætatis homines et senes solebant eligi in principes et in reges: quia non in pueris, sed in antiquis ⁴ sapientia reperitur. Propter hoc Roboam perdidit regnum, quia juvenis existens ⁵, *derelicto consilio seniorum, juvenum consilio acquirerit*. Ideo dicit Ecclesiastes ⁶: *Væ terræ (c) cujus rex est puer, etc.*

Item similes sunt potestatibus cælestibus, si, ornati moribus, vitam bonam et innocentem subditis ostendant. Nihil enim prodest vestiri purpura, diademate insigniri, gemmis lucentibus splendere, et moribus incompositis sordescere et fœtere. Ideo dicuntur potestates bene ornatam et inconfusam accepisse a Domino potestatem. Nam, sicut dicit Poeta:

Virtus non quæritur extra,
Non eget exterius, qui moribus intus abundat,
Nobilitas sola est animum quæ moribus ornat.

Dominus itaque non attendit in potentibus mundi, vel carnis nobilitatem, sive corporis, sive habitus venustatem; sed nobilitatem morum, et conscientie puritatem: et hoc est, quod dicitur in primo Regum ⁷: *Non respicias vultum, neque altitudinem stature ejus, quoniam abjeci eum, neque juxta intuitum hominis ego video, etc.*

Item potestatibus sunt similes, quia amore justitiæ animati, omnem malitiam sunt in reprobis vendicantes, et pacem perturbantes publicam persequentes, sicut de Juda dicitur ⁸: *Persecutus est iniquos, perscrutans eos, qui populum conturbabant, et succendit eos flammis, etc.* Est enim potestas regum et principum inter homines a Domino ordinata, ut ipsorum metu malorum audacia refrenetur, qui quidem tantum invalescerent (d), quod si non resisteret potestas publica, etiam humana societas penitus dissiparetur. Ideo dicitur ⁹: *Omnis anima sublimioribus potestatibus subdita sit, etc.* Et in primo Machabæorum ¹⁰: *Accingimini et estote filii potentes et estote parati, quia melius est mori, etc.* Ideo etiam dicitur in Exodo ¹¹: *Elige de omni plebe viros potentes, etc.* Et in Psalmis ¹²: *Super femur tuum, potentissime.*

Item vere sunt Potestates, qui non tyrannica crudelitate, sed potius humana, imo angelica benignitate sublitos regunt, et cus-

¹ Prov., I, 5. — ² III Reg., III, 7, 9. — ³ Deut., XVII, 18, 19. — ⁴ Job, XII, 12. — ⁵ III Reg., XII, 13. — ⁶ Eccle., I, 16. — ⁷ I Reg., XVI, 7. — ⁸ I Mach., III,

5. — ⁹ Rom., XIII, 1. — ¹⁰ I Mach., III, 58. — ¹¹ Exod., XVIII, 21. — ¹² Psal. XLIV, 4.

(a) Vulg. Dabis. — (b) Vulg. verba, accipiens. — (c) Vulg. tibi, terra. — (d) Cæd. edit. invalesceret.

todiunt innocentes. Unde dicitur in Esther ¹: *Cum pluribus gentibus imperarem, et universum orbem meae ditioni subjugassem, volui nequaquam abuti potentiae magnitudine, sed cum clementia et lenitate gubernare subiectos, ut absque terrore vitam transigentes, optata pace fruerentur.* Et ideo de Potestatibus dicitur, quod nihil ab eis tyrannice perficitur, sed omnia cum mansuetudine peraguntur.

Item Potestates sunt, qui seipsos considerant, et de suscepta potestate non superbiunt; imo, quanto videntur aliis esse magis auctoritate et potentia transcendentis, tanto abundantiori humilitate sunt aliis condescendentes, sicut dicitur in Ecclesiastico ²: *Quanto major es, tanto plus te humilia (a) in omnibus*; sicut ipse Dei Filius, qui omnibus praeiit, omnium potentissimus, se in omnibus exhibuit infirmiores, malens potius per humilitatis mansuetudinem, quam per potestatis fortitudinem, mundum miserum perducere ad salutem. Unde dicitur in Psalmis ³: *Non in fortitudine equi*, etc. Ille igitur potentissimis et supernis spiritibus est similior, qui alios benigne regendo est humilior, sicut dicitur in Daniele ⁴: *Cognoscant viventes, quia dominatur (b) Excelsus in regno hominum, et humillimum hominem constituet super eum.* Et in Ecclesiastico ⁵: *In manu Dei potestas terre.*

Item pacem generalis Ecclesiae sunt potentissime procurantes: nam tanta subeunt mala hominum, quod nequaquam Dei Ecclesia in pace conquiesceret (c), nisi potentia regum et principum providentia subveniret. Unde secundo Machabaeorum ⁶: *Videbat sine providentia regali impossibile dari pacem rebus, nec Simonem posse cessare a stultitia sua*, etc. Et ideo recognoscere debent principes saeculares, quod ideo gladium portant, ut per auctoritatem et potestatem illis concessam, pax Ecclesiae uni-

versaliter tueatur, et humana audacia metu potentiae principum restringatur. Unde Paulus ⁷: *Vis non timere potestatem? Bonum fac, et habebis laudem.*

Item lucentem Dei potentiam sunt in istis inferioribus resplendere facientes, sicut de Potestatibus dicit Dionysius, quia sicut in eis relucet divina bonitas, et veritas, et potestas, mediantibus angelis superioribus, ita Potestates angelos inferiores reducunt ad consimiles gratiae et gloriae participationes. Tales utique debent esse hujus mundi Potestates, ut nunc per justitiam et severitatem, nunc vero per clementiam et benignitatem, populum simplicem ad Dei reducant cognitionem, et potentes ad inviolabilem legum divinae justitiae observationem. Ideo dicitur in Ecclesiastico ⁸: *Dominantes in potestatibus suis, homines magna virtute et prudentia praediti.* Et in Psalmis ⁹: *Fecit Solem in potestatem diei, Lunam et stellas in potestatem noctis*, quasi dicat: Sicut Sol potestate illuminat et perficit diem, Luna vero decorat noctem; sic boni praelati, ad modum Solis, per exempla benignitatis et clementiae alliciunt ad amorem, et per rigorem justitiae formidinem incutiunt et terrorem. Per timorem quidem a tenebrosis operibus revocant; sed per clementiam et amorem ad bonum provocant, exhilarant, et confortant. Unde dicitur in Proverbiis ¹⁰: *Sicut fremitus leonis, ita et regis ira; et sicut ros super herbam, ita hilaritas ejus.* Merito igitur nomine Potestatum intelliguntur reges et principes, sive domini secularium et mundanorum, quibus est obediendum in his, quae ad eum pertinent principatum, ut patet per apostolum Paulum, qui dicit ¹¹: *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit*, etc. Et Petrus, in prima Canonica, dicit ¹²: *Servi, subditi estote in omni timore domini*, etc. Et in eodem ¹³: *Sive regi, tanquam praecellenti, etc.*

¹ Esth., xiii, 2. — ² Eccli., iii, 20. — ³ Psal., cxlvi, 10. — ⁴ Dan., iv, 14. — ⁵ Eccli., x, 4. — ⁶ II Mach.,

(a) Vulg. es, humilia te. — (b) Edit. Ven. dominabitur. — (c) Cat. edit. conquiescit.

iv, 6. — ⁷ Rom., xiii, 3. — ⁸ Eccli., xlv, 3. — ⁹ Psal., cxxxv, 8. — ¹⁰ Prov., xii, 12. — ¹¹ Rom., xiii, 1. — ¹² I Petr., ii, 18. — ¹³ I Petr., ii, 13.

TERTIA PARS

DE TRIUS ORDINIBUS TERTIÆ HIERARCHIÆ

CAPUT PRIMUM.

De Principatibus.

Ultima hierarchia, secundum Dionysium¹, continet Principatus, Archangelos, et Angelos; et hi tres ordines referuntur ad statum subjectionis, sicut præcedentes tres respiciunt statum prælationis. In subditis autem tria considerantur, scilicet obedientia respectu Dei et Prælati, et vitæ innocentia respectu sui, et misericordia respectu proximi: ut sic vivant iusti quoad Deum, et Prælati ejus exhibendo obedientiam debitam et reverentiam, sobrie quoad se, innocentem vivendo, et conservando vitæ mundiciam; et pie quoad proximum, ei liberaliter subveniundo, et impartiendo misericordiam. Unde qui majorum suorum imperio humiliter acquiescunt, Principatibus configurantur; qui vero vitæ continentiam servant, et innocentem vivunt, Archangelis assimilantur; sed illi, qui operibus pietatis et eleemosynæ suæ peccata redimunt, et indigentibus liberaliter subveniunt, Angelos imitantur. Subditi igitur humiles et vere obedientes Principatibus, et continentes sive innocentes Archangelis, misericordes et pœnitentes Angelis comparantur.

Principatus autem dicuntur angeli, ut (a) dicit Isidorus², qui præ cæteris possident donum reverentiæ. Unde eorum ministerium est docere homines, exhibere unicuique reverentiam secundum gradum suum: ut, sicut Dominationum subsidio superiores in onere regiminis adjuvantur, ita subditi, sanctorum Principatum præsidio, ad obe-

diendum suis superioribus provocentur. De istis quidem dicit Dionysius³: «Sancti Principatus ad principalem principatum deiformiter sunt motivi et inferiorum ordinatione sancta et convenienti reductivi, et ad super-principalem omnis principatus principem totaliter conversivi, et ordinationis ejus manifeste ostensivi,» etc. Istis igitur angelis similes sunt vere obedientes, per voluntariam (b) rei imperatæ adimpletionem, ut scilicet, sicut desiderant sibi præesse sine tyrannide et oppressione, ita libenti animo pro bono obedientiæ sciant et velint subesse sine rebellione animi et voluntatis contradictione. Nam sicut tyrannica superiorum oppressio prælationis jura violat, ita subditorum insolentia obedientiæ principatum destruit et enervat. Qui ergo suis majoribus humiliter obtemperant, per donum reverentiæ in se Principatum ordinem repræsentant. Unde dicitur in libro Judicium⁴: *Cor meum diligit principes Israel: qui voluntarie vos obtulistis discrimini, benedicite Domino*, etc.

Item secundo, per debitam reverentiæ exhibitionem, quia⁵ *cui honorem, honorem; cui timorem, timorem*, ut dicit Apostolus, in flexione, in assurrectione, et ut dicitur in Levitico⁶: *Coram cano capite surge*, etc. De his omnibus dicitur in libro Job⁷: *Senes assurgentes stabant, principes cessabant loqui, et digitum superponebant ori suo; vocem suam cohibebant duces*, etc.

Item tertio, per humilem divinæ potestatis recognitionem: quia dum suis supe-

¹ Dion., de Cæl. Hier. c. vi. — ² Isid., Etymol., lib. VII, c. v. — ³ Dion., ubi supra. — ⁴ Judic., v, 9.

— ⁵ Rom., XIII, 7. — ⁶ Levit., XIX, 32. — ⁷ Job, XXIX, 9.

(a) Edit. Ven. et. — (b) Cat. edit. voluntariam.

rioribus obediunt, Dei potestatem in illis, quibus obtinuerant, recognoscunt. Unde homini non obediunt, sed potius Deo, quem in homine considerant, et attendunt. Unde Alexander Macedo redargutus a suis principibus, quod summum sacerdotem Judæorum sicut principem adorasset, respondit ¹, quia non hominem adorasset, sed Deum in homine, qui sibi in tali effigie in somnis apparisset, et totius orbis principatum sibi promississet. Et ideo non est attendendus homo, qui præcipit et imperat, sed Deus, qui præcipientium corda inhabitat, et legem obedientiæ ipsis mediantibus præcipit et mandat. Et Paulus ²: *Servi, obedite per omnia dominis vestris, non ad oculum servientes, quasi placentes hominibus, sed in simplicitate cordisti mentes (a) Deum. Quodcumque (b) facitis, ex animo operamini, sicut Domino, et non sicut hominibus.* Et alibi ³: *Non ego præcipio, sed in me Dominus.* Et iterum ⁴: *An experimentum quaeritis ejus, qui in me loquitur Christus?* Homo igitur non est nisi organum, per quod Deus loquitur. Hoc patet in Exodo, ubi dicitur ⁵: *Ego veniam ad te in caligine nubis, ut audiat me populus loquentem ad te, et credat tibi in perpetuum.* Et ideo non homini facit injuriam, qui non obedit; sed Deo, ejus ordinationi resistit, sicut dicit Apostolus ⁶. Si ergo Principatus, mediantibus superioribus ordinibus, ad obediendum summo Principi donum reverentiæ recipiunt, et idem donum ad reducendos inferiores per obedientiæ legem eis communicant et transfundunt; sic homines, qui Principatibus sunt conformes, mediantibus suis superioribus, ad superprincipem omnis potestatis, scilicet ad Deum totaliter convertuntur, et ipsius imperio humerum subicientes, ad dignitatem Principatum et Angelorum consortium obedientiæ merito reducantur. Unde dicit Isaias ⁷: *Factus est principatus super humerum ejus, etc.*

Item quarto, propter libertatis veræ acquisitionem: nullus enim vere liber esse poterit, qui non, secundum Principatum assimilationem, obedientiæ legibus penitus se subjecerit. Nam qui vere obediens esset, omnem creaturam sibi subjeibilem inveniret. Omnis enim creatura, ut dicit Augustinus, homini obediret, si simpliciter Creatoris imperio obediret; imo ipse Deus nihil penitus subtraheret ab hominis obedientia, si se non subtraheret a divina. Et hoc patet, quia quandiu antiqui suis præceptis simpliciter et præcise obediebant, etiam Deum obedire humanis jussionibus versa vicissitudine sentiebant, ut patet in Josue ⁸: *Non fuit post vel ante tam longa dies, obediente Deo voci hominis et pugnante pro Israel.* Unde patet, quod qui vere est obediens, summum Principem Deum sibi subjeit, et habere conformitatem cum summis Principatibus se ostendit.

Item quinto, subditi, et subjectionis statu constituti, configurantur ordini Principatum propter suorum superiorum modestam supportationem: quia si subditi, spiritu superbiæ inflati, prælatorum officio resisterent, modis omnibus spiritualem Ecclesiæ principatum impedirent. Et ideo in officio prælationis constitutis non est leviter derogandum, nec eis facilius detrahendum, quia hoc omnino contrariatur officio Principatus. Ideo dicitur in Exodo ⁹: *Diis non detrahes, et principi populi tui non maledices.* Et in Proverbiis ¹⁰: *Verbosus dissipat (c) principes.* Et ideo, sicut non decet subditum obloqui prælato, sic non expedit ipsum majorem de facili adhibere fidem, quando sinistra vel detractoria dicuntur de subdito seu ministro. Dicitur enim in Proverbiis ¹¹: *Princeps qui libenter audit verba mendacii, omnes ministros habet impios, etc.*

Item sexto, propter expressam divinæ dilectionis ostensionem: de Principatibus enim

¹ Exod., xix, 9. — ² Rom., xiii, 2. — ³ Isa., ix, 6. — ⁴ Jos., x, 14. — ⁵ Exod., xxxi, 28. — ⁶ Prov., xvi, 28. — ⁷ Prov., xxi, 12.

(a) Al. *Anantes*. — (b) *Quod*. — (c) *Vulg. separat*.

¹ Joseph., *Antiq. Jud.*, lib. XI, c. viii. — ² Col., iii, 22. — ³ I Cor., vii, 10. — ⁴ II Cor., xiii, 3. —

dicatur, quod sunt supersubstantialis ordinationis manifeste ostensivi, id est, ordinatæ dilectionis. Nam superiores ordines, quibus mediantibus suas recipiunt illuminationes, singulari modo diligunt, et in signum amoris, inferiores angelos ad superiorum conformitatem ordinatissime promovent et reducunt. Et hoc convenit bonis subditis, ut suis praelatis obediant, ut Domino Deo et eisdem non ex timore, sed ex amore, reverentiam et honorem exhibeant et impendant. Unde Sapiens in Ecclesiastico ¹: *Filii sapientiæ ecclesia iustorum, et natio eorum obedientia et dilectio*. Et Apostolus ²: *Obedite præpositis vestris, et subjacete eis : ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri, ut cum gaudio hoc faciant, et non gementes*, etc. Item Ecclesiasticus ³: *Timor Domini initium est dilectionis*. Talis timor reverentiæ debetur praelatis, et non servilis (a), de quo dicitur ab eodem Apostolo ⁴: *Vis non timere potestatem*, etc. Unde tales, qui suos diligunt praelatos, a Domino versa vice singulariter diligere promerentur, sicut etiam patet in Ecclesiastico ⁵: *Eris tu velut filius Altissimi obediens, et miserebitur tui magis quam mater*. Et in libro Iudicum ⁶: *Anima mea (b) diligit principes Israel*, etc.

Item septimo, propter voluntariam correctionis susceptionem. Nam qui angelicis Principatibus in vita et in moribus assimilantur, libenter sustinent correctionem; et correcti, non ad iram vel odium provocantur. Quidquid enim Dominationes et Potestates Principatibus influunt, vel infundunt, hoc benigno affectu Principatus recipiunt, et admittunt. Nam habetur in Ecclesiastico ⁷: *Quidquid tibi applicatum fuerit, accipe, et in dolore sustine, et in humilitate tua patientiam habe*, etc. Nam correctio, sive disciplina, est animæ medicina: quæ, etsi ad tempus vulnus mordeat, tamen sanat. Et ideo prudens

non odit medentem, imo diligit, et sustinet corrigentem. Ideo dicitur in Proverbiis ⁸: *Qui corripit hominem, gratiam postea inveniet apud eum, magis quam ille, qui per linguæ blandimenta decipit*. Et Job ⁹: *Increpationem Domini ne oderis, quia ipse vulnerat, et medetur*, etc. Ex quo patet, quod homines asperi et amari, qui nolunt corripri, non possunt sanari. Unde dicitur iterum in Proverbiis ¹⁰: *Homini qui dura cervice corripientem contemnit, repentinus ei superveniet interitus, et sanitas eum non sequetur*. Et Amos ¹¹: *Oderunt in porta corripientem, et perfecte loquentem abominati sunt*, etc. Stulti sunt tales, qui obloquuntur et murmurant contra disciplinam. Dicit enim Isaias ¹²: *Stultus stulta loquetur*, scilicet murmurando contra praelatos, et corripientibus se detrahendo. Et sequitur: *Princeps vero ea, quæ digna sunt principe cogitabit*, etc. Quod utique facit, qui cogitatum suum sic disponit et ordinat, ut omnia velit sustinere patienter, et corrigenti non resistat. Talis princeps fuit Job, quando dixit ¹³: *Hæc sit consolatio mea, ut affligens me dolore non parcat*.

CAPUT II.

De Archangelis.

In subditis vero non solum exigitur obedientia respectu praelati; imo et vitæ munditia, et innocentia respectu sui. Mundos enim, et immaculatos subditos et ministros requirit Dominus, similiter et praelatus. Unde Psalmista ¹⁴: *Ambulans in via immaculata, hic mihi ministrabat*, etc. Tales fuerunt pueri David, ut patet in primo Regum ¹⁵: *Si mundi sunt pueri a mulieribus, manducant*. Et respondit David: *Continuimus nos, et vasa puerorum sancta sunt*. Exigitur autem in eis triplex munditia, scilicet 1. munditia cordis; nam, *Beati mundo corde*, etc., dicitur ¹⁶ in Matthæo; et in Proverbiis ¹⁷: *Qui diligit*

¹ Eccli., III, 1. — ² Hebr., XIII, 17. — ³ Eccli., XXV, 16. — ⁴ Rom., XIII, 3. — ⁵ Eccli., IV, 41. — ⁶ Judic., V, 9. — ⁷ Eccli., VI, 4. — ⁸ Prov., XXVIII, 23. — ⁹ Job., (a) Cast. edit. servis. — (b) Vulg. Cor meum.

V, 17. — ¹⁰ Prov., XXIX, 1. — ¹¹ Amos, V, 10. — ¹² Isa., XXXII, 6, 8. — ¹³ Job., VI, 10. — ¹⁴ Psal. c, 16. — ¹⁵ Reg., XXI, 4, 5. — ¹⁶ Matth., V, 8. — ¹⁷ Prov., XXII, 11.

cordis munditiam, etc. Item 2. munditia oris; in Job ¹: *Hæc passus sum absque iniquitate manus meæ, cum haberem mundus ad Deum preces*. Ideo Angelus legitur ² mundasse labia Isaïæ. Item 3. munditia corporis, de qua Isaïas ³: *Mundamini, qui fertis vasa Domini*. Et Job ⁴: *Si mundus et rectus incesseris*. Et Paulus ⁵: *Ut mandaret sibi populum acceptabilem*, etc. Et item ⁶: *Mundemus nos ab inquinamento carnis et spiritus, perficientes sanctificationem*. Sic sanctificati et mundati (a) assimilantur sanctis Archangelis, qui Principatibus (b) immediatius sociantur; et Archangelus ad Virginem est transmissus, ut per hoc ostenderetur, quod magna est convenientia inter virgineam castitatem, et archangelicam dignitatem.

Archangelus qui dicantur

Dicuntur autem Archangeli, qui ad nuntianda majora a summo Principe transmittuntur; qui inter angelos inferioris ordinis principatum habere dignoscuntur; qui a Principatibus accipiunt illuminationes, quas postea Angelis manifestant. Et ideo dicit Dionysius ⁷, quod ordo Archangelorum communicat cum Principatibus, et ordinibus superioribus, quantum ad susceptionem illuminationum, et sui ad superprincipale principium conversionem; communicat etiam cum inferioribus, per ipsorum ad Deum reductionem. Nam uniti Deo, mediantibus aliis ordinibus superioribus per amorem, angelos inferioris ordinis et homines nituntur unire Deo, quemadmodum et ipsi sunt uniti; et ideo vivificam et simplicem dicuntur habere virtutem. Unde status continentium merito comparatur ordini Archangelorum, qui per vitæ munditiam merentur obtinere illius ordinis dignitatem, sicut dicit Dominus ⁸: *In resurrectione neque nubent, neque nubentur, sed erunt sicut angeli Dei*.

Prælati quomodo Archangelus

Conformes igitur debent esse Archangelis quantum ad conscientiae puritatem, ut scilicet eorum mens et conscientia ab imagina-

tione et appetitione carnalitatis sit remota, sicut natura archangelica ab omni tali conditione esse dignoscitur aliena. Et ideo non solum expedit talibus a carnis passionibus abstinere; verum etiam illecebram carnis sallem in memoria non tenere. Dicitur enim in Luca ⁹: *Spiritus carnem et ossa non habet*. Et in Psalmis ¹⁰: *Qui facit angelos suos spiritus*. In cuius rei signum, præceptum est filiis Caath, quod mundarent altare a cinere, et involverent illud purpureo vestimento, et ponerent cum vasis ministerii. *Caath* dolens vel poenitens interpretatur. Filii itaque Caath filii sunt poenitentiae et doloris, qui ¹¹ *altare* proprii cordis debent emundare, non solum ab igne luxuriæ, imo etiam *a cinere*, id est, a reliquiis immunditiae, scilicet a memoria et cogitatione, sicut dicitur in Genesi ¹²: *Nec stes in omni circa regione*, etc. Et tunc digni erunt huiusmodi, cum vasis tabernaculi et ignis receptaculis *involvi*, id est, sanctorum Archangelorum societati adæquari, si videlicet fuerint in purpureo continentiae vestimento undique involuti.

Item secundo, propter officii dignitatem: nam inter celestium spirituum ministeria, leguntur Archangeli habuisse in omnibus digniora, ut patet in Gabriele, qui virginis Filium prædixit de Virgine nascenturum. Similiter, et in Michael ¹³, qui populum Israeliticum prædixit de captivitate Babylonica exiturum. Similiter, et in Raphael, qui ¹⁴ missus est ad Tobiam curandum, qui prædixit se daemonium fugaturum. *Fumus* (inquit ¹⁵) *ejus extricat omne genus daemoniorum*, etc. Et in istis tribus officiis privilegiatis, videntur habere continentes assimilationem cum Archangelis prætaxatis: nam continentia sanat a vulnere concupiscentiae mentem, et spiritualem reparat in animo visionem: nam libido affectum corrumpit et sauciat, intellectum vero obteuebrat et excæcat, ut patet in Samsone, qui

lia de-
bent
co for-
mari.

¹ Job, xvi, 18. — ² Isa., vi, 7. — ³ Isa., lxi, 11. —

⁴ Job, viii, 6. — ⁵ Tit., ii, 14. — ⁶ II Cor., vii, 1. —

(a) Cæl. edit. mundi. — (b) Edit. Ven. principatus.

⁷ Dion., de Cæl. Hier., c. ix, § 2. — ⁸ Matth., xxiv, 30. — ⁹ Luc., xxiv, 39. — ¹⁰ Psal., cxi, 4. — ¹¹ Num., xv, 13. — ¹² Gen., xix, 47. — ¹³ Dan., x, 13. — ¹⁴ Tob., xii, 14. — ¹⁵ Tob., vi, 8.

per libidinem, et vires corporis amisit, et exoculatus ab hostibus fuit. Idem etiam patet in illis senibus, de quibus dicitur¹: *Exarserunt in concupiscentiam ejus, et everterunt sensum suam, et declinaverunt oculos suos, ut non viderent cælum, neque recordarentur judiciorum justorum.* Sic vir archangelicus, continens scilicet et mundus, Raphaelis consilio piscem arripit, et, contra omnem spiritus infirmitatem, cordis et fellis particulam apponere non desistit. Piscis est Christus, sicut dicit Glossa super finem Joannis ultimi: «Piscis assus, est Christus passus.» Cujus cordis particula, id est, dilectio in perforatione cordis nobis ostensa est, potissime ad fugam et declinationem omnis malitiæ motiva. Fellica autem passionis ejusdem amaritudo, est omnis turpitudinis concupiscentiæ purgativa, et cæcitat ac caliginis spiritualis abstersiva. At tale collyrium mittit Joannes in Apocalypsi, dicens²: *Injunge oculos tuos collyrio*, etc. Continentia etiam a Babylonica confusione liberavit, et libertati gloriæ filiorum Dei suos imitatores restituit vel restauravit: et ideo Archangelus Michael, qui populo captivo præfuit, annuntiaturus populi liberationem, Danieli³ in vestimentis lineis se ostendit, et auro mundo cinctus fuit. In quo datur nobis intelligi, quod illi soli ab ultima corruptione naturæ et gratiæ liberabuntur, qui hac duplici munditia, scilicet mentis et corporis, vestiuntur. Ideo dicit Ecclesiastes⁴: *Omni tempore sint vestimenta tua candida*, etc. Et Apocalypsis⁵: *Beatus qui custodit vestimenta sua, ne nudus ambulet.* Ad hoc etiam continentia divinæ inhabitationi hominem præparat, quia Deus mentes castas inhabitat et frequentat: et ideo archangelus Gabriel mundissimus ad Mariam mundissimam est specialiter destinatus, et adventus auctoris totius munditiæ nuntiatus, et hoc ut omnis conscientia hic advertat quia mundus Deus mentes immunditiæ subditas non subintrat,

ut dicitur in libro Sapientiæ⁶: *Non habitabit*, etc.

Item vita continentiae assimilatur dignitati archangelicæ propter corporis assumpti qualitatem: nam angelus, cum sit incorporeus, non nisi propter nostram instructionem, corporis assumit effigiem sive repræsentationem: et ideo Archangelus apparet secundum humanæ capacitatis apprehensionem et castitatis commendationem mortalibus se ostendit, sicut patet in propheta Daniele, ubi de Michaele Judæorum principe, et archangelo, secundum quod dicit Glossa super illud⁷: *Vir vestitus lineis, et cinctus auro obrizo apparuit, cujus corpus fuit quasi chrysolithus, et facies ejus quasi species fulguris, et oculi ejus ut lampas ardens, et brachia ejus et pedes sicut similitudo aris candentis.* Hæc quidem de Archangelo Michaele sunt dicta, sicut expresse dicit Glossa, cujus ibidem commendatur corpus. Describitur etiam et vestitus: nam vestis lineæ candida, et circa renes deaurata; corpus etiam fuit gemmeum, igneum et æneum: in quo ostenditur, quod duplex est continentia, scilicet corporalis, quæ quidem cum difficultate acquiritur, difficiliter retinetur, sed difficillime, imo impossibiliter usque in finem sine gratia custoditur. Vestis itaque lineæ, sive candida, refertur ad castitatis honestatem, qua hominis animus mirabiliter decoratur: deaurata vero, ad ejusdem refertur continentie claritatem (a), sive pretiositatem, cui omnis virtus inæstimabilis, vel incomparabilis reputatur, juxta illud Ecclesiastici⁸: *Non est æqua (b) ponderatio continentis animæ.* Et Isaïas⁹: *Pretiosior erit vir auro, et homo mundo obrizo.* Quod fuit similis chrysolitho lapidi, scilicet maris effigiem præferenti, igni sive fulguri, et æri candenti, omnimodam significat mentis puritatem: quæ quidem acquiritur per amaritudinem contritionis, et hoc chrysolitho designatur; et per inflammationem delectatio-

¹ Dan., xiii, 8. — ² Apoc., iii, 13. — ³ Dan., x, 5. (a) Cæt. edit. charitatem. — (b) Vulg. digna.

— ⁴ Eccle., ix, 8. — ⁵ Apoc., xvi, 15. — ⁶ Sap., i, 4. — ⁷ Dan., x, 5. — ⁸ Eccle., vi, 15. — ⁹ Isa., xlii, 12.

nis (c), et hoc in igne vel fulgure figuratur; et per invincibilem instantiam et continuationem operationis (d), et hoc in ære candente demonstratur, etc. Et hoc est quod dicitur in Ezechiele¹: *Erat aspectus animalium, scintillæ quasi aspectus æris candentis, et sicut splendor ignis, et fulguris coruscantis, et quasi visio maris, etc.*

Item comparantur continentes Archangelorum ordini propter unificam simplicitatem: nam uniti per gratiam et amorem, alios nituntur inferiores ad divinam reducere unionem, ut dicit² Dionysius. Et hoc proprie convenit continentibus, qui divinæ simplicitatis sequentes puritatem, divisas carnalium affectiones nituntur abstrahere ab illicitis, et reducere ad mentis et corporis castitatem, quia *cortina cortinam trahit*, sicut dicitur in Apocalypsi³; et in Ezechiele⁴: *Erant autem pennæ conjunctæ alterius ad alterum*, etc. Ideo Angeli se mutuo exhortantur ad sanctitatem, ut dicit Isaïas⁵: *Clamabat alter ad alterum, dicens: Sanctus, Sanctus, Sanctus*, etc. Et Paulus⁶: *Esto exemplum fidelium in verbo, in conversatione, in caritate, in fide et castitate.*

Item, propter singularem quam habent cum Domino familiaritatem: nam Archangeli specialissime dicuntur Domino assistere, sicut sibi præ cæteris magis familiares, ut dicitur in Luca⁷: *Ego sum Gabriel, qui asto ante Deum*, etc. Et in Tobia⁸: *Ego sum Raphael, unus ex septem, qui astant ante Deum*. Et utique continentibus convenit, qui ratione vitæ incorruptæ Domino familiarius videntur adhærere, sicut de innocentibus dicitur⁹: *Virgines enim sunt, et sequuntur agnum quocumque ierit*. Ideo Joannes virgo permanens majorem familiaritatem cum Virginis Filio habuit et contraxit. Hoc est quod dicitur in libro Sapientiæ¹⁰: *Incorruptio facit propinquum Deo.*

CAPUT III.

De Angelis.

Ultimus ordo est Angelorum. Unde Angeli sunt cœlestes spiritus ultimam hierarchiam perficientes, qui immediate se habent ad ecclesiasticam hierarchiam, ut eam purgent, perficiant et illuminent, ut ipsis mediantibus sit sursum ad Deum actio, conversio, communicatio, et unio, dicit¹¹ Dionysius. Est autem *Angelus* nomen officii, non naturæ: semper enim spiritus sunt; sed cum mittuntur, *Angeli* vocantur. Unde illuminationes, quas ex superioribus accipiunt, ad nos deferunt, et secundum diversos gradus vitam humanam ordinant et disponunt, et ad divinam cognitionem nos adducunt. Unde sicut aliis ordinibus subsunt, ita hominibus præsumt; et ideo sursum se extendunt per dilectionem, deorsum progrediuntur per hominum gubernationem.

Et istis angelis potissime assimilantur boni subditi quoad exercitium misericordiæ et compassionis: quia enim nos diligunt, ideo dona gratiarum, quæ a Deo recipiunt, nobiscum dividunt, et (c), quantum in eis est, laborant, ut ad divinæ gratiæ participationem nos perducant. Et quamvis Deo assistant per contemplationem, moventur tamen ad nos per dilectionem; et quæ in secreto contemplationis hauriunt, sanctis animabus communicant et transfundunt. Sic viri spirituales angelis se configurantes, operibus pietatis intendunt, et sua indigentibus distribuunt liberaliter, et impendunt. De quibus dicitur in Ecclesiastico¹²: *Isti sunt viri misericordiæ*, etc. Hoc docuit Tobias, dicens¹³: *Si multum tibi fuerit, abundanter tribue; et si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum impartiri stude*. Et in Proverbiis¹⁴: *Per misericordiam et fidem*, etc. Et Lucas¹⁵: *Estate misericordes*, etc. Talis fuit

Subditi
misericordes
Angeli
assimilantur.

¹ Ezech., I, 7. — ² Dion., de Cœl. Hier., c. IX. —

³ Lege Exod., xxvi, 3; Apoc., xxii, 11, quoad sensum.

— ⁴ Ezech., I, 9. — ⁵ Isa., vi, 5. — ⁶ I Tim., iv, 12. —

⁷ Luc., I, 19. — ⁸ Tob., xii, 15. — ⁹ Apoc., xiv, 4. —

¹⁰ Sap., vi, 20. — ¹¹ Dion., de Cœl. Hier., c. IX. —

¹² Eccli., xliv, 10. — ¹³ Tob., iv, 9. — ¹⁴ Prov., xv, 27.

— ¹⁵ Luc., vi, 36.

(a) Forsa legendum dilectionis. — (b) Item orationis. — (c) Cœl. edit. add. diligunt.

Job, qui dixit ¹: *Ab infantia crevit mecum miseria, et de utero egressa est mecum.* Et ille est vere misericors, qui totum cor impendit miseris proximorum.

Item Angeli, quia non dependet a materia corporali, transiens per materialia et sensibilia, ab ipsis non coaretatur, nec in aliquo coinquinatur: sic boni activi, transeuntes per bona temporalia, nullam ab illis contrahunt infectionem; nam ipsorum corda non dependet a terra: ideo dicit Psalmista ²: *Divitiæ si affluant, nolite cor apponere.* Non sic est de avaris, quorum affectus omnino dependet a terrenis, ut dicit idem Psalmista ³: *Conglutinator est in terra venter noster.* Et in Joanne (a) ⁴: *Qui de terra est, de terra loquitur.* Et Isaias ⁵: *De terra musabit eloquium tuum.* Et in Ecclesiastico ⁶: *Nihil est iniquius, quam amare pecuniam.*

Item Angeli illis, qui magis ei sese conformant, et vicinius appropinquant, plus se communicant; et ideo comparatur luci in *Genesi*, in *Luca*, et in *Actibus*. Nam sicut lux transparentia et diaphana manifestus illuminat, contracta autem et terrestria, propter grossitudinem sibi resistantem, non penetrat, nec immutat; sic lux angelica sibi appropinquantes perfectius illuminat et illustrat, et ideo ubi obstaculum improbæ voluntatis invenit, per huiusmodi affectum terrenum et grossum se non diffundit. Ideo dicitur in libro Sapientiæ ⁷: *Spiritus discipline effugiet fictum.* In quo per spiritum angelicum instruimur, quantum in nobis est, omnibus benefacere, sed præcipue domesticis fidei humanitatis obsequium propensius exhibere, et præcipue illis, qui nobiscum majorem habent in virtutis operibus conformitatem, juxta illud Sapientis ⁸: *Si benefeceris, seito cui benefeceris.* Pauper enim justus injusto præponendus est; quamvis tempore necessitatis bonis et malis sit elemosyna facienda, juxta illud Lucæ ⁹:

Omni petenti te tribue. Ideo etiam in figura ignea leguntur Angeli apparuisse in multis locis sacræ Scripturæ: quia vis ignea omnia penetrat, et omnia purificat, et tamen perfectius illa immutat, quæ subtiliora sunt et in sua substantia puriora, et ad susceptiōnem suæ impressionis sunt habiliora.

Item Angeli, velocitate sua naturali, subito et in tempore inintelligibili (b) operantur: ideo comparantur ventis similiter in multis locis, et maxime a Psalmista, qui dicit ¹⁰: *Volavit super pennas ventorum.* Nam ventus velociter agens non valet detineri, subito venit, et subito recedit, et causam motus non cognoscimus, et, ubi se occultat, non videmus: sic et Angeli. In hoc etiam assimilantur viri misericordes Angelis, qui statim quando pauperis indigentiam percipiunt, manum adjutricem porrigunt, et tanquam venti, nunc occulte, nunc manifeste ad subveniendum pauperi se exponunt, sicut fecit beatus Michael, qui subito et occulte sicut ventus ad sublevationem inopiæ sui populi prosilivit, juxta illud Sapientis ¹¹: *Cor inopis ne afflixeris, et non protrahas datum angustianti.* Et in Job ¹²: *Si expectare feci oculos viduæ.* Unde exemplo angelorum instruimur festinanter et occulte, sive inintelligibiliter (c) pauperi subvenire. Et hoc est contra aliquos, qui pauperibus bene promittunt, sed promissum non perducunt ad effectum. Contra quod dicitur ¹³: *Ne dicas amico tuo: Vade, et revertere, cras dabo tibi, cum statim possis dare.*

Item virtus angelica uniformiter est permanens, et indefessa: ideo semper depingitur in forma hominis juvenis, et hoc propter vivificam angelorum virtutem semper convalescentem, et nunquam deficientem, vel ad antiquationem pertingentem. Et hoc congruit justis, qui a bono proposito non deficiunt, sicut faciunt aliqui, qui liberales et prodigi sunt in juventute, sed ad avari-

¹ Job, xxxi, 18. — ² Psal. lxi, 11. — ³ Psal. xliii, 25. — ⁴ Joan., iii, 31. — ⁵ Isa., xxi, 4. — ⁶ Eccli., x, 10. — ⁷ Sap., i, 5. — ⁸ Eccli., xii, 1. — ⁹ Luc.,

vi, 30. — ¹⁰ Psal. xvii, 11. — ¹¹ Eccli., iv, 3. — ¹² Job, xxxi, 16. — ¹³ Prov., iii, 28. — (a) Al. El Joannes. — (b) Al. intelligibili. — (c) intelligibiliter.

tiam se convertunt in senectute, et tunc potissime in horrea congregant, et temporalia coadunant, quando morti vicinius appropinquant, sicut legitur fecisse dives ille stultus in Luca ¹: *Hac nocte repetent animam tuam*, etc. Sed vir angelicus nunquam torpescit ab exercitio operum charitatis; imo tanto plus proficit in virtutibus, quanto procedit amplius in diebus: sicut de Aser dicitur in Deuteronomio ²: *Sicut dies juventutis tue, ita et senectus tua*. Et in Psalmo ³: *Senectus mea in misericordia uberi*. Sicut et Caleb ⁴, cum esset octogenarius, ita fortis fuit ad gradiendum et pugnandum, sicut tempore juventutis. Et in Psalmo ⁵: *Renovabitur ut aquilæ juvenus tua, etc.*

Item Angeli habent virtutem motivam semper in divina procedentem, et ideo Angeli alati et pennati describuntur: alis enim et pennis a terra volucres elewantur. Sic boni et angelici viri alis gemine charitatis ab amore terrenorum, affectu et voluntate separantur, et ad cœlestia, mente ab omni cura terrenorum expedita, elewantur. Istæ sunt duæ alæ, quæ datæ sunt mulieri, ut fugeret in desertum, ut dicitur ⁶ in Apocalypsi, et Isaia ⁷: *Assument pennas ut aquilæ*. Et ideo describuntur Angeli in figura aquilæ, et significant sublimem ascensum Angelorum et hominum in divina, quando quæ sursum sunt, diligunt, et non quæ super terram. Alas quidem non aquilæ, sed potius milvi, habent impii, raptores et avari, pauperum oppressores, quibus non elewantur ad cælum, sed potius deprimuntur ad infernum, ut dicit Zacharias ⁸: *Datæ sunt ei alæ milvi*, et delata est in campum Senaar, quod interpretatur *fœtor*, et signat infernum, ubi deferuntur impii duplici ala adjuti, scilicet ala cupiditatis, et ala malignitatis. De quibus Hieremias ⁹: *In alis tuis inventus est sanguis pauperum*.

Item Angeli tantu lego obedientiæ sunt astricti, quod nunquam ad aliud defleasantur, nisi ad illud solum, ad quod Dei ipsius præsentis nutu et imperio ducuntur, et ideo in figura eorum sæpius describuntur: nam sicut equus circumducitur fræno, sic ipsi divino imperio circumaguntur. Ita viri sancti in statu subjectionis constituti, velut equi ad Dei laudem infrænati, ab obedientiæ legibus non recedunt; sed nunc se exhibent Deo tanquam albos equos per vitæ munditiam et castitatem, nunc etiam ut nigros per humilitatem, et nunc rubeos sive igneos per fervidam charitatem, nunc varios per multiplicis meriti diversitatem. De his equis dicitur ¹⁰: *Numquid præbebis equo fortitudinem?* Et in Proverbiis ¹¹: *Equus paratur ad bellum* (a), etc. Et in Zacharia ¹²: *Visitavit Dominus exercituum gregem suum, domum Juda, et posuit eos quasi equum gloriæ suæ in bello*. Et in libro Machabæorum ¹³: *Apparuerunt adversarii de cœlo viri quinque in equis, frænis aureis decori*, etc., et in his puritas conscientiæ, et ductilitas obedientiæ designantur: nam talibus frænis Dei jumenta refrænantur, quia a voluntatis propriæ impetu voluntarie coarctantur. Unde Jacobus ¹⁴: *Equis fræna in ora mittimus, ad consentiendum nobis, et omne corpus eorum circumferimus*, etc.

Item Angeli, quamvis ad diversa et contraria sint missi, tamen in se contrariis affectionibus et animi motibus non afficiuntur, et ideo vestimenta varia, et aureis zonis constricta, habuisse dicuntur. Nam Angelus habet virtutem servandi firmiter, et coadunandi et suas, et subditorum affectiones, ut singulæ et universæ in Deum justificentur, et ad ipsum reducantur, sicut vestes, ne decendant, circa corpus zona colligantur. Et hoc proprium est existentibus in activa vita, ut quamvis corpora circa diversa sint distracta, corda tamen quoad intentio-

¹ Luc., XII, 20. — ² Deut., XXXIII, 25. — ³ Psal., XCI, 11. — ⁴ Jos., XIV, 11. — ⁵ Psal., CII, 6. — ⁶ Apoc., XII, 14. — ⁷ Isa., XL, 31. — ⁸ Zach., V, 9, 11. — ⁹ Jerem.,

(a) Vulg. diem belli.

II, 34. — ¹⁰ Job, XXXIX, 19. — ¹¹ Prov., XXI, 31. — ¹² Zach., I, 3. — ¹³ Mach., I, 29. — ¹⁴ Jac., III, 8.

nem finis semper in Domino sint unita : sicut fuerunt corda discipulorum, de quibus dicitur ¹ : *Erat omnibus cor unum et anima una in Domino*. Varia ipsa vestimenta, varia sunt virtutum opera, quæ zona charitatis, quæ ² *est vinculum perfectionis*, ad finem unicum uniuntur, juxta illud Lucæ ³ : *Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ*, etc. : lumbi quidem cingulo castitatis, sed pectus zona aurea charitatis. Et in Ecclesiastico ⁴ : *Circumcinxit eum zona justitiæ*, etc.

Item, quando ad exteriora mittuntur, orationes et merita singulorum, vel deme-

rita, sub certo justitiæ pondere et mensura ad Deum reducere perhibentur, ut patet ⁵ in libro Tobiae : ideo instrumenta mensurandi et ponderandi ⁶ in manibus gestare videntur. Quibus sunt similes viri justī, qui non solum propria, verum etiam aliena nituntur apud Deum in orationibus et gratiarum actionibus habere recommendata. Eamdem enim mensuram gratiæ et gloriæ a justā Dei providentia profuturam desiderant, quam ex proprio merito a summo iudice jam expectant. Unde Paulus ⁷ : *De reliquo reposita est mihi corona justitiæ*, etc.

QUARTA PARS

(Que mutila, ac imperfecta est)

DE COELI ET FIRMAMENTI VARIIS SIGNIFICATIONIBUS (a)

CAPUT PRIMUM.

Cæli nomine varia in Scriptura significari, et quomodo nomine cæli significantur angeli.

¹ *Vocavit Deus firmamentum cælum*, etc.

Viso qualiter ordines angelorum figurative possint adaptari diversis ordinibus hominum electorum, nunc ad intuendas cæli et cælestium corporum proprietates est breviter transeundum. Et cum sit multiplex cælum, ex consideratione proprietatum corporum cælestium multiplicem possumus elicere mysticum intellectum. Dicitur enim in Deuterenomio ² : *En Domini Dei tui cælum est, et cælum colorum*, etc. Ibi dicit Glossa : « Nonnulli dicunt septem esse cælos : primum aereum, secundum æthereum, tertium olympium, quartum igneum, quintum firmamentum, sextum aqueum sive cry-

stallinum, septimum empyreum. » Nomine igitur cælorum intelligere possumus statum et dignitatem tam hominum, quam angelorum electorum, quorum conversatio in cælis est.

Cæli itaque nomine quandoque in Scriptura intelligitur puritas angelorum, quandoque dignitas sanctorum, quandoque potestas sive auctoritas, quandoque sublimis vita et conversatio iustorum, quandoque occultatio divinorum judiciorum. Cælo igitur primo, scilicet empyreo, puritas angelica comparatur, de quo dicit Basilius : « Cælum primum est natura simplicissimum, de corpulentia habens naturam subtilissimam, et tamen solidissimam, primum mundi inferiorum contentivum, ordinativum et informativum : quod propter suam

Cæli nomine varia in Scriptura significantur.

¹ Act., IV, 32. — ² Coloss., II, 14. — ³ Luc., XII, 35. — ⁴ Eccli., XLV, 9. — ⁵ Tob., XII, 12. — ⁶ Ezech., XL,

5; Amos, VII, 7; Apoc., XXI, 15. — ⁷ II Tim., IV, 8. — ⁸ Gen., I, 8. — ⁹ Deut., X, 14.

(a) Cat. edit. deest titulus ille De cæli, etc.

dignitatem est singularis Dei sedes, sive habitaculum nuncupatum. » Hæc omnia beatissimis spiritibus congruunt, in quibus singulariter requiescit Deus per aptissimam et ordinatissimam voluntatis conformitatem. Unde dicit Isaias¹: *Cælum sedes mea est*, etc. Et Psalmista²: *Dominus, in cælo sedes ejus*. Et iterum³: *Dominus in cælo paravit sedem suam*. Et in Apocalypsi dicitur⁴: *Et ecce ostium apertum in cælo*. Et parum infra: *Et ecce sedes posita erat in cælo, et supra sedem sedens*.

Dicuntur itaque angeli cælum propter omnimodam incorruptionem, et naturæ suæ puritatem: nihil enim habent corpulentiae, qui ab omnibus corporis passionibus sunt divisi. Ideo dicitur in Exodo⁵: *Sub pedibus ejus quasi opus lapidis sapphiri, et quasi cælum, cum serenum est*. Unde sicut cælum serenum, serena est et pura natura angelorum, cui nulla prorsus adhæret oppilatio carnalium passionum, nulla attingit infectio morum vel affectionum.

Item secundo subtilissimi sunt quantum ad intelligentiæ perspicacitatem; unde dicit Psalmista⁶: *Qui fecit cælos in intellectu*: quia quanto sunt Deo viciniore, tanto in secretis divinis et arcanis Dei sunt subtiliores, et ad videndum omnia in speculo aptiores. Dicit enim Ezechiel⁷: *Plenus sapientia, et perfectus decore*, etc.

Item tertio solidissimi sunt quantum ad naturæ incorruptæ perpetuitatem, et fixam ac stabilem in Deo voluntatem, sicut dicit Job⁸: *Tu forsitan cum eo fabricatus es cælos, qui solidissimi quasi ære fusi sunt*: ibi Glossa: « Angelici spiritus, qui in cælestibus sunt conditi, per cælos exprimuntur, qui ab integritate etiam acceptæ fortitudinis, nulla mutabilitatis rubigine consumuntur. Ideo dicitur in Ezechiele⁹: *Et similitudo super capita animalium firmamentum, quasi aspectus crystalli horribilis*. Crystallus fir-

mam soliditatem habet, et radium solis in se recipiens, ignem emittit: sic divini spiritus soliditatem habent in constantia virtuosæ actionis, et perspicacitatem in perceptione divinæ illuminationis. Unde dicitur in Apocalypsi¹⁰: *Ostendit mihi fluvium aquæ vivæ tanquam crystallum procedentem de sede Dei*. Per fluvium crystallinum, de sede procedentem, possumus intelligere abundantiam virtutis et gratiæ, quam divina virtus per angelorum ministerium in nobis operatur.

Item quarto quantitate sunt maximi, non per dimensionem, sed per virtutem et potestatem. Immensam enim habent altitudinem quoad divinorum præceptorum (a); immensam latitudinem, quoad completissimam dilectionem; maximam profunditatem, quoad secretorum cognitionem. Unde in Ecclesiastico¹¹: *Altitudinis firmamentum, pulchritudo ejus*, etc. Et Isaias¹²: *Quis mensus est pugillo aquas, et cælos palmo ponderavit?* Glossa: « Ut divina manus cælestium spirituum potentiam ponderat, et eorum virtutes numerat et mensurat. »

Item quinto qualitate sunt lucidi sicut cæli per scientiæ et sapientiæ claritatem. Nam cælestes spiritus illuminantur a fonte primi luminis per sapientiæ receptionem, et alios illuminant per gratiæ susceptæ communicationem, juxta illud Apocalypsis¹³: *Vidi angelum descendentem de cælo, habentem potestatem magnam, et terra illuminata est a gloria ejus*. Et Lucas¹⁴: *Angelus Domini stetit juxta illos, et claritas Dei circumfulsit illos*, etc. Et in Actibus¹⁵: *Angelus Domini astitit, et lumen refulsit*, etc.

Item sextofiguratione sunt sphaerici per contemplationis continuationem (b), quia mens angelica a fonte primi luminis primas recipit influitiones, quas postea ad alios diffundit, et diffundendo et communicando, illos, quibus communicat, ad Deum revocat et

¹ Isa., LXVI, 1. — ² Psal. xj, 5. — ³ Psal. cii, 19. — ⁴ Apoc., iv, 1, 2. — ⁵ Erod., xxiv, 10. — ⁶ Psal. cxxxv, 5. — ⁷ Ezech., xxviii, 12. — ⁸ Job, xxxviii, 18. — ⁹ Ezech., i, 22. — ¹⁰ Apoc., xii, 1. — ¹¹ Eccli.,

xljii, 1. — ¹² Isa., xl, 12. — ¹³ Apoc., xviii, 1. — ¹⁴ Luc., ii, 9. — ¹⁵ Act., xii, 7.

(a) Deest forsitan auditionem, aut aliud simile. — (b) Cæt, edit. continuationis contemplationem.

reducit. Unde affectus angelicus circulariter movetur, quia primo movetur in Deum, et de Deo in proximum per dilectionem, et iterum a proximo movetur in Deum per dilectionis extensionem et continuationem. Unde dicitur in Ezechiele ¹: *Ibant, et revertebantur in similitudinem fulguris coruscantis*. In quo notatur motus circularis in angelica affectione. Fulgur enim, sicut ibi dicit Glossa, ab igne exit, et discurrens subito ad ignem tanquam ad matricem redit: sic spiritus angelicus a Deo gratiæ influentiam per contemplationem recipit, et communicando aliis, per gratiarum actionem ad Deum, qui est ignis consumens, redire non desistit, exit ministrando, redit laudando et contemplando, juxta illud Ecclesiastici ²: *Gyrum cœli circui vi sola*, etc. Et Psalmista ³: *Circuiui et immolavi in tabernaculo ejus hostiam vociferationis*, etc. Apocalypsis ⁴: *Omnes Angeli stabant in circuitu throni*. Et Ezechiel ⁵: *Splendor erat in circuitu ejus*.

Item septimo, situ sunt supremi, non per circumspectionem, sed per dignitatem: nam dignitate naturæ et officio excellunt alias creaturas, sicut cœlum alia præexcellit elementa. Tanto enim sunt omnibus superiores, quanto Deo per familiaritatem et gratiam sunt propinquiore. Unde dicit Job ⁶: *Suscipe cœlum, et intue æthera, quod altior te sit*. Ibi Glossa: *a In cœlo et in æthere supernas accipere possumus potestates, quas jubemus ut intueamur, ut cum angelicos spiritus longe a nobis distare conspiciamus, ab ipso Creatore spirituum quantum differamus, cognoscamus*.

Item octavo, omnium inferiorum sunt contentivi quantum ad charitatem. Nam ex affectu dilectionis, angeli hominibus electis administrant, et in esse gratiæ delinunt et conservant, sicut dicitur in Psalmis ⁷: *Angelis suis Deus mandavit de te, ut custo-*

diant te, etc. Et iterum ⁸: *Immittit (a) Angelus Domini in circuitu*, etc. Et Sapiens ⁹: *Et hoc quod continet omnia, scientiam habet vocis*. Et Esther ait ¹⁰: *Tu fecisti cœlum et terram, et quidquid cœli ambitu continetur. Dominus omnium es, nec est qui resistat majestati tuæ*.

Item nono, omnium inferiorum ordinativi: nam circuli cœli ordinate se intersecant, et hæc inferiora nunc calore, nunc frigore ordinant et immutant: sic cœlestes spiritus, in se ordinati, aliorum sunt ordinativi, dicente Job ¹¹: *Nunquid nosti ordinem cœli, aut rationem ejus pones in terra?* etc. Ordinem cœli noscere, est dispositionem supernarum virtutum videre. Rationem ejus ponit in terra, qui vitam suam disposuit secundum cœlestia, et angelorum patrocinio affectionem suam erigit ad æterna. Et Hieremias ¹²: *Templum juxta ordinem suum fundabitur*, etc. Ad Galatas dicitur ¹³: *Ordinata (est lex) per angelos in manu mediatoris*. Ex his igitur novem cœli proprietatibus, manifestum est angelicam naturam in Scriptura cœlum aptissime nuncupari.

CAPUT II.

Cœlorum nomine quomodo apostoli sancti significentur.

Cœlorum etiam nomine apostoli sancti possunt merito designari, de quibus Job ¹⁴: *Spiritus Domini ornabit cœlos*, ubi dicit Gregorius ¹⁵: *a Nisi apostoli Christi promissa Paracleti dona percepissent, nullo virtutis decore claruissent*. Hæc vitam cœlestem et conversationem spiritualem advocavit. Unde Isaias dicit ¹⁶: *Posui verba mea in ore tuo, et in umbra manus meæ protexi te, ut plantes cœlos, et fundes terram*. Hi sunt cœli, qui ubique euarraverunt gloriam Dei, qui cœlos stabiliunt prudentia, cujus rore nubes conerescunt, ut dicitur ¹⁷

¹ Ezech., 1, 13. — ² Eccli., xxiv, 8. — ³ Psal., xxvi, 6. — ⁴ Apoc., vii, 11. — ⁵ Ezech., 1, 4. — ⁶ Job, xxxv, 5. — ⁷ Psal., xc, 11. — ⁸ Psal., xxxiii, 8. — ⁹ Sap., 1, 7. — ¹⁰ Esth., xiii, 10. 11. — ¹¹ Job, xxxviii,

33. — ¹² Jerem., xxx, 18. — ¹³ Gal., iii, 19. — ¹⁴ Job, xxvi, 13. — ¹⁵ Greg., Moral., lib. xvii, c. xix. — ¹⁶ Isa., li, 16. — ¹⁷ Prov., iii, 20.

(a) Cœl. edit. Immittit.

in Proverbiis. Nam sanctorum apostolorum vita pariter, et doctrina, universus mundus, quasi rore quodam salutarifero, medullitus irrigatur, ut dicitur in Deuteronomio ¹: *Caligabunt cæli rore*. Ibi dicit Glossa: « Tunc apostoli fuerunt quasi cæli rore pleni, quando subtili et suavi doctrina Christi cœlitus sunt imbuti. » Non enim fructificat, quod hujus roris perfusio non fecundat. Ideo Isaias, præsentiam apostolorum desiderans, exclamat dicens ²: *Rorate, cæli, desuper, et nubes pluant*, etc. Fuerunt itaque apostoli quasi cæli, sed aerei, in ipsorum vocatione, quando scilicet, a terrena conversatione elevati, divinis laudibus et proximorum profectibus a Domino sunt deputati. Nam aer a terra elevatur, et substantiæ suæ subtilitate cœlo assimilatur, et propter conformitatem quam habet in cœlo, sæpius in Scripturis quasi interstitium cœlum nuncupatur, sicut Matthæus dicit ³: *Venerunt volucres cæli, et comederunt ea*. Et in Psalmis ⁴: *Super ea volucres cæli habitabunt*. Ait etiam Job ⁵: *Volatilia cæli indicabunt tibi*. Nam apostoli, doctores fidei, virtutum pennis de terrenis elevati, prædicationis discursu per mundum universum circumvolaverunt, et velut cæli aerei nunc tonantes minis, nunc pluentes doctrinis, nunc miraculis coruscantes, sopitorum corda in peccatis salubriter commoverunt, sicut scriptum est in Psalmis ⁶: *Illuxerunt coruscationes tuæ orbi terræ; vidit, et commota est terra*. Et in libro Judicium ⁷: *Terra mota est, cœlique ac nubes distillaverunt aquis*. Item cæli, scilicet ætheri, sunt facti in ipsorum perfectione, sive in perfecta vitæ Christi imitatione. Æther enim naturam ignis imitatur; ignis est Christus, qui est ignis consumens. Unde in Deuteronomio ⁸: *Dominus Deus tuus ignis consumens est*. Cujus puritatem tam in vita, quam in doctrina, apostoli, post eorum vocationem,

perfectissime sunt secuti. Unde Job ⁹: *Suspice cælum, et intueri, et contemplare æthera*, etc.; quasi dicat: Considera ætheream et cœlestem conversationem in apostolis, qui exemplo Christi omnia contempserunt in terris, ut suo Regi essent similes, qui habitat in supernis. Unde dicitur in Proverbiis ¹⁰: *Quando præparabat cælos, aderam, quando æthera firmabat sursum*.

Item cæli ignei sunt effecti in Spiritus sancti missione, quando a Christo vocati, et ipsius vestigia pleuissime imitati, igne cœlesti in adventu Spiritus sancti sunt repleti, et quidquid in eis fuerat infirmitatis vel imperfectionis, in istius ignis præsentia penitus est consumptum, juxta Sophoniam ¹¹: *In igne enim zeli mei devorabitur omnis terra*, etc. Et in Threnis ¹²: *De excelso misit ignem in ossibus meis*, id est, charitatis fervorem in apostolis, per quorum igneam conversationem universalis Ecclesia amore Christi est undique inflammata. Unde dicit Zacharias ¹³: *Ponam duces Juda sicut caminum ignis in lignis, et sicut facem ignis in fœno, et devorabunt ad dexteram et sinistram omnes populos*, etc. Duces Juda fuerunt apostoli primitivi, qui dicuntur ¹⁴ *Ecclesiarum Principes, et belli Christi triumphales duces*, qui charitatis camino succensi, quidquid fuit in se et in aliis ligni, stipulæ, vel feni omnino annihilaverunt, et populos credentes per fidem et amorem Christo incorporantes, in igneam et cœlestem conversationem transtulerunt, juxta illud Levitici ¹⁵: *Egressus ignis a Domino devoravit holocaustum, et adipem qui erant super altare*. Et in tertio Regum ¹⁶: *Cecidit ignis Domini de cælo, et voravit holocaustum, et ligna et lapides, pulverem quoque, et aquam quæ erat in aquæductu lambens*: omnia enim peccata, mortalia et venialia, carnalia et spiritualia, velut pulverem et ligna, spiritus ignitæ charitatis, per aposto-

¹ Deut., xxxiii, 28. — ² Isa., xlv, 8. — ³ Matth., xiii, 4. — ⁴ Psal. ciii, 12. — ⁵ Job, xii, 7. — ⁶ Psal. lxxvi, 19. — ⁷ Judic., v, 4. — ⁸ Deut., iv, 24. — ⁹ Job,

xxxv, 5. — ¹⁰ Prov., viii, 27. — ¹¹ Sophon., iii, 8. — ¹² Thren., i, 13. — ¹³ Zach., xii, 6. — ¹⁴ Hymn. in fest. Apost. — ¹⁵ Levit., ix, 24. — ¹⁶ iii Reg., xviii, 38.

lorum ministerium, in hominibus consume-
bat, et in cœlestem ac igneam naturam
convertebat.

Item quasi cœli sideri refulserunt in mi-
raculorum perpetratione, quando scilicet, di-
vino Spiritu repleti, miraculis claruerunt,
et veritatem fidei, quam docebant, prodigio-
rum ostensione, et cœlestis virtutis appro-
batione, tam efficaciter affirmarunt, quod
nec sapientes mundi, nec etiam tyrannorum
gladii fulgorem fidei extinguere potuerunt.
Habacuc ait ¹: *Ibunt in splendore fulgu-
rantis hastæ tuæ*. Nam fulgore miraculorum,
quasi cum hasta Petrus et Paulus Simonem
Magum dejiciebant, et Neronem Romano-
rum principem, virtuosos operibus devince-
bant, juxta illud Judicum ²: *De cœlo dimi-
catum est contra eos, stellæ manentes in
ordine suo*, etc. Tot itaque virtutibus reful-
serunt, quot miraculis et virtuosus operibus
claruerunt: ideo dicitur in Genesi ³, quod
*fecit Deus stellas, et posuit eas in firmamento
cœli, ut lucerent*, etc. Et in eodem ⁴: *Suspice
cœlum, et munera stellas, sic erit semen
tuum*. Unde dicitur in Ecclesiastico ⁵: *Spe-
cies cœli est gloria stellarum*.

Item crystallini effecti sunt cœli in ipso-
rum passione, quando nulla injuria, nulla
tormenti violentia potuerunt a fide Christi
dividi vel avelli, ut patet *ad Romanos*, ubi
dicitur ⁶: *Quis nos separabit a charitate
Christi?* Unde fidem, quam docebant (a), per
passionis constantiam roborabant, et ad mori-
endum pro fide alios animabant. Unde di-
citur in Ezechiele ⁷: *Similitudo firmamenti,
quasi aspectus crystalli horribilis*. Crystallus
primo est aqueus et fluidus; sed, perflante
vento, coadunatione partium fit solidus at-
que durus. Aqueus et fluidus fuit Petrus,
quando ad vocem ancillæ, dum mori timuit,
auctorem vitæ se noscere denegavit; sed per
viti flatum, id est, per Spiritus sancti ad-
ventum, fuit ipse in firmitatem crystallinam

subito induratus, quando dixit in Actibus ⁸:
*Non enim possumus quæ audivimus et vidi-
mus, non loqui*. Per Ecclesiasticum ⁹: *Gela-
vit crystallus ex aqua*.

Cœli vero empyrei facti sunt in eorum
glorificatione: nam cœlum empyreum to-
tum splendidum est, nihil habens tenebra-
rum; quod sanctis glorificatis convenit, quo-
rum splendor cœli splendorem superavit.
Unde Tobias ¹⁰: *Luce splendida fulgebis*. Et
Ecclesiasticus ¹¹: *Vas castrorum in firma-
mento cœli resplendens*. Et Daniel ¹²: *Qui
docti fuerint, fulgebunt sicut splendor firmamenti*. Et Sapiens ¹³: *Et fulgebunt justi,
et tanquam scintillæ in arundinetis discurre-
rent*. Et Isaias ¹⁴: *Implebit splendoribus ani-
mam tuam, et ossa tua liberabit*.

CAPUT III.

*Cœlorum nomine auctoritas judicium et prælatorum
designatur.*

Patet itaque, quod merito sancti apostoli
dicti sunt cœli: quibus assimilari debent
prælati, ipsorum successores: nomine enim
cœlorum intelligitur auctoritas judicium (b)
et prælatorum, qui sicut in officii dignitate,
sic in merito et vitæ sanctitate cœlestem
apostolorum conversationem deberent in
seipsis exhibere. Auctoritas enim apostolica
in cœlestibus sacramentis distribuendis, in
verbi vitæ mysteriis (c) exponendis, in sapien-
dis litibus, et judiciis faciendis, ad Ecclesia-
rum prælatos est ex ordinatione dominica
derivata. Cœlestis igitur debent esse virtutis
et naturæ, qui se et alios debent de cœlesti-
bus expedire. In hujus rei figuram Domi-
nus manna de cœlo pluit, ut habetur ¹⁵ in
Exodo. De cœlo docuit, ut (d) alibi ¹⁶: *Vos
vidistis, quod de cœlo locutus sum vobis*. De
cœlo etiam leges et judicia Hebræorum po-
pulo promulgavit, ut patet in *Deuterono-*

¹ Habac., III, 11. — ² Judic., v. 20. — ³ Gen., I, 16.
— ⁴ Gen., xv, 5. — ⁵ Eccli., XLIII, 10. — ⁶ Rom., VIII,
35. — ⁷ Ezech., I, 22. — ⁸ Act., IV, 20. — ⁹ Eccli.,

XLIII, 22. — ¹⁰ Tob., XIII, 13. — ¹¹ Eccli., XLIII, 9. —
¹² Dan., XII, 3. — ¹³ Sap., III, 7. — ¹⁴ Isa., LVIII, 11.
— ¹⁵ Exod., XVI, 4. — ¹⁶ Exod., XX, 22.

(a) Cœt. edit. dicebant. — (b) Judicis. — (c) Ministe-
riis. — (d) Et.

*mio*¹ et *Exodo*², ut sic cœli nomine nos patienter instrueret, quod officium conficiendi panem vitæ, docendi etiam, et iudicandi alios, nullus sibi assumeret, qui cœlestem naturam scientia et moribus non haberet. Propter quod dicit Psalmista³: *Annuntiabunt cœli justitiam ejus*. Non enim possunt annuntiare Dei justitias homines impii et terreni. Unde Psalmographus⁴: *Peccatori dixit Deus: Quare tu enarras justitias meas?* Sed cœli, id est, cœlestes viri, quorum conversatio in cœlis est, ad cœlestem officium sunt digni.

Dicuntur autem prælati cœli propter plura. Primo, quia sunt luminosi, et luminis diffusivi, sicut cœlum: quod bonis prælatis convenit, qui sunt luminosi in se per conscientiae puritatem, et lumen ad alios diffundunt per doctrinam et sanctae conversationis claritatem. Quibus dicit Dominus⁵: *Vos estis lux mundi*. Et ibidem: *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona*. Et in Ecclesiastico⁶: *Species cœli, gloria stellarum mundum illuminans*, etc. Sic lucidi fuerunt apostoli, et alii patres primitivi, ut patet in Moyse, qui, ex consortio Dei in monte, tantam contraxit claritatem in facie, quod ejus vultum non poterant Judæi intueri, ut patet⁷ in Exodo. Plurimi autem prælati moderni temporis hanc claritatem perdididerunt. Unde dici potest illud Hieremias⁸: *Aspexi cœlos, et non erat lux in eis*. Et Isaias⁹: *Stellæ cœli et splendor eorum non expandent lumen suum*. Et Ezechiel¹⁰: *Et operiam, cum extinctus fuerit, cœlos, nigrescere faciam et stellas ejus*. Et quia prælati nec in vita, nec in scientia sunt luminosi, ideo non est mirum si subditi fiant (a) tenebrosi, sicut Tobias, qui dixit¹¹: *In tenebris sedeo, et lumen cœli non video*. Et Amos¹²: *Tenebrescere faciam terram in die luminis*, etc.

Item secundo, uniformiter sunt motivi, et in suo motu velocissimi. Cœlum enim est

mobile et inquietum, ejus motus est revolutibilis super medium, id est, super axem: in quo ostenditur bonorum prælatorum diligentia et sollicitudo circa curam et salutem suorum subditorum, qui more cœli prædicando moventur, juxta illud Ecclesiastici¹³: *Ecce cœlum, et cœli cœlorum, abyssus, et universa terra, et quæ in eis sunt, in conspectu illius commovebuntur*. Virtus enim motiva cœli rapit firmamentum ab oriente in occidentem, et iterum redit de occidente ad orientem: sic vir perfectus a quiete contemplationis procedit ad laborem prædicationis, et iterum, peracto exercitio operis, procedit orando, sicut fecit Moyses, qui postquam fregerat vitulum, et corripuerat populum, ait ad populum¹⁴: *Peccastis peccatum maximum: revertar ad Dominum, si quo modo quivero ipsum deprecari pro scelere isto*. Reversusque ad Dominum ait: *Obscero, Domine, aut dimitte ei hanc noxam, etc.* (b). Sic autem obsecrantes libenter exaudit Deus. Et in Osea¹⁵: *In die illa ego exaudiam cœlos, et cœli exaudient terram*. De hoc motu circulari dicitur in Ezechiele¹⁶: *Ibant et revertebantur in similitudinem fulguris*, etc. Et in Job¹⁷: *Lustrant per circuitum, quocumque eas voluntas gubernantis duxerit*. Et in Ecclesiaste¹⁸: *Lustrans universa in circuitu pergit spiritus, et in circulos suos revertitur*, se movendo, (c) et circumeundo. Cœlum semper volvitur circa axem, cui innitens medium nunquam derelinquit. Axis est Christus, cui per intentionem et amorem semper adhæret, et innititur vir perfectus: et talis medium virtutis non deserit, qui Mediatori Dei et hominum in omnibus suis operibus se conjungit.

Item tertio, cœlum continuatione sui motus est principium generationis et corruptionis effectivum: et hoc proprie convenit prælatis, qui filios gratiæ per Evangelium Dominò

12. — ¹² Amos, VIII, 9. — ¹³ Eccli., XVI, 16. — ¹⁴ Exod., XXXII, 30, 31. — ¹⁵ Ose., II, 21. — ¹⁶ Ezech., I, 14. — ¹⁷ Job, XXXVII, 12. — ¹⁸ Eccl., I, 6.

(a) *Cæt. edit. fuerant.* — (b) *Cæt. edit. add.* In Exodo. — (c) *Item add. se.*

¹ Deut., V. — ² Exod., XX. — ³ Psal. XXI, 32. — ⁴ Psal. XLIX, 16. — ⁵ Matth., V, 14, 15. — ⁶ Eccli., XLIII, 10. — ⁷ Exod., XXXIV, 30. — ⁸ Jerem., IV, 23. — ⁹ Isa., XLIII, 10. — ¹⁰ Ezech., XXXII, 7. — ¹¹ Tob., V,

generant, et virtutum germina in subditorum cordibus radicantes, vitium extrahunt et extirpant, et rore (a) doctrinæ salutaris irrigant et fecundant. Et Isaias¹: *Quomodo descendit de cælo imber, et nix, et inebriat terram, et infundit eam, et germinare facit ipsam; sic verbum quod procedit, etc.* Et Zacharias²: *Vinea dabit fructum suum, et terra dabit germen suum, et cæli dabunt rorem suum.* Si cæli tempore nostro essent roriflui, id est, prælati essent dono cælestis sapientiæ repleti, tunc utique populares et subditi fructiferi fierent et fecundi; sed quia prælati aridi sunt et duri, ideo non proficiunt subditi. Ideo dicitur in Deuteronomio³: *Sit cælum supra te æneum, et terra quam caleas ferrea.* Et sequitur: *De cælo descendat super te cinis.*

Item quarto, cælum est siderum errantium repressivum: nam violentia sui motus planetas evagantes retrahit, et motu diuturno ab Oriente in Occidentem post se rapit. Stellæ errantes, subditi sunt peccantes, ut in Canonica Judæ⁴: *Sidera sunt errantia, quibus procella tenebrarum servata est in æternum.* Et in Job⁵: *Obtenebrentur stellæ caligine ejus, etc.* Ibi ait Gregorius: « Quos serpens tortuosus durus per malitiam ad necem percudit, fuisse latentes hypocrisis velut stellæ caliginosas ostendit, ut quales interiorius fuerint latenter in prosperis, evidenter pateat in adversis. » De his stellis ait Job⁶: *Stellæ non sunt munde in conspectu ejus.* Horum siderum motum inordinatum cæli, id est, justi Prælati cælestis legis iudicio reprimunt, quando talium excessus corrigunt, et correctos ad frugem melioris vitæ provehunt et compellunt. Unde Paulus⁷: *Corripite inquietos.* Et Psalmista⁸: *Cæli distillaverunt a facie Dei Israel.* Tunc cælestes animi non furoris grandinem, sed imbris dulcedinem stillant, quando divinam clementiam circa peccatores intuentes, non

cum severitatis impetu, sed blandientis animi affectu, mentes corrigunt et castigant. Unde Psalmista⁹: *Corripiet me vir justus in misericordia, et increpabit me, etc.* Et Hieremias¹⁰: *Corripe me, verumtamen in iudicio, et non in furore, ne forte, etc.*

Item quinto, cælum est inferiorum informativum; inferiora enim sunt in superioribus tanquam in propriis formis, ut dicit Philosophus, quia secundum varias corporum impressiones figurantur, et formantur species inferiores. Et hoc prælatis congruit, quorum vita vitæ subditorum debet in omnibus esse forma, sicut dicit Petrus in prima Canonica¹¹: *Forma facti gregis ex animo, etc.* Et secunda ad Thessalonicenses¹²: *Ipsi scitis qualiter oportet vos imitari nos; quoniam non inquieti fuimus, etc.* Et sequitur: *Non quasi non habuerimus potestatem; sed ut nosmetipsos daremus vobis formam ad imitandum nos.* Et ad Philippenses¹³: *Imitatores mei estote, et observate eos qui ita ambulant, sicut habetis formam nostram.* Forma enim debent esse subditorum in doctrina veritatis. Et ad Romanos¹⁴: *Confidis te esse ducem cæcorum, magistrum infantium, habentem formam scientiæ et veritatis in lege.* Et ad Thessalonicenses¹⁵: *Forma facti estis omnibus credentibus in Macedonia.*

Item in munditia castitatis, ut patet ad Timotheum¹⁶: *Exemplum esto fidelium in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, et in castitate.*

Item in excellentia humilitatis; dicitur enim in Ecclesiastico¹⁷: *In brachio suo formabit lutum, et ante pedes suos curvabit virtutem suam.* Prima forma informat animam ex parte rationalis; secunda, ex parte concupiscibilis; tertia, ex parte irascibilis. Sed ne aliquid in subditis relinquantur non formatum, informandi sunt a suis superioribus ultima forma, scilicet forma per-

¹ Isa., LV, 10. — ² Zach., VIII, 12. — ³ Deut., XXVIII, 23, 24. — ⁴ Jud., 13. — ⁵ Job, III, 9. — ⁶ Job, XXV, 5. — ⁷ I Thess., V, 14. — ⁸ Psal. LXVII, 9. —

(a) Cæst. edit. jure.

⁹ Psal. CXL, 5. — ¹⁰ Jerem., x, 24. — ¹¹ I Petr., v, 3. — ¹² II Thess., II, 8, 9. — ¹³ Philipp., II, 17. — ¹⁴ Rom., II, 20. — ¹⁵ I Thess., I, 7. — ¹⁶ I Tim., IV, 12. — ¹⁷ Eccli., XXXVIII, 33.

fectissimæ charitatis, de qua dicitur in Sapientia ¹ : *Amator factus sum formæ illius*. Istius formæ impressor fuit Paulus, cum dixit ² : *Imitatores Dei estote sicut filii charissimi, et ambulate in dilectione*. Ad tales informationes cœlestes in subditis imprimendas, invitavit Deus Moysen, cum dixit ³ : *Inspice, et fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est*. Opera itaque prælatorum velut quædam exemplaria cœlestia obijcienda sunt oculis subditorum. Unde Psalmista ⁴ : *Quoniam video cœlos tuos, etc.*

Item sexto, cœlum est omnium motuum inferiorum dimensivum : nam motus cœli est primum temporis subjectum, et omnium motuum inferiorum mensura. Unde qui motum corporis cœlestis non considerat, in computatione temporis multum errat. Sic auctoritas et jurisdictio Prælatorum regula est et mensura subditorum : nam juxta ordinatum motum voluntatis superiorum, moveri debent corda et voluntates inferiorum. Ipsorum enim est officium, subjectorum corda discutere, et de singulorum factis rationem et computum exigere : quia de factis subditorum reddituri sunt rationem, quando dicetur illud Hieremiæ ⁵ : *Ubi est grex, qui datus est tibi, pecus inclytum tuum?* Et Ezechiel ⁶ : *De manu tua requirant*. Et tertio Regum ⁷ : *Custodi virum justum : qui si elapsus fuerit, erit anima tua pro anima illius*. Et ad Hebræos ⁸ : *Ipsi pervigilant, quasi reddituri rationem pro animabus vestris*. Ideo motus et affectiones oportet mensurare, et cognoscere merita singulorum, sicut dicit Salomon ⁹ : *Diligenter cognosce vultum pecoris tui*, ne scilicet contingat errare in reddendo rationem. Et Job ¹⁰ : *Quis enarrabit rationem cœlorum?* etc. Difficile

utique est enarrare, quam districtam requireret a Prælati de subditis rationem, quando dicit unicuique ¹¹ : *Redde rationem villicationis tuæ*. Et Isaias ¹² : *Visitabit militiam cœli in excelso, et super reges qui sunt super terram*.

Item septimo, cœlum aquarum superiorum et inferiorum discretivum est, sicut dicitur in Genesi ¹³ : *Posuit firmamentum in medio aquarum, et divisit aquas ab aquis* : et signat Prælatos Ecclesiæ, qui fidei firmitate, et fortitudinis robore, contemplativos quasi superiores aquas sursum tenent, ne labantur ad inferiora, et sæcularibus negotiis se implicant; et sæcularibus implicitis quasi aquas mobiles sub se coercent, ne tranquillitatem contemplativorum perturbent. Discernunt etiam inter bonos, qui cœlestem habent puritatem, et malos, qui carnalem habent fluiditatem : spirituales scilicet sursum tenendo per consolationem, carnales deprenendo et compellendo subire correctionem. Vita etiam prælatorum inter vitam contemplativam et activam, quasi in medio, firmata est, et quasi ex utraque compacta; eorum etiam diligentia se debet interponere mediam inter hujus mundi divites et tyrannos, et inter pauperes ac infirmos, ne sinant violentiam divitum transire in oppressionem pauperum, nec insolentiam pauperum in fraudem et contemptum potentium, sive suorum dominorum : ideo in persona boni Prælati dicitur de Joseph in Ecclesiastico ¹⁴ : *Natus est homo princeps (a), firmamentum gentis, stabilimentum populi, etc.* Proprie igitur nomine cœlorum significatur in Scripturis potestas prælatorum, qui auctoritate et potentia Christi Ecclesiam disponunt et gubernant, sicut cœli inferiora mundi elementa ordinant et immutant.

¹ Sap., VIII, 2. — ² Ephes., v, 1. — ³ Exod., XXV, 40. — ⁴ Psal. VIII, 4. — ⁵ Jerem., XIII, 20. — ⁶ Ezech., III, 18. — ⁷ III Reg., XX, 39. — ⁸ Hebr., XII, 17. — ⁹ Prov., XXV, 23. — ¹⁰ Job, XXXVIII, 37. — ¹¹ Luc., XVI,

2. — ¹² Isa., XXIV, 21. — ¹³ Gen., I, 7. — ¹⁴ Eccl., XLIX, 14.

(a) Suppl. fratrum.

CAPUT IV.

*Cælorum nomine religiosi et contemplativi
significantur.*

Cælorum etiam nomine intelligitur sanctitas religiosorum, sive cælestis et sublimis conversatio contemplativorum, in quorum mentibus pacificis et quietis, divina virtus tanquam in cælis singulariter requiescit, juxta illud Isaia¹: *Cælum sedes mea, terra autem scabellum pedum meorum*, etc. De his cælis dicit Psalmista²: *Confitebuntur cæli mirabilia tua, Domine*. Hi cæli sunt claustrales et contemplativi, qui ad cælestem vitam divina gratia elevati, in divinæ laudis confessione continue perseverant: quia, sicut dicit Glossa: « ante suam conversionem ad pœnitentiam, heri fuerant vorago ebrietatis, hodie ad Deum conversi, effecti sunt ornamentum sobrietatis: heri cælum luxuriæ, hodie decus temperantiæ; heri blasphematores, hodie Dei laudatores; heri serviebant creaturis, hodie effecti sunt servi Creatoris. »

Dicuntur autem tales cæli propter plura. Primo, propter remotissimam ab amore terrenorum elongationem: nam cælum æquis spatiis a centro terræ est remotissimum; sic contemplatores cælestium, ab omni cura temporalis abstracti, locum sibi vendicant superiorem, Deo scilicet et angelis propiorem, sicut dicit anima contemplativa in Ecclesiastico³: *Ego in altissimis habito*, etc. Et in Proverbiis⁴: *Cælum sursum, et terra deorsum; sic cor regum inscrutabile*, id est, imperscrutabilis est affectio illorum, qui bene se regunt. Non a carnalibus potest experiri, quid dulcedinis de Deo suo sentiunt, qui contemplationis volatu per cælestia se diffundunt: ideo⁵ *via aquilæ in cælo* a Salomone difficilis iudicatur in Proverbiis, quia quod contemplativæ mentes in raptu con-

templationis de divina dulcedine hauriunt, a mundi amatoribus ignoratur, juxta illud Ecclesiastici⁶: *Virtutem altitudinis cæli ipse conspicit*. De istius cæli altitudine jam multi corruerunt, qui cælestem gratiam parvipendentes, ad (a) amorem terrenorum velut canes ad vomitum redierunt, et professionis suæ altitudinis jam obliiti, mundi hujus immunditiis adhæserunt. Ideo dicit Isaia⁷: *Quomodo cecidisti de cælo, Lucifer, qui mane oriebaris? corruisti in terram*, etc. De hoc alias.

Secundo, propter cælestis munditiæ imitationem: nam propter subtilitatem suæ essentiæ cæli sunt purissimi, et ab omnis corruptionis immunditia alieni, sicut dicit Aristoteles⁸: « Corpus cæli non ingreditur corruptio, nec generatio, » etc. Sic contemplativi cælestem puritatem æmulantur, et in omni cordis et corporis munditia puritati cælesti per confessionem continentiae conformantur. Et ideo in castis et lucidis religiosorum mentibus specialiter requiescit, juxta illud Psalmi⁹: *Ponam thronum ejus sicut dies cæli*. Et in Ezechiele¹⁰: *Et super firmamentum quod erat imminens capiti eorum, quasi aspectus lapidis sapphiri, similitudo throni*. Sapphirus cælestem repræsentat puritatem pariter, et colorem, et significat munditiam et castitatem, cujus gratia viri spirituales thronus Dei fieri promerentur, juxta illud Psalmi¹¹: *Dominus in cælo paravit sedem suam*.

Tertio, propter ordinatam obedientiæ voluntariæ continuationem: nam cælum cursum suum ordine quieto et imperturbato peragit, et ab eodem puncto in idem continue se revolvit: et hoc congruit religiosi, qui spiritu divino commoti, sine tædio et murmure, non cessant cursum injunctæ obedientiæ pro viribus adimplere. Unde Hieremias¹²: *Si defecerint leges cæli (b) coram me, dicit Dominus, tunc semen Israel*

¹ Isa., LXVI, 1. — ² Psal., LXXXVIII, 6. — ³ Eccli., XXIX, 7. — ⁴ Prov., XXV, 3. — ⁵ Prov., XXX, 19. — ⁶ Eccli., XVII, 33. — ⁷ Isa., XIV, 22. — ⁸ Arist., de Cæl., lib. 1, text. 20. — ⁹ Psal., LXXXVIII, 30. —

¹⁰ Ezech., I, 22. — ¹¹ Psal., CII, 19. — ¹² Hier., XXXI, 36.

(a) Edit. Ven. et. — (b) Vulg. iste.

deficiet, ut non sit gens coram me cunctis diebus, etc. Hunc motum velut stellæ erraticæ quidam retardant, et obedientiæ legibus obviantes, et voluntatis propriæ motibus innitentes, quietam claustrî conversationem dissipant et perturbant, juxta illud Apocalypsis ¹: *Factum est prælium magnum in cælo, et draco pugnabat*, etc. Dicitur, quod quando stellæ erraticæ mutuo conveniunt in capite vel cauda Draconis, vel contrarie se aspiciunt, tunc cælum perturbatur, et frequenter oriuntur tempestates, et eclipsis nunc Lunæ, nunc Solis in capite vel cauda Draconis ex mutua conjunctione, vel directa oppositione procreatur. Stellæ evagantes, sunt perversi claustrales a rectitudine regularis disciplinæ per campos licentiæ deviantes, qui nunc conveniunt in Dracone per fraudulentam conspirationem, nunc ex adverso se aspiciunt, et mutuo se opponunt per mutuam defensionem, ex quorum lite et conspiratione turbationis non modicæ, scandala plurima sæpius oriuntur, et ipsi religiosi, qui per famam velut cœli relucere deberent, famæ suæ jacturam per talium insolentiam patiuntur. Unde dicitur in Apocalypsi ²: *Sol factus est niger tanquam saccus cilicinus, et stellæ ceciderunt de cælo*, etc.

Item quarto, propter harmonicam circuituum cœli proportionem: nam in cælo quidam sunt circuli superiores, quidam inferiores, quidam autem dicuntur solstitiales, quidam æquinociales, quidam æstivales, quidam hiemales. Sic in religiosorum collegio, velut in cælo; quidam vicem gerunt prælationis, et hi sunt solstitiales, in quorum vita et conversatione Sol justitiæ debet expressius relucere, juxta illud Ecclesiastici ³: *In unamquamque gentem posuit rectorem, et pars Dei Israel facta est manifesta, et omnia opera illorum velut sol in conspectu Domini*. Alii sunt æquinociales, illi scilicet qui in statu subjectionis dies et

noctes æquare et continuare in Dei laudibus non desistunt, qui scilicet in media nocte ad confitendum Domino surgunt, et in die media, seu meridie, laudes laudibus accumulunt et adjungunt. De quibus Isaïas ⁴: *Tota die et tota nocte non tacebunt*. Et Psalmista ⁵: *Vespere, et mane, et meridie narrabo et annuntiabo*, etc. Et Isaïas ⁶: *Clamabant: Sanctus, Sanctus, Sanctus*, etc. Et Psalmista ⁷: *Tota die laudem tuam*.

Circuli vero æstivales, qui polo appropinquant, et versus verticem cœli plus se elevant, sunt contemplativi, qui ab omni sollicitudine temporalis se elongant, et sublimitate contemplationis celestibus se conformant. Dicitur enim in Job ⁸: *Excelsior corlo est, et supra stellarum virtutem sublimatur*. Sed per circulos hiemales, qui terræ sunt viciniore, significantur boni activi et officii, qui officio administrationis intenti temporalia procurant, et ea, quæ sunt aliis necessaria, officiosissime administrant. Iterum dicit Job ⁹: *Præcipit hiemis pluviis et imbribus fortitudinis suæ*. Et in Genesi ¹⁰: *Æstas et hiems, nox et dies non requiescent*. Prælati igitur et subditi, activi et contemplativi, velut quidam cœlestes circuli, officiorum gradibus ab (a) invicem sunt distincti, nexu tamen indissolubilis charitatis pariter sunt conjuncti, sicut dicit Apostolus ¹¹: *Totum corpus compactum et connexum per omnem juncturam subministrationis*, etc.

Item quinto, propter omnimodam contrarietatis remotionem. Cælo nihil est contrarium, ut dicit Philosophus ¹², maxime quia ex contrariis partibus non componitur, et ideo non potest cælum aliqua corruptio subintrare: sic inter viros spirituales et cœlestes nulla contrarietas in affectu, nulla disparitas in victu, nulla singularis diversitas in vestitu debet inveniri; imo ipsorum concordia attestatur, quod tam in virtutibus, quam in moribus permanent incorrupti, juxta illud

¹ Apoc., xii, 7. — ² Apoc., vi, 13. — ³ Eccli., xvii, 14. — ⁴ Isa., lxii, 6. — ⁵ Psal. liv, 48. — ⁶ Isa., vi, 5. — ⁷ Psal. xxxiv, 28. — ⁸ Job, xii, 12. — ⁹ Job,

xxxvii, 6. — ¹⁰ Gen., viii, 22. — ¹¹ Ephes., iv, 16. — ¹² Arist., de Cæl., lib. i, text. 20.

(a) Cæt. edit. ad.

Job ¹: *Qui facit concordiam in sublimibus suis.* Et in Ecclesiastico ²: *Concordia fratrum, amor proximorum, vir et mulier bene consentientes,* etc. Ubi ergo rixæ et divisiones, et contrariæ partes sunt in claustris, ibi summa est corruptela. Dicit enim in Osea ³: *Divisum est cor eorum, ideo nunc interibunt.* Nam contrarietas est causa corruptionis, sicut unitas sive simplicitas incorruptibilitatis. Unde dicitur in Actibus ⁴: *Erat omnibus cor unum, et anima una in Domino.* Et in Psalmis ⁵: *Qui habitare facit unius moris in domo.* Et Sophonias ⁶: *Ut invocent omnes nomen Domini, et serviant ei humero uno.* Et in Osea ⁷: *Congregabuntur filii Israel, et filii Juda pariter,* etc. Unde discipuli congregati in unum, Spiritum sanctum recipere meruerunt, ut dicitur ⁸ in Actibus.

Item sexto, propter ordinatam orbium cæli elevationem et depressionem: dicunt enim Philosophi, quod ex ordinato orbium motu, et eorum gravi et acuto et interciso processu, incredibilis harmonia procreatur. Sic viri cælestes, omnia ordinate facientes, suavem reddunt melodiam: quando scilicet de contemplatione ad actionem, de lectione procedunt ad orationem; quando superiores juste et benigne præsumt sine tyrannide et injusta subditorum oppressione, et inferiores mansuete subsunt sine murmure et contradictione; quando qui præsumt ad subditos condescendunt per compassionem et amorem, et illi qui subsunt ordinate exhibent suis superioribus reverentiam debitam et honorem, ex tali ordinato ascensu, et descensu, dulcis concentus generatur. Ideo dicit Job ⁹: *Concentum cæli quis dormire faciet?* Sed hic concentus jam minus in cæli orbibus, id est, claustralibus invenitur, juxta illud Apocalypsis ¹⁰: *Factum est silentium in cælo fere per dimidium horam.* Ecce in multis locis insurgunt subditi contra præla-

tos, et prælati contra subditos grassantur; et sic concentus cæli in talibus vel silet penitus, vel plurimum impeditur: boni tamen istud silentium tanquam periculosum et nocivum infringunt, qui scilicet ordinate et pacifice vivunt, sicut dicitur iterum in Apocalypsi ¹¹: *Audivi vocem in cælo, sicut vocem citharædorum citharizantium in citharis suis, et cantabant quasi canticum novum.*

Item septimo, propter cautissimam meritorum suorum occultationem: nam cælum interpolare (a) aliqua de suis contentis aspicientibus representat, sed plura et nobiliora ab oculis intuentium subtrahit et occultat: et hoc religiosis vitam cælestem habentibus convenit, ut aliqua de suis virtutibus ostendant aliquando ad ædificationem proximi; sed plura abscondant propter humiliationem sui, secundum doctrinam Domini dicentis in Matthæo ¹²: *Tu cum oraveris, intra cubiculum tuum, et clauso ostio ora Patrem tuum in abscondito,* etc. Et in eodem: *Faciem tuam lava, ne videaris hominibus jejunas; sed Patri tuo, qui videt in abscondito.* Et in eodem: *Attendite ne faciatis justitiam vestram coram hominibus,* etc. Qui igitur cælicam ducunt vitam, non omnia omnibus revelent propter ostentationem; sed quando aliqua oportet facere proximis ad exemplum, in occulto faciant quoad intentionem. Nam nobiliora in cælo plus celantur, quam illa, quæ in firmamento sensibilibus intuentur. Ait enim Sapiens ¹³: *Quæ in prospectu nostro sunt, invenimus cum labore; quæ autem in cælis sunt, quis investigabit?* quasi dicat: Nullus potest merita sanctorum occulta cognoscere, nisi ille solus, qui *super omnes cælos considerat, et lumen ejus super omnes terminos terræ,* ut dicitur ¹⁴ in Job. Ille solus vota humilium respicit et approbat, qui solus cæli occultissima investigat. Et in Psalmis ¹⁵: *Quis sicut Dominus Deus noster, qui in altis habitat?* etc. Hypocritæ vero,

¹ Job, xxv, 2. — ² Eccli., xxv, 2. — ³ Ose., x, 2. — ⁴ Act., iv, 32. — ⁵ Psal. lxxvii, 7. — ⁶ Sophon., iii, 9. — ⁷ Ose., i, 11. — ⁸ Act., ii, 4. — ⁹ Job, xxxviii, 37. — ¹⁰ Apoc., xiii, 4. — ¹¹ Apoc., xiv, 2. —

¹² Matth., vi, 6, 17, 1. — ¹³ Sap., ix, 16. — ¹⁴ Job, xxxviii, 3. — ¹⁵ Psal. cxii, 5.

(a) Cat. edit. interpolate.

qui in seipsis cœli speciem mentiuntur se habere, plura bona, quam habeant, fingere non verentur (a). Unde dicit Nahum¹: *Plures fecisti, quam stellæ sint cœli, negotiationes tuas*. Sed tales stellæ non sunt stellæ veræ, quia in cœli corpore non sunt fixæ; et ideo semper percuti et cadunt in fine, sicut quasdam flammulas, stellis similes, de cœlo in noctibus cadere sæpius est videre. Ideo in Apocalypsi² dicuntur stellæ de cœlo cecidisse, et³ in Matthæo. Nam, ut dicit Gregorius⁴: « Hypocritarum opera, quamvis ad tempus inter justorum merita lucere videantur, in fine tamen, quia a fructu sunt vacua, funditus annullantur. » Ideo dicitur in Job⁵: *Si ascenderit ad cœlum superbia ejus, et caput ejus nubes tetigerit*, etc. Et in Abdia⁶: *Inter sidera posueris nidum tuum*, etc. Et Isaias⁷: *In cœlum ascendam, super astra cœli exaltabo solium meum*. Et Psalmista⁸: *Posuerunt in cœlum os suum*, etc. Sed qui veri sunt cœli, in Deo abscondita sua occultant opera, et ideo stabilia permanent usque in posterum atque fixa, juxta illud Ecclesiastici⁹: *Conclude elemosynam in sinu pauperis, et orabit pro te, et proderit tibi super aurum*.

Item octavo, propter continuam influentiam et virtutis diffusionem: nam virtus cœlestis per singula se diffundit elementa. Sic religiosi bona, quæ desuper receperunt, omnibus indigentibus communicant, et misericordiæ opera secundum uniuscujusque indigentiam singulis administrant, et ad imitationem Patris cœlestis, qui misericors est, et misericordes diligit, et illis specialem gratiam infundere consuevit, sicut dicit Psalmista¹⁰: *Domine, in cœlo misericordia tua*, etc. *Beati enim misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur*, dicitur¹¹ in Matthæo. Religiosi itaque pietatis opera diligentes, sunt cœli, in quibus thesauri

Domini reperiuntur, qui inspiratione divina, necessitate tempore, pauperibus diffunduntur. Unde dicitur in Deuteronomio¹²: *Aperiet Dominus thesaurum suum optimum cœlum: ut pluviam tribuat terræ in tempore suo*.

Patet ex prædictis, quod cœlorum nomine religiosi in Scripturis sæpius denotantur, qui inter ceteros electorum gradus, cœlis potissime conformantur, ratione subtilitatis divinæ Scripturæ, in qua velut in cœlo omnia occulta Christi et Ecclesiæ mysteria continentur, juxta illud Isaiæ¹³: *Complicabuntur sicut liber cœli*, etc. Et Ezechiel¹⁴: *Aperti sunt cœli, et vidi visiones Dei*. Et in Apocalypsi¹⁵: *Apertum est templum in cœlo, et visa est arca testamenti in cœlo*. Nam sicut cœlum est principium illuminationis et irradiationis totius mundi sensibilis, sic totius veritatis cognitio exordium a divinis eloquiis accipit et scripturis, juxta illud Psalmi¹⁶: *Declaratio sermonum tuorum illuminat. Nam mandatum lucerna est, et lex lux*, ut dicitur¹⁷ in Proverbiis. Unde quidquid proponitur prophetice rationis, quidquid asseritur mundanæ sapientiæ argumentis, si veritati theologicæ non consonat, a natura cœli discrepat et discordat, ut dicere possit mundi sapientibus Scriptura veritatis¹⁸: *Sicut exaltantur cœli a terra, sic viæ meæ a viis vestris*.

Item secundo virtus cœli est causa vivificationis inferiorum et sensibilium, quia nihil vivit, nec sensum percipit, ubi cœli radius non pertingit: ex quo manifeste convincitur, quod omnis mens vel conscientia moritur, ad cujus interiora verbi vitæ virtus non ingreditur. Quod expertus Petrus, dixit in Joanne¹⁹: *Ad quem ibimus? verba vitæ æternæ habes*. Et Psalmista²⁰: *Eloquium tuum vivificabit me*. Et Dominus in Joanne²¹: *Verba quæ locutus sum vobis, spiritus et*

¹ Nah., III, 16. — ² Apoc., VI, 13. — ³ Matth., XXI, 29. — ⁴ Greg., Moral., lib. VIII, c. XXIV, quoad sensum. — ⁵ Job, XX, 6. — ⁶ Abd., 4. — ⁷ Isa., XIV, 13. — ⁸ Psal. LXXII, 9. — ⁹ Eccli., XXIX, 15. — ¹⁰ Psal.

XXXV, 6. — ¹¹ Matth., V, 7. — ¹² Deut., XXVIII, 12. — ¹³ Isa., XXXIV, 4. — ¹⁴ Ezech., I, 1. — ¹⁵ Apoc., XI, 19. — ¹⁶ Psal. CXVIII, 430. — ¹⁷ Prov., VI, 23. — ¹⁸ Isa., LV, 9. — ¹⁹ Joan., VI, 68. — ²⁰ Psal. CXVIII, 50. — ²¹ Joan., VI, 64.

(a) Edit. Ven. non valentur.

vita sunt. Et in Ecclesiastico¹: *Sustulisti mortuum ab inferis, de sorte mortis, in verbo Dei tui.* Et ideo Scriptura divina, spiritaliter intellecta, intellectum vivificat et affectum, juxta illud Joannis²: *Vita erat lux hominum.* Et Apostolus³: *In (a) tuba Dei descendet de cælo, et mortui qui in Christo sunt, resurgent primi*, etc. Tuba de cælo canens est vox prædicatorum de secretis Scripturæ cælestia exprimens, resonans et exponens. Ad tubæ sonitum resurgunt mortui de sepulchris peccatorum, sicut dicit Joannes⁴: *Hora venit, et jam nunc est, in qua (b) omnes, qui in monumentis sunt, audient vocem Filii Dei*, etc.

Item tertio, ratione obnubilationis, quia cælum, quod in suo proprio circulo semper lucidum est et serenum, secundum nostrum aspectum, propter interpositionem vaporum, sæpius apparet nubilosum: sic Scriptura divinitus inspirata (b), figuris et ænigmatibus est sapius involuta, ut carnalibus et indignis Scripturarum lateant mysteria, quæ tamen piis mentibus, sapientibus ea quæ sunt spiritus, lucida sunt et aperta, juxta illud Genesis⁵: *Cum obduxero cælum nubibus, apparuit arcus meus*, etc. Quandoque enim propter aliquorum imperitiam, quandoque etiam propter hæreticorum malitiam, sunt celanda quædam Scripturæ et fidei sacramenta. Et hoc faciendum est coram simplicibus et infirmis, ne subtilia et sublimia capere non valentes a recto devient; similiter coram infidelibus, ne blasphement: non enim debemus *sanctum dare canibus, neque spargere margaritas coram porcis, ne forte conculcent eas*, etc., sicut dicit⁶ Dominus in Matthæo. Ideo præceptum fuit, quod nulli viderent vasa sanctuarii nuda, exceptis sacerdotibus filiis Aaron, ut dicitur⁷ in Numeris. Ideo oportuit arcam et alia tabernaculi vasa obvolvere pellibus hyacinthinis, ne forsitan alii aliqua curiositate secreta taber-

naculi intuentes morerentur, sicut ibidem⁸ dicitur. Claritatem itaque cæli obvolvunt nubibus et obducit, qui Scripturarum subtilia subcicens, simplicia et intellectu facilia proponit, simplicibus autem exponit. Radius enim luminis cælestis, qui visum aquilæ acuit et confortat, obtundit visum noctuæ et excæcat. Unde qui debilis est visus, id est, parvi intellectus, non debet alta et insensibilia perscrutari, ne de claritate nimia obtenebretur ejus animus, unde putabat illuminari. Unde dicitur in Proverbiis⁹: *Ad opes quas habere non poteris, ne erigas oculos tuos. Facient enim sibi pennas, et volabunt in cælum.* Hoc sciens Dominus, dixit Nicodemus in Joanne¹⁰: *Si dixi vobis terrena, et non creditis; si dixerò vobis cælestia, quomodo crederetis?* Et in Ecclesiastico¹¹: *Altiora te ne quæsieris, et in pluribus Dei operibus non fueris curiosus*, etc. Et sequitur: *Non est necesse quæ abscondita sunt videre oculis tuis.*

Item quarto, ratione fœcundationis. Nam calore cælesti pariter et rore omnia procreantur, nec aliquid in terra crescendo proficit, nisi ubi calor cælestis se spargit, et humor roris aut pluviae cælestis se diffundit. Scriptura tota ignea est, illuminans per sapientiam intellectum, et ad amorem inflammans affectum. Unde dicit Psalmista¹²: *Ignitum eloquium tuum vehementer*, etc. Et in Deuteronomio¹³: *In dextera ejus ignea lex.* Et Hieremias¹⁴: *Factus est sermo Domini in corde meo quasi ignis æstuans, clausus in ossibus meis.* Et in Proverbiis¹⁵: *Omnis sermo Domini ignitus clypeus*, etc. Clypeus est, cum protegit; ignitus, cum accendit. Cælum igitur igneum, divinum est verbum, dum inflammat. Unde ait Psalmista¹⁶: *Eloquium Domini inflammavit eum*, etc. Roriflumen autem est, dum fecundat: inflammat enim cor ad dilectionem; fecundat, velut pluvia aut ros, ad opera-

¹ Eccli., XLVIII, 5. — ² Joan., I, 4. — ³ I Thess., IV, 15. — ⁴ Joan., V, 28. — ⁵ Gen., IX, 14. — ⁶ Matth.,

(a) Al. deest in. — (b) Al. quod. — (c) aspirata.

VII, 6. — ⁷ Num., IV, 14. — ⁸ Ibid., 20. — ⁹ Prov., XXIII, 5. — ¹⁰ Joan., III, 12. — ¹¹ Eccli., III, 22, 23. — ¹² Psal., CXVIII, 140. — ¹³ Deut., XXXIII, 2. — ¹⁴ Jerem., XX, 9. — ¹⁵ Prov., XXX, 5. — ¹⁶ Psal., CIV, 19.

tionem. Dicitur enim in Deuteronomio ¹ : *Concrescat ut pluvia doctrina mea, fluat velut ros eloquium meum.* Et Job ² : *Stillabat super eos eloquium meum, expectabant me sicut pluviam, et os suum aperiebant quasi ad imbrem serotinum.* Vi ergo talis caloris et humoris, de agro cordis, virtutis germen prorumpit in fructum operationis. Unde dicit Isaias ³ : *Quomodo descendit imber de cælo, et non revertitur, sed infundit terram et inebriat (a) eam, et germinare eam facit,* etc. Et Job ⁴ : *Ros in messione mea morabitur,* etc. Maledicta autem terra, quæ rorifluis cæli guttis continue infunditur, et tamen sterilis invenitur. Et Paulus ⁵ : *Terra quæ spinas profert et tribulos, reproba est, et maledicto proxima.* Et in Deuteronomio ⁶ : *De cælo descendet super te cinis,* etc. Quod fit in perversis theologis, qui rore cæli quotidie pluuntur, semper tamen remanent sine fructu.

Item quinto, ratione permanentiæ infinitæ durationis. Cælum enim, inter omnia corpora, magis durable est et firmum : et ideo est perpetuum, quia cum non sit compositum ex contrariis, non habet in se principium dissolutionis : et hoc convenit Scripturæ veritati, quæ tantæ est firmitatis, quod non potest arte vel ingenio immutari. Et ideo dicit Psalmista ⁷ : *Statuit ea in æternum et in sæculum sæculi; præceptum posuit, et non præteribit.* Et in Proverbiis ⁸ : *Labium veritatis firmum erit in perpetuum.* Et iterum in Psalmis ⁹ : *Quæ procedunt de labiis meis, non faciam irrita :* Et in secunda Petri ¹⁰ : *Et habemus firmiorem propheticum sermonem.* Unde omnes scientiæ quæ in firmitate istius scripturæ non sunt fundatæ, inutiles sunt atque vanæ, juxta illud Hieremias ¹¹ : *Omnes leges gentium (b) vanæ sunt.* Et Sapiens ¹² : *Vani sunt omnes homines, in*

quibus non subest sapientia. Et Apostolus ¹³ : *Evanuerunt in cogitationibus suis, dicentes se esse sapientes, stulti facti sunt.* Unde sapientes hujus sæculi, qui ingenia sua fundant in sapientia hujus mundi, nihil habent cælestis penitus firmitatis : sed doctores boni, virtute divini verbi, sunt firmissimi sicut cæli, juxta illud Psalmi ¹⁴ : *Verbo Domini cæli firmati sunt.* Et Daniel ¹⁵ : *Fulgebant sicut splendor firmamenti.* Et Job ¹⁶ : *Solidissimi sunt quasi ære fundati (c).*

Item sexto, ratione ornatus et compositionis : nam propter varium stellarum ornatum, nihil est pulchrius quam sit cælum. Sic divina sapientia, quæ in scriptura divina sculpta est et cælata, expositionibus variis, quasi quibusdam radiantibus stellis, multipliciter est ornata. Relucet enim divina veritas nunc in historia, nunc in allegoria, nunc in ea rutilat sensus tropologicus, nunc irradiat anagogicus intellectus. Unde in Ecclesiastico ¹⁷ : *Species cæli est gloria stellarum.* Et in Sapientia ¹⁸ : *Dedit mihi scire anni cursus, et stellarum dispositiones,* etc. Variis itaque scripturæ divinæ sententiis, quasi coruscantibus cæli astris, omnium errorum et phantasmatum tenebrositas effugatur, et relucet veritas fidei, qua totius Ecclesiæ superficies decoratur. Unde dicit Job ¹⁹ : *Super omnes cælos considerat, et lumen illius super omnes terminos terræ.* Tempore vero Antichristi, istius cæli ornatu splendor obscurabitur, quando verbi prædicatio ab hæreticis et tyrannis prohibebitur, et veritas fidei latens in Scripturis, variis hæreticorum figmentis, insuper et physicis argumentis multipliciter impugnabitur, sicut dicit Daniel ²⁰ : *Magnificatum est cornu modicum usque ad fortitudinem cæli, et deiecit de stellis, et conculcavit eas, et abstulit iuge sacrificium, et deiecit locum sanctificationis ejus,* etc. Et in Apocalypsi ²¹ : *Cælum re-*

¹ Deut., xxxii, 2. — ² Job, xxix, 23. — ³ Isa., lv, 40. — ⁴ Job, xxix, 19. — ⁵ Hebr., vi, 8. — ⁶ Deut., xxxviii, 24. — ⁷ Psal. cxlviii, 6. — ⁸ Prov., xii, 19. — ⁹ Psal. lxxxviii, 35. — ¹⁰ II Petr., i, 19. — ¹¹ Jerem., x, 3. — ¹² Sap., viii, 1. — ¹³ Rom., i, 21. — ¹⁴ Psal. xxxi, 6. — ¹⁵ Dan., xii, 3. — ¹⁶ Job, xxxvii, 18. — ¹⁷ Eccli., xliii, 10. — ¹⁸ Sap., vii, 19.

(a) Vulg. sed inebriat terram et infundit eam; Cæt. edit. se infundit in terram et inebriat. — (b) Vulg. populorum. — (c) Vulg. fusi.

cessit sicut liber involutus, et montes et insulæ de loco suo motæ sunt. Nam liber divinæ sapientiæ, qui modo omnibus est apertus, tempore persecutionis extremæ claudetur undique, et erit omnibus obvolutus; et tunc montes et insulæ movebuntur, quia tam prælati quam subditi, tam contemplativi quam activi, qui voluerint esse stabiles in fide, in lege Domini permanere, iniquitatem persecutionis dæmonis et Antichristi cum suis fugere compellentur. Quapropter dicitur in Proverbiis ¹ : *Cum defecerit prophetia, dissipatur populus; qui vero custodit legem, beatus est.* Patet itaque quod veritas divinæ sapientiæ, quæ in Scriptura sacra velut in cælo occultatur, congrua similitudine cælesti corpori comparatur.

CAPUT V.

Cælorum nomine Doctores sacre Scripturæ significantur.

Doctores sacre Scripturæ propter (a) rationes prætaxatas cæli sæpius nuncupantur, quia mundum illuminant per vitam et doctrinam. Unde dicit Daniel ² : *Qui docti fuerint fulgebunt sicut splendor firmamenti.* Et Paulus ³ : *Inter quos lucetis sicut luminaria in mundo, verbum vitæ continentes ad gloriam meam in die Christi, quia non in vacuum cucurri, neque in vacuum laboravi.*

Item primo, quia mortuos in peccatis vivificant et sensificant ad vitam, eos inducendo ad pœnitentiam, sicut fecit David, qui quos voluit vivificavit, et quos voluit mortificavit, ut patet ⁴ in secundo Regum. Nam bonorum confessorum et doctorum consilio, qui vivunt mundo et peccato, mortificantur, ut vivant Deo; mortificant carnem, sed spiritui vitam conferunt spiritualem, juxta illud Petri ⁵ : *Mortificatus quidem carne, vivificatus autem spiritu.* Et Paulus ⁶ : *Mortui*

estis, et vita vestra abscondita est in Christo. Ad hanc vitam perducit solertia doctorum et sacerdotum, ex quorum consilio dependet vita subditorum, juxta illud Judith ⁷ : *Vos qui estis presbyteri in populo Dei, ex vobis dependet anima illorum; ad eloquium vestrum illorum corda eriguntur.* Ideo legitur Dominus dixisse discipulis ad prædicandum destinatis ⁸ : *Infirmos curate, mortuos suscitate,* ut dicitur in Matthæo. Sicut leo, qui vocis rugitu suscitavit catulum mortuum; sic strenuus doctor, rugitu prædicationis et corruptionis, revocat subditos ad vitam spirituales: nam dicitur in Proverbiis ⁹ : *Virga percutite eum, et animam ejus a morte liberabis,* etc. Sic vivificativi tanquam cæli, et inferiorum sensificativi fuerunt doctores et sacerdotes primitivi; sed de modernis sacerdotibus potest dici illud Ezechielis ¹⁰ : *Violabant me ad populum meum, ut interficerent animas quæ non moriuntur, et vivificarent animas quæ non vivunt, mentientes populo meo,* etc. Et in Osea ¹¹ : *Particeps sacerdotum in via interficientium pergentes de Sichem.*

Item secundo, propter subditorum exemplum se humiliant, et tam in caritate victus, quam in humilitate habitus, corpora sua cruciant et castigant: sicut Joannes Baptista, qui erat vestitus pilis camelorum. Sic Elias, de quo dicitur ¹² : *Vir pilosus, et zona pellicea accinctus renibus.* Et illi similes sunt cælo, ejus claritas non deficit, quamvis nebulis vel nubibus obducatur: quia asperitate pœnitentiæ eorum sanctitas amplius augmentatur, juxta illud Isaïæ ¹³ : *Induam cælus tenebris, et ponam saccum operimentum eorum: quod sit, quando divina virtute, sub sacco vel cilicio pœnitentiæ, cælestis thesaurus occultatur.* Sic legitur scyphus Joseph argenteus, et ad augrandum optimus, in sacco Benjamin fuisse occultatus, ut legitur ¹⁴ in Genesi. Scyphus argenteus est sacerdos clarus scientia, mun-

¹ Prov., xxix, 48. — ² Dan., xii, 3. — ³ Philip., ii, 15. — ⁴ II Reg., viii, 2. — ⁵ I Petr., iii, 48. — ⁶ Coloss.,

(a) Cæt. edil. per.

iii, 3. — ⁷ Judith, viii, 21. — ⁸ Matth., x, 8. — ⁹ Prov., xxiii, 44. — ¹⁰ Ezech., xiii, 19. — ¹¹ Ose., vi, 9. — ¹² IV Reg., i, 8. — ¹³ Isa., l, 3. — ¹⁴ Gen., xlii, 12.

dus vita : ejus oris ministerio , quasi scypho mundo , auditoribus doctrinæ salutaris eloquium præfulgeat (a). Talis scyphus fuit Paulus , sicut ibidem dicit Glossa , in ejus corde cælestis doctrinæ poculum propinabatur (b) , juxta illud Ezechielis ¹ : *Tulisti tibi scyphos , et vasa aurea et argentea* , etc. Et Salomon dicit ² : *Feci mihi scyphos , et urceolos in ministerio ad vina fundenda , et supergressus sum opibus omnes , qui ante me fuerunt in Hierusalem*. Urceoli sunt doctores , dum vinum cælestis sapientiæ hauriunt et recipiunt ; scyphi vero , quando gratiam cœlitus receptam aliis tribuunt et diffundunt. Tales scyphi in sacco Benjamin , id est , filiorum dexteræ deponuntur , quia sub habitu humilitatis et pœnitentiæ usque ad tempus prævisum a Patre absconduntur ; sed aperto sacco , statim proditur , quam pretiosum vasculum in sacci orificio continetur , quia animæ resolutæ a corporis ergastulo evidenter solet Deus ostendere , quantum dilexit thesauros repositos in sacco. Unde Psalmista ³ : *Conscidisti saccum meum , et circumdediti me lætitia*.

Item boni doctores comparantur cœlis , quia cœlesti more alios rore cælestis gratiæ infundunt , et humore devotionis ad compunctionis gratiam ipsos provocant et invitant. Nam multi omnimodo aridi et indevoti accedunt ad prædicationem , vel confessionem , qui bonorum sacerdotum suffragio ante suum recessum de cœlo consolatione et lacrymarum imbre copiosius compluti recedunt , in optimo proposito fructiferi , qui prius æstimabantur penitus steriles et infecundi. Unde dicitur in Genesi ⁴ : *De rore cœli et de pinguedine terræ , erit benedictio tua*. Et in Canticis ⁵ : *Caput meum plenum est rore , et cincinni mei guttis noctium*. Ideo de confessoribus et de doctoribus , quos reliquit Deus ad mundi fecundationem , dicitur in Michæa ⁶ : *Erunt reliquæ Jacob in*

medio populorum multorum sicut ros a Domino , et quasi stillæ super herbam , quæ non expectat virum , et non præstolatur filios hominum. Et erunt reliquæ Jacob in gentibus , in medio populorum multorum , quasi leo in jumentis sylvarum , et quasi catulus leonis in gregibus pecorum. Ideo dicit Isaias ⁷ : *Rorate cœli desuper , et nubes pluant justum* , etc.

Item secundo fixi sunt et constantes per omnimodam patientiam , sicut cœli , qui ita sunt firmi et stabiles , quod nullius (c) contrarii motus impetu possunt dissolvi. Sic doctores et prædicatores Christi nulla (d) corporis injuria possunt frangi. Unde Psalmista ⁸ : *Patientes erunt , ut annuntient*. Et in Proverbiis ⁹ : *Doctrina viri per patientiam nascitur* , etc. Unde , sicut cælum a superioribus aquis non deprimitur , nec ab inferioribus elevatur ; sic nec justus doctor erigitur in prosperis , nec dejicitur per pusillanimitatem in adversis. Aquæ enim superiores significant prospera , juxta illud Job ¹⁰ : *Si continuerit aquas , omnia siccabuntur ; si emergerit eas , subvertent terram*. Inferiores vero significant gravia et adversa , ut dicitur in Threnis ¹¹ : *Aquæ inundaverunt super caput meum ; et dixi : Perii*. Inter has aquas stabant boni immobiles atque firmi , sicut dicitur in Josue ¹² : *Ingressis sacerdotibus Jordanem , steterunt aquæ superiores instar montis intumescentes , quæ autem inferiores erant in mare solitudinis descenderunt* , etc. Unde sacerdotes portantes arcam , ad modum cœli , inter medias aquas , fuerunt tuti , juxta illud Isaiæ ¹³ : *Cum transieris per aquas , tecum ero , et flumina non operient te*. Sic Eliseus ¹⁴ , divisus aquis Jordanis , transivit intrepidus , Eliæ pallio , qui in cælum raptus fuerat , præmunitus. Eliæ pallium de cœlo derelictum , est Christi exemplum nobis datum in subsidium , ut

XIX , 11. — ¹⁰ Job , XII , 15. — ¹¹ Thren. , III , 54. — ¹² Jos. , III , 16. — ¹³ Isa. , XLIII , 2. — ¹⁴ IV Reg. , II , 8.

(a) Cæt. edit. præfulgebat. — (b) Cæt. edit. propinabatur. — (c) Edit. Lugd. de nullius. — (d) Cæt. edit. cum nulla.

¹ Ezech. , XVI , 17. — ² Eccle. , II , 8. — ³ Psal. , XXIX , 12. — ⁴ Gen. , XXVII , 28. — ⁵ Cant. , V , 2. — ⁶ Mich. , V , 7 , 8. — ⁷ Isa. , XLV , 8. — ⁸ Psal. , LXX , 18. — ⁹ Prov. ,

nec mundi prospera timeamus, nec adversa. Unde Apostolus ¹: *Curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes, etc.*

Item cœlesti decorantur, sicut cœli, ornatu, quantum ad vitæ perfectionem, et virtutum decentiam, et cœlestem in moribus disciplinam. Unde dicit Job ²: *Spiritus Domini ornavit cœlos*. Ubi dicit Gregorius ³: « Quot sunt dona prædicantium, tot sunt ornamenta cœlorum. » Quem ornatum enumerat Apostolus, dicens ⁴: *Oportet Episcopum esse prudentem, sobrium, pudicum, hospitalem, modestum, ornatum, etc.* Hunc ornatum cœlestem præfigurabat habitus sacerdotis in Exodo ⁵: *Fecit superhumeralē de auro et hyacintho, purpura coccoque bis tincto, et bysso retorta opere plumario, et posuit in rationali doctrinam et veritatem, etc.* Et in Sapientia ⁶: *In veste poderis ejus erat descriptus totus orbis terrarum*. Cœlique non sunt, ubi tales ornatum desunt: sicut est videre in perversis sacerdotibus, in quorum vita non reluet sol ferventis charitatis, nec resplendet luna misericordiæ et pietatis, nec refulgent stellæ munditiæ et castitatis, non comparent etiam constellationes duodecim signorum, id est, non reluet in eis, nec apparet vestigium vitæ et conversationis duodecim apostolorum, non Hyades, non Pleiades, non Oriona cum interioribus Austri, quoniam nec virtutes interiores, scilicet purgati animi, ad contemplativam pertinentes; nec exteriores, videlicet purgatoriæ et politicæ vitam exteriorē quoad (a) activam dirigentes, jam in Ecclesiæ doctoribus vix inveniuntur, et ideo totius Ecclesiæ species in tenebram et deformitatem est mutata. Ideo dicit Job ⁷: *Qui præcipit Soli, et non oritur; et claudit stellas quasi sub signaculo*. Sequitur: *Qui facit Arcturum, Oriona, et Hyadas, et interiora Austri*. Et in Hieremia ⁸: *Aspexi cæ-*

los, et lux non erat in eis. Et ideo multa imminēt mundo pericula, quia ubique deficiunt in doctoribus et sacerdotibus hujus mundi cœlica ornamenta, sicut dicitur in Actibus ⁹: *Neque sole, neque sideribus apparentibus per plures dies, et tempestate non exigua ingruente, omnis spes salutis ablata est*.

Item quarto, sicut cœli universaliter extenduntur, juxta illud Isaïæ ¹⁰: *Qui extendit cœlos, et expandit eos sicut tabernaculum ad inhabitandum*. Nulla enim est cœli particula, quin æqualiter expansa inveniat et extensa: sic Christi sacerdotes, ad cœli similitudinem, nihil retinent non extensum. Extendunt enim linguam, cor et manum. Cor, inquam, extendunt ad Deum per devotionem, ad proximum per compassionem. De primo dicit Psalmista ¹¹: *Anima mea sicut terra sine aqua tibi*. De secundo dicitur in Job ¹²: *Compatiebatur anima mea pauperi*. Et Isaïas ¹³: *Cum effuderis esurienti animam tuam, etc.* Linguam etiam extendunt ad Deum in oratione et continua gratiarum actione; ad proximum, in doctrina et prædicatione. De primo dicitur in Ecclesiastico ¹⁴: *Iteravit orationem suam, volens ostendere virtutem Dei*. Et post: *Rursum oravit Deum omnium, qui magna fecit in omni terra*. Et Psalmista ¹⁵: *Labiis exultationis laudabit os meum*. De secundo dicitur in Proverbiis ¹⁶: *Os suum aperuit sapientiæ, et lex clementiæ in lingua ejus*. Similiter manus extendunt ad Deum per supplicationem, juxta illud Psalmi ¹⁷: *In noctibus extollite manus vestras in sancta*. Sic Moyses extendit manus suas in cælum, et cessaverunt tonitrua (in ¹⁸ Exodo). Ad proximum vero extendunt manus per subventionem, et necessitatis proximi sublevationem. De hoc dicitur in Proverbiis ¹⁹: *Manum suam aperuit inopi, et palmas suas extendit ad pauperem*. Sic Martinus tanquam cælum

¹ Hebr., xii, 1. — ² Job., xxvi, 43. — ³ Greg., Morot., lib. xvii, c. xvi, et in Evang., hom. xxx. —

⁴ 1 Tim., iii, 2. — ⁵ Exod., xxviii, 6. — ⁶ Sap., xviii, 24. — ⁷ Job., ix, 7, 9. — ⁸ Jerem., iv, 25. — ⁹ Act.,

(a) Forsan legendum sive.

xxvii, 20. — ¹⁰ Isa., xl, 22. — ¹¹ Psal., cxlii, 9. —

¹² Job., xxx, 25. — ¹³ Isa., lviii, 10. — ¹⁴ Eccli., i, 23, 24. — ¹⁵ Psal., lxi, 6. — ¹⁶ Prov., xxxi, 26. — ¹⁷ Psal., cxxxiii, 2. — ¹⁸ Exod., ix, 28. — ¹⁹ Prov., xxxi, 20.

fuit extensus ad Deum, quando ¹ *oculis et manibus in cælum intentus, invictum ab oratione spiritum non relaxabat*. Similiter ad proximum, quando etiam nec pallium sibi sine pauperis solatio retinebat, et ideo, propter tantam charitatis extensionem, cælum extensum potuit merito nuncupari, juxta illud Psalmi ² : *Extendens cælum sicut pellem*. Et Isaias ³ : *Manus meæ tetenderunt cælos, et omni militiæ eorum mandavi* (a). Et in Hieremia ⁴ : *Prudentia sua extendit cælos*. Propter istas et alias suprapositas cæli proprietates et naturas, merito doctores Scripturæ cælo comparantur.

CAPUT VI.

Firmamenti nomine Christus significatur.

Sicut nomine cæli significantur sancti superius nominati, sic et nomine firmamenti. Idem est enim firmamentum, quod et cælum, sicut dicitur in Genesi ⁵ : *Vocavit firmamentum cælum*. Singulariter tamen potest vocari *firmamentum* natura nostra a Christo assumpta, et in ipso unione personæ cum divinitate unita, de quo Psalmista ⁶ : *Fiat manus tua super virum dexteræ tuæ, et super filium hominis, quem confirmasti tibi*. Nam Redemptor noster, super omnia Deus verus, et factus super omnia homo perfectus, secundum naturam assumptæ humanitatis firmamentum nuncupatur, sicut dicit Psalmista ⁷ : *Dominus firmamentum meum et refugium meum*. Et Ezechieel ⁸ : *Aspectus firmamenti, quasi aspectus crystalli*, etc. Natura enim nostra, priusquam assumeretur, fuit terra; postquam autem ab auctore est assumpta et super angelos sublevata, facta est firmamentum : et ideo similis est crystallo, quæ ex aqua congelata indissolubilem contrahit firmitatem. Quia igitur corpus Redemptoris usque ad mortem passionibus et poenis subjacuit, aquæ fluxi-

bilitatem in se habuit : quia nascendo, crescendo, esuriendo, sitiendo, moriendo, per momenta temporum mobilitate deinceps. Cujus cursum intuens Propheta ait ⁹ : *Exultavit ut gigas ad currendam viam*, etc. Sed in resurrectionis gloria virtutem incorruptionis obtinuit, et in crystallinam firmitatem natura primo mutabilis mutata fuit. Dicitur itaque Christus homo firmamentum, ratione firmæ et fixæ unionis, qua humana natura in unione personæ in Christo indissolubiliter copulatur juxta illud Ezechieis ¹⁰ : *In firmamento quod erat super caput Cherubim quasi lapis sapphirus*. Lapis sapphirus est Christus Dominus, qui est lapis angularis, in se Deum et hominem uniens, homines et angelos quasi parietes duos associans, et conjungens sibi per fidem et amorem, infixos retinens, etiam ab ipsorum favore et gratia non recedens. Unde Paulus ¹¹ : *In spiritu vobiscum sum gaudens, et videns ordinem vestrum, et firmamentum ejus, quæ in Christo est, fidei vestræ*. Et sequitur ibi : *Superedificati, et confirmati in illo, in gratiarum actione*, etc. Quia igitur ipse totius Ecclesiæ militantis, et etiam triumphantis, congruum est fundamentum, ideo bene vocatur firmamentum. Et quia fundamentum cæleste est, et non terrenum, ideo dicitur in Isaia ¹² : *Fundabo te in sapphiris*. Et in Exodo ¹³ : *Sub pedibus ejus quasi opus lapidis sapphiri*, etc. Et Paulus ¹⁴ : *Firmum Dei fundamentum stat*. Et in Matthæo ¹⁵ : *Fundata erat supra firmam petram*.

Item secundo, ratione mediationis; nam sicut firmamentum est inter aquas superiores et inferiores medium collocatum, sic Mediator Dei et hominum, secundum quod homo Patre minor, tamen in quantum Dei Filius omni creatura superior, ima et summa, invisibilia et sensibilia reconciliat, et in se medio recolligit et adunat, sicut dicit Apostolus ¹⁶ : *In ipso condita sunt universa in cælo*

¹ In fest. S. Martin., ant. 4. — ² Psal. CIII, 2. —

³ Isa., XLV, 12. — ⁴ Jerem., x, 12. — ⁵ Gen., I, 8. —

⁶ Psal. LXXIX, 18. — ⁷ Psal. XVII, 3. — ⁸ Ezech., I,

(a) Vulg. mandavi.

22. — ⁹ Psal. XVIII, 6. — ¹⁰ Ezech., x, 1. — ¹¹ Coloss.,

II, 5, 7. — ¹² Isa., LIV, 11. — ¹³ Exod., XXIV, 10. —

¹⁴ I Tim., II, 19. — ¹⁵ Matth., VII, 25. — ¹⁶ Coloss.,

I, 16.

et in terra; visibilia et invisibilia. Et in Genesi¹: *Posuit firmamentum in medio aquarum, divisitque aquas ab aquis,* etc. Et ideo qui modo secernit et dividit inter inferiorum et superiorum, bonorum et malorum, spiritualium vel carnalium merita, equo iudicio dividet et discernet inter præmia aut flagella. Unde dicitur in Matthæo²: *Cujus ventilabrum in manu ejus,* etc. Et in Proverbiis³: *Sicut divisiones aquarum, ita corda regum in manu Domini.*

Item tertio, ratione universalis conservationis inferiorum et comprehensionis: nam firmamentum infra suæ sphaeræ circumferentiam omnia sensibilia comprehendit, et per alternum generationis vel corruptionis officium, quidquid est de esse et substantia universi, custodit, nec destructionem permittit. Sic Christus, ars et sapientia Dei Patris, infra sinum suæ potestatis prædestinatos continet et præscitos, nec prædestinationis filios finaliter permittit ire ad interitum, nec præscitos ex toto in nihilum. Nam filios gratiæ præservat ad gloriam; reprobationis vero filios servat ad gehennam: ut sicut in bonis immutabilis Dei gratia commendatur, ita ejus inflexibilis justitia, quæ videbitur in reprobis, timeatur. Unde Sapiens dicit⁴: *Tempore casus sui inveniet firmamentum.* Et rursum⁵: *Justitia ejus proteget te, et in die agnitionis invenies firmamentam.*

Item quarto, ratione divinæ inhabitationis: nam cum Deus sit in omni creatura, cælum tamen sive firmamentum pro speciali sede sibi vendicat, quia ibi singulariter et excellenter operando, majestatis suæ præsentiam manifestat, ut dicit Damascenus: sicut humanitas, quæ de Virgine est assumpta, singulare divinitatis habitaculum est effecta, quando⁶ *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis.* Unde dicit Paulus⁷: *Complacuit omnem plenitudinem inhabitare, et per eum omnia reconciliari,* etc.,⁸ de præ-

parato habitaculo suo. Et in tertio Regum⁹: *Cum oraverit in loco hoc, tu exaudies in cælo, in firmamento habitaculi tui,* etc. Et in Exodo¹⁰: *Sanctuarium tuum quod firmaverunt manus tuæ.* Et in eodem: *Firmissimo habitaculo quod operatus es,* etc. Ideo enim divinitas Christi humanitatem inhabitat, ut homines per hominem deprecantes audiat, et eorum postulationibus condescendat. Propter quod omnes collectæ et orationes Ecclesiæ per Christum nostrum finiuntur. Unde dicit Apostolus¹¹: *In quo habitat plenitudo divinitatis corporaliter, et estis in illo repleti,* etc.

Item quinto, ratione circularis revolutionis: circularem enim formam habet firmamentum, et motum oblique volubilem. Si enim firmamentum moveretur in directam quoad nos, generatio rerum inferiorum non perficeretur. Et talis forma, quæ est perfecta et nobilissima, nobilissimo corpori erat danda, quia talis signa continuo motui ejus fuit necessaria. Circularis, imo circulus perfectissimus est ipse Christus, in quo duæ extremitates lineæ velut in puncto uniuntur. Nam divinitas, quæ omnium rerum caput est et principium, cum natura humana quæ finis erat omnium creaturarum, et ultimo in esse producta, in ipso Christo, velut in puncto, in unione personæ est conjuncta, et tanta firmitate roborata. Firmatæ enim sunt duæ naturæ in una persona sic, quod una ab altera nunquam poterit separari. Et ideo proprie Christus nomen obtinet firmamenti, ejus motus et operatio circularis est. De sinu enim Patris, in Virginis utero est ingressus; deinde, per mundum et limbum progrediens, iterum ad Patrem est reversus, sicut dicitur in Joanne¹²: *Exivi a Patre, et veni in mundum; et iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem.* Et in Ecclesiaste¹³: *Oritur sol et occidit, et ad locum suum revertitur, gyrat per meridiem, et flectitur ad*

¹ Gen., 1, 7. — ² Matth., 111, 12; Luc., 111, 17. — ³ Prov., 22, 1. — ⁴ Eccli., 111, 34. — ⁵ Eccli., 22, 11, 9. — ⁶ Joan., 1, 14. — ⁷ Coloss., 1, 20. — ⁸ Psal. 22, 11,

14. — ⁹ 111 Reg., 11, 43. — ¹⁰ Exod., 25, 17. — ¹¹ Coloss., 111, 16. — ¹² Joan., 26, 28. — ¹³ Eccli., 1, 5,

(a) Forsan leg. in directum.

aquilonem, etc. Ecce motus Christi reflexus et obliquus. *Attingit enim a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter*, sicut dicitur ¹ in Sapientia : quia nunc flebitur ad aquilonem, id est, ad peccatores in peccatis induratos, per misericordiam illorum corda ad poenitentiam remolliendo ; nunc vero ad meridiem, id est, ad bonos in fervore charitatis existentes, ipsos consolando. Ideo dicitur in Ecclesiastico ² : *In meridiano exurit terram*, etc. Et in Esdra ³ : *Convertitur in gyro caeli, et iterum reverteritur in eundem locum in uno die*.

Item sexto, ratione fortissimæ impressionis et aggregationis luminis in centro. Nam cum sit firmamentum corpus sphaericum, et luminosum, et concavum, et convexum, cujus medium est (a) centrum, ex omni parte ex se emittit radium ad suum medium : unde cum terra teneat vicem centri, manifestum est, quod in terra fit radiorum maxima aggregatio, et ex influentia radiorum luminis maxima fit variarum specierum productio et generatio. Firmamentum igitur lucidum et connexum significat Christum Dominum, qui est *lux vera, illuminans omnem hominem venientem in hunc mundum*, ut dicit ⁴ Joannes : cujus sphaerica rotunditas, id est, æterna potestas, omnia continet et sustentat ; cujus luminositas omnia illustrat ; cujus convexitas omnium bonorum, gratiarum, et donorum plenitudinem commensurat, juxta illud Joannis ⁵ : *Vidimus eum quasi unigenitum a Patre plenum gratiæ et veritatis*. Ab istius igitur firmamenti convexitate, ad cor humanum, velut ad proprium centrum, transfunduntur radii gratiarum. *De plenitudine ejus omnes recipimus, gratiam pro gratia*. Plena igitur fit impressio et coadunatio celestis luminis in corde hominis quoad ipsius justificationem ; plenior, quantum ad illustrationem

sapientiæ, et veritatis inspirationem ; plenissima vero, quoad consummationem justitiæ, et finalem charitatis in homine perfectionem et conservationem. Ideo ait Apostolus ⁷ : *Plenitudo legis est charitas* (b). De prima dicitur in Psalmis ⁸ : *Plena est justitia dextera ejus*. Et iterum in alio Psalmo ⁹ : *Flumen Dei repletum est aquis*, etc. A Christo enim, velut a fonte, procedit flumen poenitentiae, qua anima a sordibus abluitur et purgatur, et ad videndum lumen desuper veniens disponitur et habilitatur, sicut dicitur in Joanne ¹⁰ : *Abii, lavi, et video*. Et in Sapientia ¹¹ : *Omnis orbis terrarum limpido replebatur* (c) *lumine*, etc. De secundo dicitur in Isaia ¹² : *Replebitur terra scientia Domini, quasi aque maris operientes*. De tertio dicitur in Psalmis ¹³ : *Dies pleni inveiuntur in eis*. Et Job ¹⁴ : *Complebunt dies suos in bono, et annos suos in gloria*. Et in Canticis ¹⁵ : *Resident juxta fluentia plenissima*. Talibus radiis a Christo effluentibus, tanquam a firmamento nobilissimo, virtutum et meritorum species in electorum cordibus procreantur, juxta illud Ecclesiastici ¹⁶ : *Ipse est firmamentum virtutis, tegimen ardoris, et umbraculum meridiei, deprecatio offensionis, adiutorium casus, exaltans animam, et illuminans oculos, dans sanitatem, vitam, et benedictionem* : quasi dicat : A Christo, velut a firmamento, effluit virtutis perditæ restitutio, ardoris concupiscentiæ et diabolicæ inflammationis repressio, persecutionis mitigatio, de offensis remissio, et apud Patrem pro peccatis propitiatio, ut dicitur ¹⁷ in Joanne, et in Daniele ; a ruina et casu sublevatio, ut (d) in Psalmis ¹⁸ : *Cum ceciderit, non collidetur* ; et in Proverbiis ¹⁹ : *Septies cadit justus ; affectionis ad cœlestia elevatio, ut (e) in primo Regum ²⁰ : Ut sedeat cum principibus ; et in*

¹ Sap., viii, 1. — ² Eccli., xliii, 3. — ³ III Esdr., iv, inter apocrypha. — ⁴ Joan., i, 9. — ⁵ Ibid., 14. — ⁶ Ibid., 15. — ⁷ Rom., xiii, 10. — ⁸ Psal., xlvii, 11. — ⁹ Psal., lxi, 10. — ¹⁰ Joan., ix, 15. — ¹¹ Sap., xvi, 19. — ¹² Isa., xi, 9. — ¹³ Psal., lxxii, 16. — ¹⁴ Job,

xxxvi, 11. — ¹⁵ Cant., v, 12. — ¹⁶ Eccli., xxxiv, 19. — ¹⁷ I Joan., ii, 2 ; Dan., ix, 9. — ¹⁸ Psal., xxxvi, 24. — ¹⁹ Prov., xxi, 1. — ²⁰ I Reg., ii, 8.

(a) Cæt. edit. et. — (b) Vulg. dilectio. — (c) Illuminabatur. — (d) Cæt. edit. Et. — (e) Cæt. edit. deest ut.

Psalmis ¹ : *Exaltavi animam meam*; secretorum revelatio, collatio impassibilitatis, donum immortalitatis, benedictio æternæ hæreditatis, ut (a) iterum in alio psalmo ² : *Illic mandavit Dominus benedictionem, et vitam*, etc. Istæ decem bona, velut decem radii, a Christo exeunt, ad perfectionem hominum emanare et effluere undique non desistunt. Unde dicitur in Genesi ³ : *Cataractæ cæli apertæ sunt, et facta est pluvia magna*, etc.; et in quarto Regum ⁴ : *Si fecerit Deus cataractas cæli aperire, nunquid poterit esse quod loqueris*, etc.

Item septimo, ratione inflammationis : nam firmamentum illud inflamat, ad quod per contactum appropinquat. Hoc Christo convenit, qui sibi gratia et favore conjunctos ad divinum amorem inflamat penitus et accendit, ut patet in apostolis, qui tanto ferventiori igniculo sunt accensi, quanto magis sibi vicini, meruerunt fieri per familiaritatis gratiam propinqui, juxta illud Deuteronomii ⁵ : *Qui appropinquant pedibus ejus*, etc. Unde doctrina Christi ignea ipsos fecit fervidos penitus et ignitos. Unde dicitur in Threnis ⁶ : *De excelso misit ignem in ossibus meis, et erudit me Dominus*. Et Ezechiel ⁷ : *Vidi speciem ejus quasi speciem electi, et quasi aspectum ignis intrinsecus*, etc. Loquitur de sedente in throno super firmamentum : qui utique significat Christum, cujus humanitas significatur per electum, quod est metallum ex auro et argento compositum, subtili artificio conflatum. Nam in auro incorruptibili, animæ Christi immortalitas; in argento candido et mundo, assumpti corporis puritas designatur; ex eis duobus Christus secundum hominem est formatus : qui secundum utramque naturam argento mundior, et auro obrizo pretiosior inæstimabiliter arbitratur. Istud electum intrinsecus videtur ignem, quia corpus Christi cum anima Deo, qui est

⁸ *ignis consumens*, ineffabiliter est unitum. Istius sedentis species, a medio corporis et sursum, videbatur ardens intrinsecus et latens; a lumbis vero deorsum, ignis splendens exterius et apparens : nam Christi virtus cum supernis spiritibus quantum ardeat, humana ratio non excogitat. Unde dicit Isaias ⁹ : *Quis potest habitare cum igne devorante, et cum ardoribus sempiternis?* etc. Et Ezechiel ¹⁰ : *In medio lapidum ignitorum ambulasti*. A lumbis autem deorsum apparet ignis splendens, quia in quantum apostolos et alios gratiæ filios accenderit, per facti evidentiam omnibus est apparens. Nam in lumbis sedes est generationis : et ideo a lumbis deorsum in circuitu splendere dicitur, quia in illis, quos per gratiam gignit, ampliori gratia fervere se ostendit. Unde dicitur in Levitico ¹¹ : *Sanctificabor in his, qui appropinquant mihi*, etc. Nos siquidem latet, quantum Christi virtus accendit illos qui sunt in patria; sed per multa exempla videmus, qualiter a sua gratia igniuntur, quos per verbum vitæ genuit hic in via. Et ideo bene firmamentum dicitur, quia mens, quæ ab eo tangitur, accenditur subito, et igitur.

Item octavo, ratione impermutabilis fixationis, quia firmamentum in sua natura immutabile permanet, et persistit; et quamvis inferiora variis impressionibus alteret et immutet, tamen mutabilitatem inferiorum corporum in se non recipit, nec admittit. Hæc firmamenti proprietas est in Christo manifesta, cujus bonitatem humana perversitas non superat, cujus misericordiam ad ultimam pœnam creaturæ malitia non inclinat; quia ex innata sibi bonitate semper punit citra meritum, et remunerat supra dignum. Ideo dicit Ilabac ¹² : *Cum iratus fueris, misericordie recordaberis*. Et Psalmista ¹³ : *Iratus es, et misertus es nobis*. Imo quando, exigente justitia, tanquam (b)

¹ Psal. cxxx, 2. — ² Psal. cxxxii, 7. — ³ Gen., viii, 2. — ⁴ IV Reg., vii, 2. — ⁵ Deut., xxxiii, 3. — ⁶ Thren., i, 13. — ⁷ Ezech., i, 27. — ⁸ Deut., iv, 24; Hebr., xii, 29. — ⁹ Isa., xxxiii, 14. — ¹⁰ Ezech.,

xxviii, 14. — ¹¹ Levit., x, 3. — ¹² Ilabac., iii, 2. — ¹³ Psal. lxx, 3.

(a) Cæd. edit. deest ut. — (b) Cæd. edit. nunquam.

iratus, aliquos punit, in puniendo tamen irascentis passionem non sentit, sicut dicitur in Sapientia ¹ : *Tu, dominator virtutis, cum tranquillitate iudicas, et cum magna reverentia disponis nos*. Et in Psalmis ² : *Mutabis eos, et mutabuntur; tu autem idem ipse es*, etc. Et in Numeris ³ : *Non est Deus quasi homo ut mentiat, nec ut filius hominis ut mutetur*. Et Malachias ⁴ : *Ego sum Deus, et non mutor*. Et Iacobus ⁵ : *Apud quem non est transmutatio*, etc. Permanens itaque veritas in Christo fixaque bonitas, sicut est permanens flexio vel stabilitas in firmamento. Unde dicitur in Ecclesiastico ⁶ : *Amicus si permanserit fixus, erit tibi coequalis* : quia permanet in die necessitatis.

Item nono, ratione immensae magnitudinis et incomprehensibilis dimensionis. Nam sicut cœli altitudo vel latitudo super verticem cœli graditur, etc. Et in Esdra ⁷ : *Excelsus est cœlum*, etc. Et Job ⁸ : *Excellior cœlo est : et quid facies ?* Et Psalmista ⁹ : *Super cœlos est gloria ejus*. Firmamentum quidem quandoque cum terra videtur conjungi, ut patet in nostro horizonte, sive in termino nostri visus; et tamen quantum distat a nostro capite, tantum vel plus distat ab horizonte. Sic Christus ¹⁰ *in terra visus, cum hominibus conversatus*, in nullo differre ab aliis mortalibus est putatus. Unde dixerunt ¹¹ : *Unde huic sapientia? nonne hic est filius Joseph et Mariæ*, etc. Falsa tamen fuit eorum opinio, sicut falsa est oculi visio, ubi putat adæquari terræ superficiem firmamento. Unde Isaias ¹² : *Sicut exaltantur cœli a terra, ita vitæ meæ a vitis vestris*, etc. Et in Psalmista ¹³ : *Elevata est magnificentia tua super cœlos*. Patet igitur ex prædictis, quod humanitas assumpta, prædictis rationibus, cœlum fuit, quod firmamentum est vocatum.

CAPUT VII.

Cœli natura et proprietas quomodo B. Virgini Mariæ conveniant.

Nec caret natura et proprietate cœlestis Virgo beatissima, ad cujus uterum subintrandum per incarnationem Verbi est divinitas inclinata, quando, secundum Psalmistam ¹⁴, *Inclinavit cœlos, et descendit* : ibi Verbum Dei se inclinavit, et carne indutum ad nos venit, sicut ibi exponit Glossa. Cœli itaque puritatem in se habere debuit Maria, de cujus mundissimis particulis illa purissima caro Verbi cœlestis unibilis est assumpta. Ecce *cœlum, et cœli cœlorum* Deitatis magnitudinem ad plenum *capere non possunt*, sicut dicitur ¹⁵ in tertio Regum, et ad comprehendendam magnificentiam gloriæ sanctitatis ejus, virtutes cœlestes non sufficiunt; et tamen Maria ipsum cum plenitudine deitatis genuit, ad cujus susceptionem totus mundus non sufficit, nec suffecit, juxta illud Sapientiæ ¹⁶ : *Tanquam momentum statera est ante te orbis terrarum, et tanquam gutta roris antelucani*, etc. Et Isaias ¹⁷ : *Ecce omnes gentes quasi non sint, sic sunt coram te*, etc. Patet igitur quod Maria Deum incomprehensibilem totum et plenum in se nullatenus suscepisset, nisi virtute et gratia cœli magnitudinem transcendisset. Cœlo igitur cœlica Virgo comparatur, quia cœlo nihil purius, nihil sublimius, nihil pulchrius, nihil utilius, nihil communius, nihil velocius, nihil perfectius, nihil durabilius inter corpora visibilia invenitur.

Cœlo igitur nihil est purius, et hoc propter naturæ suæ transparentiam et diaphaneitatem : et hoc gloriosissimæ Virgini convenit, propter omnimodam ipsius munditiam, et castitatem. Nam per sanctificationis gratiam in utero materno extitit ab omni originalis culpæ feeditate depurata, et ad susceptionem Verbi vitæ, antequam nasceretur, disposita et præordinata, juxta illud Psalmi ¹⁸ : *Parata est sedes tua ex tunc*, etc.

¹ Sap., XII, 18. — ² Psal., CI, 27. — ³ Num., XXIII, 19. — ⁴ Malac., III, 6. — ⁵ Jac., I, 17. — ⁶ Eccl., VI, 11. — ⁷ III Esdr., IV, inter apocrypha. — ⁸ Job, XI, 8. — ⁹ Psal., CXII, 4. — ¹⁰ Baruc., III, 38. — ¹¹ Matth., XIII, 55. — ¹² Isa., LV, 9. — ¹³ Psal., VIII, 2. — ¹⁴ Psal., XVII, 10. — ¹⁵ III Reg., VIII, 27. — ¹⁶ Sap., XI, 23. — ¹⁷ Isa., XL, 15. — ¹⁸ Psal., XCII, 2.

Nam quæ ab æterno præelecta est et prædestinata, in Dei scientia, ut ad tantam gloriam assumeretur; in materno utero a Spiritu sanctificante præventa est, et sanctificata, ut in tempore, a Patre luminum præfixo, Mater Dei fieri mereretur, sicut dicit in Proverbiis ¹: *Ab æterno ordinata sum, et antequam terra fieret*. Et in Ecclesiastico ²: *Ab initio et ante sæcula creata sum*, id est, quodam privilegiato modo creari prævisa, ut perficeret cælum, in quo Deus novo modo resideret, sicut dicit Psalmista ³: *Dominus in cælo paravit sedem suam*. Et Isaïas ⁴: *Cælum mihi sedes est*, etc. Hanc sedem sibi paravit omnium artifex et sapientia Christus in virginali sanctificatione; ipsam sedem subintravit, et in ipsa quievit, in ipsius Virginis fecundatione. Unde præfigurata est per thronum Salomonis ⁵, quem fecit de ebore grandem; et per sedile, vel ferculum, quod fecit sibi Salomon de lignis Libani, cujus ascensus fuit purpureus, et reclinatorium aureum, ut dicitur ⁶ in Canticis. Hæc omnia de his sedibus dicta, puritati conveniunt virginali, quia pura fuit in utero, purior in mundo, purissima hæc rutilat nunc in cælo. Prima refertur ad ortus ipsius sanctificationem, quantum ad fœditatis originalis ablationem; secunda, ad ejus miraculose fecundationem, quando non solum per Spiritum sanctum supervenientem pronitas fomitis est extincta ⁷, imo etiam omnis potestas peccandi ab ipsa est ablata, et in gratia est totaliter confirmata; tertia refertur ad ejus gloriosam in cælo collocationem, quando penitus ablata omni infirmitate corporali, in naturam cœlestem per immortalitatis dotem est mutata. Prima itaque puritas, scilicet originalis, significatur in sede facta de lignis Libani. Nam illa ligna sunt cedrina, quæ habent naturam et proprietatem imputribilitatis, et emittunt spiramen fragrantiae et odoris. Et hoc convenit ejus mundissimis membris,

per sanctificationis gratiam a motibus fomitibus alienis, juxta illud Ecclesiastici ⁸: *Ego quasi libanus non incisus evaporavi, et sicut balsamus non mixtus odor meus*. Libanus fuit per innocentiam; non incisus, per peccandi impotentiam; et ideo evaporavit odorem balsamo impermixto suaviorem. Nam tota massa in Adam corruptioni fomitibus est admixta, et sic per consequens adulterata, licet Virginis corpusculum ab hac corruptela est per gratiam liberatum: et ideo effudit odorem suavissimum tanquam balsamum impermixtum, id est, Filium, cujus odor est sicut odor agri pleni, cui benedixit Deus, ut dicitur ⁹ in Genesi.

Secunda puritas, scilicet virtualis, quam contraxit ex conceptione Verbi, significatur in munditia throni eburnei. Ebur enim candidissimum et solidissimum, nihil habens in se concavum vel porosum, designat munditiam Mariæ virgineam, per præsentiam ipsius concepti Verbi, in totius gratiæ plenitudine solidatam. Nam ipsa sola *plena gratia* inter mulieres est reperta, cujus intellectus repletus est apertissima fidei veritate, sicut beata dixit Elisabeth ¹⁰: *Beata, quæ credidisti, quoniam perficientur in te, quæ dicta sunt tibi a Domino*. Ejus etiam affectus repletus est ferventissima charitate. Eburneum vero, id est, virgineum corpus repletum est majestate, et ideo significatur per solium in quo sedere vidit Dominum Isaïas ¹¹: *Vidi, inquit, Dominum sedentem super solium excelsum, et elevatum, et plena erat domus a majestate ejus*, etc. Excelsum siquidem fuit hoc solium, quia supra conditionem naturæ corruptæ a fomite liberatum; elevatum autem est dictum, quia supra hominem, ne peccandi habeat potentiam, est per gratiæ beneficium confirmatum. Pura itaque fuit nascendo; purior Dei Verbum concipiendo; purissima vero, omnes molestias corrupti corporis in sua assumptione fluenter eva-

¹ Prov., VIII, 23. — ² Eccli., XXIV, 14. — ³ Psal., CIII, 19. — ⁴ Psal., LXVI, 4. — ⁵ III Reg., X, 18. — ⁶ Cant., III, 10. — ⁷ Vid. quæ dicta sunt tom. IV, pag. XLIII. —

⁸ Eccli., XXIV, 21. — ⁹ Gen., XXVII, 27. — ¹⁰ Luc., I, 43. — ¹¹ Isa., VI, 1.

(a) Vulg. et ea quæ sub ipso erant, replebant templum.

dendo : et ideo bene comparabilis est cœlo ratione incorruptionis, et omnimodæ puritatis.

Item, sicut cœlo inter corporalia quoad se nihil sublimius, quia nihil a centro terræ remotius, et hoc forsitan propter disparem circumferentiæ et centri qualitatem : nam centrum suo pondere petit imum ; sphaeræ vero circumferentia sua levitate tendit sursum usque ad summum : sic Virgo benedicta a mole fomitis, et amore carnalis affectionis per gratiam absoluta, tota a mundano consortio differens et recedens, vita et moribus in cœlestibus est locata, juxta illud Ecclesiastici ¹ : *Ego in altissimis habito* : et quia in altissimis et inauditis Dei consiliis semper mansit, et aliquid propter cœlestia inter mundi prospera non curavit, ideo significatur in Genesi per scalam, quam vidit Jacob ², *cujus cacumen tangebatur cælum, et Dominus innixus scalæ*, etc. Scala cœlica, per quam patet ascensus ad æterna, est Maria, quæ a Jacob est visa in somnis, quia Mariæ præsentia prævisa est multipliciter a prophetis. Lateraliter hujus scalæ sunt tribus duæ, scilicet sacerdotalis et regalis, ex quibus Maria contraxit originem secundum carnem. Gradus interescalares, sunt ejus privilegia et dignitates singulares ; hujus scalæ cacumen in Deo est, et ei conjungitur per cœlestem conversationem, sicut dicitur in Apocalypsi ³ : *Signum magnum apparuit in cælo, mulier amicta sole*, etc. De ista inhærentia cum cælo dicit Bernardus ⁴ : « O Virgo virginum, virga sublimis, in quam sublime tuum sanctum verticem erigis, usque ad sedentem in throno, usque ad Dominum majestatis : nec id quidem mirum est, quia mittis in altum radices humilitatis. Per hanc scalam descendit Angelus magui consilii, ut nostram assumeret infirmitatem, unde Apostolus ⁵ : *Qui descendit, ipse est qui ascendit super omnes cœlos, ut impleret omnia*. Per

hanc etiam scalam angeli ascendunt, scilicet qui angelicam vitam ducunt. » Hieronymus : « In carne studeamus per Mariam ascendere ad ipsum, qui per ipsam ad nos descendit : ut per eam ipsius inveniamus gratiam, qui per eam ad nostram devenit miseriam. Per te habemus ascensum ad Filium, o benedicta inventrix gratiæ, genitrix vitæ, mater salutis, ut per te nos suscipiat, qui per te datus est nobis. » Patet itaque, quod Maria tanquam cælum, locum supremum sibi vindicat, et nos hæreditatis cœlestis amatores in cœlestibus coadaptat, juxta illud Ecclesiastici ⁶ : *In hæreditate Domini morabor*, etc.

Item cœlo nihil est pulchrius, nihilque aspectui est jucundius, et hoc propter ordinatissimam contentorum ipsius varietatem : nam Sol, et Luna, etc., sidera fixa vel non fixa, ornant mirabiliter firmamentum. Sic illa gloriosa Virgo, cœlo simillima post suum Filium, qui est ⁷ *speciosus forma præ filiis hominum*, imo præ multis millibus angelorum, inter omnes creaturas est pulcherrima, et ad intuendum magis grata. Ideo dicit Ecclesiasticus ⁸ : *Altitudinis firmamentum pulchritudo ejus, species cæli in visione gloriæ*, etc. Stellarum gloriosa numerositas, virtutum et gratiarum singularium est diversitas, quibus misericordiæ Mater inæstimabiliter decoratur. Idem rursus ⁹ : *Vas castrorum in excelis in firmamento cæli resplendens gloriæ* (a). Ideo describitur in Apocalypsi ¹⁰, quod mulier illa cœlestis fuit *amicta sole, et corona duodecim stellarum in capite ipsius*. Unde angeli admirantes ipsius pulchritudinem, prout possunt, ipsius gloriam per similitudinem corporum cœlestium exprimunt, et describunt in Canticis ¹¹ : *Quæ est ista quæ progreditur sicut aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol?* etc. Sole enim nihil pulchrius est de die ; luna nihil pulchrius de nocte ; aurora nihil formosius in confinio utriusque. Pro-

¹ Eccli., xxiv, 7. — ² Gen., xxviii, 12. — ³ Apoc., xii, 1. — ⁴ Bern., super Missus est, serm. ii, post med. — ⁵ Ephes., iv, 9. — ⁶ Eccli., xxiiv, 11. —

⁷ Psal. xlv, 3. — ⁸ Eccli., xliii, 1. — ⁹ Ibid., 9. — ¹⁰ Apoc., xii, 1. — ¹¹ Cant., vi, 9.

(a) Cæt. edit. gloriosa.

gressa est igitur, ut aurora, in nascendo; per mundum progressa est, quasi luna, in virtutibus concrescendo; egressa est de mundo, singularem gloriæ dignitatem, quasi sol, præ cæteris obtinendo. Aurora siquidem finis est noctis, et principium diei subsequentis, et indicium solis jam in proximo orientis: sic Maria in suo ortu fuit quasi finis et consummatio culpæ originalis, et evacuatio omnis tenebræ spiritualis. Fuit etiam lucis veræ præambulum indicium, et futuræ gratiæ in mundum præveniens argumentum: quia ortus Virginis adventum annuntiavit in proximo Salvatoris. Unde dicitur in secundo Regum ¹: *Sicut lux aurore oriente sole rutilat, et sicut herba germinat de terra*, etc. et in Osea ²: *Quasi diluculum præparatus est egressus ejus*, etc. Dicitur ergo Virgo esse quasi aurora consurgens, per gratiam ipsam sanctificantem a corruptione spiritualis et corporalis culpæ se erigens, quia non jacuit inclinata ex toto ob culpam originalem, sicut jacent non renati; nec sedit partim erecta, partim prostrata, habens pronitatem concupiscentiæ, sicut habent baptizati: sed dicitur *consurgens*, id est, ex toto ad cælestia se erigens et extendens, quia nullum in ipsa remansit inclinativum vel motivum ad peccandum. Bernardus: « Copiosissima sanctificationis gratia descendit in Mariam Dei matrem, quæ non solum sanctificavit ejus ortum, sed a peccato eam custodivit innaunem », juxta illud Psalmi ³: *Tu fabricatus es auroram et solem*. Unde sicut, veniente aurora, abundat ros; sic nascente Virgine, ros benedictionis et gratiæ incepit mundi superficiem infundere, et corda credentium adimplere; quod innuitur in libro Judicum ⁴: *Compresso vellere, ros replevit terram* (a): sicut manna jacuit quasi ros in circuitu castrorum, mane vel aurora consurgente, ut dicitur ⁵ in Exodo. Ideo etiam Jacob, surgente

aurora, meruit accipere benedictionem, ut dicitur ⁶ in Genesi. Et ideo qui benedictionibus gratiæ et gloriæ repleti desiderat, accedat ad auroram, requirat et Mariam. Unde dicit Job ⁷: *Præcepisti diluculo, et ostendisti auroræ locum suum*. Pulchra vero fuit ut luna quoad gratiam conceptionis, quia luna soli conjuncta radium solarem recipit, et accensa radium receptum ad terram transfundit. Sic Maria paternum radium Dei Verbum carnem (b) factum in se concepit, et conceptum sine virginitatis detrimento peperit et transfudit, juxta illud Ecclesiastici ⁸: *A luna signum diei festi*, etc. Pulcherrima autem ut sol facta est quoad gloriam suæ assumptionis, quando omnes creaturas in luminositate dignitatis, in fervore charitatis, in magnitudine potestatis transcendere meruit, sicut sol cætera sidera præclit: sicut dicitur in Ecclesiastico ⁹: *Sicut sol oriens in altissimis Dei, sic bonæ mulieris species in ornatum domus*. Sicut igitur pulchritudo firmamenti consistit in his et aliis corporibus luminosis, sic pulchritudo Mariæ in prædictis operibus virtuosis.

Item cælo nihil utilius, quia ex virtute et influentia cæli, mortua et inveterata reviviscunt et renascuntur, et quæ consumpta fuerant, renovantur, nec potest aliquid vivere, ubi virtus desuper effluens non potest pervenire: et hoc Virgini gloriøsæ congruit, a cujus virtute et gratia vita uniuscujusque oritur et procedit, juxta illud Ecclesiastici ¹⁰: *In me omnis gratia vitæ et veritatis, in me omnis spes vitæ et virtutis*. Sicut ergo cælum suos emittit radios ad vegetationem et sensificationem inferiorum, sic Virgo cælestis radios misericordiæ transfundit ad vivificationem peccatorum, et ad conservationem electorum. Dicitur enim in Ecclesiastico ¹¹: *Sapientia inspirat vitam filiis suis*. Et in Canticis ¹²: *Emissiones tuæ*

¹ II Reg., xxiii, 4. — ² Ose., vi, 3. — ³ Psal. lxxiii, 6. — ⁴ Judic., vi, 38. — ⁵ Exod., xvi, 13. — ⁶ Gen., xxi, 29. — ⁷ Job, xxxviii, 42. — ⁸ Eccli., xl, 7.

— ⁹ Eccli., xxvi, 21. — ¹⁰ Eccli., xiv, 25. — ¹¹ Eccli., iv, 12. — ¹² Cant., iv, 13.

(a) Vulg. *Expresso vellere, concham rore implevit*. — (b) *Cæt. edil. caro*.

paradisus malorum, etc. Sicut enim paradisus a se emittit flumina et fontes continue emanantes, herbas et arbores fructificantes; sic maler misericordiæ a se emittit rivulos et fontes gratiarum, quibus corda arida infunduntur et imbuuntur, et fructus virtutum, quibus affectiones illorum, qui esuriunt justitiam, fructuosis operibus nutriuntur. Ideo signatur per paradisum voluptatis, quem ¹ *plantavit Dominus a principio*, in quo *posuit hominem* quem formavit, quia in beata Virgine est repositus in Incarnatione ille cœlestis homo, scilicet Christus, non ab homine, sed a solo Deo. Unde dicitur in Esther ²: *Fecit rex regum convivium in vestibulo horti, consiti ad modum densi nemoris*. Hortus est Virginis uterus, in quo Rex regum nostræ mortalitatis vestibus est indutus. Unde dicitur in Canticis ³: *Hortus conclusus, soror mea sponsa*. Hic hortus ad modum densi nemoris est consitus, quia in ipsa omnium virtutum genera sine mensura

et numero sunt inserta. Hæ vero plantationes non terrenæ, sed cœlestes et spirituales sunt insertiones. Unde dicitur in Deuteronomio ⁴: *De pomis cœli, et rore, de pomis fructuum solis et lunæ erit benedictio tua*. Ei ideo qui aridos, vel etiam mortuos in peccatis se sentiunt, ad Mariam debent festinare, quia in ipsa, velut in cœlo aut in paradiso, omnia prædicta poterunt invenire, juxta illud Ecclesiastici ⁵: *Adimplet quasi Euphrates sensum, et multiplicat quasi Jordanis in tempore messis*.

Item cœlo nihil est communius, et hoc est propter ejus immensurabilem quantitatem: quia, quantum de se est, omnibus se æqualiter commensurat, et luminis sui radios indesinenter omnibus administrat. Sic innata Virginis bonitas a nullo se subtrahit; sed omnibus se communicat et diffundit, nisi illi forsitan, qui voluntarie se ab ea illuminari negligit vel contemnit. Unde dicitur in Job ⁶: *Super quem non fulget (a) lumen illius?* etc. Unde et ipsa dicit in Ecclesiastico ⁷: *Ego feci, ut oriretur in cœlo lumen indeficiens*, etc.

CÆTERA DESIDERANTUR.

¹ Gen., II, 8, 15. — ² Esth., I, 5. — ³ Cant., IV, 12. — ⁴ Deut., XXXIII, 13. — ⁵ Eccli., XXIV, 36. — ⁶ Job, XXV, 3. — ⁷ Eccli., XXIV, 6.

(a) Vulg. *surget*.

OPUSCULUM

DE

REDUCTIONE ARTIUM AD THEOLOGIAM¹

ARGUMENTUM

(*Ex edit. Vatic.*)

In hoc Opusculo de reductione artium ad Theologiam, Auctor in primis quadripartitum cognitionis lumen ostendit, et singula membra ita perfecte subdividit, ut in enumeratione artium atque scientiarum nihil habeat quod aut desit, aut redundet. Hoc autem lumen desursum descendens, quamvis quadruplex sit, sex tamen ejus statuit differentias, quas reduci posse ad senarium numerum formationum, sive illuminationum, in quibus factus est mundus, satis aperte docet. Deinde vero copiose demonstrat, quomodo ad lumen sacrae Scripturae aliqua illuminationes cognitionum referantur, et divinae Theologiae tanquam dominae famulentur. Quare cum tota Scripturae sacrae intentio ad charitatem tendat, charitati iuncti debet omnis cognitio, ut ex ea fructus uberrimus percipiatur. Is enim est scientiarum omnium fructus, Auctore in fine Opusculi attestante, ut aedificetur fides, honorificetur Deus, componantur mores, et consolationes hauriantur, quae sunt in unionem Sponsi et Sponsae.

Omne datum optimum et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum, inquit Jacobus². In hoc verbo tangitur origo omnis illuminationis, et simul cum hoc insinuatur multiplex lumen, ab illa fontali luce, liberalis emanatio. Licet autem omnis illuminatio interna sit cognitione, possumus tamen rationabiliter distinguere, ut dicamus quod est lumen exterius, scilicet lumen artis mechanicae; lumen inferius, scilicet lumen cognitionis sensitivae; lumen interius, scilicet lumen cognitionis philosophicae; lumen superius, scilicet lumen gra-

tiae et sacrae Scripturae. Primum illuminat respectu formae artificialis; secundum, respectu formae naturalis; tertium, respectu veritatis intellectualis; quartum et ultimum, respectu veritatis salutaris.

Primum ergo lumen, quod illuminat ad figuras artificiales, quae quasi exterius sunt, et propter supplendam corporis indigentiam repertae, dicitur lumen artis mechanicae: quae quia quodam modo servilis est, et degenerat a cognitione philosophiae, recte ideo potest dici exterius. Et illud septuplicatur, secundum septem artes mechanicas quas assignat Hugo de Sancto Victore³, quae sunt

Lumen
quadru-
plex.

Lumen
artis me-
chanicae.

¹ Cf. Edit. Argent., an. 1495; edit. Vatic., an. 1596, tom. VI, part. I, p. 1; edit. Lugd., an. 1617, tom. I, p. 1; edit. Ven. an. 1754, tom. VI, part. I, p. 1. —

² Jac., I, 17. — ³ Hug., *Excerpt. prior.* lib. I, c. XIV, et *Didasc.*, lib. II, c. XXI.

scilicet lanificium, armatura, agricultura, venatio, navigatio, theatrica, medicina. Quorum sufficientia sic accipitur: quoniam omnis ars mechanica aut est ad solatium, sive sit ad excludendum tristitiam, sive indigentiam; aut est ad commodum, sive illud prodest, aut delectat, secundum illud Horatii¹:

Aut prodesse volunt, aut delectare poetæ.

Et iterum:

Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci.

Si est ad solatium et delectationem, sic est Theatrica, quæ est ars ludorum, omnem modum ludendi continens, sive sit in cantibus, sive in organis, sive in figmentis, sive in gesticulationibus corporis. Si vero ordinatur ad commodum, sive profectum secundum exteriorem hominem, hoc potest esse aut quantum ad operimentum, aut quantum ad alimentum, aut quantum ad utriusque adminiculum. Si quantum ad operimentum, aut illud est de materia molli et leni, sic est Lanificium; aut est de materia dura et forti, et sic est Armatura sive ars fabrilis, quæ continet omnem armaturam fabricatam, sive ex ferro, sive ex quocumque metallo, sive ex lapide, sive ex ligno. Si vero juvat quantum ad alimentum, hoc potest esse dupliciter, quia cibatur vegetabilibus et sensibilibus: si quantum ad vegetabilia, sic est Agricultura; si quantum ad sensibilia, sic est Venatio. Vel aliter, quia juvat quantum ad cibum potest esse dupliciter, aut quantum ad ciborum genituram et multiplicationem, et sic est Agricultura; aut quantum ad ciborum multiplicatorum præparationem, et sic est Venatio, quæ continet omne genus præparandi cibos, et potus, et sapes, quod pertinet ad pistatores, cocos et cauponas. Denominatur autem ab unius parte solum, propter quamdam excellentiam et comparabilitatem. Si autem ad utriusque adminiculum, hoc est

dupliciter: aut defectum supplendo, et sic est Navigatio, sub qua continetur omnis mercatio, sive pertinentium ad operimentum, sive ad alimentum; aut removendo impedimentum aut nocumentum, et sic est Medicina, sive quæ consistit in confectione electuorum, sive potionum, sive unguentorum, sive curatione vulnerum, sive decisione membrorum, sicut Chirurgia. Theatrica autem est unica: et sic patet sufficientia.

Secundum lumen quod illuminat nos ad formas naturales apprehendendas, est lumen cognitionis sensitivæ, quod recte dicitur inferius, quia cognitio sensitiva ab inferiori incipit, et fit beneficio lucis corporalis; et hoc quintuplicatur secundum quinque sensus. Quorum sufficientiam sumit Augustinus² secundum naturam luminis elementorum, hoc modo: Quia lumen, sive lux faciens ad distinctionem rerum corporearum, aut est in suæ proprietatis eminentia, et quadam puritate, et sic est sensus visus; aut commisetur aëri, et sic est auditus; aut vaporibus, et sic est odoratus; aut humori, et sic est gustus; aut terreæ grossitie, et sic est tactus. Spiritus enim sensibilis naturam luminis habet, et in nervis viget, quorum natura est clara et pervia; et in istis quinque sensibus multiplicatur, secundum majorem et minorem depurationem. Itaque cum quinque sint corpora mundi simplicia, scilicet quatuor elementa, et quinta essentia, ut homo omnes formas corporeas posset percipere, quinque sensus habet illis correspondentibus: quia nulla fit apprehensio, nisi per aliquam similitudinem et convenientiam organi et objecti, pro eo quod natura sensus determinata est. Est et alius modus sufficientiam sensuum sumendi; sed hanc approbat Augustinus, et rationabilis videtur, quia ad hanc sufficientiam simul concurrunt correspondentia ex parte organi, medii et objecti.

Tertium lumen, quod illuminat ad veritates intelligibiles perscrutandas, est lumen cognitionis philosophicæ, quod ideo interiorius dicitur, quia interiores causas et laten-

Lumen cognitionis sensitivæ.

Quinque sensuum exteriorum sufficientia.

Lumen cognitionis philosophicæ.

¹ Hor., de Art. poet., prope finem. — ² Aug., de Gen. ad litt., lib. III, c. III et IV.

Veritas
triplex.

tes requirit; et hoc per principia disciplinarum et veritatis naturalis, quæ homini naturaliter sunt inserta. Et hæc triplicatur, in rationalem, naturalem, et moralem. Et sufficientia potest sumi sic: Est enim veritas sermonum, veritas rerum, et veritas morum. Rationalis veritatem sermonum considerat; naturalis, veritatem rerum; moralis, veritatem morum. Vel aliter, sicut in summo Deo est considerare rationem causæ efficientis, formalis, et exemplaris, quia est causa subsistendi, ratio intelligendi, et ordo vivendi; sic in ipsa illuminatione philosophiæ: quoniam aut illuminat ad cognoscendas causas essendi, et sic est Physica; aut rationes intelligendi, et sic est Logica; aut ordinem vivendi, et sic est Moralis. Tertio modo sic: quia lumen cognitionis philosophicæ illuminat ipsam intelligentiam, hoc autem potest esse tripliciter: aut in quantum regit motivam, et sic est Moralis; aut in quantum regit seipsam, et sic est Naturalis; aut in quantum regit interpretativam, et sic est Sermocinialis: ut sic illuminetur homo ad veritatem vitæ, ad veritatem scientiæ, et ad veritatem doctrinæ: et quoniam tripliciter potest aliquis per sermonem, quem habet apud se, interpretari, ut scilicet vel notum faciat mentis suæ conceptum, vel ut amplius moveat ad credendum, vel ut moveat ad amorem vel odium; ideo sermocinialis sive rationalis philosophia triplicatur, scilicet in Grammaticam, Logicam, et Rhetoricam: quarum prima est ad exprimendum; secunda, ad docendum; tertia, ad movendum. Prima respicit rationem, ut apprehensivam; secunda, ut judicativam; tertia, ut motivam. Et quia ratio apprehendit per sermonem congruum, judicat per verum, movet per sermonem ornatum; hinc est, quod hæc triplex scientia has tres passionem circa sermonem considerat. Rursus, quoniam intellectus noster dirigi habet in iudicando secundum rationes formales; et hæc tripliciter considerari possunt: vel in comparatione ad materiam, et sic dicuntur

rationes formales; vel in comparatione ad animam, et sic dicuntur intellectuales; vel in comparatione ad divinam sapientiam, et sic dicuntur ideales: ideo naturalis philosophia triplicatur, scilicet in Physicam propriè dictam, in Mathematicam, et in Metaphysicam: ita quod physica consideratio est circa rerum generationem et corruptionem, secundum virtutes naturales et rationes seminales; Mathematica est circa considerationes formarum abstractibilium, secundum rationes intelligibiles; Metaphysica, circa cognitionem omnium entium, quæ reducit ad unum primum principium, a quo exierunt secundum rationes ideales, sive ad Deum, in quantum principium, finis et exemplar: licet inter Metaphysicos de huiusmodi rationibus idealibus nonnulla fuit controversia. Postremo, quia regimen virtutis motivæ tripliciter habet attendi, scilicet respectu vitæ propriæ, respectu familiæ, et respectu multitudinis subiectæ; ideo moralis philosophia triplicatur, scilicet in Monasticam, Oeconomicam, et Politicam, quæ distinguuntur secundum triplicem modum prædictum, sicut apparet ex ipsis nominibus.

Philosophiæ
naturalis
partitio.

Philosophiæ
moralis
partitio.

Quantum lumen, quod illuminat ad veritatem salutarem, est lumen sacræ Scripturæ, quod ideo dicitur superius, quia ad superiora ducit, manifestando ea quæ sunt supra rationem; et etiam quia non per inventionem, sed per inspirationem, a Patre luminum descendit. Quod licet unum sit secundum intellectum literalem, est tamen triplex secundum sensum mysticum et spirituales. In omnibus enim sacræ Scripturæ libris, præter literalem sensum, quem exterius verba sonant, concipitur triplex sensus spiritualis, scilicet allegoricus, quo docetur quid credendum de divinitate et humanitate sit; moralis, quo docetur quomodo vivendum sit; et anagogicus, quo docetur qualiter est Deo adhærendum. Unde tota sacra Scriptura hæc tria docet, scilicet Christi æternam generationem et incarnationem,

Lumen
sacræ
Scripturæ.

Scripturæ
sensus.

Scriptura
sacra
tria
præci-

pue do- vivendi ordinem, et Dei et animæ unionem.
cel.

Primum respicit fidem; secundum, mores; tertium, finem utriusque. Circa primum insin-
dare debet studium doctorum; circa secundum, studium prædicatorum; circa tertium, studium contemplativorum. Primum maxime docet Augustinus; secundum maxime docet Gregorius; tertium vero docet Dionysius. Anselmus sequitur Augustinum; Bernardus sequitur Gregorium; Richardus sequitur Dionysium: quia Anselmus in ratiocinatione, Bernardus in prædicatione, Richardus in contemplatione. Hugo vero omnia hæc, id est, omnes sequitur.

Lumi- Ex prædictis colligitur, quod licet, ex prima
nis de- sursum
descen- descendis
denti- differentia
tis sex. sex.
Lumen cognitionis sensitivæ, lumen artis mechanicæ, lumen philosophiæ rationalis, lumen philosophiæ naturalis, et lumen philosophiæ moralis. Et ideo sex illuminationes sunt in vita ista: et habent vesperam, quia omnis hæc scientia destruetur. Et ideo succedit eis septima dies requietionis, quæ vesperam non habet, scilicet illuminatio gloriæ. Unde valde aperte possunt reduci sex istæ illuminationes ad senarium formationum, sive illuminationum, in quibus factus est mundus: ut cognitio sacræ Scripturæ primæ formationi, scilicet formationi lucis respondeat; et sic deinceps per ordinem. Et sicut omnes illæ ab una luce habebant originem, sic omnes istæ cognitiones ad cognitionem sacræ Scripturæ ordinantur, in ea clauduntur, et in illa perficiuntur, et, mediante illa, ad æternam illuminationem ordinantur. Unde omnis nostra cognitio in cognitione sacræ Scripturæ debet habere statum, et maxime quantum ad intellectum anagogiæ, per quem illuminatio nostra fertur in Deum, unde habuit ortum. Et ideo completus est circulus, completus est senarius, et proportio status.

Reduc- Videamus ergo qualiter aliæ illuminationes cognitionum reduci habent ad lumen sa-

cræ Scripturæ. Et primo videamus de illuminatione cognitionis sensitivæ, quæ tota versatur circa cognitionem sensibilem: ubi tria est considerare, videlicet cognoscendi medium, cognoscendi exercitium, cognoscendi oblectamentum. Si consideremus medium cognoscendi, intuebamur ibi Verbum æternaliter generatum, et ex tempore incarnatum. Nullum enim¹ sensibile movet potentiam, nisi mediante similitudine, quæ egreditur ab objecto, sicut proles a parente, et hoc generaliter, realiter et exemplariter est necesse esse in omni sensu. Illa autem similitudo non facit completionem in actu sentiendi, nisi uniatur cum organo et virtute. Et cum unitur, nova fit perceptio, et per illam perceptionem fit reductio, mediante illa similitudine, in objectum. Et licet non semper ita objectum sentiatur, semper tamen, quantum est de se, gignit similitudinem, cum est in sua completionem. Per hunc etiam modum intelligo, quod a summa mente, quæ cognoscibilis est in interioribus sensibus mentis nostræ, æternaliter emanavit similitudo, imago et proles, et ille postmodum², *quando venit plenitudo temporis*, unitus est menti et carni, id est homini, quem formaverat, qui nunquam fuerat prius: et per illum omnes mentes nostræ reducuntur in Deum, quæ illam similitudinem Patris per fidem in corde suscipiunt. Si vero consideremus sensuum exercitium, intuebamur ibi ordinem vivendi: unusquisque enim sensus se exercet circa proprium objectum, refugit sibi nocivum, et non usurpat alienum. Per hunc modum tunc sensus cordis ordinate vivit, dum seipsum exercet ad id ad quod est, contra negligentiam; dum refugit sibi nocivum, contra concupiscentiam; et dum non usurpat sibi alienum, contra superbiam. Omnis enim inordinatio aut venit ex negligentia, aut ex concupiscentia, aut ex superbia. Ille enim ordinate vivit, qui vivit prudenter, temperanter et obtemperan-

Ordinale
quis vi-
vat.

¹ Arist., *de Anima*, lib. II, text. 121. — ² Gal., IV, 4.

ter, ut refugiat negligentiam in operabilibus, concupiscentiam in appetibilibus, superbiam in excellentibus sive sublimibus. Si autem consideremus oblectamentum, intuebimur Dei et animæ unionem. Omnis enim sensus suum sensibile conveniens quærit cum desiderio, invenit cum gaudio, repetit sine fastidio, quia non satiatur oculus visu, nec auris auditu impletur. Per hunc etiam modum sensus cordis nostri, sive pulchrum, sive consonum, sive odoriferum, sive dulce, sive mellebre, debet desideranter quærere, gaudenter invenire, incessanter repetere. Ecce quomodo in cognitione sensitiva continetur occulte divina sapientia, et quam mira est contemplatio quinque sensuum spiritualium, secundum conformitatem ad sensus corporales.

Reductio
artis
mechanicæ.

Per hunc modum est reperire in illuminatione artis mechanicæ, ejus tota intentio versatur circa artificialium productionem. In qua ista tria possumus intueri, scilicet Verbi generationem et incarnationem, vivendi ordinem, et Dei et animæ fæderationem; et hoc, si consideremus scilicet egressum, effectum, fructum; vel sic: artem operandi, qualitatem effecti artificii, et utilitatem fructus eliciti. Si consideremus egressum, videbimus quod effectus artificialis exit ab artifice, mediante similitudine existente in mente, per quam artifex excogitat, antequam producat, et inde producit, sicut disposuit. Producit autem artifex exterius opus assimilatum exemplari interiori eatenus, quo potest melius. Et si talem effectum posset producere qui ipsum amaret et cognosceret, utique faceret. Et si effectus ille cognosceret suum opificem, hoc esset mediante similitudine, secundum quam ab artifice processit. Et si haberet obtenebratos oculos cognitionis, ut non posset supra se elevari, necesse esset ad hoc, ut ad cognitionem sui opificis duceretur, quod similitudo, per quam productus esset effectus, condescenderet usque ad illam naturam, quæ ab eo posset capi et cognosci. Per hunc

modum intellige, quod a summo Opifice nulla creatura processit, nisi per Verbum æternum, in quo omnia disposuit, et per quod omnia produxit, non solum creaturas habentes rationem vestigii, sed etiam imaginis, ut eidem assimilari possint per cognitionem et amorem. Et quoniam per peccatum rationalis creatura oculum contemplationis obnubilatum habuit, decen- tissimum fuit ut æternum et invisibile fieret visibile, et assumeret carnem, ut nos ad Patrem reduceret. Et hoc est, quod dicitur ¹: *Nemo venit ad Patrem, nisi per me*. Et ²: *Patrem nemo novit, nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare*. Et ideo dicitur ³: *Verbum caro factum*. Considerantes igitur illuminationem artis mechanicæ quantum ad operis egressum, intuebimur ibi Verbum generatum et incarnatum, id est divinitatem et humanitatem, et totius fidei integritatem. Si vero consideremus effectum, intuebimur vivendi ordinem. Omnis enim artifex intendit producere opus pulchrum, et utile, et stabile: et tunc est carum et acceptabile opus, cum habet istas tres conditiones. Juxta hæc tria, necesse est reperiri tria in ordine vivendi, scilicet scire, velle, et impermutabiliter operari, sive perseveranter. Scientia reddit opus pulchrum, voluntas reddit utile, perseverantia reddit stabile. Primum est in rationali, secundum in concupiscibili, tertium in irascibili. Si consideremus fructum, inveniemus Dei et animæ unionem. Omnis enim artifex, qui aliquid opus facit, aut facit ut per illud laudetur; aut ut per illud aliquid sibi operetur, vel lucretur; aut ut in illo delectetur: secundum tria, quæ sunt in appetibilibus, scilicet bonum honestum, conferens et delectabile. Propter hæc tria, fecit Deus animam rationalem, ut ipsa eum laudaret, et ut ipsa illi serviret, et ut ipsa in eo delectaretur et quiesceret. Et hoc est per charitatem ⁴, *in qua qui manet, in Deo manet, et*

Tria in
ordine
vivendi.

¹ Joan., xiv, 6. — ² Matth., x, 27. — ³ I Joan., i, 14. — ⁴ I Joan., iv, 15.

Deus in eo : ita quod est ibi quædam mirabilis unio, et in unione mirabilis delectatio. Quoniam ipse loquitur¹ : *Delicia meæ esse cum filiis hominum*. Ecce quomodo illuminatio artis mechanicæ via est ad illuminationem sacræ Scripturæ, et nihil est in ea, quod non prædicet veram sapientiam. Et ideo sacra Scriptura frequenter talibus similitudinibus utitur satis recte.

Reduc-
tio Phi-
losophiæ
rationa-
lis.

Juxta hunc etiam modum est reperire in illuminatione rationalis philosophiæ, cujus principalis intentio versatur circa sermonem, in quo est tria considerare, secundum triplicem ipsius sermonis considerationem, scilicet respectu proferentis, ratione prolationis, et respectu audientis, sive ratione finis. Si sermonem consideremus in respectu ad loquentem, sic, videbimus quomodo omnis sermo significat mentis conceptum; et ille conceptus interior est verbum mentis, et ejus proles, quæ nota est etiam ipsi concipienti. Sed ad hoc quod fiat nota audienti, induit formam vocis, et verbum intelligibile, mediante illo indumento, fit sensibile, et auditur exterius, et suscipitur in aure cordis audientis, et tamen non recedit a mente proferentis. Juxta hunc modum, videmus in Verbo æterno, quod Pater æternaliter ipsum concepit generando, secundum illud² : *Nondum erant abyssi, et ego jam concepta eram*. Sed ad hoc quod homini sensibili fieret cognoscibile, induit formam carnis, et³ *Verbum caro factum est, et habitavit in nobis*, et tamen remansit in sinu Patris. Si vero consideremus sermonem ratione sui, sic intuebimur in eo vivendi ordinem. Ad complementum enim sermonis necessario ista tria concurrunt, scilicet congruitas, veritas et ornatus. Et juxta hæc tria, omnis actio nostra debet habere modum, speciem, et ordinem : ut sit modificata per modestiam in exteriori opere; speciosa per munditiam in affectione; ordinata et ornata per rectitudinem in intentione. Tunc enim recte, et

De ra-
tione sermo-
nis tria.

ordinate vivitur, cum intentio recta, et affectio munda, et operatio modesta. Si vero consideremus sermonem ratione finis, sic est ad exprimendum, ad erudiendum, et ad movendum : sed nunquam exprimit aliquis, nisi mediante specie; nunquam docet, nisi mediante lumine arguente; nunquam movet, nisi mediante virtute. Et sic constat, quod hoc non fit (a) nisi per speciem, et lumen, et virtutem intrinsecam, intrinsecus animæ unitam. Et ideo concludit Augustinus, quod ille solus est verus Doctor, qui potest speciem imprimere, et lumen infundere, et virtutem dare cordi audientis. Et hinc est, quod cathedram habet in cælo, qui intus corda docet. Sicut ergo nihil cognoscitur per sermonem perfecte nisi mediante virtute, lumine et specie unitis animæ; sic ad hoc, quod anima erudiatur ad Dei cognitionem per ipsius internam locutionem, necesse est quod uniatur ei qui est *splendor gloriæ, et figura substantiæ ejus, portans omnia verbo virtutis suæ*. Ex quo patet, quam mira est hæc contemplatio per quam Augustinus in multis libris manuducit ad divinam sapientiam.

Reduc-
tio Phi-
losophiæ
naturalis.

Secundum etiam hunc modum est reperire in illuminatione naturalis Philosophiæ, cujus principalis intentio versatur circa rationes formales in materia, in anima, et in divina sapientia : quas tripliciter contingit considerare, scilicet secundum habitudinem proportionis, secundum effectum causalitatis, et secundum medium unionis. Et secundum hæc tria, est reperire tria præmissa. Si consideremus eas secundum habitudinem proportionis, videbimus in eis Verbum æternum, et Verbum incarnatum. Rationes intellectuales et abstractæ quasi mediæ sunt inter seminales et ideales. Sed rationes seminales non possunt esse in materia, quin sit in ea generatio et productio formæ. Similiter vero in anima non sunt rationes intellectuales, quin sit generatio verbi in mente : ergo nec idealis in Deo,

¹ Prov., VIII, 31. — ² Ibid., 24. — ³ Joan., I, 14. — ⁴ Hebr., I, 3.

(a) Cat. edit. sit.

quin sit productio Verbi a Patre secundum rectam proportionem : hoc enim est dignitatis ; et si convenit creaturæ, multo fortius inferri potest de Creatore. Propter quod dixit Augustinus¹, quod Filius Dei est ars Patris. Rursus appetitus qui est in materia, ordinatur ad rationes intellectuales, ut nullo modo perfecta sit generatio, nisi anima rationalis uniatur materiæ corporali. Per consimilem igitur rationem potest argui, quod summa perfectio, et nobilissima in universo, esse non potest nisi natura in qua sunt rationes seminales, et natura in qua sunt rationes ideales, simul concurrant in unitatem personæ; quod factum est in Filii Dei incarnatione. Prædicat igitur tota naturalis Philosophia, per habitudinem proportionis, Dei Verbum natum, et incarnatum, ut idem sit² *Alpha et Omega*, natum scilicet in principio et ante tempora, incarnatum vero in fine sæculorum. Si vero consideremus rationes istas secundum effectum causalitatis, perpendimus ordinem vivendi : quoniam generatio non potest fieri in materia generabili et corruptibili secundum rationes seminales, nisi beneficio luminis corporum supercœlestium, quæ elongantur a generatione et corruptione, scilicet a sole, luna et stellis. Per hunc etiam modum anima non potest opera vitæ facere, nisi suscipiat a Sole, id est a Christo, gratuiti luminis beneficium, et nisi consequatur ipsius Lunæ, id est, Virginis Mariæ matris Christi patrocinium, et nisi imitetur aliorum Sanctorum exempla : ex quorum concursu congregetur in ipsa opus unum atque perfectum. Unde ordo vivendi pendet in his tribus. Si autem consideremus istas rationes secundum unionis medium, intelligemus per quem modum fiat unio animæ ad Deum. Nam natura corporalis animæ non potest uniri, nisi mediante humore, mediante spiritu, et mediante calore; quæ tria disponunt carnem, ut vitam

suscipiat ab anima. Secundum hoc etiam intelligitur, quod Deus non præstat vitam animæ, nec ei etiam unitur, nisi sit humida per gemitum compunctionis et pietatis, et nisi sit spiritualis per contemptum omnis terrenitatis, et nisi sit calida per desiderium ipsius dilecti, et patriæ cœlestis. Ecce qualiter in Philosophia naturaliter latet sapientia Dei,

Penes modos prædictos est reperire in illuminatione Philosophiæ moralis lumen sacræ Scripturæ : quoniam intentio moralis Philosophiæ principaliter versatur circa rectitudinem : versatur enim circa justitiam generalem, quæ, ut dicit Anselmus³, est rectitudo voluntatis. Rectum autem habet tripliciter notificari; et secundum hoc, tria præmissa relucet in consideratione rectitudinis. Uno modo dicitur rectum, cujus medium non exit ab extremis. Si ergo in Deo est summa rectitudo, et secundum se, et in quantum est principium, et in quantum est finis omnium, necesse est in Deo ponere mediam personam secundum se, ut una sit tantum produciens, alia tantum producta, media vero produciens et producta. Necesse est etiam ponere medium in egressu et regressu rerum : sed medium in egressu necesse est quod plus teneat se a parte producentis; medium vero in regressu, plus a parte redeuntis. Sicut ergo res exierunt a Deo per Verbum Dei, sic ad completum reditum necesse est Mediatorem Dei et hominum non tantum Deum esse, sed etiam hominem, ut homines reducat ad Deum. Alio modo dicitur rectum, quod dirigenti se conformatur. Et secundum hoc in consideratione rectitudinis conspicietur ordo vivendi. Ille enim recte vivit, qui dirigitur secundum regulas juris divini: et hoc est, quando voluntas hominis assentit præceptis necessariis, monitis salutiferis, consiliis perfectis, ut probet homo⁴ *quæ sit voluntas Dei bona, et beneplacens, et perfecta* : et tunc rectus ordo vivendi dicitur, in quo nulla obliquitus potest reperiri. Tertio modo dicitur rectum, cujus summitas

Reductio Philosophiæ moralis.

Rectum tripliciter dicitur.

Ratio quia vivit.

Unio animæ ad Deum quomodo fiat.

¹ Aug., de Trinit., lib. VI, c. x. — ² Apoc., xii, 13. — ³ Anselm., Dial. de Verit., c. xiii. — ⁴ Rom., xii, 2.

est sursum erecta, sicut homo habet statutam rectam. Et secundum hoc, in consideratione rectitudinis, manifestatur Dei et animæ unio. Cum enim Deus sit sursum, necesse est quod apex ipsius mentis sursum erigatur. Hoc autem est, cum rationalis assentit primæ veritati propter se et super omnia; cum irascibilis innititur summæ largitati; et cum concupiscibilis adhæret bonitati: tunc ¹ *qui* hoc modo *adhæret*, unus spiritus est cum Deo. Et sic patet quomodo ² *multiformis sapientia Dei*, quæ lucide traditur in sacra Scriptura, occultatur in omni cognitione et in omni natura. Patet etiam quomodo omnes cognitiones famulantur Theologiæ. Et ideo ipsa assumit exem-

pla, et utitur vocabulis pertinentibus ad omne genus cognitionis. Patet etiam quam ampla sit via illuminativa, et quomodo in omni re quæ sentitur, sive quæ cognoscitur, interius lateat ipse Deus. Et hic est fructus omnium scientiarum, ut in omnibus ædificetur fides, honorificetur Deus, componantur mores, hauriantur consolationes, quæ sunt in unione Sponsi et Sponsæ. Quæ quidem unio fit per charitatem, ad quam terminatur tota intentio sacrae Scripturæ, et per consequens omnis illuminatio desursum descendens, et sine qua omnis cognitio vana est: quia nunquam pervenitur ad Filium, nisi per Spiritum sanctum, qui docet nos omnem veritatem, qui est benedictus in sæcula sæculorum. Amen.

Fructus
scientiarum
quis
sit.

¹ 1 Cor., vi, 17. — ² Ephes., iii, 10.

OPUSCULUM

DE

QUATUOR VIRTUTIBUS CARDINALIBUS ¹

ARGUMENTUM

(*Ex edit. Vatic.*)

Plotinum, inter Philosophiæ professores cum Platone principem, libro II *de Virtutibus*, Enn. I, et Macrobius, libro I *in Somn. Scip.*, c. viii, secutus Auctor, de quatuor virtutibus cardinalibus in hoc opusculo sermonem scribit, rationemque exponit, quare vocentur cardinales: ac præterea virtutum earumdem officia docet, gradus etiam, et status diversos, quorum causa appellationes diversas sortiuntur. Nam hæ quatuor virtutes politicæ, purgatoriæ, purgati animi, et exemplares dicuntur; imo singulæ his quatuor nominibus possunt nuncupari. Bona quoque pars hujus opusculi desumitur ex tractatu *de Virtutibus Cardinalibus* olim Senecæ ascripto, postea vero Martino episcopo Damiensi, germano suo auctori, ope MSS. codicum, restituto. Qui quidem auctor teste Trithemio, claruit sub Theudemiro rege Suevorum, Imperium Constantinopolitanum gubernante Justiniano Augusto, anno Domini 540. Hæc autem materia sæpius a S. Bonaventura tractatur, ut videre est apud eundem, lib. III *Sent.*, dist. xxxiii (huj. edit. tom. V, pag. 47 et seq.), et in *Hexaem.*, serm. v et vi, et in *Breviloq.*, part. V, cap. iv, et in *Centiloq.*, part. III, sect. xxxvi et xli, cum sequentibus, supra, hoc eodem tomo (huj. edit. pag. 300, 404, 410, etc.).

De quatuor virtutibus cardinalibus, sunt virtutes politicæ, id est, scientiæ de gubernatione civitatum, purgatoriæ, purgati animi, et exemplares. Seneca ²: « Quatuor virtutum species multorum sapientum sententiis diffinitæ sunt, quibus animus humanus comptus, ad honestatem vitæ possit accedere: quarum prima est prudentia, secunda magnanimitas, tertia continentia, quarta justitia. Singulæ igitur honestum, et bene morigeratum faciunt virum. » Gregorius ³: « Solidum nostræ mentis ædificium prudentia, temperantia, fortitudo, justitia sus-

tinuit. In his igitur quatuor virtutibus tota boni operis structura consurgit. » Unde quatuor paradisi fluminibus terra irrigatur, quia dum his quatuor virtutibus cor confunditur (a), ab omni desideriorum aestu temperatur. Cardinales appellantur, quia sicut ostium vertitur in cardine et regitur, ita his regitur et vertitur vita hominis. Per virtutes namque cardinales rectificatur anima in suis virtutibus. Nam prudentia rectificat vim rationalem; fortitudo, sive magnanimitas, irascibilem; temperantia, sive continentia, concupiscibilem; justitia vero

Cardinales virtutes cur dicte.

¹ Cf. Edit. Argentin., an. 1495, part. II; edit. Vatic., 1596, tom. VI, part. I, p. 234; edit. Lugd., an. 1647, tom. I, p. 233; edit. Ven., an. 1751, tom. VI, part. I,

p. 17. — ² Imo Martin. Lum., *de qual. Virt. Cardin.* — ³ Greg., *Moral.*, lib. II, c. xxvii, non longe a princ.

(a) Forte legend. conspergitur.

rectificat omnes vires. Ipsa enim justitia apprehendit omnes virtutes ad proximum, ut est liberalitas, et ordinantes ad seipsum, sicut est poenitentia et innocentia; et ordinantes ad Deum, sicut est latrā, pietas et obedientia. Et ideo justitia dicitur retinens omnes virtutes, quia non tantum est specialis, sed generalis virtus, comprehendens totius animi rectitudinem, cum ipsa dicatur rectitudo voluntatis.

Nota : per virtutes cardinales homo in omnibus operibus instruitur, et contra vitia armatur. Primum fit dupliciter : quoad se, per prudentiam ; quoad proximum, per justitiam. Secundum etiam dupliciter : in prosperis, per temperantiam ; in adversis, per fortitudinem armatur. Augustinus ¹ : « Prudentia est in præcavendis insidiis ; justitia, in subveniendis miseriis ; fortitudo, in perferendis molestiis ; temperantia, in coercendis delectationibus pravis. » Politicæ dicuntur, prout sunt in recto regimine rationis ; purgatoriæ, prout sunt in victoria vitiorum, et respiciunt partim interiora, et partim exteriora ; purgati animi dicuntur, quando devictis vitiis possessor virtutum quiescit, raro insurgentibus motibus pravis primis. Exemplares dicuntur, quæ in mente divina consistunt : nam ideæ in Deo sunt, et omnium rerum exemplar est.

De prudentia. Nota, quod quælibet virtus cardinalis potest coaptari singulis virtutibus jam præmissis. Nam prudentia, prout est virtus politica, ut ait Macrobius ², « est ad rationis normam, quæ cogitat, et quæ agit, universa dirigere, nihil præter rectum facere vel velle. » Secundo, prout est virtus purgatoria, est mundum, et omnia quæ in mundo sunt, divinorum contemplatione despicere. Tertio, prout est virtus purgati animi, est sola divina noscere, et ea, tanquam nihil sit aliud, intueri. Exemplaris autem est ipsa mens divina, cui omnia nuda sunt et aperta, et disponit universa, quæ in cælo

sunt, et quæ in terra sunt, etc. Primus gradus facit hominem in omnibus rationabiliter operari, et cum hominibus honeste conversari. Secundus mentem altius erigit, quia cum mundana despicit, æterna et cælestia prudenter appetit. Tertius mentem plenius perficit, dum eam in æternis figit, quia sola æterna cælestia bona concupiscit. Quartus, qui in solo Deo est, prædictos gradus inchoat, deducit et consummat, quia omnis vera prudentia a Domino Deo est. Seneca ³ : « Quisquis prudentiam sequi desideras, tunc per rationem recte vives, si omnia prius æstimes et perpenses. Si prudens esse cupis, in futura prospectum intende, et quæ possint contingere cuncta ante propone. Nil tibi subitum sit, sed ante per otium prospicias. Nam qui prudens est, nunquam dicit : « Non putavi id fieri, » quia non dubitat, sed expectat ; nec suspicatur, sed cavet. Si prudentiam amplecteris, ubique idem eris : et prout varietas exigit rerum, ita te accommodes tempori. Sermo tuus non sit inanis ; sed aut suadeat, aut moneat, aut consoletur, aut præcipiat. Lauda parce, vitupera parcius : nam similiter reprehensibilis nimia laudatio, sicut immoderata culpatio. Illa siquidem adulatione, ista malignitate suspecta est. Si prudens est animus tuus, tribus temporibus dispensetur : præsentia ordina, futura prævide, et præterita recordare. Nam qui non de futuro præmeditatur, in omnia incautus incidit (a). Propone animo tuo mala futura, et bona, ut illa sustinere possis, ista moderari. Non semper sis in actu, sed interdum animo tuo dato requiem. Sed et ipsa requies plena sit scientiæ studiis, et cogitationibus bonis. Nam prudens nunquam marceat otio : aliquando animum remissum, nunquam dissolutum habet. Non te moveat auctoritas dicentis ; nec quis, sed quid dicatur, attendito ; nec quam multis, sed qualibus placeas cogites. » Prudentia est bonarum rerum et malarum discretio, utraque cum fuga mali

Prudentia quid.

¹ Aug., de Trinit., lib. XIV, c. IX. — ² Macrobi., (a) Cæt. edit. inedit.

in Somm. Scip., lib. I, c. 11. — ³ Imo Martin. Dum., lib. cit.

et electione boni : de qua procedit circum-
spectio, docilitas, et cautio. Circumspectio
est cautela contrariorum vitiorum, qua fu-
gimus avaritiam, et cavemus prodigalita-
tem. Docilitas est potentia erudiendi, hoc
ordine, ut prius te, et postea alios instruas.
Cautio est prudentia discernendi vitia, vir-
tutum speciem inferentia. Prudentia in sex
dividitur : primo in cognitionem præsen-
tium, nunde in Proverbio dicitur ¹ : *Præ-*
cedant palpebræ tuæ gressus tuos, id est
consilia tua facta tua præveniant. Secundo,
in memoriam præteritorum; unde dicit Eze-
chias ²: *Recogitabo tibi omnes annos meos*, etc.
Tertio, in providentiam futurorum, unde
Boetius ³ : « Non sufficit intueri quod situm
est ante oculos; prudentia rerum exitus me-
titur. » Quarto, in circumspectionem con-
trariorum, ut in Proverbio dicitur ⁴ : *Est*
via, quæ videtur homini recta; novissima
autem illius ducunt ad mortem. Quinto, in
cohibitionem peccatorum, unde dicit Pau-
lus ⁵ : *Castigo corpus meum et in servitutem*
redigo. Sexto, in exercitationem virtutum,
ait enim Ecclesiastes ⁶ : *Quodcumque potest*
manus tua facere, instanter operare.

De tem-
perantia.

Secunda virtus cardinalis est temperantia,
quæ prout est virtus politica, est nihil appe-
tere pœnitendum, in nullo legem modera-
tionis excedere, et sub iugo rationis cupidi-
tatem domare. Secundo, prout est purgato-
ria, est omnia relinquere, in quantum natura
patitur, quæ corporis usus requirit. Tertio,
prout virtus purgati animi, est terrenas cu-
piditates non solum reprimere, sed penitus
oblivisci. Quarto, prout exemplaris, quæ in
Deo est, sic est, quod in se perpetua inten-
tione conversa est. Primus gradus ab ex-
cessu et defectu custodit, quia ei medium
virtutis omni tempore ostendit. Secundus
mentem ad æterna perfecte dirigit, quia su-
perfluitatem rerum gravantium firmiter ex-
cludit. Tertius mentem in æternis figit, quia
concupiscentiam omnis inordinati concupis-

cibilis penitus extinguit. Quartus prædictos
gradus inchoat, deducit, et perducit, et per-
ficit, quia omni creaturæ numerum, pondus
et mensuram tribuit. Seneca ⁷ : « Si conti-
nentiam diligis, circumcide superflua, et in
arctum desideria constringe. Considera te-
cum quantum natura deposcat, non quan-
tum cupiditas spectat. Palatum tuum fames
excitet, non saporis; nec ad voluptatem, sed
ad cibum accedas; nec præsentibus deliciis
inhærebis, nec desiderabis absentes. Si conti-
nentiam diligis, turpia fugito, antequam
accidant; nec quidquam aliud magis vere-
beris, quam teipsum. Omnia præter turpi-
tudinem tolerabilius crede. A verbis quoque
turpibus te abstine, quia licentia eorum im-
pudentiam nutrit. Si continens es, opus est
continue affectiones adulationum repellere,
quarum sermones animum quadam volup-
tate resolvunt. Si continens es, et animi et
corporis impetus observa, ne indecori sint;
nec ideo contemnes, quia latent : nam nihil
differt, si nemo videat, cum ipse videas.
Cunctis esto benignus, nulli blandus, et
paucis familiaris, omnibus æquus : bonæ
famæ, neque tuæ seminator, neque invidus
alienæ. Ad iram tardus : ad misericordiam
pronus. In adversis firmus : in prosperis
cautus et humilis. Virtutum occultator, sicut
alii vitiorum : rari sermonis, sed loquen-
tium patiens. Quæ nosti, sine arrogantia
postulanti imparties : quæ nescis, sine oc-
cultatione ignorantia, tibi postula humiliter
impartiri. » Notandum quod temperantia est
virtus cum potentia resistendi illecebris in
nobis impetus facientibus : ex qua procedit
continentia, quæ est virtus ab illecebris,
castitas, sobrietas, parcitas, qua retinens
retinenda, largitas, moderantia, honestas,
abstinentia, verecundia, modestia, omnium
rerum moderatio.

Tertia cardinalis virtus est fortitudo : 1. po-
litica, quæ est animum supra periculi me-
tum erigere, nihilque nisi turpia timere.

De for-
titudine.

¹ Prov., IV, 25. — ² Isa., XXXVIII, 15. — ³ Boet., de
Consol. philosoph., lib. II, pros. 4. — ⁴ Prov., XVI, 25.

— ⁵ I Cor., IX, 27. — ⁶ Eccle., IX, 10. — ⁷ Imo Martin.
Dum., lib. cit.

Secundo purgatoria, est animo non terri contra quæque adversa. Tertio purgati animi, est passiones non solum vincere corporis, sed animo penitus ignorare. Exemplaris, quæ in Deo est, quod semper idem est, nec unquam mutatur. Ex his potest patere, quod primus gradus hominem facit omnem metum pro utilitate reipublicæ postponere, et nihil nisi turpia formidare. Secundus magis confortat, ut nulla pœna carnalis eum terreat, quia ad sola æterna fortiter anhelat. Tertius mentem in æternis figit, cum contraria viderit repugnare animo, et confidenter contemnit. Quartus prædictos gradus inchoat, deducit, et consummat. Ipse ¹ *attingit a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter*. Seneca ²: « Magnanimitas, quæ et fortitudo dicitur, si insit animo tuo, vives cum magna fiducia, liber, intrepidus, alacer. Magni animi hominis bonum est, finem hujus vitæ intrepidum expectare. Si magnanimus fueris, nunquam judicabis tibi contumeliam fieri. De inimico dices: « Non mihi nocuit, sed nocendi animum habuit: » et cum ipsum in potestate tua videris, vindictam putabis vindicare potuisse, et non fecisse. Scito enim magnum et honestum vindictæ esse genus, ignoscere. Eris magnanimus, si pericula non appetas ut timerarius, nec formides ut timidus. Nam timidum nil facit animum, nisi reprehensi-

Mag-
num, et
honestum
vindi-
ctæ ge-
nus. For-

bilis vitæ conscientia. Fortitudo est immobilis inter adversa animi, laborum et periculorum susceptio, quæ nec adversitatis incursu frangitur, nec prosperitatis blandimento elevatur. De qua oritur magnanimitas, fiducia, securitas, patientia, perseverantia, longanimitas, humilitas, mansuetudo, etc.

titudo
quid.

Quarta virtus cardinalis est justitia: 1. politica, quæ est mundum despiciere, et servare unicuique quod suum est, scilicet sibiipsi, et proximo, et Deo. Secundo purgatoria, est ad veram viam proximi consentire, et uniuscujusque virtutes in suo vigore servare. Tertio, purgati animi, est cum divina mente perpetuo fœdere sociari. Exemplaris justitia, quæ in Deo est, perenni lege a sempiterna operis sui continuatione non flectitur. Primus gradus ab omni iniquitate custodit, et cum omnibus hominibus conversari facit. Secundus mentem ad æterna trahit, quia justo ordini rationis perfecte consentit. Tertius mentem in æternis figit, quia illam cum Deo æterno perpetuo fœdere sociat. Quartus prædictos gradus inchoat, deducit et perficit, quia omnem creaturam sua perpetua et inflexibili lege juste regit. Ex his patet, quo modo per virtutes cardinales, ut sunt politicæ, homo ordinatur in operationibus suis quoad proximum suum; per virtutes, quæ sunt purgatoriæ, ordinatur ad seipsum; per virtutes purgati animi, ad Deum. Seneca ³: « Justitia est naturæ tacita conventio in adiutorium multorum inventa. »

¹ Sap., viii, 1. — ² Imo Martin, Dum., lib. cit. —
³ Imo Martin, Dum., ubi supra.

OPUSCULUM

DE

TRIBUS TERNARIIS PECCATORUM INFAMIBUS¹

ARGUMENTUM

(*Ex edit. Vatic.*)

Opusculum hoc de tribus ternariis peccatorum infamibus mutilum et imperfectum est : id quod Lector facile intelligere potest. Nam cum S. Bonaventura sermonem instituat de tribus peccatorum ternariis, quorum primus est de originali, mortali, et veniali peccato; secundus de peccato cordis, oris, et operis; tertius de concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, et superbia vitæ: primum tantum ternarium explicando prosèquitur, reliqui vero duo neque in impressis, neque in manuscriptis codicibus reperiuntur. Illud autem quidquid ex hoc Opusculo residui est, de omni peccatorum conditione doctrinam valde utilem continet. Si quis vero materiam hanc copiosius ab Auctore explicatam desiderat, legat eundem in librum II *Sententiarum*, dist. xxxv et xxxvi; *Breviloqui*, parte III per totum; *Centiloqui*, parte I per totum; *Pharetre*, libro II, capite v. Ubi multæ de peccato sanctorum Patrum sententiæ conjunguntur; Diætæ Salutis titulo I, et multis aliis locis.

CAPUT PRIMUM.

Quod tres sunt ternarii peccatorum infames, et de primo ternario in genere.

Tres
peccato-
rum ge-
nerales
divisio-
nes.

Tres sunt ternarii peccatorum infames. In primo est peccatum originale, mortale et veniale, ad quæ omnia alia peccata reducuntur. In secundo est peccatum cordis, oris et operis; et his tribus modis omnia peccata committuntur. In tertio est concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, et superbia vitæ; et ab his tribus omnia peccata oriuntur. Quantum autem ad primum nota, quod illa tria possunt distingui secundum naturam corporalis infirmitatis: est enim

quædam infirmitas, quæ cum natura producit, sicut podagra; est quædam per quam tota vita destruitur, sicut febris continua; et est quædam per quam natura debilitatur, sicut febris disercasia. Secundum hunc modum ista tria peccata distinguuntur. Nam peccatum originale est illud, quod cum natura traducitur; et ideo dicitur²: *Omnes nascimur filii iræ*. Peccatum mortale est illud per quod tota vita spiritualis destruitur, vel consumitur; de quo dicitur³: *Anima quæ peccaverit, ipsa morietur*. Peccatum veniale est illud, per quod natura debilitatur. Et ista duo sic differunt: nam peccatum veniale est in anima sicut punctura pulicis in corpore, quæ modicum lædit;

Pecca-
tum ve-
niale est
mortale
quomo-

¹ Cf. Edit. Argentini., an. 1495, part. I; edit. Vatic., an. 1596, tom. VI, part. I, p. 279; edit. Ven., an. 1611, tom. I, p. 7; edit. Lugd., an. 1647, tom. I,

part. I, p. 277; edit. Ven., an. 1754, tom. IX, p. 40.—

² *Ephes.*, II, 3. — ³ *Ezech.*, XVIII, 4.

da differe-
raut. sed peccatum mortale est in anima sicut morsus serpentis in corpore, qui veneno hominem interficit. Vel aliter potest patere sub tali exemplo: peccatum mortale opponitur charitati; sed veniale opponitur fervori charitatis. Unde sicut homo, quando projicit in ollam ferventem modicum aquæ frigidæ, impedit fervorem, sed non tollit caliditatem; ita peccatum veniale impedit fervorem charitatis, quia ex hoc efficitur homo tepidus; sed non tollit charitatem, quia compatiuntur se ad invicem in eodem subjecto. Sed mortale destruit totum, sicut si homo projiceret in ollam ferventem aquam frigidam in maxima copia, et fervorem impediret, et caliditatem extingueret. Sic ergo differunt mortale, et veniale.

CAPUT II.

De peccato originali, et de quadruplici ejus distinctione ab aliis peccatis.

Peccatum originale qualiter ab aliis differat.

Circa originale nota, quod ab aliis in quatuor distinguitur, quia habet unitatem, communitatem, æqualitatem, et differentem qualitatem. Primo unitatem habet, quia est unum in omnibus. Nam in uno homine est unum numero; in omnibus est unum proportionem, respectu ad unum principium. Alia autem peccata sunt varia et diversa. Quod autem peccatum originale sit unum, patet ex ipsa natura cum qua traducitur: quia sicut humana natura est una, ita infectio naturæ est una. Et hoc potest patere multis exemplis. Videmus enim quod arbor unius naturæ multa folia habet, et tamen omnia folia eandem figuram habent. Et arbor una multos fructus producit, qui similem saporem habent: simile est in proposito, quia ab uno homine omnes homines producuntur. Et quia ipse primus homo peccatum originale commisit, ideo in omnes posteros transmisit. Ideo dicitur ¹: *Sicut per unum hominem peccatum intravit in hunc mundum.*

Secundo habet communitatem, quod de aliis non contingit. Peccatum enim mortale non est in omnibus, quia non fuit in Joanne Baptista, Ilie, et multis aliis; et etiam veniale, quia non fuit in Beata Virgine. Augustinus ²: « Cum de peccatis agitur, nolo de Virgine fieri mentionem. » Sed originale omnibus est commune, qui per carnalem originem descenderunt. Et quia Christus non descendit ab Adam per originem carnalem vel feminalem, ideo peccatum originale non contraxit. Et ideo dicit Augustinus, quod esse sine peccato, solius est Redemptoris, qui fuit sine peccato contracto et commisso. Et si aliquis alius miraculose ex carne humana formaretur, peccatum originale non haberet, quia ab Adam secundum legem communem, scilicet concupiscentiæ, non descenderet. Cum autem omnes ab eo secundum legem prædictam descendant, id est secundum feminalem rationem, omnes contrahunt originale peccatum, cuius signum est mors, quæ est stipendium originalis. Unde Paulus ³: *Stipendium peccati mors*. Unde sicut omnes morimur, ita omnes originale contrahimus. Sed si aliquis non contraheret, redemptione facta per Christum non indigeret: quod est hæreticum, et a fide catholica alienum.

Tertio habet æqualitatem. In aliis peccatis magna diversitas est, quia homicidium est majus peccatum quam furtum, et adulterium quam fornicatio, et sic de aliis. Et in venialibus sunt etiam gradus, penes illa tria quæ dicit Apostolus ⁴, id est *lignum, fenum, stipulam*: sed peccatum originale æquale est in omnibus, quia est a principio naturæ, quæ æqualiter est in omnibus.

Quarto habet differentem qualitatem, quia reliqua peccata ideo sunt peccata, quia voluntaria, et si non essent voluntaria, non essent peccata: sed peccatum originale non est voluntarium voluntate contrahentis, sed

n. 42; de Peccat. merit. et remiss., lib. II, c. xx et xxix, n. 28 et 57; contra Julian., lib. V, c. 12, post med. —

³ Rom., vi, 23. — ⁴ I Cor., iii, 12.

¹ Rom., v, 12. — ² Aug., de Nat. et Grat., c. lxxvi,

tantum voluntate primi originantis. Alia etiam peccata non traducuntur in filios a parentibus; sed originale tradneitur. Et ratio hujus est, quia in quolibet homine duo sunt natura, et persona. Ea quæ sunt personæ, non traducuntur a parentibus in filios: non enim pater traducit in filios virtutes et scientiam, quæ proprio studio acquisivit, nec peccata, quia proprio actu commisit; sed ea, quæ pertinent ad naturam speciei, a parentibus in filios traducuntur, nisi aliquod eveniat impedimentum. Unde oculatus generat oculatum. Et sic cum originale peccatum sit naturæ, a parentibus in filios traducitur; sed peccatum mortale cum sit peccatum personæ, in filios non tradueitur. Ilujus exemplum, scilicet peccati originalis, in rebus sensibilibus apparet. Si aliquis vellet haurire de fonte aquam quæ esset turbida et corrupta, hauriendo aquam, hauriret corruptionem. Simile est in proposito, quia cum tota natura sit corrupta per peccatum originale, quicumque recipit naturam, simul recipit et peccatum. Item alio modo: omnes homines qui nascuntur ex Adam, possunt considerari ut unus homo, in quantum conveniunt in natura, quam a primo parente accipiunt; et sic multi homines ab Adam derivati, sunt tanquam multa membra unius corporis. Actus autem unius membri corporalis non est voluntarius voluntate ipsius manus, sed voluntate ipsius animæ, quæ primo movet membra. Unde homicidium quod manus committit, non imputatur manui ad peccatum secundum se, ut divisa a corpore; sed imputatur ei, in quantum est hominis aliquid, per quod movetur, quia a principio hominis est motio. Sed inordinatio quæ est in homine isto, non est voluntaria, voluntate scilicet ipsius hominis, sed voluntate primi parentis. Unde inordinatio Adæ, in qua omnes originaliter fuimus, redundat in omnes. Sic calefactio hepatis redundat in faciem. Videmus enim, quod illi qui habent hepar calefactum, habent vultum croceum,

propter colligationem membrorum ad unum principium.

CAPUT III.

Quid sit peccatum originale, et de ejus effectibus.

Nunc autem videndum est, quid sit originale peccatum. Circa quod sciendum, quod sicut quilibet artifex opus suum ordinat et disponit, ut possit consequi debitum finem; ita Deus hominem ordinavit, ut possit pervenire ad ultimum finem. Cum igitur finis humanæ naturæ, omnis naturæ facultatem excedat, non poterat homo ad prædictum finem pervenire. Et ideo Deus addidit humanæ naturæ donum justitiæ naturalis: quæ quidem justitia in hoc consistebat, quod quandiu fuit anima Deo subjecta, ipsi animæ subiciebantur omnes vires corporis, et ipsum corpus, ita quod nullus motus poterat esse in corpore, sine imperio rationis. Unde in elementis, ex quibus corpus componitur, non fuisset aliqua pugna, nec in humoribus aliqua discrasia, si anima Deo perfecte subjecta fuisset. In viribus etiam corporis et animæ non fuisset motus contra imperium rationis; quia nec concupiscentia tetendisset effrænatæ in delectabile præter regulas rationis, potentias animæ et vires corporis regulantis (a) quantum ad objecta et actus earum. Et ideo statim amoto primo ordine, etiam secundus ordo est rationabiliter mutatus: quia quam cito anima fuit inobediens Deo, et corpus fuit inobediens animæ. De qua inobedientia dicitur¹: *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis mee*, etc. Illud ergo quod hunc ordinem privat, dicitur peccatum originale, id est privatio originalis justitiæ. Quod tali patet exemplo. Corpus in statu innocentie erat sicut equus infrænatus, qui ducitur secundum voluntatem sessoris; sed postquam frænum deponitur, inordinate movetur. Ita etiam Deus in primo statu infrænabat corpus,

Justitia
originalis in qua
consistebat.

¹ Rom., vii, 23. — (a) Cæf. edit. regulantes.

quod moveri non poterat nisi secundum regimen rationis : sed postquam homo peccavit, Deus frænum deposuit, et subtraxit, et sic effrænate effertur contra imperium rationis. Hoc est, quod dicitur ¹ : *Caro concupiscit adversus spiritum*. Ex isto peccato multi defectus sunt in homine, sicut ex gravi infirmitate corporali relinquuntur reliquæ infirmitatis præteritæ, scilicet debilitas in operando, alteratio gustus in appetendo, visus in respiciendo, gressus in ambulando. Sic ex originali peccato quædam reliquæ relinquuntur, quæ vulnera appellantur. Quod sic patet : quandiu fuit anima Deo subjecta, nihil inordinatum contingebat in carne, nec in viribus animæ. Nam desiderium ordinate ferebatur in suum delectabile, et animus in aggressibile, et intellectus in intelligibile, et voluntas in appetibile.

Peccati
origina-
lis effec-
tus.

Ex quo autem anima recessit a Dei imperio, statim inordinatio et contradictio in omnibus accessit; et sic desiderium vulneratum concupiscentia, animum dyscrasia, intellectum ignorantia, voluntatem malitia habuit. Sunt ergo ista quatuor vulnera ex primo peccato inflictæ. Quorum primum, scilicet concupiscentia, est quasi vulnus insanabile, unde miro modo inimicatur animæ : ideo assimilatur cuidam animali, quod vocatur enhydrus, quod mirabiliter inimicatur crocodilo. Cum enim ² sit animal venenosum, involvit se in herba, quam crocodilus deglutiens, ex veneno moritur, et enhydrus de ventre ejus exit illæsus : sic concupiscentia involvit se delectationibus, et homo deglutiens mundi delectabilia, deglutit concupiscentiam, qua anima venenatur, et privatur vita gratiæ. Hæc est ergo plaga insanabilis, quæ quanto magis degustatur, tanto magis degustans famelicus redditur, vel efficitur. Et ideo dicitur in proverbio, et habetur septimo *Ethicorum* ³ : « Quid oportet

De concu-
piscen-
tia.

libere eum, quem aqua suffocat? » Quasi diceret : Sicut aqua quæ (a) suffocat, non satiat; ita concupiscentiæ deditum, nihil est quod satiet. Hæc est plaga, quæ omne bonum eradicat spirituale. Ideo dixit Daniel seni, qui in concupiscentiam Susannæ exarserat ⁴ : *Concupiscentia subvertit cor tuum*. A corde siquidem procedunt sensus, et motus, et corporales actus. Unde, destructo corde, omnia illa destruuntur. Et sic concupiscentia, cum cor subvertit, omnia alia bona consumit.

Secunda plaga est ignorantia, quæ vulnerat intellectum. Psalmus ⁵ : *Lumen oculorum meorum, et ipsum non est mecum*. Sed amisso (b) visu, amittitur omne gaudium, secundum illud ⁶ : *Quale gaudium mihi erit, qui in tenebris sedeo, et lumen cæli non video?* Et hoc ideo, quia dulce lumen, et delectabile est oculis videre solem. Et ratio hujus est, quia, ut dicit sapiens ⁷, inter omnes sensus visus est diligibilior. Sed si hoc est de visu corporali, multo magis de visu spirituali. Hæc ergo plaga ex primo peccato est, quia omnes ⁸ *involvitur tenebris*, ut dicitur in *Job*.

De igno-
rantia.

Tertia plaga est passionis, vel impotentiae dyscrasia, quæ potest dici infirmitas in anima ad similitudinem infirmitatis corporalis. Dicitur autem corpus infirmum, quando debilitatur vel in executione propriæ operationis, vel impeditur propter aliquam inordinationem partium corporis; ita humores et membra non subduntur virtuti regitiæ corporis. Sicut oculus dicitur infirmus, quando non potest clare videre; sic infirmitas animæ dicitur, quando ipsa impeditur in propria operatione, eo quod partes ejus non subduntur regimini rationis. Unde Philosophus ⁹, in primo *Ethicorum*, comparat incontinentem paralytico, cujus partes moventur in contrarium ejus, quod ipse disposuit. Ideo clamat Apostolus ¹⁰ : *Non quod*

De infir-
mitate.

¹ Gal., v, 17. — ² Cf. Jul. Solin. Polyhist., c. XXXIV, post med. — ³ Arist., *Ethic.*, lib. VII, c. 11. — ⁴ Dan., xiii, 5, 6. — ⁵ Psal. XXXVII, 44. — ⁶ Tob., v, 12. — ⁷ Arist., *Metaph.*, lib. I, text. 1. — ⁸ Job, XXXVII, 19.

— ⁹ Arist., *Ethic.*, lib. VII, comparat incontinentem epileptico. — ¹⁰ Rom., vii, 15.

(a) *Cæt. edit.* deest quæ. — (b) *Cæt. edit.* omisso.

volo bonum, hoc ago; sed quod odi malum, illud facio. Inter omnes autem passiones, quæ debilitant animam, nulla ita debilitat, ut amor carnalis. Unde anima propter amorem languet. Languor autem est infirmitas animæ, ut dicit Tullius. Et ratio hujus est, quia tunc anima infirmatur et languet, quando a propria et naturali forma discedit: hoc autem facit amor, qui transformat amantem in amatum, ita quod amans jam non agit secundum suam formam, sed secundum formam amati. Ideo dicebat Sponsa in *Canticis*¹: *Nuntiate dilecto meo, quia amore langueo.* Quando autem passio amoris multum intenditur, amittit rationis usum, quia multi propter abundantiam amoris versi sunt in insaniam. Amor autem nihil aliud est, quam complacentia alicujus rei convenientis, acceptæ per sensus. Ex hoc amore procedit concupiscentia, quæ tendit in rem amatam, nec potest quietari, donec perveniat, et cum pervenit, delectatur: quia delectatio nihil aliud est, quam quietatio in re adepta. Illic plura dicta sunt, quæ possunt convenire primo vulnere.

Amor
quid.

De ma-
litia.

Quarta plaga est malitia, quæ vulnerat voluntatem. Sed videtur, quod voluntas nullum peccatum committit ex propria malitia, quia, sicut dicit Dionysius in libro *de Divinis Nominibus*², « nullus ad malum respiciens operatur. » Ad quod dicendum, quod malum non potest esse secundum se intentum; sicut usurarius, extorquendo usuram, non intendit offensam divinam, sed intendit multiplicare pecuniam. Unde bene vellet, si posset, absque offensa Dei habere pecuniam; sed duobus propositis, offensam Dei negligit, et acquirit pecuniam. Et sic est de omnibus aliis.

CAPUT IV.

De mortali peccato, et ejus effectu.

Argu-
menta in
contra-
rium.

Dicto de originali peccato, dicendum est de mortali: et quaeritur utrum aliquid possit

¹ *Cant.*, II, 5. — ² *Divin.*, de div. Nom., c. VI.

esse mortale peccatum; et videtur quod non, quia mortale dicitur, quod mortem infert: sed non potest inferri animæ mors, cum sit immortalis: ergo nullum peccatum est mortale.

Item mors propria operatione hominem privat, unde homo mortuus nihil potest operari: sed peccatores, in peccato existentes, multa strenue operantur et perspicue intelligunt: et sic videtur, quod nullum sit peccatum mortale.

Et dicendum, quod multa sunt peccata mortalia, et vere aliquis actus humanus habet rationem peccati mortalis. Est enim peccatum mortale, quod corrumpit vitam, tollit efficaciam, dimittit viam, et obligat ad gehennam. Vita autem spiritualis consistit in calore, sicut vita corporalis: unde defectus caloris est defectus vitæ. Sicut videmus in morientibus, quod paulatim calor deficit in extremitatibus corporis, quæ prius infrigidantur; et calor ad principium vitæ, id est, ad cor recolligitur, qui cum ex toto deficit ibidem, vita totaliter perit. Hujus exemplum videmus in lucerna, in qua quandiu est calor, vel humor, vel liquor, tamdiu est ibi splendor luminis, et, deficiente calore, deficit lumen: sic vita spiritualis non est aliud nisi quidam calor, id est amor divinus, qui quidem duplicem faciem habet, secundum duplicem aspectum: unam, quæ respicit Deum; aliam, quæ respicit proximum: quia charitas nihil aliud est, quam dilectio qua diligitur Deus propter se, et proximus propter Deum. Illud ergo quod istum amorem corrumpit, est peccatum mortale: sic blasphemia, perjurium, hæresis, et hujusmodi, quæ charitatem corrumpunt, quam habemus ad Deum; falsum testimonium, fartum, et hujusmodi, quæ contrariantur charitati, quam habemus ad proximum: et omnia quæ præceptis decalogi prohibentur, peccata mortalia judicantur.

Peccati
mortalis
effectus.

Charitas
quid.

Secundo tollit virtutis efficaciam. Ex quo enim homo in mortale se præcipitavit, jam

non potest per se resurgere, nisi gratia Salvatoris mediante. Ideo dicitur in Psalmo ¹, quod homo est *spiritus vadens, et non rediens*, id est, per se in peccatum vadens, sed non per se resurgens : sicut per se potest se projicere in profundum lacum, vel lutum; sed non potest per se exire. Et ideo per se homo ad mortem vadit; sed non per se redit, nisi miraculose : quia non est regressus de privatione ad habitum secundum naturam.

Tertio dimittit viam. Omnis enim via ducit ad aliquem finem, sicut omnes viæ contra civitatem, ducunt ad civitatem. Ultimus autem finis omniui est unus, scilicet Deus. Nam sicut ipse est unum principium, et universale, ita est unus finis et ultimus omnium. Quando autem alius constituitur, diligitur et eligitur, receditur ab hoc fine ultimo. Et cum finis sit maxime diligibilis, ille finis constitutus diligitur plusquam Deus, qui est ultimus finis. Hoc autem non potest sine mortali accidere, sicut patet in gulosis, qui ventrem pro Deo colunt. De quibus Paulus ² : *Quorum Deus venter est*. Et hoc sic patet. Si proponatur guloso Deus ex una parte, et cibus delectabilis ex alia parte, ipse, spreto Deo incommutabili bono, per amorem cibo inhæret, tanquam ultimo fini. Et si luxurioso ex una parte proponatur adulterium, prout est delectabile, et ex alia parte Deus prohibens, contemnit Dei prohibitionem, et se adulterinæ delectationi immergit, et deviat a fine. Et hæc est differentia peccati mortalis a veniali : quia mortale totaliter elongat a via, et retrorsum graditur; et ideo quanto magis a via deviat, tanto magis a fine recedit et elongatur, juxta illud Psalmi ³ : *Longe a peccatoribus salus* : veniale autem a via non abducit, nec ab ultimo fine separat.

Quarto obligat ad gehennam; quod non contingit de veniali vel originali. Sed vide-

tur inconueniens, quod pro modica delectatione quis adjudicetur æternæ damnationi. Et (a) dicendum, quod pœna commensuratur secundum conditionem illius in quem peccatur. Unde magis peccat qui percutit militem, quam qui rusticum; et magis qui regem offendit, quam qui militem : et sic de aliis, secundum gradum nobilitatis. Qui ergo offendit Deum, qui est infinitum bonum, merito pœnam incurrit infinitam propter contemptum majestatis divinæ : et infinitati culpæ respondet infinitas pœnæ in damnatione. Unde pœna damnatorum est infinita, et est finita. Finita est in acerbitate : et hoc respondet delectationi, quæ fuit in actu peccati. Infinita est in duratione : et hoc, propter contemptum Dei qui est infinitus.

Pœna damnatorum quomodo finita et infinita.

Ad illud quod objicitur, quod animæ non potest inferri mors, dicendum est, quod duplex est mors, scilicet naturæ et culpæ. Quoad mortem naturæ, anima dicitur immortalis; sed quoad mortem culpæ moritur : quia, sicut dicit Augustinus in libro de *Mendacio* ⁴, « sicut corpus vivit ex anima, ita anima vivit ex Deo : » sed, anima separata a corpore, moritur corpus : ergo cum Deus separatur ab anima, moritur anima : sed non separatur nisi per peccatum mortale : ergo, etc.

Ad opp.

Ad aliud, quod mors privat ab operatione, dicendum quod quicquid peccator operatur, mortuum dicitur, nec tamen debet cessare a bonis operibus : sicut infirmus, si utatur malis cibis, leviter moritur; si autem bonis, paulatim ad sanitatem reducitur.

CAPUT V.

De venialis peccati essentia, efficacia, sufficientia, et indulgentia.

Post mortale et originale, dicendum est de veniali. Circa quod quatuor quærenda

¹ Psal. LXXVII, 39. — ² Philip., III, 19. — ³ Psal. CXVIII, 155. — ⁴ Est apud Aug., tract. XIX, in Joan., ante med., et in auctore libri de Cog. veræ vitæ,

c. XXXI, apud Aug., et de verb. Apost., serm. XIII, in med.

(a) Cæd. edit. est.

sunt, scilicet de ipsius essentia, efficacia, sufficientia, et indulgentia.

Quot
modis
dicatur
pecca-
tum ve-
niale.

Quantum ad primum, peccatum veniale dicitur tripliciter, scilicet ab eventu, a causa, et sua natura : ab eventu, quia omne mortale dicitur veniale per pœnitentiam, ut dicit Ambrosius; a causa, quando in natura sua habet, ut veniam mereatur, sicut peccatum quod fit ex infirmitate, vel ignorantia, habet in se causam veniæ : nam qui ex infirmitate frangit jejuniū, non incurrit peccatum; et si ex ignorantia aliquis faciat, quod non credat peccatum, veniam meretur. A sua natura et a suo genere, ut verbum otiosum, ridere, et hujusmodi.

Venia-
lium pec-
catorum
tres dif-
ferentie.

Quoad sufficientiam, licet peccata venialia non sint determinata aliquo modo, possunt tamen reduci ad certum numerum, scilicet ad ternarium, scilicet *lignum*, *fœnum*, et *stipulam*. Et ratio hujus est, quia veniale dicitur quod de facili purgatur et consumitur; et ideo per hæc tria designatur, quia ab igne de facili comburantur. Per lignum quidem peccata venialia graviora designantur; per stipulam, leviora; per fœnum, mediocria designantur. Et hujus ratio est, quia omnia ternario consistunt. Unde quælibet creatura habet suum ternarium, scilicet, essentiam, virtutem, et operationem. Et quælibet operatio consistit in ternario, scilicet in principio, medio, et in fine. Et anima in sua natura habet ternarium, scilicet memoriam, intellectum, et voluntatem. Item peccata mortalia per tria distinguuntur, sicut dicit Glossa super *Epistolam primam ad Corinthios* ¹, scilicet per *ferrum*, *æs*, et *plumbum*.

Sine ve-
niali pec-
cato qua-
modo hu-
mo esse
non po-
test.

Quoad efficientiam, nota, quod homo potest esse sine peccato mortali, sed non sine veniali. Et ratio hujus, quia homo dum unum veniale vitat, aliud incurrit. Unde dicunt doctores, quod homo potest vitare quodlibet veniale in particulari, sed non in universali. Et est exemplum de navi, in qua

sunt multa foramina, quorum quodlibet in particulari nauta oppilare potest, sed non omnia simul. Et ideo sine veniali vix homo esse potest, dicente Joanne ² : *Si dixerimus, quod peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est.*

Quoad indulgentiam nota, quod sicut veniale multipliciter incurritur, ita multi-
pliciter purgatur. Modi autem purgationis his versibus continentur :

Veniale
pecca-
tum mul-
tipliciter
expiatur.

Confiteor, tundo, conspergo, conteror, oro,
Signor, edo, dono; per hæc venialia pono,

Id est, depono et tollo. Remittuntur ergo per generalem confessionem, per pectoris unctionem, per aquæ benedictæ aspersionem, per cordis contritionem, per dominicam Orationem, per confirmationem, ac episcopalem benedictionem, Eucharistiæ sumptionem, offensæ condonationem, extremam unctionem, levem pœnitentiam, compassionem fraternam, ut patet in hoc versiculo :

Uctio, pœna levis, compassio quæ fit egenis.

Vide in *Centiloquio* ³, de peccato veniali, latius.

CAPUT VI.

De radice peccatorum, quæ est amor sui.

Nunc dicendum est de radice peccatorum, quæ radix dicitur amor sui. Sed videtur, quod non : illud enim quod est causa omnis boni, non potest esse causa omnis mali. Sed Apostolus, cum dicit ⁴ : *Si linguis hominum loquar et angelorum, charitatem autem non habuero*, etc., probat charitatem esse causam omnis boni : ergo omnia bona sunt ab amore et charitate.

Amor
sui sit ra-
dix om-
nium
peccato-
rum.

Item ab eodem canali non potest exire dulcis et amara aqua, nec ab eadem arbore fructus bonus et malus. Et ita videtur, quod nec ab amore, bonum meriti, et malum peccati.

Et dicendum quod ab amore procedit

¹ Gloss. in 1 Cor., III. — ² 1 Joan., I, 8. — ³ Centiloq., p. I, sect. 6, huj. tom. p. 350-351. — ⁴ 1 Cor., XIII, 1.

omne meritum et demeritum, et omne malum : quia ab amore casto et divino procedit omne bonum, sed ab amore carnali procedit omne malum. Non potest autem procedere ab eodem canali numero, simul et semel, bonum et malum, etc. : sicut enim ab eodem foramine non fluit dulcis et amara aqua, sic nec ab eodem amore bonum et malum.

Amor
sui est
causa
omnis
mali et
peccati
triplici-
ter.

Dicendum est ergo, quod amor sui est causa omnis mali et peccati, et ratione conversionis, et ratione appropriationis, et ratione reflexionis. Ratione conversionis, quia homini propositum est duplex bonum, scilicet incommutabile et æternum, et commutabile et transitorium. Sed peccatum nihil aliud est, nisi, spreto incommutabili bono, inhærere alicui commutabili et temporali bono. Hoc autem non procedit, nisi ex aliquo inordinato appetitu alicujus boni temporalis. Sed quod aliquis appetat inordinate aliquid bonum temporale, procedit ex hoc, quod inordinate amat seipsum, quia amare aliquem non est nisi velle ei bonum; et est in tantum, quod inordinatus amor sui est causa omnis peccati. Quod patet in multis exemplis, tum ex parte passionis animæ, tum ex parte peccatorum. Ex parte passionis animæ, quia amor est causa desiderii et delectationis : homo enim propter hoc desiderat aliquam rem, quia eam amat; et si non amaret, non desideraret. Item delectatio ex amore causatur, quia, ut dicit Augustinus *, amor inhians habere quod amat, est cupiditas; eoque fruens, est lætitia. Item ab amore procedit tristitia, quia homo tristatur de re amissa, quia illam amat. Item ab eo procedit gaudium, et odium : ideo enim aliquid odio habetur, quia est impedimentum ejus, quod amatur. Ex parte etiam peccatorum, quia ex amore sui procedit superbia : nam superbia est amor propriæ excellentiæ; item invidia, quæ est dolor de bono alterius, in quantum est diminutivum proprii;

item acidia, quæ est tristitia de bono spirituali, in quantum per ipsum impeditur bonum temporale, vel corporale; item ira, ideo enim quis accenditur ad vindictam, quia honor proprius nimis amatur; item gula et luxuria, quæ propter corporalem delectationem appetuntur. Et sic omnes malæ passionēs, et vitia capitalia, ex amore inordinato tanquam a radice procedunt.

Secundo, ratione appropriationis. Bonum enim commune melius est particulari : qui ergo appropriat sibi quod commune est, peccatum incurrit; sicut usurarius, qui vendit tempus, quod omnibus commune est, et omnibus rebus communius. Cum igitur amor est communis (a) omnibus creaturis, et terrenis, et spiritualibus, et cælestibus, est super omnia diffusivus, et ideo peccatum grave est, quod uni soli approprietur.

Tertio, ratione reflexionis. Est enim duplex amor, scilicet concupiscentiæ, et amicitiae. Ex amore amicitiae procedit bonum, quia talis amor diligit amicum, eo quia amicus. Sed amor concupiscentiæ super seipsum reflectitur, sicut homo diligit vinum non propter vinum, sed propter seipsum, quia sibi sapit. Et iste amor est, qui est causa omnis peccati.

CAPUT VII.

Quare homo solus ex inferioribus creaturis possit peccare.

Potest autem quæri, quare homo potest peccare, et nulla alia creatura sub cælo. Ratio hujus est, quia ubi non est voluntarium, ibi non est peccatum : et ideo nec in brutis, nec in aliis creaturis potest esse peccatum. Sed quia in homine est liberum arbitrium, ideo peccatum committitur ab eodem. Quod potest ostendi quadruplici ratione, scilicet ratione domicilii, ratione consortii, ratione iudicii et ratione oppositi. Primo, ratione domicilii, sive ratione loci,

(a) Ita edit. Lug.; Cæt. edit. communius.

* S. Thom., I-II, q. LXXVII, art. 4. — * Aug., de Civit. Dei, lib. XIV, c. VII.

quia, ut dicit sapiens¹, locus est conservativus locati : unde res extra locum suum diu conservari non potest. Et sicut est in corporalibus, ita est in spiritualibus : si enim piscis extrahatur de mari, et ponatur in terra, post modicum moritur, quia est extra locum suum : et si homo ponatur in mari, moritur, quia mare non est locus ejus proprius ; et rosa quandiu est in spina, recens conservatur, quando autem a spina decerpitur, et in manu movetur, corrumpitur et marcessit, quia manus non est locus ejus. Et hæc est causa, quare levita tendunt sursum, et gravia deorsum, quia scilicet vadunt ad locum proprium, ubi conservantur. Et tanta est virtus loci, quod quanto magis res appropinquat ad locum proprium, tanto fortius movetur in ipsum. Unde motus naturalis est in principio debilis, et fortis in fine. Et secundum hunc modum, quia anima est extra locum suum, non potest esse quin in peccatum labatur. Ideo dicitur in Canonica Joannis² : *Si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est.* Locus animarum Deus est, secundum illud Augustini : « Circuivi in mente mea, » etc. Et ideo animæ sanctorum quæ sunt in Deo, sicut in loco proprio, peccare non possunt, de quibus Sapiens³ : *Iustorum animæ in manu Dei sunt, et non tanget illos tormentum malitiæ*, id est peccatum, in quo anima tormentatur, sicut ostendit Augustinus dicens (a) : « Jussisti ; Domine, et sic est, ut pœna sibi sit omnis inordinatus animus. » Et ideo valde mirabile est, quod homo animam suam ponat in loco immundo in hoc terrenitatis cœno. Ibi enim ponis animam tuam, ubi ponis amorem tuum : amor enim applicat amantem cum amato, et ideo anima terrenis applicata, maculatur, et inficitur, ut dicitur in Osea⁴ : *Facti sunt abominabiles, sicut ea quæ dilexerunt.*

Secundo, ratione consortii. Nam propter malum consortium inducitur ad peccandum, quia⁵ *qui tangit picem, inquinabitur*, etc. Psalmista⁷ : *Et cum sancto sanctus eris.* Et quia anima consortium habet ad carnem, ideo frequenter peccatum incurrit. Hujus exemplum videmus in mari. Nam aqua maris in profundo, ubi a terra elongatur, habet dulcedinem ; sed superius, ubi ei admiscetur vapor terrestris a sole combustus, contrahit amaritudinem. Sic anima, propter consortium ad terram, contrahit peccatum, quod est amarissimum, ut habetur in Jeremia⁸ : *Vide quam malum et amarum est te dereliquisse Dominum Deum tuum*, etc. Sicut enim ex conjunctione ad Deum causatur summa delectatio et dulcedo, ita ex separatione summa amaritudo. Tanto autem quis a divino consortio avertitur, quanto interius delectatur, ut Gregorius dicit.

Tertio, ratione judicii. Anima enim in operando quodam utitur syllogismo. Nam ratio superior proponit omne malum vitandum ; inferior subjungit : « Fornicatio est malum : » sensualitas adjungit : « Accedere ad hanc est delectabile. » Si ergo voluntas sit fortis, et aspiciat ad hoc, quod fornicatio sit malum, eliget non peccare. Si autem respiciat inferius ad hoc quod est delectabile, eliget fornicari, et sic incurret peccatum, quia de agendis male judicat. Unde ita facit caro animæ, sicut quædam herba posita in igne, quæ trabes domus facit apparere serpentes. Caro enim continuo fumans, ita obumbrat aspectum intellectus, ut illud quod est amarum, facit videri dulce, et bonum malum, etc.

Quarto, ratione oppositi, quia quælibet res habet diversas condiciones, et secundum unam est appetenda, et secundum aliam est fugienda, sicut patet in pulchritudine. Pulchritudo enim potest appeti in quantum est quædam resultatio divini decoris, et se-

¹ Arist., *Physic.*, lib. IV, text. 4. — ² I Joan., 1, 8. —

³ Sap., III, 4. — ⁴ Aug., *Confess.*, lib. II, c. XII. —

⁵ Ose., IX, 10. — ⁶ Eccli., XIII, 4. — ⁷ Psal. XVII, 26.

— ⁸ Jerem., II, 19.

cundum hoc bonum est respicere pulchrum, et secundum hunc modum loquitur Psalmista ¹ : *Delectasti me, Domine, in factura tua.* Sed quia aspectus pulchri incitat ad concupiscentiam, ideo aspicere pulchrum est malum. Unde dicit Salomon ² : *Fallax gratia, et vana est pulchritudo.* Sic ergo res quæ sensui obijcitur, propter diversas conditiones ducit hominem in errorem, dum unam considerat, et aliam negligit : sicut patet de medico, qui judicat aliquid esse expediens uni ægro, considerata una ejus infirmitate, quod tamen non est sibi expediens simpliciter, propter aliam ægritudinem, quam non considerat, quæ ex curatione alterius augmentatur. Exemplum horum videmus in piscibus, qui videntes escam, et non advertentes hamum sub ea latentem, volentes capere escam, capiuntur ab hamo. Similiter aves videntes virgulas, et non advertentes viscum, dum in virgulis resident, capiuntur a visco. Hoc etiam patet in his, qui propinant venenum : homo enim considerans poculum, et non attendens venenum, bibens poculum a veneno occiditur. Sic peccator considerans rem delectabilem apparentem, et non attendens amaritudinem latentem, incidit in peccatum. Et hujus signum est, quia, ut dicit Sapiens : *Pravi replentur amaritudine (a)*, quia dum sentiunt amaritudinem, penitent, quia conscientie eorum remurmurant de peccato. Sic ergo patet, quod peccatum potest esse in hominibus, et non in aliis sensibilibus.

CAPUT VIII.

Quare peccatum non vitetur (b), nisi prius cognoscatur.

Peccatum quot modis cognoscitur.

Quæritur quare peccatum non vitatur, nisi prius cognoscatur. Ad quod dicendum, quod peccatum cognoscitur tripliciter. Primo ex opere, quia, sicut dicit Augustinus *contra*

Faustum ⁴, « peccatum est dictum vel factum, vel concupitum contra legem Dei. » In dicto peccatum est, quia cum loentio inventa sit ad exprimendum conceptum cordis, vel conceptionem, quandocumque quis loquitur quod id corde non habet, discordat a lege æterna, quæ est regula humanorum actuum. Ideo præcipitur in Levitico ⁵ : *Non perjurabis* : in quo prohibetur mendacium. Item consistit in facto, cujus ratio est, quia cum manus sit ministra rationis, ut dicit sapiens ⁶, conceptiones enim rationis per manus explicantur, quandocumque manuale opus discordat a lege divina, quæ dicit ⁷ : *Non occides, Non furaberis*, peccatum incurritur. Item consistit in desiderio et concupiscentia : concupiscentia enim præter rationis regulam est peccatum, quia quilibet debet esse contentus suis terminis ; et ideo hoc prohibetur lege divina, quæ dicit ⁸ : *Non concupisces rem proximi tui.*

Secundo cognoscitur ex fine. Et ideo dicit Augustinus in libro de *Liberio Arbitrio* ⁹, quod peccatum nihil aliud est quam, neglectis regulis æternis, temporalia sectari. Et in libro *Octoginta trium questionum* dicit ¹⁰, quod omnis humana perversitas est uti fruendis, et frui utendis. Et ratio hujus est, quia cum omnis res ordinetur ad finem debitum, quando a fine deviat, incurrit peccatum, sicut patet in operibus naturæ. Homo enim generans, intendit generare sibi simile secundum omnium membrorum proportionem. Quando vero conceptum generatur cum duobus capitibus, vel duobus digitis, dicitur esse peccatum naturæ, quia deviat a debito fine. Et secundum hunc modum, cum homo sit ordinatus, tanquam ad debitum finem, ad diligendum æterna ; ideo natura dedit homini oculos sursum, ut respiciat quod diligere debeat. Quia dicitur in *Ethicis* : « Nullus diligit aliquid, nisi præ delectatione visus, sicut patet in amore carnali, quia homo vi-

¹ Psal. XCI, 5. — ² Prov., XXXI, 30. — ³ Psal. IX, 7, quoad sensum. — ⁴ Aug., *cont. Faust.*, lib. XXII,

(a) Cæst. edit. plenitudine. — (b) vitatur.

c. XXVII. — ⁵ Levit., XIX, 12. — ⁶ Arist., *de Part. Animal.*, lib. IV, c. x. — ⁷ Exod., XX, 15, 15. — ⁸ Ibid., 17. — ⁹ Aug., *de Lib. Arb.*, lib. I, c. XVI. — ¹⁰ Id., *de LXXXIII Quest.* q. XXX.

dens rem pulchram et delectabilem, incipit eam ex ejus visione diligere¹, et diligendo desiderare, et desiderando apprehendere, et cum adeptus fuerit, tunc in bono convenienti incipit delectari. » Sic debet homo sursum oculos dirigere, et cœlestia contemplari: quia ex hoc generabitur amor, et ex amore desiderium, et ex desiderio acquiritur studium. Sed quia peccatores, ut dicitur in Psalmo², *Statuerunt oculos suos declinare in terram*; ideo terram diligunt, et sic deviant a recto fine: ex quo incurrunt peccatum.

Tertio, cognoscitur ex ratione, quia, ut dicit Dionysius³, « malum hominis est contra rationem esse. » Et quia ratio est regula proxima humanorum actuum; ideo, si volumus videre utrum aliquis humanus actus sit rectus vel vitiosus, inspiciamus regulam rationis. Sicut patet in artificialibus, quia tunc lignum cernitur rectum vel obliquum, si apponatur regulæ rectæ. Rectum enim est iudex sui, et obliqui. Et hoc patet in actu comestionis: cum enim in homine sit regula rationis, et concupiscentia carnis, si homo sumat cibum, existimans sibi necessarium secundum quod ratio dicat, non incurrit peccatum, etiamsi quantitatem excedat. Si autem propter concupiscentiam sumat, vel propter delectationem solum, pertinet ad regulæ peccatum. Et sic patet quod ratio est recta mensura, et regula actuum humanorum, quantum ad bonitatem moralem: et si ab hac discordatur, incurritur peccatum.

Quarto cognoscitur ex privatione, quia secundum Augustinum in libro *de Natura boni*⁴: « Peccatum est privatio speciei, et modi, et ordinis. » Secundum quæ tria dicitur⁵: *Omnia constituisti in numero, pondere, et mensura*. Ita quod *pondus* referatur ad ordinem, *mensura* ad modum, et *numerus* ad speciem: quia unaquæque res dicitur mensurata, pulchra, et ordinata natura. Quælibet enim res mensuratur, his tribus

dumtaxat exceptis, scilicet gratia Christi, charitate Dei, luce cœli. Gratia Christi mensuram non habet: nam Deus omnibus sanctis gratiam mensuratam dedit, Filio autem dedit⁶ *spiritum non ad mensuram*, ut dicitur in *Joanne*. Et ratio hujus est, quia ipse fuit fontale principium, a quo est omnis gratiarum influxus. Propter quod ipse dicit⁷: *Qui credit in me, de ventre ejus fluent aquæ vivæ*. Item charitas non habet mensuram respectu Dei, quia enim charitas ejus non sit nisi respectu boni, et ubi est majus bonum, ibi sit major amor, sicut homo magis diligit aurum quam argentum, quia ubi majus bonum invenitur, illud magis diligitur, et Deus est infinitum bonum in tantum, quod quanto plus diligitur Deus, tanto diligibilior invenitur: ideo dicit Bernardus⁸: « Modus diligendi Deum, est sine modo diligere. » Item lux cœli non habet mensuram respectu sensibilium, quia cum sensibilia habeant virtutem determinatam et mensuratam, ut patet in arboribus, nam arbor unius speciei non extendit se ad producendum fructus alterius speciei, vel arboris, sicut ficulnea non facit uvæ: lux autem ad omnia se extendit. Unde dicit Dionysius, loquens de radio solari, quod « ad sensibilia generationem confert, et ad vitam movet, nutrit, perficit, et auget, aliæ vero res habent determinatam mensuram in augmento et diminutione. » Unde sapiens dicit⁹, quod omnium natura constantium, terminus est et ratio magnitudinis et augmenti, sicut patet in natura humana. Nam est terminus aliquis in augmento, ut in gigantibus; et in diminutione, ut in pygmæis; et sic est de singulis rebus, quia secundum rerum diversitatem, est diversitas mensurarum. Anima etiam rationalis habet hanc mensuram, quia potest capere omnes scientias et virtutes, et potest esse habitaculum Creatoris. Illud autem quod hanc mensuram minuit et destruit, est peccatum: quod animam ita astringit, quod Dens in ea

¹ Psal. xvi, 11. — ² Dion., de Div. Nom., c. iv. —

³ Aug., de Nat. Bon., c. iv. — ⁴ Sap., xi, 21. —

⁵ Joan., iii, 34. — ⁶ Joan., vii, 38. — ⁷ Bern., de dilig. Deo, stat. a princ. — ⁸ Arist., Physic., lib. i, text. 36

habitare non possit. Exemplum hujus patet in materialibus : peccatum enim facit in anima, quod frigus in aqua. Aqua enim antequam congeletur, est receptiva corporum, quæ immittuntur; postquam autem per frigus congelatur, ita constringitur, quod nihil in ea recipitur, nisi resolvatur per calorem. Sic anima per peccatum tantum constringitur, quod nulla virtus in ea recipitur; et Deus inde recedit, nisi calore gratiæ resolvatur. Et sic patet, quod peccatum corrumpit animæ mensuram.

Item quælibet res est suo modo pulchra, licet aliquando videatur deformis : quia secundum diversitatem rerum, est diversitas pulchritudinis, quia quod est pulchrum in homine, non est pulchrum in equo. Et secundum hunc modum dicit Dionysius, quod illud quod est laudabile in uno, est vituperabile in alio : sicut esse furibundum est laudabile in cane, et vituperabile in homine; et esse mansuetum, est laudabile in homine, et vituperabile in cane. Et sic est de pulchritudine, quia videmus quod rubedo est pulchritudo in rosa, et albedo in lilio; et nigredo est pulchritudo in equo, et turpitudine in homine, licet apud Æthiopes quanto quis nigrior, tanto pulchrior reputetur. Unde dicitur, quod apud eos imago Christi colore nigro depingitur, et Diaboli albo. Sic anima habet suam pulchritudinem, scilicet claritatem, quia anima est splendor divinæ lucis. De quo Psalmista¹ : *Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine*. Nihil autem tollit illam pulchritudinem, nisi peccatum : quia peccatum est quoddam obstaculum, quod interponitur inter animam et Deum, sive lucem divinam. Unde sicut videmus, quod quando arbor vel turris opponitur radiis solis, ex opposito facit umbram; ita peccatum, quod interponitur inter lucem divinam et animam, facit umbram in anima; et sic anima peccatoris remanet umbrosa et tenebrosa, et amittit nitorem et pulchritudinem suam. Et hoc deplorat Hieremias² : *Quo*

modo obscuratum est aurum? Sic ergo peccatum est corruptio speciei.

Item quælibet creatura est ordinata. Ordinatur autem ad duo, scilicet ad operationem, et operatio ad delectationem. Operatio autem hominis est duplex, scilicet intelligere veritatem, et diligere bonitatem. Illud autem quod corrumpit intellectum, non est nisi peccatum. Unde primus homo licet fuerit mente præditus, tamen per peccatum fuit obtenebratus, et per consequens totum genus humanum fuit tenebris involutum. Et ideo quantumcumque studeant homines, non possunt pervenire ad cognoscendum plene veritatem, licet quilibet apponat aliquid, ad istam quoque cognitionem det operam studio veritatis, sicut patet de philosophis et doctoribus sacræ Scripturæ. Et sic ex omnibus congregatis licet cognitio veritatis aliquod magnum augmentum recipiat, tamen adhuc pro majori parte remanet veritas incognita : quia quandiu sumus in præsentī vita, non possumus cogitare primam veritatem. Et hoc est in nobis valde miserabile, quia illud quod valde lucet, non possumus respicere, scilicet Deum et substantias separatas. Unde exemplum ponitur a sapiente³, quod sicut oculus noctuæ non potest respicere lucem Solis, sic nos non possumus respicere lucem Creatoris. Et hujus exemplum videmus in naturalibus : illud enim quod maculat oculum, impedit oculi visionem. Unde oculus maculosus non potest clare videre : sic cum peccatum maculat animam, impedit intellectualem ejus visionem : ideo⁴ *diminutæ sunt veritates a filiis hominum*.

Item operatio ordinatur ad delectationem : quælibet enim propria hominis operatio habet annexam delectationem. Et virtus etiam facit delectabiliter operari, quia in modum naturæ inclinatur, ut dicit Tullius. Ideo dicitur secundo Ethicorum⁵ : « Signum autem generati habitus, oportet accipere in

¹ Psal. 147, 7. — ² Thren., 14, 4. — ³ Arist., *Metaph.*,

lib. 11, c. 1. — ⁴ Psal. 51, 2. — ⁵ Arist., *Ethic.*, lib. 11, c. 11.

operatione delectationem. » Illud autem quod impedit delectationem est peccatum, quia licet luxuriosus faciat aliquando casta opera, non tamen facit ut castus; quia castus talia delectabiliter operatur, et luxuriosus cum tristitia, et sic de similibus: et sic peccatum privat delectationem, ad quam operatio or-

dinatur. Et sic patet, quod peccatum privat modum, speciem et ordinem. Hujus exemplum habetur in infirmitate corporali, quæ privat a corpore modum, quia totum attenuatur; speciem, quia totaliter deformatur; et humorum ordinem, ex quibus componitur, etc.

OPUSCULUM

QUOD INSCRIBITUR

SPECULUM ANIMÆ¹

ARGUMENTUM

(*Ex edit. Vatic.*)

Aperte huic opusculo sanctus Bonaventura *Speculum animæ* nomen dedit. Sicut enim in speculo objectarum rerum imagines apparent, et quisque in eo effigiem suam intuetur; ita in hoc tractatu capitalia vitia, eorumque propaggines adeo perspicue cernuntur, ut eo sibi ob oculos mentis proposito non mediocriter juvetur is, qui conscientiam suam examinare, et patrata scelera inquirere, eademque in memoriam revocare studet, ad integram eorum confessionem. Hoc autem opusculum tripartitum est. Primo siquidem Auctor præfationem præmittit, in qua describit arborem, cujus radix cupiditas est, truncus vero voluntatis consensus, rami affectiones variæ, quæ, ut ipse ait, ex voluntate procedunt, et secundum ejus conditionem pensantur. Deinde per tria capita tractat de tribus præcipuis hujus arboris ramis, scilicet superbia, concupiscentia divitiarum, et concupiscentia carnis. Postremo, ut facilius sibi arborem quisque confingat, breviori, quo potest, compendio seu epilogo hæc omnia comprehendit. De hac re legendus est Auctor his præsertim in locis, videlicet II *Sent.*, d. xxxv et xxxvi; *Brevilog.*, p. iii per tot.; itidem *Centilog.*, p. i; *Diæt. Salut.*, tit. i; *Exposit. Missæ*, et plerisque in aliis.

PRÆFATIO

*Arbor mala fructus malos facit*², dicit Dominus. Secundum Glossam interlinealem, ibidem, mala arbor mala voluntas est, ex qua, secundum aliam Glossam, fructus malæ operationis procedit. Hujus autem arboris folia, mala verba sunt, secundum Glossam in principio Psalmorum (a) super illud³: *Et folium ejus non defluet*. Per folia enim verba signantur: folia siquidem vanitatem

et fluxibilitatem habent, quod est de natura verborum. Hujus arboris rami sunt affectiones diversæ, quæ ex voluntate procedunt, et secundum ejus conditionem pensantur. Si enim voluntas mala est, ramis suis suam corruptionem immittit, secundum illud Apostoli⁴: *Si radix sancta, et rami*, etc. Truncus autem istius arboris est voluntatis consensus, quoniam sicut radix ramos suos, nisi mediante trunco, non potest expandere; sic

¹ Cf. Edit. Vatic., an. 1596, tom. VII, p. 30; edit. Ven., an. 1611, tom. II, p. 9; edit. Lugd., an. 1647,

(a) *Cat. edit.* Psalmistæ.

tom. II, p. 30; edit. Ven., 1754, tom. IX, p. 94. —
² *Matth.*, VII, 17. — ³ *Psal.* I, 3. — ⁴ *Rom.*, XI, 16.

nec radix malæ voluntatis ramos vitiorum non potest emittere, nisi mediante consensu, siquidem, secundum Gregorium ¹, suggestione, delectatione, et consensu peccatum perficitur. Radix autem istius arboris, secundum Apostolum ², *est cupiditas*. Licet autem radix arbori præstet originem, tamen a fructu incipimus per folia et ramos et truncum descendentes per ordinem ad radicem, ut iterum incipientes ab ipsa, qualiter procedant ascendendo monstremus.

Sciendum igitur, quod hæc radix, quæ cupiditas vel concupiscentia nominatur, secundum Bedam ³, ex corruptione seminis, transfusa per primos parentes ad posteros, habet ortum. Sicut autem materialis radix humorem trahit et germinat; sic radix concupiscentiæ, secundum Gregorium ⁴, ab imaginatione suggesta ab extrinseco sumit naturam, qua mediante germinat, cum delectatio ex imaginatione procedat. Tunc autem emittit virus, cum ex delectatione consensus oritur, quia, secundum Augustinum ⁵, est duplex consensus, scilicet in delectatione et opere. Cum enim ex imaginatione et delectatione morosa cum adversione periculi, consensus in delectationem sequitur, etiam si opere non complendum decernat, mortale est. Et propter hoc, secundum Augustinum, totus homo damnabitur, licet iste progressus peccati, qui dictus est, potissime in peccato carnali locum habeat, et manifestius ibidem appareat; tamen et in omnibus aliis mortalibus locum habet. Si enim quodecumque peccatum mortale mente per cogitationem tenueris, et delectationem consensus in ipsum sequatur, absque consensu in opus si facultas adesset, nihilominus est mortale.

Ut autem de radice ista plenior notitiam habeamus, et quomodo ex ipsa fructus malæ operationis procedat, quadruplicem actuum differentiam assignamus. Sunt enim quidam actus, qui de natura sui bonum dicunt. Sunt

alii, qui quantum de natura sui esse, indifferentiam habent, nec boni, nec mali in genere moris dicuntur, ut levare festucam, et hujusmodi. Sunt alii, qui de natura sui malum dicunt, et tamen aliqua de causa vel fine bonitatem moris sortiri possunt, ut occidere hominem, quod quidem existente justitia bonum fieri potest, licet de sui genere malum dicat. Sunt autem, secundum Augustinum ⁶, alii qui ita habent deformitatem annexam, quod nullo bono fine vel intentione possunt fieri, nec facientem excusare: ut fornicari, vel injustitiam facere, vel adulterium committere, et hujusmodi. Hoc igitur circa istam materiam est sciendum, quod secundum Ambrosium ⁷, « affectus nomen operi imponit, et ex intentione opera judicantur. » Quod quidem de duobus primis generibus actuum intelligit Ambrosius, scilicet quando bonum est, vel indifferens. Si enim aliquis intentione inanis gloriæ pascat pauperem, vel ex contemptu festucam erigat, ex mala intentione procedit, et rationem radicis sortitur. In alio autem genere actuum sola justa intentio opus bonum facere potest. In quarto autem genere actuum, nulla intentio vel finis potest facere bonum actum: quacumque enim intentione quis fornicationem, vel actum adulterii committat, nullatenus excusatur. Hoc etiam circa istam arborem est sciendum, quod truncus istius arboris, rami et fructus cum foliis, ex quibusdam circumstantiis quantitatem assument, sicut materialis arbor ex sterquilini et corruptionis injectione in fructibus et aliis recipit incrementum, secundum quod dicit colonus ille ⁸ in *Luca*. Hæ autem circumstantiæ hoc versiculo continentur, videlicet:

Quo, quis, ubi, cum quo, quoties, cur, quomodo, [quando].

Quo, motu supple, utrum ex tentatione gravi, vel levi, vel nulla; si malitia, vel

Actuum
quadra-
plex dif-
ferentia.

Circum-
stantiis
actuum.

¹ Greg., lib. XII, epist. xxxi, ad interrog. xi Aug. (Labb. Conc., t. V, col. 1375). — ² 1 Tim., vi, 10. — ³ Beda, in Ep. ad Rom., t. V, in illa verba: *Propterea sicut per unum hominem*, etc. — ⁴ Greg., ubi sup., ad in-

terrog. x, quoad sensum. — ⁵ Aug., de Gen. cont. Manich., lib. II, c. xiv, n. 21. — ⁶ Aug., de scrm. Dom. in monte, lib. II, c. xviii, n. 60, quod sensum. — ⁷ Amb., de Offic., lib. I, c. xxx, n. 117. — ⁸ Luc., xiii, 8.

infirmirate, vel ignorantia. *Quis*, persona, prælatus, vel ordinatus clericus, vel alius, vel alii, in exemplum positus religiosus, vel hujusmodi, in quibus peccatum aggravari potest ratione personæ. *Ubi*, si in loco sacro, vel communi, ita quod malum possit esse in aliis exemplum. *Cum quo*, si multos ad simile malum traxit, etc. *Quoties*, si habuit in consuetudine. *Cur*, scilicet quo fine vel intentione: licet enim malum facere bona intentione, non excuset a toto, tamen excusat a tanto. Similiter autem et perversa intentione, aggravat peccatum. *Quomodo*, si forte modum novum, modum effrenatum peccati invenit. *Quando*, ut si forte tempus sacrum, vel orationi deputatum, in peccato expendit. Sunt autem aliæ circumstantiæ, quæ specialem speciem dant peccato, ut cognoscere uxorem alterius, et similia, quæ nullatenus a confitente omitti debent, et plenius in arboris prosecutione patebunt. Quod autem, ut jam supradictum est, secundum Apostolum, rami et fructus ex radice pensantur, satis de facili potest quisque perpendere, si peccatum ejus radicem mortalem habet: et ponitur exemplum. Videre enim mulierem, de se non habet rationem peccati, nec tangere; et tamen, si de radice luxuriæ procedat directe, ejus malus habitus latet interius, est mortale. Quando autem radix rationem mortalis habeat, in prosecutione et formatione arboris poterit plenius pertractari. Hoc autem addo, quod illud mortale de suo genere dicitur, quod directe est contra Deum, vel proximum. *Directe* autem dico, quia sicut in materiali arbore ex trunko vel ramis quædam pullulationes indirecte procedunt, quas adulterinas vocamus; ita ex radice malæ voluntatis, quam concupiscentiam nominamus, multa semina prodeunt, quæ directe contra Deum vel proximum non faciunt, sed aliquoties indirecte: et talia venialia nuncupantur. Unde etiam advertendum, quod multa talia ponuntur in formatione istius

arboris, quæ licet in se et in suo genere mortalia non dicantur, tamen ad suam radicem relata, et eidem conjuncta, possunt habere rationem mortalis. Licet autem contingat interdum, quod unum opus et idem a diversis trahat originem, ut percutere, ex superbia, invidia et ira potest procedere; tamen idem actus in arbore nullatenus iteratur. Sed vere penitens, arboris inspector, diligenter advertat, quibus ex causis et radicibus actus ille inveniatur in ipso; digna etiam deliberatione consideret progressum peccati, quomodo radix concupiscentiæ germinaverit in ipso, et circumstantiis, de quibus superius est expressum. Et si de fructu, vel foliis, vel ramis arboris se comedissee advertat, per confessionem evomat, ut animæ recuperet sanitatem. Hæc est enim arbor, de cujus fructu mortifero protoplasti parentes contra præceptum summi Medici gustaverunt, et mortem experti sunt, quam ad posterum transmiserunt. Et hæc est arbor, quæ, secundum testimonium *Matthæi*¹, *excidetur, et in ignem mittetur, et ardebit* (a).

His ergo prælibatis, arborem imaginariam describamus, in cujus radice sit illa Apostoli auctoritas²: *Radix omnium malorum cupiditas*. Truncus autem istius arboris taliter describatur, quod ab imaginatione incipiat, et in delectatione morosa cum adversione periculi sit ejus medium, et in consensu triplici terminetur, scilicet in consensu, in delectatione, et in opere, secundum quod progressus peccati superius est expressus. Quia autem omne peccatum vel cogitatione, vel locutione, vel opere perpetratur, et sicut supra probatum est, in ramo mala voluntas significatur, in verbo autem folium, fructus in opere; ideo omnia peccata, quæ in progressu occurrunt, quæ ad cogitationem pertinent per modum rami; quæ vero ad locutionem per modum foliorum, quæ autem ad opus per modum fructuum in arbore describantur. Sed hos ramos, fructus et folia describamus hujus arboris.

¹ *Matthæi*, vi, 19; *Johan.*, xv, 6. — ² *1 Tim.*, vi, 10.

(a) *Vulg. ardet.*

Siquidem, secundum Joannis testimonium, tres rami principales ex radice concupiscentiæ prodeunt¹, *quoniam omne quod est in mundo, aut est concupiscentia carnis, aut concupiscentia oculorum, aut superbia*

vitæ, quæ concupiscentia honoris nominatur. Et de hoc ultimo primo est dicendum, tanquam de grossiori, et a quo plures rami, onusti fructu et foliis mortiferis, oriuntur; et primo de superbia.

CAPUT PRIMUM.

De primo principali ramo, scilicet superbia.

Hic igitur ramus, qui superbia nominatur, in genere suo mortale peccatum dicitur, quoniam directe est contra Deum et ejus reverentiam, cum scilicet creatura ultra quod a Factore accepit, extollitur, et quasi usurpare præsumit. Unde et Gregorius, XXXIV *Moralium*, dicit²: « Evidentissimum signum reproborum est superbia. » Per hoc patet, quod illa superbia est mortalis, qua quis se ultra merita extollere appetit, et se melioribus antepone; et hoc, si ex deliberatione procedat. Sicut enim alia peccata carnalia motus habent qui præveniunt rationem, quibus ratio non consentit; sic et superbiæ motus quamplurimi in homine rationem præveniunt, quos ratio advertens reprimat, vel saltem non consentit. Hic autem ramus superbiæ tres præcipue ramos habet, scilicet præsumptionem, contemptum, et inanem gloriam.

Præsumptio quid. Præsumptio in hoc consistit præcipue, quod homo præsumit gratiam se habere, vel ex se, vel pro meritis suis, vel falso, vel plus aliis, unde versus :

Ex se pro meritis, falso, plus omnibus instat.

Et secundum hoc præsumptio quatuor ramos habet secundum Gregorium in *Moralibus*³. Hi autem rami cum suis fructibus et foliis habent rationem mortalis eo modo, quo de superbia est prædictum. Ex hoc autem ultimo ramo, scilicet *plus omnibus*, duplex ramus oritur. Hoc enim in gratuitis, sicut

in virtutibus, vel in gratis datis, scilicet in gratis exterioribus potest intelligi. Ex quorum ramorum medio oritur elatio cordis inordinata, et confidentia de se, et inepta audacia. Ex ramo autem, qui est præsumptio de bonis gratuitis, oritur folium diviniæ temptationis, et fructus discriminis. Appellatur Dei tentatio, quando quis experimentum diviniæ potentiæ quærit, ut signum (a) petere absque necessitate. Discrimen autem dicitur, quando quis se exponit periculo, in sola divina virtute confidens, contempto humano adjutorio, absque necessitate fidei, vel Ecclesiæ, et habet rationem mortalis. Unde dicitur in Deuteronomio⁴: *Non tentabis Dominum Deum tuum*; dicit Glossa: « Deum tentat, qui, habens quod faciat, sine ratione se committit periculo. »

Secundus ramus superbiæ est, contemptus: eo enim quo quis alios se præsumit supergredi, Deum contemnit et hominem, et secundum hoc hic ramus in duos dividitur, videlicet in contemptum Dei, et proximi: qui plane habent rationem mortalis, quia contra charitatem Dei et proximi sunt directe. Ex ramorum istorum medio procedit ramus inobedientiæ, per quam a potestate alterius et subjectione se eximit, nulli volens subesse. Ex primo autem ramo, qui est contemnere proximum, procedunt isti fructus, scilicet se a societate subtrahere, et verbo (b) et gestu indignationem vel contemptum ostendere; folia etiam ex ipso procedunt, quæ sunt verborum indignatio, irreverentia in verbo (ironia, derisio, subsannatio⁵): quæ omnia

Contemptus quid.

post med. — ⁴ Deut., vi, 16. — ⁵ Hæc suppleta sunt ex quarto capite, ubi continetur horum epilogus.

(a) Cæt. edit. sicut. — (b) et verbo subtrahere.

¹ I Joan., II, 16. — ² Greg., *Moral.*, lib. XXXIV, cap. ult., circa fin. — ³ Ibid., lib. XXXI, c. xvii,

sunt contra charitatem ad proximum, et mortalia sunt, secundum quod ex superbia et contemptu nascuntur. Est autem ironia alterius detestatio per contrarium. Derisio autem, et subsannatio differunt : quoniam derisio fit in voce; sed subsannatio fit in gestu, vel trahendo linguam, vel faciendo nutus, et similia; irreverentia autem in modo loquendi : cum hoc autem folio est irreverentia in facto : ex quorum medio procedunt isti fructus, scilicet irreverentia facta parentibus, prælatis, principibus, maioribus, senioribus, patribus spiritualibus, et sanctis viris, locis, et rebus sacris, et temporibus, ut in violatione festorum contingit, et præcipue sacramentis, maxime sacramento altaris. Qui enim excommunicatus, vel suspensus, vel interdictus, vel in mortali peccato solemniter in Ecclesia officiat, vel sacramentum administrat, vel recipit in mortali, vel irregularis, vel inconfessus post mortale cum copia sacerdotis celebrat, vel notorius peccator officium correctionis exercet, vel excommunicato scienter participat in divinis, sive (a) hoc scienter faciat, sive (a) ignarus juris existat, irreverentiam divinis exhibet, et mortaliter peccat. Hoc etiam sciendum est, quod excommunicatus vel interdicti, qui se ingerunt divinis, si hoc scienter faciant contra præceptum Ecclesiæ, mortaliter peccant. Alia etiam supra posita rationem mortalis peccati habere possunt, secundum quod ex ramo contemptus procedunt.

Secundus ramus, qui ex contemptu Dei et proximi oritur, est superbia, quæ quidem respectu Dei manifeste mortale est, respectu etiam majorum quibus obedire debemus, sive parentibus, sive prælatis, rationem mortalis habet, si præcipiantur licita et honesta. Unde dicit Apostolus : *Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit*. Et parentibus non obedire, ab eodem Apostolo ² inter mortalia computatur.

Ex medio autem ramorum inobedientiæ respectu Dei et proximi procedit ramus im-

patientiæ, similiter bipartitus contra Deum, et proximum : et ista quidem impatientia ex inobedientia oriri dicitur, quia cum a superiori aliquid faciendum imponitur, quod perversæ displicet voluntati, in ipsa impatientia excitatur, quod nihil aliud est, quam immoderata animi perturbatio ex dicto vel facto alterius, quod personam ipsius tangit, et in quo se reputat gravari : unde hoc laborat vitio, qui infirmiales, vel infortunium, vel onus impositum non sustinet patienter; et habet rationem mortalis, cum usque ad odium Dei et proximi se extendit. Et secundum hoc, ex hoc ramo impatientiæ procedit aliud, scilicet odium Dei, qui licet in se odio haberi non possit, tamen in effectibus suis odiri potest. Ex hoc ramo folium blasphemiae et murmuris nascitur, et manifeste rationem habet mortalis.

Ex ramo autem impatientiæ ad prælatum oritur et murmuratio, folium scilicet vento superbiæ agitatam. Est autem murmuratio, injusta querela contra superiores latenter multorum auribus inculcata (b); et habet rationem mortalis, secundum quod ad alterius diffamationem anhelat. Cum hoc autem folio est fructus obstinationis et pertinaciæ.

Murmurationis descriptio.

Est autem pertinacia, perseverantia in malo proposito contra voluntatem superiorum. Ex qua oritur folium rebellionis aperta; et fructum transgressionis secum habet : quæ omnia habent rationem mortalis, secundum quod ex inobedientia oriuntur. Cum fructu autem transgressionis sunt excommunicationis, interdicti, et suspensionis sententiæ, quas sustinere procedit ex inobedientia, si debite infligantur.

Pertinacia quid.

Item ex ramo inobedientiæ ramus infidelitatis procedit, secundum quam aliquis se ab obedientia Romanæ Ecclesiæ alienat. Et quidem hic ramus in hos ramos se dividit, scilicet in hæsitationem, dubitationem, et errorem; et hos fructus habet, hæresim, schisma, sortilegium; et divinationis superstitionisque folia, quæ etiam fructus apostata-

¹ Rom., xii, 2. — ² Rom., i, 30.

(a) Cæt. edit. et. — (b) Item concalcata.

siæ et idololatriæ secum habent. Et de ingulis, quid sint, per ordinem exprimamus.

Hæsi-
tatio
quid.

Est autem hæsitatio, mentis titillatio contra fidem, cum scilicet intellectus non perfecte consentit his quæ sunt fidei, sed dubitat: quod etiam de suo genere est mortale.

Error
quid.

Est autem error, quando jam tenetur contrarium fidei, sive scienter, sive ignoranter. Sed tamen multum interest: qui enim credenda novit per fidem Ecclesiæ, et tenet contrarium, peccat mortaliter; qui autem ex simplicitate ignorat, si tamen intentionem et voluntatem habeat generaliter credendi quod credit Ecclesia, nullatenus judicandum est mortale. Si quis ex simplicitate veritatem videre oculis corporalibus credat, non propter hoc condemnendus est, cum paratus sit credere quod credit Ecclesia indistincte. Unde dicit Augustinus: « Errare potero, sed hæreticus non ero. »

Hæresis
et schisma.

Est autem hæresis, obstinata affirmatio contra fidem. Schisma autem a *scissione* dictum est. Unde ille schismaticus dicitur, qui ab unitate Ecclesiæ se separare intendit, licet eadem sentiat, quæ tenet Ecclesia et fides catholica, secundum Augustinum *contra Faustum* ¹.

Augu-
rium un-
de dica-
tur.

Sortilegium est, cum id, quod futurum est, inquiritur; et habet multas species, quæ per folia in arbore designantur, scilicet divinationes per astra, per incantationes, per demonum consultationes, per garritum avium, quod dicitur augurium, per ligaturas nominum, temporum observationes, et somniorum; quæ omnia prohibentur ab Ecclesia tanquam mala, et habent rationem mortalis, quia quod soli Deo competit, attribuitur creaturæ. Hoc tamen circa observationem temporum, et orationes, debes advertere, quod sortiuntur sortilegii rationem, quando scilicet creditur, quod magis valeant ad unum effectum, quam ad alium, vel quando quis confidit (a) in determinato oratio-

num numero, vel effectum optatum, qui sic fecerit, infallibiliter consequi putat.

Quid autem sit apostasia a fide, vel idololatria, plane patet.

Apostasia.

Tertius ramus superbix est inanis gloria, qua quis appetit suam excellentiam ostendere: quæ habet rationem mortalis, in quantum quis gloriam sibi appetit, quæ soli Deo debetur, quoniam ² *ipse fecit nos, et non ipsi nos*. Unde qui gloriam non refert in Deum, vel sic gloriam affectat acquirere, quod si ex hoc assequatur, offensam Dei non metuit, mortaliter peccat. Unde Augustinus, in libro *de Civitate Dei*, dicit ³: « Hoc vitium inimicum est piæ fidei, si major in corde sit cupiditas gloriæ, quam Dei timor et (b) amor. » Si autem in bono proprio quis inaniter gloriatur, ita tamen quod ibidem non sistat, vel actu vel habitu in Deum referat, nec ut hoc acquireret aliquo modo Deum vellet offendere, nullatenus est judicandum mortale.

Inanis
gloria
quid.

Ex hoc inanis gloriæ ramo quatuor rami oriuntur, scilicet ambitio honoris, et favoris humani appetitus, confusionis timor, et laudis amor. Ex primo autem ramo inanis gloriæ, qui est ambitio, oritur fructus pompæ, qui tres fructus habet, et unum folium, scilicet fastum in superfluo comitatu, et apparatu, et fastuoso gestu, et affatu: quæ licet mortalia non sint ex suo genere, tamen, prout oriuntur ex ramosuperbia, mortalia esse possunt.

Ex secundo ramo, qui est appetitus humani favoris, est adulationis folium, quæ quandoque mortalis, et quandoque venialis; qui enim ad malum alium incitat, malum factum ejus laudando per adulationem, vel alii occasionem præbet ut in peccato remaneat, vel ut ultra merita sua efferat ipsum, scilicet falsa laudando, in tali adulatio est mortalis: si autem sola intentione placendi, et ut Dei gratia augeatur, quam in veritate ipse commendat, mortalis nullatenus judi-

¹ Augustinus habet hoc, lib. II, *cont. Crescon*

(a) *Cert. edit. confidat.* — (b) *Edit. Benedictin. Oper. S. Aug., vel.*

Grammat., c. VII, n. 9. — ² *Psal. xcix, 3.* — ³ *Aug., de Civit. Dei, lib. V, c. xiv.*

catur. Et hoc Augustinus, in sermone *de Purgatorio*¹, iudicat veniale.

Secundum igitur hoc, folium adulationis in tria dividitur, quia aut adulatio est de bono habito, aut non habito, vel de malo.

Item ex ramo appetitus favoris humani, oritur prodigalitat^{is} fructus : fit enim homo prodigus, ut humanum favorem acquirat. Habet autem prodigalitas rationem mortalis, secundum quod bona, quæ utiliter in pauperes fundi debebant, inutiliter expenduntur, et in personis inhonestis, non servando modum, vel tempus. Et quidem hoc vitium malum est in personis ecclesiasticis, quorum bona, ultra sustentationem personæ et status, debent pauperibus erogari. Secundum hoc autem prodigalitas quatuor fructus habet, quia nec personam cui dat, nec modum, nec tempus considerat, et incuriam

Incuria
quid sit.

secum habet. Est autem incuria, cum quis sic curam de bonis suis abjicit, quod bona ejus depereunt, quæ a Deo collata sunt, ut exinde sustententur pauperes Christi. Hæc autem incuria non iudicatur mortalis, nisi secundum quod ex aliqua radice mortali procedit. Quandoque enim ex contemptu temporalium procedit; tamen semper ad indiscretionem pertinet, et ex tanta negligentia procedere potest, quod mortalis esse posset, ut si forte indigentiam manifestam pauperum viderit, et bona, quibus eos juvare posset, deperire permittit.

Item ex tertio ramo inanis gloriæ, qui est timor confusionis, hi procedunt fructus, mala scilicet verecundia, et falsa humilitas. Verecundia autem hos habet fructus secum, scilicet erubescen^{tiam} divinatorum, ut cum quis erubescit vel facere Missam, vel orare. Item verecundiam paupertatis parentum, vel pauperum amicorum. Item in confessione, secundum quod aliquis confessionem dimittit, vel non confitetur veritatem propter timorem confusionis. Falsa autem humilitas est, cum aliquis se ipsum humiliat, ne

Humilitas
falsa
quid.

per superbiam minus reputetur ab aliis. Item ex illo ramo, qui est timor confusionis, hæc folia oriuntur, videlicet veritatis negatio in iudicio vel extra iudicium, veritatis impugnatio, falsa excusatio, et peccati defensio. Ista autem, quæ ad timorem confusionis pertinent, habent rationem mortalis, non ex genere, sed secundum quod amor favoris humani amorⁱ divino præfertur, et eligit hoc magis contra Deum facere, quam confusionem humanam incurrere. Hoc tamen circa negationem veritatis in iudicio advertendum est, quod ex suo genere mortale est, et quia superiori in iudicio obedire tenemur, et quia (a) justitiæ opponitur. Si tamen aliquid superior interroget, quod secundum juris ordinem interrogare non debet, potest appellari, sed nullo modo licet mentiri.

Ex quarto ramo inanis gloriæ, qui est amor humanæ laudis, oriuntur tres fructus, scilicet hypocrisis, ostentatio, singularitas, et jactantiæ folium, quod in quatuor est divisum. Aut enim est de bono habito, vel non habito, aut de malo facto, vel non facto : et de his per ordinem videamus. Est autem hypocrisis, secundum Isidorum², simulatio boni non existentis; unde est mendacium in signo. Sicut enim mendacium omne non semper est mortale, sed quando est in detrimentum proximi, vel contra veritatem fidei, vel morum; sic nec hypocrisis semper est mortalis, nisi quando fit intentione decipiendi sub specie bonitatis, sicut illi qui simulant sanctitatem, ut bona Ecclesiæ habeant, quæ habere digni non sunt, et Ecclesiam per suam simulationem decipiunt. Quando autem fit intentione laudis, tunc de ea sicut de inani gloria iudicandum est, sicut superius est expressum.

Hypocrisis.

Ostentatio est, quando bonum quod quis habet, vel habere se putat, exterius ostendere nititur, ut laudem humanam exinde consequatur; nec est mortale ex suo genere, nisi secundum quod inanis gloria iudicatur

Ostentatio.

(a) Cat. edit. deest quia.

¹ Aug., *de Sanctis*, serm. XLI, al. CIV, n. 3, in append. — ² Isid., *de Sum. Bon.*, c. XXIV, sent. 2. —

Singularitas. mortal^{is}. Singularitas est, cum quis vult singulariter apparere, et secum habet fructus diversos, secundum quod in diversis materiis invenitur, cum scilicet communia quis non dignatur facere, vel docere, vel modum singularem in factis satagit ostendere; et hoc quandoque rationem mortalis habere dicitur, secundum conditionem radicis, eo modo quo inanis gloria, quæ propter hoc intenditur esse mortalis. Jactantia quandoque mortalis, quandoque venialis. Cum enim quis se jactat de bono quod habet, vel se habere putat, ut inanem gloriam consequatur, tunc judicandum est de tali jactantia, sicut de radice ipsius. Cum de bono quod non habet, tunc est ibi mendacium; et tunc, si tale est mendacium, quod sit contra divinam reverentiam, vel proximi charitatem, habet rationem mortalis. Contra Dei reverentiam se¹ jactabat Pharisæus. Cum autem quis de peccato mortali, quod non fecit, vel quod fecit, se jactat, mortale est, quoniam in peccato facto sibi complacet, et unde confusionem meruit, quærît gloriam, si factum suum in alios extendit.

Item nota, quod fructus singularitatis, qui procedit ex inani gloria, ut jam supra diximus, non solum per modum fructus in opere, sed etiam per modum rami, debet describi in arbore, ad significandam voluntatem singularem apparendi. Ex hoc autem ramo procedit ramus invidiæ. Sic autem ex voluntate singulariter apparendi procedit, quia dum quis videri singulariter appetit, si aliquem videt in gratia præeminere qui ejus offuscat gratiam, eidem invidet, et est peccatum mortale.

Invidia quid. Est autem invidia tristitia de bono alterius secundum Damascenum². Circa quod notandum, quod hoc quatuor modis potest contingere: uno quidem modo, cum quis bonum alterius sibi esse damnosum advertit, et cum quis de promotione inimicorum tristatur, et hoc rationem mortalis non ha-

bet; item, secundum quod quis bonum videt in alio, in quo defectum patitur, et ex quo dolet, non quidem quia alius bonum habeat, sed quia ipse non habet, et non habet rationem peccati; item alio modo dolet quis de bono alterius in quantum ipsum indignum videt bonis, quæ habet, et hoc etiam non habet rationem peccati in bonis temporalibus, quæ homini quandoque proficiunt ad ruinam; alio modo quis dolet de bono alterius, secundum quod per bonum alterius gloriam suam putat diminui, et hoc est invidia, quæ judicatur mortalis, et quia ex ramo procedit superbiæ, et quia directe opponitur charitati, in qua vita animæ conservatur. Sicut autem de superbia dictum est, quod quidam motus præveniunt rationem, quibus ratio non consentit, nec habent rationem mortalis, ita et de invidia est dicendum.

De ramo autem invidiæ præcipue exeunt duo rami, scilicet exultatio in adversis, et dolor in prosperis, qui, sicut dictum est de invidia, rationem habent mortalis. De primo autem ramo, scilicet de gaudio in adversis, oriuntur hi fructus: machinatio, scandalum, insidiæ, proditio, suspicio, et iudicium; inter hæc folia: discordiarum seminatio, secretorum et confessionis revelatio, signo, vel verbo, vel circumstantia, et falsum testimonium: de quibus sigillatim aliquid est dicendum.

Machinatio est mali occulta et studiosa procreatio. Scandalum, secundum Augustinum³, est dictum vel factum minus rectum, præbens alii occasionem ruinæ, cum scilicet aliquis alium in malum inducit; et est mortalis, cum aliquis per consilium vel exemplum ex intentione inducitur in mortale. Insidiæ sunt, prout hic de insidiis loquimur, investigatio et consideratio factorum alterius, ut accusari possit deprehensus in malo. Proditio est, cum aliquis amicitiam ad alium simulat, ut ipsum decipiat, de quo

De ramis, fructibus, et foliis invidiæ.

Machinatio quid. Scandalum quid

Insidiæ.

¹ Luc., XVIII, 11. — ² Damasc., de Fid. Orthod.,

lib. II, c. XIV. — ³ Vel potius Hieronymus, in Matth., c. XV, ad illa verba: Scis quia Pharisæi, etc.

Suspicio
quid.Judici-
um
perver-
sum quid

dicat Boetius, quod nulla pestis efficacior est ad nocendum, quam familiaris inimicus. Suspicio est, cum quis facilis est ut malum de alio suspicetur, unde Tullius : « Suspicio est mala opinio ex levibus causis : » et hoc ex mala affectione invidiæ procedit, et tunc habet rationem mortalis, alias autem non judicatur mortalis. Judicium perversum est, cum quis ad alium male affectus, non solum malum suspicatur in ipso ex causis levibus, verum etiam diffinit in corde vel ore sententialiter peccatum mortale committi ab aliquo : et hoc de suo genere est mortale, ex quacumque radice procedat. Unde Glossa super illud *ad Corinthios* ¹ : *Nolite ante tempus judicare* : « Suspiciones vitare non possumus, quia homines sumus ; judicia tamen, id est, sententias diffinitivas cavere debemus. » Hoc autem iudicium semper est nimis grave peccatum, et procedit cum quis ex sola suspitione ex causis levibus condemnatur.

Item folia quæ de ramo isto procedunt, sicut dictum est, sunt discordiarum seminatio. Cum enim adversitati quis congaudet alterius, alios concitat contra ipsum : quod est peccatum mortale. Unde in Proverbiis dicitur ² : *Sex sunt quæ odit Dominus* ; et ultimum ponitur tanquam pejus : *Qui seminat inter fratres discordias*. Item secretorum revelatio tunc est peccatum mortale, cum tale secretum est quod in illius, qui secretum commisit, potest verti detrimentum. Tunc autem maximum est peccatum, cum videlicet ad revelationem confessionis, verbo, vel signo, vel circumstantia aliqua quis procedit.

Secundus ramus invidiæ principalis, est dolor in prosperitate proximi : quod, ut supra dictum est de invidia, habet rationem mortalis. Ex hoc autem ramo procedit detractionis folium, quo proximi prosperitas impeditur. Hoc autem folium principaliter in duo dividitur : quia qui detrahit, aut hoc

est ejus bonum diminuendo, aut eidem malum imponendo. Primum folium quatuor folia secum habet, scilicet bonum proximi tacere, diminuere, pervertere, et negare. Ex secundo autem ramo hæc folia procedunt : malum libenter audire, dissimulare, confirmare, aggravare, addere, revelare, et imponere : de quibus videamus qualiter habeant rationem mortalis. Sciendum igitur quod est denigratio famæ alterius per verba occulta. Unde Salomon dicit ³ : *Si mordeat serpens in silentio, nihil habet eo minus qui occulte detrahit*. Habet autem ex suo genere rationem mortalis : cum enim, secundum Sapientem ⁴, *Melius sit nomen bonum quam divitiæ multæ* : sicut mortale est rem invito domino pertractare, et qui hoc facit, ad restitutionem tenetur ; sic etiam alterius famam auferre, mortale est, et qui hoc facit, ad restitutionem tenetur. Hoc tamen circa istam materiam est advertendum, quod quodlibet breve verbum, quod in derogationem vergit alterius, non est judicandum mortale, maxime cum ex habitu invidiæ non procedit. Ad detractionem autem spectat, ut dictum est, bonum proximi tacere : quod quidem mortale est, cum videt aliquis injuste famam alterius deperire. Sicut enim in arcta necessitate tenemur proximo in rebus temporalibus providere, sic etiam et in necessitate famam ejus servare. Diminuere bonum alterius est, cum aliquis commendationem alterius audire non potest, sed eam diminuit : quod charitati opponitur, et, si ex ramo invidiæ procedat, mortale est ; quandoque tamen absque mortali contingit, ut cum quis audit commendari indignum, vel ultra merita, et ex hoc potest oriri aliqua deceptio, tunc non habet rationem peccati. Convertere bonum alterius, est bonum quod negari non potest, mala intentione factum asserere. Unde de tali dicitur ⁵ : *Bona in mala convertens insidiatur, et in electis ponit maculam*. Quod manifeste habet rationem mortalis, cum procedit ex invidia ; tamen cum hoc ex falso procedit iudicio, de hoc quan-

¹ *I Cor.*, IV, 5. — ² *Prov.*, VI, 16. — ³ *Eccle.*, x, 41. — ⁴ *Prov.*, XXII, 1. — ⁵ *Eccle.*, XI, 33.

doque judicari debet, sicut de malo iudicio est dictum. Cum quis bonum pervertit alterius cum mendacio, tale mendacium, cum sit perniciosum, rationem mortalis sortitur. Item negare bonum alterius, quod scitur inesse, pertinet ad detractionem mortalem. Item de alio malum libenter audire, vel occasionem detractionis præstare, vel dissimulare, cum possit corrigere, est mortale. Unde Apostolus ¹ *detractores Deo odibiles* esse commemorat, *dignos morte* iudicat, *non solum autem facientes, sed consentientes*. Tamen circa hoc debemus dicere, quod si aliquis detractionem alterius audiat, et non ex invidia, sed ex verecundia, vel aliquo timore humano ne offendant aliquem, non est iudicandum mortale; nisi sit talis persona, quod ex officio corrigere debeat, cui posset cedere in mortale. Item malum auditum de aliquo confirmare, et additis circumstantiis aggravare, vel dicto alterius addere mendaciter, vel veraciter, ad diffamationem intendendo, est mortale. Multum tamen interest, utrum hoc procedat ex invidia, vel indiscreto zelo iustitiæ: quandoque enim contingit mala aliorum facta ex quadam indignatione vel levitate loquendi, nec intentione diffamandi contra aliquem malum recitari, vel etiam aggravari: quod esset durum iudicare mortale. Hoc tamen a plerisque magis dicitur, quod crimen alterius etiam verum extra correctionis ordinem revelare mortale est. Ordo autem correctionis fraternæ est a Domino institutus, qui ait ²: *Si peccaverit in te frater: in te*, id est, te sciente: *vade et corripe eum*, etc. Hic etiam circa istam materiam est notandum, quod crimen alterius detegere, ubi non potest prodesse nisi ad diffamationem, est contra ordinem correctionis fraternæ.

Item ex medio duorum ramorum invidiæ descriptorum, procedit ramus rancoris: cum enim invidus bonum proximi non potest diminuire, nec eidem malum inferre, prurumpit in cordis rancorem. Est autem ran-

cor motus cordis gravis ex mala affectione procedens in proximum; et habet rationem mortalis, si ex invidia procedat, vel libera voluntate. Ex libera autem voluntate dico, quia contingit interdum, quod aliquis homo propter suam ineptitudinem, vel illatam injuriam, sine motu displicentiæ videri non potest: quod quidem in multis magis habet rationem passionis, quam peccati, dum voluntas libera non consentit. Ex hoc autem ramo rancoris procedit ramus odii, qui manifeste habet rationem mortalis, quia recte charitati opponitur, in qua vita animæ conservatur. Hoc etiam advertendum, quod non solum secundum præceptum tenemur diligere amicos, sed etiam inimicos et malos: vitium tamen in aliquo non tenemur diligere. Unde et si quis contra alium moveatur propter ejus vitium, quandoque non est vitium, sed virtus; licet quandoque zelus indiscretus circa hoc possit contingere, et sic oditur vitium, quod aliquando redundat in personam. Debent autem, secundum Augustinum in *Speculo* ³, corrigi vitia hominum, cum dilectione personarum, et odio vitiorum.

Ex ramo autem odii oritur ramus iræ. Est autem ira, ut hic accipitur, inordinatus animi motus ad nocendum proximo sine causa; et cum sit contra charitatem, habet manifeste rationem mortalis. Hoc tamen notandum est, quod quælibet ira non debet iudicari mortalis: secundum enim Gregorium ⁴, est ira per zelum, et est ira per vitium. Est autem ira per zelum, cum quis multum intente contra malum movetur, et in punitionem tendit; quod quidem virtutis est, nisi zeli indiscretio interveniat, sicut de odio immediate est prædictum. Ira autem per vitium est, cum quis contra proximum moveatur injuste, et ad ejus poenam intendit. Et quandoque, sicut de aliis vitiis est dictum, talis modus prævenit iudicium rationis ex complexione, vel ex causa alia, et tunc

Rancor
quid.

Iamquid
et mali
sunt dili-
gendi,
non ta-
men vi-
tium.

Ira quid.

Ira du-
plex.

¹ Rom., 1, 30, 32. — ² Matth., XVIII, 15. — ³ Augus-

tinus hoc habet epist. v, al. CXXXVIII, n. II, et alias passim. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. V, c. XXXI, post med.

non habet rationem mortalis. Ex hoc autem ramo iræ procedit ramus appetitus vindictæ et fructus crudelitatis, et folium discordiæ, quæ consistit in verbis.

Circa appetitum vindictæ intellige, quod aliquis vindictam de aliquo dupliciter potest appetere : aut in quantum est in proximi nocumentum, et procedit ex odio; aut in quantum per pœnam potest corripi proximus, ne de cætero ad peccatum declinet, et hoc modo vindictam appetere non est malum. Licet autem vere puniens, debet advertere, quod quandoque mens sibi mentitur, et quod facit ex odio, ex bona intentione fieri sibiipsi simulat, et in hoc conscientiam suam mendaciter informat.

Calumnia quid.

Ex ramo appetitus vindictæ oriuntur hi fructus : Calumnia, vexatio, et damnificatio. Calumnia est falsi criminis impositio : et est manifeste mortale, quia est perniciosum mendacium et procedit ex odio, et quia iniustitia invenitur ibidem.

Vexatio.

Est autem vexatio, cum quis alium trahit ad iudicium sine causa, et ipsum in persona sua vexat, et in expensis damnificat : quod fit quandoque per falsas litteras, vel falso impetratas, vel non suas, sed alterius, vel juris ordine prætermisso, vel ad impossibilia obligando, ut citando coram diversis iudicibus ad loca distantia, et injuste : in quibus causis non solum quis peccat mortaliter, verum etiam ad restitutionem omnium damnorum et expensarum tenetur.

Damnificatio.

Item damnificatio est, cum quis in temporalibus bonis damnificat, et est mortale. Hoc etiam potest fieri dupliciter : aut impediendo bonum habitum vel habendum, aut malum inferendo, quod etiam fit pluribus modis, quæ per modum fructus in arbore describuntur. Unde circa hoc est notandum, quod quinque modis est quis reus damnificatione proximi, scilicet faciendo, præcipiendo, consulendo, juvando, et dissimulando, scilicet cum prohiberi potest vel impedi damnum proximi, et voluntarie sustinetur; et quatuor casibus primo dictis, qui sic reus est, ad

restitutionem tenetur, et in omnibus istis est peccatum mortale, quoniam hæc omnia directe charitati proximi opponuntur. Hoc tamen circa dissimulationem damni alterius est advertendum, quod alterius damnum dissimulare non semper judicandum est mortale, puta cum quis ex timore magis quam ex ira vel odio dissimulat, timens ne forte malefactores contra ipsum moveantur, et in damnum proprium possit aliquid redundare, vel in casu ubi probabiliter credit, quod sua correctio non prodesset. Unde Augustinus, primo *de Civitate Dei* : « Si propterea quisque objurgandis et corripiendis mala agentibus parcat, ne deteriores efficiantur, non videtur esse cupiditatis occasio, sed consilium charitatis. »

Secundus ramus iræ est crudelitas, ex qua oriuntur hi fructus, scilicet, incarceratio, percussio, verberatio, duellum, bellum, mutilatio, et occisio : de quibus aliquid videamus.

Crudelitas.

Est autem crudelitas, secundum Senecam², atrocitas animi in exigendis pœnis. Ex hoc etiam ramus feritatis procedit. Est autem feritas, cum quis sævit in proximum absque aliqua culpa præcedente in ipso; et in hoc a crudelitate differt, quia crudelitas est excessus in infligendo pœnam pro peccato commisso : habet autem utrumque rationem mortalis, quia opponitur charitati. Si tamen excessus in puniendo ex zelo justitiæ quandoque contingat, ut alii terreantur, nisi sit excessus notabilis, non esset de facili judicandum mortale. Punire autem absque omni culpa et causa, semper habet rationem peccati mortalis; *absque autem causa* dico, quia sine culpa quandoque quis punitur, non tamen sine causa, sicut patet in crimine læsæ majestatis. Et quandoque etiam illi de terra alicujus, in quantum sunt res domini offenditis, absque culpa propria in temporalibus puniuntur.

Feritas.

De incarceratione autem et verberatione,

¹ Aug., *de Civit. Dei*, lib. I, c. IX. — ² Senec., *de Clement.*, lib. II, c. IV.

vel percussione, mutilatione, vel occisione proximi, clarum est quod habent rationem mortalis, nisi fiant, per justitiæ auctoritatem, juris ordine et moderamine observato, vim vi repellendo, cum moderamine inculpatae tutelæ: hæc enim opponuntur charitati proximi; et licet de suo genere mala sunt, tamen multum aggravantur secundum radicem, si ex radice odii oriuntur.

Hoc tamen de percussione notandum, quod parentum percussio specialius est peccatum, a quo simplex sacerdos non potest absolvere; et est contra præceptum divinum de honore parentum. Percussio autem clerici gravior est quam alia; et si gravis est, ad solum Papam pertinet absolutio.

Simplex sacerdos non potest absolvere parentum percussores.

Tria ad justum bellum requisita

De bello autem notare debemus, quod ad justum bellum tria specialiter requiruntur, sine quibus habet rationem mortalis, videlicet: principis auctoritas; unde Augustinus contra Faustum ¹: « Suscipiendi belli auctoritas atque consilium penes principes sit. » Item justa causa; unde idem Augustinus ²: « Justa debent esse bella, quæ ulciscuntur injurias. » Tertio requiritur intentio recta; unde idem etiam Augustinus, de Verbis Domini: « Apud veros Dei cultores, bella non crudelitate, aut cupiditate geruntur. »

Duellum

Duellum autem, nota quod secundum jura est prohibitum, et secundum rationem habet rationem mortalis, et in appellatione, et in domino cujus auctoritate fit, et procuratoribus, et in pugilibus propter pecuniam. Et hoc patet, cum manifeste habeat rationem tentationis divinæ, et a forti debilis per naturam vincatur. Dicunt tamen quidam, quod consuetudo excusat in hoc facto: cujus contrarium tenetur communiter a theologis et jurisperitis.

Discordia

Tertium, quod ex ramo iræ procedit, est discordiæ folium, secundum quod consistit in verbis. Ex discordia enim animorum, etiam discordia verborum procedit. Hoc autem folium in hujusmodi folia est divisum, quæ sunt irritatio, comminatio, contumelia,

improperium, maledictio, procacitas, clamor, et irreconciliatio. Circa materiam istam in generali notandum est, quod discordia in verbis contentio dicitur, qua quis verbis alterius procaciter contradicit: unde contentio duorum dicitur; dicit enim modum inordinatum, et contradictionem. Potest igitur inordinate aliquis contradicere proximo malum et falsum dicenti; et tunc, ratione contradictionis, peccatum non habet, sed in modo potest esse excessus, scilicet cum excedit (a) modum negotii vel personæ; et potest esse mortale, cum quis ad confusionem anhelat alterius ex ira forte, vel odio, vel fit tanta contentio, quod exinde scandalum oriatur. Cum autem quis contendit cum aliquo, et veritati etiam contradicit, vel veritatem impugnatur ex invidia, vel ira, vel odio, tunc est mortalis contentio: et est contentio quæ inter opera carnis ab Apostolo numeratur ³: Qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt. Hujusmodi autem contentionis species est irritatio, quando aliquis proximo loquitur pungitive, secundum quod quandoque contingit, quod homo ex odio, quod habet ad alterum, libenter eum verbis stimulat et irritat, sicut de fratribus Joseph in Genesi dicitur ⁴: Oderant eum, nec poterant ei quidquam pacifice loqui. Et sic est mortale peccatum, secundum quod ex odio vel ira mortali procedit; unde de hoc judicandum est secundum rationem radicis.

Contentio.

Irritatio.

Item cum hoc folio est comminatio, cum scilicet aliquis alicui se malum facturum promittit. Et sicut lædere proximum est mortale, sicut dictum est superius, sic malum comminari, quod, si fieret, mortale (b) esset, peccatum mortale est, si sit deliberatio, et proponat facere quod minatur. Unde scriptum est ⁵: Ante sanguinem, maledicta, contumelia et mina.

Comminatio.

Sequitur videre de contumelia, improperio et convicio; et notandum, quod con-

Contumelia.

super Jos., lib. VI, q. x. — ³ Gal., v, 20, 21. — ⁴ Gen., xxxvii, 4. — ⁵ Eccli., xxii, 30.

(a) Al. extendit. — (b) mortalis.

¹ Aug., cont. Faust., lib. XII, c. lxxv. — ² Id.,

Improp-
erium.Convici-
um.

tumelia est objectio criminis perpetrati. Improperium est, cum quis injuriose reducit ad memoriam auxilium, quod contulit necessitatem patienti. Unde ait Sapiens ¹ : *Pauca dabit, et multa improperebit*. Convici-um autem est, cum defectus corporalis, vel aliud quodcumque crimen obijcitur ad confusionem personæ. Et de his videamus quomodo habeant rationem peccati. Hoc igitur circa istam materiam est notandum, quod cum, secundum philosophum ², voces sint signa intellectuum, multum considerandum est quo animo verba dicantur. Contingit autem quandoque talia verba dici ex indiscreto zelo, vel zelo justitiæ, aut amoris, vel ex quadam surreptione et subito motu iræ; et tunc non esset judicandum mortale, nisi tantus esset excessus, et verba sic inordinata, quod aliquis per talem contumeliam in diffamationem incurreret manifeste. Tunc enim zelus justitiæ nullatenus excusaret, quin peccaret mortaliter, sicut si aliquis aliquem ludendo interficeret per cautelam, tamen posset peccare mortaliter. Cum autem quis alteri convicium vel contumeliam, vel improperium dicit ad proximi confusionem et dehonorationem intendens, tunc agit (a) contra charitatem proximi, et peccat mortaliter, et sic intelligitur verbum Domini, dicentis ³ : *Qui dixerit fratri suo, Fatue, reus erit gehennæ ignis*.

Item folium discordiæ, ut dictum est superius, est maledictio, ut cum aliquis malum alii imprecatur optative; et manifeste habet rationem mortalis, quia est contra proximi charitatem, si tamen mente ita teneatur, sicut ore profertur. Et hoc modo loquitur Apostolus, cum dicit ⁴ : *Maledicti regnum Dei non possidebunt*. Contingit tamen verbum maledictionis esse veniale, vel propter parvitatem mali optati, vel quia ludo, vel surreptione, vel zelo justitiæ, vel non malo affectu verba dicuntur. Et hoc modo Augustinus, in sermone de Purgatorio ⁵, hoc judicat veniale.

De clamore autem verborum et procacitate sciendum, quod quandoque contingit, quod licet intentione verborum convicia gravia non dicantur, tamen tantus clamor et procacitas potest esse, quod scandalum sequitur, vel etiam ex intentione proximus provocatur, et tunc habet rationem mortalis eo modo, quo dictum est de contentione; si tamen ex deliberatione procedit, et ex ramo iræ vel odii procedit: alias autem non judicaretur mortale.

Item ad discordiam pertinet irreconciliatio, cum scilicet quis proximum per contumeliam, vel alio modo læsit, et ipsum pacificare contemnit. Sicut enim rem alterius ablatam, vel famam, tenetur restituere proximo, sic et pacem, petendo veniam. Unde convenienter dicit Augustinus in *Speculo*, quod melior est ille, qui quamvis ira sæpe tentetur, tamen ad impetrandum festinat, ut ei dimittat, cui se fecisse agnoscit injuriam, quam qui tardius irascitur, et ad impetrandum veniam tardius inclinatur. Unde non pigeat ex ipso ore proferre medicamenta, unde facta sunt vulnera. Quod si quis contemnat facere, peccatum committit, sicut patet per verbum veritatis dicentis ⁶ : *Si offers*, etc.; secundum Glossam, munus nequaquam acceptatur talis offerentis, ante reconciliationem fratris. Et per hoc manifeste probatur, quod est ibi peccatum mortale: non enim nisi per peccatum mortale amittit acceptionem divinam. Hoc tamen sane debet intelligi, cum scilicet talis fuit offensa, quod rationem mortalis habuerit. Qualiter autem contumelia rationem mortalis habeat, jam dictum est.

CAPUT II.

De concupiscentia divitiarum.

Secundus ramus qui ex radice concupiscentiæ et ex trunco mali consensus pro-

¹ *Ecclesi.*, xx, 15. — ² *Arist.*, de *Interpret.*, text. 4. —

³ *Matth.*, v, 22. — ⁴ *I Cor.*, vi, 10. — ⁵ *Aug.*, de *Sanctis*, serm. xlii, al. civ, n. 3, in *Append.* — ⁶ *Matth.*, v, 23.

(a) *Cert. edit.* agitur.

Avaritia
quid.

cedit, est concupiscentia oculorum, qui alio nomine avaritia nominatur. Dicitur autem *avaritia* secundum quod est aviditas æris, id est, pecuniæ, ita quod per pecuniam omnia temporalia designantur. Unde avaritia est inordinatio animi circa temporalia habita vel habenda. Quod duobus modis potest contingere, vel inordinate amando, vel appetendo, vel injuste acquirendo. Circa hoc tamen advertendum est, quod utroque modo potest esse mortale, cum scilicet aliquis amorem divitiarum præfert charitati Dei vel proximi, vel cum injuste præfertur, vel per rapinam temporalia acquiruntur: et sic avaritia ab Apostolo inter mortalia computatur. Sicut autem de aliis vitiis dictum est, quod sua venialia habent, dum scilicet rationem præveniunt; sic etiam avaritia quælibet non judicatur mortalis, ut cum quis ad temporalia inordinate afficitur, tamen salva charitate Dei et proximi, vel proximus in tam modico læditur, quod nullo modo judicetur (a) mortale. Secundum hoc igitur, ex primo ramo avaritiæ tres rami principales procedunt, qui dicuntur: inordinatum desiderium habendi, inordinatus habitus amor, et inordinatus dolor amissi; et eo modo, quo dictum est de avaritia, est judicandum de ipsis.

Sollicitudo.

Item ex primo ramo, qui est inordinatum desiderium habendi, procedunt hæc, scilicet sollicitudo in mente, et injustitia in opere. Hæc autem sollicitudo potest habere rationem mortalis, scilicet cum propter sollicitudinem rerum temporalium dimittuntur necessaria ad salutem. Unde ex hoc ramo sabbati violatio oritur, cum scilicet contra præceptum divinum vel Ecclesiæ, tempora non servantur. Per hoc autem sabbatum, in lege nostra, dominica intelligitur, et festa alia ab Ecclesia instituta. Observatio siquidem diei dominicæ est de jure divino, scilicet præceptum divinum, ut habetur in *Exodo* ¹: *Memento ut diem sabbati sancti-*

fices, ex constitutione Ecclesiæ, et Spiritus sancti familiari consilio, propter sollemnitatem resurrectionis dominicæ, et propter quietem quæ octavæ ætati respondet, succedit dominica sabbato, et in ipsa cessare a servili opere debemus, et vacare divinis. Hoc autem circa istam materiam est notandum, quod observatio ista quantum ad aliquid est moralis et de jure divino; quantum autem ad aliquid cæremonialis, et ad jus positivum pertinet: quod enim homo aliquod tempus habeat ad vacandum divinis, hoc pertinet ad morale præceptum; sed quod tali vel tali die, vel ab isto opere cessetur, vel ab illo, hoc ad jus positivum pertinet. Igitur mandatum divinum transgreditur, qui sic temporalibus negotiis occupatur, quod nunquam vacat divinis. Præcipue etiam festum vel dominicam violat, qui peccato operam dat; hoc enim est opus servile ²: *Qui facit peccatum, servus est peccati*. Unde Augustinus, *de Decem Chordis* ³: « Melius faceret Judæus in agro suo aliquid utile, quam in theatro seditiosus existeret; et melius femine eorum die sabbati lanam facerent, quam tota die in neomeniis suis impudice saltarent. » Quod tamen intelligendum est de ludis, qui fiunt cum peccato mortali. Non enim intelligo sabbatum violari per peccatum veniale, quia secum compatitur observantiam (b) mandatorum. De operibus autem mechanicis, quæ servilia dicuntur, sicut jam dictum est, ad Ecclesiam pertinet judicare qualiter sit abstinendum. Unde Ecclesia pro tempore necessitatis, quæ legem non habet, dispensat; unde in hoc casu præceptum universalis Ecclesiæ particulariter, vel consuetudo generaliter approbata ab omnibus est observanda. Unde de mercatis, et quadrigatione, et negotiatione, et mundinis, et talibus, quæ quandoque fiunt in multis locis diebus dominicis et festivis, utrum sit mortale, vel non, a legislatoris interpretatione pendere videtur: si enim

¹ *Exod.*, xx, 8. — ² *Joan.*, viii, 34. — ³ *Aug.*, *de Decem Chor.*, c. iiii.

(a) *Cæt. edit.* judicaretur. — (b) *Cæt. edit.* observantia.

hoc Ecclesia prohibeat sub virtute obedientiæ, constat transgredi esse mortale peccatum.

^{Injustitia.} Secundum, quod ex ramo inordinati appetitus temporalium procedit, ut dictum est, est injustitia in opere, quæ in duos fructus principales distinguitur: quia aut est aperta injustitia, aut occulta, quæ fraus alio nomine nuncupatur. Injustitia autem aperta hos fructus secum habet, qui sunt furtum, usura, rapina, et iniqua sententia: de quibus aliquid videamus.

^{Furtum quid.} Circa furtum nota, quod furtum est occulta rei alienæ contrectatio invito domino; et habet rationem mortalis, in quantum est contra justitiam, et opponitur charitati proximi. Unde lex divina dicit ¹: *Non facies furtum*. Hoc tamen advertendum, quod tam modica res posset esse, vel tam modici valoris, quod non haberet rationem mortalis, nisi forte adesset voluntas majus accipiendi, si facultas adesset, vel in illo modico esset alterius notabilis damnificatio; plus enim quandoque damnificatur pauper in parvo, quam dives in magno; vel nisi forte esset tanta necessitas, quod accipere rem alterius cogeretur: tunc enim potest aliquis rem alterius pro extrema vel urgente necessitate corporis accipere, quia in necessitate omnia sunt communia, et tunc furtum dici non debet, quia suum est quod in necessitate accipit, vel etiam pro necessitate alterius. Unde An. brosius ²: « Esurientium panis est, quem tu detines; » et loquitur de avaro. Hujus autem furti quatuor sunt species, scilicet rei occulta acceptio, rei inventæ detentio, sacrilegium, et proprietas in Religiosis.

Circa rei inventionem nota, quod quædam inveniuntur in littore maris vel aquæ communis; talia enim cedunt in proprietatem invenientis. Similiter et thesauri, qui inveniuntur in terra, qui non fuerunt a tempore a quo sit memoria in bonis alicujus; tamen,

secundum leges, dominus terræ debet habere medietatem. Unde in *Matthæo* dicitur ³ de inventione thesauri absconditi, quod *emit eum*. Illa autem quæ inveniuntur, quæ probabiliter fuerunt in bonis alterius, retinere, est furtum. Unde Augustinus ⁴: « Si quid invenisti, et non reddidisti, rapuisti. » Si autem possessor inveniri non possit, consuetudo terræ est servanda.

Circa sacrilegium nota, quod sacrilegium est ratione acceptionis sacræ rei, vel in loco sacro; et secundum hoc triplex est species sacrilegii, ut quando auferitur sacrum de sacro, vel non sacrum de sacro, vel sacrum de non sacro.

^{Triplex sacrilegii species.}

Quarto, circa furtum Religiosorum in retentione proprii, notandum est quod dicit Augustinus ⁵ de Religiosis, quod si quis rem sibi collatam celaverit, furti iudicio condemnatur. Tunc autem intelligo hoc celari, et habere proprii rationem, quando sic celatur, quod si etiam prælatus in virtute sanctæ obedientiæ præciperet quod revelaretur, etiam celaretur. Nec aliter intelligo mortale, nisi quando contra voluntatem prælati præceptoriam detineretur. Hoc etiam notandum de Religiosis, et dispensatoribus, et filiisfamilias, et uxoribus, quod furtum possunt committere, si notabiliter dominos rerum in dispensando damnificant contra voluntatem et intentionem dominorum; cum autem intuitu pietatis etiam commune bonum procurando, nec mala intentione dant aliqua, vel dispensant, non est judicandum mortale.

Sequitur de rapina. Est autem rapina, cum quis rem alterius manifeste per violentiam accipit injuste; et habet manifeste rationem mortalis, sicut de furto dictum est. Unde in *Isaia* dicitur ⁶: *Ego Dominus diligens iudicium, et odio habens rapinam*. Potest tamen esse veniale, vel etiam nullum, eo modo quo de furto dictum est, vel etiam in bello justo,

^{Rapina.}

¹ *Exod.*, xx, 15. — ² Ambrosius, vel potius Ambrosiaster, in Dom. viii, post Pentec., serm. lxiiv, circa fin. — ³ *Matth.*, xiii, 44. — ⁴ Aug., de verb. Apost.,

serm. xix, al. clxxxviii, n. 9. — ⁵ Aug., ad fratres in Eremo, serm. i, circa med. Refertur *Decret.*, p. 2, caus. 14, q. v, c. Si quid. — ⁶ *Isa.*, lxi, 8.

quando bona inimicorum rapiuntur. Quid autem requiratur ad bellum justum, dictum est superius. Cum rapina autem sunt fructus alii, scilicet inductio novæ talis vel consuetudinis, exactio, extorsio, munerum acceptio, et ludus alearum.

Inductio novæ talis.

Notabile pro Principibus.

Exactio.

Circa primum notandum, quod novas talias, vel leges, vel consuetudines constituere, ad extorquendum pecuniam absque justa causa, habet rationem rapinæ. Item exactio est, cum quis debitum inordinate exigit; et potest habere rationem rapinæ, cum scilicet creditor videt damnum notabile debitoris, nec necessitatem patitur, sed commode potest expectare: tunc enim posset lædi charitas, et posset esse necessitas, quod exactio haberet rationem mortalis. Unde qui a subditis talias et servitia isto modo exigunt, nec necessitati eorum, quantumcumque sint pauperes, compatiuntur, recte raptores dicuntur. Unde hæc, quæ de exactione dicta sunt, contra illud præceptum morale sunt, quod ponitur in *Exodo* ¹: *Si pecuniam dederis multo populo meo pauperi, non urgebis eum quasi exactor.*

Extorsio.

Tertius fructus rapinæ est extorsio; quod quidem est, cum quis terrendo, vel adlando, vel violentis precibus extorquet ab aliquo servitium, vel aliquod temporale: et tunc quidem potest habere rationem mortalis, cum tollitur ratio voluntarii arbitrii ab illo, cui infertur talis extorsio, et talis est qui minatur, vel rogat ab eo, qui potest nocere, et cujus offensa probabiliter timetur, nisi habeat quod petit: et hoc modo extorsio violenta est, et sic est contra præceptum in *Levitico* ² positum, ubi jubetur non aliquem extorqueri.

Munerum acceptio.

Quartus fructus rapinæ est munerum acceptio, quæ quandoque non habet (a) rationem peccati, scilicet cum pauper dat diviti, reus iudici, creditori debitor. Suspecta tamen est talis munerum collatio et receptio, et (b) ex intentione dantis vel recipientis cito posset inveniri ratio mortalis peccati. Unde cum

dives a paupere recipit, ut ipsum secundum justitiam tueatur, cum alias hoc facere teneatur, et iudex cui datur aliquid ut pervertat iudicium, vel ut justitiam consequatur, cum munus recipit, aut iudicium pervertit, aut justitiam vendit, manifeste habet rationem mortalem. Creditor etiam qui a debitore munus recipit, in rationem debiti videtur quod accipiat; et si hac ratione (c) accipit, tunc habet rationem usuræ. Quandoque tamen non habet rationem peccati, ut cum quis simpliciter recipit munus absque mala intentione, nec habet rationem quare possit suspicari, quod mala intentione donetur.

Quintus fructus rapinæ est ludus alearum, seu taxillorum, qui prohibitus est tam a jure canonico, quam civili. Unde et de hoc dicunt quidam quod sit peccatum mortale, eo quod sit contra jus canonicum et civile; et quod ex ludo habetur, nullo bono titulo possidetur, nec potest retineri, sed debet pauperibus erogari. Quia enim qui in ludo lucratur, injuste lucratur, et qui amittit, juste amittit, ideo qui lucratur, eidem a quo lucratur restituere non tenetur, nisi forte induxerit ad ludendum. Cum autem ludus satis videatur ex radice rationem habere mortalis peccati, quia scilicet ex avaritia videtur procedere, et quia ludo multa committuntur (d) peccata, scilicet fraus, mendacium, perjurium, blasphemiam, scandalum, amissio temporis, et ira frequenter; ideo hæc causa prohibitionis ludi esse videtur. Cum ludit aliquis causa recreationis, peccatis supradictis exclusis, non videtur habere rationem mortalis.

Ludus alearum

Tertius fructus principalis injustitiæ ad proximum, quæ ex ramo avaritiæ procedit, est usura. Dicitur autem *usura* ab usu æris; sunt enim quædam res, quarum usus est rei consumptio, quarum dominium in accipientem transfertur, ut pecunia, et bladum, et vinum: unde qui talium usum vendit, usurarius dicitur; et habet rationem mortalis

Usura quid.

¹ *Exod.*, xxii, 25. — ² *Levit.*, vi, 2.

(a) *At.* habent. — (b) *Cæt. edit.* deest et. — (c) *Cæt. edit.* add. non. — (d) *Cæt. edit.* communicantur.

peccati, (a) in quantum contra præceptum morale (b) justitiæ est, quia vendit alii quod suum non est, cum jam sit translatum dominium. Unde scriptum est ¹ : *Qui pecuniam suam non dedit ad usuram*. Usura enim in has species dividitur : est enim usura in spe, cum quis non expresse contractum usurarium facit, licet speret pro mutuo se aliquid accepturum, et hac intentione dat mutuum, alias non daturus; constat, quod talis quantum ad Deum, qui cor intuetur, usurarius judicatur. Unde Dominus ² : *Date mutuum, nihil inde sperantes*. Item est usura non solum intentione, sed et opere, cum quis debitorem ad amplius obligat quoquo modo, vel tacite, vel expresse : tacite quidem, mutuando speciem pro specie, ut bladum pro blado, et hujusmodi, ut ea recipiat tempore cariori, vel dando antiquum pro novo, ut melius recipiat innovatum : in quibus casibus usura committitur, cum proprium commodum, non necessitas proximi ibidem attendatur. Tunc autem potest manifeste sciri corrupta intentio, cum solummodo præcluditur infra tempus, quo carius venduntur; cum quis autem hujusmodi intendit servare usque ad tempus, quo vendentur carius, licet debitor in se periculum suscipiat, non tamen in creditore judicatur usura, si hoc faciat, ut proximo subveniat. Item tacita usura est, cum quis ratione dilationis plus justo vendit et accipit, et cum quis ratione mutui servitium vel munus accipit, ut superius est expressum. Item est usura manifesta, cum promissum ex pacto intervenit accipiendi amplius, vel etiam obligatio ex pacto ad simile mutuum faciendum.

¹ Injustitia in contractibus.

Secundus ramus principalis avaritiæ est injustitia occulta, quæ in contractibus multis modis contingit, scilicet vendendo, emendo,

commutando; et hoc potest esse, quando circa spiritualia vel temporalia fit fraus in numero, pondere et mensura, in valore, seu in quantitate, in defectus taciturnitate, cum scilicet notabilis est defectus et occultus rei venditæ, et tacetur, et ita care venditur, ac si non esset ibi defectus aliquis. Item notabiliter care vendendo, vel propter necessitatem ementis, vel propter solutionis dilationem, vel propter simplicitatem ementis, qui rei valorem non novit. Item in venditione suspecta locutio plurima, scilicet rei falsa commendatio, perjurium, execratio, verborum duplicitas, seu falsitas : quæ omnino (d) secundum quod ad nocumentum proximi vel deceptionem ordinantur, sic contra proximi charitatem sunt. Hoc tamen advertendum, quod, sicut supra dictum est de furto, ita posset esse proximi tam modicum nocumentum, quod, quantum esset de ratione contractus, non judicaretur mortale.

Hoc tamen circa mendacium est notandum, quod, sicut habetur super illud Psalmi ³ : *Perdes omnes qui loquuntur mendacium*, triplex est mendacium, scilicet jocosum, officiosum, quod fit propter bonum proprium vel etiam proximi, et perniciosum, quod fit in nocumentum proximi, vel fidei detrimentum : et hoc ultimum de suo genere est mortale. Unde cum mendacium fit in proximi nocumentum in contractibus, patet quod habet rationem mortalis.

Hoc etiam circa perjurium et juramentum est notandum, quod juramentum, secundum Hieronymum ⁴, tres comites habere debet, scilicet veritatem, iudicium, et justitiam. Iudicio caret juramentum absque discretionem et deliberationem factum. Justitia caret juramentum illicitum, quod est in detrimentum salutis æternæ. Veritate autem caret, cum falsum juratur.

Circa juramentum etiam est sciendum, quod duplex est juramentum, scilicet asser-

Mendacium.

Juramentum.

¹ Psal. xiv, 5. — ² Luc., vi, 35. — ³ Psal v, 7. —
— (a) Cæt. edit. add. et — (b) Cæt. edit. mortale. —
(c) Al. sit. — (d) Forte leg. omnia.

⁴ Hieron., *Comment in Jerem.*, lib. I, c. iv, non longe a princ. Refertur *Decret.*, p. II, caus. 22, q. II, c. *Animadvertendum*.

torium, et promissorium. Juramentum assertorium est, cum falsum juratur, vel quod creditur esse falsum : ex suo genere est mortale, et contra præceptum divinum ¹ de non assumendo nomen Dei in vanum. Hoc autem sic intelligendum videtur, cum quis ex deliberatione peccat, et se peccare advertit.

Circa juramentum promissorium notandum, quod cum quis promittit per juramentum aliquid se facturum, et deliberative, tenetur illud adimplere: aliter est transgressor præcepti, nisi forte ad implendum reddatur impotens, vel nisi juramentum vergat aliquo modo contra Dei vel proximi charitatem. Dicit enim Isidorus ²: « In malis promissis rescinde fidem; in turpi voto muta decretum. » De verborum autem duplicitate et falsitate, quando fit in proximi deceptionem et nocumentum, sicut de mendacio judicandum videtur. Unde dicit Isidorus ³: « Quacumque arte quis juraverit, Deus, qui conscientiae testis est, illud accipit, sicut ille, cui juratur. »

Circa fraudes quæ in emendo fiunt, notandum, quod quandoque in venditore est simplicitas, vel necessitas : et hoc modo contingit fraus in emptore, scilicet cum res emit vilis, vel ratione simplicitatis illius qui (a) vendit, vel necessitatis, vel ignorantiae.

Item peccata locutionis in emptoribus frequenter inveniuntur, cum scilicet res mendaciter vilipenduntur, et rationes quæ circa venditores sunt dictæ. Et eo modo quo dictum est de venditore, sic etiam de fraude in commutationibus est similiter judicandum.

Item, ut dictum est, non solum consistit injustitia et fraus in contractu temporalium rerum, sed etiam circa spiritualia. Et quidem potest fieri, vel circa judicia, et sic est fructus iniquæ sententiæ; vel circa beneficia, et sic simonia. Est autem simonia, secundum quod communiter diffinitur, studiosa voluntas emendi vel vendendi aliquod spirituale, vel spirituali annexum; et habet

rationem mortalis, quia manifeste ibi est injustitia contra Deum, cum spiritualia non possint cadere sub pretio temporalis, et quia non potest quis vendere vel emere illud, cujus non potest habere dominium : spiritualium autem non sumus domini, sed ministri. Unde Apostolus ait ⁴: *Sic nos existimet homo*, etc. Item, quia gratis accipiuntur, gratis conferri debent, juxta illud *Matthæi* ⁵: *Gratis accepistis*, etc. Simonia autem tribus modis committitur, et secundum hoc tres fructus habet in arbore : committitur enim a manu, ut munera corporalia conferendo pro spiritualibus obtinendis; item per (b) munus a lingua, ut per preces carnales et injustas spiritualia obtinendo; item munere ab obsequio, ut cum quis per servitium humanum, injustum vel inhonestum, spiritualia obtinet. Item nota alias species simoniæ, quia permutando, transigendo spiritualia beneficia absque superioris auctoritate, contrahitur simonia secundum jura. Appellatur permutatio, cum fit mutatio dignitatum, vel quorumcumque beneficiorum ecclesiasticorum. Transactio autem est de quacumque re spirituali non gratuita pactio. Hoc autem circa materiam generaliter est advertendum, quod spirituale dare vel accipere pro temporali, ita quod spirituale cadat sub pretio, est vitium simoniæ. Licet autem pro labore et pro sustentatione secundum bonas consuetudines accipere seu dare.

Item, ut dictum est, alius fructus injustitiæ seu fraudis est ad proximum, scilicet injusta sententia; et multos fructus mortiferos habet, qui sunt justitiæ perversio sive dilatio ordinis, juris mutatio, falsum testimonium, injusta advocatio, litterarum abusus : quæ omnia habent rationem mortalis, secundum quod cedunt in proximi nocumentum, et ex radice avaritiæ procedunt, ut pecunia emergatur.

Circa quartum, scilicet de injusta advocacy, nota peccata, quæ ibi inveniuntur

Advocatio injusta.

Procedit
quid.

¹ Exod., xx. 7. — ² Isid., de *Contempt. Mund.*, c. de (a) *Cæt. edit. deest* qui. — (b) *Cæt. edit. deest*. per.

Voto. — ³ Id., de *Sum. Bon.*, lib. II, c. xxxi, sent. 8. — ⁴ I Cor., iv, 1. — ⁵ Matth., x, 8.

frequenter, scilicet injustum patrocinium, litis prolongatio, et juris sophistica allegatio, injustum consilium, scilicet de mendacio, seu perjurio in iudicio faciendo: quæ manifeste rationem mortalis habent, cum fiunt in proximi nocementum.

Circa quintum, scilicet litterarum abusivum, nota etiam multa peccata, quæ committuntur hoc facto, scilicet injusta impetratio, ut eum, veritate tacita vel falsitate suggesta, litteræ ad vexationem proximi impetrantur; injusta extensio, ut cum quis habet litteram ad aliquas personas specialiter, vel ad certum numerum personarum, vel ad certum negotium, et ultra litteræ virtutem vel tenorem extenditur ad negotia vel personas; item additio vel diminutio per rasuram, vel fictio, cum quis bullam subtiliter raserit, vel bullam falsam facit: in quo ultimo casu, ipso jure majorem excommunicationem incurrit.

Secundus ramus principalis, qui ex avaritia procedit, est inordinatus amor habiti: et ex hoc ramo hi fructus procedunt: injusta congregatio, immisericordia, seu incompassio, restitutionis dilatio, irrecompensatio, illiberalitas: de quibus est videndum, quomodo habent rationem peccati.

Circa primum, de injusta congregatione, est notandum, quod injusta congregatio est, cum quis bona sua, seu fructus terræ congregat solo ardore habendi, vel ut carestia procuretur, et res servatæ postmodum carius vendantur, et iterum pretium reponatur. Ethoc quidem rationem mortalis habere potest, dum est ibi intentio ita congregandi, nec dispergendi loco et tempore, sed solo ardore habendi et luxuriandi in eis. Et hoc exemplum patet in illo divite, de quo dicitur, quod dicebat ¹: *Anima mea, habes*, etc.; cui responsum est: *Stulte, hac nocte repetent animam tuam*, scilicet dæ-

mones, etc. Ergo manifestum est, quod faciebat peccatum mortale. Secundus fructus est immisericordia in effectu, cum scilicet proximus in arcta necessitate videtur, et scitur hoc, et non subvenitur ei, cum tamen omnia in necessitate debeant esse communia: et tunc potest esse mortale; et secundum hoc mali judicabuntur de defectu misericordiæ, sicut patet in *Matthæo* ². Unde et sic intelligit Ambrosius, ubi dicit ³: « Pasce fame morientem; si non pavisti, occidisti. » Non solum autem est in præcepto proximum juvare in datione temporalium, sed etiam in aliis actibus misericordiæ, sicut patet in *Matthæo*, ubi supra. Tertius fructus est restitutionis dilatio. In illis enim casibus, in quibus non transfertur dominium, sicut in furto, rapina, et similibus, semper est detentor in mora; et peccat mortaliter retinendo, licet pœniteat accepisse, si tamen adsit reddendi possibilitas, vel opportunitas. Unde et Augustinus dicit ⁴: « Non dimittitur peccatum, nisi restituatur ablatum. » In his autem, in quibus dominium transit in accipientem, sicut in mutuo, non est quis in mora, nisi secundum conditiones appositæ, et sic posset esse tantæ conditionis transgressio in proximi læsionem, quod posset habere rationem mortalis. Quartus fructus inordinati amoris temporalium est irrecompensatio, cum scilicet quis multa bona accipit ab aliis, et, ex inordinato amore temporalium, aliquid recompensare dimittit: quod manifeste est contra jus naturale. De hoc tamen secundum radicem judicandum est, scilicet, utrum hoc ex avaritia procedat, quæ habeat rationem mortalis: qualis autem avaritia radicem mortalis habeat, dictum est. Sicut autem de irrecompensatione, ita et de illiberalitate dicendum est, cum quis non est liberalis in dando.

ex Ambrosio, *Decret.*, p. I, dist. LXXXVI, c. *Pasce*. —

⁴ Aug., *ad Maced.*, epist. LIV, post med.

¹ Luc., XII, 19. — ² Matth., XXV, 42. — ³ Refertur

CAPUT III.

*Tertius principalis ramus est concupiscentia
carnis.*

Tertius ramus principalis, qui ex radice concupiscentiæ, ex trunco malæ voluntatis procedit, est carnis concupiscentia, secundum Joannem in canonica sua¹, scilicet, in quærendo delectationem, et vitando molestiam. Et secundum hoc in duos ramos principales iste ramus dividitur. Primus autem ramus, qui ex quæstu delectationum consistit, in duos ramos dividitur, quia quædam est delectatio pertinsens ad conservationem invidui per actum refectio- nis; alia est pertinsens ad conservationem speciei per propagationem seminis.

Gula
quid.

Quantum autem ad primum, specialiter peccatum gulæ consistit. Est autem gula, secundum quod habet rationem peccati mortalis, inordinatus appetitus vel usus nutri- menti, rationem subvertens, et avertens a Deo : et hoc patet in illa gula præcipue, qua quis præcepta Dei non timet præter- gredi, ut delectamenta ciborum sequatur, et illa in qua etiam ratio subvertitur, cum ex deliberatione seu adversione rationis pro- cedit, ut cum quis scienter se inebriat, vel naturam propriam gravat. Unde Grego- rius, trigesimo *Moralium*², sic loquitur de gula dicens, quod dominante gulæ vitio, omne quod egerint homines fortiter, per- dunt. Sicut autem alia vitia sua venialia ha- bent, ut supra dictum est, ita etiam gula sua venialia habet, ubi circa actum nutritio- nis et desiderium non est inordinatio contra Deum, nec adversio (a) rationis; quia tales actus non sunt quandoque in potestate ho- minis. Ex hoc autem ramo præcipue tres rami exeunt principales, scilicet inconti- nentia gulæ, immodestia, et delectatio.

Gulæ.

Circa primum, scilicet de incontinentia gulæ, notandum est, quod istos fructus

¹ I Joan., II, 16. — ² Greg., *Moral.*, lib. XXX, cxxii, (a) *Cæt. edit.* aversio. — (b) *Cæt. edit.* et.

habet secum, anticipationem, frequentatio- nem, et jejunii fractionem. Anticipatio est, cum quis horam comedendi anticipat, quod potest fieri tempore jejunii, vel alio tem- pore. Si autem tempore jejunii quod est in præcepto, cum hora comedendi secundum jura et consuetudinem assignetur post me- ridiem, qui horam notabiliter anticipat sine causa, sola comedendi libidine, fraudem facit, nec tale jejunium reputatur : ut si quis forte hora tertia comederet, et sic se impleret, quod postmodum illa die non esuriret. Qui autem fraudem facit legi, com- mittit in legem. Unde Chalcedonense Conci- lium³ : « Nullatenus judicandi sunt jejunare, qui ante comedunt, quam vespertinum celebretur officium, quod tempore quadra- gesimali dicitur; alias autem post nonam. » Item ista anticipatio fit etiam alio tempore, ut multi qui volunt comedere statim quando de lecto exeunt, sicut bruta, etiam quando- que absque aliquo appetitu ex prava consuetudine : quod est grave peccatum; et vix potest contingere, quin a radice mortali procedat. Secundus fructus est frequentia cibi vel potus : quod nisi cogat ætas, vel infirmitas, vel justa necessitas, manifeste contra rationem est peccatum; quam prohibet Apostolus, qui ponit⁴ *comessionem* inter *opera carnis*, de quibus dicit : *Qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt.* Per quod patet manifeste, quod aliqua comessatio habet rationem mortalis, cum scilicet procedit ex gula eo modo, quo ha- bet rationem mortalis. Quando autem ha- beat rationem hanc, dictum est supra. Tertius fructus incontinentiæ gulæ, est fractio jejunii ab Ecclesia instituti : quod fit in numero (b), et in qualitate : in numero comestionum, pluries comedendo; in qualitate cibi, cibum vetitum comedendo, ut comedendo carnes, vel lacticiuia, et hujus- modi, in Quadragesima. Et hoc de jejunio est sciendum, quod quicumque hoc jeju-

Jeju-
nium.

ante med. — ³ Non reperitur in collectionibus Con- ciliarum. — ⁴ *Gal.*, v, 21 et seq.

nium non observat absque dispensatione superioris, justa necessitate laboris necessarii, vel paupertatis notabilis, vel ætatis, vel infirmitatis, est transgressor præcepti, et sic peccatum mortale committit. Unde Hieronymus ad Lucinium, loquens de jejuniis, dicit ¹ « Unaquæque provincia abundet in suo sensu, et præcepta majorum leges apostolicas arbitretur. » Per quod patet jejunium esse in præcepto.

Immodestia.

Secundus ramus principalis gulæ, est immodestia, scilicet cum in nutriendo corpus, modus debitus non servatur; et duos fructus habet, scilicet aviditatem, et nimietatem. Est autem aviditas, inordinata in comedendo gulositas; et est peccatum, cum motus brutales et inordinatos debeat refrænare; et potest quandoque sine peccato esse, ut cum homo non subjacet suæ potestati; et quandoque est veniale, ut cum ita reprimit sicut decet, et potest esse mortale, si ex radice mortali procedat, sicut de frequentia dictum est. Secundus autem fructus immodestiæ in cibo est nimietas, ut cum quis comedit in nimia quantitate, vel bibit. Ex hoc fructu nascitur corporis gravitas et infirmitas, mentis hebetudo et cæcitas, iudicii præcipitatio, incircumspectio, ebrietas, loquacitas, inepta lætitia, et dissolutio. Circa materiam istam notandum in generali, quod ille nimis dicitur comedere, qui ultra commoditatem naturæ comedit et bibit: et est contra rationem, et per consequens peccatum, cum actus nutritionis sit ad conservationem individui, et per talem culpam fiat naturæ subversio: unde patet, quod ibi est abusus et peccatum. Et tantum in gravamen naturæ procedere potest, si ex deliberatione fiat, quod habebit rationem mortalis. *Ex deliberatione* autem dico, quia quandoque ex passione famis, vel prætextu æstimatæ necessitatis hoc potest fieri, quod de facili non esset judicandum mortale. Ex hoc autem fructu, ut dictum est, est corporis gra-

vitæ et infirmitas, quæ ex nimia cibi sumptione procedit, et hebetudo mentis, et cæcitas, quæ licet magis rationem pœnæ quam culpæ habeant, tamen causa peccati esse possunt, cum quis ratione infirmitatis, vel gravitatis carnis, jam non potest facere nec implere id, ad quod a natura sive (a) ex præcepto tenebatur; vel cum ex nimia sumptione cibi vel potus, in talem hebetudinem vel cæcitatem mentis incidit, quod necessaria ad salutem non cogitat, nec dijudicat, et transgreditur, vel sententiam vel verbum præcipitat in proximi noxamentum. Et tunc manifeste non excusatur quin talibus possit peccare mortaliter in talium commissione, cum factus sit ineptus ad talia exercenda, dando operam rei illicitæ. Et hæc intelligo, nisi amisisset totaliter rationem, vel forte corporis potestatem, eo modo, quo de ebrietate dicitur.

Ebrietas

De ebrietate autem notandum, quod si quis sciens vini vel liquoris fortitudinem, et advertens quod ex ejus nimia sumptione potest ebrietatem incurrere, nimis sumendo peccat mortaliter, quia scilicet usu rationis se privat, et omnium peccatorum periculis se exponit. Unde Ambrosius, in libro *de Patriarchis* ²: « Vitandam discimus ebrietatem, per quam crimina vitare non possumus: nam quæ sobrii cavemus, per ebrietatem ignorantes committimus. » Et Apostolus, *ad Galatas* ³, inter opera mortalia *ebrietatem* connumerat. Potest tamen ebrietas contingere absque mortali, et etiam veniali, ut cum quis liquoris fortitudinem non agnoscit, vel liquorem inebriantem pro alio bibit, vel siti ducitur non advertens. Unde et Augustinus, *contra Faustum* ⁴, Loth de ebrietate excusat. Cum autem quis ratione ebrietatis, vel occasione, peccatum mortale ignoranter postmodum committit, si mortalis fuit ebrietas, non totaliter excusatur; tamen secundum quod ratio voluntarii di-

¹ Hieron., *ad Lucin.*, epist. XXVIII. — ² Ambros., *de Abrah.*, lib. I, c. VI, n. 57. Refertur *Decret.*, p. II,

caus. 15, q. 1, c. *Sane*. — ³ *Gal.*, v, 2^a. — ⁴ Aug., *cont. Faust.*, lib. XXI, c. XLIV.

(a) *Cæt edit. deest sive.*

minuitur, sic peccatum excusatur a tanto, licet non a toto. Si autem ebrietas absque peccato contingit, tunc a peccato mortali excusare potest. Unde Augustinus Loth ebrium ab incestu excusat, dicens *contra Faustum* ¹: « Loth culpandus, non quantum incestus, sed quantum ebrietas meruit. » Tamen cum quis ad se redierit, debet de illo peccato dolere, ut credo, et etiam confiteri: quia ad superiorem pertinet judicare, utrum talis fuerit ebrietas, quæ peccatum valeat excusare. Item folium istius immodestiæ est loquacitas, quæ multa folia secum habet, scilicet multiloquium, vaniloquium, stultiloquium, turpiloquium: de quibus, cum voces sint signa intellectuum, judicandum videtur secundum rationem radicis.

Ultimus fructus nimiae comestionis est inepta lætitia et dissolutio, quæ sortiuntur rationem peccati secundum radicem, et in aliquibus, secundum scandalum, seu occasionem scandali, quod tantum esse poterit, quod habebit rationem mortalis.

Tertius ramus principalis, qui ex gula procedit, est inordinata delectatio: et hos fructus etiam secum habet, scilicet sollicitudinem in quærendo, studiositatem in præparando, multiplicitatem in diversificando, carestiam in emendo, voracitatem in sumendo; quæ rationem peccati sortiuntur secundum rationem radicis, et personarum, et statuum, vel secundum quod in talibus fit ita notabilis superfluitas atque sumptus, quod pauperum indigentia et necessitas hoc faciat habere rationem mortalis, eo modo, quo superius de prodigalitate est dictum.

Secundus ramus principalis, qui ex radice carnalis concupiscentiæ procedit, est delectatio inordinata circa actum qui pertinet ad conservationem speciei, ut dictum est supra, quæ luxuria appellatur: quæ quidem habet rationem peccati, in quantum repugnat rationi vel naturæ; et habet rationem mortalis, si aperte patet *ad Galatas* ², ubi inter carnis opera computatur. Ille autem ramus cum

præcedenti ramo convenienter inseritur, quia ex gula procedit; et gula ei materiam administrat, quia semen secundum Philosophum ³ est superfluum alimenti. Sicut autem dictum est de aliis peccatis, quod motus proprii et diversi, qui præveniunt rationem, nec adhibetur consensus, non habent rationem mortalis, sic etiam de luxuria est dicendum.

Ex hoc autem ramo tres rami speciales procedunt, qui sunt: inhonestas, carnalis affectio, et incontinentia. Inhonestas hos fructus emittit, quia est inverecunda in verbo, in gestu, in facto, in habitu. Circa inverecundiam hoc est advertendum, quod licet sit passio, tamen ex vitio oritur; cum enim inverecundia sit de turpi proprie, quia qui inverecundus est, turpia videtur diligere; unde de ipsa judicandum est secundum rationem radicis. Neque enim quandoque est in potestate hominis, quando voluerit, verecundari, quia hujusmodi passionem ut frequenter complexionem sequuntur.

Circa inhonestatem in gestu, vel facto, vel verbo, sciendum quod multum ex affectu pensantur, vel secundum quod ex hoc ratione temporis, vel loci, vel personæ potest oriri scandalum; et tunc ex aliqua circumstantia posset tantam præstare occasionem scandali, quod posset habere rationem mortalis, ut si forte persona religiosa, vel posita in exemplum, choreas vel tripudia duceret, vel si forte quæcumque in Parasceve talia exercerent (a). Inhonestas autem in verbo, quæ scurrilitas dicitur, de qua dicit Apostolus ⁴: *Nec nominetur in vobis*, ex affectu pensatur, vel secundum scandalum ratione personæ, vel secundum quod verba talia alios ad malum incitant, cum et tali intentione dicuntur; et sic posset habere rationem mortalis. Et sic etiam de choreis, et cantilenis, et lusibus intelligendum est. Per hæc igitur quæ dicta sunt, patet quomodo histiones, saltatrices, et tales joculatores, qui

Inhonestas.

Luxuria.

¹ Aug., *cont. Faust.*, lib. XXII, c. XLIV. — ² Gal.,

v, 19. — ³ Arist., *de Gener. Animal.*, lib. I, cont. 29. — ⁴ Ephes., v, 3. — (a) *Cæt. edit.* exercerentur.

inhonestis verbis et factis homines faciunt delectari, non pensantes quæ verba vel facta proferant, dum tamen possint pecuniam extorquere, non sunt in statu salutis. Dare etiam talibus est in peccato fovere. Unde Augustinus *super Joannem* ¹: « Dare res suas histrionibus, vitiosum est. » Qui autem talia exercent officia absque inhonestate ad recreationem hominum, cum quandoque talis recreatio sit lætitia et virtus, etiam secundum Philosophum *eutrapelia* nominatur, non tales dammandi, nec talibus dare iudicatur peccatum.

Inhonestas
habitus.

Circa inhonestatem habitus notandum, quod iste fructus quatuor secum habet, scilicet superfluitatem, pretiositatem, curiositatem, et inhonestatem. Superfluitas autem consistit in duobus, numero et mensura, ut cum habentur vestes plures, vel nimis latæ vel defluentes. Item curiositas in veste duobus modis invenitur, scilicet in colore et modo facturæ. Inhonestas autem est, cum modus facturæ vestium impudicitiam præterdit et ad malum provocat, ut pretiosarum vestium, vel circa collum et guttur, tale quod. Hujus autem inhonestatis sunt fructus, unctio, lotio, deceptio, compositio, multiplicatio, adinventio; ut cum fiunt unctiones vel lotiones ad acquirendum colorem, vel deceptiones in mutando capillos, vel fucando caput et hujusmodi; item compositio, ut cum nimis stricti sotulares, vel singularis modus in compositione servatur; item multiplicatio joçalium; etiam adinventio novi modi in talibus: quæ omnia, quomodo rationem peccati habeant, videamus.

Circa ergo hanc materiam est notandum, quod ista quatuor possunt habere rationem peccati, vel ratione perversæ intentionis, vel contrariæ consuetudinis, vel conditionis personæ, vel temporis, vel ratione radicis possunt habere rationem peccati, vel cum ista ex superbia oriuntur, et ad inanem gloriam ordinantur, vel cum ista fiunt intentione placendi, et ad luxuriam provocandi: et si

¹ Aug., *super Joan.*, tract. c. — ² Aug., *de reg.*

radix mortalis sit, et ramus mortalis erit. Dicit enim Augustinus ², quod non solum appetere, sed etiam appeti velle, criminisum est. Hæc etiam ratione consuetudinis contrariæ possunt habere rationem peccati, ut cum quis quærit habitum, qui consuetudini terræ non congruit, vel unguentis utitur, vel modo ornatet incedit in scandalum proximorum, ut si vir veste muliebri uteretur, et e converso, et hujus modi. Et ita talibus tanta posset dari occasio scandali, quod posset iudicari mortale. Unde Augustinus, *vel Confessionum* ³: « Consuetudo, vel lex terræ, nulla civis vel peregrini libidine violetur. » Item ratione conditionis personæ, quia aliud decet clericum et personas ecclesiasticas, vel prælatum et religiosum, aliud personas laicas; aliud divitem, aliud pauperem; aliud viduam, aliud conjugatam. In hoc etiam potest contingere ratio peccati, secundum quod quælibet persona suum statum in aliquo prædictorum excedit, ut si forte tot paria vestium velit habere burgensis aliqua, quot regina; et sic de aliis. Unde sic potest in talibus excedere statum suum, quod oportet concludi, quod ex aliqua mala radice procedat, et quod vergat in scandalum proximorum. Quarto ratione temporis, ut cum quis utitur talibus, et talia multiplicat tempore necessitatis pauperum, et cum tanta est caristia, quod pauperes arctam indigentiam patiantur, quod deberent pauperibus erogari, quæ in talibus superfluitatibus expenduntur: et tanta posset esse ex una parte superfluitas, et ex alia tanta indigentia, quod posset habere rationem mortalis eo modo, quo dictum est de prodigalitate.

Secundus ramus principalis luxuriæ est carnalis affectio, quæ duobus modis contingit: vel secundum quod aliquis ad carnem suam seu corpus inordinate afficitur, vel etiam ad alium. Primum autem istorum *cura carnis* vocatur, de qua dicit Apostolus ⁴: *Curam carnis ne feceritis in deside-*

Carnalis
affectio.

Monach., epist. cix, al. ccxi, n. 10. — ⁴ 1d., *Confess.*, lib. iii, c. viii. — ⁵ *Rom.*, xiii, 14.

ritis. Hujus autem rami sunt multi fructus, secundum diversa opera in quibus consistit carnalis delectatio; et secundum hoc est mollities in vestibus, in culcitrīs, in lineis, in sedilibus, et in lectis quies corporis. Item sollicita cautio adversitatis, vel frigoris, calorīs, famis, et hujusmodi: et ista licet de se non habeant rationem mortalis, tamen circa ista tanta potest esse sollicitudo, quod ista præponuntur amorī divīno, vel aliquod divīnorum præceptorum omittitur, vel aliquid contra Deum fit, ut talia habeantur. Item carnalis affectio quandoque habetur, ut cum quis ratione eorum, quæ ad carnem pertinent, inordinate diligit, potest carnalis affectio nuncupari. In hoc autem potest esse duplex excessus, scilicet in affectu, et effectu. In affectu autem potest esse duplex, vel secundum quod *caro* sonat in naturam, secundum illud Apostoli¹: *Carnem suam nemo odio habuit*; vel secundum quod sonat vitium, secundum illud²: *Caro et sanguis regnum Dei non possidebunt*. Primo modo, quando est excessus in diligendo filios vel parentes, ut eorum (a) amor Creatori præferatur, ut si quis Deum offendere magis eligeret, quam amorem talium amittere, vel eorum quodcumque detrimentum videre: quod esset peccatum mortale secundum verbum Domini, dicentis³: *Qui amat patrem, aut matrem, aut filios plus quam me, non est me dignus*. Est autem alius amor carnalis, secundum quod *caro* sonat in vitium, qui ex corruptione carnis nascitur, ut cum quis ad aliam personam sic quandoque afficitur, quod licet in actu peccati consensus non interveniat, tamen ad actum illum talis affectio aliquāliter ordinatur: quod ex ejus fructibus comprobatur, cum scilicet ex mutua colloquutione, vel societate, vel aspectu, vel visu, carnis stimuli oriuntur. Constat autem secundum Apostolum⁴, quod si rami sint mali, et radix etiam mala erit. Hoc etiam patet, quod habet rationem peccati, quia ex tali affectione ratio amittit dominium, et

voluntas etiam rationem quandoque sequi non potest, tali affectione ligata, cum scilicet affectus trahatur ad cogitandum de re amata, nec sit in potestate ejus cogitationem dimittere. Insuper et ad Dei delectationem elevari non potest, tali affectione depressa. Insuper et quandoque corporis detrimentum incurrit. Cum igitur aliquis se scienter inebrians, quia usum et potestatem rationis voluntarie amittit, et in corpus proprium peccat, quia ex hoc deterioratur in corpore, multo amplius videtur, quod qui in talem affectionis servitutem se scienter injicit, cum non ita cito sicut ebrietas transeat, peccat mortaliter. Unde et hoc videtur dicere Augustinus in *Speculo*, cum de talibus dicit⁵: « Secundum concupiscentiam carnis alterutro delectantur ardore, et intactis etiam ab immunda violatione corporibus, fugit castitas ipsa de moribus. » Sicut autem supra dictum est, quod quandoque ebrietas rationem mortalis non habet, cum aliquis fortitudine vini vel conditione decipitur non advertens; sic et si quis per contubernium personæ alicujus in talem affectionem incidat non advertens, non judicarem peccatum, imo potius passionem. Si inde advertens, affectionis periculum fovet, affectionem et nutrit, jam in talem affectionem consentit. Si autem aliquis talem affectionem sentiret, et semper displiceret eidem, aut si esset urgens necessitas, vel magna utilitas convivendi, vel colloquendi, vel consolandi personas hujusmodi, non crederem judicandum mortale, nisi per talem affectionem sentiret in se notabile spiritualium detrimentum. Et si forte talis esset persona, quam oporteret actus spirituales exercere, et per hoc impediretur, ne possit implere officium competenter, tunc licet in societate personæ illius posset sequi utilitas, tamen ex ordine charitatis tenetur occasionem vitare, cum damnum suum magis quam alterius vitare teneatur.

¹ Ephes., v, 30. — ² I Cor., xv, 50. — ³ Matth., x,

37. — ⁴ Rom., xi, 16. — ⁵ Aug., *Reg.* 111, c. cxi, et *Reg. Monach.*, epist. cix, al. ccxi, b. 49. — (a) *Cæt. edit.* cum.

Item ex affectione carnali in effectu oritur acceptio personarum, et perversio ordinis charitatis, et favor mali. Circa primum, scilicet de acceptione personarum, notandum, quod acceptio personarum est, cum alicui personæ aliquid utilitatis impenditur, cum tamen illud idem faciendi alteri major ratio inveniatur. Et hoc quidem ex affectione inordinata oritur et contra legem, juxta illud ¹: *Non accipietis cujusquam personam*. Hæc acceptio personarum quadruplicem fructum habet, quia in beneficiis, electionibus, honoribus, et judiciis. In beneficiis est dupliciter, ut cum dantur beneficia ecclesiastica, vel temporalia. Circa collationem beneficiorum ecclesiasticorum tunc intelligo acceptionem personarum habere rationem mortalis, cum beneficium ecclesiasticum alicui indigno confertur, scienter dignis postpositis, sive sit intuitu consanguinitatis, vel etiam beneficii temporalis, vel affectionis spiritualis. Similiter autem et divitem eligere ad dignitatem Ecclesiæ, contempto paupere instructiore. Unde Augustinus super illud ², *Nolite in personarum acceptione*, etc.: « Quis, inquit ³, ferat, si quis divitem eligat ad sedem honoris Ecclesiæ, contempto paupere instructiore et sanctiore? » Si autem sint temporalia beneficia, sic in eis potest esse personarum acceptio mortale peccatum, in necessitatis articulo, quando quis tenetur beneficium conferre ex præcepto, et cum datur beneficium illi qui non indiget, ratione particularis amoris, et ille qui est (a) in arcta necessitate contemnitur. In his autem, in quibus non tenetur quis dare, non cadit acceptio personarum, secundum illud *Matthæi* ⁴: *Aut non licet mihi quod volo facere?*

Circa tertium, scilicet de acceptione in honoribus, est notandum, quod cum quis solum ratione divitiarum honoratur absque ratione virtutis vel status, peccatum est, secundum illud ⁵: « Quicumque divitem prop-

ter divitias honorat, peccat. » In hoc autem posset habere rationem mortalis, ut si quis pauperes sanctos contemneret, nec eis ratione sanctitatis honorem præstaret, nec aliquem, nisi divitem vel potentem, honorare vellet, cum, secundum Philosophum ⁶, honor non sit aliud quam testimonium virtutis.

Circa quartum, hoc notandum videtur, quod qui sic personam in judicio accipit a vero judicio deviendo, manifeste facit contra justitiam et proximi charitatem, et ita non est dubium quin peccet mortaliter; unde et contra legem est, quæ dicit ⁷: *Non accipies personam, ut a vero judicio devies*.

Circa secundum principale, quod ex affectione carnali oritur, scilicet de perversione ordinis charitatis, hoc primo notandum est, quod charitas ordinata esse debet, secundum illud ⁸: *Ordinavit in me charitatem*. Quatuor autem sunt secundum charitatem diligenda per ordinem, scilicet Deus, nos, proximus, et corpus nostrum. Hic autem ordo est necessarius ad salutem respectu bonorum spiritualium, scilicet quod amor alicujus creaturæ Deo nullatenus præferatur. Item, quod non faciat aliquis peccatum propter dilectionem proximi. Item, quod corpus proprium non tantum diligat, quod ex hoc aliquo modo peccatum vellet committere. Item, quod salutem proximi proprii corporis dilectioni præponat.

Tertius fructus affectionis carnalis est favor mali, et hoc fit multis modis: quandoque enim ex familiari amore contingit, quod peccatum alterius dissimulatur, et secundum hoc est incorrectio, consensus, procuratio seu adjutorium, et communicatio in casu illicito.

Circa primum notandum, quod correctio proximi est omnibus in præcepto, cum tamen scitur vel creditur quod correctio peccatum impediatur, quod alias fieret. Et licet sit omnibus in præcepto, illis tamen præcipue,

¹ Deuter., I, 17. — ² Jac., II, 4. — ³ Aug., Epist. XXIX, al. CLXVII, n. 18. — ⁴ Matth., XX, 15. — ⁵ Gloss. interlin.

in Jacob., c. II, l. 1. — ⁶ Arist., Rhet., lib. I, c. V. — ⁷ Deut., XVI, 19. — ⁸ Cant., II, 4. — (a) Cæd. edit. est qui.

Ordo
charita-
tis.

Favor
mali.

Correc-
tio pro-
ximi.

quibus incumbit ex officio, ut sunt domini, principes, prælati; et magis in hoc peccare possunt. Quod autem correctio sit omnibus in præcepto, patet per Augustinum, de *Verbis Domini*¹: « Si negligis corrigere, pejor factus es eo, qui peccavit. »

Item procuratio peccati, et (a) consensus in peccatum, adiutorium quodeumque, et participatio, si sint respectu peccati mortalis, erunt ejusdem generis secundum Apostolum dicentem²: *Qui talia agunt, digni sunt morte: non solum qui talia agunt, sed etiam qui consentiunt facientibus.*

Tertius ramus carnalis concupiscentiæ est, ut dictum est, incontinentia, quæ præcipue circa actus venereos consistit. Ex hoc ramo procedit turpis imaginatio, motus carnalis, delectatio simplex, et morosa, adversio periculi, consensus in delectationem, et consensus in opus, et deinde fructus operis malus. Circa materiam istam notandum est, quod in consensu in delectationem primo mortalis ratio invenitur. Sicut enim dicit Augustinus³: « Si mente delectatio teneatur, et voluntas (b), cum aversione periculi, (c) in delectationem hujusmodi consentit, etiamsi in opus extrinsecum non interveniat consensus, nihilominus est mortale peccatum, et propter hoc totus homo damnabitur. » De consensu autem in opus mortale, quin habeat rationem mortalis, non est dubium. Fructus autem operis per quinque sensus distinguitur, scilicet in auditu, visu, odoratu, loquela, et tactu. In auditu autem multiplex contingit peccatum luxuriæ, prout luxuria in inordinatam delectationem ducit: scilicet in curioso auditu rumorum, instrumentorum musicorum, cantilenarum scurrilium, et verborum inhonestorum: quæ omnia videntur judicanda secundum habitum, quo quis movetur ad audiendum talia, scilicet secundum conditionem radicis. Visus etiam inordinatus pestiferus fructus habet:

aspectus pulchritudinum, et visus delectabilium, cum inordinatione delectationis, et curiosus aspectus mulierum; item aspectus, signa, et nutus; item aspectus factorum impudicorum, et motuum, seu carnalium peccatorum, de quibus dicit Augustinus in *Speculo*⁴: « Nec dicatis vos habere animos pudicos, si habeatis oculos impudicos, quia impudicus oculus impudici cordis est nuntius. Et cum se sibi mutuo aspectu corda nuntiant impudica, et alterutro delectantur ardore, etiam intactis ab immunda violatione corporibus, fugit castitas ipsa de moribus. » Secundum hoc igitur satis potest patere, quoniam inordinati aspectus possunt habere rationem mortalis, cum scilicet ex malo consensu periculum grave et probabile peccati mortalis in se vel in alio advertitur ex aspectu; quoniam secundum Sapientem⁵: *Qui amat periculum, in illo peribit.* De odoratu autem judicandum est secundum conditionem radicis. De loquela autem, secundum quod ex carnali concupiscentia oriri videtur, multi prodeunt fructus, scilicet scurrilitas, de qua jam dictum est, cum de inhonestate verborum fecimus mentionem; item incitatio, provocatio ad peccatum, verbo vel scripto, vel nuntio; item attractio per verba dulcia: quæ affectu pensantur.

Circa tactum hoc advertendum videtur, quod in tactibus multiplex peccatum invenitur, secundum quod loca, circa quæ tactus contingit, habent majorem inhonestatem, et magis possunt ad luxuriam provocare. Unde hoc circa istam materiam est tenendum, quod libilinosi tactus, et oscula, absque etiam consensu in opus carnale, habent rationem peccati mortalis, secundum quod in eis oritur delectatio carnalis voluntarie et deliberative. Unde super illud⁶, *Fornicatio, et omnis immunditia, etc.*, dicit Glossa: « In osculis et amplexibus, de qui-

¹ Aug., de verb. Dom., serm. XVI, al. LXXXV, D. 7.

(a) Ciel. edit. est. — (b) Item voluntate. — (c) Item uult. et.

— ² Rom., I, 32. — ³ Aug., de Genes. cont. Manich., lib. II, c. XIV. — ⁴ Aug., Regul., III, c. XXI, et epist. CIX, loc. cit. — ⁵ Eccli., III, 27. — ⁶ Ephes., v, 3.

Incon-
tinentia.

Peccata
odoratus
et loquela.

Peccata
auditus.

Peccata
visus.

Peccata
tactus.

De pollutione.

bus dicit Apostolus ibidem, quod non habent hereditatem in regno Christi et Dei. » Illic autem tactus distinguitur, quia vel fit in personam propriam, vel in aliam; et eodem modo habet rationem peccati. Cum tactu autem ponitur corruptio carnis, quæ pollutio dicitur; quæ duobus modis contingit: aut per actum tactus, seu imaginationem delectationis morosæ, aut per actum carnalem. Si primo modo per tactum vel imaginationem, hoc contingere potest dupliciter: aut dormiendo, aut vigilando. Circa pollutionem in somno, de hoc breviter est notandum, quod talis pollutio secundum se non habet rationem peccati, eo quod tunc liberum arbitrium vinetum sit, scilicet per comparisonem. Potest autem contingere ex superfluitate cibi vel potus, vel ex turpi imaginatione in vigilia præcedente. Quod si causa mortalis fuit, puta quia vigilando consensit, vel actum gulæ mortalem exercuit, secundum hoc pollutio est signum gravius, et tunc dictæ circumstantiæ sunt in confessione notandæ vel dicendæ. Cum autem talis pollutio illusionem diaboli, vel debilitate retentiæ, vel virtute exclusivæ contingit, nec adest complacentia, non habet rationem peccati. De pollutione autem vigilando sic distinguitur, quod si est procurata per tactum, vel imaginationem voluntariam quoquo modo, vel per auditum, vel visum, vel motum; omnis enim talis resolutio, si sit procurata, vel si consensus interveniat, est mortalis quocumque modo. Et si semen extra vas naturale voluntarie emitatur, habet rationem mortalis peccati, quod etiam contra naturam est. Si autem in tactu sit sexus mutatio, etiam gravissimum est peccatum, et talia peccata nec nominari debent, et ignominiosa dicuntur. Potest etiam huiusmodi pollutio contingere per actum carnalem; et hoc dupliciter, quia vel per actum matrimonialem, vel per actum mœchiæ. In actu autem matrimoniali potest contingere deordinatio in modo, in tempore, et in causa. In modo quidem peccatum est, cum

modus qui naturæ non congruit, invenitur. In tempore autem, cum tempore menstruorum debitum exigitur, quod est contra legem; si scienter fiat, est peccatum mortale. Item cum tempora orationi, honestati, et festivitibus Sanctorum deputata, non observantur: quod tamen mortale non dico. Item in causa, cum in actu huiusmodi non proles, sed carnis delectatio quæritur: quod licet excusetur per matrimonium, tamen posset habere rationem mortalis, si usque ad hoc inordinatio extendatur, quod imaginando alienam mulierem cognoscat propriam, vel si eo affectu cognoscatur, quod etiamsi uxor propria non esset, vellet nihilominus delectationem complere. Si autem per actum mœchiæ talis inordinatio compleatur, secundum hoc huiusmodi peccati sex species distinguuntur: simplex fornicatio, solutus cum soluta; adulterium, ligatus cum ligata, vel altero ipsorum ligato; stuprum, in defloratione virginum; raptus, qui consistit in violenta mulieris cognitione; item incestus, qui est, cum cognoscitur consanguinea vel affinis; item sacrilegium, cum scilicet Deo dicatæ virgines vel viduæ cognoscuntur, vel in sacro loco talia exercentur. De quibus omnibus pertranseundum iudico, cum absque hæsitacione habeant rationem mortalis.

Secundus ramus principalis, qui ex carnis corruptione contingit, ut dictum est supra, est inordinatio in evitandis adversis; et ex hoc ramo procedit vitium capitale, quod acedia nominatur. Est autem acedia secundum actum propriæ, ut est vitium principale et capitale, tristitia quædam aggravans, quæ ita deprimit animum hominis, ut eidem nihil agere libeat, et maxime bonum aliquod spirituale. Habet autem rationem peccati mortalis, in quantum quis per talem tristitiam bona spiritualia devitat deliberative, nec placent ei: quod frequenter ex carnis corruptione procedit, in quantum scilicet aliquis curam carnis agens, spiritualia refugit, carne contra spiritum dominante.

Acedia quid.

Unde a beato Gregorio, XXXI, *Moralium*¹, inter capitalia vitia computatur. Sicut autem de aliis est prædictum, non quælibet acedia, nec quilibet motus acediæ habet rationem mortalis; sed oportet quod ex deliberatione procedat. Ex hoc ramo procedunt secundum Isidorum, *de Summo Bono*², et secundum Gregorium, XXXI *Moralium*, alia vitia, quæ sunt pusillanimitas, torpor, evagatio mentis, instabilitas corporis, tristitia cordis, et desperatio.

Pusillanimitas quis.

Circa primum, de pusillanimitate sciendum, quod ille pusillanimis dicitur, qui animus pusillum habet ad exequendum bona opera, quæ faciliter operari posset. Unde sicut præsumptio habet rationem peccati, quia per eam tendit homo ad ea, quæ ejus potestate excedunt; ita et pusillanimitas est peccatum, dum recusat tendere in illud bonum, quod commensuratum est suæ personæ. Et inde est, quod servus qui accepit pecuniam domini sui, et fodit in terra, nec operatus est ex ea propter quemdam pusillanimitatis timorem, punitur a Domino, ut patet in *Mattheo* et in *Luca*³. Habet autem pusillanimitas rationem mortalis, cum pusillanimitate dimittuntur necessaria ad salutem, ut divina præcepta. Posset nihilominus habere rationem mortalis in casu, ut si quis detrimentum fidei, vel damnum proximi spirituale, vel etiam temporale, ex pusillanimitate defensionis, prædicationis, vel correctionis dissimularet. Unde Gregorius in *Pastorali* dicit⁴, quod illi, qui prodesse utilitati proximorum refugiunt, si districte judicentur, ex tantis rei sunt, quantis, venientibus ad se, prodesse potuerunt.

Timor.

Ex ramo autem pusillanimitatis procedit timor servilis, humanus et mundanus, qui eodem modo, sicut de pusillanimitate dictum est, sortiuntur rationem peccati. Est autem timor servilis, cum quis, ut servas, dimittit malum facere non propter dilectio-

nem, sed propter pœnæ timorem. Timor autem humanus dicitur, cum quis parcens carni suæ, spiritualia bona refugit, quæ carnis delectationibus adversantur. Est autem timor mundanus, cum quis propter timorem mundi, personæ scilicet alicujus, dimittit bonum facere solummodo. Primus autem timor semper cum mortali peccato est, scilicet cum quis peccatum dimittit facere solummodo ratione pœnæ. Secundus autem timor et tertius habent rationem mortalis, cum, propter hujusmodi, necessaria saluti dimittunt.

Torpor.

Circa secundum, de torpore notandum est, quod tunc quis torpere dicitur, cum ad bene operandum invenitur inefficax, sicut aquam tepere, seu tepida esse dicitur, cum non est efficacis caloris. Unde tibi in *Apocalypsi* dicitur⁵: *Utinam esses calidus, aut frigidus: sed quia tepidus es, incipiam te evomere de ore meo.* Et talis torpor ex displicentia boni videtur procedere, quæ tanta esse poterit, quod erit cum peccato mortali: ut cum quis palatum animæ sic corruptum habet, quod in nullo bono spirituali complacentiam invenit, et propter hoc, quicquid boni facit, tepide et indevote facit. Unde ex hoc ramo procedit negligentia, cum quis negligit facere quod debet, vel, si forte illud facit, quod absque diligentia facit. Et secundum hoc dupliciter potest habere rationem mortalis: uno modo, si dimittantur per negligentiam necessaria ad salutem; alio modo, ut si forte talia fiant, sic cum contemptu fiunt, quod quoquo modo fiant, non curat omnino. Et sic intelligitur illud⁶: *Qui negligit viam (a) suam, mortificabitur.*

Ex hoc autem ramo negligentiae multi fructus oriuntur, scilicet omissio, ignorantia, oblitio. Circa omissionem sciendum, quod multiplex est omissio, quæ multipliciter habet rationem peccati. Est enim omis-

Omissio.

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXXI, c. XVII. — ² Isid., *de Sum. Bon.*, lib. II, c. XXXVII, sent. 2. — ³ *Matth.*, XXV, 24-29; *Luc.*, XIX, 20-26. — ⁴ Greg., *Pastor*, p. I,

c. V, prope fin., in sensu. — ⁵ *Apoc.*, III, 15. — ⁶ *Prov.*, XIX, 6.

(a) *Cæt. edit.* vitam.

sio boni propositi, voti promissi, juramenti debiti, utilium salutis. Circa omissionem boni propositi notandum, quod habet rationem peccati secundum rationem radicis, seu causæ; nec enim de se habet rationem mortalis, nisi fuerit propositum boni necessarij ad salutem.

Volum
quid.

Circa secundum, scilicet de omissione voti, sciendum quod votum est conceptio melioris propositi, animi deliberatione firmata; et talem promissionem absque causa vel dispensatione debita omittere, habet rationem mortalis. Unde David ¹: *Vovete et reddite*; ubi dicit Glossa quod *vovere* est voluntatis, et *reddere* est necessitatis.

Promis-
sio.

Circa tertium, scilicet de omissione promissi, notandum, quod promissum non complere, quando est simplex promissio, nisi compleatur, peccatum est, nisi adsit impedimentum legitimum, vel justa causa dimittendi promissum. Habet autem rationem peccati eo modo, quo et mendacium: tunc enim impletur mendacium, cum non impletur promissum. Patet igitur, quomodo potest habere rationem mortalis; quoniam sicut mendacium, quod in damnum vergit alterius, habet rationem mortalis, sic et frustrare promissum cum damnificatione alterius, ut si forte aliquis promittat adiutorium alicui in prosecutione alicujus negotii, et postmodum ille succumbit, vel notabiliter damnificatur in negotio propter defectum promissi. Item circa hoc sciendum est, quod secundum jura est promissio, secundum quam competit actio in jure illi, cui fit promissio, ut cum quis facto vel verbo, fide præstita coram bonis, se obligat ad implendum promissum; et tunc secundum justitiam promissum tenetur implere: aliter, directe faciendo contra justitiam, peccatum mortale committeret. In promissis autem quæ vergunt in detrimentum salutis, non obligatur quis; unde Isidorus ²: « In malis promissis rescinde fidem; in turpi

voto, muta decretum. » De omissione juramenti hoc idem dicendum, quod sicut qui in juramento assertorio (a) præjorando, peccat mortaliter, si hoc deliberative faciat, et se jurare advertat; ita etiam, qui juramentum promissorium frangit sine causa, idem genus culpæ incurrit.

Pœni-
tentia in-
juncta.

Circa omissionem vero injuncti notandum est, quod pœnitentiam injunctam a discreto confessore contemnere, et sine causa aliqua dimittere absque dispensatione, videtur habere rationem mortalis. Unde Augustinus in *Epistola* ³: « Nihil aliud agit qui vere pœnitet, nisi ut id, quod male fecerat, impunitum non sinat. »

Debitum

Circa omissionem debiti hoc est notandum, quod homo debet aliqua de jure naturali agere, ut (b) facere alii, quod sibi vult fieri; aliqua de jure divino, ut præcepta decalogi; aliqua de jure positivo ex præcepto, ut semel in anno confiteri proprio sacerdoti, id est, illi qui potest absolvere, et semel in anno, scilicet in Pascha, communicare, nisi ex causa legitima dimittatur: et ille qui est in sacris ordinibus constitutus, vel beneficium habet ecclesiasticum, tenetur ad horas canonicas ex præcepto. Circa primum autem et secundum, scilicet de omissione juris naturalis et divini, in prosecutione prædictorum dictum est.

Officium
divinum

De transgressionem seu omissionem eorum, quæ ad jus positivum pertinent, hoc sciendum est, quod qui jus positivum scienter omittit, si id jus sit præceptorium, inobediens est, et peccat mortaliter: unde illa, quæ ad jus positivum pertinent, et habent rationem præcepti, dimittere, peccatum mortale judicatur. De his vero, quæ ad officium divinum specialiter pertinent, et notandum, quod in hoc multipliciter peccatur, scilicet dicendo officium inattente, indevote, extra horam, corrupte, et diminute; inde tamen non facile est judicandum mortale, nisi hoc proveniat ex contemptu. Simpliciter autem dimittere officium in ordinato in sa-

¹ Psal. LXXV, 12. — ² Isid., de *Contempt. Mund.*, postmed. — ³ Aug., ad *Maced.*, epist. LIV, al. CLIV, n. 6.

(a) *Cæt. edit.* assertorie. — (b) *ct.*

cris, in religioso clerico, et professo, in beneficiato in Ecclesia, mortale communiter judicatur.

Circa omissionem utilium ad salutem, hoc notare possumus, quod quilibet utilia salutis tenetur quærere, maxime illa, sine quibus non potest habere quis cogitationem illorum, quæ sunt necessaria ad salutem. Unde maximum est, quod ille qui sermones et monitiones, et societatem bonorum evitat hac intentione, ne scilicet hac occasione moveatur ad bonum, vel ut cognitionem eorum non habeat, quæ necessaria sunt salutis vel utilia, resistit Spiritui sancto et gratiæ Dei, et ex hoc mortaliter peccat, utpote qui suam salutem contemnit.

Ignorantia.

Secundus ramus, qui ex negligentia procedit, ut dictum est, est ignorantia, secundum quod potest habere rationem peccati. Nulla enim ignorantia potest habere rationem peccati, nisi ex negligentia oriatur. Unde Augustinus, *de Natura et Gratia*¹: « Non tibi deputatur ad culpam, quod invitus ignoras; sed quod negligis quærere, quod ignoras. » Unde qui de salute sua diligens est, per ignorantiam damnari non potest: quia si in eo ignorantia esset, invincibilis esset, quæ excusat omnino. Ignorantia igitur, quæ peccatum est, ex negligentia oritur; quæ multiplex potest esse, scilicet ignorantia juris, et facti.

Ignorantia multiplex.

Circa ignorantiam facti notandum, quod tunc dicitur esse facti ignorantia, quando aliquis facit factum malum ex genere, et ignorat quod tale factum faciat, de quo tamen novit quod peccatum est, ut si quis credat interficere feram, et interficiat hominem; vel credit cognoscere suam, et cognoscit non suam. In hoc casu, secundum modum negligentiae, potest ibi esse peccatum. Si enim in hoc casu non apponit aliquam diligentiam quam debet, ita poterit esse crassa negligentia, quod non excusabit a peccato. Unde Lamech², qui putavit occidere feram, et occidit Cain, non excusatur.

¹ Aug., *de Nat. et Grat.*, c. LXVII. — ² Gen., IV, 23.

Circa ignorantiam juris nota, quod est jus naturale, divinum, et positivum. Circa ignorantiam juris naturalis nota, quod nullus excusatur, quin peccet, faciendo contra legem naturalem. Hoc autem jus naturale, seu lex naturalis appellat illud, ad cuius cognitionem potest homo per naturalia attingere. Constat enim, quod qui tale quid ignorat, hoc ei ex negligentia contingit.

Circa ignorantiam juris divini, scilicet mandatorum decalogi, et articulorum fidei, notandum est, quod hæc ignorantia est mortalis, quia in potestate cuiuslibet est hoc scire, et a lege naturali derivatur.

Circa ignorantiam juris positivi notandum, quod quilibet illa quæ pertinent ad officium suum, et de jure positivo sunt, scire tenetur, et talium ignorantia est mortalis. Illic distinguendum videtur: quædam enim sunt jura præceptoris; quædam monitoria; quædam consultatoria. Unde de jure præceptorio hoc intelligo, sicut dictum est supra de jure positivo, ubi de omissione diximus. Licet autem, ut dictum est, naturalis juris ignorantia, seu etiam juris alterius non excuset; tamen, si contingat aliquem multa peccata per ignorantiam commisisse, quorum non potest in modico tempore habere notitiam, in modico tempore possunt per contritionem generalem dimitti, sicut alibi diffusius tractari habetur.

Item ex ramo ignorantiae procedit error conscientiae, et ejus transgressio, et perplexitas, et discrimen. Est autem error conscientiae, cum conscientia dictat aliquid faciendum, ad quod non tenetur quis, vel quod facere non est peccatum. Qui enim facit contra conscientiam, secundum Gregorium, ædificat ad gehennam: et si sit conscientiae iudicium, quod ommissio aliqua vel transgressio sit mortalis, peccat mortaliter dimittendo. Cum autem conscientia dictat aliquid faciendum necessario, quod tamen peccatum mortale est, mortaliter peccat dimittendo, et nihilominus faciendo, et tunc perplexitas est manente conscientia,

Conscientia.

quæ tamen dimitti potest et debet. Tunc autem discrimini se quis exponere dicitur, cum aliquid timet et dubitat esse mortale, et tamen id facit; et tunc etiam mortaliter peccat, quia discrimini se exponit. Hæc autem dicta sunt, ut frequenter ex negligentia discussione conscientiæ procedunt: quæ negligentia tanta esse poterit, quod mortalis erit, sicut de ignorantia jam dictum est.

Oblivio. Tertius ramus, qui ex acedia procedit, est oblivio, quæ in duos ramos dividitur. Est enim oblivio peccatorum, et beneficiorum Dei, et hominis, ex qua ingratitudo oritur et indevotio. Circa oblivionem peccatorum est notandum, quod peccata propria oblivisci ex negligentia, est peccatum, cum quis teneatur conteri et confiteri de peccatis suis: quod non potest facere, si oblivioni tradatur: et tanta circa hoc poterit esse negligentia, quod habebit rationem mortalis, sicut de ignorantia est prædictum. Item beneficia Dei oblivisci, nec considerare, et sic Deo esse ingratum, mortale est. Unde bene in quodam sermone de talibus dicit Bernardus¹: « Quantos videmus quasi oblitos sui et peccatorum suorum, Dei quoque et beneficiorum ejus immemores, sic non redimere, sed amittere tempus, ut de moribus et affectionibus suis ultima apud ipsos vix mentio fiat! »

Peccatum in Spiritum sanctum Ultimus ramus, qui ex acedia procedit, est omnium pessimus, scilicet desperatio, qua quis peccatorum suorum immanitatem considerans, et de Dei misericordia diffidens, laxat frenum peccatis. Et hoc quidem gravissimum est peccatum, quod dicitur in Spiritum sanctum, de quo dicit Dominus²: *Non remittetur in hoc sæculo, nec in futuro.* Non quod non possit dimitti; sed quia vix dimitti potest, vel quia ibi non est color excusationis, qui locum præstet divinæ misericordiæ. Hoc autem peccatum convenienter ex acedia oriri dicitur, quia, ut dictum est, acediosus complacentiam ali-

quam in bono non invenit, et ideo a bono opere se subtrahit; spes autem ex merito operis provenit.

Hic vero circa peccatum in Spiritum sanctum notandum est, quod hujus peccati sex species a Sanctis assignantur, scilicet desperatio, de qua dictum est; item præsumptio, cum quis in tantam prorumpit insaniam, quod non cogitat justitiam in Deo esse, sed quidquid faciat, ad gloriam sui provenire credit; impœnitentia, cum quis proponit, quod nunquam pœnitebit de peccatis suis. Et juxta hunc rammum est alius, qui licet non dicatur peccatum in Spiritum sanctum, tamen peccatum mortale est, scilicet cum quis se cogitat esse in mortali peccato et in offensa divina, et non statim pœnitet, sed adhuc remanere in peccato intendit.

Quarta species peccati in Spiritum sanctum est obstinatio, cum quis sic malo adhærere intendit, quod nulla persuasionem vel timore redire ad bonum intendit.

Quinta est impugnatio veritatis agnitæ, scilicet cum quis impugnât fidei veritatem, ut licentius peccet.

Sexta est invidentia fraternæ gratiæ, cum quis in tantam prorumpit malitiam, quod gratiam Dei multiplicari in mundo et fidem crescere videre non potest. Hæc autem peccata in Spiritum sanctum dicuntur, quoniam licet contra totam Trinitatem sint, tamen sunt præcipue contra bonitatem divinam, quæ Spiritui sancto appropriatur, sicut potentia Patri, sapientia Filio. Dicitur enim quis peccare in Patrem, cum peccat ex infirmitate; in Filium, cum peccat ex ignorantia; in Spiritum sanctum, cum peccat ex malitia: quod habet magis rationem peccati. Soli peccant in Spiritum sanctum, qui impœnitentes existunt usque ad mortem. Spiritus enim sanctus charitas est divinitatis; est amor genitoris et genitæ veritatis, qui suam gratiam nobis tribuit, sui ipsius arrham. Qui igitur peccat, et gratiam suam recuperare non amat, et nunquam curat ab eo diligi, qui totus est amor et charitas, nec ad

Peccare in Patrem, Filium, et Spiritum sanctum, quid sit.

¹ Bern., *cont. Ingratit.*, serm., circa med. —
² *Matth.*, xii, 32.

illud tendit, unde sumpsit arrham, in Spiritum sanctum peccat, et nunquam post mortem, sicut neque vivens, consequetur veniam. Sicque nullus peccat in Spiritum sanctum, qui fugit ad ipsum.

Epilogus
dictorum

Ecce radicem arboris malæ, truncum, ramos cum foliis, et fructibus plenis veneno mortifero, secundum intellectus mei parvitatem descripsi; sed sicut David, cum dicebat ¹: *Delicta quis intelligit?* etc.; neque ego (a) peccatorum gravitatem et conditionem me scire suppono. Unde et si quid in hoc opusculo scriptum lector inveniat, quod ei scrupulum dubitationis ingerat, peritiores medicos consulat, qui securius sibi arboris fructum et ipsius periculum valeant indicare (b). Neque intentionis meæ est hic aliquid temere asserere, vel alicui præjudicium generare. Ut autem ea quæ dicta sunt planius innotescant, ipsa breviter recapitulo eo modo, et ordine, quo sunt in arbore describenda.

CAPUT IV.

Epilogus prædictorum, ubi arbor describitur.

Radix malæ arboris est *cupiditas*, secundum Apostolum ²; ex qua truncus malæ voluntatis procedit, qui incipit in imaginatione mala, et procedit in mala et morosa delectatione, et consummatur in malo consensu: qui duplex est, scilicet consensus in delectationem, et in opus.

Sunt aliquæ circumstantiæ, quibus aggravatur peccatum, quæ in hoc versiculo continentur:

Quid, quis, ubi, cum quo, quoties (c), cur, quomodo, [quando.]

Superbia

Ex præmissa radice concupiscentiæ triplex ramus procedit, scilicet concupiscentia honoris, concupiscentia oculorum, et concupiscentia carnis.

Ex primo ramohi rami procedunt: scilicet præsumptio, inanis gloria, contemptus

Præsumptio hos habet ramusculos:

Ex, se, pro meritis, falso, plus omnibus inflat (d).

Et hos ramos habet præeminentia in gratuitis et gratis datis.

Ex primo ramo procedit folium tentationis divinæ cum fructu discriminis.

Ex præeminentia ex gratis datis sunt hi rami: elatio mentis, confidentia de se, de qua procedit fructus inordinatæ audaciæ.

Ex ramo contemptus est ramus duplex: contemptus Dei, et contemptus proximi; et horum medius est inobedientia ad Deum et ad proximum.

Ex contemptu Dei procedunt hi fructus: irreverentia rebus divinis exhibita, locis, personis, temporibus, sacramentis; sustinere interdictum, suspensionem, excommunicationem; recipere quocumque sacramentum in mortali peccato; quodcumque sacramentum ministrare, vel ecclesiam officiare, officium correctionis exercere, inconfessus sacramentum recipere, habita copia sacerdotis; in statu suspensionis, vel interdicti, vel excommunicationis, vel irregularitatis celebrare; item in excommunicatione se divinis ingerere vel interesse; item cum excommunicato in divinis participare.

Ex contemptu proximi hi fructus procedunt: subtractio a verbo, a societate, gestu vel modo indignationem ostendere. Hæc sunt folia: indignatio verborum, ironia, derisio, subsannatio, irreverentia in verbo.

Ex inobedientia procedit ramus impatientiæ, cum fructu murmurationis, blasphemiarum, pertinaciæ, rebellionis, et transgressionis: et hæc possunt esse contra Deum, et contra proximum.

Item ex ramo inobedientiæ, infidelitatis ramus procedit; et hi rami ex ea exeunt: divinatio, apostasia, idololatria. Item hæc folia prædicta, prout in verbis existunt, scilicet, perversum dogma, seu prædicatio.

(a) Cæt. edit. enim. — (b) indagare. — (c) Al. quotiens, et sic deinceps. — (d) Cæt. edit. non habent inflat.

¹ Psal. xviii, 13. — ² 1 Tim., vi, 10.

Secundus ramus superbiæ est inanis gloria, ex qua quatuor rami oriuntur: honoris ambitio, favoris humani appetitus, confusionis timor, et laudis amor.

Ex ramo ambitionis oriuntur hi fructus, scilicet pompa, quæ in tres fructus dividitur, scilicet fastum in superbo apparatu, et comitatu, et gestu ex cordis affectu; et folium, fastus in verbo.

Ex appetitu favoris, procedit folium adulationis, quod tripartitum est, quod aut est de bono habito, aut non habito, vel de malo facto.

Item ex appetitu favoris oritur fructus prodigalitatis quadripartitus, quia non considerat tempus, nec personam, nec modum, et incuriam secum habet.

Ex ramo timoris confusionis hi fructus procedunt: mala verecundia, et falsa humilitas in verbo vel in facto.

Verecundia mala dividitur, quia aut est de bono opere, vel paupertate parentum, vel de naturali defectu, vel carentia gratiæ gratiæ datæ. Item in confessione hæc folia secum habet, nempe excusationem, defensionem, veritatis negationem; in iudicio, vel extra iudicium, veritatis impugnationem.

Ex amore humanæ laudis hi fructus oriuntur: simulatio, seu hypocrisis, ostentatio, singularitas. Item jactantiæ est folium, quod quadripartitum est, quia aut est de bono habito, vel non habito, vel de malo facto, vel non facto.

Invidia. Ex singularitate procedit ramus invidiæ, quæ est secundum vitium (a) capitale. Invidia vero in duos ramos dividitur principales, qui sunt exultatio in adversis proximi, et dolor in prosperis.

De exultatione in adversis oriuntur hi fructus: machinatio, insidiæ, scandalum, proditio, suspicio, iudicium. Item habet folia: discordiarum seminatio, secretorum revelatio, et maxime confessionis, verbo, signo, vel circumstantia; item falsum testimonium.

Ex secundo ramo, scilicet de dolore pro-

(a) *Cæt. edit.* iudicium. — (b) *Item* procedit.

speritatis proximi, procedit detractiois folium, et ramus rancoris. Detractio autem dividitur, quia aut fit bonum alterius diminuendo, vel destruendo, vel malum imponendo.

Primum folium alia quatuor secum habet, scilicet bonum proximi tacere, diminuere, pervertere, et negare.

Secundum folium hæc etiam secum habet: malum libenter audire, dissimulare, confirmare, aggravare, addere, revelare, imponere.

Ex ramo rancoris procedit odium.

Ex ramo odii procedit ira, quæ est tertium capitale.

Ex ira procedunt (b) fructus crudelitatis; et hi fructus: percussio, verberatio, incarceration, duellum, bellum, mutilatio, occisio.

Ex folio discordiæ hi filii oriuntur: irritatio, comminatio, contumacia, improprium, convicium, maledictio, procacitas, clamor, irreconciliatio.

Ex ramo appetitus vindictæ oriuntur calumnia, vexatio, damnificatio.

Vexatio hos fructus secum habet, quia fit per falsas litteras, vel falso impetratas, tacita veritate, vel suggesta falsitate, vel per non suas, vel non ad hoc impetratas, vel coram diversis iudicibus ad impossibilia obligando.

Damnificatio in duos fructus dividitur, quia fit aut bonum impediendo habitum, vel habendum; aut malum inferendo, quod etiam multis modis fit, scilicet faciendo, præcipiendo, consulendo, iuvando, dissimulando.

Secundus ramus principalis, qui ex radice concupiscentiæ procedit, est concupiscentia oculorum, quæ avaritia nominatur, et est quartum vitium capitale.

Ex avaritia autem tres rami principales *Avaritia.* procedunt, inordinatum desiderium habendi, vel inordinatus amor habiti, et inordinatus dolor amissi.

Ex inordinato desiderio habendi procedunt duo fructus, scilicet sollicitudo, et injustitia.

Ex sollicitudine autem procedit festorum violentio.

Injustitia autem dividitur, quia aut est manifesta, aut occulta, quæ fraus nuncupatur. Injustitia aperta hos fructus habet secum, scilicet furtum, rapinam, usuram, et iniquam sententiam.

Furtum in quinque dividitur, qui sunt occulta rei acceptio, rei inventæ detentio, sacrilegium, et proprietas in religiosis, et mala dispensatio.

Rapina hos etiam fructus habet, qui sunt novæ taliæ, vel consuetudinis inductio, exactio, extorsio, munus acceptio, et ludus alearum.

Usura dividitur, quia quædam est in spe, quædam in rei contractu.

In contractu autem est multiplex usura, scilicet in venditione, emptio; e, mutua commutatione, ratione temporis, vel rei, vel periculi, vel obligationis, vel corruptæ intentionis.

Item contingit fraus in contractibus, in emptione, et venditione, in numero, pondere, et mensura, in valore, in qualitate, in taciturnitate defectus; item notabiliter carius (a) vendendo pro necessitate ementis, vel dilatione (b) solutionis, vel pro simplicitate (c) ementis.

Item in fraude plurima mala locutionis folia contingunt: mendacium, perjurium, duplicitas.

Ex ramo autem mali contractus oritur fructus simoniæ.

Item ex injustitia ad proximum, ut dictum est, oritur iniqua sententia; et secum habet hos fructus, qui sunt: justitiæ perversio, ordinis juris immutatio, sententiæ dilatio, injusta advocatio, litterarum abusus.

Mala autem advocatio hæc folia secum habet: injustum patrocinium, injustum consilium, litis prolongatio, juris sophistica allegatio, litterarum abusus.

Fit his modis injusta impetratio: tacita

(a) *Cæt. edit. care.* — (b) *Item debitorum.* — (c) *Item simpliciter.*

veritate, vel suggesta falsitate, injusta extorsio, additio, vel diminutio, sive quæque falsificatio.

Secundus ramus principalis avaritiæ est inordinatus amor habitus; et ex hoc ramo hi fructus procedunt: injusta conregatio, ad proximum incompassio, restitutionis dilatio, beneficii irrecompensatio.

Tertius ramus principalis, qui ex radice cupiditatis procedit, est concupiscentia carnis, quæ in duos ramos dividitur: in quærendo inordinate delectationem, et vitando molestiam.

Primus ramus dividitur, quia aut est circa delectationem actus qui pertinet ad conservationem individui, scilicet circa actum nutritionis; aut est circa actum qui pertinet ad conservationem speciei, scilicet circa actum generationis.

Primus igitur ramus, qui ex concupiscentia carnis oritur, est inordinata delectatio circa actum nutritionis, et quintum vitium capitale, quod gastrimargia dicitur.

Ex vitio autem gulæ tres rami principales procedunt, scilicet incontinentia gulæ, immodestia, et inordinata delectatio.

Ex incontinentia gulæ hi fructus procedunt: anticipatio horæ, nimia frequentia, fractio jejunii.

Ex immodestia hi fructus procedunt: avditas, et nimietas.

Cum fructu autem isto, qui est nimis sumere, sunt hi fructus: corporis gravitas, infirmitas, mentis hebetudo, cæcitas, præcipitatio iudicii, incircumspectio, loquacitas, inepta lætitia, dissolutio, ebrietas.

Loquacitas autem hæc folia secum habet: multiloquium, vaniloquium, stultiloquium, turpiloquium.

Tertius ramus gulæ est inordinata delectatio circa cibum; et hos fructus secum habet, scilicet sollicitudinem in procurando, studiositatem in præparando, multipliciter in diversificando, caristiam in emendo.

Secundus ramus, qui ex carnali concupiscentia procedit, est inordinatio circa actum

Concupiscentia carnis.

Gula.

generativum; qui luxuria dicitur, et est sextum vitium capitale.

Luxuria. Ex luxuria tres rami principales procedunt : inhonestas, affectio, incontinentia.

Inhonestas hos fructus habet : inverecundiam in verbo, in gestu, in habitu.

Inhonestas in gestu habet choreas et tripudia, et corporis motus.

Item inhonestas in verbo habet scurrilitatem, et histrionatum.

Item inhonestas in habitu hos fructus secum habet : scilicet superfluitatem, pretiositatem, multiplicitatem, curiositatem.

Superfluitas in duobus consistit : in numero, et mensura.

Curiositas consistit in colore et modo facturæ, et compositione corporis.

Hujus compositionis fructus sunt : adinventio novi modi, novorum jocalium ; item unctiones, lotiones, tuctio, suppletio capillorum ex alienis.

Secundus ramus luxuriæ principalis est carnalis affectio; et iste est duplex, quia potest esse respectu sui, vel proximi.

Si respectu sui sit, hos fructus habet : primo curam carnis, quæ habet hos fructus, mollietatem in vestibus, in culcitris, et talibus; item nimiam sollicitudinem in evitanda pœnam, frigus, calorem, sitim, famem et hujusmodi.

Carnalis affectio ad proximum duplex potest esse : vel ad parentes, vel ad alios; potest etiam esse in affectu, vel in effectu.

Ex ramo carnalis affectionis oritur acceptio personarum, perversio ordinis charitatis, et favor mali.

Personarum acceptio est in beneficiis, electionibus, honoribus et judiciis.

Favor mali hos fructus secum habet : dissimulationem, incorrectionem, consensum, adjutorium, et communicationem.

Tertius ramus principalis concupiscentiæ carnalis est incontinentia, quæ per hos ramusculos procedit : qui sunt turpis imagi-

natio, morosa delectatio, consensus in delectatione, et consensus in opere. Item hos fructus secum habet, id est, quinque sensus, in auditu, visu, odoratu, gustu et tactu.

In auditu curioso, scilicet rumorum, canticorum, instrumentorum, verborum, dissolutorum et scurrilium.

In visu, in aspectu oculorum, pulchritudinum hominum et mulierum, inhonestorum membrorum, gestuum, spectaculorum.

In verbo, scurrilia dicendo, ad malum incitando verbo, vel in attrahendo.

In tactu multipliciter : in oculis et tactibus libidinis sui vel alterius; et ex hoc sequitur pollutio dormiendo per naturalem actum in vase debito, vel contra naturam, per actum naturalem matrimonii active; item ex hoc per actum matrimonii, vel mœchiæ; per actum matrimonii, modo inordinato, vel tempore illicito, vel intentione non recta.

Mœchiæ autem sex fructus ponuntur : fornicatio, adulterium, stuprum, raptus, incestus, et sacrilegium.

Secundus ramus principalis concupiscentiæ carnalis, est inordinatio in pœnis evitandis, ex qua oritur ultimum vitium capitale, quod acedia nominatur.

Ex acedia procedunt hi fructus : pusillanimitas, torpor, evagatio mentis, instabilitas corporis, tristitia cordis, et desperatio.

Ex pusillanimitate procedit timor servilis, humanus, mundanus.

Ex torpore procedit negligentia, cujus fructus sunt omissio, ignorantia et oblivio.

Omissio multiplex est, scilicet boni propositi, voti promissi, juramenti, injuncti debiti, utilium salutis, pertinentium ad jus naturale, vel divinum, vel positivum.

Ignorantia est multiplex, scilicet juris naturalis, divini, et positivi, item facti; item affectata, crassa, et supina, et invincibilis.

Acedia.

Ex ignorantia procedit error conscientiæ,
et ejus transgressio.

Oblivio est duplex, peccatorum et benefici-
orum Dei et hominis.

Ex his oritur ingratitudo, et indevotio.

Ultimus fructus est desperatio, peccatum
in Spiritum sanctum.

Peccati in Spiritum sanctum sex species Peccata
in Spiri-
tum san-
ctum.
distinguuntur, scilicet desperatio, præ-
sumptio, impœnitentia, obstinatio, impu-
gnatio agnitæ veritatis et invidentiæ fra-
ternæ gratiæ. Si quis autem plenius de
singulis velit habere notitiam, ad tracta-
tum superiorem recurrat.

OPUSCULUM DE MODO CONFITENDI

ET

DE PURITATE CONSCIENTIÆ¹

ARGUMENTUM

(*Ex edit. Vatic.*)

Tractatus iste de puritate conscientiae inter Opuscula S. Bonaventurae impressus fuit Argentinae anno Domini 1495, et etiam in editione Veneta, anno 1574. Sed in Opusculis quoque S. Thomae recensetur in editione Romana sub Pio V Pontifice : et Joannes Trithemius S. Thomam Aquinatem ejus auctorem agnoscit. Verum Joannes Gerso Parisiensis Cancellarius prim. parte Opusc. in Opusculo *de Pollutione diurna* propositiones 12 in fine Sancto Bonaventurae tribuit, his verbis : « Item tractatus, quem adscribunt aliqui S. Thomae : sed magis apparet ex stylo, et materia, quod sit Bonaventurae. Qui incipit : Quoniam fundamentum, et janua. Et est valde utilis. » Haec Gerso. Cujuscumque autem sit, legitimae confessionis condiciones continet docte et breviter expressas : necnon quomodo conscientiae puritas servetur.

Quoniam fundamentum et janua virtutum, omnisque gratiae spiritualis consolationis principium est conscientiae puritas, ac cordis munditia ; ad quam principaliter et praecipue per puram, et veram, ac integram et perfectam confessionem peccatorum acceditur : nobis qui vocati sumus ad statum gratiae, et ad acquirendas virtutes ac vitanda vitia, de sufficienti confessione, ac modo confitendi ut decet viros ad statum perfectionis electos, cum summa diligentia, et sollicitudine continua, praeter ceteris mortalibus principaliter est videndum.

CAPUT PRIMUM.

Quod plena, pura et integra debeat esse confessio.

Est igitur primo videndum, quod confessio debet esse pura, quia peccata debent

simpliciter dici, absque duplicitate et excusatione, sicut homo credit ea manifesta esse coram Deo : nec debent verba dici palliantia, aut cooperientia, vel minuenda peccatum, sicut faciunt multi magnas phylacterias et historias longas dicentes antequam peccatum explicent, ut sic per illas ostendant se minus culpabiles de peccato, quod quidem peccatum in fine illorum verborum superfluum excludant. Vitanda sunt igitur superflua et excusatoria verba ; sed pure dic peccata tua, et simpliciter te accusa. Similiter non debet dici, quod cadat in infamiam alicujus, aut quod possit praebere confessori occasionem turbationis contra aliquem, aut materiam contemnendi. Unde si expediret

¹ Cf. Edit. Argent., an. 1495 ; edit. Vatic., an. 1596, tom. VII, p. 687 ; edit. Ven., an. 1614 ; edit. Lugd., an. 1647, tom. II, p. 668 ; edit. Ven., an. 1753, tom. XII, p. 223.

nominare peccata alicujus, confitendo propria; tunc taliter explicantur, quod confessor nullo modo possit intelligere personam cum qua peccasti, nec possit venire in notitiam compliceis in peccato. Sicut, si dedisti Petro occasionem peccandi, cum peccavit, non debes nominare ipsum, sed sufficit tibi dicere: « Fui causa committendi peccatum tale cuidam personæ. »

Vera. Confessio debet esse vera, ita quod nulla falsitas dicatur scienter, nec aliquod dubium affirmetur; sed certa ut certa, dubia ut dubia sunt dicenda. Et ideo, cum confiteris, non dicas: « Dico culpam meam, si feci tale quid, aut si dedi materiamurbationis tali, aut fecissem tale peccatum si potuissem: » sed dic simpliciter: « Feci sic, et sic, et appetivi sic, et sic, et habui voluntatem deliberatam faciendi tale peccatum, et non dimisi, nisi quia non potui, vel quia nescivi, vel quia timui verecundiam, aut pœnam temporalem. »

Sunt tamen quidam qui nescientes, aut verecundantes, aut non curantes specificare peccata, aperte mentiuntur in confessione quam faciunt, dicendo quædam ad quamdam cautelam, quibus comprehendant peccata omnia quæ fecerunt. Dicunt enim: « Dico culpam meam de quinque sensibus meis male custoditis, scilicet visu, auditu, gustu, etc.; » et tamen si interrogarentur de quolibet, per se inveniuntur non offendisse de quolibet præmissorum, maxime postquam confessi fuerint. Et sic dicunt etiam de septem vitiis capitalibus, cum tamen non offenderint in omnibus, sicut sonant verba eorum. Talis ergo modus, maxime ab his, qui sæpe confitentur, est vitandus; sed dicant vera et necessaria, et dimittant falsa et superflua.

Similiter ante confessionem diligenter se ipsos examinent, et dicant primo omnia vitiosa et gravia, quæ pro certo noverint fecisse, ita quod sub humilitatis specie, aut causa quacumque nullatenus mentiantur:

sed postea possunt dicere generalia et levia, quæ non possunt specialiter explicare, sicut sunt cogitationes otiosæ, verba otiosa, negligentia, pigritia circa orationem, amissio temporis, distractio cordis in dicendo horas, vel orando, ingratitude beneficiorum Dei, superflua cura de corpore et de rebus temporalibus,urbationes leves contra proximum, iudicium leve alieni cordis; despectio proximi quoad personam, mores, sive vitam; non contentari de omnibus, quæ Deus fecit, aut facit, aut fieri permittit, et his similia: quæ cum sint inevitabilia, ab anima infirma non possunt in numero declarari, sed potius expedit ea quotidie delere cum lacrymis, aut per ipsa infirmitatem animæ recognocere, et in humilitate debita permanere.

Confessio debet esse integra, ut omnia peccata, quæ habes in memoria, aut quæ oblitus fueras confiteri, et modo recordaris, integre confitearis: nec dicas partem uni confessori, et partem alteri, quia nullo modo debes dividere confessionem. Hoc faciunt illi, qui timent despici a confessore, vel reputari minus boni, plus timentes humanam verecundiam, quam divinam offensam, et plus amantes laudem extrinsecam, quam intrinsecam pacem mentis, et conscientiæ puritatem. Similiter, si oblitus es, quando confiteris aliqua peccata, et postea die sequenti, vel alia, recordaris, si potes, debes recurrere ad eundem confessorem, ut confitearis, si potes habere copiam, aut ad alium; alioquin sufficit tibi bona voluntas. Quod si non ex oblivione, sed ex malitia ac verecundia, oblitus es vel omisisti confiteri aliquod peccatum, teneris recurrere ad primum confessorem. Et si vis recurrere ad alium, teneris confiteri omnia peccata prius confessa, et illud quod prius omiseras, et omnia quæ postea commisisti a prima confessione facta; et teneris confiteri de mendacio, aut simulatione quam commisisti: quia dedisti intelligere confessori tuo quod primo integre confessus fuisti.

Integra.

CAPUT II.

De peccatorum circumstantiis.

Confessio debet esse plena. Item confessio debet esse plena, quia debet continere circumstantias aggravantes peccata, quæ sunt 1. locus in quo peccas, quia gravius est peccare in ecclesia, aut in loco sacro, quam in domo, et gravius est cogitare aliquod inhonestum, quando dieis Missam vel Officium, vel quando oras, quam quando scribis. Et gravius est respicere vel tangere animo impudico corpus hominis sub pannis, quam manum vel pedem, quia magis libidiosa delectatio est ibi : et sic facias differentiam inter locum, et locum.

Tempus. 2. Tempus in quo peccas, quia gravius est caveri (a) a Missa, vel oñari in die dominico, vel festo solemnì, quam in die alio simplici. Et gravius est quodcumque peccatum in magna solemnitate, quam alio tempore. Et gravius est non vacare orationi, vel esse dissolutum in lingua, vel relaxatum in gula, quando homo debet communicare, et die quo homo communicat, quam in alio tempore.

Cora quo. Gravius est dicere et facere aliquod coram eo, qui potest ex hoc sumere occasionem peccandi, quam illud dicere et facere occulte. Et gravius est simulare se esse patientem, habendo iram in corde, quam ostendere se esse turbatum, sicut est, non dando tamen alicui per hocurbationis, vel mali exempli occasionem, ut dicit Gregorius. Et ideo non sufficit dicere : « Fui iratus de verbo mihi dicto ; » sed debet dicere et addere : « Simulavi me esse patientem in verbis, et signis exterioribus, ut reputarer humilis, ubi eram superbus, ita quod cum illa simulatione, addidi mendacium ad iram, quam occultavi. » Adhuc gravius est tangere Bertam osculando, quam ipsam in eodem loco tangere cum pede, quia iste modus tangendi est magis impudicus. Unde non sufficit dicere : « Tetigi Bertam impu-

(a) Forsan legendum abesse vel carere.

dice ; » sed oportet dicere locum corporis quem tetigisti, scilicet manum, vel pectus, supra pannos, vel ad nudum ; et dicas modum, scilicet cum ore, manu vel cum pede, etc.

Quoniam ibi majus est peccatum, ubi major mora trahitur, sive sit delectatio corporalis, sive mentalis, sive iram, sive odium teneas per mensem, aut annum. Et diligenter est mora examinanda in peccato cogitationis, quia videndum est, si in ipsa mora ratio succumbat sensualitati, consentiendo in opus voluntate deliberata si posset, et tunc non est minor culpa, quam si peccatum opere perfecisset, quia sic voluntas pro facto reputatur. Si autem succumbat ratio consentiendo in delectatione sensualitati tantum, ita quod non vult in opus procedere, sed vult tantum interius in delectatione voluptuari, tunc licet ibi non sit plenus consensus, tamen est ibi peccatum mortale sicut dicit Augustinus ; sed est minus grave quam primum, ubi est consensus in delectationem, et in opus. Si vero in neutrum consentit, sed ibi facit moram invite, quia scilicet nescivit, vel non potest expellere, tunc dicat occasionem datam. Quamvis hæc sententia satis dura locum habeat in peccatis carnalibus, potest etiam notari in homicidio, et in aliis multis peccatis. Quidquid autem sit, expedit conscientie mundæ facere prædictam examinationem in quibuscumque cogitationibus vitiosis, morose multum protractis.

Quoties. Nam gravius est facere quodcumque peccatum corde, aut aliquo sensu corporis, bis quam semel. Et ideo si potes recordari, debes specificare vices cogitationum malarum, aut motus libidinosos in carne, et voluntatem faciendi aliquod peccatum, aut quotiens iterasti respicere in faciem alicujus propter delectationem visus, aut quoties turbasti aliquem, aut murmurasti, et sic de aliis. Quod si non es memor de numero, dic bona fide, secundum quod judicas te totiens iterasse peccata. Et attende quod cogitationes

leves et levia verba non sunt numero explicanda : nisi essent occasiones alicujus gravis peccati, vel vitii, aut essent de se in aliquo genere septem vitiorum capitalium. Si tamen propter aliquam cogitationem levem haberes nimis longam distractionem mentis in oratione, vel psalmodia, credo quod bonum esset explicare, si esses memor, propter magnum dispendium quod facit. Si etiam propter aliquod verbum otiosum (a), vel leve, aliquem turbaveris, aut oriatur (b) aliqua mala suspicio, aut aliquod malum, tunc debet specificari, propter malum ipsius effectus, sic quod talia otiosa et levia sunt specificanda, quando propter ea incurritur aliquod grave vitium, vel delictum, aut datur alicui materia peccandi. Sufficit ergo dicere simul omnes distractiones mentis habitas in oratione et in officio propter cogitationes leves, sic dicendo : « Dico meam culpam de nimia distractione, et mentis vagatione, quam habui in oratione, audiendo missam, et dicendo horas, propter cogitationes inutiles et otiosas, in quibus cor meum nimis occupavi, sic quod ibi non fui intentus, ut debui et potui. » Cogitationes autem vitiosæ procuratæ, et cum delectatione receptæ, omnes sunt explicandæ, quantum potest homo, quantum ad qualitatem, moram et vices, ut supra dictum est. Cogitationes vero, quantumcumque malæ et vitiosæ, quæ non sunt studiose procuratæ, nec cum delectatione receptæ, nec cum mora servatæ in corde, nec dedisti occasionem veniendi propter cibi et potus intemperantiam, aut propter occasionem, sed subito venerunt, et recesserunt, et displicentiam habuisti in illis, statim quando sensisti, ut potuisti, expulisti, aut expellere procurasti, occupando te in lectione, aut in meditatione sancta, tales, dico, non sunt confitendæ, quia non solum in istis homo non offendit, sed multum meretur, tanquam pugil, pugnator et victor. Unde Hieronymus : « Ille prædicatur beatus,

qui statim, ut cœpit cogitare, cogitatus interficit, et allidit ad petram Christum. » Sed hodie quidam tales cogitationes consentuntur potius ad laudem et vanam gloriam, ut confessor reputet ipsos spirituales, cum tamen talia essent occultanda, et etiam in confessione tacenda, quia solum confitens debet se ostendere simpliciter peccatorem. Unde tales sunt thesauri Dei latrones, quia vanæ gloriæ appetitores; et ideo pœna latronum sunt puniendi. Nam de talibus cogitationibus, quibus sic resistitur, dicit Apostolus ¹, quod Deus facit cum tentatione proventum. Quod dicit, quia homo talibus resistendo meretur : et ideo intelligo quod digni sunt suspendio, quia sub specie charitatis, aut petendi consilii, aut alterius causæ coloratæ, quæ soli Deo sunt aperta manifestant, et aperiunt malitiose, et sub dolo.

CAPUT III.

De motu vanæ gloriæ.

Quia gravius est habere vanam gloriam de gratia spirituali a Deo recepta, quam de opere hominis manuali; unde (c) confiteri habes de vana gloria, aut spirituali, aut corporali. Et gravius est dolere de bono spirituali alterius, quam de bono corporali ipsius, quia primus dolor est de invidia fraternæ gratiæ, quæ est peccatum in Spiritum sanctum, quod est irremissibile; secundus dolor ex simplici procedit invidia. Et ideo non sufficit dicere : « Dolui de bono alterius propter invidiam; » sed debes specificare, si de bono spirituali, vel temporali. Et eadem ratione gravius est gaudere de spirituali damno proximi, sicut de peccato quod fecit, aut de ipsius infamia, aut quia amisit Dei gratiam, quam habebat, quam gaudere de temporali damno hominis. Cavendum tamen est, qualiter confitearis peccatum prædictum vanæ gloriæ de gratia spirituali, ne forte incurras majorem gloriam vanam, in confitendo primum defectum.

Peccatum vanæ gloriæ caute confitendum.

(a) *Cæt. edit.* solatiosum. — (b) *Edit. Ven.* oriatur; *Edit. Vatic. et Lugd.* orivetur. — (c) *Forsan leg.* inde.

¹ *1 Cor.*, x, 13.

Nam dando intelligere confessori, quod habuisti vanam gloriam, quia fuisti visus orare, vel in missa plorare, vel laudatus quod bene prædicaveras, ex hoc potes incurrere vanam gloriam, sive peccatum vanæ gloriæ, quod confessor ex hoc te reputet spiritualem. Debes igitur cante explicare tuo confessori gratiam tibi a Deo datam in oratione, lacrymis, et hujusmodi. Potes tamen dicere: «Dum dicerem, vel audirem missam, vel prædicarem, feci actum aliquem, propter quem personæ aliquæ me videntes, cogitavi, quod crederent me habere aliquam spiritualem gratiam. Et quia in ipsa cogitatione habui complacentiam et consensum, nec dolui, ideo me accuso.» Vel sic: «Appetivi quod aliqui crederent me habere, cum non haberem; et ad hoc credendum, feci aliquos actus simulatorie.» Et idem intelligas de aliis peccatis. Similiter caute confitearis vanam gloriam, quam habuisti exercendo aliquos actus virtuosos. Sufficit enim tibi non explicando dicere: «Feci aliquem actum, propter quem appetivi non tantum laudem Dei, sed potius hominum, quia non solum volui reputari ab illo cui feci, vel dixi quoddam bonum, sed ut aliis publicaretur.» Et

Nota.

nota quod cogitationes de vana gloria non sunt confitendæ, nisi quando est ibi complacentia, et consensus, et delectatio morosa. Si autem statim, quando veniunt, cognoscis ea non debere venire, et ex hoc statim displicet tibi quod veniunt, ac per hoc statim recurris ad Deum, ut eas expellat, aut saltem te consentire non sinat, sis certus, quod in eis non peccas, sed potius per eas coronam acquiris. Die ergo statim in corde tuo, quando sentis eas¹: *Deus, in adiutorium meum intende*; vel²: *Domine, vii pator; responde pro me*. Et caveas ne propter hujusmodi tempestuosas cogitationes, dimittas aliquod bonum incipere, vel inceptum continuare, ex quo principale motivum est bonum, sicut hodie multi faciunt, credentes spiritui diffidentia, qui facit eos credere, quod perdunt

quidquid agunt, quia in bonis actibus suis cogitationes vanitatis contrahunt. Respondeas ergo tali spiritui: «Nec propter te facio, nec volo facere illud bonum, nec propter te dimittam.» Unde quantumcumque habeas in istis cogitationibus aliquando complacentiam et consensum, doleas et pure confitearis, nec propter hoc cesses a bono, propter Deum principaliter incepto; sed pugna viriliter et constanter, Deum orando, ut custodiat suum opus. Si autem esses naturaliter passionatus, et stimulatus de vana gloria, sicut sunt quidam qui nihil boni quasi faciunt, aut dicunt sine ea, tunc consulo tibi, ut non delecteris in loquendo multum de Deo, aut vita spirituali, docendo alios sub specie charitatis, quia pro certo sub hoc velo charitatis latet dulce venenum; sed puto esse securius, et magis expediens, humiliare se et silere a bonis, ne forte curando infirmeris, quia mens tua adhuc eget custodia. Et frenum est necessarium linguæ tuæ, donec illa pestis in corde fluctuare non cessat; aliquin, sicut dixi, salvando aut sanando alios, tuam destruis sanitatem: experto crede. Nam docere et curare alios, est cibus perfectorum. Si vero necessitas inevitabilis, vel magna, et rationabilis congruentia loquendi occurrat, tunc loquendum est taliter, quod ita te sicut et alios videaris arguere, et docere. Et quia tibi etiam non deerit spiritus vanæ gloriæ, cupiens quod per hunc modum loquendi reputeris humilis et discretus; si etiam occurrit tibi vana gloria quando tacebis, vel quando de locutione te humiliter excusabis, nescio tibi aliud remedium, nisi confessionem puram et lacrymas adhibere contra hanc maledictam pestilentiam. Est autem valde timendum, ne timore despectionis humanæ totiens hoc vitium confiteri negligas, quotiens te ab ipso noveris superari. Nec, ut minus verecunderis, mutes sæpius confessorem; imo, ut plus confundaris, studeas eidem sæpius et clarius solito confiteri. Sic enim virtute humilis confessionis spiritus ille citius expelletur, et

¹ *Psalm.* LXIX, 2. — ² *Isa.*, XXXVIII, 14.

si etiam tuæ confessioni se ingerat, ita ut de humili et pura confessione appetas commendari. Certe si te senseris vulneratum, non timeas in fine confessionis detegere ipsum vulnus. Est enim sciendum, quod gravius est esse inobedientem aut irreverentem patri, vel matri propriæ, quam illi cui non sic teneris obedientiam vel reverentiam exhibere. Et gravius est turbare unum sanctum hominem, aut deridere ipsum, quam unum hominem vitiosum. Et gravius est provocare unam personam religiosam ad aliquod peccatum, quod est contra professionem ejus, quam unam personam sæcularem inducere ad idem peccatum. Et gravius est, inspicere impudice unam juvenem et religiosam mulierem, quam sæcularem, secundum beatum Gregorium: « Non licet intueri quod non licet concupisci. » Et ideo dico esse gravius illud vitiose respicere, quod est gravius concupiscere vitiose. Ille idem intelligo de tactu, et quocumque actu et verbo impudico. De conditione personæ, cum qua peccasti, sufficit exemplum jam dictum. Non sis ergo contentus dicere: « Non bene custodivi visum meum, » aut dicere: « Iteravi pluries aspectum in faciem alienius personæ, cum complacentia et imaginatione impudica: » sed dic qualitatem et conditionem personæ. Et si de visu expedit sic dicere, multo magis de verbo impudico dante provocationem ad peccatum, et de tactu, aut commotione carnis libidinosa habita ex allocutione vel approximatione ad corpus alienius.

CAPUT IV.

De intentione habita in peccatis.

Intentio
prava
confiten-
da. Gravius est facere quodcumque peccatum, cum intentione provocandi aliquem ad simile, aut ad aliquod peccatum, quam ad satisfaciendum sibi ipsi tantum, ut si noveris defectum alienius, facias ipsum despici, aut minus reputari propter invidiam tuam, vel aliam malitiam, aut si fecisti aliquem actum cum oculis aut cum manibus versus

aliquam personam, ut provocares eam ad malum: et sic de aliis peccatis studiose, non tantum in damnum facientis, sed etiam in proximi detrimentum: quæ quidem peccata non sufficit confiteri, nisi explicentur intentiones malitiosæ. Tales recte assimilantur dæmonibus, et sunt inimici crucis Christi, quia student animas perdere, pro quarum salute Christus sanguinem suum effudit. Item descensus de peccato in peccatum est diligenter perscrutandus. Non est ita grave unum peccatum simpliciter, sicut est illud, cujus occasione plura alia peccata sunt commissa. Unde si studiose fecisti aliquem defectum tali modo quod alius fuit culpatus de hoc, et non excusasti innocentem, sed permisisti eum injuste pati; vel si pro defensione unius mendacii protulisti verba injuriosa, aut incurristi plura mendacia; aut pro excusatione unius mendacii vel peccati commisisti perjurium, et ob hoc fuit suspicio de alio, vel facta injusta punitio super aliquem, aut ortum est odium, aut aliqua turbatio inter aliquos: omnia hæc, et consimilia, quæ ex primo peccato sunt consecuta, debent cum primo peccato principali plenius explicari.

CAPUT V.

De peccati occasione.

Similiter de plenitudine confessionis est dicere, non solum circumstantias prædictas, vel similes, sed etiam occasiones et causas peccatorum, propter quas incurristi ipsa peccata, videlicet, quia neglexisti ea vitare sicut potuisti et scivisti. Hujusmodi autem causæ sunt taliter dicendæ, quod te cum ipsis accuses, et non excuses, sicut quidam faciunt, imponentes culpam diabolo, sicut Eva quæ dixit¹: *Serpens decepit me*. Dicunt enim: « Tantum me tentavit de tali peccato, quod oportuit me consentire, nec potui me defendere ullo modo. » Sed illa non est confessio, nec expressio causæ peccati,

Occasio-
nes pec-
candi ex-
plicare
oportet.

¹ Genes., III, 13.

imo est excusatio tui, et accusatio diaboli, qui forte non est culpabilis ibi. Non enim omne peccatum fit semper ex suggestione diaboli, nec omnis tentatio est a dæmone, sed, secundum beatum Jacobum ¹: *Unusquisque tentatur a concupiscentia sua abstractus et illectus*. Multi ergo mentiuntur dicentes: « Dæmon seduxit me ad tale peccatum, quod sibi consensi, » quia sola sua concupiscentia tentatus cecidit. Et ideo debet dicere: « Cum sentirem me stimulari ad tale peccatum perpetrandum, fui negligens in evitando occasionem me incitantes ad hoc, scilicet locum, tempus et personam, et fui negligens in adjuvando me cum jejuniis, cum oratione, et aliis necessariis, sicut scivi et potui. Unde propter negligentiam et malitiam meam commisi ipsum peccatum, potius eligens servire diabolo superbæ, et carni meæ hoc suggerenti, quam Spiritui sancto inspiranti mihi, quod illud non faerem. Reliqui vero imponunt culpam proximo, sicut fecit Adam, qui dixit Deo ²: *Mulier quam dedisti mihi sociam, dedit mihi de ligno, et comedi*. Dicunt enim: « Quædam persona tantum institit me rogando, et blandiendo, et aliqua dona dando, quod nullus de mundo potuisset se defendere, sic quod oportuit me finaliter consentire. » Aliqui dicunt: « Quidam dixit mihi tantum malum de quodam, quod fecit me murmurare de illo, et illum despiciere. »

Veræ et
sanctæ
confes-
sionis
praxis.

Sed hæc est vitiosa confessio. Dic ergo sic de primo: « Dum viderem expresse, quod locutio, et conversatio cum quadam persona esset mihi inutilis et periculosa, et sentirem affectum cordis mei ad ipsam personam, aut ipsius ad me non esse purum, nec secundum Deum, sed potius secundum carnem, et in aspectu et præsentia ejusdem haberem nimiam complacentiam sensualem, et ex hoc semper haberem imaginationes impudicas de illa, cum libidinosi motibus carnis, quod propter debebam fugere ipsam, nihilominus fui secutus voluptatem carnis,

¹ Jac., I, 14. — ² Gen., III, 12.

in tantum quod ad tale peccatum deveni cum ea, unde me et ipsam illaqueavi. » De secundo dic sic: « Audiens dici aliqua mala de quadam persona, facilius ea credidi, quam credidissem bona, si audissem, propter levitatem cordis mei, et defectum charitatis. Et quando debebam compati inmuranti, et excusare in corde meo eum, de quo ille murmurabat, ego statim murmuravi cum illo, confirmando malum de quo dicebat, vel addendo ad illud quod dicebat, ac per hoc dedi sibi occasionem magis murmurandi. » Et nota, quod non debet quis murmurantem nominare, nec factum de quo murmuravit, quando scilicet talis nominatio esset in excusationem tui, vel in infamiam proximi. Item, si te accuses deurbatione proximi, aut deurbatione habita contra aliquem propter defectum ejus, principaliter non debes exprimere illum defectum, ne per hoc ostendas te habuisse rationabiles causasurbationis, et sic videaris minus peccasse, aut motus zelo justitiæ. Sunt enim qui dicunt in confessione: « Vidi fieri talem defectum, vel audiui dicere tale verbum, et de hoc fui valde turbatus, quia erat contra honorem Dei, et contra bonos mores in malum exemplum aliorum. » O stulte hypocrita, quid dicis? Nam te simpliciter laudas, et nihil penitus confiteris; taces peccatum tuum, quod fecisti videndo alienum defectum, quod forte fuit gravius (a) quam defectus alterius, quia despexisti peccantem, cui debebas compati, et mentiris dicendo te fuisse turbatum propter amorem Dei, et proximi, cum tamen fueris turbatus propter superbiam tuam, et quia non habes charitatem proximi, quæ non permittit aliquem contra proximum turbari. Sic ergo dicas: « Videns, vel audiens, fieri vel dici aliquid quod judicavi esse malum, et forte pejus quam fuit, propter malitiam meam, quæ non permisit me excusare defectum, nec intentionem dicentis, vel facientis, sicut poteram et debebam: non fui motus ad com-

(a) Cæd. edit. qui forte fuit gravior.

patiendum illi, vel ad orandum pro ipso, sicut debui ex charitate; sed magis fui commotus ad iram contra ipsum, contemnendo et iudicando ipsum, et appetendo statim punitionem ejus, vel habere potestatem puniendi eum: et hoc accidit mihi propter duritiam cordis mei, et quia non recognosco patientiam Dei, quæ supportavit me in gravioribus peccatis absque ulla punitione: » et sic de aliis. Sicut alii, qui se clarius laudant in confessione dicentes: « Per gratiam Dei, satis bene custodivi me tali tempore, vel citra, a tali, vel tali peccato. Nam bene continuavi officium, missas, et prædicationes, et orationes meas. Faciant, qui volunt, male; quia ego intendo bene facere facta mea, et me custodire a peccatis melius, quam facit major pars vicinorum meorum, quia prius me permitterem occidi, quam facere tale peccatum: et in me non sentio alium defectum, nisi quia sum ingratus de beneficiis Dei, nec sum sufficiens ad grates agendum Deo, qui me liberavit ab his peccatis, quæ faciunt multi alii. » O Deus! isti sunt similes Phariseo¹, qui ascendit in templum ut oraret, cujus oratio fuit tota sui exaltatio super alios: sic et isti, qui debent se simpliciter accusare in confessione, se super alios laudant, narrando bona quæ faciunt; de superbia autem, et præsumptione, quæ latet interius, nihil dicunt. Sunt alii, qui confitendo peccata sua, totam culpam imponunt Deo. Sic enim dicunt: « Deus dedit mihi naturam ita perversam et promptam ad tale peccatum, quod non possum cavere. » Isti dicunt cum Adam, qui dixit²: *Mulier quam dedisti mihi*, et cætera; quasi dicat: « Si non dedisses mihi, non peccassem. » Sed isti aperte mentiuntur: nam, secundum B. Gregorium³, diabolus non potest vincere nisi volentem, cum tamen de ipso dicatur⁴, quod *non sit potestas super terram, quæ illius potestati valeat comparari*: ergo multo minus potest quis violentari a concupiscentia

naturali. Sunt alii qui dicunt: « Fui deceptus a tali tentatione, quia Deus noluit me adjuvare, cum tamen sæpe jejunarem, et orarem, et ad ipsum recurrerem. » Isti non accusant pigritiam suam et negligentiam, quæ noluerunt vitare occasionem peccandi, et perseverare in oratione. Asserunt enim Deum impium, mendacem, qui tamen dicit in Psalmo⁵: *Clamabit ad me, et ego exaudiam eum*. Et alibi⁶: *Venite ad me omnes, qui laboratis*. Et alibi⁷: *Petite, et accipietis*. Et Apostolus dicit⁸: *Fidelis Deus, qui non patietur vos tentari ultra illud, quod potestis, sed faciet cum tentatione proventum*. Sciant ergo, quod ideo relinquuntur a Deo, quia insipide et sine fide orant, nec volunt pugnare contra seipsos, nec perseverare patienter postulantes auxilium Dei, sicut decet; sed volunt habere gratiam statim sine labore, petentes etiam illam a Deo non humiliter, sed præsumptuose, tanquam non indigni, ac si esset Deus obligatus eis: orant ipsum cum securitate quadam, ut exaudiantur statim ut ipsi volunt, et non sicut ipse vult: sicque putantes ipsum ducere ad auxiliandum, potius provocant ad derelinquendum, quia superbe et præsumptuose accedunt ad ipsum. Causa ergo lapsus eorum est superbia et negligentia sua, quam debent simpliciter accusare.

CAPUT VI.

De occasionibus, quæ dantur aliis in peccando.

Sunt etiam in confessione explicandæ occasionēs datæ aliis ad peccandum, quia omnium peccatorum homo est particeps, quibus occasionem præbuit malitiose, vel non malitiose. Unde confiteri debes, si malitiose, vel ignoranter dedisti alicui occasionem peccandi; nec nominare debes directe, vel indirecte, personam cui dedisti causam; sed sola occasio est dicenda. Peccatum vero, quod factum est ab alio occasione tui, potest

¹ Luc., XVIII, 10. — ² Gen., III, 12. — ³ Greg., Moral., lib. XXXIV, c. XVII, quoad sensum. — ⁴ Job, XL, 24.

— ⁵ Psal. xc, 15. — ⁶ Matth., XI, 28. — ⁷ Joan., XVI, 24. — ⁸ I Cor., x, 13.

dici (a) explicite, quando est notum confessori, non illum qui fecit; alioquin dic solum qualitatem delicti, sic dicendo: «Feci fieri quoddam peccatum mortale, vel grave, propter talia verba quæ dixi, aut propter tale malum exemplum quod dedi.» Item, si habuisti turbationem cum socio in itinere, vel aliquo opere, aut propter socium dixisti male officium, quia male proferebat, non debes dicere: «Socius meus me turbavit tali facto,» aut: «Dixi male officium meum propter defectum socii mei;» quia sic accusas socium, in cujus notitiam confessor posset venire. Dic ergo: «Habui turbationem cum aliquo propter meam superbiam, quia ipsi dixi verba injuriosa, et ipsum provocavi ad dicendum mihi.» Et si est illius culpa, dic: «Habui turbationem cum quodam propter impatientiam meam, quia nolui supportare eum in charitate, propter aliqua verba ab eo dicta;» vel: «Dixi male officium cum aliquo in tali hora; et dictante mihi conscientia, ut redicerem, propter pigritiam meam non redixi.»

CAPUT VII.

De pollutione.

Si habuisti pollutionem carnis vigilando, dic causam expresse; si dormiendo, dic causam quam dedisse te credis. Causæ possunt esse cibus, et potus, et intemperantia diei præcedentis, aut alio modo. Et sic dicendo ipsam, dabis intelligere confessori vitium dierum præteritorum, ut sunt cogitationes inhonestæ habitæ ante dormitionem, quas explicare debes, potissime quando somnias ea quæ præcogitasti. Nec sunt recitanda somnia vitiosa, vel inhonestæ, nisi ante cogitasses ea, aut post somnium, cum delectatione et mora, et motu carnis cogitasses: et hæc sunt dicenda magis, quia cogitata, quam somniata. Si vero somniasti habere aliquem actum impudicum cum persona ad quam habes sensualem affectum, aut quam ante conspexisti oculo impudico,

hoc debes exprimere, ut causam illius somnii, et quia homo plus in talibus delectatur, et multi post somnium gaudent se talia somniasse. Ubi vero non fuerit aliqua ex prædictis causis vel similibus, nihil de somnio est dicendum, quia nulla culpa est ibi; et tunc sufficit dolere in corde, et ad quietandum conscientiam potes dicere: «Habui somnium inhonestum, cui si dedissem causam, quam nescio, tunc dico culpam meam.»

CAPUT VIII.

De causis pollutionis.

Secundum sanctos Patres, triplex est causa pollutionis nocturnæ. Prima provenit ex voracitate gulæ, et superabundantia cibi et potus: quæ est diligenter examinanda ab illis, qui vocati sunt ad spirituale exercitium. Nam quandoque accidit aliquos relaxari gula nimis aliquo tempore, et postea quando abstinere, polluuntur in somnis, credunt quod hoc non accidat ex culpa immoderantiæ, sed potius ex debilitate vel necessitate naturæ; sed errant, quia debent judicare et cavere, ne evenierit ex nimietate saturitatis præteritæ. Quod enim per voracitatem et ingluviem congregatum fuerat in medullis, necesse est ut aliquando per pruritus vel per insensibilitatem (b) corporis jejuniis afflicti, egeratur. Propter quod non solum abstinendum est a delicatis cibis, verum etiam a vilibus (c) cum æquali temperantia continendum est; imo panis et aquæ satiety est timenda, ut possit in nobis acquisita puritas permanere. Isti ergo, qui nondum æqualis continentiae et moderantiæ gratiam sunt adepti, non minus in præfatam pollutionem incidunt, quæ etiam hominibus abstinentibus sic accidit. Secunda causa est, quando per incuriam et immunditiam mentis elabatur. Nam mens spiritualibus exercitiis vacua, et disciplinis interioribus non intenta, sensu corporis, per vanas et immundas cogitationes evaga-

Tres
causæ
contin-
gentis
pollutio-
nis noc-
turnæ.

(a) Forte legendi potes dicere. — (b) Leg. imbecillitatem. — (c) Cæter. edit. add. et.

tur, ex quibus merito culpæ eliciuntur humores : et ideo volentibus obviare, necesse est privare, et hanc causam eradicare, videlicet mentis torporem excutere, et sensus refrenare, ne mens ad vana et noxia discurrat, et excessibus illis assuefacta, ad immun-dissima incitamenta luxuriæ somnians perturbetur. Prædicta ergo negligentia acqui-rendi munditiam, et evitandi immunditiam, in confessione pariter explicetur. Tertia causa potest esse, quando illudentis inimici invidia pollutio procuratur. Dum enim videt sanctum virum, qui per sollicitam victus moderationem, integram, et perfectam, ac frequentem peccatorum confessionem, perpetuam munditiæ puritatem acquirere conatur, ejus conscientiam perturbare nititur, maxime diebus illis, quibus desiderat divino aspectui (a) complacere, fluxus illius emissionem pollueri procurat, ut sic a sancta communionem retrahatur. Quibusdam vero contingere dicitur ex debilitate naturæ, quæ non est ita fortis et valida, sicut antiquitus dicitur extitisse. Hanc causam potest quis in se ipso advertere, quando in illo turpi, moderamine victus, frequentius plus solito polluitur absque turpis somni interventu, sicut ego quosdam cognovi hac peste certis temporibus ter et quater in hebdomada sordidari, quamvis non minus prædictæ illusioni possit ascribi.

CAPUT IX.

Qualiter post pollutionem licet, vel non licet accedere ad divina.

Secundum sanctorum Patrum sententiam, vigilantium circumspectione cavendum est ad communionem salutaris convivii accedere, tempore quo sentimus nos somnii illusionem pollutos. Sed si hostis invidus taliter menti nostræ illuserit, ut nobis cælestis remedii subtrahat medicinam, dummodo nullus reprehensibilis interveniat pruritus aut oblectationis assensus, si fluxus iste fuerit naturali

necessitate profusus, aut impugnatione hostis antiqui procuratus, et absque sensu voluptatis adductus, debemus ad gratiam salutaris cibi nihilominus accedere confidenter. Quod si creditur evenisse occasione vitiosa, die illa debent se humiliter subtrahere ab altari, ne in nobis verificetur sententia Apostoli ¹ : *Qui manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini*; id est, non faciens differentiam inter perceptionem cibi cælestis, et carnalis, nec judicans ipsum corpus Domini esse tale, quod (b) non nisi pura mente, et carne liceat manducare. Et ideo subinfert idem apostolus ² : *Ideo inter vos multi infirmi, et imbecilles, et dormiunt multi*; quasi dicat : Multi, ex hac præsumptione et manducatione indigna, spiritualiter *infirmantur*, et somno mortali *dormiunt* multi per peccatum, quod ex ipsa indigna manducatione, et sumptione incurrunt. *Probet* ergo, id est examinet se ipsum homo, antequam sacramentum percipiat; et diligenter se videat, utrum sit mundus, vel immundus, utrum devotus, vel indevotus, utrum reverens, vel irreverens, utrum timens, vel præsumens accedat, etiamsi certus sit, vel certum se putet, quod non sit vitiose pollutus, vel aliquo modo mortali peccato infectus. Non enim debet, volens istum cælestem panem sumere, esse contentus se non habere peccatum mortale, neque præcedenti nocte vitiosa occasione fuisse pollutum, quia licet hæc duo quemlibet reddant ipso cibo indignum, alia tamen plura sunt quibus se homo debet ab hoc cibo subtrahere reverenter, quæ explicare non audeo, quia a sanctis et doctoribus ipsa expressa non reperi, atque illustratione (c) gratiæ Dei, eas securius simpliciter relinquenda decrevi. Id tamen, quod pro me ipse retineo, est verbum illius, qui hoc sacramentum instituit, quem non credo illud frustra protulisse; dixit enim ³ : *Hæc quotiescumque feceritis, in mei memoriam facietis*. Ex quo quidem verbo arguo mihi ipsi, quod quoties volo id agere quod ipse

(a) Cæt. edit. aspectu. — (b) Esse quale tale. — (c) Forte legendum illustrationi.

¹ 1 Cor., XI, 29. — ² Ibid., 30. — ³ Luc., XXII, 19.

instituit, et modo prædicto reliquit, timeo nequaquam sine remorsu conscientiæ, ac præiudicio animæ ad illud posse accedere, nisi præmemorata ipsius instituentis charitate, ac ejus passionis et morte, in cujus memoriam perpetue recolendam illud sacramentum debere confici et percipi ipse præclare asseruit et injunxit. Considerans insuper circa hujus sacramenti primordia lotionem pedum factum, non absque mysterio et sacramento, ibique dictum fuisse a Domino ¹: *Si non laveris te, non habebis partem mecum*: agnosco per hoc, et iudico, non sine præsumptionis et gravis offensæ periculo, aliquem velle habere partem secum ipsum sacramentum sumendo, non præhabita aliquis spiritualis gratiæ lotionem, quam non solum per compunctionis lacrymas puto fieri, verum etiam per interiore mentis devotionem, et fidem in qua ipse Dominus vocat, et invitat animam, et trahit, et quodammodo cogit ad ipsum cibum angelicum et cælestem. Unde et ipse dixit illis, quos laverat ²: *Jam mundi estis, propter sermonem quem locutus sum vobis*. Non dixit: « propter aquam qua loti estis, » sed: *propter sermonem*. Hoc autem est verbum fidei, quod (a) prædicamus secundum Apostolum ³. Unde in *Actibus Apostolorum* legitur ⁴: *Fide purificans corda eorum*. Hanc autem devotionem et fidem celebrantis, seu sacramentum sumentis, credo esse illam, quæ celebrat, et quæ facit ipsi in sacramentum percipi cum effectu, sicut et verba Christi sunt illa quibus consecratur, et transsubstantiatur panis et vinum in corpus Christi, et sanguinem. Quam quidem devotionem voco Dei gratiam, quæ prævenit et disponit, subsequitur et infunditur (b). Ad hoc ergo sacramentum, cum instantia ferventis et assiduæ orationis, procuremus modo prædicto vocari a Domino, videlicet præhabita ipsius memoria, atque compunctionis, et devotionis, et fidei lotionem: ad quæ præparari nos oportet

per mentis et corporis munditiam, et per linguæ ac sensuum refrenationem, et per nostrarum passionum continentiam et moderationem.

CAPUT X.

De fluxu libidinis.

Prætermittendum quoque non est, quod quibusdam contingit interdum conscientiæ dubietas et perturbatio magna, unde ipsis vigilantibus, absque ulla commotione carnis et cogitatione immunda, humor quidam per membrum secretum egreditur sine delectatione, et quasi insensibiliter, ita ut multi de hoc aliter non perpendunt, nisi enim panos senserunt madefactos. Cujus causa aliqui ignorantes turbantur et errant, putantes se esse pollutos. Et ideo sciendum est, quod illius humoris effusio non est pollutio, quia, ut dicunt medici, sine libidinosa delectatione et carnis motione nullus potest pollui vigilando. Ad ipsius tamen effusionem humoris videtur naturalis conditio causam exhibere primariam; sed deinde id quod ad naturam (c) disponit, causa vitiosa et inevitabilis perficit et consummat. Quibusdam hoc provenire agnovi propter solam præsentiam et allocutionem personæ alicujus, in cujus aspectu habuit complacentiam sensualem et vanam, seu ad quam inordinato amore afficitur, aut per tactum impudicum levem, aut imaginando aliquos actus impudicos fortiter et morose. In his enim casibus, et similibus, multi inveniuntur habere calefactiones et commotiones carnis libidinosas, dictumque humorem emittere, velint, nolint. Sed eas causas, et similes, quæ sunt evitabiles, debet quilibet fugere et evitare pro posse, maxime qui sentit de hoc se passionatum, seu ad hoc naturaliter inclinatam, sive ex vitio mentis, sive ex debilitate naturæ: et qui occasiones hujusmodi non evitarit juxta posse, relinquendo amicitiam et familiaritatem personarum, ad quas inordinate affi-

¹ Joan., xiii, 8. — ² Joan., xv, 3. — ³ Rom., x, 15. — ⁴ Act., xv, 9.

(a) Cæt. edit. quo. — (b) infundit. — (c) Leg. id ad quod natura.

citur, fugiendo etiam allocutiones et aspectum personarum, licet non credam ipsum per dictam effusionem peccare mortaliter, nisi forte aliter concupisceret, aut impudice tangeret personam, quæ est causa illius defectus, tamen credo eum graviter peccare, et magno peccati mortalis periculo subjacere. Et ideo consilium do tibi, vel tali, quod absque dilatione morosa ipse sibi violentiam faciat in hac parte, fugiendo personas bujusmodi, atque cum eis omnem opportunitatem loci et temporis evitet. Illic itaque prædictus fluxus, qui a quibusdam vocatur libido, si potest evitari ipsius occasio, et si studiose non evitatur, est omnino confitendus cum suis occasionibus, et negligentia habita circa ipsas. Si vero contingat ex causa, quæ vitari non potest, sicut quando audiuntur verba impudica a casu, vel loquitur cum persona, vel sedet juxta eam, de cujus præsentia habet complacentiam vanam, et ab ea separari non valet: in his et similibus credo sufficere, quod tam de occasione habita, et impotentia vitandi, quam de fluxu illius libidinis dolor est simpliciter habendus. Quia tamen dubitare in talibus, quæ spectant ad conscientiæ puritatem, est quandoque valde proficuum, poteris hoc confiteri propter quietudinem mentis, et pacem, quamvis expedire non credam.

CAPUT XI.

De complacentia habita in memoria peccati.

Morosa
cogitatio
quando
sit confi-
tenda.

Sciendum est, quod quando cogitas de injuriis receptis, et in illa memoria turbaris intra tecum aliqua mora, et appetis vindictam fieri, aut factam esse, aut doles quod non fuit facta per te, aut per alium, aut imaginaris aliqua facere, aut aliquem modum (a) tenere animo vindicativo: hæc omnia sunt confitenda, et alia quæcumque similia in mente tua ratione istius injuriæ. Si autem rememorando male præterita,

(a) *Cæt. edit. motum.* — (b) *Cæt. edit. haberes.*

quæ fecisti, non habes (b) dolorem, sed potius delectationem in eis, et propter hanc delectationem facis moram ibidem, non credo expedire, quod specifiques ipsa peccata rememorata, si alias integre confessus es. Et si non habuisti aliquam delectationem in mente, sufficit tibi dicere: « Mihi venerunt ad memoriam quædam vindictæ, vel injuriæ quas feci, vel quædam peccata gravia quæ commisi, de quibus non solum non habui dolorem in tali cogitatione, sed de ipsis cum multa complacentia cogitavi. » Et si aliud tibi occurrit in carne, vel in mente, propter dictam complacentiam, quod tibi videtur aggravare peccatum, ipsum etiam debes confiteri. Verbi gratia, si de peccato luxuriæ per te facto habuisti memoriam, et de hoc habuisti motum carnis, et pœnitundinem quia ipsum peccatum non fecisti pluries, vel cum pluribus; tunc enim debes sic dicere: « Ex imaginatione quam habui de quodam peccato luxuriæ, habui motum carnis, et complacentiam in mente, et appetivi illud fecisse multotiens, et cum multis personis. Et sic non oportet te indicare confessori, te jam fecisse illud peccatum, nisi forte alias indicasses eidem, et nisi pro majori humilitate et merito velis ipsum ei simpliciter explicare. Si autem recordaris te habuisse opportunitatem faciendi aliquod peccatum, quod non fecisti, et in ista recordatione non gaudes te evasisse illud peccatum, nec grates agis Deo, quia custodivit te ab ipso, et abstulit opportunitatem et voluntatem faciendi ipsum, omnia ista sunt plenius referenda: videtur enim hæc magna ingratitudo, et peccati commissio voluntaria. Sed si in prædicta recordatione peccatorum, et maxime carnalium, non posses vitare complacentiam et motus carnis, dum velles eam studiose recolere causa te ipsum excitandi ad compunctionem et dolorem, consulo tibi, quod non ea specialiter recolas, nec etiam alia peccata, quæ non potes sine complacentia recolere, sicut est vindicta facta per te, vel per alium, de inimico tuo, aut

Com-
pendiosa
confes-
sio.

damnum, vel mors, quia aliquem occidisti. Debes ergo omnia peccata tua, si vis confiteri generaliter, sub duobus, scilicet superbia et delectatione carnis, confiteri, dicendo sic, corde meditando et ore proferendo: Dico meam culpam de superbia, quam habui contra Deum, et proximum irascendo, invidendo, alios provocando, mundi gloriam appetendo, proximos judicando, Dei creaturas contemnendo, meipsum bonum reputando, et alios vilificando, de Dei operibus, ac judiciis, et ejus permissionibus murmurando, bonas ejus inspirationes et omnia ejus beneficia negligendo, impetus vitiosos sectando, blasphemando, et nomen Dei in vanum proferendo, et linguam meam contra veritatem per mendacia, et simulationes, per duplicitates, adulationes, per juramenta, et multa alia verba vitiosa, loquendo otiose, acediose vivendo, de me nimis confidendo, de fide dubitando, de occultis Dei operibus rationem præsumptuose quærendo plus quam oportet sapere de Deo et proximo, et de hoc sæculo multa scire cupiendo, gratiam Dei non humiliter affectando, dona Dei occultando, temerarie propalando, non in veritate, sed in hypocrisi et falsitate coram Deo et hominibus ambulando, et multa alia per superbiam mentaliter et corporaliter exercendo.

Pro mo-
ribus
docu-
mentum.

Postquam confessus es, dic animo tuo, maxime quando vides te morti proximum: O anima mea, egressus tuus appropinquat, et prope est terminus tuæ superbiæ, et prope est finis delectationis hujus mundi, et miserix carnis tuæ, quam (a) delectationibus carnalibus pertulisti, plus ipsas amando quam Deum, plus sibi complacendo quam tibi, plus laborando pro ipsa quam pro te, plus obediendo ejus concupiscentiis, quam divinis inspirationibus et consiliis, scilicet dum contendisti satisfacere sibi in delectationibus gulæ et luxuriæ, multis et diversis modis, opere et voluntate, atque satiare ejus

visum, auditum, gustum, tactum et odoratum, quantum et qualiter potuisti; consensisti, amore ipsius carnis, amittere partem maximam tui temporis, superflue dormiendo et quiescendo, in multis operibus vitiosis (b) occupando, in nimia cura, et sollicitudine rerum temporalium et corporaliū te exercendo, plus propter avaritiam et delectationem, quam propter necessitatem; consensisti ejus pigritiei, quam habuit semper ad operandum bonum, et ejus sollicitudini, quam habuit ad peragendum malum quod potuit. In his fuit vita mea; in his expendi tempus meum. Ubi ergo es, o vanitas mea, et superbia mea? Quo perrexistis, delectationes carnis meæ? Quid mihi attulisti? Quid mihi reliquistis pro subjectione et obedientia, qua vobis tot annis deservivi? Pro vobis commutavi vitam æternam, amisi Deum, acquisivi infernum, perdiדי gaudia infinita, et lucratus sum lamenta æterna; privatus sum societate sanctorum et angelorum, et merui fieri socius civium infernorum. Considera ergo, o anima mea, qualem te fecit Deus, quia ad imaginem et similitudinem suam; et modo sic es denigrata peccatis, nec aliquam virtutem in te agnoscit. Considera in te imaginem tentatoris tui, qui te depinxit colore superbiæ, gulæ, luxuriæ, avaritiæ, vanæ gloriæ, invidiæ, acediæ, et ingratitude, negligentia, et odii, et vindictæ; tibi suasit contemptum Dei, et apposuit amorem sæculi, te induxit contra proximum ad murmurandum, judicandum, decipiendum, despicendum, detrahendum, et aliorum defectus ponderandum, et tua gravia vitia non videndum. Non video igitur, o anima mea, nisi ut provokeris ad gemitum, fletum, planctum, tristitiam et lamentum, et clames humiliter et ferventer ad Dominum: *Domine, ne in furore tuo arguas me, etc.; Miserere mei, Deus, etc.*

(a) Quas. — (b) Cæt. edit. add. ac.

¹ Psal. vi, 2, 3.

CAPUT XII.

Qualiter cogitationes inhonestæ sint confitendæ.

Plerique dubitant, si cogitationes inhonestæ sint exterius explicandæ. Credo quod hoc sit puritatis, et perfectionis, et magni meriti; sed non credo esse necessitatis semper, nisi quando, ex nimia mora facta in cogitatione illa, homo sentiret se inclinari ad faciendum et perficiendum cogitatum, si haberet opportunitatem quam vellet, aut si pollueretur ex illa vehementi cogitatione morosa, aut si inordinate afficeretur ad aliquam personam, et de ipsa multum molestaretur in cogitatione, habendo motus carnis, et imaginando habere aliquos actus impudicos cum ipsa persona. Hunc enim affectum inordinatum debes exprimere, cum cogitationibus et motibus carnis procedentibus ex ipso affectu, dicendo sic: « Habui affectum sensualem et inordinatum ad quamdam mulierem, vel quemdam (a) juvenem talis conditionis, et hunc affectum concepi ex complacentia habita in aspectu, vel colloctione, ac præsentia corporali ipsius, de ipsa, vel de ipso tot vicibus. Habiui etiam tot vicibus imaginationes turpes, respiciendo oculis corporeis, vel mentalibus, vel faciem, vel aliam partem corporis ejus, et imaginando cum ipsa persona habere amplexus et oscula, vel talem actum impudicum. Et in his feci moram per magnum spatium, habendo ibi motus carnis libidinosos; et specialiter mihi accidit in oratione, aut missa; et semper fui negligens laborare pro posse ad expellendum talia per potentiam, propter nimiam delectationem quam habebam ibidem, nec enravi, quantum potui, refrenare oculos ab aspectu illius personæ, quando fuit præsens. Quicumque igitur tales, vel tali modo, cogitationes et affectiones exprimeret vitiosas, ab eis cito liberaretur, dummodo cum tali confessione continuaret orationem, et custodiam sensuum, quia dæmon

(a) *Cet. edit.* quamdam.

non potest sustinere humilitatem confessionis puræ, cum sit superbus, et immundus, et omnis humilitatis et munditiæ inimicus. Et ideo non est melior et faciliior via ad evadendum tentationes luxuriæ et superbiæ, quam omnes cogitationes vitiosas, cum suis circumstantiis concurrentibus in carne vel mente, sæpe et clare detegere confessori, et toties exprimere, quoties renovantur.

CAPUT XIII.

De motibus carnis.

Sciendum est, quod motus carnis, qui non provenit ex cogitatione impudica, absque voluntate et sine causa, scilicet visus vel auditus, sine aliqua causa extrinseca inhonestæ, sine dubio provenit ex nimia repletionem prius facta in cibo et potu. Quidam tamen putant, quod proveniat ex nimia vigilia: quod potest esse, maxime quando constat eis, quod non provenit eis ex aliqua causa prædicta: et ideo oportet hominem esse parcum in diætâ quoad qualitatem et quantitatem, quando de talibus molestatur contra voluntatem et displicentiam suam. Nam intra corpus oritur causa, quia, secundum Hieronymum, « venter et genitalia proxima sunt. » Et hoc intelligo, quando non sunt a causa exteriori. Et tunc oportet cavere ipsum ab aspectibus, colloctione et approximatione personarum, in quarum præsentia sentit se sensualiter delectari; alioquin ille, qui videtur motus naturalis, fieret vitiosus. Et quamvis sit securum non confiteri tales motus procedentes sine causa vitiosa, quorum intemperantia videtur causa, dum tamen per ipsos non turbetur amor et desiderium puritatis in corde, et corporalis castitas non maculetur in corpore: si vero procedunt a causa vitiosa, confitendi sunt, et causæ locus et tempus, et mora contracta in eis, et vices motuum, sicut supra de circumstantiis peccatorum dictum est. Non enim sufficit generaliter dicere culpam de motibus; sed debes dicere sic:

Quando tentatio carnis confessioni sit obnoxia.

« Dum essem in ecclesia, vel oratione, vel missa, vel sermone, cogitavi talem actum turpem, aut habui memoriam alicujus personæ, in cujus aspectu jam habui vanam complacentiam, aut inordinatum amorem, aut aspexi in ecclesia talem personam cum complacentia impudica, cujus causa habui motus carnis impudicos toties, et per tantam moram. » Et si dixisti illi personæ tibi gratiosæ aliqua verba prolixè, aut fecisti aliquod servitium malitiose, ut scilicet haberes complacentiam libidinosam, et motus carnales per majorem moram, totum confiteri debes, nisi de ipsius præsentia delectationem non habuisses.

CAPUT XIV.

De periculo familiaritatis dominarum.

Varie et
noxie in-
clinatio-
nes ho-
minum.

Quoniam multi videntur negligere, ut agnoscant affectiones suas vitiosas, et per consequens non curant confiteri, cum tamen diligenter sint perscrutandæ, et cum vitiis orientibus ex ipsis exprimendæ, ideo prætermittere non intendo : quia multi afficiuntur nimis ad seipsos, quidam ad alias personas, quidam ad honores, quidam ad divitias temporales. Et quia hæc sunt sicut murus inter Deum, et animam, ideo nullus hominum habens aliquid de prædictis, potest in via Dei proficere, nec habere puram orationem, et maxime quando est carnalis affectio ad personam. Et de hac intendo modo loqui. Nam talis affectio multos spirituales, sub specie amicitiae spiritualis, a statu orationis impedit et impedit. Hæc est inquietudo mentis pestifera, orationem mentis et oris inficiens, et dispergens, et affectus contrarios orationi in mente generat et exercet. Nam sicut oratio pura mentem purificat, et illuminat, lætificat, et fortificat, et impingnat, sic carnalis affectio, et immunda, mentem inficit, et obscurat, contristat, debilitat, et desecat, et corpus ejusdem maledictionibus impicitur.

Et quoniam spiritualibus loquor, propter

quos illa scribo, noverint ipsi quod licet carnalis affectio sit omnibus periculosa et damnosa, ipsis tamen magis perniciosa, maxime quando conversantur cum persona quæ spiritualis videtur. Nam quamvis horum principium videatur esse purum, frequens tamen familiaritas domesticum est periculum, delectabile detrimentum, et malum occultum bono colore depictum. Quæ quidem familiaritas, quanto plus crescit, tanto plus infirmatur principale motivum, et utriusque puritas maculatur; non tamen de hoc statim perpendunt, quia sagittarius ille a principio non mittit sagittas venenatas, sed solum aliquatim vulnerantes, et amorem augmentantes. Ad tantum vero in brevi deveniunt, ut jam non velut angelos, sicut incœperant, se invicem alloquantur et videant, sed tanquam carne vestitos se mutuo intueantur, et saucient mentes quibusdam commendationibus, ac verbis blanditoriis et adulatoriis, quæ videntur ex prima devotione procedere; exinde unus incipit alterius appetere præsentiam corporalem, quia forma vel species corporum, in utriusque mente concepta, incitat eos ad volendum præsentiam corporalem, quasi insit eis præsentia mentalis, sicque spiritualis devotio paulatim convertitur in corporalem et carnalem, et sic ipsorum mentes, quæ solebant in oratione cum Deo absque intermedio loqui, tunc inter se, et Deum, alter alterius ponit corporalem effigiem, quam velant et obtenebrant, ponentes sibi ipsis faciem Dei cum facie creaturæ. Et non minus horrendum est, cum ii proprium errorem percipere et emendare debent, potius in nutrimentum erroris, totum illud judicant ex maxima charitate procedere, cujus merito, puto, et sibi invicem mentientes referunt, quod in oratione unus alteri præsentatur, quo oratio reddatur delectabilis, ac si pro se invicem orare cogantur gratia et virtute divina, ac per hoc consolationem simpliciter sensualem, quam habent in illa præsentatione de ipsis facta in oratione præ-

tualis
cautela.

dicta, æstimant, et affirmant, ac asserunt, esse spiritualement gratiam et divinam. Quales autem illusiones recipiant a sagittario supradicto specialiter mulieres, quæ citius fidem adhibent illusioni mentali, esset horribile, et quasi impossibile declarare. Sentiant namque in oratione prædicta, et præsentatione mentali, calorem quemdam ignitum a sagittario illo jactum, quem credunt et dicunt esse ignem charitatis a Spiritu sancto immissum, volentem conjungere spiritum unius spiritui alterius vinculo charitatis, cum tamen sit ignis libidinosi amoris, prout frequentia exempla manifestant, et inde deliberant se, tanquam spiritualiter unitos, posse securius, prolixius et sæpius simul loqui, atque in hoc tempus non perdere, sed lucrari. Proinde modos mirabiles et insolitos, et cautelas adveniunt, quibus procurant simul colloqui et frequenter, allegantes unus alteri causas utilitate et necessitate depictas, cum tamen in veritate nihil aliud sit causa, nisi onus cui ratio succumbit. Sic itaque carnali concupiscentia excaecati, tempus, quod olim in oratione consueverant expendere, ac spiritualiter occupare, tunc in hujusmodi familiaritatibus et colloquiis perdunt, et sic (quod dolendum est) allocutiones divinas pro carnalibus commutantes, amodo igitur (nisi mora serotina cogente, aut alia inevitabili causa) non possunt ab invicem discedere, et tunc inviti et tristes discedunt. Hæc autem tristitia est certissimum indicium, quod carnis vinculo sunt alligati: et per hoc visitationes et consolationes divinæ a carnalibus et diabolicis discernuntur. Denique quamvis se multis exponant periculis, et multa mala incurrant, dum eorum obtenebratis conscientiis judicant quædam sibi tanquam spiritualibus esse licita, quæ fieri nequeunt absque periculo et peccato; putavi tamen melius esse non multa, de hoc, calamo exarare. Hæc tamen tacere non valeo, quin aliquammodo referam, maxime quia non longe a temporibus istis similia contigerunt. Tau-

dem spirituales prædicti quandoque se deduci permittunt, ut se invicem familiariter tangant sub specie charitatis, reserantes sibi invicem immensum cordis amorem, quod impudenter charitatem appellant. Sed in hac reseratione amoris est summum periculum, quia ex hoc fabricantur sagittæ, quæ mentes eorum vulnerant mortaliter, ac venenant. Et quod super omnia videtur mihi horrendum, Deo, Angelis, hominibus et dæmonibus fuerunt jam aliquæ, spirituales nomine, spiritu luxurioso imbutæ, quæ in excusationem suæ libidinis præsumpserunt dicere, se habuisse in illis actibus impudicis magna sentimenta de Deo: quod nihil aliud judico, nisi quoddam incitamentum et inductivum ad similia securius iterandum, et pejora perpetrandum. Dic mihi, qui talibus credis et adhæres: si isti sunt vere spirituales, ut asseris, quid aliud loqui, aut facere deberent, nisi quod a Spiritu sancto procedere potest, vel procedit? Ab illo autem nihil procedit noxium, sed solum quod est utile et honestum. Quid enim ad Spiritum sanctum de talibus osculis? aut qualem honorem inde consequitur Deus? et quæ utilitas, aut quæ necessitas tibi ad salutem, vel alteri, ut hos tactus facias, vel patiaris? Quæ conventio spiritus ad libidinem carnis? Quæ igitur præsumptio tua, ut hanc contumeliam inferas Spiritui sancto, scilicet attribuendo sibi tuæ impudicitiae foetorem, quem vix dæmones patiuntur? Quæ, inquam, temeritas tua, mulier hypocrita, a facie Dei projecta, ut dicas delectationem carnis libidinosam esse gratiam et consolationem divinam? Recede ergo, fera pessima, de finibus meis, quia dæmones nequeunt tuam præsentiam sustinere. Hæc itaque, fratres carissimi, non incongrue huic operi sunt inserta, ut sciat unusquisque quod hæc venenosa affectio, sub colore spiritus acquisita, summe impedit puritatem confessionis, et cordis munditiam, ut sic hanc fugiat tanquam vitiosam rubiginem, quæ vix potest aboleri de mente, si

alicui fuerit applicata, præcipue quia tales personæ, quandiu sunt hac sagitta percussæ, quasi nunquam pure et integre confitentur, eo quod ipsum morbum despicabilem in persona spirituali verecundantur toties detegere plene et integre confessori, quia verentur exprimere aliquas circumstantias tali affectioni annexas, quas vel tacent, vel imperfecte exprimunt, utentes verbis operientibus dictum morbum, sicut sunt occupatio mentis quasi continua circa personam dilectam, et in oratione, et cunctis actibus suis, et imaginationes turpes de ipsa vana complacentia cordis, in memoria et aspectu mentali ipsius, et negligentia in evitando ejus præsentiam et colloquium, et alia quæ experiuntur ipsi: propterea sæpe mutant confessorem, aut vellent mutare, si possent. Sicque tristes sunt et acediosi frequenter, tam ratione affectionis fluctuantis in mente, quam ratione confessionis imperfectæ, de qua ipsimet non contentantur, seu quod pejus est, cum ipsi deberent quærere medicos spirituales cautos, et peritos, ac expertos, qui scirent illam ægritudinem et causas ejus agnoscere, et congruum remedium adhibere, non solum non faciunt, sed potius, si semel ad aliquem talem pervenerint, ipsum ex tunc fugiunt, nec revertuntur ad ipsum. Quærunt ergo confessores idiotas et simplices, qui nec morbum intelligunt, nec causas ejus agnoscunt, et ideo nec sciunt congruam adhibere medellam. Tantum de hac materia dixisse sufficiat, ut per hoc confidentur animentur per viam puram et immaculatam incedere, et fugere periculosam pestem, familiaritatem mulierum spiritualium, quæ non melius, quam fugiendo vitatur. Satis enim posset quis hac sagitta percussus se jejuniis, vigiliis ac disciplinis affligere, et orare: quod si non fugiat personam, et omnem occasionem despiciat, nunquam curabitur ab illo morbo, sed magis augebitur illud vulnus. Propter quod sequamur consilium beati

Hieronymi dicentis¹: «Feminam quam vides bene conversantem, mente dilige, non frequentia corporali: quia initium libidinis est in visitatione mulierum, et mundus cum mulieribus non melius vincitur, quam fugiendo, quia cæteris vitiis et morbis quis potest resistere, huic tamen non potest, nisi per fugam.» Et alibi: «Si mulier potuit vincere eum, qui jam erat in paradiso, non est mirum, si eos impediat, qui nondum ad paradisum pervenerunt.» Et iterum²: «Solum cum sola non sedeat in secreto, absque arbitro et teste.» Et idem³: «Ne sub eodem tecto solus cum muliere manseris, nec in præterita castitate confidas, quia nec tu Samsone fortior, nec Salomone sapientior.» Si forte dicas: Jam corpus emortuum est, dico tibi, quoniam diabolus vivit, cujus flatus prunas extinctas ardere facit. Idem dicit: «Omnes virgines Christi, et puellas, aut æqualiter dilige, aut æqualiter ignora.» Item beatus Augustinus dicit: «Sermo brevis, et rigidus cum mulieribus est habendus; nec tamen, quia sanctiores fuerint, ideo minus cavendæ. Quæ enim sanctiores fuerint, eo magis alligantur, et sub prætextu blandi sermonis, immiscent se vitiis impiissimæ libidinis. Crede mihi, Episcopus sum, in Christo loquor, non mentior. Cedros Libani, id est, contemplationis altissimæ homines, et gregum arietes, id est magnos prælatos Ecclesiæ sub hac specie corruisse reperi, de quorum casu non magis præsumebam, quam Hieronymi et Ambrosii.» Sic ait Bernardus⁴: «Quotidie conversari vis cum muliere, et continens putari? Esto quod sis, maculam tamen suspicionis portas. Scandalum mihi es, tolle materiam, et causam scandali, quia⁵ *Væ homini illi per quem scandalum venit.*»

¹ Hieron., ad Ocean., de vit. Cleric. — ² Id., ad Nepotian., epist. II. — ³ Ibid., paulo ante. — ⁴ Bern., in Cant., hom. LXV. — ⁵ Matth., XVIII, 7.

CAPUT XV.

De verbis vitiosis.

Sciendum, quod verba vitiosa et gravia distincte sunt confitenda secundum differentias suas, cum circumstantiis et occasionibus earumdem.

De peccatis linguae.

1. De murmuratione¹, quæ fit quando narratur defectus personæ absentis, si confiteri habes, dic utrum vere, vel false, et propter quam causam, scilicet propter odium, vel vindictam. Si induxisti, vel inducere cogitasti aliquem ad hoc, vel despexisti ex hoc, si alicui ex hoc nocuisti, vel alicui audienti generasti odium de illo, de quo dixisti, vel aliquid male accidit, aut accidere desiderasti. Non ergo sufficit dicere: « Multotiens murmuravi, et de multis, » nisi ista explices. Non tamen dicas defectum, de quo murmurasti, si est verus; nec nomen personæ; sed dicatur qualitas personæ aggravans (a) peccatum, sicut si de patre tuo, de sancto viro, de prælato, et propter quam causam. Et si defectus est falsus, confitere defectum et personam cui falsum imposuisti; et debes revocare coram illis, quibus propalasti, maxime si defectus esset gravis. Sunt tamen quidam, qui ut minus displiceant confessori, exprimunt personam cui fecerunt injuriam, vel de qua murmuraverunt, quando ipsa persona mala reputatur, quasi ab omnibus, vel præ omnibus odiosa, ut per hoc judicentur minus peccasse. Sed hoc est vitiose dictum, quia debent in cordibus suis reputare, et per confessionem ostendere seipsos esse peiores, quam illa persona sit, quam in sui excusationem nominare præsumunt. Quidam adhuc pejus faciunt, qui ut placeant confessori, personam exprimunt de qua murmuraverunt, vel offenderunt, auferendo rem, vel impediendo ejus bonum, quia sciunt illam personam displicibilem confessori. Isti gravius peccant sic confitendo, quam sit pecca-

tum confessum, quia contra charitatem proximi dupliciter peccant, quia faciunt confessorum de peccato gaudere quod confitentur, et injuriam inferunt alteri: et sic non dolent de peccato confesso, sed potius gaudent putantes per hoc captare benevolentiam de detractore, quod gravius est, licet detractio sit quasi quoddam spirituale homicidium occultum. Sicut quando aliquis audit aliquem laudari de aliqua virtute et sufficientia, conatur auferre de corde laudantis, aut cujuslibet audientis, illam bonam opinionem, quæ habetur de illo, negando illud, et potius defectum istius declarando, aut hypocritam appellando, quia dicit, quod quidquid facit, pro humana laude facit. Hoc autem vitium committitur propter invidiam, aut vanam gloriam. Nam detractor quærit laudari super alios, et potissime super illum cui detrahit, aut timet minus reputari, quam ille qui laudatur: et inde oritur grave peccatum, quia afflectat mortem, aut expulsiorem, aut tribulationem, aut casum illius de ejus laude tristatur, et statim sunt dispositi ad audiendum hoc de ipso cum gaudio. Quod vitium nonnullos spirituales pulsant, qui nondum Paracletum receperunt. Quidam autem ore non murmurant, nec detrahunt, ne et ipsi despiciantur, aut de ipsis murmuretur; appetunt tamen illud fieri ab aliis. Et omnia talia, cum motivis et causis, sunt integre confitenda.

2. De duplicitate, quæ mendacium dicitur, quæ est quando lingua et intentio non concordat, quia facit intelligi et credi quod non est. Tales quandoque sunt duplicitates proditoriaræ, sicut in Juda, quando dixit*: *Ave, Rabbi*: isti mel in ore gerunt, et retro pun gere quærunt: nam post osculum fecit capi Christum.

3. De simulatione, quæ est in verbis, signis et operibus exterioribus, cujus contrarium est in mente: hoc est proprium hypocritarum. Est autem simulatio, falsitas veritate depicta; vel est vitium verbis et actibus

Varia hypocritarum simulatio.

¹ Sub hoc nomine murmurationis intellige detractorem. — * *Matth.*, xxvi, 49.

(a) *Cæd. edit.* aggravantius.

virtuosus opertum. Simulatio in verbis est quando te dicis insipientem et vitiosum, ut per hoc humilis reputeris, et humilia præeligis, ut non credatur, quod virtuosus et sufficiens reputari velis; si autem non virtuosus reputeris, tunc turbaris. Est ergo humilitas in verbo, superbia in mente. Simulatio in opere est, quando fit actus virtuosus, ut solum fama acquiratur. Simulatio in signo est, quando prætenditur honestas in sensibus, et cor plenum est inhonestate, nec trahitur quis ab opere malo, nisi quia caret opportunitate quam vellet. Sic quidam religiosi de die, quando videntur, ut reputentur sancti et honesti, sensus suos valde componunt, et maxime in officio et choro inclinationes profundas et similia faciendo, sed de nocte nulla signa devotionis ostendunt, dum non sentiunt se videri. Sic quidam se macerant abstinendo, ut spirituales appareant et judicentur. Aliqui exterius apparent patientes subridendo, qui tamen pleni ira et tristitia dolent de injuria eis facta: et sic omnis hypocrita est simulator, duplex et falsus, et per consequens inimicus et proditor veritatis. Et ideo, quia huic vitio multa sunt annexa alia, cum diligenti examinatione debent in confessione evomere virus suum.

4. Mendacia sunt secundum species suas confitenda, quia quædam sunt aliis noxia, et hæc sunt graviora non noxiis; quædam deliberate prolata, graviora a casu prolatis; quædam jocosa ad gaudium provocantia, quæ tamen a viris perfectis sunt arcenda. Qui vero dicunt mendacium per quamdam inadvertentiam, sicut narrantes historias, aut multum, aut prolixè loquentes, debent confiteri quæ noscunt falsa. Qui vero in prædicationibus narrant miracula non vera, aut historias derisivas, seu fabulas, aut textum Scripturæ sacræ trahunt indebite, ut coaptent verba, male faciunt, et debent confiteri, quia tot veritates sunt in Scriptura, quæ possunt dici, quod non oportet taliter facere, quoniam mendacis non eget Deus.

ad complacendum, vel ut commendetur, vel ut benevolus fiat, vel servitium recipiat, sunt confitenda tanquam mendacia, exprimendo intentionem quam habuit in prædictis, et potissime qui adulantur gestibus corporis, et actibus manuum et oculorum, ut ostendant affectionem et compassionem ad aliquem, quia omnes tales sunt mendaces et falsi.

CAPUT XVI.

Eruditio utilis ad omnia supradicta.

Ut autem scias melius confiteri, studeas saltem semel in die examinare quomodo tempus expendisti, et discurre per singulas horas, cogitando loca in quibus fuisti, cum quibus personis, quid cogitasti, quid dixisti, quid audivisti, quid fecisti, ut cognoscas relaxationes linguæ, cordis, et sensuum, in quibus et quotiens offendisti, aut dedisti aliis materiam offendendi; et sic ordina in mente tua, sicut ea fueris memor commisisse; quia melius explicabis omnia quorum fueris memor: et illa pluries pertracta, et ordinate repete in mente tua, nec te pigeat in tali examinatione exercere, quia pax et lætitia mentis, quam inde consequeris, superexcedit omne gaudium mundanum. Quod si absque difficultate magna, et cum magna tranquillitate animi, istum modum volueris observare, stude in paucis delinquere, ut pauca possis recolere et confiteri.

Confessorem eligas compassivum, probatum in tentationibus, et in via continentia se exercentem, cui sæpe confitearis, et aperias omnes defectus clare et lucide, et stimulos quibus molestaris. Sit ille discretus, charitativus, humilis et intelligens, sic quod possis ad ipsum confidenter recurrere, et sciat tibi remedium adhibere. Aliter autem, si cæcus cæco ducatum præstet, ambo in foveam cadunt.

Ad ista melius obtinenda, necessaria est tibi sollicitudo, quæ est via primaria ad cordis munditiam, et tutela ad custodiam. Unde,

Qualis
debeal
esse con-
fessor.

Adulatio. 5. Adulatoria, ut sunt verba blanditoria

si es religiosus, si pacem quæris, hinc minime egredieris. Versus :

Cella quasi cælum tibi sit (a), qua cœlica cernas.
Hic legito (b), hic ores, mediteris, crimina plangas.
Pax est in cella, foris autem plurima bella.

Si autem es sæcularis, fuge consortium, quantum potes, nisi pro evidenti utilitate, aut necessitate. Expedit etiam, ut portes in corde propositum tibi cavendi pro posse ab omni offensa Dei, et proximi, et debes te armare cum oratione dicendo ¹ : *Deus, in adiutorium meum intende*, etc., quia, sine auxilio Dei, impossibile est te a quantumcumque minimo peccato liberari. Et quamvis Deus permittat, quantumcumque ipsum rogaveris in oratione, ut in aliqua peccata incidas, non tamen propter hoc desistas a bono proposito bene operandi : quia hoc Deus permittit, ut cognoscas te infirmum, et continue divino auxilio te indigere, nihilque boni per te ipsum posse perficere, quantumcumque cupias et proponas. Propter quod ² *oportet semper orare, et non deficere*. Ille autem semper orat, qui non cessat bene facere, et mala vitare desiderat. Si autem ab incepto opere bono destiteris, eo quod in oratione non exaudiris, tunc est signum quod spiritualis ædificii, quod est conscientie puritas, cares principio, cui est annexa cognitio propriæ vilitatis, ad quod consequitur virtus humilitatis, quæ mentem in bono confirmat, et facit hominem contentari de omnibus iudiciis et permissionibus divinis circa omnes creaturas et se. Dum enim in veritate te ipsum agnoscis, omnibus compateris, nullum odis, nulli inimicaris, plus gaudes de passionibus et pœnis corporalibus, quam de consolationibus carnalibus, quia te vides ista meruisse, et esse utilia, hæc autem esse periculosa. Sic ergo omnia præter peccatum diligas; nihil te, præter Deum, afficiat; nihil te, nisi culpa, contristet. Et quoniam contritio et accusatio sui ipsius acquiritur per mentis munditiam in solitudine et mentali oratione, necesse est,

quisquis ad hanc puritatem pervenire affectat, solitudinem veluti matrem orationis et munditiæ amplectatur, et ibi in lectione et sui cordis scrutatione se quotidie sic exerceat, quod omni otiositate vitata, omnique humana verecundia postposita et despecta, ad veram, et puram, et integram, et plenam confessionem nunc se præparet et disponat.

CAPUT XVII.

De modo cognoscendi seipsum.

Postremo qui vult ad sui perfectam cognitionem cito et faciliter pervenire, ac perfecte pacem conscientie possidere, primo cor suum spoliât omni amore et afflictione sensuali a quacumque persona et re temporali, sic quod inter Deum, et cor tuum, nullum sit medium, et nihil diligas extra Deum, nec præter Deum : et tunc talis affectio non erit medium impediens, sed adjuvans, et cooperans. Secundo exuat cor suum ab amore inordinato ad seipsum, videlicet, quod non sit fur et latro honoris et laudis, appetendo aliquid de his quæ debentur soli Deo simpliciter. Nihil etiam terrenum appetat, nisi pro Dei servitio et utilitate animæ suæ vel proximi, et abneget propriam voluntatem, cupiat alienum velle potius quam suum perficere, nec a voluntate Dei ac ejus permissione animus suus discordest. Tercio ad suæ conscientie stimulum frequenter se exerceat, memorando præterita delicta, seipsum arguendo de negligentia, concupiscentia et nequitia. De negligentia quidem se arguat, si cor suum non bene custodivit, si tempus inutiliter expendit, si opera sua in finem debitum non reduxit. Adhuc, si fuit negligens in oratione, in lectione, et boni operis executione : quorum unum non sufficit sine altero. Adhuc, si fuit negligens ad agendum poenitentiam de commissis, ad resistendum temptationibus a Deo permissis, ad proficiendum in bonis sibi impensis. De concupiscentia autem se reprehendat, cogitando si

¹ *Psal. LXXIX, 2.* — ² *Luc., XVIII, 1.*

(a) *Cæli. edit.* sit tibi. — (b) *legas.*

in se vivit aut vixit concupiscentia et voluptas, appetendo dulcia, mollia, et cibaria sapida, vestimenta deliciosa, et oblectamenta luxuriosa : quæ omnia in primo motu sunt fugienda. Item, si vivit in se vel vixit concupiscentia curiositatis, appetendo scire occulta Dei, aut creaturarum videre pulchra, habere pretiosa, et similia, quæ omnia procedunt ex avaritia. Item, si in se vivit aut vixit concupiscentia vanitatis, appetendo humanum favorem, vel honorem, laudem, et propriam gloriam. Hæc, et omnia quæ faciunt hominem vanum, sunt fugienda a quocumque, et maxime religioso, qui debet ambulare in veritate coram Deo et hominibus, in cunctis bonis operibus suis; et ordinare cor, verba et opera in laudem Dei, et ædificationem proximi, et utilitatem sui, nihil extra Deum ullatenus appetendo. De nequitia vero se arguat, cogitando si in se vivat aut vixit iracundia in verbo, in animo, vel in exteriori signo, et si aliquem ad iracundiam provocavit. Hoc autem vitium non potest corrigi, nisi per spiritum veritatis, ut scilicet homo consideret quid meruit per peccatum mortale; ac per hoc bonitatem Dei attendat, et patientiam quæ ipsum sustinuit usque nunc, nec adhuc eum damnare vult, cum juste possit, ac poterit, quoties mortaliter peccaverit. Cum ergo veritas ingreditur animam, et ibi permanet, omne cor impatiens et furiosum efficitur humile et mansuetum, et omne cor durum et impium efficitur pium et compassivum. Hæc autem virtus ingreditur solummodo in cor mundatum. Item cogitet si in se vivit aut vixit nequitia invidiæ, quæ de bono alterius contristatur, et de malo jucundatur : quod vitium directe contradicit Spiritui sancto : et ideo ex invidia oritur peccatum in Spiritum sanctum, quod dicitur invidentia fraternæ gratiæ, contra quod scriptum est in Matthæo¹ : *An oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* Et ideo² hoc peccatum non remittitur in hoc sæculo nec in futuro. Item

¹ Matth., xx, 15. — ² Matth., xii, 32.

cogitet si in eo est vel fuit nequitia acediæ quæ consurgit ex tædio boni, aut ex otiositate nimia, aut ex timore, vel dolore alicujus mali. Et ex hoc oriuntur pessima, videlicet suspiciones, malignæ cogitationes, blasphemiæ, diffidentia de Deo, et finalis desperatio. Ad hanc sæpissime deveniunt insolentiæ dediti, et qui se negligunt in bonis exercere, et tempus suum utiliter expendere, nec non qui nimis est ambitiosus appetendo excessive honorem : talis, qui appetit supra meritum suæ sufficientiæ, nunquam habet quod appetit; sed quod pejus est, justo Dei iudicio tanto magis ad ima trahuntur, quanto magis se ipsos elevaverunt, et procuraverunt per alios trahi sursum. Qui ergo hoc vitium vitare desiderat, studeat otium evitare, ac mentis et corporis superare pigritiam, eorumque occasiones præcidere, quæ sunt amor quietis, et immoderantia victus. Propter has duas causas, peccata pessima sunt perpetrata : ex his occasionaliter venit ira Dei super Sodomam et Gomorrhæam. Idcirco sancti patres, fugientes de sæculo ad desertum, contra illud vitium acediæ, quæ inficit et dissipat omne bonum, statim armis temperantiæ, et occupationis, et continentiæ, ut otiositatem radicem omnis mali inciderent, se principaliter muniebant.

CAPUT XVIII.

De peccatorum origine.

Omnium vitiorum capitalium unum est initium, scilicet ingratitude. Duplex est enim radix, scilicet timor male humilians, et amor male inflammans. Triplex fomentum est, concupiscentia carnis et oculorum, et superbia vitæ. Septiforme caput est, superbia, ira, invidia, acedia, avaritia, gula, luxuria : inter quæ sunt quinque peccata spiritualia, et duo carnalia. Cum tamen peccatum mortale non sit aliud quam recessus a Deo per ipsius contemptum in se vel in suo præcepto, contemptus autem Dei sit superbia, igitur necesse est ut omnis peccati

De ingrati-
tudine sive
elatione.

mortalis culpa sumat initium a superbia. Quia vero nullus contemnit Deum, vel suum præceptum, nisi quia aliquid ab ipso timet perdere, aut vellet acquirere, ideo oportet, quod omne actuale peccatum trahat originem ab hac duplici radice, aut amoris, aut timoris. Omnis autem timor habet ortum ab amore, quia nullus timet perdere nisi quod amat : ideo amor et timor ab eodem foven-
tur. Et quia amor inordinatus est respectu boni temporalis, et illud est interius excellentia, et exterius pecunia, inferius lascivia carnis; ideo tria sunt fomenta vitiorum capitalium et actualium, ad quæ dum anima inordinate fertur, omnia peccata actualia ordiuntur. Et quia hoc fit secundum septiformem modum, ideo sunt septem peccata capitalia, ex quibus generatur universitas peccatorum.

CAPUT XIX.

De peccato in Spiritum sanctum.

Quamvis omne peccatum sit contra Deum trium et unum, appropriatur tamen aliquod peccatum in Patrem, aliquod in Filium, aliquod in Spiritum sanctum. Peccatum autem in Spiritum sanctum est irremissibile in hoc sæculo, et in futuro, non quia hoc sæculo non possit remitti, sed quia non dimittitur nisi raro, aut vix in hoc sæculo quantum ad culpam, et modicum in futuro quantum ad poenam. Hujus autem peccati sunt sex differentie : invidia fraternæ gratiæ, impugnatio veritatis agnitæ, desperatio, præsumptio, obstinatio, finalis impenitentia. Primum est contra charitatem Dei, in quantum dolet quod Dominus Deus est bonus, qui ex bonitate sua dat gratiam, et etiam est contra charitatem proximi. Secundum est contra veritatem fidei, quæ est fundamentum nostræ salutis. Tertium est contra misericordiam Dei, quia credit se plus peccasse, quam Deus possit parcere. Quartum est contra iustitiam Dei, quia tantum præsumit de misericordia Dei, quod

credit se non debere puniri de peccatis, ac per hoc se relaxat ad peccandum, et poenitere non curat. Quintum est contra gratiam poenitentialem, quæ facit resilire a peccatis commissis. Sextum est contra gratiam poenitentialem, quæ facit præcavere a committendis, secundum quod ipsa finalis impenitentia dicitur propositum non poenitendi : sic enim est species peccati in Spiritum sanctum. Secundum autem quod dicit continuationem peccati usque in finem, sic est sequela omnium mortalium, quæ in hac vita non remittitur, et maxime omnium specierum peccati in Spiritum sanctum. Et sic omne peccatum initium sumit a superbia, et finem habet a finali impenitentia, in quam qui devenit, punitur in gehenna, a qua finali impenitentia nullus peccans mortaliter potest liberari, nisi interveniat gratia mediatoris Christi.

CAPUT XX.

Peccati descriptio.

Cum omne peccatum dicat recessum voluntatis a primo principio, in quantum ipsa voluntas nata est agi ab ipso, et secundum ipsum, et propter ipsum, ideo omne peccatum est inordinatio mentis, vel voluntatis, circa quam nata sunt esse virtus et vitium. Peccatum igitur actuale, secundum Augustinum, est dictum, vel factum, vel concupitum contra legem Dei, vel actualis inordinatio voluntatis. Inordinatio autem ista, aut est tanta quod ordinem exterminat iustitiæ, et sic dicitur peccatum mortale, quod natum est auferre vitam ab anima, separando ipsam a Deo, per quem vivificatur anima iusti; aut est tam modica, quod ordinem istum non perimit, sed aliquantulum perturbat, et sic dicitur veniale peccatum, quia de ipso cito possumus veniam obtinere, pro eo quod ipsum non tollit gratiam, non incurritur inimicitia Dei. Ordo autem iustitiæ est, ut bonum æternum præferatur temporali, et bonum honestum utili, et Dei

Peccatum mortale, et veniale.

Peccati in Spiritum sanctum
sæculum
sex differentie.

voluntas propriæ, et iudicium rationis præsit sensualitati humanæ. Et quia lex Dei præcipit hoc, et vetat oppositum, ideo quando præfertur temporale æterno, utile honesto, sensualitas rationi, voluntas propria divinæ, tunc committitur peccatum mortale. De quo dicit Ambrosius, quod est prævaricatio legis Dei, et cœlestium inobedientia mandatorum. Hæc autem committitur, quando omititur quod lex præcipit, sive fit quod lex vetat. Ex quo oritur duplex genus peccati, scilicet delictum, et commissum. Quando vero bonum temporale plus debito diligitur, sed non præfertur æterno, et quando honesto præfertur utile, et naturalis voluntas plus debito amatur, sic tamen quod non præfertur divinæ, et quando caro concupiscit, sed non (a) præfertur iudicio rationis rectæ, tunc est tantum peccatum veniale, quia licet hoc sit præter legem Dei, non tamen est directe contra eam. Sensualis autem appetitus non præfertur rectæ rationi, nisi (b) quando ratio ei consentit: ideo peccatum mortale non committitur sine consensu. Si autem sensualitas inordinate moveatur, cum ista inordinatio ad malum declinet, et in hoc ratio non consentiat, non est aliquod peccatum, quia nec aliquo modo lædit ordinem iustitiæ. Et quia in statu innocentie non movebatur sensualitas, nisi secundum motum rationis, ideo stante hoc non poterat ibi esse veniale peccatum. Nunc autem quia rationi repugnat sensualitas, velimus, nolumus, ideo necesse habemus committere veniale peccatum aliquod per primos motus. Et licet particulariter ac singillatim possint devitari, omnia tamen nullo modo possunt caveri, quia sicut peccata sunt, ita et pœnæ peccati originalis, vel actualis. Et ideo merito dicuntur venialia, quia hoc ipso digna sunt venia. Verum quia ratio his consentire non compellitur, si post consensum delectationis consentiatur in opus, tunc est plenus consensus, ac per hoc est peccati consummatio, quæ pervenit usque ad supremam portionem rationis, ex qua pendet plenitudo

consensus. Quia vero non solum consensus in opus, verum etiam in delectationem est in quo inferior pars sequitur sensualitatem, ideo si in delectationem sensualem ratio sensualitati consentiat, et succumbat, propterea fit subversio ordinis recti et iustitiæ, propter quod committitur peccatum mortale, quamvis minus grave, quia non solum imputatur inferiori parti rationis, sed etiam superiori, quæ (c) debuit compescere et cohibere inferiorem, ne consentiat.

CAPUT XXI.

Confessio sive humiliatio sui ipsius.

Ecce descripsi cor mundum, et conscientiam puram, vir ego (d) immundus et maculatus, multum me ostendere sciens, et meipsum nesciens, alienos defectus dijudicans, et meos non inspiciens, vitia et occasiones vitiorum vobis aperiens, et ipsa vitia in meipso corrigere negligens, festucam in oculo alieno perspicuens, et in meo trabem non considerans, alienæ vitæ dux esse præsumens, et moderamina vitæ propriæ non tenens, omnium mores discutiens, et meos non deserens, erga me ipsum cæcus permanens, et circa alios oculatus existens, fraterna tamen charitate coactus, quia omnium fratrum animos sincere amplector, eo maxime quo eos sentio perfectam cordis affectare munditiam, mundumque cor sollicitè ac studiose perquirere, quo ipsam attingere valeatis (ut supra scriptum est), vestra charitativa dilectio humiliter et benigne suscipiat, ubi sicut in speculo et exemplo verissimo viam et januam, per quam ingreditur anima in atrium domus Domini, quod est conscientie puritas, diligentissime speculatur, firmiter attendentes, quod ad dictum atrium nullus unquam in hac vita pervenit, nisi modo prædicto seipsum agnoscere studeat secundum notitiam sibi datam a Domino, suamque conscientiam mundam et

Reco-
gnitio
mores.
tissima
Auctoris.

(a) Cœt. edit. et caro concupiscit, non. — (b) si. —
— (c) qua. — (d) ergo.

immaculatam servare, et hoc per confessionem puram, veram et integram superius memoratam. Ipse namque modus confitendi super humilitate perfecta fundatur, procedens ex filioli Dei timore, qui non patitur in corde habitare peccatum, nec circumstantias peccati, quibus putet Deum esse offensum, dummodo statim evomat per confessionem, secundum sui possibilitatem et notitiam habitam de peccato. Et hujusmodi sollicitudo servandi cor mundum, et conscientiam puram, est signum congruum et evidens, quod

quis inter electos Dei filios computatur. Unde talis anima secure potest dicere ¹: *Domine, dilexi decorum domus tuæ*, id est, manditiam animæ meæ, *et locum habitationis gloriæ tuæ*, id est, puritatem conscientiae meæ. Et ratio: Quia ² *in voluntate tua præstitisti decori meo virtutem*, et ³ *in justitia apparebo purus et mundus in conspectu tuo*, et *satiabor cum apparuerit gloria tua*. Ad quam nos perducatur ipse Deus, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

¹ *Psal.* xxv, 8. — ² *Psal.* xxix, 8. — ³ *Psal.* xvi, 15.

OPUSCULUM

DE

SEPTEM DONIS SPIRITUS SANCTI¹

ARGUMENTUM

(Ex edit. Vatic.)

Convivia septem animæ, totidemque convivæ, ferculorum quoque et ministrorum varietas, cum distinctione et explanatione mirabili donorum et operationum Spiritus sancti hoc opusculo demonstratur. Quod in duas partes distributum est : in quarum prima de donis Spiritus in genere, in secunda vero de eisdem in specie agitur. De hac autem materia quamvis serm. II et III in *Hexaemeron*, et lib. III Sent., d. XXXIV, necnon supra, hoc eodem tomo, *Breviloq.* p. 296 et seq. et *Centiloq.* p. 414, sect. 43, et infra, (tom. seq.) opusculo quod *Diæta salutis* inscribitur, titul. VI, et aliis locis, sæpe Auctor tractet ; hic tamen de Spiritus sancti donis copiosiori manu scribit, et quæ ad hanc rem maxime pertinent ex Sacræ Scripturæ thesauro depromit. Sanctorum quoque Patrum et aliorum scriptorum doctrinas ad id frequenter inculcat : in quo, ut in cæteris ejus libris, singularis Auctoris pietas cum summa eruditione conjuncta facile cernitur.

PARS I

DE SEPTEM DONIS SPIRITUS SANCTI IN GENERE (a)

CAPUT PRIMUM.

Quod Verbum incarnatum misit nobis Spiritum sanctum septem donorum largitorem.

*Omne datum optimum, et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum*². Sanctus Jacobus apostolus a veritate paterni Verbi illuminatus, et a charitate Spiritus sancti inflammatus, in verbis istis describit nobis Patrem

æternum, ut est fontana et perfecta cognitio divinarum personarum in habitudine ad creaturas : quibus communicavit datum optimum in Filii datione in natura humana, ut patet in Isaia, qui dicit³ immensum parvulum datum nobis, scilicet in incarnatione : cum quo nobis⁴ omnia bona pariter venerunt. Propter quod Apostolus non dixit simpliciter datum optimum,

p. 235 ; edit. Ven., an. 1754, tom. V, p. 233. — ² Jac., I, 17. — ³ Isa., IX, 6. — ⁴ Sap., VII, 41.

(a) Titulus iste, Pars I, de septem donis Spiritus sancti in genere, deest cæteris editionibus.

¹ Cf. Edit. Argentin., an. 1495, part. I ; edit. Vatic., an. 1596, tom. VI, part. I, p. 237 ; edit. Ven., an. 1611, tom. I, p. 13 ; edit. Lugd., an. 1617, tom. I,

sed : *Omne donum optimum : Omnia enim* ¹ *per ipsum facta sunt.* Communicavit eis donum perfectum in Spiritus sancti liberali missione , ut patet in *Joanne* ² ; in quo omnia dona largiuntur , ut patet apud Paulum ³. Propter quod apostolus Jacobus non dixit simpliciter *donum perfectum* , sed : *Omne donum perfectum.* Hæc enim omnia operatur idem Spiritus , ut sic per Verbi incarnati et dati illuminationem , et Spiritus sancti spirati et donati inflammationem , reducamur ad luminosi et amorosi Patris veram cognitionem et fervidam dilectionem , et ex his ad ejus perfectam unionem. Ista enim unio est finis largitionis luminum , ut per eam reducamur ad Patris deificam simplicitatem , et perfectam unitatem. Unde Dionysius , in principio *Angelicæ Hierarchiæ* ⁴ , assumens verbum propositum , dicit sic : *Omne datum optimum et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum.* Sed et omnis a Patre luminis notæ apparitionis processus in nos bonitatis dono veniens , rursus ut vivifica virtus , extensive nos adimplet , et convertit ad congregantis Patris unitatem et deificam simplicitatem. Etenim ⁵ *ex ipso , et per ipsum , et in ipso sunt omnia* , ut ait sacer Dionysius. Ita exponens commentator Lincolnensis (a) , ibidem dicit : « Sumus enim nos primo per varios variarum rerum amores distracti , divisi et multiplicati , et ex ipsa distractione contracti , corrugati et multiplicati. Ideo luminum , sive donorum divinorum apparitio in nos proveniens , velut vivifica virtus , ordine converso quo in nos venit , recedendo secum ad suam originem unde venit , ab hujusmodi contractione , corrugatione et multiplicatione nos extendit , dilatat , et majorat , et avertens nos a multitudine prius amatorum , convertit nos ad Patris congregantis unitatem et deificam simplicitatem. » Sequitur : « Sua simplicitas autem est deifica , quia spiritum ei soli adhærentem , ut Salvator ait ⁶ , jam unit sibi , et conformat , et deiformem efficit , et licet non substantialiter , participatione tamen ipsius , deum facit , secundum quod ait Psalmista ⁷ : *Ego dixi : Dii estis.* Et sic spiritus adhærens deo puro amore fit magnus , expansus , et simplex , et unitus , quia a dispersione

congregatus. » Hæc ille. Verbum igitur paternum dicitur *datum optimum : In quo omnes thesauri sapientiæ et scientiæ Dei sunt absconditi* , secundum Apostolum ⁸. Quod Verbum in natura humana nobis datum , noster frater efficitur ; quem frater sponsa ferventer desideravit , dicens ⁹ : *Quis mihi det te fratrem meum* , etc. Spiritus autem sanctus *donum perfectum* dicitur , quia a Patre et Filio ut donabilis spiratur , ut dicit Augustinus ¹⁰. Qualiter Verbum datum optimum mittit nobis donum perfectum suum , ut ipse testatur , dicens ¹¹ : *Ignem veni mittere in terram.* Quod verbum Ambrosius exponens de missione Spiritus sancti , qui est ignis amorosus , illuminans intellectum , et pariter inflammans affectum , dicit ¹² : « Venit Dominus ignem mittere in terram , non utique bonorum consumptorem , sed bonæ voluntatis auctorem , scilicet Spiritum sanctum : qui aurea vasa dominicæ domus , id est , animæ potentias capaces divinitatis , meliorat , donis et virtutibus adornando et perficiendo : fœnum vero consumit et stipulam , id est , tam magna , quam minima offendicula , per ignem charitatis expellendo. » Et Bernardus dicit ¹³ : « Spiritus sanctus profecto monet memoriam , docet intelligentiam , et movet voluntatem. » Et in alio sermone ¹⁴ : « Nec minimam paleam peccati intra cordis , quod possidet , habitaculum patitur residere ; sed statim igne subtilissimæ circumspectionis exurit illud Spiritus suavis et dulcis. » Hæc ille. Qui soli infiniti et amorosi ardoris , scilicet Spiritus sanctus , tripliciter exurit montes , id est , elevatas mentes , scilicet memoriam , intellectum et voluntatem , in quibus consistit imago Dei ; et ideo capaces sunt Dei , ut dicit Augustinus ¹⁵ , de *Trinitate* , in tantum , ut Pater in memoria audiat , et Verbum , sive Filius in intelligentia videatur , et Spiritus sanctus in voluntate amplexetur. Dicit enim Richardus : « Sic Deus auditur per memoriam , videtur per intelligentiam , deosculatur per affectum , amplectitur per applausum. Vel si melius placet , inquit Richardus ¹⁶ , auditur Deus per revelationem , videtur per contemplationem ; sed deosculatur per devotionem , et astringitur per dulcedinis suæ infusionem ; » ut infra plenius patebit

¹ *Joan.* , I, 3. — ² *Ibid.* , XIV, 26. — ³ *I Cor.* , VII, 7 ; XII, 7 , 11. — ⁴ *Dion. Areop.* , de *Cæl. Hier.* , c. 1 , in princ. — ⁵ *Rom.* , XI, 36. — ⁶ *I Cor.* , VI, 17. — ⁷ *Psal.* LXXXI, 6. — ⁸ *Coloss.* , II, 3. — ⁹ *Cant.* , VIII, 1. —

(a) *Cæt. edit.* Lincolnensis , et sic deinceps.

¹⁰ *Aug.* , de *Trinit.* , lib. XV, c. XVII, XVIII et XIX. — ¹¹ *Luc.* , XII, 49. — ¹² *Ambros.* , in *Luc.* , XII, lib. VII. — ¹³ *Bern.* , in *fest. Pentec.* , serm. 1 , circa med. — ¹⁴ *Ibid.* , serm. II , prope fin. — ¹⁵ *Aug.* , de *Trinit.* , lib. XI , c. XI ; lib. XIV , c. IV. — ¹⁶ *Richard.* , de *Contempl.* , lib. IV , c. XV.

dono quinto, scilicet consilii. Non autem solum sol iste divinus *exurit montes*, ut dicitur in *Ecclesiastico* ¹; sed et igneos radios exsufflat, et refulgens radiis suis excæcat oculos. Igneos radios ardentissimæ charitatis exsufflat septem, quando nobis inspirat radios suos septem donorum, qui et illuminant, et inflammant mentes humanas, quia Spiritus sanctus datur in eis, in tantum, ut oculos cæcorum illuminent, et oculos videndum obducant : ut patet quando apostoli, a Spiritu sancto inspirati, septem donis ejus ita lucebant et ardebant, ut pene totum mundum illuminarent et inflammarent signis et doctrinis, et quosdam propter nimiam refulgentiam obcæcarent, non valentes tantum fulgorem vel refulgentiam sustinere. Quare clamabant, dicentes ² : *Isti ebrii sunt, vel musto pleni sunt.*

Ista septem dona privilegiata sanctitate dicuntur radii ignei, quia Spiritus sanctus per ea, quasi ad modum ignis amorosi, humiliat alta, per donum timoris; liquefacit dura, per donum pietatis; illuminat obscurum, per donum scientiæ; consolidat mollita, per donum fortitudinis; restringit fluida, vel dirigit deviantia, per donum consilii; clarificat metalla, per donum intellectus; ignit frigida, per donum sapientiæ. Spiritus sanctus igitur per dona sua nobis donat lumen veræ cognitionis, et fervorem sancti amoris. Quæ duo maxima dona et bona sunt, quæ nobis hic dantur ad felicitatem æternam prægustandam, et in futura vita feliciter consummandam. De quibus 'duobus bonis commentator Dionysii Hugo dicit sic ³ : « Duo sunt, cognitio et amor : unum pertinet ad illuminationem; alterum vero ad refectionem. Cognitionis veritatis illuminat; amor bonitatis satiat. In his beatitudo constat : cognoscere verum, et amare bonum. Duo, inquit Hugo, prædicta apud nos sunt magna bona : et non inveniuntur apud nos majora alia his, neque ad gaudium, neque ad felicitatem nostram magis operantia, quam lumen et dulcedo : nam si illuminaris, magnum bonum est, sed non plenum; si satiariis, et non illuminaris, magnum bonum est, sed non perfectum. Refectio jucundum facit, quod intus est. Illuminatio jucundum facit et exhibet, quod foris est. Videtur quidem refectio magis necessaria esse; utrumque tamen ad plenum gaudium exigitur. » Hæc ille. Sed quia hæc duo bona magna, et summe necessaria, sci-

licet refectio et cognitio, a Spiritu sancto in septem donis ejus conferuntur, ut dicit Gregorius ⁴; ideo diligenter investigandum est nobis, qualiter hæc duo in illis bonis inveniantur et obtineantur, ut nos per ipsa mentaliter illuminemur ad cognoscendum cœlestia, et spiritualiter reficiamur ad perfecte consequendum illa. Dicit namque Gregorius, ibidem exponens illud Job ⁵ : *Ibant filii ejus septem, et faciebant convivium per domos unusquisque in die suo* : « Dies, inquit, uniuscujusque filii, id est doni, sive virtutis, in mente Deo concepti, est illuminatio. Qui filii per domos convivia faciunt, dum virtutes, sive dona singula, juxta donum proprium mente pascunt. » Hæc ille. Igitur juxta septem filios sunt septem dies spirituales, sive illuminationes, et quælibet dies habet suum convivium. Igitur sicut septem sunt dies, ita et septem convivia erunt, sive septem mentis refectiones, nos præparantia et nos habilitantia ad illud grande convivium, quod verus Assuerus *septem diebus jussit* ⁶ *præparari cunctis principibus, et pueris suis.*

CAPUT II.

Quod sint septem Spiritus sancti dona, et quare in septenario numero.

Viso quod *Datum optimum*, scilicet Verbum incarnatum, misit nobis *Donum perfectum*, scilicet Spiritum sanctum, qui ut sol amoroso ardore *exurens montes*, id est elevatas mentes, igneos radios septem donorum inspirando exsufflat, ut ⁷ *tanquam scintillæ ignee in arundinetis mentis discurrant*, ut et in operationem foras erumpant, et proximos, verbis et exemplis tangendo, igne amoris accendant; ideo modo videndum est de istis septem donis, sive radiis, qualiter in nobis recipiantur, et operentur. Et sunt quædam de donis istis præmittenda in generali, et postea de quolibet dicetur in speciali. Circa primum quinquæ sunt videnda, propter majorem notitiam aliorum infra dicendorum : primo videndum est quot sint dona Spiritus sancti, vel quid dicantur; secundo, qualiter hæc dona ab aliis habitibus distinguantur; tertio, quæ utilitates in his donis conferantur; quarto, qui et quales istorum donorum capaces efficiantur, et qualiter obtinean-

¹ *Ecclesi.*, XLIII, 4. — ² *Act. Apost.*, II, 13. — ³ Hug. de S. Victor., in *Cat. Hierarch.*, lib. VII, c. VII, longe

post med. — ⁴ Greg., *Moral.*, lib. I, c. XVI. — ⁵ *Job*, I, 4. — ⁶ *Esth.*, I, 5. — ⁷ *Sap.*, III, 7.

tur, quanto qualiter dona descendendo et ascendendo ordinentur.

Primo igitur videndum est quot sint dona Spiritus sancti. Circa quod est sciendum, quod Lincolnienſis commentator Dionysii exponens verbum illud, *Omne datum optimum, et omne donum perfectum*, dicit esse differentiam inter *dationem*, et inter *datum bonum*, et inter *donum perfectum*. Nam *datio* est dantis actio, et quandoque sumitur pro re data quacumque, quæ potest dari. Et hæc datio bona extendit se tam ad dona, data bona, quam ad donum perfectum. Et hæc datio, vel donatio, convenit toti Trinitati, quæ est infinitæ liberalitatis, dans omnia omnibus, secundam ejuslibet capacitatem, et gradum essentiae suæ. Si enim natura non deficit in necessariis, ut dicitur ¹ in libro de Cælo et Mundo, et de Anima, multo minus Dominus non deficit in necessariis. Qui enim omnia bona creavit, omnia bona regit. Sed talis datio proprie non dicitur donum, prout nunc loquimur de donis; donum tamen est. Datum vero bonum, inquit Lincolnienſis, dicitur, quod nos bonificat, ut omnia quæ nobis a dante conferuntur, quibus boni efficiamur. Sunt autem data bona fortunæ: et omnia talia tam exteriora, quam interiora bona: et cum eis bene utimur, nos perficiunt perfectione prima. *Donum autem perfectum*, inquit Lincolnienſis, sumitur pro bonis gratuitis nos in bene esse perficientibus. Unde, in caput iii. *Angelicæ Hierarchiæ*, dicit sic: « Licet perfecti simus quantum ad speciem humanam, a natura tamen perfectio quantum ad bene esse deficit nobis. » Unus enim cujusque rei create plena perfectio est non esse impeditæ operationis, propter quam creata est; nec remissæ virtutis, a qua procedit. Natura enim operans otiosa est, et in tantum deficiens, in quantum ab operatione propria otiiatur; cum vero ea non impeditæ nec remissæ operatur, non est quod ei ultra ad plenitudinem adjiciatur. Ad talem autem perfectionis plenitudinem homo mortalis pervenire non potest, nisi supernaturalibus luminibus, sive donis, adjuvetur. Unde Hugo dicit ²: « Rationalis creatura, quæ sola ad imaginem Conditoris facta legitur, data accepit optima, dum conderetur ad infima; et data accepit perfecta, dum sublimaretur ad summa. Neque enim melius

alteri naturæ datum est (a) eo, quod primum accepit per creationem, scilicet imaginem Dei: neque perfectius accepit eo, quod postmodum esse meruit per gratiam, scilicet Dei templum, Dei filius, ut per amoris vinculum Deo inseparabiliter colligetur, et sic fieri beatam: quod meruit per gratiam. Igitur dona perfecta gratuita perficiunt dona optima naturalia, ut sic spiritus humanus, per habitus donorum deformium, reducatur ad plenam perfectionem, et operetur operationes non impeditas, prout possibile est in corpore corruptibili. Et sic dona ista videntur esse habitus quidam gratuiti, vel gradus quidam; et non habitus diversi luminis divini et gratuiti, secundum quosdam a Spiritu sancto mentibus humanis infusi, quibus disponantur ut habiles fiant, et dispositi ad sequendum instinctus Spiritus sancti: qui instinctus sunt memoriae admonitio, intellectus illuminatio, voluntatis motio. Et licet ratio et synderesis sint quidam instinctus in homine, inclinautes eum ad aliquem sibi connaturalem finem consequendum per potentias ejus, ad id (b) tamen quod consequantur finem ultimum supernaturalem non sufficiunt, quia in corpore corruptibili habent operationes multipliciter impeditas. Et ideo indigent virtute superioris agentis ad consecutionem talis finis. Unde Philosophus, in libro de Bona Fortuna, dicit: « Itis, qui moventur per instinctum divinum, non expedit consiliari secundum rationem humanam, quia id, quod intendunt, consequantur a meliori principio, quam sit ratio humana, scilicet per instinctum divinum. » Ad cujus instinctus consecutionem dona ejus nos habilitant et præparant, quæ ab ipso liberalissime donantur. Sunt autem hæc privilegiata dona septem; quæ dicuntur privilegiata, eo quod in eis donatur Spiritus sanctus appropriate loquendo, et quod secundum Prophetam fulserunt in Christo, ut patet in Isaia, qui dicit ³ ea super florem qui ascendit de radice Jesse requievisse, ubi enumerat ea, dicens: *Requiescet super eum Spiritus Domini, spiritus sapientiæ et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis, et replebit eum spiritus timoris Domini*. In hac autem enumeratione, descendendo procedit a summo, et combinando per mediam copulam, ut simul ostendatur donorum distinctio et connexio,

Cardone
Spiritus
sancti in
septena-
rio nu-
mero.

¹ Arist., de Cæl. et Mund., lib. I, text. 32, et lib. II, (a) Cæt. edit. add. ab. — (b) Cæt. edit. non habent ad id.

text. 50 et 59; de Anima, lib. III, text. 45. — ² Hug. de S. Viet., in Cæl. Hier., lib. I, non longe a prius. — ³ Isa., xl, 1 et seq.

origo et ordo. Sunt autem hæc dona tantum septem, quia, sicut dicit Gregorius ¹: « Per septenarium significatur universitas, ut sicut mundus septem diebus est perfectus, sic et minor mundus homo septem donis Spiritus sancti perficiatur. » Sunt enim septem dona propter septem expeditiones hominis, tam in vita activa, quam in vita contemplativa, necessaria. Nam Anselmus dicit ², quod quinque dona inferiora respiciunt vitam activam, et duo alia respiciunt vitam contemplativam. Superiora sunt, donum sapientiæ et intellectus, ut infra patebit. Et sic septem dona sunt septem radii spirituales, tam splendidi, quam igniti, procedentes a sole ardentissimæ charitatis: quibus sapientia ædificavit sibi domum et manerium, quasi septem columnis excisis, quibus fulcitur, et adornatur, et perficitur. In qua sapientia dulcissima convivia spiritualia ministrat inhabitantibus. Unde dicitur ³: *Sapientia immolavit sibi victimas, et miscuit sibi vinum, et proposuit mensam suam; ejus copiam et dulcedinem nemo scit, nisi qui accipit per experientiam, vel per revelationem, ut dicit Augustinus⁴, vel per prædestinationem, ut ait Haymo⁵.*

CAPUT III.

Septem Spiritus sancti dona qualiter ab aliis habitibus et donis distinguantur.

Secundo videndum est qualiter hæc septem dona Spiritus sancti ab aliis habitibus et donis distinguantur. De quo notandum est, quod commentator Dionysii Hugo super principium *Angelicæ Hierarchiæ*, dicit sic ⁶: « Gratia divina illuminatio est, et ipsa dona gratiæ lumina sunt, illuminantia eos qui se participant; et omnis gratia ab uno fonte descendit; et omnis illuminatio ab uno lumine: et multi sunt radii, et unum lumen. Et spargit se unum lumen, ut multos illuminet; et lucent illuminati multi, et non videtur nisi unum lumen; et fiunt multi unum in lumine uno. » Hæc ille. Ex quo apparet, quod gratia est lumen, multos habens radios, vel gradus diversarum virtutum, et ornamentorum spiritualium. In ipsa enim gratia gratum faciente datur Spiritus sanctus, qui est

donum perfectum perficiens animam, ut efficiatur filia Patris æterni, sponsa Christi, et templum Spiritus sancti. Ideo merito vocatur gratia gratum faciens. Sine enim ipsa nullus potest mereri, nec in bono proficere, nec ad æternam vitam pervenire. Ideo necesse est ut per varios radios gratiæ habeat anima varia exercitia virtutum, donorum, beatitudinum, fructuum spiritualium, et spiritualia dona sensuum, ut et vita spiritualis ex ipsis perfecta manifestetur. Gratia igitur, cum sit origo et forma omnium habituum, et gaudiorum (a) virtualium, ramificatur in habitus vel gradus virtutum moralium, quibus vires appetitivæ perficiuntur ad obediendum rationi, qua reguntur, ut in omnibus actibus suis recte, et delectabiliter, et perfecte omnia operentur. Sunt autem quatuor virtutes morales, quæ dicuntur cardinales, quia, ut ostium vertitur in cardiibus, sic vita humana vertitur et regitur in his virtutibus, quæ sunt: prudentia, quæ rectificat rationalem; fortitudo, quæ rectificat irascibilem; temperantia, quæ rectificat concupiscibilem; justitia, quæ rectificat omnes vires, quia comprehendit totius animæ rectitudinem. cum ipsa rectitudo dicatur voluntatis. Et dicit Augustinus ⁷, quod prudentia necessaria est in eligendis, fortitudo in tolerandis, temperantia in utendis, justitia in distribuendis. Et Augustinus dicit ⁸, quod prudentiæ succedit contemplatio, fortitudini firma adhesio, temperantiæ dilectionis mensura respectu creaturarum, vel creaturæ, quia dilectionis divinæ mensura est sine mensura, ut dicit Bernardus ⁹. Justitiæ succedit ordinatio debita ad Deum et proximum. Ramificatur etiam gratia gratum faciens in habitus vel gradus virtutum intellectualium, quibus ratio perficitur, quæ est virtutum moralium motiva et directiva, ne per immoderantiam illarum impediatur virtutes intellectuales mentis contemplativæ, tendentes in cognitionem divinarum veritatum, quibus mens illuminatur, vel etiam reficitur. Et sunt tres, ut dicit Philosophus ¹⁰. Sapientia regit affectum; intelligentia, intellectum; prudentia regit utrumque. Prudentia enim spiritus regit cogitationes et affectiones. Sapientia regit affectum, dum ei sapere facit unumquodque prout est, cœlestia ut cœlestia, terrena ut terrena. Unde Bernar-

Quatuor
Virtutes
cardina-
les.

Gratia
gratum
faciens.

¹ Greg., in *Ezech.*, hom. 1. — ² Anselm., de *Similit.*, c. CXXI. — ³ Prov., IX, 2. — ⁴ Aug., in *Apoc.*, hom. II. — ⁵ Haym., in *Apoc.*, II. — ⁶ Hug. de S. Vict., in *Cæt. Hier.*, lib. II, c. I, paul. a princ. —

⁷ Aug., de *Trinit.*, lib. IV, c. IX. — ⁸ Id., de *Musica*, lib. VI, c. XVI. — ⁹ Bern., de *dilig. Deo*, circa princ. — ¹⁰ Arist., *Ethic.*, lib. VI, c. I, III et VII.

(a) *Cæt. edit. gaudium.*

dus ¹ : « Invenisti sapientiam, si tibi singula horum sapiunt prout sunt. » Igitur ² *quæ sursum sunt, sapite, non quæ super terram*, ait Apostolus ³. Intelligentia regit intellectum, dum ipsum introducit per omnia velamina usque ad intimas quidditates rerum. Dicitur enim in libro *de Spiritu et Anima* ⁴, quod intelligentia est, quæ de divinis quantum possibile est cognoscitur ad cœlestia arcana penetranda. Prudentia vero regit utrumque, quia, ut dicit Philosophus ⁵, prudentia est recta ratio agibilis utriusque. Ramificatur etiam gratia gratum faciens, et proficit in habitus et gradus virtutum theologiarum, quæ sunt perfectiones et virtutes prædictæ, eo quod per virtutes theologicas anima perfectius in Deum fertur, et ei immediatius conjungitur. Sunt autem tres virtutes theologice, scilicet fides, spes, et charitas. Fides Deum quærit, et scrutatur. Spes Deum sapit, et de tentione assecratur. Charitas Deum tenet, et amplexatur. Unde in *Canticis* dicit amica ⁶ : *Inveni, quem diligit anima mea : tenui eum, nec dimittam* : ubi dicit Bernardus : « Quis te non teneat, Domine Jesu, qui tenentem spe fortificas, perfectione decoras, perseverantia conducis, remuneratione perducis ? » Ramificatur etiam gratia hæc in habitus vel gradus septem donorum Spiritus sancti, qui vires anime disponunt ad hoc, quod bene et prompte subdantur motionibus Spiritus sancti, qui in eis donatur, et quasi superhumano modo operatur : quod tamen perfecte fieri non potest, nisi per dona ista vires mentis sanentur et reparentur. Dicit namque Hugo, in tractatu suo *de Quinque septenis*, circa principium sic ⁷ : « Sunt septem vitia capitalia, sive principalia, ex quibus universa mala oriuntur : quæ sunt fontes abyssi tenebrosæ, de quibus flumina Babylonis exeunt : quæ vastant universam naturæ integritatem, et generant quosdam anime languores, interioris hominis quasi vastatores. Quorum quidam hominem spoliunt ; quidam spoliatum flagellant ; quidam flagellatum ejiciunt ; quidam ejectum seducunt ; quidam seductum servituti subjeiunt. Superbia enim aufert homini Deum. Invidia aufert ei proximum. Ira aufert ei seipsum. Tristitia spoliatum flagellat. Avaritia fla-

gellatum ejicit. Gula ejectum seducit. Luxuria seductum servituti subjeit, dum spiritum humanum fœdæ carni servire compellit, ut jam infirmus spiritus cum Psalmista clamet ⁸ : *Infelix sum in limo profundi, et non est substantia. Ascendi in altum maris, et tempestas demersit me.* » Hæc ille. Sed ecce Spiritus sanctus, qui est *fons aquæ vivæ salientis in vitam æternam*, ut dicit Dominus ⁹, septem flumina tam splendida veritate, quam ignea charitate, et vivida veritate effudit in orbem terrarum. Hæc autem flumina septem sunt dona Spiritus sancti, quibus Deus totum regnum anime purgat, et fecundat, et omnes vires mentis sanat, ornat, et consummat, in tantum ut quilibet credens fiat *fons de cuius ventre fluent aquæ vivæ*, sicut dicit Scriptura, ut ait Dominus ¹⁰. Nam per donum timoris Domini Spiritus sanctus superbiam ab homine expellit, et Deum humiliter introducit. Per donum pietatis, invidiam turpiter conculeat, et proximum ad se dulciter invitat. Per donum scientiæ, iram totaliter sedat, et totum hominem intra se prudenter pacificat et quietat. Et per donum fortitudinis acediam velociter opprimit, et vigorem mentis vehementer ad operandum impellit. Per donum consilii, avaritiam potenter extinguit, et thesauros cœlestes sapienter conquirat. Per donum intelligentiæ, seu intellectus, gulam violenter reprimit, et cœlestibus deliciis mentem spiritualiter reficit. Per donum sapientiæ, luxuriam viriliter despiciat, et totum hominem castitati et libertati restituit. Omnia prædicta infra in singulis donis patebunt. Et Hugo, in fine prædicti libri, concludit dicens ¹¹ : « Spiritus ergo sapientiæ cor sua dulcedine tangens, et foris concupiscentiæ ardorem temperat, et sopita concupiscentia intus spirituales creat : quatenus dum mens tota ad internum gaudium colligitur, plene ac perfecte homo ad imaginem Dei reformetur. Sapientia namque a sapore dicitur. Cum igitur mens internæ dulcedinis gustu tacta se per desiderium intus colligit, nec foris jam enormiter in carnis voluptate dissolvitur, totum intus possidet in quo delectatur. Gustato enim spiritu, desipit omnis caro. » Hæc ille. Est tamen sciendum, quod, sicut dicit Gregorius ¹², dona ad perfectionem plenam non perveniunt, nisi fide, spe et charitate fiat omne quod agunt,

¹ Bern., de eo quod scriptum est : *Beatus homo qui invenit sapientiam*, serm., post med. — ² *Coloss.*, III, 2. — ³ *de Spir. et Anim.*, c. XI, apud Aug., Append. tom. VI. — ⁴ *Arist., Ethic.*, lib. VI, c. v. — ⁵ *Cant.*, III, 4. — ⁶ Hug. de S. Vict., *de quin. Sept.*,

c. II; *Excerpt. seu Allegor. in Matth.*, lib. II, c. XVI et XVII. — ⁷ *Psal.* LXVIII, 3 et seq. — ⁸ *Joon.*, IV, 14. — ⁹ *Joan.*, VII, 38. — ¹⁰ Hug. de S. Vict., lib. proxime cit., c. IV. — ¹¹ *Greg., Moral.*, lib. I, c. XIII.

quia sibi invicem cooperantur. Ecce sanctissima dona nos habitant et disponunt ad summi boni capacitatem, familiaritatem et fruitionem. Sed quia dicit Augustinus, pertractans illud Psalmi ¹: *Lætetur cor quærentium Dominum, quærite faciem ejus semper* ²: « Qui semper quæritur, nunquam invenitur. » Quo modo igitur letabitur cor quærentium Dominum, et non magis tristabitur? Et respondet Augustinus quod Dominus incomprehensibilis est, et hoc cognoscere invenire est. Bene dicit igitur, quod sine fine quærendus, qui sine fine est diligendus. *Satiabimur tamen* ³, *cum apparuerit gloria ejus*. Ideo gratia ejus gratum faciens ramificare, et proficere debet usque ad gradus et excellentias perfectionum, secundum quas homo operatur quasi divino modo perfectissimos actus, quidam excellentia; quia vero fini magis appropinquant, recto vocabulo nuncupantur ex nomine *beatitudinum*. Sunt autem septem beatitudines, quas Salvator enumerat ⁴: licet secundum aliquem modum possent dici octo. Et sunt hæc: scilicet paupertas spiritus, mitas, luctus, esuries, justitia, misericordia, cordis munditia, et pax. Numerus istarum beatitudinum et ordo accipitur ex integritate perfectionis hominis. Primo, ad integritatem perfectionis necessario requiruntur tria: primo, perfectus recessus a malo; secundo, perfectus processus in bono; tertio, perfectus status in optimo. Sane malum aut procedit ex tumore superbiæ, aut ex rancore malitiæ, aut ex languore concupiscentiæ: sed paupertas spiritus elongat a malo tumoris: et est prima beatitudo, quia dicit Glossa ⁵: « Sicut initium sapientiæ est timor Domini, sic paupertas spiritus est principium beatitudinis. » Et facit duo, scilicet rerum abdicationem, et spiritus contritionem, sive humiliationem. Mitas elongat a malo rancoris. Luctus elongat a malo libidinis, et languoris concupiscibilis. Secundo, ad processum in bono pertinent duæ beatitudines, scilicet esuries justitiæ, et affectus misericordiæ. Tertio, ad statum optimum pertinet limpida cognitio, et tranquilla reflectio. Munditia cordis valet ad videndum; pax ultima beatitudo mentis valet ad perfecte fruendum. Sunt et aliæ rationes hujus numeri et ordinis, ut infra patebit. De hac pace dicit beatus Augustinus sic ⁶: « Pax est serenitas mentis,

tranquillitas animi, simplicitas cordis, vinculum amoris, consortium charitatis. Hæc est quæ similitates tollit, bella compescit, iras comprimit, superbos calcat, humiles armat, discordes sedat, inimicos concordat. Cunctis est placida, nescit extolli, nescit inflari. Hanc qui accipit, teneat; qui perdit, repetat; qui amiserit, exquirat, quoniam qui in eadem non fuerit, vel erit inventus, a Patre abdicatur, a Filio exheredatur, et nihilominus a Spiritu sancto alienus efficitur, nec ad hæreditatem Domini pervenit, qui testamentum pacis observare noluit. » Hæc Augustinus. Hac agitur pace habita, quid sequitur, nisi superabundans delectatio spiritualis, quæ consequitur opera perfecta? Dicit enim Origenes super *Canticam*: « De natura boni operis est, quod ad ipsius multiplicationem multiplicatur delectatio, et quasi quoddam condimentum cibi spiritualis est hilaritas bene operantis. » Et Gregorius, in *Moralibus*, dicit ⁷: « Comedere animæ, est bonis operibus satiari. Bonum enim operatum fert secum dulcedinem in gustu, et gaudium in corde. Cum igitur in beatitudinibus prædictis sint operationes perfectissimæ, necesse est, ut dulcines dulcissimas generent in habente illas. Ad has beatitudines igitur, propter suam plenitudinem et perfectionem, duodecim fructus spiritus et quinque sensus spirituales consequuntur: qui non dicunt novos habitus, sed status delectationum et consolationum, quibus consolantur spiritus iustorum virorum. Continetur autem numerus istorum fructuum in duodenario, propter insinuandam superabundantiam delectationum. Est enim numerus duodenarius abundans, in quo insinuatur spiritualium charismatum exuberantia, quibus fruitur, et delectatur anima sancta. Fructus autem sunt hi ⁸: *Charitas, gaudium, pax, patientia, longanimitas, bonitas, benignitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, et castitas*: qui dicunt delectationes consequentes opera perfecta. Per sensus autem spirituales, qui dicunt perceptiones vel experientias mentales, percipit anima spiritualia fructuum oblectamenta. Sed notandum est quod, sicut dicitur in libro *de Spiritu et Anima* ⁹, duo sunt sensus in homine, unus exterior, alter interior: et uterque suum bonum habet, quo reficitur. Sensus exterior reficitur contemplatione humanitatis;

Fructus spiritus qui sunt.

¹ Psal. civ, 3, 4. — ² Aug., de *Trinit.*, lib. XV, c. 11. — ³ Psal. xvi, 45. — ⁴ *Matth.*, v, 3-11. — ⁵ Gloss. in *Matth.*, v. — ⁶ August., de *Temp.*, serm. CLXVII, al.

xcvii, append. tom. V. — ⁷ Greg., *Moral.*, lib. XII, c. viii, statim a princ. — ⁸ *Galat.*, v, 22-23. — ⁹ *De Spir. et Anim.*, c. ix, apud Aug., Append. tom. VI.

sed sensus interior, contemplatione divinitatis. Propterea Deus factus est homo, ut totum hominem beatificaret, et tota conversio hominis, et dilectio esset ad ipsam. Hoc enim totum bonum hominis erat, ut sive egrederetur, sive ingrederetur, in suo factore pascua inveniret. Constat enim homo ex carne et anima. Et in carne sunt quinque sensus, scilicet visus, auditus, olfactus, gustus, et tactus, quos tamen non movet absque animæ societate. Ita anima simili modo habet quinque sensus spirituales; quia spirituales res, non corporalibus sensibus, sed spiritualibus rimandæ sunt. » Et sequitur ibidem : « Unde divina vox in Deuteronomio ¹ : *Videte quod ego sum Dominus solus* : ecce visus spiritualis. Et in Apocalypsi ² : *Qui habet aures audiendi, audiat, quid spiritus dicat Ecclesiae* : ecce auditus spiritualis. Et in Psalmo ³ : *Gustate, et videte, quoniam suavis est Dominus* : ecce gustus spiritualis. Et Apostolus dicit ⁴ : *Bonus odor Christi sumus* : ecce odor Christi spiritualis, vel olfactus. Et in Evangelio, fide mulierem se tetigisse, magis quam corpore, ostendit dicens ⁵ : *Quis me tetigit?* ecce tactus spiritualis. » Et sequitur : « Sic cum omni cautela observandum est, quid ad corporis sensus, et quid ad animæ dignitatem pertineat. » Hæc ille. Hos sensus spirituales, et eorum experientiam videtur Augustinus habuisse, qui ait sic ⁶ : « Quid amo, cum Deum meum amo? certe non exteriora; sed amo quamdam lucem, et quamdam vocem, et quemdam odorem, et quemdam cibum, et quemdam amplexum interioris hominis mei : ubi fulget animæ meæ lumen, quod non capit locus; ubi sonat verbum, quod non capit tempus; ubi olet odor, quem non spargit flatus; ubi cibus, quem non minuit edacitas; ubi hæret amplexus, quem non divellit societas. Hæc amo, cum Deum meum amo. » Hæc Augustinus. Ex his aliquantulum apparet, vel apparere potest, distinctio et differentia prædictorum habituum, vel magis graduum et intensionum perfectionalium. De his sensibus spiritualibus plenius dicitur in tractatu de *Itineribus æternitatis*, cap. 6.

CAPUT IV.

Quæ utilitas in septem Spiritus sancti donis conferatur?

Tertio videndum est, quæ utilitas in istis septem donis Spiritus sancti conferatur. Circa quod notandum est, quod Spiritus sanctus per sua

dona primo sibi domum mentalem in jucundum habitaculum et in sanctum manerium præparat. Nam donum sapientiæ virtutibus ædificat mentis domum. Donum intellectus mentis domum contemplatione illuminat. Donum consilii domum mentis gubernat prudentia. Donum fortitudinis mentis domum stabilizat et defensat patientia. Donum scientiæ mentis domum multipliciter dat, et cibis divinis veritatibus. Donum pietatis mentis domum divino cultu perornat. Donum timoris mentis domum mundam conservat, et omne peccatum ab ea totaliter expellit, et extirpat : quia *timor Domini expellit peccatum*, ut dicitur in Ecclesiastico ⁷. Hæc possunt elici ex verbis Bedæ in una homilia super *Matth.*, cap. xii, ubi dicit : « Sapientia domum ædificat. Intellectus gubernacula invenit. Consilium bona a malis discernere facit. Fortitudo in patientia animam possidet. Scientia divitiæ Dei et salutis acquiruntur. In pietate prosperitas præsentis vitæ et future consistit : ad omnia enim utilis est. Timore humilitas conservatur, et omne peccatum expellitur. Et sic mens humana Deo in habitaculum sanctum præparatur. » In quo habitaculo, quantum familiaritatem Dominus cum mente humana habeat, et quot consolationes ei exhibeat, infra patebit. Secundo dona Spiritus sancti totam familiam domus mentalis, sive vires animæ, ad expedite ministrandum Deo, et facilius obediendum disponunt et habilitant, ut docet Beda, super *Matthæum*, exponens illud verbum ⁸ : *Mulier habuit septem viros* : « Spiritus sapientiæ negligentiam, scilicet ministerii, a pigro repellit. Spiritus intellectus diligentiam ministrandi rationabiliter quærit. Spiritus consilii providentiam divinam prudenter invenit. Spiritus fortitudinis impedimenta ministrandi fortiter retundit. Spiritus scientiæ oblivionem diu esse non sinit lubricam. Spiritus pietatis humanam fragilitatem circa ministerium elementem indulget. Spiritus timoris Dei improvidam ignorantiam ardentem decoquit, et mentem per sollicitudinem ad satisfaciendum Deo impellit. Quia *qui Deum timet, nihil negligit*, ait Sapiens ⁹. » Et Gregorius dicit ¹⁰ : « Deum timere, est nulla quæ facienda sunt, præterire. Et sic tota familia mentis ser-

¹ Deut., xxxii, 39. — ² Apoc., ii, 7. — ³ Psal. xxxiii, 9. — ⁴ II Cor., ii, 15. — ⁵ Luc., vii, 47. — ⁶ Aug., Confess., lib. X, c. vi. — ⁷ Eccli., i, 27. — ⁸ Matth., xxi, 28. — ⁹ Eccli., vii, 49. — ¹⁰ Greg., Moral., lib. I, c. iii.

viet universorum Domino, cui servire regnare est, ait Apostolus et Gregorius. Sed necesse est seire hic, quæ sit ista familia mentis, et quæ sit dignitas, ordo, et operatio eorum. De quo notandum est, quod in libro *de Spiritu et Anima*¹ dicitur, quod « nobilis creatura est anima. Civitas namque Dei est, de qua, secundum Psalmistam², tam *gloriosæ dicta sunt*, quia ad imaginem et similitudinem Dei facta sit. » Sequitur: « Sed quia nulla est civitas absque populo, ideo disposuit in ea conditor noster populum triplicis gradus, id est, sapientes ad consulendum, milites ad pugnandum, artifices ad ministrandum. » Et sequitur ibidem: « Cives hujus civitatis sunt naturales et ingeniit animæ vigores, tanquam indigenæ: quorum distincti sunt gradus, alii sunt superiores, alii medii, et alii inferiores. Superiores quidem sunt sensus intellectuales; medii, rationales; infimi sunt animales. » Et tantum de familia hac sufficit, quantum ad præsens propositum. Sed de ordine istius familiæ, et operatione, infra require, capite quinto secundæ partis. Tertio Spiritus sanctus, per dona prædicta, totam familiam animæ, sive mentis, vires erudit, et munit contra tentamenta et defectus naturales, vel contractos, quibus secundum dispensationem divinam quandoque exercentur, ne otiosi in delectabili tranquillitate donorum tepescant, et inde habeantur ut ingrati, et non cognoscant. Unde Gregorius dicit sic³: « Nonnunquam dum mens nostra tanti muneris plenitudine donorum atque ubertate fuleitur, et continua securitate in his perfruitur, unde sibi hæc sunt, obliviscitur; et quasi se putat habere, quod nunquam sibi consideravit abesse. Unde fit quod eadem gratia donorum quandoque utiliter se subtrahat, ut menti præsumenti, quantum in se infirmetur, ostendat. » Sequitur: « Tunc enim vere cognoscimus bona nostra unde sint, quando hæc quasi amittendo sentimus, quia a nobis servari non possunt. » Et dicit ibidem quod contra singula tentamenta Spiritus sanctus erudit et munit mentem in septem virtutibus sive donis, quæ pro eodem accipit, ut patet ibidem.

Unde contra stultitiam humanam, vel mundaniam, dat sapientiam divinam; contra hebetudinem humanam, dat donum intellectus;

contra præcipationem periculosam, dat donum consilii; contra timorem, ut est passio, dat donum fortitudinis; contra totam ignorantiam, dat donum luminosæ scientiæ; contra cordis duritiam, dat donum benignæ pietatis; et contra pertinacem superbiam, dat donum humilis timoris.

Et infra dicit: « Mira autem hoc nobiscum agitur dispensatione, ut mens nostra culpæ nonnunquam pulsatione feriat. Nam homo magnarum virium se esse crederet, si nulum unquam virium suarum defectum intra mentis arcanum sentiret. Nam unde se pertimescit enormiter cadere, inde accipit fortiter stare. » Et, ut dicit Gregorius ibidem: « Tentatio talis excitat, ut se mens in certamine cautius accingat. » Quarto Spiritus sanctus per dona omnes vires mentis, et totam familiam animæ habilitat, et disponit, ut ad cœlestia per gradus ascendant, ubi est vera patria animæ. Unde Gregorius exponens illud⁴, *Septem graduum erat ascensus civitatis*, ait⁵: « Sunt multi, qui jam per septem gradus, id est per spiritus septiformem gratiam, aditum vitæ cœlestis inveniunt, ut hi qui per timorem Dei sunt humiles. » Unde dicitur in Job⁶: *Qui humiliatus fuerit, erit in gloria*, scilicet cœlesti. Per pietatis studium sunt misericordes, quia in *Matthæo* dicitur⁷: *Beati misericordes, quoniam misericordiam consequentur*, etc. Per scientiam sunt discreti, sunt discernentes inter malum et bonum, et qualiter salventur. Quam scientiam dat Spiritus sanctus, ut dicit Anselmus⁸. Per fortitudinem sunt liberi vel animosi, ut nulli vitio subiciantur, quia⁹ *fortitudo et decor indumentum ejus*. Decor autem vitium vincit. Per consilium, sunt cauti: unde in *Ecclesiastico* dicitur¹⁰: *Sine consilio nihil facias, et post factum non pœnitebis*. Per intellectum sunt providi, quia intellectus cum dono superaddito penetrat omnia velamina usque ad arcana cœlestia: de hoc infra. Per sapientiam sunt maturi, juxta illud¹¹: *Quæ attingit a fine usque ad finem fortiter, et disponit omnia suaviter*. Et hæc amicos Dei constituit. De hac sapientia dicit Alanus¹², libro de *Planctu naturæ*, sic: « Sapientia est fructus internæ delectationis, deliciosus animæ paradisi. Hæc cum in cœlestem terrenum, id est in mortalem cadit hominem, in Deum deficiæ mutationis

¹ *De Spir. et Anim.*, c. XXXVII. — ² *Psal.* LXXXVI, 3. — ³ Greg., *Moral.*, lib. II, c. XXXVII. — ⁴ *Ezech.*, XL, 20. — ⁵ Greg., *in Ezech.*, hom. XVII. — ⁶ *Job*, XXII,

29. — ⁷ *Matth.*, v, 7. — ⁸ Anselm., *de Similit.*, c. CXXX. — ⁹ *Prov.*, XXXI, 25. — ¹⁰ *Eccli.*, XXXII, 24. — ¹¹ *Sap.*, VIII, 1. — ¹² Alan., *de Insulis*.

auctoritate convertit. » Sunt et aliæ multæ utilitates, ut in singulis donis patebit.

CAPUT V.

Qui et quales donorum Spiritus sancti capaces efficiantur, et qualiter ea obtineantur.

Quarto videndum est, qui, et quales, et qualiter istorum septem donorum sive radiorum capaces efficiantur, quæ tam liberaliter fidelibus exhibentur. De quo notandum est, quod Dionysius, *de Divinis Nominibus*, secundum commentum abbatis Vercellensis dicit sic ¹ : « Cum divinitas supersubstantialiter sit bona et suam bonitatem ad universitatem extendat, cujus rei quaecumque indicium in sole corpore ostenditur, qui non præmissa electione, sed ex principali naturæ suæ proprietate, per seipsum, quantum in se est, circumquaque cuncta illuminat luminis sui capacia, et sibi exposita, et hoc secundum singulorum illuminandorum proportionem : sic merito divina bonitas incomparabiliter super solem, non minus super obscuram imaginem, quam super claram, non minus super cæcam, quam videntem, ut alibi exemplificat, ex proprietate nature suæ omnibus creaturis suis proportionaliter immittit radios suæ universalis bonitatis, per quos subsistit, vivit, et operatur unaquæque creatura, prout sibi compellit. Propter quod Spiritus sanctus, cum sit summæ liberalitatis, radios suorum donorum omnibus exhibet liberaliter, qui ab uno lumine procedentes, exhibentur diversimode diversis, secundum cujuslibet capacitatem. Unde Bernardus quasi admirando clamat ² : « Vere multiplex spiritus in inspiratur, qui tam multipliciter filiis hominum ejus, id est, radiis beatificis ejus. Siquidem conceditur hominibus ad usum, ad miraculum, ad salutem, ad auxilium, ad solatium, ad fervorem. Ad usum quidem vitæ præsentis conceditur bonis et malis, dignis pariter et indignis, communia bona abundantissime tribuens, ita ut videatur hic discretionis limen non tenere. Ingratus est vel cæcus, qui in his beneficium Spiritus sancti non agnoscit. Ad miraculum datur in signis et prodigiis, in variis virtutibus, quas per quorumlibet manus operatur. Ipse enim antiqua miracula suscitât, ut ex præsen-

tibus fidem astruat præteritorum, quæ quandoque datur sine gratia gratum faciente. Tertio infunditur ad salutem, cum in toto corde nostro revertimur ad Dominum Deum nostrum. Porro ad auxilium datur, cum in omni colluctatione adjuvat infirmitatem nostram. Datur etiam ad consolationem, cum testimonium perhibet spiritui nostro, quod filii Dei sumus. Ea enim inspiratio, ad consolationem nostram est. Datur etiam ad fervorem, cum in cordibus nostris seu perfectorum vehementius spirans, validum ignem charitatis accendit, ut non solum in spe gloriæ filiorum Dei, sed et in tribulationibus gloriantur, contumeliam gloriam reputantes, opprobrium gaudium, despectionem exaltationem. Pauci sunt, qui hoc spiritu replantur. » Hæc ille. Isti actus ita excellentes sunt actus donorum, ut ex supradictis patere potest, excellentiæ quorum non omnibus conveniunt. Istorum autem donorum et actuum tam excellentium, et radiorum tam splendentium, non sunt capaces mundi amatores ; quia in eis datur Spiritus sanctus, quem mundus non potest accipere. Nam Dominus dicit ³ : *Spiritum veritatis mundus non potest accipere*. Cujus rationem reddit ibidem, dicens : *Quia non vidit eum, neque scit eum*. Quod verbum Augustinus in originali exponens dicit ⁴ : « Sicut injustitia justa esse non potest, ita mundus, id est amatores mundi, non possunt accipere Spiritum sanctum. » Quod declarat per oppositionem, quæ est inter gratiam et peccatum. Nam peccatum, quod est in amatoribus mundi, opponitur gratiæ sive charitati, quæ est in donis Spiritus sancti. Unde Joannes in Canonica dicit ⁵ : *Qui diligit mundum, non est charitas Patris in eo*. Quia omne quod est in mundo, est concupiscentia oculorum, et concupiscentia carnis, et superbia vitæ, quæ donis Spiritus sancti opponuntur. Secundo probat hoc per indispositionem intellectus mundanorum hominum ad videndum, dicens : « Mundana dilectio non habet invisibiles oculos, per quos Spiritus sanctus videri potest, quia Dominus dixit : *Mundus non videt eum*, scilicet Spiritum sanctum, *neque scit eum*. Cujus ratio est, quia ⁶ animalis homo non percipit ea quæ Dei sunt, ut dicit Paulus : quia ⁷ oculos suos statuerunt declinare in terram, sicut dicit Propheta. Et ⁸ Spiritus sanctus aufert se a cogitationibus quæ sunt sine intellectu, ut dicit Sapiens. Unde

¹ Dion., *de Div. Nom.*, c. IV, ante med. — ² Bern., *de Pentec.*, serm. II. — ³ Joan., XIV, 17. — ⁴ Aug., in

Joan., tract. LXXIV. — ⁵ I Joan., II, 15 et seq. —

⁶ I Cor., II, 14. — ⁷ Psal. XVI, 11. — ⁸ Sap., I, 5.

cæci sunt, et duces cæcorum. Tertio Gregorius idem declarat in *Moralibus*, ex defectu affectus mundanorum hominum ad diligendum Deum, dicens ¹ : « Spiritum sanctum mundus non potest accipere, quia ad diligendum invisibilia non assurgit. Quia sæculares mentes, quanto se foris per desideria dilatant, tanto ad receptionem Spiritus sancti sinum cordis augstant, et quandoque claudunt; » quia, sicut dicit Apostolus ², *qui secundum carnem sunt, quæ carnis sunt sapiunt; qui vero secundum spiritum sunt, quæ spiritus sunt, sapiunt*, non quæ carnis. Spiritus enim sanctus odit sordes peccati, nec habitare potest in corpore subdito peccatis, sed in mentibus puris. Ideo modo videndum est, qui sint capaces Spiritus sancti, et donorum ejus, non ex suis meritis, sed ex largitate dantis Spiritus. Qui igitur e converso mundi mala odiunt vilipendendo et contemnendo, Hierusalem ascendunt, mundum fugiendo, et se elongando; in templo cordis Spiritum sanctum querunt, fideliter orando; sedent unanimes in domo cordis, humiliter quiescendo, et Paracletum desiderando; præstolantur adventum Spiritus sancti, inspirationes ejus studiose observando: hi sunt, qui capaces ejus sunt. Nam, sicut dicit Bernardus ³: « Bonum quod in nobis spiritus bonus operatur ad faciendum, profecto monet memoriam, docet rationem, et movet voluntatem. In his enim tribus, tota consistit anima nostra, ut in imagine Dei. Memoriam suggerit bonum in cogitationibus suis, atque ignaviam nostram torporemque repellit. » Sequitur: « Propterea quoties hujusmodi suggestiones boni senseris in corde tuo, da honorem Deo, et age reverentiam Spiritui sancto, cujus vox sonat in auribus tuis. Ipse namque est, qui loquitur justitiam. Unde et Psalmista ait ⁴: *Audiamus quid loquatur in me Dominus Deus.* » Docet et rationem: « Multi siquidem, ait Bernardus, bene monentur ut bene faciant, sed minime sciunt quid agendum sit, nisi adsit denuo gratia Spiritus sancti, et quam inspirat cogitationem, doceat in opus proferre, ne vacua sit in nobis gratia Dei, sed operetur, prout ratio inspirat et dictat. Sed quia ⁵ *scienti bonum, et non facienti, peccatum est illi*, propterea non solum moneri et doceri oportet, verum et moveri et affici ad bonum operandum necesse

est. » Et sequitur ibidem ⁶: « Operatur autem sic Spiritus sanctus in nobis remissionem peccatorum: facit sollicitum ambulare cum Deo; scrutatur profunda pectorum nostrorum, discretor cogitationum, et intentionum cordis. Qui nec minimam paleam intra cordis quod possidet habitaculum, patitur residere, sed statim igne subtilissimæ circumspectionis exurit Spiritus dulcis et suavis, qui nostram voluntatem erigat, et dirigat ad suam, ut eam veraciter intelligere, et ferventer diligere, et efficaciter implere possimus. *Hæc autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis, prout vult.* Unde Bernardus ibidem dicit ⁷: « Spiritus sanctus qui a Patre Filioque procedit, tanquam firmissimum et indissolubile vinculum Trinitatis, et tanquam donum in quo omnia dona donantur, et de quo testatur Scriptura, quia procedit, et spirat, inhabitat, implet, atque glorificat; procedere dicitur a Patre et Filio, ut donum ad creaturam. Unde procedendo prædestinat; inspirando, vocat quos prædestinavit; inhabitando, justificat quos vocavit; replendo, accumulatur meritis quos justificavit; et glorificando, datur præmiis, quos accumulavit meritis. » Hæc Bernardus. Igitur capaces Spiritus sancti, et donorum ejus, sunt prædicti. Nihilominus tamen liberaliter se exhibet omnibus, ut ostendit Bernardus, dicens ⁸: « Venit Dominus ad nos, accelerat, appropriat (a), adest, respicit, alloquitur. Venit, affectu et studio miserendi. Accelerat, subveniendi zelo. Appropriat, humiliando semetipsum. Adest præsentibus; prospicit in futuros. Loquitur, docens et suadens de regno Dei. Sed mundani et carnales, neque cognoscunt, neque sciunt eum, quia malitia eorum excæcavit eos. Boni vero cognoscunt eum, dicentes ¹⁰: *O quam bonus et suavis est, Domine, Spiritus tuus in nobis!*

CAPUT VI.

Qualiter dona ascendendo et descendendo ordinantur.

Quinto videndum est de istorum donorum ordine. In eis namque sunt quidam gradus scales per quos ascenditur. Necesse autem est nos ascendere et descendere, ut dicit Bernar-

serm. II, prope fin. — ⁷ I Cor., XII, 11. — ⁸ Bern., in *Pentec.*, serm. III. — ⁹ Bern., in *Cant.*, serm. LVII, in *Luc.* — ¹⁰ Sap., XII, 1.

(a) Ita Edit. Lugd. — Cat. edit. appropriat, mend

¹ Greg., *Moral.*, lib. V, c. XIX. — ² Rom., VIII, 5. — ³ Bern., de *Pentec.*, serm. I, circa med. — ⁴ *Psal.* LXXXIV, 9. — ⁵ Jac., IV, 17. — ⁶ Bern., in *Penec.*,

dus in una epistola. Et Augustinus dicit ¹ : « Semper ambula, semper profice, noli in via deficere, noli retroire, noli deviare. Remanet, qui non proficit; retrocedit, qui ad ea revolvitur, unde jam recesserat; deviat, qui apostatat. » Et ideo videndum est in istis donis Spiritus sancti, qualiter sit ambulandum proficiendo de virtute in virtutem; qualiter ascendendum sit, Deum contemplando; et qualiter descendendum, proximo subveniundo. Isaias enim loquens de flore Jesu, qui ascendit de radice Jesse, dicit ², quod repletus fuit istis donis. Et enumerando ea, incipit a summo dono, scilicet dono sapientiæ, et descendit per media, usque ad infimum, scilicet donum timoris Domini. Et rationem istius ordinis assignat Jacobus, cum dicit ³ : *Omne datum optimum, et omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum.* Sunt alii multi, ut Augustinus ⁴, de *Doctrina christiana*, et Gregorius ⁵, super *Ezechielem*, et Anselmus ⁶, qui enumerando dona prædicta, docent incipere ab infimo dono, scilicet timoris Domini, et per media ascendere usque ad summum, scilicet donum sapientiæ. Est igitur in eis quasi ascensus et descensus scalaris, ut in scala Jacob. Descensum de supremis ad media, et de mediis ad infima, Dionysius magis naturalem et rationabilem ostendit in ordinatione omnium hierarchiarum, tam angelicarum, quam ecclesiasticarum, quam etiam mentium humanarum. Dicit enim Dionysius in *Angelica Hierarchia*, secundum commentum Vercellensis, sic ⁷ : « Addam et hoc non inconvenienter, quod secundum seipsam unaquæque mens, tam cælestis quam humana, spirituales habet et primas et medias, et ultimas ordinationes et virtutes; » et in his omnibus docet descendere a superioribus ad inferiora, communicando eis, quæ receperunt. Nam idem Dionysius dicit ⁸ : « Oportet divina prius participare, quam distribuere; quia qui præsumunt abusive docere divina, antequam recte converseantur, adhuc immuudi, omnino a docendi officio sunt extranei. Sicut enim solares radii primarios et propinquiores materias capaciores celerius illustrant et adimplent, et per illas ad inferiores materias lumina deferunt : sic officium

docendi divina alios, non præsumant suscipere, nisi qui habitum divinæ scientiæ et veritatis obtinuerunt, tanquam ex Dei inspiratione et iudicio, ad hoc officium assumpti. » Unde sanctus Ambrosius, in libro de *Virginibus*, dicit ⁹ : « Cursus ad superiora est tutus; descensus ad inferiora est periculosus. » Gregorius vero, super *Ezechielem*, loquens de cælestibus gradibus donorum et ordinum, dicit ¹⁰ : « Isaias loquens de cælestibus, magis descendendo, quam ascendendo, dona numeravit a supremo, hoc est, a dono sapientiæ incipiendo. Sed nos, inquit Gregorius, qui a terrenis ad cælestia tendimus, eosdem gradus ascendendo numeramus, et incipiendo ab infimo, scilicet timoris Domini, usque ad donum sapientiæ. » Rationem hujus ascensionis reddit Gregorius in *Moralibus*, dicens ¹¹ : « Nemo infima deserens, repente fit summus : quia ad obtinendum perfectionis meritum, dum quotidie mens in altum ducitur, ad hoc proculdubio, velut ascensionis ejusdem gradibus, pervenitur. » Hæc ille. Quare *ascensiones* ¹² in corde nostro disponere debemus in *hac valle lacrymarum*, ut ad donum sapientiæ perlingamus, in quo secundum Apostolum ¹³ gustatur *Verbum Dei*, et *divitiæ sæculi venturi*. Et non solum est nobis ascendendum ad Deum contemplandum; sed etiam nobis est descendendum ad proximum sublevandum, et instruendum de his, quæ sursum sunt. Unde Dionysius dicit sic ¹⁴ : « Divinis et spiritualibus viris radius intellectualis rerum spiritualium immediate lucens, et eorum mentes spiritali suavitate perfundens, ad alios minus, velut non spirituales, non similiter procedit : sed ab ipsis spiritualibus sicut occulti intelligibilis contemplatoribus sub ænigmatibus cooperitur, ne ab immundis contaminetur et imperfectis, per quæ ænigmata inferiores et infirmiores sursum aguntur, secundum singulorum capacitatem vel facilitatem. » Hæc ille. Est igitur nobis in hac scala ascendendum et descendendum, ab infimo dono timoris, usque ad summum donum sapientiæ, per gradus disponentes ascensiones in corde, ut eamus de *virtute in virtutem*, donec videatur Dominus Deus in Sion. Primus igitur gradus ascendendi, est timoris amorosi in omnibus continuatio; secundus, pietatis viscerose

Septem
gradus
ascensionis,
sunt

¹ Aug., de verb. Apost., serm. xv, al. clxix, n. 18. — ² Isa., xl, 2. — ³ Jac., i, 17. — ⁴ Aug., de Doct. Christ., lib. 11, c. vii. — ⁵ Greg., in Evang., hom. xix, ante med. — ⁶ Anselm., de Similit., c. cxxx. — ⁷ Dion., de Carl. Hier., c. x. — ⁸ Dion., de Eccl. Hier., c. iv.

— ⁹ Ambr., de Virginib., lib. 111. — ¹⁰ Greg., in Ezech., hom. xix. — ¹¹ Id., Moral., lib. xxi, c. xiv. — ¹² Psal. lxxxiii, 6. — ¹³ Hebr., vi, 5. — ¹⁴ Dion., de Eccl. Hier., c. v.

septem
dona
Spiritus
sancti.

ad Deum et proximum sancta liquefactio; tertius, scientiæ omnium beneficiorum Dei grata recognitio; quartus, fortis omnium operationum bonarum executio; quintus, consulta a Deo omnium eligendorum, et tuta electio; Sextus intellectus, omnium veritatum necessariarum limpida contemplatio; et septimus, sapientialis cœlestium deliciarum prægustatio.

Nec desunt quidem angeli in scala hac ascendentes et descendentes. Ad cujus evidentiam notandum est, quid sit angelus iste, de quo Richardus dicit sic ¹: « Angelus sane nuntius dicitur, et proculdubio nuntius est, non quilibet, sed divinus nuntius est, per quem divini voluntatis beneplacitum cognoscimus. Nuntius est, per quem ad æternorum cognitionem illuminamur, per quem ad æternorum desiderium inflammamur. » Et sequitur: « Vultis audire qualem nuntium apostolus Joannes nobis promittat, cum dicit ²: *Unctio*, inquam, *ejus docebit nos de omnibus*. Sed quæ est unctio ista, nisi Spiritus sanctus, scilicet divina inspiratio? Hic est ille nuntius, quem diu querebamus. Hæc est legatio vere potens, vere sufficiens, animum humanum omnem veritatem docens, et ad omnia divini voluntatis beneplacita inclinans. Et ideo Richardus dicit ³: « Summe amorosa anima, sciens nuntios dilecti sui audire, clamat cum Propheta ⁴: *Manda, remanda*. » Et postea dicit sic: « Nuntius inter nos medius discurrat, qui me de singulis instruat; doceat me non solum super statu meo, sed et de statu tuo me doceat, quo modo apud te sit, et quid tibi de

me placuerit. » Et sequitur: « Quotidie, ni fallor, vos qui lectioni vel meditationi insistitis, ejus nuntios suscipitis, mandata cognoscitis. Quoties ex abditis Scripturarum recessibus novos intellectus eruimus, quid aliud quam quosdam dilecti nostri nuntios accipimus? Huic sane negotio subservit omnis sacra lectio, sagaxque meditatio. Sed itaque legentibus, aliique meditantibus, divinorum secretorum nuntii occurrunt, qui dilecti nostri mandata ad nos perferant, et de singulis instruant. Et sæpe fit ut in una eademque Scriptura, dum multipliciter exponitur, multa nobis in unum loquatur, moraliter nos docens, quid dilectus noster facere nos velit; allegorice nos admonens, quid pro nobis per seipsum fecerit; anagogice proponens, quid ad huc de nobis facere disponit, et in hunc modum mandat et remandat. De hoc nota bene, dono tertio, capitulo tertio. Dum igitur quotidianis usibus novos sensus novosque intellectus quæritant, quid aliud quam, *Manda, remanda*, per affectum clamant? » Hæc ille. Sed qui sunt nuntii falsi, ut carnis, mundi, vel diaboli, solerter discernendum est. *Ex fructibus enim* ⁵ *eorum cognoscetis eos*. Similiter amatrix anima nuntios auerosos sibi inspiratos dilecto remittit, secundum dona Spiritus sancti, ut profunda suspiria, alta desideria, contemplationes limpidas, affectiones ecstáticas, orationes vel invitationes fervidas, expectationes sitibundas, et cogitationes languidas, dicens eis illud Canticorum ⁷: *Nuntiate dilecto meo, quia amore langueo*; ubi dicit Glossa: « Præ magnitudine amoris, omnia temporalia sunt mihi fastidio. » Hæc ille.

¹ Richard., *de Contempl.*, lib. V, c. XIV. — ² I Joan., II, 27. — ³ Richard., *de Contempl.*, lib. IV, c. XIII. —

⁴ Isa., XXVIII, 10. — ⁵ Richard., lib. cit., c. XIV. —

⁶ Matth., VII, 16. — ⁷ Cant., II, 5.

PARS II ^(a)

DE SEPTEM DONIS SPIRITUS SANCTI IN SPECIALI

SECTIO I. ^(a)

DE DONO TIMORIS.

CAPUT PRIMUM.

Quid sit timor, et qualiter secundum inordinatos amores multiplicatur, et deordinatur.

His itaque in generali præmissis, modo de singulis donis in speciali videamus. Quorum primum, scilicet infimus gradus ascendendi ad gustum sapientiæ, est timor Domini. De quo Anselmus dicit sic ¹: « Horum donorum primum est timor Dei, veluti aliorum quoddam fundamentum. tunc namque Spiritus sanctus in campo mentis supponit, aliaque dona in suo ordine, veluti in ædificationem superimponit. Prius enim metuere facit, ne pro peccatis suis a Deo separetur, et post in pœnis inferni cum diabolo torqueatur. De qua tortura Hugo, in libro suo *de Anima*, dicit sic: « Terreat te timor iudicii terribilis, metus gehenne, laquei mortis, dolores inferni, ignis urens, vermis mordens, sulphur foetens, flamma tartarea, et tandem omnia mala, ut tandem clames: In æternum non peccabo. » Et sic patet, quod donum timoris est primum in ascendendo.

Sed ad maiorem notitiam hujus doni, scilicet timoris, sunt quatuor notanda. Primo, quid sit timor, et qualiter secundum inordinatos amores multiplicatur et deordinatur. Secundo, quis timor a regno animæ per charitatem perfectam expellatur, et quem secum compatiatur. Tertio, qualiter a timore Dei in anima dies clara oriatur. Quarto, qualiter a dono timoris animæ convivium præparetur.

Primo igitur videndum est quid sit timor, et qualiter secundum diversos amores multiplicatur, quia ex amore oritur. « Timor, sicut dicit Augustinus, *de Civitate Dei* ², est amor fugiens

quidquid ei adversatur. » Et cum hoc concordat Glossa Augustini super *Joannem*, ubi dicit ³: « Timor est fuga, ne perdat homo quod amat. » Igitur timor oritur ex amore. Nam quandiu amorem ordinatum habuit in paradiso, tamdiu sine timore inordinato fuit in seipso, et quam cito amorem inordinatum admisit, tam cito timor inordinatus affuit pœna peccati; quare se abscondit, dicens ⁴: *Domine, audivi vocem tuam, et timui*. Quare timuit, nisi quia per inordinatum amorem præcepti Domini transgressor fuit? Quanto ergo homo a falso et inordinato amore recedit, et ad veram charitatem accedit, tanto inordinatum timorem evadit. Ideo notandum est, quod Hugo ⁵, et Glossa super Psalmum *(b)* xviii, dicunt, quod quique sunt timores, scilicet timor naturalis, timor mundialis, timor servilis, timor initialis, et timor filialis. Timor naturalis est passio quæ oritur ex amore naturali, in quo quilibet timet naturaliter nocumentum nature suæ; passionibus autem nec meremur nec demeremur, quia non subjacent libero arbitrio, nisi quando quis rationabiliter se habet circa eas. Isto timore Christus timuit mori, sed non nisi quantum voluit, nobis in exemplum vel documentum. Unde si quando est malitia in timore naturali, non est nisi ex defectu rationis et voluntatis. El licet iste timor non sit a Spiritu sancto, tamen cum ipso stare potest in homine.

Secundus timor dicitur mundanus, quo quis timet nimis de amissione vite presentis, vel rerum ad hanc vitam pertinentium. Unde qui nimis diligit mundum, vel res temporales, vel amicos, nimis timet ab eis separari. Et hic timor nascitur ex nimio inordinato amore utriusque, et semper est malus, quia, ut dicit Joannes ⁶: *Qui diligit mundum, inimicus Dei constituitur; quia non est charitas Patris in eo*. Et ideo hic timor quandoque est peccatum mortale, ut

— ¹ Hugo, *de Sacram.*, lib. II, p. XI, c. x. — ² Ido Jac., IV, 4. — ³ I. Joan., II, 15.

(a) Titulus iste, Pars II, docet cæteris editionibus, itemque Sectio I. — (b) *Cat. edit.* Psalmus.

Timor
est fun-
damen-
tum alio-
rum do-
norum.

Timor
naturalis

Timor
munda-
nus.

¹ Anselm., *de Similit.*, c. cxxx. — ² Aug., *de Civit. Dei*, lib. XIV, c. vii. — ³ Gloss. in *Joan.*, xx, ex Aug., in *Psalm.* lxxv, et in *Joan.*, tract. IV. — ⁴ Gen., III, 10.

quando quis magis vult amittere vitam æternam, quam corporalem, vel temporalem, thesauros cœlestes, quam mundanos; et quandoque est veniale, quando isto timore facit homo quod non debet, et quandoque omittit quod facere debet, ut per hoc effugiat pœnam temporalem: sed per hoc non mutat voluntatem in bonum, ut dicit Hieronymus super Matthæum; quare hic timor non est donum Spiritus sancti, quia non mutat malitiam voluntatis, licet actu omittit propter timorem temporalem.

Servilis. Tertius timor dicitur servilis, quo quis magis timet pœnam quam culpam: qui secundum essentiam dicitur esse a Deo, non tamen sub ratione qua servilis est, quia principalis timet pœnam quam culpam, nec mutat voluntatem in bonum, licet criminis impendat executionem. De hoc timore dicit Augustinus, exponendo illud Psalmi ¹, *Confije timore tuo carnes meas* ²: « Timor legis servilis pædagogus novæ præcessit; qui ad Christum ducit, sed carnem crucifigit: ideo quia vivit peccandi voluntas, et sequeretur opus, si non sequeretur penalitas. » Nec iste timor est donum Spiritus sancti, quia potest esse sine charitate; imo nec potest esse cum charitate gratuita.

Initialis. Quartus timor dicitur initialis, quia est incipientium, et initium sapientiæ: et dicitur esse donum Spiritus sancti, tamen sub imperfecto esse. Non enim differt a timore filiali, nisi ut imperfecta charitas a perfecta. Unde Joannes dicit ³: *Perfecta charitas foras mittit timorem*, ubi dicit Glossa: « Timorem illum emittit, qui dicitur initium sapientiæ. » Illo enim timore, se eohibet homo a peccato principaliter propter Deum; secundario vero, propter pœnam æternam. De timore isto Bernardus dicit sic ⁴: « Non immerito hic timor dicitur initium sapientiæ, qui sæpe se insipientiæ primus opponit. Hic enim timor quidam ingressus est ad sapientiam. Plane domus Dei est, porta cœli, et tanquam ingressus gloriæ. » Et sequitur: « In veritate didici, nihil æque efficax esse ad gratiam promerendam, et retinendam, et recuperandam, quam si omni tempore coram Deo inveniaris non altum sapere, sed timere. » Et sequitur: « Non est enim locus, quo admittas superbiam, repletus timore Domini. » Et sic de cæteris vitis sentiendum est: quæ necesse est omnia a plenitudine timoris excludi: tunc Deum si plene, si perfecte time-

ris, dabit saporem charitatis. Hunc tamen timorem initialem perfecta charitas foras mittit, vel forte, secundum quosdam, ipsum perficit, cum jam sapientiam ingressus fuerit. Quod sentit Bernardus, libro de *Diligendo Deo*, parum ante finem, ut infra patebit capite sequenti.

Quintus dicitur timor filialis, et est unum de septem donis Spiritus sancti, sub esse perfecto doni: per ipsum enim anima redditur bene mobilis ab inspirationibus Spiritus sancti, et quasi per talem timorem se Spiritui sancto omnino subiecit, et in nullo repugnat, prout possibile est in via. Unde Gilbertus Porretanus dicit ⁵: « Quid timor ille filialis nisi amor esse conatur, qui jam nescit officium timoris, et pene timor esse desiit? » Hunc timorem sibi charitas perfecte collateraliter indivisibiliter. Et sic patet, quid sit timor; plenius tamen dicetur infra de hoc timore.

Filialis.

CAPUT II.

Quis timor a regno animæ per charitatem perfectam expellatur, et quem secum compatiatur.

Secundo videndum est, quis timor a charitate perfecta foras expellatur, et quem timorem secum patiat, cum in prima Joannis dicatur ⁶, quod charitas perfecta foras mittat timorem, tanquam inutilem in officio suo. Et hujus reddit rationem, dicens idem: Hæc enim charitas nihil pœnale habet, timor autem pœnam habet. Sed necesse est, primo videre quæ sit perfecta charitas, quæ non compatiatur secum timorem, sed foras emittit eum. De quo sciendum quod duplex est perfectio charitatis: prima est necessitatis et sufficientiæ; secunda est privilegiatæ sanctitatis et excellentiæ. Et hæc perfectiones tangit Prosper, de *Vita contemplativa*, dicens ⁷: « Perfecti sunt illi, qui perfecte Deum diligunt; qui volendo quod vult Dominus, aullis peccatis, quibus offenditur Dominus, acquiescunt, et semper ad virtutes diligendas et habendas se extendunt. » Perfectionem necessitatis tangit cum dicit: *Qui vult quod Deus*: quam habent, quicumque tenent charitatem. De hac charitate dicit Dominus ⁸: *Perfectus eris et absque macula coram Domino*. « Absque macula scilicet criminali, » dicit Glossa. Et hæc perfectio charitatis bene compatiatur secum aliquos timores, ut supra di-

Duplex perfectio charitatis.

¹ Psal. cxviii, 120. — ² Aug., in Psal. cxviii, Enarr. xxv. — ³ I Joan., iv, 18. — ⁴ Bern., in Cant.,

serm. xxi. — ⁵ Gilb. Porret., *super Cant.*, serm. xix, post med. — ⁶ I Joan., iv, 18. — ⁷ Prosp., de *Vit. contempl.*, lib. iii, c. xv. — ⁸ Deuter., xlviii, 13.

ctum est. Perfectio vero excellentiæ charitatis tangitur, cum dicitur: *Qui semper ad virtutes diligendas, et habendas se extendunt*. Quare Bernardus in epistola quadam dicit: « Indefessum studium proficiendi, et jugis conatus ad perfectionem, reputatur perfectio. » Et hæc charitas foras mittit omnem timorem, qui *pœnam habet*, ut dicit Joannes. Sed qualiter hoc intelligendum sit, ostendit Gilbertus Porretanus, *super Cantica*, ubi dicit ¹: « Charitas proximi caret livore; sed charitas Christi caret timore. Hæc enim nihil pœnale habet; sed timor pœnam habet. Igitur in charitate Christi non erit timor. » Quod probat sic: « Quid enim timebit charitas veteres offensas, quia ² multitudinem peccatorum operit charitas, ut dicit Perus. Quid infirmitatem propriæ conscientiae timebit, ne decadat? quia ³ fortis ut mors dilectio est, ut habetur in *Canticis*. Quid temporales pro Christo timebit molestias fluibiles, cum nec quidem etiam si æternæ fuerint, diffatigari aut evanescere poterit dilectio consummata, id est perfecta? Non ideo amat charitas, ne pereat; sed magis vult foris in æternum perire pœnaliter, quam privari usu amoris interni æternaliter. Si enim ⁴ dederit homo omnem substantiam pro charitate, quasi nihil despiciet eam, scilicet substantiam. » Et sequitur infra: « Designatur charitas timoris commercium, cogit nesciens, quæ nescit compesci. Ideo charitas perfecta foras mittit timorem, velut inutilem et supervacuum in officio charitatis; sed non timorem illum, qui castus permanet in sæculum sæculi. » Et post hæc ostendit ibidem Gilbertus, quis timor manet cum charitate, ubi dicit: « Est enim timor quem foras mittit charitas, ut servilis. Et est timor quem foras mittit veritas, ut initialis. Et est timor, quem intromittit et charitas, et veritas, ut filialis. Primus est cautus; secundus castus, sed non permanens in sæculum sæculi. Primus veretur pœnam; secundus offensam. Tertius totus liber, quædam humilis et secunda reverentia est. Et primus quidem timet offensam, sed propter pœnam; secundus propter offensam, sed propter ipsam; tertius, quod metuat non habet. Quid enim metuat completa felicitas, et consummata charitas? Timor hic de plantario oritur charitatis. » Sequitur: « Non audeo dicere quod charitas est, nec tamen audeo negare. Quid enim non amor conatur, qui jam nescit affectum timoris? Quo modo non

amor est, qui jam pene timor esse desiit? Quid timor ille est, nisi quædam votiva subjectio, obedientia non coacta, et ultro reverentia impensa? Aut quo modo erit amor, qui offendere non metuit, nec valet? Timor ergo non videtur, qui nihil nec peccati nec periculi metuit. » Sed e contra inquit Gilbertus ibidem: « Quo modo non erit timor, qui offendere non audet? Certe timor est, qui nihil audacter et temere præsumit. Quid est igitur timor ille, nisi reverentia quædam humilis ex jure conditionis, et quasi necessitate impensa, sed necessitatis nihil passa? Est enim necessitas obsequendi jure conditionis; sed necessitatem ignorat libertas dilectionis. Quid timor ille, ubi temeritatis et negligentie magis privatio est, quam necessitatis coactio? » Sequitur: « Vides qualiter timor iste approximatur ad charitatem: pene illa est, sed non plene est. Causis enim distant timor et amor; sed obsequio et affectu libero cognati. Primus itaque timor metuit puniri; secundus privari; et tertius neutrum. Primum perfecta charitas exterminat; secundum ad tempus tolerat; tertium sibi indivise tolerat. Unde charitas nunquam erit sine timore casto, qui est sine omni pœna, quia manet in sæculum sæculi. » Itæc ille. Quidam enim dicunt, ut Bernardus ⁵, quod timor filialis augetur augmentata charitate, et charitate perfecta perficietur, et ideo habebit in patria eundem actum omnino quem habet modo; et illi adducunt auctoritatem Augustini, *de Civitate Dei*, ubi dicit ⁶: « Timor ille castus permanens in sæculum sæculi, si erit in futuro sæculo, non erit timor exterrens a malo quod accidere potest, sed tenens se in bono quod adimi non potest; et ita alium actum habebit quam modo. Ratio hujus est, quia ubi boni adepti amor immutabilis est, profecto si dici potest, mali cavendi timor securus est. » Hæc ille.

CAPUT III.

Qualiter a timore Dei in anima dies clara oriatur.

Tertio videndum est, qualiter a dono timoris Domini, dies spiritualis in mente humana oriatur. Circa quod notandum est, quod Hugo dicit ⁷, quod sicut oculus corporalis habet diem et noctem suam, ita quoque oculus cordis habet diem suam et noctem suam. Sed alii sunt dies exteriores, et alii interiores. Nam dies exteriores

Deo, circa fin. — ⁶ Aug., *de Civit. Dei*, lib. XIV, c. ix. — ⁷ Hug., *de trib. Doct.*, circa fin.

Quis timor manet cum charitate

¹ Gibb. Porret., loc. supra cit. — ² I Petr., IV, 8. —

³ Cant., VIII, 6 — ⁴ Ibid., 7. — ⁵ Bern., *de dilig.*

transeunt, nec ad momentum stare possunt, sed continue ad mortem vel occasum tendunt. Homo enim ¹ *nunquam in eodem statu permanet*, dicit Job, et Propheta dicit ² : *Dies hominis fenum, et tanquam flos agri*, etc. Dies vero interiores in æternum permanent, si volumus, qui sunt quasi quidam gradus vitæ spiritualis, per quos homo tendit ad vitam æternam. De quibus Psalmista ait ³ : *Nuntiate de die in diem salutare ejus* : donec per radios Salutaris incarnati, transformemur a claritate in claritatem, usque in diem æternitatis ejus. Et ideo Hugo dicit ⁴, quod interiores dies magis amare debemus, ubi lucem nullæ tenebræ sequuntur, ubi æterni Solis splendore illuminantur oculi interiores mundi cordis, ut valeat homo operari opera lucis, tanquam filius lucis, quia in mundo nox sicut dies illuminabitur per præsentiam Solis æterni, qui noctem luminosam in anima facit, dum omnes species creatas sua claritate occultat, quas (a) in diem convertit, dum radios veritates menti ostendit. Et ideo pluries fit, quod quando nox est corpori, dies est menti; et quando est dies corpori, pluries est nox menti. Cujus ratio est, sicut dicitur in libro de *Spiritu et Anima* ⁵, quia quando sensus exteriores vigiliant, sensus interiores dormiunt, sicut (b) experientia docet. Hanc diem timor Domini inchoat tanquam mane, tanquam meridiem deducit, tanquam vespere consummat. Unde Hugo dicit ⁶, quod primus dies noster interior est timor Domini permanens in sæculum sæculi. Cujus ratio est, quia ⁷ *timor Domini initium est sapientiæ*, ut dicitur in *Ecclesiastico*. Et hic a sapientia nunquam recedit; sed cum ea quotidie crescit, et proficit usque in perfectum diem. Ultimo formam timoris filialis inductum secundum quosdam. Unde Hugo, de *Arca Noe*, dicit ⁸ : « Sapientia Dei in cordibus sanctorum tanquam in paradiso invisibili per timorem seminat, per gratiam rigatur, jam mane diel spiritualis oritur, per dolorem moritur, per fidem radica, per devotionem germinat, per compunctionem oritur, per desiderium crescit, per charitatem roboratur, ut sit quasi lux meridiana, lucens et fervens; per fidem viret, per circumspectionem frondet et expandit ramos, per disciplinam floret, per virtutem fructificat, per

patientiam maturescit, per mortem capitur, per contemplationem cibatur; et tunc dies timoris vespereat, quando a labore quiescit et spiritualiter homo reficitur. » Et iste est cibus de quo Psalmista ait ⁹ : *Adimplebis me lætitia cum vultu tuo, delectationes in dextera tua usque in finem*. In omnibus istis radiis sapientialibus timor Domini permanet in sæculum sæculi, et ut radix sapientiæ discurrit, et circuit sollicite circumspiciens, ne aliquæ tenebræ peccatorum lateant, vel se istis radios luminibus immisceant, quæ diem mentis obscurant, vel oculis Dei displiceant, ut sunt tenebræ concupiscentiarum, quæ frequenter claritatem diel spiritualis impugnant et obnubilant. Unde Richardus dicit : « Quis in ullo unquam prælio victor extitit, ubi spiritus adversus carnem, et caro adversus spiritum concupiscit? Quis unquam tam numerosum exercitum concupiscentiarum suarum debellavit, si sine timore pugnavit? Quia timor Domini maxime confortat cor contra concupiscentias. » Et sanctus Bernardus in sermone quodam dicit : « Repletus timore Domini, non habet locum ubi admittat peccati tenebras, propter quod dies mentis sicut lux meridiana clara permanet in sæculum sæculi : ideo vespere non habet diem terminantem, sed consummantem. Igitur ¹⁰ *qui timetis Dominum, diligite illum, et illuminabuntur corda vestra*. Qui ambulat in die tali, scilicet timoris Domini, non offendit. Et est dies primus ¹¹, quia *initium sapientiæ est timor Domini*.

CAPUT IV.

Qualiter a dono timoris, animæ convivium præparetur.

Quarto, quia Gregorius in *Moralibus* dicit ¹², quod « donum timoris Domini in die suo convivium facit in mente humana, quia dum premit mentem ne superbiat, de futuris illam cibo spei confortat; » ideo videndum est, qualiter illud donum convivium menti præparet. De quo notandum est, quod nisi donum timoris convivium spirituale in anima facere posset, Psalmista quasi admirando non clamaret dicens ¹³ : *Quam magna multitudo dulcedinis tuæ, Domine; quam abscondisti timentibus te!* Non quod illa multitudo dulcedinis totaliter abscondita sit a

¹ Job, XIV, 2. — ² Psal. CII, 15. — ³ Psal. XCV, 2. — ⁴ Hug., loc. cit. — ⁵ de Spir. et Anim., c. IX. — ⁶ Hug.,

(a) Cæt. edit. quam. — (b) Cæt. edit. adl. hæc. —

loc. cit. — ⁷ Eccli., I, 16. — ⁸ Hug., de Arc. Noe, lib. II, cap. ult. — ⁹ Psal. XV, 11. — ¹⁰ Eccli., II, 10. — ¹¹ Ibid., I, 16. — ¹² Greg., Moral., lib. I, c. XVI, circa med. — ¹³ Psal. XXX, 20.

timentibus eum, sed quod ipsa est in eis abscondita a non timentibus Deum. Multa enim manifestantur bonis, quæ tamen absconduntur a malis. Unde Gregorius in *Moralibus*, exponens illud Job ¹: *Auris verba diducit, et fauces comedentis saporem*, dicit sic ²: « In his verbis Job de electis et reprobis aliquid innuere videtur: quia verba sapientiæ, quæ reprobi audiunt quasi exterius, electi non solum audiunt, sed et gustant interius, ut in corde sapiat eis, quod reproborum cordibus non sapit, sed solum auribus sonat. » Sequitur: « Aliud namque est nominatim cibum audire solum modo, aliud vero degustare. Electi itaque cibum sapientiæ sic audiunt, ut gustent, quia hoc, quod audiunt, eis per amorem medullitus sapit; reprobi vero, qualiter sapiat, ignorant. Quia aliud est aliquid scire, aliud vero quod cognoscitur faucibus intelligentiæ degustare. » Hæc ille. Ex his patere potest, quod timentes Deum, tanquam solliciti de voluntate Domini cognoscenda et facienda, non solum attendunt ad illud quod commune et publicum est, sed et ad illud quod intimo secreto mentis absconditum est, aspiciunt, et gustare per experientiam illud quærent, quod per timorem Domini sapere didicerunt. Quod autem timor Domini dulcem saporem in mente causet, ostendit Bernardus *super Cantica*, ubi dicit ³: « Timor Domini bene dicitur initium sapientiæ, quia tunc primum Deus animæ sapit, cum eam ad timendum, non tantum ad sciendum instruit: quia timor sapor est. Porro sapor sapientem facit, sicut scientia scientem. Times Dei justitiam, times potentiam; et sapit tibi justus et potens Deus. Sapientia enim a sapore dicitur. Igitur timor, initium sapientiæ, saporem sapidum in intimo mentis secreto multipliciter immittit, et ita multipliciter reficit totam mentis familiam; sed et totum regnum animæ justificat, pacificat et lætificat: quæ tria perficiunt (a) convivium timoris Domini, quod non in exterioribus animæ celebratur, quia ⁴ *regnum Dei intra nos est*, ut dicit Dominus. Et Maximus exponens illud ⁵, *Appropinquabit in vos regnum Dei*, dicit sic: « Regnum Dei est potentia ejus in omnibus; actu vero est in his qui respuunt carnalem vitam, et respiciunt solam spiritualementem: qui dicere possunt illud Apostoli ⁶: *Vivo*

ego jam non ego, vivit autem in me Christus. Quod verbum exponens Vercellensis in *Prologo super Cantica*, dicit: « Sicut anima sobria me regit naturaliter, et disponit ad omnem actum interiorum et exteriorum, sic virtus Christi, qui actu vivo, gratuite me vivificat, et ad omnia disponit. » Ex quo igitur regnum Dei intra nos est, ut dicit Dominus, planum est quod convivium, quod in illo regno celebratur, non consistit in istis corporalibus, et in voluptatibus carnalibus, quibus efficimur bestiales, ut dicitur primo *Ethicorum* ⁷; sed consistit in bonis spiritualibus nos perficientibus. Unde Apostolus ⁸: *Regnum Dei non est esca et potus, sed justitia et pax, et gaudium in Spiritu sancto*. Ecce tria, quæ necessaria sunt in convivio spirituali. Primum est justitia, convivantes in omnibus rectificans. Secundum est pax, convivantes in omnibus concordans. Tertium est gaudium, convivantes in omnibus lætificans. Hæc tria ex timore Domini oriuntur. Nam justitia ex timore Domini oritur: sed ex justitia pax nascitur: de pace vero gaudium generatur, quod est dulcissima mentis refectio, et spiritualis convivii perfectio. Primum igitur, scilicet justitia, convivantes rectificans in convivio spirituali Dei et animæ, ex dono timoris Domini oritur, quia, sicut dicitur in *Ecclesiastico* ⁹, *qui sine timore est, non potest justificari*. Quomodo autem erit jucunda societas, ubi deest justitia æqualitas? Dicit enim Augustinus ¹⁰: « Remota justitia, quid sunt regna, nisi latrocinia? » Et sicut patet in *Ethicis* ¹¹, sicut justitia continet omnem virtutem, ita injustitia continet omnem malitiam sive iniquitatem: ubi autem abundat iniquitas, quomodo erit vera amicitia et societas? ergo nec regni, nec convivii tranquilla jucunditas. Manebit autem justitia, quia ¹² *timor Domini expellit peccatum*, vel injustitiam, cum ex eo oriatur justitia, ut dictum est. De talibus convivii potest dici ¹³: *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur*. De hac saturitate justitiæ dicit Bernardus ¹⁴: « Saturabuntur, quia implebit Dominus concupiscibile nostrum fonte justitiæ, ut omnino desideremus eam justitiam, per quam quidquid anima respuere debet, respuet; et quidquid concupiscere debet, concupiscet. Et tunc totum regnum mentis justificabitur, et in-

¹ Job, XII, 11. — ² Greg., *Moral.*, lib. XII, c. IV. —

³ Bern., in *Cant.*, serm. XXII. — ⁴ Luc., XVII, 21. —

⁵ Luc., X, 9. — ⁶ Galat., II, 20. — ⁷ Arist., *Ethic.*,

(a) *Carl. edit.* percipiunt.

lib. I, c. V. — ⁸ Rom., XIV, 17. — ⁹ Ecclesi., I, 28. —

¹⁰ Aug., de *Civ. Dei*, lib. IV, c. IV. — ¹¹ Arist.,

Ethic., lib. V, c. I. — ¹² Ecclesi., I, 27. — ¹³ Math., V,

6. — ¹⁴ Bern., de *omnib. Sanct.*, serm. IV, post med.

colæ ejus, et Dominus rex justitiæ regnabit in illo, et ipsi cum eo, quia ¹ *justitia et judicium preparatio sedis ejus est*. Secundo pax convivantes concordans et quietans in convivio spiritali ex justitia nascitur, ut dicit Cæsarius ². Nam ex justitia regum, oritur pax populorum. Et Augustinus dicit ³: « Duæ sunt amicæ, justitia et pax: ipsæ se osculantur; et si justitiam amicam pacis non amaveris, nec ipsa pax te amabit, nec ad te veniet. » Nisi igitur pax adsit, non erunt convivia, sed dissidia. Vera autem pax est ubi nihil repugnat, et *beati pacifici* sunt, qui motus animi componunt, et rationi subjiciunt, ait Glossa ⁴. Sed nota, quod Bernardus in quibusdam dictis ostendit triplicem gradum pacis, dicens: « Est homo pacificus bona pro malis (a) reddens, et quantum in se est, nemini vult nocere. Hic parvulus est, et facilius scandalizatur, quia in eo, ut incipiente, lex carnis adhuc repugnat legi mentis, et Glossa dicit ⁵: « Quo modo pacifici alii erimus, si nec nobis possumus esse pacifici? Pax enim a nobis incipit. » Item est alius patiens, non reddens mala pro malis; sed potens est sustinere nocentem. Et hic ⁶ *in patientia possidet animam suam*, ut ait Evangelium, ubi dicit Glossa ⁷: « Patientia radix et custos est omnium virtutum. Vera enim patientia est aliena mala æquanimiter perpeti, et contra eum, qui mala irrogat, nullo dolore moveri. Ideo animas nostras possidemus, quæ corpus possident, cum ipsas ad patiendum ratione regimus. » Hæc dicit Glossa. Item est tertio pacificus bona pro malis reddens, et in promptu habet prodesse nocenti. Et sic solus veram pacem habet, et multos lucrifacit Christo. De hac pace dicit Augustinus ⁸ in libro de verbis Domini sic: « Pax est serenitas mentis, tranquillitas animi, simplicitas cordis, vinculum amoris, consortium charitatis. Hæc est quæ bella compescit, iras comprimit, discordes sedat, et inimicos concordat, cunctis est placida. Et qui in eadem pace non erit inventus, a Patre abdicatur, a Filio exheredatur, a Spiritu sancto alienus efficitur, » etc. ut supra. Hæc Augustinus. Hanc pacem perficit timor Domini. Unde Sapiens ⁹: *Corona sapientiæ timor Domini, reptens pacem et salutis fructum*. Tertio gaudium in Spi-

ritu sancto convivantes reficiens, et lætificans in convivio spiritali, ex utroque prædictorum, scilicet ex justitia et pace generatur. Unde Bernardus in quibusdam dictis suis dicit ¹⁰: « Justitiam, quam Deo exhibes, et pacem, quam proximo debes, noli contemnere: sic enim procedentibus erit gaudium spirituale, non gaudium sæculare; non gaudium cujus ¹¹ *extrema luctus occupat*, sed in quod magis tristitia vertitur. Et hoc gaudium nemo tollet a te, donec intres in gaudium Domini tui. De hoc gaudio dicit Bernardus in Epistola quadam ¹²: « Illud revera verum est gaudium, et solum, quod non de creatura, sed de Creatore nascitur et concipitur; quod cum possederis, nemo tollet a te; cui comparata omnis aliunde jucunditas mœror est, et omnis suavitas dolor est, et omne dulce amarum, et omne decorum fœdum, et omne aliud quod delectare possit molestum. » Hæc omnia Bernardus. Istud gaudiosum convivium per Spiritum sanctum in timore Domini paulatim inchoatur, proficiendo continuatur, et beatitudine æterna consummatur, ubi anima cum Deo suo beatificatur. Primo istud gaudiosum convivium, quod in regno Dei et animæ per donum timoris Domini celebratur, paulatim et sapienter initiatur, et continuatur, et feliciter consummatur. Unde in *Ecclesiastico* ¹³: *Initium sapientiæ est timor Domini, et gloria, et gloriatio, lætitia, et corona exultationis*. Ecce quatuor dulcia fercula mentalis convivii. Sed primo timor Domini gustum mentis ad manducandum in sapientia præparat, quia, sicut dicit Bernardus *super Cantica* ¹⁴, « Timor Domini bene dicitur initium sapientiæ, quia tunc primum Deus animæ sapit, cum eam ad timendum allicit (b). » Tunc enim menti maxime divina beneficia sapiunt, quia jam amaritudo peccati ab ore mentis per timorem expulsa est. Unde tunc gloria laudabilis famæ interior valde sapit animæ, et similiter gloriatio laudabilis famæ exterior multum delectat. Similiter lætitia consolationis interioris hominis reficit, et exultatio exterioris hominis similiter afficit et delectat. Secundo illud jucundum convivium mentis delectabiliter in perpetuum in timore Domini continuatur. Unde in *Ecclesiastico* dicitur ¹⁵: *Timor Domini de-*

¹ Psal. LXXXVIII, 45. — ² Cæsar. Arel., hom. XII, in illud Luc., XVII, *Regnum Dei intra vos est*. — ³ Aug., in Psal. LXXXIV, n. 42. — ⁴ Glossa, in Matth., v. — ⁵ Glossa, in Matth., VII. — ⁶ Luc., XXI, 19. — ⁷ Glossa, in Luc., XXI, ex Greg., in *Evang.*, hom. XXV, circa med. — ⁸ Aug., de *Temp.*, serm. CLXVII, al. XCVII, in Append.

tom. V. — ⁹ Eccli., I, 22. — ¹⁰ Bern., *Flor.*, verbo *Justitia*. — ¹¹ Prov., XIV, 43. — ¹² Bern. epist. CXIV, statim a princ. — ¹³ Eccli., I, 11. — ¹⁴ Bern., in *Cant.*, serm. XXIX, post med. — ¹⁵ Eccli., I, 12.

(a) *Cat. edit. nobis*. — (b) *Cat. edit.* ea ad timendum afficit.

lectabit cor, et dabit lætitiā, et gaudium in longitudinem dierum, id est, in æternum, quia timor Domini permanet in sæculum sæculi. Ecce utriusque hominis experimentalis delectationis perpetuus. Tercio illud delectabile convivium mentis quantum ad interiorem vitam, et exteriorem, in timore Domini feliciter consummatur. Unde in *Ecclesiastico*¹: *Timentī Deum bene erit in extremis*, scilicet hominis, quando perficitur et consummatur; *et in die defunctionis benedicetur*, quantum ad vitam exteriorem, quæ tunc cum benedictione terminatur. *Ecce sic benedicetur homo, qui timet Dominum*, ait Psalmista². De perfecta consummatione istius sancti timoris dicit Joannes Cassianus, de *Institutione monachorum*, sic³: «Principium nostræ salutis nostræque sapientiæ, secundum Scripturas, timor Domini est. De timore enim Domini nascitur compunctio salutaris; de compunctione cordis procedit abrenuntiatio, id est, contemptus omnium facultatum; de abrenuntiatione humilitas procreatur; de humilitate mortificatio voluptatum generatur; de voluptatum mortificatione extirpantur atque marcescunt universa vitia; de vitiorum expulsiōne virtutes fructificant atque succrescunt; de virtutum pullulatione puritas cordis acquiritur; per cordis puritatem apostolicæ charitatis perfectio possidetur. Itæc fuit sententia Beati Antonii. » Itæc ille. *Time-te ergo⁴ Dominum, omnes sancti ejus, quoniam nihil deest timentibus eum*, ait Psalmista. Hæc de dono timoris sufficiant.

SECTIO II. ^(a)

DE DONO PIETATIS.

CAPUT PRIMUM.

Quid donum pietatis dicatur (b), et qualiter a pietate naturali et acquisita distinguatur.

Secundo dicendum est de dono pietatis, quod immediate sequitur donum timoris in ascendendo: quod ostendit Anselmus⁵ in libro de *Similitudinibus*, ubi dicit sic: «Huic denique dono timoris Spiritus sanctus superimponit pietatem, cum menti sic timentī suipsius aspirat compassionem, pieque recolere facit, quam misera erit, si a Deo separata, in inferno, cum

diabolo torta fuerit: ideo rationabiliter a dono timoris, ascendit ad donum pietatis. » Cum quo et Augustinus concordat, dicens: «Cor contritum et humilatum sacrificia Deo, unde ascendatur ad pietatem, ut non resistatur voluntati ejus, sed obediatur. » Hunc ordinem multi tenent, ut supra patet.

De hoc autem dono pietatis sunt tria notanda: primo, quid donum pietatis dicatur (c), et qualiter a pietate naturali et acquisita distinguatur; secundo, qualiter per donum pietatis dies spiritualis oriatur, proficiat, et perficiatur; tertio, qualiter per donum pietatis menti convivium præparetur. Primo igitur videndum est, quid donum pietatis dicatur. De quo notandum est, quod, sicut dicit Hugo in libro de *Claustro animæ*, «pietas est ex benignæ mentis dulcedine, grata omnibus, auxiliatrix affectio infusa, et divini cultus devotio religiosa. » Ex quo patet, quod donum pietatis est dulcis radius a Sole infinite pietatis mentibus inspiratus, quo mens in seipsa illuminatur, quia radius solaris in seipso efficitur (d) et reficitur, quia a fonte dulcedinis ad Deum, ut ad patrem colendum, sursum habilitatur, et inferius ad proximo subveniendum pie inclinatur. Et quia affectio pietatis inclinans ad aliquid est multiplex: quedam enim est innata, quedam acquisita, quedam infusa, ut ostendit Hugo in tractatu, qui incipit, *Carissime*: ideo de illis aliquid dicendum est.

Primo ergo sciendum est, quod pietas innata est quedam affectio inclinans ad aliquid, ut ad filios parentes, et e converso, et ad patriam, et cætera hujusmodi. Et hæc est passio naturalis: nam hæc pietas etiam in brutis invenitur. Unde Solinus, in libro de *Mirabilibus mundi*, et Isidorus, in *Etymologiis*⁶, dicunt: «Eximia ciconiæ inest pietas. Nam quantum temporis parentes impendunt fœtibus educandis, tantum temporis pulli impendunt parentibus in senectute educandis: quod et de corvis narratur. » Unde hæc pietas non est donum Spiritus sancti, licet ab eo detur, quia hæc cum illis nascitur. Ista autem, quæ est donum Spiritus sancti, a Deo inspiratur, ut dicit Augustinus.

Item est quedam pietas acquisita, de qua dicit Gregorius in *Moralibus* sic⁷: «Sunt non-

Donum
pietatis
quid di-
catur.

¹ Eccli., 1, 43. — ² Psal., CXXVII, 4. — ³ Cassian., (a) Cæst. edit. deest titulus, Sectio II. — (b) Cæst. edit. dicitur. — (c) Cæst. edit. dicitur. — (d) afficitur.

de Instit. Monach., c. XLIII. — ⁴ Psal., XXXIII, 10. — ⁵ Imo Eadmer., de Similit., c. CXXX, al. CXXXI, in Append. Oper. Anselm. — ⁶ Isid., Etymol., lib. XII, c. VII. — ⁷ Greg., Moral., lib. XXI, c. XIV.

nulli, qui pietatis suæ viscera tendere ad incognitos nesciunt, sed solum ad eos quos per assiduitatem notitiæ didicerunt, quorum miserentur : apud quos plus familiaritas, quam natura valet, dum quibusdam necessaria, non quia homines sunt, sed quia noti sunt, largiuntur. » Sed ista pietas etiam non est donum Spiritus sancti, de quo modo loquimur; sed est virtus ex quadam familiari notitia contracta, unde ad extraneos et inimicos non extenditur. Hæc autem, quæ est donum Spiritus sancti, a Deo datur, et ad inimicos extenditur. Unde apud *Matthæum* dicitur ¹ (a) : *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui vos oderunt.*

Item est alia pietas menti a fonte pietatis infusa, de qua dicit Bernardus in Epistola quadam sic : « O elementissima pietas, quæ non desinit sua largiri beneficia, non solum his ubi nullum meritum invenitur, sed et his ubi totum videtur contrarium ! » De hac pietate, et ejus utilitate dicit Ambrosius, *super Psalmum Beati immaculati in via* ² : « Pietas grata est Deo, Dominum conciliat, necessarios et parentes fovet : est Dei cultura, merces parentum, filiorum stipendium. Pietas, inquam, iustorum tribunal, egenorum portus, miserorum refugium, vel suffragium, indulgentia peccatorum. » Hæc ille. Hæc est perfecta pietas, quæ et antequam flectatur precibus, novit condescendere fatigatis, ait Cassiodorus ³ in epistola. Et hæc pietas est donum Spiritus sancti; quæ, sicut dicit Apostolus ⁴, *ad omnia utilis est, promissionem habens vitæ, quæ nunc est, et futuræ*: ubi dicit Glossa : « Omnis summa disciplinæ, et consummatio, consistit in pietate et misericordia. » Pietas ut sæpius respicit necessitatem spiritualem; unde quædam Glossa dicit : *Exerce te ad pietatem*, id est, ad fidem puram, et veritatem rectam. » Hæc est pietas; misericordia vero, quæ est secundus actus pietatis, respicit necessitatem spiritualem et corporalem. Unde Augustinus, in libro de *Opere Monachorum*, dicit ⁵ : « Multo misericordius operatur erga animas infirmorum, qui bonæ famæ servorum Dei consulit, quam qui erga corpora ægrotantium sollicitus panem esurientibus tribuit. » Opera hujus misericordiæ sunt quatuordecim, videlicet septem corporalia, et septem spiritualia. Corporalia sunt hæc : visi-

tatio infirmorum, potatio sitientium, cibatio esurientium, redemptio captivorum, vestitio nudorum, collectio peregrinorum, et sepultura mortuorum. Prima sex sunt in Evangelio, aliud in Tobia. Opera misericordiæ spiritualia sunt hæc : delinquenti ignoscere, peccantem corrigere, ignorantem docere, titubanti consulere, mœstum consolari, pro salute proximi orare, et injurias sustinere, ut alter mitigetur. Et sic patet, quid est pietas.

CAPUT II.

Qualiter per donum pietatis dies spiritualis oriatur, proficiat, et perficiatur.

Secundo videndum est, qualiter per donum pietatis in regno animæ dies spiritualis oriatur, proficiat, et consummetur. De quo notandum est, quod, sicut dicit Gregorius in *Moralibus*, « dies uniuscujusque doni est sua illuminatio. » Ipsa enim dona, lumina sunt. Cujus ratio est, quia ille donatur in eis, qui est sol infiniti splendoris et ardoris, scilicet Spiritus sanctus. Cum igitur elevatio (b) solis corporalis super terram faciat diem corporalem, in qua oportet operari opera corporalia corpori necessaria, cur non multo magis præsentia Solis æterni, scilicet Spiritus sanctus, in mente humana causat diem spirituales, in qua oportet operari opera spiritualia necessaria spiritui, et sicut opera pietatis, etiam aliorum habituum? Omnia enim opera nostra mortua sunt sine pietate, prout est cultus Dei. Quare Apostolus dicit, exhortando Timotheum ⁶ : *Exerce te ipsum ad pietatem. Nam corporalis exercitatio ad modicum utilis est; pietas vero ad omnia utilis est.* Cujus rationem reddit Hugo de sancto Victore, dicens : « Visibilis actio est quasi quoddam corpus; devotio vero quasi spiritus ejus, quia devotio charitatis actionem vivificat, sicut anima corpus. » Unde omnis actio, quæ sine devotione est, mortua est, quia, sicut postea dicit, « licet quod vivit moriatur, tamen vita non moritur. Actio quidem transit; sed pietas actionis, licet fiat in tempore, non tamen finitur cum tempore. » Hæc ille. *Opera enim* ⁷ *illorum sequuntur illos.* Ex quo patet, quod sententia Apostoli vera est : quia pietas omnibus prodest, quæ est ex benignæ mentis dulcedine grata, auxiliatrix omnibus, affectio infusa, ut dictum est.

Præseu-
tia Spiritus
sancti causat
diem spirituales
in anima

Opera
misericordiæ
quot et
quæ.

¹ *Matth.*, v, 44. — ² Ambros., in *Psal.* cxviii. —

³ Cassiod., lib. iv, epist. xxvi. — ⁴ *1 Tim.*, iv, 8. —

(a) *Cæt. edit.* Unde *Matthæus* dicit. — (b) latine.

⁵ Aug., de *Oper. Monach.*, c. xxii. — ⁶ *1 Tim.*, iv, 7, 8. — ⁷ *Apoc.*, xiv, 13.

Sed sciendum, quod sicut in die exteriori tress horæ distinguuntur, scilicet mane, quod est initium diei; meridies, quæ est diei medium; et vespera, quæ facit diei et laboris terminum: sic in die spirituali pietatis distinguuntur tres horæ, id est, mane quod (a) est initium pietatis lucentis circa subjectum proprium; meridies, qui (a) est fervor pietatis lucentis ad divinum cultum; et vespera, quæ est inclinatio pietatis lucentis ad proximum: in qua hora completur terminus laboris, et fit initium quietis. Primo igitur donum pietatis oriens ex Sole aeterno, velut quoddam mane et initium diei spiritualis, in mente diem inchoat, quia, ut dicitur in *Ecclesiastico* ¹, *pie agentibus dabit Dominus sapientiam*. Sapientia autem est ² *lumen* pietatis *inextinguibile*. Quanto autem pietas magis operatur, tanto lumen sapientiæ magis ei datur, quo crescit et proficit usque ad perfectum diem. Sic et operatio impietatis lumen pietatis in mente minuit, et tenebras gignit. Unde in *Proverbio* dicitur ³: *Iustorum semita quasi lux splendens procedit, et crescit usque ad perfectum diem*. Via autem impiorum tenebrosa, nesciunt ubi corruant. Hoc igitur donum pietatis mane suæ diei inchoat, dum nova luce mentem irradians, ad suiipsius compassionem inclinat. Dicit enim Anselmus ⁴, in libro *de Similitudinibus*: « Spiritus sanctus pietatem menti inspirat, dum eam sibi compati, pieque recolere facit, quam misera erit si a Deo separata fuerit. » Ex qua inspiratione mens illuminata omnes operationes pio desiderio in fontem pietatis intendit, et omnem impietatem excludit. Tunc pietatis donum in mente ⁵ *sicut lux auroræ, oriente sole, mane absque nubibus rutilat*, et ad horam meridianam proficiendo properat, in qua divinum cultum ferventer et perfecte exercet.

Secundo donum pietatis facit horam meridianam diei spiritualis in anima: quia, sicut dicit Augustinus, *de Civitate Dei* ⁶, « pietas proprie est cultus, qui debetur soli Deo, tanquam excellentior et perfectior. » Sed nota quid sit iste cultus. Ad quod respondet Augustinus, in libro *de Verbis Domini* ⁷: « Colimus Deum, et Deus colit nos. Colimus Deum adorando, et ut cultum nostrum invocando; colit nos Deus amando tanquam agricola, quia agricultura ejus in

nobis est, eo quod non cessat verbo suo extripare mala semina de cordibus nostris, et aperire cor nostrum, tanquam sermonis aratro plantare semina præceptorum, et expectare pietatis fructum. » Sed ad quid est pietatis fructus? Respondet: *Ad omnia utilis est*.

Sed notandum quod duplex est cultus, scilicet cultus interior, et exterior. Interior cultus est quo quis se offert Deo tanquam principio suæ creationis, et fini suæ beatificationis; et hoc, quantum potest, secundum omnia quæ ab ipso recepit. Quod recta ratio dicitur, et natura ad hoc inclinat. Ratio dicitur, quia inferius debet subesse superiori a quo dependet, et a quo multipliciter deficit; ideo indiget ejus influenza, quam consequitur natura rationalis suum superius colendo, ut dictum est. Similiter natura ad hoc inclinat: quod satis ostendit natura rationalis, cujus desiderium non quiescit plene, nisi in suo superiori. Unde Augustinus, in libro *Confessionum* primo, dicit ⁸: « Domine, inquietum est cor meum, donec veniat ad te. Cujus ratio est, [quia Dominus est anime patria, ut dicitur in libro *de Spiritu et Anima*. Simile dicit Isaac in libro *de Contemptu mundi* ⁹, in principio. Cultus exterior consistit in oblationibus, sacrificiis, adorationibus, et similibus, quæ sunt signa protestantia interiorem cultum, qui soli Deo debetur. Unde Augustinus, in libro *de Civitate Dei*, dicit ¹⁰, quod hic cultus soli Deo debetur, quia videmus in omni republica observari, quod rectorem suum aliquo singulari signo honorat, quem quicumque alteri exhiberet, incurreret crimen læsæ majestatis. Unde lege divina pœna mortis statuitur his, qui divinum honorem aliis exhibent ¹¹: *Qui immolat diis occidetur, præterquam Domino soli*.

Et tamen sciendum, quod aliquis cultus potest exhiberi aliquibus creaturis sine peccato, ut reliquiis sanctorum, sanctæ Crucis, et imaginibus Christi, et hujusmodi. Unde Damascenus, loquens de adoratione imaginum, dicit ¹², quod in veteri testamento non fuit assuetus usus imaginum. Cujus ratio est, quia Dominus invisibilis, incorporalis, et incircumscrip-tus, adhuc carnem non assumpserat; incarnato autem Christo, decuit (b) habere imagines, primo ad reme-

¹ *Ecclesi.*, XLIII, 37. — ² *Sap.*, VII, 10. — ³ *Prov.*, IV, 18, 19. — ⁴ *Imo Eadm.*, loc. cit. — ⁵ *II Reg.*, XXIII, 4. — ⁶ *Aug.*, *de Civit. Dei*, lib. I, c. I. — ⁷ *Ibid.*, *de verb.*

(a) *Cæt. edit.* quæ. — (b) *Al.* docuit, mendose.

Dom., *serm.* LIX, al. LXXXVII, n. 1. — ⁸ *Aug.*, *Confess.*, lib. I, c. I. — ⁹ *Isaac Syrus*, *de Cont. Mundi*, c. I. — ¹⁰ *Aug.*, *de Civit. Dei*, lib. I, c. IV. — ¹¹ *Ezech.*, XXII, 20. — ¹² *Damasc.*, *de Fid. Orthod.*, lib. IV, c. XVII.

In die
pietatis
disting-
guuntur
tres ho-
ræ.

Mane
diei pie-
tatis.

Cultus
duplex.

Adora-
tio ima-
ginum.

morationem actuum Christi et martyrum, ut simplices litteras nescientes, triumphos Christi et martyrum vitam in picturis, quasi in libris, legerent. Et Damascenus, ad confirmationem sui dicti, adducit exemplum Christi, de quo refertur, quod Abagaro (a) Edessenorum rege mittente pictorem, ut imaginem Domini depingeret, quo non potente propter resplendentem claritatem faciei Christi, Dominus vestimento appposito faciei suae similitudinem propriæ faciei mirabiliter impressit, et sic suam imaginem desideranti regi transmissit. Imaginibus igitur et reliquiis debetur aliqua reverentia sibi competens; soli autem Deo debetur latria. Quando igitur pietas, quæ est cultus Dei, facit mentem nostram colere Dominum ut principium nostræ creationis, et finem nostræ beatificationis, tam per operationes interiores, quam per operationes exteriores, fit mens humana sicut lux meridiana clara, quando absque nubibus rutilat.

Tertio donum pietatis diem spiritualem in anima consummat, et labores ejus terminat, dum mentem ad misericordiam proximi compatiendo inclinat. Hoc enim donum pietatis alium diem a prædicta die timoris facit in anima, ut dicit Gregorius in *Moralibus* ¹, et eandem per misericordiam consummat. Et quia jam donum pietatis in homine diem spirituales initiavit, illuminando eum per inclinationem et veram compassionem quantum ad seipsum, et secundo lumen meridiani fervoris menti influxit, dum eam illuminat et inflammat ad exercendum divinum cultum: ideo tertio pietatis lumen vespertinum diei spiritualis in mente terminat, dum eam clementer per misericordiam inclinat ad proximum. Dicit enim Joannes ²: *Qui diligit fratrem suum, in lumine est, et scandalum in eo non est, scilicet tenebrarum.* Illud tamen lumen dicitur vespertinum respectu luminis meridiani. Unde Lincolnensis, *super Angelicam Hierarchiam*, cognitionem quæ habetur a creaturis de Deo, vocat cognitionem vespertinam, ideo quia lumen pietatis, quod inclinat ad divinum cultum, purius et melius videtur, quam quod inclinat ad proximum. Quare et Bernardus dicit ³: « Porro in aliud tendere, quam in Dominum, licet propter Dominum, non otium Mariæ, sed negotium Marthæ est, quæ adhuc sollicita est, et turbatur erga plurima,

cum unum sit necessarium. Et ideo non potest terrenorum actuum anima vel tenui pulvere conspergi. » Sic igitur donum pietatis causat mane, meridiem, et vespem in die sua, *Factum est ergo vespere et mane dies secundus*, ut habetur in *Genesi* ⁴.

CAPUT III.

Qualiter per donum pietatis menti convivium præparetur.

Tertio videndum est, qualiter per donum pietatis, in regno Dei et animæ, convivium spirituale animæ et omnibus viribus ejus præparetur. Dicit enim Gregorius in *Moralibus* ⁵: « Pietas in die suo convivium facit, et menti exhibet, quia cordis viscera misericordiæ operibus replet. Opus autem bonum est cibus animæ, » ut dicit Gregorius. Et idem dicit ⁶: « Comedere animæ est bonis operibus satiari. » Hæc ille. Primo igitur donum pietatis prudentissime a convivio suo impietatem et omnem familiam illius expellit, quia omnia fercula mentis influit, et insipida facit. Nam, ut ait Augustinus in sermone quodam, etiam justitia, quæ est virtus specialis, et dulce ferculum piæ mentis, sine pietate crudelitas est. In crudelitate autem nulla dulcedo est; sed amaritudo impietatis in ea regnat: quare cibaria animæ nullo igne charitatis decoquit, sed cruda et insipida relinquit. Unde Seneca, in libro *de Moribus*, dicit: « Respice crudelitatem, et matrem ejus iram, cum omni familia sua. » Hæc enim humanæ naturæ maxime inimica est, pietas autem amica est, ait Tullius, libro tertio *de Officiis*; ideo ipsa est dulce condimentum humanorum actuum. Quare per oleum significatur, ut ait Richardus ⁷, in tractatu *de Geminis Paschate*. Et sic donum pietatis, impietatem a convivio suo omnino expellit.

Secundo donum pietatis non solum invitat omnes vires mentis, tanquam incolas regni, ad suum convivium, sed exteriores et laborantes, dicens ⁸: *Venite ad me omnes qui laboratis, et onerati estis, et ego reficiam vos.* Similiter et pia mater pietatis omnes vires et virtutes suas ad operationes et ad officia dulciter inclinat, et inter se concordat, et ad concordiam morum et ad amicitiam mutuam vehementer invitat, et

Pietas impietatem expellit a convivio suo.

¹ Greg., *Moral.*, lib. 1, c. XVI. — ² 1 Joan., II, 10. — ³ Bern., in *Can.*, serm. XL, circa med. — ⁴ Gen., (d) At. Abagaro.

1, 8. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. 1, c. XVI. — ⁶ Ibid., lib. XXI, c. VIII. — ⁷ Richard., *de gemin. Pasch.*, circa med. — ⁸ Matth., XI, 28.

ad cultum Dei tanquam ad officium proprium, maxime instigat. Quod bene ostendit Hugo, dicens sic ¹: « Invitat pietas desperatum: trahit charitas invitum: misericordia pacificat iratum: hilaritas reddit securum: affabilitas familiarem facit: familiaritas secretum aperit: apertio secreti amicitiam parit: morum concordia amicitiam custodit: humilitas Deo proximum facit. » Hæc ille. Et si pietas omnes convivantes inter se concordat, et ad exteriores inclinat, et eos Deo approximat, eum colendo humiliter, et obediendo viriliter: sola enim humilitas Dominum perfecte colit: sunt et aliæ familiæ pietatis, quarum quædam ministrant in choro, humiliter psallendo; quædam in refectorio, dulciter ministrando; quædam in dormitorio, somnum quietæ contemplationis procurando; quædam in coquina, mentis opera bona, tanquam cibaria dulcia, igne charitatis decoquendo; quædam in infirmaria, debiles pie reficiendo; quædam in capitulo, misericorditer et compassive corripiendo. Et sic pietas omnes ministrantes sua dulcedine reficit et consolatur. Quod et dici potest de tota familia animæ; alioquin pietas non esset utilis ad omnia.

Tertio denum pietatis omnes incolas et convivantes regni Dei et animæ, quod in nobis est, ut dicit Dominus, multipliciter reficit, dum eis diversa fercula spiritualia apponit. Sed prenotandum est, quod, sicut dicit Augustinus ² libro decimo de Civitate Dei, pietas est cultus Deo debitus principaliter. Cujus ratio est, quia homo efficitur debitor alicujus diversimode: vel secundum ejus excellentiam, vel secundum beneficia accepta; et secundum utrumque istorum est homo debitor Dei, quia Deus primum et summum locum obtinet, quia est excellentissimus, et principium nobis essendi, causandi, conservandi, gubernandi, et beatificandi. Ideo pietas est summæ originis pius sensus, et devotus affectus, et fidelis famulatus sive cultus per fidem, spem, et charitatem. Istis enim colitur Deus, ut dicit Augustinus ³, dum per fidem, spem et charitatem in Deum tenditur: ad quod pietatis donum inclinat et habilitat. Et in hoc cultu divino pietas fercula dulcia et multifaria menti apponit et propinat. Nam in fide tot dulcia fercula menti exhibentur, et pascua virentia ostenduntur, quot saporosæ virtutes et veritates

in ea continentur, quæ sunt miræ. Unde Bernardus dicit sic ⁴: « Illi scilicet cultores Dei pro fidei magnitudine digni inveniuntur, qui in omnem plenitudinem Dei inducuntur, nec est in omnibus apothecis sapientiæ aliquid omnino, a quo Deus scientiarum Dominus arcendos censeat cupidus veritatis, non conscios vanitatis. Magna enim fides, magna meretur. » Sequitur: « Istiusmodi magnis spiritibus magnus occurrit Sponsus, emittens lucem et veritatem suam, eosque adducit et deducit in montem sanctum suum, et in tabernacula sua. Regem in decore suo videbunt præeuntem se ad speciosa deserti, ad flores rosarum, ad lilia convallium, ad amœna hortorum, ad irrigua fontium, ad delicias cellariorum, et odoramenta aromatum, postremo ad ipsa secreta cubilis, ubi sunt thesauri sapientiæ et scientiæ penes Sponsum absconditi. Hæc vite pascua præparata sunt in refectorem animarum fidelium. Beatus vir, qui implevit desiderium suum ex ipsis. » Hæc Bernardus. Hæc pascua dulcissima fides menti ostendit. Quid enim non invenit ignota, comprehendit immensa, apprehendit novissima, » ait Bernardus ⁵ super Cantica. Et Augustinus, de Verbis Apostoli, dicit ⁶: « Nullæ majores divitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla hujusmodi substantia major est, quam fides catholica, quæ peccatores salvat, cæcos illuminat, mortuos vivificat, » et cætera multa quæ ibi enumerantur, quæ omnia mentem reficiunt. Secundo pietas in cultu divino, qui fit per spem, non ut est passio, sed ut est virtus theologica, mentem ad convivium introducit, et ibi multa fercula sapida ei proponit, et convivantibus. Proprium enim objectum spei est beatitudo æterna, quæ est status omnium bonorum aggregatione perfectus, ut ait Boetius, de Consolatione ⁷. Sed sperare beatitudinem æternam, sive Deum, est appropinquare illi, quia sperans propinquius se habet ad Deum, vel beatitudinem, quam desperans, ut patet. Quare magis attingit Deum, innitens ejus auxilio ad consequendum bonum speratum, quam fides, dicens ⁸: *Mihi autem adhærere Deo bonum est, ponere in Domino Deo spem meam.* Unde et beatus Augustinus, libro de

Objectum spei proprium.

¹ Hug., de Claustro Anim., lib. III, c. v. — ² Aug., de Civit. Dei, lib. X, c. 1. — ³ Id., Enchirid., c. III. — ⁴ Bern., in Cant., serm. XXXII, post med. — ⁵ Bern.,

in Cant., serm. XXVIII, post med., et LXXVI, ante med. — ⁶ Aug., de verb. Apost., serm. 1, al. CCCLXXIV, n. 3. — ⁷ Boet., de Consol. Phil., lib. III, pros. 2, non longe a princ. — ⁸ Psal. LXXII, 28.

Trinitate, attribuit spei quoddam frui, ubi dicit ¹: « Quoddam est frui, quod est spei, et non rei; ex quo spes immediatius attingit Deum quam fides, et sic magis propinquat Deo. » Quanto autem mens per spem magis appropinquat, tanto suaviores odores Dei sentit. Quod ostendit Bernardus, dicens ²: « Licet Dominus suavis sit universis, maxime autem domesticis, quanto ei quis familiaris, pro vitæ meritis et puritate mentis, appropriat, tanto eum recentiorum aromatum arbitror, et unctionis suavioris sentire fragrantiam. Porro hujusmodi non capit intelligentia, nisi quantum attingit experientia. » Et ibidem ostendit piæ spei plures odores esse diversas virtutes, dicens: « Videsne aliquos magis ad penitentiam animari spe indulgentiæ, imo omnino, Domine Jesu, propter mansuetudinem quæ prædicatur in te, curremus post te in odorem unguentorum tuorum, audientes, quod non spernas pauperem, non horrescas peccatorem, nec horruisti confitentem latronem, non lacrymantem peccatricem, non Chananæam supplicantem, non deprehensam in adulterio, non clamantem publicanum, non negantem discipulum, non persecutorem discipulorum, non crucifixores tuos. In odorem istorum unguentorum piissimorum curremus, donec regeneremur in spem vivam. » Hæc spes immortalitatis plena est. Et sicut dicit Gregorius ³, « spes illa in æternitatem animam erigit, et ideo nulla mala, quæ exterius tolerat, sentit. » Tertio pietas in cultu divino, qui fit in charitate, dulcia cibaria a fide convivantibus indicata (a), et a spe præparata jam gustare facit. Ratio hujus est, quia charitas perfectius attingit Deum, quam fides vel spes. Licet enim mens Deum attingat aliquantulum in lumine fidei sub spe, vel ratione visionis ænigmaticæ, hæc tamen non est perfecta attingentia, nisi Deus qui est præsens menti per modum sic visi, fiat præsens sub ratione sperati et amati. Spes enim præsupponit fidem, quia ⁴ *accedentem ad Deum oportet credere, quia est*. Et ideo spes aliquantulum magis attingit Deum quam fides, ut supra dictum est. Sed nec hæc attingentia, seu præsentia spei perfecta est, nisi Deus attingatur, et præsens fiat per modum amati et amplexus, quæ debentur volitivæ potentie, cui proprie convenit habere, et possi-

dere, ut patet per Augustinum, ubi dicit sic ⁵: « Appetitus quo inhiatur rei cognoscendæ fit amor cognita, dum tenet atque amplectitur placidam prolem, id est, notitiam, gignentique conjungit. » Et idem Augustinus dicit ⁶, quod quidam Deum cognoscunt, et tamen eum propter hoc non habent. Ubi præscindit cognitionem ab habere. Multum enim differt, cibum cognoscere, habere, et gustare. Gustus autem non est in cognitione, sed in amore. Hujus ratio est, quia dicit Hugo, *super Angelicæ Hierarchiæ* ⁷: « Amor acutus est, et transit omnia, et penetrat, donec ad anatum, et in ipsum veniat; nec quiescit, donec amatum teneat, et dicat: Non dimittam ipsum, donec introducam eum ad omnia intima mentis meæ, ubi esurio et sitio ipsum; » ut dicitur in *Cantico* (b). Quod exponens Bernardus dicit: « Quis te non teneat, Domine, qui tenentem te spe fortificas, perfectione decoras, perseverantia conducis, remuneratione perducis, ut scilicet reficias? » Sequitur: « Ego autem non dimittam te, nisi benedixeris mihi; et nunquam dimittam te, quia non benedicis, nisi tenentes te. » Hæc ille. Igitur tenetur in cultu charitatis, quia ⁸ *Deus charitas est; et qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo*. In quo Dominus manet, dulci charitate reficitur, quia, sicut dicit Richardus, « amor, sive charitas, est dulcedo saporis intimi; et quanto quis ardentius amat, tanto dulcius gustat. » Igitur in charitate est dulcior refectio. Iste gustus amarus totam familiam convivii mentalis primo ab impuritate munda, virtutibus adornat, dulcedine cibis, dilectione inebriat, lumine serenat, gaudio exhilarat. Ista Rabanus in sermone quodam declarat, dicens: « Amor est ignis in meditatione, purificans mentem a sordibus vitiorum omnium; est lux in oratione, mentem irradians claritate; est mel in gratiarum actione, mentem dulcorans in dilectione divinorum beneficiorum; est vinum in contemplatione, mentem inebrians jucunda dilectione; est sol in beatitudine, mentem clarificans serenissima illuminatione; est vita, mentem exhilarans ineffabili gaudio, perenni jubilatione. » Hic cultus charitatis fidem et spem format et conformat, et totum convivium mentis et consummat et perficit. Unde Cassiodorus, *super Psalmos*, dicit: « Charitas est mors

¹ Aug., de *Trinit.*, lib. X, c. XI, n. 17. — ² Bern., in *Cant.*, serm. 11, non longe a princ. — ³ Greg., *Moral.*, lib. VI, c. XXI. — ⁴ Hebr., XI, 5. — ⁵ Aug., de *Trin.*, lib.

IX, c. XII, n. 18. — ⁶ Id., ad *Dard.*, epist. LVII, al. CLXXXVII, n. 21. — ⁷ Hug., in *Cat. Hier.*, c. VII. — ⁸ Joan., IV, 16.

(a) *Cæt. edit.* fidei... judicata. — (b) Item *Cantica*.

criminum, virtus pugnantium, palma victorum, concordia mentium, societas electorum: quam fides concipit, ad quam spes currit, cui profectus omnium bonorum servit. » Ad quod convivium nos conducat, qui est benedictus in æternum.

SECTIO III. ^(a)

DE DONO SCIENTIÆ.

CAPUT PRIMUM.

Quæ scientia donum Spiritus sancti dicatur.

Tertio dicendum est de dono scientiæ, quod immediate sequitur donum pietatis: quia, sicut dicit Gregorius in *Moralibus* ¹, « nulla est scientia, si utilitatem pietatis non habet. » Et Anselmus dicit ²: « Post donum pietatis, Spiritus sanctus scientiam superimponit pietati, cum mens sic timet sibi, et compatitur, ut quo valeat modo salvari, scrutatur, eique Spiritus sanctus hujus rei cognitionem largitur. » Hunc etiam ordinem donorum tenet Augustinus ³, de *Doctrina Christiana*. De hoc autem dono scientiæ sunt tria notanda: primo, quæ scientia donum Spiritus sancti dicatur; secundo, qualiter per donum scientiæ in anima dies oriatur; tertio, quo modo per donum scientiæ menti convivium præparetur.

Circa primum nota, quod Bernardus, *super Cantica*, in quodam sermone dicit: « Scientia quedam est secularis, quæ inebriat non charitate, sed curiositate; implet, sed non nutrit; inflat, et non edificat; ingurgitat, et non confortat. Et talis scientia non est donum Spiritus sancti. Est alia scientia de qua Augustinus dicit ⁴: « Est scientia quæ non est rerum vanarum, nec rerum curiosarum, sed de his, quibus fides saluberrima, quæ ad veram beatitudinem ducit, gignitur, nutritur, defenditur, roboratur: » et hæc dicitur donum Spiritus sancti. Et hoc donum gratuitum est lumen supernaturale, cujus actus est bene judicare, secundum regulas legis æternæ, de agibilibus per nos, quorum non est determinata via quoad nos, qualiter fieri debeant, eo quod non semper uniformiter fienda sunt. Unde per donum scientiæ, innotescit homini rectum judicium de creaturis,

quod non est in eis verum bonum: et hoc fit per lumen supernaturale, scilicet per principia fidei, quæ sunt articuli fidei. Ideo, ex consequenti, ad donum scientiæ pertinet resolvere hominis actiones ad fidei articulos, ut ad principia. Et notandum est, quod donum scientiæ principaliter respicit speculationem, scilicet in quantum homo scit quid fide tenere debeat. Secundo, se extendit ad operationem, quia per scientiam credibilem, et eorum quæ ad credibilia consequuntur, dirigitur in agendis. Unde illi donum scientiæ habent, qui ex infusione gratiæ certum judicium habent circa credenda, sic quod in nullo deviant a rectitudine justitiæ. Et hæc est scientia sanctorum, de qua dicitur ⁵: *Justum deduxit Dominus per vias rectas, et dedit illi scientiam sanctorum*. Ex his patet, quod donum scientiæ est habitus infusus, in quo homo habet certum judicium circa credenda et agenda. Igitur, sicut dicit Hieronymus in *Prologo super Biblia*, « Discamus in terris, quorum scientia remanebit nobis in cælis. » Valde enim indignum esset, quod tantum laborarem circa scientiam et virtutes, si desideret esse in morte. Unde Hieronymus ibidem dicit ⁶, quod sacra Scriptura est habitaculum regni cælestis. Evacuabitur tamen imperfectio ejus.

CAPUT II.

Qualiter per donum scientiæ dies in anima oriatur.

Secundo videndum est, qualiter per donum scientiæ in anima dies oriatur. De quo notandum est, quod cum donum scientiæ sit habitus luminosus, a Spiritu sancto animæ infusus, qui omnia scrutatur, et omnem veritatem docet, quo habitu anima habet rectum et certum judicium circa credenda et agenda, ut supra dictum est, hujusmodi non possunt fieri sine lumine. Lumen autem facit diem, sicut dicit Ilugo in libro *de tribus Diastis*. Planum est, quod donum scientiæ causat diem spirituale in anima, quæ secundum majorem et minorem illuminationem causat mane, meridiem, et vespertinam horam. Mane hujus diei causat donum scientiæ, dum se extendit ad lumen scientiarum acquisitarum per studium et doctrinam: quæ scientiæ, licet sint quædam lumina, tamen sunt obscura, quia,

Donum scientiæ causat diem in anima tribus horis distinctum.

¹ Greg., *Moral.*, lib. I, c. xv. — ² Anselm., *de Similit.*, c. cxxx. — ³ Aug., *de Doct. Christ.*, lib. II,

(a) *Cæd. edit. deest tit. Sectio III.*

c. vii. — ⁴ Aug., *de Trinit.*, lib. XIV, c. i. — ⁵ Sap., x, 10. — ⁶ Hieron., *ad Paulin.*, epis. ciii, circa fin.

sicut dicit Hugo ¹ in *Prologo super librum Angelicæ Hierarchiæ*, « philosophis vel sapientibus mundi datum est veritates aliquas invenire propter nos, quibus consummatio servabatur. Unde invenerunt veritatem illam, quam oportuit suscipere filios vite, ad obsequium summæ veritatis. Illis labor appositus est, nobis autem fructus servabuntur. Ipsi arcana sapientiæ non noverant, quia conditorum thesaurorum, scilicet incarnatum Jesum non noverant; sed naturali documento solo utentes, lippienti acie lumen nubilum et ambiguum adduxerunt: propterea erraverunt et evanuerunt, cum mente transire vellent ea quæ eis concessa sola fuerant nosse. » Etiam hæc scientia assimilatur auroræ, quæ est mane et initium diei. Aurora enim est lux nova tenebris permixta, ut dicit Richardus ². Sic et scientiæ humanæ tenebris permixtæ sunt, donec donum scientiæ faciat nos circa eas juste sentire, et recte judicare.

Secundo donum scientiæ extendens se ad lumen sacræ Scripturæ, et ad credibilia, causat in anima horam meridianam diei spiritualis. Nam lumen horæ meridianæ clarius illuminat, et vehementius inflamat, ut patet ad sensum. Sic lumen sacræ Scripturæ super omnes scientias mentem clarius illuminat, et vehementius inflamat. Unde Gregorius dicit sic ³: « Quamvis omnem scientiam atque doctrinam Scriptura sacra sine aliqua comparatione transcendat, ut taceam quod vera prædicat, quod ad cœlestem patriam vocat, quod a terrenis desideriis ad superna amplectenda cor legentis invitat, quod dictis obscurioribus exerceat fortes, et parvulis humili sermone blanditur, quod nec clausa est ut pavesci debeat, nec sic patet ut vilescat, quod usu fastidium tollit, et tanto amplius diligitur quanto amplius meditatur, quod legentis animum humilibus verbis adjuvat, sublimibus vero sententiis levat, quod aliquo modo cum legentibus crescit, quod ab avidis lectoribus quasi recognoscitur, et cum doctis semper nova reperitur: ut ergo de rerum pondere taceam, scientias tamen omnes atque doctrinas, ipso etiam locutionis suæ more transcendit. » Hæc ille. Sic ergo donum scientiæ per lumen sacræ Scripturæ animam illuminat et inflamat ad modum lucis meridianæ, ut dicatur de ea illud Isaïæ ⁴: *Sicut lux meridiana clara est.*

Tertio donum scientiæ, se extendens ad lumen scientiæ moralis et ad agibilia, facit horam vespertinam in die spirituali animæ, quæ est hora quietis et terminus laboris: *Exibit enim* ⁵ *homo mane ad operationem suam usque ad vesperam*, ait Psalmista; sic donum scientiæ, notificans homini rectum iudicium circa credenda et agenda, ipsum quietat, dum eum in veritate stabilitat. Sed et laborem minuit, et quasi terminat, dum eum gaudenter operari facit, quia finis laboris quietem æternam ei pie ostendit. Unde Dionysius dicit ⁶: « Fides divina est stabilis collocatio credentium, collocans eos in veritate, et confirmans in transmutabili identitate. » Sequitur: « Et credentem in veritate, teste Scriptura, nihil moveat a lætitia quæ est secundum veram fidem, sed habeat in ea permanentiam immobilis identitatis. » Et parum infra dicit: « Ita igitur principes et duces nostræ sapientiæ, scilicet apostoli et eorum discipuli, pro veritate quotidie lætantur, et moriuntur, testificantibus omnibus verbo et opere veritatem, sicut conviciens est. » Et sic vespere, et mane dies tertius perficitur.

CAPUT III.

Quo modo per donum scientiæ menti convivium præparetur.

Tertio videndum est, quo modo per donum scientiæ menti humanæ convivium præparetur in die suo, et de diversitate fereulorum illius. Circa quod sciendum est, quod Augustinus, in libro de *Vita Beata*, dicit ⁷, quod sicut scientia est cibus animæ, ita vitia sunt fames animæ et sterilitas. Et illa fames causat quoddam jejunium spirituale in anima, quod donum scientiæ expellit ab anima. Unde Gregorius in *Moralibus* dicit ⁸: « Scientia in die suo convivium facit, quia in ventre mentis ignorantie jejunium superat. » Ex quo patet, quod ignorantia et vitia causant in anima jejunium spirituale, quæ quamvis sit incorruptibilis, tamen multum debilitatur, eo quod interius nullis veritatibus cibatur, et ex consequenti nec appetitus veris bonis satiatur; quia incognita amare non possumus, ut dicit Beda, *super Lucam*, cap. viii. Igitur, sicut consulit Augustinus in libro de *Vera Religione* ⁹, « omissis nugis theatricis et

Quam fames et quis cibus animæ sit.

¹ Hug., in *Cœl. Hier.*, lib. III, c. 1, ante med. —

² Richard., de *Contempl.*, lib. V, c. vi. — ³ Greg., *Moral.*, lib. XX, c. 1. — ⁴ Isa., xviii, 4. — ⁵ Psal. ciii,

23. — ⁶ Dion., de *Div. Nom.*, c. vii, circa fin. —

⁷ Aug., de *Vit. beat.*, disput. 1. diei. — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. I, c. xvi. — ⁹ Aug., de *ver. Relig.*, c. li.

poeticis, divinarum scripturarum consideratione et tractatione pascamus animum atque potemus, vanæ curiositatis fame ac siti fessum, et æstuantem, et inanibus phantasmatibus, tanquam pictis epulis, frustra refici satiarique cupientem, cum talia animam non satient. »

Secundo donum scientiæ provocat animæ appetitum per manifestationem dulcissimarum veritatum. Nam sicut dicit Augustinus *super Joannem* ¹, « veritas panis est, et mentem reficit, nec tamen deficit. » Et quanto donum scientiæ dulces veritates magis manifestat, tanto appetitum magis provocat; quia quanto alimenta spiritualia plus sumuntur, tanto plus appetuntur, ait Gregorius. Alioquin, sicut dicit Hugo, libro *de Vanitate Mundi*, « frustra in nobis divinæ cognitionis abundantia crescit, nisi in nobis divinæ dilectionis flamma augescat. » Sed dilectio, sive charitas, est cibus dulcissime reficiens mentem. Unde Bernardus, in libro *de Gradibus Humilitatis*, dicit ²: « Dulcis cibus et suavis est charitas, quæ fessos allevat, debiles roborat, mæstos lætificat, jugum denique veritatis facit suave, et onus leve, in illo scilicet convivio mentali. »

Tertio donum scientiæ convivantes multipliciter reficit per ferculorum diversorum deliciosam exhibitionem, quæ in scientia sacræ theologiæ occulta ostendit, et convivantes illuminando gustare facit. Unde Gregorius in *Moralibus* ³, exponens illud Job ⁴: *Tunc super Omnipotentem deliciis affluens*, dicit: « Super Omnipotentem deliciis affluere, est in amore illius sacræ Scripturæ epulis satiari in quibus nimirum tot delicias invenimus, quot ad profectum nostrum intelligentiæ diversitates accipimus: ut modo nos nuda pascat historia, modo sub textu litteræ velata nos reficiat medullitis allegoria, modo ad altiora suspendat contemplatio anagogiæ, in præsentis vitæ tenebris, jam de lumine æternitatis intermicans. » In his verbis Gregorius inquit, triplicem mensam esse sacræ Scripturæ, in quibus animæ studiosæ, mediante dono scientiæ, diversimode et dulciter reficiuntur; prima est mensa historiæ; secunda est mensa allegoriæ; tertia est anagogiæ. In mensa historiæ, simplices cibantur ferculis grossioribus; in mensa allegoriæ, ciban-

tur doctores ferculis subtilioribus; in mensa anagogiæ, perfectiores cibantur ferculis dulcioribus. In mensa historiæ, simplices cibantur ferculis grossioribus, fidem roborantibus, dum simplices legunt in sacra Scriptura, quod aqua in vinum mulatur, Lazarus suscitatur, leprosus mundatur, cæcus illuminatur, et hujusmodi. Tunc turba simplicium pascitur, quando fides exemplis roboratur. Unde Alexander Nechan, *super Cantica*, dicit ⁵: « Ecce nobis recumbentibus ad mensam sacræ Scripturæ, proponuntur poma mire fragrantia. Arbor siquidem propaginis, cujus radix erat protoplastus, decorata multitudinæ ramorum, qui sursum intenduntur (a), protulit poma, id est, exempla comestibilis et commendabilis saporis, per quæ intellige bona opera, seu prophetarum vaticinia, quorum delicioso odore sancta Mater Ecclesia quotidie recreatur. » Hæc ille. In mensa secunda allegoriæ reficiuntur subtiliores, ut doctores et similes, subtilioribus et dulcioribus ferculis, dum eis panis verus de cælo promittitur ⁶ et datur ⁷, *habens in se omne delectamentum, et omnem saporem suavitatis*: ex cujus manducatione resurrectio nobis promittitur, vita æterna speratur, janua cælestis aperitur, mensa æternæ refectionis preparatur, corpus Christi hic vere manducatur, in quo nobis divinitas propinatur. Unde Hugo, in primo capite super librum *Angelicæ hierarchiæ*, dicit ⁸: « Carnem assumptam Jesus nobis in edulium proposuit, ut per cibum carnis ad gustum invitaret divinitatis. » Ex his autem confortatur anima, et surgit in spem vivam. De qua spe Gregorius in *Moralibus* dicit ⁹: « Spes in æternitatem (b) animum rigit, et ideo nulla exterius adversa, quæ tolerat, sentit, quod non est modica refectio mentis. » In mensa tertia, scilicet anagogiæ, spirituales et perfectiores pascuntur ferculis dulcissimis et sapidissimis. Cujus ratio potest esse talis: « Anagogia, ut dicit Hugo ¹⁰, est ascensio, sive elevatio mentis in contemplationem supernorum. Ideo ascendendo transcendit narrationem mensæ historicæ, sed contemplando transit ultra velamina mensæ allegoriæ. » Plena autem elevatio, et pura contemplatio, in mente miram et dulcem generat delectationem et refectionem. Unde Grego-

¹ Aug., in *Joan.*, tract. xli. — ² Bern., *de duod. Grad. Humilit.*, non longe a princ. — ³ Greg., *Moral.*, lib. xvi, c. ix, in princ. — ⁴ Job, xxi, 26. — ⁵ Alex. Nech., *super Cant.*, c. v. — ⁶ Joan., vi, 52. — ⁷ Sap., xvi,

20. — ⁸ Hug., in *Cæt. Hierarch.*, lib. 11, ad c. 11. — ⁹ Greg., *Moral.*, lib. v, c. xiii. — ¹⁰ Hug., in *Cæt. Hier.*, lib. 1.

(a) *Cæt. edit.* tenduntur. — (b) *Al.* æternitate.

rius dicit sic ¹ : « *Contemplatio amabilis et mirabilis valde dulcedo est, quæ super semetipsam animam rapit, id est, cœlestia aperit, terrena autem debere esse contemptui ostendit, spiritualia oculis mentis patefacit, corporalia abscondit, ut talis contemplatrix dicat illud Cantici* ² : *Ego dormio, et cor meum vigilat.* » Sequitur : « *Vigilanti etenim corde dormit, per hoc quod interius contemplando proficit, et ab inquieto opere foris quiescit.* » Sequitur : « *Neque adhuc omnipotens Deus in sua claritate conspicitur; sed quædam ab illa anima speculantur, unde refectione proficiat, et post ad visionis gloriam pertingat.* » Hæc ille. Quare contemplatrix anima desiderans claram dilecti visionem, et plenam refectionem, confortata petit jam trahi de istis mensis ad illam gloriosam mensam et epulationem cœlestis convivii, dicens illud ³ : *Indica mihi quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie.* Bernardus, exponens hæc verba, dicit sic ⁴ : « Primo adverte, quam eleganter sponsa amorem spiritus ab amore carnis discernat affectu, dum dilectum exprimere magis jam volens affectione, quam nomine, non simpliciter dicit, *quem diligo*, sed inquit, *quem diligit anima mea*, spiritualiter designans amorem, non carnalem. *Indica mihi igitur, ubi pascas*, etc. Antequam adimplebis me lætitia cum vultu tuo, vultum tuum requiro : vultus autem tuus vera meridies est. » Hæc ille. Hic merides anagogiæ clarior est in splendore, et ferventior in calore : in splendore clarior, dum Pater per Verbum infiniti splendoris se perfecte manifestat; et in calore ferventior, dum per amorem suum spiratum, qui est infiniti ardoris sive charitatis, se ad gustandum, amplexandum et habendum liberalissime in anagogia communicat. Sed Bernardus ibidem dicit : « Verumtamen quantumlibet hic merides viæ incalescat, et radios suos multiplicet, per omnia mortalis hujus vitæ curricula, sitque nobiscum usque ad consummationem sæculi, non tamen ad lumen perveniet meridianum patriæ. Nam hic pastus, sed non ad saturitatem : nec cubare licet, sed vigilare oportet, propter timores nocturnos : nec hic clara lux, nec plena reffectio, nec tuta mansio. Igitur *indica mihi ubi pascas, ubi cubes in vera meridie*, scilicet in claritate lucis, et fervore charitatis tuæ infinitæ. » Hæc ille. De hac meri-

die dicit Bernardus ibidem, quod admirando exclamat, dicens : « O vera merides, plenitudo fervoris et lucis, solis statio, umbrarum exterminatio, paludum desiccatio, foetrum depulsio ! O perenne solstitium, quando jam non inclinabitur dies ! O lumen meridianum ! O vernalis temperies ! O æstiva venustus ! O autumnalis ubertas ! O quies et feriatio hiemalis ! Hunc locum inquit, tantæ claritatis, et pacis, et plenitudinis, *indica mihi*, ut ego te in lumine tuo per mentis excessum merear contemplari, pascentem uberius, quiescentem securius. Hæc est mensa veri Salomonis, in qua Regina Saba ⁵ *ultra non habuit spiritum humanum*, tota absorpta in spiritu divino. »

CAPUT IV.

De mensa divinæ Scripturæ, sive scientiæ, et de ferculis quæ in ea apponuntur.

De hac mensa divinæ Scripturæ, sive scientiæ, Hugo loquens, dicit idem, sed per alia verba, quæ forte magis sapiunt; unde dicit sic ⁶ : « Sicut homo exterior in refectorio materiali ad horam cibo potuque reficitur, sic homo interior in refectorio sanctæ meditationis diversorum exemplorum ferculis saginatur, et vino compunctionis potatur. Sequitur : « In hoc ergo refectorio tres ponuntur mensæ, id est tres intellectus divinæ Scripturæ, videlicet mensa historialis, mysterialis, et moralis. Prima mensa ponitur simplicibus, secunda doctoribus, tertia utrisque communiter. In prima ponitur cibus grossior; in secunda, cibus subtilior; in tertia, cibus dulcior. Prima saporem continet exemplorum; secunda continet dilectionem mysteriorum; tertia, dulcedinem morum. In prima Christus panem fregit; in secunda, figuris ministrat vinum; in tertia, docet verum. In prima, pascit miraculis; in secunda, figuris; in tertia, verbis. Reffectio miraculorum corroborat fidem; impletio figurarum confortat spem; doctrina morum adauget charitatem. Cum enim mortui suscitantur, leprosi mundantur, cæci illuminantur, tunc simpliciorum turba pascitur. Sed fides inde succrescit, dum Deus hoc fecisse creditur. Dum vero resurrectio Christi creditur, tunc nostra resurrectio speratur. Dum semen seminantis,

¹ Greg., in *Ezech.*, hom. XIV, post med. — ² *Cant.*, v, 2. — ³ *Cant.*, I, 6. — ⁴ Bern., in *Cant.*, serm. XXXIII.

— ⁵ III *Reg.*, x, 5. — ⁶ Hug., de *Claust. Anim.*, lib. III, c. VIII.

quibus terris congruat, assignatur, quid aliud fit, quam quod, in mentibus hominum, verbi Dei amor ordinatur? Ponuntur itaque mensæ, ponuntur et panes. Ad primam mensam Moyses offert ¹ panem conspersum, tanquam cibum grossiorem, oleo devotionis conspersum in superficie, quia lex nullum ad perfectum duxit. Dabatur tamen populo Dei exeunti de Ægypto ille panis, ad aliqualem devotionem ejus et alleviationem. Ad secundam mensam, Ruth ² obtulit panem intinctum in aceto dominicæ passionis, qui habet virtutem patienter sustinendi omnia adversa. Unde Augustinus, in libro de *Conflictu vitiorum et virtutum*, dicit ³: « Si passio Redemptoris nostri ad memoriam reducat, nihil tam durum, quod non æquo animo toleretur: parva enim omnia reputamus, si suæ passioni comparemus, quæ patimur. » Simile dicit Isidorus ⁴, de *summo Bono*. Ad tertiam mensam, scilicet anagogiæ, Christus dat panem supersubstantialem, seipsum in corpore et sanguine suo, ut, sicut dicit Hugo, per cibum carnis invitet ad gustum divinitatis, ut homo manducet panem angelorum, omne delectamentum in se habentem, et omnis saporis suavitatem. Ideo maxime reficit. Unde Vercellensis, *super Cantica*, dicit: « Nihil est, quod ita gratam mentibus prestat refec-tionem, sicut panis supersubstantialis, id est, Eucharistiæ. Et sic convivantes in prima mensa ad exeundum de Ægypto alleviantur. In secunda mensa, ad sustinendum patienter pericula viæ animantur. In tertia mensa, convivantes sic reficiuntur, ut in æternum non moriantur. Post appositionem panum, ponuntur diversa genera pulmentorum. Nam tres pueri ⁵ afferunt legumina. Paulus ⁶ infirmis (a) ministrat olera. Moyses offert diversa fereulorum genera, *mel* scilicet ⁷ de *petra*, *oleumque de saxis durissimis*, *butyrum de armento*, et *lac de ovibus*, cum adipe agnorum et arietum filiorum Basan, et *hircos cum medulla tritici*, et *sanguinem uvæ libe-rent mraicissimum*. Post appositionem pulmen-torum, ponuntur diversa fereula carniū. Nam Abel offert ⁸ agnum; Abraham ⁹ arietem; Jo-seph ¹⁰ vaccam; Moyses ¹¹ volatilia pennata, et rex evangelicus ¹² altilia occisa, per quæ sig-

nantur patres novi Testamenti. Quidam dum gratiam pinguedinis internæ dulcedinis perci-piunt, a terrenis desideriis ad sublimia con-templationis suæ penna sublevantur, ait Gre-gorius. Post appositionem carniū ponuntur diversa fereula piscium. Nam apostoli affe-runt ¹³ pisces de mari; Tobias offert ¹⁴ pisces de fluvio; pisces de stagno in *Leuitico*, ubi dicitur ¹⁵: *Omne quod habet pinnulas et squamas, tam in mari quam in fluminibus et stagnis, co-medetis*: ubi dicit Gregorius ¹⁶ in Glossa: « Pisces, qui habent pinnulas, solent saltare super aquas; et signant animas quæ elewantur ultra illa fluxibilia per contemplationem. » Et etiam aliqui sunt in activa vita, et illi sunt comedendi, et Ecclesiæ incorporandi, vel trajiciendi, quia sunt mundi. Sed Hugo dicit: « Pisces de mari sunt seculares, qui sunt adhuc in hoc mari magno. Pisces vero de flumine, sunt doctores, qui fluunt scientia ad alios iniqui; sed pisces de stagno sunt claustrales quieti, qui omnes in flumine baptismi mundati sunt, et ideo com-edendi sunt, id est, in corpus Ecclesiæ traji-ciendi sunt. Cum prædictis fereulis, donum scientiæ tot vina ministrat potanda, quot pro-posuit fereula reficienda. Et hujus ratio est, quia donum scientiæ, ut est donum Spiritus sancti, illuminat ad veritates sacræ Scripturæ cognoscendas, et ad cognitās diligendas. Cognitio autem cibatur; sed dilectio potatur. Cognitio cibatur multipliciter: quia, sicut dicit Gregorius ¹⁷ in *Moralibus*, in Scripturæ sacræ verbis tot de-licias invenimus, quot ad profectum nostrum intelligentiæ diversitates accipimus. Sed sicut in nobis crescit cognitio, ita in nobis debet augeri et dilectio. Alioquin, sicut Hugo dicit in libro de *Vanitate Mundi*, frustra in nobis divi-næ cognitionis abundantia crescit, nisi in nobis divinæ dilectionis flamma aurescat, quæ ani-mos incubiat, et pascit. Hic est notandum, quod, sicut dicit Gregorius in *Moralibus* ¹⁸, Scriptura sacra aliquando nobis cibus est, aliquando potus est: cibus est in locis obscurioribus, qui quasi exponendo frangitur, et masticando glu-titur; potus vero est Scriptura in locis apertio-ribus, qui ita absorbetur, sicut invenitur. Ex his patet, quod in isto convivio non sufficiunt

¹ *Levit.*, VII, 12. — ² *Ruth.*, II, 14. — ³ *Aug.*, de *Conflict. vit. et virt.*, c. IX. — ⁴ *Isid.*, de *Contempt. Mundi*, c. De pat. in adv. — ⁵ *Dan.*, I, 12. — ⁶ *Rom.*, XIV, 2. — ⁷ *Deuter.*, XXXII, 13. — ⁸ *Gen.*, IV, 4. —

(a) *Cæt. edit.* infernus.

⁹ *Gen.*, XXI, 13. — ¹⁰ *Jos.*, VIII, 31. — ¹¹ *Psal.* LXXXVII, 27. — ¹² *Matth.*, XXII, 4. — ¹³ *Joan.*, XXI, 11. — ¹⁴ *Tob.*, VI, 2. — ¹⁵ *Levit.*, XI, 9. — ¹⁶ *Greg.*, *Moral.*, lib. V, c. VIII. — ¹⁷ *Greg.*, *Moral.*, lib. XVI, c. IX, in prin. — ¹⁸ *Ibid.*, lib. I, c. VIII.

vina præcipua Assueri, nec vina condita Sponsæ, nec vina mera Psalmistæ, etc.; sed quot erunt fercula, tot erunt in convivio illo vina: quia, sicut dicit Origenes *super Cantica*, « non est plena refectio, nec omnimoda refectionis delectatio, nisi cum cibo potus jungitur. » Hæc ille. De ista refectione spirituali, sive convivio, Richardus de sancto Victore dicit: « O qualis refectio, ubi dapifer est Christus, pincerna vero Spiritus sanctus! Christus enim ministrat in cibo; unde David¹: *Mittit crystallum suam sicut buccellas*. Spiritus sanctus ministrat in potu; unde David ibidem dicit: *Flabit spiritus ejus, et fluent aquæ vivæ*, quia vivificant. » Hæc ille. Ratio hujus appropriationis potest esse talis. Augustinus, *de Trinitate*, dicit², quod verbum perfectum est notitia cum amore. Cum igitur Verbum æternum sit notitia manifestans Patrem, et cum hoc notificet omnem veritatem, *illuminat enim³ omnem hominem venientem in hunc mundum*; veritas autem est dulcis refectio mentium, ut dicit Augustinus *super Joannem*⁴: patet quod refectio appropriationis patet. Sed cum in notitia sit amor, qui appropriatur Spiritui sancto, et amor sit vinum spirituale, potans, et reficiens, et inebrians mentem, patet quod potare vino spirituali, et inebriare, appropriatur Spiritui sancto. Quod autem amor, sive charitas, sit quoddam optimum vinum spirituale, ostendit Hugo, *de Arca Noe*, ubi dicit⁵: « Charitas sive amor similis est vino, quia habet effectus vini. Vinum namque eos, quos inebriaverit, reddit hilares, audaces, fortes, obliviosos, et quodam modo insensibiles; sic charitas sive amor, mundando conscientiam, mentem exhilarat, secundum Psalmistam⁶. Deinde audacem reddit, quando per munditiam conscientie fiduciam præstat. Deinde vires augeat, quia, sicut testatur Scriptura⁷, *fortis est ut leo, qui confidit in Domino*. Oblivionem quoque generat, quia dum totam intentionem ad desiderium æternorum trahit, omnium transeuntium memoriam ab anima funditus evellit, et insensibilem reddit; quia dum mentem per internam dulcedinem medullitis replet, quidquid exterius amari infertur, contemnit, quasi non sentiat. » Hæc ille. De hac ebrietate, dono septimo, cap. vii. Supra posita exempla nemo

contemnat, quia donum scientiæ in omnibus sensibilibus divinos radios lucere manifestat. Unde Dionysius dicit⁸: « Non solum sensibilia signa Scripturarum, sed et totus iste mundus sensibilis, secundum quamlibet sui partem, est quasi propositio signans divina invisibilia, juxta illud⁹: *Invisibilia Dei*, etc. Hi autem radii non revelantur immundis, sed solum amatoribus sanctitatis, qui studendo veræ sapientiæ in sanctis signis rerum materialium, abolita omni inepta et phantastica expositione, per intelligentiam puræ veritatis, et amorem veræ bonitatis, per donum scientiæ transeunt ad contemplationem simplicis et puræ veritatis. Ad quam nos perducatur, qui est Deus benedictus in æternum. Amen. » Hæc ille.

SECTIO IV. ^(a)

DE DONO FORTITUDINIS.

CAPUT PRIMUM.

Quæ fortitudo donum Spiritus sancti dicatur.

Quantum donum Spiritus sancti est donum fortitudinis, quod immediate sequitur donum scientiæ. Quod Anselmus ostendit in libro *de Similitudinibus*, dicens¹⁰: « Spiritus sanctus donum fortitudinis superimponit dono scientiæ. Cujus ratio est: dum enim mens pavida timens, alque donum pietatis compatiens, et jam quid agere debeat dono scientiæ sciens, oportet ut dono Spiritus sancti sit fortis ad operandum quæ dicit, et quibus se salvari posse confidat. » Quia, sicut dicit Hugo¹¹, *super Angelicam Hierarchiam*, « perfectum non facit agnitio, seu cognitio veritatis in mente, nisi subsequatur habitus veritatis in operatione. » Et Veritas dicit¹²: *Si hæc scitis, beati eritis, si feceritis*. Ideo fortitudinis donum sequitur donum scientiæ. Circa hoc donum fortitudinis sunt notanda tria: primo, quæ fortitudo donum Spiritus sancti dicatur; secundo, qualiter per hoc donum dies spiritualis in anima oriatur; tertio, quale convivium per hoc donum animæ præparetur.

Circa primum sciendum, quod duplex est fortitudo, una quæ est virtus, alia quæ est donum Spiritus sancti. De fortitudine quæ est vir-

Duplex
est forti-
tudo.

¹ *Psal.* CXLVII, 17. — ² Aug., *de Trinit.*, lib. IX, c. x. — ³ *Joan.*, I, 8. — ⁴ Aug., in *Joan.*, tract. IV. — ⁵ Hug., *de Arc. Moral.*, lib. IV, c. VIII. — ⁶ *Psal.* CIII, 15. — ⁷ *Prov.*, XXVIII, 4. — ⁸ Dion., *ad Timothe.*, epist.

— ⁹ *Rom.*, I, 20. — ¹⁰ Imo Eadmer., *de Similit.*, c. cXXX, inter Oper. Anselmi. — ¹¹ Hug., in *Cat. Hier.*, c. VII. — ¹² *Joan.*, XIII, 17.

(a) *Cat. edit. deest tit. Sectio IV.*

Quæ fortitudo est donum Spiritus sancti.

tus, multa dicit Philosophus in *Ethicis* ¹, inter quæ dicit, quod fortis est qui non timet terribilia, et sustinet ut oportet boni gratia. El Paulinus, in epistola ad *Hieronymum*, dicit: « Qui vere fortis est, nec temere audeat, nec inconsulte timeat. » Et hæc fortitudo se habet respectu ardui, et mali pœnæ, secundum dictamen naturalium principiorum. Et tali fortitudine sustinet homo pericula et læsiones propter bonum virtutis. Unde Augustinus narrat ², quod multi utilitatem reipublicæ propriæ vitæ præponebant. Et Tullius, de *Officiis*, dicit, quod duo erant præcepta Platonis volentibus reipublicæ prodesse: primum, utilitatem civium sic tueantur, ut, quæcumque agunt, ad eam referant, obliiti commodorum suorum; secundum præceptum fuit, ut totum corpus reipublicæ curent principaliter, ne dum aliquam partem tueantur, reliquas descendant: et ideo hæc fortitudo ordinat hominem ad finem, qui est infra limites naturæ, ut patet. Est alia fortitudo, quæ est donum Spiritus sancti, quæ se habet respectu illius pœnæ secundum dictamen supernaturalium principiorum legis æternæ, sequendo Spiritus sancti specialem inspirationem, vel instinctum, quo moventur aliqui ad ultro se offerendum ad sustinentiam pœnæ prædictæ. Ex quo patet, quod donum fortitudinis est habitus existens, sicut in subiecto, in voluntate, in quantum negotiatur circa ardua, quæ voluntas habilitatur ad voleudum mortem sustinere pro defensione seu promotione veritatis fidei vel morum, secundum dictamen legis æternæ, sequendo Spiritus sancti motivam inspirationem. Ex consequenti tamen, per ipsum donum fortitudinis bene se habet voluntas respectu cujuslibet alterius arduæ pœnæ, et melius quam per aliquam moralem veritatem. Et ideo per istam fortitudinem sancti fecerunt opera fortitudinis superhumano modo, sustinendo talia cum gaudio et exultatione, ut patet in *Apostolorum Actis*, ubi dicitur ³: *Ibant apostoli gaudentes*, etc. Et ista fortitudo ordinat et disponit ad finem supernaturalem. De hac fortitudine dicit Gregorius in quadam homilia sic ⁴: « Fortes facti sunt Sancti, tortores domant, spiritum roborant, virtutibus coruscant, terrena despiciunt, cœlestia appetunt, occidi possunt, flecti autem nequeunt; nec sustinere flagella per infirmitatem metuunt, nec læsi un-

quam a veritate conticescunt. » Hæc etiam fortitudo instigationes ad malum fortiter retundit et repellit, sicut dicit Augustinus super *Marcum*, et Gregorius in homilia ⁵: « Apostoli mundi huius polestatibus contrarie non præsumerent, nisi eos sancti Spiritus fortitudo solidasset; » exemplificando de Petro, qui magna auctoritate respondit ⁶: *Obedire oportet Deo magis, quam hominibus*, jam Spiritu sancto confortatus.

CAPUT II.

Qualiter per hoc donum dies spiritualis in anima oriatur.

Secundo videndum est, qualiter per donum fortitudinis dies spiritualis in mente humana oriatur. De quo sciendum est, quod cum isto dono, sicut cum aliis donis prædictis, Spiritus sanctus sit et habeatur, qui ad modum ignis illuminat et inflamat, ut dictum est: ideo animam, quam inhabitat, illuminat, dum impetum irascibilis, et concupiscibilis, et aliarum passionum obumbrantium convivium animæ fortiter reprimit, et tenebras vitiorum viriliter expellit, et ornatum virtutum omnium custodit, et omnes partes mentis contractis vocibus divino Soli patenter aperit, et dicit ⁷: *Elevamini, portæ æternales, et introibit rex gloriæ, fortis, et potens in prælio, qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*. De hac fortitudine dicit Ambrosius, de *Officiis* ⁸: « Non medioeris virtus animi est fortitudo, quæ sola defendit ornamenta virtutum omnium, et iustitiam custodit, et quæ implacabili prælio adversus omnia vitia decernat. Inviola ad labores, fortis ad pericula, rigidior adversus voluptates, avaritiam fugat tanquam labem quamdam, quæ virtutem effeminat, et sic mentem obtenebrat. » Sed necesse est videre, quæ sint portæ animæ, per quas divini radii animam ingrediuntur, et qualiter per donum fortitudinis aperiantur.

De primo notandum est, quod tres portæ mentis sunt tres potentie, scilicet memoria, intelligentia, et voluntas, secundum quas homo ad imaginem et similitudinem Dei creatus est, quæ potentie convenienter dicuntur portæ æternales, quia æternitatis sunt capaces, eo quod imago Deo in eis consistit, ut dicit Augustinus, de *Trinitate* ⁹. Has portas Spiritus sanctus per

Tres animæ potentie sunt tres portæ æternales.

¹ Arist., *Ethic.*, lib. III, c. vii et ix. — ² Aug., de *Civit. Dei*, lib. V, c. xvii. — ³ Act. *Apost.*, v, 41. — ⁴ Greg., in *Evang.*, hom. xxvii, circa med. — ⁵ Ibid.,

hom. xxx, post med. — ⁶ Act. *Apost.*, v, 29. — ⁷ Psal. xxiii, 7, 8. — ⁸ Joan., i, 8. — ⁹ Ambros., de *Offic.*, lib. i, c. xxxix. — ¹⁰ Aug., de *Trinit.*, lib. ix et seq.

donum fortitudinis aperit, dum eas per fortes conatus ad æterna convertit, jam a temporalibus aliquantulum elevatas. Unde, appropriate loquendo secundum appropriationem Augustini, de *Trinitate*: primo per donum fortitudinis, porta memorialis aperitur Patri æterno, dum forti conatu a temporalibus abstractam et elevatam, et divinis beneficiis gratificatam, in Patre incipit jam delectari, et gratias agere de Filii consubstantialis datione, et de Spiritus sancti missione, et de omnibus aliis beneficiis, ut dicat illud Psalmi ¹: *Memor fui Dei, et delectatus sum*. Quod exponens Gregorius, super *Job*, dicit ²: «Qui de temporalium amissionem non lugeo, de temporalium abundantia consolari non possum, quasi de umbra; sed cum memor fui Dei, delectatus sum, quia auctor mei, quem adhuc videre non valeo, sola memoria delectat, quod sine lumine esse non poterat. » Sequitur: « *Exercitatus sum continua meditationis meæ apertione divino Soli: et defecit spiritus meus*, scilicet superbiæ tenebrantis et cæcantis: et divinus illuxit, quia quanto Spiritus sancti virtus in nobis fortificatur et proficit, tanto noster spiritus deficit. Et tunc in Deo plene proficimus, cum a nobis plene defecerimus, » ait Gregorius ³.

Secundo, per donum fortitudinis porta intellectualis aperitur Verbo æterno sive Filio, dum eam forti conatu a clamore et sollicitudine temporalium constrictam abstrahit, et ad auditivum Verbi Dei convertit, et instructionem, et fidei ejus receptionem, et præceptorum ejus observationem: quia, sicut dicit Augustinus ⁴, « Sapientia, quæ est Filius Dei, non cessat loqui occulta inspiratione ad intellectualem creaturam, ut ad se convertatur, et sic salvetur. » Et valde necesse est, ut se homo ad lumen sapientiæ convertat; quia, sicut dicit Augustinus ⁵, de *Libero Arbitrio*, « advertentes se a lumine ad umbram carnalitatibus, continue obtenebrantur, in tantum quod non possunt videre etiam quod summe bonum est, et malum reputant quod etiam in se bonum est. » Sicut ergo isti obtenebrantur et sunt in nocte, ita illi illuminantur et in die sunt; quia ⁶ *sol refulget in clypeos aureos*, id est, in puros animos, et ideo fortitudo gentium crearum, id est, irrationalium virium, dissipata est.

Tertio, per donum fortitudinis porta volun-

tatis aperitur Spiritui sancto, id est, amatori æterno, quia, sicut dicit Augustinus, libro de *Moribus Ecclesiæ* ⁷: « Fortitudo est amor omnia propter Deum facile perferens. » Ille ergo fortis amor aperit voluntatem Spiritui sancto, dum eam omnem carnalitatem fortiter vincere facit, ita ut etiam seipsam (a) contemnat, et omnes delectationes hujus vite fortiter extinguat. Ex tunc enim nihil resistit Spiritui sancto. Unde Gregorius in *Moralibus* dicit sic ⁸: « Justorum fortitudo est carnem vincere, propriis voluptatibus contraire, delectationes vite præsentis extinguere, hujus mundi aspera pro æternis premiis amare, prosperitatis blandimenta contemnere, adversitatis metum superare. » Contraclis igitur istis vectibus ferreis voluntatis et amoris per donum fortitudinis, æternus Sol ingrediens, et ⁹ *tripliciter exurens montes mentis, igneos radios exsufflat*. Sol iste divinus tripliciter exurit montes secundum tres horas diei fortitudinis, scilicet mane, meridie, et vespere, quæ accipiuntur secundum tres gradus fortitudinis. Primo enim donum fortitudinis facit mane diei spiritualis, quando se extendit ad gradum fortitudinis politicæ. Politica autem fortitudo, ut dicit Macrobius de *Somno Scipionis* ¹⁰, est mentem supra metum periculi erigere, et nihil nisi turpia formidare. Quod utique perfectius facit fortitudo ut donum est, ut patet ex *Actibus* in apostolis, ubi dicitur ¹¹, quod *gaudentes ibant a conspectu concilii*. Gaudium autem causat serenitatem mentis, id est, lucem. De hoc potest exponi illud Psalmi ¹²: *Mane astabo tibi*, etc. Secundo donum fortitudinis facit meridiem diei spiritualis, quando se extendit ad gradum fortitudinis, prout est virtus purgatoria. Fortitudo autem purgatoria, ut dicit Macrobius ibidem, est animam non terri corpore patiente. Quod utique perfectius facit fortitudo ut donum est, ut patet per sanctum Andream, qui toto corde gaudens desiderabat pœnam crucis. Et Agatha quasi ad epulas invitata ¹³, etc. Ii cum sponsa ¹⁴ desiderabant Christum sequi ad cubitum (b) crucis in meridie, id est, in fervore charitatis. Tertio donum fortitudinis facit horam vespertinam diei spiritualis, quando se extendit ad gradum fortitudinis, prout est purgati animi virtus. Fortitudo autem

Tres
sunt gra-
dus for-
titudinis.

¹ *Psal.* LXXVI, 4. — ² *Greg., Moral., lib. XVIII, c. XXIV.* — ³ *Ibid., lib. XXII, c. XIV.* — ⁴ *Aug., de Gen. ad litt., lib. I, c. v.* — ⁵ *Id., de Lib. Arb., lib. II, c. XVI.* — ⁶ *1 Mach., vi, 39.* — ⁷ *Aug., de Morib. Eccl.,*

c. XV. — ⁸ *Greg., Moral., lib. VII, c. VIII, in princ.* —

⁹ *Eccl., XLIII, 4.* — ¹⁰ *Macrobi., in Somn. Scip., c. VIII.*

— ¹¹ *Act. Apost., v, 41.* — ¹² *Psal., v, 5.* — ¹³ *Off. S. Agath., Resp. II.* — ¹⁴ *Cent., I, 6.*

(a) *Cat. edit.* seipsum. — (b) *Leg. cubile.*

purgati animi, ut dicit Macrobius ibidem, est passiones non vincere, sed omnino ignorare: quod utique perfectius facit fortitudo, ut donum est, ut patet in illis, qui possunt dicere cum beato Job¹: *Donec deficiam, non recedam ab innocentia mea: neque enim reprehendit me cor meum in omni vita mea: quod ostendit fortitudinis consummationem. Factum est igitur² vespere et mane dies quartus.*

CAPUT III.

Quale convivium per hoc donum animæ præparetur.

Tertio videndum est quomodo donum fortitudinis menti humanæ in die suo convivium spirituale præparet, et convivantes disponat ad omnem veritatem. De quo notandum est, quod sicut Gregorius in *Moralibus* dicit³, « fortitudo in die suo convivium facit, dum adversa non metuit, trepidanti menti cibos confidentiæ apponit. Necessitatem hujus refectionis ostendit Glossa super *Matthæum*, quæ videtur accepta de libro Augustini de *Sermone Domini in monte*, ubi dicitur: « Quia nondum Dei visione fruimur, cibus in via est nobis necessarius ut quandoque ad patriam veniamus; et ideo panem petimus ad quem nemo pervenit sine Spiritu sancto in dono fortitudinis, quia ubi fortitudo, ibi est esuries justitiæ. Æternus enim cibus animæ plenitudo est justitiæ; et quotidianus, cum quotidie illam esurientes implemus. » Ilæc ille. Igitur videmus qualiter donum fortitudinis in mentali convivio operetur, et reficiat vires convivantes. De quo sciendum est, quod sicut dicit Tullius primo libro *Rhetoricæ*, fortitudinis, ut est virtus humana, quatuor sunt partes, scilicet fidentia, magnificentia, patientia, et perseverantia. Fidentia, sive fiducia, convivantes, de convivio inchoato usque in finem, certa spe assecurat. Magnificentia vero in convivio, ut decet, administrat. Perseverantia convivantes ad stabilem mansionem invitat. Patientia autem convivantes confortat et quietat.

Fidentia. Fidentia igitur, ut est virtus humana, convivantes de convivio hic assecurat, hic inchoat amicebilitate, et de fine consummando hic temporaliter et delectabiliter assecurat. Unde Tullius ubi supra dicit: « Fidentia est certa spes animi, perducendi in finem rem inchoatam. »

Sed fidentia, ut est ex dono fortitudinis, quod est donum Spiritus sancti, convivantes, de convivio temporaliter inchoato, assecurat de fine consummando feliciter, et possidendo æternaliter. De hac fidentia Petrus dicit⁴: *Benedictus Deus et Pater Domini nostri Jesu Christi, qui secundum magnam misericordiam suam, regeneravit nos in spem vivam, per resurrectionem Jesu Christi ex mortuis, in hereditatem incorruptibilem, incontaminatam et immarcescibilem, conservatam in cælis, etc.* Ilæc fidentia convivantes dulciter reficit, quia⁵ *secura mens est quasi jube convivium.* Ilæc fidentia expellit a convivantibus omnem diffidentiam; Psalmus⁶: *Qui confidunt in Domino sicut mons, etc.*

Magnificentia vero, ut est virtus humana, et in convivio magnifice ministrat, et splendide, ut decet. Unde Tullius dicit ibidem: « Magnificentia est magnarum rerum splendida administratio. » Sed magnificentia, ut est ex dono fortitudinis, convivantes magnifice ditat, et consolatur, et exaltat. Unde Psalmista dicit: *Magnificavit Dominus facere nobiscum, facti sumus lætantes.* Gregorius in *Moralibus* dicit⁷: « Deus hominem magnificat, quia largitate rationis dilatat, quia infusione gratiæ visitat, quia honore collatæ virtutis exaltat. » Quibus anima maxime reficitur, quia magno animo et rationali nihil est magnum, nec satiat eum nisi solus Deus, qui est immensus. Unde Macrobius dicit: « Nihil est magnum præter adimum magnum, nec tibi magno aliquid est magnum. » Ilæc igitur virtus, quæ hominem sic magnificat, excludit vitium oppositum, scilicet parvificentiam, quod a magnificentia debita et recta facit deficere. Unde opes et sumptus convivii non possunt mensurari, quod in tam excellenti et solemnī convivio fieri non licet.

Patientia autem convivantes confortat, ut est virtus humana, ne propter difficultatem imminentium periculorum hujus vite frangantur. Unde Tullius ibidem dicit: « Patientia est, causa honestatis ac utilitatis, arduarum rerum voluntaria ac diuturna perpessio. » Sed patientia, ut est ex dono fortitudinis, convivantes non solum facit adversa voluntarie sufferre, sed et ut victores sine murmure gaudent pertransire, ut apostoli faciebant. Unde Cassiodorus, super *Psalms*, dicit⁸: « Patientia vincit adversa, non collectando, sed sufferendo; non

¹ Job, xxvii, 5. — ² Gen., i, 19. — ³ Greg., *Moral.*, lib. i, c. xvi. — ⁴ I Petr., i, 4. — ⁵ Prov., xv, 15. —

⁶ Psal. cxxiv, 4. — ⁷ Psal. cxxiv, 3. — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. viii, c. vii. — ⁹ Cassiod., in *Psal.* xxi.

murmurando, sed gratias agendo. Ipsa est, quæ facies totius voluptatis abstergit; ipsa est, quæ limpidas animas Deo reddit. Ilæ virtus expellit vitia opposita a convivio, quæ tranquillās mentes confundunt, ut impatiētiām, discordiam, rixam, seditiones, et cætera talia quæ mentis convivium molestant, et perturbant. » Et hæc patientia perfectus animam reficit, quia perfectum opus habet. Unde Dominus dicit ¹ : *In patientia vestra possidebitis animas vestras*. Ubi Gregorius dicit ² : « Quid est animas possidere, nisi perfecte in omnibus vivere, cunctisque mentis motibus quasi ex arce veritatis dominari ? » Quod utique valde animam consolatur et reficit.

Perseve-
rantia.

Perseverantia, ut est virtus humana, convivas fortiter et stabilat in bono, et conservat in permanentia, usque ad convivii plenam consummationem, ut fit in via. Tullius, ubi supra, dicit : « Perseverantia est in ratione bene constituta stabilis et perpetua permanentia. » Sed perseverantia, ut est ex dono fortitudinis, convivantes in convivio non solum perseverare facit usque ad convivii temporalis terminum; sed et introducit in convivium sine termino æternum, ubi est refectio mentis excellentissima et satiety, quia tunc ³ : *Satiabor, cum apparuerit gloria tua*, ait Psalmista. Unde sanctus Bernardus in epistola dicit ⁴ : « Absque perseverantia, nec qui pugnat victoriam, nec palmam victor consequitur. Ipsa enim est nutrix ad meritum, mediatrix ad præmium, soror patientiæ, constantiæ filia, amica pacis, amicitiarum nodus, unitatis vinculum, sanctitatis propugnaculum. » Sequitur : « Tolle perseverantiam, nec obsequium mercedem habet, nec beneficium gratiam, nec laudem fortitudo. Sola est enim cui æternitas redditur, vel potius quæ æternitati hominem reddit, dicente Domino ⁵ : *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit*. » Hæc ille. In hac perseverantia est refectio dulcissima : nam idem verbum Domini, scilicet, *Qui perseveraverit usque in finem, salvus erit*, exponens Augustinus in libro *de Verbis Domini*, dicit ⁶ : « Cum perveneris ad tres panes perseverando, hoc est ad cibum et ad intelligentiam Trinitatis, habes unde vivas, et unde pascas. Nec timeas ne finias : non enim panis

ille finietur; sed omnem indigentiam tuam finiet. » Ergo et omnem famem affligentem a te expellet. Ex his igitur patere potest, qualiter quatuor partes fortitudinis perficiantur (a), ut sunt virtutes humanæ, per donum fortitudinis, quia habitus supernaturales perficiunt naturales, ut dicit Dionysius ⁷.

SECTIO V. ^(b)

DE DONO CONSILII.

CAPUT PRIMUM.

Quid consilium sit, et quid donum consilii dicatur.

Quintum donum Spiritus sancti, quod facit diem spiritualem in anima et convivium, est donum consilii, quod immediate sequitur donum fortitudinis, ut Gregorius ostendit in *Moralibus*, ubi dicit ⁸ : « Valde fortitudo destruitur, nisi per consilium fulciatur. » Et Anselmus ⁹, in libro *de Similitudinibus*, dicit : « Post donum fortitudinis, Spiritus sanctus donum consilii superædificat : quia cum mens jam fortis ad operandum, quæ pie timendo scit esse facienda, suo experimento didicit (c) ex Spiritu sancto, quid de omnibus consulere debeat. » Ex quo concludit quod post donum fortitudinis, sequitur immediate donum consilii. Ad maiorem autem notitiam istius doni consilii, sunt quinque notanda : primo, quid consilium sit, et quid donum consilii dicatur; secundo, necessitas istius doni consilii declaratur; tertio, differentia inter consilia divina, et propria, assignatur; quarto, qualiter dies spiritualis ex dono consilii in anima oriatur; quinto, qualiter convivium per donum consilii in anima præparetur.

Primo, quid sit consilium, et quid donum consilii dicatur, videndum est. Et quia proprium rationali creaturæ est, quod per inquisitionem rationis moveatur ad aliquid agendum, vel non agendum, quæ quidem inquisitio consilium dicitur humanum : unde Damascenus dicit ¹⁰ : « Consilium est appetitus inquisitionis, a ratione directus, de his quæ a nobis sunt facienda vel non facienda. » Et Aristoteles in epistola ad Alexandrum dicit, quod consilium

¹ Luc., XXI, 19. — ² Greg., *Moral.*, lib. V, c. XIII. — ³ Psal. XVI, 15. — ⁴ Bern., *Epist.* XXVI. — ⁵ Matth., X, 22. — ⁶ Aug., *de verb. Dom.*, serm. XXIX, al. CV, n. 4. — ⁷ Dion., *de Cat. Hier.* — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. I,

c. XVI. — ⁹ Imo Eadmer., inter Oper., *de Similit.*, c. CXXX, al. CXXXI. — ¹⁰ Damasc., *de Fid. Orthod.*, lib. I, c. XXII, circa med.

(a) *Cæt. edit.* perficiuntur. — (b) *Cæt. edit.* deest tit. Sectio V. — (c) Ita Edit. Migne; *Cæt. edit.* sui exp. ducit.

est oculus et cautio futurorum. Sed quia inquisitio et ratio humana per se non sufficient comprehendere singularia omnia et contingentia quæ occurrere possunt in nostris actionibus, quæ requiruntur ad consecutionem beatitudinis nostræ, quia ¹ *cogitationes mortalium sunt timida, et incerta providentiæ nostræ*, ut dicitur in libro Sapientiæ; ideo indigemus inquisitione certiori, et directione nobiliori, scilicet divina. Tam inquisitio autem, quam directio, nobis in dono consilii a Spiritu sancto confertur, qui ² *omnium est artifex, omnem habens virtutem, omnia prospiciens*; ideo talis inquisitio et directio, a Spiritu sancto donata, consilium dicitur, quod est donum Spiritus sancti. Sed non debet movere nos quod donum consilii est respectu ejusdem objecti, respectu cujus est donum scientiæ: quia hoc verum est materialiter, non formaliter. Utrumque enim donum est respectu agibilium per nos, sed differenter: quia actus doni scientiæ est de talibus prædictis bene judicare, secundum regulas legis æternæ; sed actus doni consilii est secundum regulas legis æternæ bene invenire quæ ardua sunt per nos agenda, et quæ fugienda, ad obtinenda ea quæ conferunt ad vitam æternam, et non præcipitanter agere. Quia, sicut dicit Gregorius in *Moralibus* ³: « Spiritus sanctus dat contra præcipationem consilium, cui opponitur præcipitatio. » Unde Sapiens dicit ⁴: *Sine consilio nihil facias, et post factum non penitebis*. Ex his igitur patere potest, quod donum consilii est habitus a Deo infusus, ex quo secundum consilium Spiritus sancti movemur ad operationes bonas, quarum non est determinata via qualiter sit agendum, eo quod non uniformiter semper fiendæ sunt. De talibus enim consiliamur, sicut dicit Philosophus ⁵ in *Ethicis*.

CAPUT II.

Quæ sit doni consilii necessitas.

Secundo videndum est, quæ sit necessitas hujus doni, scilicet consilii. De hoc nota Gregorium in *Moralibus*, ubi dicit ⁶: « Qui sine consilio vivunt, se præcipationi et fortunæ tradunt præcipientes (a); vitam suam negligunt, dum transitoria inconsulte appetunt, dum æterna non intelligunt, vel intellecta contemnunt, dum

exilium et miseriam suam non cognoscunt, quia cæci: ideo nec consilium habere sciunt, et ideo merito tales in insipientia sua peribunt. Sed e contra, inquit Gregorius ⁷, electorum mentes dum cuncta transitoria nulla esse conspiciunt, ea ad quæ sunt condite exquirunt. Cumque eorum satisfactioni nihil extra Deum sufficit, ipsa inquisitionis sive consilii exercitatione illorum cogitatione fatigata, in conditoris sui specie et contemplatione requiescere querunt. Sequitur: « Unusquisque eorum adhuc in mundo corpore positus, mente tamen extra mundum surgit, ærumnam exilii, quam tolerat, deplorat, et ad sublimem patriam incessabilibus se amoris stimulis excitat. Unde invenit salubre consilium, temporale hoc despiciere, quod percurrit, et quo magis crescit consilii scientia, ut peritura deserat, eo augetur dolor, quod nequid ad mansura sive æterna contingat. Et ideo solerti consilio infigit mentem, et caute se in omni actione circumspicendo considerat. Et ne ex re, quæ agitur, repentinus finis et adversus surripiat, hunc prius molliiter posito pede cogitationis palpat, et pensat: ne in his quæ agenda sunt, præcipitatio impellat; ne prava per concupiscentiam aperto bello superent; ne recta per inanem gloriam insidiando supplantent. » Sequitur: « Et mens electi cujuslibet, quo magis per consilium vivere nŕitur, ex angusti itineris dolore fatigatur. » Hæc ille. Ratio istius ultimi dicti est, quia consilia Dei sunt perfectissima: valent enim ad vitandum omne malum, et ad consequendum omne bonum perfectissime, et ideo ducunt per itinera arctissima. *Arcta est enim* ⁸ *via quæ ducit ad patriam* (b), ut Christus dicit. Arctæ autem viæ ut plurimum sunt rectiores et breviores, quam latæ. Perfecti autem viri stimulis amoris agitati vehementius amplectuntur, ut perfectius et citius inveniatur quod amatur, et creditur, et quæritur. Istis consiliis optimis anima devota fuit a Spiritu sancto inspirata et instructa, quando post inquisitionem Dei, in lectulo corporalis commodi, et non inventi (c), dixit ⁹: *Surgam, circumibo (d) civitatem, et per vicos et plateas guerram quem diligit anima mea*. Origenes alloquens animam illam, ait: « O te dementem et vesanam, quæ omnia moventem immota quæsi-

¹ Sap., ix, 44. — ² Sap., vii, 21, 23. — ³ Greg., *Moral.*, lib. II, c. vii, ante med. — ⁴ Eccli., xxxii, 24. — ⁵ Arist., *Ethic.*, lib. III, c. 114. — ⁶ Greg.,

Moral., lib. I, c. xl. — ⁷ Ibid. — ⁸ Matth., vii, 44. — ⁹ Cant., iii, 2.

(a) Cat. edit. præcipientes. — (b) Vulg. vitam. — (c) Al. invento. — (d) Vulg. circumbo.

visi in lectulo; omnia illuminantem radis immensi luminis querebas in tenebris: que immensum et incomprehensibilem quesisti ductu rationis, et invenire voluisti et tenere. Non bono consilio usa es: vide quid facias. » Sequitur: « Dixit ergo: *Surgam*: » ubi dicit Origenes: « Jam nunc video, quia meliori consilio usa es, quod commodum lectuli ¹ a vis postponere, tenebras noctis evadere, delicta et commissa punire, et ab eis vis dividi, a quibus Deus non potest aequaliter inveniri. » Sequitur: *Circumdo civitatem*, id est, Ecclesiam militantem inquirendo a spiritualibus viris et doctoribus de quesito et non invento, licet ² *gloriosa dicta sint de civitate Dei*, testante Psalmista: igitur *queram per plateas*, id est, per precepta, que sunt via omnibus credentibus communis et lata. *Queram per vias*; Glossa: « Id est, in his qui sunt viri spirituales; qui, gradiendo ad cœlestia, arctam viam consiliorum tenent. Unde et Bernardus dicit: « In vicis ambulamus, qui corpus aretamus, qui penas hic lumus, qui munditie et continentie vacamus. » Et Verceilensis, *super Cantica*, dicit: « Optimum est consilium, surgere ad sponsum querendum, et efficaciter inveniendum in plateis preceptorum, et in vicis spiritualibus consiliorum. Unde in eis instructa, et excitata ab angelis invenit quem diligebat et quesivit, dicens: *Intens quem diligis anima mea*. Surge igitur ³, et ad consilium ingredi civitatem: ibi tibi dicitur, quid te oportet facere.

CAPUT III.

Que differentia inter consilia divina, et ea que ex propria voluntate liberi arbitrii oriuntur.

Tertio videndum est, que sit differentia inter consilia a Spiritu sancto inspirata per donum consilii, et inter consilia exorta ex propria voluntate liberi arbitrii. Prius autem videndum de consiliis propriis ex voluntate propria surgentibus, ut ex hoc facilius cognoscantur consilia divina ex inspiratione Spiritus sancti procedentia. Primo igitur notandum est, quod Bernardus ⁴, in sermone de *Lepra Naaman*, dicit sic: « In corde est duplex lepra, scilicet propria voluntas, et proprium consilium. Et lepra utra-

que nimis est pessima. » Et prius hic videndum est, quid sit propria voluntas. De hoc dicit Bernardus in eodem sermone: « *Voluntatem propriam* dico, que non est communis cum Deo et hominibus, sed nostra tantum: quando quod volumus, non ad honorem Dei, non ad utilitatem fratrum et proximi, sed propter nos ipsos facimus, non intendentes placere Deo et prodesse fratribus vel proximo, sed satisfacere propriis animorum motibus, tunc propria voluntas mala est. Sic et ⁵ *loquens ea propria mendax est*, ait Iohannes. » Et sequitur: « Hinc contraria est recta fronte charitas. Quid enim odit Deus, aut quid punit, preter propriam voluntatem? Cesset voluntas propria, et infernus non erit. In quem enim ignis ille deserviet, nisi in propriam voluntatem? Nam voluntas illa propria dicitur, cui assentimur, et cui se liberum inclinat arbitrium. Hec autem desideria, et concupiscentie, que invitos tenent, non voluntas, sed corruptio voluntatis est. » Et idem, *super Cantica*, dicit: « Grande malum propria voluntas, qua fit ut bona tua tibi bona non sint. Etenim si in die jejunii mei veniatur propria voluntas mea, non tale jejunium elegit Dominus. » Ex illa voluntate propria oritur proprium consilium, de quo dicit Bernardus in eodem sermone, scilicet de *Lepra Naaman*, sic ⁶: « Lepra proprii consilii eo perniciosior est, quo magis occulta; quanto plus abundat, tanto quis sibi sapientior videtur esse. Hec est illorum qui ⁷ *sebum Dei habent*, sed non secundum scientiam, sequentes errorem suum, et obstinati in eo, ita ut nullis velint consiliis acquiescere. Hi sunt unitatis divisores, inimici pacis, charitatis expertes, vanitate tumentes, sibi placentes, et magni in oculis suis ⁸, ignorantes Dei iustitiam, et suam volentes constituere. Et que major superbia, quam ut unus homo totius congregationis iudicio iudicem suum preferat, tanquam si ipse solus habeat spiritum Dei? Eant nunc qui se faciunt religiosiores aliis, qui ⁹ *non sunt sicut ceteri hominum*: ecce arioli et idololatree facti sunt. » Ecce consilia propria.

Sed nunc de consiliis divinis videamus, que et qualia sunt. De quo primo sciendum est, quod Deus summe sapiens et summe bonus omnibus consulentibus eum de omnibus ¹⁰ *equide respondet, et se affabilem et amicum verum*

Voluntas
propria
quid sit.

Consilia
Dei quo
et quali

¹ Psal. LXXVI, 3. — ² Cant., III, 4. — ³ Act., IX, 7.

⁴ Bern., de *Resurr. Dom.*, serm. III, ante med.

⁵ Ioh., VIII, 44. — ⁶ Bern., *sup. Cant.*, serm. LXXI.

⁷ Ita edit. Lugd. — *Crit. edit. lectalis.*

circa fin. — ⁸ Isa., LXVI, 3, v. — ⁹ Bern., de *Resurr.*

Dom., serm. III. — ¹⁰ Rom., X, 2. — ¹¹ Ibid., 3. —

¹² Luc., XVII, 12.

ostendit. Unde Augustinus, libro *Confessionum*, parum ultra medium, dicit¹ : « Domine, omnibus consulentibus te, simulque audientibus et diversa consulentibus, tu liquide respondes, sed non liquide omnes audiunt. Omnes unde volunt, consulunt te; sed non semper quod volunt, audiunt. » Sequitur : « Optimus minister tuus est, qui non magis meretur hoc a te audire, quod ipse voluerit; sed potius hoc velle, quod a te audierit. » Hæc Augustinus. Ratio hujus est, quia ipse solus scit quid nobis necessarium est, et quid nobis expedit, et ideo magis debemus sequi consilia sua, quam nostra, tanquam optima. Dicit enim Augustinus contra *Faustum*², quod consilium Dei est super omne consilium creaturæ, et ejus consilium omnibus consiliis præferimus, sicut et fidem evangelicam omnibus hæreticorum disputationibus anteponimus. » Consilia enim divina valent ad omnia mala declinanda, et omnia bona consequenda, sicut in consiliis evangelicis patet, et ideo sunt sollicite audienda et studiose observanda.

Sed quæris, qualiter consilia divina audienda? Respondeo, quod sunt consilia a Christo dicta; sunt consilia a sanctis doctoribus scripta; et sunt consilia a Spiritu sancto inspirata. Consilia a Christo dicta nemo potest audire, nisi sit ex Deo. Unde Dominus dicit³ : *Qui ex Deo est, verba Dei audit : propter hoc vos non auditis, quia ex Deo non estis.* Ex Deo autem sunt, qui quantum ad intellectum sunt aliquibus luminibus divinis illuminati, et quantum ad affectum aliquibus affectionibus divinis calefacti, et a Patre tracti. Consilia a sanctis doctoribus scripta nemo potest audire, nisi cui Christus aperit sensum, scilicet interiorem. Unde in *Lucâ* dicitur⁴ : *Tunc aperuit illis sensum, ut intelligerent Scripturas.* Habet enim anima sensus interiores, ut dictum est, sicut et exteriores. Et illos sensus Dominus aperit per experientiam, quæ est intelligentiæ magistra⁵, ut dicit Hugo. Unde et Bernardus⁶ exponens dictum verbum, scilicet *Aperuit illis sensum*, dicit sic : « Cum enim Scripturarum interiorem sensum, et veritatem miraculorum et sacramentorum Dei cœpimus, non solum intelligere, sed et quadam, ut ita dicam, experien-

tia manu palpare et tractare, quod non fit nisi quodam conscientia sensu; tunc aperuit nobis sensum, ut Scripturas intelligamus. » Consilia autem a Spiritu sancto inspirata, nemo audire potest, nisi habeat aures interiores. Unde Dominus dicit⁷ : *Qui habet aures, audiendi, audiat quid Spiritus dicat.* De hoc Gregorius dicit, super *Ezechielem*⁸ : « Non aures corporis, sed mentis querit Dominus. » Et Haymo, exponens illud ibidem verbum, dicit : « Carnis aures ad audiendum tantum consistit; cordis vero aures auditu simul vel intellectu viget. » Sed Richardus⁹ : « Aures audiendi habet, qui habet sensum intelligendi et affectum diligendi, vel promerendi ea quæ consuluntur et promittuntur, » ut supra dictum est. Item consilia a Spiritu sancto inspirata sunt occulta; sed tamen suæ evidentia habent plura testimonia. Quod S. Bernardus ostendit in epistola ad Comitem, in qua dicit sic¹⁰ : « Cum mors animæ peccatum sit, vita ejus sive dubio iustitia fidei est, quoniam *justus ex fide vivit.* Justus autem quis est, nisi qui amanti se Deo vicem rependit amoris? Quod non fit, nisi revelante Spiritu sancto per fidem homini æternum Dei propositum super salute sua futura. Quæ sane revelatio non est aliud, quam infusio gratiæ spiritualis, per quam dum facta carnis mortificantur, homo ad regnum præparatur, simul accipiens in uno spiritu, et unde se præsumat amatum, et unde redamet, ne gratis amatus sit. Ecce testimonium unum. » Sequitur : « Hoc itaque est illud sacrum secretumque consilium, quod a Patre Filii in Spiritu sancto accipiens, suis, quos novit per eundem Spiritum justificandos, communicat, et communicando justificat : quando id quisque accipit in sui justificatione, ut incipiat et ipse cognoscere, sicut et cognitus est, cum videlicet datur et ipsi in testimonium præsentire aliquid de sua futura beatitudine quemadmodum ab æterno latuit in prædestinante, et plenius appariturum in beatificante. De qua tamen percepta jam suimet ex parte notitia, interim quidem gloriatur in spe, nondum tamen in plena securitate. » Sequitur : « Quam miserandi sunt, qui ad tam jucundum consilium justorum, nullum adhuc tenent suæ vocationis testimonium ! » Sequitur : « O infelices amatores sæculi, male securi, quantum dis-

Consilia
divina
qualiter
audienda.

¹ Aug., *Confess.*, lib. X, c. xxvi. — ² Aug., *cont. Faust.*, lib. XXVI, c. vi. — ³ Joan., viii, 47. — ⁴ Luc., xxiv, 45. — ⁵ Hug., in *lib. de Calést. Hier.*, vi. — ⁶ Imo Guillelm. abb. S. Theod., de *Nat. et dign. amor. Div.*, c. x, post med., inter Oper. S. Bern. —

⁷ Matth., xiii, 9; Apoc., ii, 7, 11, 17, 29. — ⁸ Greg., in *Ezech.*, hom., xiv, non longe a princ. — ⁹ Richard., *Expos. in Apoc.*, c. v, longe post med. — ¹⁰ Bern., *Epist. viii.* — ¹¹ Rom., i, 17.

tat vestrum consilium a consilio justorum! Procul dubio inter consilium utrorumque magnum chaos firmatum est. Nam quomodo justus longe se facit a consilio et concilio malignantium, ita ¹ nec resurgent omnino impii in iudicio, neque peccatores in concilio (a) justorum. » Hæc Bernardus ibidem. His subtiliter et fideliter intellectis, apparet aliquoties differentia inter consilia humana et divina.

CAPUT IV.

Qualiter ex dono consilii dies spiritualis in anima oriatur.

Quarto videndum est, qualiter per donum consilii dies spiritualis in anima oriatur. Circa quod notandum est, quod Dionysius dicit ², quod magnus iste sol est evidens divinæ bonitatis imago, totus splendens, semper lucens, et omnia luminis sui capacia illuminat, quantum in se est, et mensurat dies et horas totius nostri temporis. Sic sol divinus Spiritus sanctus, septem radiis donorum tam fulgidis quam fervidis, causat diversos dies et horas spirituales in anima, ut dicit Gregorius ³ in *Moralibus*, ubi dicit, quod donum consilii facit alium diem, quam alia dona. Et exemplificat de omnibus. Dies enim consilii est illuminatio quedam mentis, quæ convivantes faciat cautos, ne in aliquo periculo præcipitentur, et ut omnia prudenter et ordinate operentur. Unde consilium dicitur oculus et cautio futurorum, ubi supra. Qui ambulat in hac die, non offendit. Mane autem hujus diei oritur ab æterno radio, et proposito divinæ voluntatis, se menti humanæ manifestantis per radios inspirationis: ex quibus mens inspirata exurgit, ad conformandum se voluntati divinæ, secundum quod inspiratur a Spiritu sancto, et dirigitur a sapientia increata, quæ ⁴ attingit a fine usque ad finem fortiter, suaviterque disponit omnia. A consilio istius mirabilis consiliarii, et voluntate, nunquam recedendum est. Unde in *Ecclesiastico* dicitur ⁵: *Fili, audi et accipe consilium meum, et ne abjicias illud. Fili, inquit Sapientia, audi consilium meum, quantum ad intellectum; accipe, quantum ad affectum; et ne abjicias, quantum ad effectum, ut dicas cum Psalmista ⁶: Mane astabo tibi,*

ad consilia tua sollicite inquirenda: *Et videbo, veraciter intelligendo* (b): ex his quod tibi placeat vel displiceat, fideliter exequendo. Sed quæ est voluntas Dei, cui jubemur conformare nostram voluntatem? Respondet Cæsarius in epistola ad Donatum, ubi dicit sic: « Voluntas Dei est, quam Christus fecit et docuit: humilitas in conversatione, stabilitas in fide, in verbis modestia, in factis justitia, in operibus misericordia, in moribus disciplina, injuriam facienti non nocere, et illatam tolerare posse, pacem cum omnibus tenere, Crucifixo fortiter assistere, charitati ejus inseparabiliter adhærere, Christo nihil præponere, quia nec ille nobis quidquam præposuit. » Mane igitur astabo tibi, et videbo, quoniam non Deus volens iniquitatem tu es.

Meridies autem hujus diei clara et fervida procedit ex dono consilii, prout intellectum veritate illuminat, et affectum charitate inflamat ad inquirendum et observandum præclarissima præcepta Domini Jesu. In quibus convivantes maxime inflammantur et illuminantur, quia ⁷ præceptum Domini lucidum, illuminans oculos, ait Psalmista. In istorum præceptorum et consiliorum observantia sancta Trinitas mentes amabilius visitat, et dulciter inhabitat. Unde dicit Dominus ⁸: *Qui diligit me, sermones meos servabit, et Pater meus diligit eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum faciemus.* Veniet ad nos Pater visitando memoriam, et excitando ad operandum; Verbum Patris, illuminando intellectum, seu intelligentiam, ad clare contemplandum; Spiritus sanctus, voluntatem inflammando ad dulciter amandum. Mansionem autem faciunt apud nos: ejus rationem assignat Gregorius in *Homiliis*, dicens ⁹: « In quorundam corda venit Deus, et mansionem non facit, quia sic Deum recipiunt, ut tamen tempore tentationis ab eo recedant. In quorundam vero corda venit, et mansionem facit, quia sic eos amor divinus penetrat, ut et tempore tentationis non recedant ab amore. Ille enim vere amat, ejus mentem delectatio prava ex consensu non superat. Qui autem ¹⁰ in charitate manet, in Deo manet, et Deus in eo. De hac mansionem in *Proverbis* dicitur ¹¹: *Deliciae meæ esse cum filiis hominum.* Tunc ¹² in meridiano exurit terram Sol divinus.

Quæ est voluntas Dei.

Meridies consilii.

Quæ sit dies consilii.

¹ Psal. 1, 5. — ² Dion., de Div. Nom., c. IV. — ³ Greg., Moral., lib. I, c. XVI. — ⁴ Sap., VIII, 4. — ⁵ Ecclesi., VI, 24. — ⁶ Psal. V, 4. — ⁷ Psal. XVIII, 9. — ⁸ Joan., XIV, 23. — ⁹ Greg., in Evang., hom. XXX, non

longe a princ. — ¹⁰ I Joan., IV, 16. — ¹¹ Prov., VIII, 31. — ¹² Ecclesi., XLII, 4.

(a) Cæt. edit. consilio. — (b) Suppl. Quoniam non Deus volens iniquitatem tu es.

Quæ sit
vespera
consilii.

Vespera vero hujus diei spiritualis consummativa donum consilii causat in anima, dum eam inclinat ad inquirendum et servandum divina et perfecta consilia, a Domino tradita in evangelica historia. De quibus consiliis Gregorius in *Moralibus* dicit ¹ : « Quidam præcepta legis generalis virtute perfectionis suæ transcendunt : qui nequaquam hoc solum, quod cunctis divina vox præcepit, implere contenti sunt ; sed præstantiore desiderio plus exhibere appetunt, quam in præceptis generalibus audire potuerunt. Quibus Dominica voce dicitur ² : *Vos qui reliquistis omnia, et secuti estis me, centuplum accipietis*, » etc. « Tales, inquit Gregorius ibidem, cum Christo regnant, et judicabunt, et non judicabuntur. » Sequitur : « Paucis enim dicitur, et non generaliter omnibus, illud quod adolescenti diviti dicebatur ³ : *Si vis perfectus esse, vade, et vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in celo, et veni, et sequere me*. Paucis dicitur, quia non omnibus tanta perfectio donatur : ex quo per observationem consiliorum quasi in vespera diei spiritualis consummatur. Ratio hujus est, quia per hæc consilia perfectissima, gradatim ascenditur usque ad summos apices virtutum consummantium, ut simus ⁴ *perfecti, sicut et pater noster cælestis perfectus est*. Et quanto hæc consilia sunt perfectiora, tanto luminiosiora, et diem spiritualem mentis magis perficientia, vel consummantia. De gradibus istorum consiliorum, et perfectione eorum, Chrysostomus loquens, ubi Dominus tradit hæc consilia perfectissima, dicit sic ⁵ : « Vide quot gradus ascendit Dominus, et qualiter nos in ipsum virtutis verticem statuit, cum ostendit, quod primus gradus est non incipere injuriam a quacunque occasione, vel contra quemcumque ; secundus est quibuslibet malis nullo modo vindicari ; tertius gradus est non facere vexanti quæ quis ab eo passus est ; quartus est exponere seipsum ad patiendum mala illata ; quintus, amplius præbere (a) quam ille vult, qui fecit mala ; sextus, non odio habere eum, qui talia mala infert ; septimus, diligere eum, qui hæc mala operatur ; octavus, benefacere ei, qui tantis malis offendit ; nonus, orare pro illo, qui in malitia se obstinatus est. » Et ad ista principalia redeunt alia consilia evangelica. Sequitur : « Et quia magnum erat

consilium, præclarum præmium subdit dicens, quod tales similes erunt Deo. » Unde Dominus dicit : *Ut sitis filii patris vestri, et perfecti, sicut et pater vester cælestis perfectus est*. Et Augustinus, in libro de *Sermone Domini in monte*, dicit ⁶ : « Ex illa regula intelligendum est, quod hic dicitur, de qua Joannes dicit ⁷ : *Dedit eis potestatem filios Dei fieri*, non natura, sed præceptorum et consiliorum observantia. »

CAPUT V.

Qualiter convivium per donum consilii in anima præparetur, et de tribus consiliariis qui dicuntur principales inter convivantes, quæ sunt tres animæ potentie.

Quinto videndum est, qualiter Spiritus sanctus per donum consilii in die suo, et illuminatione sua, convivium spirituale initiet in mente, et perficiat. Circa quæ duo sunt videnda : primo, qualiter familia mentis et convivantes secundum dignitatem suam ordinentur, et in convivio locentur ; secundo est videndum, ubi donum consilii convivium suum celebret, et quæ fercula ministrantur.

De primis, scilicet, qualiter familia mentis et convivantes in convivio secundum dignitatem ordinentur et locentur, sciendum est, quod sicut dicitur in libro de *Spiritu et Anima* ⁸, ut supra dictum est : « Nobilis creatura est anima. Civitas namque Dei est, de qua tam gloriosa dicta sunt, scilicet quod ad imaginem et similitudinem Dei facta est. Et quia nulla est civitas absque populo, disposuit in ea conditor noster populum triplicis gradus, id est, sapientes ad consulendum, milites ad pugnandum, artifices ad ministrandum et operandum. » Sequitur : « Cives hujus civitatis sunt naturales et ingeni animæ vigores, tanquam indigenæ. Quorum distincti sunt gradus : alii superiores, alii medii, alii inferiores. Superiores sunt intellectuales sensus ; medii, rationales ; infimi, animales. Quorum hujusmodi differentia est : animales sive sensuales, vel sensibiles, appetunt visibilia ; rationales discernunt et discretionis oculo aspernantur mala, et eligunt bona ; intellectuales vero pertrahunt ea ad divina. » Sequitur : « Intellectuales ergo sensus sunt tanquam animæ consiliarii, dicentes ei ⁹ : *Deum time, et mandata*

In convivio consilii qualiter familia mentis et convivantes ordinentur.

¹ Greg., *Moral.*, lib. XXVI, c. XX, post med. —

² *Matth.*, XIX, 28. — ³ *Ibid.*, 21. — ⁴ *Matth.*, V, 48.

— ⁵ Chrysost., in *Matth.*, hom. XVII, n. 4. — ⁶ Aug., de

serm. Dom. in Monte, lib. I, c. XXIII, n. 78. — ⁷ *Joan.*, I, 12. — ⁸ de *Spir. et Anim.*, c. XXXVII, inter Oper. S. Aug. — ⁹ *Eccle.*, XII, 13. — (a) *Cæt. edit.* se tribuere.

ejus observa. Hoc enim est omnis homo, id est totus. Rationales sunt milites, qui hostes, puta concupiscentias (a) impugnant per arma justitiæ. Animales sive sensibiles sensus, sunt tanquam rustici et artifices, qui corporalibus rudimentis insistent, et corpori necessaria ministrant, ut infra patet. » Sequitur : « Hanc triplicem vim animæ, id est, intellectualem, rationalem, et sensualem, vocant partes animæ non integrales, sed virtuales, quia potentie ejus sunt. » Hæc omnia prædicta sunt in libro *de Spiritu et Anima*. Inter familiam intellectualem possunt locari et ordinari habitus infusi, ut fides, et spes, et caritas; qui multum ornant convivium mentis. Inter familiam rationalem locantur, vel possunt locari habitus acquisiti, ut prudentia, temperantia, forlitude et justitia; qui viriliter repellunt vitia. Inter familiam sensualem locantur habitus innati, vel etiam passionis aliquæ, ut amor et odium, dolor et gaudium, et sensus interiores et exteriores, secundum aliquem modum; quos donum consilii mediate vel immediate modificat, ut infra patebit. Et sic patere potest ordo et dignitas hujus familiæ; sed de ministerio eorum infra dicetur.

Donum
consilii
ubi con-
vivium
celebret.

Secundo videndum est, ubi donum consilii convivium suum celebret, quæ fercula in illo ministrantur. De quo sciendum est, quod convivium consilii nusquam convenientius celebratur, et quietius, quam in tabernaculo fœderis, sive in secreto mentis, ubi consilia in silentio tractantur, in veritate masticantur, et in amore incorporantur, et in operis executione consummantur. Hoc satis expresse innuitur in libro *Numerorum*, ubi scribitur ¹, quod Moyses in rebus dubiis, ad consulendum Dominum, relictis turbis, crebro revertebatur et intrabat tabernaculum, ubi Dominum consuluit, et consilium recepit: quod postea populo proposuit, et sic fieri jussit. Hoc verbum exponens Gregorius in *Moralibus*, dicit sic ²: « Ad tabernaculum redire et intrare, est postpositis exterioribus tumultibus secretum mentis intrare. Ibi enim Dominus consulitur; et quod foris agendum est publice, intellectu intus silenter auditur. Et tunc vocem Dei, quasi per occultam inspirationem, audiunt, dum in meditatione mentis se a carnalibus sensibus abstrahunt. » Hæc ille. Primo igitur in-

grediantur consiliarii, scilicet sensus intellectuales, tanquam superiores et digniores, ut memoria, intellectus et voluntas, relictis foris turbis tumultuantibus, a Domino in silentio audiant consilia, et in veritate intelligant, et in charitate operando perficiant. Et primo memoria ab omnibus evacuat et purgata, ingreditur tabernaculum, id est, mentis secretum, et dicat cum Psalmista ³: *Audiam quid loquatur in me Dominus* [Deus. De hac auditione dicit Richardus ⁴: « Sic Deus auditur per revelationem, donec voce ejus paulatim invalescente, tota perstreptentium turba et tumultuatio sopiatur, solaque ipsius vox audiatur, donec omnis illa tumultuantium turba dispereat, solusque cum sola remaneat. » Hæc ille. Tunc adductæ (b) ⁵ in solitudinem loquitur ad cor ejus, ut dicit Oseas. Sed quid loquitur? Dicit Psalmista ⁶: *Loquetur pacem in plebem suam*. Sed quare magis pacem, quam omnia alia? Respondeo, quia ubi pax non habetur, nec dulcedo divinorum consiliorum gustatur, nec vox ejus auditur, nec convivium in mente cum Deo habetur, quia ⁷ *in pace factus est locus ejus*, secundum Psalmistam. Unde Leo Papa in uno sermone dicit ⁸: « Vera pax est a Dei voluntate non dividi, et in his quæ solius Dei sunt, delectari. Quando enim sensualitas nulla parte resistit voluntati, et voluntas nulla parte contradicit rationi, et ratio regulatur lumine fidei; tunc est serenitas mentis, et tunc est in nobis ⁹ *regnum Dei*, ut dicit Dominus. Ideo pax rationabiliter præmittitur. *Regnum autem* ¹⁰ *Dei non est esca et potus corporalis, sed justitia, pax, et gaudium in Spiritu sancto*, ait Apostolus: iustitia rectificans judicia rationis, pax tranquillans imperia facultatis, gaudium adimplens desiderium voluntatis. Non est autem delectabilior reffectio, quam voluntatis oblectatio. De hac refectione memoriæ, tanquam expertus, dixit David in Psalmo ¹¹: *Memor fui Dei et delectatus sum*, et sequitur: *Et defecit spiritus meus*, id est humanus, dicit Gregorius ¹², et factus quasi divinus. Quia quanto in nobis quotidie spiritus divinus proficit, tanto noster in nobis deficit: propter quod tandem memoria nostra plena Deo deiformis fit. Secundo intelligentia ingreditur tabernaculum mentis, et suum secretum jam ab omnibus phantasmati-

¹ Num., xx, 6, etc. — ² Greg., *Moral.*, lib. III, c. xii. — ³ *Psal.* LXXXIV, 9. — ⁴ Richardus, *de Contempl.*, lib. IV, c. xv. — ⁵ Ose., ii, 14. — ⁶ *Psal.* LXXXIV, 9. — ⁷ *Psal.* LXXV, 3. — ⁸ Leo, *de Nativ.*

Dom., serm. 15, circa med. — ⁹ *Luc.*, xvii, 21. — ¹⁰ *Rom.*, xiv, 7. — ¹¹ *Psal.* LXXVI, 4. — ¹² Greg., *Moral.*, lib. XXII, c. xiv, non longe a princ. — (a) *Cæt. edit.* hostes concupiscentiarum. — (b) adductam.

bus et impedimentis abstracta, ut veritatem consiliorum discutiatur, et inter consilia discernatur a quo spiritu procedant. Nam Richardus dicit ¹ : « Sicut Deus memoria auditur per revelationem, ita intelligentia videtur per contemplationem : ex qua visione illuminatur, ut consilia discernat a quo spiritu procedant. » Nam, sicut dicit Bernardus in sermone *Magistri gentium* ² : « Spirituum diversa sunt genera : ideo necessaria est nobis eorum discretio, præsertim cum ab Apostolo ³ didicerimus, non omni spiritui esse credendum. « Videri enim potest, inquit Bernardus, minus eruditis, et qui habent parum exercitatos sensus, omnem cogitationem vel consilium non alterius, quam ipsius spiritus humani esse sermonem, quod falsum esse ostendit certa fidei veritas. Quod et probatur testimonio scripturarum divinarum. Audiam, inquit Propheta, non quid ego loquar, sed quid loquatur in me Dominus Deus. Similiter ait ⁴, quod immissiones fiunt per angelos malos. Probat etiam Scriptura esse spiritum carnis, et spiritum huius mundi. » Sequitur : « Igitur quisquis ex his tribus spiritibus loquatur spiritui nostro, non credamus eis, quia sanguinem sitiunt animarum et mortem, a sermonibus tamen eorum cognoscimus eos : nam spiritus carnis suggerit mollia; spiritus autem mundi suggerit vana; spiritus vero malignus suggerit amara, ut rixas, iras et huiusmodi. Si autem spiritus suggestio sit de corpore castigando, de corde humiliando, de servanda veritate, et de exhibenda charitate, cum hæc in corde versantur, sine dubio spiritus divinus est qui loquitur et suggerit hæc. Ut igitur intelligentia hæc consilia caute discutiatur, et prudenter discernatur, ingrediatur tabernaculum, sive mentis secretum, ubi Dominum consulat super omnibus dubiis, quæ oriuntur circa convivium, et convivantes, et refectionem eorum. Sollicitudo enim istorum incumbit intelligentiæ, quæ habet regere illos, et totum regnum animæ. Unde Gregorius, in *Moralibus* ⁵, dicit, quod boni rectores quotidie, cum se cognoscunt res dubias nescire discernere, ad secretum mentis velut ad quoddam tabernaculum revertuntur, ibique lege divina perspecta, quasi coram posita arca Domini, consulunt Dominum, et quod prius intus tacentes audiunt, hoc foras postmodum

agentes innotescunt, scilicet consilia et veritates reficientes totam familiam mentis. Quia, sicut dicit Augustinus ⁶ super *Joannem* : « Veritas panis est, qui mentes reficit, nec tamen deficit; sed mentes mutat, quia verificat. Quot ergo veritates in tabernaculo suo, et quot consilia intelligentia percipit a Spiritu sancto, tot dulcia ferula convivantibus in voluntate manducanda proponit. Tertio voluntas libera, a phantasmatibus, et distractionibus, et curis sæcularibus abstracta et absoluta, ingrediatur tabernaculum, sive secretum suum, quia Richardus dicit ⁷ : « Sicut in memoria auditur Deus per recordationem, et in intelligentia videtur per contemplationem, sic in voluntate amplexatur per dilectionem, quæ licet sit posterior in ordine, est tamen principalior per ingentiam libertatem. » Hæc voluntas affectione experimentaliter præcipiens divina consilia a Patre in memoria dicta, et intelligentia examinata et verificata, et ipsi voluntati efficaciter impressa, clamat cum sponsa, dicens illud Cantici ⁸ : *Anima mea liquefacta est, ut dilectus locutus est*. In quibus verbis exprimit anima divinatorum consiliorum certam auditionem, quia dilectus locutus est; et auditorum consiliorum efficacem impressionem, quia liquefacta est. Hanc auctoritatem exponens Origenes dicit : « Divinæ consolationis, ut audio, felicissimus effectus est liquefactio. Liquefit enim anima, dum devotione mollescit, ut dilectus in ea suaviter cubet, ut nihil duri in ea inveniat, quod ejus consiliis resistat. Liquefit, dum in devotione calescit, ut dilectus in ea divini caloris persentientis moderamen sine moderamine, eo ineffabilem et delectabilem inveniat, quo caliditas hæc, quamvis occultissima, suavissima tamen secundum contactum, delectationem spirituales generat. Liquefit, dum amore percellit, ut dilectus dominium plenum habeat in ea, quo ad ipsum solum tunc omnis motus, omnis virtus, omnis impetus ipsius habet terminum. Siquidem humidum male terminabile est termino proprio. Unde fluida mens non nisi in æternitate sistit. » Quare Origenes dicit ibidem : « Qui sancto desiderio intus æstuat, eo ad quodlibet bonum habilis invenitur, quo nihil duri in corde portat, quod non fervore æstuantis desiderii in Deum liquefiat. » Sic igitur tres isti consiliarii, id est, tres potentiae,

¹ Richard., de *Contempl.*, lib. IV, c. xv. — ² Bern., serm. de *Sept. Spiritibus*, qui incipit : *Mag. Gentium*. — ³ *1 Joan.*, IV, 1. — ⁴ *Psal.* LXXVII, 49. — ⁵ Greg.,

Moral., lib. XXIII, c. XII, circa med. — ⁶ Aug., in *Joan.*, tract. XLII. — ⁷ Richard., loc. cit. — ⁸ *Cant.*, v, 6.

a Trinitate salutaribus consiliis instructi, purgati, illuminati et perfecti, totam familiam mentis et convivantes hierarchice purgant, illuminant et perficiunt, et in æternitatem dirigunt, ut statim patet.

CAPUT VI.

Convivantes medii, qui sunt vigores animæ naturales, sensus animæ rationales, et virtutes morales, quomodo a superioribus, memoria scilicet, intellectu et voluntate purgantur, illuminentur et perficiantur.

Postquam igitur dictum est de consiliariis, qui dicuntur principales inter convivantes, qualiter in secreto tabernaculo mentis a divinis consiliis per dona Spiritus sancti sunt purgati, illuminati et perfecti; videndum est modo qualiter medii, scilicet vigores animæ naturales, et sensus animæ rationales, et milites, sive virtutes morales viriliter expugnantes et repellentes omnia vitia a convivio animæ, a superioribus purgantur, illuminentur et perficiantur. Ille enim est debitus ordo, ut superiores perficiant medios, et medii inferiores, secundum ordinem cœlestis hierarchiæ, quem sequitur ecclesiastica hierarchia et humana. Dicit enim Hugo sic ¹: «Sunt superiores et sublimes, et ipsi appropinquantes divinitati, immediate ab ipsa accipientes purgationem, ut mundi sint, et illuminationem, ut clari sint, et perfectionem, ut sint sancti; et ab illis rursum, secundum ordinem divinæ dispositionis, et hi qui sequuntur in ordine et subjecti sunt, purgantur, illuminantur, et perficiuntur.» Hæc ille. Hi ergo consilarii tres, id est, memoria, intellectus et voluntas, dono consilii a Spiritu sancto purgati, illuminati et perfecti, medios inter convivantes, tanquam eis inferiores, scilicet vigores animæ naturales, id est, sensus rationales, milites, sive virtutes morales, purgant, illuminant et perficiunt, ad similitudinem angelicæ hierarchiæ. Primus enim consiliarius, scilicet memoria, consulit omnia quæ sunt ad vitorum convivantium purgationem, et virtutalem exercitationem, dum per rememorationem omnia vitia commissa ad præsentiam mentis eorum revocat, ut ea per poenitentiam deleat, et totaliter extirpet. Nam, sicut dicit Hugo ²: «Nisi præcedat purgatio, non sequitur illumi-

natio; nec sequitur perfectio, nisi præcedat illuminatio.» Ut igitur mens cum tota familia sua purgetur, poenitendo dicat illud Isaïæ ³: *Recogitabo mihi (a) omnes annos meos in amaritudine animæ meæ, donec dicere possit, quod sequitur* ⁴: *Projectisti post tergum tuum omnia peccata mea. Dum (b) sic vivitur, pater notam faciet filiis veritatem suam*: quia ad receptionem lucis non requiritur, nisi purgatio recipientis. Unde alius commentator, scilicet Lineoniensis, dicit ⁵: «Necessaria est rationali creaturæ primo purgatio, quia impura non suscipiunt illuminationem; sed tenebrosa non possunt habere operis perfectionem, quia ambulant in tenebris, et nesciunt ubi corruant, aut quo vadant. Sensus igitur rationales, et milites, aut (c) virtutes morales, primo purgantur, ut postea illuminentur, et post operationis perfectionem consequantur. Secundus igitur consiliarius, scilicet intellectus, in tabernaculo consilii illuminatio videns, quod illuminatio necessaria est ad operis perfectionem, consulit omnibus convivantibus accedere ad illuminationem, dicens ⁶: *Accedite ad Deum, et illuminamini, et facies vestræ non confundentur.* Acceditur ad Deum similitudine, et receditur a Deo dissimilitudine, ut dicit Augustinus. Similitudine autem facies honoratur imagine divina; dissimilitudine vero, facies confunditur imagine pecorina. Unde Psalmista dicit ⁷: *Nolite fieri sicut equus et mulus, quibus non est intellectus.* Ecce carentes intellectu pecoribus comparantur; sed intelligentes dñi appellantur. Unde Psalmista intelligentibus loquens, ait ⁸: *Ego dixi: Dñi estis, et filii Excelsi omnes.* Omnes igitur convivantes illuminat. Quid autem est illuminari, ait Lineoniensis, nisi tam per virtutes speculativas, quam operativas, in finem ultimum recte dirigere? Unde David in Psalmo dicit ⁹: *Dabo tibi intellectum, quantum ad speculationem; et instruam te, quantum ad operationem; sequitur: In via qua gradieris, firmabo super te oculos meos, quantum ad directionem in finem.* Tertius igitur consiliarius, scilicet voluntas, tanquam excellentior consulit, et jubet omnia fieri, quæ sunt necessaria ad convivantium operativam perfectionem, dicens ¹⁰: *Operamini non cibum qui perit, sed qui permanet in vitam æternam.* Operari cibum qui perit, est affici sæcularibus

c. III. — ⁶ Psal. XXXIII, 6. — ⁷ Psal. XXXI, 9. — ⁸ Psal. LXXXI, 6. — ⁹ Psal. XXXI, 8. — ¹⁰ Joan., VI, 27.

(a) Vulg. tibi. — (b) Domine, si. — (c) Cæt. edit. ut.

rebus, et non operari propter permanentia, sed propter pereuntia quæcumque. Et quamvis quandoque in usu operis sit temporalitas, tamen in intentione debet esse æternitas, ut dicit Beda *super Lucam*. *Operamini* igitur quidquid memoria purgata, et a Deo inspirata, et a Deo illuminata, faciendum dictaverit, et a voluntate charitatem impellente fieri imperatur; quia tunc a nobis non nisi bonum procedit. Dicit namque Augustinus *super Joannem*: « Bonum et rectum est omne quod agimus, si nec memoriam oblivio decipiat, nec error intellectum excæcet, nec iniquitas voluntatem subvertat: ab his est omne quod agimus. Hoc consilium et mandatum in tabernaculo mentis a Deo acceptum, voluntas, ut alter Moyses, et omnibus suo imperio subjectis indicit, et injungit, et sensibus rationalibus, militibus pugnantibus, sive virtutibus moralibus, et omni familiæ eorum, sive speciebus, quæ multæ sunt valde. Qui jam omnes a superioribus purgati, illuminati, et quasi perfecti in suis operibus secundum legem charitatis voluntati obtemperantes viriliter operantur, omnia vitia a convivantibus extirpando, fortiter virtutibus insistendo, et Deo, tanquam regi suo et patrifamilias, humiliter obediendo. Et tunc et ipsi idonei sunt ad purgandum, et illuminandum, et perficiendum inferiores sibi, ut supra dictum est.

CAPUT VII.

Convivantes inferiores, utpote sensus animales et corporales, tam exteriores quam interiores, quomodo a convivantibus mediis illuminentur, purgantur et perficiantur.

Quid est
purgare
et illumi-
nare sen-
sus exte-
riores.

Dicto de convivantibus rationalibus, qui quasi medium gradum tenent in convivio, et qualiter sint purgati, illuminati et perfecti; videndum est, qualiter et isti sibi inferiores illuminent, purgent et perficiant, utpote sensus animales et corporales, tam inferiores, ut imaginationes, etc., quam exteriores, ut visum, auditum, etc., qui sunt tanquam artifices et rustici, necessaria corpori administrantes, ut dicitur libro *de Spiritu et Anima*.¹ Quos rationales convivantes, milites purgant, dum in eis motus illicitos concupiscentiæ mortificant, vel

exterminant, quantum potest fieri in corpore corruptibili, dicentes eis illud Apostoli²: *Si secundum carnem vixeritis, moriemini*, id est, secundum corruptionem vestram. *Si autem spiritu rationali facta carnis mortificaveritis, vivetis*. Similiter illos quasi illuminant, dum eos a sua præcipitatione retrahunt et impediunt, et eos dono consilii obedire compellunt, dicentes eis illud Apostoli³: *Debitores sumus spiritus, non carnis (a)*, id est, debemus magis obedire spiritui, quam carni. Similiter illos quasi perficiunt, dum eos vitam illam, quam in futura habituri sunt, docent hic inchoare, et prælibare, et imitari. De his Bernardus⁴, libro *de Amore Dei*, dicit sic: « Quidam in sanctitate vitæ, et hominis interioris glorificatione, et contemplatione, et quadam fruitione divinitatis, jam futuræ vitæ beatitudinem prælibare in hac vita videntur et imitari, ut et de corporum suorum glorificatione, quam post plene percepturi sunt, in hac vita nonnihil percipiant. » Sequitur: « Accepta enim gratia, qua, habitantes in unum, seipsis in Deo, et Deo in seipsis fruuntur, ipsius carnis sic sentiunt vicisse omnes contradictiones, ut universa carnis substantia non sit eis nisi instrumentum boni operis. Nam etsi ipsius miseris et infirmitatibus contabescunt, sed ex hoc ipso in interiori homine fortius convalescunt; quia⁵ *quando infirmor, tunc fortior sum et potens (b)*, ait Apostolus. » Sequitur: « Sensus enim quandam novam percipiunt, et prope spiritualem gratiam. Oculi enim fiunt simplices, ut certa experientia docet, et aures obtemperantes. Aliquando in fervore orationis tanta odoris ignota quadam fragrantia conspirat, quæ sola experientia percipitur, quia ignota; et tanta est gustus in gustando suavis, quæ etiam non potest nisi per experientiam sciri, id est, per mutuum contactum spiritualis charitatis: quo incentivum tantum fit, ut videantur sibi inter seipos spiritualis cujusdam voluptatis gerere paradisum. Vultus etiam et totius corporis compositione, vite et morum et actuum decore, mutue etiam servitutis, et etiam devotis exhibitionibus et piis susceptionibus, sive cujusdam gratiæ beneplacito, sibi invicem conveniunt et convivunt, ut sit vere eis⁶ *cor unum et anima una*. Nimirum futuram corporum suorum gloriam jam hic

¹ *De Spir. et Anim.*, c. xxxvii, apud Aug. — ² *Rom.*,

(a) *Vulg. sumus non carni.* — (b) *Item Dum infirmor, tunc potens sum.*

viii, 13. — ³ *Ibid.*, 12. — ⁴ *Imo Guliel. abb. S. Theod., de Nat. et Dign. Amor. Div.*, c. xiv. — ⁵ *II Cor.*, xii, 10. — ⁶ *Act.*, iv, 32.

iniant, ex puritate conscientiae et mutuae conversationis gratia perfecte eam habituri in futura et perenni vita. » Haec Bernardus ¹. Ecce donum consilii reficit convivantes supremos, scilicet consiliarios, sacris contemplationibus, dum eos in tabernaculo, id est, in secreto mentis facit divina consilia audire. Item reficit convivantes medios, scilicet sensus rationales, milites et cives morales, sacris veritatibus, dum facit eos consilia divina in tabernaculo vere intelligere. Item reficit convivantes infimos, scilicet artifices, rusticos et ministrantes, ut sensus animales, interiores et exteriores, in regno vel in civitate animae laborantes, deformibus operationibus, dum eos facit divina consilia operando adimplere, quod perfectorum est. Sequimini igitur consilium Dei, quia, sicut dicit Augustinus ² : « Consilium Dei est super omne consilium creature, » ut et mundanis videatur stultitia, ut ostendit Gregorius in *Moralibus* ³ : non quod sit defectus in consiliis, sed quia sunt tantae perfectionis, quod mundus ea non potest intelligere, neque cognoscere. Quod non est mirum, cum nec ipsum consiliarium cognoscere possit, scilicet Spiritum sanctum, ut dicit Dominus.

SECTIO VI. ^(a)

DE DONO INTELLECTUS.

CAPUT PRIMUM.

Quare donum intellectus praecedentia dona sequatur.

Sextum donum Spiritus sancti, quod facit diem et convivium spirituale in anima, est donum intellectus. De quo sunt quinque notanda : primum, quare donum intellectus praecedentia dona sequatur ; secundo, quid donum intellectus sit, vel quid dicatur ; tertio, quare hujus doni sit necessitas, vel quare utilitas in eo conferatur ; quarto, qualiter ex eo dies spiritualis in anima oriatur ; quinto, qualiter convivium animae ex eo praeparatur.

Primo igitur videndum est, qualiter donum intellectus praecedentia dona sequatur. De quo sciendum est, quod Anselmus dicit ⁴, istum ordinem esse rationabilem. Cujus rationem ibidem

assignat, dicens : « Quinque dona Spiritus sancti praecedentia pertinent ad vitam activam ; haec autem duo, scilicet intellectus et sapientia, pertinent ad vitam contemplativam ; quare duo Spiritus sanctus praedictis quinque superimponit, ut aedificium perfecte compleatur. Sed vita activa praecedit contemplativam, tanquam disponens potentias contemplativas ad actus suos, ne in operationibus suis impediatur. Unde Gregorius in *Moralibus* dicit ⁵ : « Qui arcem contemplationis ascendere desiderant, prius necesse est ut in opere actionis perfecte se exercent. » Igitur in ordine ascensionis ab infimo dono, scilicet timoris, ad summum donum, scilicet sapientiam, quinque dona praedicta praecedere debent donum intellectus et sapientiae. Unde Anselmus ibidem dicit sic ⁶ : « Postquam Spiritus sanctus mentem facit paventem per donum timoris, sibi que compatiens per donum pietatis, et ea, quae sunt facienda, manifestat per donum scientiae, et illa fortiter exequitur per donum fortitudinis, et de ipsis suo exemplo facit aliis consulere per donum consilii : post Spiritus sanctus accendit mentem ad intelligendum, cur haec et illa fieri debeant, et ultimo a solo Deo remunerationem quaerit (b) istorum. » Sed quare donum intellectus immediate sequatur donum consilii, hujus ratio est : nam cum consilium sit affectuum inquisitivum et rationis directivum, ut dictum est supra, intellectus autem sit lumen, ut dicitur in libro *de Spiritu et Anima*, et Philosophus *de Anima* ⁷, vocat intellectum agentem, lumen quod penetrat usque ad intima, scilicet ad essentias rerum et quidditates : ideo nunquam est perfecta veritatis inquisitio, neque perfecta inventio, ubi non fuerit intellectualis illuminatio : unde consilium sine intellectu, manet sine affectu. Est et alia ratio, quam Augustinus ponit in libro *de Doctrina Christiana*, parum post principium ⁸, ubi loquens de septem donis, dicit de dono intellectus sic : « Post quintum gradum, scilicet donum consilii, per quod anima levatur ab appetitu sordium inferiorum, ascendit in sextum gradum, scilicet donum intellectus, ubi jam ipsum oculum purgat, quo videri potest Deus ab his, qui huic saeculo moriuntur : qui in tantum vident, in quantum moriuntur saeculo. Illis (c) enim non

¹ Imo Guliel. — ² Aug., *Cont. Faust.*, lib. XXVI, c. VII. — ³ Greg., *Moral.*, lib. X, c. XVI ; lib. XXVII, (a) *Cet. edit. deest* tit. Sectio VI. — (b) *Edit. Migne* homo... exigere debeat. — (c) *Cet. edit.* Ab illis.

c. XVIII. — ⁴ Imo Eadmer, inter Oper. Anselm., *de Similit.*, c. CXXXII. — ⁵ Greg., *Moral.*, lib. VI, c. XVII. — ⁶ Imo Eadmer, ubi sup. — ⁷ Arist., *de Anima*, lib. III, text. 18. — ⁸ Aug., *de Doct. Christ.*, lib. II, c. VII.

solum certior, sed et jucundior species (a) lucis incipit apparere, in ænigmate tamen. *Quandiu enim¹ in hac vita sumus, peregrinamur a Domino, quamvis² conversationem habeamus in cælis.* » Ulterius igitur introducit ad sapientiam.

CAPUT II.

Quid donum intellectus sit, vel dicatur.

Secundo videndum est, quid sit donum intellectus, et quare sic nominetur (b). De quo sciendum est, quod nomen intellectus importat quamdam intimam cognitionem. Dicitur enim intelligere quasi *intus legere*. Et hoc patet consideranti differentiam inter cognitionem intellectus et sensus. Nam cognitio sensitiva occupatur circa sensibiles qualitates exteriores. Cognitio autem intellectiva, tanquam excellentior et subtilior, penetrat usque ad quidditates et rerum essentias interiores, quia objectum intellectus est quod quid est, ut dicitur³ *de Anima*. Unde cognitio humana incipit a sensu, tanquam ab exteriori: quæ non perficitur, nisi perveniatur ad intellectum, qui vere cognoscit quod est res. Dicitur enim in libro *de Spiritu et Anima*⁴, quod quidquid sensus recepit exterius, imaginatio representat interius, ratio investigat, intellectus dijudicat, intelligentia comprehendit, et ad contemplationem adducit, quæ memoria conservat. Sed advertendum est, quod intellectus quandoque accipitur ut est vis animæ naturalis. Et sic de intellectu loquitur auctor libri *De Spiritu et Anima*, qui dicit⁵, quod intellectus est vis animæ, qua (c) invisibilia percipit. Cui concordare videtur Philosophus, *de Anima*, et hic intellectus ut plurimum cæcitiens est. Unde Psalmus dicit⁶: *Nescierunt neque intellexerunt.* Item intellectus quandoque accipitur ut est virtus intellectualis, sive ut est habitus principiorum naturalium, quæ subsunt lumini intellectus, ut patet in *Ethicis*. Sed neuter istorum est donum Spiritus sancti, licet uterque sit a Spiritu sancto. Sed quia homo ordinatur ad beatitudinem, sicut ad finem supernaturalem, ut apparet ex ejus imagine; ideo oportet ponere intellectum, sive lumen aliquod, ut est habitus supernaturalis principiorum supernaturalium, quæ sunt articuli fidei, et ex consequenti quarundam operationum, per quæ ordinantur ad

fidem; quia⁷ *fides per dilectionem operatur*, ut dicit Apostolus. Et hoc lumen supernaturale, et superadditum intellectui, et datum homini, vocatur donum intellectus, quod nominat quamdam excellentiam cognitionis, penetrantis usque ad intimas rerum intelligendarum essentias et veritates: quæ non fit ita complete ex virtute luminis naturalis intellectus, sicut ex virtute luminis supernaturalis superadditi intellectui naturali. De quo intellectu dicitur in libro *de Spiritu et Anima*⁸, quod intelligentia est vis animæ, quæ immediate supponitur Deo. Cernit siquidem ipsum summum verum et vere incommutabilem. Sic anima percipit corpora sensu; imaginatione, corporum similitudines; ratione, corporearum rerum naturas; intellectu, spiritum creatum; intelligentia, spiritum increatum. Vel, sicut dicitur in eodem libro⁹, « intellectus est ea vis animæ, qua de divinis, quantum homini possibile est, cognoscitur, ad cælestia arcana penetranda, quæ penetrari non possunt, nisi per spiritum ejus, qui etiam profunda Dei scrutatur. » Unde Apostolus dicit¹⁰: *Nobis autem revelavit Deus per spiritum suum, qui omnia scrutatur, etiam profunda Dei.*

CAPUT III.

Quæ hujus doni sit necessitas, vel quæ utilitas in eo conferatur.

Tertio videndum est, quæ sit necessitas sive utilitas doni intellectus. De quo sciendum est, quod cum veritates necessariæ ad salutem sint nobis absconditæ, et quasi velatæ, tam in rerum naturis, quam in sacris Scripturis, quam in divinis sacramentis et figuris, in tantum ut intellectus humanus, sine adjutorio supernaturalis luminis, non possit ad eas apprehendendas plene peringere: planum est, quod necesse fuit, ut Spiritus sanctus intellectui humano superadderet aliquod lumen supernaturale, quo velamina dictarum veritatum penetraret, et veritates absconditas apprehenderet, et eas sic nobis manifestaret. Quod utique Spiritus sanctus facit, dum nobis donum intellectus inspirat. Hoc enim donum intellectus primo facit nos penetrare velamina, sive tenebras mentis nostræ, donec ad notitiam propriam perveniamus,

Ad quid sit necessarium donum intellectus.

¹ I Cor., v, 6. — ² Philip., III, 20. — ³ Arist., *de Anim.*, lib. III, text. 37. — ⁴ *De Spir. et Anim.*, c. XI. — ⁵ Ibid. — ⁶ Psal. LXXXI, 5. — ⁷ Arist., *Ethic.*,

lib. VI, c. VI. — ⁸ Galat., v, 6. — ⁹ *De Spir. et Anim.*, c. XI. — ¹⁰ Ibid., c. XXXVII. — ¹¹ I Cor., II, 10. — (a) Ita Edit. Bened.; al. spiritus. — (b) Al. nominatur. — (c) Al. quia.

et imaginem sanctæ Trinitatis nobis concreatam cognoscamus, cum Dominus dicat ¹ : *Regnum Dei intra vos est*, id est, in imagine sua. Primo igitur donum intellectus facit nos ad interiora nostra ingredi, dum menti inspirat ut seipsam primo cognoscere discat, et in hoc diligenter se exerceat, donec se videre, quid sit, incipiat. Dicit enim Richardus sic ² : « Hoc exercitio cordis oculus mundatur, ingenium acuitur, intelligentia dilatatur. Nihil recte æstimat, qui seipsum ignorat. Nescit quod sub pedibus ejus mundana gloria jaceat, qui conditionis suæ dignitatem non pensat. Nescit omnino quid de spiritu angelico, quid de spiritu divino sentire debeat, qui spiritum suum prius non cogitat. » Sequitur : « Si non idoneus es intrare ad teipsum, quomodo ad illa rimanda idoneus eris, quæ sunt supra teipsum ? » In hoc exercitio homo per donum intellectus incipit aliquid videre, quod factus est ad imaginem Dei, ut docet Augustinus, *de Trinitate*. Et auctor in libro *de Spiritu et Anima* ³ : « Tanta dignitas hominis esse cognoscitur, ut non solum jubentis sermone, sicut alia opera sex dierum sunt facta, sed et consilio sanctæ Trinitatis, et opere divinæ majestatis creatus sit homo : ut ex primæ conditionis honore intelligeret, quantum deberet suo Creatori, non solum propter primæ conditionis privilegium acceptum, sed et quod ⁴ *ad imaginem et similitudinem suam Deus creavit eum*. » Nam, sicut dicitur in eodem libro *de Spiritu et Anima* : « Sicut Deus Pater, Deus Filius, Deus Spiritus sanctus est unus Deus, non tres dii, sed tres personæ, ita anima intellectus, anima voluntas, anima memoria, non sunt tres animæ, sed una in uno corpore, et tres vires. Et sicut ex Patre generatur Filius, et ex Patre et Filio procedit Spiritus sanctus; ita ex intellectu generatur voluntas, sed ex intellectu et voluntate procedit memoria. » Multæ aliæ similitudines ponuntur ibidem. Ex eo autem, quod anima est imago Dei, est capax Dei, ut dicit Augustinus, *de Trinitate* ⁵. Item per donum intellectus potest homo cognoscere, quod est factus ad similitudinem Dei. Unde in libro *de Anima et Spiritu* dicitur sic ⁶ : « Creata est anima a Deo, vita a vita, simplex a simplici, immortalis ab immortali : ut non sit longe a Creatore suo, cui appro-

pinquare videtur simplicitate essentiæ. Quia creata est anima magna a magno, recta a recto : eo magna, quo capax æternorum; eo recta, quo est appetens æternorum vel supernorum; eo beata, quo Deo unita. » Sequitur : « Anima namque, quam Dei pietas respicit, humilitas subjicit, pœnitentia reducit, iustitia deducit, obedientia conducit, perseverantia perducit, devotio introducit, puritas jungit, charitas unit. » Et ibidem dicitur ⁷ : « Quis major honor esse potuit homini, quam quod ad similitudinem sui Conditoris crearetur, et eisdem virtutum vestimentis ornaretur, quibus et Conditor? De quo in Psalmo legitur ⁸ : *Dominus regnavit, decorem indutus est*, quasi omnium virtutum splendore, et totius bonitatis decore ornatus. » Sequitur : « Et quod majus dedecus homini, aut infelicio miseria, quam ut hac similitudinis gloria sui Conditoris amissa, ad informem et irrationalem jumentorum similitudinem delabatur? » Sequitur : « Quapropter quisque diligentius attendat primæ suæ conditionis excellentiam : ut venerandam sanctæ Trinitatis in se ipso imaginem agnoscat, honoremque divinæ similitudinis, ad quam creatus est, nobilitate morum, et exercitatione virtutum, et dignitate meritorum habere contendat. Unde ⁹ *quando apparebit, similes ei erimus* vel apparebimus, qui nos condidit et reformavit. » Hæc ille. Similiter per donum intellectus, homo regnum Dei in se invenit, cum Dominus dicat ¹⁰ : *Regnum Dei intra vos est*. Ubi dicit Glossa Gregorii : « *Regnum Dei nobis insitum est*, dicit forsitan inditam animabus nostris lætitiā per Spiritum sanctum. Ea enim est velut imago et arbra perennis lætitiæ, qua in futuro sæculo animæ Sanctorum gaudent. » De hoc require supra, in capite *de Dono timoris* ¹¹. *Quærite ergo* ¹², *et invenietis*, et ¹³ *nohite fieri sicut equus et mulus, quibus non est intellectus*, ait Psalmus.

CAPUT IV.

Veritates divinæ in sacra Scriptura absconditæ manifestantur per donum intellectus.

Post hoc Spiritus sanctus, per donum intellectus, facit nos penetrare velamina sacrarum scripturarum, introducens nos ad claram contemplationem puræ veritatis. Quod autem veri-

¹ Luc., XVII, 21. — ² Richard., *de Contempl.*, lib. III, c. VI. — ³ *De Spir. et Anim.*, c. XXXV. — ⁴ Gen., I, 26. — ⁵ Aug., *de Trinit.*, lib. X, c. VIII, non longe a princ. — ⁶ *De Spir. et Anim.*, c. XXXVI. — ⁷ Ibid.,

XXXV, post med. — ⁸ Psal. XCII, 1. — ⁹ I Joan., III, 2. — ¹⁰ Luc., XVII, 21. — ¹¹ Vid. sup., *de dono tim.*, c. IV. — ¹² Luc., XI, 9. — ¹³ Psal. XXXI, 8.

tates theologicæ et divinæ quæ sunt nobis necessariæ ad salutem, sint velatæ et absconditæ in sacra Scriptura, ostendit obscuritas prophetarum, vel prophetiarum, multiplicitas figurarum, et diversitas expositionum. Quandoque enim exponuntur historice, quandoque tropologicæ, quandoque allegoricæ, quandoque anagogicæ, ut supra patet in capitulo de dono scientiæ. Sed Spiritus sanctus per donum intellectus, facit nos penetrare omnia velamina occultantia nobis veritates Scripturarum necessarias nobis ad salutem, donec intremus ad veritatis puras illuminationes et contemplationes in Scripturis absconditas. «Puræ autem veritatis illuminationes, ut dicit Hugo¹, sunt, quando veritas sine imaginibus et figuris per semetipsam percipitur.» Richardus, *super Apocalypsi*, et Haymo dicunt, quod excellentior cognitio est, cum spiritus humanus per internam inspirationem suaviter tactus, nullis rerum visibilibus formis ad cœlestium contemplationem erigitur, sicut vidit David propheta. Sed Haymo dicit ibidem: «Est quædam visio intellectualis, quæ non fit per corporales res, nec per similitudines; sed ipsa veritas in mente manifestatur videntibus: quod proprie electorum est.» Et notandum, quod donum intellectus quandoque in tantum penetrat omnia veritatis velamina, et in tantum introducit mentem ad sua interiora, ut audiat ini² verba, quæ non licet homini loqui, quia nec forte proprie poterunt dici per os carnis: quia cum sint verba intellectualia, nihil corporale habentia, nec imaginem, nec similitudinem, ideo per os carnis non exeunt. Et ideo³ illa nemo scit, nisi qui accipit, ut in *Apocalypsi*. Quod exponens Augustinus⁴ ibidem dicit, quod nemo scit, nisi qui accipit per revelationem, vel per experientiam. Cum his concordare videtur Commentator *super Angelicam Hierarchiam*⁵, loquens de proprietatibus seraphicis, ubi dicit sic: «Ille qui hæc verba dicebat, usque ad tertium cœlum pervenerat, et intravit paradisum Dei, ubi verba omnino secreta et proxima silentio audivit, ad quæ auris humana non contigerat, quæ nemo audiret, donec sciret: intus enim audiebantur, ibique dicebantur; et non poterant exire foras, ubi erat homo; et propterea ab eo qui intus erat, et valde intus, introrsus audiri poterant. Sed his qui foris erant, dici non debuerant. Ne

autem illi, qui foris erant, derelinquerentur, si ab eo, qui intus erat, non vocarentur; nata sunt verba de verbis, sicut verba de Verbo nata fuerant. De verbis, quæ intus servari debuerunt, verba, quæ foris proferri potuerunt; de immensis magna, de occultis obscura, de impetrabilibus profunda: quæ a nobis audita sunt in Scripturis, utrum intellecta nescio. *Uñctio tamen⁶ spiritus docet nos de omnibus*, dicit Joannes. Item Spiritus sanctus, per donum intellectus, non solum facit nos penetrare omnia velamina veritatis incarnatæ, sed et veritatis increatæ. Velamina autem veritatis incarnatæ sunt omnes infirmitates et defectus, quos pro nobis assumpsit in natura humana, ut defectus passibilitatis, famis, sitis, et mortalitatis, etc.: quæ donum intellectus omnia facit penetrari usque ad inventionem nudæ veritatis; quia ipsa Veritas incarnata dicit⁷: *Cum venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem*. Spiritus veritatis dicitur, quia a veritate procedit: et ideo docet omnem veritatem, quia docet eum⁸, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ et scientiæ Dei absconditi. Nam quia ab alio procedit, ipsum manifestat. Unde Dominus dicit ibidem⁹: *Non enim loquetur a semetipso, sed quæcumque audiet, loquetur: quia de meo accipiet*, ex quo docebit vos omnem veritatem necessariam, quam audivit. Docere autem, est ipsum intellectum ad suum objectum, quod est veritas, applicare, ex quo sequitur veritatem cognoscere.

Sed sciendum, quod triplex veritas est: nam est veritas cognitionis, veritas operationis, et veritas dilectionis. Per veritatem cognitionis, Spiritus sanctus ostendit nobis fidem Christi et doctrinam esse verissimam. Per veritatem operationis Christi, docet nos operationem perfectissimam. Per veritatem dilectionis Christi, ostendit nobis charitatem maximam. Ad has veritates possunt reduci aliæ veritates necessariæ. Item Spiritus sanctus, per donum intellectus, non solum facit nos penetrare omnia velamina veritatis incarnatæ, sed et velamina veritatis increatæ. Unde dicit Jesus¹⁰: *Ille*, scilicet Spiritus sanctus, *me clarificabit*. Quod verbum exponens Augustinus dicit¹¹: «Spiritus sanctus clarificat Filium, non ita quod de non claro faciat clarum; sed eum clarificat in nobis, quando nobis eum manifestat, ut clarum clare cogno-

¹ Hug., de *Cœl. Hierarch.*, c. vii. — ² II Cor., xii, 4.

— ³ *Apoc.*, ii, 17. — ⁴ Aug., in *Apoc.*, hom. ii, circa fin.

— ⁵ Hug., de *Cœl. Hier.*, c. vii. — ⁶ I Joan., ii, 27.

— ⁷ I Joan., xvi, 13. — ⁸ *Coloss.*, ii, 3. — ⁹ Joan., xvi, 13. — ¹⁰ *Ibid.*, 14. — ¹¹ August., in Joan., tract. cx.

scamus. Sed quia Spiritus sanctus procedit ab utroque, scilicet Patre et Filio, ideo utrumque nobis revelat. Hæc autem revelatio fit, quando Spiritus sanctus, per donum intellectus, mentem nostram a terrenis elevat, et purgat, et inflammatur. Affectus enim terrenus et animalis impedit intellectum, ne spiritualia intelligat: quia ¹ *animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritus Dei*, ait Apostolus. Ideo talibus non fiunt revelationes. Spiritus sanctus intellectum, voluntatem, memoriam, et totam familiam mentis ab inferioribus abstrahens, impellit ad Dominum quærendum et habendum. Unde Bernardus dicit ²: « Spiritus sanctus profecto monet memoriam, docet intelligentiam, movet voluntatem. » Et ibidem ³: « Nec minimam paleam peccati intra cordis, quod possidet, habitaculum patitur residere, sed statim igne subtilissimæ circumspectionis exurit illud spiritus dulcis et suavis. » Igitur mente purgata et mundata per internam monitionem, excitat memoriam ad paternæ allocutionis auditionem, quia Deus per memoriam auditur, ut dicit Richardus. Item dicit Bernardus ibidem ⁴: « Spiritus sanctus docet intellectum, et illuminat, scilicet ad divini verbi intellectionem. » Quia, sicut dicit Richardus ⁵ ubi supra, Deus per intelligentiam videtur. Item dicit Bernardus ibidem, quod Spiritus sanctus movet voluntatem, scilicet ad sanctæ Trinitatis perfectam dilectionem, quia, dicit Richardus ubi supra: « Deus per voluntatem vel affectum amplexatur, et sic habetur. » Sed et Filius revelat Patrem; unde dicit Apostolus ⁶: *Usque in hodiernum diem, id ipsum velamen in lectione veteris testamenti manet non revelatum, quod in Christo evacuatur*, dum nobis Patrem revelat. Unde dicit Dominus ⁷: *Ego clarificavi te, Pater*. Quod exponens Augustinus dicit ⁸: « Filius clarificavit Patrem, non quod de minus claro fecerit magis clarum, cum essentialiter fuerit æternaliter clarus: sed Filius in nobis clarificatus, eum in nobis clarificat, dum ipsum Verbum paternum manifestat nobis Patrem. » Unde dicit Verbum ⁹: *Pater, manifestavi nomen tuum hominibus, quos dedisti mihi. Quod Augustinus, de Trinitate* ¹⁰, exponens dicit: « Si Verbum nostrum temporale et transitorium, quod nos proferimus, et se ostendit, et eum qui loquitur; quanto magis

Verbum Dei, per quod facta sunt omnia, se nobis ostendit, et Patrem sicuti est, quia idem cum Patre est, et seipsum ostendit nobis? » Unde dicit Dominus ¹¹: *Philippe, qui videt me, videt et Patrem*. Sed et Pater clarificavit Filium, ut in miraculorum operatione, in passione, resurrectione, et in cælum ascensione, et in multis aliis, ut Filius clarificet Patrem, ut supra patuit. Unde Joannes dicit ¹²: *Pater, venit hora, clarifica Filium tuum, ut Filius tuus clarificet te*.

CAPUT V.

Veritates divinorum sacramentorum dono intellectus penetrantur.

Post hæc videndum est, qualiter Spiritus sanctus, per donum intellectus, faciat (a) nos penetrare velamina veritatum divinorum sacramentorum: habent namque sacramenta velamina quædam, quibus luciformes margaritæ abscondunt, ne pedibus peccatorum immundæ multitudinis conculantur, et ne derideant vel contemnant eas, sicut et Dominus dicit ¹³: *Nolite ponere margaritas, etc.* De istis velaminibus conqueritur sanctus Bernardus, dicens sic ¹⁴: « Mihi apponitur veritas, sed in sacramento. Angelus ex adipe frumenti saginatur, et nudo grano; me oportet interim quodam sacramenti cortice esse contentum, carnis fursure, palea literæ, fidei velamine. Et hæc talia sunt, quæ gustata afferant mortem, si non de primitiis spiritus quantumcumque accipiant condimentum, quod fit per donum intellectus. » Unde sequitur: « Denique absque Spiritu sacramentum ad iudicium sumitur, et caro non prodest quidquam, littera occidit, et fides mortua est: sed Spiritus sanctus est, qui vivificat, ut vivam in eis. At quantalibet sane abundantia spiritus noster pinguescat, non tamen pari jucunditate sumitur cortex sacramenti, et adeps frumenti, fides et spes, memoria et presentia, æternitas et tempus, vultus et speculum, imago Dei et forma servi. Nempe in omnibus fides mihi est locupletis, intellectus pauper. » Hinc Bernardus ostendit, quod intellectus humanus est pauper et quasi cæcitiens, sine adjutorio divino, in cognitione tam absconditarum veritatum sacramentalium; sed adjutorio Spiritus sancti, qui donat veritates theologicas

¹ I Cor., II, 14. — ² Bern., de Pentec., serm. 1, circa med. — ³ Ibid., serm. 11. — ⁴ Ibid., serm. 1. — ⁵ Richard., de Contempl., lib. III, c. xi. — ⁶ II Cor., III, 14. — ⁷ Joan., XVII, 4. — ⁸ Aug., in Joan.,

tract. cv. — ⁹ Joan., XVII, 6. — ¹⁰ Aug., de Trinit., lib. VII, c. III. — ¹¹ Joan., XIV, 9. — ¹² Joan., XVII, 1. — ¹³ Matth., vii, 6. — ¹⁴ Bern., in Cont., serm. xxxiii, ante med. — (a) Al. facit.

dirigentes, et ad plenum perficientes donum intellectus et cætera dona, fit dives et fortis ad penetrandum velamina, et ad inveniendum veritates absconditas. Unde Gregorius in *Moralibus* dicit sic ¹ : « Ad perfectionem plenam dona non perveniunt, nisi fide, et spe, et charitate fiat omne quod agunt. Nam Christus est ostium, per quod intratur ad notitiam sanctæ Trinitatis. » Unde Augustinus ², exponens illud Joannis, *Ego sum via*, dicit : « Verbum assumens humanitatem, factum est via. Ambula per hominem, et pervenies ad Deum. » Et dicit ipse Dominus ³ : *Ego sum ostium ovium*, etc. Hoc ostium fides aperit. Unde in Isaia dicitur ⁴ : *Nisi credideritis, non intelligetis* (a). Igitur fides intellectum adjuvat. Spes autem intellectum introducit. Unde dicit Apostolus ⁵ : *Habemus spem firmam, et incendentem usque ad interiora velaminis, scilicet puræ veritatis*. Sed charitas invenit et unit, quia ⁶ *Deus charitas est, et qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo*. Cujus ratio est, quia, sicut dicit Ilugo ⁷, « amor sive charitas suo acumine omnia penetrat, donec ad Dilectum veniat. » Sic igitur donum intellectus in fide, spe et charitate penetrat omnia velamina sacramentalia, superius a Bernardo enumerata, ut dicat illud Canticorum ⁸ : *Inveni quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam eum, donec introducam eum ad certissimam veritatem, et intimam*.

CAPUT VI.

Quomodo per donum intellectus dies spiritualis in anima oriatur.

Quarto videndum est, qualiter per donum intellectus dies in anima spiritualis oriatur. De quo sciendum est, quod sicut absentia lucis solaris causat noctem et tenebras in terra, et sicut presentia ejus causat diem, sive lumen, ut videantur sensibilia, sic absentia doni intellectus in anima causat tenebras. Unde Psalmista ⁹ : *Nescierunt neque intellexerunt, in tenebris ambulant*; et ejusdem doni presentia causat in anima diem spirituales, qua videntur intelligibilia. Unde Gregorius in *Moralibus*, exponens illud Job ¹⁰ : *Unusquisque in die suo*, dicit sic : « Sicut ignorantie obscuritas sine dubitatione nox cor-

dis dicitur, sic intellectus dies vocatur. » Ratio hujus est, quia intellectus suo lumine penetrat omnia velamina obumbrantia veritatis radios, tam naturarum, quam scripturarum et sacramentorum, ut supra patet, planum est quod lumen illud doni intellectus, proficit et crescit usque in perfectum diem, quo spiritualia contemplantur, in quo die, mane, meridies, et vespere distinguuntur.

Primo igitur, mane hujus luminose diei in mente humana oritur, quando per donum intellectus ad nostra interiora revocati per lumen compunctionis, omnes tenebras peccatorum de lectulo conscientie abstergimus, ut dicamus cum Psalmista ¹¹ : *Lavabo per singulas noctes lectulum meum*, scilicet conscientie, ut post hoc ad claritatem meridianæ horæ per contemplationem mane surgamus. De mane illius diei loquens Gregorius in *Moralibus*, exponens illud Job ¹² : *Consurgensque diluculo offerebat holocausta*, dicit sic ¹³ : « Diluculo namque consurgimus, cum compunctionis luce perfusi, humanitatis nostræ noctem deserimus, et ad veri luminis radios mentis oculos aperimus. » Sequitur : « *Offerebat holocausta*. Holocaustum totum incensum dicitur, quod offerre est totam mentem igne compunctionis incendere, ut in ara amoris tota ardeat, et quasi delicta propriæ cogitationis exurat. De mane illo dicit Psalmista ¹⁴ : *Mane astabo tibi, et videbo*.

Secundo, post mane hujus diei luminose, horæ meridianæ claritas fervida oritur in mente ex dono intellectus, quod pariter illuminat et inflamat in sacra Scriptura ad modum horæ meridianæ, dum eloquium Domini vehementer ignitum, quod est ¹⁵ *penetrabitur omni gladio ancipiti, pertingensque ad divisionem spiritus et animæ*, secundum Apostolum, manifestat. De claritate hujus meridiei, et radiis hujus, Richardus dicit sic ¹⁶ : « Jucunda sane admodum plaga est meridiana a nimietate lucis et fervore diei, eo quod dulce sit valde et delectabile aspectui, contemplari beatorum spirituum ordines, hilarescentes in claritate et charitate. » Et sequitur infra : « In meridie illa, scilicet lucis et fervoris Scripturæ, contemplantur præmia meritorum beatorum, gaudia civium supernorum, et arcana divinarum secretorum, et cætera hujusmodi. Propter

Per donum intellectus dies in anima.

Meridies hujus diei.

¹ Greg., *Moral.*, lib. I, c. XIII. — ² Aug., de verb. Dom., serm. LV, al. CXLII, n. 4. — ³ Joan., x, 7. — ⁴ Isa., VII, 9, juxta LXX. — ⁵ Hebr., VI, 19. — ⁶ I Joan., IV, 16. — ⁷ Hug., in Cæl. Hier., c. VII. — ⁸ Cant., III, 4. —

(a) Vulg. Si non credideritis, non permanebitis.

⁹ Psal. LXXXI, 5. — ¹⁰ Job, I, 4. — ¹¹ Psal. VI, 7. — ¹² Job, I, 5. — ¹³ Greg., *Moral.*, lib. I, c. XIX. — ¹⁴ Psal. V, 5. — ¹⁵ Hebr., IV, 12. — ¹⁶ Richard., de Contempl., lib. III, c. VII.

quod dicit Dominus ¹ : *Scrutamini Scripturas*. Quod verbum Chrysostomus exponens dicit : « *Salvator Scripturas vocat ostium. Ille enim cognitionem Dei aperit, hæc oves custodiunt, hæc lupos supervenire non permittunt, hæreticis introitum præcludentes.* » Hæc ille. De fervore autem horæ meridianæ, scilicet Scripturæ sacræ, in qua nobiscum Deus loquitur per Verbum suum proprium, tamen incarnatum, quantus sit ostendit Ecclesia, quæ ex ardentissimo fervore tacendo clamat dicens ² : *Osculetur me osculo oris sui*. Hunc fervorem advertere possumus, si verba pensemus. Nam Bernardus, exponens hæc verba, dicit ³ : « *Securus suscipio mediatorem Dei Filium, quem agnosco fratrem meum. Minime mihi jam suspectus erit : frater enim et caro mea est : puto eum spernere me jam non posse : os de ossibus meis, et caro de carne mea. Igitur loquatur mihi osculo oris sui. Quid mihi hæc ora prophetarum semiverba loquuntur ? Ipse potius ⁴ speciosus forma præ filiis hominum me osculetur, osculo oris sui alloquendo. Non audio jam Moysen ⁵, impeditoris lingue est. Isaiæ ⁶ labia immunda sunt. Hieremias ⁷ nescit loqui, quia puer est. Non in eis jam loquatur mihi, quoniam ⁸ tenebrosa aqua in nubibus aeris ; et prophete omnes elingues sunt. Sed ipse loquatur mihi, cujus gratiosa presentia, et admiranda fluente doctrinæ, fiant in me ⁹ fons aquæ salientis in vitam æternam. Cujus utique sermo vivus et efficax mihi osculum est : non quidem conjunctio laborum, quæ interdum pacem mentitur animum ; sed plane infusio gaudiorum, revelatio secretorum, mira quædam et quodam modo indiscreta connexio superni luminis, et illuminate mentis. Adhærens quippe ¹⁰ Deo, unus spiritus est.* » Hæc ille. Ideo sponsa in *Canticis* dixit ¹¹ : *Anima mea liquefacta est, ut dilectus meus locutus est*, mihi spiritus fervorem tantum infundendo, vel influendo, ut tota fervida sit, ait Vercellensis ibidem. Igitur ¹² quasi lux meridiana est.

Vespera
hujus
diei.

Tertio, post horam claræ et servidæ meridiæ, hora vespertina succedit, in qua labor quotidianus terminatur, somnus contemplationis in-

choatur, deliciæ nocturnales celebrantur. Labor quotidianus terminatur, quia sole declinante, virtus debilitatur operantium. Unde dixerunt Domino discipuli, simulanti se longius ire ¹³ : *Mane nobiscum, Domine, quoniam advesperasceat, et inclinata est jam dies* : quia virtus est debilitata, et ideo a labore quiescendum est. Quare et in Psalmo dicitur ¹⁴ : *Exibit homo ad opus suum, et ad operationem suam usque ad vespem*. Secundo in hora vespertina, per donum intellectus, somnus contemplationis inchoatur ; unde dicit anima contemplativa ¹⁵ : *Ego dormio, et cor meum vigilat*. Quod exponens Vercellensis dicit sic : « *Ego, quod sum per naturam, dormio ; dormitio autem suspendit usum sensuum exteriorum, et intendit et quasi invigilat circa exercitium sensuum interiorum, quod incomparabiliter nobilius est, quam exercitium sensuum exteriorum : quod perfecte haberi non potest, nisi sensus exteriores obdormiant.* » Unde in libro *de Spiritu et Anima* dicitur ¹⁶ : « *Cum sensus exterior carnalis suo bono utitur, interior sensus quasi obdormit.* » Et Gregorius dicit ¹⁷ : « *Vigilanti etenim corde dormit per hoc, quod interius contemplandum proficit, et ab inquieto opere foris quiescit.* » Tertio, in hora vespertina deliciæ spirituales, post labores diurnos, a Deo ministrantur per donum intellectus : tunc ex Jacob reverso (a) de agro ad vespem fit Israel, quia « post sudationes boni operis, pervenitur ad lucem contemplationis ¹⁸ : » ut dicit Hugo Unde in *Job* dicitur ¹⁹, *Quasi meridianus fulgor, consurget tibi ad vespem*. Quod exponens Gregorius in *Moralibus* ait ²⁰ : « *Consurget, quia quanta sibi claritas meridiana maneat, cum jam occumbere cæperit, post agnoscat, quia scriptum est ²¹ : Timentis Deum bene erit in extremis.* » Hæc ille. Fulgor namque meridianus illuminat, et inflamat : illuminatio pertinet ad cognitionem ; inflammatio, ad refectionem : nam in charitate refectio est. Quæ duo maxime faciunt ad deliciæ spirituales et vespertinas, ut patet per Hugonem ²², ut supra dictum est. *Factum est igitur ²³ vespere et mane dies sextus*, per donum intellectus.

¹ Joan., v, 39. — ² Cant., i, 1. — ³ Bern., in Cant., serm. ii, post med. — ⁴ Psal. xlv, 3. — ⁵ Exod., iv, 10. — ⁶ Isa., vi, 5. — ⁷ Jerem., i, 6. — ⁸ Psal. xvii, 12. — ⁹ Joan., iv, 14. — ¹⁰ I Cor., vi, 17. — ¹¹ Cant., v, 6. — ¹² Isa., xviii, 4. — ¹³ Luc., xxiv, 29. — ¹⁴ Psal. ciii, 23. — ¹⁵ Cant., v, 2. — ¹⁶ De Spir. et Anim.,

c. ix. — ¹⁷ Greg., in Ezech. hom. xiv, post med. — ¹⁸ Hug., de Claustr. Anim., lib. iv, c. xliii. — ¹⁹ Job, xi, 17. — ²⁰ Greg., Moral., lib. x, c. xi, circa med. — ²¹ Eccli., i, 13. — ²² Hug., de Cæl. Hier., c. vii. — ²³ Gen., i, 31.

(a) Cæt. edit. reversa.

CAPUT VII.

Quomodo per donum intellectus convivium spirituale menti præparetur.

Quinto videndum est, qualiter Spiritus sanctus per donum intellectus in die sua, id est, in illuminatione sua convivium spirituale menti præparet. De quo sciendum est, quod Gregorius in *Moralibus* dicit sic ¹ : « Intellectus in die suo convivium præparat, vel parat, quia in eo quod audita penetrat, reficiendo cor, tenebras ejus illustrat. » Ergo in penetratione auditorum inventa veritate mens reficitur. Et ratio hujus est, quia menti non sufficit gustare velamina veritatum, testas, vel umbram quidditatum. ut supra dictum est; sed nucleum, id est veritatem puram et quidditatem nudam. Veritas pura est, quando per seipsam videtur, non per subjectam imaginem, vel figuram, dicit Hugo ². Et hic intellectus vere reficit. Unde Linconiensis, super principium *Mysticæ Theologiæ*, dicit sic : « Intellectum Scripture historicum, allegoricum et morale habent multi : sed interior homo, querens videre Deum incircumvelat et vere, non est his contentus; sed transcendens, ascendit cum sacris contemplativis ad summitatem anagogicorum intellectuum. In quibus tamen non videtur Deus sine symbolis, donec tandem ab omnibus absolvatur, et cum Moyse caliginem ignorantie ingrediatur, in qua mens summe reficitur, ut patet per Moysen jejuaantem a cibo corporali quadraginta diebus, ut legitur in *Exodo*. » Cum igitur donum intellectus, secundum Gregorium, penetret omnia velamina veritatis divine, tam in scripturis, quam in doctrina, tam in figuris, quam in sacramentis, et usque ad intimam et nudam veritatem intelligendam et degustandam quadam intellectuali experientia pertingat, quod perfectissimum est, ut dicit Bernardus super *Cantica*, ideo donum intellectus dulcissime mentem reficit. De hoc gustu experientie Bernardus ³ loquens in libro de *Amore Dei*, dicit : « Gustus experientie Scripturarum, et sacramentorum Dei, qui est in Christo, facit nobis sensum, ut intelligamus Scripturas. Unde Dominus post resurrectionem aperuit discipulis sensum, ut intelligerent Scripturas. » Et sequitur

ibidem : « Cum Scripturarum interiorum sensum, et veritatem mysteriorum Dei, et sacramentorum, cæperimus non solum intelligere, sed et quadam, ut ita dicam, experientie manu palpare et tractare, quod non fit nisi quodam conscientie sensu, et experientie disciplina intelligentis et scientis bonitatem Dei et veritatem, quam potenti bonitate, et quam efficaci veritate (a) in filiis gratiæ opus ipsius gratiæ operatur : tunc intellectus cum sapientia operatur quod suum est, et exequitur; tunc sapientia unctione sua docet (b) de omnibus necessariis, sapore suo intellectui jam communicato, ut per claritatem cognitionis illuminetur, et per dulcedinem cognitionis reficiatur : » utrumque enim necessarium est ad convivium spirituale, ut supra dictum est. Sed tam perfecta cognitio, quam perfecta refectio, principaliter in uno consistit, quod solum est necessarium, ut dicit Dominus ⁴ : ideo donum intellectus multa transcendendo et penetrando, ad illud perfectum et necessarium unum tendit, et intrat. Quia, sicut dicit Richardus in tractatu suo de *Violenta Charitate* ⁵ : « Unum solum est, in quo mens humana requiescit, reficitur, et satiatur. » Sed et Hugo idem probat, sic dicens ⁶ : « Multa in hoc mundo sunt, et hæc omnia cor hominis satiare non possunt, ut probat experientia. Unum autem est bonum, et hoc solum eum percipitur, satiety invenitur : ergo non in multitudine, sed in unico est satiety : unum ergo est necessarium bonum, quod nobis præparavit Deus. Sic ergo in mensa Dei, non nisi unum fereculum nobis apponitur. Sed noli (inquit) contemnere; satiety enim multa est. Satiabor, inquit Propheta ⁷, cum apparuerit gloria tua. Noli igitur timere, cum audis unum. Unum quidem est bonum; sed in illo bono omne bonum est. Unam refecionem, unum cibum, unum fereculum, unum panem præparavit nobis Deus. Sed ne despicias. Audi quid scriptum est ⁸ : Panem, inquit, habentem omnem saporem, et omne delectamentum suavitatis. » Et sequitur : « Ipsa vere simplex et una dominica refectio singularis dicitur : quia cum aliena et extranea delectatione et dulcedine non percipitur. Dicitur domestica, quia amicis tantum et familiaribus præparatur. Dicitur et vivifica, quia

— ⁵ Richard., de quat. grad. viol. Charit., ante med.

¹ Greg., *Moral.*, lib. 1, c. xvi. — ² Hug., in *Cæt. Hier.*, c. vii. — ³ Imo Guillel. abb. S. Theod., de *Nat. et Dignit. div. Amor.*, c. x, post med. — ⁴ Luc., x, 42.

— ⁶ Hug., in *Cæt. Hier.*, c. vii. — ⁷ Psal. xvi, 15.

— ⁸ Sap., xvi, 20.

(a) *Cæt. edit.* veritatis. — (b) *Item* docens.

unum secum efficit omnes, quibus se sumendam, et percipiendam præbet. » Hæc ille. Igitur quia hæc refectio, ut dicit Dionysius ¹, est simplex et una, et ideo in spiritu, et non in carne percipitur; ideo spiritum humanum confortat contra infirmitates spirituales. Item, quia omnem delectationem extraneam excludit, ideo spiritum verificat, quia ubi est simplicitas, ibi est veritas. Item quia tantum amicis datur, ideo spiritum gratificat, quia charitas est radix amicitiae, ut satis patet in *Joanne* ². Item, quia vivificat, ideo spiritum Deo conformat et concordat, et ex hoc concordare facit cum seipso, et cum proximo. Unde Origenes, *super Canticis*, dicit: « Concordia hic inchoat, quæ in futura gloria inter electos cœlestis patriæ semper durat. Ille enim bonis conformatur, in pugna superat, consolatione inebriatur, Deo associatur, amorem et amicitiam augmentat: hic inchoat, quod in cœlo consummat. » Hæc ille. Cum his concordat illud Psalmistæ ³: *Parasti in conspectu meo mensam, adversus eos qui tribulant me. Impinguasti in oleo caput meum, et calix meus*, etc. In eo quod dicit: *Parasti in conspectu meo mensam*, etc., innuit in intelligentia cum perspicuitate mensam esse reficientem. In eo quod dicit: *Adversus eos qui tribulant me*, innuit quod hæc refectio convivantes confortat, et inædium sive famem spirituales, quæ virtutes convivantium debilitat, extirpat. In eo vero quod dicit: *Impinguasti in oleo caput meum*, innuit, quod gratiosa dulcedine et delectatione caput animæ, id est mentem, nutrit et decorat. Sed in eo quod dicit: *Calix meus inebrians quam præclarus est*, innuit spirituales et sobriam spiritus ebrietatem, quæ mere inducunt ad oblivionem sui, et ex hoc ad veram concordiam, et ad unitivam societatem et associationem Dei. *Cibat igitur* ⁴ sapientia mentem *pane vitæ et intellectus*, quem loco pascuæ collocavit divinarum scripturarum, ubi dicit Glossa: « Id est, in intellectu divini sermonis, quæ meditantes saginat in intellectu divinarum scripturarum. » Quarum pascuarum experientiam habuit Gregorius, quando dixit ⁵: « Liber, qui viscera intellectualia replevit dulcedine in ore sancti, mel factus est, quia intelligentes de Deo sciunt suaviter loqui, qui hunc didicerunt in cordis sui

visceribus veraciter amare: in ejus quippe ore Scriptura dulcis est, ejus vitæ viscera mandatis illius replentur. Quare suavis est ei ad loquendum, cui interior in intellectu impressa ad vivendum fuerat. » *Ex abundantia enim* ⁶ *cordis os loquitur*, ait Dominus.

SECTIO VII. ^{1a}.

DE DONO SAPIENTIÆ.

CAPUT PRIMUM.

Quid sit sapientia, et quid donum sapientiæ dicatur.

Septimum donum Spiritus sancti, quod facit diem et convivium spirituale in anima, est donum sapientiæ, quæ est lux ⁷ *descendens a patre luminum*, et radians in animam, facit eam deformem, et donum Dei. Illustrat enim intellectivam, inflamat affectivam, roborat operativam. Facit intellectivam speciosam, affectivam amœnam, operativam robustam. Hoc autem donum immediate sequitur donum intellectus. Unde Augustinus, *de Doctrina Christiana*, dicit ⁸, quod a timore usque ad sapientiam, quæ septima est in donis et ultima, per gradus tenditur, et pervenitur. Et reddit rationem ibidem dicens: « Hæc sapientia ultima et summa est, quia hæc habita animus pacatus tranquillisque perfruitur, » et delectatur in ea: ergo ultima est, in qua est consummatio. Similem rationem assignat Anselmus ⁹, dicens: « Spiritus sanctus menti inspirat ad postremum sapientiam, quam aliis donis superaccumulat, ut quod recte intelligit, scilicet in dono intellectus, sibi sit sapidum atque dulcissimum in dono sapientiæ, solumque rectitudinis amore sequatur, quod (b) intelligit esse sequendum. » Non enim perfectum facit cognitio veritatis, nisi etiam sequatur gustus experimentalis, quia experientia est magistra intelligentiæ, ait Hugo ¹⁰. Et addit Anselmus ibidem dicens: « In isto ædificio sic composito donorum Spiritus sanctus residet, totamque familiam domus interioris, id est, omnes animæ sensus, regit, et ad suum obsequium disponit, scilicet ascendendo ad Dominum, et descendendo ad proximum, ut cum Psalmista

¹ Dion., *de Cœl. Hier.*, c. vii. — ² *Joan.*, xv, 43. — ³ *Psal.* xxii, 5, 6. — ⁴ *Ecclesi.*, xv, 3. — ⁵ Greg., in *Ezech.*, hom. x, ante med. — ⁶ *Matth.*, xii, 34; *Luc.*, vi, 45. — ⁷ *Jac.*, i, 17. — ⁸ Aug., *de Doct. Christ.*,

lib. II, c. vii, n. 11. — ⁹ Imo Eadmer. Anselm., *de Similit.*, cccxvii. — ¹⁰ Hug., in *Cœl. Hier.*, c. vii.

(a) *Cœl. edit. deest tit. Sectio VII.* — (b) *Cœl. edit. quo.*

dicat ¹ : *Dominus regit me, et nihil mihi deerit : in loco pascuæ, ibi me collocavit.*

Ad hujus doni majorem notitiam, sunt quinque per ordinem notanda : primo quid sit sapientia, et quid donum sapientiæ dicatur ; secundo, quæ sit necessitas ejus, et quæ utilitas in eo conferatur ; tertio, qualiter donum sapientiæ a Deo petatur, et obtineatur ; quarto, quomodo dies spiritualis ex dono isto oriatur ; quinto, quale convivium menti ex eo præparetur. Primo igitur videndum est quid sit sapientia, et quid donum sapientiæ dicatur. De quo notandum, quod omissa sapientia carnis, quæ ² *inimica est Deo*, et sapientia mundi hujus, quæ ³ *stultitia apud Deum*, quarum utraque secundum Jacobum Apostolum in Epistola sua, est *terrena, animalis, et diabolica*. (*Sapientia mundi stultitia est apud Deum* : ratio est, quia pejus meliori præponit. Stultus utique esset, qui eum propter eligeret pro auro : sic isti faciunt. Nam bona temporalia præponunt æternis, sicut divitias, honores, favorem mundi, et laudem ejus : unde merito *diabolica* vocatur hæc sapientia. Nam sicut Diabolus semper studet ad perditionem hominis, sic tales ad perditionem propriam student. Nec dicuntur sapientiæ nisi abusive, quia non sunt scientiæ sapidæ, sed stultæ et insipidæ. Nulla utique illarum est donum Spiritus sancti.) Est et alia sapientia vera et increata, de qua dicitur in libro *Sapientiæ* ⁴, quod ipsa *est candor lucis æternæ, et speculum sine macula divinæ majestatis, et imago bonitatis illius. Et cum sit una, omnia potest, et in se permansens omnia innovat, et per nationes in animas sanctas se transfert, amicos Dei et prophetas constituit*, scilicet per internam locutionem, quia, sicut dicit Augustinus ⁵ : « Sapientia increata, quæ est Filius Dei, non cessat loqui occulta inspiratione et revelatione ad intellectualem creaturam, ut ad se convertatur, et sic formetur, cum ipsa omnia formet et innovet. » Sed nec ista sapientia est donum de quo nunc est sermo, sed largissima omnium donorum datrix est. Est alia sapientia creata, et hæc est duplex : quia quædam est per studium humanum acquisita, et est virtus intellectualis, de qua loquitur Philosophus in *Metaphysica* sua, quæ potest dici sapientia aqualiter, cum in ea sapor quidam inveniat. Habet enim philo-

sophia admirabiles delectationes, ut dicitur in *Ethicis*, licet sapor ille non sit oleo gratiæ conditus. Potest etiam illa sapientia per rationis inquisitionem aqualiter rectum judicium circa aliquas res divinas habere, licet incomplete, sicut ostendit Hugo, ubi dicit sic ⁷ : « Philosophis datum fuit propter nos, quibus consummatio servabatur, et inchoatio parabatur, ut invenirent veritatem illam quam oportuit suscipere filios vitæ ad obsequium summæ veritatis, cujus labor ipsis appositus est, nobis autem fructus servatur. Novissime autem theologiam quamdam pro ratione divinorum, et scrutatione invisibilium, quasi consummaturi sapientiam addiderunt, et ibi corruiere cœperant in mendacia figmentorum, et ideo defecerunt et evanuerunt. » Hæc ille. Unde nec illa sapientia est donum Spiritus sancti, de quo nunc loquimur, quamvis ab eo detur.

Est igitur alia sapientia, quæ *desursum est*, sicut dicit Jacobus apostolus in Epistola sua. *Desursum est*, quia a *Patre luminum* est creata. Et hæc est vera sapientia, quia ipsa (a) est veri splendoris et boni saporis. Splendor dirigit intellectum ad veri cognitionem, et sapor eripit affectum ad boni saporosam dilectionem. Igitur ⁸ *quæ sursum sunt, sapite, non quæ super terram*, ait Apostolus. Objectum ergo doni sapientiæ principale est Deus, non sub ratione veri absolute, sed sub ratione veri in relatione ad rationem boni, ut est excitativum voluntatis, ad ejus saporosam dilectionem. Actus autem sapientiæ est contemplari Deum, non quocumque modo, sed ex dilectione, cum quadam experimentalis suavitate et affectu. Unde Augustinus dicit ⁹ : « Ubi nulla est dilectio, scilicet gratuita, quis ullam dicit esse sapientiam ? » Et Bernardus dicit ¹⁰ : « Nec duxerim reprehendendum, si quis sapientiam saporem boni diffinierit : quare sapientia a sapore denominatur. » Unde et Isidorus in *Etymologis* dicit ¹¹ : « Sapiens dictus est a sapore : quia sicut gustus aptus est ad discretionem saporis ciborum, sic sapiens ad dignoscendum saporis rerum atque causarum aptus est. » Ex his igitur apparet, quod donum sapientiæ est habitus supernaturalis, animæ a Spiritu sancto infusus, ad Deum cognoscendum, et saporose diligendum.

¹ Psal. xxii, 4. — ² Rom., viii, 7. — ³ I Cor., iiii, 19. — ⁴ Jac., iii, 15. — ⁵ Sap., vii, 16, 17. — ⁶ Aug., de Gen. ad. litt., lib. 1, c. v. — ⁷ Hug., in Cæt. Hier.,

c. 1. — ⁸ Coloss., iii, 2. — ⁹ Aug., de Trinit., lib. xv, c. xvii. — ¹⁰ Bern., in Cæt., serm. lxxxv, circa med. — ¹¹ Isid., Etymol., lib. x, verbo *Sapiens*.

(a) Cæt. edit. ipse.

CAPUT II.

Quæ sit necessitas, et utilitas hujus doni.

Secundo videndum est, quæ sit necessitas et utilitas doni sapientiæ. De quo notandum est, quod dicit Bernardus ¹: « Sicut corpus habet suos quinque sensus, quibus animæ conjungitur, vita mediante, sic anima habet suos quinque sensus spirituales, quibus Deo conjungitur mediante charitate. » Sequitur: « Per sensus corporis veterascimus, et huic sæculo conformamur; per sensum vero mentis renovamur in agnitionem Dei in novitate vitæ secundum voluntatem Dei et beneplacitum Dei. » Unde dicit Apostolus ²: *Nolite conformari huic sæculo; sed reformamini in novitate sensus vestri, ut probetis quæ sit voluntas Dei bona, et beneplacens, et perfecta.* Et iterum Bernardus dicit: « Sicut omnes sensus corporales, ut visus, auditus, olfactus, etc., sine sensu gustus infirmantur et hebetantur in operationibus suis, sic omnes sensus spirituales infirmantur et languescunt in operibus suis sine gustu spirituali, vel sapientiali, qui gustabilia spiritualia sapida facit. » Quod Bernardus bene ostendit, dum super *Cantica* dicit ³: « Hunc saporem perdidimus ab ipso pene exordio generis nostri. Ex quo enim cordis palatum, sensu carnis prævelescente, infecit virus serpentis antiqui, cepit animæ non sapere bonum, ac sapor noxius subintrare, scilicet concupiscentiæ, et sensus hominis prompti facti sunt ad malum. Et ideo multa bona fiunt, quæ non sapiunt facientibus, quia sapor carnalis, seu mali, non est totaliter exterminatus. Sed nunc assidue sapientia vincit malitiam in mentibus quas intraverit, saporem mali, quem malitia innoxit, sapore meliori exterminans. Intrans enim sapientia, dum sensum carnis infirmat et infatuat, intellectum purificat, et cordis palatum sanat et reparat: sanato palato jam sapit bonum, sapit et ipsa sapientia, quæ est in bonis nullum melius. » Hæc ille. Sensus autem gustus reparato per sapientiam, omnes sensus spirituales convalescunt et vegetantur: unde Bernardus ⁴ dicit: « Gustum autem qui fit in sapientia, quædam sequitur saporis dulcedo, quam in interiori suo sentiens anima, modo

quodam singulari, quæ suscipit cuncta discernit et dijudicat, sequet et omnes sensus vegetat et confortat, scilicet interiores. » Hæc ille. Hic enim gustus saporosæ sapientiæ sensum visus interiorum clarificat ad Deum sapide contemplandum. Unde Sapiens ⁵: *Est enim in sapientia spiritus intelligentiæ, omnia prospiciens, et cætera ibi scripta.* Sensus auditus excitat ad verbum Dei dulciter audiendum. Unde dicit Sapiens ⁶: *Beatus homo qui audit me, et qui vigilat ad fores meas quotidie.* Et infra: *Qui me invenerit, inveniet vitam.* Sensus olfactus interiorum incitat ad dilectum suum suaviter odorandum. Unde dicitur ⁷: *In plateis sicut cinnamomum et balsamum aromatizans odorem dedi; quasi myrrha electa dedi suavitatem odoris.* Sensus tactus interiorum fortificat ad dilectum inseparabiliter tenendum, ut dicit Sapiens ⁸: *Lignum vitæ est his, qui apprehenderint eam; et qui tenuerit eam, beatus.* Gustu igitur spiritualis animæ per sapientiam reformato, omnes sensus spirituales animæ reformantur et vegetantur. Quod etiam Augustinus in *Confessionibus* ostendit, ubi dicit ⁹, quod omnes sensus sui interiores per amorosæ sapientiæ saporem ferebantur in summum appetibile. Et exemplificat ibi, ut infra patebit. De hujusmodi sapientia dicit Jacobus ¹⁰: *Sapientia quæ desursum est, primum quidem pudica est, quia vitat corruptelas peccati; pacifica et modesta est, in omnibus tenens medium; suavis est, bonis consentiens, plena misericordia et fructibus bonis, judicans sine (a) simulatione: fructus autem justitiæ in pace seminantur facientibus pacem.* Igitur donum sapientiæ non solum docet secundum rectum iudicium contemplari divina; sed etiam docet regulare (b) humanos actus excellentiori modo, quam sapientia quæ est virtus intellectualis. Cujus rationem assignat Augustinus, de *Trinitate*, dicens ¹¹: « Superior pars rationis sapientiæ deputatur; inferior autem, scientiæ. Superior autem ratio, ut ipse in eodem libro ¹² dicit, intendit rationibus supernis, scilicet divinis, conspiciendis, et consulendis: conspiciendis quidem, secundum quod divina in seipsis contemplatur; consulendis autem, secundum quod per divina judicat de humanis, per divinas regulas dirigens actus humanos, ut homo non solum assimiletur Deo secundum

111, 18. — ¹⁰ Aug., *Confess.*, lib. X, c. vi. — ¹¹ Jac., 111, 17, 18. — ¹² Aug., de *Trinit.*, lib. XII, c. xiv. — ¹³ Ibid., c. iii.

(a) Vulg. non judicans, sine. — (b) Cæt. edit. regulari.

Quare
multa
ona non
sapiunt
facientibus.

¹ Imo Guliel. abb. S. Theod., de *Nat. et dignit. div. Amor.*, c. vii, post med. — ² Rom., xii, 2. — ³ Imo Guliel., ubi sup., c. x. — ⁴ Bern., in *Cant.*, ubi sup. — ⁵ Imo Guliel., lib. cit., c. x. — ⁶ Sap., vii, 23. — ⁷ Prov., vii, 34, 35. — ⁸ Eccli., xxiv, 20. — ⁹ Prov.,

imaginem, sed etiam secundum operationes, prout potest. Unde Augustinus, *de sermone Domini in monte*, dicit ¹ : « Sapientia est contemplatio veritatis, pacificans totum hominem, et suscipiens similitudinem Dei. » *Pretiosior est sapientia* ² *cunctis opibus, et omnia quæ desiderantur, non valent huic comparari.*

CAPUT III.

Qua ratione donum sapientiæ a Deo petatur et obtineatur.

Tertio videndum est, qualiter iste pretiosissimus thesaurus doni sapientiæ inveniri et obtineri possit. De hoc notandum, quod sapientia, et est querenda, et est postulanda a Deo : querendo invenitur ; sed postulando a Deo, possidetur. Invenitur per cognitionem ; sed possidetur per dilectionem : per cognitionem videtur ; per dilectionem amplexatur et gustatur. Videre pertinet ad intellectum ; sed amplexari et gustare pertinet ad voluntatem et affectum. Unde Richardus dicit ³ : « Sicut Deus per memoriam auditur, per intellectum videtur ; ita per affectum amplexatur et gustatur, vel astringitur, et sic tenetur ; et hoc utique est perfectius, quam videre solum. » Quod ostendit Augustinus, *de Trinitate* ⁴, ubi dicit, quod actus amplexandi, sive tenendi, est proprius actus voluntatis. Non enim sufficit voluntati illud quod est præsens intellectui per modum visi, nisi etiam fiat præsens voluntati per modum amati. Dicit enim idem Augustinus ⁵, quod quandoque fit quod aliqui cognoscunt Deum, et eum non habent. Exemplum de medico, qui sanitatem alicuius cognoscit, non propter hoc habet. Ibi præcindit Augustinus cognoscere ab habere. Primo igitur queramus sapientiam, investigando per cognitionem, donec tandem mereamur eam a Deo recipere per amplexum, et degustationem. Hunc pretiosum thesaurum sapientiæ docet querere Salomon, dicens ⁶ : *Si quaesieris sapientiam quasi pecuniam, et sicut thesaurus effoderis eam, tunc intelliges timorem Domini*, qui est initium sapientiæ. Quæ verba exponens Hieronymus dicit : « Qui thesaurus effodit, terram rejicit, foveam in altum fodit, sedulus insistit, donec

inveniat quod quaerit. Sic qui thesaurus sapientiæ invenire desiderat, omne pondus terrenum a se rejiciat, in se fossam humilitatis faciat, nec quiescat donec inveniat. » Hæc ille. *Ipsa enim* ⁷ *sapientia facilliter videtur ab his qui quaerunt eam ; et cogitare de illa, sensus est consummatus.* Est igitur querenda sapientia, quia, sicut ipsa dicit ⁸ : *Qui me invenerit, inveniet vitam, et hauriet salutem a Domino.* Sed quomodo cognoscitur inventa sapientia, hoc docet Bernardus ⁹ in quibusdam dictis suis, ubi dicit sic : « Invenisti plane sapientiam, si prioris vite peccata defleas, si hujus sæculi desiderabilia parvipendas, si æternam beatitudinem toto desiderio concupiscas. Invenisti sapientiam, si tibi horum singula sapiunt prout sunt, ut hæc quidem amara et omnino fugienda ; illa quoque velut aduca et transitoria contemnenda ; ista vero ut perfecta bona totis desideriis appetenda, quæ intimo quodam animi sapore dijudices et discernas. » Hæc Bernardus. Est igitur etiam hoc pretiosum donum sapientiæ, cum habitus sit supernaturalis, et a Deo animæ infundatur, a Deo fideliter postulandum, ut docet Jacobus in Epistola sua, dicens ¹⁰ : *Si quis vestrum indiget sapientia, postulet a Deo, qui dat omnibus affluenter, et non impropere, et dabitur ei. Postulet autem in fide nihil hæsitans.* In his verbis Apostolus innuit, quod in postulante debent esse quatuor, scilicet : 1. indulgentia ; unde dicit : *Si quis vestrum indiget sapientia : certe hac omnes indigent : Neminem diligit Deus, nisi eum qui cum sapientia habitat.* 2. Impe-trandi confidentia ; unde dicit : *Postulet a Deo.* Postulare enim est filiorum ; rogare autem, servorum. Unde in Psalmo ¹¹ : *Postula a me*, etc. 3. Postulati largitas ; unde dicit : *Qui dat omnibus affluenter.* Unde in libro Regum dicitur ¹² : *Sed et hæc quæ non postulasti, dedi tibi, divitias et gloriam.* 4. Postulantis stabilitas ; unde dicit : *Postulet autem in fide nihil hæsitans.* Fides autem mentem stabilitat. Unde Dionysius dicit ¹³, quod circa veritatem vere existentem, et non errantem, versatur fides divina, quæ est stabilis collocatio credentium, collocans eos in veritate, et confirmans. Sic igitur patet, qualiter est a Deo sapientia querenda et invenienda, et qualiter est a Deo postulanda, et possidenda : nobilis enim animæ possessio est.

In pos-
tulando
quatuor
esse de-
bent.

¹ Aug., *de serm. Dom. in Monte*, lib. I, c. IX, ante med.
— ² Prov., II, 15. — ³ Richard., *de Contempl.*, lib. IV,
c. V. — ⁴ Aug., *de Trinitate*, lib. IX, c. XII. — ⁵ Id., *ad*
Dard., epist. LVI, al. CLXXVII, n. 21. — ⁶ Prov., II,

4. — ⁷ Sap., VI, 16. — ⁸ Prov., VIII, 35. — ⁹ Bern.,
in *Sent.* — ¹⁰ Jac., I, 5, 6. — ¹¹ Sap., VII, 28. — ¹² Psal.
II, 8. — ¹³ II Reg. III, 13. — ¹⁴ Dion., *de Div. Nom.*, c. VII.

CAPUT IV.

*Qualiter ex dono sapientiæ dies spiritualis
in anima oriatur.*

Quarto videndum est, qualiter ex dono sapientiæ in mente humana dies spiritualis oriatur. De quo notandum est, quod cum sapientia sit quasi sol lucens ratione cognitionis, et fervens ratione dilectionis (utrumque enim horum invenitur in sapientia, ut ex prædictis patet); ideo donum sapientiæ causat in anima diem lucentem cognitione, et ferventem dilectione. Quare Alanus ¹, de *Planctu Naturæ*, dicebat : « Sapientia est sol per quem lumen mentis descit in tenebris, cordis oculus, fructus internæ dilectionis, deliciosa animæ paradisus. Hæc in cælestem terrenum, in immortalem caducum, hominem in Deum, deificæ mutationis auctoritate convertit. » Hanc luminosam sapientiam desideravit, qui dicebat : *Invocavi, et venit in me spiritus sapientiæ* ², et infra : *Proposui pro luce habere illam, quoniam inextinguibile est lumen illius, et venerunt mihi omnia bona pariter cum illa, et innumerabilis honestas per manum illius*. Sapientia pro luce habenda merito est, quia ipsa totum regnum animæ dirigit, non solum in contemplandis, sed etiam in agendis : quia sapientiæ donum non solum est speculativum, sed etiam practicum. Unde etiam dicit : *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa, quoniam omnium bonorum mater est*. Tullius, primo de *Legibus*, dicit sic : « Mater omnium bonarum rerum est sapientia, qua nihil uberius, nihil præstantius, quia bonum vitæ datum est. Hæc enim cum cæteras res omnes docuit, tum quod difficillimum est docuit, ut nos nosceremus. » Hæc ille. Sequitur : *Et venit mihi innumerabilis honestas per manus illius, et lætatus sum, quoniam antecedit me ista sapientia*. Nam decor et maturitas honestæ vitæ in luce sapientiæ invenitur ab his, qui in regno animæ et convivio sapientiæ commemorantur. Dicit enim Bernardus in sermone quodam super *Cantica* sic ³ : « In sapientia quæ maturitas : ideo superest, decorem illius quæramus, sine quo nemo Deo placere potest; decor autem iste honestum dicitur. De honesto autem exterior conversatio interrogetur : non quod ex ea honestum pro-

cedat, sed per eam exeat foras. Nam in conscientia est habitatio ejus et origo. Siquidem claritas ejus testimonium conscientiæ est. Nihil hac luce clarius, nihil hoc testimonio gloriosius, cum veritas in mente fulget, et mens in veritate se videt, quod in nullo conscientia erubescat præsentiam veritatis, quo cogatur avertere faciem, quasi confusam et ræperusam a lumine diei. » Sequitur : « Hic plane illud decorum est, quod super omnia bona animæ divinos oblectat aspectus, hoc diffinimus honestum. » Sequitur : « Cum autem decor hujus claritatis abundantius intima cordis repleverit, prodeat foras tanquam lucerna sub modio lucens, imo lux in tenebris lucens latere nescia. Porro hunc decorem fulgentem vel effulgentem, et veluti quibusdam radiis suis erumpentem mentis simulacrum corpus excipit, et diffundit per membra et sensus, quatenus ibidem omnis reluceat actio, sermo, aspectus, incessus, et cætera omnia hominis. » Hæc Bernardus. In hac igitur die sive lumine sapientiæ, totum regnum animæ illuminatur, tota actio hominis honestatur, et omnis labor laborantium convivantium dulcoratur. Quod etiam ostendit nobis Bernardus, dicens ⁴ : « Cum jam in his diutius fueris exercitatus, roga (a) tibi dari lumen devotionis, sive sapientiæ diem serenissimum, et sabbatum mentis, in quo tanquam emeritus miles, in laboribus vivas absque labore, ut quod prius cum amaritudine et coactione tui spiritus faciebas, de cætero jam cum summa dulcedine peragas et delectatione. Verum quidem ad hanc perfectionem pauci, ni fallor, perveniunt in hac vita. Multi enim tota vita sua ad hoc tendunt, et non pertingunt, qui tamen plene post hanc vitam recipiunt, quod hic dispensative negatum est. Abjiciamus igitur ⁵ opera tenebrarum, et induamus arma lucis; sicut in die honeste ambulemus. Hæc dies septimi doni, scilicet sapientiæ, significatur per diem septimam, quæ vesperam non habet. Cujus ratio est, quia, sicut dicit Anselmus ⁶ in libro de *Similitudinibus*, donum sapientiæ pertinet ad vitam contemplativam, quæ est ⁷ optima pars, quam Maria elegit, quæ non auferetur ab ea. Sed magis in patria perficitur; unde Glossa ibidem dicit sic : « Contemplativa vita hic incipit, et in cælesti patria perficitur : qui

¹ Alan. de Insulis. — ² Sop., vii, 7, 10, 11, 12. — ³ Bern., in *Cant.*, serm. LXXXV, post med. — ⁴ Bern., de *Circumcis. Dom.*, serm. 111, post med. — ⁵ Rom.,

xiii, 12. — ⁶ Imo Eadmer, inter Oper., Anselm., de *Similit.*, c. cxxii. — ⁷ Luc., x, 42.

(a) Cæl. edit rogat.

amor est ignis qui ardere incipit; sed cum ipsum quem amat videbit, amplius in amore ignescet. » Et Gregorius in *Moralibus*, exponens illud verbum, dicit ¹: « Activæ vitæ opera cum corpore transeunt, contemplativæ autem vitæ gaudia melius ex fine convalescunt: quare non deficient, sed sine fine manebunt. » Quare secundum Psalmistam ²: *Melior est dies una in atriis tuis super millia*, quia in illa die septima quietis, quæ nullam vesperam alicujus finis habebit, mens contemplativa per septiformem spiritum æternaliter requiescit, dicens cum Psalmista ³: *Hæc requies mea in sæculum sæculi; hic habitabo, quoniam elegi eam.*

CAPUT V.

Quale convivium per donum sapientiæ menti præparetur; et de primo convivio, quod in mente, in corpore humano existente, per donum sapientiæ Spiritus sanctus celebrat.

Quinto videndum est, qualiter Spiritus sanctus per donum sapientiæ in die illius, id est in illuminatione sua, convivium spirituale menti præparet: de quo notandum est, quod sanctus Bernardus in libro de *Diligendo Deo*, ultra medium libri, dicit, quod sapientia triplex celebrat convivium, et ex mera complet charitate, gradatim tamen. Cibatur in hac vita laborantes; potat post hanc vitam quiescentes; et inebriatur in æterna vita regnantes, scilicet beatos. Primo enim in carne mortali, labores manuum nostrarum manducamus, cum tali quali labore masticando quod glutendum est. Post mortem vero, in vita spirituali jam bibimus suavissima quadam facilitate, a corpore absoluti (a). Tandem in redivivis corporibus, in vita immortalis inebriamur mira plenitudine exuberantes. Quare sponsus in *Canticis* dicit ⁴: *Comedite, amici mei, ante mortem; bibite, carissimi, post mortem; et inebriamini, carissimi, post resurrectionem.* Et ibidem dicit Bernardus sic: « Inter istos tamen differentia est. Nam hi qui in carne gravati sunt, et adhuc vivunt, amici dicuntur, pro charitate quam habent; qui vero soluti sunt a carnis compedibus, eo sunt cariorem, quo et promptiores et expeditiores sunt ad amandum. Porro beati merito carissimi nominantur, quia et majori charitate inebriantur, et consolantur,

ut infra patebit. » Et dicit ibidem Bernardus: « Anima fidelis comedit panem suum, sed, heu! in sudore vultus sui, quia manens in carne, adhuc ambulat per fidem, quæ tamen per dilectionem operatur. » Porro ipsum opus cibus est, dicente Domino ⁵: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem Patris mei.* Nota: multi desiderant charitatem, sed nolunt laborare pro ea. Audi quid Origenes super *Cantica* dicit, quod ad boni operis multiplicationem, dilectio multiplicatur; multiplicatio autem dilectionis est dulcis refectio manentis.

De his tribus conviviiis dicendum est. Primo igitur de convivio primo, quod est convivium amicorum, quod Spiritus sanctus per donum sapientiæ celebrat in mente humana, ut existit in corpore. De quo Gregorius in *Moralibus* dicit ⁶: « Sapientia in die suo convivium facit, quia mentem de æterorum spe et certitudine reficit. » Cujus ratio est, quia, sicut dicit Gregorius in *Moralibus* ⁷, « Spes in æternitatem animum erigit, et ideo nulla mala quæ exterius tolerat, sentit, sed magis gaudet et hilarescit. » De quo convivio est notandum, quod Richardus in tractatu suo de *Diversis Affectibus* dicit, quod amor est dulcedo saporis intimi, a quo sapore denominatur sapientia; et quanto quis ardentius amat, tanto suavius gustat. Igitur secundum gradus amoris et sapientialis saporis, possunt distingui gradus convivii spiritualis, quod Spiritus sanctus per donum sapientiæ celebrat in mentibus viventium, et in corpore laborantium. Nam inter viventes in corpore, inquit Bernardus ibidem, quidam sunt chari, quidam cariorem, quidam charissimi. Quod Salomon innuit in *Canticis*, dicens: *Comedite, amici mei, et bibite, et inebriamini, carissimi.* Illi sunt cari, qui invitantur ad comedendum; cariorem autem invitantur ad bibendum; charissimi autem invitantur ad inebriandum. » Ratio hujus ordinis est, quia secundum mensuram dilectionis, etiam dispensatur et modus manifestationis, et sapidiæ degustationis, ut dicit Richardus ⁸. Amici autem hic dicuntur, qui tanquam incipientes aliquem gradum charitatis attingunt: quare dicuntur amici Dei. Amicos autem Dei oportet mundum istum sapienter odire. Nam ⁹ qui mundum diligit, inimicus Dei constituitur, quia ¹⁰ non est charitas Patris in eo, ait Joannes. Ideo tales indigent

De tribus conviviiis sapientiæ.

¹ Greg., *Moral.*, lib. VI, c. xviii. — ² *Psal.* lxxxiii, 11. — ³ *Psal.* cxxxi, 14. — ⁴ *Cant.*, v, 1. — ⁵ *Joan.*, (a) *Cat. edit.* absorpti.

iv, 34. — ⁶ Greg., *Moral.*, lib. I, c. xvi. — ⁷ *Ibid.*, lib. VI, c. xiv. — ⁸ Rich., de *Contempl.*, lib. iv, c. xvi. — ⁹ *Jac.*, iv, 4. — ¹⁰ *I Joan.*, 11, 15.

ut a sapientia reficiantur per aliquam degustationem spiritualis consolationis competentem eis, æstus concupiscentiæ refrigerantis, ut a mundo et delectationibus abstrahantur, et pane sapientiali confortentur. Hoc ostendit Ilugo, de *Arca Noe*¹, ubi dicit sic: « Postquam enim mens hominis quadam, ut ita dixerim, violentia, a delectatione carnali partim abstracta fuerit, necesse est, ut statim jam aliquid spiritualis gaudii prægustare incipiat, ne si omnino a delectatione terrenis exutus fuerit, quasi semen sine humore, ad germen sapientiæ convallescere nequeat. Fit ergo divina gratia aspirante, ut cum animus perfectius a corporeis passionibus, desideriiis terrenis exutus fuerit, quadam statim insolita lætitia perfundatur, ut eo amplius amarum esse cognoscat quod deseruit, scilicet mundum, quo magis dulce sentit esse quod invenit, scilicet sapientiam. Illas enim mentes in æternæ dulcedinis desiderium trahit, quas nullus concupiscentiæ carnalis affectus foris religavit. » Hæc ille. Amici igitur dicuntur comedere, quia, tanquam minus perfecti in charitate, cibum spirituales difficiliter sumunt. Unde Richardus, loquens de ista commixtione amicorum, dicit²: « Certe qui comedunt, dum sumptum cibum masticant, non sine mora, vel qualicumque labore illud, in quo delectantur, trajiciunt. Nonne illi tibi videntur comedere, qui cum multo studio, et multa meditatione vix possunt ad veritatis delicias pertingere? » Hæc ille. Unde Sapientia vocat prius ad comedendum, dicens³: *Venite, comedite panem meum.* Et quis est iste panis alius, ad quem sapientia invitat, nisi ille quem Spiritus sanctus de cælo præparavit? Quem Spiritus sanctus sapientiæ in utero Virginis formavit, ut dicit Ambrosius; quem omnibus suis donis adornavit, ut legitur in *Isaia*⁴; quem spiritus charitatis in igne passionis pistavit (hoc enim est⁵ *sacrificium coctum in elibano, de similia panis absque fermento*); quem spiritus largitatis in sacramento charitatis nobis communicavit; quem quasi⁶ *quotidianum* postulamus; quem omni delectamento et saporis suavitate Spiritus sanctus condivit) habet enim in se panis ille⁷ *omne delectamentum*); quem nobis manducandum cum angelis in æterna beatitudine conservavit, de quo dicitur⁸: *Beatus qui manducat panem in regno Dei.* Ubi dicit Augusti-

nus in Glossa: « Quis est panis regni Dei, nisi qui dicit⁹: *Ego sum panis vivus, qui de cælo descendit?* non cibis corporis, sed cordis: non figurativus, sed verus: non mortuus, sed vivus: non transiens, sed permanens: non deficiens, sed æternaliter reficiens, et duleiter satians. Ilunc cibum docet comedere Origenes, exponens illud *Cantici*¹⁰: *Et fructus ejus dulcis gutturi meo.* Ubi dicit sic: « Da mihi, Domine, fructum dulcem, fructum vitæ animæ meæ. Altus est, attolle desiderium: benedictus est, sanctifica obsequium: imputribilis est, purifica affectum: suavis est, lætifica animum. » Et Glossa dicit ibidem: « Saturata sum cælesti dulcedine de corpore suo. » Sunt et alia fercula amicorum, de quibus habes supra in dono scientiæ, quæ ministrantur in mensa sacræ Scripturæ. Sed cum iste cibus, et fructus benedictus, habeat in se *delectamentum omnis suavitatis*; ideo non solum, ut dicit Cantuariensis, est dulcis gutturi; sed et omnibus sensibus interioribus et spiritualibus dulcis est, et eos confortat. Unde iste cibus est dulcis visui, per contemplationem limpida. *Dulce lumen, et delectabile est oculis*¹¹, *videre sapientiæ solem*, de quo Propheta¹²: *Solem nube tegam*, id est, corpore. Dulcis est auditui, per inspirationem cælicam. Unde dicitur¹³: *Bonus amici consilii anima dulcoratur.* Dulcis est olfactui per suavitatem odoriferam, quia¹⁴ *in odorem unguentorum tuorum currimus* post eum. Dulcis est gustui per masticationem sapidam, ut ait Petrus¹⁵: *Si tamen gustastis (a), quoniam dulcis est Dominus.* Dulcis est tactui per tentationem (b) amabilissimam, de qua dixit amatrix ejus¹⁶: *Tenui eum, nec dimittam.* De hoc fructu vel cibo dicit Alexander Nechan ibi, sic: « Isto fructu cives superni recreantur, illo fructu delectantur, illo fructu satiantur. Ideo, o Virgo virginum, benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui: ora quo et nos reficiamur, licet aliquali labore dulcis masticationis. »

CAPUT VI.

De vino, ad quod potandum sapientia invitat in convivio primo.

Sed quia in convivio spirituali mentis existentium in corpore non sufficit cibus sine potu

¹ Ilug., de *Arca Noe*, lib. IV, c. II. — ² Richard., ubi sup. — ³ *Prov.*, IX, 5. — ⁴ *Isa.*, XI, 1, 2. — ⁵ *Levit.*, II, 4. — ⁶ *Luc.*, XI, 3. — ⁷ *Sap.*, XVI, 20. — ⁸ *Luc.*, XIV,

15. — ⁹ *Joan.*, VI, 52. — ¹⁰ *Cant.*, II, 3. — ¹¹ *Eccle.*, XI, 7. — ¹² *Ezech.*, XXXI, 7. — ¹³ *Prov.*, XXVII, 9. — ¹⁴ *Cant.*, I, 3. — ¹⁵ I *Petr.*, II, 3. — ¹⁶ *Cant.*, III, 4.

(a) *Al. gustastis.* — (b) *Ita Edit. Lugd., Al. tentationem.*

magis diligentibus et dilectis, unde clamant cum Maria¹: *Vinum non habent*; ideo sapientia, post invitationem amicorum ad comedendum, secundo invitat magis dilectos, in amore exercitatos, ad potandum, dicens: *Et bibite vinum, quod miscui vobis*. Rationem hujus ordinis assignat Origenes ibidem, dicens: « Non est plena refectio, nec omnimoda refectionis delectatio, nisi cum cibo potus jungatur. Et amica jam in amore exercitata, postquam dixit se a dilecto dulcibus refectam fructibus, statim subjungit, se in cellam vinariam introductam ab eodem, dicens²: *Introduxit me rex in cellam vinariam*. Ubi Origenes dicit: « Sponsa hæc nequaquam gratias egisset de introductione sua in cellam vinariam, nisi ipsa cella vinaria multiplex vinum ex multiplici collectum vinea habuisset. Diversitas enim poculi boni, melioris, et optimi, diversitatem delectationum generat. Hæc cella vinaria, sicut dicit Vercellensis, est Verbum æternum, sapientia Patris, continens omnes theorias, id est revelationes, quæ plenissime continent vinum spiritualis gaudii, et ubertim fundunt in amantes. In hac namque cella vinaria invenitur omne genus vini mentes sanctas reficiens et letificans, secundum varios gradus amoris, ut ostendit Glossa super illud: *Introduxit me rex in cellam vinariam*, ubi dicit sic: « Quam cito guttur meum dulcedinem gratiæ ejus attingit? Ita me recreavit spiritu, et ab amore terrenorum in superna translatus sentio, ac si in cella vinaria novi meri odore in poculo sim relecta. In hac cella invenit vinum perspicuum, sive purum, vinum ignitum, vinum conditum, et cætera hujusmodi vina, vinum præcipuum appositum, magnificentia regia dignum. Vinum quoque, ut regia magificencia dignum erat, abundans, et præcipuum ponebatur. Vinum perspicuum sive merum, distributum manu sapientifica, in Psalm³: *Calix in manu Domini, vini meri plenus mixto*. Vinum ignitum, incalcesceos humana præcordia, in Esther, postquam Assuerus vino incaluerat. Psalmista⁴: *Incaluit (b) cor meum intra me*. Vinum conditum, seu aromaticum, redolens pigmenta fragrantia, in Canticis⁵: *Dabo tibi poculum ex vino condito*. Sed quid hæc diversa vina significant, nisi quosdam gradus charitatis, amatrices animas potantes et reficientes, non tamen adhuc inebriantes, secundum Richardum, qui dicit⁶: « Attende quod ex

magnitudine divinæ dilectionis, pendet modus divinæ revelationis? » Quare dicit ibidem⁷: « Dilecti comedunt, chari bibunt, sed charissimi inebriantur. » Cujus rationem infra assignat, dicens: « Quandiu hujusmodi ebrietatem et excessum in nobis non sentimus, quid aliud de nobis sentire debemus, nisi quod minus diligimur, et nisi quia minus diligimus? » Sequitur: « Si enim, quisquis es, plene perfecteque diligeres, forte dilectionis tuæ nimietas, æstuantisque desiderii anxietas, in ejusmodi te raperet ebrietatem et excessus. » Sequitur: « Sane si dilectione plene dignus extitisses, si tanta dignatione idoneum exhiberes, forte tanta luminis te claritate, sive intelligentiæ, oculos tuos irradiaret, tanta intimæ dulcedinis suavitate cordis tui desiderium inebriaret, quæ te ipsum supra temetipsum raperet, et per mentis excessum in superna elevarer. Igitur amici comedunt, qui sumptum cibum masticant, non sine mora, vel qualicumque labore illud, in quo delectantur, trajiciunt. Qui vero bibunt ex divinis revelationibus, summa cum facilitate et jucunditate hauriunt, quod intima veritatis suavitate concupiscunt. » Itæc ille. Sed charissimi inebriantur vino fortissimo dulcissimæ charitatis; de quibus modo dicendum est.

CAPUT VII.

Qui sint carissimi in convivio primo, et quæ sit sobria ebrietas illorum.

Igitur tertio videndum est, qui sint charissimi in convivio spirituali existentium in corpore, et quæ sit sobria ebrietas illorum. Primo notandum est, quod Origenes exponens illud *Canticorum*⁸: *Amore langueo*, distinguit inter simplicem ardorem, et languorem, dicens: « Amant incipientes, ardent proficientes, sed languent in amore perfecti. » Languor iste, sicut dicit Vercellensis ibidem, usque ad mortem ducit. Mors autem est plena separatio vitalis spiritus a corpore; et significat plenam separationem vitalis affectus per excessum mentis, et omnimodam unionem ad Deum. Et Glossa ibidem dicit: « Præ amoris magnitudine, omnia temporalia sunt mihi fastidio. » Qui autem maxime Deum diligunt, maxime ab eo diliguntur, ideo carissimi sunt, quia dicit Dominus⁹: *Ego diligentes me*

Qui
amant,
qui ar-
dent, et
qui lan-
guent
amore.

¹ Joan., II, 3. — ² Cant., II, 4. — ³ Psal. LXXIV, 9. — ⁴ Psal. XXXVIII, 4. — ⁵ Cant., VIII, 2. — ⁶ Richard.,

de Contempl., lib. IV, c. XVI. — ⁷ Ibid., lib. V, c. v. — ⁸ Cant., II, 5. — ⁹ Prov., VIII, 17.

(a) Vulg. concitui.

diligere. Sunt carissimi Deo, qui maxime in Deo delectantur, quia maxime diligunt. Unde in *Canticis* dicit dilectus veræ amatrici suæ ¹: *Quam pulchra es, et quam decora, charissima in deliciis!* Quod exponens Vercellensis dicit: « *Quam pulchra* es fervoribus affectualibus et spiritualibus; *carissima*, propter præcipuam pulchritudinem, et fervidam dilectionem, quia nihil est menti dulcius, nec est aliquid quod mentem Deo cariorem faciat, quam si in ipso intime delectetur, quo nihil delectabilius est. » Hæc ille. Cum hoc concordat Glossa ibidem, quæ dicit: « *Carissima* es Domino tuo, ex hoc quod vacas cælestibus *deliciis*. Cujus experientiam videtur habuisse, qui loquens de sapientia dixit ²: *Non habet amaritudinem conversatio illius, nec tedium convictus illius, sed lætitiæ et gaudium, et* ³ *in (a) amicitia illius delectatio bona.*

Sed nunc videndum est, quid sit illa ebrietas quæ *carissimi* in convivio mentali sobrie inebriantur. De qua Dionysius sic dicit ⁴: « In nobis siquidem ebrietas in malo, dicitur incommensurabilis adimpletio, et excessus mentis et sensuum. Deo (b) autem attribuitur ebrietas in bono, quæ nihil aliud est, nisi superplena omnium bonorum immensuratio, præexistens in ipso secundum causam. » Sequitur: « Dicitur ergo Deus inebriatus, et excessum passus in eo, quod his omnibus supereminet excedendo omnem mensurationem, et est extra omnia, et super omnia. » Et Vercellensis, super *Cantica*, tractans illud: *Inebriamini, carissimi*, dicit: Quæ vera et sancta ebrietas sit, colligitur ex verbis magni Dionysii *ad Tatum*; » ubi recitat eadem verba, quæ supra dicta sunt. Exponens illud: *Introduxit me*, dicit ibi: « Assidua theoriarum, id est revelationum varietas, et profectus assidui sponse, inducent quasi experimentaliter talem ebrietatem; » ut videatur idem repetere quæ supra dixit; *cellaria modo dicit cellam vinariam*, quæ quasi idem sunt. « Non, inquit Vercellensis, intelligitur sponsa aliquando dicta repetere; sed assiduas illuminationes experiri, quod mentibus contemplativis, tam fortiter, quam assidue, ad radium superiorem exercitatis omnino familiare est. Dicit ergo experimentaliter: *introduxit me*, per interiores et profundiores theorias, quam prius; quia in Hieremia dicitur ⁵:

Post me ingredi non cessabis in cellam vinariam, id est, vinum continens omnes theorias, id est revelationes. Et ibidem Vercellensis dicit: « Ad hujus ebrietatis supersubstantialis qualemcumque similitudinem, spirituales viri dicuntur inebriari propter excessivam abundantiam luminum divinatorum. » Audi, inquit Richardus ⁶, hominem hac ebrietate madentem, et quid circa eum agatur omnino ignorantem. *Sive in corpore*, inquit ⁷, *sive extra corpus, nescio, Deus scit*. Quomodo, putas, inebriatus erat, quomodo mundus ei in oblivionem venerat, qui seipsum nesciebat? » Hæc Richardus. Hæc autem ebrietas spiritualis causatur ex nobilissimo vino fortissimæ charitatis. Unde Richardus dicit ⁸: « Ecce carissimi inebriantur. Ebrietas autem mentis alienationem efficit, et supernæ quidem revelationis infusio eos duntaxat, qui carissimi sunt, in mentis excessum adducit. Talem Propheta ebrietatem designare voluit, cum dixit ⁹: *Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, et torrente voluptatis tuæ potabis eos.* » Et sequitur: « Si igitur cupimus hac ebrietate madere, et mentis theoreticos excessus frequentare, satagamus Dominum nostrum intime et summe diligere, et omni hora in divinæ contemplationis gaudium cum summo desiderio anhelare. Nam quando mens nostra, intima illa internæ suavitatis abundantia potata, imo plene inebriata fuerit, quid sit, quid fuerit penitus obliviscitur, et in abalienationis excessum tripudii sui nimietate traducitur, et in supermundanum quemdam affectum, sub quodam miræ felicitatis statu raptim transformatur. » Nec mireris, quia, sicut dicit Vercellensis in prologo super *Cantica*: « Tanta est virtus veri amoris, boni et pulchri, quod non solum facit homines et angelos quasi naturam propriam egredi, ut in Deum ascendant; sed etiam Deum facit quasi naturam propriam egredi, inaccessibilem tamen a se, ut ad creaturas quasi infra naturam suam procedendo descendat. » Et accepit istud verbum a Dionysio, *de Divinis Nominibus*, ubi dicit sic ¹⁰: « Audendum est dicere pro vero, quia ipse Deus omnium tam pulchro et bono amore exit per abundantiam amativæ bonitatis quasi extra seipsum, sic providet omnibus existentibus, et per bonitatem et amorem quasi trahitur, et ad illud quod est in omnibus deducitur, secundum

¹ *Cant.*, vii, 6. — ² *Sap.*, viii, 16. — ³ *Ibid.*, 18. —

⁴ Dion., *epist. ad Tit.*, circa fin. — ⁵ *Jerem.*, iii, 19.

— ⁶ Richard., *de Patriarch. sive Benjam. minor.* —

(a) Cæt. edit. deest in. — (b) Cæt. edit. Ideo.

⁷ *I Cor.*, xii, 2. — ⁸ Richard., *de Contempl.*, lib. iv, c. xvi. — ⁹ *Psal.* xxxv, 9. — ¹⁰ Dion., *de Div. Nom.*, c. iv, circa fin.

virtutem supersubstantialiorem facientem eestasi-
sim, sed a seipso inaccessibilem, ut adamas
ferum trahit ad se immotus manens. » Ipse
enim movet sicut desideratum et amatum, ut
dicitur libro de *Cælo et Mundo* ¹.

CAPUT VIII.

*De secundo convivio, quod fit animæ a corpore
separatæ per donum sapientiæ.*

Sed post hæc secundo videndum est de se-
cundo convivio, quod est animæ separatæ a
corpore, et secundum Bernardum, ubi supra ²,
est convivium quiescentium, et magis dilecto-
rum. Et in hoc convivio Spiritus sanctus, per
donum sapientiæ, convivantes potat vino non
puro, sed lacte mixto. Unde Bernardus ibidem
dicit : « Animæ a carne exutæ, jam pane dolo-
ris non cibantur, sed vinum amoris post cibum
plenius haurire permittuntur, non tamen pu-
rum, sed cum lacte mixtum, ut quælibet illa-
rum possit dicere illud *Canticorum* ³ : *Bibi vi-
num cum lacte meo*. Vinum enim divini amoris
miscet cum dulcedine lactis, id est, naturalis
affectionis, quæ resumere corpus suum glorifi-
cationi desiderat. » Sequitur : « Æstuat ergo
anima nunc sanctæ charitatis vino potata, sed
plane nondum usque ad ebrietatem consum-
mata : quia temperat interim ardorem divinæ
charitatis permixtio humoris lactis, id est na-
turalis affectionis. » Idem dicit Bernardus ibi-
dem : « Sic ebrietas corporalis denique solet
evertere mentes, atque ideo inmemores red-
dere sui. Sed non ex toto sui oblita est, quæ
adhuc et de proprio corpore cogitat resuscitan-
do; propter quod desiderium anima perfecte
beata esse non potest; sed post resurrectionem
corporis sui, cum consummabitur. » Hæc ille.
Cum his concordat Augustinus, dicens sic ⁴ :
« Animæ inest quidam appetitus corpus admi-
nistrandi, quo appetitu retardatur quodam
modo, ne tota intentione pergat in illud sum-
mum cælum, quandiu non subest corpus, cujus
administratione appetitus ille conquiescat. Non
obstante tamen illo desiderio, anima in patria
est beata, licet non consummate; et tamen nul-
lum dolorem sentit ex illo naturali appetitu.
Sed quid de ista anima a corpore separata,

antequam cælum ingredietur? numquid illa vi-
no qualicumque potatur aliquid, et consolatur
quandoque? Respondetur quod sic, nisi
per penam sensus, vel damni, vel utriusque
impediatur. Nam anima ⁵ in imagine pertransit a
corpore, ut dicit Psalmista; sed tamen deside-
rium ejus corporis manet. Imago autem con-
sistit in memoria, intellectu, et voluntate, se-
cundum quas potentias est capax sanctæ Trini-
tatis, ut dicit Augustinus ⁶, de *Trinitate*, et per
has anima exercet vitam contemplativam, quæ
est optima pars Mariæ, quæ non auferetur ab ea,
ut dicit Dominus. Ubi dicit Glossa : « Vita con-
templativa hic incipit, et in cœlesti patria per-
ficitur; quia amor est ignis qui ardere incipit
hic; sed cum ipse quem amat videbit, amplius
in amore ignescet. Tanto igitur anima a carne
separata, vitam contemplativam perfectius
exercet, quanto a corpore gravante absolvitur,
et dilectum suum vehementius amat, quia sicut
dicit Bernardus in libro de *Diligendo Deo* ⁷, ut
supra dictum est : « Animæ quæ sunt absolutæ a
compedibus corporis, eo similiter cariores, quo
ad amandum suot expeditiores, et ideo vinum
amoris divini plenius haurire permittuntur,
non tamen purum, sed adhuc lacte mixtum. »
Et Avicenna, VI *Naturalium*, dicit quod anima
separata clarius videt et intelligit, quam con-
iuncta corpori corruptibili. Vita autem contem-
plativa dulcissimas consolationes animæ con-
templativæ administrat, ut supra dictum est.
Igitur absolutio animæ a corpore gravante, non
est formidanda, sed desideranda. Hanc enim
absolutionem a corpore, et desiderabat Apo-
stolus cum dixit ⁸ : *Cupio dissolvi, et esse cum
Christo*, et alibi ⁹ : *Infelix ego homo, quis me li-
berabit de corpore mortis hujus*, quo premor? et
movebatur desiderio bono et rationabili, quia,
sicut dicit Bernardus in quadam epistola ¹⁰ :
« Pretiosa est mors sanctorum; pretiosa plane
tanquam finis laboris, tanquam victoriæ con-
summatio, tanquam vitæ janua, et perfecte sa-
turitatis ingressus. Et quidam sanctus dicit :
« Mors nihil aliud est quam exitus de carcere,
finis exilii, laboris consummatio, ad portum
applicatio, peregrinationis finitio, oneris gra-
vissimi, id est, corporis depositio, de furioso
equo, id est carne, descensio, de domo rui-

¹ Arist., de *Cæl. et Mund.*, lib. I, text. 400. —

² Bern., de *dilig. Deo*, longe post med. — ³ *Cant.*,
v, 1. — ⁴ Aug., de *Gen. ad litt.*, lib. XII, c. xxxv. —

⁵ *Psal.* xxxviii, 7. — ⁶ Aug., de *Trinit.*, lib. XIV,

c. viii. — ⁷ Bern., de *dilig. Deo*, post med. —

⁸ *Philip.*, 1, 23. — ⁹ *Rom.*, vii, 24. — ¹⁰ Est apud
Bernard., serm. in *transitu Malach. episcopi*, circa
med.

nosa liberatio, omnium ægritudinum terminatio, omnium periculorum evasio, omnium malorum consumptio, omnium vineulorum diruptio, debiti naturæ solutio, reditus in patriam, ingressus in gloriam. » Certe evasio tantorum malorum, et adeptio tantorum bonorum, faciunt animæ bonum convivium, ut dicere possit illud Sapientiæ ¹: *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa, scilicet morte bona. Beati enim ² mortui qui in Domino moriuntur.* Et si tales animæ amatrices, sive contemplatrices, separatæ a corporibus suis, aliquid secum deferant, quare indigent purgatione; credibile est, quod tales facilius purgantur, et levius patiuntur, et quandoque minimæ pœna sensus. Cujus ratio est, quia amor pœnas alleviat, et quandoque totaliter annihilat. Unde Augustinus, *de Moribus Ecclesiæ contra Manichæos*, dicit ³: « Nihil tam durum, atque tam ferreum, quod non amoris igne vincatur. » Et exemplificat in libro *de sancta Viduitate*, ubi dicit sic ⁴: « Nullo modo onerosi sunt labores amantium; sed ipsi delectant, sicut venantium, aucupantium, et piscantium, et cæterorum talium. In eo enim quod amatur, aut non laboratur, aut labor amatur. » Hæc ille. Item hoc patet exemplo multorum martyrum, qui desiderabant pati pro Christo, et in ipsis passionibus gaudebant, ut apostoli ⁵: *Ibant apostoli gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati.* Et B. Andreas vehementer desiderabat crucem, et sustinuit vaudenter. Et virgines, ut S. Agatha dixit Quinctiano: « Ego in his pœnis delector, sicut qui multos thesauros invenit, » etc. Unde Bernardus, in libro *de Diligendo Deo* ⁶, dicit: « Magna vis amoris, quæ martyrum animas ita introrsum rapuerat, quod ita corpora sua foris exposuerant, et tormenta contemnere fecerat. Si igitur in corpore aggravante charitas potuit mitigare pœnas, cur non in spiritu a nullo corpore impedita magis tanquam efficacior potuit pœnas mitigare suo fervore, sicut et suffragia Ecclesiæ faciunt? Credibile est enim quod animæ, sicut quæ fuerunt in limbo, aliquas consolationes receperunt ab his, quæ de novo venerant ad eas, ut angeli vel animæ aliquæ, ut Joannes Baptista, etc., dicentes eis de adventu Salvatoris; sic credibile est, quod angeli visitent animas in purgatorio sibi commissas,

et consolentur eas, dicentes eis terminum purificationis suæ, et alia eis consolatoria: sicut haberi potest exemplis sanctorum, quæ ponunt sancti Doctores in libris suis, ut Gregorius in *Dialogis* ⁷, ubi exemplificat de illo, qui servivit in balneis sacerdoti, et de quodam alio qui dixit: « Bene est mihi modo, » etc., et Augustinus, *de Civitate Dei*; Et Beda, in *historia Anglorum*, et Isidorus, et cæteri Doctores de hoc loquentes.

CAPUT IX.

De tertio convivio sapientiæ, quod est regnantium.

Post hoc videndum est de tertio convivio sapientiæ, quod est regnantium, secundum ordinem quem tradit Bernardus, *de Diligendo Deo* ⁸, quod sequitur convivium laborantium, et quiescentium, tanquam excellentius ad quod sapientia incarnata suos carissimos invitat, dicens ⁹: *Ego dispono vobis regnum, sicut disposuit mihi Pater meus regnum, ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo.* Hic tria sunt notanda: primo, quis hujus convivii regalis, et mensæ regię, sit rex et paterfamilias, hic est Christus Filius Dei; secundo, quæ familia Dei et convivantes ad istud regale convivium, et regiam mensam, invitantur, quia angeli et homines; tertio, de hujus convivii et convivantium gloria et beatitudine dicitur.

Primo, quis hujus convivii regalis, et mensæ sit rex, et paterfamilias. Sed quis alius, quam ille qui dicit: Ego sum rex, cui pater constituit regnum æternum, et in cuius femore scriptum est ¹⁰: *Rex regum et Dominus dominantium*: Rex regum, quia vos constituo reges tanquam filios adoptivos, qui sum Filius Patri consubstantialis. Et constituo vos dominos, non servos, sed amicos, ut supra mensam meam edatis et bibatis in regno meo, cuius regni non erit finis ¹¹, *ut ubi ego sum, et vos sitis in æternum.* De isto rege Augustinus loquens, *de Civitate Dei*, dicit sic ¹²: « Ero illorum Deus, et ipsi mihi erunt populus, et ero illis unde satientur, et ego ero illis quæcumque ab hominibus honeste desiderantur, et vita, et salus, et virtus, et copia, et gloria, et honor, et pax, et omne bonum. » Sequitur: « Et si recte intelligitur quod ait Apos-

¹ Sap., vii, 11. — ² Apoc., xiv, 13. — ³ Aug., *de Morib. Eccl.*, c. xxii. — ⁴ Id., *de Bon. Viduit.*, c. xxi. — ⁵ Act., v, 41. — ⁶ Bern., *de dilig. Deo*, longe post

med. — ⁷ Greg., *Dialog.*, lib. iv, c. lv. — ⁸ Bern., loc. cit. — ⁹ Luc., xxii, 29. — ¹⁰ Apoc., xix, 16; i Tim., vi, 15. — ¹¹ Joan., xv, 15; xvii, 24. — ¹² Aug., *de Civit. Dei*, lib. xxii, c. x.

tolus ¹: *Ut sit Deus omnia in omnibus*: ipse enim est finis nostrorum desideriorum, qui sine fine videbitur, sine fastidio amabitur, sine fatigatione laudabitur. » Sequitur: « Hoc munus, hic affectus, hic actus proculdubio erit omnibus sicut vita æterna communis. » Hæc ille. Visio illius regis facit esse beatum. Unde Bernardus, in epistola quadam dicit: « Solum verum, et plenum gaudium est, quod non de creatura, sed de Creatore concipitur: quod cum possederis nemo tollet a te: cui comparata omnis aliunde jucunditas mœror est, omnis suavitas dolor est, omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne postremo quodcumque aliud delectare possit, molestum est. » Quare Chrysostomus, de *Reparatione lapsi*, hoc modo exclamat, dicens ²: « O si quotidie oporteret nos tormenta perferre, si et ipsam gehennam parvo tempore tolerare, pro eo quod Christum possemus videre in gloria venientem, et sanctorum ejus numero sociari, nonne erat dignum pati omne quod triste est modo, ut tanti boni tantæque gloriæ participes haberemur? » Clamemus igitur cum Apostolo ³: *Regi sæculorum immortalis, invisibili, soli Deo*, etc.

CAPUT X.

Quæ familia et qui convivantes ad regnantium convivium invitentur, vel sint jam invitati.

Qui sunt invitati ad convivium beatificum.

Post hoc secundo videndum est, quæ familia et convivantes ad istud regale convivium invitentur, vel sint(a) invitati jam. De quo sciendum est, quod non solum homines, sed angeli ad istud gloriosum convivium regni æterni invitantur. Unde Chrysostomus, de *Reparatione lapsi*, dicit sic ⁴: « Intuere cœtum non solum ex hominibus, sed etiam ex angelis, thronis et dominationibus, principatibus et potestatibus convocatum. » Sequitur: « De rege autem qui horum medius residet, dicere nulla vox sufficit. Effugit enim omnem sensum humanæ mentis: excedit etiam decus illud, et illa pulchritudo, et illa gloria, et illa magnificentia, et illa majestas omnem sensum humanum. » Cum his concordat Prosper, de *Vita contemplativa*, dicens: « Futura vita, ubi ipsa sanctitas quæ est angelorum et sanctorum omnium congregatio-

ne beata, meritis fulgentibus micat, æterna salus exuberat, veritas regnat: ubi nec fallit quisquam, nec fallitur; ubi nullus beatus ejicitur; ubi nullus miser admittitur; ubi est amor perfectus, timor nullus, dies æternus, alacer motus, et unus omnium spiritus. » Hæc ille. De hoc etiam Gregorius in homilia ⁵: « Si consideremus quæ et quanta nobis promittuntur in cœlis, vilescent animo omnia quæ habentur in terris. » De hac etiam societate dicit Cyprianus in una Epistola sic: « Cur non properamus et currimus, ut patriam nostram videre, et parentes salutare possimus? Magnus illic carorum numerus nos expectat, et parentum, et fratrum, filiorum, et aliorum adventum copiosa turba desiderat, jam de sua incolumitate secunda, adhuc de nostra salute sollicita. Ad horum conspectum et complexum venire, quanta et illis et nobis erit lætitia! » Hæc ille. Est tamen sciendum, quod sicut hic est distinctio meritum, ita illic erit distinctio dignitatum. Unde Gregorius, in *Moralibus*, dicit sic ⁶: « Sicut in electis in hac vita est discretio operum, ita quoque in alia vita proculdubio discretio erit dignitatum, ut quo hic alius alium superat, illic alius alium in retributione meritum excedat; ut dignitas eadem non sit, una tamen omnibus vita beatitudinis erit. » Et in *Dialogis* exponens illud Joannis ⁷: *In domo Patris mei mansiones multe sunt*, dicit sic: « Si dispar retributio in illa beatitudine non esset, una potius mansio, quam multe essent. » Sequitur: « Multæ ergo mansiones sunt in quibus et distincti beatorum ordines propter meritum consortium communiter lætentur, et tamen unum denarium omnes laborantes accipiunt, qui in multis mansionibus distinguuntur, quia et una est beatitudo, quam illic percipiunt, et dispar retributionis qualitas, quam per opera diversa consequuntur. » Hæc ille. Et ideo ⁸ *sicut differt stella a stella in claritate, sic et resurrectio mortuorum*, ut dicit Paulus. De multitudine istius familie cœlestis convivii, quanta sit, nemo scit, sive angelorum, sive hominum, nisi solus Deus. Unde Joannes loquens de angelorum multitudine, dicit, quod erant ⁹ *millia millium in circuitu throni*: ubi dicit Haymo, quod non posuit numerum certum, cum dicit, *Millia millium*; quia nume-

¹ 1 Cor., xv, 28. — ² Bern., *Epist.* cxiv, statim a princ. — ³ Chrysost., *ad Theod. laps.*, epist. v. —

⁴ 1 Tim., i, 17. — ⁵ Chrysost., loc. cit. — ⁶ Prosp., de *Vit. contempl.*, lib. i, c. 11. — ⁷ Greg., in *Evang.*,

hom. xvi, in princ. — ⁸ Id., *Moral.*, lib. iv, c. xiii, ante med.; *Dialog.*, lib. iv, c. xxxv, circa fin. — ⁹ Joan., xiv, 2. — ¹⁰ 1 Cor., xv, 41, 42. — ¹¹ Apoc., v, 11. — (a) *Id.* sunt.

us angelorum nobis est innumerabilis, quamvis Deo sit numerabilis. Et in Job dicitur¹: *Nunquid est numerus militum ejus?* Quod exponens Gregorius in *Moralibus*², dicit quod angeli sunt milites Dei, et quod numerus eorum Deo est numerabilis, nobis autem innumerabilis demonstratur. Et idem dicit Dionysius³, et in Daniele dicitur⁴: *Millia millium ministrabant ei et decies centena millia assistebant ei.* Et similiter familia beatorum hominum innumerabilis nobis est. Unde in *Apocalypsi* ait Joannes post enumerationem multorum⁵: *Vidi turram magnam, quam dinumerare nemo poterat, id est nullus homo,* ait Glossa. Deus enim⁶ *numerat multitudinem stellarum, et omnibus eis nomina vocat,* secundum Psalmistam. Tota ista familia, tam angelorum quam hominum, laudat Deum sine intermissione. Unde Hugo, *super Angelicam Hierarchiam*, dicit sic⁷: « Omnes hierarchiæ tam angelorum, quam hominum, tam supernorum, quam inferiorum, ad laudem divinam ordinatæ sunt et institutæ, ut ab omnibus laudetur Deus, a quo, et per quem sunt omnes, et in (a) omnibus omnia. » Et sequitur: « Qui excellentiores sunt, amplius laudant; et qui amplius laudant, sublimius remunerabuntur, ut qui sunt sublimiores in cognitione et ferventiores in amore. » Hæc ille. Sed, sicut dicit Dionysius⁸, *de Divinis Nominibus*: « Nullus veritatis amator, quæ est super omnem virtutem, adeo efficax est, ut possit laudare supersubstantialem divinitatem, secundum æternam et superbonam essentiam suam, quibuscumque vocabulis intelligibilibus, sive ut rationem, sive ut veritatem, aut mentem, aut vitam, aut substantiam, aut alio vocabulo quancumque sublimi: sed oportet laudare eam, sicut excellentem, et segregatam ab omni eo quod mente concipitur, et generaliter ab omnibus existentibus. » Sequitur: « Ne tamen ab ejus laude cessetur, cum ipsa sit essentia ipsius bonitatis, et sic causa omnium existentium, ideo ex omnibus affectibus laudabilis est, sicut docet Scriptura. » Hæc ille.

CAPUT XI.

De tertii convivii, et convivantium beatitudine juxta numerum septem donorum, septem quoque animadversione digna notantur.

Tertio videndum est de hujus convivii et convivantium beatitudine; de quo sunt septem notanda, juxta numerum septem donorum præ-

dicatorum, quæ secundum usus et actus suos excellentissimos in hoc convivio ministrant deiformiter, quia non evacuabuntur secundum actus illos, sed manebunt in patria in beatissimis, ut probat Magister sententiarum⁹ per auctoritatem Ambrosii, et communiter tenetur. Primo dicendum est de hujus convivii gloria; secundo, de hujus convivii excellentia, et dignitate, et æternitate; tertio, de hujus convivii abundantia et ubertate; quarto, de hujus convivii gaudio et charitate; quinto, de hujus convivii gaudio et jucunditate; sexto, de istius convivii mensa et perfecta saturitate; septimo, de ejusdem convivii beata et sobria ebrietate.

Primo igitur de hujus convivii æternitate sciendum est, quod necesse est ipsum esse æternum. Cujus ratio est, quia ipsum convivium celebratur in regno æterno Christi, et in mensa æterna ejus; quare ipse rex æternus regni æterni dicit¹⁰: *Ego dispono vobis regnum, ut edatis super mensam meam in regno meo*¹¹, *cujus regni non erit finis.* De hujus regni et convivii æternitate dicit Augustinus: « O vita vitalis, dulcis, et amabilis, et semper memorialis, ubi summa securitas, secunda tranquillitas, tranquilla jucunditas, jucunda felicitas, felix æternitas, æterna beatitudo, et beata vita sine fine, et visio atque laudatio Dei! Ibi affluentia divitiarum, influentia deliciarum, confluentia bonorum. » Et Anselmus dicit sic¹²: « In illo scilicet convivio celesti est longa et salubris vita. Ibi enim est sana æternitas, quia æterna sanitas, quia¹³ *justi in perpetuum vivunt, et apud Dominum est merces eorum, scilicet vita æterna.* »

Secundo videndum est de istius convivii excellentia et dignitate. De hac dignitate dicit Bernardus: « Merces sanctorum et gaudia in illo regno et æterno convivio tam magna sunt, quod non possunt mensurari; tam multa sunt, quod non possunt numerari; tam copiosa sunt, quod non possunt finire; tam pretiosa sunt, quod non possunt æstimari: imo tam excellentia sunt, quæ præparavit Deus in isto convivio diligentibus se, quod ipse Dominus convivii

Beatitudo est æterna.

Excellentia beatitudinis.

¹ Job, xxv, 3. — ² Moral., lib. xvii, c. ix. —

³ Dion., de Cæl. Hierarch., c. xiv. — ⁴ Dan., vii, 10.

— ⁵ Apoc., vii, 9. — ⁶ Psal. cxlvi, 4. — ⁷ Hug., in

Cæl. Hier., c. ii. — ⁸ Dion., de Div. Nom., c. i. —

⁹ Sent., lib. iii, dist. xxvii, in princ., ex Ambros.,

de Spir. S., lib. i, c. xx. — ¹⁰ Luc., xlii, 29. —

¹¹ Symbol. Constantinop. — ¹² Anselm., Proslog.,

c. xxv. — ¹³ Sap., v, 16.

(a) Cæl. edit. deest in.

dicit, quod talia ¹ *nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit*. Unde nec omnes arithmetici mundi possent ea numerare, nec omnes geometrici possent ea mensurare, nec omnes rhetorici possent ea verbis vel sermonibus explicare, cum nec plene possint excogitari.

Tertio videndum est de hujus regni et convivii abundantia et ubertate; de quibus Bernardus dicit ² : « In illo regno, et convivio meridiano, erit candor lucis æstivalis, amœnitas vernalis, abundantia autumnalis, requies hiemalis; imo Deus bonum infinitum communicat se omnibus incolis illius regni, et convivis illius mensæ, quantum quilibet capax est, unde ipse implebit sensus interiores maximis delectationibus. Erit enim Deus speculum visui, cithara auditui, mel gustui, balsamum olfactui, flos delectabilis tactui. » Ibi, sicut dicit Augustinus ³ : « Laudes et carmina non deerunt, præmia non deficient. Ibi nihil quod amabitur, deerit; nihil desiderabitur, quod non adsit. Ibi Deus sine fine videbitur, sine fastidio amabitur, sine fatigatione laudabitur. »

Quarto de hujus regni convivii lege et charitate, vel societate, Anselmus dicit sic ⁴ : « Existentes in regno illo et convivio, diligunt Deum plus quam seipsos, et invicem tanquam seipsos, et Deus diligit illos plus quam illi seipsos, quia illi illum, et se, et invicem per illum, et ille se, et illos per seipsum. Quare omnibus erit una voluntas, quasi nulla esset illis nisi Dei voluntas; ideo erit omnibus plena concordia. Et ideo sicut illi nolunt aliud, quam quod ille, ita ille vult quicquid volunt illi; et ideo filii Dei et dii vocabantur, et constituerent eos Deus super omnia bona sua. Ibi est quicquid desideramus, et quicquid amamus. » Hæc ille. Quare Augustinus, libro de Corporis et animæ miseria, exclamat dicens : « O anima mea et caro mea, illam vitam amplecti debuistis, ubi vita est sine morte, ubi juvenus sine senectute, ubi lux sine tenebris, ubi gaudium sine tristitia, ubi pax sine discordia, ubi voluntas sine injuria, ubi regnum sine commutatione. » Hæc ille. De hac lege Augustinus ⁵ de Spiritu et anima dicit : « Lex Dei charitas est. Lex data est ut gratia quæretur; gratia data est, ut lex impleatur. » Hæc ille.

Quinto, de hujus regni et convivii gaudiosa jucunditate. De hoc gaudio Anselmus, ubi supra, loquens dicit sic ⁶ : « Gaudium illud quale aut quantum est bonum? Certe quantum utique quisque diligit alium, tantum de eo gaudebit. » Sequitur : « Ergo in illa perfecta charitate innumerabilem beatorum spirituum, seu angelorum, et hominum, ubi nullus minus diligit alium quam seipsum, non aliter gaudebit quisque pro singulis aliis, quam pro seipso. » Et infra dicit : « In illa perfecta felicitate, unusquisque plus amabit sine comparatione Deum, quam seipsum, et omnes alios secum; ideo et plus gaudebit absque æstimatione de felicitate illi, quam de sua et omnium aliorum secum. Sed si Deum se diligunt toto corde, tota mente, et tota anima, ut tamen totum cor, tota mens et tota anima non sufficiant dignitati dilectionis, profecto sic gaudebunt toto corde, tota mente, tota anima, ut totum cor, tota mens, tota anima non sufficiant plenitudini gaudii. Non ergo totum illud gaudium intrabit in gaudentes. » Sequitur ⁷ : « Deus verax, peto et accipiam, ut gaudium meum plenum sit. Meditetur interim mens mea, loquatur inde lingua mea, amet illud cor meum, sermocinetur os meum, esuriant illud anima mea, sitiât caro mea, desideret tota substantia mea, donec intrem in gaudium Domini, qui est trinus et unus Deus benedictus in sæcula. Amen. » Hæc ille.

Sexto, de hujus convivii mensa et satietate beata. Cum Dominus dicat : *Super mensam meam comedetis et bibetis in regno meo*, ideo illud convivium tantum regnantibus et carissimis præparatum est. De quo notandum est, quod Beda ibidem in Glossa dicit sic : « Mensa proposita omnibus sanctis ad fruendum, est gloria cœlestis vitæ, qua qui esuriunt et sitiunt justitiam, saturabuntur, fruendo desiderato gaudio veri boni. Verum autem bonum solum est in quo ratio omnis boni est, quod solus Deus est, qui essentialiter bonus est. Et ideo in illo solo perfecta satietas est. » De hac mensa beata et satietate, Hugo commentator Dionysii loquens in Angelica Hierarchia, parum ante finem, et exponens illud : *Divisio alimento repleta*, dicit : « Una est refectio, et unum alimentum. Ergo, inquit Hugo, in mensa Domini non est nisi unum ferculum, quod apponitur. Sed noli contemnere, satietas multa est. Satiabor, inquit

ille sit, lib. de Spir. et Anim.— ⁶ Anselm., Prolog., c. xxii.— ⁷ Ibid., c. xvi, circa fin.

Uberias
hestitia-
dinis.

Mutua
dilectio
healo-
rum.

Gau-
dium
Bealo-
rum.

¹ I Cor., ii, 9. — ² Bern., in Cant., serm. xxxiii. — ³ August., de Civit. Dei, lib. xlii, c. xxx. — ⁴ Anselm., Prolog., c. xxiv. — ⁵ Imo auctor, quisquis

Psalmista ¹, *cum apparuerit gloria tua*. Unum enim bonum quod tibi præparavit Deus; sed in illo bono omne bonum est. Unam enim refectionem, unum cibum, unum ferculum, unum panem habentem omnem saporem, et omnem dulcedinem suavitatis, præparavit nobis Deus. Igitur unum est necessarium, quod vere reficit. » Quod ibidem sic probat, dicens : « Multa in hoc mundo sunt, et illa omnia cor hominis satiare non possunt, ut experientia docet. Unum autem est bonum; et hoc solum eum percipitur, satiatus invenitur. Non enim in multitudine, sed in unitate satiatus est. » Idem verbum Augustinus, *de Verbis Domini*, tractans dicit ² : « Multa sunt diversa, quia corporalia, quia temporalia sunt : præponitur autem unum multum. Non enim a multis unum, sed multa ab uno sunt. Multa distrahunt, ut Martham; sed unum colligit, ut Mariam, quæ non dilexit multa, sed multum. » Et Richardus in tractatu suo *de Amore violento* dicit ³ : « Unum solum est, in quo mens humana quiescit, et reficitur, et satiatur. » Quod declarat sic : « Perfectus amor omnem alium affectum excludit, quia nihil præter unum diligit, et propter unum. Ideo unum amat, unum diligit, et unum sitit, unum concupiscit, ad unum anhelat, unum suspirat, uno inardescit, et in uno requiescit : illo uno satiatur, quia nihil sapit, nisi hoc uno conditur. » Hæc ille. De istius convivii satietate Bernardus admirando exclamat, dicens sic ⁴ : « O felix vere et gloriosa satietas ! O sanctum convivium ! O desiderabiles epulæ ! ubi nimirum nulla anxietas, nullum poterit esse fastidium, sed satietas summa, et cum hoc summum desiderium. » Et idem dicit ⁵ : « Festinemus igitur ad locum tutiorem, ad agrum uberiorem, ad pastum saniozem, ubi habitemus sine metu, abundemus sine defectu, epulemur sine fastidio. » Hæc ille.

Sedimo et ultimo, quia Dominus non dixit solum : *Ut super mensam meam edatis*, sed addidit : *Et bibatis*; ideo videndum est de hujus mensæ vino dulcissime (a) potante, et sobrie inebriante, quod est vinum purissimæ et perfectæ charitatis, quod tantum regnantibus et carissimis propinatur in regno et mensa Christi. De hoc vino immixto purissimæ charitatis, dicit Bernardus, in libro *de Diligendo Deo*, pa-

rum post medium, sic : « Cum Scriptura loquatur Deum omnia fecisse propter semetipsum, erit profecto ut factura sese quandoque conformet et concordet auctori suo; et oportet proinde nos in eundem affectum transire charitatis quandoque : ut quomodo Deus omnia esse voluit propter semetipsum, sic nos quoque nec nosipsos, nec aliquid fuisse vel esse velimus nisi æque propter ipsum, ob solam ipsius voluntatem, non nostram voluptatem. » Sequitur : « Delectabit sane non tam nostra, vel sopita necessitas, vel sortita felicitas, quam quod ejus in nobis et de nobis voluntas adimplenda videbitur, quod et quotidie in oratione postulamus : *Fiat voluntas tua, sicut in celo et in terra*, etc. Illa igitur est vera et sincera charitas, et omnino ⁶ *de corde puro, et de conscientia bona, et fide non ficta*, qua Deum sic diligimus, qua et proximi bonum ut nostrum diligimus. Et ibidem Bernardus, hanc charitatem commendando, exclamat dicens : « O amor sanctus et castus ! O dulcis et suavis affectio charitatis ! O pura et defæcata intentio voluntatis, eo certe defæcatior et purior, quo in ea de proprio nihil mixtum relinquitur; eo suavior, quo totum divinum est quod sentitur ! » Sequitur : « Sic affici, deificari est. Quomodo stilla aquæ modica multo infusa vino puro, a se deficere tota videtur, et saporem vini induit et colorem; et quomodo ferrum candens ignitum simillimum igni fit, pristina propriæque forma exutum; et quo modo solis luce aer perfusus in eandem transformatur luminis claritatem, adeo ut non tam illuminatus quam ipsum lumen esse videatur, sic omnem tunc in sanctis humanam affectionem, quodam ineffabili modo, necesse erit a semetipsa liquefacere, atque in Dei penitus transfundi voluntatem. Alioquin quomodo ⁷ *Deus erit omnia in omnibus*, si in homine aliquid de homine supererit ? » Sequitur : « Manet substantia, sed in alia forma, alia gloria, aliaque potentia. Et quando hoc erit ? ⁸ *quando veniam et apparebo ante faciem Domini* ? » Sequitur : « Donec igitur absorpta sit mors in victoria, et undique noctis terminos lux perennis invadat, et occupet usquequaque quatenus in corporibus cælestis gloria effulgeat, non possunt animæ ex toto seipsas exponere, et transire in Deum. Adepto

ante med. — ¹ Bern., *de Omn. Sancti*, serm. 1, post med. — ² Id., in *Cant.*, serm. xxxiii, ante med. — ³ I Tim., 1, 5. — ⁴ I Cor., xv, 28. — ⁵ Psal. xli, 3.

¹ Psal. xvi, 15. — ² Aug., *de verb. Dom.*, serm. xxiv et xxvii. — ³ Richard., *de quat. Grad. viol. Charit.*, (a) Cæd. edit. dulcissimo.

autem corpore, jam quid impedit animam a se ipsa quodam modo abire, et totam in Deum ire, et eo penitus sibi dissimilem fieri, quo Deo simillimam effici se conatur? Tunc demum ad cœnam sapientiæ admissa est, ad illam videlicet, de qua legitur ¹: *Et calix meus inebrians, quam præclarus est!* » Et sequitur post multa: « Quid mirum, si jam inebriatur ab ubertate domus Dei, cum nulla mordente culpa vel cura, de proprio secura, bibit purum et novum vinum illud cum Christo in domo patris ejus? Redivivis igitur corporibus resumptis, in vita immortalis inebriantur, mira plenitudine exuberantes post resurrectionem tanquam carissimi. Et merito inebriantur, qui ad nuptias Agni introduci merentur, edentes et bibentes super mensam illius in regno sapientiæ, quando sibi exhibet gloriosam Ecclesiam. Tunc prorsus inebriat carissimos suos; tunc torrente voluptatis suæ potat eos, quando in complexu illo artissimo sponsi et sponsæ ², *fluminis impetus lætificat civitatem Dei*, ut delectentur in lætitiis in æternum. » Hæc ille. Tunc sapientia suos carissimos inebriat, et in patria regnare facit et coronat, dicens illud ³: *Per me reges regnant*. Regnantes autem coronas aureas habent in capitis, de quibus in *Apocalypsi*: quod exponens Richardus dicit ⁴: « Coronas habent in capitis ob gloriæ decorem, et regni cœlestis infinitatem. » Unde corona illa, de qua dicitur in *Apocalypsi*, quod habuit duodecim stellas, id est universalem perfectionem. Nam secundum Richardum rotunditas coronæ significat illius regni æternitatem, et præclaritas stellarum numero duodenario signat beatorum omnium æterni regni infinitatem. Unde et Bernardus in sermone dicit, quod illæ stellæ duodecim designant plenam perfectionem, quæ beatis in patria debetur. Prima enim stella, inquit Bernardus, est memoria sine oblivione. Secunda stella, est ratio sine omni errore. Tertia stella, est voluntas sine omni perturbatione. Quarta, est impossibilitas moriendi, quia resurget corpus incorruptibile. Quinta, est charitas, quia configuramur claritati Christi corporaliter. Sexta, est agilitas, ut corpus sit agile secundum agilitatem mentis. Septima, est subtilitas, ut corpus nostrum penetret omnia corpora. Octava est, ut quilibet diligat alium

sicut seipsum. Nona est, videre quod proximus quilibet diligit ipsum sicut seipsum. Decima est Deum perfecte diligere, et plus quam seipsum. Undecima est diligere seipsum tantummodo propter Deum. Duodecima est videre Deum diligere se, diligentem plus quam ille homo diligit seipsum. » Hæc ille. *Omnium autem horum bonorum mater est sapientia*, ut dicit Sapiens. De hujus sapientiæ increatæ et incarnatæ mensa dicit Richardus, de Sancto Victore: « O qualis refectio, ubi dapifer Christus, pincerna Spiritus sanctus! Et certe Pater hospes largissimus; Christus ministrat cibum, dum semetipso convivantes reficit et satiat, ut patet in *Joanne*. Spiritus sanctus vero potum propinat, dum suis donis convivantes potat et inebriat, ut patet in *Actis*. Pater vero in utroque seipsum liberalissime exhibet et communicat in Filio ad cognoscendum et habendum, sicut dicit Jesus Philippo. In Spiritu sancto autem, ad amplexandum et degustandum, appropriate loquendo, ut patet per Richardum. De hac mensa amorosæ sapientiæ, exponens illud quod legitur *Regum* tertio, ubi dicitur ⁵: *Regina Saba videns omnem sapientiam Salomonis, et domum quam ædificaverat, et cibos mensæ ejus, et habitacula servorum et ordines ministrantium, vestesque eorum, pincernasque et holocausta, quæ offerebat in domo Domini, non habebat ultra spiritum*, dicit Richardus ⁷: « Regina Austri, illius calidæ regionis, inhabitatrix, succensa, quæ alia intelligi potest, quam illa sancta anima et beata, quæ regnum suum in pace possidet, et verum Salomonem contempletur? » Unde Gregorius in *Moralibus* dicit ⁸: « Testimonio sacræ Scripturæ, reges vocantur, qui prælati sunt cunctis motibus carnis. » Et sicut dicit Isidorus, de *Summo Bono* ⁹: « Reges a recte regendo vocati sunt: ideo recte agendo, regis nomen obtinent. » Omnes igitur reges et reginæ sunt in illa regia mensa rectitudinis convivantes, qui ¹⁰ *veterem hominem exuentes, et novum hominem induentes, qui secundum Deum creatus est, deiformes efficiuntur, ut dñi secundum Psalmistam appellentur*. ¹¹ » Deiformitas enim, ut dicit Lincolniensis ¹², est renovatio spiritus rationalis, et conformitas ipsius ad Deum, prout possibile est. » Hi sunt reges et reginæ Dei, deiformes effecti, et dñi

¹ *Psal.* XXII, 5. — ² *Psal.* XLV, 5. — ³ *Prov.* VIII, 15. — ⁴ Richard., in *Apoc.*, lib. II, c. 1. — ⁵ *Sap.*, VII, 12. — ⁶ *III Reg.*, X, 5. — ⁷ Richard., de *Contempl.*,

lib. IV, c. XIV; lib. V, c. XII. — ⁸ Greg., *Moral.*, lib. XI, c. VIII. — ⁹ Isid., de *Sum. Bon.*, lib. III, c. XLVIII. — ¹⁰ *Ephes.*, IV, 24. — ¹¹ *Psal.* LXXXI, 6. — ¹² Lincoln., in *Cal. Hier.*, c. III.

appellati, videntes in mensa sapientiam nostri regis veri Salomonis, *cujus*¹ *sapientia non est numerus*, secundum Psalmistam; videntes etiam domum quam ædificavit, id est, naturam assumptam, quam septem columnis, id est, septem donis munivit et adornavit; in qua sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae Dei absconditi; videntes et cibos mensae ejus, qui sunt quasi infiniti, cum unum tantum sit ferculum, scilicet omne datum optimum, in quo est ratio omnis boni, scilicet in quo et ex quo² est omne donum, ut dictum est; videntes etiam habitacula servorum, id est, numerum et distinctionem cælicarum mansionum, quæ³ multæ sunt et quasi infinite in domo Patris, ut dicit Dominus; videntes etiam ordines ministrantium et assistentium angelorum, qui innumerales sunt, ut dictum est supra; videntes etiam pincernas, et gradus eorum, id est haerentes de occulto divinitatis lumina gaudiosa, et mentes suscipientium inebriantia, quia⁴ superiores hausta communicant inferioribus, ut dicit Dionysius: et Bernardus⁵ dicit sic: « Si Cherubim et Seraphim, immediato haustu de fonte vitæ bibentes, inferioribus ordinibus angelorum effundunt de consiliis lacrimarum, qui lætificat civitatem Dei, quanto magis, gloriosa Theothocos, oculis Filii in amplexionibus ejus degustata mysteria, et hominibus et angelis copiosius effundis et propinas? » Hæc ille. Videntes septimo et ultimo holocausta sive sacrificia: « Holocaustum enim, ut Papias dicit, est sacrificium quod totaliter igne consumitur, » et signat quod omne opus, sive corporale, sive spirituale, quod offertur Deo, vel offerendum est Deo, igne ardentissimæ sive perfectissimæ charitatis, totaliter consummetur sive perficiatur: quod perfecte faciunt omnes cives celestis patriæ, tam angeli, quam homines, ut⁷ in omnibus, et per omnia laudetur et honorificetur Deus, ut, sicut dicitur in Tobia⁸, per omnes vias cantetur alleluia. De alleluia autem specialis fit mentio, quia, sicut dicit Cassiodorus⁹: « In hac laude, alleluia totus honor est. » Quod cum sit in hebræa lingua reconditum, nullo tamen constat alio sermone translatum. Hoc Græcus, hoc Latinus, hoc

Chaldaeus, hoc Syrus, hoc Persa, hoc Arabs, hoc tenet cuncta terrarum natio, et quidquid est dedicatum divina dignitate, hujus nominis pia devotione et laude veneratur, et in usu habere commonemur. Illis visis et auditis, regina Saba, id est anima beata, ultra non habebat spiritum, scilicet humanum, sed divinum. Unde Richardus exponens illud verbum, dicit sic¹⁰: « Cur non recte dicatur spiritus semetipsum non habere, quando incipit a semetipso omnino deficere, et a suo esse, in supermundanum quemdam, et vere plus quam humanum statum, transire, et mirabili transfiguratione spiritus ille ab humano videtur in divinum deficere, ita ut ipse jam non ipse, eo dumtaxat tempore, quo Deo incipit arctius inherere: quia¹¹ qui adhæret Deo, unus spiritus est; et psallere potest qui ejusmodi est cum Psalmista¹²: Defecit in salutare tuum anima mea? » Hæc ille. Et idem potest dicere quilibet beatus.

Ad istud igitur convivium solemnissimum, et mensam omnium deliciarum plenissimam, oportet ascendere per gradus donorum, et aliorum habituum gratuitorum prædictorum: quia, sicut dicit Gregorius¹³, « nemo infima deserens, repente fit summus, quia ad obtinendum perfectionis meritum, oportet ut mens quotidie in altum quasi quibusdam gradibus ascensionis perveniat. » Unde Psalmista bene dicit¹⁴: Ibunt de virtute in virtutem, donec videatur Deus deorum in Sion. Quare Augustinus dona septem Spiritus sancti vocat quosdam gradus ascensionis, dicens¹⁵: « Primo ante omnia opus est dono (a) timoris, quod est infimum donum, conferens ad cognoscendam Dei voluntatem, quid nobis appetendum vel fugiendum præcipiatur, et quod, quasi clavatis canibus, omnes superbiæ motus (b) ligno crucis affigat. Deinde opus est (secundus gradus), ut donum pietatis habeamus, per quod veritas fidei et Scripturæ sane exponatur et firmiter teneatur, etsi non perfecte intelligatur. Tertius gradus est donum scientiæ, per quod docemur, quod Deus ex toto corde diligatur, et ex tota anima, et ex tota mente; proximum vero, ut nosmetipsos, diligamus. Quartus gradus est donum fortitudinis, quo esuritur, et silitur justitia, qua a temporalibus receditur, et ad æter-

¹ Psal. cxlvi, 5. — ² Coloss., ii, 3. — ³ Jac., i, 17.

— ⁴ Joan., xiv, 2. — ⁵ Dion., de Cæl. Hier., c. vii. —

— ⁶ Bern., serm. de Salut. Angel. — ⁷ i Petr., iv, 11. —

— ⁸ Tob., xiii, 22. — ⁹ Cassiod., super tit. Psal. cxlix.

— ¹⁰ Richard., de Contempl., lib. v, c. xii. —

— ¹¹ i Cor., vi, 17. — ¹² Psal. lxxxiii, 3. — ¹³ Greg.,

Moral., lib. xxii, c. xiv. — ¹⁴ Psal. lxxxiii, 8. —

— ¹⁵ Aug., de Doct. Christ., lib. ii, c. vii, quoad sensum.

— (a) Cæt. edit. donum. — (b) Item quo, quasi cl. calcibus, omnis superbiæ modus.

nam veritatem et ad æternam Trinitatem convertimur. Quintus gradus est donum consilii, quo anima ab omnibus sordibus lavatur, et usque ad inimici dilectionem, jam spe confortata, et viribus integratis, pervenitur. Sextus gradus est donum intellectus, quo oculus interior purgatur, et homines mundo moriuntur, et inde Deum contemplantur, in ænigmate tamen. Nam in tantum Deum vident, in quantum huic sæculo moriuntur. Et licet in hac vita peregrinemur, conversationem tamen habemus in cœlis. Septimus gradus est donum sapientiæ, quod ultimum, et septimum est, quo animus pacatus et tranquillus Deo sapide perfruitur, quia ¹ *initium sapientiæ timor Domini* est, a quo usque ad ipsam sapientiam per hos

gradus tenditur, et pervenitur. » In cujus mensa beati perpetuo quiescent, et dulciter reficientur. Quam ² *qui invenit, inveniet vitam, et qui tenuerit eam, beatus*. Et quia ³ « beneficia non plene recompensari possunt sine gratiarum actione, » dicit Seneca, ideo cum toto corde, qui vocati sumus ad cœnam Agni, dicamus Deo gratias; quia, sicut dicit Augustinus ⁴, et Hieronymus: « Quid melius et animo geramus, et ore promamus, et calamo explicemus, quam *Deo gratias?* » Hinc nec dici brevius, nec audiri lætius, nec intelligi gratius, nec agi fructuosius aliquid potest, quam *Deo gratias*.

¹ *Ecclesi.*, I, 16. — ² *Prov.*, III, 18. — ³ Senec., *de Beneficiis*, lib. III, c. I. — ⁴ Augustinus, in *Psal.* cxxxii.

OPUSCULUM

DE

RESURRECTIONE A PECCATO AD GRATIAM¹

ARGUMENTUM

(*Ex edit. Vatic.*)

Materiam de gratia, quæ celeberrima est in Theologiæ scientia, non minus docte quam breviter hoc Opusculo S. Bonaventura edisserit. Dividitur autem opusculum in tres partes : in quarum prima divisiones gratiæ juxta quatuor ejus considerationes proponuntur, et singula ejusque divisionis membra explicantur : in secunda vero parte, quæ est de resurrectione hominis a culpa, tria scitu dignissima continentur, scilicet hominem neque a culpa resurgere, neque adversarium vincere, neque temptationibus resistere absque gratia posse. In tertia denique parte, quæ est de resurrectione hominis ad gratiam, tria itidem breviter tractantur : Primo an possit homo sufficienter se disponere ad gratiam gratum facientem absque gratia gratis data ; secundo an voluntas possit in aliquod bonum sine gratia ; tertio, an sine gratia possit homo mandata Dei adimplere. De hac materia videndus est Auctor multis aliis locis, præsertim vero, *II Sent.*, dist. xxiv, xxvi, xxvii et xxix ; *Breviloq.*, p. V, per tot. ; *Centiloq.*, p. III, sect. xxxv et xxxvi ; *Pharet.*, lib. II, cap. xvi.

Paulus Apostolus videtur firmiter asserere, hominem in hoc sæculo non proprie esse absque gratia, cum inquit² : *Gratia Dei sum id quod sum*. Ideo merito de necessitate gratiæ, quantum nobis prodest, dicendum est : et primo de divisione gratiæ ; secundo, de resurrectione a peccato ; et tertio de resurrectione hominis ad gratiam.

Pro divisione gratiæ est notandum, quod gratia est una et eadem ; sed secundum diversas considerationes, ipsa multas sortitur denominationes. Primo, secundum considerationem ad principium a quo ; secundo, secundum considerationem ad subjectum in quo ; tertio, secundum considerationem ad oppositum suum ; quarto, secundum considerationem ad effectus ad quos ordinatur. Unde secundum considera-

tionem ad principium a quo procedit, gratia ipsa dividitur in gratiam prædestinationis, seu præparationis, qua Deus homines prædestinavit ; in gratiam vocationis, quam Deus offert vocando ; in gratiam justificationis, quam Deus confert ; et in gratiam magnificationis, quam Deus complet. Et hæc divisio ponitur in *Epistola ad Romanos*, ubi dicitur³ : *Scimus quoniam diligentibus Deum, omnia cooperantur in bonum* ; et sequitur : *Quos autem prædestinavit, hos et vocavit : et quos vocavit, hos et justificavit : quos autem justificavit, hos et magnificavit*.

Sed secundum considerationem vel respectum ad subjectum in quo est, dividitur in gratiam cogitationis, scilicet bonum cogitando ; in gratiam voluntatis, in bono volendo ; et in gratiam perfectionis, in completionem operis. Unde

¹ Cf. Edit. Vatic., an. 1596, tom. VI, part. I, p. 277 ; edit. Ven., an. 1614, tom. II ; edit. Lugd.,

an. 1647, tom. I, p. 275 ; edit. Ven., an. 1754, tom. V, p. 333. — ² I Cor., xv, 10. — ³ Rom., viii, 28, 30.

hæc divisio fit secundum triplicem potentiam animæ, in qua est gratia, scilicet secundum intellectivam, affectivam, et operativam.

Secundum vero respectum ad suum oppositum, dividitur in gratiam protectionis, liberationis, et salvationis. Et hæc divisio sumitur secundum quod gratia adjuvat contra triplex malum, scilicet contra malum tentationis sive pugnæ, contra malum persecutionis seu miseriæ, et contra malum culpæ, et malum sequelæ vel pœnæ. Nam a primo protegit, a secundo liberat, a tertio extrahit et salvat. Et hæc divisio sumitur ab illo dicto Isaia¹ : *Protegit Dominus exercituum Judæam, et Hierusalem, et protegens et liberans, transiens et salvans.*

Sed secundum comparisonem ad effectum ad quem ordinatur, dividitur in gratiam prævenientem seu operantem, et in gratiam subsequentem seu cooperantem. Unde gratia præveniens sive operans dicitur, in quantum ipsam voluntatem facit bonam; et ideo prævenit, quia non est a libero arbitrio, sed infunditur ipsa a Deo. Sed gratia cooperans dicitur, in quantum adjuvat ipsam voluntatem et liberum arbitrium respectu boni operis eliciendi et prosequendi.

Sed notandum est, quod secundum multiplicitatem hujus nominis, *Gratia*, potest dari alia divisio. Nam gratia potest capi uno modo largissime, et sic comprehendit et dona naturalia et gratuita; et sic dividitur in prævenientem gratiam, et subsequentem, ita quod præveniens vocatur dona naturalia, et subsequens dona gratuita. Secundo modo accipitur gratia minus large, et sic dividitur in gratiam gratis datam, et gratiam gratum facientem; et sic dividendo, est divisio in gratiam prævenientem et subsequentem. Tertio modo capitur gratia stricte, et tunc sub se comprehendit vel dividitur in gratiam gratum facientem, et gloriam; et sic dividendo, gratia præveniens dicitur gratia gratum faciens, et gratia subsequens dicitur gloria: quia post gratiam, in homine decedente in gratia, sequitur gloria æterna.

Secundo dicendum est de resurrectione a culpa vel a peccato, et de hoc tria consideranda sunt: primo, quod homo non potest resurgere a culpa absque gratia; secundo, quod non potest adversarium suum vincere absque gratia; et tertio, quod non potest absque gratia tentationibus resistere. Primo igitur dicen-

dum est quod homo absque divino Dei adjutorio, seu gratia, non potest resurgere a peccato vel culpa; et hoc, capiendo gratiam pro habitu ipsius animæ, ut scilicet est quædam qualitas spiritualis in anima existens. Nam nec gratia illa quæ dicitur gratuita Dei voluntas, qua nobis Deus condonat offensam, sufficit; nec gratia illa quæ dicitur liberalis passio Christi, qua mediante fit morbi curatio, et imaginis reformatio: sed requiritur gratia gratum faciens. Et hoc patet per illud Apostoli²: *Justificati gratis per gratiam ipsius.* Et ante: *Ex operibus legis non justificatur omnis caro.* Et alibi³: *Non ex operibus justitiæ, quæ fecimus nos; sed secundum suam misericordiam salvos nos fecit per lavacrum regenerationis Spiritus sancti, id est, per gratiam, etc.* Ideo illi Pelagiani merito sunt censendi hæretici, qui dixerunt, quod ad deletionem culpe sufficit sola gratuita Dei misericordia cum libero arbitrio, et quod per liberum arbitrium poterat homo se justificare, et velle bonum.

Secundo dicendum est, quod homo non potest vincere adversarium absque gratia. Pro cuius declaratione est notandum, quod differt dicere, aliquem resistere adversario, et aliquem vincere adversarium: nam plus importat victoria, quam resistentia. Resistentia enim consistit in hoc, quod quis non consentit suggestioni diabolicæ. Sed victoria non solum consistit in non consentiendo, sed etiam in assequendo oppositum ejus, quod diabolus intendebat. Nam diabolus intendit hominem reddere inimicum Deo, et facere dignum supplicio æterno. Et tunc vincit homo diabolum, quando sic resistit tentationi, ut efficiatur magis Dei amicus quam ante, et sic faciendo, mereatur vitam æternam: sed hoc non potest facere absque Dei gratia gratum faciente: igitur concludi potest, quod homo non potest vincere adversarium, faciendo se amicum Dei, absque tali gratia. Et hæc conclusio probatur per illud⁴: *Deo gratias, qui dedit nobis victoriam per Jesum Christum Dominum.* Et alibi⁵: *Infelix homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* Et respondet: *Gratia Dei per Jesum Christum Dominum nostrum.* Item super illud Psalmi⁶: *Infirmati sunt, et ceciderunt,* dicit Glossa: « Non potentes vitis resistere per se. » Sed quis posset objicere: Diabolus vincit hominem absque gratia; ergo si-

Homo,
absque
auxilio
Dei, non
potest
resur-
gere a
peccato.

¹ Isa., xxxi, 5. — ² Rom., iii, 24, 20. — ³ Tit., iii,

5. — ⁴ I Cor., xv, 57. — ⁵ Rom., vii, 24, 25. — ⁶ Psal. xvi, 2.

militer homo potest vincere hominem, vel diabolum, absque gratia. Ad hoc facile respondetur, quod hæc similitudo non valet, quia victoria diaboli consistit in subjugando hominem per peccatum, quæ non requirit gratiam: sed victoria hominis respectu peccati vel (a) diaboli, consistit in promerendo illud, quod diabolus amisit. Item diabolus non vincit hominem nisi volentem; sed diabolus nunquam dicitur volens: ergo, etc. Unde notandum, quod hæreticus qui vincitur, seipsum deiecit; et ideo non est ibi victoria, sed magis defectio.

Pro tertio dicendum est, quod absque aliqua gratia non potest homo tentationibus resistere; quod patet per illud: *Et ne nos inducas in tentationem*. Unde homo propter suam infirmitatem non potest resistere, juxta illud¹: *Peccatum peccavit Hierusalem, propterea instabilis facta est*. Item Glossa super illud²: *Misericordiæ Domini*, etc., dicit: « Non potest homo diu stare contra insultus diaboli, nisi misericordia Domini adjuvetur. » Nota tamen, quod per gratiam gratis datam potest homo resistere diabolo et tentationi: ergo potest ei non consentire; sed non potest per talem consensum esse amicus Dei, absque gratia gratum faciente: ergo, etc.

Tertio dicendum est de resurrectione ad gratiam; et primo multa sunt terminanda (b): primo, quod homo non potest se disponere sufficienter absque gratia gratis data ad gratiam gratum facientem; secundo, qualiter non potest voluntas absque gratia in aliquod bonum; tertio, quomodo homo possit mandata sine gratia adimplere. Primo ergo dicendum est de preparatione hominis ad gratiam gratum facientem, an scilicet hoc possit facere absque gratia gratis data: pro quo advertendum est, quod per gratiam gratis datam non tantum intelligimus illa, quæ ab Apostolo enumerantur, cum dicit³: *Alii enim datur per spiritum*, etc. Sed per gratiam gratis datam intelligimus omne illud, quod superadditum est naturalibus, adjuvans aliquo modo et præparans voluntatem ad habitum vel usum gratiæ, sive tale gratia datum sit habitus, vel timor servilis, sive aliqua vocatio, sive locutio vel prædicatio, mediante qua, incitatur anima ad se præparandum. Et ideo dicendum est, quod nunquam absque tali gratia gratis data potest se disponere homo ad gratiam gratum facientem, quia vix caret homo tali dono. Unde

prima præparatio, quæ fit ad gratiam gratum facientem, est cogitatio, vel apprehensio; et illa non potest fieri absque gratia gratis data. Et ratio hujus est, non quia gratia gratum faciens præexigat necessario dispositionem gratiæ gratis datæ; sed quia ipsa est quid divinum et res existens supra liberum arbitrium, et etiam supra naturale iudicium. Ideo nunquam liberum arbitrium, vel voluntas libera, assurgit ad ipsam vel petendam, vel cognoscendam, nisi aliquo modo adjuvetur desursum et excitetur, et ideo per additionem gratiæ gratis datæ, quæ tenet medium inter (c) gratiam gratum facientem. Unde ordo liberi arbitrii et gratiæ divini ponitur clare ab Augustino⁴ in libro de *Ecclesiasticis Dogmatibus*, et ponit quatuor gradus, cum dicit: « Initium salutis nostræ Deo miserante habemus. Ut acquiescamus salutari inspirationi, nostræ potestatis est. Ut adipiscamur, quod acquiescendum admonitioni cupimus, divini dicitur muneris. Ut non labamur in adepto salutis munere, sollicitudinis nostræ est, et cælestis pariter adjutorii. » Ex quibus verbis potest clare cognosci, quantum potest liberum arbitrium respectu gratiæ. Nam cum sint in opere salutis ista quatuor, scilicet invitari, acquiescere, adjuvari, et permanere: primum est inspirationis Dei, secundum libertatis arbitrii, tertium muneris divini, et quartum sollicitudinis nostræ, et pariter divini adjutorii. Per hoc patet satis clare solutio questionis.

Sed oritur dubium, utrum quis possit detestari culpam virtute propria naturæ. Respondetur, quod detestari culpam, dupliciter potest intelligi: uno modo, quia talis detestatur in quantum est offensiva majestatis et æquitatis divini; et isto modo nullus potest absque gratia, quia non potest absque gratia gratis data cognoscere ipsam offensam. Alio modo potest detestari, quia est lesiva propriæ naturæ, verbi gratia, quia quis per naturam suam cognoscit, quod per fornicationem perdidit oculum, vel aliud membrum, vel incurrit aliquem alium morbum: et isto modo potest quis per liberum intellectum cognoscere et detestari culpam propriam.

Secundo autem videndum est, qualiter potest voluntas in aliquod bonum. Pro quo notandum est, quod aliquod opus potest dici bonum

An possit quis propriis naturæ viribus culpam detestari

Voluntas qualiter possit in aliquod bonum.

¹ *Thren.*, I, 8. — ² *Ibid.*, III, 22. — ³ *I Cor.*, XII, 8.
— ⁴ Imo Gennad., de *Eccle. Dogm.*, c. XXI, inter

Oper. S. Aug., append. tom. VIII. — *Cæt. edit. deest* vel. — (b) *Leg. determinanda*. — (c) *Suppl. liberum* arbitrium et.

tripliciter : uno modo aliquod opus dicitur bonum simpliciter ; et illud dicitur quod est ordinatum in finem optimum ; et tale est bonum meritorium ; et in istud non potest liberum arbitrium absque gratia gratum faciente. Secundo modo aliquod opus dicitur bonum , et alio modo de congruo disponit ad bonum : et tale est bonum , quod fit extra charitatem , nihilominus tamen facit cum recta intentione : et in tale non potest liberum arbitrium , nisi cum gratia gratis data , per quam illuminatur et dirigitur , ut velit facere quod Deo est placitum , et hoc patet per illud ¹ : *Scivi quoniam aliter non possum esse continens , nisi Deus det.*

Tertio aliquod opus dicitur bonum , quia in finem est ordinabile , et habet aliquam ordinationem intra se , sicut pascere esurientem , etc. , sive ex debita circumstantia , sive exigentia temporis , loci , etc. : et ad istud potest liberum arbitrium absque gratia , quamvis ad hoc quod fiat faciliter , requiratur gratia aliqua divina superaddita naturalibus. Et sic patet responsio , quod liberum arbitrium absque gratia superaddita per dona naturalia potest in aliquod bonum morale , licet per illud consequenter non disponatur ad gratiam , nec ad gloriam , et hoc per se , licet quodam modo disponat , quia est ordinabile in ultimum finem. Hoc autem sic suadetur : nam si liberum arbitrium dimitteretur in puris naturalibus , adhuc sibi remaneret aliquod iudicium , quo judicaretur parentes esse honorandos : et hoc patet. Quod si haberet tale naturale iudicium , scilicet naturaliter parentes esse honorandos , et talem naturalem instinctum de parentibus venerandis , potest illud velle : et sic cum habeat organa exteriora , potest complere illud opus , secundum quod dicitur iudicium rationis , absque munere gratiæ divinæ superaddito. Sed bene verum est , quod non potest illud facere , nec velle , absque divinæ gratiæ munere , prout tale cogitatum aut velle est ordinatum ad consequendum beatitudinem. Et sic sunt intelligendæ auctoritates Sane-

torum , quæ concludunt , quod absque munere divinæ misericordiæ et gratiæ non potest liberum arbitrium in aliquod bonum.

Sed oritur dubium. Nam secundum dona naturalia natura ipsa appetit suam perfectionem : ergo signum est quod tendit ad acquisitionem gratiæ. Ad hoc dicitur , quod duplex est perfectio : quædam est intra limites naturæ , et istam appetit natura ; alia est , quæ est supra naturam , et de ista non oportet quod appetat ; et si appetat , non tamen appetitu perfecto , qui requirit gratiam ; sed magis appetitu confuso et imperfecto , qui non est ordinatus debito modo.

Pro tertio , utrum homo possit mandata Dei implere , notandum est , quod communiter distinguitur , quia contingit mandata impleri dupliciter : uno modo , quantum ad genus operis , vel , secundum alios , quantum ad substantiam mandatorum ; alio modo , quantum ad intentionem præcipientis et mandantis. Si loquamur primo modo , potest homo absque gratia gratum faciente illa implere , ut patet de mandato adorationis et venerationis sabbatorum. Sed secundo modo non potest homo implere mandata absque gratia gratum faciente. Et hoc confirmatur per Apostolum dicentem ² : *Qui diligit proximum , legem implevit.* Et iterum : *Plenitudo legis dilectio.* Item alibi ³ : *Finis præcepti est charitas de corde puro.*

Sed oritur quæstio , cum ita sit , quod quis potest facere quod in se est ad impletionem mandatorum , quare ille non absolvatur , quamvis sit in peccato ? Ad hoc respondetur , quod in se est , potest dupliciter intelligi : uno modo positive , vel proprie , quia scilicet talis facit circumstantias , et tantum facit quantum potest ; et isto modo nullus potest facere quod in se est absque gratia gratum faciente. Alio modo potest intelligi privative vel improprie facere quod in se est , hoc est , facit quod potest , sed non quantum potest , nec aliquid ordinatum ad impletionem mandatorum : et isto modo per liberum arbitrium quis potest facere quantum in se est , sed non absolvitur ab observatione mandatorum. Et sic patet responsio ad quæstionem.

¹ Sap., VIII, 21. — ² Rom., XIII, 8, 10. — ³ I Tim., I, 5.

INDEX MATERIARUM QUÆ IN TOMO SEPTIMO

OPERUM

SANCTI BONAVENTURÆ CONTINENTUR

Prefationis loco, ex prodromo excerpta quædam.	v	Cap. 41. De tribus statibus prædictis.	56
PIRARETRA. Argumentum ex editione Vaticana.	1	Cap. 42. De pauperibus.	56
Prefatio.	3	Cap. 43. De divitibus.	57
LIBER I, in quo de personarum varietate tractatur.		Cap. 44. De potentibus.	58
Cap. 1. De Deo.	5	Cap. 45. De iudicibus.	59
Cap. 2. De Christo.	7	Cap. 46. De nobilibus.	60
Cap. 3. De Eucharistia.	11	Cap. 47. De militibus.	61
Cap. 4. De cruce.	12	Cap. 48. De negotiatoribus.	61
Cap. 5. De B. Maria.	13	Cap. 49. De feneratoribus.	62
Cap. 6. De Angelis.	16	Cap. 50. De demonibus.	63
Cap. 7. De Homine.	18	LIBER II, in quo de principalium vitiorum et vir-	
Cap. 8. De Muliere.	20	tutum multiplicitate tractatur.	65
Cap. 9. De christianis bonis.	21	Cap. 1. De tentatione.	65
Cap. 10. De christianis malis.	22	Cap. 2. De cogitatione. Cap. 3. De delectatione.	66
Cap. 11. De prælatis bonis.	22	Cap. 4. De consensu.	67
Cap. 12. De prælatis malis.	25	Cap. 5. De peccato.	68
Cap. 13. De subditis.	26	Cap. 6. De superbia.	69
Cap. 14. De prædicatoribus bonis.	27	Cap. 7. De vana gloria.	71
Cap. 15. De prædicatoribus malis.	28	Cap. 8. De invidia.	72
Cap. 16. De prædicationem usurpantibus.	29	Cap. 9. De ira.	73
Cap. 17. De negligentibus prædicationem.	30	Cap. 10. De acidia.	74
Cap. 18. De auditoribus verbi Dei.	30	Cap. 11. De avaritia.	75
Cap. 19. De episcopis.	31	Cap. 12. De gula.	76
Cap. 20. De sacerdotibus bonis.	32	Cap. 13. De luxuria.	77
Cap. 21. De sacerdotibus malis.	33	Cap. 14. De perplexitate. Cap. 15. De conflictu	
Cap. 22. De clericis.	34	vitiorum et virtutum.	78
Cap. 23. De beneficiatis.	35	Cap. 16. De gratia.	81
Cap. 24. De ambitiosis.	36	Cap. 17. De penitentia.	83
Cap. 25. De studentibus.	38	Cap. 18. De contritione.	85
Cap. 26. De advocatis.	39	Cap. 19. De confessione.	86
Cap. 27. De religiosis bonis.	40	Cap. 20. De satisfactione.	88
Cap. 28. De religiosis malis.	41	Cap. 21. De virtute.	89
Cap. 29. De novitiis.	42	Cap. 22. De tribus virtutibus theologicis. Cap. 23.	
Cap. 30. De juvenibus.	43	De fide.	90
Cap. 31. De monachis bonis.	44	Cap. 24. De spe.	91
Cap. 32. De monachis malis.	45	Cap. 25. De charitate.	92
Cap. 33. De incipientibus.	47	Cap. 26. De quatuor virtutibus cardinalibus.	97
Cap. 34. De proficientibus.	47	Cap. 27. De prudentia.	98
Cap. 35. De perfectis.	48	Cap. 28. De memoria.	99
Cap. 36. De tribus prædictis statibus.	49	Cap. 29. De intelligentia.	100
Cap. 37. De monialibus.	49	Cap. 30. De providentia.	102
Cap. 38. De virginibus.	51	Cap. 31. De fortitudine.	103
Cap. 39. De viduis.	53	Cap. 32. De constantia.	104
Cap. 40. De conjugatis.	54	Cap. 33. De patientia.	105

Cap. 34. De perseverantia.	106	Cap. 2. De tranquillitate. Cap. 3. De taciturnitate.	174
Cap. 35. De lempertantia.	107	Cap. 4. De exercitio.	175
Cap. 36. De continentia gustus.	108	Cap. 5. De innocentia.	177
Cap. 37. De continentia tactus.	109	Cap. 6. De excusatione. Cap. 7. De discussione.	178
Cap. 38. De continentia visus. Cap. 39. De continentia auditus.	111	Cap. 8. De mortificatione.	179
Cap. 40. De clementia. Cap. 41. De modestia.	112	Cap. 9. De disciplina.	180
Cap. 42. De justitia.	113	Cap. 10. De cruce spirituali. Cap. 11. De certamine.	181
Cap. 43. De obedientia bona.	114	Cap. 12. De humilitate.	182
Cap. 44. De obedientia inaccepta.	116	Cap. 13. De simplicitate.	185
Cap. 45. De oratione accepta.	117	Cap. 14. De verecundia.	186
Cap. 46. De oratione inaccepta.	119	Cap. 15. De amicitia.	187
Cap. 47. De donis.	120	Cap. 16. De concordia.	188
Cap. 48. De beatitudine.	121	Cap. 17. De renuntiatione.	189
Cap. 49. De eleemosyna accepta.	122	Cap. 18. De solitudine. Cap. 19. De religione.	191
Cap. 50. De eleemosyna inaccepta.	124	Cap. 20. De sufficientia. Cap. 21. De communitate.	193
LIBER III, in quo de periculosus agitur. Cap. 1. De voluntate.	125	Cap. 22. De societate.	195
Cap. 2. De remorsu conscientiae.	126	Cap. 23. De bonitate.	196
Cap. 3. De peccatis linguæ. § 1, 2 et 3. De stultiloquio, multiloquio et nugis.	127	Cap. 24. De desiderio.	197
§ 4 et 5. De iactantia et excusatione.	128	Cap. 25. De fervore.	198
§ 6 et 7. De accusatione et murmuratione.	129	Cap. 26. De meditatione.	199
§ 8, 9, 10 et 11. De contentione, convitiacione, derisione et maledictione.	130	Cap. 27. De ascensione spirituali.	200
§ 12 et 13. De detractone et adulatione.	131	Cap. 28. De contemplatione.	201
§ 14, 15 et 16. De suggestione, turpiloquio et mendacio.	132	Cap. 29. De gustu.	202
§ 17 et 18. De iuratione et blasphemia.	133	Cap. 30. De consolatione.	203
Cap. 4. De occupatione.	134	Cap. 31. De regratiatione.	204
Cap. 5. De mutabilitate. Cap. 6. De vagatione.	135	Cap. 32. De lectione.	205
Cap. 7. De curiositate.	136	Cap. 33. De sapientia.	206
Cap. 8. De negligentia.	137	Cap. 34. De doctrina.	208
Cap. 9. De securitate. Cap. 10. De dijudicatione.	138	Cap. 35. De dignitate.	209
Cap. 11. De recidivacione.	139	Cap. 36. De zelo.	210
Cap. 12. De consuetudine.	140	Cap. 37. De sollicitudine. Cap. 38. De correptione.	211
Cap. 13. De obstinatione. Cap. 14. De desperatione.	141	Cap. 39. De aequitate.	212
Cap. 15. De dilatione.	142	Cap. 40. De quatuor affectionibus.	214
Cap. 16. De voluptate. Cap. 17. De carnalitate.	143	Cap. 41. De timore. Cap. 42. De dolore.	215
Cap. 18. De prosperitate.	144	Cap. 43. De confidentia.	216
Cap. 19. De consolatione.	145	Cap. 44. De lætitia.	217
Cap. 20. De ornatu.	146	Cap. 45. De connexionione virtutum: § 1, de timore et spe; § 2, de timore et gaudio; § 3, de timore et amore.	218
Cap. 21. De ingratitude.	147	§ 4, de abstinentia et eleemosyna; § 5, de abstinentia et oratione.	219
Cap. 22. De discordia.	148	§ 6, de misericordia et oratione; § 7, de misericordia et justitia.	220
Cap. 23. De malitia.	149	§ 8, de continentia et abstinentia; § 9, de continentia et verecundia.	221
Cap. 24. De crudelitate. Cap. 25. De simulatione.	150	§ 10, de continentia et charitate.	221
Cap. 26. De familiaritate.	151	§ 11, de continentia et humilitate; § 12, de actione et contemplatione.	222
Cap. 27. De propinquitate.	152	§ 13, de scientia et humilitate; § 14, de scientia et charitate.	223
Cap. 28. De oblivione. Cap. 29. De ignorantia.	154	§ 15, de scientia et doctrina; § 16, de vita et doctrina.	224
Cap. 30. De stultitia. Cap. 31. De credulitate.	156	Cap. 46. De exemplo. Cap. 47. De fama.	225
Cap. 32. De sapientia mala.	157	Cap. 48. De adversitate.	226
Cap. 33. De doctrina.	158	Cap. 49. De martyrio.	227
Cap. 34. De honore.	159	Cap. 50. De gloria.	228
Cap. 35. De zelo. Cap. 36. De arguitione.	160	DECLARATIO TERMINORUM THEOLOGICÆ. Argumentum ex edit. Vatic.	232
Cap. 37. De remissionem.	161	BREVILOQUIUM. Argumentum ex edit. Vatic. Proœmium.	240
Cap. 38. De acceptione personarum. Cap. 39. De scandalo.	162	PRIMA PARS, in qua de Trinitate personarum et unitate Dei agitur. Cap. 1. De illis septem, de quibus est theologia, in summa.	248
Cap. 40. De infamia.	163	Cap. 2. Quid tenendum de Trinitate personarum et unitate essentie.	249
Cap. 41. De quatuor affectionibus. Cap. 42. De timore.	164	Cap. 3. De istius fidei intelligentia sana.	250
Cap. 43. De dolore.	165		
Cap. 44. De confidentia. Cap. 45. De lætitia.	166		
Cap. 46. De vita.	167		
Cap. 47. De miseria. Cap. 48. De morte.	168		
Cap. 49. De iudicio.	169		
Cap. 50. De damnatione.	171		
LIBER IV, in quo de gratiosis agitur. Cap. 1. De voluntate.	173		

Cap. 4. De istius fidei expressione catholica.	251	Cap. 3. De gratia, in quantum est remedium peccati.	299
Cap. 5. De unitate divina natura in multiformitate apparitionum.	252	Cap. 4. De ramificatione gratiæ in habitus virtutum.	300
Cap. 6. De unitate divinæ naturæ in multiplicitate appropriatorum.	253	Cap. 5. De ramificatione gratiæ in habitus donorum.	301
Cap. 7. De omnipotentia Dei.	254	Cap. 6. De ramificatione gratiæ in habitus beatitudinum, et per consequens, fructuum et sensuum.	303
Cap. 8. De Dei sapientia, prædestinatione et prescientia.	255	Cap. 7. De exercitio gratiæ respectu credendorum.	305
Cap. 9. De voluntate Dei et providentia.	256	Cap. 8. De exercitio gratiæ respectu diligendorum.	307
SECUNDA PARS, in qua de creatura mundi agitur.		Cap. 9. De exercitio gratiæ respectu agendorum, præceptorum et consiliorum.	308
Cap. 1. De productione mundi totalis.	258	Cap. 10. De exercitio gratiæ respectu petendorum et orandorum.	309
Cap. 2. De natura corporali quantum ad fieri.	259	SEXTA PARS, in qua de medicina sacramentali agitur. Cap. 1. De sacramentorum origine.	311
Cap. 3. De natura corporali quantum ad esse.	260	Cap. 2. De sacramentorum variatione.	312
Cap. 4. De natura corporali, quantum ad operari et influere.	261	Cap. 3. De sacramentorum numero et distinctione.	313
Cap. 5. De modo describendi prædicta in sacra Scriptura.	262	Cap. 4. De sacramentorum institutione.	314
Cap. 6. De productione supernorum spirituum.	263	Cap. 5. De sacramentorum dispensatione.	316
Cap. 7. De apostasia dæmonum.	264	Cap. 6. De sacramentorum iteratione.	317
Cap. 8. De confirmatione bonorum angelorum.	265	Cap. 7. De integritate baptismi.	318
Cap. 9. De productione hominis quantum ad spiritum.	266	Cap. 8. De integritate confirmationis.	320
Cap. 10. De productione hominis quantum ad corpus.	267	Cap. 9. De integritate eucharistiæ.	321
Cap. 11. De productione hominis quantum ad totum conjunctum.	268	Cap. 10. De integritate penitentia.	323
Cap. 12. De completionem et ordinationem totius mundi consummati.	270	Cap. 11. De integritate unctionis extremæ.	325
TERTIA PARS, in qua de corruptela peccati agitur.		Cap. 12. De integritate ordinis.	326
Cap. 1. De origine mali in communi.	271	Cap. 13. De integritate matrimonii.	328
Cap. 2. De primorum parentum tentatione.	272	SEPTIMA PARS, in qua de statu finalis iudicii tractatur. Cap. 1. De iudicio in communi.	330
Cap. 3. De primorum parentum transgressione, Cap. 4, et punitione.	273	Cap. 2. De antecedentibus ad iudicium, cujusmodi est poena purgatoria.	331
Cap. 5. De originalis peccati corruptione.	274	Cap. 3. De antecedentibus ad iudicium, cujusmodi sunt suffragia ecclesiastica.	333
Cap. 6. De originalis peccati transfusione.	275	Cap. 4. De concomitantibus iudicium, sicut est conflagratio ignium.	334
Cap. 7. De originalis peccati curatione.	276	Cap. 5. De concomitantibus iudicium, sicut est resurrectio corporum.	336
Cap. 8. De origine peccatorum actualium.	277	Cap. 6. De consequentibus ad iudicium, scilicet de igne infernali.	338
Cap. 9. De origine et distinctione capitalium peccatorum.	279	Cap. 7. De consequentibus ad iudicium, scilicet gloria paradisi.	339
Cap. 10. De origine et qualitate actualium peccatorum.	280	CENTILOQUIUM, quod compendium theologiæ dicitur. Argumentum. Proæmum.	344
Cap. 11. De origine peccatorum finalium, quæ sunt peccata in Spiritum sanctum.	281	PRIMA PARS. Sectio 1. De malo culpæ in generali.	345
QUARTA PARS, in qua de incarnatione Verbi agitur. Cap. 1. De ratione qua decuit Verbum Dei incarnari.	282	Sect. 2. De tentatione.	346
Cap. 2. De incarnatione Verbi, quantum ad unionem naturarum.	284	Sect. 3. De diffinitione peccati.	347
Cap. 3. De incarnatione quantum ad modum.	285	Sect. 4. De peccato originali.	348
Cap. 4. De incarnatione quantum ad plenitudinem temporum.	286	Sect. 5. De peccato actuali.	349
Cap. 5. De plenitudine gratiæ Christi, quantum ad charismata in affectu.	287	Sect. 6. De peccato veniali, et mortali.	350
Cap. 6. De plenitudine sapientiæ Christi in intellectu.	289	Sect. 7. De ignorantia.	351
Cap. 7. De plenitudine meriti Christi in effectu.	290	Sect. 8. De omissione et negligentia.	352
Cap. 8. De passione Christi quantum ad statum patientis.	291	Sect. 9. De commissione.	353
Cap. 9. De passione Christi quantum ad modum patienti.	292	Sect. 10. De errore, pravo iudicio, et personarum acceptione.	354
Cap. 10. De passione Christi quantum ad exitum passionis.	294	Sect. 11. De peccato consensus, et de peccato contra conscientiam, et de perplexitate.	355
QUINTA PARS, in qua de gratia Spiritus sancti agitur. Cap. 1. De gratia, in quantum est donum divinitus datum.	296	Sect. 12. De mendacio, perjurio et contentione.	356
Cap. 2. De gratia, in quantum juvat ad bonum meritum.	297	Sect. 13. De adulatione, maledicto et detractatione.	357
		Sect. 14. De peccato operis. Sect. 15. De septem vitiis capitalibus in generali.	358
		Sect. 16. De differentia inter capitale vitium, initium peccati, et radicem malorum.	359
		Sect. 17. De superbia.	360

Sect. 18. De inani gloria. Sect. 19. De invidia.	361
Sect. 20. De ira.	362
Sect. 21. De acidia.	361
Sect. 22. De avaritia.	364
Sect. 23. De gula. Sect. 24. De luxuria.	365
Sect. 25. De peccato ex infirmitate, ex ignorantia et ex industria.	366
Sect. 26. De idololatria et hæresi. Sect. 27. De interdicto, et duabus speciebus excommunicationis.	368
Sect. 28. De duabus regulis generalibus circa excommunicationem.	369
Sect. 29. De divinatione.	370
Sect. 30. De hypocrisi, simonia et sacrilegio.	371
Sect. 31. De rapina, furto, usura, homicidio et scandalo.	372
Sect. 32. De peccato luxuriæ et gulæ. Sect. 33. De passionibus sive proprietatibus peccatorum.	373
SECUNDA PARS. Sect. 1. De vulneratione naturalium. Sect. 2. De spoliatione gratuitorum.	375
Sect. 3. De penis corporalibus. Sect. 4. De locis penalis.	376
Sect. 5. De apertione librorum.	377
Sect. 6. De igne conflagrationis. Sect. 7. De cruciatibus inferorum.	378
TERTIA PARS. Sect. 1. De eo, quod est frui, et uti.	379
Sect. 2. Quid de Deo trino et uno credendum est, et intelligendum, et exprimendum.	380
Sect. 3. Qualiter Deus trinus et unus manifestat se in effectibus creaturæ. Sect. 4. De appropriatis Patri.	381
Sect. 5. De appropriatis Filio. Sect. 6. De appropriatis Spiritui sancto.	382
Sect. 7. De quatuor simul creatis, et de mensuris durabilium. Sect. 8. De veritate exprimenda cum exclusione erroris circa productionem mundi.	383
Sect. 9. De triplici differentia creaturæ. Sect. 10. De productione machine mundialis.	384
Sect. 11. De consistentia machine corporalis. Sect. 12. De sufficientia eorum.	385
Sect. 13. De quatuor attributis angelis, cum conditione sui. Sect. 14. De prævaricatione spirituum malignorum.	386
Sect. 15. De confirmatione spirituum bonorum.	387
Sect. 16. De definitionibus angeli, ordinis, et hierarchiæ.	388
Sect. 17. De triplici divisione hierarchiæ. Sect. 18. De custodia hominum per angelos.	389
Sect. 19. De definitionibus animæ.	390
Sect. 20. De divisione potentialium animæ, secundum magistros. Sect. 21. Item, secundum naturales.	391
Sect. 22. De divisione potentialium secundum naturales et theologos.	392
Sect. 23. De divisione potentialium secundum Augustinum.	393
Sect. 24. De quo est anima.	394
Sect. 25. De conditione humani corporis.	396
Sect. 26. De toto homine ex corpore et anima constituto. Sect. 27. De unione naturarum in Christo.	397
Sect. 28. De perfectione gratiarum in Christo.	398
Sect. 29. De plenitudine sapientiæ in Christo.	398
Sect. 30. De plenitudine meriti Christi.	399
Sect. 31. De tolerantia passionis Domini nostri	

Jesu Christi. Sect. 32. De sacra Scriptura, quantum ad duo Testamenta.	400
Sect. 33. De præceptis Decalogi.	401
Sect. 34. De præceptorum summa.	402
Sect. 35. De gratia in se considerata, quoad definitionem, divisionem et operationem.	403
Sect. 36. De gratia in comparisonem ad habitus gratuitos, ut sunt virtutes in generali.	404
Sect. 37. De fide.	405
Sect. 38. De continentia Symboli quantum ad articulos.	406
Sect. 39. De spe.	408
Sect. 40. De charitate.	409
Sect. 41. De prudentia. Sect. 42. De temperantia.	410
Sect. 43. De fortitudine.	411
Sect. 44. De iustitia.	412
Sect. 45. De septem donis Spiritus sancti.	414
Sect. 46. De beatitudinibus, et de vita tunc activa cum operibus misericordiæ, tum contemplativa cum oratione; de duodecim fructibus et quinque sensibus.	416
Sect. 47. De sacramentis in generali.	418
Sect. 48. De baptismo.	420
Sect. 49. De confirmatione. Sect. 50. De Eucharistia.	421
Sect. 51. De poenitentia.	423
Sect. 52. De unctione extrema.	425
Sect. 53. De ordine.	426
Sect. 54. De matrimonio.	427
Sect. 55. De impedimentis matrimonii in generali.	429
Sect. 56. De impedimentis affinitatis et cognationis in speciali; et primo de affinitate.	430
Sect. 57. De cognatione triplici.	431
QUARTA PARS. Sect. 1. De triplici differentia præmii.	434
Sect. 2. De expeditia ad præmium.	434
Sect. 3. De sufficientia gaudii.	435
DE ECCLESIASTICA HIERARCHIA. Argumentum ex edit. Valie. Prima pars. Cap. 1. De nomine angelis, et quod eo varia in Scriptura significantur.	437
Cap. 2. De Seraphim.	441
Cap. 3. De Cherubim.	449
Cap. 4. De Thronis.	452
SECUNDA PARS. Cap. 1. De Dominationibus.	456
Cap. 2. De Virtutibus.	459
Cap. 3. De Potestatibus.	461
TERTIA PARS. Cap. 1. De Principatibus.	464
Cap. 2. De Archangelis.	466
Cap. 3. De Angelis.	469
QUARTA PARS. Cap. 1. Cæli nomine varia in Scriptura significari, et quomodo nomine cæli significantur angeli.	472
Cap. 2. Cælorum nomine quomodo apostoli sancti significantur.	474
Cap. 3. Cælorum nomine auctoritas iudicium et prælatorum designatur.	476
Cap. 4. Cælorum nomine religiosi et contemplativi significantur.	480
Cap. 5. Cælorum nomine Doctores sacræ Scripturæ designantur.	486
Cap. 6. Firmamenti nomine Christus significatur.	489
Cap. 7. Cæli natura et proprietates quomodo Beatæ Virgini Mariæ conveniant.	493
DE REDUCTIONE ARTIUM AD THEOLOGIAM, cum argumento ex editione Vaticana prævio.	498
DE QUATUOR VIRTUTIBUS CARDINALIBUS, cum argumento ex editione Vaticana prævio.	506
DE TRIBUS TERNARIIS PECCATORUM INFAMIBUS.	

Argumentum ex editione Vaticana. Cap. 1. Quod tres sunt ternarii peccatorum infames, et de primo ternario in genere	510
Cap. 2. De peccato originali, et de quadruplici ejus distinctione ab aliis peccatis.	507
Cap. 3. Quid sit peccatum originale, et de ejus effectibus.	512
Cap. 4. De mortali peccato, et de ejus effectu.	514
Cap. 5. De veniali peccati essentia, efficacia, sufficientia, et indulgentia.	515
Cap. 6. De radice peccatorum, quæ est amor sui.	516
Cap. 7. Quare homo solus ex inferioribus creaturis possit peccare.	517
Cap. 8. Quare peccatum non vitetur, nisi prius cognoscatur.	519
SPECULUM ANIMÆ. Argumentum ex edit. Vatic. Præfatio.	523
Cap. 1. De primo principali ramo, scilicet superbia.	526
Cap. 2. De concupiscentia divitiarum.	535
Cap. 3. Tertius principalis ramus est concupiscentia carnis.	542
Cap. 4. Epilogus prædictorum, ubi arbor describitur.	554
DE MODO CONFITENDI ET DE PURITATE CONCUPISCENTIE. Argumentum ex editione Vaticana. Caput 1. Quod plena, pura et integra debeat esse confessio.	559
Cap. 2. De peccatorum circumstantiis.	561
Cap. 3. De motu vanæ gloriæ.	562
Cap. 4. De intentione habita in peccatis. Cap. 5. De peccati occasione.	564
Cap. 6. De occasionibus, quæ dantur aliis in peccando.	566
Cap. 7. De pollutione. Cap. 8. De causis pollutionis.	567
Cap. 9. Qualiter post pollutionem liceat, vel non liceat accedere ad divina.	568
Cap. 10. De fluxu libidinis.	569
Cap. 11. De complacentia habita in memoria peccati.	570
Cap. 12. Qualiter cogitationes inhonestæ sint confitendæ. Cap. 13. De motibus carnis.	572
Cap. 14. De periculo familiaritatis dominarum.	573
Cap. 15. De verbis vitiosis.	576
Cap. 16. Eruditio utilis ad omnia supradicta.	577
Cap. 17. De modo cognoscendi seipsum.	578
Cap. 18. De peccatorum origine.	579
Cap. 19. De peccato in Spiritum sanctum. Cap. 20. Peccati descriptio.	580
Cap. 21. Confessio sive humilitatio sui ipsius.	581
DE SEPTEM DONIS SPIRITUS SANCTI. Argumentum. Part. 1. De septem donis Spiritus sancti in genere, cap. 1. Quod Verbum incarnatum misit nobis Spiritum sanctum septem donorum largitorem.	583
Cap. 2. Quod sint septem Spiritus sancti dona, et quare in septenario numero.	585
Cap. 3. Septem Spiritus sancti dona qualiter ab aliis habitibus et donis distinguantur.	587
Cap. 4. Quæ utilitas in septem Spiritus sancti donis conferatur.	590
Cap. 5. Qui et quales donorum Spiritus sancti capaces efficiantur, et qualiter ea obtineantur.	592
Cap. 6. Qualiter dona ascendendo et descendendo ordinantur.	593
PART. II. De septem donis Spiritus sancti in particulari. Sect. 1. De dono timoris. Cap. 1. Quid	

sit timor, et qualiter secundum inordinatos amores multiplicetur, et ordinetur.	596
Cap. 2. Quis timor a regno animæ per charitatem perfectam expellatur, et quem secum compatiatur.	597
Cap. 3. Qualiter a timore Dei in anima dies clara oriatur.	598
Cap. 4. Qualiter a dono timoris convivium animæ præparetur.	599
Sect. 2. De dono pietatis. Cap. 1. Quid donum pietatis dicatur, et qualiter a pietate naturali et acquisita distinguatur.	602
Cap. 2. Qualiter per donum pietatis dies spiritualis oriatur, proficiat, et perficiatur.	603
Cap. 3. Qualiter per donum pietatis menti convivium præparetur.	605
Sect. 3. De dono scientiæ. Cap. 1. Quæ scientia donum Spiritus sancti dicatur. Cap. 2. Qualiter per donum scientiæ dies in anima oriatur.	608
Cap. 3. Quomodo per donum scientiæ menti convivium præparetur.	609
Cap. 4. De mensa divinæ Scripturæ, sive scientiæ, et de ferculis que in ea apponuntur.	611
Sect. 4. De dono fortitudinis. Cap. 1. Quæ fortitudo donum Spiritus sancti dicatur.	613
Cap. 2. Qualiter per hoc donum dies spiritualis in anima oriatur.	614
Cap. 3. Quale convivium per hoc donum animæ præparetur.	616
Sect. 5. De dono consilii. Cap. 1. Quid consilium sit, et quid donum consilii dicatur.	617
Cap. 2. Quæ sit doni consilii necessitas.	618
Cap. 3. Quæ differentia inter consilia divina, et ea quæ ex propria voluntate liberi arbitrii oriuntur.	619
Cap. 4. Qualiter ex dono consilii dies spiritualis in anima oriatur.	621
Cap. 5. Qualiter convivium per donum consilii in anima præparetur, et de tribus consiliariis qui dicuntur principales inter convivantes, quæ sunt tres animæ potentiæ.	622
Cap. 6. Convivantes mediæ, qui sunt vigores animæ naturales, sensus animæ rationales, et virtutes morales, quomodo a superioribus, memoria scilicet, intellectu et voluntate purgantur, illuminentur et perficiantur.	625
Cap. 7. Convivantes inferiores, utpote sensus animales et corporales, tam exteriores quam interiores, quomodo a convivantibus mediis illuminentur, purgantur et perficiantur.	626
Sect. 6. De dono intellectus. Cap. 1. Quare donum intellectus præcedentia dona sequatur.	627
Cap. 2. Quid donum intellectus sit, vel dicatur.	
Cap. 3. Quæ hujus doni sit necessitas, vel quæ utilitas in eo conferatur.	628
Cap. 4. Veritates divinæ in sacra Scriptura abscondite manifestantur per donum intellectus.	629
Cap. 5. Veritates divinarum sacramentorum dono intellectus penetrantur.	631
Cap. 6. Quomodo per donum intellectus dies spiritualis in anima oriatur.	632
Sect. 7. De dono sapientiæ. Cap. 1. Quid sit sapientiæ, et quid donum sapientiæ dicatur.	635
Cap. 2. Quæ sit necessitas et utilitas hujus doni.	637
Cap. 3. Qua ratione donum sapientiæ a Deo petatur et obtineatur.	638
Cap. 4. Qualiter ex dono sapientiæ dies spiritualis in anima oriatur.	639

Cap. 5. Quale convivium per donum sapientiæ menti præparetur; et de primo convivio, quod in mente, in corpore humano existente, per donum sapientiæ Spiritus sanctus celebrat.	640	Cap. 9. De tertio convivio sapientiæ, quod est regnantium.	645
Cap. 6. De vino ad quod potandum sapientia invitat in convivio primo.	641	Cap. 10. Quæ familia et qui convivantes ad re- gnantium convivium invitentur, vel sint jam invitati.	646
Cap. 7. Qui sint carissimi in convivio primo, et quæ sit sobria ebrietas illorum.	642	Cap. 2. De tertii convivii, et convivantium bea- titudine, juxta numerum septem donorum, sep- tem quoque animadversione digna notantur.	647
Cap. 8. De secundo convivio, quod fit animæ a corpore separatæ per donum sapientiæ.	644	DE RESURRECTIONE A PECCATO AD GRATIAM. Argu- mentum ex editione Vaticana. Textus.	653

FINIS INDICIS TOMI SEPTIMI